Universidad de Deusto
Biblioteca

-4°5

Universidad de Deusto
Biblioteca

413=8-7

S. Del Collg.º de la
Compañia de Jesus de
Bilbao

Conforme con el original
Por comision del S.to Officio
Loyola.

Universidad de Deusto
Biblioteca

413-8-7.

LEXICON GRÆCUM

EX R. CONSTANTINI [illegible] liorumque scriptis quamplurimis commentandi genere excellentium vetti comodio collectum: ac eorum omnium quæ Operi[illegible] nec[illegible]ntia[illegible]ne accessione auctum atque illustratum.

GENEVÆ,
APVD IO. CRISPINVM.
M. D. LXVIII.

6238 es del Colegio de la Comp. de Jhus. Sto D

Universidad de Deusto
Biblioteca

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΚΡΙΣΠΙΝΟΣ

Τοῖς φιλέλλησι χαίρειν.

Ἀλλ' δ̓υτεραι φροντίδες (κ᾽ τ᾽ παροιμίαν) σοφώτεραι. ἐγὼ γὰρ εἰκῆ πως εἰσπεισάμενος τοσούτων ἤδη λεξικῶν ἐκλεδομένων, τὰ λοιπὰ δὴ ἐκείνα τοῦ μεγάλου ζητῶν ἔτος τοῦτο παρ᾽ ἡμῖν ἐκτυπωθέντα, ἐμέτε, καὶ τοὺς ἄλλους μόλις ἂν τῆς τοιούτων ἄθλων δύρειν ἀπαλλαγὴν. Εἶτα μὲν καθ᾽ ἑαυτὸν ἀναλογισαμένῳ τὸ πρᾶγμα, καὶ τὸ βάρος, καὶ τὸ δυσμεταχείριστον τῆς βίβλου, καὶ δὴ καὶ τὰ τῆς δαπάνης, ὁ τοῖς πολλοῖς τῆς περὶ τοὺς λόγους διαζῆν ἀναρὲν καὶ ἐπαχθὲς πέφυκεν, ἔδοξέ μοι μεταγνόντι καὶ τοῦτον τὸν ἀγῶνα μετελθεῖν, καὶ τοῖς φιλομαθέσι μᾶλλον, ἢ πόροις ἢ τῶν νέων εἰσφυεῖσθαι καλόν τε καὶ ὠφέλιμον ἔργον. ἰοῦ μᾶλλον οὖν παραχάλεσον τὸ ἔργον. πῶς δ᾽ οὔ; τὸ τοσούτων καὶ τοιούτων ἀνδρῶν τῆς τοιάδε πραγματώδους ἀμοιβῆς τε φιλοτιμίαν ὑπερβαλεῖν (ὅπερ ἰοῦ πάντα πάσι μοι πειρατέον, εἴγε μὴ πολλοῦ ἀναιδείαν ἔμελλον ὀφλισκάνειν.) Οὐμοῦ ἀλλ᾽ ἐπ᾽ ὠφελείᾳ τῆς περὶ τοὺς λόγους ἀσχολουμένων, οὐκ ἀπωκτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως διακινδυνευτέον πᾶσάμενον, ὥστε μὴ τοῦ σκοποῦ διαμαρτεῖν. Καίτοι μὴ πολείσης καὶ συνεχοῦς παλαιστρίας ἀνελίξας πάντα τὰ πρὶν ἐκτυπωθέντα, καὶ τὰ μὲν ἀναγκαῖα, καὶ χρήσιμα ἐς εἴσπησιν ἐκλεξάμενος, τὰ δ᾽ ἄλλα τοῖς προτέροις καταλιπών (ὅπερ ἄνδρα πραγματείας πολλῆς, καὶ κρίσεως ἀκριβοῦς χρῄζοντα οἷόν τε ἰοῦ) τὸ παρὸν λεξικὸν οὐδὲ μιᾶς φεισάμενος δαπάνης, εἰς φῶς ἐκφέρω. προσθεὶς μὲν πάμπολλας λέξεις ἐκ δοκιμωτάτων συγγραφέων ξυλλελεγμένας, κέρδος οὐ μι-

Universidad de Deusto
Biblioteca

κρον τοῖς φιλολόγοις ἐσόμενον· εἰς ὃ ἐγχειριδίου σχῆμα τὸν βίβλον ἀπεκατάστησας, καὶ οἱονεί τινι σεισαχθείᾳ τοὺς ὠνησομένους ἀνακινήσας, οὐδένα (ὅ γ' ὅσον τὸ ἐπ' ἐμοὶ) τῶν πρότερον περὶ τὰ τοιαῦτα πεπονηκότων ἀδικήσας. Δέξαθε τοίνυν, ὦ φιλομαθεῖς, θησαυρὸν πάγχρηστον, καὶ πάσης λέξεων διαπορίας ἀπάλλαξιν. φέρει μὲν δυσχερῆ, μικροῦ δ' ὠνητόν· εἰς ὃ τὰ πρὸς ὄντων, ὧν σύμβολα αἱ λέξεις, κατάληψιν καὶ γνῶσιν ἀναλαμβάνειν. Ἤν ὃ κἀγὼ ὑμᾶς αἴσθωμαι τὴν ἐμὴν ἀπλοΐαν τε καὶ φιλοπονίαν διὰ γνωμόνων ἀποδεχομένους, οὐ καταπονήσω κἀμαυτὸν οὐδὲ ἐθελοκακήσω, ἀλλὰ πάσῃ προθυμίᾳ πειράσομαι, ἃ νυνὶ διανοοῦμαι (θεοῦ θέλοντος) ἐκτυπῶσαι, καὶ πᾶσι τοῖς ἀπαζομένοις τὰ παρ' ἡμῶν ἀνεπιφθόνως ὁσημέραι χαρίζεσθαι. Τέως δὲ ἔρρωσθε, καὶ χρῆσθε τοῖς παροῦσιν διὰ πράττοντες. ἐκ τοῦ παρ' ἡμῖν τυπογραφείου, δεκάτῃ ἴσα μὲν ἡμέρᾳ Σαμηλιῶνος, ἔτει τῷ ἀπὸ τῆς Χριστοῦ θεογονίας χιλιοστῷ, πεντακοσιοστῷ, ἑξηκοστῷ ἕκτῳ.

GRÆCÆ LINGVÆ STVDIOSIS adolescentibus, S. P.

MONVIMVS Lectores superioribus annis quũ Lexica maiora ederemus, in Græcię latifundiis tantam rerum syluam prouenire, vt in opere faciẽdo permultis opus sit. Ac quoties repetenda fuit Lexicorum editio, nunquam ea sub incudem renocari passus sum, quin nouo aliquo labore ornata commendatáque vulgarentur: in quo vel sarrire quide aut runcare luxuriantem segetem sua laude non earet. Daturi itaque hoc Lexicon in enchiridii formam redactum, ad vestrum vsum ita aptauimus, vt comparatu facile, nec ponderc nec vastitate ventrem onerare possit. Ne verò etiam prolixiora in hoc opere προλεγόμενα vos remorentur, præfationum vice ea adduximus, quę ad penitius cognoscendam eam linguam conferunt, quæque à doctissimis huius ætatis viris collecta ac memoriæ prodita De germana eius Linguæ pronuntiatione ac proprietate, extant.

GRÆCORVM LITERÆ XXIIII. Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω. Quarum omnium vim Latinos sentire probèque exprimere testatur Plinius natur. hist. lib. vii. Grammatici autem à literis tanquam à parte simplicissima exordiantur. Orationem enim in qua versantur, primum omnium in vocabula, eáque rursus in syllabas, nisi quum monosyllaba sunt: syllabas demum in literas diuidunt, nisi quum & ipsæ ex vna vocali constituuntur. Quamobrem etiam literæ à græcis στοιχεῖα, id est, elementa vocantur, vt docet Plato in Cratylo, & Dionysius. Eędem verò etiam γράμματα appellantur, à scribendo, siue quòd ex lineis consistent. Sunt enim inuentæ simplicissimis articulatæ vocis sonis certis linearum ductu exprimendis. Cęterum diuini huius muneris quis primus inter mortales author fuerit, non liquet: de quarc, si liber, videre Plinium li. 7. ca. 56. Ex Phœnicia quidem constat à Cadmo in Græciam illatas. Sed, quod ipsi Græci ignorarunt, Hebræis deberi earum inuentionem, ipsa nomina apertè declarant. Sexdecim autem initiò fuisse, idẽ Plinius, Dionysius, & Plutarchus, verè scribunt. Quum enim inuentæ sint literæ simplicibus sonis significandis, necesse est profectò in omni lingua, vt quidem cõmodè scribi possit, totidem omnino literas extare, quot sunt eius soni simplices. Alioquin siue plures siue pauciores fuerint, & scriptioni & pronuntiationi magnas tenebras offundi necesse fuerit. Idque solicitè Græcos obseruasse, vel hoc vnum satis ostendit, quòd inter Elenchos Aristoteles nullam ex literis fallacem conclusionem numerat: quum nihil possit frequentius occurrere, si vni literæ duplicem sonum, vel contrà vni sono duas literas tribueris. Simplices igitur Græcæ linguæ sonos sexdecim, totidemq; necessarias literas esse, ex eo apparet, φ ex reliquis octo qui totidẽ literis scribuntur, alii sint cõpositi, alii suapte natura iidem cum cõpositis.

Sexdecim antiquæ Cadmi literæ ex Phœnicia in Græciam illatæ, & totidem sonis simplicibus exprimẽdis repertæ sunt hæ, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. Nam aliæ præterea octo illis additæ sunt partim à Palamede, partim à Simonide, videlicet, η ω ζ ξ ψ θ φ χ: quod nulla quidem necessitate factum est, sed maximo tamen cum fructu, vt scriptio minus esset laboriosa, magisque compendiosa.

His ita se habentibus hoc sit pro certo positum & cõstitutum, quod nemo negare sanè potest, hasce literas α δ ε ι κ λ μ ν ξ ο π ρ σ τ φ χ ψ, sonasse olim quemadmodum nũc sonant, & ab omnibus extra controuersiam ferè rectè pronuntiari. Itaq; breuiores erimus in earum pronuntiatione pertractanda. Illud solum obiter admonendum, corruptam hanc qua vulgo vtimur pronũtiationem id nobis inuexisse, vt in earundem quibusdam nomẽclaturis & appellationib⁹ potius quàm sono turpiter peccetur, dum pro mu mi, pro tau taf dicitur: atque ita in nonnullis aliis. Porro hæ, β γ ζ η κ υ ω, non solùm vulgus, sed & docti plerique, recepto & pertrito vsu, vel abusu potiùs, & peruerta consuetudine, ita absurdè proferunt, vt non solum nomen amiserint, sed etiam veræ & genuinæ pronuntiationis nihil planè referant, atque adeò alium prorsus iam sonum inducrint: quemadmodum ordine alphabetico suo loco infrà declarabimus.

Α, α.

Α Λ Φ Α, Alpha, ex Hebræo nomine Aleph, deinde alepha, & per syncopen alpha, nomen habet. Sono respondet a Latino: in id enim vertitur: debétque in imo gutture pronuntiari clarè, & ore prorsus hiante.

Ἀγρός, ager.

Ἀργός quasi ἀεργός, otiosus, iners.

Β, β, b.

Β Η Τ Α, Bẽta, vulgò laxius quàm b Latinum proferitur, ita vt v consonantem referat: idque inepte, & contra vsum venerãdæ antiquitatis. Nunc enim βίος pronuntiãt *vios*: quo vitio perpetuò laborat in Hispania Burgensis dicens, enuntians *vestia, vons*, pro *bestia, bene*: quin eadem adhuc vitium geminat, quum præposterè profert *buca, becca*: pro *vita, vacca*: & *vinum bi-num*, pro *bonum omen*.

Sonanda est vt prior syllaba Gallicę dictionis *beste* seu *bête*, quæ bestiam significat.

Ab Hebræo Beth nomen habet, addita formali litera ε.

Eustathius in Homerum, β (inquit) μεμιμημένον τὸ σχῆμα τοῦ βήτα τοῦ Φοινικικοῦ. & alio loco: βῦ βῦ φασὶν οἱ Φοίνικες τὸν σφύριγγα. Citâque hunc Cratini versum qui est apud Ælium Dionysium,

Ὁ δ' ἀλλοπρόσαλος σφύριγγα τῶν λίθων ἐκάλει ζῆ.

Quod ita proferendum est.

Hoc est, Is autem fatuus tanquam nuis bee bee sonãs badizat, id est, incedit, vadit, iuxta illud Plauti in Asinaria, Demã hercle iam de hordeo tollutim ni badizat.

Quid multis? ipsius literæ B figura, quę Græcis & Latinis eadem est, satis indicat eã apud vtrosque eandẽ habere vim, potestatẽ, & sonũ.

Γ, γ, g & g, siue ϝ digamma Æolicum.

ΓΑΜΜΑ, siue, vt Iones appellant, Gema, de quo docti minus laborãt. Sonat vt G Latinum: & ab omnibus ferè rectè pronuntiatur ante pleraſque consonantes, vt ἄγγελος, γλῶσσα, γναθὸς, γρῦλος, ἀγχιστεὺς, ἄγριος. & ante vocales α ο ω, γάμος, γῆρας, γόης, ἀγών: sed ante reliquas vocales vulgò vitiosius & effœminatius proferrur: tunc enim nouum huic literæ sonum quendam tribuunt, cum i cõsonante (vt quidem vulgò profertur) communem, itaque pro γιγνώσκω, legũt Ionadopica, quum vbique deberet masculum illum, & per omnia similem seruare sonum, medium inquam, inter tenuem & aspiratũ, quem perpetuò adhibent Germani: nec in coniugatione λέγω, λέξω, λέλεχα, vel alibi, vllo modo variant, quæcunque tandem contingat eam præcedere vel subsequi literas. Certum enim est, i Consonantis sonum à Græcis nunquam fuisse vsurparum, sicut in ἰῶτα dicemus. Deinde vni literę duplicem sonũ tribuere non potes, quin Græcos facearis literarũ inopia laborare, quod ne verisimile quidem esse potest. Eodẽ igitur sono tã Græcis quàm Latinis hęc litera pronũtiari debet, quæcũque tandẽ vocalis sequatur, eo scilicet quem integrũ retinuit inter a & o.

Ab Hebræo nomine Ghimel longius Gamma recessit: vnde digamma Æolicum appellatur, quòd duplicis gamma imaginem referre videatur. de quo plura in ϙ.

Δ, δ, d.

ΔΕΛΤΑ, Delta, à nomine Hebræo daleth siue deleth.

Sonat vt nostrum d.

Ab eius figura astrum Πλατωνὸς nuncupatum est, quod est signum in cęlo supra arietis caput positum, σχῆμα τριγωνικόν, hoc est, triangulari figura. Δ literę imaginem referens, à qua etiam nomẽ habet, duobus æquis lateribus, vno breuiori, in vnoquoque angulo stellam habens.

Ε, ε, e breue.

ΕΨΙΛΟΝ, id est, e exile seu tenue, peculiare nomen non habet. Nam Hebræis nulla est litera quæ huic respondeat.

Vna est ex iis quatuor quas Plato in Cratylo scribit à Græcis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, sed tantum ipsarum nomina, vt Alpha, Beta, & cęteræ omnes literæ præter ε & υ. Ex his autem Platonis verbis liquet, epitheto illud quo psilon vocatur, id est, tenue, postea adiectum esse, quum inter ι & ει distingui, & illud quidem inter literas, hoc verò inter diphthongos numerari cœpisset. Veteres enim initiò hanc literam ει vocabant, sicut ostendit Plutarchus in eo libello quem inscripsit περὶ τοῦ ει τοῦ ἐν Δελφοῖς, & post eum etiam Eustathius Iliados i. Item Nigidius apud Gellium li. xix. cap. xiiii. meritò quidem in eo Græcos reprehendens.

Pierius dicit ε gram esse sono, ac eum demũ exaudiri, quum spiritus aliquãto inferius contrahi videtur, & suppresso quodammodo sono enuntiatur. ἦτα verò acutum habere sonum, quum ad aperta vsque labra porrigitur, & vocaliore sono se prodit.

Cauendum autem in primis ne ε literã vel αι diphthongum pronuntiemus vt ι: neque incidamus in vitium orationis effœminatæ, quod vocant Grammatici πλατυσμὸν: vt inferius in ε & αι ostendemus.

Z, ζ, z.

ΖΗΤΑ, zeta, non zitatid autem oppositimus Tsade Hebræorum, nõ zain. Neque enim pronuntiari debet sicut hodie à Gallis fit, litera efferur, quæ est inter duas vocales media, neq; etiã vt duplex ss, sed vt ds, q; son* est suauissim*, & à Latinis nunquã satis rectè exprimi potuit.

Quintilianus lib. xii. iucundissimas esse testatur apud Græcos ξ & ψ quibus, inquit, nullę apud eos dulcius spirat, & subdit, quas mutuari solemus quoties illorum nominibus vtimur. Quod quum contingit, nescio quomodo hilarior protinus renidet oratio, vt in Zephyris Zopyrisque: quæ si nostris literis scribantur, surdũ quiddam & barbarum efficient, & velut in loco earum succedẽte tristes & horridæ, quibus Græcia caret. Hæc Quintilianus. Contrà Martianus Capella refert Appium Claudiũ ideirco hanc literam reformidasse, quòd, dũ exprimitur, morientis dentes imitentur: hinc factum vt quidam non omnino malè eam cum stridore quodam pronuntiandam censeant. Ceterum quod omnes asserunt Græci Grammatici, nimirum non dis (vt diximus) sed sd valere, hoc mihi quidem probari nõ potest. Nam primùm omnium debet inter tres duplices eadem esse analogia. Cęterùm autẽ nõ valent αψ vel ασ, sed πσ, vel κσ. Deinde vbi illa esset huiꝰ literę suauitas, qua Fabius testatur nullã dulciꝰ spirare? Romani qui peregrinam ζ inter suas adsciuerunt, eam aliquando duplici ss reddunt: ἁρπαξ, patrisso-γάζ*, massa.

H, η, e, siue ê longum.

ΗΤΑ, Beta ab Heth densissima Hebræorum consonante nomen traxit, fuitque olim nota aspirationis, vt declarat Athenæus libro nono, his verbis, Οἱμαι δ' ἐγὼ διὰ τὸ τὴν στοιχεῖα τοιαύτην οὖσαν τὸ πάλαι, τὸν ἀκριβῆ λόγον ἐπιφέρειν τοῖς ὀνόμασιν ὑπὲρ πάντων τῶν διαλεκτικῶν ἐπιστημόνων τὸν Ἀριστοφάνην, id est, Veteres arbitror H elemẽto aspirationem formasse, quamobrem etiam Romani omnibus aspiratis nominibus h præscribunt.

Ideoque in notis numerorũ antiquitus apud Græcos H, ἑκατὸν, id est, centum designabat, quòd prima esset eius vocis litera, quam tum sic scribebant, HEKATON. Quia verò Græci hanc aspirationem non præponebãt, sed ipsi lineæ inserebãt, hinc ortus est magnus error. Quo factum est vt cœperint eam supraponere, ac eandem illam dissecuerint. hoc pacto, Hita vt anterior pars significaret spiritum asperum, posterior lenem, quibus adhuc vtimur in literis grandiusculis. In antiquissimis Heracleensium numismatis, legitur ΡΗΡΑΚΛΗΩΝ & ϜΗΡΑΚΛΗΤΩΝ, præposito in ipso contextu spiritu aspero.

Eam autem notam postea pro ε longo Græcia vsurpauit, vt disertè testatur Plato in Cratylo his verbis, ὦ γὸ ἐγὼ μέσον, ἀλλ' ὡς τὸ πάλαι, id est, ε enim non vsurpabamus olim, sed η. Idipsum Ausonius poeta de literis Græcis & Latinis, hisce versibus, qui subnutili videntur, confirmat,

Hinc *quod Accidum*, *quódque* valet hoc Latium E. *Trasto quod* E *Latii semper breue Dorica* νᾶε *E.*

Η igitur nullo modo exiliter pronuntiadum vt ἐν ἅλι, quicum nihil cõmune habet, sed è obliquo valtoque quodam sono, medio inter α & strictio minus diducto quàm α, hiantiore tamen ac tumo in ima depressũ sono, quàm ε. Hinc fit vt Græci δημοσθένης, τίγρις, in δημοσθένη, τίγρα contraxerint: & vbicunque ferè αε incidit, in α contrahunt.

Legatum iurisconsulti Græci λεγᾶτον vocãt: quod quam absurdè *ligatum* proferretur, quis non videt?

Caius Iurisc. de verb. signif. Telum, inquit, vulgò quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur: sed nũc omne significatur quod mittitur manu. Ita sequitur vt & lapis & lignum & ferrum hoc nomine cõtineatur: dictúmque ab eo quod in longinquum mittitur, Græca voce figuratum ἀπὸ τοῦ βάλλ', id est, ab eo quod est lõgè: quam etiam etymologiam Iustinianus in suas Institutiones retulit.

Franciscus Vergara nostri seculi doctissimus Grammaticus, de vi & prolatione literarum sic scribit. ε perinde nunc profertur acsi esset η longum, quàm sit ε longum: ex H per vniuersalem transuersam intersecta duæ propemodum ΕΕ fiunt, sic. H, quas geminas continere dicitur H tam figura quàm etiam tempore, nimirum semper longa, duas semper breues. Atque ita trãsfertur à Latinis per ε longum, vt Δημοσθένης, Demosthenes, κρατὴρ, crater.

Ex quibus apparet, perperam eos facere qui α cum iota confundun

Θ, ϑ, th.

ΘΗΤΑ ab Hebræo nomine Theth ideóque vocatur theta, non, vt nũc, thita, quià in prore syllaba est α siue ε longum, quemadmodum etiam ab omnibus veteribus vocantur βῆτα, κῆτα, θῆτα. Persius satyr. i i i i.

Et potis es cygnum vitro præfigere dulci.

Et Martial. lib. v i i.

Nosti mortiferum qui flores Cosseice signum?
Est operæ pretium discere Thet a nouum.

Θ enim funella illa in capitalibus iudiciis litera (quod dictionem θάνατος inchoet) nota erat condemnationis.

Ι, ι, i.

ΙΩΤΑ, Iõta trissyllabum, ab Hebræo Iod, t pro d vsurpato, respondet i Latino.

Cæcilius hanc literam vocat pumilionem, quod omnium & figura & sono tenuissima sit & minima: est siquidem μικρογράμμη. Plato indicat accommodam esse ad exprimendas res subtiles & penetrabiles, quod declarant, vt ait, ἰσχνότητα, ac similia. Itaque plane aliter sunt proferenda α ε η ο ω υ, quàm ι: ne inter legendum incidamus in ἰωτακισμὸν & πλατυσμὸν, quæ orationem faciunt exilem, enervem, ipientem & confusam. Neque enim Χριστὸς sonãdum vt Χρηστὸς: neque κἀν, vt κἂν: μικρὸς longum, vt μακρὸς parvum.

K, κ, k, c, q.

ΚΑΠΠΑ, Kappa siue Cappa ab Hebræo Cap seu Caph, valet c nostrum, item k seu q. Ab omnibus ferè incorrupte & rectè pronuntiatur, scilicet vt k non solùm ante consonantes, vt κλίνω, κνήμη, κράτος, κτείνω, κρόταλον, crapula, χαμαικοίτης, sed etiam ante vocales α ο ω, κάλως, κῶμα, κώμη, vicus, pagus. & in fine dictionis, ὀκ, ex.

Priscianus author est, k & q. quanuis figura & nomine videantur aliquam habere differentiam, eam tamen eandem tam in sono vocum quàm in metro continere potestatem. k penitus in Latina lingua superuacuum esse quod ante Priscianum testantur sunt etiam Fabius, Terentianus, & Fl. Sosipater Carisius. Vnde & in antiquissimis marmoribus legimus PEQVNIAM pro *pecuniam*.

Certum est igitur κ eodem fuisse sono quæcunque litera sequente, & Κικέρων pronũtiandum esse k*ikeroon*.

Veteres quoque Græci quod Latini per q efferunt, per κ reddunt.

Quirites, Κυρῖται.

Quintus, Κόϊντος, alii κόϝιντος, numismata quędam ΚΟΪΝΤΟΣ.

Λ, λ, l.

ΛΑΜΒΔΑ, Lambda, non lamsda, ex Hebræo nomine Lamed, & syncope interposito β, λάμβδα. Valet l nostrum.

Græci aliquando n sequente l per λ transtulerunt. Manlius Μάνλιος scribentes. Inuenitur tamen & Μάλλιος, apud Plutarchum.

Ab huius literæ forma λαμβδοειδὲς figura dicta est.

M, μ, m.

MT, my, hoc est, mu per u Gallicum, nõ mi, longius recessit ab Hebræo nomine Mem. Ionices vocant μῆ: idem valet quod Latinum m. Μάμμη, auia: hoc etiam infantuli matrem vel nutricem appellant, sicut patrem Tatam: Mart. lib. 1.

Mãmas atque Tatas habet Afra, sed ipsa Tatarũ
Dici & Mammarum maxima Mamma potest.

Cato, Qui cibum ac potionem Buzæ & Pappas vocant, & patrẽ Tatam, & matrẽ Mãmam. Græcis nulla dictio in eam terminatur, quod & ait Fabius, à quo etiam *mugiens* vocatur, quia mugitum edere videtur.

N, ν, n.

NT, Ny, hoc est Nu per u exile, ab Hebræo Nun, abiecto vltimo n. Sonat n Latinum, debétque linguæ mucrone intimos dentes & palatum feriẽte enuntiari, siue syllabam inchoet siue claudat, apud Græcos præsertim.

Ξ, ξ, x.

ΞI, xi, ab Hebræo Schin ductum videtur: Latini nomen inuertimus, ix dicẽtes. Valet cs vel gs, quod ex obliquorum analogia apparet. Dicimus enim φύλαξ φύλακος, & αἴπυξ ἄπυγος. Interdum tamen x in obliquis aspiratur, sed præter recti naturam. Nam inter x & σ locus adspirationi nullus esse potest. Itaque quanuis dicamus θρίξ τριχὸς, minime tamen existimandum est ξ in θρὶξ valere χ.

O, ο, o breue.

OMIKPON, o paruum, & ipsum quoque, vt ait Plato, à Græcis pronuntiatur, peculiarẽque nomen non habet. Nam Hebræorum nulla litera est huic respondens.

Latini ὀ Græcorum suo u expresserunt, vt Ὀδυσσεὺς Vlysses. Talis est etiam apud Romanos cognatio u cum o: vpilio, opilio. Atque etiamnum hodie magna Galliæ Lugdunensis pars sic o pronunciat vt ou intelligas. Narbonensis contrà ou mutat in o. Sed rectius omnino fecerunt recentiores qui o ab ν diphthõgo & appellatione & scriptione distinxerunt. Debet enim o intra palatum ore rotundo enuntiari, quod & ipsa figura indicat, vt o breue.

Π, π, p.

ΠI, Pi, ab Hebræo Pe nomen habet. sonat P Latinum.

Πατὴρ, pater, German. *vatter* seu *Fatter*, per digamma Æolicum.

P, ῥ, rh, r.

PΩ, Rhoo per o longum, ab Hebræo Res longius remotum nomen habet. Valet r nostrum.

Apud Græcos perpetuò initiò aspiratur, ῥωμαῖος, defensor, *Belgis ruiter*, id est, eques miles.

Et in medio dictionis geminatum prius tenue est, posterius aspiratur, vt Πύῤῥος purrhos.

Σ, σ, s.

ΣIΓMA, Sigma, à Samech Hebræo.

Dores San vocant, sicut Herodotus & alii testantur. Sonat s Latinum.

Σίγμα apud Lucianum actionem instituit aduersus τὸ, constituitis iudicibus septem vocalibus, conquerens sese abs τῶ pluribus dictionibus spoliari.

Pinduro σίβδηλος vocatur, hoc est, adulterina & non vera litera.

Messala Coruinus vocat sibilum.

Malè autem infracto sono & sicut ʒain Hebræorum pronuntiari solet, quoties vel in eadem, vel in diuersis dictionibus, reperitur media inter duas vocales. Sic enim Causa pronuntiant, ac si Cauza scriptum esset.

Præterea nonnulla quæ vsus obtinuit vt per s scriberentur, quanuis Græca sint. Hæc igitur causa est cur Cicero pro Fundanio (sicut annotat Fabius) testem irriserit qui primam eius literam dicere noo posset. Quum enim esset digamma, Græcus ille testis vel eius literæ sonũ ignorabat, à solis scilicet Æolibus inter Græcos vsurpatum, vel certe pronuntiabat, vt etiamnum hodie Germani solent, per v consonantem.

Prisciani: S sæpe pro aspiratione ponitur in his dictionib' quas à Græcis sumpsimus, vt semis, sex, septẽ, sc, sal. Nam ἥμισυ, ἕξ, ἑπτὰ, ὃς, ἅλς, apud illos aspirationem habent in principio.

T, τ, t.

TAT, non taf, sed tau: quomodo nautæ litoris Belgici sonant *tau*, quod denotat funem nauticum. Apud Hebræos idem nomen habet. Valet t Latinum.

Τάνταλος, Tantalos, Κάτων, Antonios, πάντα, panta.

Non (vt habent neotericorum Grammaticorum inuenta) Tandalos, Andonios, pandat quum τ ante ν, ne Latini quidem respuant.

Υ, υ, y, siue u tenue.

TYIAON, y, hoc est u tenue, gracile, siue exile, (Vergilius literam Pythagoræ vocat) simplex nomen non habet, nec Hebræis litera est quæ huic respondeat.

Valet y, quod à Græcis mutuati sunt Latini.

Cuius sonus medius est inter i & u, & tam Græce quàm Latinè vtu Gallicum enuntiandum est, non vt s.

Q. Terentius Scaurus ait, Y literam supervacuam Latino sermoni putauerunt, quoniam pro illa V cederet: sed quum quædam in nostrum sermonem Græca nomina admissa sint, in quibus euidenter sonus huius literæ exprimitur, vt hyperbaton, vt hymnus, & hyacinthus, & similia, in eisdem hac litera necessariò vtimur.

Terentius dixit, *Ait in ostia venit*, pro ἄγω, hoc est, ciuitatem.

Iurisconsulti nostri Senatusconsultum Tertullianum & Tertylliánum dicunt. quod inde accidisse verisimile est, quia quum Romani destituerentur voce υ, nec haberent literam

ram quæ omni ex parte ei responderet, deflexerunt ad vocem proximam, pro υ sonantes u. quod etiamnũ hodie euenit Italis & Hispanis Belgicè vel Gallicè loquentibus. Nam pro *buten*, id est foris, dicunt *bouten*, pro *muraille mouraille*: hoc est pro ἔυτ & μυρβουτ & μουρ.

Φ, φ, ph, f, v consonans, digamma Æolicum.

ΦI, Phi, nomen habet ex Hebræo Phe, quod & Pe dicitur: respondet f Latino, id est τῷ δίγαμμα Æolico, vt nunc quidem effertur.

Priscianus, F vero τὸ δίγαμμα sono enuntiabatur, ita scilicet vt nũc v consonans: crátque is sonus solis inter Græcos Æolibus peculiaris. Sed postea in eius locum successit v cõsonans, ipsum verò digamma F in locum p aspirati: quod tamen in vocabulis Græcis seruatum est, vt in Philosophia, Philomela, Sophista, & multis eiusmodi. Pauca tamen excipiuntur, vt fama φάμα, fuga φυγή, fagus φηγός, fur φώρ, & alia præterea nonnulla quæ vsus obtinuit vt per f scriberentur, quanuis Græca sint. Hæc igitur causa est cur Cicero pro Fundanio (sicut annotat Fabius) testem irriserit qui primam eius literam dicere noo posset. Quum enim esset digamma, Græcus ille testis vel eius literæ sonũ ignorabat, à solis scilicet Æolibus inter Græcos vsurpatum, vel certe pronuntiabat, vt etiamnum hodie Germani solent, per v consonantem.

Idem ad Atticum lib. ix. fundum suum Formianum vocat digamma, quod nomen eius ab F litera initium sumeret, cuius figuram & sonum repræsentat: eóque Græci vtebantur initio dictionum a vocali aspirata incipientium, ἱστὸς, Fιστὸς, Hencti, Venetiitémque in medio, si vocalium cõcursus erat, ΩΝ ΩΦΟΝ dicẽtes, vnde nostrum Ouum: ΟΙΣ ΟΦΙΣ, vnde Ouis: ΒΟΟΣ ΒΟΦΟΣ. Bouis. Sed præstat Terentiani Mauri Grammatici antiquissimi & grauissimi versus huc adferre.

Nominum multa incohata à literis vocalibus
Æolicus vsus vetat, & digammon præficit:
Ædica dial. Hei autem musta fermè est in dial:
Hesperum quem dico Græcè, Vesperam cognominat.
Et ea se Vesta facta, Vestis à Te dicitur,
Ita quem Graci vocamus, Vim subet me dicere.
Ipse est multis in vsu & magis potiorum est,
Jo enim natiua vox est, ille Ver hoc dictitat.
Quos Homerus dixit Εὐνοῦς, ille Venetos autumat.
Et Viola flos nuncuparur, quem Graii vocant ἴον.
Et hoc ait ille Violas, credi Marco Tullio.
Quamquam rem dicunt Achæi, hanc Vltyon gens Æoli,
Flora Sappho compellauit, Æoles, & eatari.

X, χ, ch.

XI, Chi, apud Hebræos nihil habet cui respõdeat. Nomen formatum est ad modum πῖ, φῖ, &c. valet ch, seu c aspiratum: profertur enim aere è gutture erumpente.

Χάλυβες, Chalybes,

χάος, chaos, & huiusmodi alia.

Ψ, ψ, ps, bs.

ΨI, psi, ab Hebræo etiam nomen non habet, sed ad formam ξῖ, πῖ, ζῆ, nominatum est. Sonat vt ps. & aliquando vt bs:

αἰθίοψ, αἰθίωψ, æthiops, ψαλμὸς, psalmus, ἄραψ, ἄραβος, arabs.

Ω, ω, oo, siue o longum.

Ωμέγα, id est o magnum, ita vocatum est ex collatione eum altero quod μικρὸν dicitur. Est collatione eum altero quod μικρὸν dicitur. Est collatione eum altero quod μικρὸν dicitur. Est

πολλάκις δ' Πολύφημε, τό μὲ κακὸν, καλὸν πέφανται.

Id est, - O Polyphemo,

Quæ minimè sunt pulcra, ea pulchra videntur amanti.

Sed præstat hanc rem Terentiani Mauri trochaicis versibus illustriorem reddere.

Ego Græcie esse septem simum e vocalibus
H & Ω, quæ bonis pedibus subministrant tempora.
E & O breues vocari singularia temporis.
Cæteras tres quæ supersunt διχρόνους cognominant.
Corripi quod sæpe eadem, sæpe produci valent.
Αλφα primum est, inde ἦτα, tertium quod υ vocant.

Et paulo post.

Literam namque E videmus esse ad H T A proximam,
Sicut O & Ω videntur esse vicina sibi.
Temporum momenta distant, non sibi natiuitate.
Inde vertunt hanc in H T A sæpe diphthongum Græa.
Quando quos ἰωτᾶ subdat aut ἀχρονεῖς dicere,
Longas, ἴωτα quæque potius aut ἀχρονίς nominant.
Ν & μου Medicam Latinè sic in vsum vertimus.
Nomen & Regina gessit quod furens Amazonum.

Sic & nouidia Animam, noster Ennius vocat.

Sed & Martianus Capella dicit e Latinâ duarum literarum Græcarū vim possidere: quum breuis est, ει, vt hostis: quum longa est, αι, vt die: eodémque modo de ου statuendum esse. Et in hoc Virgilii, *Gaudiaque hæc memorans*, dicūt esse tum a tum i: primum namque ου est, alterum verò ι est. In illo autem - *rapti Ganymedis honores*, ἰώτακε dicunt priùs esse ο, posteriùs verò ω esse.

Reliquæ literæ vocem non edunt, ideoque à Platone in Cratylo & Theæteto generali vocabulo ἄφωνα vocantur, id est vocis expertes: à Grammaticis verò σύμφωνα id est Consonantes: quod cum vocalibus adiunctis sonos suos communicent. Sunt autem numero xvii. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ φ.

Ex quibus sunt ἡμίφωνα, id est Semivocales octoniæ dictæ, quòd, vt nullas habeant vocales adiunctas, quandam tamen strepitus & soni speciem edant: ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

Ex his sunt ὑγρὰ id est duplices tres, quòd duarum literarum sint compendia, ζ ξ ψ.

Τγρὰ id est liquidæ quatuor, quod ita sint habendæ, vt quasi liquescant in pronunciando, λ μ ν ρ. Eædem etiam ἀμετάβολα dicuntur, id est Immutabiles, quod in formationibus earum vel temporum non mutentur.

Monosticon id est solitarium, vnum σ, quod ab aliis ἄπαυστον, hoc est sine signo, vel ignobile vocant.

Cæteræ omnes appellantur ἄφωνα, id est Mutæ, quòd per se neque vocem vt vocales, neque strepitum edant vt Semivocales, β γ δ κ π τ φ χ.

In aspiratis autem primum omnium vetus error ille corrigendus videtur, quo nonnulli iampridem has literas pro aspiratis asperas nominant, quum potius densas & crassas vocare oporteat. Neque enim à Græcis τραχέα πνεύματα, sed δασέα dicuntur: quod ea postiorem spiritum requirant, vt sit earum opima & quasi adipalis pronuntiatio. Quamobrem etiam literas illas oppositas, nō lenes, sed ψιλὰ, id est tennes & exiles appellant. R potius littera est aspera, & I contrà admodum lenis, sicut Ouidius his versiculis optimè declarat de Remuriis loquens, quæ postea Lemuria dicta sunt:

Aspera mutata est in lenem tempore longo
Littera, quæ tota nomine prima fuit.

Itaque à Græcis inuito dictionū & si quando geminata occurrerit addito spiritu denso leniter: tantum abest vt rectè faciant qui densum cum aspero confundunt.

Hoc loco obiter admonendum, omnia ferè vocabula in quibus apud Latinos inuenimuntur ζ ξ υ χ, Græca esse, aut à Græcis derivata, fatem non Latina. vt gaza, baptizo, thalamus, ocyus ab ὠκὺς, lachryma, philtrum, Christus Quocirca vulgò peccatur in orthographia dictionum chaos, sepulchrum, simulachrum, & similium: quum scribenda sint sine aspiratione, carus, sepulcrum, & simulacrum. fiunt enim duo superiora à supinis sepultum & simulatum, vt ab inuolutum inuolucrum, à soltum fulcrum, à lauatum lauacrum, ab ambulatum ambulacrum, mutata t in c. & addita r. Testatur Seruius in iii. Georg. veteres scripsisse sepulchrum: post abiectam esse aspirationem: cuius verba sunt hæc: Tria vetera habebāt nomina in quibus c literam sequeretur aspiratio, sepulchrum, orchas, pulcher: è quibus pulcher tantum hodie recipit aspirationem. Quid apertius? Pulcher certè in veteribus inscriptionibus, & numismatis sæpius inuenitur, quam pulcer. Et hæc quidem habuimus hoc tempore quæ de literis & germana earum prenūtiatione diceremus. Libuit autem quosdam Euripidis valde artificiosos & festiuos versus ex Athenæo subiicere, ex quibus cognoscere liceat antiquas quasdam literarum formas. Apud Euripidem igitur in Thesei pastor quidam literarum imperitus, literat tamen quibus Thesei nomen scribitur, sic depingit.

Ἐγὼ πάντων ἀγραμματώτατος εἰμὶ ἰδρίς,
Μίαν δ' οὐκ ἐπίσταμαι πλὴν ἓν γράμμα.
Κύκλος δ' ἐστὶ τοῦτο ἐπιστρόφιγγα ἔχων, Θ
Οὐκ ἔστι δ' ἄλλο σχῆμα ἐν μέσῳ σταθέν.
Τὸ δεύτερον δ' ἐγὼ σκολιὸν ἐμοὶ δοκεῖ νόμον Α
Τεῖναι· δύ' εἰσὶ γὰρ τὼ μέσω κλιταὶ πόδε.
Τρίτον δ' ἔστ' ἐπὶ τούτοις ἓν ἐπὶ τοῖσι μία, Ε
Λαβεῖν δ' ἐν αὐτῷ τρεῖς ἐπιστροφὰς ἔνεστι.
Εἰσὶ· τί πλῆθος δ' ὧν ἐν ἑξαμέτρῳ φράσαι; Υ

Τρεῖς

Τρεῖς μιμεῖσθ' εἰσὶν ἐν διεζευγμένοις δύο,
Λύτην δ' συμπεφύκασιν εἰς μίαν βάσιν.
Τὸ λοιπὸν δ' οὐ πάνυ τι σαφηνίζω τόδε. C

Quos versus ita reddidit Natalis Venetus:

Quum literarum non peritus ipse sim,
Dicam figuras, figuræque euidentia.
Est circulus terno velut saltu bene,
Signumque habens in ventre quod clari pater.
Binas secunda forma lineas tenet:
Diffecit has medius incidens mox altera.
Concinnus inde tertius ipsa tertia.
Subit figura quarta cui dua lineæ.
Tres incidentes diuidunt hanc lineæ.
Quinam minus promptum sit ipsam dicere,
Sunt differentes lineæ inter se duæ,
Quæ connectunt ambæ simul in vnam basem.
Extrema differt nil figurâ tertia.

De literis quidem Latinis acutè admodum & breuiter his versibus lusit Quintianus Stoa Martianum Capellam imitatus:

A sub directo memorabilis ictu hastæ est.
B sicuti inclusis profertur verumque labellis.
C linguam adpulsu compellit ad vsque malarem.
D cogit superos linguam contingere dentes.
E paulum pressa proferetur gutture lingua.
F Labrum inferius superis cum dentibus vrget.
G damus, extremum quum tangit lingua palatum.
H oris ut tralitie quum ventus faucibus halat.
I linguam impellit collidi dentibus imus.
K fauces fumant media cum parte palati.
L facit extremum contingens lingua palatum.
M quum fit, pressum premitur per verumque labellum.
N lingua adpulsa cohibet littera dentes.
O venit, exoritur quum Spiritus ore rotundo.
P datur eruptu tex littera quinta labellis.
Q fit, in adpulsu quum stringimus ora palati.
R fruit vt supero crispetur lingua repulsu.
S quum fit, peregit collisa subula dente.
T linguam impulsa centralis dentibus exit.
V flecit os strictum, sic prouula labra fruguat.
X reddat quidquid e atque i formare videmur.
Y pilum apprensa labra procedere iubilum est.
Z ea sepulchrales imitatur concita dentes.

Hactenus de literis.

De syllabis: deinde de diphthongis.

Ex literis constituuntur syllabæ. Syllabam autem vocamus, docendi causa, spiritus comprehensionem ad vnam vocem exprimendam. Est autem in triplici differentia. Constat enim vel ex vna vocali: vel ex duabus vocalibus in mixtam vnam vocem cocuntibus: vel ex consonante vna, vel pluribus cum vna vocali: aut duabus ad summum.

Primi generis syllabæ quinque sunt, quot scilicet vocalium sonimam ι & υ nō vocesed vocis quantitate differunt ab ε & ο.

Secundi generis Diphthongi, id est geminsonæ appellantur, quòd ex duabus vocibus tertiam vnam efficientibus componantur.

Tertii generis syllabæ ex consonantium & vocalium multiplici connexione penè sunt infinitę, quas enumerare minime necesse est.

Diphthongus autem ita solet definiri à Grāmaticis, vt sit syllaba ex duabus vocalibus sonum sum retinentibus cōflata. ita dicta quòd duos φθόγγους, id est sonos efficiat. Sic Terentianus Maurus, - *Vnde Diphthongos eas*
Græcia dicunt magistra: quod duæ simulæ simul
Syllabam sonant in vnam, vtque gemina prodita.

Ego verò malim dicere, In vnam mixtam vocem cocuntibus (nam alioquī quādo distinctæ sunt vocalium voces, duæ syllabæ nascantur necesse est) aut hoc certè addiderim definitioni, Quæ raptim & vno spiritu proferri possunt.

Diphthōgi sunt duodecim: nouem proprię, tres improprię: quod pace Grammaticorum dictum velim, qui totidem proprias quot impropias numerant.

Propriæ dicuntur, quòd postulet eas naturalis prolatio, hoc est, quòd duæ vocales, vt interę scribuntur, ita integrè pronuntiantur: vel quòd vna eadémque syllaba geminæ vocalis sonum edat. αι ai, non ε. αυ au, non af, ει ei, non i, & eu, non ef, ευ ol, non i, ου ou, υι vel υ qui, non i, ηυ eeu, non if, ωυ oou, non of.

Ex quibus hodie vulgo sola ευ rectè pronuntiatur, cæterę omnes deprauatę. Tres verò posteriores hactenus inter impropriias numerātur.

Impropriæ siue abusiuæ diphthōgi sunt, quæ contra veram rationem & definitionem diphthongi & scribuntur & proferuntur: hoc est, quando prior solum vocalis integrè pingitur & enuntiatur, & ι subscriptum non exauditur: sic vocatæ, quod naturalis pronuntiatio ipsas non requirat. Nam vt simplices vocales efferuntur, nec compositam vocem edūt: ᾳ a, ῃ ee, non i, ῳ oo, non o.

De diphthongarum propriarum sono in genere.

Qui duos sonos in diphthongis non agnoscunt, quomodo illas diphthongos existimare possunt? quomodo enim à vocalibus sono distant, si simplicem aliquem sonum adferunt? Diphthongus enim non scriptura, sed voce censuralias nō diphthongus sed digraphus est. Cur autem quum diphthongi omnes proprię definitione diphthongorum cōtinentur, quædam duos sonos, vt αι ει ευ ηυ ωυ, quædam simplicem habent, vt αη ει οι υι ? Ar id sane, si diphthongus aliquid sit, & si quid diphthongus à vocali differt, verum esse non potest. Et quum vsus in diphthongorū numerō istas retulerit, cur abusus dimidiam & meliorem soni partem ab illis auferet? Detur hoc vsui vt diphthongos faciat, vocales faciat, syllabas faciat: sed hoc dare vsui nemo potest, vt quādiu diphthōgū cā faciat, illud ab ea auferat quo diphthōg⁹ sit. Eximātur igitur è numero diphthōgorū, si nihil in sono cū diphthōgis habēt cōmu

ne. At Quintilianus quærendum putauit, quomodo duabus demum vocalibus in seipsas coeundi natura sit, quum consonantium nulla nisi al teram frangat. Sed hoc est pati illas minimè in seipsas corre. si alteram extrahas, & obtorto collo illam à sonando rapias, ne sonus e duabus vocalibus in seipsas coeuntibus colle ctus efferatur. Sin in sonido nihil altera vocalis adiuuet, tum non modo tota frangitur, sed etiam conimitur. Igitur vt diphthongus fiat, copulatio non modo literarum, sed sonorũ fieri debet, nec videlicet quo cæteræ linguæ omnes abundant, eo Græca & Latina lingua destituantur.

Diphthongi autem quum minimè simplices voces, sed compositæ & diuisibiles sint, in varios sonos tribui possint. Quomodo enim ſtai- ſeret talis diphthõgorum esset, nisi diphthongus coitionem illorum sonorum antea habuisset? vt μαϊστία. Aut quomodo σωϊσμος fieri aliquorum potest quæ nõ antea seiuncta separataque voce eranti? vt ſeparatiſt ſeparatiſſet. Videmus autem vt Iones sæpe ex αι reiiciant ε, α relinquant: sæpe ει & ει in ι & ϊ diuidit. Sequitur ergo vocalem præpositiuam æquè proferendam vt subiunctiuam. Nam si res diuisas vocésque diphthongorum separatas pronũtiamus, quidni easdem cõiunctas? Quid? itáne illorum natura differens est, vt ad societatem soni adduci non possint? At quare tãtopere in Græca lingua dissentirent, quum in omnibus iam aliis linguis cum suauitate vsurpẽtur? Non igitur rei naturã hoc fit, neque aurium causã: quia si in re consisteret, in nulla lingua hoc fieri posset. Sin aures ab eo abhorrent: cur in patriis linguis cum voluptate audiuntur, vbi aures omniũ & peritissimę & delicatissimę sunt? Et quoniam in Græcis diphthongorum sonis vel ſ subiungi necesse est vel υ, vt vere Terentianus dixit, nos quoque elaborabimꝰ vt istarum literarum sonus subiũgatur, non dominetur. Non enim ibi quicquam subiungimus vbi nihil antecedit: sed vt subiũgatur quod sequitur, necesse est aliquid cõstituatur quod præponitur. At ſ literę quatuor vocales præponũtur in propriis diphthogis, & υ quoq; quinque vocales quasi duces soni antecunt, quibus illę vt scriptura sic sono subiungũtur: quod quemadmodum in diphthongis quibus υ subiicitur est perspicuum, sic in diphthongis quibus postponitur esse quoque debet manifestum. Nam in iis quæ ſ subiectum habent, vitium in prioribus literis est: in iis quibus υ subditur, vitium in ipso υ est. Nam vna tantum diphthongus αυ nobis pura puta in sono hactenus relicta est.

A I.

AI igitur diphthongus nullo modo sonat vt e, sed planè Latinorũ ai respondet, raptim scilicet & vno spiritu pronuntiato, vt post a non respires, ne duæ ſyllabæ pro vna audiantur.

Hinc Plutarchus in Sympoſiacis α literam ſemper præesse cæteris vocalibus, nunquam subiici, & eam in dicendo, quicquid consequatur, sonum suũ retinere dicit, ac cæteris simul cum eo sonantibus vti. Neque enim vel poſt, vel υ, ſi ponatur α cum illis conueniet, aut illorum sic ductum sequetur vt ex iis vna fiat ſyllaba, sed quaſi indigna bãda litera & sese almodum effecrem, dominatum quæret semper. Et ſi alteri illarum præponatur, tum ſubsequente illa & simul sonante vitium, & ſyllabas ertam verborum fa i, vt in αἰδοῖος, ἀκαϊνοτόμος, & sexcentis aliis. Hæc ille. Quod ſi αυτ- ομολῶσιν χθόνιος, vt Plutarch⁹ dicit: quis negabit α in eo & υ simul sonare? An cæ literæ dominatum non amittunt, quæ in sono nõ minuũtur modò & quaſi de gradu deiciũtur, sed prorsus extinguuntur, vt ne minimus quidem eius sensus in auribus remaneat? An non idem accidit quum α litera πρ- nullo modo consonat, sineutra harum sonum habeat, ſed quoddam peregrinum pro vtroque reponatur? Itaque simul istæ sic sonent, vt consonare & consentire possint. Nunc autem quaſi neutra dignã sono sit, tertium aliquid, nempe ρ pro vtroque adhibetur.

Perdet igitur α dominatum suum, & magistratu suo abibit, ſi in αἰπύς, in αἰθήρ, & sexcentis aliis, nihil sonet: sed hoc est imperium facere in magistratum, non pati vt munus suum vbi debet oportune administret. Ex hoc igitur satis probetur α in αι reliquisque locis vbi ponitur sonum suum retinere, & ι cum illo consonare.

Quintilianus etiam αι diphthongum Græcos semper per ai exmisse memorat. Nos ergo nequaquam Græci sumus, qui diphthongum non esse ſimus.

Et Terentius Scaurus de Orthographia refutatur priſcos Latinos diphthongum α Græcis literis αι ſcribere ſolitos, quam paltra mutarint in æ, ſed ita pronuntiarint vt vtraque vocalis exaudiretur: quemadmodum etiam hoc tempore pronũtiari deberet. Hinc in quibuſd ã numismatis antiquis in auro & argẽto ſculptis, videre est ab altera parte caput Vetiæ, & ab altera basilicam Æmiliam cum hac inſcriptione, AEMILIA REF. S. C. M. LEPIDVS. Vnde multa diuſis ſyllabis remanſerunt. Perſius Satyra vi. citat hoc carmen Ennii,

Lunaï portum (eſt opere) cognoſcite cives.

Idem Ennius, - *Alboï rex longaï.*

Lucretius, -- *Ignoretur enim quæ ſit natura animaï.*

Idem, - *Gelidaï ſtridor aquaï.*

Martialis, - *Attonitiſque legis terraï frugiferaï.*

Vergilius, etiam veruſtatis amantiſſimus, *Aulaï in medio libabant pocula Bacchi.* Et, *Dimes equum, dimes pilloï veſtis & auri.*

In

In hoc nempe imitari ſunt Græcos, qui ex πεῖσις hoc est pais, faciunt πεῖσις.

Gellius probat hoc verbum *ſemel* non à σαπάξ Græco, vt quidam arbitrantur, ſed à ſetu ideo venire, quia M. Cato & cæteri eius ætatis senus & seneratorem sine a sonabant, vnde existimat à σαπάξ illud deduci non posſe. At quis non ex hoc videt, in σαπάξ illos α literæ sono vſus esse? nunc per nos æque à σαπάξ ac à ſetu venire potest, qui nullam in illis verbis differentiam ponimus, & propter soni confusionem verborum etymologiam agnoſcere nõ posſumus. Sæpe enim Grammatici ineptas etymologias adferre nobis videntur, qui diſtinctionẽ sonorum non aduertimus. Quod ſi in veris sonis conquirendis laboraremus, in veris etymologiis constituendis minus hæreremus. Exiſtimemus igitur, ſi α semper sonum retineat vbicunque inciderit: ſi semper à Græcis αι efferatur, ſi in σαπάξ cæteriſque pronuntietur αι, debere α in αι diphthongo ſemper sonari. Cur enim non æque in Græcis hoc fieret, ac in Latinis, vbi Aiax & Achaia dicimus? cur non eodẽ modo αἴνειας & ἀχαΐας Græcè sonamus? ſi Germanicis καῖσαρ recte *kaiſer* vocatur, quid vetat eodem sono à Græcis hoc fieri? aut quare apud Græcos vaſſus, apud Latinos & alios ſublimis sonus est? cur in eiſdem verbis tanta sonorum diſſensio exiſtit, vt vix cognoſcamus eadem esse? Nunc verò quomodo illos versus apud Sophoclem legemus?

αἰ αἰ, τίς δῖ ποτ' ἆρδ' ἃ δῆ' ἐπέπλων
τἀμὰν ξυνοίσῃ σύμφορ' ἐς τοὺς ἐμοὺς κρατεῖ
γὰν δὲ πάντ' ἀ, δὶς ἀλάζειν ἐμοὶ,
ἀ, πρὸς τί μ' ἐς ἀεὶ κακοῖς ἐπιζεύξαι.

Hoc est,

Ai ai, quis unquam putaſſet ſic cuncinnum
Meum concubinum ſuisse nomen mihi malè?
Nunc enim res ſere & bis lamentare mihi,
Et rerum tales quippe miſerias incido.

Quanquam enim Pindarus ſexto Iſthmiorum, nomen αἰακοῦ, λοιπὸν ἐν χρυσέοις ἅρμασι deduxerat (de cuius volatu auguratur Hercules exaudiri ſuas preces, & futurum esse prædicit vt naſcatur Telamoni fortiſſimus filius: non tamẽ minus fortaſſe recte Sophocles & alii à crebra voce αἰ αἰ vel δὶς αἰάζειν, quod Theocrito etiam frequens est, derivant.

Adverbio αἰ confine est αἴπῦ, id est heu, etiam dolentis & indignantis, interdum admirantis & gestientis præ gaudio. Quod quidem ſi ita proferatur, quis non videt quam nullum planè affectum mentis deſignet?

Quid igitur dubitemus hanc diphthongum αι ſic sonare, quemadmodum Raiam piſcem, Graium, Aio, Aiacem, Maiam, Naiades, & cætera eius generis, confuſo sono α & ι: nullo autem modo vt ſ

AT.

AT nequaquam af ſed au sonat, quia litera υ non est f vel v consonans, ſed u Gallicum: non enim diphthongus conflatur ex vocali & consonante. Et quanquam v Latinum sæpe sonum ad digamma habeat, illum con in fine ſyllabæ ſed in principio ſemper tenet. Temere igitur hic vitiatus υ literæ sonus nunc in αυ & ευ irrepſit. Si autem hoc natura literæ fieret, cur non hoc in αυ quoque vſu veniret? At ſo diphthongum bene sonamus. Itaque vt reliquæ bene sonentur, idem sonus in reliquis obſeruetur. Si enim vocalis consonanti iuncta diphthongus esse non potest, (diphthongus enim duarum vocalium copulatio est) iunctus etiam ex vtraque sonus proficiſcetur. Quod ſi altera à vocali abeat, iam non diphthongus, ſed alia ſyllaba erit.

Hic ergo Demoſthenis, excuſo ne pudeat vel ab ipſis canibus diligenter diphthõgum αυ cognoſcere. Nam Ariſtoph. poeta dum canem latrantem exprimere vellet αὐ αὐ dixit.

Terentii fabulam ἑαυτὸν τιμωρούμενον dicimus Heauton timorumenon, non heafton dimorumenon.

Cæterum hic posset fortaſsis alicui ſcrupum inuicere locus Ciceronis qui est lib. ii. De diuinat. Quum, inquit, M. Craſſus exercitum Brunduſii imponeret, quidam in portu caricas Cauno aduectas vendens, *caunеas* clamitabat. dicamus, ſi placet, monitum ab eo Craſſum, caueret ne iret: non fuiſſe peritiurum, ſi omini paruiſſet. quas ſi ſuſcipiamus, pedis offenſio nobis & abruptio corrigiæ, & ſternutamẽta erunt obſeruanda. Hactenus Cicero: ex quo colligitur ea tempeſtate vicinitatem quandam ſoni fuiſſe in vocibus *Cauneæ* & *cane ne eas*.

Ex quibus conſtat voces καυνέας, & *cane ne eas* pronuntiatione non admodum diuerſas fuiſſe, præſertim quum Romani non *caſneas* ſonuerint vel *caqneas*, ſed *cauneas*: *caue* autem *cavve*.

EI.

EI diphthongũ hodie cum ſimplici ita confundunt homines etiam eruditiſſimi, ſed errore non minus manifeſto quàm periculoſo, propter multiplicem vnius soni ſignificandi rationem: quum debeat proferri ει, hoc est, vtraque vocalis ε & ι coniunctio sono exaudiri, ſicut in Eia aduerbio adhortantis, Martial. lib. ii.

Eia age rumpe moras.

quod Græci dicunt εἶα, ἃ εἶα. Ariſtoph. εἶα γρᾶθι. Hei interiectio dolentis ſiue ingemiſcentis. vt de apud Terentium, Hei hoi: vbi in poſteriori etiam sonus diphthongi ει exauditur.

Galli diphthongum hanc retinent in *ſeim* ſames, *ſein* sinus, *ſeint* fictus, *plein* plenus.

Longum antiquis Romanis proferebatur vt hæc diphthongus ει, hoc est ei, & e inclusum habebat: quod vſitatum fuiſſe tempore Ciceronis ex vocibus *βεῖος* & Latina *bĕis* conſtat. Confirmat hoc Quintilianus dum de ei Latino dicit,

Universidad de Deusto
Biblioteca

Duravit diutius vt ei iungendis eadem ratione quâ Græci ει vterentur. Quomodo autem Latini hoc eadem ratione qua Græci vtebantur quomodo, nisi quemadmodum tradunt veteres, vbi i longum esset, Valerium semper ei scripsisse, itemque vetustiores Latinos, extaréque in vetustis inscriptionibus hanc scripturam, *Celeberrimei, veis, presmus*, pro *celeberrimi, vis, primus*? & Sosipater ait Varronem lib. 6. Epistolicarum quæstionum dicere *Eclogas ex Annalibus desumptas*. Vnde in numismatis antiquis LEIBERTAS, SERVEILIVS, EIDVS, quod Plutarchus εἰδοὺς. Plauti comœdia Capteiuei, & passim apud authores, queis, omneis, Tralleis, Sardeis, & id genus alia, quæ etiam per Ionicum & extans solêt scribi: OPEIMIVS OPIMIVS, BINEI BINI, EIRONEIA IRONIA, eodem tamen seruato sono ei.

Vnde Victorinus de orthographia: Quum verò eadem ι, e literæ iuncta esset, non totum pro longa syllaba accipiebatur, sed nominatiuum pluralem ita scriptum significabat, vt amici, boneι, doctι, Romaneι, & similia. At si per solum ι scripta esset, eadem genitiuum singularem faciebat, vt *hunus amicι*.

Hermogenes autem in dicendi formis, vbi σεμνότητος loquitur, diphthongos & vocales longas hanc formam illustrare dicit, si in finem dictionum cadant, præter ι diphthongum. Sin ι ipsum per se ponatur, minimè tum grandem orationem eam facit quæ ea abundantè cõtrahit enim magis, & ad rictum diduxit os, & minimè fauces complet.

Eam verò in lingua Latina hæc diphthongus suauitatem obtinuit, vt quum Sulpitius ex ει diphthongo ι tolleret, & e plenissimum relinqueret, à Crasso apud Ciceronem lib. de Oratore iii. reprehensus sit, quòd non antiquos oratores, sed messores videretur imitari. Quòd si nos nunc in alteram partem perpetuò peccantes audiret Crassus, mirum ni nõ messores nos, sed passeres vocaret, qui sic pipitaremus. Nam nunc ne accusatmos quidem illos plurales omneis, treis, parteis, scribimus, sed expuncto ι cum Sulpitio dicimus omnes, tres, partes. Seruata est tamẽ in paucis quibusdam, vt in hei & queis, & poeticis illis, - *Iam validam Iliones nanctus*, & *Orphei Calliopea*.

Vitiosa huius diphthongi tum pronuntiatio tum scriptio non paucos authorum locos corrupit, vitiosque alioqui doctissimos decepit. Et, vt de multis vnum aut alterum adferamus, elegantissimum adagium περὶ τὴν ἀγκύραν ἐκ τῆς σειρᾶς, id est retinere cor in ancorali fune, hoc est in sua constantia atque firmitudine, apud Synesium in Encomio caluicii, hactenus redditũ fuit. In Pisa animum præparare. Interpres enim pro πείσῃ (quæ etiam πείσομαι & πεισθήσομαι, vocatur) legit Πίσῃ. Simulis mendis fuit in libello Plutarchi περὶ ἀκουστέας, vbi librariorum incuria, quæ ob neglectam pronuntiationem solet incidere, vox πείσῃ deprauata est in πίσῃ: ita vt Erasmo ipsi ansam erroris præbuerit, dum hæc ἐν τῇ Ομηρικῇ πίσει μᾶλλον τὸν θυμὸν vertit In persuasione Homerica permanentem.

ET.

In ει diphthongo hodie peccatur sicut in αυ paulò antè peccari ostendimus. Nam ει sonat eu, non ef, θεὸς eurus, εἶτε euge, πενταίυχος pentateuchos, non pendateschos.

OI.

OI, sicut in ει tradidimus, integrè quoque proferendum, vt vtriusque vocalis sonus posset exaudiri, non tanquam simplex ῖῶτα, quemadmodum vulgo. Sono quippe differunt πνεύματος obscuritas, & πνεύματος qualitas. Quod loquere ex dictionibus Gallicis *moi, toi*, quas retinuerunt à Græcis μοι, σοι, dorice νοὶ, & τοὶ, aspiratione mutata in h, quemadmodum ὲε in sus.

Mansit in extremis syllabis integrior hæc diphthõgus in iis quidem vocabulis quæ in n desinunt, vt *foin, hoin, loin*. Et apud Latinos in his vocibus, Troia Τροῖα, non Tria.

Hanc diphthongum etiam retinent antiqui illi dativi *bonoi, dominoi*, pro *bono, domino*: & illud Catulli initium, *Quoi dono lepidum novum libellum*?

Thucydidis locus ex libro historiarum primo tam planus est vt de sono ει minimè dubitari possit. Nam quum patrum aut auorũ memoria oraculum quoddam Athenienſibus datum esset, propter longitudinem temporis iterum penè è memoria illorum abiit, vt ii qui à patribus illud acceperant, in magna varietate & dissensione essent, alii λοιμὸς in carmine, alii λιμὸς sonantibus. Quum autem præteriisset illud bellum, & magna pestis stragéque hominum & bestiarum totam terram inuasisset, tum λοιμὸς fuisse in oraculo dicebant. Quòd si alio tempore, inquit Thucydides, aliud bellum ingruat quod fames quædam sequatur sit, tum λιμὸς & non λοιμὸς dicent. Carmen verò apud Thucydidem hoc est,

ἥξει Δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.

Matthæi xxiii. cap. Καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

Latini hanc diphthongum per œ reddunt, Φοῖβος Phœbus, Κροῖσος Crœsus.

OT, u vocalis.

OY profertur vt u vocalis, id est ou.

μοῦσα Musa, οὖς λόγχης, tous logous.

u enim, licet nonnullis, hodie corruptè sonet vt ου siue u Gallicum, omnino Latinè proferendum vt hæc diphthõgus ου, quæ inter propriæ

sola rectè ab omnibus pronuntiatur, & pura puta in sono relinquitur.

Igitur u Latinum scriptura simplex, sono cõiunctum est: quare diphthõgus potiùs quàm vocalis censenda videtur.

Nisi enim o in u sonarem?, à Latino u ad Græcum υ veniremus. hoc autem inter se distant, quòd u simplex est, nihil admixtum, nihil alienum adiunctum habet: u verò perpetuum o ducem soni habet, & iunctus cum illo perpetuò in ore exit.

Traduntetiam nonnulli aliquando pro u lõgo scriptum ab antiquis fuisse ου vt lumen, nuntii: & Græci ferè ου diphthongo reddunt vocalem u Latinum idem sonantem.

Tullius Τύλλιος, (Gaza & Planudes Τύλλιος) Iunius Ἰούνιος, Brutus Βροῦτος, Custodia κουστωδία. Itémque v consonantem crescente numero syllabarum, Valerius Οὐαλέριος, Varro Οὐάρρων, Seruius Σεργούιος, Eluetii Ἑλουήτιοι, Plutarch. Ἰλιγιοι.

Y.

TRES quæ sequuntur diphthongi, licet propriæ, rariores tamen sunt, & καταχρηστικαὶ vocantur, hoc est malesonantes, quòd difficiliores sint prolationis: quæ videtur esse causa cur à Grammaticis inter impropriàs numeratæ sint.

υι igitur siue ui sonat ui per u Gallicum vna syllaba comprehensum, non i longum, vt vulgò solent efferre: vt ἅρπυια harpuia, non harpia. Quam diphthõgum videre licet in his dictionibus Gallicis, *puis*, *puté*?, *pluie*, pluuia, *huis*, ostiũ.

Quæ Græcè scriberentur ψυχρυλης, ὑς.

HY.

HY sonandum esse aiunt plerique vt ceu, nõ if, quemadmodum vulgò, quòd si facta ex ευ, id est eu, ι in ν mutato, vt ab ἕυχομαι ἠύχθαι euchomen, non ifchomin.

OY.

OY proferendum eodem ferè modo vt ου, sed vastiori sono, nempe oou non of. Ionum propria est illi enim pro αὐτὸς dicunt ὠὐτὸς, hoc est ooutos, non ofios vt vulgò. Hoc tamen interest inter ου & ου ου, quòd ο & ο in istis, quũ longa sint, pronuntiationem ita retinent vt hiatum vitare non possis.

De tribus diphthongis impropriis.

IMPROPRIÆ diphthongi dicuntur, quòd licet ex duabus constent vocalibus, non tamen duos sonos in vnum coactos exprimant, sed vnius tantùm vocalis sonum edant. Ideóque abusiuè & καταχρηστικῶς diphthongi vocantur.

Aι.

Aι Id est alpha, ι paruulo subscripto, sonat à longum: neque enim aliter φ atque η simplex vocalis effertur, φιλίᾳ philia,

ᾅδης hadees, id est Pluto: sæpe pro inferis & vera ponitur. quomodo vtitur Polyxena apud Euripidem in Hecuba.

ἐκεῖ δ' ἐν ᾅδου κεἰσορᾷς χαλᾷς σίδην.

Hι.

Hι id est ῆτα subscripto ῖῶτα, sonat vt η, hoc est ee.

οὐ τιμᾷ tee timee, non ti timi.

λιγυρὰς leestees καὶ διαίσιμον λιτήτης.

Ωι.

Ωι id est, ο mega ῖῶτα subscripto, sonat οἱ τοῦ λόγῳ too logoo. Pro hac Latini œ vtuntur, *comœdia*, *tragœdia* comœdia, τραγῳδία tragœdia.

Olim ῖῶτα ipsum literis adscribebatur, non subscribebatur, minori tamẽ forma quàm præcedens litera, quasi dimidiatũ ῖῶτα, hoc modo, α, η ω. Quæ scribendi ad latus consuetudo remansit in literis capitalibus ΑΙ ΗΙ ΩΙ.

De ν post ει, ν ante ζ, ν post μ, γ ante γ, & similibus.

Grammatici nouos quosdam pronuntiationis canones hic solent subiicere.

Illi enim tanquam edicto perpetuo cauerunt, literas π τ φ χ κ aliosque atque alios sonos admittere. τ enim post ν sonare vt d: ante ζ, μ, ν, vt mt. κ post μ, vt b Latinum, itidem post τ in dimersis dictionibus: γ ante γ ξ χ sonare perinde vt n, sic ante c: sed ipsum κ sonandum vt γ.

εὐφωνίας prætexunt, sicut in omnium literarum & diphthongorum sonis:

τὸν Φαίδωνα & Ανδρόνικον proferant *ton Dandalon* & *Andonicon*.

Atqui si ita sit, quis discernet inter τὸν ζῆλον, id est tremorẽ, & τὸν δρόμον, cursumitem inter οἴκαδε adueribum ad locum, id est domum, siue ad domum, & οἰκίαν domúmque, si eadem vtrobique est pronuntiatio? Quorsum denique attinebat illa disputatio περὶ ἐντολῆς, καὶ ἐκκλησίας, quæ tot tantorúmque virorum ingenia & labores in vtramque partem torsit, dum hic per τ, ille per σ scribendum putat, nisi quis non eadem vtriusque significatio nec prolatio?

Harmenopulus ac Theophilus in libris iuris Græcè conscriptis vtuntur dictione πρεσβύτερος, vt verisimile sit non aliter sonuisse quàm Latinam vocem *testamento*, non autem τεσταμεντο.

Euphonia id suadet, quòd omnes literæ sonẽt vt scribuntur.

Longè verò commodiùs τὸν ζῆν sonamus *ton bion*, quàm *tom vion*, quemadmodum Latinis *numen bonum*, non *numem vonum*: item facilius τὸν πυλῶνα *ton Pylon*, quàm *tom Bylon*. Ad quod etiam facit sententia Fabii, qui ait apud Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia molesta eius sit pronuntiatio.

Γ ante alterum γ, vel κ, vel χ, vel ξ, quod do-

cent Grammatici sicut γ pronuntiari soleret vt ἄγγελος ἄγκυλα ἄγκων, Angelus, Ancilla, Anxiferes, quo modo proferre solent Latini nec hoc quidem controuersia caret. Nam probabile est, Græcos, si pronuntiationem mutassent, ipsam quoque literam fuisse mutaturos, sicut in συμπλοκὴ pro συμπλαγκὴ, κόλλυκα, pro κάγκελλα, & similibus: quod γ ante κ, & γ ante β col locari non possit, vt citatur Dionysius. Atqui tantum abest vt sonum γ sequentibus illis literis mutarint in ν, vt contrà si ipsum ν occurrerit, eo num illius auersati, & mollitiem illam aspernati, soleant conuertere in γ, vsitata illa orthographiæ regula, quod semper ν ante γ & ξ χ migrat in γ, quam ita tradit Gaza, τὸ ν, ὅταν πρὸ τοῦ γ, ἢ κάππα, ζῆτα ἢ σίγμα πεσὸν πνεύματος, ἀλλο τι γράμμα εἰς τὰ γ. Credo, qua ratione dici possit ν conuerti in γ, vt deinde ipsum γ sicut ν pronuntietur? Nam potius ipsum ν seruari, & γ, si occurrisset, in ν eò uerti oportuerat. Quod si quis obiectet, Latinam pronuntiationem: Respondemus non de Latina, sed de Græca lingua hic quæri. Γ autem in ν à Latinis mutari non magis miror, quàm Λ in l, vt Οδυσσεὺς Vlysses: & in β, vt δὶς bis. Si ruisus quis opponat, id postulare pronuntiationis rationem: iterum quæram: cur igitur γ quum eiusmodi plerisque locis occurrit, in γ conuertitur, ac non potius retinetur? deinde quid tandem causæ sit, cur hoc dicamus poscere pronuntiandi rationem: quum ipsum potius ν cum illis literis cohærere non posse Dionys. doceat, & regula orthographiæ id aperte declaret? Certè Priscianus author est grauissimos scriptores Romanorum euphoniæ causa pro n scripsisse g, vt Agchises, ageps, aggulus, aggens, quod ostendit Varro 1. de origine linguæ Latinæ, his verbis, Aggulus, aggens, aggulla, iggerunt, in eiusmodi Græci & Actius noster bin in g scribunt, alii n & g. quod in hoc veritatem facile videre non est. similiter ageps & agecora. Victorinus autem cui propter antiquitatem plurimum tribuendum est, ait Γ ante γ & ante κ, sonandum potius vt n.

Idem vult duo g scribi quoties duorum g sonū aures exigent, vt in agger, aggredior, suggero, oggannio, & similibus. Cur enim non consulatur auribus, quarū esse iudicium superbissimum dixit Cic in Oratore? Duplex igitur γ Græcè efferendum quemadmodum ipsi Latini pronūtiant in aggrego & aggero: & tanto mollius esse videtur quam duplex κ, quanto mollius pronuntiatur γ quàm κ. Aliud autem κκ & Latini & Græci viurpant, vt ἐκκλησία et ecclesia.

Fatendum quidem est ante χ vel κ vel ξ. γ proferri nō posse, præsertim in vltimis syllabis, vt σφίγξ, σάλπιγξ, λιγξ, Syrinx, Phalanx, Lynx, quia nimirum γ nullam habet coniunctam vocalem cum qua cohæreat.

Sed quid hic facias, quum discrte dicant Græci ipsum ν isdem his literis præponi non posse? quod si verum est, cur Latini tamen id faciunt? (scribunt enim ancile, Anxur, Anchises) & Græci Grāmatici cur γ ante has literas vt ν pronuntiandum esse docent? Nam si pronuntiari potest vt debet, certe etiam scribi. Respond. in huiusmodi vocabulis literam quidem n & à Latinis scribi, & à Græcis pronuntiari, sed adulterinum, sicut Gellius ex Nigidio obseruauit. Nā n non esse (inquit Nigidius) linguā indicio est: nam si ea littera esset, lingua palatum tangeret.

Hîc ergo doctissimi Grammatici præceptionem si sequamur, dicemus ν ante γ κ ξ χ, mutari à Græcis in γ, non vt ipsum γ enuntietur, (nā id fieri non potest) sed vt significetur illud ν peregrino quodam sono esse pronuntiandum, id est infracto, ita vt lingua palatum non feriat, quomodo etiamnum hodie à Gallis pronuntiari solet m vel n, in mediis præsertim dictionibus quum syllabam claudunt: *manger* edere, *encre* atramentum, *Anglois* Anglus, *Anjou* Andegauum, *trembler* tremere, *femme* somnus, *colomne* columna, *combattre* pugnare.

ATQVE hæc quidem de veteri & recta Græcæ linguæ pronuntiatione ex aliorum ingenio dixisse sufficiat. Quum verò variæ ac multiplices de ea reperiantur Grammaticorum opiniones, studiosos adolescentes remittendos potius censeo ad doctos Græcarum literarum professores, quàm iciunis coniecturis niti, anxiaque ac incerta disquisitione inutiliter torqueri.

Dictionarium Græco-Latinum.

APVD Græcos character est, notaque primæ literarum, i. Alpha, ἀπὸ τοῦ ἀφεῖν, i. inuenire. ¶ Aliquando particula est priuatiua, vt ἄλεκτος, vocat, ἀλέκτωρ, inuocarus. ¶ Aliquando significat id quod δύσ, i. vix: vt ἀδάμαστος, quòd non facilè dometur. ¶ Aliquando auget ipsam dictionem, vt ὕλη ἄξυλος vocat Homerus syluam nemorosam. ¶ Aliquādo minuit, vt ἀσοφώτερος, subdoctius. ¶ Aliquando simul, vt ἀδελφοί, veterini fratres. ¶ Aliquando par, vt ἴσος, ἀπάλαιστος, eiusdem ponderis. ¶ Nonnunquam abundat, vt ἄκυρος, i. ἀκόλαστος. ¶ Compositum cum inchoantibus à vocali asciscit ν, vt ἀνώνυμος, pauris exceptis.

Α, quæ, ἄνθρ, Artic. Præpos. Plural. ¶ Α etiam cum verbo ἐστὶ significat ἔνεστι, i. quædam. Νέα ἀπ' ἀκτῆς ἔξω ἃ μὴ πάλαι φῶς ἐδέχετο, &c. sicut & alia quædam Hebræorum. ¶ Α pro ἰδία, i. sua. Homer. Ody. ξ. ἐπεὶ κεν κεῖθι τὰ ἃ ἄλοχόν θ' ἵκωμι, vbi in suas ædes ille venerit, id est, πρὸς ἑαυτόν.

Α, quò, cum motu, Doricè, Theocr. ¶ Sine motu est Aduerb. mirandi, in Epigr.

Α, tenui spiritu, & tono acuto, Aduerb. conterrendi, exclamandi, adhortandi, Aristoph in Plut. ¶ Est & increpandi, Idem ibidem, ἃ μὰ Δί' ἄνθρωπε.

Α, i. αἴθε, vtinam, Callim. Ponitur pro valde, Archiloch. ¶ Et loco ἆ Aduerb. Et loco φεῦ, alij, Plat. ¶ Et condolendi, Odyss. ξ. ¶ Sumitur & pro ναί, in Euclii vaticiniis.

Α Α

Αα, confluentes, aquarum confluxus.

Ἀάατος, inuulnerabilis, illæsus, ἀβλαβής.

Ἀάδικτος, ἀ ἀδικτος, non miser, innocens.

Ἀαγής, ἐος, ὁ ἡ, ab α priuatiua particula, & ἄγνυμι κλάζω, frango, id est, fractu difficilis.

Ἀαδία, egestas, πενία, Aristoph. ἐν γήρασι.

Ἀαθίζω, ubare, afficere cotumelia, item egere, confici fame, ἀσιτεῖν, λιμπεσθαι, Hesych.

Ἀαδίκιν, ὁ, succerdo, i. stercus suillum, Hesych.

Ἀαδής, ἐς, ὁ ἡ, iniucundus, pro ἀηδής, Doric.

Ἀάζω, exhalo, ἀάζουσι ζ δειμάν, Aristot.

Ἀάπαστος, ου, τὸ, non obnoxium damno.

Ἀαπτος, ον, τὸ, inuulnerabile, infractum, ἄρρηξ.

Ἀ'ἄλιτος, ον, τὸ, inordinatum, ἀκόσμητον, ἀσύντακτον.

Ἀάμιτος, δος, ὁ, aucupii instrumentum, ames, ἐπίβρις.

Ἀάνδετος, ὁ ἡ ὁ, vnlis, non absolutus, ¶ Ἀανδετον, nondum absolutum, non absoluendum, vtile.

Ἀάνθα, genus inzuris, Alcman. Aristoph.

Ἀάπτος, ον, ὁ ἡ, intactus, à verbo ἄπτω. Potest quoque à accipi ἀστοργος, & tunc significat eum qui aliis facilè infert mala. Hom. Ilia. ά, manus Iouis irati ἀάπτους vocat, i. inuiolabiles, inuictas, ἀνεπιστρεπτους, illibatas.

Ἀ'ασεν nocui, pro ἔβλαψα. Iliad. δ. à verbo ἄω, vel ἄημι, id est, βλάπτω. Et ἀασάμενος ἥμαρτον.

Ἀάω, quatuor significat, satiare, obdormire, contristare, sæpe mulcmque lædere.

Ἀάδλιος, læsus sum, Hesiod. τὸν δ' ἀάδλιος ἔσται, i. immedicabiliter vulneratus est, ab ἄατος, pro ἄδλιος.

Ἀαοίφος, ὁ, ὁ, nocumentum ferens.

Ἀαόσσεφος, ος, ὁ, demens, insanus, βλαπτόφρων.

Ἀ'άπτω, noceo, corrumpo, βλάπτω, φθείρω.

Ἀαπιδής, ος, ὁ, exhalatio, halitus.

Ἀάπτος, gemebundus, illætabilis, ἀθέσφατος.

Ἀ'αρὸς, ἀδικία, culpa vel noxa vacans.

Ἀάφατος, ν, ὁ ἡ, ὁ, pro ἀκατάσχετος, irretentibilis, intolerabilis, intemperans, obediens.

Ἀάπτω, satiatur, κορέννυται, Hesiod.

Ἀάπτος, ὁ, ἡ, inexplebilis, ἀπλήστος.

Ἀαπτος, ου, ὁ non nocens, ἀδίκως ἄπτος, vel κατ' ἀδίκιαν ipsius ά, πολλὰς ὡς, vehementer nocēs. ἄαπτος ὑβρις, Apollon. ¶ Item difficilis, insatiabilis, Hesiod. Τόγμε ἄαπτε πολίμοιο.

Ἀ'άπλος, ον, ὁ, innocuus, ἀβλαβής, Hetych.

Α Β

Ἀ'Β, mensis, qui & γοργιαῖος, Hesych. & Varin.

Ἀ'βα, rota, clamor.

Ἀβάγδις, ου, ὁ, tenuis.

Ἀ'βαγδα, πόδος, rosæ, Maced.

Ἀβάζω, ου, ὁ, taciturnos, mutus, ἄφωνος.

Ἀ'βαθρός, ὁ, tenuis, minutus.

Ἀβάκτης magister, Cypriis, Hesych.
Ἄβαθος, ὁ ἡ, non profundus, Galen.
Ἀβαθρία, τὰ, bellatiorum genus, πύξιμα τι.
Ἄβαιον, paululum, parum.
Ἀβαλέω, ignoro, non habeo quid dicam.
Ἀβάλλαντι, quieti, ἡσύχως.
Ἀβαλιμαῖος, ὁ, & Ἀβαλής, ὁ ἡ, taciturnus, quietus, carens voce: fluitus.
Ἀβαλίζω, quietus sum, ἡσυχάζω.
Ἀβακίσκος, ὁ, abaculus, vide Ammon.
Ἀβακτα, ἐχελάδονος. Hesych. inutilium piscium institores insani. Interp. Oppian.
Ἀβάκτητον, τὸ, minime inuidiosum, αἰτιατόν. Hesy.
Ἄβακτον, & Ἄβακτος, τὸ, non beandum.
Ἀβάκχιος, ὁ, bacchanalium seu vini expers, Nonn.
Ἀβακωτὸν, lineum textum, frugale.
Ἀβάλαγ, vox indignantis, heu, φεῦ.
Ἀβαλακία, ἡ, scriptura, confessio.
Ἀβάλα, Aduerb. vtinam, In Epigr.
Ἄβαλον, inutilem, languidum, vocant Lacones.
Ἀβάλες, oliua mala, Hesych.
Ἀβαθμὸς, ὁ, ascensus, ἀνάβασις, porticum.
Ἄβαξ, ακος, ὁ, armarium, tabula in qua Mathematici lineas, numeros & figuras ducunt. ¶ Accipitur aliquando pro muro, ἱλλὰς Θ. ἄρματος. ¶ Est etiam nomen fabrilis instrumenti.
Ἀβαπίστης, ὁ, terebella, medicorū instrumentum.
Ἀβάπτιστος, qui mergi nequit, immersabilis.
Ἄβαπτος, ος, ὁ, non tinctus, non duratus ferramento, Suid.
Ἄβαρ, αρος, τὸ, genus placentæ apud Æschyl.
Ἀβαράκαι, placentæ, & massæ, apud Athenæum.
Ἀβαρβάκαι, nymphæ.
Ἀβάρβαρος, ὁ, intelligens a carēs, ἀπαίδευτος, ἄγροικος.
Ἀβαρίκευτος, ὁ ἡ, non mercatoria, & ἀβαρίκευτος.
Ἀβαρνεύς, ὁ, epistotes, cōtinentis habitator.
Ἄβασις, ἐως, mensibus repurgata, Cypr. & mollis.
Ἀβασκάνη, terret, plaudit.
Ἄβασκος, ος, ὁ, fames.
Ἀβάσσω, gemo, clamo.
Ἀβάστακτος, volatiles.
Ἄβατα, ων, τὰ, insatiabilitas.
Ἀβάτιστος, ὁ, insatiabilis.
Ἄβαυρ, origanum Macedonia.
Ἀβαύρεος, ος, ὁ ἡ, ον, non grauis, Lucia. in Scaph.
Ἀβαύς, bardus. ¶ Et facer morbus, Tarentin.
Ἀβάχω, præclare agere, extolli, ἀφυσόω, ἀφύω.
Ἀβάτως, Aduerb. portatu difficile, Hesy.
Ἀβατώδυτος, ὁ, inuulnerabilis. ἄτρωτος. ¶ Item inexploratus, inexercitatus, nō cortus.
Ἀβαυκολίζω, temere.
Ἀβαυκολιστὸς, ὁ ἡ, sui iuris, non subditus regi.
Ἀβαυκόλος, verus, non inuidus.
Ἀβαύκωλον, τὸ, fascini amuletum, Dioscor. li. 3. ἀβαύκωλον δὲ καλοῦσί τινες τὴν λίγυστρον.
Ἀβασκήτως, sine inuidia, Epigr.
Ἄβασταγις, onus, φορτίον: ab ἀ priuat. & βαστάζω.

Ἄβατος, inaccessum, infinitum. ¶ Item ἀβίαστος, non violentum.
Ἄβατος, immotus, inaccessus, ἀκίνητος.
Ἄβατος, ου, ὁ ἡ, expers intelligentiæ, amus. ¶ Item indomitus, non insecensus, Lucian.
Ἄβαφος, ος, ὁ ἡ, non tinctus.
Ἀβάχλαι, pro ἀνάχλαι, sursum iecit.
Ἀβδηλιτικὸν, τὸ, humile, abiectum, ταπεινόν.
Ἀβδόλυκτα, τὰ, quæ non abominamur, Æschyl.
Ἀβδόλια, τὰ, vel Ἀβδόλα, τὰ, Ἄβατα, loca inania.
Ἀβδόμη, ventus, βορέας.
Ἀβδύα, scutica, flagellum, apud Hipponactem.
Ἀβέβαιος, ος, ὁ ἡ, instabilis, incertus, inconstans, infirmus, Aristot.
Ἀβεβαίως, inconstanter.
Ἀβέβηλον, τὸ, sacrum, non profanum.
Ἄβεβλ, pro ἐγὲ dicunt Pamphiliæ incolæ.
Ἀβέλιος, ου, ὁ, Sol, Cretensibus.
Ἀβέλτερος, vel Ἀβέλτερος, circundo, corono, στέφω.
Ἀβέλτερον, ου, τὸ, vel Ἀβέλτερος, humile.
Ἀβελτερία, & Ἀβελτερία, stultitia, ineptia, vesania. Dicitur & τὸ Ἀβέλτερον.
Ἀβελτεροπάλαιξ, vanus & stolidus, ἀβέλτερος.
Ἀβέλτερος, stupidus ac barbarus, stultus, ignauus.
Ἀβεβαιβλος, ος, ὁ, vanus, instabilis, ἀβέβαιος, βλαπτικός, graue, odio dignum.
Ἀβέρτα, ἀβλοτα alticora, quæ per terga equi ingentis excurrunt, sub alis vsus succincta. Bud.
Ἀβέσσω, desidero, tumultuor, ὀθνείοις πόνοις ἀσχολοῦμαι.
Ἀβεσσὼν, ὁ, ἡ, & ἀ, luscinia, ἀηδών.
Ἄβη, Lucon. habitatio in portica vbi est promptuarium.
Ἀβήσω, canto, ᾄδω.
Ἀβήτης, ὁ, ἡ, inultus, impudens, ἀνίητος.
Ἀβήτωρ, animaduertor, ἐπιτιμητής.
Ἀβία, ας, ἡ, non coactus.
Ἀβιάζομαι, ornor, delicior.
Ἀβιαίνω, quod præsenti in periculo versatur.
Ἄβιεν, ἡ, abies aut picea. Hesych.
Ἀβίολα, semen quoddam rotundum, Hesych.
Ἀβίωτος, ος, ὁ, duplicem habet significationem: Aut enim ἀ priuativa particula est, & τῦ significat pauperem. Luci. Ἀβιώτους καὶ κλήρους καὶ ἀζήτητα δι' ὄψεων. seruituros mendicis viris & egenis: aut certe ἀ intensiua est, & tunc eum significat cui nihil eorum deest quæ pertinent ad victum: vsus est Antiphon ἐν ἀβιώτῳ. ¶ Ἀβίωτος αἰσχύνη, extremus pudor, Plato de Legib.
Ἀβίωτος, ου, doloribus plenus, qui non vivit: vnde ἀβιωτοβίος, vita iniucunda & acerba, Aristoph.
Ἀβιώτως ἔχειν, infeliciter viuere.
Ἀβλάβεια, ας, ἡ, incolumitas, indemnitas.
Ἄβλαβὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, innocuus, illæsus, non nocens.
Ἀβλαβῶς, citra noxam, innocenter.
Ἀβλαβώδιον, apud Ægyptc. funis è corticibus connexus purgationis causa.
Ἀβλαδέστατα, suauiter, Hesych.

Ἀβλαξ,

Ἄβλαξ, ακος, ὁ, clarus, Cypriis, Hesych.
Ἄβλαστος, ligni genus ξύλου.
Ἀβλαὴς, stupidus, ignorans, ingratus, ἀχάριστος.
Ἀβλαστία, ἡ, ημα, male germino, nō succresco.
Ἄβλαστος, ὁ ἡ, & Ἄβλαστος, ος, infœcundus, non germinans, Theophr.
Ἀβλαστέω, qui nequit germinare.
Ἀβλαυτόπους, ὁ ἡ, nudus pedes, discalceatus.
Ἄβλημα, errarum. ἁμάρτημα.
Ἀβλημέως, Aduerb. negligenter, pro ἀκαίρως.
Ἀβλημὴς, inaudax, iniucundus, dissolutus.
Ἀβλεννὶς, ίδος, piscis acus, Athen.
Ἀβλητὸς, ὁ ἡ, despectus, vilis, nihili.
Ἀβλήτημα, ατος, τὸ, delictum, peccatum, Suid.
Ἀβλητὴς, ὁ ἡ, peccator, ἁμαρτωλός, Suid.
Ἀβλητῶ, delinquo, pecco.
Ἀβληχρία, ας, ἡ, cæcitas, inconsiderantia.
Ἀβλόδυτον, ἐκδόσιμον, Hesych. prolusio.
Ἄβλοξ, ὁ ἡ, habena, ἡνία.
Ἀβλής, ῆτος, de iaculo recenti dicitur, nondum iactus, nondum arcu excussus, Homer.
Ἀβλήσαντος, vel ἀβλησάμενον, intactum.
Ἀβλητῆρες, οἱ, stellæ, μεσήγεις, ἀπλανῶς ἀστέρες. Legitur etiam Ἀβλήτορες & Ἀβλήτηρες.
Ἀβλητος, ος, ὁ ἡ, illæsus, nō cęsus, inuiolatus, inuulneratus.
Ἀβλιγὰς, balatus expers, in Epigr.
Ἀβλίχμων, ονος, ὁ, obtusus, hebes ἀμβλύς.
Ἀβλοχρὸς, ὁ, & Ἀβλοχρὸς, ου, idem quod Ἐλαχρὸς, robustus ac fortis, apud Pindar. Aliquando accipitur pro hebeti, obtuso, molli. Iliad. 2. Et ἀβλοχρὸς θανάτῳ, mors non violenta.
Ἀβλὸς, sacrifica σπένδε.
Ἀβλὸς, ἀβλαβὴς, innocuus.
Ἄβλωβ, ος, ὁ, mulctrum.
Ἀβλωδίστιον, ου, τὸ, venenum quo fœtus extinguitur, abort⁹. ἀπὸ τοῦ ἐκτιτρώσκω ἐξαμβλώσω.
Ἀβοαὶ, precationes, εὐχαί.
Ἀβοήθητος, ος, ὁ ἡ, auxilio carens, destitutus. ¶ Pro immedicabili, vt ἀβοήθητος ἕξις, morbus deploratus, Dioscor. lib. 9.
Ἀβοηθὶ, citra auxilium, facilè.
Ἀβόλητον φάρμακον, irremediabile venenum, Theophr. lib. 5. hist. plant.
Ἄβολος, ὁ ἡ, tacitus, manus.
Ἄβολα, tesserarius iactus infelix, Hesych.
Ἀβολίσκω, μι. ἤσω, σ. κα, occurro, obuius fio. Dativo, ἀβόλησαν λαπίδι. Vnde & ἀβολεῖν pro intelligere facio: Hesy. συμπεῖν, erudire.
Ἄβολος, ος, ἡ, valla, munimenta, sepes. Siculi.
Ἀβολοῦσι, οἱ, crudeles, quibus non tuto obuiam venitur.
Ἀβόλτιον, ἀβόλητον, idem.
Ἀβολὼπες, πος, ὁ, occursus, quasi obuiatio, congressus.
Ἄβολπος, ὁ ἄβολος, & ἀβολὸς, ου, vel ἄχρωμος, idē significant, pullum scilicet, qui dentes nondum emisit ætatis indices, quique ob id adhuc iuuenis existit. Νεογνάμπτες ἢ λεπτογάμπους appellantur, vetuli, vulgóque, Qui ne marquent plus.
Ἀβόλωμα, genus vestis, de qua Iuuen. Satyr. 4.
Ἀβόν, tenet. Theocrit. μή μευ λαθέσθαι τᾶς ἀμπλᾶ. ἐστὶ γὰ ἄβαμ. ne meas lætatis vites, sunt enim tenere: legunt tamen alii ἄωτα, i. ficus.
Ἀβουλεί, inconsulto, imprudenter.
Ἀβουλὶ, non consulto, nolo, Plat. Epist. 7.
Ἀβουλὸς, ὁ ἡ, temerarius, inconsultus, egenus.
Ἀβούλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inuitus, non voluntarius. ¶ Item inconsideratus, fortuitus. ¶ Ἀβούλητον, τὸ, quod præter nostram voluntatem fit. τὰ ἀβούλητα, res aduersę, res afflictæ.
Ἀβουλία, ας, ἡ, temeritas, inopia consilii, imprudentia, amentia, ἀπροβουλία, ἀνοία, μωρία, Isocrat.
Ἀβουλόγνωμος, ὁ, ἡ, inuito animo.
Ἀβουλος, ος, ὁ ἡ, consilio carens, κακόβουλος, inconsultus, temerarius. ¶ & Ἀβούλως, temerè.
Ἀβουλόπαστα, quæ sponte sine opera nostra fiunt.
Ἀβουκολέω, ἐν, ἐμ. ἐσω, σ. κα, tumultuor, θορυβέω.
Ἄβουν, bobus carens, egens, Hesiod.
Ἄβρα, ας, ἡ, ancilla adolescentior, puella. Genesios cap. 24. ἐβόσκετο ἐν ᾗ ἄβρα αὐτῆς.
Ἀβρακοδώλαινα, ἡ, pellex siue concubina.
Ἀβρακόσαν, sonuerunt, poeticum.
Ἄβρακτον, est bolus quidam, & iactus in ludo talario.
Ἀβραμὶς, similæ caudatę, Celtis.
Ἀβρανιδόσκα, Laconicè, vestis muliebris est crocei coloris. Crocota Cicer. crocotula Plauto.
Ἀβρασχεῖ, sonuit, ἤχησεν, poeticum.
Ἀβρεκτος, ος, ὁ ἡ, despectus, ἄθλιος.
Ἀβρεμάτιδος, ὁ ἡ, ον, mundatus, καθαρός.
Ἀβρεμέτης, ὁ, ἡ, vigilans, vigil. Hesych.
Ἀβρεξαμένος, à cibo sumpto dormire, Suid.
Ἀβρεξις, ἐως, ἡ, mastigia, verbero, μαστίγωσις, τύπτησις.
Ἀβρέξις, ος, ὁ, ἡ, ἀβρεξίδακτος, delicate viuens, mollis, delicatus, πλούσιος. Dionys. de situ orbis.
Ἀβρογάμης, mollis, effœminatus.
Ἀβρογόος, ος, ὁ ἡ, ον, omnia luctu ciulatúque complens. Æschyl.
Ἀβρόδιαιτος, ὁ, vita delicatior & mollis.
Ἀβροδίαιτος, ὁ ἡ, ον, mollis, delicatè & molliter viuens, delicatus in cibo: ab ἄβρος.
Ἀβροέμω, ἐσω, ἐσθίω, splendidè ac molliter vestiri.
Ἀβρόκομον, abrotonum herba, ἀβρότονον.
Ἀβροκομέω, ῶ, capillos orno, vnde
Ἀβρομίτας, molliter comatus, Bacchi Epith.
Ἀβρομία, ας, ἡ, tenebræ, σκότος.

Ἀβρόχους, abstemius, ἀπὸ τοῦ βρέχω & βρόμιος id est, Bacchus.

Ἀβρομάλλης, ου, ὁ, λαμπρὸς ἐσθῆτι, pulchra zona ornatus.

Ἄβρομος, ου, ὁ, obstrepitus, tumultuosus. Apud Dioscor. Accipitur pro non grauolente: vt ἄβρομος θάλασσα, i. aqua maris virus nō habens. Scribunt alii ἄβρεμος.

Ἀβρομος, organum silens & sine strepitu.

Ἀβρόμιτος πέπλος dixit Lycophron, tenuissimo filo contexta pepla.

Ἀβρόκομης χαίτης, coma molli & opulento ornatu redimita, Eurip.

Ἄβρος, ου, ὁ, pulcher, venustus, delicatus, mollis, imbecillis. Lucianus ἐν τῷ περὶ κρίσεως. Τὰ δὲ πολιτικὰ κριτήρια, τοῦ ἀβροῦ μᾶλλον ἢ ἀνυσιμωτέρου. ab ἄπτω, qui facile tangi potest. ἄβρος πάθειν, languere, Plutarch in Solone. Superlatiuum habet ἀβρότατος, excultissimus.

Ἀβροφαγία, ἡ, ἡ, crapula diffluens.

Ἀβροσύνη, ης, ἡ, hilaritas, delicię, φιλοφροσύνη, ἡδυπάθεια.

Ἀβροχίζω, est proprie errare dum hominem vis assequi. ¶Item noctu vagari.

Ἀβροχία, ας, ἡ, peccatum, error, ἁμαρτία.

Ἄβροχος, ου, ἡ, nox, conticinium.

Ἀβροχωλεύτης, ου, ὁ, ἡ, peccator, ἁμαρτωλός.

Ἀβρύνω, mollities, deliciæ, Eurip.

Ἀγρυπνεῖν, noctu occurrisse.

Ἀβρύπτρια, peccatrix, ἁμαρτωλή.

Ἀβρότονον, vel ἄβρότονος abrotonum, herba seu planta perpetuo virens, Theophr. lib. 6. hist. plant. ¶Dicitur etiam Ἀβρότονον, lib. 6. Theophr. ¶Ἀβρότονος οἶνος, vinum ex ea herba.

Ἀβροτος, ου, ὁ, inhumanus, inanimatus, insensibilis. ¶Item immortalis, in Pythagoræ carmine, θεὸς ἄβροτος. Indemnis, ἀζήμιος.

Ἀβρώνη, cochlearum species vel locustarum.

Ἀβρωχαίτης, ου molles capillos habens, epith. Apoll.

Ἀβρωχία, ας, ἡ, siccitas, humoris penuria.

Ἀβρώχως, ου, ἡ, ὁ, molliter vellitus.

Ἀβρωχος, ου, ἡ, siccus. ἄβρωχος ἄγκυρα, integra anchora, id est, quæ in fluctus nodum iacta est. Lucianus in Apolog. μία μοι ἦσαν ἐλπὶς ἀγκύρα ἡ ἀβρωχος, ἰσχυρὰ καὶ ἀκλινὴς πρὸς τὸν κλύδωνα, mihi tot malis una illa anchora adhuc superest integra, deplorare senectutem & morbum.

Ἀβρωσία, συνεχὴς ἔμετος, mora.

Ἀβρωσύνομαι, ὑβρίζω, delicior, glorior, insolesco, Plato in Apolog. ἴσως τις ἂν εἴποι ἐμοὶ ἴσως, ὦ Σώκρατες, οὐκ αἰσχύνῃ ἐπιτηδεύσας τοιοῦτον, gloriaris & mihi ipsi placere, si hęc scire. Legitur & Ἀβρώνομαι, authore Gaza lib. 3. Gramm. id est, o, no.

Ἀβρώνη, marinorum echinorum species.

Ἀβρωστία, stolæ mulebris genus.

Ἄβρωτος, ου, grauiter olens, tetridus.

Ἀβροψοφητής, οῦ, ὁ, clamosus.

Ἀβρωνιανὸς βίος, Abronis vita, prouerbialiter dicitur de molliter & delicioſe viuentibus.

Ἀβρῶς, splendidè, delicatè, molliter.

Ἄβρωτος, ου, non exesus, non rosus.

Ἀβρωτία, inedia, cibi abstinentia, ἀσιτία, Poll.

Ἄβρωτος seu ἄβρωτος, cibo inutilis. Item ἄβρωτος, carie & teredines nō sentiens, non carriosus, non exesus, Dioſc. l. 3. ¶Ἄβρωτος etiam apud Sophocl. idemquod πάντα, ictinus.

Ἀβυδηνὸν θηρίον, Abydenorum bellaria, Proverb. vide Chil. Erasm.

Ἄβυθος, ου, profundum, βάθος.

Ἀβυσσολάμπης, ου, sycophantæ, velut κωμῳδοῦντες, id est, efferentes se.

Ἄβυσσος, ου, multum, vanum. & ἀβύσσαλον, Var.

Ἀβυσσαλέον, genus edulii barbarici ex porro, cardamo, mali punici granis confectum. ¶Ἀβυσσαλεοποιοί, οἱ, qui eiusmodi esculenta parant.

Ἄβυσσος, ου, ἡ, ὁ, vorago, immensæ altitudinis aqua. Accipitur etiam adiectivè pro profundus, in immensum patens, vt λίμνη ἄβυσσος, Aristoph. in Ranis, & ἄβυσσος πέλαγος, apud Æschylum, id est, pelagus ita altum, vt fundo vacet, nec sine periculo maximo navigetur.

Ἀβῶ, Laconicè, diluculo, manè.

Ἄβως, Vox βαῦ, Laconicè.

Ἀβωστητὶ, sine voce, ἀφώνως, ἄφατος.

Ἄβωτος, ου, ὁ, iniucundus, ἀηδής.

Ἀγα, inuidia, φθόνος, βασκανία.

Ἀγαάομαι, cum stupore admiror, ἐκπλήττομαι. Item inuideo, odio habeo eum Ἀγάομαι.

Ἀγαγέσθαι, conducere, Thucyd.

Ἀγάγκη, ου, ἡ, sua sponte subiectus, adducens.

Ἀγαγκίστης, ου, ὁ, circulator ἀγύρτης.

Ἀγαθάλης, ου, ὁ, inuidus, μεγαλόζηλος, φθονερός.

Ἀγαθάρσας & ἀγαθάζομαι, triſtor, grauiter fero, noceo, cogo, laboro. Genit.

Ἀγαθαρχία, vt διαρχία, & ἀγαθαρχικὴ τέχνη, sæpe apud Areop.

Ἀγαθάσσατο, considerare, inspectare, velut ii qui rem diu non visam inspiciunt.

Ἀγαθεύομαι, bona dico, ἀγαθὰ λέγω.

Ἀγαθεύς, studioſus, σπουδαῖος.

Ἀγαθηδών, όνος, ὁ, glomus, cumulus, aceruus. Significat & τὸν σησαμίδην, sesamum, teste Eustath. Iliad. ε.

Ἀγαθημερεσιῶσι, parcè bibentes.

Ἀγαθηφορέω, bene ago, 1. Tim. 6. 18. pro ἀγαθοεργεῖν. ¶Ἀγαθηφορία, bene agendi studium. ¶Ἀγαθηφόρος, beneficus, bene meritus, Hesiod.

Ἀγαθίδιον, ας, ἡ, rerum bonarum electio, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἐκλογή· οὐκ ἀρκεῖ τις σφόδρα ὁρμὴν ἢ ἀγαθιδίαν μόνην, ἀλλὰ δεῖ καὶ ἰσχύος, καὶ δυνατείας, non facit satis in rebus gerendis sola voluntas vel optima, sed accedant oportet & robur & solertia.

Ἀγαθο-

Ἀγαθοποιία, ῶ. μ. ἄσω, benefacio, bene ago. ἀξιῶ σε ἀγαθοποιῆσαι, beneficio afficere & prodesse. ἀγαθοποιεῖν εὖ ἀγαθοποιοῦντας, benefaciatis benefacientibus, Luc. 6. 33. ¶Ἀγαθοποιία, ας, meritum, beneficium. ¶Ἀγαθοποιὸς, ὁ, beneficus, munificus.

Ἀγαθόφρων, ονος, benignus. ¶Ἀγαθοφρόνως, benignè, Areop.

Ἀγαθὸς, probus, integer. ἀγαθὸν πῦρ, bona & felix fortuna. vtilis, strenuus Plut. in Themist. ἀγαθοὶ γίνεσθαι πρὸς τὸν πόλεμον, ad bellum se viros strenuos ostendunt. Idem in Publicola, φύσει εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, vir omni virtute præditus. ἀγαθὸς ἱππεύειν, peritus equitandi, Herodo. li. 1. ἀξιοῦσι τὰ πολέμια ἀγαθοὶ, strenuus & præstans arte pedestri. ¶Ἀγαθὰ, res secundæ, facultates, opes. i. τὰ ὑπάρχοντα, Xenoph. li. 1. Pęd. Isoc. ad Demonic. ἀπόλαυε μὴ μόνον τοῦ σοῦ πατρὸς ἀγαθῶν ὢν παῖς, &c. fruebatur præsentibus bonis vt mortalis. ἀδίκως ἀγαθῶν ἀπηρῆσθαι, neminem fortunis spoliauit, Xen. ¶Ἀγαθὰ, in fruitione lautóque apparatu ciborum & potuum vsurpauit idem Xenoph. ¶Accipitur etiam ἀγαθὸς masculino genere ἀγαθὸν τὸ ἀγαθόν τε, vel τὸ ἀγαθοποιοῦντες, vt Luc. 6. 33. i. pro eo à quo commodum siue bonum aliquod percipimus, Rom. 5. 7.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas. opponitur πονηρίᾳ.

Ἀγαθουργία, præstantia facti, beneficium.

Ἀγαθυνία, studioſe ago: siue benignè ago, Neut.

Ἀγαθύνεται, caeco. Cypriis.

Ἀγαθύνομαι, dicitur de molli cantu & lasciuo.

Ἀγαθῶς, validè.

Ἀγαθωσύνη, ης, ἡ, bonitas, probitas, bonum. Profelicitate & rebus secundis sæpius ponitur.

Ἀγαι, littora, vulnera: æmulationes, Æschyl.

Ἀγαίομαι, admiror item inuideo, indignor. Plutarch, cum accus. ὑπὲρ ἀγαίομαι θεῶν ἔγωγε, neque deorum operibus inuideo.

Ἀγαῖος, ου, ὁ, purus, elegans: vox antiquis vsurpata. ¶Item inuidiosus.

Ἀγαίος, ου, ὁ, Sol, ὁ Ἀγαῖος.

Ἀγακλεὴς, ἐς, ἡ, ὁ, & ἀγακλεΐτης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, perquàm gloriosus, percelebris, Antipater in Epigramm.

Ἀγακλειτὸς, & ἀγακλεὲς ἄδε ἀγακλειτοὶ φῶτες ἰδὲ, Capanei præclari charus filius.

Ἀγακλυτὸς, pernobilis, valdè inclit' & celebris, poeticum. Hesio. πυρσωτῆρι ἀγακλύτῳ ἀνεκάτῳ, Tyrrhenis præclaris imperabat.

Ἀγάλακτες, οι, collactanei, fratres, cognati.

Ἀγαλακτία, ας, ἡ, defectus lactis.

Ἀγαλάκτιτον, lacti generando ineptum, Galen.

Ἀγαλακτοβρώμων, ονος, ὁ, collactaneus: aliquando qui lac non gustarit.

Ἀγαλακτοσύνη, ης, ἡ, cognatio, collactatio.

Ἀγάλαξ, manica, σκεπαρνίδιον, Hesych.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ, intemperans, ἀκόλαστος.

Ἀγαλβὴς, intemperans, incontinens.

Ἀγαλγὴς, ὁ, canus, præruptus: ab ἄγος, fragmentum.

Ἀγαλεύτον, ου, τὸ, quo quis mirificè delectatur.

Ἀγαλιάζω, lubricè moueor, connitior, rixor.

Ἀγαλιαμὸς, ου, ὁ, ἐξαγαλιασμὸς, exultatio.

Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio, gaudium. hęc dictio gesticulationem ita magis sonat lætantis, quàm ipsum gaudium, Nazianz.

Ἀγαλλιάω, & ἀγαλλιόομαι, ἀγάλλομαι, exulto. Nazian. ἔβαμε καὶ χαρᾷ ἀγαλλιάδι, cum tremore & gaudio exultate.

Ἀγαλλιστὴς, οῦ, ὁ, conuitiator.

Ἀγάλλομαι, gestio, glorior, exulto. ἀγάλλομαι τέκνα, καὶ θεοῖς τούτοις, delector hac re. Cum Accus. etiam inuenitur lib. 3. Epigram. ξωοὺς ἀγαλλόμενοι καὶ τάφοις ὑπὲρ θαλάμους, id est, lętitia pro sequentes. Cum infinitiuo Nonnus: ἰδεῖν ἠγάλλετο ψυχῇ, ex animo gaudebat videre, i. quod videret.

Ἄγαλλον, lignum quoddam odoratum, Dioſc. lib. 1. cap. 21.

Ἀγάλλω, facio, paro, delicior, orno, illustro.

Ἄγαλμα, ατος, τὸ, statua, imago, forma, signum, Herodotus libro primo de Perſis, ἀγάλματα μὲν καὶ νεοὺς καὶ βωμοὺς οὐκ ἐν νόμῳ ποιεῦνται ἱδρύσασθαι, ex legis præscripto non licet illis statuas aut templa, vel aras extruere.

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, diminutiuum, imagunc'la. Lucian. οἶμαι τὸν ἐνύπνιον μοι φανέντα θεὸν τὸ γλύφανον καὶ ἀγαλματά τινα μικρὰ κατασκάλλειν, i. si viderer & deos insculpere, & statuas quasdam paruas concinnare.

Ἀγαλματοποιὸς, auditor, ἀκροατής.

Ἀγαλματοπώλης, ου, ὁ, thocolla, λιθοξόος.

Ἀγαλματοπωλία, & Ἀγαλματοπωλικὴ, ἡ, ars statuaria Poll. 1.

Ἀγαλματοπώλης, statuarius, ἀγαλματουργὸς, ἀγαλματοποιὸς, ἀγαλματουργὸς, διατυπώτης, διαπλάστης. vt dixit Aristoph.

Ἀγλαϊσμοπορία, ῶ, orno, illustro. vnde ἀγαλματοφορούμενοι, qui in se ipso ferunt rerum imagines, quæ animo percipiuntur.

Ἄγαλμυνον, infirmum, in becille.

Ἀγαλμός, οῦ, ὁ, conuitium λοιδορία.

Ἀγαλόπεπλος, venerabilis, splendidus.

Ἄγαμαι, μ. ἄσομαι, ἄσει ἢ ἀγάσῃ. ὁ, ἀγάσθω, μᾶσθαι ἀόρ. ἠγασάμην, id est, admiror, laude prosequor, admiratione delector. ἄγαμαι καὶ ἄγασαι, dicunt Attici, pro θαυμάζω, admiror. Construitur hoc modo, ἀγαμαί σε τὸ φρόνημα· καὶ διὰ τοῦτο σε, ἀγαμαί σου τὸ φρόνημα. admiror tuam prudentiam: admiror te ob prudentiam. Xenoph. lib. 3. Pædix. ἄγαμαι τοῦ πατρὸς ὅ τοι βιβλίον τοῦτο, &c. grata sunt tibi quæcunque vel deliberauit pater, vel fecit. Plato lib. 1 de Repub. ἐγὼ ἀγασθεὶς αὐτοῦ εἶπον τοιάδε, &c. i. ego his quę dicebar mirificè oblectatus sum: Idem lib. 2. τὸν φύσει γλαύκωνα ἐγὼ μᾶλλον ingenium Glauconis suspiciebam.

Ἀγαστῶς, admirabiliter, θαυμασίως.

Ἀγαθόμητις, ιος, valde peritus & consultus: sic dicitur Apollo.

Ἀγάλλων, ωνος, ὁ, ἡ, cælebs, ἄγαμος.

Ἀγαμία, ἡ, & Ἀγάμιον, ου, cælibatus.

Ἀγαμος, ὁ, ἡ, cælebs, ἄζυξ. Lucian. τὸ μὴ γῆμαι θεῶν κρίνει ἀγαμίαν· ἀγαθὸς γὰρ ἀγαμος· ὅθεν, non prorsus cælebs est.

Ἄγαν, nimis, vehementer. Ponitur eleganter cum articulo, vt ὁ ἄγαν, id est, immodicus, nimius. ὁ ἄγαν πλουτισμὸς, immodica ingurgitatio.

Ἀγανὸς, ἡ, ὸν, ἀγανὸν ἔπος, id est, mitis.

Ἀγανακτέω, ῶ, μ. ήσω, acerbè seu indignè fero, μέγα μοι, conqueror, doleo, Lucian. in Tim. τί οὖν ἀγανακτεῖς ἐφ' οἷς πρᾷς; quid in eos destomacharis? ¶ Inuenitur & in voce passiua pro eodem. Lucian. in somnio. ἀγανακτουμένων δὲ τῶν ἐν ἄστει ἐπὶ πολλῷ τῷ ἀδελφοκτονήσαντι, cum irata mater mala multa fratri ingessisset.

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, indignatio, stomachatio, querela.

Ἀγανακτητικὸς, ἡ, όν, querulus, qui facilè conqueritur.

Ἀγάομαι, iniquè fero, indignor.

Ἀγανὸς, ὁ, ἡ, ὸν, dulcis, ἀγαθὸς, poeticum, ἁπαλὸς.

Ἀγαπάστως, intrepide, fortiter, ἀτρομήτως.

Ἀγαπηνὸρ, ορος, nomen fontis in Bœotia Musis dicati.

Ἄγαπος, currus, & cælestis currus, siue Vesta.

Ἀγαπτὸς, valde nimalis, dealbatus, valdè niuosus. Iliad. ἐς αὖθι πάντα φαεσίμβροτον ἀγάπτορον.

Ἀγανόβλεφαρος, habens pulchras palpebras, speciosus, apud Ibicum.

Ἀγαπάομαι, negotior, interdum pro indignor.

Ἄγαρον, τὸ, accentu in prima, lignum fractum.

Ἄγαρος, ὁ, accentu in vltima, pulcher, bonus, vel ἀγανὸς, placidus.

Ἀγαθοσύνη, ης, ἡ, placiditas, comitas, hilaritas.

Ἀγαθόφρων, ων, ονος, ὁ, ἡ, mitis, valde prudens.

Ἀγάστονος, ὁν, placido aspectu intuens.

Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, qui ob virtutem admirationi est, vel virtutem ipsam admiratur.

Ἀγάσσω, ἄξω, admiror, Hesiod. in Theog.

Ἀγαθὸς, idem quod ἀγανὸς.

Ἀγαπάζομαι, amplector, affecto, amo, Accusat. Reperitur & actiuum ἀγαπάζω pro eodem.

Ἀγαπάω, ῶ, μ. ήσω, ησα, ηκα, amo, diligo, colo, desidero. Isocrat. οὐκ ἐν τοῖς πλούτοις ἐφιέμενοι ἀγαπᾶν, neque expetebat diuitias. Plato de Republ. ἀγαπᾶν τὰ χρήματα, amare opes. Idem in Epistol. ἀγαπᾶν τὰς πλησίον ἢ τὰ ἄλλα πράγματα ἀγαπᾶν, virtutem potius quàm voluptatem sectatus. Plus significat quàm φιλῶ. ¶ Interdum pro boni cõsulo, sat habeo. In qua significatione iungitur aliquãdo dãtino: vt ἀγαπᾶ τοῖς βουλεύμασι, acquiesco arbitrorum sententiæ. Lucian. ἐκ ὑφ' ἑτέρου, ὃ-

σῳ οἶμαι, καὶ φασι, σωστὸν ὄντα ἀφεικέναι ἢ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, ἢ μηδὲν ἀυτῷ ἀφίστην εἰδέναι, i. quod opinor, & inquiunt, virum prudentem acquiescere præsentibus, & nihil eorum ducere intolerandum. Idẽ in dialogo ἀλλὰ δὴ ἀνέχεσθε καὶ ἡμεῖς ἀγαπήσομεν εἰς δὲ ἐκεῖνα διαγνῶ, ipsa iudicet, & nos acquiescemus illis quæcunque statuerit. ¶ Reperitur etiam frequenter cum accusatiuo. Plutarch. in Publicol. ἀγαπᾶν τὴν δυτέραν πάξιν, i. secundo loco contentum esse. Thucydides lib. sexto, ὧν ἀγαπήσαντες τὸν ἐκ τοῦ παρόντος ἐσωφρόνησαν, non contenti præsenti quiete. Demosth. ἐπὶ τοῦ σφόδρα hoc modo vtitur, ἀγαπᾶν τὰ δόξαντα ἀπὸ τῆς κοινῆς πάντων τοῖς ἴδιον συμφέροντος, i. præponere munera vtilitatibus publicis Græcorum. ¶ Interdum cum participio. Lucian. in Timone, ἀγαπᾶ λοιδορούμενος τὸ πᾶν ἡδέως, sum contentus quatuor obolis. ¶ Ponitur & cum Infinit. Theophr. lib. 3. cap. 2. de causis plantar. ἀγαπᾶ θεωρεῖν, sum deditus cõtemplationi. Herodia. ἀγαπᾶτε δὲ μικρὸν ἐμὲ παιδιὰν καλεῖν τοῦτο, ὃ ἀρίστου, i. (interprete Politiano) lætus citra pugnam, aut discrimen vllum comptem te voti factum.

Ἀγάπησις, charitas, dilectio, benevolentia. Ἀγάπησις πολλῶν, conniuia pauperibus dare, in lib. Conciliorum sacrorum.

Ἀγάπημα, ατος, τὸ, quam boni viri amplectuntur, & qua sunt contenti, Crat. in Epigr.

Ἀγαπητικὸς, ἡ, όν, amans hominum, poeticum.

Ἀγάπητος, ου, ὁ, vel

Ἀγάπη, charitas, benevolentia.

Ἀγαπητὸς, ἡ, όν, vim habens diligendi.

Ἀγαπητὸς, ὁ, ἡ, ὸν, charus, gratus, iucundus, dilectus: aliquando pro sufficienti & ferendo. ἀγαπητὸν, ἢ φίλους εὑρεῖν ἀγαθοὺς, i. bene est, si paucos etiam reperiamus amicos.

Ἀγαπητῶς, satis, sufficienter: vt ἀγαπητῶς ἔχει τὰ ἐμαυτοῦ, sua ipsius boni consulit. ¶ Cupidè, liud.

Ἀγαπητικὸς, idem quod ἀγάπησις, dilectio.

Ἀγαπητὸς, ου, ὁ, dilectio.

Ἀγαπητῶς, libenter, promptè.

Ἀγαρικὸν, Agaricum, Plin. lib. 25. cap. 9.

Ἀγαρὸς, ὁ, lixa, φορτηγὸς, aliàs ἀγγαρος.

Ἀγαρύω, corrumpo, expecto.

Ἀγαστέω, ῶ, suffero, sustineo.

Ἀγαστὴρ, ῆρος, ὁ, serrum.

Ἀγαστὸς, ὸν, ὁ, ingratus, ἀχάριστος.

Ἀγαστὸς, ὸν, per successionem aliquid agentes.

Ἀγαθὸς, collectio, multitudo coagregata.

Ἀγαθὸς, ὸν, ὁ, ἡ, celeriter fluens, sanctissimus.

Ἀγαστὸς, apud Æschylum, inuidiosa, quibus quis inuidere possit, quòd arrideant & placeant.

Ἀγαθὸς, ὸν, ὁ, inuidus, βάσκανος.

Ἀγαθυσθενὴς, ὁ, ἡ, ὲς, prapotens, in Epigr.

Ἀγάστος, ου, ὁ, inclytus, celebris, ἐνδοξος.

Ἀγασμα, res veneratione digna, Soph.

Ἀγαστὸς,

Ἀγαστὸς, inuidia. Item, sphæra.

Ἀγαστὸς, ὁ, ἡ, ὸν, abundans speciis.

Ἀγάστος, ὁ, ἡ, ὸν, valdè suspirans, gemebundus.

Ἀγαστὸς, ὸν, ὁ, ἡ, delectabilis, admirabilis, gratus, ab ἀγαμαι.

Ἀγαστος, mors, θάνατος.

Ἀγάστωρ, ορος, dicuntur ἀγάστορες ἀδελφοὶ, quasi ἄμα γάστορες, fratres vterini.

Ἀγαστὸς, ὁ, fruticis genus, Dioscorid. lib. 3. cap. 98.

Ἀγάστυπος, squallidum, sordidum.

Ἀγαστὸς, ὸν, ὁ, ἡ, laudor, poeticum.

Ἀγαστὸς, ὸν, splendidus, clarus. Aliquando pro glorioso & superbo ponitur, vnde apud Homer. μεγάστης ἀγαστὸς, arrogantes & fastuosi.

Ἀγαστὸς, elatio animi, φιλοτιμία.

Ἀγαστὸς, ὸν, contumax, insolens, poeticum.

Ἀγαθὸς, ὸν, ὁ, ἡ, vocalis.

Ἀγαστὸς, dicuntur ipsi τὰ δόμοι, hoc est, mansiones & diuersoria, ad quæ ἀγγελοι, hoc est, tabellarii, peracto diei pensu, diuertunt.

Ἀγαστὸς, ὸς, coactus, violentia, necessitas.

Ἀγαθὸς, cursus per nicissimus equitũ, vt scribit Herodot. lib. 8.

Ἀγαθὸς, ὸν, ὁ, ἡ, ὸν, indigo compello, cogo. Matt. 5. ὅστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἕν, si quis adegerit te ad miliarium vnum.

Ἀγαστὸς, ὸν, onera gesto permutatione ac vicissitudine quadam, vt Horion scribit.

Ἀγαστὸς, signum est ad arbusta, siue arbustiuas vites.

Ἀγαστὸς, ου, τὸ, vasculum.

Ἀγαστὸς, ου, τὸ, vas, receptaculum, fictile, fidelia. ἐς ἀγγείου, apud Aristot. de Anim. vertit Gaza, in angustiis conuallium.

Ἀγαστὸς, & Ἀγγειόσπερμος, ὁ, ἡ, ὸν, vasculo siue vasculis inclusum semen habens, Theophr. hist. plant.

Ἀγαστὸς, ὸν, ὁ, ἡ, capax, vasi similis.

Ἀγαστὸς, ὸν, nuntiatio, rumor, fama, nuntius, & res nuntiata. Thucydid. lib. 6. ἢ καὶ αὖ τινες ἐς ἀγγελίαν διέδοσαν, i. atque nunc hi rumores illud possunt. Lucian. in dialogo cuius titulus ἀμειβόμενοι τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' ἀυτοῦ, &c. id est, perferre eius mandata & nuntios. Dicitur & ἀγγελία, apud Herodot. lib. 1. ἀκηφοὶ ἢ ἀυτὴ πύθοντο ἑδόντα κρῖσιν καὶ λυδίοισι ἀπομισθοῦσθαι ἢ ἀγγελίαν τοῦ χρηστηρίου. Delphi pro his tribuerunt Cræso & Lydis primas partes in consulendo oraculo & referendo, primúmque in sedendo loco. ¶ Est & ἀγγελία temulentorum saltatio, ὄρχησις συμποτικὸς, lasciuum tripudium.

Ἀγγελιαφόρος, nuntius, est tam ἄγγελος quàm ἀγγελία, qui nuntiat, vel res nuntiata.

Ἀγγελιαφόρος, nuntius. Synes. pro tabellario regio, qui publico vtitur vehiculo, vel equo: stator etiam dici potest, vt & ἱππηδρόμος.

Ἀγγελικὸς, idem quod ἀγγελικὸς.

Ἀγγελικὸς, ὸν, angelicus.

Ἀγγελικὸς, saltationis genus fuit, quo gestus nũtiorum exprimebatur, apud Pollu.

Ἀγγελιόφορος, nuntius, apud Musæum.

Ἀγγέλλω, ελῶ, nuntio, εὐαγγέλω, nuntium affero, renuntio. ἀγγέλλειν εἰς τὴν πόλιν τὴν νίκην, in vrbem victoriam nuntio. Dicitur etiã ἀγγέλλω σοι τάδε, hoc tibi nuntio. εὖ ἀγγέλλω, i. bonum affero nuntium. Inuenitur & in passiuo, ἀγγέλλομαι, i. rumor de me prodit.

Ἀγγελμα, τὸ, nunciatio, nuntius.

Ἀγγελος, ὁ, ἡ, nuntius, legatus, internuntius, angelus. Thucyd. lib. 7. pro ἀγγελίαν, ἐμήζαν οὖν τινὲς ἐς μάλιστα τὴν αὐτὴ γνώμην μενόντων ἐν τῇ ἀγγέλῳ ἀφικνεῖσθαι, μᾶλλον δὲ καὶ ἐς ἀπόλεμον ἔτι διανοεῖσθαι· οἱ δὲ ἧκον, i. existimans ita potissimum suam sententiam in nuntio declinatam edoctos Athenienses de veritate consultatoros. Homer. in Fenim. dixit Iliad. β. ἀγγελοι δὲ ἄγγελοι πολύστονος ἀνὰ ἄστυ ἴασι.

Ἀγγελοφόρος, vna, γυναικὸς.

Ἀγγελος, nuntius, ἄγγελος.

Ἀγγεῖα, vasa, pro ἀγγεῖα. Herodot. κατεδύσατο τὰ χρήματα τὰ ἀγγείων, i. vacua pecuniis mersapia.

Ἀγγέλω, μ. σω, cogo, expecto.

Ἀγγίζω, irrito.

Ἀγγίδιον, caput allii, ἀγγιδιὸν. Hesych.

Ἀγγιδεῖον, capsa & theca poculi. vide Athenæũ lib. 5. vbi pluries legitur ἀγγιδεῖον.

Ἀγγίνος, ου, vel ἀγγίνον, ου, mellis fauos vocant.

Ἀγγελοξύνη, γυναικὸς ἀγγελοξύξ. Hesych.

Ἀγγόμαι, ἀγγεῖμαι, ἀγγεῖσθαι, & ἄγνυμαι, ἄξομαι, ἔαγα, ἔαγμαι, ἐάγην, Simeõ Sethi: ἀγγεῖται, τὰ λεγόμενα σήμερα ἀγγεῖται καὶ κατάγνυται ἢ πτοᾶται.

Ἀγγυρὸς, placentæ genus.

Ἀγγώδης, molestus. Ἀγγώδης verò accentu in vltima, δηκτικὸς, lupinos. vel φθόνος, id est, dolores. Horion.

Ἀγγύζω, furtim pio, irrito, dolore afficio.

Ἀγγύη, dolor, πόνος.

Ἀγγύιον, ου, τὸ, iurum in modum catenæ intortum.

Ἀγγύιον, tela magnitudinis mediæ, Suid.

Ἀγε, age, agedum, cia, φέρε, hortandi Odyss. ε, εἶα ἄγε μοι, i. ἄγε εἰπέ μοι. Aristoph. in Pluto. ἄγε δὲ σὺ ἀφίστησι, σωστὸν δοκεῖ, σφᾶσιν. ¶ Ἄγε cum plurali, Ilia. β, ἀλλ' ἄγε μίμνετε πάντες.

Ἀγεθλη, delubra, νηοὶ. vide Κρι.

Ἀγέλαστος, claudus, mutilus, χωλὸς.

Ἀγελάω, egredior, conuitiis obruor, aggregor.

Ἀγέλεγμα, ατος, coago, congrego, comparo. Accuiungitur, vt ἀγέλεγε πᾶν διάφορον, i. vires conflo. ¶ Item circumeo. οἱ δὲ διεκπαίοντες ἀγέλεγον ἀθρόοι, καὶ σκιζόμενοι, i. famulæ verò congregantur circumeuntes, ac ludunt: ἀγέλεγε, Iliad. ζ. ἡ ἀγέλεγε, circulator.

Ἀγέλαστος, non munitus suggrundiis.

Ἀγέλαστος, ου, ὁ, iniurius, ὕβριστὴς.

Ἄγλητος, vicinũ non habẽs, inaccessus. Æsch.
Ἄγλιον, durum, non rigatum. in Epigr.
Ἀγελαδόν, gregatim, Aduerb. pro ἀγελαδόν.
Ἀγελάζω, congrego ἀγελάζομαι, cõgregor, gregatim volo, Gaza.
Ἀγελαία, ἡ, libertas.
Ἀγελαία, Pallas.
Ἀγελαῖος, in grege agens, gregarius, armentarius, societate gaudens. Item ἀγελαῖος, ἰδιώτης: ἢ ἀπαίδευτος, pro rudi & imperito. Isoc. in Panath. βέλτιόν ἐστι τοὺς ἀγελαίους σοφιστὰς, i. tres vel quatuor ex triuialibus sophistis. ἀγελαῖα στρωμνὴ, vilis, & ἀγελαῖον ἄρτον Athenæo.
Ἀγελαῖον, ὄν, τὸ, locus vbi pascuntur armẽta.
Ἀγελαφόρος, ὁ, qui armento præest. Plutarch. in Romulo. ¶ Ἀγελαφορῶσα τῆς παλλακίδος, quæ præest pellicibus. Idem in Galba.
Ἀγέλαστος, inhonoratus ἄτιμος.
Ἀγελαυτὶς, anguilla, ἰχθύς τις.
Ἀγελαφὶ, Aduerb. citra risum, seuerè.
Ἀγελαστία, seueritas, vultuosus gestus. Bud.
Ἀγέλαστος, ὁ, non ridens, tristis, seuerus. Item ephebus: ἀγέλαστος πέτρα, de tristioribus.
Ἀγελαστῶ, à risu abstineo, Heracl. in Epist.
Ἀγελαύνω, ὦ, expello, scelus expio, ab ἄγος.
Ἀγελάτις, ιδος, ἡ, prædatrix. Mineruæ epitheton, ab ἄγω & λεία, ab agendo prædam. βουλὴν ἀθανάτων ἀγελάτιδος. Hesiod in Theog.
Ἀγέλη, ης, ἡ, grex, pecus, caula. Odyss. ξ. διὰ δ' ἄγελαι, ἠδ' αἰπόλια, armenta.
Ἀγελαδὸν, gregatim, Aduerb. & ἀγελαιδόν.
Ἀγελάτης, ου, ὁ, gregarius, armentalis, ἀγελάτης βοῦς.
Ἀγέλαιος, in grege, Homer.
Ἀγελαῖος, solitarius, ἀπηγορευμένος, μοναχός.
Ἀγενεαλόγητος, ὁ ἡ, ἀγενέτιος origo generis redditi non potest, ad Hebræos, cap. 7. 2.
Ἀγένητος, ὁ ἡ, abortiuus.
Ἀγένητος, ος, ὁ, infœcundus, ἀγόνιμος.
Ἀγένητος, ὁ, imberbis: dicitur etiam inuestis Latinè. τὸ ἀγένητον, mentum imberbe.
Ἀγένης, sine prole, ἄπαις ὁ, ἅπας.
Ἀγένεια, ας, ἡ, vilitas, illiberalitas. Lucian. in Prometh. μεγαλοψυχίαν ἢ ἀγενείαν τῶν ἐμῶν ἐπαίνων: ἐπαίνων ἀγενείαν. animi ignobilitas item.
Ἀγενὴς, seu Ἀγένης, ignobilis, sordid⁹. Plato Epistol. 7. ἵνα μὴ τις ἢ τῶν ἀγενῶν. Modus nõ ingenuus & ἀγενὴς, animi ignauia, & Ἀγενὲς, abiectum. ἀλινὲς, i. nõ mediocriter.
Ἀγεννησία, ας, ἡ, sterilitas, infœcunditas, Naz.
Ἀγέννητος, ὁ ἡ, ingenitus. Isoc. τῷ ἀγεννήτου, pro non factorũ. ἐκεῖ διὰ τὸν θεὸν γενόμενα ἀγέννητα ἐστιν, ἀγέννητα δέ, &c. quorum nihil per rerum infectum est, &c.
Ἀγεννία, ας, ἡ, timiditas, imbecillitas.
Ἀγέννεις, steriles, vel quæ nondum pepererũt, τὰς μὴ γεγεννηκυίας.
Ἀγενῶς, ignauiter, parum viriliter.
Ἀγεσθέντες, pro ἀγόμενοι, ducti.
Ἀγέρια, pyrus, ὄχνη.

Ἀγέρεκτος, ὁ ἡ, præmio carens, ἄμισθος, sine honorario: ἀφ' οὗ τὸ γέρας, vel γεραίζω. Iliad. ε.
Ἀγείρω, vel ἀγείρομαι, ἀγεῖρ τὸ ἀγείρω, cõgrego: sicut ἴστημι, ἵστημι. Actiu. Ilia. ε. ἐς ἀγορὴν τοὺς ἀγαθοὺς ἀγείρεσθαι.
Ἀγερμὸς, ὁ, congregatio.
Ἀγερώχης, ὁ ἡ, inspicit.
Ἀγέρωχος, ὁ, raro veniens, aut visus.
Ἀγεσφόνιον, vel Ἀγερώνιον, suspicio, ἀπὸ τοῦ ἀγεσφόνου.
Ἀγέσφορον, rarum, Varin. ἀπαίσιον.
Ἀγεσφῶ, negligo.
Ἀγεφύρωτος, ὁ, υια, τον, ἀγεφύρωτος.
Ἀγερσις, congregatio, globus, glomeratio.
Ἀγερωχοδίαν, ita Cratin⁹ vocauit, victimatorem & aruspicem, κωδίαν verò, vocabant securim.
Ἀγέρω, pro ἀγείρω, congrego, Iliad. ζ.
Ἀγεσφῶ, ἀφορῶ, inspicio.
Ἀγεωρήσειν, vigilare, improbare, ἀγρυπνεῖν, ἀδύνειν.
Ἀγεωχία, ας, ἡ, superbia, luxuria exponitur ea, 2. lib. Sapient. μυρίας ἐμοὶ ἀγεωχίας ἔσω τοῦ ἀπατεῶνος ἀγεωχίας.
Ἀγέωχος, ὁ, superbus. Iliad. ζ. πᾶς ἀγέωχος ἀνὴρ ἀγεωχότερον ἀνδρὸς ἀνδάνει, ὃς τις ἐπέοικεν. ¶ Pro strenuo, & magnanimo, apud Philostrat. ἀγεωχίας καὶ κλέος ἀφθονίας. Polyb. adeò superbe & insolenter, Liuio.
Ἀγεώχιον, τὸ, tenuis via.
Ἀγεωλαος, ου, ὁ, cognomen Plutonis. Callimachus, φωτῶν μεγάλα ἀγεωλάου, hoc est, ad magnum rendunt Agesilaum. Quem locum exponens Methodius, εἰρωνικῶς φησὶ (inquit) ἀδύνατα τὰ ἀγέρωχα καὶ μὴ τοῦ θεοῦ δυνάμενα.
Ἀγεωφρυ, ος, ὁ, supercilia erigens.
Ἀγεσμα, belli machina dicitur, plutei, Suid.
Ἀγέσμη, redimiculum, capitis ornamentum, κεφαλιώδιον, ἢ κεφάλαια.
Ἀγέσιππος, ὁ ἡ, dux exercitus: epitheto Mineruæ, Hesiod. in Theog.
Ἄγετε, agite, Aduerb. hortandi, Vrban. Grãm.
Ἀγέτης, ου, ὁ, ductor, ἡγεμὼν, in Epigr.
Ἄγιοι, ἡ ἁγιοί, οἱ, admirabiles, θαυμαστοὶ, Isidor. λαμπροί.
Ἀγετεία, obstetrix.
Ἀγεωσία, ieiunium, inedia.
Ἄγευστος, famelicus, ieiunus, qui nihil gustauit, Genitiuo, vt ἐγὼν μὴν ἄγευστος, cui de piscibus gustare non licet. qui de piscibus non gustat. Xenoph. ἦν μὴ τι τῶν ἐν ἁλὶ ἀγευστος ἐγένετο ἐμοῦ τοῦ ἀγαπητοῦ. ἀπορεῖ διαλέγειν.
Ἀγεωμετρητος, ὁ, Geometriæ ignar⁹, Themist. & ἀγεωμέτρητον ἐφόρμιον, Aristot. in Poster. nihil ad Geometriam pertinẽs, absurdum.
Ἀγεωργία, agriculturæ contemptus, Theoph.
Ἀγεώργητος, ὁ ἡ, incultus, desertus.
Ἄγηρος, ὁ, accentu in prima, admiratio, terror, θαῦμα. Interdum æmulatio, ζῆλος, apud Herod. Cassandra, & apud Tragicos, honor, veneratio. Ité τὰ ἄγη, i. μιάσματα, piacula, scelera.

Ἀγή,

Ἀγήκοε, fractura. Apollon. ἀγὴ, litus, αἰγιαλὸς.
Ἀγηγέρατο, congregati sunt, 3 persona Plural. Past. apud Ionas.
Ἀγηλάζω, seruo, σώζω, Varin.
Ἀγήλατος, in veneratione habuisse, sacrasse, Eupolis. ¶ Item epistolæ ad armentum.
Ἀγηλατέω, tenui spiritu, persequor, fugo, abigo, fulmino, alapis percutio. aspero verò spiritu, ἀγάλλω, i. expello scelus & piaculũ, Suid. ¶ Herodot. pro ὑβρίζω vtitur.
Ἀγηλατίζω, pro ἀγηλατῶ.
Ἀγηλατοί, οἱ, fulmina, κεραυνοί.
Ἀγηλάτης μάζης à Lycophr. fulmẽ dicitur quod flagitiosos iaciat.
Ἀγήλατος, ὁ, prædator, λῃστρικὸς.
Ἀγηνωρία, ας, ἡ, stupor, vehementia. Item agmẽ illud elephãtorum peditum atque equitum, quod ducem præibat. Arrian. ἀγήνωρ dicere possumus cohortem prætoriam, regiũ præsidium & satellitium, Polyb. & Halicarn.
Ἀγηνιάω, superbio, insolesco, ὑπερηφανῶ.
Ἀγηνορία, ας, ἡ, strenuitas, viriliter, Iliad. ι.
Ἀγηνορίδης, ου, ὁ, & Ἀγήνωρ, ορος, ὁ, compositum à nomine ἀνὴρ, i. vir, & ἄγαν, i. valde seu nimis: significat modò superbum ὑπερήφανον, modò fortem, inclytum, strenuum. Odyss. ξ. Σωμὸς ἀγήνορος, προστατὴρ ἀρετῆς ἀνδρός. Pindar. ¶ Pro strenuo, & magnanimo, apud Philostrat. ἀγήνορος καὶ λίαν ὑβριστοῦ. Polyb. adeò superbe & insolenter, Liuio.
Ἀγήνωρ, & ἀγήνορος, & ἀγήνορος, ὁ ἡ, æternus, senii expers. Iliad. β. αἰὲν ἀγήνορ' ἐόντα μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.
Ἀγήρατος, qui non senescit, senectutem non sentiens, immortalis. Declinatur autem ἀγήρατος Attic. abiecto σ. Aristot. de mundo, τῶν ἀγήρατον φύσιν, i. naturam seruat indomitã senectute.
Ἀγηθὴς, ὁ, scelestus, odiosus, μισητὸς, Hipponax: ὃς εἰ μὴ ἀγαθὸς βουλὴν κρατήσειεν, hic ille scelerato animo diras imprecabantur.
Ἀγήσιος, ὁ, Pluto, sic dicitur ab Æschylo.
Ἀγήτορος, ος, ὁ, dux.
Ἀγήνη, quasi vector, medium est in collo inter cauum colli, φάρυγξ. i. fauces, & φάρυγξ. vide Polluc. li. 2.
Ἀγητήριον, ου, τὸ, vel Ἀγητειρία, ας, ἡ, Carnia, sacra quædam quibus qui præerat sacerdos Ἀγητὴς dicebatur, Cæl. li. 5. ca. 27.
Ἀγητὸς, Ἀγαστὸς, admirabilis, mirandus, Plutar. in Pericl. χρήμασι πᾶσιν ἀγητοῖσι, opibus erant superbi.
Ἀγιάζομαι, ἄσω, lustro, purifico, veneror.
Ἁγιασμὸς, ἁγιασμοῦ, ὁ, purificatio, καθαρσίου: & phanum.
Ἁγιασμοὶ, parentalia, ἀγισμοὶ, καθάρσιοι.
Ἁγιασμὸς, sanctimonia, Chrysost.
Ἁγιεία, ας, ἡ, ἁγιότης, ἡ ἁγιεία, per syncopẽ, sanctimonia, consecratio, Chrysost.
Ἁγιαστήριον, τὸ, sanctuarium.
Ἁγιότης, ητος, ἡ, vua vinaceis carens.
Ἁγίζω, ἁγιῶ, pro ἁγιάζω, purifico, lustro, Aristoph. in Pluto.

Ἀγκάομαι, ἡ ἀγκάω, veho, affero, ἄγω. Odyss. ε. ἀγκαγίῃ φορέῃσι, Herodot. lib. 3. Dicitur βοῦς ἀγκάων.
Ἁγιόγραφα, τὰ, sancta scripta, Damasc.
Ἁγνὸς, vitiis, sine agni semen, Hesych.
Ἁγνὸν, ου, τὸν, sacrarium, &
Ἁγνὸς, sanctus, sacrosanctus.
Ἁγνότης, ητος, ἡ, sanctitas.
Ἁγνοφωνία, semita, Varin.
Ἁγνύω, ἁγίσω, veneror, veneratione habeo, ἁγιάζω, veneror, sacrifico, σέβω. Plat. de Leg. ἁγνεύειν περὶ τὰ θεῖα, res diuinas tracto. Est & ἁγνίζω, purificare.
Ἁγνὸς, rixator, contumeliosus, ὑβριστὴς.
Ἁγνωσύνη, ης, ἡ, sanctimonia, ἁγνεία.
Ἁγκάζομαι, μαι, ἀσομαι, vlnis comprehendo, amplector, Accusatiuo iungitur.
Ἀγκαλίσασθαι, ἀγκαλίζω, accire & accersere.
Ἀγκάλιες, vocant Græci anchoras quas & ἀγκύλας.
Ἀγκάλη, ης, ἡ, vlna, vel in plurali vlnæ, Luciã. in Dialogo, ἅμα δὲ ἔφη ἐπιφανεὶς τοῖς ἀγκάλαις ἀναπλάσαι, ἁπτὸν καὶ ἀνάλωτα, i. in vlnis siue inter brachia ferebat ille amasius vrsi catulum, delicias suas. ὑπὸ ταῖς ἀγκάλαις ἄγω, pro amplector. Dicuntur etiam κόλποι ἀγκάλαι, sinus portuum.
Ἀγκαλίζομαι, complexu gesto, amplexor.
Ἀγκαλιδαγωγὸς, ὁ, baiulus. Hinc ἀγκαλιδαγωγεῖν, & Ἀγκαλιδαγωγεῖν, baiulare.
Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, vlna. Antipater in Epigr. αὐτὰς πᾶσι θεοῖς ὑπὸ τὰς ἀγκαλίδας. Item ἀγκαλίδες, vincula quibus sarmenta aut stipulæ cõstringuntur. Plutar. in Rom. ἀγκαλὶς χόρτου, fasciculus herbarũ, vulgò vne brachee. Φάγκαλίδες, item sunt farcinæ, fasces: & falces apud Macedones.
Ἀγκαλοτὰ, ἀνοίξω, aperi, Varin.
Ἀγκάλυψις, ίδος, ἡ, præcipitium, fouea, χαράδρα.
Ἀγκὰς, in vlnis. Aduerb. inter vlnas, Theocr. ἀγκὰς ἔχει, amplecti.
Ἀγκαμαι, pro δέδεγμαι, Apoll.
Ἀγκαῖος, καία, alius, ἀλλότριος, ξένος.
Ἀγκαιτέτα, surgentem & orientem.
Ἀγκαφέτου, supra caput, capite, ὑπὲρ κεφαλῆς.
Ἀγκαθὶς, ἀκάλαβος, innoxius.
Ἀγκὰς, resonans, κλάγγων.
Ἀγκιστρεία, ας, ἡ, & ἀγκιστρευτικὴ, piscatio. Plato.
Ἀγκιστρόω, hamis venor, inesco, δελεάζω, δολεύω.
Ἀγκιστρευτὸς, ὁ, ὸν, ὁ ἡ, hamatus, in hami modum.
Ἄγκιστρον, του, τὸ, hamus, vncus. Lucian. in Timone, ὁ πονηρὸς ἰχθὺς ἐπιπολὺ ἐξόδους τινὰς καὶ εἰλήσεις, καὶ μυρία τὰ ἀγκίστρα ἐκπεφευγὼς ὑπὸ ἀπειρίας τοῦ σώματος ἐγκυον, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἐγκόπτει, καὶ ἐχθρὸν ἐαυτοῦ ἀπολωλεκότας. contrà verò paupertas viscosa est, & capiu facilis, hamosque permultos ex omni corporis parte exertos habet: ita vt qui ad eam se admouerint, statim irretiantur, nec facilè possint ab-

solui.

Ἀγκιστρεύς, piscis, q. hamiuorus. ¶Item auaritiosus, ἀγκύλος.

Ἀγκιστρεύω, ἀγκίστρῳ, hamo capio.

Ἀγκιστρευτής, ὁ, hamatus, hamis consertus.

Ἀγκιστρεύω, iactator, μεγαλαύχης.

Ἀγκολίνη, seruo, μάζα.

Ἀγκυλός, ή, ὀν, obliquum, tortuosum, σκολιόν.

Ἀγκυλωτήρ, ῆρος, ὁ, vlna, ἀγκύλη, Apoll.

Ἀγκυλίζω, vlnis complector.

Ἀγκυλιστής, diligentium, μὴ πανοῦργος ἐπιμελής.

Ἀγκύλος, minister, διάκονος, Varin.

Ἀγκυρεύς, ὁ, minister: ab ἄγκυρα.

Ἀγκυρίς, ίδος, ἡ, fani apum.

Ἀγκυρίς, malleus, σφῦρα.

Ἀγκυρος, ον, τό, insatiabile, ἄκορον.

Ἀγκύρος, ὁ, τό, vallis, conuallis. Epigr. pro edito loco montis, ἀπὸ τοῦ συνελαύνειν τὸ σωμάτιον εἰς τὸ αὐτὸ τὰ ξύλα, Etym. ¶Ἄγκυρα, pro ἄγκυρα legitur ex. 13 Euang Matth.

Ἀγκύρω, pro κατακλείω dicunt poetæ, diiudico.

Ἀγκυρόομαι, præludo, pro διακεκόσμημαι, Theocr. ex Schol.

Ἀγκωμάζω, suffoco, ἄγχω, Varin.

Ἀγκών, ῶνος, ὁ, vinculum, iunctura, hamulus, flamma, Galen 3. Meth. ἀγκῶνας ὀδόντων, Celsus li. 5. fibulas imponere. vnde

Ἀγκωνίζειν verbum, i. fibulis impositis constringere. & Ἀγκωνισμὸς talis constrictio, apud eundem. ¶Item ἀγκωνίσματα stabuli, ex Polluc.

Ἀγκωνίς, ίδος, ἡ, iaculi ansa quam vocant λοβόν, iaculum. Pro ansa lori Xenoph. Curuamen & flexus cubitorum & genuum. Polluci lib. 4. ἀγκωνίς est duritiei callosa in articulis. ¶Idē l. 7. ἀγκωνίδες vocat fibulas illas, quę vtring; antennam cum malo alligant.

Ἀγκώνιον, ancylia, peltæ, Plutar. in Numa de Salisi Martis.

Ἀγκωνιστής, qui ansam habet, Hippocr. in Glossis.

Ἀγκωνίζουσι, iaculor, & Ἀγκωνίζουσι, οἱ, iaculatores, quod ἀγκωνὶ vtantur.

Ἀγκωνοβλεφαρον, ου, ὁ, abscessus quo palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus.

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τό, vitium linguæ, Æginetę. Est autem vinculum nervosum, quod filum vulgo appellant. Bud.

Ἀγκυλοκύρτος, curuus, ἀγκυλόκυρτος, curuus.

Ἀγκυλομηρος, flector, καμπτήρ.

Ἀγκυλοτέρων, ονος, ὁ, vater, versutus, qui obliqui est consilii, Iliad. σ.

Ἀγκυλόμητις, ὁ, ἡ, vel ὁ, ἡ, idem. ¶Ἀγκυλόμητις γυνὴ, prudens mulier, dicitur Samaritana apud Nonnum. & λύκος ἀγκυλόμητις, lupus astutus, Eidem.

Ἀγκυλομήτου, ου, τό, morbosum, νοσηρόν.

Ἀγκυλόπους δίφρος, sella curulis, Plutarch.

Ἀγκύλος, ὁ, aduncus, curuus. ἀγκύλος ἰχθύδιον, in Epigr. curuus venator, & indagator. ¶Ἀγκύλη, ου, τό, curuum, aduncum: Item σκολιὸν, obliquum, & πανοῦργον.

Ἀγκυλοτόμιον, τό, instrumentum chirurgicum quo vinculum nervosum in puerorum hæsitantium linguis eximitur, Bud. Annot.

Ἀγκυρίτης, ὁ, qui curuo arcu vtitur, Iliad. ε.

Ἀγκυλοχάλκης, & Ἀγκυλόχαλκος, habens rostrum aut labrum curuum, Hesiod.

Ἀγκυλοχήλης, ου, ὁ, curuas habens chelas, in Cancro, Hom.

Ἀγκυλόω, ώσω, τὸ, incuruo.

Ἀγκύλως, aduncè, abrupte, dure, ἀποτόμως.

Ἀγκύλωσις, vitium est quo membrorum articuli hærent velut comprehensi.

Ἄγκυρα, ας, ὁ, anchora, vncus: ἀπὸ τοῦ ἀγκύλου, & ῥώμη, i. à curuitate & fluo. Per translationem, securitas, ἀσφάλεια. Item pudēda, τὰ αἰδοῖα, apud Epicharmum.

Ἀγκυρίζω, μαι, ξω, κα, supplanto, verbum est palæstricum.

Ἀγκύρισμα, ατος, τὸ, genus exercitationis in palæstra, & instrumentum trahendis ficis accommodum.

Ἀγκύριον, ου, τὸ, parua anchora.

Ἀγκυρίτης, pœnitentia ducor, μεταμέλομαι.

Ἀγκυροβολῶ, ἀγκυρῶ, cœno, Varin.

Ἀγκυρόβολα, τὰ, conuiuia quędam publicanorū apud Phœnices.

Ἀγκυροβόλιον, locus est ad iaciendum, vel tenendam anchoram.

Ἀγκυροειδής, in anchoræ modum incurvatus.

Ἀγκυροειδὲς ἄγκιστρον, Hippocr. vncus.

Ἀγκυροπὴς, anchoris firmatus, fundatus.

Ἀγκυρόω, ὁ, plicator, ἀλιεύς.

Ἀγκωνίζω, & ἀγκωνολακτίζω, vno pede salio.

Ἄγκων, ῶνος, ὁ, locus vbi brachii ossa componuntur, cubitus, flexus brachii, lacertus. ἀπ' ἀγκῶνος κάμπτω, cubito innixus cubabo. Accipitur & pro quocunque flexu membrorum. Vitruu. li. 8. ἀγκῶνας vocat conflexum qui rectum angulū describit. ¶Sunt etiam ἀγκῶνες, anfractus in parietibus, montibus, promontoriis, & vertices ipsi montium. ¶Ἀγκῶνες, item dicuntur fluuiorum prominentiæ iuxta ripas.

Ἀγκωνίον, ου, ὁ, paruus cubitus, Vitr. ¶Ἀγκωνία, ἰτē. instrumenta tortoria, & carnificinę.

Ἀγλαΐδης, ὁ, ἡ, splendidam comam habēs.

Ἀγλαΐζομαι, μαι, splendeo, ornor.

Ἀγλαΐζω, ισω, σα, σμαι, σθην, honoro, honesto, orno.

Ἀγλαΐσμα, ατος, τὸ, splendor, honor, nitor.

Ἀγλαϊστὸς, optatus, honorata.

Ἀγλαόθριξ, τος, ὁ, ἡ, tenerum, molle.

Ἀγλαόκομος, ου, ὁ, ἡ, splendidum & nitidum crinem habens, Homer.

Ἀγλαόκροκος, splendidum lectum habens.

Ἀγλαόμητις, ὁ, consilio clarus. Vnde

Ἀγλαομήτεια, consilium laculentum.

Ἀγλαόμητις, consilio clara.

Ἀγλαόμορφος, splendidam formam habens.

Ἀγλαό-

Ἀγλαόπαις, claros liberos habens.

Ἀγλαός, ὁ, splendidus, clarus, inclytus, floridus, limpidus. ἀγλαὸν ὕδωρ, quod splendorē significat: vel ἀγλαὸν τὸ ἄγαν ἀλιεύειν, Odyss. ξ. ἀγλαὰ τέκνα, alit florentes filios.

Ἀγλαότιμον, τὸ, splendidè honoratum.

Ἀγλαόφωνος, claram vocem mittens.

Ἀγλωφωτὶς, herba, quæ admiratione hominum propter eximium colorem accepit nomen.

Ἀγλωσσόω, ὁ, stultus, μωρὸς.

Ἀγλωσσός, ὁ, pulcher, καλός.

Ἄγλωστος, falsum, ἀψευδές.

Ἀγλαυρίδες, Athenienses, fatę, parcę.

Ἀγμονία, robur compactum ex bona cohatione.

Ἀγνάμψιππος, ὁ, aspectu splendidus.

Ἀγναπτος, ὁ, ἡ, ἐιανιμος, ἄπειρος, Cretensib.

Ἀγνάστορος, famulus, οἰκέτης, seruus.

Ἀγνάστος, ὁ, ἡ, amara, dulcedinis expers, apud Nicand. à Masc. ἄγλυκος.

Ἀγνώμων, ὁ, ἡ, ingratus, turpis, insuauis.

Ἄγνωτος, panis infulsus, ἄσιτος.

Ἀγνώς, ὁ, minimus, Varin.

Ἀγνώτος, cæcus, expers oculi.

Ἀγνώτος, ὁ, Doricè allium. ¶Item ἀγνώτα, spicarum diuisiones in allio.

Ἀγνώτος, subalba cicatrix in oculis, Galen.

Ἀγνώτος, alliorum & ceparum capita & nuclei, Plinius nucleos: Columella spicas: Græci etiam ὀφθαλμοὺς, καρύδας dicere. Alii itē ἀγνώτους. Lascaris, ἀγνώτος, ἀγνώτου declinat genere fœminino.

Ἀγνώστος, lædor, atque offendor, βλάπτομαι.

Ἀγλοιώδης, non lentus, non viscosus.

Ἀγλυκερός, ὁ, ἡ, amarus. & ἀγλυκίζομαι, mœstus.

Ἀγνώς, ώδος, ἡ, lapis rotundus & perforatus.

Ἀγνωτεύω, maledicere, traducere aliquem, atq; infamare, κακολογέω.

Ἀγνώτος, fucus mulieb is, Hesych.

Ἀγνωτὸς, ὁ, rapax, χαλκίδι.

Ἀγνωσία, taciturnitas, ἡσυχία.

Ἀγνωστος, ὁ, ἡ, infans, & elinguis, Aristoph. item barbarus apud Sophoc. ἄγνωστος.

Ἄγμα, ατος, τὸ, fragmentum, fructum, ab ἄγνυμι, quod est frango.

Ἀγμῖνες, pani, buboncs, tumores in inguinibus.

Ἀγμὸς, ὁ, focus, ἑστία.

Ἀγμὸς, ὁ, quietus.

Ἀγμοὶ, cicatrices.

Ἀγμὸς, μὸς, concutio, frango.

Ἀγμὸς, ὁ, locus præruptus: Sunt verò ἀγμοὶ, μαλακώτερα τῶν ἀποτόμων, ὀλιγότερα.

Ἀγνὸς, ὁ, ἡ, parus, castus, καθαρός.

Ἀγναμπτος, non flexilis, rectus.

Ἀγναφος ἱμάτιον, vestis nondum experta fullonem vel tinctorem.

Ἀγναφόστατος, homo inuicti roboris.

Ἀγναφος, ὁ, ἡ, rudis. vnde ἀγναφον ῥάκος, cap. 9. Matth. pannus implexus, ἄγναφος pro eodem, impolitus, Bud.

Ἁγνεία, ἡ, stultitia, μωρία: sed Ἁγνεία, ὁ, puritas, sanctimonia, lustratio.

Ἁγνίδιον, πηγάδιον, fontanum, Hesych.

Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, sanctuarium, sacrarium, Gregor.

Ἁγνιστικὸς, quæ minus Venere valent, Gaz. apud Aristot.

Ἁγνεύω, purus sum, seruo castitatem. ἁγνεύω τῆς πάντων ἀμιξίας, i. à profanis consuetudinibus sum purus. Inuenitur & Actius pro lustro, expio, ἁγνεύειν τινὰ φόνου, expiare, lustrare ab homicidio, Antiphon. ¶Est etiam ἁγνεύειν non pollui: & pro ἁγνίζεσθαι.

Ἁγνία, accipio, Cretensib.

Ἁγνίκαμαι, pro ἁγνίζομαι, Æolicè.

Ἁγνὸς, ὁ, ἡ, ὁν, castus, purus, ἁγνὸς.

Ἁγνίζω, μαι, ισω, σα, purgo, purifico, consecro, Accus. iungitur. ¶Ἁγνίζω verò apud Sopho. in Amphiarao pro corrumpo. & ἁγνίσας pro κατθανὼν, sacrificare, Budæus.

Ἁγνίτις, Hesych. ἁγνότης, ponduscula telarum.

Ἁγνισμὸς, ὁ, lustratio. Dicitur & ἁγνισμὸς.

Ἁγνιστικὸς, ὁ, ἡ, ὁν, expiandi vim habens.

Ἁγνίτης, ου, ὁ, sanctus, purus. ¶Ἁγνίτης verò tenui spiritu. Æsculapii cognomen apud Spartan. quod eius simulachrum ex agno plăta excisum esset.

Ἁγνόδικος, ὁ, ἡ, iustum ignorans.

Ἁγνοδοκέω, adolescentes, μαίνομαι.

Ἁγνοιώω, μαι, ησω, ignoro. Demosth. οὐκ ἐγνῶτε ἡμῖν ἀγνοοῦντες, causam non ignoras. Idem οὐκ ἐγνῶτε ἀγνοοῦντες ἀγνοοῦντα, se putabant ignoratum iri, &c. Philostratus in Heroicis, ἀγνοῶ σφᾶς πάσχοντας, per ignominiam facio. Plutarchus οὐκ ἀγνοεῖται, cum Genitivo ponit, οὐκ ἀγνοεῖται τὸ ὀλύμπιον καὶ τὸ ἀκόλουθον τούτοις, id est, Olympium eiusque sectatores cognoscebat. Ammonius ita differre ait ab ἀγνοεῖν, vt ἀγνοεῖν sit prorsus nihil scire: ἀγνοεῖν verò in quibusdam ambigere.

Ἄγνοια, ας, ἡ, ignoratio, error: Suidas tamen annotat ἄγνοιαν habitum prauum & falsum esse ex Demosth. οὐκ ἐγνῶ. Phular. in Epist. ἄγνοια μὲν ἁμαρτάνεται, mei ignoratione erratti.

Ἄγνοιον, pro ἄγνοια, Iliad. ε.

Ἄγνον, ου, τὸ, vlua, genus herbæ palustris.

Ἀγνώστος, ὁ, ἡ, latens, occultus: ab ἀγνοέω.

Ἀγνοστὸν ἔχειν, sub Sole caleo, apricor.

Ἄγνος, ὁ, genus plantę seu fruticis. redditur à Gaz. vitex, & amerina. Interpr. Nicandri dictum esse vult quasi ἄγονος, piper agreste.

Ἁγνὸς, ὁ, ἡ, mundus, purus, castus. ἁγνὸς φόνου, cædę non contaminatus, & ἁγνὸς γάμων, cœlebs, Plato in Leg.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, castitas, sanctitas.

Ἄγνυδες, ipsa telarum in textrinis ponduscula.

Ἄγνυμι, & ἄγνυω, frango, ῥήξω, ἔαξα τὸ ἄγα, τὸ ἔαγα, μέσος ἄγα. vnde ἔαγα, Attice ἀάγασι, ἔαξα ἢ ἔαξα. vnde κατάξαξα, Herodot. l. 6. τὰ

Universidad de Deusto
Biblioteca

γλῶς ἐκ πεπ· πολλὰς ἀγνύμι ϗ. &c. flami* multis fractus flexibus.

Ἀγκύλιον, clauis & gubernacula nauium, mi-dæ lixæ.

Ἀγκύλος ἀγκὼν, folium amerinæ, Theophr. 3. hist. plant.

Ἄγνωμον, inconsulti, stupidi, imprudentes, ingrati. ἀγνώμων autem ἴσταται, qui & dicitur ἀβούλητος. vide in ipsa dictione.

Ἀγνωμοσύνη, ῆς, ἡ, ἀνω. inimicè me gero, pactæ fidei sum immemor, sum insuauis & iniucũd*. Demosth. οὐκ ἐγὼ τοῦτο, οὐκ ἐκ τῆς ἀγνωμοσύνης εἰς ὑμᾶς, &c propter ea quę in vos iniquo animo perpetrassent: ἀγνωμοσύνη opponitur εὐγνωμοσύνῃ, quia hoc est bonæ fidei debitoris: illud autem inficiatoris.

Ἀγνωμόνως, Rudè, temerè, improbè, ingratè.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ, stultus, absurdus, insulsus.

Ἀγνωμοσύνη, iniquitas animi, perfidia, ingrata memoria. Demosth. οὐκ ἐκ τοῦτο, πολλαπλοῦν μὲν πίνων ἐκ πολλοῦ τὴν ἀγνωμοσύνην αὐτῶν ἐκ τὴν βουκολίου, id est, multis de causis videre posse ejus malignitatem & inuidiam.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ, ἡ, improbus, ingratus, ἀχάριστος. Xenoph. ἀδικεῖν ἀγνώμονι οὐκ ἐστιν, in iudicem iniquum incidere. ἀγνώμονες οὐκ τὸ δίκαιον, quod iustum sit non satis intelligentes, Plato de Leg.

Ἀγνοέω, ignoro, &

Ἀγνόητος, ὁ, incertus, incognitus.

Ἀγνώς, ῶτος, ὁ, ἡ, ignobilis, ignotus. ἀγνῶτες ἀλλήλων, sibi inuicem incogniti, Plato de Leg. ¶ Item pro inscio, & ignorante. ἀγνῶς δίκαιος, incerta suspicio, Sophocl.

Ἁγνῶς, castè, purè, pudicè.

Ἀγνωσία, ας, ἡ, ignorantia, oblivio, ignoratio.

Ἄγνωστος, ὁ, ἡ, ὁ, incognitus, ignotus, Lucian. ἐμοὶ ϗ ὄνον ἐν ἀθλίοις ἄγνωστον ἐκδιδύσκειν καὶ φανωνιώσαντες χαίρετε ἐς οὐρανὸν ἐκπεπέμφατε τοῦτον ἐν χαρᾷ ἐκ ἐμοῦ, nos autem Athenis deũ ignotum inuenientes & adorantes manibus in cælum expansis, huic gratias agemus. ἀγνωστότατα γλώττῃ, maximè ignoto sermone vtens.

Ἀγνοέω, ignoro, sum ignarus & imprudens, poeticum.

Ἄγνωτος, incognitus, ἀγνὼς, ἄγνωστος.

Ἀγοβός, calo, lixa, σκευοφόρος, ὑποζύγιος.

Ἀγόητευτος, ὁ, ἡ, qui fascinari non potest.

Ἀγοητεύω, turbo, ἀχλύω, siue ἀχλῶ.

Ἀγοήτης, iniurius, ὑβριστής.

Ἄγομαι, ducor, Passiuè ab ἄγω, interdum est activæ significationis, vt ἄγομαι τὴν γυναῖκα, duco vxorem. ἄγομαι τὸν ἄνθρωπον, ago hominem: interdum passiuè, vt ἄγομαι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου, agor seu ducor ab homine. ¶ Ἄγομαι etiã pro ἁρπάζομαι, diripio, vt ἀγόμεθα τῆς ἀμπέλου ἐκ ἀπὸ τῶν ἀ. ἀπὸ τῶν ἀμπελουργῶν. ¶ Et Passiuè pro φέρομαι, Aristoph. ἄγομαι, φέρομαι, τὰ χρήματ' ἐκ ἐκφέρεται. ¶ Est & πωλοῦμαι, venalis

tior edoceor. Xenophon. ἡ κύνες κακῶς ἀγόμενοι. ¶ Actiuè pro καμβάνω, vt ἄγομαι χάριν. Theocrit. ἄγεσθε τὴν μοῦσαν τὸν δίδυμα δῶρα ἄγοντες.

Ἀγορᾶ, ᾶς, ὁδός, mancipium, Archiloche.

Ἀγομφώτος, incompactus, ἀδιάρμοστος, ἀδιάλυτος.

Ἀγόνατος, ὁ, ἡ, genu carens.

Ἄγονος, sum sterilis.

Ἀγονία, ας, ἡ, liberos generandi impotentia, orbitas.

Ἀγονοκέφαλος, mulus, ἡμίονος.

Ἄγονος, ὁ, ἡ, infœcundus, liberis carens, Gazæ improlit. ἄγονοι ὕδωρ, sterilitates inferens aqua: Iliad. γ. αἰψ' ὄφελες ἄγονος τ' ἔμμεν, &c. vtinam natus non esses.

Ἄγὸρ, Cypriis aquila, ἀετός.

Ἀγορά, ᾶς, ἡ, forum, nundinæ, mercatus, plateæ, commeatus. Aristot. 7. Pol. ἀγορὰ δεῖ εἶναι, rerum venalium forum. à Thucyd. li. 7. ἡ ἀγορὰ δεῖ πωλουμένων, dicitur. ¶ Est & ἀγορὰ, concio, cœtus. Xenoph. ἀγορὰ λύεται, senatus dimittitur. ἀγορὰν ποιήσατο, Homer. concionem cõuocauit. ¶ Item ἀγορὰ, forum iudiciale. Vnde ἀγορὰ πλήθουσα apud Aristotel. pro tempore siue hora qua forum frequentissimum est, i. ὅταν πλεῖστοι, vt inquit Suidas.

Ἀγοράζω, μ. άσω, mercor, negotior, emo, Isocra. πρὸς Νικοκλέα. δίκαιος ἐστὶν πολὺ πλείονος ἀγοράζειν ἀξιοῦν τοῦ δίδοντος, ἢ τοῦ πωλοῦντος, dona vos pluris multo emitis à dantibus, quàm à vendentibus.

Ἀγοραῖος, dies in qua agitur forum. ἀγοραίων τέχνη, emendi & vendendi peritia.

Ἀγοραῖος, ου, ὁ, negotiator, forensibus negotiis intentus. Aliquando vilis, cauponarius. Era smus etiam circumforaneum vertit. ἀγοραῖος τις, mens nullius pretii, vilis & abiecta. Inuenitur ἀγοραῖος etiam in genere fœminino, Plutar. in Fabio, ἡ καινὴ καὶ ἀγοραῖος χάρις, id est, forensis gratia. Capitur etiam pro vrbano & faceto.

Ἀγοραῖος, obsoletum, Bud.

Ἀγορανομέω, ῶ, μ. ήσω, sum præfectus annonę.

Ἀγορανομία, ας, ἡ, annonæ præfectura, ædilitas.

Ἀγορανομικός, ἡ, όν, annonari*, ædilitius, ἀγορανομικὰ νόμιμα, leges ad forum siue annonæ rationem pertinentes, Aristot. li. 2. Polit.

Ἀγορανόμος, ου, ὁ, annonæ præfectus, ædilis, Aristot.

Ἀγορεύω, μ. εύσω, & ήσω, concionor, dico sententiam. Inuenitur & ἀγορέω, pro concionor.

Ἀγορασία, empturio, emere cupio, Bud.

Ἀγορασία, ας, ἡ, emptio, apud Platon.

Ἀγόρασμα, ατος, τὸ, merces, res venalis. Æschi. contra Ctesiphon. τὰ τὰ ἀγοράσματα ἐκυκλοῦτο ἀγοράζοντος, &c. merces ementis Olympiadi.

Ἀγορασμός, οῦ, ὁ, emptio.

Ἀγοραστής,

Ἀγοραστής, οῦ, ὁ, obsonator, emptor rerum in foro venalium. Xenoph. & Athen.

Ἀγορεύω, μ. ἀγορεύσω, ἀόρ. ἀ. ἠγόρευσα, π. εἰρηκα, ἀπὸ τοῦ εἴρω, loquor, nuncio, concionor, dicam, dico in concione. Demosth. οὐκ ἐγὼ ἀεὶ τοῦτο μόνον ἐκ ἀγορεύσω βέλτιστ', id est, interrogabat præco, Quis orationem vult habere? Philostratus in Heroicis, ῥᾳδίως ἐν αὐτῷ λόγον ἠγόρευσε, i. orationem habuit. Inuenitur etiam ἀγορεύουσιν, pro dico in concione. Ἀγορεύω κακῶς τινος, id est, conuitiis lacesso, diras imprecor, Plutar. in Solon. κακῶς ἀγορεύειν τοὺς τεθνεῶτας, id est, in defunctum maledicta coniicere.

Ἀγορῆθεν, ex foro, aut è concione, Iliad. ζ.

Ἀγορήνδε, ad concionem, ad forum.

Ἀγορητής, οῦ, ὁ, eloquens concionator, orator. ἀπὸ τοῦ τὸν λαὸν ἀγείρειν deductum videtur. Iliad. ά. ἀγορὴν πολίων ἀγορητήν, i. δημηγόρος.

Ἀγορητύς, ύος, ὁ, eloquentia.

Ἀγορή, congregatio, exercitus, concionator.

Ἀγορίς, ἡ, ἀγορά, congregatio: & ἀγορίων.

Ἀγός, ὁ, ὁ ἡ, ὁ, ἀγωγεύς, dux, Iliad. γ. κρατερὸς ἀγὸς ἠγαθέου τε ἄνακτος ἐσθλὸς τε μεστήρ τε.

Ἄγος, ους, τὸ, scelus, piaculum, religio, nefas: vnde ἄγος, delubra. Herodot. lib. 6. αὐτὸν ἐς τὸ ἄγος ἐκχέειν, cum piaculari crimine teneri. ¶ Ἄγος etiam est cubitus. Apollodorus internam brachiorum partè esse statuit. ¶ ἄγος item ἄγισμα. Sophocles in Phædea. Et pro fractura & vulnere ponitur, vt idem fit quod κλάσμα, καὶ τραῦμα.

Ἀγρὸς, οῦ, ὁ, concauitas manuum, id est, vola, Theocrit. εἰδῆς, γυμάσιον ἐν μαθήσιος χαῦλα μεμβλῆσθαι ἀγρῷ, sponsum domi mulier amplectitur brachiis siue vlnis. Κοὐ τὸ ἄγος.

Ἄγρα, ας, ἡ, præda, captura, piscatio, aucupium, venatus. Herodot. l. 3. φύλακας ποιησάμενοι τοὺς ἐμοὶ χρῆσθαι ἐς ἄγρην ἁμαμμένην, custodem te filio meo adhibere volo venatum proficiscenti. ¶ Est & ἄγρα, vel (vt alii) ἄγραι, locus extra Athenas, sacer Cereri, qui & ἄγραι pluraliter dicitur, quo etiam significatur & militum quoddam genus, Hesych. ¶ Item ἄγρα, mordacissimi serpētis genus, quo nomine vulgò Demosthenē vocabant, scurrilem quandam in eo mordacitatem notantes.

Ἀγράδης, commiscere, συμφύρω.

Ἀγραῖος, ν, ὁ, prædæ præfectus.

Ἀγραύλη, ης, ἡ, ἀγρεύλη.

Ἀγραύλος, meretrix Pamphiliis, πόρνη.

Ἀγράμματος, ου, ὁ, illiteratus, rudis literarum. ἀγράμματα ζῶα. dicuntur animalia quorum vox nullis exprimi literis valet.

Ἀγραυλία, ῶ, in agro pernocto. ab ἀγρὸς, ager, & αὐλὴ, stabulum. vnde ca. 2. Lucæ. ἀγραυλοῦντες, in agris agentes, siue morantes.

Ἀγρευλία, ας, ἡ, pernoctatio campestris.

Ἀγρευλὶς κάπη apud Nicandrum, thorus campestris.

Ἀγραυλος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, in agro agens seu pernoctans. ἀγραυλοι πυρβόλοι, Plutar. in Alcib.

Ἀγραύστης, capies, Nicander de piscibus.

Ἀγραφεῖον γλῶσσον, dicebatur cum quis ex tabulis publicis ante persolutionem suum expũxisset nomen, Suid.

Ἄγραφος, ὁ, ἡ, ὁ, non scriptus, deletus, ἄγραφα νόμιμα, id est, leges non scriptæ. Plato li. 7. de Legib. ἄγραφα νόμιμα appellari à quibusdã dicit ius non scriptum. Ἄγραφα, crimina de quibus lex nihil cauit. Item ἄγραφα Iudæi vocabant, ex quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viua voce, vt author est Chrysost. in 1. ad Corinth.

Ἄγρει, ἄγε, age, agedum, hortantis.

Ἀγρεῖος, ος, ον, ὁ, ἡ, rusticus. ἀγρεία ἀοιδή, rustica musa.

Ἀγρεύω, sum violentus: aliàs congrego. συναθροίζω. dicitur & ἀγρίαινω.

Ἀγρεύτρια, furcilla, qua fœnum corraditur, ra stellum. & Ἀγρεύτρια Alcimo, Suidas.

Ἄγρευσις, pertica, fax, hasta.

Ἀγρίμονα, τὰ, τὰ θηριώδη, menstruum.

Ἀγριαίνω, ἀγριῶ, ῶ, venatorius, θηρευτὴς, θηρευτικός.

Ἀγρίσκη, ἡ, captura, ἄγρα, venatio, in Epigr.

Ἀγρόκλαδα, tenuia.

Ἄγριμον, prædæ, spolium, Eurip. in Andromach.

Ἀγρεύς, ὁ, venatorius, Epith. Neptun. Lucian.

Ἄγρησις, ἡ, prædatio. Est etiam inuentio, εὕρεσις.

Ἀγρευταί, οἱ, venatores.

Ἀγριοπαθῆσαι, inferre iniuriam, ὑβρίζειν.

Ἀγριόω, μ. ώσω, venor, capio, Actiuum. in Epigram. de polypo & lepore. ἀγριώθης δ' ἀγρεύσων, ἡ δ' ἁλώσ. ἀγρίων δέξαι, gloriã aucupari. Pro eodem etiam dicitur Ἄγρια, in Epigr.

Ἄγρευτὸν, ex venatione, Apoll. 2.

Ἀγρέω, voluit, ἠθέλησα.

Ἀγρίωσις, ως, τὸ, rete, & vestis lanea reti similis: Eratosthenes γρίδιν, vel γρίδιον vocat.

Ἀγριαίνομαι, amarefco, πικραίνομαι.

Ἀγριάω, obsequi, assentiri, συναινέω, πιθαρχέω.

Ἄγρια, ας, ἡ, aquifolia, arbor semper virens, sic Gaza apud Theophrast. li. 1. hist. ¶ Item ἀγρία, species scabiei, quæ citò serpit. Sunt & vlcera quæ ἄγρια vocant, quasi quæ mitigari nequeant.

Ἀγριάδες, nymphæ.

Ἀγριάζω, rusticus & agrestis sum.

Ἀγριάθεν, i. ἀγρίως, ex origine, Æschyl. Agamem.

Ἀγριαίνω, μ. ανῶ, exaspero, irrito: aliquãdo molesto fero, ferocio, ἀγριόω, Plutarc.

Ἀγριάμπελος, ου, ὁ, labrusca, ciraida.

Ἀγριδία, funebria, iusta, κῶδια apud Argiuos & certamina Thebis.

Ἀγριδιαῖον, iaculum, ἀκόντιον.

Ἀγριάς, άδος, agrestis. vnde ἁμπελος ἀγριὰς

labrusca, 1. Epigr.
Ἀγρεύς, struthiocamelus, στρουθοκάμηλος.
Ἀγριόφυλλον, origanum, ἀφίλανθρ.
Ἀγρόδιον, τὸ, agellus.
Ἀγρυπνία, molestiæ, tristitiæ, λύπαι.
Ἀγριέλαια, ὁ, ἡ, olea sylvestris, Theophrast. Et Ἀγριελαία, Dioscorid. Aliquando adiectiuè, vt in Epigr. ἐμοὶ, φάτο, ἢ σπουδαίου ἀγριέλαιον ὄφελες, id est, scuticam ex oleastro factam.
Ἀγριὲ, ἀγρεῖτα, rusticus, rusticanus.
Ἀγριοκαμμώνιον χυμὸς, sylvestrium prunorum fructus, Dioscor. li. 1.
Ἄγριοι, rustici, qui rusticantur. Et prædicones.
Ἀγριόθυμος, ου, ὁ, qui agresti est animo, ferox.
Ἀγριόπιτυς, Titanes, πίτυες.
Ἀγριοσάμβουκος, herbæ nomen, Hesych.
Ἀγριοσκόλυμον, iberis & lepidium, Dioscor.
Ἀγριόκηπος, ου, τὸς, hortulus inultus, Strabo lib. 10.
Ἀγριόμηλα, ἄγρια μῆλα, sylvestria mala, Dioscor.
Ἄγριον μυρίκη, agrestis myrica, ca. 17. Ieremiæ.
Ἄγριον πήγανον, ruta sylvestris.
Ἀγριοποιὸς, qui plaustra fabricat, Atticis. ¶ Et Ἀγριοποιοὶ, caprarii, Interp. Arisloph.
Ἀγριοπρεπὴς, flagitiosus, immanis, Aristoph.
Ἀγριορίγανον, sylvestre origanum, Dioscor.
Ἀγριόπους, feræ gallinæ, Theoph. 2. Instit.
Ἀγριόῤῥοδον, τὸ, rosa sylvestris, saliuncula, Virg. Buc.
Ἄγριος, ου, ὁ, agrestis, immitis, trux, ferox, ferus, vt dicitur apud Plin. τὸ ἄγριον, ferocitas, rusticitas. τὰ ἄγρια, feræ. Plat. 2. de Rep. ὡς ἄγριοι ἂν ἀλλήλοις ἦσαν τε καὶ ἐγένοντο, immites inter se non essent. Phocyl. χαλινὸν δ' ἄγριον ἵππῳ, frænum ferocem iram.
Ἀγριοσέλινον, agreste apium, quod & ὀρεοσέλινον.
Ἀγριοτραφῆναι, labruscæ, ἀγριοτραφεῖσθαι.
Ἀγριοσύνη, ης, ἡ, furor, in Epigr.
Ἀγριότης, ητος, ἡ, rusticitas, ferocitas, Plat. Ἀγριότης.
Ἀγριώτης, ου, ὁ, agricola. legitur & ἀγειάτης.
Ἀγριόφωνος, barbarus, Pindar.
Ἀγριοχηνάρια, feri anseres, Theophil. lib. 2. Instit. ciuil.
Ἀγριοψώρα, fera scabies & impetigo, mentagra.
Ἀγριόω, ῶ, μῶσω, exaspero, sequire facio, efferor, Xenoph. li. 1. Pæd. ἀφῆκε τὸ σφόδρα τοῦ πατρὸς ἀγριαίνειν τοῖς ἐκ τοῦ ἀεὶ τῷ ἀεὶ, qui faciem intuebatur in se spectando turbatam.
Ἄγρωσ, dea sylvestris, Suid.
Ἀγρότης, ητος, ἡ, pro ἀγριότης, rusticitas.
Ἀγρόω, ligo. ¶ Ἀγροῦσα vero, ἡ δίκη, i. Minerua.
Ἀγριφος, olea agrestis: à Suida scribitur, ἀγερατος.
Ἀγρώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ferus.
Ἀγρώνια, τὰ, Agrionia, dies festus, Plutarch.
Ἀγρωπὸς, ὁ, ὁ, impudens, homo agresti ferocia.
Ἀγρῶς, asperè, durè seu duriter.
Ἀγρυπὸς, ὁ, ὁ, asper.
Ἀγρυτὴς, ου, ὁ, vicinus, finitimus.
Ἀγρυπτὴς, ου, ὁ, agrestis, infestiuus.
Ἀγρυπτὴς, ου, ὁ, largitor venationis, Epigr.
Ἀγρώστις, herbæ nomen, Hesych.
Ἀγρὸς, ου, rure, ex agro, Odyss. δ.
Ἀγρὸν, in agro, ruri, aduerbialiter.
Ἀγρυπνικὴ, ἀγρυπνώδης, significat iniurium esse: legendum puto, ἀγρυπνεῖ.
Ἀγρυλὰ, villa, rus, suburbium, rusticitas. Bud.
Ἀγρυπέλεμος, μ, ὁ, ἡ, μον, acrius irritor, morosus sum.
Ἄγρυπος Atticè, & ἀγρεῖος, α, ον, ὁ, ἡ, ὄν, communiter: agricola, rusticanus, inelegans, inurbanus, morosus, crudelis. Plat. in Apolog. ἀγροῖκον καὶ ἀπαίδευτον εἶναι, dictu inurbanius erat. ἀγροῖκος εἶναι Aristoph. vita rustica & agrestis.
Ἀγρυπνικὸς, rusticanus, ἀγρυπνικὴ παροιμία, Can. 17. Chalc. concil.
Ἀγρυπνὸν, imperitè, rusticè, ἀμαθῶς.
Ἀγρυπνὸς, agrestis, rusticus, agricola.
Ἀγρυπτόκαμος, agrum vastans.
Ἀγρυπτὸν, pro ἀγρυπνικὸν, Musæus.
Ἀγρυπτοῦσα, ὁ, ἡ, ὁ, in agro se continens, nec vrbem adiens.
Ἀγρυπτοῦσα, ὁ, ὁ, idem.
Ἀγρυπτὰ, ὁ, ἡ, suburbani, agrique vrbi vicini administratio. Aristot. li. 6. Polit.
Ἀγρυπτὰ, vbi feræ pascuntur, villicus, pastor: sed ἀγρυπτὸς, qui pascitur agro, ruri se continens, ὡς ἀγροῦ διάγων. Dion. de situ orb.
Ἀγρὸς, ὁ, ἡ, ager, fundus, villa, prædium, rus.
Ἀγρύπτης, agrestis & agrestior, comparatiuum sine positiuo, pro rustico. Ilia. ζ.
Ἀγρώστις, herbæ & panis genus, Hesych.
Ἀγρυπτὴς, ου, ὁ, ἀγρεῖος, agricola, rusticus, agrestis.
Ἀγρύτης, ητος, ὁ, pro ἀγρεῖος, rusticitas.
Ἀγρυπτὴς, agrestis, rustica, Apoll. 2. Arg.
Ἀγρυπτὸν, ὄρους, ὁ, montanum, Galen. in Glos.
Ἀγρυφύλαξ, ακος, ὁ, saltuarius, custos agri, seu saltus.
Ἀγρυπτὸν, venor.
Ἀγρυξία, ας, ἡ, silentium, taciturnitas, σιωπή. ab ἀ, particula priuatiua, & γρύζω, grunnio, & per metaphoram submutsito.
Ἀγρυπνία, μ, ὁ, ἡ, μον, vigilo, vigilitis deditus sum, custodias ago. Plato de Leg. νύκτας ἀγρυπνεῖν, nocturnis vigiliis indulgere.
Ἀγρυπνητικὸς, vigil, insomnis.
Ἀγρυπνία, ας, ἡ, vigilia, vigilantia, insomnia, pervigilium. Galen. li. 1. ad Glauc. ἀγρυπνία ἢ πολλάκις ὠφέλησε κακῶς κοιμηθέντα πρότερον.
Ἀγρυπνὶς, ὁ, ἡ, festum Dionysii.
Ἄγρυπνος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, vigil, vigilans, insomnis. Lucian. ἢ τί παλαὶ ὑμᾶς φερτίδων ἄγρυπνος ἐκείμην, i. quin etiam plerũque præ curis insomnis eram.
Ἀγρυπτικὸς, ὁ, ὁ, rusticus, ἀγρεῖος.
Ἀγρεύσασθαι, venor, in venatu capio.
Ἀγρεύτης, ὁ, ὁ, venator, minister.

Ἀγρυπτὸς,

Ἀγρυπτὸς, rusticus: & ἀγρυπτίναι, Nymphæ montanæ.
Ἀγρώστις, ὁ, ἡ, gramen, genus herbæ quę etiam dicta est ἄμπελος λευκὴ, i. vitis alba, de qua Dioscor. li. 4. Theophr. 2. hist. plant.
Ἀγυιὰ, ᾶς, ἡ, vicus, via, vicinia, differunt tamen ἄμφοδον & ἀγυιά. Nam ἄμφοδον, i. bivium, habet vtrinque exitus: ἀγυιὰ autem non habet anfractus.
Ἄγυιὲ, ὁ, ἡ, columna est desinens in acumen, quam ponere solebant ante fores.
Ἀγυιάτης, Hesych. κωμήτης, vicini.
Ἀγυιὰ, virium defectio, imbecillitas virium. Hinc ἀγυῖος, imbecillis & infirmus.
Ἄγυιος, inarticulatus, carens membris.
Ἀγύμναστος, ον.
Ἀγυμνασία, ας, ἡ, inertia, ignauia, otium, ἀμαθία.
Ἀγύμναστος, ὁ, ἡ, inexercitatus, inexercitus etiã à Cicerone dicitur.
Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè. Xenophon, πολλοὶ ἀγυμνάστως ἔχοντες ἐφ' ἃ τὸ ψῦχος ἔφερε, ἐφ' ὅσον δύνασθαι, i. multos non esse ad frigora & æstus exercitatos.
Ἄγαμος, ος, ὁ, ἡ, ὁ, cœlebs, carẽs vxore.
Ἀγωγίζω, congrego, συνάγω, ἀγείρω.
Ἀγωγισμὸς, congregatio, collectio, cœtus.
Ἀγωγιμὸς, & Ἀγωγιὸς, turba, strepitus, aliquando pro mendicitate: vnde ἀγωγιῶ, σωτῆρ, & ἀγωγιῶν ἀγαίρει est quod Cicero dixit, stipẽ cogere. ¶ Ἀγωγιὸς etiam omnis collectio, vel congregatio.
Ἀγωνίζω, colligo, aggrego.
Ἀγύρτης, ὁ, circulator, nebulo, præstigiator, Lucian. in dialog. Æsculapii & Herculis. σὺ δ' ἀγύρτης εἶ καὶ ἀγύρτης. ¶ Ἀγύρται etiam dicitur bolus & quidam iactus tesserarius in ludo talario. Suid.
Ἀγυρτεία, ας, ἡ, sine Ἀγυρτία, circulatio, præstigium, & cœtus, congregatio. ἰμυλία.
Ἀγυρτίζω, congrego, præstigias exerceo.
Ἀγυρτικὸς, ὴ, ὸν, idem quod ἀγύρτης, ου, ὁ, futilis, mendax, vanus, Plutar. in Lycurg. ἀγυρτικὴν λαλιὰν, vulgares fabellæ.
Ἀγωγὸς, ου, ὁ, vide σωληνάγωγον ὕδωρ, aqua collecta, Plat. in Leg.
Ἀγωγιμὸς, futilis, συφετώδης.
Ἀγωλάζω, pro αἰκηλάζω, relaxo, remitto.
Ἀγωνιώδιον, τὸ, cerepuscul um, ἀγωνιῶδες. Suid.
Ἀγωνὸς, ὁ, ἡ, ὁ, propinquus.
Ἀγώνια σπλα, hastæ quibus vtimur manu.
Ἀγώνια ὅπλα, arma quibus comin⁹ pugnamus.
Ἀγώνιος, propè, ἀγχοῦ, πλησίον.
Ἀγὼν propè, iuxta, πλησίον, ἀγχοῦ, ἀγχίθι. Genit. Hom. Ilia. β. τάφος δ' ἐκπρὸς ἄκρης ἀγὼν ῥηϊτάμοιο, Apoll. 1. Arg. cũ Dat. ἄγχι δ' ἄρα λαοὶ ἔβαν. Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, ὁ, litoralis, παράλιος, maritim⁹.
Ἀγχίβατος, qui modo aderat, ἄρτι παρών.
Ἀγχιβαθὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, alius profundus, alto gurgite demersus. ἐπ ἀγχιβαθὲς ἠϊόνος, altitudo paludum.
Ἀγχιβασία, propiùs accessit, in Epigr. δίξα πολλὰ ἐπὶ ἀγχιβασίαν ἀγχιβάσκε θρόνων, i. gloria iam olim diuinas propius accesit sedes.
Ἀγχίβασις, dubitatio, apud Heraclitum.
Ἀγχιβατέω, ambigo, dubito, apud Ionas.
Ἀγχιβάτης, pedem propius conferens.
Ἀγχιβλὴς, idem quod ἀγχίαλος.
Ἀγχίγειος, conterminus, apud Dionysium.
Ἀγχίγειοι, γείτονες, vicini, Apoll. Rhod.
Ἀγχίθανὴς, ferè mortuus, Nonn.
Ἀγχίθεος, ου, ὁ, heros, cui sacra facere ius est, & taculáque petere: Deo proximus, Nonn.
Ἀγχίθρονος, sedens propinquus, Nonn.
Ἀγχιθυρὸς, foribus propinquus, vicinus.
Ἀγχιλίμενος, πόλις, propinqua ciuitas, Nonn.
Ἀγχίμολος, vide εἰγχίμολος.
Ἀγχίμυστος, ἀμφιεσμένος, indutum.
Ἀγχιμαχητὴς, ὁ, ἡ, cominus pugnans, bellator, Iliad. β. ἐν ἀνδράσιν ἀγχιμάχοισι.
Ἀγχίμορος, idem.
Ἀγχίμολος, propinquus, qui propè accessit. vnde aduerbiũ ἀγχίμολον, statim, deinde, mox. Odyss. ὁ, ἀγχίμολον δ' ἦ τι ἄλδε, &c. i. ecce autẽ ad eum venit.
Ἀγχινεφὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, nubibus propinquus, altus.
Ἀγχίνοια, ας, ἡ, solertia, industria, sagacitas. Tres sunt partes docilitatis, μαθημάτων, & ἀγχίνοια.
Ἀγχίνους, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, solers, perspicax. Xenoph. li. 1. Pæd. ὅτι αὐτὸς οὐ μόνον ἀγχίνους, ἀλλὰ καὶ ἀγχίνοια τῶν παρόντων, i. quod ingenio & vsu effet. τὸ ἀγχίνοια τῶν χρόνων, ingenii acumen.
Ἀγχίστις, acutè, subtiliter, Bud. in Epist.
Ἀγχόφυλλον, genus herbæ Dioscor. li. 4.
Ἀγχίπλους πόρος, brevis & propinqua nauigatio. Eurip.
Ἀγχίπορος, propinquus: vt ἀγχίπορος χώρα, Non.
Ἀγχίπους, latu facilis, adstans, propinquus. Eur.
Ἀγχίπολις πηγὴ, fons vrbi propinquus. Nonn.
Ἀγχιλίμενος, propinquus, ὁ, ἡ, ὄν. Sophocl.
Ἀγχίῤῥους, prop. fluens, Apoll. 2. Arg.
Ἀγχισβατέω, contendere, pugnare. διαῤῥήδην.
Ἀγχίστιος, qui nuper aderat. ἄρτι παρών.
Ἀγχίστροφος, ὁ, ἡ, ὁ, propinquus, affinis. Genit.
Ἄγχιστα, propinquissimè, ἐγγύτατα, proximè.
Ἀγχιστεία, ἡ, affinitas, ius propinquitatis.
Ἀγχιστεὺς, ὁ, ἡ, agnatus, cognatus, proximus.
Ἀγχίστου, μ, ὁ, σω, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, sum propinquus, iure propinquitatis hæreditatem peto. ἀγχιστεύσω γὰρ σοι, propinquitatis iure te suscipiam. Ruth ca. 3. Genit. etiam iungitur.
Ἀγχιστίνδην, iuxta propinquitatem, Etym.
Ἀγχιστῖνος, ὁ, ἡ, frequens, contiguus, densus: epitheton ornans, apud Homerum.
Ἀγχίστιος, ὁ, proximus, ἀγχίστιος πατὴρ τοῦ γήμαντος, frater patris, Eurip.
Ἀγχίστροφος, ὁ, ἡ, versatilis, volubilis, mutabilis, diuersus. Herodot. in Polym. συγγνώμαι μοι ἔχετε, ὅτι ἀγχίστροφα ξυνοίσομεν, i. contrariam

superiori opinionem dico.

Ἀγχόνη κεφαλή, admouens caput, Homer.

Ἀγχοτάτω χρόνῳ, tempus propinquum, Nõn.

Ἀγχίτερμων, ονος, ὁ, conterminus, metæ propinquus.

Ἀγχίτοκος, ὁ, in propinquo natus.

Ἀγχίτοκος, propinquus, propè apparens, Nõn.

Ἀγχόθεν, ut ἀγχοῦ.

Ἀγχονάζειν, cunctanter, ἐμβραδύνειν.

Ἀγχόθι, cominus.

Ἄγχι, prope, ἀγχοῦ. Genit. Odyss. ι, ἀγχόθι δ' αὐτῆς, i. ἐγγύθι.

Ἀγχιμαλεῖν, τό, planities, i. ἐγγὺς τοῦ ἀμαλὸν τι ἔχον.

Ἀγχόνω, ῶ, strangulo, mortem laqueo conscisco: vnde ἀπαγχονῶ & ἐπαγχονῶ.

Ἀγχόνη, ης, ἡ, laqueus. Ἀγχονὴ verò, denotat ipsam præfocationem. Est & abscessus inter epiglottidem & linguę radicem, inquit Pol lux. Aristoph. τοῦτο δ' οὐ τὴν ἀγχόνην, i. πνιγτὸν: ἢ ἀγχόνης ἄξια.

Ἀγχιγείτων, ονος, vicinus, γείτονας.

Ἀγχεσίνεως, recens, νεοφανὴς, ἐγγύς, propinquus: πτῶμα, suffocatio, telum. δέγε τὴ πλησίον.

Ἀγχοτάτω, proximè, Aduerb. Genit. vt ἀγχοτάτω φόβοιο.

Ἀγχοῦ, propè, in propinquo, iuxta, Genit. Hoc aduerbium in compositione notat ευ, in i, vt ἀγχίστιος, ἀγχίθυρος, Gaz. li. 3. Gram.

Ἀγχίπτωτος, pauper, inops.

Ἀγχίνοος, vicinus, ἀφ' οὗ τὸ ἄγχι σὺν νόος ἔσται, dicitur & ἀγχίνοος à Cypriis, diluculum & aurora.

Ἄγχουσα, ης, ἡ, herba cuius radice rubra mulieres vti solent ad coloris lenocinium, vnde Ἀγχουσίζω, fuco, inficio.

Ἄγχυρα, calyx, propriè in rosis.

Ἀγχύρα, ης, inungi vel elui.

Ἄγχω, μ. ξω, strangulo, stringo, præfoco, angeo: vnde σωάγχη. Lucian. in dialog. τί ἀγχεῖ ὦ σφυγμὸς τὸν ἰλίνον; quid strangulas Helenam?

Ἄγχυρ, carnifex, δήμιος.

Ἀγχίμαλα, ex æquo, ancipiti marte, æqualiter. Thucyd. li. 7. ἄμα ἀγχίμαλα ἐναυμάχουν.

Ἀγχίμαλος, ὁ, ἡ, par, æquus, ὁ ἐγγὺς ἴσος. Thucydid. ἡ ἐγένετο ἐκ τῆς χειρωνίας ἀγχίμαλον, i. penè parem vtraque sententia numerum tulit.

Ἀγχιμάλως, id est, pariter. ἀμφοῖλως.

Ἄγω, μ. ἄξω, πάγην, & Atticè ἀγῶ, ἀάγην, C, ἦχα, vel ἄγαγον. multi est vsus apud Græcos vt apud Latinos Ago. Construitur autem hoc modo, ἄγω σοι τὸν ἀδρᾶστον, adduco tibi hominem. & ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, duco te in ciuitatem. Prima fit significatio Pero. πῶς ἔκαλεῖτο τὰς ἱδίους ἄγων, ad reges ferre vestes. Isocr. ¶ Adduco, οὐ γὰρ μεγάλαιον ἀγῶ τοῦτον ἄγαγε; Plutar. in Periel. ¶ Ἄγω Cic. vi traho, in nexum abduco, Plato in Epist. vn de ἀγωγὴ, abductio in nexum: ibidem, ἄγω

εἰς ἀχαριστίαν, in oblivionem animi ingrati trahere. ¶ Duco & defero, τὸν λιμὸν, εἰς τὴν ἀτιμίαν ἄγει αἰσχίων, i. inuehis, Demosth. οἷον ἐγὼ ἄγω πρᾶγμα εἰς τὴν πόλιν πολιτικὸν, aduersus hostilem vrbem ducere exercitum, Demost. ¶ Proexistimo, ἡγοῦμαι, Antiphonti & Aristidi. ¶ Vado. ὧν & ἄγων μυρίαν, i. ἀπίων apud Comicum. Ἀγομὲν εἰς τὸν Ἰωαννὴν, Ioan. 11. ἄγει ὅδε τι κῆμα ἡ θεὸς κἀξέρει, ὑπερβήσεσθαι, i. ad tribunal rapere, Æschin. ¶ Ἀγω εἰς εὐθύνας τινὰ, cogere tributum, pendere. Demosth. εἰς ὑπόνοιαν ἄγω, suspicor, vel in suspicionem adduco. Lucia in Nigr. ¶ Κύκλον εἰς ἄπαν κεφάλαιον ἄγειν, Gaz. de Senect. pro eo quod Cicero, ad omne officii munus instruo, dicit. ἄγειν κεφάλαιον ἄγωγε, i. moribus bene instituor, Aristot. 1 Ethic. ca. 4. ¶ Ἄγειν πυρετόν, tractare febres, Galen. ad Glauc. li. 1. Ἄγοντες ἡμέρας, Thucyd. lib 5 obseruantes diem illum, vel celebrantes. ¶ Ἄγειν τὰς ἀλκυονίδας ἡμέρας, celebrare, Lucian. ¶ Ἄγειν εἰρήνην, i. quiescere, in pace degere, Isocrat. ¶ Ἄγω ἄκαιτον, duco vxorem, Apoll. ¶ Ἄγειν ἀκμαίαν, ieiunare, Aristoph. in Ranis. ¶ Ἄγειν ἄδειαν, securum esse, Demost. ¶ Ἄγειν ἑορτὴν, feriari, conquiescere, Demosth. ¶ Ἄγειν ἡσυχίαν, τὸν ἀπράγμονα, otiosum esse. ¶ Ἄγειν ἐνσχολίαν, ἐν ταῖς σπονδαῖς, obseruare pactas induciæ. ¶ Ἄγειν ἡδονὴν τινὰ, videre, Sophocl. ¶ Cum ὅδε, vt ἄγει δὴ φάλαγξ, ducere exercitum in phalangã. ¶ Ἄγειν ὅδε τινὰ ἐπὶ τὸν θάνατον, rapere ad mortem. ¶ Ἄγειν εἰς διάκρισιν ἐκ συγχύσεως, Philo de mundo, i. ex confusione in discrimen redigere. ¶ Διὰ τιμῆς ἄγω, pro τιμῶ & honoro: sic διὰ φροντίδος ἄγω, i. φροντίζω & curo: διὰ χερῶν ἄγω, ægrè fero. ¶ Ἄγειν διὰ μνήμης, memoriæ mandare. ¶ Ἄγειν εἰς ἀδελφὴν, ducere loco sororis. ¶ Ἄγειν τὴν φύσιν εἰς πολιτείαν, Isocrat. in Archidamo, pro hoste li more populari. Lucian. in Dialog. ἄγειν φύσει dixit, pro suo arbitratu quò vult trahit. Aristoph. τὸν νοῦν γὰρ πάντ' ἄγουσι χρῆσιν τ' ἀναλωτὸν τινὰ, ἄγω ἐπιφέρομαι, i. agor, feror ab vsuris, id est, euertor. ¶ Ἄγειν διάλεκτον γαλκίδα, positis vētis quiescit mare. ¶ Composita ab ἄγω mutant ἀ in ῐ, σχεσιφερῆ, ὀδηγός. ¶ Ἄγω τὸ κλᾶν, i. frango. ἄγαγε, ὁ μίστυλος ἄγαν, καὶ ἐν διαλύσει ἄγαγε, ἵνα μετρηθῇ ὁ ἐπιγελὼς τὸν ὕδωρ, hæc Interpres Aristoph.

Ἀγῶ, veneror: etiam inuideo, Ilia. 3.

Ἀγωγεύς, ὁ, ἡ, qui litem intendit. ¶ Item lorũ quo ducitur equus. ¶ Item ἀγωγεὺς, dux.

Ἀγωγή, ἧς, ἡ, ἀγωγὴ τοῦ ζῆν, vitiendi ratio & modus, institutum vitæ, educatio, introductio, deductio, vectura, abductio. Lucian. in Nigrino, τὰς παρ' ἡμῶν ἀγωγὰς ἐσχηκὼς, i. educationem priorem considerare. Thucyd. li. 6, οἱ ἐπὶ τὴν μὴ πλεῖν ὁρμὴν, ἢ μὴ κατασχεῖν τὴν ἀγωγὴν, i. distinuisse abitionem. Plato 2. de Republ. ὥσπερ τὰς ἀγωγὰς χρὴ ὁρᾶν ζώοις, ad subuectanda onera iumentis vti. ¶ Ἀγωγὴ, medendi ratio, Galen. ¶ Ἀγωγὴ τοῦ γλεύκους, ductus & sensus legis. Aristot. ἀγωγὴ τῆς λακωνικῆς ἀγωγῆς μεγίστη, Laconica disciplina instructus. Polyb. Est etiam vectura. κεμιδῶν. ¶ Ἀγωγὰν verò vocant Rhodii, nuptæ ad maritum profectionem & ingressum, i. τὴν εἴσοδον τῆς νύμφης πρὸς τὸν ἄνδρα. Illices intelligit Hermolaus, quos per ἀγωγεῖς intelligũt Græci, & credo ita accipiendum apud Plinium, li. 33. ca. 4.

Ἀγωγία, tristitia, molestia. ἀσθένεια. ¶ Item ἀγωγεῖα, lenocinia, illecebræ.

Ἀγώγιμος, ductu facilis, ductilis. Plutar. in Alcib. ἀγώγιμος πρὸς τὰς ἡδονὰς, proclivis ad voluptates. ¶ Ἀγώγιμος δεδανεικὼς, obnoxius creditoribus. & ἀγώγιμοι, homines qui ob ęs alienum creditoribus in temporarium seruitutem addicebantur, sic dicti quòd eos domum ducere creditori Prætor permittebat. ¶ Ἀγώγιμον, τὸ, Substant. vectura, onus: Adiect. vtile, operæ pretium, præstabile.

Ἀγωγὸς, ductor, dux viæ, ἡγεμὼν, ὁδηγὸς πομπός.

Ἀγώγιον, ου, τὸ, vectura, onus quod curru vehitur.

Ἀγωγώτης, ὁ, ἡ, dux viæ, ductor, dux itineris, comes: suadendi modum habens: τὸ ἀγωγώτη, lenocinium, illecebra. Aristides ἐπὶ τῷ πανταχοῦ πικρὸ, ἀμὲ ἀγωγοὶ διὰ τὰς χρείας αὐτὸν ἠγεῖσθαι μᾶλλον ἢ τὸ τῆς ἀρετῆς, μᾶλλον τῷ διαλέξασθαι, vna etiam duces per regionem eum ducebant, ne quis eum tangeret, & ne cũ quoquam colloquerretur. Plutar. in Lycur. ἀνὴρ μὲν ἐδεήθην ἀγωγοῦ, i. vis homines alliciẽs. ἀγωγοὶ εὐδοκιμοῦσι, oculi illices. ἀγωγὸς δημόσιος, & quæ ductus publicus.

Ἀγών, ῶνος, ὁ, certamen, solennes ludi, lis, causa, stadium, contentionis studium. οἱ περὶ ψυχῆς ἀγῶνες, i. vitæ discrimina. πρὸς τὸν φίλιππον καὶ ἡμῖν ὁ ἀγὼν, cum Philippo nobis belli erat, seu aduersus. Demosth. ἀγῶνας ἐγείρειν ἐν τῷ δημοσίῳ, ἀγῶνα αἴρεσθαι, ἀπήγγειλεν ἀγῶνα πρὸς τὸν Δημοσθένην, cum ediisset Æschines Demosthenẽ bellum contra ius omne Cresiphontti denunciauit, Libanius. ¶ Ἀγῶνα τίθημι, certamen præmiũq; propono, instituo ludos. Plat. de Rep. ἐπὰ γὰρ ἀγῶνα παρέφασιν οὐ ποιεῖ δίκαιος φασὶν, id est, atqui aiunt certamen non admittere excusationes. Quatuor autem in Græcia certamina sacra fuerũt, quos ἀγῶνας appellãt, Nemea, Pythia. Isthmia, Olympia. Homer. ἀγὼν etiam vocat locum ἐν ᾧ ἀγωνίζονται. Iliad 4. τὸν δ' ἐκ θεσπεσίης ἐλάτης ἐτέμοντο ἀγῶνα. Herodia. li. 2. vsurpauit ἀγῶνας αὐτὸ τὸ ἀγωνίας, i. curæ & solicitudine.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, qui ludis & certaminibus præerat.

Ἀγώνη, iusquiamus herba, ὑοσκύαμος. Hesych.

Ἀγώνιος, ου, τὸ, quæ ad ludos & certamina spectant.

Ἀγωνία, ας, ἡ, meror, anxietas, solicitudo, summa luctantis angustia. Lucæ ca. 22, ἐν ἀγωνίᾳ γενόμενος, in angore constitutus. Aristot. li. 4. politic. τὰ περὶ τὸν ἀγῶνα, id est, certamina.

Ἀγωνιάζω, ῶ. ἀσω, i. ἀγωνιῶ, contristor, conturbor. ἀγωνιάζομαι τὸν κριτὴν, apud Philostratum legitur, pro ἀγωνίζομαι, i. rudicũ certaminis subeo.

Ἀγωνιάω, μ. ἀσω, anxius sum, animo ad defectionem vsque laboro. ¶ Ἀγωνιᾶν, etiam Isocrates vsurpauit pro ἀγωνίζεσθαι decertare. Et ἀγωνιῶν, timens, dubitãs.

Ἀγωνίδαται, i. decertauerunt. Herodot.

Ἀγωνίζομαι, σομαι, ἠγωνισάμην, ἠγώνισμαι, certo proprie in theatro, contendo, ἀγωνίζομαι τὸ δρόμον, decerto certamina Olympica. σὲ δ' αὖ βίον ἀγωνίζεσθαι, de victu solicitum esse. Isocrat. ad Nicoc. ἀγωνίζεσθαι φιλοσοφοῦντας, falsi reum esse. ἀγωνίζεσθαι τῷ κρίνοντι, subiturus iudicium. ἀγωνίσασθαι τῷ μέλλοντι ἀγωνιεῖσθαι, & qui in prælio fortissime decertauit. Plato in Apolog. ἐκεῖνο πάντως τὸ ἀγώνισμα ἀγωνίσασθαι, causam hanc causa inferiorem agere, seu orare. Lucianus, ἀγωνίζετο τὸν ὑπηνήτην, id est, in ludis funebribus decertabant. Demosth. οἷον σὺ ἀγωνίζῃ περὶ σωτηρίου ἢ πατρίδος. Thucyd. ἀγωνίζεσθαι περὶ ἐλευθερίας, certare pro libertate. Interdum significat ὑποκρίνεσθαι, id est, esse histrionem seu agere fabulam. Æschin. contra Cresiphõtem, πρᾶγμα ἀγωνιζόμενον κρῖναι. ἀγωνίζεσθαι μὲ δικαίωσιν Demosthenes, οἷον σφαίρᾳ, id est, consociatus cum Thebanis dimico.

Ἀγωνιζητὶ, id est, ἀγωνίζεσθαι, certo.

Ἀγωνιῶν, ῶσα, ὀλεσία molestium adferens, solicitus, anxius. Sophoc. in Aiace, γωνιᾷς περὶ τῷδ' ἀγωνίᾳ φρενί, hæres in isto solicito otio. ¶ interdum ἀγωνιῶν pro non angulato.

Ἀγωνιστὴς, ου, ὁ, concertatio. Thucyd.

Ἀγώνισμα, ατος, τὸ, certamen, prælium, opus ludicrum, vel facetæ narratiõ. παιδιὰ. Herodotus lib. 1. ἡ ἀγώνισμα τοῦτο μέγα ποιεῦνται, hoc palmarũ loco ducunt. ἀγώνισμα λαβεῖν, Aristoph. potiri certaminis successu.

Ἀγωνισμὸς, ὁ, contentio. ἀγώνισμα, ἀγωνισμὸς.

Ἀγωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis. ¶ Et ἀγωνιστήρια, athletarum præmia, ἆθλα.

Ἀγωνιστὶ, certatim. & ἀγωνιστικῶς.

Ἀγωνιστὴς, οῦ, certator, pugil, concertator, ludio, actor scenicus. Plutar. in Themist. πέμψαντος εἰς ὀλυμπίαν ἵππους καὶ ἅρμα, id est, in Olympiam equos ad certandum misisset. ἀγωνιστὴς, etiam dicitur orator vehemẽs in forensi concertatorio iudiciali. Strab. li. 13. de Xenocle. ἀγωνιστὴς εἰ πῶς ἐστι.

Ἀγωνιστικὸς, ὴ, ὸν, certatorius, pugnax, vehemens. δυνάμεως ἀγωνιστικῆς, ars exercitandi. Aristot. in Rhet.

Ἀγωνιστικῶς, certatim.

Ἀγωνοθεσία, ας, ἡ, constitutio certaminis, & ἀγωνοθέτης apud Sophocl.

Ἀγωνοθετικὸς, μ. ὴ, ὸν, certaminibus præsum, at-

que in eis omnia moderor, ludis præficior, ludos designo.

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, agonotheta, munerarius designator & instructor certaminis, qui præmia ponit certantibus. Qualis apud Homerum Achilles apud Virgilium Æneas. Erat & Athenis magistratus.

Ἀγωνοθέτας, pro ἀγωνοθέτην apud Sophocl.

Ἀγώνυμος, congrua nominis appellatio.

Ἀγωνίζω, congregare, συναθροίζω.

Δ Δ

Ἁδάν, ὁδόν, ἡ, voluptas: fons: Tyriis, salix.

Ἁδαγμός, pruritus, prurigo, κνησμός.

Ἅδαδος, nullam ingerens tædam, Gaza apud Theophr.

Ἁδαδούχησις γάμου, clancularii congressus.

Ἀδαημοσύνη, ας, ἡ, imperitia, ἀπειρία.

Ἀδαήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, imperitus, ignarus, nesciꝰ, Iliad. ἀμφὶ γυναικὶ ἀδαήμονι πολύ, homini puguæ inscio, ἀδάημα, quod est μαχόμενον.

Ἀδάης, ὁ ἡ ἡ, vel ἀδάϊς cũ diphthongo, rudis, indocilis, non formidandus. Genitiu. iung. Herodot. τοξικῆς ἀδάης μάλιστα, id est, quorum prius erant securi.

Ἀδάητος, nescius, indoctus, incognitus.

Ἀδαΐδαλτος, ου, ὁ ἡ ὁ, non varius, non variegatus.

Ἀδαΐζω, exclamo, ingemo, ἀδαΐζω, ἀδαστέω.

Ἀδάϊκτος, purus, καθαρός.

Ἀδαίς, ὁ, largus, non diuisus: δαψιλής.

Ἀδαίσιος, quod satiat, τὸ μὴ ἐκ πάσης ἔχον, Eustath. in Odyss.

Ἀδάϊστος, inexpugnatus: Κατὰ δύναμιν, ἀτρεπής.

Ἀδαϊστί, ἀπειρόκαλως, imperitè, ἀμαθέως.

Ἀδαίτως, abunde, largiter, affluenter.

Ἀδαΐφρων, indiuisus, Nonn.

Ἀδάκρυος, ὁ ἡ ὁ, non lachrymãs, ficcoculus Plauto. ἀδάκρυος νίκη, incruenta victoria: ab hac dictione fit alacris, Donat.

Ἀδακρυτί, sine lachrymis, lsocr.

Ἀδάκρυτος, ου, ὁ ἡ ὁ, sine lachrymis, indefletus, indeploratus, Ilia. ὁ.

Ἀδαμάντιον, τὸ, inseparabile, arcanum, Χωρίστον.

Ἀδαμαντᾶ, prurio, κνήθομαι.

Ἀδάλαθον, malum, πονηρόν.

Ἀδάλεος, π, lanum.

Ἀδάλακτος, siccum, ξηρόν.

Ἀδάλεος, fuligo, αἰθάλη.

Ἀδάλεος, non obscura & incognita.

Ἀδαλήμων, herba quædam, Hesych.

Ἀδαμάντινος, ου, ὁ, adamantinus, firmus, Æschi. in Crespho. χαλκοῦς ἡ ἀδάμαντος πτέρυξι πλὴν ἐγὼ ἐμοῦ ἐπήκτης.

Ἀδαμαντοπλήκτος, ου, ὁ ἡ ὁ, tenax, adamantinus, Æschyl.

Ἀδάμας, ἄντος, ὁ, adamas, ἀπὸ τοῦ ἀ, ἡ, δαμάζω, i. domo, quòd nulli materiæ cedat, de quo Plinius li. 37. ca. 4. Significat interdum ingratum & inexorabilem.

Ἀδάμαστος, indomitè, inobsequenter.

A Δ

Ἀδάμαστος, ου, ὁ ἡ ὁ, indomitus, apud Sophoclem, ἀδάμαστος θεὰ, de Pallade, i. ἄζυγος παρθένος.

Ἀδάμαστος, ου, ὁ ἡ ὁ, idem.

Ἀδαμαστεῖν, Cretensibus, indemnatum occidere.

Ἀδάμας, Phrygibus amicum significat.

Ἀδαμᾶσθαι, amare.

Ἀδαμάσιος, fortis, robustus, durus.

Ἀδάνδις, improuisum.

Ἀδάξασθαι, prurire, dolere, κνᾶσθαι: ἀδαξάμενος Galen.

Ἀδαπάνητος, ου, ὁ, inexhaustus, inconsumptus.

Ἀδάπανος, ου, ὁ ἡ ὁ, gratuitus, gratis datus. ¶ Item qui sumptum non facit.

Ἀδαπάνως, parce, frugaliter, λιτῶς.

Ἀδάπεδον, nudum, excoriatum, apella, γυμνὸν, ἀδάμαστον.

Ἀδάρδη, pax, εἰρήνη.

Ἀδάρκης, ου, ὁ, adarces: concreta est salsugo ex humidis & paluſtribus locis emergens, Dioscor. li. 5. cap. 129. Plinius adarcen inter arundines enumerat.

Ἀδάρτος, flagris non examinatus, ἀμαστίγωτος.

Ἄδας, malus, πονηρός.

Ἄδασαν, læserunt, ἐλύμηναν.

Ἀδασμός, non soluens tributum, Æschyl.

Ἀδάστος, ου, ὁ, indiuisus, ἀμέριστος, Sophocl.

Ἀδαύσκ, flatus, aura, πνοή.

Ἀδαυσῶς, vigilanter, ἐγρηγορότως.

Ἀδαφεῖν, prurire, scabere. Aristid.

Ἀδάφη, temones currus, Macedonib.

Ἀδαφαίνω, i. κτενίζω.

Ἀδάφνιος, ficcus, ξηρός, Laconib.

Ἀδάφνη, virge, insta, ἰσχύν.

Ἀδάφιος pro ἀδάης, i. ἀκατάδικος, impudens.

Ἀδάφυλτος, labore confecti, à verbo ἀδάω, Iliad. ω.

Ἀδάφυλος, sinus, κόλπος.

Ἀδάφλω, pro ἀδάω, satis, abundè: Genitiuo, Plato 1. de Rep. ἀδάφλω, ὡς ἐγὼ, περὶ τούτων, i. satis de his dictum, inquam ego.

Ἀδάφλωχία, ας, ἡ, inexplebilis edendi auiditas.

Ἀδάφοφάγος, ου, ὁ, edax, vorax, helluo, ἀδάφοφάγος παρέφερε, Lysias dicit, quibus plena stipendia dabantur: & Alexus bibulas lucernas ἀδάφοφάγους vocat. ¶ Ἀδάφοφαγία, ἡ, aduka.

Ἀδάφαιον, ad saturitatem vsque comedunt.

Ἀδή, huc, Doricè. ἄδε, placuit, indefinitum est secundum sine augmento, ἄδον, ἄδες, ἄδε, ab instanti, ἀδήδοκα, vnde infinitiuus ἀδήναι, Homer. in Ilia. ἄδε ἡ ἵκανε μῦθος, i. ἤρεσε.

Ἀδήζω, suspiro, succlamo.

Ἀδήιος, ὁ, nullius indigens.

Ἀδήκτος, ὁ, ἡ, intrepidus, audax, liber. τὸ ἀδήϊον, fiducia. ἀδήϊος, ἀφοβος, Odyss. ἀδήϊος μὲν γ' ἀνδρί.

Ἀδήϊτος, ου, ὁ, non indigus, Antiphon apud Suid.

Ἀδήϊα, ας, ἡ, libertas, licentia, securitas, tutela, impunitas. ἀδήϊαν ἴσχε περὶ πλευρῇ, à plagis tutus esto, Thucyd. lib 3. Dicitur & ἀδήϊα παρέχειν, pro depono metum. ἀδήϊαν διδόναι, apud Paus. vel ἀδήϊαν φαρέσθαι (vt Andocydes dixit) quod vulgò dicunt, *Saturnum conductum dare.*

Ἀδήϊ, molestum est, λυπεῖ.

Ἀδήϊος, ὁ ἡ ὁ, pro ἀδήκτος, intrepidus.

Ἀδήϊλατος, ου, lanum.

Ἀδήϊμαντος, ου, ὁ ἡ ὁ, intrepid', Eurip. à spectris liber.

Ἀδήμ, ὁ, ἰ. ἀδῆλος. ¶ Cypriis impurus.

Ἀδήμη, vel ἀδήμεια, imperitia, ἀπειρία.

Ἀδήν, placuisse, ἀρέσαι, vide ἄδη. Herodot. ἐν θυλ.

Ἀδήπτος, ου, ὁ ἡ ὁ, incœnatus.

Ἀδήρατος, crudele, obscurum.

Ἀδήρατος, ου, ὁ, incorruptus muneribus. κρίνειν ἀδήρατος: ἀδῆρα τὰ δέχομαι, i. accipio.

Ἀδηρέτως, integrè, incorruptè, iustè, rectè.

Ἀδηρητοτεκνία, ὁ ἡ ὁ, non decimatus, Aristoph. ἀδηρητοτόκος ὠδίν, non decimatæ facultates.

Ἀδήτος, ου, ὁ, non admissus. ἀδήτος κακοῦ, expers mali, exors mali. & ἀδήτος, incredibile, ἄπιστος.

Ἀδηφεῖ, placuit, ἤρεσε.

Ἀδηφός, frater, Laconicè.

Ἀδηφή, τό, sororia, familia, communia, ἴδιοια.

Ἀδηφή, soror, Sophocl.

Ἀδηφεός, ᾶ, ὁ, ἰ. ἀδελφός, frater.

Ἀδηφεοκτόνος, fratricida Cicer.

Ἀδηφειός, όν, pro ἀδελφός, poeticè per extensionem, i. frater, germanus. Herodot. li. 1. φονεὺς τοῦ ἑωυτοῦ ἀδελφειοῦ γενόμενος, fratricida.

Ἀδηφεή, ῆς, ἡ, soror, germana.

Ἀδηφεός, οῦ, ὁ, sui fratris filius. λυκοῦργος ἐπιτροπεύσας λαβὼν τὸν ἀδελφιδοῦν μὲν ἑαυτοῦ, Cantaleuinus ἢ σωφρονιστὴν, &c. Lycurgus tutor, & idem patruus Leobotæ Spartiatarum regis, Herodot.

Ἀδηφιδῆ, ῆς, ἡ, neptis ex sorore vel fratre.

Ἀδηφιδοῦς & ἀδηφιδιδοῦς, ὁ, filius mei fratris vel sororis, nepos ex fratre vel sorore.

Ἀδηφίζω, germanitas, fraternitas, Hippoc.

Ἀδηφίζω, fratris nomine compello, fraternè amo.

Ἀδηφικός, ὴ, ὸν, germanus.

Ἀδηφικῶς, germanè, fraterno affectu. ἀδηφικῶς ἀξιοῦν, fraternè admonere, Ioseph.

Ἀδηφιδῆς, frater Dei.

Ἀδηφιδοῦς, patruus, πατρόθηφος, Pollux libro 3.

Ἀδηφιστονεῖν, fratricidium committere.

Ἀδηφοκτονία, ας, ἡ, cædes fratris, Naz.

Ἀδηφοκτόνος, fratricida, fratris parricida.

Ἀδηφός, ὸν, prima breui, in Epigr. frater, germanus, proprie vterinus, à dictione ἀδηφεὸς pro vtero & locis muliebribus, authore Aristotel. & à pro ἅμα, quasi ἑμόθηφος. Athe. ἀδηφεοφ. li. 5. vnde dicatur ostendit.

Ἀδηφότης, ητος, ἡ, fraternitas.

Ἀδήμονος, ου, ὁ ἡ ὁ, corpore exutus, mortuus. Theocr. εἰδὴ ἐνὶ πᾶσι ἀδήμονος ψυχᾶς, id est, ô intrepidum animum.

A Δ

Ἀδήνδρος, ου, ὁ ἡ ὁ, sine arboribus.

Ἀδήνες, in se conuoluta carnis duritiei, tumores in gutture glandium instar: in homine tonsillæ, in sue glandulæ dicuntur Plin.

Ἀδήνη, nugax fœmina & loquax, ἡ φλύαρος, ἡ λάλη.

Ἀδήξ, ῆκος, ὁ ἡ ὁ, minimè dexter, inciuilis.

Ἀδηξίωτος, sine dexterarũ apprehensione, Bud. in epist.

Ἀδήϊτος, inexpugnabile: ἡ ἀδήκτου, i. inuisibile, Celso.

Ἀδήϊτος, non videns & inuisibilis: ἀόρατος, τυφλός.

Ἀδήμων, inuisum Cic. Partit. ¶ Ἀδήκτου, limis oculis & conniuentibus.

Ἀδής, pedes: quidam ἄνευ τῆς Hesych.

Ἀδησμος, & Ἀδέσμιος, Nonn. ὁ ἡ ὁ, qui extra vincula est, sine vinculis.

Ἀδήσποτος, ου, ὁ, nullius dominio mancipatus: apud Nonn. ἀδήσποτον αἷμα, liber sanguis: & ἀδήσποτα, quæ ad fiscum deuoluuntur. ἀδήσποτον βίβλος, liber qui titulum authoris nõ habet. Hieron. ἀδήσποτος ἀρετή, virtus libera, Apollon.

Ἀδήσποτος, sine certo authore.

Ἀδήτος, ου, ὁ, non ligatus, solutus, ἄδετος.

Ἀδηφαγής, ὁ ἡ ὁ, amarus, πικρός, & ἀδηφαγὴς κακός. ἀδηφαγὲς δηλύνεται apud Apollonium, i. πικρῶς. Item incœpectatus, ἀγεώργητος, Dionys.

Ἀδήχητος, ου, ὁ, qui muneribus non corrumpitur, Cæl. lib. 12. cap. 26.

Ἀδήφατος, ὁ ἡ ὁ, nõ coctus, ab ἀ & ἀδηφέω, coquo, βοεὶν ἀδήφατον apud Hom. i. ἀκατέργαστον.

Ἀδήω, sum satur, habeo satis. ¶ Item ἀρέσκω, i. placeo.

Ἀδῆν, intrepidè, securè, audacter, Aristot. 2. Oecon. ἀδῆν ἔχειν, impunè ferre.

Ἀδῆ, Macedones vocant cœlum.

Ἀδήϊος, incognitus, non quæsitus, non molestus.

Ἀδήϊος, inexpugnabile, Χαλέπιστος. Χαλεμώτατος.

Ἀδηάτης, idem quod ἀδήϊστος.

Ἀδήστος, ου, ὁ ἡ ὁ, non morsus, minimè vermiũ rosioni obnoxius. Nam ἀδὴξ est vermis qui lignum corrumpit, à quo ait Hesiodi interpres hanc vocem deductam: videtur tamen aptius deduci à verbo δάω, i. mordeo.

Ἀδήστος, sine morsu.

Ἀδήλητος, illæsus, inoffensus, integer, incolumis.

Ἀδήλιος, ὁ, incertitudo, anxietas, dubitatio.

Ἄδηλος, ου, ὁ ἡ ὁ, occultus, incertus, incognitus, dubius. Xen. li. 1. Pæd. πότερα πρόνοιαν τῶν ἀδήλων, this incertis fidis? Idem, ἄδηλον ἔτος Χαλκέων, incertum quò sit cuenturum.

Ἀδηλότης, ητος, ἡ, ignorantia, incertitudo, ὀξυωπία μᾶλλον πολλῷ ἀδηλότητος, i. pugna anceps & multùm dubia.

Ἀδηλοφαγέω, qui est venis incertis & obscuris.

Ἀδήλως, clanculum, tacitè, obscurè, latenter.

Ἀδήλως, indifferens, aut pauper, Hesych.

Ἀδηλήτωρ, qui obscurauit, & tenebras offudit.
Ἄδηλος, ἄδος, decretum, scitum, ψήφισμα, δόγμα.
Ἀδημαν, admirari, dubitare: & idē quod ἀδημονεῖν.
Ἀδημονία, animo concido, me diserucio, mœreo, πάθος ψυχικὸν λυπηρόν, pene exanimor, & præ dolore deficio, otiosus sum. ¶ Ἀδημονῶν, tum externus, à quodam exponitur: & ἀδημονοῦντα, extra populi consortium viuens.
Ἀδήμων, concertatorius, contentiosior, ἢ ἀγωνιστικώτερος, apud Suidam.
Ἀδημονία, ας, ἡ, anxietas animi, tristitia, ἀθυμία.
Ἄδην, absens, apud Sophoclem, ἀπὸ τῆσδε γῆς.
Ἄδην, vel ἄδδην, satis, abunde. ¶ Ἄδην ἔχειν, optime se habere: sic Plato de Rep. ἄδην ἡδὺ πεπύσθαι, de his satis superque. ἄδην ἔχω τῷ φαγεῖν, id est, sum satiatus.
Ἄδην, cum aspiratione ἅδην, lubenter.
Ἁδηνᾶ, ἁδῆν, aden, vide Κάδηνε.
Ἀδηνής, ἐς, simplex, improuidus.
Ἀδηνῶς, ἀπλῶς, simpliciter, citra dolum.
Ἄδηρα, non contentiosus, in lib Epigr.
Ἀδηρίτης, ου, apud Nonnum, carens controuersia.
Ἀδηρίτως, sine controuersia, sine dubio.
Ἅδης, ὁ, Pluto, Orcus, Tartarus, sepulchrum, Lucianus οἶδα τὸ ἀκίνητον πᾶν ὑπὸ τῇ γῇ ἓν δεσμὸν ἅδην ὀνομαζόμενον· μέγα ἢ κοῦφον, τὸν αὐτὸν ἀμφοῖν, ἢ κάθαρσιν, &c. id est, locum quendam subter terram profundum esse putant quem Tartarum vocant, eum existimãt magnum & spatiosum esse, caliginosum atq; opacum. Plato 2 de Rep. λύσω ἐκ τοῦ ἅδου ἀνάγειν, apud inferos pœnas dabimus.
Ἀδηφάγος, ὁ, ἡ, ἐν, insuauis, ἀτερπής.
Ἀδηφάγει, gratificaberis. Herodotus ἐν τῷ παρόντι ἢ πᾶσιν ταῦτα ποιήσεις τοῖσι ἀδηφαγέεις, i. hæc faciens Spartiatis gratificaberis.
Ἀδηφαγέω, ἤσω, ἀδηφαγίαν, ad satietatem vsque vescor.
Ἀδηφαγία, ας, edacitas, insatiabilitas, nimia satietas.
Ἀδηφάγος, ου, ὁ, ἡ, vorax, edax, insatiabilis, helluo.
Ἄδηωτος, ου, ὁ, ἡ, non vastatus, illæsus, neque prædam, neque bellum passus, non depræ datus.
Ἄδηλον, dolor, κάπος, ἀδημοσύνη, focus, ara.
Ἀδιάβατος, ου, ὁ, ἡ, inaccessus.
Ἀδιάβλητος, ὁ, irreprehensibilis, ἀδιάβλητος τοῖς ξένοις, vita calumnia vacans.
Ἀδιάβλητος, ου, ὁ, ἡ, sic dicitur is apud quem calumnia locum non habet.
Ἀδιάδοχος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, id est, perpetuus. Gregor. Naz. ἀεὶ καὶ ἀπροσδεῆ καὶ ἀδιάδοχον ὁ θεὸς ἔστι παντοφυῶς, &c. i. lumen erat inaccessum & iuge ipse Deus, quod nec cœpit, nec desinet.
Ἀδιάδοχος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ineuitabilis, ἀναπόδρατος.
Ἀδιάθετος, ου, ὁ, ἡ, inestimatus, indispositus, inordinatus. Est etiam ociosus, Plutarch. in Caton.

Ἀδιαίρετος, ου, ὁ, ἡ, individuus, inseparabilis, Aristot. 2 Polit. πόλις ἀδιαιρετωτέρα καὶ οὐ πόλις ἔσται μᾶλλον ἐκ ἐκείνης, tunc quum fortunæ sunt indiuisæ, &c.
Ἀδιάφορος, ου, ὁ, ἡ, alienus, importunus, insuetus, ἀλλότριος, ἀκοινώνητος.
Ἀδιάκλειστος, ου, ὁ, ἡ, inclusus.
Ἀδιάκριτος, indiscretus, indiuisus, indiuiduus.
Ἀδιάκτυπτος, insensibile, inuulneratum.
Ἀδιάκοσμητος, ου, ὁ, ἡ, inornatus.
Ἀδιάλειπτος, ου, ὁ, ἡ, inseparabilis. ἀδιάλειπτος λόγος, disceptatio non diiudicata, non discussa, adhuc dubia. Lucian.
Ἀδιακρίτως, promiscue, indifferenter.
Ἀδιάλειπτος, ου, ὁ, ἡ, assiduus, iugis, perennis, ἀδιακοπής.
Ἀδιάκοπτος, non mutilatum, illæsum.
Ἀδιαλείπτως, indefinenter, assidue.
Ἀδιάλλακτος, ου, ὁ, ἡ, q. irreconciliabilis, ἀδιάλλακτος ὀργὴ ἀδιάλλακτος, offensus animus qui recolligi ne quit, Demosth.
Ἀδιαλλάκτως, q. irreconciliabiliter.
Ἀδιάλυτος, ου, ὁ, ἡ, indissolubilis, indissolutus.
Ἀδιάλυτα, τὰ, mysteria quæ verbis aperta, occultos sensus habent.
Ἀδίαντον, ου, τὸ, herba, capillus Veneris.
Ἀδιάπλαστος, ου, ὁ, ἡ, informis, nondum formatus.
Ἀδιαπλάστως, ἀπλαστότερον, insatiabiliter.
Ἀδιάπτωτος, ου, ὁ, ἡ, stabilis, firmus, qui nec intercidit, nec dilabitur. ¶ Item in quo error non admittitur, Polyb. ¶ Ἀδιαπτώτως, sine errore.
Ἀδιάρθρωτος, ου, ὁ, ἡ, confusus, non distinctus.
Ἀδιάρθρωτος, ου, inarticulatus, indistinctus, indiscretus & rudis, informis. Aristoteles ἔμβρυον ἀδιάρθρωτον vocat fœtum informem.
Ἀδιάκοσμος, ὁ, ἡ, incompositus, inornatus.
Ἀδιακόπως, ἀδιαλείπτως, inseparabiliter.
Ἀδιάστατος, ου, ὁ, ἡ, dimensione carens, continuus.
Ἀδιαστόλως, ου, ὁ, ἡ, ὁ, continenter. ¶ Item, sine controuersia.
Ἀδιάστροφος, ου, ὁ, ἡ, nihil habens obliqui, minimè peruersus, non limus. Ἀδιάστροφον τὴν γνώμην ἔχειν πρὸς φυλάττειν, inconcussam benevolentiã & fidem conseruare.
Ἀδιάστρωτος, ου, ὁ, ἡ, indimissus, indistinctus.
Ἀδιάτακτος, ου, ὁ, inordinatus.
Ἀδιατίμητος, inæstimabilis.
Ἀδιάτρεπτος, ὁ, ἡ, insecabilis.
Ἀδιάτρητος, ου, ὁ, ἡ, immotus.
Ἀδιατρίπτως, immote, assidue, Eccl. 26.
Ἀδιατύπωτος, ου, ὁ, ἡ, non figuratus, deformat⁹, informis, Ocellus de vniuerso, ἡ ὑλὴ ἀδιατύπωτος πρὸς τὴν μορφὴν καὶ πρὸς τὴν ἰδέαν ἐστὶ καὶ πρὸς μέγεθος, i. iter inexpressus est, si cum strepitu & verbo & carmine conferatur.
Ἀδιαφθορία, ας, ἡ, ἀδιαφθορία, integritas.
Ἀδιάφθορος, ου, ὁ, ἡ, incorruptus, Plato in Apolog.
Ἀδιάφθορος, ὁ, ἡ, ὁ, incorruptus, integer, ἀδιάφθορος δῶρα δίκης, precibus incorruptus, Plato de Legib.
Ἀδιαφθορία, ας, integritas.
Ἀδιαφορεῖν, ἐσθαι, ἐσθαι, ἐσθαι

Universidad de Deusto
Biblioteca

sus laris. Æschin. aduersus Ctesiph. αἱ κλεψυ-
τραι ἀδηλοι ἐκ ἀδηλήτου. ¶ Ἀδηλεῖν, ἐτ, hodie
sunt qui in curiam citra tententiarum diſ-
quiſitionem admittantur, principis manda
to imperoſiare, Bud. Com. ¶ Ἀδηλητος, abs
re temere, ſine examine, inexplorate.
Ἀδηλήτωρ, ορος, probus, ab vitæ remotus, improbus.
Arist. loc. 2. Oecon. ἀδηλητοι ἐκ ἀπιστοι τὴν ψυχὴν.
Ἀδηλία, ſanum, ὑγιές.
Ἀδηλίζω ῶ, μ. σω, ſum verboſus, garrio,
nugor. In ſacris literis accipitur pro δηλω-
κὸς μολύνεσθαι, vt Pſal. 118. ἐν τῇ ὁδῷ σου
ἀδηλισθήσομαι, in mandatis tuis exercebor, i. me
ditabor.
Ἀδηλίστης, ου, nugator, ſophiſta, Ariſtoph. περὶ de
Socrate & diſcipulis, ἐμὲ πικρῶς τὸν δικαστὴν
τῶν ἀδολεσχῶν.
Ἀδηλοχής, ἐς, contemplatiuus.
Ἀδηλολαλία, ας, ἡ, loquacitas, nugatorius ſermo, nu
gæ, ambages. Ariſtoph. περὶ μὲν ἄλλων πάντων
τῶν ἀδηλολαλιῶν, me delirante per ſtultitiam.
Ἀδήλολογος, ου, ὁ, verboſus. Vnde ſententia prouer
bialis, ἀδηλολόγος ναυκλήρῳ πολὺς ἔοικεν.
Ἄδηλος, ου, ὁ ἡ, ὁ, dolo alienus, ſimplex, candi-
dus, Plato in Epiſt. ἀδήλῳ γενόμενοι ὑγιεῖ μᾶλ-
λον ἕξουσιν ἡμᾶς, incorrupta mente cum
diis regem create. ¶ Ἀδήλως, ſine fraude.
Ἄδην, placui ſeu placeba m: ab ἄνδω. Heſiod. τῆ-
σιν ἄδην ἀνάλοις, quibus placeant conuiuia.
Ἀΐδης, Theocrito pro ἀΐδηστις, luſiniæ.
Ἀδήμητος, ου, ὁ, & Ἀδήμητος, immotus, immobi-
lis, lib. 7. Epigram. ἀκίνητος ἀδήμητος ἀειξή-
τοις, ἀνάλωτος, nam ἀδῶ idem quod πε-
σεχῶ.
Ἀδήρατος, ου, ὁ, inſperatus, ἀδήλητος, Sophoc.
Ἀδηρίτως, μ. ἀσφαλῶς, πεπαισμένως ἢ ἀδηρίτως. ἀσφ.
πως, gloria careo, male audio: opponitur
τῷ εὐδοκιμεῖν. ¶ Item, non honeſtum puto, πα-
ραπόνημα. Ioſeph. lib. 9. ἀδήρητον ἡγούμενοι
φυγεῖν.
Ἀδηρία, ας, gloriæ contemptus, indignitas, igno
minia, deſpectus. ἀδηρίαν ἀφροσύνην ἀνὴρ
apud Platonem, i. ignominiam affert.
Ἄδηρος, ον, humile. Quintil.
Ἀδηρὰ, dicit Sophocles τὰ ἀφηδηρὰ, inaudita
& incogitata. Ariſtot. ἀδηρὰ πάντα vocat, τὰ
ἀδύνατα, impoſſibilia.
Ἀδηρὸς, ου, ὁ ἡ, ὁ, inglorius, infamis, obſcurus,
vide Gell. lib. 17. ca. 21. ¶ Ἀδηρῶς, ignomi-
niosè.
Ἀδηστῶ, ſacrifico, lito.
Ἀδηφαγία, belli vacatio, & armorum ceſſatio,
vt ſit in pace ſequeſtra.
Ἀδηωτί, i. ἀσκυλάκτως, i. ſine exoriatione.
Ἀδήων, ωνος, pera, vter, θυλακος, ἀσκὸς, κώνυξ.
Ἀδηωτὸς, ὸν, ὁ ἡ, ὁ, inuictus, inexpugnabilis.
Ἀδηφάγητος, ου, non ſtiparus.
Ἀδηφαγία, ας, ἡ, ſatietas, πλησμονὴ: apud Di-
nolochum eſt ἀξὶς, acetum. Significat etiam
laborem & laſſitudinem.
Ἀδηφαγία, voluptas, ἡδονὴ.

Ἄδηστος, exponit Heſych. ἄφραστον, i. non exuſtũ.
Ἀδηστῶτος, inuitus, ἀκούσιος.
Ἀδηύλευτος, ου, ὁ, qui ſeruire nequit. ἀδηύλευτος
οἰκέτης, qui vni domino ſeruiunt, nõ iterum
venditus.
Ἀδηυλεσία, ας, ἡ, ſeruorum penuria.
Ἄδηυλος, ου, ὁ ἡ, ὁ, ſeruis carens.
Ἀδηύλωτος, ου, ὁ, inuictus, ſeruitutis impatiens.
Ἀδηύμητος, ου, ὁ ἡ, tacitus, ſine ſtrepitu.
Ἀ'δρια, ſerenitas, Macedon. αἰθρία.
Ἀ'δρανὴς, ineffica, ἀκαρπος.
Ἀδρανεῖ Θ, inuiſibilis, parum videns.
Ἀ'δρανὴς, peculiare, propriũm, ἴδιον.
Ἀδρανία, vel Ἀδρανίη, ας, ἡ, imbecillitas, in-
ertia.
Ἀ'δρανὴς, ſum infirmus, aut imbecillis, Nonn.
Ἀδρανὴς, ὁ Θ, ὁ ἡ, ὁ, infirmus, liquidus, exigu⁹,
breuis, hebes, piger. ἀδρανὴς χρόνος, breue
admodum tempus. ἀδρανὴς ὑπερβολὴ, Gaza
vertit quod in Catone maiore dicitur, tenuis
valetudo.
Ἀδραστία, ας, ἡ, Adraſtia. dicta eſt, ὅτι ἀπὸ τοῦ
μὴ ἀποδιδράσκειν, i. quòd nemo eam effugiat
ab ἀ priuatiua particula, & διδράσκω, fugio. Ariſtot. li. de mund. ſcribit Deum ipſum
Nemeſin & Adraſtiam dici, ἥμενος μὲν, ὅτι
τῆς ἐκάστου ἀναμένει πρᾶξιν ἀδράστεια, ἀναπόδρα
στον τὴν οἰκείαν ἑκάστῳ φύσιν, i. Nemeſin, quaſi po
teſtatem diuinam, eius quod iuſtum eſt cui-
que diſtributricem: Adraſtiam quaſi cauſam
quãdam natura comparatam, quam falle-
re nemo queat, aut vitare. ¶ Ἀδράστεια, inter-
dum pro inuidia capitur: Plato li. 5. πολιτεί.
φησὶν ἡ ἀδράστεια χάριν οὐ μόνον λέγειν,
eius quod dicturus ſum inuidiam deprecor,
vel vt mihi liceat impune dicere. ¶ Eſt etiã
verbis Helleſpõti. vid. Stephan. ¶ Eſt etiam
radicis nome cuius meminit Pliſinach⁹, ὡ
βιόστων.
Ἀ'δρεστος, proprium nomen: eſt & adiectiuum
ἄδρεστος, pro minime fugaci, ſeu à fuga a-
lieno.
Ἀδράφαξις, atriplex, herba inter olera.
Ἀδραφόξυς, oius ſylueſtre.
Ἀ'δραχνη, adrachne, eſt ſylueſtris arbor, ſimilis
vnedoni, folio tantum minore: fallũtur qui
portulacæ nomine interpretantur, Theoph.
li. 3. de hiſt. plant. ca. 16.
Ἀ'δρεπτος, falcis expers. Heſiod. Interpr.
Ἀ'δρια, μ. ἀδρίου. adoleſco, augeor. vnde ἀδρικὸς,
adultus, apud Dioſc. l. 2.
Ἀ'δρισις, atium, ἀφορίσια.
Ἀ'δρεστος, idem quod ἄδρεστος.
Ἀ'δρίας, Adria, ciuitas in mari Adriatici ſinu
qui & ἀδρίας dicitur genere maſcul. Lucian.
Ἀ'δρικὸς, minime acerbus, à nomine ἄδρικός.
Ἀ'δρόβατος, vocat Plato animal terreſtre,
quod terram ſolidum elementum calcat.
Ἀ'δροβλεῖ Θ, ὁ ἡ, ὁ, qui craſſis eſt glebis. Accipitur & pro genere bellij, apud Dioſcor.
li. 1. ca. 81.

Κδρομηλὶς, ἴδ, vinum craſſum, Dioſcor. lib. 5,
cap. 10.
Κδρὸς, ὰ, ὸν, adultus, plenus, maturus. Herodot. l.
1. τὴν γῆν καρπὸν ἀδρὸν ἰδὼν, i. in agro fruges e-
rant adultæ. Craſſus, παχὺς, ſolidus. 2. Regum. οἱ ἄδρεσι τῆς πόλεως, dicuntur optima
tes ciuitatis.
Κδροσύνη, ης, ἡ, vbertas, plenitudo. Heſiod. ἀδρο-
σύνη σὺν ἔργῳ πάντα ἔοικε ζῆν.
Ἀ'δροσύνη, idem.
Κδρόφυτος, qui vberes regiones habitant.
Κδρύπη, naues ex vnico trunco, lintres Cy-
prias: poma Siculis: ἀκρόδρυα Atticis. & ſtyli
aurei.
Κδρύπτερος, purus, nitidus. καθαρὸς.
Κδρύνω, craſſo, craſſum reddo, magnifico. vn-
de ἀδρύνομαι, turgeſco, augeſco, percraſ-
ſor Gaz.
Κδρυντὴς, craſſitudo, craſſatio, Theophr.
Κδρυπὴς Θ, ὁ ἡ, ὁ, carens arboribus, arboribus
vacuus.
Κδρύστομος, incuſtoditus, non circunuallat⁹.
Κδύγλωσσος Θ, ὁ ἡ, ὁ, ſuauis, q. dulcis linguæ.
Κδύλογος, ου, ὁ ἡ, ὁ, ſuauis.
Κδύλογος, acetum ἐξὶς.
Κδύπνοος Θ, ὁ ἡ, ὁ, ſuaue ſpirans.
Κδυναμία, ας, ἡ, imbecillitas, impotentia. Pla-
to 2. de Rep. ἀδυναμία τῶν ἀδικεῖν.
Ἀ'δυνατος, impotens, imbecillis.
Κδυναταία, ας, ἡ, inualetudo, inualentia.
Κδυνατεῖ, impotenter, ἀδυνάτως.
Κδυνατέω, ῶ, μ. ήσω, impotens ſum, nequeo: eum
infinitiuo legitur, ἀδυνατῶ γράφειν, vel ἀδυ-
νατῶ τοῦτο τοῦτο, i. ἀδυνατέω, nõ poſſum. Pla
to 2. de Rep. ἥκιστ' ἂν ἀδικεῖν ἀδυνατοῖ αὐτὸ
φάναι, i. non potens id exequi.
Ἀ'δυνατος, ου, ὁ ἡ, ὁ, impotens, ἀδυνατῶ Θ, debilis.
ἀδυνατος λέγειν, dicendi imperitus. Xenoph.
τοὺς πάντας ἀδυνατοὺς εἶναι. Idem cum infiniti-
uo. οἱ δὲ ἀδυνατοὶ ἄλλοι συμμίσγειν, non poſ
ſunt cũ alio conuenire. ¶ τὸ ἀδύνατον, factu
difficile. ἀδυνατῶ τοῦτο, i. non licet. ¶ τὰ ἀδύ-
νατα, neceſſitas, apud Demoſth. ¶ Ἀδυνατοι,
dicuntur, quibus eſt cauſa ſontica, vt corpo
re mutilati. τὰ ἀδυνατα vocat Polybius
quam inualetudinem Cicero, & inualentiã
Gellius.
Ἀδυνάτως, impotenter, difficilè.
Ἀδυνάτως, negligenter, ἀφειδῶς, Hippocr.
Ἀδύτερος, recuſo.
Ἀδυτεκτονητος, ου, ὁ ἡ, ὁ, inexorabilis, rigidus, ſe-
uerus.
Ἄδυτον, ου, τὸ, Adytum, inquit Seruius in 2. Æ-
neid. locus eſt templi ſecretior, ab ἐ & δύω,
ingredior. ¶ Item vorago & profundus loc⁹,
Cæſar 3. belli ciuilis in fine.
Ἀδυτος, ου, ὁ ἡ, nõ occidens. ἄδυτος πόντος, Sera.
Ἀ'δω, μ. ἄσομαι, ᾆσμαι, pro ἀείδω, i. cano. vnde ἄ-
σμενος, pro canens qui ire fit. Plat. de Leg. ἀεὶ
τινὶ συνεῖναι, voce canto. ¶ Pro celebro & lau-
do. ἀεῖδε τὸ γένος, Ariſtoph.

Ἀ'ζω pro αἰδέομαι, i. veneror & vereeundor.
Ἄζω placeo. Dat. iung. Apoll. ἀρέσκω.
Ἀζώστη πέτρα, lapis rudis, quo ad ædificium
nemo vtus eſt, Nonn.
Ἀζωτὸς, ὸν, gratus, placens. in Epigr.
Ἀζωτὸς Θ, ὁ ἡ, ὁ, ὁ τῶν τεθνεώτων, i. qui eſt ſub Orco.
Ἀζωτοι ὀπωροὶ, Adonii fructus, τὰ ἀδώνια.
Ἀζωτοι καρποὶ, fructus placidi.
Ἄδωνις, ιδος, Adonis, Cynaræ Cypriorum regis
filius ex Myrrha filia ἀδώνιδος κῆπος, Chilia.
Ἀδωρεὶ, hæreditariè Θ.
Ἄδωρος κριτὴς, incorruptus iudex.
Ἄδωρος, ου, ὁ, illiberalis, nihil dans, Heſiod.
Ἀδωτῶ, lito, ſacrifico.
Ἄδωτος, ὁ ἡ, ὁ, indonatus, Theocr. εἰδωτ.
Ἀδωροδόκητος, ὁ ἡ, ὁ, qui muneribus non cor-
rumpitur, Demoſth. ἀεὶ χρὴ.
Ἀδωρεὰ δωτέον, integrè.
Ἄδωρος, ὁ ἡ, ὁ, qui nihil largitur, vel incorru-
pt⁹ muneribus. Plutarch. in Pericl. ἀεὶ ἀδωρότατος, i. vir integer. ¶ Aliquãdo ponitur
pro indonato, ἀδωρότερον ἀδωρεὰ δῶρα, dona nõ
dona.

A E

Ἄε, ſemper, donec, ἀεί.
Ἀεδὴς Θ, ſine dote. ἀφερὴς Θ, ab ἀ priuat. & ἔδ-
νον, dos.
Ἀεδὴς, ους, indotatus, inuptus.
Ἀεδὼν, ονος, placens, ἀρέσκων.
Ἀεθλοφορώτερος, certo, prælior. Heſiod. αἴ κέν τις
ἀνὴρ ἀεθλοφορώτερος, prælio viri dimicant: ab ἀ-
ἐθλος.
Ἀ'εθλος, idem, Herodot. l. 1. σπανίζουσι ἀεὶ κρηνῶν
ἀέθλων ὑφεῖς τὸν πόλεμον, male pugnabant
ab ἀεθλος, i. certamen.
Ἀεθλοπώλιον, ὄφεως, pugil. ἀγωνιστὴς. Ἀ'εθλος, idem.
Ἀεθλοφόρος Θ, equus victor, qui reportat præ-
mium, Arch. in Epigr. & ἀεθλοφόρος idem quod
ἀεθλος.
Ἀεθλοθέτης, ου, ὁ, certaminis author.
Ἀεθλον, ου, præmium. The. edyl. Θ. χρὴ δῆτ' κατα-
θεῖναι ἀεθλον, vis deponere pignus?
Ἀεθλος, ου, ὁ, ἀεθλεῖ Θ, ἀγὼν, certamen, ludi, labor,
officium, opus, Herodot. li. 1.
Ἀ'εθλοσύνη, ης, ἡ, labor, ars certandi: ité miſeria.
Ἀεθλοφόρος, ου, in certamine victor, Herodot. li. 1.
Ἀεὶ, ſemper. αἰὲν ἐόντες θεοὶ, dii immortales, Xe
noph. li. 2. Pæd. ¶ Dicitur & ἐς ἀεὶ, in perpe-
tuum. Lucian. πρὸς δ' ἐς ἀεὶ τὸν Χρόνον, &c.
ὁ ἀεὶ χρόνος, Xen. ἐκ ἀεὶ, neutiquam aſſidue.
Poteſt citra diſcrimen temporis omnibus cẽ
poribus hoc aduerbium accommodari, quẽ-
admodum ἀεὶπτ & ἀεὶπτε. vt Gaza lib. de
cõſtruct. docet. ἀεὶπτι, ſemper. Sumitur pro
donec, ἕως ἂν μάχῃ.
Ἀειβλάστητος, ου, ὁ ἡ, ὁ, ſemper germinans.
Ἀειβλάστησις, ὁ, perpetua germinatio.
Ἀειβλύω, ſemper affluo, ſemper ſcaturio, i-
rrigo.
Ἀειγήρως, ω, ὁ, immortalis, Hom.
Ἀειζῶος, ου, ὁ ἡ, ὁ, ſempiternus.

Κεκλήθει, idem quod ἀεικλής, ἀπὸ τοῦ εἶδος, τὸ γενικόν.

Α'εικλινὲς κακὸν, magnum malum, non visum. Significat etiam, valde perspicuum, Nican. in Theriac.

Α'εικλυτος, splendida, λαμπρά.

Κεικλύς, ύος, ἡ, obscurus, Herodot. li. 2.

Κεικλύς, ύος, ἡ, deformitas, ἀμορφία.

Κεικλυτος, assidue circumactus: ἀεικλύτως ἀγκάλαις, Epigr.

Κείλιτον, perenne, perpetuum, ἀΐδιον.

Α'είδω, μ. σω, canto. Iliad. ἀ, Πλείων ἀοιδὴ θεᾶς, i. die, cane: prosone & crepito apud Theocr. Poeticum est verbum, ab ἀ intensiua, & εἴδω cognosco, quasi omnium scientiam sibi vendicarent Poetæ.

Α'ειγενὴς, ὁ, ὁ, sempiternus, ἀΐδιος καὶ οὐσία vel ἱδρύσις.

Α'ειγενὲς, perpetuitas, ἀϊδιότης.

Κειζωΐα, æternitas vitæ, Nazar.

Κειζωΐον, τὸ, genus herbæ, semperuiua Gazæ.

Α'ειζωϊκὸς, ἡ, ὸν, sempiternus. Placo Epist. 8. τὰ μὲν αὐτοῦ ἡ γῆ ἀείζωϊα κτᾶται θεῷ, sibi & familiæ honorem æternum comparans.

Κειζώων, ὁ, semper viuens, æternus.

Α'ειθαλὲς, semper virens, Non.

Α'ὶθαλὴς, ἐς, ὁ, ἡ, semper florens.

Κειθαλὴς, ὁ, ἡ, ἡ, semper fructificans.

Κείκακα, vel ἀεικέα, idem quod ἀεικία, Herodot.

Κεικέλιος, dissimilis, asper. Odyss. ξ. ἀεικέλιον ἔπεσσιν ἄλγος, i. indignum incommodum. Apoll. Rhod. ἀεικέλιος, &c. nauis deformis.

Κεικὴς, ἐς, ὁ, ἡ, immanis, insanabilis. Ilia. C, ἀεικέσσι πλαγῇσι, fœdis verberibus, & ἀεικέα ἔργα, indecora. Vnde Κεικῶς, indigné.

Α'εικία, ας, ἡ, & ἀεικίη, indignitas, Herodot. li. 1. ἐπὶ μισθοῦ ποιῆσαι τοιῆδε ἀεικείῃ τοιῆδε ἀεικίῃ, aut sis ex puerum ac incere tali contumelia.

Κειμίζω, μ. ισω, fœditate afficio, αἰσχύνω.

Α'ειναϊκὴ, sempiternus motus, Areop.

Α'ειναὴς, ὁ, ἡ, qui semper mouetur, Ocell.

Α'ειναὴς, ὁ, ἡ, ingiter, Philo de mund.

Κείλαλος, semper loquax.

Κειλαμπὴς, ὁ, ἡ, ἡ, semper splendens, Naz.

Κειλαμπὲς, τὸ, ὁ, idem quod ἀειπλέκ.

Κειλαφεῖν, caput tondere.

Κειλέπονος, infructuosus.

Α'ειλιβὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ἀείλιβος, ον, ὁ, ἡ, ἀείλιβον, τὸ

Ἀζάπτις, εδος, ὁ ἡ ἀ, aëripes.

Ἀ. ἄρω ζω, tollere, portare, Apoll. 2. Argon.

Ἀέρδην, natura aëria præditus, Aristot. de mundo, spirabilis. ¶ τὸ ἀερῶδες, i. aër.

Ἀεύω, dormiui, Odyss. δ, ἵνδα ἕ τόνγ' ἄεσκε, i. ἀεύσασκε, ab ἀέω, cuius futurum ἀεύσω, Etym.

Ἀ. ετηφορία δύλασσα, mare ventorum flatibus furens.

Ἄεσσα, labor, πόνος, βλάβος, detrimentum.

Ἀ. ετοφρονίως, ατερ, poeticè stultitia. Odyss. δ. ἀπάλιλον ἀεσιφροσύνῃσιν, sequebar præ leuitate, stultè.

Ἀεσίφρων, ονος, ὁ ἡ ἀ, amens: à verbo ἄω, vel ab ἀέω dormio, vt sit ἀεσίφρων, qui non est animo prompte excitato: ἀεσίφρονα θυμόν. Nonnulli deducunt ab ἀάω, i. lædo.

Ἀ. ετηπέ, mœstitia, mœror, λύπη.

Ἄετια, quæ eodem anno generantur, horna.

Ἀέτιος, aquilinus.

Ἀέτιος, ου, ὁ, penna & cornu, πτερὸν ἡ κέρας.

Ἀέτος, ου, ὁ, fibula, πόρπη, περόνη.

Ἀετόλευκος, ὁ, pullus aquilæ.

Ἀετίτης λίθος, Actites lapis, de quo Dioscorid. libr. 5.

Ἀ. ἔτυφον, flamma, φλόξ.

Ἀ. ετμὸς, flatus, πνεῦμα.

Ἀ. ετός, ὁ, ἡ, aquilus: ἀετὸς τὸ ὄρνεον τὸ ἁρπαξ, vel ἀετὸς τὸ κοῖλον ὄρος. Ἀ. ετὸς ὁ τοῦ ἁρματος, dicitur de re quæ longè cæteris præcellit. Aristoph. ¶ Ἀετοὶ vero sive ἀετώματα, ἡ, πίναξες, sunt ædificiorum fastigia & pinnacula extensa in altum trianguli instar, vt Galenus ostendit in glossis Hippocr.

Ἀετοφόρος, aquilifer, Plutarch.

Ἀετώδης, ὁ ἡ ώδες, aquilinus. ¶ τὸ ἀετῶδες, mos aquilinus.

Ἀετώδυνος, dolore temperatum, aspersum molestia.

Ἀεθλώδης, splendidus, clarus, λαμπρός.

Ἀεχμοί, pauperes, quasi semper hiantes.

A Z

Ἀ. ζύ, foligo, puluis, sordes, situs adhærens.

Ἀζάλεα, inuida, φθονερά.

Ἀζαλέω, exicco, ξηραίνω.

Ἀζάλεες, iuuenes, teneræ, νέοι ἁπαλοί.

Ἀζαλέος, ὁ ἡ Ἀζαλέη, ου, ὁ, aridus, Argon. 2. Item, serundus: βοσὶν ἀζαλέῃσι dixit Homerus.

Ἀ. ζηνία, tranquillitas, malacia temporis.

Ἀ. ζηχής, ους, ὁ ἡ, multo vento agitatus, si à intensiuè sumatur: aliàs tranquillum significat.

Ἀ. ζήω, exaresco, ξηραίνομαι.

Ἀίζηα, prisina, πάλαια.

Ἀ. ζηνία, libertas, ἐλευθερία.

Ἀζηχεῖς, luctator: paluis.

Ἀ. ζηχὲς, durum, durè siccè.

Ἀ. ζιανοὶ, vel ἀζῆνοι, cygni volantes.

Ἀζήσθω, ferueo, ζέω.

Ἀ. ζιγγις, non variegatum: nam ζεῦγος idem quod πολύχρων. ¶ Ἀζυγὴς verò ἄζευκτος, i. discinctus.

Ἀ. ζίζω, colo, φυλάσσω, Homer. ab ἄζος.

Ἄζος, bonus.

Ἀ. ζύμακτος, ου, ὁ, iniugatus, non coniunctus.

Ἄζος, situs, squallor, mucor vel caries, Nicand.

Ἀ. ζόλις, lignum quoddam in curru, Pollux li. 1.

Ἄζοτος, nigrum, μέλαν.

Ἄζοτος, ὁ ἡ ὁ, quem nemo amat aut æmulatur.

Ἀ. ζυγάτωρ, ορος, ὁ ἡ ὁ, à suspicione alienus, Cicer. ad Attic.

Ἄζυξος, ὁ ἡ ὁ, multæ expers, impunè ferens. Plat. de Repub. δίκαιοι ἐσμὲν ἄζυξοι ἐκεῖ ἐπεὶ ἐνθάδε, à diis innoxii, seu illæsi erimus. ¶ τὸ ἄζυξον, indemnitas.

Ἄζυξος, ου, ὁ, ventus, πνεῦμα.

Ἄζυλλ, ἀγρ. ὁ, barba, πώγων.

Ἀζυνεκὲς, assiduè, indesinenter, συνεχῶς; Hom.

Ἄζυρις, plausteli lignum.

Ἄζυρος, non ficus.

Ἄζυσπα, ας, ἡ, Proserpina.

Ἀ. ζχμι, proximi apud regem.

Ἀ. ζώνιος, indiscussus, Æschines in Ctesiph.

Ἄζωνος, venerandus, σεμνός.

Ἄζωχος, ὁ ἡ ὁ, valdè resonans, obstreperus, continuus: item aridus. Ἀ. ζωχὶ δόωσι, id. ἀ. i. cõtinuo. Significat etiam τὸ σκληρόν. ¶ Ἀζωχὸς θυμός, animus præfractus & cõtumax, implacabilis. Eustath.

Ἀ. ζωτος, velocia, densa, σκληρὰ, πυκνά.

Ἀ. ζοι, ai, serui, Athenæus lib. 5. Cælius lib. 13. cap. 14.

Ἄζυχος, squallor, ariditas, ab ἄζω, Eustath. Iliad. ζ.

Ἀ. ζομαι, colo, veneror, timeo, pudefio, Iliad. ε, ἀζόμενος δὲ μιν ἦλθε. accusatiuo iungitur, & interdum dativo: nam his duobus modis vtitur Nazanz.

Ἄζω, arefco, tristor, Hesiod. in Theog.

Ἄζων, magnum, altum.

Ἄζωρ, sylua, materia, ὕλη.

Ἄζωστος, ὁ ἡ ὁ, inuigatus.

Ἄζυγος, & Ἄζυξος, cælibatus.

Ἄζυγος, ὁ ἡ ὁ, cælebs, singularis. ἄζυγα σανίδια, i. soluta, Strab.

Ἀ. ζυμίτης ἄρτος, fermentatus panis, cap. 7. Leuitic.

Ἄζυμος, ὁ ἡ ὁ, infermentatus, azymus Plato in Timæo, ἢ ἧ πρὸ τούτου φάσιν ἐξ ἀζύμου καὶ συμπαθοῦς ἀζύμου κράσεως μεθ' ὑγρᾶς ἐξ ἀμφοῖν μοίραν δυνάμει, ξυναρμόσασθαι, nemorum naturam ex ossis & carnis infermentata temperatura, vnam ex vtraque mediam coagmentasse.

Ἄζυξ, υγος, ὁ ἡ ὁ, id est, ἄ ζυγὸς. ἄζυγες κοῦραι, apud Eurip. puellæ innuptæ. ἄζυξ, equus desultorius.

Ἄζω, spiritu aspero, colo, veneror, ἀπὸ τῦ ζαίζω: vnde ἄζομαι. ¶ Ἀΐζω verò spiritu tenui, ἀΐω, ἀΐσω ἡ ἀΐξω. ficco: ἀπὸ τῦ ξάω, ἐξῶ, ἐξᾶν ἐστιν ἄζω. Hesiod. χειμῶνα στυγερὸν ἀΐζει, i. ξηραίνει, siccat.

Ἀζωτόω, ὦσω, ν. μεσ. irascor, ὀργίζομαι.

Ἄζωστος, ὁ ἡ ὁ, discinctus. Semina in illud 12. Æneid. *O dius communibus arcus, &c.* Dij communes sunt qui ἄζωστοι dicuntur, i. qui certi certas non habent partes, sed generaliter à cunctis coluntur, &c.

Ἀ. ζω, vnde ἄζωα ἀπὸ μέτρου, semina quæ nulla creant animalia: Theophr. lib. 4. de causis plantar.

Ἀ. ζωστος, siccæ & aridæ inspiciendo.

Ἄζωστος, meracum, vinum non dilutum.

Ἄζωστος, vile, abiectum, & quod ἄζιστον.

Ἀ. ζωστος, ὁ ἡ ὁ, discinctus, expeditus, nudus, Hesiod. χειμῶνες ἄζωστοι ἴασιν, vicini venerùt seminudi. ἄζωστος ἰών, apud eundem ἐργ. diligenter & præpropere vadens.

A H

Ἄη, flauit, ab ἄω, Odyss. ξ. ὡς τοῦ ἄη ζέφυρος, flabat.

Ἀήδια, Hesy. exponit λοίδορα, λάφυρα, i. prædam.

Ἀηδών, dominus, δεσπότης.

Ἀηδυάω, labore, ægre fero, κάμνω, δυσχεραίνω.

Ἀηδών, ὁνος, ὁ ἡ ὁ, inucundus, inuisus, morosus.

Ἀηδών, όνος, ἡ, molestia, tristitia, fastidii. Æschin. in Ctesiphontem, τῶν ἐν ἀηδόνι ὄντων ἐν ἐχθρᾷ, i. odium tui & tædium ciuitas non ferebat. Dicitur & ἀηδία apud Laer.

Ἀηδίζω, infestor: vnde ἀηδίζομαι, trillor. ἀηδίζομαι τῦ ξένου, i. à rei nouitate abhorreo, Alexand. Aphrod.

Ἀηδόνιον μέλος, cantus luscinię.

Ἀηδονίς, pulli luscinię, Theocr. εἰδύλλ. ά.

Ἀηδονίς, diminut. luscinula. Theocr. εἰδ. ὁ. Δωμαιονίσδ' ἀηδονὶς πτερὰ ἀείδοισα, i. musice canit Daphnis ipsis luscinulis. ¶ Item ἀηδονίς, locus in quo canebant, vel officina. Hesych.

Ἀηδών, όνος, ὁ ἡ ὁ, pullus luscinię, mulieris pudendum, Archil.

Ἀηδών, όνος, ὁ ἡ ὁ, vel Ἀηδὼς, ὁος, ὁ ἡ, luscinia, philomela, ab ἀεὶ ἡ ᾠδὴ, perpetuò cantans.

Ἀηδὼς, i. sine voluptate, ἀνηδὴς ἡδονῆς, i. illiberter cernunt. Item ἀηδὼς, ὑπολαμβάνεσθαι, inscitè putare. Theophr. de caus. 2. cap. 6.

Ἀήθεια, ας, ἡ, nouitas, insolentia, inuetudo.

Ἀήθαινω, desuesco: cuius imperfectum est ἀήθαινον.

Ἀήθεσκον, ὦσκον, ἤσκον, desuesco. ἀήθησε πρᾶξιν ἀκάθαρτον.

Ἀήθης, ους, ὁ ἡ ὁ, insuetus, insolens, insolitus. ἀήθη ἀείδω, horror insuetus. Galen. ¶ Item ἀήθης cui opponitur ἀστόμαστος, vt ἀήθης γραφὴ, pictura quæ mores non exprimit. Aristot.

Ἀίδως, inexperte, Thucyd. li. 4.

Ἀκακὸς ξιφήρης, gladius cui cote non est facta acies, obtusus.

Ἀκαινα, gladiolus, sica vel sicula.

Ἀ. κακία, τὸ, spiritus, spiraculum.

Ἀκάμας, sacco, idem est quod ἀκάμασι, Epigr.

Ἀκαμεία, molestia, insuauitas, ἀηδία, Sophocl. Interpres.

Ἄκαμι, spiro, Homer. Iliad. κ. ἀκάματον ἄστυ, ex Thracia spirant, πνέουσι & pro eodem ἄκαμε.

Ἄκανα, τὰ, arbuscula infrugiferæ.

Ἄκανθα, perpetuum, miserum, Hesy. Suid. ἄκανθος.

Ἄκανθος, immansuetum, immite, μὴ ἥμερον.

Ἀὴρ, έρος, ὁ, & ἡ ἀέρος, Æolicè, aer, cœlũ, aura. ἀέρα ἀθρεῖν, pestilentiæ. ἐφ' ὑπαίθρου ἀέρος διαζῆν, sub dio agere, Aristoph. Hom. dixit ἀέρα βαθύν, i. aërem seu caliginem profundam: & Ennius, aere fulua, in gen. femin. Apud Hesiod. ἀὴρ, accipitur pro tenebris. Theocrit. εἰδ. 3. pro inferis. Galen. lib. 1. ad Glauc. aërem pro parte balnei accipit, inquiens, τὸ πρὸ αὐτῶν τὸ βαλανεῖον χωρίον.

Ἀήρη, combustio, nebula, καῦμα, ὀμίχλη.

Ἄκαστος, ου, ὁ, ventus, flatus, Euseb.

Ἀκάσυλος, iniquus, injustus, poetica dictio, ἰδ. ά.

Ἀκαυλος, leuis, inanis, tenuis. ἀκαῦλα τὰ μὴ σύριγδα, vnde βοηδίας ἀκαυλος dictus, Apoll. libr. 2.

Ἄκαυμα, ατος, τὸ, flatus. Hesiod. ἀκαύματα πνοιαὶ ἀέντες.

Ἀ. ὐτη, ους, ἡ, procella: ab ἄω poetico, seu à μαω.

Ἄκαυτο, imp. flabat Apoll. à verbo ἄκαμι, Iliad. φ.

Ἀκαυτος, insatiabilis, vehemens. ἄκαυτος ἀκοντὴ ἰάχουσα, Iliad. φ.

Ἀκάυτος, ὁ ἡ ὁ, inexpugnabilis, inuictus, Aristid. ἀκάυτοις χερσὶ σιγῶντι, i. inuicti auro vixerunt.

Ἀκάυτος, ου, ὁ ἡ ὁ, inuictus. ¶ Item inexplebilis, insaturabilis, ἀκόρεστος.

Ἀδαιμονία, suspiciosus, curiosus, ὑπόπτης.

Ἀδαλος, ὁ ἡ ὁν, vinum non expertum mare, Dioscor. lib. 2. cui contrarium ὁδαλίτης οἶνος, vina falsa etiam vocauit Cælius, lib. 3. de morbo regio.

Ἀδαλάτωρ, ὁ, rudis rei nauticæ, apud Aristophan.

Ἄδαλος, aridus, non virens, μὴ εὐμαρὴς, Plutarch.

Ἀδαμβὴς, ὁ ἡ ὁ, & Ἀδαμὴς, audax, intrepidus, ἀδαμῆς σώματος, Plutar. ¶ Ἀδαμβεῖ, intrepidè.

Ἀδαμβία, stupor, κατάπληξις, Democrit.

Ἀδαναία, Minerua, Dorice.

Ἀδανασία, ας, immortalitas.

Ἀδανατίζω, immortalitate dono, Accusat.

Ἀδάνατος, ὁ ἡ ὁν, immortalis, ὁ μετὰ θάνατον βίος, vita Nazanzeni verbis, id est, quæ ipsa non desinet, æternus, ἀδάνατος αἰὼν, Demosth.

Ἀδανατος, ὁ ἡ ὁν, insepultus, in Epigr. μὴ θάπτε μ' ἀθανάτοις, noli sepelire non sepeliendum.

Ἀδανη, ας, & ἀδάμη Attice, & Æolice ἄδιλος, pulis, farina. Aristophan Pluto, ἀδάμης χόρτος, polentæ olla quædam.

Ἀδάμας, si de virgine, est incorrupta: si de ferro, est indomitum.

Ἄδαπις verò seminis genus.

Ἀδασπὴς, ὁ, trepidus.

Ἀδαστὶ, Aduerb. citra admirationem.

Ἀδαύω, vitupero, violo, ἀδικῶ, ἀτιμάζω, πολεμίζω.

Ἀδάφεια, virgines incorruptæ.

Ἀδηλος, ὁ ἡ ὁν, inuisibilis: accipitur tam actiue quàm passiue. Xeno. τὸ πολίτων ἀδηλον

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀθέμιτος ἀθέατος. Plutar. in Numa, ἀθέατα ποιεῖν ἡμᾶς ἐφῇ.

Α᾽θεεί, sine deo, sine deorum numine.

Α᾽θεότης, ητος, ἡ, impietas: in Deum, prouidentiæ abnegatio, Daniel. 10.

Α᾽θεόφατος, ον, ὁ, non diuinus.

Α᾽θῆ, ἴως, ἀκριβῶς, accuratè.

Α᾽θής, ἐς, ὁ, ἡ, exactus, splendidus. Item non curans.

Α᾽θηκάζειν, colare, διηθεῖν.

Α᾽θήρεύειν, trahere, ἕλκειν, Nicander.

Α᾽θήλαμος, mulgeo, colo, as, ἀθλεῖν.

Α᾽θέλης, nolens, Æschyl. in Supplic. ἀθέλων ἀθέλων, volens nolens.

Α᾽θέμιτος, incompositus, malus, ἄκοσμος.

Α᾽θεμίστης, lenis, mendax γ᾽ ἀκροφθόγγως, ψεύστης.

Α᾽θεμελίωτος, ον, sine fundamento.

Α᾽θεμις, ἥτος, ius & fas violare, ἀθεμιτεύσαι, ἀδικῆσαι.

Α᾽θεμίστιος, & Α᾽θεμιστος, ὁ ἡ ὁ, nefarius, vetitus, scelestus, ἄθεμις, impius, qui societatem hominum fugit, Aristot. 1. Polit. ca. 2. à nomine θέμις ἀθέμιστα ποιεῖν, i. nefaria facere, Xenoph.

Α᾽θεμιτουργία, ας, ἡ, scelus.

Α᾽θεμιτος, ὁ ἡ ὁ, ἄθεμιστος. Herodot. in Polym. ἀθέμιτα ἔργα ἐξεργάζονται, illicita opera perpetrabat. ¶ Ἄθεμιτον, τὸ, nefas.

Α᾽θεος, ὁ ἡ ὁ, impius, qui nullum esse Deum credit, Aristopha. πλ. οὐδ᾽ ἀκροᾶσθαι δὲ προθύμως ἔδει δίκην. οὐδ᾽ ἢ πονηρὸν, ἢ θεὸν ἀθεῖν, τοῦτον τ᾽ ἀμείνω δ᾽ ἔστον.

Α᾽θεότης, ὁ, impietas, ἀθεῖα, diuinæ prouidentiæ abnegatio, quam Plutarch. offendit minus malum esse quam δεισιδαιμονίαν, i. superstitionem.

Α᾽θεράπευσία, ας, ἡ, neglectus, contemptus: substantiuè vertitur à Gaza lib. 3. Theophr. ca. 3. Plato epist. ἱερῶν ἀθεραπευσίᾳ ἐλαύνειν, sacra miserari.

Α᾽θεράπευτος, ὁ καὶ ἡ, & ἀθεράπευτος, incurabilis. Xenoph. ἀδύνατον ἀθεράπευτον ὑπὸ φιλοπόνου γενέσθαι.

Α᾽θερίσαι, στίστε, spicæ degeneres & ex area abiectæ. Aristot. ἀθέρας ἔχῃ σκληροτέρους, i. duris horret aristis. Apud Xenoph. in Oecon. ἀθέρες etiam dicuntur spicæ adhuc in segete.

Α᾽θερηφόρος, ὁ ἡ ὁ, spicas habens, Nicand.

Α᾽θερὴς, exacuminatus, inspicatus, rigidus.

Α᾽θερίζω, μ. ἰων. sperno. Ἀπὸ ἀθερίζω, Iliad. ά.

Α᾽θερὶς, ίδος, piscis: aristam Gaza vertit li. 6. Anim.

Α᾽θερίναι, αἱ, Aristulæ, pisces quidam gregales, Aristot. lib. 9. Anim.

Α᾽θήξ, ῆκος, ὁ, cuspis ar ſtarum, acus, eris.

Α᾽θηρίασμαι, μ. ἴξω, π. ησα, ἀπειθῆσα, i. contemno, 2. Argon. ἀθήρισε δ᾽ ἄρα ἔκτανεν, neglexit nymphæ preces.

Α᾽θέριστος, ὁ ἡ ὁ, non demessus, qui est adhuc in spica.

Α᾽θέρμαντος, ον, ὁ ἡ ὁ, non calefactus.

Α᾽θερμολόγος, vide ἀθερμολογία.

Α᾽θέρμων, ονος, ὁ, tuberculum Celso, li. 7. cap. 6.

legendum potius ἀθεόγαμος, ἀπὸ τοῦ ἀθέσαι.

Α᾽θεγόνητος, noctem insomnem ducere, ἀγρυπνεῖν.

Α᾽θεσία, est in pactis & conuentis mobilitas atque inconstantia. Polyb. συνομοσιῶν γάρ τινα καταπατεῖν ἀθεσίᾳ, vbi Interpres prævaricationem: sed longè aliud est apud Latinos Prævaricatio. ἀθεσία autem est ἀβεβαιότης καὶ ἀβεβαιότης.

Α᾽θεσμία, ας, ἡ, transgressio, παρανομία.

Α᾽θεσμος, ον, iniustus, facinorosæ vitæ, Nonn.

Α᾽θεσμος, ὁ ἡ ὁ, & Α᾽θέσμιος, illicitus, exlex, illegitimus. ἀθέσμους ὀπτῆρας, polluere sacra, Plutar. ¶ Α᾽θέσμως, iniquè, nefariè, illicitè.

Α᾽θέσφατος, ον, ὁ ἡ ὁ, vehemens, nimius, μέγας, ἢ ἀπὸ τοῦ φατὸς: Odyss. ι. ἀθέσφατοι ἐν νυκτὶ ἀθέσφατος, longissimæ noctes. ἀθέσφατον, immensè.

Α᾽θετέω, μ. ἥσω, abrogo, irritum facio, aspernor: propriè rei inanimatæ tribuitur, & opponitur τῷ τιθέναι, ponere & statuere, nam ἀθετεῖν νόμον declarat legem irritam facere & quasi deponere: inde factum est, vt pro reiicere & contemnere accipiatur. ¶ Α᾽θετούμενα ἔπη, dicuntur reiecticii versus.

Α᾽θέτησις, εως, ἡ, improbatio, abrogatio.

Α᾽θέτησις, reprobatio Cic. improbatio, Heb. 9.

Α᾽θετος, ὁ ἡ ὁ, irritus, inutilis Dioscor. li. 1. ἀθετεῖ τὸ ὑφορᾶν ποτὶ, i. lædens nervos. ¶ Α᾽θετῶς, scelerate, impiè, Æschyl. in Prometh.

Α᾽θεωρεῖ, sine contemplatione.

Α᾽θεώρητος, ὁ ἡ ὁ, ἄθεατος, improuisus, non spectabilis, à contemplatione alienus. ¶ Α᾽θεώρητος, imperitè: inuisibiliter, Nazan. εἰς τὸ ἄγγ. βλέπω.

Α᾽θεως, impiè.

Α᾽θηκτος, non perspicuus, latens, non visus.

Α᾽θήλαστος, ὁ ἡ ὁ, ablactatus, qui vbera nō suxit. ¶ Ἄθηλοι etiam dicuntur ἀδίκορροι, ambiguam personam gerentes. ¶ Ἄθηλος πάλης, ex Simonide, vberum appetens.

Α᾽θήλυπτος, ὁ, indomitus, asper.

Α᾽θηλις, minimè effœminatus, virilis.

Α᾽θηλὴ, genus tibiæ qua vsus dicitur in personandis Mineruæ hymnis Nicoph. Theban.

Α᾽θλάνδε, aduerbium ad locum, pro εἰς ἀθλάνας, Plat. Athenas.

Α᾽θλάνη, Athenæ, vrbis est nomen: ἀθήναι verò tum vrbis tum regionis, authore Ammon.

Α᾽θλαύλα, ας, siue abiecto ι, ἀθλαύλη, & crasi τῶ αα in ᾱ, ἀθανᾶ, Minerua, Aristot. de mund. ἀθανᾶς, Herodot.

Α᾽θλαῖον, ου, τὸ, templum Mineruæ, Herodot.

Α᾽θλαιεύς, ου, ὁ, Athenien sis.

Α᾽θλαὶ, ὁ, olea: & Α᾽θλαία, olea syluestris.

Α᾽θλάνα, ἡ, Minerua. Dicta ἀθλάνα quasi ἄθλιον, quòd lactata nō sit, e Iouis capite prognata.

Α᾽θλάνθεν, ex Athenis. & Α᾽θλάνθεν pro εἰς ἀθήνας.

Α᾽θλανίζειν, στ Θ, ὁ, qui in senectute studere incipit.

Α᾽θλη, ης, ἡ, scutus.

Α᾽θλη, ἡς, ἡ, spicarum summitas. Galen. explicat τὴν ἄθλην, quod in barbę acumine extremum est. ¶ Ἄθλη etiam apud Æschylum, ὄπτευε τὴν ἄθλην, est lanceæ cuspis.

Α᾽θλιγξ, Dioscor. est sorbitio ex zea. vade Α᾽θερμία, atheroma, i. vt ita dicam, pultatio.

Α᾽θλεύτος, ον, ὁ ἡ ῆ, inuentus, sine reris, Xeno.

Α᾽θλεύτης, ου, ὁ, eloquens.

Α᾽θλεγγάνη, sine ἀθλεγγάνη, ventilabrum, flabrum, Odyss. χ.

Α᾽θλεγγάνα, qui legibus abuntuntur.

Α᾽θλεγγος, ου, ὁ, inulteratus. ἀθλεγγος χρόνος, carens feris, Plato.

Α᾽θλεγγύη, vide Α᾽θλεγξ.

Α᾽θλεπάδης, ους, ὁ ἡ ῆ, prodigus.

Α᾽θλεπτος, qui nulli fertur ob meritum.

Α᾽θλεύτος, ον, nihil volens accipere, ἀπὸ τοῦ ἀθλω.

Α᾽θλιος, ου, ὁ ἡ ᾱ, illibatus, qui non tangitur affectibus: scitur & ἀθλιγξ. Plutar. in Numa. πάσας καλὰς ἀθλίους ἐφ᾽ ἑαυτῆς, vitæ immunis à peccatis. παρθένος ἄθλιος, virgo intacta.

Α᾽θλιπτήριος, ὁ ἡ ῆ, idem.

Α᾽θλον, ligna apta ad vrendum.

Α᾽θλόβιον, vitam miseram duco: pro certo Apollon. ἀθλόβιον πτίλον ἀμφιπνέοντα.

Α᾽θλοθέτης, certo, ἀθλοθέτας τῆς πολιτείας, i. ciuilis orator, Plutar.

Α᾽θλημα, ατος, τὸ, certamen: dicuntur & ἀθλήματα, gesta, Aphthonio.

Α᾽θλησις, εως, ἡ, luctatio, pugna.

Α᾽θλητὴς, ου, ὁ, ἀγωνιστὴς, pugil. Pollux hoc nomine gymnicos omnes intelligit, i. παλαιστὰς, πυγμάχους, πυκτὰς, διαυλοδρόμους & ἁλτικούς. Ἀθλητὴς etiam Græcis authoribus vocati sunt cuncti, qui eximii præstantesque in aliquo artificio forent, Demosth. in Aristogit. ὃς ἂν πάντας ἀθλητὰς τῇ χειρὶ ἰσχυροτέρᾳ ἐξεργάσηται. ἀθλητὴς πολέμου, militaris rei peritus. ¶ Inde Ἀθλητικὸς, athleticus, ἀθλητικὸν σῶμα, corpus robustum, & ἀθλητικὴ ἕξις, apud Aristot. ¶ Ἀθλητικῶς, athleticè Plauto, more athletarum.

Α᾽θλιος, ὁ, miser. ἀθλίαν συμφορὰν, miseria calamitas, Plat. de Legib. & ἀθλία ψυχὴ, misera anima.

Α᾽θλιότης, ητος, ἡ, miseria, ærumna.

Α᾽θλίως, misere, ἀθλίως διακεῖσθαι, Demosth.

Α᾽θλοθετέω, vide Α᾽θλοθέτης.

Α᾽θλοθετία, ὁ, ludos præsido præmia propono.

Α᾽θλοθέτης, ου, ὁ, vel ἀθλοθέτης, designator ludorum, præfect. certaminum, ἐφεδρεύων, munerarius certaminis, qui præmia proponit. Vide Aristot. cap. 4. lib. 1. Moralium. Dionys. Seruatorem nostrum ἀθλοθέτην vocat, & Α᾽θλοθετικὴν vitam Euangelicam, ab ipso iudice & athlotheta institutam & propositam. ¶ Ἀθλοθετία, ας, ἡ, ἀθλοθεσία, remuneratio, certaminis cura, apud Aristoph. Item mutua depositio vtriusque concertantium, ἀθλοθεσία.

Α᾽θλον, præmium, emolumentum, Thucyd. li. 3. τὰ κοινὰ λαχεῖν διεκρίνοντες, ἄθλα ἐπιφανῆ, præterea & cupidi curandæ quæstum faciebant. Accipitur etiam pro Gymnasio.

Α᾽θλος, ου, ὁ, certamen, conatus, ærumna. Plur. in Camil. ἐπὶ τοῖς ἄθλοις τῶν ἀθλητῶν ἐπιστατεῖ, i. hic iubens negotium suscepit.

Α᾽θλοφόρος, ὁ, præmium reportans.

Α᾽θολος, & Α᾽θόλωτος, illimis, lympidus, Hesiod.

Α᾽πτόητος, ὁ, imperturbatus.

Α᾽πτος, quietus, placidus. ¶ Ἀθρύβως, sine tumultu.

Α᾽πλεβὴς, inexplebilis, ἄπληστος.

Ἄθραυστος, ον, ὁ, arbor ex qua optima ignitaria fiunt: vide Theophr. de plant. li. 5. cap. vlt. & Plin. de ignariis loquentem, li. 16. ca. 40.

Α᾽θρόοι, ὁ, mingę, contentiones, ἀπειλαὶ ἢ διαστάσεις.

Α᾽θρόλιθος, pro ἀπόφθεγμα, vel ἀπόφθεγξις.

Α᾽θρυλλητος, qui non militauit, ἀκράτευτος, Euri.

Α᾽θρους, currus, Rhodius.

Ἄθρυπτος, ον, ὁ ἡ ὁ, infractus, integer, qui nullam accepit offensionem, Eurip. in Iphig.

Ἄθρυπτος, simpliciter, ἁπλῶς.

Α᾽θρυπτος, ατον, τὸ, ἄκτιον, Actium, dispicio, obscuro: Aristoph. ὁρᾷς πῶς ἀθρύπτου ὁ, τι ἔδρᾳ, τι ποιεῖ, age vtcunque bone, quid agat. Plato idemidem habet, ἀθρεῖ δὴ, vt σκοπεῖ δὴ, & ἀθρεῖ οὖν. ¶ Ἀθρεῖσθαι, videre cupientes.

Α᾽θρόμασμα, τος, munera à cognatis missa nouis nuptis, apud Lesbios. Hesyc. sed ἀθρόμασμα. Suidas.

Α᾽θρων, genus apis, Suid.

Α᾽θρων, citra lachrymas.

Α᾽θρώον, Musarum ædes. Eidem.

Ἄθρυξ, κτος, glaber, inconatus Martiali.

Α᾽θρυπτος, ον, non tenues putredinem, Gaz. ex Theoph. legitur & ἀτρυπτος, Aristot.

Α᾽θρυψις, vermiculus, vt cuſſus, tinea.

Ἀθροίζω, μ. ισω. Actiuum, congrego, colligo, Plut. in Rom. ἀθροίζομαι φησὶ αὐτῷ, confluentes ad illos ἀθροίζονται ἀπὸ, ad ipsum coeunt. Inde ἀθροίζω εἰς ἑαυτὸν, est contrahi in seipsum, i. apud te esse. ¶ Item excitare.

Α᾽θρόος, ὁ ἡ ῆ, frequēs. ἀθρόοι ἐμέλησε, celebris dies, Nazan.

Ἄθροισις, εως, congregatio.

Α᾽θροισμα, τος, & Ἄθροισμός, ῦ, ὁ, acervus, collectio & congeries.

Α᾽θροιστικὸς, collectiuus, congregatiuus.

Α᾽θρόως, repente. Ἄθρυβος, ον, ὁ, turbatio.

Α᾽θρόος, ον, ὁ & Ἄθρους, ῦ, densus, frequens, ἄθροι φόβοιο, agmine vno fugiunt. ἐκ ἀθρόου, i. pauci. Thucyd. ἀθρόοι ἐμάχοντο, Valla exponit identidem vociferatus. τὸ ἀθρόον, i. simul totum: legitur & ἄθρουν, vt ἄθρουν στρατιᾶς, i. exercitus multis copiis instructus. Etym. scribit quando repentinum significat in antepenultima acui debere, quando verò congregatum, in penultima, cum spiritu a-

Universidad de Deusto Biblioteca

spera in prima syllaba, Atticé.

Ἀθροίστρια, ἡ, collectio, cumulus, Aphrod.

Ἄθρως, confertim, affatim, planè: huic opponitur κῆβος. Lucian. ἐμπεσὼν ἀθρόως, i. totus repente lapsus. dicitur & ἀθρόον, pro eodem, in Epigr.

Ἄθρυπτος, ὁ ἡ, seuerus, non fractus, pertinax. ἀθρύπτου διαίτης, victus non delicatus, in carmine Pythag. ¶ Ἀθρύπτως, seuerè, & duré.

Ἄθυτος, ὁ ἡ, profanus.

Ἀθυμέω, θυμιάσω, exanimor, discrucior. Thucyd. li. 6. cum Accusat. Idem li. 7. ἀθυμεῖ ὑπὸ τῶν ξυμφορῶν, recuso confligere. Sophoc. ἀθυμῶ ἀθυμεῖ μὲ γ', ang'r vehementer an sit. ¶ Ἀθυμία, ας, ἡ, exanimatio, demissio, λύπη, animi consternatio, socordia. ἐς ἀθυμίαν τίμι, i. abiicio animum. εἰς ἐμὲ τὴν ἀθυμίαν ἐνέπεσον, in extremam tristitiam redactus sum, Æschin. Ἀθυμία opponitur τῇ θυμώσει ab Aristot. ¶ Ἄθυμος, ὁ ἡ, ὁ, ignauus, tristis, ἀθυμότερος γίγνεσθαι, animum magis demittere, Xenoph. lib. 5. Pæd. ¶ Ἄθυμος pro ἀθυμότερος, Plat. de Republ. li. 5. i. διὰ παντὸς βίου. ¶ Ἀθύμως ἄγειν, triste vitam degere. ἀθύμως διακεῖσθαι, pro desperare, Xenoph. ἀθυμοτέρως, Ionicè.

Ἄθυρ, mensis, Ægyptiis: à quibusdam bos dicitur, in Epigr.

Ἀθυρίζω, saltare, ludere. Propriè de pueris qui foris discurrunt, ab ἄ, priuat. & θύρα, ianua.

Ἄθυρμα, ατος, lusus, delitiæ, ludicrum. Odyss. ἄ, ἄγουσ' ἀθύρματα, i. κόσμους, ornamenta. ¶ Pro ornamento capitis, Halicarnass. lib. 11. ἀθύρματα κάλλους παρέσχεσθε.

Ἀθύρμιον, ου, τὸ, diminutiuum, Lucian. in dialog.

Ἀθυγλωττία, ας, linguæ incontinentia.

Ἀθυγλώττιος, ου, ὁ, garrulus, Eurip. in Oreste. cuius lingua nullis quasi foribus cohibeatur.

Ἀθυγλώμοι, qui legibus pro sua libidine abuntur.

Ἄθυρος, parens, apertus, sine ianua.

Ἀθυρόστομος, ας, ὁ, dicacitas: dicitur & Ἀθυρόστομία, in Epigr.

Ἀθυρόστομος, ου, ὁ, qui linguæ temperare non potest.

Ἀθύρω, ludo, παίζω, prima breui. Herodian. παίδων ἀθύρειν, puer ludibundus. Polit. interprete.

Ἄθυρτος, nullo ostio obstructus. ἀθύρτου σώματος, Plutarch. os effrænæ, & quasi ianitoris egens.

Ἀθύσσω, misceo: alapis percutio, μιγνύω, μαπίζω.

Ἄθυτος, ὁ ἡ, profanus: ἄθυτα ἱερὰ κατιδεῖν, prouerb. dicitur de commoditate aliqua præter spem accepta, Naz. an.

Ἄθῳος, ος, ὁ, impunitus, illæsus, ἀζήμιος.

Ἄθῷος, ὁ, ἡ, innocens, illæsus. Demosth. ἀεὶ σφ. ἀθῷος ἐγὼ φιλίππου φανοῦμαι, i. ἀδικῶν, qui sine offensione euasit Philippi potentiam. Aristoph. πρ. cum genitiuo, οὐδ' ἀθῷος χρὴ πλεῶν ἀθῷος ἢ), verberibus immune & sacrosanctum.

Ἀθῳόω, μόσω, non mulcto, absoluo, libero. ἀθῳοῦν τι ἢ φόνου, pro ἀθῷον, ος πεποίηκε, i. innocentem, seu expertem te cædis facio. Accipitur pro sum fine iactura, inde ἀθῴωσις, εως, ἡ, impunitas fugientium ad templa. Dicitur etiam ἀθῴωσις, absolutio rei & liberatio per acceptilationem in Pandect. Χρηματικὴ ἢ ἀθῴωσις. ἀθῳωτὴς, iustificatus & impunè ferens.

Ἀθώνευτος, inadulabilis, immitis, in Epigr.

Ἄθωράκιστος, ὁ ἡ, inermis.

Ἀθώρακτος, non remulentus, ἢ μὴ μεθύων, Galen.

Ἄθως, τὸ ἄθω, mons est Thraciæ adiacens circa Lemnum insulam. hunc montem, quum cõtinenti coniunctus esset, Xerxes ducta fossa insulam reddidit. vnde Iuuenalis, Vellificatus Athos. Est in eius cacumine vrbs eiusdem nominis ἄθως, in qua homines qui ἀθῷοι dicuntur ab Herodo. cẽtum & triginta annos viuere dicuntur. Nonnulli grammat. declinant ἄθως τοῦ ἄθεως, & per syncresim ἄθως, vt μέτως μέτω, vnde fiat ἄθω, in accusatiuo: non inficiantur tamen declinari ἄθως τοῦ ἄθω, vt μέτως μέτω. Ab ἄθως fit locale nomen Ἀθωίτης, & fœmin. Ἀθωΐτις, pro montis incola: nam pro ciue dicitur Ἄθωίτης, authore Stephano.

Ἀθῴως, citra damnum, innocenter, impunè.

Ἀθῴωσις, εως, ἡ, impunitas, vt fugientiũ ad templa. ¶ Itẽ absolutio rei & liberatio per acceptilationem, in Pandect.

Αἱ, articulus fœminini generis aspirato spiritu sine accentu. relatiuum autem spiritu item aspirato & cum accentu, αἵ, διὰ τὸ αἱ πῖνες. Eodem solet vti Homer. αἱ τὸ αὖτις, ἐπὶ ἧκε. ¶ Cæterum quum accipitur pro vtinam, κῆ ἀπεσκίμην τὸ αἴθε, tenui est spiritu & accentu circumflexo. ¶ Αἱ autem interdum accipitur cum spiritu tenui, & tũc est ἐγκλιτικὸν ὀλοφύρσεως, seu θρηνητικὸν, i. hei, quod tamen circumflecti Suidas tradit. Aristoph. in Pluto. αἱ πάλαι, ὦ μῖσερ, vel hei, heu te miserum! Vnde fit Αἰάζω σὲ τὸν θάνατον: interdum geminatur, αἱ αἱ, heu heu. ¶ Αἱ pro εἰ etiam legitur. Thucyd. lib. 5.

Αἶα, ας, ἡ, terra. ἡ γαῖα seu γαῖα, ora, terrarum orbis. Iliad. γαιήοχος αἶα, alma tellus.

Αἴαγμα, ατος, τὸ, luctus. Interdum σπαραγμὸς.

Αἰάζω, μ. αἰάξω (sunt qui αἰάσω) lamentor. Gaza αἰάζοντες, vertit tibicines & lamentantes ex Aristot. lib. 5. animal. ca. 7. Fit autem ab αἴ, pro heu. Sophocles, ναὶ γὰρ πάφυγ κἀγὼ δὶς αἰάζειν ἐμοί.

Αἰακτήρ, ὁ, verberatio, μάστιξ.

Αἰακτίζω, verbero.

Αἰακτὶς, poculi genus, ab Æaco, Athen.

Αἴακτος, deflendus, Aristoph.

Αἰάκτος, & Αἰάκτιος, ου, grauis, χαλεπὸς, Sophocl. in Aiace,

Aiace, ποικίλῃ αἰάκτῳ κεκλημένος, &c. i. σκοτεινῇ.

Αἰάκτων, ωνος, ὁ, possessiuum est à nomine αἴαξ, Epigr. ¶ Αἰάκτειον τὸ, Aiacis tumulus.

Αἴδηλον, peccatum, ἁμάρτημα.

Αἰάκτειος, ὁ, Aiax: ἀπὸ τῦ αἰάζειν.

Αἰαμπάγη, opercula, κατακαλύμματα, Hesych.

Αἰανῆται, ipsi auditores.

Αἶαξ, stulte, ἠλίθιος.

Αἴαξος, varius, ποικίλος.

Αἰάπλια, ὄνος, ianua.

Αἰαῖ, heu, dolentis & indignãtis, pro αἴμοι: interdum admirantis, Aristoph. πρ. Αἰαῖ πονηρὸ γ' εἶδος, &c. i. papæ. Idem, αἰαῖ πάλαι, hei misero.

Αἴασις, declive, obliquum.

Αἰγαγρὸς seu Αἰγάγρος, ὁ, ἄγρ. Θ., caprea, Plinio rupicapra.

Αἴγαγρος, calceorum genus.

Αἰγανέη, vel Αἰγάνεια, ης, ἡ. Eustath. scribit iaculi leuioris esse speciem, ἀπὸ τῦ ἄγαν ἰέσθαι, quod longius mittatur. Iliad. δ. & Odyss. ω.

Αἰγάνεον, Aduerbiũ, subito. αἰῷ τι ἀίσσω, Apol.

Αἰγάκα, pellis caprina: dicitur & αἰγέα.

Αἰγάκτειος, ὁ, caprinus. Hom. Ilia γ. κακοὶ δὲ αἰγάκτῳ.

Αἰγάκτερος, ὁ, populus, sed nigra proprie. nam alba populus λεύκη dicitur, vide Theophr. lib. 5. de caus. plant. ca. 8. Æneid. 8. *Herculea bicolor cum populus umbra, &c.*

Αἰγαλάτης, ου, ὁ, caprarius, in Epigr.

Αἰγαλεὺς, piscator in litore degens, Alciphr.

Αἰγαλίδες, αἱ, membranæ in oculis nasæ, aut cicatrices oculorum subalbidæ.

Αἰγιαλίτης ἄμμος, litoralis arena, Dioscor. lib. 5.

Αἰγιαλὸς, ὁ, ὁ, litus. ἀπὸ τῦ πλέω αἰόλῳ γαίῃ τε ἴδ' τ' ἄλλῃ. Item in litore habitans: vnde Achaia propter vrbes in litore dispositas antè αἰγιαλὸς vocata est, teste Plinio.

Αἰγιβάτης, ὁ, ὁ ἡ, litoralis.

Αἰγίβατος, ὁ, caprarius, à capris depastus, Epig.

Αἰγίζουσα, ης, ὁ, capras pascens: αἰγίζουσα γῆ, Epig.

Αἰγίδιον, τὸ, hœdulus, lib. 1. Reg. cap. 10.

Αἰγίζω, μ. ίσω, capras pasco: aliquando διαπτῶ, diuello & tempestate affligo, apud Æschyl.

Αἰγιθαλὶς, ὁ, ὁ, parus, auis quæ apib' nocet, odio maximo prosequitur acanthillida. Plutar.

Αἴγιθος, & Αἰγίθος, auis, quæ & salus dicitur.

Αἰγίκερως, ὁ, capricornus, in Epigr.

Αἰγιλιπεῖς, sunt pulcherrimæ caricæ, Ath. lib. 14.

Αἰγίλιπος, felis, pro αἴλουρος.

Αἰγίλιψ, πος, ὁ, ἡ, ὁ, excelsus: vnde αἰγίλιψ πέτρα, rupes adeò alta, vt præ altitudine capris sit inaccessa, Iliad. ι.

Αἰγίλωψ, πος, ὁ, species roboris seu quercus, Theophr. lib. 3. plant. ca. 9. Item auenam significat frugiferam, & equis aptam: inanis enim auena, βρόμος dicitur, quod colligere facile est ex codẽ Theophr. de causis plant. lib. 4. ca. 6. & 7. Dicitur & αἰγίλωψ oculi vitium, quod & ἀγγίλωψ dicitur. Αἰγίλωψ autem fomat oculum caprinum, à vitio scilicet & labe, quæ capris tere propria est & continua. ἀγγίλωψ autem dicitur ab ἄγγος, i. prope, ὁ ἀφ' ὑπόπτης, i. oculus.

Αἰγιναία, ας, grandia rerum venalium onera, ab Attico talento, quod in Ægina insula maximum erat. Cælius lib. 11. cap. 37.

Αἰγινήεις, εσσα, capris abundans, Homer.

Αἰγίοδος, ὁ, Salus, auis, Aristot. 9. Anim. cap. 15.

Αἰγίοχος, ὁ, gestans Ægidem, Iouis epitheton.

Αἰγίπαν, ανος, ὁ, semicaper Pan, Syluanus, Plut.

Αἰγιπόδες, ων, capripes.

Αἰγίπυρος, ὁ, idem.

Αἰγίπυρος, genus plantæ, Theocrit. εἰδ. ζ'. vide Seruium in 8. Æneid.

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, pellis caprina, Herodot. μιτρ. ¶ Apud Dionysium & Pausaniam, est rete ex coronis corextum, cuius vsum non explicãt. vnde ἐπαιγίζω, grauiter spiro. ¶ Est præterea ἡ αἰγὶς, quidam quod pino arbori innascitur. Theophr. li. 3. plant. cap. 10.

Αἰγὶς ὁ, caper castratus, Hesych.

Αἴγιον, interpretatur Pollux ἀμφίλλω, i. cunatam panis offam in ius demersam aut pulmentum. αἴγιον verò Hesychius accipit pro vomeris catenis.

Αἴγλαξ, ὁ, splendor, fulgor, lux, lumen. ¶ Item λαμπηδὼν, cicindela. Est etiam placentę genus, Pausan. ¶ Et tactus infortunatus tesseratum.

Αἰγλήεις, εσσα, ὁ, αἰγλήεσσα, τὸ αἰγλήεν, splendidus, lucens, lucerna, Iliad. καὶ αἰγλήεντες ἐλέφαντες.

Αἰγλοκόδιον, apud Sophocl. pro amictu: apud Epicharm. pro pedica ἀγκυλὴ ποδός.

Αἰγοβότης, ου, ὁ, caprarius, caprarum pastor.

Αἰγοβοσκὸς, ὁ, caprimulgus, auis nomen.

Αἰγοδίφαξ, caprisequus.

Αἰγοθήλης, caprimulgus, auis nomen.

Αἰγοκέφαλος, Hippocr. βουκέφαλος Theophr. & πῖλος Dioscor. fœnum Græcum, siue filicia & filicula Plinio.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus, Procl. de sphæra.

Αἰγοκέφαλος, ου, ὁ, capriceps, auis Aristot. 1. Anim. cap. 12.

Αἰγόλεθρος, herba caprinoxia.

Αἰγοπόμιον, i. αἰγόλειον, caprile.

Αἰγονόμος, capratum ductor, & locus capris pascendis accommodus. Epigram. αἰγονόμος μυκλάν.

Αἰγόνυξ, υχος, vngulas habens caprinas, Epigr.

Αἰγοπόδες, capripes, in Epigr.

Αἰγοσφάγιον, qui caprina est facie.

Αἰγοσφάγος, cognomen Iunonis apud Spartas, quod caprę ibi illi immolarentur.

Αἰγόλις, vitex, salix amerina, λύγος, ἄγνος.

Αἰγύλος, ὁ, ὁ, abscessus inter nares & maiorẽ angulum oculorum per quem pituita distillat.

Αἰγυλώπιον, ου, τὸ, abscessus est sub palpebræ tortulo, i. super pilorum locũ Celsi. Dicitur & κιγλίς.

Αἰγυπιὸς, ὁ, ὁ, vultur, ὄρνις, auis prædatrix, Aristot. 6. Animal. cap. 1. Herodot. αἰγυπιὸν δύω ζεύγεα, &c. duo vulturum paria.

Αἰγύπιος, nocu', & stellio, σίντης, ὁ ἀσπάλαξ.

Αἰγυπτιάζω, μ. ἀσω. pro vafrè & versutè ago.
Αἰγύπτιος, ου, ὁ, Ægyptius, Gentile.
Αἰγυπτιστί, Ægyptiacè, Ægyptiaco ritu seu habitu, Theocr. edyll. 6.
Αἴγυπτος, Ægyptus. Stephanus tam pro fluvio Nilo quàm regione dici putat Αἴγυπτον, ὀνομαθῆναι ἀπὸ τοῦ Αἰγύπτου τοῦ Δαναΐδος ἀδελφοῦ.
Αἰγυπτος, genus floris rubescentis, Interpr. Aristophan.
Αἰγώλιος, ὁ, vlula, auis nocturna, Aristot. 8. animal. cap 3.
Αἰγώλιος, ου, ὁ, caprile.
Αἰγωνυχον, τὸ, genus herbæ, sic dictæ, quòd vngulas caprinas duritia referat eius semen.
Αἴγωνος, caprinus: vnde αἴγωνα ὕμνησεν, Aristot.
Αἰδάκης, dominus, δεσπότης, Hesych.
Αἰδάκης, cunctator, Tarentinis.
Ἀΐδης, ὁ, Doric. sepulchrum: Pluto, inferi.
Αἰδέομαι, μ. αἰδέσομαι & αἰδήσομαι, ἀόρ. ἀ. ἠδέσθην, reuerebesco, reuereor, admiror. Xenoph. 1. Pædiæ, αἰδούμενος τὸν ἀριστοβουλίου &c. præstanti reuerentiam. Odyss. ξ. ἐγὼ δ' αἰδόμην, i. πιθέσθην. ¶ Accipitur etiã in malam partem pro ἀγωνιᾶν, Plutarc. οἱ δ' ἐδόκουν αἰσχύνεσθαι, Αἰδεῖσθαι τὸ αἰγυπιάζεσθαι κηλοῦσι, καὶ τὸ ἠλιδῆ χαίρειν, καὶ τὸν φίλιππον ἐκκαλεῖσθαι: vnde αἰδεσθεὶς, reuerituus. Interdum pro πιθόμενος, placatus, iniuriam remitto. apud Gregor. φιλῶ αἰδεῖσθαι εἰδότα, dicitur is qui amico exorabilem se præbet.
Αἰδήεις, syluestres: vel quorum puduit.
Αἰδής, ες, incomprehensibile, ἀκατάληπτον.
Αἰδήμων, ου, ὁ, venerabilis, verendus Liuio. Dicitur quoque αἰδήμων, inuolatum. ¶ Αἰδήμονα δῶρα, dicuntur persuadentia aut exorantia dona.
Αἰδημοσύνη, ης, ἡ, verecundia, veneratio.
Αἴδησις, εως, ἡ, vltionis, animaduersionisque remissio, Demosth. Bud. Comment.
Αἰδήσσε, reuerentiæ plenus, reuerentiam habens.
Αἰδίομαι, ῶμαι, vt docet Vrban. reuereor.
Αἴδιλον, τὸ, pro ἄδηλον, obscurum, exitiosum, Iliad. ι. αὐτὸς ἰχθύσιν πᾶσι δ' αἴδηλον, genuisti filiam nocentem. Ilia. ζ. ὡς τε πῦρ αἴδηλον, vt ignis exitiosus, i. edax.
Αἰδηλέω, euanido, fluxim. latenter, ἀφανίζω.
Αἰδημονέω, μ. ἠσω, verecundiam seruo.
Αἰδήμων, ονος, ὁ, ἡ, verecundus, Aristot. 2. Ethic. ἡ αἰδήμων, medium facit inter κακοπλοΐαν & ἀναίσχυντον, i. attonitum & impudentem. ¶ Αἰδημόνως, verecundè, reuerenter.
Ἀΐδηλος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ τὸ ἄιδηλον, obscurus, ἀφανὴς, Hesiodus.
Ἀΐδης, seu ἀΐδαο, ου, ὁ, Orcus, Pluto, ἀΐδης, inferi, ab ἀ priuat. & ἰδῶ, video, quòd omnia ibi sint tenebricosa.
Ἀΐδιος, ὁ, ἡ, ὁ, sempiternus. Aristot. de mundo, κινεῖσθαι δὲ τὸν ἀΐδιον ἀριστοτ. perpetuo motu currens. τὸ ἀΐδιον, perpetuitas. ἐν ἀΐδιον, in perpetuum.

Ἀΐδιος, ου, ὁ, æternitas.
Ἀΐδιος, semper, sempiternè.
Ἀΐδνις, obscurus. ¶ Ἀΐδνις μῦθος, apud Plut. in Thes. insuperabile lutum exponit Lapus.
Ἀΐδνος, ου, ὁ, tenebrosus, σκοτεινός, Hesiod. in Theogon.
Αἰδοῖος, αἰδέσιος, venerabilis.
Αἰδοῖα, τὰ, quæ pudendis adnascuntur.
Αἰδοῖον, ου, τὸ, dicitur tam de membro genitali maris quàm fœminæ. Herodot. li. 1. ἰδόμενοι οἱ ἐκ τοῦ αἰδοίου τὸ δυναδὸς τοῦτο φαινόμενον, videbatur sibi videre ex filiæ genitalibus vitem nasci.
Αἰδοιόμαχος, ου, ὁ, morbus pudendorum.
Αἰδοῖος pro αἰδοῖος, venerabilis, cassus, Ody. ι. αἰδοίοιον ἰδέσθαι, dignis dedi αἰδοῖα, fœmin. gener. Iliad. β. παρὰ δὲ αἰδοῖα ὑδάτων εἰσαπέβαινον, &c.
Αἰδοιοφόρος, ου, ὁ, ἡ, genitalis speciem refertes.
Αἶδος, εος, τὸ, reuerentia.
Αἰδοῦλοι, οι, qui propinqui sunt Plutonis spelunæ, graciles, & vesco corpore.
Αἰδοφόρος, verecundus.
Αἰδρεία, ας, ἡ, imperitia, Hesio. ἀϊδρείῃσιν ἀϊδρείῃσι νόοιο: legitur & αἰδρείᾳ pro eodem, & αἰδρείῃ, apud Herodot.
Ἀϊδρόφρων, insciens, Nicãd. dicitur & ἀϊδρόφρις.
Ἄϊδρις, seu ἀϊδρείς, ος, ὁ, ἡ, imperitus. Iliad. γ. Hesiod. χώρου ἀϊδρείῃσιν, ἀϊδρείῃσι, regionis ignarus.
Αἰδρόφρις, ὁ, perspicuus. ¶ Αἰδρόφρις, perspicue, & imperite, διὰ τὸ ἀμαθῶς, ἀϊδρείῃσι.
Αἰδυάδης, audax, temerarius, θρασύς.
Αἰδύω, dico, nomino: ἀϊδύει de gallis dicunt Attici, non autem κακῶς ἔχει, nisi extraneum irridentes, Hesych.
Αἰδώ, τὸ, per crasin, pro αἰδόα, pudenda, Ilia. ζ.
Αἰδώ, οῦς, ἡ, apud Philetam, i. αἰδώς.
Αἰδωνεύς, ῆος, ὁ, Pluto, ἀΐδης, Hesiod. Cicero αἰδωνέα pro terra interpretatur, vt ἄερα pro aere, lib. 2. de Natura deorum.
Αἰδωνία, lethalia, pestifera, θανάσιμα.
Αἰδώνια, aulæ muri & parietes.
Ἀϊδωνιαχαλκέως, incomprehensibili modo.
Αἰδώς, οῦς, ἡ, in accusat. αἰδῶ, Plut. in Solon. αἰδὼ μὲν οὖν οὐκ ἦν πολὺ ὄφελος πᾶσιν, cum omnes sunt reuertiti. in vocatiuo αἰδοῖ: pudor, verecundia, Aristot. lib. 1. mag. moral. cap. 30. & Ethic. ca. 7. ¶ αἰδοῦς μὲν ἄρχῃ, Hesiod. & αἰδοῦσθαι, vel αἰδεῖσθαι, pro αἰδοῦμαι, Aristoph. in Nebul.
Αἰεί, semper. διὰ παντός: Illia. ά, Αἰεί τοι φίλος ἔσσι, &c. αἰεὶ apud Hippocrat. pro ἀεί, vt notat Gal. in Glossit.
Αἰζηός, ου, ὁ, sempiternus, qui semper est, Epith. Dei, Odyss. ξ.
Αἰζηωνες, apud Milesios dicti sunt potentiores, quòd semper in nauibus consultarent. Cæl. Chaleag.
Αἰζηώνες, οἱ, sempasiones aues: omnibus enim anni temporibus conspiciuntur.
Αἴθαλος, & ἀίθαλος, mariti duarum sororum.

Αἴθ,

Αἰθ pro ἀεί, semper. Iliad. ά. ἀεὶ ἀϊδνὸν ἔπνει.
Αἰθαιθή, domus æterna.
Αἰθαλόεις, fumolentus, mortis epith.
Αἰθαλόω, ῶ, colligo, in fauillas redigo, αἰθαλῶν λιγαιὼ, colligo fuliginem, Dioscor.
Αἰθάλυρος, lauri ramus, vel bacca. Hermol.
Αἰετός, aquila ἀετὸς, Odyss. ὁ. Ἀλλ' ἐχέτω τὸν αἰετόν. Est & aquila piscis, Aristot. anim. 5. cap. 5.
Αἰζηός, lætum germen.
Αἰζηός, incertus, è conspectu euanescens.
Αἰθαλής, perenne, perpetuum αἰθάλεος δυνατός.
Αἰθαλής, ὁ, ἡ, iuuenis, Iliad. Ζ. πέρσας ἀζηχέα λαὸν ἀπ' ἀνθρώπων αἰζηῶν, i. ναυτῶν. Hesiod. pro viro accipit, τὸν μὲν ἀκμαίοντα καὶ αἰζηὸν ὄντα πόνοις. Dicitur & ἀπὸ τοῦ Ἡσιοδ. αἰζήϊος δώσει, i. νίκην.
Αἰζηρότης, siccitas, ξηρότης, ariditas, ἀζηρότης.
Αἰζηρός, ardens & ariens, dicitur que de Vulcano.
Αἰθαλή, terra.
Αἰθαλόω, maledico, Hippocr.
Αἰθαλόω, vel αἰθάω, fruteta, arbusculæ.
Αἰθά, pro αἶα, terra.
Αἰθαλέος, valde graue, molestum.
Αἰθαλόεις, venter nouem διάφορα κοιλώματα.
Αἰθαλόω, ῶ, fuligo λιγαὶ, apud Luci & Dioscor.
Αἰθαλίδες, animalia frumentum rodentia, Hesy.
Αἰθαλώδεα, (corrupte legitur αἰθαλέα, apud Galen. in Gloss. Hippocr.) sunt nota & circuli in cute, similes his rubris qui ex igne cõtrahuntur, ab αἴθω, i. vrere. hinc αἰθαλώδης.
Αἰθαλόεις, ντος, ardens, epith. cicadarũ, Theocr.
Αἰθαλόεις, εντος, ὁ, ἡ, ἀφ' ἡλίου καίεται, τὸ ἀφ' ἡλίου, ardens, nigricans. αἰθαλόεις θεὸς, Vulcanus deus dicitur fuliginosus, Hesiod.
Αἰθαλοκαμινία, æ, fumi, impostura, ἀθαλοκαμία.
Αἰθαλώδης, ὁ, fuligo fauilla, αἰθαλώδη τὰ πυρὶ ἀπὸ φρυγόμενα. ¶ Item pro ardenti exustóque apud Pindar.
Αἰθαλόω, ῶσω, comburo, in fauillas redigo, αἰθαλῶν λιγαιὼ, colligo fuliginem, Dioscor.
Αἰθάλων, idem.
Αἰθαλώδης, ες, fuliginosus, Aristot. de mund.
Αἴθε, εἴθε, vtinam, Odyss. Αἴθ' ὄφελον μίμνειν, vtinam manssissent. ¶ αἴθ' ἦεν, vtinam liceret. ¶ αἴθε & εἴθε optatiuis additur ad maiorem vehementiam: indicatiuis autem ob necessitatem, vt αἴθε ἤρμοσε.
Αἰθερομαχέω, per ætherem ingredi, in Epigr.
Αἰθέρος, ου, ὁ, Ætherina piscis, Aristot. li. 6. anim.
Αἰθέριος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, æthereus, αἰθερώδης, Aristot. de mundo genere formi. dixit, μὴ ᾖ πᾶν αἰθέριον ἢ ὑπὸ φύσιν, &c.
Αἰθερώδης, ὁ, ἡ, idem.
Αἰθέριος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, mundè, puré.
Αἰθέριος, Cæsio, per aerem vagor, Lucian.
Αἰθέριος, qui per æthera currit. Epigr.
Αἰθερόβιος, ὁ, ἡ, ætheris speciem referens.
Αἰθερώδες πνεῦμα, spiritus æthereus, i. tenuis, Galen. 2. ad Glauc.
Αἰθήρ, ερος, ὁ, ruber. Nic. in Alexiph.
Αἰθήρ, ερος, ὁ, & Æolicè ἀείθης, genere fœm. apud Pindar. i. æther. propriè aër sublimis & ardens, à verbo αἴθω, vt vult Anaxagoras, ætheris nomine ignem significans. Aristot. li. de mũd. deduxit ab ἀεὶ semper, & θέω curro, & pro cælo accipit, quòd perpetua volubilitate rotetur & currat. αἰθέρα δινεῖν, cœlum conscendere, Sophocl.
Αἴθων, peplus, Cratinus apud Hesych.
Αἴθι, vtinam, pro αἴθε.
Αἴθων, aptus comburi, vt αἴθων ξύλα. Item, mordax, niger, vt κραπὸς αἴθων. Dicitur & ἀπὸ τοῦ Αἴθων.
Αἰθωνεύδης, Bacchum ita vocat Anacreon.
Αἴθων, Λιτὰς, esca.
Αἴθυκες, vel Αἰθύλικες, propriè sunt phlyctænæ, i. pustulæ ex igni, pustulæ rubeæ in summa cute: legendum puto αἰθάλικες.
Αἰθύσσω, ardeo, accendor.
Αἴθων, λαμπρὸν, μιλθῶν, ignitum, nigrum: αἴθων ἐμελάνησεν, ignem iniecisse, Eurip.
Αἴθων, ωνος, ὁ, æstus, ardor, apud Apol. πῦρ καὶ φλόξ.
Αἰθωνιός, ὁ, ἡ, ardens, καὶ μιλθῶν, μέλας.
Αἰθωνιστής, portitor, testudo, Ilia. ζ. ἐν αἰθωνιστῆρι δώμασι. Interdum participium est fœmin. pro λάμπουσα, splendens.
Αἰθωνιός, ὁ, ardens, μέλας, nigricans, λαμπρὸς, αἰθωνα olim vocat Hom. nõ à colore, vt quidam volunt, sed quòd semina quædam caloris in se habeat, Gell. li. 17. ca. 8. αἰθωνα χαλκὸν, splendidum æs.
Αἰθωνιόν, τὸ, scabellum quod mulieribus pedes sustinet.
Αἰθριάω, μ. ἀσω, tẽpestatem fero: sub dio versor.
Αἰθρηδών, ὁ, splendor aëris, sudum, serenitas.
Αἰθριηγενέτης, ου, ὁ, & Αἰθριηγενέτωρ, ορος, ὁ, ἡ, serenitatem inducens, Odyss. ε. epither. Boreæ.
Αἰθρία, ας, ἡ, & Αἰθρη, aër sudus aperta séque. Gaza ex Aristot. de mund. ὑπὸ τὴν αἰθρίην, sub dio. Aristoph. in Plut. ἀσκαλίζ' ἐντεῦθεν πρὸς τὴν αἰθρίην, salta hĩc ad aurã. Αἰθρίᾳ opponitur ὑπαίθρῳ.
Αἰθριάζω, μ. ἀσω, sereno. ἀπαιθριάζει apud Aristoph. pro eodem: αἰθριάζειν, est etiã aliquid aperto loco ponere, seu exponere cælo.
Αἰθρινὸς, matutinus, ἑωθινός.
Αἰθριοκοιτία, μ. ἠσω, sub dio dormio, Theoc. εἰδύλ. 5.
Αἰθριον, atrium. Ioseph. αἰθριον διαμέτρου μήκους.
Αἴθριον, celer. ταχύς.
Αἰθριος, ὁ, ἡ, serenus, αἴθριον κατέσκηψε, apud Dioscor. serena cæli constitutio.
Αἴθρος, ου, ὁ, frigus matutinum, Odyss. ξ. αἴθρῃ κεκρυσταλλωμένος, frigore consectum. Suidas tamen exponit αἴθρα καῦμα, ἀπὸ τοῦ αἴθω vt Latinis pruina ab vro.
Αἴθυια, incitabulum Gellio, suscitabulũ Varroni, fomes & incentivum. Polyb.
Αἴθυια, ας, ἡ, mergus. Virgilius ex Arato vertit fulicam, quæ etiam ab Hom. Interp. dicitur φάλη. Est etiam αἴθυια mortarium, & herbæ cuiusdam species, apud Hesych.
Αἰθύσσω, μ. ὑξω, suscito, moueo, καίω, calefacio.

Αἴθω, -ομαι, fulgeo, ardeo: actiuè etiam accipitur, ἀμφὶ γυνὴ ἔθεν ἔθεν καὶ πῦρ ἔθηκεν, vxo. Herod. in Melpomene, πῦρ δὲ ἔθον τοῖσι ἐκείνοισι ἐπὶ χρόνον καὶ πολλὸν ἔθον; quid volentes venirent in regionem, ac ignem accenderent? Vnde passiuum αἴθομαι, vror, candeo. Sæpe etiã qui αἴθω pro spiro accipiãt.

Αἴθων, expiro, ἐκπνέω, Homer. καὶ θυμὸν ἀϊθῶν.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ardens, ἐμπυρος, Hesiod. πέλεκυν αἴθωνα σιδήρῳ, secare splendenti ferro. Interdum pro virili, & bellicoso accipitur αἴθων ἀνὴρ à Sophoc. in Aiace. Interdum αἴθων dicitur à βίᾳ θ. λιμὸς: vide Suid.

Αἴκε, & αἴκεν, pro ἐὰν, si.

Αἰκάζω, μάσσω, voco.

Αἰκαλίστης, ου, blanditiæ.

Αἰκαλόω, decipio, adulor, αἰκαλόωσα κυνὸς, cani blandior, Eurip.

Αἰκάλος, ου, ὁ, adulator. κόλαξ.

Αἴκεν, si, Αἴκεν πως βούλῃσι καὶ οὐ τόσα ἐθέλῃ, si forte velit. Ilia. ι. est & optantis aduer. Ilia. ι.

Αἶκες, impetus proprie bellici in conflictu acierum, ὁρμὴ: pro ventorum reflatu, Apoll.

Αἶκη & Αἰκὴ, ἡ, impetus, ἰσχὺς, πίεσις, impulsus.

Αἰκία, ας, ἡ, verberatio, vulneratio, pulsatio, plaga. vnde κλίσις δίκη, actio iniuriarũ ob verbera, Demost. Plat. de Leg. βίαιον ἢ τὸ τοῦ σώματος πρὸς ἄλλο, vinlentum omne verberandi genus. ¶ τὸ Αἰκὸν apud Herodot. læsio, damnum.

Αἰκίζω, μι. ισω, cædo, contumelia afficio, Sopho. in Aiace, ἀλλὰ μὰ δίας ἀλκιμα ἐλίβοντι αἰκίζει, ἐκ θυβρίζῃ. ¶ Vnde, Αἰκιστὴς, contumeliosus, ὑβριστὴς. ¶ Αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, αἰκία, ὕβρις, iniuria, flagellatio. ¶ Αἴκισμα, ατος, τὸ, flagrum. ¶ Αἰκιστὴς, contumeliosus. ¶ Αἰκίσμα, ης, contumelia afficiens.

Αἶκλον ἢ αἴκλον, cibus, vnde ἐπαίκλιον. Eustath. Iliad. ω. Est etiam τὸ δεῖπνον, prandium, Athen. lib. 4.

Αἴκλος, ου, ὁ, vespertinus. ¶ αἴκλοι, anguli iaculi.

Αἰκλὸς, turpis.

Αἰκλὸς, ἄστος, ὁ, impetuosus, violentus.

Αἰκλῶς, crudeliter, contumeliosè, αἰκιστικῶς.

Αἶκος, ὁ, ingens, ineffabilis. vel αἴκος, inaccessus.

Αἰλάω, adulor, θωπεύω.

Αἴλινος, τὸ, siue ὁ Αἶλινος, lugubris quædam cantio, Soph. in Aiace: vide Athen. lib. 14.

Αἰλινὸς, ὴ, όν, miser, lamentabilis. δύσμορος.

Αἶλος, affinis, σύγκλωβος: & herbæ nomen.

Αἰλοκράδης, radicis nouem. (ος.

Αἰλοῦρος, qui mores subinde mutat, i. κολακευτὴς.

Αἰλουρόω, ῶ, ἄσω, ἄλλοιον τὴν μορφὴν ἔχω, ἀλλοιοῦμαι.

Αἴλουρος, ὁ, ἄλλοιον, feles seu felis. ex Aristot. de animal. lib. 5. cap. 2. vide Herodot. in Euterp. cur ab Ægyptiis ælluri seu feles colantur.

Αἷμα, ατος, τὸ, sanguis, cruor, cædes, & τὸ ἐκ τοῦ σώματος αἵματος ἀναχωρῶν, sanguinis excretio, quæ & λείποσπος dicitur. ἐν αἵματι φίλῳ, rem cædis esse, Demosth. ¶ Αἱμάτιον τὸ, diminutiuum, sanguis exiguus.

Αἱματώδης, ους, ὁ, sanguineus. αἱματικὸς. Iulius. Euri.

Αἱματολογέομαι, parentationes: quasi animæ mortuorum sanguine saturentur.

Αἱμάλοψ, cruentus: αἱμάλοπα δίψαν, in Epigr.

Αἱμαλὸς, color sanguinem præ se ferens, Dioscor. lib. 2.

Αἱμαλωπὶς, cruenta suffusio præsertim in oculis. ¶ αἱμαλωπὶς, quibus oculi sunt cruentati.

Αἱμάξυια, ἡ, sanguinis excretio.

Αἱμασιὰ, ἡ, sepes, septum. Herodot. lib. 1. ἀπὸ τῆς αἱμασιᾶς ὁδὸν. Proprie macecia est sine luto cementorum. ¶ Αἱμασιάδης, macerioſus, Plat.

Αἱμαστιχία, ας, ἡ, sanguinis effusio, Hebr. c. 9.

Αἱματεὺς, culter, Sophocl. μάχαιρα.

Αἱματηρὸς, ἡ, όν, cruentus.

Αἱματίας, ου, ὁ, obsonii seu farciminis genus ex sanguine, Cel. li. 14. ca. 56. vide Pollu. lib. 6.

Αἱματίζω, cruorem mouco, Aristot. de musca.

Αἱματικὸς. Aphr. & Αἱματώδης, ους, ὁ, sanguineus.

Αἱμάτιον, τὸ. Dimin. sanguis exiguus.

Αἱματίτης, lapis sanguinẽ reprimẽs. Dioſc. li. 5.

Αἱματόεις, ἔσσα, ἔν, cruentus, sanguinolentus.

Αἱματοπότης, ου, ὁ, sanguinipota, sanguinarius, φονεὺς. Aristoph. vnde Αἱματοποτεῖν, bibere sanguinem.

Αἱματορρυὴς, ὴος, ὁ, ἡ, sanguine manans. Eurip.

Αἱματοσταγὴς, ὲς, ὁ, ἡ, sanguine distillãs, Euri.

Αἱματοφλὸξ, ὸξ, ὁ, ἡ, venæ oppletæ sanguine, apud Hippocr.

Αἱματόφυρτος, ου, ὁ, sanguinolentus, Epigr.

Αἱματόω, μ. ώσω, cruento. Actium. Xeno. 1. Paidiæ, pro interficio, φονεύω.

Αἱματοχαμμαίνω, lanio, sanguine perfundo, Sophocl. αἱματόξυε τὴν δικτύλαν, sanguine tingere digitum.

Αἱματώδης, ους, ὁ, ἡ, sanguineus, cruentus, Galen. 2. ad Glauc.

Αἱματωτὸς, ου, ὁ, sanguinarius. αἱματωτοὶ δικασταὶ, Eurip. vocat furias.

Αἱμάτωσις, sanguinis generandi munus, Gale.

Αἰμὶ, nisi. Theocr. εἰσὶ. i.

Αἱμιποτὴς, pro αἱματοποτὴς, sanguipotor.

Αἰμνὶς, vocatur vas quo excipitur sanguis.

Αἱμοβαθὴς, ὁ, ἡ, sanguine tinctus, Sophocl.

Αἱμοδόκος, ὁ, sanguinarius. Gaz. 8. Anim. Aristot.

Αἱμόδωρον, τὸ, genus herbæ quæ cumino & fœnugræco innascitur, Theophr. plant. li. 8.

Αἱμοὶ, saltus, loca nemorosa, φρικοὶ, Æschyl.

Αἱμόλεσχος, apud Hippocr. exponit Galen. in Gloss. monentia stridorem qualis est stertentium αἱμολεσχήματα exponit Phauor.

Αἱμομανὴς, incæstuosi, incæsti.

Αἱμοπόλικτος, excreans sanguinem, vide num sit legendum αἱματόλικτος.

Αἱμοπυὸς, ὁ, cruenta excreans.

Αἱμορραγία, ας, ἡ, sanguinis eruptio. Dioscor. li. 2. τὰς ἐκ τῆς μυκτῆρος αἱμορραγίας, i. sanguinis eruptiones e naribus. ¶ Αἱμορραγέω, μ. ήσω, sanguinem fundo. Dioſc. lib. 5. αἱμορραγοῦσα ὕλη, sanguine manantes gingiuæ.

Αἱμορρέω, sanguine diffluo. ¶ Αἱμορρόη, ης, ἡ, fluxus

fluxus sanguinis. ¶ Αἱμορροΐς, ίδος, ἡ, hæmorrhois, sanguinis fluxus. Est & αἱμορρὶς, serpentis genus ex eo dictum, quòd morsu sanguinem eliciat. Luc. in Pharsal. l. 9. ¶ Αἱμορροῶ, οῦς, ὁ, ἡ. Item menstruata mulier.

Αἱμορυγὴς, cruentatũ habere rubrum, Hesych.

Αἱμὸεις, ὁ, nemus, arbustum.

Αἱμοφόρητος, ὁ, ἡ, cruentatus.

Αἱμοχαρὴς, sanguine gaudens, epith. Martis.

Αἱμυλὸς, blandè. αἱμύλα κινεῖται, Hesiod.

Αἱμυλία, ας, ἡ, facundia, illecebræ, festiuitas, Plutarch.

Αἱμύλιος, blandus, refert Plutar. in Numa Æmylios à Numa ipso nuncupatos ab vrbanitate Pythagoræ, i. ἀπὸ τῆς αἱμυλίας.

Αἱμύλιος, ἐπαπατῶ, i. decipio. vnde χρωμένος, ὁ ἐπαπατῶν ἄλλον ἐξ ἀγοντολίας, Int. Aristl.

Αἱμύλος, ὁ, ἡ, ἔρεμνος, blandus, varius, Plato de legi. li. 3. Epigr. αὐτὰρ αἱμύλος ἐστὶν ἀρηρὼς, vbi genere est fœminino, Odyss.

Αἱμύσσω ἐδώδιμος ἀκρὸς, dentibus dolco.

Αἰμύττω, idem quod αἱμύσσω.

Αἰμυδὸς, ὁ, ἡ, cruentus.

Αἰμυσίαινος, ὁ, ἡ, ὁ, dentium stupor, ex Aristot.

Αἰμυστάω, mihi dentes stupescunt, Aristot. in Probl. sect. 7. Dicitur & αἰμυστάω.

Αἰμυστασμὸς, ὁ, ἐδόντων, stupor dentium ob acerbitatem, veluti ex immaturo pomo.

Αἰμωδὴς, ὁ, cruentus: Αἰμωδὲς vero perite, ἐπὶ ἐχθρῶν ἐρεθισμοῦ, Iliad. ε.

Αἰμώδιον σῦκον, ficorum genus, Athen. 3.

Αἰμωδὸς, ὁ, ἡ, sanguinarius, cruentus.

Αἰνὰ, valde, difficulter: ἀπὸ τοῦ αἰνῶς. Ilia. α. i. difficulter enixa.

Αἰνήτωρ, ορος, ὁ, grauis virtute, Iliad. ν. αἰνήτορος.

Αἰνήτωρ, rebus clarus, Apoll. Rhod.

Αἴνησις, laudatio, commendatio, laus.

Αἰνητὸς, ὴ, όν, laudabilis, decorus.

Αἰνίσσομαι, ξω, vel αἰνίττομαι, ττω, laudo, approbo. αἰνῶ σε ὀρθὸν μένος, animi tui studiũ approbo. ¶ Apoll. 2 Dar. iunxit, pro assentior. ἀκρὸς ἢ πόδες ἦσαν ἰσάριθμοι. ¶ Interdum recuso significat, Hesiod. τὸ ἐπαίνεω αἰνεῖν, μεμφόμενός τι ἐς φρένα θέσθαι. i. Nauiculam laudo, sed onus vehat ardua puppis. Sic Virgilius in Georgic. Laudato ingentia rura: Exiguum colito. ¶ Apud veteres significat quoque irrigare, contundere, commouere, vt in ptisana fieri solet.

Αἶνος, honor, laus. Herodot. li. 8. εἶδε τὸν αἶνον μεγίστην ἔχοντα ἐν Θεμιστοκλέϊ, i. esset maximo in honore inter duces Themistocles. ¶ ὦ πάτερ μεγάλου δὴ, magna flagrans inuidia.

Αἶνος, laudo, probo. αἰνῶ.

Αἴνυμα, ατος, τὸ, obscurum inuolucrum, scirpus, Æschin contra Cresiph. ἀλλ' ὅπως μὴ αἴνιγμα, ἀλλ' ὅπως σαφῶς ἐρεῖται.

Αἰνιγματιστὴς, ὁ, qui per ænigma loquitur, qui captiosè & perplexè argutatur.

Αἰνιγματώδης, ους, ὁ, ἡ, obscurus, ὀσκώδης, tectus. ¶ Αἰνιγματικὸς, ænigmatice, obscurè.

Αἰνιγμῶν, in genitiuo plurali. Plutar. in Galba, ὡς δὲ αἰνιγμῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τεκμηρίων σημείων, i. non per ænigmata, sed aperte signa dixit.

Αἰνίζομαι, laudo, ἐπαινῶ. Homerus.

Αἰνικτήρ, obscurus, Æschy.

Αἴνικτος, ὁ, obscurus.

Αἰνίσσομαι, ξομαι, obscurè loquor, innuo. Plat. lib. 1. de Republ. αἰνίξαντο ἄρα οἱ παλαιοὶ ποιηταὶ τὸ δίκαιον ὡς ἔστι, velamine poetico innuit quid iustum sit. ¶ Budæus etiam rem vertit apud Plutarch. τὸν μὲν Δεμάρατον ἡ κλεπτοσύνη ἀφίστησι τῆς τῶν ἰσομοίρων χάριτος, i. Enumerum autem & Callimachus taxat in iambis scribens. Dicitur etiam αἰνίσσω, siue αἰνίσσω, ἡ αἰνίζω pro αἰνίττομαι.

Αἰνοβελὴς, ὁ, ἡ, frenuum, in Epigr.

Αἰνόγαμος, ου, ὁ, ἡ, infeliciter coniugatus.

Αἰνόθεν, αἰνῶς. Gallicè, de mal en mal, Hom. Ilia.

Αἰνόθρονος, ὁ, ἡ, quem malè decent deliciæ.

Αἰνόλυκος, grauis & malus lupus, in Epigr.

Αἰνομανὴς, furore graui percitus.

Αἰνόμορος, exitialis, misera morte obiens.

Αἰνοπαθὴς, ους, ὁ, ἡ, malè affectus, mala perpessus, κακοπαθὴς. Musæo.

Αἶνος, ὁ, laus, gloria, δόξα. Item prouerbium. Theocrit. edyll. ξ. αἶνος ὁλοὸς λέγεται περὶ τῶν ἀπόλων, i. prouerbium vtique dicitur, luit & taurus ad syluam. Αἶνος Aphth. in progymn. μῦθος, i. fabulam vorat.

Αἰνὸς, ὴ, όν, horribilis, feuerus, grauis, malus. πρὸς τὸ δεινὸν. obiecto δ, & i mutato in ὴ. Ody. ι. οὐ μ' ἔπαυσας ἐϊσάμενος αἰνὸν, me graui gramina liberasti, Apoll. 2. Argon. τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι, monstrum horribile visu.

Αἰνότης, ατος, ἡ, grauitas, δεινότης.

Αἰνοτόκος, ὁ, ἡ, ἐγγὺς enixa, grauia & mala pariens seu gignens, Nonn.

Αἰνότοκος, ὁ, malè natus, seu grauiter editus in lucem.

Αἰνοτύραννος, grauis tyrannus.

Αἴνυμαι, aufero, capio, ἀφαιρέω. Ody. ξ. ἀλλά μ' ὀδυσσεὺς θ. πόδας ἀφύσσατο, ἀκμὴ δόλου, cepit.

Αἰπὺς, grauiter, δεινῶς ἢ χαλεπῶς. Iliad. ἀ. αἰπὺς ἀλάλκοι. Item, valdè, magnoperè, Iliad. γ.

Αἴξ, γάδος ἢ, ἡ, capra & capra. Herodo. in Euterpe. οἱ δὲ τράγοι ἐδὼ αἶγας οἱ μὴ ἔθελον, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ τὸ θῆλυ, i. colunt. Medæi caprinum verunque sexum, & mares magis quàm fœminas. Generale nomen est ad omnes caprarum species. nam recens natę indifferenter appellantur. mediæ grandiores, adultę τράγοι, ἐξαίρετοι. Has Hom. ἐριφοι. nec vocat, medias μετέωρους, alias ἔρσενας. ¶ Præterea αἶξ accipitur pro quę in aquis versatur. apud Aristot. li. 8. de nat. anim. c. 3 capella à Gaza vertitur. αἶξ ὑγρὸς, fabę albę genus, ad ferenda suffragia. Hesych.

Αἰξάζω, impello, pro αἴσσω.

Αἰξώδης, ους. Hoc verbo intoleranda mordacitas significatur, quod in Attica Æxones dicacitate maledicaque virulentia insignes erant, Cel. libr. 10. cap. 25. vnde Αἰξωνικὸς,

Universidad de Deusto
Biblioteca

quitium. ¶ Αἰζωνίς, conuiciatrix.

Αἰλάζω, findere aratro, errare, vagari, Hippoc.

Αἰλαῖος, Græcis vetus, Καισὶς ὁ Κελτικὸν λόγιος.

Αἰλάσιμος, ποικίλος, varius, multiplex. Αἰλάσιος, apud Apollon. turbatus & sollicitus erat.

Αἰλιγίζω, vmbra, temporis momentum.

Αἰλίζω, μ. ἰσω, αἰλῶ, sequor mores Æolicos: ποικίλλω, vario. Item decipio, vt apud Herodotum, ὑπ' αἰτίης ἀιτιᾶ.

Αἰλίης τέγος, Æolia lex: lex quædam de fidium cantu à Terpidro sic appellata, Plut. Music.

Αἰολεύς, ὁ, Æolis regio, cuius incolæ Æolet.

Αἴλλω, mouco, κι ω: vnde κεκίνηκα. Interpr. Iliad. γ. Item vario, Hesio. ὅτ' ἄμμιγες αἰόλλωσι, quando vuæ acerbæ colorem mutant.

Αἰολόθρηνος ὁ ἀχώ, versipellis, cute variegata.

Αἰολόδωρος τὸ ποικίλον δῶρον, donum varium.

Αἰολοθώρηξ, vario thorace indutus.

Αἰολομίτρης, qui balteū vel zonā habet variam.

Αἰολόμητις, ιος, ὁ, varii consilii homo, ἀγκυλόμητις. Hesiod. ἀφρονίδα ποικίλον, αἰολόμητιν, i. astutum.

Αἰολόμορφος, varius, multiformis.

Αἰολοπύλαι, αἱ. ab αἰολος & πύλη, quasi Æoli portæ, quæ forma sphærica ex ære aut alia materia fiunt: constructionem docet Vitruuius libro 1.

Αἰολόπωλος, ὁ ἀχώ, varios seu veloces equos habens, Iliad. γ.

Αἰολος, ιη, ὁ, varius, maculosus, velox, dolosus, à nomine αἴολλα, i procella, vel ab αἰολίω, i. vario. ¶ Hinc & αἰολοπίτις ex scarorum genere. Athenæo lib. ζ.

Αἰολοστικτος, varius, ποικίλος.

Αἰολόχρως, ωτος, cui iuba colore cuariat, Homer.

Αἰολόχρωτος, ου, ὁ, imbiguus & obscurus, Æschyl.

Αἴστω, seu αἰσσω, aspergo, βάπτω, λύω, κατατήκω, humecto: vnde κεκαυσμένος, i. illinere.

Αἰπεινὰ, alta, difficilia. αἰπὰ ῥέεθρα, alta fluenta, Apollon. & Homer.

Αἰπεῖα, adiect. fœmin. i. alta. Iliad. ζ. αἰπεῖα κολώνη, &c. i. ὑψηλὰ.

Αἶσα, tanquam.

Αἰπεινὸς, ὁ, excelsus, in edito loco positus, ὑψηλός.

Αἰπεινότης, ητος, idem. Apoll. 2. κεφαλὴν τοι αἰπεινότης: & αἰπεινὸς ὑπερφέρει, alta procella, in Epigr.

Αἰπεινός, i. αἰπύτατος.

Αἰπολικὸς, ἡ, όν, caprile, & caprarum institor.

Αἰπολίς, ιάδος, capras pasco, Theocr. Edyl. 3.

Αἰπολικὸς, caprinus pastoralis. in Epigr.

Αἴπολος, ου, ὁ, græc. proprie caprarum, Odyss. ξ.

Αἰπόλος, ὁ, caprarius, infimus inter pastores teste Donato. Syncopa ab αἰξαίπολος, & ποιμὴ, i. αἰπόλιον.

Αἶπος, ους, τὸ, cacumen, vertex montis, Euripi. αἶψα αἴπος ἐς δόμους, in ædes tendit.

Αἰπύβοτος, alce extructus, Nonnus.

Αἰπύκερως, ὁ, ἡ, cervus excelsa cornua habens.

Αἰπύμολπος, grandiloquus, Æschylo.

Αἰπὺς, excelsus, altus, celsus.

Αἰπύς, ὑος, ὁ, altus, profundus, durus. Iliad. ζ. αἶψα δ' ἀπὸ πέτρης ἔβη, i. πόδ' ὑψηλὸν ἐς μέγεθος. Eius fœmininum est, αἰπεῖα. Hesiod. ποδὸς αἰπεῖα ἰωὴ, pedum grauis sonitus. αἰπύτατος, summus, ὑψηλότατος.

Αἰπύτη, sublimis, altus.

Αἶρω, ας, ὁ, lolium. Theophr. hist. plant. li. 1. c. 8. etiam pro sphæra, securi, & malleo sumitur.

Αἰρέσκω, αἰρέσω, μ. αἰρέσσω, ἀρῶ, ἀρέσω, ἀρέσθην, ἀρεσθεὶς, ἀρεστὸς ἰδὶ, regem mihi deligo, sic Herodo. αἱρέομαι γάρμον ἑαυτῷ, accedo ad illius sententiam, Demosthe. αἱρεῦμαι ζωὴν θανάτου, i. malo vitam morte, Xenoph. κατέβη πρὸς τὴν αἱρεθεῖσαν, i. quietem quàm honorem malo, Plutar. in Numa. ἔγωγ' ἂν ἑλοίμην εἶναι ἐμαυτὸν, equidem malim si esset in me situm, Plato. αἱρεῦμαι τὸν ἀνδρῶν ἀντὶ τῶν ἄλλων, i. cæteris rebus voluptatem antepono, Aristot. 3. Moral. αἱρεῦμαι λέγειν, Demosth. cõstituo dicere. ¶ αἱρεθεὶς ναύαρχος ὑπὸ τῶν πόλεως, i. classi pro vrbe est præfectus, Plutar. in Themist. ¶ Pro consectari seu persequi, cui opponitur φεύγειν: οἱ δὲ τὸν ἀδικοῦντα διώκουσι, &c. te consectari & te illi anteponere, Plato in Epist. ¶ ἡγεμόνα δεῖ τὸν ἄρχοντα, ad principatum electus, Plut. de Leg. αἱρεῖσθαι συμμαχίας, pro suscipere & facere, Demosth. Legitur etiam αἱρεῦμαι, in significatione passiua, vt apud Aristot. li. 4. Polit. cap. 15. ¶ αἱρετὸς, captus, victus, Phalaris.

Αἱρεσιαρχέω, μ. ἰσω, sectæ author, sectæ fuit author.

Αἱρεσιάρχης, sectæ author, heres, Plutarchus.

Αἱρεσιεύω, capi aprus. Xenoph. 5. Pæd. αἱρεσιεύει τὸ τυχὸν.

Αἵρεσις, εως, ἡ, optio, electio, studium, sectatio, πόθος, ἐπιτήδευσις, vt indicat Thucy. Græcus interp. Plutarch. αἵρεσιν ποιεῖσθαι ἀπὸ τῆς πυθίου, &c. eius optionis Pythium consulo. ποιεῖσθαι αἵρεσιν, eligere, Chrysost. αἵρεσιν ποιεῖσθαι, Plat. de Leg. comitia habere. αἵρεσιν δίδωμι, dare optionē: Isoc. ἀλλ' εἰ τις ὑμῖν αἵρεσιν ἔδωκε. Accipitur & pro optione à Polybio, συγχώρησις. αἵρεσιν δὲ τοῦ πόνου ἢ ἡμιονικὸν, sector te, Demosth. οὐκ ἔχω. ¶ Pro studio, Gal. ¶ αἵρεσιν διαιρεῖσθαι, alterutrum deligere. Herodot. li. 1. Καλὸν αἵρεσιν, quod bonis conditionibus dicitur. ¶ Οὐκ ἀγαθὴν χρεὼν, hæres sub conditione scriptus, Institut. de iure person. αἵρεσις pro volūtate & proposito sæpius apud Polyb. Est etiam αἵρεσις philosophorum opinio de aliquo dogmate. αἵρεσις etiam idem quod ἔθος, mos, cõsuetudo. Polybius, συνῆθες τῶν τὸ ἐκπλῆξαι αἵρεσιν ἐν ὀλυμπιάσι τοῖς λαοῖς. ¶ Αἱρετικὸς, ἡ, hæreticus. Hinc fœminin. αἱρετικὴ τις.

Αἱρετὸς, eligendus, sectandus, expetendus, Xenoph.

Αἱρετὸν, ὁ, μ. ἰσον, pro αἱρεῦμαι.

Αἱρετίζω, μ. ἰσω, eligo, sector, Accusatiuo iungitur.

Αἱρη-

Αἱρηκὸς, Aristot. lib. 1. moral. cap. 21. αἱρηκεῖ τὸ ἦθος περὶ κίνδυνον, pericula quæ deligūtur quodam modo & mediocritate, vt Iacob. Faber exponit. Accipitur etiã αἱρηκὸς pro factioso, Gregorio Nazan.

Αἱρήμη ἵππος, electrix operum, 8. Sapient.

Αἱρημηγεσία, ὁ, princeps sectæ. ¶ Item aliquarum partium fautor & studiosus, Polyb.

Αἱρηπῶ, assumo, adduco in meam sententiam.

Αἱρετὸς, ὁ, optabilis, eligendus, optatus, Aristot. Cicc ἀμύητος αἱρητός. Plutarch. in Lycurgo, ἀνδρὸς αἱρητοῦ, &c. viri electi. αἱρετώτερός ἐστιν, i. satius est.

Αἱρίω, μ. ἥσω, ἀείρω, ἆρα, ἀείρθην, ἀρθεὶς, capio. αἱρίω τὰ ὅπλα, i. arma capio. Herodot. li. 1. αἱρίω τὰς πόλεις χαλεπῶς, capiebat vrbem ductis aggeribus. Homer. Genit. & Accusat. iunxit. πλόκους δὲ πλοκάμους, i. ἕλασε, per comam accepit Pelidem. Idem Iliad. β. μεδέων λαῶν αἱρεῖτο, neque te capiat obliuio. ¶ Pro venor & capto. Hesiod. τοὶ δ' ἰκνέοντο πόδας λαγέως ἔργον ἀέθλου θηρεύοντες. ¶ Ἀλλὰ τὰ χαλεπὰ, i. obtinere accusationem, i. vincere accusando, Demosth. ¶ Æsch. in Cresiph. μὴ αἱρεῖτε ἀξυνέτους, nolite insaniæ reum peragere. Idē ibidem. αἱρεῖ δὲ ἀυτὸν τὰ δημόσια χρήματα, i. acta publica cum conuincunt. ¶ Allicio, Xenoph. τὰ πονηρὰ δεήματα οὐκ ἂν δύναι μᾶλλον ἵππον, ἢ εἰ δόλον τινὰ aliter allicias. Herodot. in Melpom. φράσειν δὲ, ὡς μὴ ἐμὲ λόγος αἱρῇ, ne sermo me capiat. οὐ συμμίξομεν, i. primum quidem, nisi nos ratio traxerit, non congrediemur. αἱρεῖ, etiam est κρατεῖν ἢ καταβαλεῖν, deturbare, deiicere. vt ὁ πόλεμος τὰ δίκαια αἱρεῖ. ¶ Αἱρεῖν verò separare est.

Αἱρθήλιος, Doricè, surripiens, Homer.

Αἱρικὸς, ἡ, όν, loliaceus.

Αἶρινον ἄλευρον, loliacea farina, Dioscor.

Αἱρομαὶ, procellæ, turbines, ἀνέμων κατακλύσεις.

Αἰσάνιον, τὸ, tenebrosum, σκοτεινὸν & cribrum.

Αἴσιος, malo omine, & inauspicatò, Itus nominatus, ob idque, miser & æruminosus, Odyss. ω.

Αἰσβόλον, inadulabile. ¶ Item ἄβρωτον, infandum.

Αἴσσω, μ. ἀρῶ, ἆρα, ἦρκα, tollo, leuo. αἴσσειν ἄγκθον, tollere onus, Lucianus. ἀειρόμενος κλέος, gloriam reportare, Homer. ἀειρόμην βάρος ἀγχόλιος, pondus graue nuntians. ¶ Demosth. τὸν ὑπὲρ ἁπάντων ἑλόμενος κίνδυνον ἢ σωτηρίας ἀειράμενος, qui pro omnium libertate ac salute periculum suscepistis. Plat. 2. de Rep. ἃ φαίλοις ἀρθέντα ἠράμεθα, suscepimus. ¶ Sophocl. δι' ἃς ἀειρόμεθ' ἢ φυλὰς ἀπὸ τῶν πάρος, pœnas sumerem de interfectoribus. ¶ Pro φέρομαι, capio & aufero, Iliad. γ. ἄσσητε ἦρκε κύδος, tulit decus immortale. ¶ Thucy. pro soluo, lib. 1. οἱ δὲ ταῖς ναυσὶ ἀφορμὴν ἦρκε γῆς, hi solutis à terra nauibus. Idem libro 2. de profectione terrestri, ὡς ἐς ἐπιβολὴν ἔδει ἀείρειν μεγαλόνειαν. ¶ Αἴρομαι interdum accipitur pro in altitudinem proceda. αἴρομαι κλέος, apud Aristo. in Probl. ἦρθη μείζων, Demosth. euasit magnus. ¶ Item, pro admoueo, αἴρω ἀυτὸν ἀπὸ τοῦτου πόνου, hinc admoue eum. Αἴρω etiã significat ἐγείρω, excitare, subleuare. Αἴρω πόδα ὕδατι πολλῷ, luto pedem efferre. ¶ Αἴρειν πως χεῖρας, manus supplices tendere.

Αἰσχίδιος, loliaceus, lolio permixtus.

Αἶς, ἄδος, ὁ, Orcus, Pluto, ἅιδης. Iliad. ω. ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν.

Αἶσα, ης, sors, fatū, parca, fortuna, τὸ μοῖρα. Alii deducunt à δαίω, i. distribuo, cuius μ. δαίσω: vnde abiecto σ, ἀεῖρω, i. μείρω, Odyss. ξ. Iliad. γ. pro officio, ἐπεὶ μὲ κατ' αἶσαν ἐτείκατε, i. κατὰ τὸ προσῆκον, vt decet. αἶσά ἐστι, fatum est & necesse. Accipitur & pro infanda, Soph.

Αἴσσεται, ramus lauri, vel myrti: & idem quod αἴσιμα, vel potius ἐρίθακες, siue ἐρίθυμοι.

Αἰσυλητὴς, ὁ accipitris species: aliàs αἰσάπερξ, Aristot. lib. 9. de nat. animal. ca. 36.

Αἴσυμος, ου, ὁ, fluuius & portus iuxta Crotonam vrbem, Theocrit. αἰσυμνᾶτ' ἀλλοκα μάν μιν ἐπ' αἰσύμου νεμέσθω, subinde pasco apud Æsarū.

Αἰσθάνομαι, μ. αἰσθήσομαι, ν. ἐσθόμην, μέσος ἀοριστος ἐσθόμαν, ἐσθόμην, αἰσθόμην, sentio. Pro intelligo, cum participio ordinatur: αἰσθάνομαι ὄζων, sentio me habiturum, Aristoph. Si ad alteram personam refertur, accusatiuum asciscit: Aristoph. in Pluto, εἰ λυπεμβόλων γ' αἰσθοῖτό μου, si tristem me animaduertisset. Pro sensum habeo, Genitiu. exigit, vt αἰσθάνομαι κακῶν, Xenoph. 1. audio clamorem. Thucy. cum præpositione dixit li. 1. ὅσοι ἂν ὑπ' αἰσθάνωνται ἡμῶν ἐπὶ δικαίοις, ἢ ἐκλογισάμενοι, &c. Idem cum accusatiuo, li. 2. ἐδεήθη ἐπιβοηθῆσαι, &c. senserunt auxilia venire. αἰσθάνομαι τὸ τῶν πολεμίων, Xenoph. li. 1. Pædiæ, 1. οἶδα, seu percipio.

Αἴσθημα, ατος, τὸ, sensio.

Αἴσθησις, εως, ἡ, sensus, vis sentiendi, αἰσθάνομαι, sensus audiendi, vt Cicero loquitur. Galen lib. 1. ad Glauc. ψύξεως, πτῶ αἰσθήσεως ἰσχυρᾶς, frigoris sensu afficiuntur. αἰσθήσεως κινεῖν, sensum ciere & mouere. Demosth. ἐκ τῆς ἐκείνου αἰσθήσεως, illius notitia. Idem, γενέσθαι ἐπιγνώσεως, rescitum est. Quintilian. lib. 3. ca. 8. secundum sensum, dicit τὸ κατ' αἴσθησιν.

Αἰσθητήριον, τὸ, sentiendi organum.

Αἰσθητικὸς, qui vim sentiendi obtinet: vnde ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, virtus sentiēdi, apud Gal. ἰδιώτης αἰσθητικὸς, dolor qui sentiatur, apud Eundem. Sunt qui passiuè quoque exponant, τὸ αἰσθητικὸν, i. quæ sensibus percipiuntur.

Αἰσθητὸς, sensilis, qui sentiri potest.

Αἴσθω, spiro, ἀναπνέω: vnde ἄσθμα.

Αἰσιμία, ας, ὁ, vaticinium μαντικὴ, κληδὼν, ab αἶσα.

Αἴσιμος, iustus, pius, æquus. Odyss. ξ. αἴσιμον ἔργα δεδρήκασι, i. pia opera. Αἴσιμός ἐστι, fatum est, fatale est. αἴσιμον ἦμαρ, i. dies fatalis & vltimus. ¶ Αἴσιμα, quæ decorum seruat.

Αἰσιμόω, insumo, expēdo in rem necessariam. Eustath. Iliad. φ.

Αἴσιος, ὁ ἡ ὁ, auspicatus, lætus. Xenoph libro 2. Pæd. αἴσιος δ' ὑπὸ λέοντος αἰετὸς, i. aquila auspicata & fausta.

Αἰσίως, decenter, ornate, ἀξίως. Euripid.

Αἰσίω, τὸ ἴσιον, & αἰσιόομαι, auspicium accipio. αἰσιόομαι τὸ χωρίον, i. loci captantes auspicium.

Αἰσιμα, ατος, τὸ, expensa, & τιμήματα. & ἀνδρα.

Αἶσιμοι, sepes, septa, φραγμοί.

Αἴσιος, pro αἴσιμος, inæqualis, impar, ignotus.

Αἰσυμνήτης, ου, rex, princeps, quasi τὸ αἶσα τυραννῶν, qui & αἰσυμνάτης: alii gradum esse ætatis dicunt, & significare juvenem, agilem: quidam τροχιλον, i. saltorem exponunt.

Αἴσσω, & ἄσσω, μ. ξω. π. χα, me impello, impetum facio, irruo, feror, transeo, exilio, Odyss. 6. ¶ Apud Lacrt. pro impetu contendere.

Αἰσυμνήτης, ὁ torris, titio.

Αἰσχημοσύνη, ης. subulcus, συβώτης, χοιροβοσκός.

Αἴσχιστος, amabilis, ἐρασμιώτατος.

Αἰσχύ, ἀφανῶς, obscurè, latenter.

Αἴσχος, incognitur, de quo nihil scitur.

Αἰσχύνω, ὑνῶ, σ. νησα, destruo, trucido, euerto. Soph. σὺ δ' ἡμᾶς ταυτὸν ἀίσχυνας ὅμῳ κ' μητέρι, i. euertisti.

Αἰσχυντήριος, ὁ, ἡ, ἀπαίδευτος, imperitus & indoctus.

Αἰσχυντήρ, ορος, ὁ, subulcus, Etym.

Αἰσυνήτης, ὁ, senior, antiquus.

Αἰσυλόθυμος, ὁ, impius, indecens, malus, ἀδίκος.

Αἰσυμνάω, impero, rego, sum rex, βασιλεύω, ἄρχω.

Αἰσυμνητία, ας, ἡ, æsymnetia, tertia pars regiæ potestatis, Aristot. Est autem αἰσυμνητία τυραννὶς, i. regia potestas per electionem creata.

Αἰσυμνητής, ητου, ὁ, & Αἰσυμνήτης, ου, rex, Aristot. 3. Polit. cap. 10.

Αἰσυμνητις, ιδος, ἡ, regina, Ἄναξ τις.

Αἰσύφρων, ονος, ὁ, timidus, mendax, deceptor.

Αἰσχος, εος, τὸ, dedecus, ὄνειδος, ὕβρις, probrum.

Αἶσος, ου, τὸ, iniuria, probrum, fœditas, dedecus.

Αἰσχυγλυμμένος, turpiter geror.

Αἰσχύλος, ου, proprium nomen sortis apud Emped.

Αἰσχύμενος, ου, ὁ, ἡ, squallidus, turpis, in Epig.

Αἰσχροκερδέω, turpis lucri comparatio, Demost. aduersus Æsch. τ' ἰδίᾳ ἕνεκα αἰσχροκερδῶν τὰ κοινῇ συμφέροντα προΐεσθαι, i. commoda publica priuato quæstui atque adeò turpi posthabuerunt.

Αἰσχροκερδῶ, turpiter lucrum facio.

Αἰσχροκερδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, qui in turpi lucro versatur, sordido quæstui incumbens. ¶ Αἰσχροκερδῶς, turpiter affectando lucrum.

Αἰσχρολογέω, turpiter loqui, turpia fari.

Αἰσχρολογία, ας, ἡ, verborum obscœnitas.

Αἰσχρολόγος, obscœnus, turpiloquus.

Αἰσχρουργέω, agere turpia.

Αἰσχροποιὸς, οῦ, ὁ, fellator, fœdus.

Αἰσχρὸς, αἴσχιστος, αἴσχιων, turpis, turpior, turpissimus: fœdus, obscœnus. αἰσχρὸς ἀκούειν, i. turpe est, Demost. ἀλλὰ γὰρ. Isocr. de pace, πάντων τῶν ἄλλων αἴσχιστον fœdissimis omnino laboratis affectibus. τὸ αἰσχρὸν, fœditas.

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, obscœnitas, fœditas.

Αἰσχρολογία, verborum obscœnitas, Demost.

Αἰσχρουργία, turpia seu turpiter agere.

Αἰσχρουργέω, ας, ὁ, fœdum facinus.

Αἰσχρωτὴρ, ὁ, qui ore morigeratur in fœdo ministerio, fellator.

Αἰσχρῶς, fœdè, turpiter.

Αἰσχύνη, infamia, pudor, verecundia propriè ob scelus aliquod. Hanc Philosophi definiunt τὸ φόβον δίκης ἢ λόγου, i. metum iustæ reprehensionis, Gellius li. 19. cap. 6. Isocr. ἦν μάλιστα σωφρονῆ τις ἐπόμενος, αἰσχύνῃ, δίκης φεύγων, σωφρονισθήσεται, vbi pro honesto pudore capitur, qui adolescentem decet. Item αἰσχύνη, i. dedecus, probrum, ignominia, stuprum, i. ὕβρις. Demost. ἀλλὰ γὰρ. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τινὰ τῶν πολιτῶν, dedecore afficere ciuitatem. γυναικεῖα αἰσχύνη, apud Isocr. id est, matronis illata stupra.

Αἰσχυνομαι, pudefio, suffundor pudore. Cum participio iungitur: οὐκ αἰσχύνεσθε πάντα ὁμολογοῦντες. Xenoph. lib. 1 Pædiæ, αἰσχυνοίμην δὲ τοῦτο ἐν τοῖς ἐν πλέονι, istis me puderet contradicere. ¶ Cum infinitiuo: Æsch. contra Ctesiph. αἰσχύνεσθε ἐλλιπεῖν τὴν τάξιν, vos pudeat à statione discedere. Xenoph. li. 5. Pæd. αἰσχυνοίμην δὲ εἰπεῖν, me dicere puderet. ¶ Cum dativo, idem ibidem, Αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ, me pudet ob culpam. Cum accusativo: Plutar. in Alcib. αἰσχυνόμενος τὸ αἰτιᾶσθαι, i. qui virtutem reuerebatur. ¶ Hoc modo etiam dicitur αἰσχύνομαι ἰσχυρὸν μὲν, vereor ne. Plat. epist. 7. Item sequente εἰ μὴ: Xeno. αἰσχύνομαι δὲ εἰ ἀφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ δίκαιος φανοῦμαι, erubescet, si beneficium non tibi reddiderit. Cõstruitur etiam cum ὅτι, vt αἰσχύνομαι ὅτι τῇ αἰχμῇ. imperii me pœnitet. Æschines contra Ctesiph. αἰσχύνεσθαι ἐφ' οἷς ἐποίησε. Itẽ cum ὡς, Thucyd. lib. 2. ὡς τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι, in operibus pudentes.

Αἰσχυνηλία, ας, ἡ, verecundia. Plutar.

Αἰσχυνηλὸς, verecundus, pudibundus Plinio. pro eodem etiam reperitur Αἰσχυντηρὸς per ῥ.

Αἰσχυντία, ας, ἡ, verecundia, pudor.

Αἰσχυντὸς, οῦ, ὁ, pudendus. Phocyl. vitio vertendus.

Αἰσχύνω, dehonesto, dedecus ac labem aspergo. Actium.

Αἰσωπικὰ, τὰ, ridicula, αἰσώπου γελοῖα, fabulæ.

Αἴτη, Iouis filiæ quæ supplicibus adsunt, Heſy.

Αἴτης, sodalis, ἑταῖρος.

Αἶτι, siue. Dorice, in Epigr.

Αἰτέομαι, ὑμαι, μ. αἰτήσομαι, peto, precor, inuito, oro. Hoc verbum est commune: nunc actiuè construitur, vt αἰτοῦμαι τὴν δύναμιν: nunc passiuè, vt αἰτοῦμαι ὑπὸ τῶν δυνατῶν. Aristophan. τὸν. ἡμεῖς μισθοῦ τὸν δίκην αἰτούμενοι. me iusta postulante. Xenoph. lib. 1. Pædiæ. αἰτοίμην τ' ἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν, petere à diis bona. Αἴτησις, à quo quippiam petitum est.

Thucyd. lib. 2. οὐχὶ αἰτησόμενοι μὴ δοῦναι πεποιοῦντα μὴ τυχεῖν, deformius erat eum qui poscere tur non dare, quàm eum qui poscet non impetrare. ¶ αἰτήσεως δίκαι, in ius vocati.

Αἰτιάομαι, ᾶσομαι, peto. Plutarc. in Themist. αἰτιᾶται παρ' ἡμῶν & ὁ βυζαντίων σατὴς χρήματα, i. petere ab Hicrone in matrimoniũ filiam. αἰτιᾶσθαι δίκης τὸν αἰσχύνοντα, de rapto pœnas peto. Item cum infinitiuo, αἰτιᾶται ποιεῖν, postulo poeta, Lucian. Interdum cum duplici accusatiuo: Æschin. in Ctesiphon. μέλλετε δ' αἰτεῖν τοῦτον τὰ δίκαια. Idem ibidem, pro imploro: αἰτῶσι τὸν πατέρα τὸν ἀλέξανδρον, Alexãdri fidem implorant. αἰτεῖν est petere aliquid nõ reddendi, sed petiendi ac asserendi gratia: αἰτεῖσθαι verò est solùm rem vsuariam & cõmodatò petere. ¶ Αἰτεῖν μιζόνα dicunt Græci subaudiendo κύλικα, quod Cicero in Verrem dixit, poscere maioribus poculis.

Αἴτημα, ατος, τὸ, petitio, quæsio, postulatum.

Αἴτης, pauper, mendicus: ἀίτης, amatus, Thessal.

Αἴτησις, εως, ἡ, petitio, postulatio. αἴτημα.

Αἴτησις, symbola quę dantur ad cœnam.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, postulator, petitor.

Αἰτητικὸς, propensus ad petendum, procax.

Αἰτητὸς, ου, petitus: αἰτητὸς ἀγὼν, petitum imperium.

Αἰτία, ὁ, chorda, fides, χορδὴ, Suid.

Αἰτία, ας, ἡ, causa, παρὰ τινος, gratia, accusatio, ἐν αἰτίᾳ εἶναι, in culpa esse. Plut. in Camillo. εἰ ἐν αἰτίαις γεγόναμεν, i. ei. ¶ αἰτίαν ἔχω, i. culpor, incurro crimen. Plutarc. in Pericl. αἰτίαν ἔχω τῷ πολέμῳ, i. inuidiam belli in se vertit. Thucyd. αἰτίαν ἔχω καὶ ἐγὼ ὑπὸ σοῦ, in magna inuidia sum apud te. Plutarch. in Themist. αἰτίαν ἔχειν ἐδόκει, i. accusatur quòd cum Medis senserit. αἰτίαν ἔχω. etiam in bonam partem. Isocr. ἡμεῖς οὐκ ἐν τῷ ἀγαθῷ τὴν αἰτίαν ἴσμεν, i. id beneficii nobis acceptũ feretur. Dicitur etiam, ἐν αἰτίᾳ τι ἔχειν, i. te insuso, μέμφεσθαι. ἐν αἰτίᾳ πάντων, i. culpo Herodot. ἐν αἰτίᾳ πάντων τὸν Μαρδόνιον, i. culpam in Mardonium refundêtes. ¶ αἰτίαν λαμβάνειν, pro accusor: Thucyd. lib. 2. αἰτίαν τε τὴν ἐλαχίστην ἀρχόμενος ἐλάσσω ἐν ἀπὸ, &c. grauissimè accusatus est ab eo Archidamus. ¶ αἰτίαν τίθεμαι τινὶ, culpam in aliquem conferre. Sophocl. ἐκείνῳ πᾶσ' τε αἰτίαν τίθεμαι. ¶ αἰτίας ἀφαιρεῖ, culpa eximere & absolvere. αἰτίαν ἀναίρει, Cicero dixit, subsilnere causam. αἰτίαν ἐπαίρομαι, in se crimen recipere. Thucyd. αἰτίαν ἐμοὶ ἀκούειν ἐδόκουμεν, i. mihi crimen imponitur scelcris. Plutarch. in Per. αἰτίαν ποιεῖσθαι κατ' ἀνδρός, i. eos in crimen vocans. ¶ Quam cæteri Euangelistæ αἰτίαν appellant, Ioannes τίτλον vocat, i. titulum. ¶ Item pro iniuria: αἰτίαν χρᾶσθαι, iniuria hyemis, Galen. lib. 1. ad Glaucon.

Αἴτημα, ατος, τὸ, culpa, crimen, Act. 25.

Αἰτιάσαμαι, ᾶσομαι, ατιῶ, αἰτίαν ἔχω, accuso, insimulo. Construitur autem sic. Xenoph τὸν συκοφάντην ὁ κρατίστος αἰτιᾶται, de hoc accusat Socratem. Lucian. κακῶν τῶν συνειμένων. Aristot. lib. 7. Polit. cap. 12. αἰτιᾶται τὸν κιθαρῳδὸν ἐκ κιθαρῳδεῖν τὰ μὴ καλῶς κιθαρῳδεῖν, bene cithara ludendi causam esse lyram dico. Plat. in Phæd. ἐγὼ γοῦν ἐμαυτῷ αἰτιῶμαι τοῦτο ἐπιτήδειον διατεθῆναι, hoc acceptum geniis loci refero. Demosth. ἀλλ' ἐγὼ αἰτιῶμαι τοὺς κλαίοντας τὸν ναυκλήρου, accuso nauclerum, quod nauem fregerit. ¶ Cõstruitur præterea hoc modo, αἰτιῶμαί σε ὑβρίσαι, i. te accuso superbiæ. Gorgias Leont. passiuè vsurpat in encomio Helenæ, εἰ διὰ τὸν θεῶν ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ τὰ μέγιστα, si propter primum dignus est criminatione is qui criminatur. Æsch. in Cte. cũ infini. αἰτιῶμαι ἐμπεσεῖν, &c. Xenoph. αἰτιῶνται αὐτὸν ἀκρατῆ εἶναι, cum criminantur, quod inersi cibum capiat. Aliquando cum duobus accusatiuis, vt τίνα δὲ ἕκαστον αἰτιᾶσθε κακῶν; quid contra seipsum obiiciens. ¶ Αἰτιῶμαι pro αἰτοῦμαι, Bud.

Αἰτίασις, εως, ἡ, accusatio, querela: vnde αἰτιάσασθαι δικαίως, i. αἰτιᾶσθαι, accusare.

Αἰτιάζομαι, άσω, peto, αἰτιάσομαι, expostulo. Xenoph. li. 1. τῷ δὲ ἐμοὶ, ὑμεῖς δ', ὅσῳ ἀγαθὰ τὰ ἐπιτηδεύματα ἡμῖν ἡ πόλις ἐφύτευσε, αἰτιάζεσθε, i. vos vero reprehenditis quæ prædicenda ego & ciuitas nostra duximus. Item paulò post. αἰτιάζομαι ἐπαπατᾶσθαι, id est, insimulati hostilitatis, Passiuè.

Αἰτιατὸν, accusandum est. Plat. de Republ. τῷ ἀγαθῷ οὐδὲν μᾶλλον αἰτιατέον, bonorum nullus alius author dicendus est.

Αἰτιατικὴ, in accusatiuo dicere, Gaz. in Grammat.

Αἰτιατικὸς, ὁ, accusator. αἰτιατικὸν πῶς, accusatiuus casus.

Αἰτιατὸς, causatum, à causa ortum.

Αἰτίζω, μ. ἴσω, peto: Homer. αἰτίζων ἐκέλευε τὸν ἄνακτ' οὐδὲ λίβεσθαι. ¶ Capitur & pro mendico.

Αἰτιολογέω, ήσω, & Αἰτιολογίομαι, causor, causificor, causas ago, causam reddo.

Αἰτιολογία, ratio causæ. Quintilian lib. 1, cap. 15. Sententia vniuersalis est vox: ætiologia pertinet continetur. Est etiam αἰτιολογία, causificatio.

Αἰτιολογικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, causalis, rationalis.

Αἰτιολογικὸς, qui vtitur probationibus.

Αἰτιον, causa, culpa, accusatio. τὸ πρωτον αἴτιον, id est, causa efficiens. τὸ πρῶτον αἴτιον, prima causa, id est, Deus ipse. αἴτιον ἔχειν, dixit Xenoph. lib. 1. Ἔσται τι ἄλλο αἴτιον ἔχειν ἢ, &c. quippiam aliud magis in causa esse putas.

Αἴτιος, ία, ον, author, reus, in quo est culpa. τὸ αἴτιον, ἡμεῖς αἴτιοι: quid igitur ? an nobis imputandum? Aristoph. in Plut. πάντων αἴτιος ἡ κακῶν ἡ τῶν ἀγαθῶν. Herodot. lib. 1. ἐμοὶ τε ὑμεῖς αἴτιοι ἐστε πάντες ἐπιπόνως, nihil cõ-

meritos exterminauit. Iliad. γ. ὅτι μοι αἰτίη ἐστί, διὸς τό μοι αἴτιοί εἰσι, non mihi in culpa est, dii certe mihi authores mali sunt.

Αἰτεῖσθαι, αἰτήσασθαι, pero: propriè est commodatò petere. αἰτεῖν verò simpliciter petere.

Αἰτιολογία, falsa ratiocinatio.

Αἰτιώτατος, qui potissimum author est.

Αἰτνάιος, ὁ, magnus, ab Ætna monte.

Αἰτιαῦτος, talis, huiusmodi.

Αἴτιος, lucus, τέμενος, mansio, Pindar. in Olymp.

Αἴτιος, applico, ὁμοῦ.

Αἰτίᾶσθαι, iudicare, vel iudicari. (dus.

Αἰτωρός, vitrum: vel ὑαλὸς, perspicuus, splédi-

Αἰτωλοσκιπίνος, miluus Ætolius, Aristot.

Αἴφνιος, statim, repentè.

Αἰφνίδιος, subitò, Plutar. in Num.

Αἰφνίδιος, ος, ὁ, ἡ, subitus, recentinus. Lucia. in dial. Zenoph. & Calid. ἀφ' ὧν μὴ ὑπαναμεῖναι ἔδοξε τοῖς τὸ αἰφνίδιον. primùm quidem ad subitum casum expauit.

Αἰφνιδίως, id est, repentè, de improuiso, statim, αἴφνης.

Αἰχμάζω, μ. σω, propriè δόρατι αἰχμὴν significat, i. hastam seu iaculo præliari: & pro ὁπλίζω, i. armo, Iliad. δ. Sophocl. ἢ κἀγὼ σοφὸς, ἐπεὶ δύ' αἰχμάζουσιν, ἓν γνώμης χρῆμα. Vnde συναιχμάζω, in Epigr. Interdum accipitur pro cõstringo, cohibeo.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captiuitas, prædatio.

Αἰχμαλωτίδιος, μ. δίσσα, & Αἰχμαλωτίζω, captiuum duco, Accusat. ago in captiuitatẽ, bello capio, Actiuũ est. αἰχμαλωτιδίσαι nõ dici Atticis ait Phrynic⁹, sed αἰχμαλωτεύσαι. ¶ Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, captiua, bello capta. ¶ Αἰχμάλωτος, ὁ ἡ ὁ, bello partus, propriè est ὁ αἰχμῇ λαφθείς. Plutar. in Thes. αἰχμάλωτον ἀμαζόνα, dixit, i captiuam Amazona: & in Camill. αἰχμάλωτον πόλιν. ¶ τὰ αἰχμάλωτα, id est, mancipia, apud Philostr. in Heroicis, & αἰχμάλωτα σώματα, apud Dem.

Αἰχμὴ, ἡς, ἡ, cuspis. Philostr. in Heroicis. πρὸς αἰχμὰς τοῦ κινδύνου. ¶ Item iaculum, hasta, pugna, bellum, Plutar. in Numa, αἰχμῇ συστησάμενος τὸ πολλῷ χαλκῷ, multùm agri armis comparauit. Pro falce, Hesiod. εἰ γὰρ μὴ ἐμῇσι μάχῃσι ὀξύνῃσι. Deducunt ἀξίνη τὸ αἰχμὴ χάλκεον τῇ ὀξύνῃ, vel τὸ ἀξίνη. Accipitur pro διώκημα apud Dionysium de Situ orbis. ¶ Dicitur etiam αἰχμὴ, i. βία, vis, violentia. Æschylus in Prometh. ὑπερφέρουσι τοῖς πάσης δυνάμεως αἰχμῇ, Interpr. τῷ βίᾳ. Et Pindar. αἰχμαῖσι κλονέων dixit, i. violẽtum fulmen.

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator. ἀφ' τὸ αἰχμάζω, Iliad. ε.

Αἰχμίον, hastile, telum, τὸ δόρυ.

Αἰχμόεις, id est, αἰχμάλωτος, in bello captus.

Αἰχμοφόρος, hastatus, satelles, Herodot. li. 1.

Αἶψα, statim, continuò, facilè, Iliad ß. & Ody. ξ.

Αἰψηρὸς, ὁ, ἡ, celer, à ψάω, ψῆς. ει. χρ. ειν. Dicitur & λαψηρός.

Εἶα, imperfectum ἤϊον sine augmento, ne coincidat cum ἤϊον, i. ibam) audio, sentio, spiro: Aristoph. ἐγὼ δ' ἀεὶ τὸν πατέρα εἶον audi patrem. Odyss. ξ. οἵ ῥ' ἔβαν ἀϊόντε, &c. i. clamorem audientes. Cum Accusatiuo. Iliad. ε. ἐπεὶ φίλον ἦτορ ἄϊον, agebam animam. ¶ Εἶα pro εἰδυῖα, ης, ἡ, γυνὴ.

Αἰὼν, ῶνος, ὁ, ῶνος, vita. Hieronym. in cap. 16. Ezech. αἰὼν, inquit, i. seculum, septuaginta annos continet. Aristot. de cœlo, libro 1. docet quid significet. ¶ τὸν αἰῶνα διαγεῖν, vitam degere, Xenoph. Philo pro æternitate accipit, in lib. de mundo, ἐν αἰῶνι ἓν ὅτι πεπλουτηκὼς ἐδίετο, ὅτι μόνος, ἀλλὰ μόνῳ ὑφίστατο, in æterno nihil nec præteritũ, nec futurum est, &c. ¶ Αἰὼν etiam genere fœm. reperitur Atticè. Hesiod. γλυκερὸς αἰὼν ἀμύμονος, dulci vita spoliare. δι' αἰῶνος, i, semper. ἐξ αἰῶνος, ab æterno. ¶ αἰὼν etiam dicitur ὁ νωτιαῖος μυελὸς, spinæ medulla, Hippoc. αἰδοῖον τε νωτίοις τ' αἰῶνι, ἰσχίοισί θ' ἁπτόμενον. ¶ Item vitæ spatium & curriculum: qua significatione dixit Herodot. πλουτῆσαι τὸν αἰῶνα pro διαγεῖν. & Eurip. in Philoctete, ἀπέπνευσεν αἰῶνα, efflauit animam.

Αἴων, litus, Doricè pro ἀϊών.

Αἰωνίζω, perduro: & αἰωνίζων, sempiternus.

Αἰώνιος, ος, ον, æternus. In genere fœm. Plato 2. de Republ. μέθη αἰώνιος, perpetua ebrietas. αἰώνιοι θεοὶ, ludi seculares, Herodian.

Αἰώρα, elatio est, & deambulatio, & gestatio. Est & suspendiculum in scena, qua heroes vel dii attollebantur. Poll. li. 4. Item pensile vectabulum apud Platon. Pro gestatione in naui, Plutarch. ¶ Αἰώρα etiã vas est pensile, ad exiccandum caseum, κρεμάστρα etiam dictum.

Αἰωρέω, μ. ήσω, attollo, effero, suspendo. οἷον ἐπὶ ἴσης τοῦ πυρὸς θαλάσσης καὶ ὑπὲρ τ' αὐτῆς αἰωρῶν, i. super caput suspendens. Item rebus nouis immineo. αἰωρεῖσθαι τῇ ψυχῇ, lætitia gestiente affici. Bud. Interdum passiuè, sum sublimis, pendeo, hæsito, superbio, Herodot. in Vran. αἰωρεῖσθαι ὑπὲρ μεγάλων, magna aggressus.

Αἰώρημα, ατος, τὸ, editum & excelsum opus. Antipat. in Epig. κἄπτον τ' αἰώρημα καὶ ἀθλίου κάλαθον.

Αἰώρησις, ὁ, vectio, gestatio, αἰώρημα, Galen.

Αἰωρητὸς, ὁ, ἡ, sublimis.

Α K

Ακὴ, extremum phalangis, pugna, acies.

Ακμάζω, μ. άσω, σ. ακμῆ, tritor.

Ακάζομαι, μ. άσομαι, σ. expio, ἀκάζουσιν. Herodot. lib. 1. ἀκασάμενοι δ' ἀπεστάλκασι βουλόμενοι ἐς Δελφοὺς ἐπαγαγεῖν, i. Delphos miserunt scelus volentes expiare.

Ακάζω, acuo: vnde ἀκασμένος.

Ακαής, non vstus.

Ακαθαίρετος, inexpugnabile, τὸ μὴ κρατούμενον.

Ακαθαρσία, ας, ἡ, sordes, impuritas. Demosth. ἐν Μειδ. τῶν ἐπ' ἐκείνοις δεῖν ὑπαρχόντων ἀκαθαρσίας.

Ακάθαρτος, ὁ ἡ ὁ, impurus; effræuis, irreuocabilis.

Α'κάθεκτος, ὁ, ἡ ὁ, intolerabilis.

Ακάθεκτος, ος, ὁ ἡ ὁ, qui contineri nequit, vagus, effrenatus. Vnde ἔρως ἀκάθεκτος, amor perditus, Phocyl.

Ακαθίσκος, ὁ, iuniperus.

Ακαθίστατος διαθήκη, inofficiosum testamentum.

Ακαθόσιωτον, τὸ, profanum, iniustum: ἀδίκημα, ἀκοσμία, ἀνοσιούργημα.

Ακαίρα, apud Apoll. i. κέντρον, stimulus. ¶ Ακαιρα verò est βακτηρία, stimulus quo bubulci vtuntur. Est & spinæ genus. ¶ Item virga pastoralis: & mensura decem pedum, Ciceroni decempeda. Callimach. ἀμφίπυρος τὸ βοῦς ἡμὲ μάθῃ ἀκαίρης.

Ακαιρία, & Ακαιροῦμαι, deest mihi opportunitas.

Ακαιρία, ας, ἡ, importunitas, inauspicata conditio temporis, immodicitas: καιρὸς enim est modus. ἀκαιρία Theophr. est ἀντενεῖς λυπεῖσθαι ἐν τοῖς ἐπιτυγχάνουσι, molestia obturbatrix.

Ακαιροεπὴς, ὁ, loquax, λάλος.

Ακαίρως, ὁ, ἡ, intempestiuus, importunus. Iocrat. τὰ δ' ἀκαίρως πανταχοῦ λυπηρὰ, importunitas vbique inuisa est. vnde ἀκαίρως, i. importunè. Opponit τῷ συμφέροντι, Iocr.

Ακαμαντὶς, flos narcissi, Cretensi. Hesych. Dioscor. li. 1.

Ακάμπτον, τὸ, inflexum, inflexibile.

Ακαμψίφωνος, dicitur qui malè audire desiit.

Α'κακά τις, υ, ὁ, in Vocatiuo, ἀκάκατε, vt notat Gaz. li. 3. nullo malo dignus. Odyss. ῥ. & Iliad. ι. ὀλοὰ μεμιλὼς ἀκάκατα.

Α'κακία, ας, ὁ, innocentia, simplicitas, ἀκακαυσία. ¶ Est & ἀκακία, idem quod εὐθυμία, Democriti summum bonum, animus terrore liber, Cic. 5. de Finib.

Α'κακίαρος, impotens.

Α'κακος, ος, ὁ, purus, simplex. Plutarcho. Dionysius ad Demophilum scribens, ostendit ἀκάκατε esse τὸ μὰ σωφρονισθέντας τὰ κακὰ, &c.

Ακακούργητος, à malitia intactus, in quo nihil prauì admissum est.

Ακάκως, simpliciter, puré.

Ακάκητος, iucundus: & ἄλυπος, illæsus.

Ακαλα, quieta, nullum strepitum edentia, ἄψοφα.

Ακαλήφη, ὁ, canis nomen & auis, Aristoph.

Α'καλαρρέτης, ου, ὁ ἡ ὁ, quietè fluens, Iliad. ε.

Ακαλήθη, ας, ἡ, quæ etiam κνίδη, vrtica herba, Dioscor. l. 4. ¶ Est & animal marinum, Gel. li. 4. cap. 11.

Α'καλλὶς, ίδος, ὁ ἡ, τὸ ἀκαλλὲς, deformis, Lucian.

Α'καλλιβάτης, ου, ὁ ἡ, non litatus, Æschin. in Ctesiphon.

Ακαλλώπιστος, curam pulchritudinis negligens, vel qui non effertur iactatione, vtroque modo apud Naz anz.

Α'καλὸς, ὸν, ὁ, quietus: pro ἀκαλθ- κ' συγκαλῶ, sit ab ἄκαι, i. τὸ ἀκμή.

Ακαλυνθ-ου, ὁ ἡ, retectus, apertus, apud Lucian.

Ακαλύπτω, detego, reuelo.

Ακάμας, camelus, διὰ τὸ μὰ κάμνειν.

Ακάμαντος, lassitudinis expers, ἀκοπίαστος.

Ακάμας, αντος, indefessus, ἄλυθ- ἀκάμας Homero, quòd laborem non sentiat, Seru. in illud Virgil.

Hic canis errantem lunam, solisque labores.

Α'κάμπτως, pro ἀκαμάτως, infatigabiliter, Sophocl.

Α'κάμων ὠκύς, οδος, ὁ, indefesso pede currens, Pind.

Α'κάμων, ου, ὁ ἡ ὁ, indefessus. ἀφ' τὸ κάμνω. Iliad. ι. ἀκάμων πονέεσθαι. ¶ Capitur pro eo qui non laborauit, Nonn.

Ακαμπτοπαλαμος αἴας, pugna indefessæ Aiax, in vocat. pro ἀκαμπτοπάλαμος, Pind.

Ακάμψιμος, inconniuens.

Α'καμπὴς, ὁ-ῆ, ὁ ἡ ὁ, inflexibilis, & Ακαμπὲς, rectus, Lucian.

Ακαμπὲς, rectus cursus: & cursor, Hesych.

Ακαμπτήριος, ὁ ἡ ὁ, inflexibilis.

Ακαμπτ-ος, ον, ὁ ἡ ὁ, inflexibilis, rigidus, constãs. πίστις ἀκαμπτος, recta fides, Nonn.

Ακαμψία, ας, ἡ, rigiditas.

Α'κανθος, ingratus ἄχαρις.

Ακανθωμὶς, ὶδος, ἡ, spina, vepris, sentis, aculeus. Plinius Acanthum vocat. Differunt autem ἀκάνθωμαι & ἄκανθαι λευκαί: nam illa inter spinosas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices & carduos censetur. ¶ Herodot. accipit pro spina dorsi, in Melpom.

Ακανθὶς, spinosum.

Α'κανθὼν, spinetum.

Α'κανθὶς, qui & ἀκανθὶδι-, epitheton est cicadæ, quòd inter spinas perstrepat. ¶ Ακανθὶδες item spinax, mustellus, pilcis, Aristot. 6. de natur. Anim.

Ακανθίζω, horresco spinis.

Α'κανθιάω, aculeatus.

Ακανθίνος, ὸν, ὁ, spineus, spinis cont extus. ἀκανθίνη ξύλα, spinę ligna, Diosc.

Ακανθιον, τὸ, spinula, Diminut.

Ακανθὶς, ίδος, ἡ, auis quæ spinis & carduis pascitur: quidam luscíniam, alii carduelem vertunt, Interp. Theocr. Idyll. ζ.

Ακανθόβατος, ου, ὁ, apud Rufum Ephesium erinaceus, quia spinis horret, Galen. de comp. med. li. 1.

Ακανθοβολία, ας, ἡ, spina topiaria.

Ακανθολόγος, ου, ὁ, qui spinas quærit, in Epigr.

Α'κανθος, ου, non carminatum, vel non curatum arte fullonica, ἄγναφον.

Ακανθὶς, gen. fœm. arboris nomen, apud Theo-

phrast.lib.3 histor.plant.cap.4, acer à Gaza & spina vertitur. Probus autem in Virg. 2. Georgic. herbam dicit esse spinosum & rugosam.

Ἀκανθοβάτης, ὁ, spinis viuens.

Ἀκανθοφορία, spinas seu aculeos gero.

Ἀκανθοφόρος, νός, spiniser, aculeiser.

Ἀκανθόω, ῶσω, spinosum fieri.

Ἀκανθώδης, ης, ες, spinata seu aculeata habens folia.

Ἀκανθόχοιρος, νός, echinus terrestris.

Ἀκάνθωμα, μάτος, aculeatum reddo. vnde ἀκανθοῦμαι, aculeatus sum, spinis inhorresco, Basil.

Ἀκανθυλλίς, ίδος, ἡ, spinus auis, Aristot. Animal. cap. 3.

Ἀκανθώδης, ης, ες, spinosus, Gaza.

Ἀκανθών, ῶνος, ὁ, spinetum, senticetum. ¶Apud Ioseph. & Apionem Gramm. pro asino capitur.

Ἀκαντίζει, acani speciem gerit, Theophr. hist. plant. li. 6. c. 4.

Ἀκαντικὴ ἄκανθα, spina acanicæ, Theophr. lib. 4. c. 7 hist. plant.

Ἀκανόνιστα βιβλία, libri nõ canonici, in canon. vlt. conc. Laodic.

Ἄκαρ, ος, ὁ, ἡ, est spinosus & aculeatus frutex. Theophr. ἄκαρ vero siue ἄκαρος plura est Dioscor. quam quidam ocymastrum interpretantur. Theophrast. de hist. plant. lib. 1. cap. 16. inter φυλλαχθώδη recenset ἄκαρτα, ἡ ῥίπτει ὁ ἀκαρὸς: sed legendum est ἄκανθος.

Ἀκαρδάσιος, ὁ, ἡ, acanaceus.

Ἀκαπέλωτος, ου, ὁ, ἡ, qui non cauponatur. Cyrill. & κάπηλος, i. sincerus.

Ἀκάπηλος, simplex, non adulterus. Strabo, ζῶσφρις τὸ εὐβόλως καὶ ἁπλῶς ὠνεῖσθαι.

Ἄκαπνος, ου, ὁ, ἡ, non fumosus, sine fumo.

Ἄκαρνα, cruralium calcium, Cretens.

Ἀκαρδία, ου, ὁ, excors. ¶Item sine medulla, Theophrast.

Ἄκαρις, ιος, quod ob exiguitatem non licet κεῖραι, i. tondere vel scindere. ¶τὸ ἄκαρι, annulus quem in minimo digito gestabant.

Ἀκαρῆ, integrè. & ἀκαρεῖ, momentò. & ἐν ἀκαρεῖ.

Ἀκαρῆ, adverbium, momentò, statim, Gaza lib. 3. Grammat.

Ἀκαρῆσι, ὁ, ἡ, qui secari nõ potest. Aristop. ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ, & ἀκαρεῖ χρόνῳ, repentè & in momento temporis.

Ἀκάθαρτος, impurus, sordidus, immundus.

Ἄκαρις, ιδος, genus insecti cãdidi, Arist. 5. Anim.

Ἀκάρσιος, exilis, ἔμπνοια ἀκάρσιος, exiguus. πλοῦς ἀκαρσιαῖος, breuis nauigatio, Demosth.

Ἀκαρφής, vehementer breuis, vt ἀκαρεῖ & διὰ βάθους. & Cl.

Ἀκαρπία, genus suffruticis, Theophr. li. 6. ca. 3. hist. plant. & ca. 4. Ἄκαρπα quidam legunt.

Ἀκαρφίδι, nomen piscis, Athen. li. 6.

Ἀκαρφὲς, cerebrũ, vel caput, ἴδιον ἀκαρφὲς: καθηδὲ.

Ἀκαρπέω, μ. ήσω, sum sterilis, sterilesco.

Ἀκαρπία, ας, ἡ, sterilitas, frugum prinatio.

Ἄκαρπος, ος, ον, infructuosus, Aristot. Polit. li. 2.

Ἀκάρπωτος, ὁ, ἡ, idem quod ἄκαρπος. Sophocl. ἄκαρπον πόνος ὑπερ ἀκάρπωτον χάριν, &c. cuius fructum nõ percepit aliquis. ἀκάρπωτος γῆ, intacta, non defrugata.

Ἀκαρτέρητος, ὁ, ἡ, ἀνυπομόνητος, intolerabilis, Hesych.

Ἄκαρτος, ου, ὁ, intonsus, à verbo κείρω, Athen. lib. 1.

Ἀκαρῶς, ἀκαρῆ, statim, momentò.

Ἀκάσασθαι τὸν ἀκαθαρσίαν, scelus expiare, Herodot. li. 1. vbi tamen vide num sit legendũ ἀλάσασθαι, i. θεραπεύσαι.

Ἀκάσια, quietè. alii legunt ἀκασσᾶ, silentiò, ἀκάω, pedetentim, Ælius Dionysius ex Crotino, σκαπέλοισιν ἀκασσὰ πεζεύοντα.

Ἀκασμένη, quieta, sedata.

Ἀκατάσκοπος, ου, ὁ, prudens, σωφρὼν.

Ἀκατάβλητος, qui dirui nequit, Arist. 10. vocat λόγον ἀκατάβλητον τὸν μηδενὶ κατισβυκὶ ἁμβαίνοντα.

Ἀκατάλυτος πόλεμος, indictum bellum, Plutar. in Numa.

Ἀκατέγκλητος, ου, ὁ, ἡ, irreprehensibilis. ¶Item qui contemni non potest. φιλοπλάτων. Adverb. ἀκατεγκλήτως.

Ἀκατέγκλητος, ὁ, ἡ, ὁ, expugnatu difficilis, Chrysost.

Ἀκατηγόρητος, ου, ὁ, ἡ, innoxius, ἀμέμπτως.

Ἀκατακάλυπτος, ου, ὁ, ἡ, non velatus, nudus.

Ἀκατάκριτος, ου, ὁ, ἡ, indemnatus, Act. 16.

Ἀκατακρίτως, sine iudicio.

Ἀκατάπαυστος, indefinens, cui nihil deest. Versus acatalectus, qui pedes habet distinctos.

Ἀκαταπαύστως, assiduè, ἀκαταπαύστως.

Ἀκατάπληκτος, ου, ὁ, ἡ, incomprehensibilis.

Ἀκαταληψία, ας, ἡ, incomprehensibilitas.

Ἀκατάπλοκος, ὁ, ἡ, indissolubilis, indissolutus.

Ἀκατάπλοκος, ὁ, ἡ, inexpugnabilis, inuictus.

Ἀκατάπονος, ὁ, ἡ, intellectu incomprehensibilis, Bud. ad Erasm.

Ἀκατάπτωτος, ὁ, ἡ, ineluctabilis, inexpugnabilis.

Ἀκατάπαυστος, ου, ὁ, ἡ, perpetuus. ἀκατάπαυστος ἀρχὴ τίνος, qui à peccato nequit cohiberi.

Ἀκαταπαύστως, assiduè, indefinenter.

Ἀκατάπληκτος, ὁ, ἡ, non attonitus, imperturbatus.

Ἀκατάσχετος, ὁ, ἡ, implacabilis.

Ἀκατάσσητος, ου, ὁ, inconcussus, firmus, ἀκατάλυτος.

Ἀκατασ-

Ἀκατασφράγιστος, ὁ, ἡ, non obsignatus. Ἀκατασφράγιστον ἐπιστολὴν quod alio scriptorio tubetur, ne obsignatis literis conuincatur ὁ ἐντὸς λαβὼν, Herodianus.

Ἀκατασκεύαστος ὕλη, rudis & informis materia, incondita. ¶Ἀκατασκεύαστος, imparatè, apud Hermog.

Ἀκατάσκοπος, ὁ, ἡ, solutus, incompositus, Bud. ¶Poll. li. 10. idem quod ἀτύπλος.

Ἀκαταστασία, ας, ἡ, seditio, inconstantia.

Ἀκατάστατος, ου, ὁ, instabilis. ¶Ἀκαταστάτως, ἐξ οὗ fuse, Isocr.

Ἀκατέχετος, ου, ὁ, ἡ, qui coerceri nequit, Iacob. 3.

Ἀκατέχθητος, magnopere, Plutar. in Cam.

Ἀκατήκητος, ὁ, ἡ, haud emêtitus, non fictus.

Ἀκατέργαστος, ου, ὁ, ἡ, imperfectus, rudis, ἀμέρωτος.

Ἀκατάστατος, ου, ὁ, insomnis, inquies, ἀκοίμητος.

Ἀκατηγόρητος, nulli obnoxius, Accusat. Phal. in epist.

Ἀκατήχητος, ὁ, ἡ, indoctus, ineruditus.

Ἀκάτιον, ου, τὸ, nauicula, vn brigantin, acatium Plin. li. 9. c. 30. actuarium nauigium Vallæ.

Ἀκάτιος, malus nauis præcipuus, Poll. li. 1.

Ἀκατονόμαστος, ου, ὁ, ἡ, innominatus, Basil. in Hexaem.

Ἄκατος, ου, ὁ, ἡ, de oneraria nauicitur vt ἀκάτιον. Herodot. in Polym. οὔτε τῶν ἀκάτιον ἐπιτηδείων σιτηγεῖν ἐδύνατο, &c. in nauigiis frumentariis.

Ἄκαυλος, ὁ, ἡ, sine caule, exaulis Gaz.

Ἀκαυστος, ὁ, ἡ, inustus, non coctus, non vstus.

Ἀκαχάω, μ. ήσω, tristitia afficio, angoro, Accus.

Ἀκάχημαι, verbum poeticum, pro eodem. vnde passiuum fit ἀκαχήμενος, tristor, pro ἀκαχήμενος. ¶Ἀκαχήμενος ἦτορ. Odyss. 5. animo anxius.

Ἀκαχίζω, μ. ίσω, tristitia afficio, angoro.

Ἀκαχμένος, acutus, à verbo ἀκαχίζω, ἀκαχμαι, acuo: Odyss. ὀϊστὸν ἀκαχμένον ἐξέλε γαλκῷ.

Ἀκάχμενος, ου, ὁ, ἡ, acuo, ἀκαχμῶ.

Ἀκήδεστος, tristans. Hesiod. ἀκήδεστα δ' ἔμπεδα θυμὸς ἀκάχοιτο.

Ἀκαλανθίδες, legumina inter vicias & lentes, apud Ælium Dionys.

Ἀκάλεπτος, inseparabilis, infractus.

Ἀκαλέπτω & Ἀκαλύπτω, refarcio, Odyss. ξ, ὥστε ἀκαλέψαι τὰ: εἰ ξυνάψεις ἀκάλλας. ¶Medeor apud Apoll.

Ἀκαλήτη, stimulus boum: vel aratrum.

Ἀκάλητος, insociabilis, ἀκοινώνητος.

Ἀκάλλη, medicamentum, & promptũ ac paratũ

Ἀκαλλιέμενος, ου, ὁ, intonsus, epithet. Apollinis, in Epigr.

Ἀκάλυδος, ου, ὁ, inuius. vnde ἀκάλυδα dicũtur signa quæ locis parum peruiis præfiguntur.

Ἀκέλευστος, iniussus, αὐτόματος. Soph. in Aiac.

Ἀκάλυφος, ὁ, ἡ, qui est sine putamine.

Ἀκάλυπτος, sine stimulo, Pindar. Interp. ἀκάλυπτος de equo dicitur qui sine calcaribus currit.

Ἀκαλύφη, τὸ, ἡ, inaculeatus Gaz. sine aculeo.

Ἀκαμάτη, ὁ, ἡ, non exinanitus.

Ἀκάμαρ, μ. ακάμνω, curo, medeor, Herodot. in Thal. ὧν δὲ ἀκάμασθαι τὰ παραχρῆμα, rei ventræ medens. ¶Pro sarcio, Lucian. in ῥᾶστα ἂν δύνοι ἀκαμόντων τὰ ῥήγεα τῶν, refarcire vestimentorum rupturas.

Ἀκάμαντα, tacita. Ilia. ά. ἀλλ' ἀκάμαντα κήδοντο.

Ἄκαμας, vestis quædam preciosa, Hesych.

Ἀκάμας, ὁ, ἡ, integer, sincerus, incolumis, Plato 1. de Repub. ὧν ἡ ἀδικία δὲ ἡ ἀκάμας. ἀκάματοι ἦσαν πλάνητες, simplices vt colũbæ, Matth. 10. ἀκάματος πόλις, integra ciuitas, Isocr. Thucyd. li. 2.

Ἀκαμάτης, integritas, sinceritas, simplicitas.

Ἀκάμπτος, ου, ὁ, ἡ, cornibus vacans, cui nulla nascuntur cornua.

Ἀκαμπύτατος, ὁ, ἡ, non tactus fulmine.

Ἀκάμψια, ας, ἡ, βλαβὴ ἡ κακηγορία, maledicẽtia, & damnum quo multantur maledici, apud Pind.

Ἀκαμπτεί, gratuitus. ἀκαμπτὶ χάριτος, gratia non bene collocata. ¶Ἀκαμπτί, gratis, sine

Ἄκαμπτος, ου, ὁ, cauda vacans. ¶lucro.

Ἀκαμπτία, ας, rei pecuniariæ inopia, Plut. apud Pollucem li. 9.

Ἀκάνθη, malus vel Ἄκανθος, ου, Atticè, cornũ expers, mutilus.

Ἀκαπεκάμης, & Ἀκαπεκάμος, ου, ὁ, intonsus.

Ἀκαπέλλα, myrtus, μυρσίνη, Siculis.

Ἀκαπέτως, indefletum, sine luctu.

Ἀκάπμος, ου, ὁ, medicabilis.

Ἀκάπτη, Apoll. epith. quasi ἀκαθέκτη, Cæl. li. 9. ca. 19.

Ἀκαπτικὸς, ου, ὁ, medicinalis, mitigatorius.

Ἄκαπτος, ος, ὁ, curatio, valetudinis recuperatio, Plutar. in Lycurg.

Ἀκαπτὸς, ου, ὁ, ἡ, ἀκεστὸς, medela, curatio.

Ἀκάπτος, ου, ὁ, medicabilis, sanabilis.

Ἄκαπος, ἄκαπτος, labore carens.

Ἀκάπτη, currus, vehicula Sicula.

Ἀκάπτης, medicus, ἰατὴρ ἀκάπτης.

Ἀκαπτήριον, ου, τὸ, acicula. ¶Item ἀκαπτήριον, medicamentum quod dolores mitigat & sanat.

Ἀκαπτὴς, ου, ὁ, medicus. ¶Ἀκάπτης autẽ sartor dicitur. ¶Ἀκαπτικὴ, sartrix vestiũ, Xen. 1 Pæd. Hic differentiam quidam confundunt.

Ἀκαπίδες, Dioscor. li. 5. ca. 76. dicuntur ab ἀκαπίς pægrandes virgæ ferreæ, veluti axes transuersi.

Ἀκαπτρία, ας, & Ἀκαπτρίνη, ἡ, medicina, 2. Arg.

Ἀκαπτὸς, ὁ, ἡ, medicabilis. Ho. ἀκαπτοὶ φύσις ἐδόλων.

Ἀκάπτρια, ας, ἡ, acus. Lucian. ἀκάπτρια ὑφῆ τὸ ἱστίον πάντ' ἐβόλοις κατιβάλοις, i. acum ad velum sarciendum comparaui.

Ἀκαπτρίας, ας, ἡ, medicatrix, sartrix.

Ἀκαπτρὶς, ίδος, ἡ, obstetrix, Hippocr. ἀκὲ σαμένη.

Ἀκαπτρίον, φάρμακον, medicamentum.

Ἀκάπτωρ, medicus, Eurip.

Ἀκεσώδυνος, doloribus medens, dolores mitigans.

Ἀκέσμα, ατος, τὸ, medela.

Ἀκέσιος, medicus: vnde ἐξακεσώδυνος, i. medicãs.

Ἀκέφαλος, ὁ ἡ ὁ, sine capite, principio carens, Plato lib. 6. de Leg. αὐκαιον δ' ἂν τοῦ λόγου γε εἰ μῦθον ἀκέφαλον ἐκεῖνο καταλείπωμεν, imperfectum & mutilum ἀκέφαλος στίχος, versus qui breuem habet in principio: vide Athen. li. 14. ¶ Ἀκέφαλος αἴτησις, Cicer. sine capite crimen manans, cuius author nullus est.

Ἀκεφάλως, sine capite, sine exordio, Hermog.

Ἀκέομαι, ἀέσω, medeor, curo, sarcio.

Ἀκέσιος, στος, ὁ ἡ ὁ, mutus, tacitus, ἀπὸ τῆς ἀκῆς, quod perennitionem significet & immobilitatem, Ilia. ά. Οὔ σ' ἀκέσω, Odyss. ξ. δαίνυσθαί τ' ἀκέοντα, securos epulari.

Ἀκή, ῆς, ἡ, cuspis ferri, αἰχμὴ σιδήρου. ¶ Ité quies: Inde sit ἀκήν. Homer. ἀκὴν ἴσαν, &c. quietè & tacitè ibant.

Ἀκηδής, ὁ ἡ ὁ, pro ἀκηδὴς dicitur.

Ἀκηδία, ας, ἡ, incuria, contemptus, Apollon. 2. Argon.

Ἀκήδιστος, ου, ὁ, ἡ, & Ἀκήδιστος apud Plutarch. incuratus, insepultus, Iliad. ζ. Vnde Ἀκήδιστον aduerb. negligenter, 2. Arg. ¶ Item temerè, in Epig. ¶ Ἀνακήδιστος, immisericorditer, crudeliter, inhumanè, Eustath. in Iliad. ά.

Ἀκηδίω, ιῶ. ἴσω, negligo, Actius.

Ἀκηδιώτης, ὁ ἡ ὁ, neglectus, Odyss. ε. Hesiodo, ὑὸς ἀκηδιώτης ἡ ἀκηδίη, insepultus ἀκηδὴς νόστος, faustus reditus, Apollon. ἀκηδὴς θυμός, securus animus, in Epigr. ἀκηδὴς παιδῶν, de liberis non curans, Plat. de Leg. ἀφεῖς τὸ κηδεῖν, i. curo, & ἀ priuat. Etym.

Ἀκηδία, ας, ἡ, τædium, pigritia, anxietas, Lucia. in Hermot.

Ἀκηδιάζω, τædio & anxietate afficior. Basil. τὰ ἀκηδιάσαντα πρὸς τὰ παρόντα. ¶ Negligim agere, Chrysost. ἐκεῖνοι τοὺς πολεμίους ἀκηδιῶσι, neglectim orant.

Ἀκήδιτος, durus, rigidus, implacabilis.

Ἀκηδῶ, intemperanter viuo, meracum bibo.

Ἀκηδῶς, negligetè, sine sepultura.

Ἀκηδωτος, insepultus, vel sine affinitate, ὁ μὴ κηδεῖαν ἔχων.

Ἀκήλητος, ὁ ἡ ὁ, inexorabilis, ab ά & κηλῶ, Epigram.

Ἀκήλητος, ὁ ἡ ὁ, intemeratus, immaculatus.

Ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata, ca. 4. Sapientiæ à verbo κηλίδω.

Ἀκήμων, ονος, τὸ, medela: ὀφεὶ τὸ ἀκεῖν, Homer.

Ἀκὴν, tacitè, ab ά & χαίνω. Iliad. γ. ἀκὴν ἰζάνουσι σιωπῇ, & Odyss. β. σιωπῇ ἀκὴν ἴσαν, conticebant.

Ἀκὴν, ὁ, tacitus.

Ἀκήρατος, ὁ ἡ ὁ, irrequietus.

Ἀκήρασε, cum tussi expuit, Hippocrat.

Ἀκήρατος, ἀκήρατον, summæ.

Ἀκήρατος, non vitiatus, Apol. li. 2. οἶνος ἀκήρατος, vinum syncerum. Homer. δέπας ἀκήρατον θείοιο πότοιο.

Ἀκήρατος, ὁ ἡ ὁ, incorruptus, immortalis, ab ά & κήρ. Lucian. κεδνὸν χρυσοῦ τὸ ἀκήρατον πάσσω, citharam auro puro cõ flatam. Apol.

2. Arg. παρθενίης ἡ λίκτρον ἀκήρατον, lectus inuiolatus, Eurip. οὐ σώφρων ἡ κακῶς ἀκήρατος, pudicus & vitæ integer. vbi etiam legitur ἀκήρατος. ἀκήρατα κτήματα, opes integræ, nõ accisæ.

Ἀκηρασία, corruptionis expers natura, ἀφθαρσία.

Ἀκήρατος, ὁ ἡ ὁ, incorruptus, immortalis. Phocyl. ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήρατοι ἐν φθιμένοισιν, animi remanent æterni. ¶ Aliquando auferẽs cor. Iliad. ὁ, ἡμέρας ἀκήρατος, dies sortis expertes, vel ἀδίαιτοι, inefficaces. ¶ ἀκήρατοι ὀνειροι, Apoll. i. ἄψευστοι. ¶ Illæsus & indemnis, apud Nicand.

Ἀκηρυκτί, & ἀκηρύκτως, citra præconem, citra caduceatorem.

Ἀκήρυκτος, ὁ ἡ ὁ, implacatus: ἀκήρυκτος πόλεμος, bellum non indictum, Herodot. li. 5. vnde Κηρύκτος, Thucyd. absque præcone. ¶ Item ἀκήρυκτος, qui præconio non celebratur, Æschin.

Ἀκήρυτος, magnus, immutabilis.

Ἀκῆτος, cal. tibus vimineus, quallus, Hesych.

Ἀκηχέδια τα, dolent, præter. pass. Ionicè ab ἀχέζω.

Ἀκηχεδών, όν, ὁ, ἡ, tristitia, λύπη.

Ἀκήχεμαι, tristis sum. vnde ἀκηχεμένῃ κεφαλῇ.

Ἀκηχεμόπαις, imbecillius, ἀδύνατος παῖς, Hesych.

Ἀκήδιλος, & Ἀκηδιόλοιπος, ος, ὁ, incorruptus, purus, Herodot. in Calliope.

Ἀκηράδιλος. pure, sincerè, Ilocr. ad Demon.

Ἀκηρόεσσα, ης, tenuis, debilis, & Ἀκηρέστερος, debilior, Odyss. ί, ab οἰκίζω: vel ab ά priuat. & κεῖμαι.

Ἀκηρατίζω, aciem oculorum obtundo, ἀμβλυωπῶ.

Ἀκιδοφόρος, cuspidis teli effigiem gerens, Theophrast. de hist. li. 4. ca. 13.

Ἀκίδωτον, τὸ, telum præpilatum & cuspidatũ.

Ἀκικυς, ὁ, impotens, ab ά & κίκυς, potentia, Odyss. ί.

Ἄκιμες, insanabile, incurabile.

Ἀκίμητος, paratus, expeditus.

Ἀκίναγμα, concinna manuum complosio & pedum concussio ad numeros. dicitur & Κινησμός.

Ἀκίνακες, ους, ὁ, pudicus.

Ἀκινάκης, ου, ὁ, gladius est Persicus, Herodot. in Polym.

Ἀκινδύνως, citra periculum.

Ἀκίνδυνος, ὁ ἡ ὁ, periculo carens. Demosth. περὶ τῶν ἐκείνοις ἀκίνδυνα ἐφόρει, neque ea periculo vacua videbant. vnde Ἀκινδυνία, τὸ ἀκινδυνεῖν, periculi fuga, impunitas.

Ἀκινησία, immobilitas, quies: difficilis motus, Aphrod.

Ἀκινητί, immotè, immobiliter, Poll. li. 9.

Ἀκινητίζω, non moueor, caueo ne moueam.

Ἀκίνητος, ου, ὁ, ἡ, immotus. Apud Plat. in Leg. ἀκίνητα κινεῖν, est terminos mouere. ¶ Aliquando ἀκίνητος dicitur pertinax. Cebes. ἐ-

κτικτόρες

Ἀκιστόρες ἡ ὄνομα δίκτυον εἶσι.

Ἄκις, ιος, ὁ ἡ, acinus, herbæ genus ἀκανθῶδες, à quibusdam dictæ: Ocymastrum Latini vocant, Plin. li. 21. ca. 17.

Ἄκιστις, ιδος, lusus erat quo inter se concertabãt, qui immotus & quietus diutius persisteret, Pollux lib. 9.

Ἀκίς, ίδος, non suffulti, infirmi, ἀσθενεῖς πεζοί.

Ἄκιτος, ὁ ἡ ὁ, incorruptus, ab ά & κίω, Hesiod.

Ἀκμηκός, Æolicè, gracilis & debilis.

Ἀκμηδόν, cautè: paulatim.

Ἄκμις, ίδος, ὁ, & ἄκμη Æolicè, cuspis, mucro, spiculum, aculeus. Seruius in 1. Æneid. ἀκίδας, curas interpretatur, Acidalia (inquit) Venus dicitur, quia dat curas, quas Græci ἀκίδας dicunt.

Ἀκμήτης, incomprehensibilis, inaccessus, inuictus.

Ἀκκᾶ, ου, ἡ, contemptibilis, abiectus.

Ἀκκίζομαι, ίσομαι, & ἀκκίζωμαι, Deponens, fictè recuso. Accisare Græco prouerb. dicuntur, qui cum maximè cupiant accipere quippiã, tamen fictè recusant, Cicer. ad Attic. lib. 2. Plutar. indicat Acco & Alphito mulieres fuisse, per quas fœminæ deterrent pueros à peccando.

Ἀκκισμός, ὁ, dissimulatio, ficta recusatio.

Ἀκκιστεῖν, perdere cimices, in Epigr.

Ἀκλαυτί, ὁ ἡ ὁ, illachrymabilis: indeploratus.

Ἀκλαυτόμαχος, viris non purata, ἀκλαύτους.

Ἀκλαυστεύω ἡ, infractus. (Æolicè.

Ἀκλαυστί, & Ἀκλαυτί, modò actiuè, qui nõ flet, fletus expers: modò passiuè, indefletus. ¶ Ἀκλαυσία, Aduer. sine fletu.

Ἀκλεής, ὁ ἡ ὁ, & Ἀκλειής, & Ἀκλεΐς, ignobilis, inglorius, ignot. ἀκλεὴς ζώειν, infamia notatus, Herodot. li. 5.

Ἀκλεία, ας, ἡ, & Ἀκλεΐα, ignobilitas, Epigr.

Ἄκλειστος, ὁ ἡ ὁ, pernius, Thucyd. li. 2. ὧν ἡ ἀφύλακτος ἡ ἄκλειστος.

Ἀκλεπτος, ὁ ἡ ὁ, ἀκλεπτε, Sophoc. in Phædra.

Ἀκλεῶς, turpiter, indecore, dicitur & Κακλεῶς, Odyss. ξ.

Ἀκλῆς, ὁ ἡ ὁ, non clausus, ἄκλειστος.

Ἀκλινία, μ. ἴσω, sum exors.

Ἀκληρία, ας, ἡ, calamitas, egestas, ἀκλήρημα.

Ἄκληρος, ὁ ἡ ὁ, exors, expers, i. sine parte. Lucianus pro paupere, ἀκτήμονας ἀκλήρους ἡ ἀβίους ὠνησόμενος, mercede seruituros inopibus & egenis viris.

Ἀκλήρωμα, ατος, τὸ, & Ἀκλήρημα, calamitas, infortunium.

Ἀκλήρωτος, infortitus Plauto, vnde Ἀκληρωτὶ non sortitò, non ductis sortibus, apud Dion. Cocceum.

Ἄκλητος, ου, ὁ ἡ, non vocatus. ¶ Ἀκλητὶ, inuocato: vnde prouerb. ἀκλητὶ καμοὶ ζώειν εἰς φίλης φίλει, vterò conuiua amicus ad amicum venit.

Ἄκλητος, immotus, Nax. γᾶ μὴ ἴσχει πάγα ἡ ἀ-

κλητός, firma & stabilis.

Ἀκλιτός, ου, ὁ ἡ, indeclinabilis, inflexibilis.

Ἀκλόνητος, ου, inconcussus, immotus, ἀσάλευτος, ἀσάλευτος.

Ἄκλοπος, ὁ ἡ ὁ, non furtiuus: furum non expositus iniuriæ, non delusus aut deceptus.

Ἀκλονδύνητος, immobilis, imperturbatus.

Ἀκλυστος, ου, ὁ, tranquillus, ἄκλυστος ἡ γαλήνη, Plutarch.

Ἀκλώστητος, ου, ὁ ἡ, ramis carens, Theophr. histor. 6. ca. 5.

Ἀκμή, ieiunium, indigentia.

Ἀκμάζω, ἀσω, ætate vigeo, ferueo, ἀκμάζειν πλούτῳ, opibus florere, Herodot. li. 1. τῷ δὲ ἡλικίῃ ἡ τῷ σίτῳ ἀκμάζοντος ἐσβάλλει ἐς τὴν ἀτμίδα, ætate frumentisque maturis, Thucyd. li. 2. ἀκμάζοντα μῆλα, poma verna, quæ vere maturitatem suam absoluunt, Dioscor. ἀκμάζει πόλεμος, bellum est atrox. Plutar. ἀκμὴ ζώσης ἡμέρας, ipso meridie, Herodian. ἀκμάζοντες ἔτεσι, i. adulta iam ætate.

Ἀκμαῖος, ὁ ἡ ὁ, ἀκμαῖος τῶν ἡλικιῶν, integer ætatis, ætate vigens, Lucian. ἀκμαῖος τῶν ὀργῶν, ira feruidus. ἀκμαῖος πρὸς ἔρωτα, in Epig.

Ἀκμαστής, valens & robustus, apud Herodian. lib. 1.

Ἀκμαστικὸς πυρετός, apud Galen. ὃν ἀμέτρους dicũ tur febres, quæ ab initio ad finem eundem vigorem & tenorem seruant.

Ἀκμάω, voco.

Ἀκμή, ῆς, vigor, flos ætatis, robur, occasio, cuspis. οἱ ἐν ἀκμῇ, Polyb. iuuenes, seu viri. Ilocr. ad Nicocl. κρίνετε μὲν τοὺς ἐν ἀκμῇ ὄντας χαρίζεσθαι, optimum est temporum punctum attingere, i. articulum. ¶ Ἀκμὴ ὀξύτης, summa acies. ¶ Lascaris in Epigr. dentes felis & vngues ἀκμὴς appellat.

Ἀκμήν, Aduerb. rursus, adhuc, præterea, Ilocrat. ad Demo. ὃν μὲν ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, i. etiamnum.

Ἀκμῆνος, ὁ ἡ ὁ, penitus esuriens, Ilia. ζ. Ἀκμῆνες verò, Odyss. ά, ætate integer.

Ἀκμητήτος, ὁ, ἀκμητὶ, indefessus, integer, recẽs, i. ἄκοπος, Lucian. πυὶ στρατῷ κεκμῶτι, cũ recenti exercitu. Alphæus Epigr. πύλας ἀκμητῆτας ὁλόμαιον, vocat inuictas.

Ἀκμήτιος, ὁ, qui est in vigore, infatigatus.

Ἀκμητὶ, facillimè, nullo labore: dicitur & Ἀκμητεί.

Ἀκμήτος, ὁ ἡ ὁ, ἀκμῆτος, ἀκμῆτος, infatigatus.

Ἀκμόδετον, ου, τὸ, seu Ἀκμόδετος, lignum sustinens incudem. Ilia. σ, δῦκε δ' ἀκμοδέτην μέγαν ἀκμονα.

Ἀκμόλυτος, ὁ, indefessus, non laborans.

Ἀκμόνιον, ου, ὁ, incus. Herodot. li. 1. Vnde πυρακμων, faber qui à calenti incude non discedit.

Ἀκμοπάνιμάτον, vestis aspera, & nondum experta fullonem, Poll.

Ἄκνας, vocat Actius varos in facie, alii ἰουλους, Crasius medicus Ἀκμὰς, quod ἰε ἀκα-

efferare erumpant, vocat.

Κακόφρων, ονος, ὁ ἡ, qui est sine furis.

Ἀκάνθιον, ου, ἡ, pars sub scapulis, ad spinam dor li. Ἀκάνθιον τὸ τοῦ ὠμοπλάτου κύφωμα, quòd illam scabiore sit difficile, Odyssea.

Ἄκηλος, ον, insulsus. Κακῶς ἄκηλος, incolumis habitus, Gaza ex Theophrast. de caus. plant. li. 2. c. 6.

Κάκιγξ, frutex, qui & χαμαιλέων. Dioscor. li. 4.

Κακόζηλος, audio, pro κακοζήλωτος, poeticum.

Κακοήκοος, auditus, sensus audiendi. Ἀκοῆς ἄξιος, i. dignus auditu. Ἀκοῇ οἶδα, auditu cognoui. Thucyd. li. 1. μόνως γὰρ παλαιότατα τῶν ἀκοῇ ἴσμεν οὐκ ἂν πιστεύοιτο. Æsch. κατέπτηκε τοῖς ἀκοαῖς ὑμῶν, obrepentes vestris auribus, i. fallendo. Plutarch. πρὸς τὴν ἀκοὴν, ἅμα τῇ ἀκοῇ ἐπιῤῥεῖ πάντα, simul auditionis voluptas effluit. ¶ Pro rumore, Thucyd. εἰ δὲ δεῖ καὶ τοῖς ἀκοαῖς τὸ παρ' ἑκατέροις δίκαιον σκοπεῖν. i. etenim homines rerum antecedentium famam suscipiunt. ¶ Paulus ad Rom. 10. ca. pro verbis, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; Quis credidit sermonibus nostris? ἀκοὴ ὑπὸ δυσὶν ἀγγέλοιν, ἡ ἐπὶ τὸ χεῖρον ἢ ἐπὶ τὸ κρεῖττον. vi. obedientia. ¶ Ἀκοή, item arbor aliàs Thyia dicta apud Theophr. 8. de plant.

Ἀκοίλαστος, ον, nullo cano distinctus.

Ἀκοίμητος, ὁ ἡ, vigil, irrequietus, Naz.

Ἀκοίτα, ὁ, vlo. ἀγκάλαι.

Ἀκοινωνησία, ας, ἡ, proprietas, Aristot. lib. 2. Polit. cap. 3.

Ἀκοινώνητος, ὁ ἡ, insociabilis, & separatus, Lucian. Cicer. ad Attic. lib. 6. Ἀκοινώνητον, reddidit contumaciter, arroganter scribere, i. seuerè, austerè. Ἀκοινώνητοι, apud eundē dicuntur inciuiles & inconciliari. Gell. lib. 12. ca. 11.

Ἀκοινωνία, dissociatio, disiunctio, Plato epist. 3.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, maritus, in Epigr. Ἀλόχου autem ἀκοίτης, ιδος, ab ἄκ, i. κῖμαι, & κοίτη, i. lectus.

Ἀκοιτος, ου, ὁ, sine cubili. Plin. lib. 11. cap. 15 mel Ἄκοιτον vocat, quod est sine retrimento sedimentóve.

Ἀκόλαστος, ου, ὁ, alienus ab ostentatione.

Ἀκολάκευτος, ου, ὁ ἡ, inexorabilis, inadulabilis.

Ἀκολασία, ας, ἡ, libido, intemperantia, luxus, Plat. 2. de Rep. Aristo. li. 2. Ethic. ad Nicom. ca. 7. μεσότης μὲν σωφροσύνη, ὑπερβολὴ δ' ἀκολασία, mediocritas quidem est temperantia, exuperatio autem intemperantia.

Ἀκολαστάνω, proterue & libidinosè viuo, Plutarch. πρὸς πόρνην.

Ἀκολάστημα, ατος, τὸ, scelus, flagitium, scortatio.

Ἀκόλαστος, ὁ ἡ, intemperans, nequam interpretatur Gell. li. 7. ca. 11. ¶ Item qui libidines non coercet aut punit. Aristot. li. 1 Rhet. ad Demo. lasciuiens. Aristoph. in Plato. ἀκόλαστος ἦν ἀεὶ ἐν τῷ ζῆν, est perditis moribus. Plut. in Lycur. πρὸς τὰς εὐνοεστέρας ἀκόλαστος, ad coitum intemperantes. ἀκόλαστος γλῶσσα, lingua effrenis.

Ἀκολασταίνω, lasciuio, scortor.

Ἀκόλλητος, & Ἀκόλλητος, qui cōglutinari nequit, Galen. ad Glauc.

Ἀκολλοβώλιον, μ. ἐστι, sequor. Lucian. ὑμεῖς ἢ βραδύνετε ἀκολουθεῖν μοι. Isoc. ἐν τῇ πολιτικῇ Genitiuo iungit eum μετὰ præpositione. ¶ Pro obsequor, Demosth. σοὶ ἕπομαι. ¶ Pro assequor, ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, Plato. ¶ Pro consequēs est. Aristotel. ἀνάγκη τὸ ὕστερον ἀκολουθεῖν τῷ πρώτῳ.

Ἀκολουθησις, vel Ἀκολουθία, assectatio, consequentia, ordo, comitatus.

Ἀκόλουθος, ου, ὁ, sequens, sequax, Aristot. 1. Moral. ad Nicomach. ca. 3.

Ἀκόλουθος, ὁ ἡ, assectator, comes, assecla, famulus. Luci. in in Nigr. οὐ πάνυ ἀκόλουθον ἔχουσι. Demosth. οἷοι τῷ σῷ ἀκόλουθοι τούτοις σχεδιάζειν, &c. his consentanea efficere. Xenoph. ἀκόλουθοι πρὸς συμβάσιον, id est, reliqui conuiuæ.

Ἀκολουθώς πόπτης, i. posthæc. Diosc. li. 6.

Ἀκόλυμβος, ου, ὁ, natandi inscius. Strab. li. 6.

Ἀκόμψως, non bene ministrans, non versutus.

Ἀκμαία, ας, ἡ, caluitium, apud Naz. anz.

Ἀκμασία, ας, ἡ, incommodum.

Ἀκλεής, ες, ὁ, neglectus, squallidus, apud Nonn.

Ἀκλησία, incuria, curationis defectus, Them.

Ἄκλιμος, simum, πιμύ.

Ἄκλυστος, ealuus.

Ἀκμοπονος, ου, ὁ, minimè ambitiosus.

Ἀκομψος, ου, ὁ ἡ, frugalis, inelegans, vilis.

Ἀκόνιον, & Ἀκονίτη, acuo, Lucia. in Tim.

Ἀκοντος, ingratus, ἄχαρις καὶ ἀκόντος, i. gratis.

Ἀκόνδυλος, sine colaphis & pugno, impunè.

Ἀκόνη, ης, ἀκόνιον σιδήρου, cotem aliis. ξυρὸς εἰς ἀκόνιον, nouacula in cotem. Vide Chil. Eras.

Ἀκονίδιον, cos cotis, mortarium apud Hippoc.

Ἀκόντιμα, ατος, τὸ, incitamentum.

Ἀκονίστος, non inductus tectorio, nec calce illitus, non picatus.

Ἀκόνιτον, coticula. Dioscor. li. 1. de ebeno arbore, εἰ δέ τι πεπόνηται ἐν τῷ ἰβένῳ ἀκόνιτον, χρῆσθαι ὡς τοῖς κατὰ ὀφθαλμῶν, ὕδατι ἐπιτρίψαντα. Si quis arritus in core ebeno ad oculorum collyria vratur, ef ficacius medebitur.

Ἀκονητί, sine puluere, i. χωρὶς κόνεως, facilè, ἀμαχητί, sine pugna. Thucyd. li. 4.

Ἀκόνιτον, ου, τὸ, aconitum, herba venenata dicta à coitibus quas ἀκόλους vocant, in quibus nasci fertur. Ouid. li. 7. Metam. Quæ quamquam Scythicæ fuerint de dura saxosis, Asperitas aconita vocat. vide Dioscor. li. 4. & 6. Theophrast. li. 9. hist. plant.

Ἀκόνιτος, ὁ ἡ, non illitus calce, ἀπίσσωτος. i. nō picatus, vt exponit Dioscor. li. 1. ¶ Ἀκονίτη, id est,

id est, ἀκωνιτή.

Ἄκοντος, ου, ὁ, impercussus. ἄξυστος, impauidus. ¶ Est & aconus genus herbæ, quæ & Ἄκονος, Dioscor. li. 3.

Ἄκοντες, iaculantes, non volentes.

Ἄκοντι, inuitè. ἀκουσίως, ingratis Terent.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, iaculus, serpentis genus Lucian. βιωναρίῳ· ἡ ἀκοντίας ἡ ἀμφίσβαινα. &c. ¶ Κεντρίτης etiam stellæ sunt crinitæ. Iaculus serpens etiam dicitur ἀκοντίας. ¶ Ἀκοντιας verò, herba est quæ canes curat à serpentibus demorsos.

Ἀκοντίζω, μ. ίσω, iacular. Homer. ἀκόντισε δουρὶ, hastam contorsit. Interdum sic construitur, ἀκοντίζω σε τῷ ποντῳ. Thucyd. li. 7. cum Dativo, εἰ ἄνω τῷ κρημνῷ συμπεσόντες ἀκοντίζοντες. ¶ Ἀκοντισθείς, iaculo ictus. Musæo.

Ἀκοντιον, pharmacum quoddam quod telorū vulnera sanat.

Ἀκόντιον, ου, τὸ, iaculum, telum. Xenoph. 1 Pæd.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, & Ἀκοντισμός, ου, ὁ, & Ἀκοντισμός, ου, ὁ, iaculatio, vulnus, Plutarch. in Camill.

Ἀκοντιστής, ου, ὁ, iaculator. Xenoph. 1. Pæd. Theocrit. εἰδ. 4.

Ἀκόντισις, ὁ, ἡ, iaculatio.

Ἀκοντιβόλος, ου, ὁ ἡ, iaculatus, velex.

Ἀκοντιδίκης, qui iaculorum ictus vitat & declinat.

Ἄκος, ους, τὸ, medicamenta lassitudines leuantia.

Ἀκοπίαστος, lassitudinis expers. Aristot. de mundo. ἀκοπίαστος ὁδὸς, viam nacta facilem. ¶ Ἀκοπίαστος, i. nullo labore, nullo negotio. ¶ Ἀκοπίαστι, idem.

Ἄκοπος, ου, ὁ ἡ, indefessus, pro non croso à rinci, Theophrast. hist. plant. li. 4. ca. 4. ¶ τὰ ἄκοπα dicuntur remedia contra lassitudines. ¶ Dicitur & ἄκοπος ἵππος, ὁ μὴ κάμνων τὸ δι' ἀλλήλων, non succussans, Xenoph. ¶ Est etiam Acopos herba Plin. li. 27. & arbuscula quæ anagyris. Dioscoridi.

Ἄκοπρος, ὁ ἡ, non stercoratus, stercoris indigus.

Ἀκορέζειν, pro ἀκορεῖν, apud Pind.

Ἀκοσμος, noxius, inutilis, ἄχρηστος, ἀπαίδευτος.

Ἀκόρεστος, ου, ὁ ἡ, inexplebilis, Chrysost. ὁ τῶν θεῶν λατρεύων ἀκόρεστος, ille Dei cultor insatiabilis.

Ἀκορήτως, insaturabiliter Cicer. insatiabiliter Plin.

Ἀκόρητος, insatiabilis. Hesiod. ἄφαρ ἀκόρητος αὐτῆς.

Ἀκορία, ας, ἡ, insatietas, ἀκορέα ἔδωδῆς.

Ἄκορον, Theophr. li. 5. c. 16. inter spinosas plantas reponit.

Ἄκορις, bruchi, locustæ, ἀττέλαβοι.

Ἄκορος, Veneria, de qua Theophr. lib. 2. hist. plant.

Ἀκόσπιον, spinæ, ἀκανθῶν.

Ἄκοσμβος, acini, vel grana qualia in hedera, Suid.

Ἀκόσμητος, innumera, nulla. Hesych.

Ἀκόσμητος, impexum, infructuosum, ἀκατέργαστον.

Ἀκόσμιστος, τὸ, medela, Iliad. 5. ἀκόσμιστον ἄγειν, remedium afferre, apud Colum. li. 7. ἀμβρόσιον ἄκος.

Ἀκοσμῶ, μ. ήσω, indecorè me gero. Isocr. in Areopag. ἀκοσμεῖσθαι δ' ἂν καλόντων ἔθη ἀκοσμεῖτε.

Ἀκόσμητος, ὁ ἡ, inculcus, innornatus.

Ἀκοσμήτως, incompositè, Plato.

Ἀκοσμία, ας, ἡ, dedecus, ἀσχημοσύνη, Isocr. vita flagitiosa Cicer. Hoc verbo Plutar. statum Rom. Reip. tempore belli ciuilis appellauit.

Ἄκοσμος, ὁ ἡ, inornatus, confusus, indigest⁹: immodestus: immundus, inculcus, Lactant. lib. 7. ¶ Ἀκόσμως, fœdè, turpiter, deformiter.

Ἀκοτέω, μ. ήσω, κεκ. ordeo faginor, pascor, Iliad. 2.

Ἀκότη, ordeum. κριθαὶ, vel omnis cibus, Hom. Interp.

Ἄκοτος, τὸ, ἀπόρροια τῶν ἰτέων. expers.

Ἀκουάζω, μ. άσω, audio. ἀκουάζεσθαι καλῶς, Iliad. 3.

Ἀκοὴ pro ἀκοὴ auditio, Odyss. ξῦν δ' ἴδεν ἠδὲ καὶ ἄκουσε.

Ἄκουστοι, aures, ὦτες.

Ἄκουστος, ου, ὁ, inconfusus: vel ἄκοης, qui est sine liberis.

Ἄκουτι, ἄκουτος, τὸ, iaculum, Aristid. in Romæ encom.

Ἀκουσματίζω, cogo, reperitur ca. 15. Numer.

Ἀκουσμάτιον, τὸ, auditiuncula Gell. Lucian.

Ἀκουστής, οῦ, ὁ, auditor, discipulus. Halicar.

Ἀκουστικός, auditu valens, auditor. τῶν ἀκουστικῶν. Aphrod.

Ἀκουστός, ὁν, ὁ, sub auditum cadens, ἀκόντι τὰ ἀκουστά, Xenoph.

Ἀκουστίζω, audire facio. Naz. ἀκουστίζω μᾶλλον ἀγαλλόμενον, Genit. & Accus. iung. ¶ Ἀκουστέον itā pro docere, διδακτέον. Suid.

Ἀκούω, μ. σω, audio, Xenoph. ἄκουσον ἀπὸ ἑνὸς φίλου διαγράφω, eum de amicis differentē audiui. Idē, ὧν τι πολλῶν ἑκὼν ἀκούω, hoc se ex multis audire dicebat. ¶ Ἀκούω etiam accipitur pro ὑπηρετέω & κωλύω, id est, dicor & appellor. Herodot. in Thalia, ἀκούω μισο-

ἄκρατος. ¶ Cum Dat. Plat. in Epist. 7. ἄκρατός ἐστι κακίᾳ νέῳ, ἢ μὴ νέῳ, res nō est indigna quæ a iuvene audiatur & sene. ¶ Aliquando etiam pro accipi seu assumi. Gaza li. 4. Cram. ὧν ἢ κρατεῖται ἢ μὴ ἀκούσεται. ¶ Cum participio alterius verbi. Xenophon li. 1. Pæd. ἄκουστα διδάσκει τὰ λοιπὰ ἢ ἀκούσεται τὸν Κῦρον, audiuit res viro dignas Cyrum gerere.

Ἄκρα, ἡ, cacumen, vertex, κατ' ἄκρας εἶλε, à summo occupauit. Euripid. οὐτ' ἄκρον ἀκούσεται, non leuiter quidem audistis. ἄκρα etiã sunt extrema, vt inter elementa γῆ ἢ πῦρ, Aristot.

Ἀκρόδρυα Ϛ, imperfectus, ἀτελέσφορα. Iliad. β.

Ἀκράγρον, non excitatum nec perflatum.

Ἀκράδαντος Ϛ, inconcussus, immotus, ἀτίνακτος, Suid.

Ἀκρασής, ὁ Ϛ, ὁ ἢ ἡ, imbecillis, difficilis, Etym.

Ἀκρατὲς, ὁ Ϛ, ὁ ἢ ἡ, flans in superficie, flans per summa: purus, immixtus, Odyss. ξ.

Ἀκρατά, iuga. Hesych.

Ἀκρεῖος Ϛ, Eurip. ἀκρεῖος θεοῦ ἄγαλμα, quæ arcib' præest.

Ἀκρεπτόλιθος, ὁ ἢ ἡ, arcens crapulam, Dioscor. lib. 1.

Ἀκρεμὴς, ὁ Ϛ, ὁ ἢ ἡ, purus, synceruus, Thucyd. ὕδωρ ἀκρεμὲς πίνειν, Dioscor. li. 5. Pro alteri vertit Gaza ex Caton. Maior. ἀκρατεῖ ἢ ἀπίθανα ψυχῇ ἐφιέμενα.

Ἀκρέκτης, integrum, illæsum, recens, ἀκήρατος.

Ἀκρατὴς, ὁ Ϛ, ὁ ἢ ἡ, grauis, exosus, ἀπεχθὴς. ¶ Item incontinens, ἀκρατὴς.

Ἄκριτος, illegitimum, iniquum, contra leges.

Ἀκρίωτος, & Ἀκρόατος, imperfectus, ὁ τῷ κρέατι τὸ τελευτῶν. Pind. ἄκρατον ἀρότοιο.

Ἀκρόξυστον, summa pars axis, Interp. Apollon. Rhod.

Ἀκρόπτωτος, inexplebilis, ἀπλήρωτος.

Ἀκρασία, ας, ἡ, incontinentia, de qua Aristot. 7. Moral. ad Nicom. ca. 1. ἀκρασία τὸ ἧττον, cæli intemperies, Theophr.

Ἀκράτεια, ας, ἡ, intemperantia, ἀκράτεια τῆς στοματοφυλακίας, morbus est stomachi incontinentis.

Ἀκρατεύομαι, ago incontinenter.

Ἀκρατοκοδωνιστὴς, temulẽti, qui affatim meracum bibunt, Athen. 10.

Ἀκρατὴς, ὁ Ϛ, ὁ ἢ ἡ, incontinens. ἀκρατὴς θυμοῦ, ἀκρατὴς πιεῖν, ἀκρατὴς κλίνης, apud Aristot. ἀκρατὴς ἀφροδισίων, pro libidinoso, Xenoph. ἀκρατὲς τόπος, os quod cohiberi nequit. ¶ Ἀκρατὴς οἶνος, vinum dilutum. ¶ τὸ ἀκρατὲς, incontinentia, impotentia.

Ἀκρατίζω, μίσω, iento, merum bibo, Interp. Aristoph. in Pluto.

Ἀκρατισμὸς, ὁ, ὁ, ientaculum, Suid. in verbo ἄριστον Ϛ.

Ἀκρατισμὸς, ὁ, ὁ, ientaculum. Plutarc. in Symp. à meracius potandi consuetudine nomẽ accepisse dicit. Athenæus dicit veteres ἀκρατισμὸν etiam ἀκρατισμὸν vocasse.

Ἀκρατοποσία, meraci vini potus, Dioscor. li. 6.

Ἀκρατοπότης, merum bibo.

Ἀκρατοπότης, merum deditus, meri intemperans, Thracum & Scytharum epitheton.

Ἄκρατος, ὁ ἢ ἡ, purus, Κρᾶτος Ϛ. Ionicè apud Homer. à commixtione secretus, absolutus. ὑγρὸς ἢ ἄκρατος Ϛ ἀταλάφη, i. fortis & vehemens æquanimitas, Plutar. in Num. Idem in Lycur. πολλοὶ ἄκρατον πίνειν, i. meri multùm bibere. ¶ Dicitur etiam ἄκρατος εἶναι Ϛ, i. vinũ merum. ἀμικτὸς ἄκρατον ὕδωρ ἄκρατος ὀλιγόμικτος, pro effrẽi flatu paucorum, Aristot. li. 2. Polit. ἄκρατος φῦδος, merum mẽdacium, Plato 2. de Rep.

Ἀκρατοφόρος, ου, τὸ, merum ferens, vrceus, Poll. lib. 6.

Ἀκρατὴς, ους, ὁ, impotens, ἀκρατὴς.

Ἀκρατῶς, impotenter, intemperanter. ¶ Ἀκρατῶς autem admodum, vehementer. Lucian.

Ἀκρατωνία, pro lasciuia, in Galeomyomachia.

Ἀκρόκομος, ὁ Ϛ, ὁ ἢ ἡ, indiuiduus in cacumine.

Ἀκροχολία, ira repentina. ¶ Ἀκρόχολος Ϛ, propensus ad iram, ἀκροχολίᾳ πρόχειρος, Aristo.

Ἀκρεμονικὸς, in ramos diffusus, Theophr. hist. li. 4. ca. 7.

Ἀκρέμων, ονος, ὁ, grandis ramus. ¶ Item stipes exponitur à Gaza lib. 5. Theophr. c. 1. ¶ Dioscorid. accipit pro ramo fœniculi li. 3.

Ἀκίαστος, id est, ἀκρατὲς ἐστὶ, i. ἀκρόλιθος, Hippocr.

Ἄκρη, summitas, pro ἄκρον. ¶ Ἄκρα pro eodem: ἄκρα ἀκροτάτης, summa cacumina dicit Apoll Rhod.

Ἄκρηβὴς Ϛ, ὁ, & Ἀκρήβυς, impuber, οὔπω τὸ ἄκρον ἔβλε.

Ἀκρήμαστος, ου, ὁ, sine affectu amoris, ἀστοργὸς.

Ἀκρίατον, idem quod ἀκρίμνον.

Ἀκρὶς, ίδος, ἡ, ὁ ἢ ἡ, mutus factus ob timorem.

Ἀκρασία, pro ἀκρασία, Ionicè.

Ἀκρητὴς, οῦ, ὁ, famulus.

Κρητὴς Ϛ, Ionicè pro ἀκρατὴς, Hom. Odyss.

Ἀκροτόχοοι, qui meram bilem congerunt, Hippocr.

Ἀκριβάζω, diligenter inquiro. Poll. li. 5. reiicit hoc verbum.

Ἀκρίβασμα, ατος, τὸ, exquisita examinatio, ca. 2. Proverb. Solomonis.

Ἀκριβαστὴς, exquisita examinatio, ca. 2. Proverb. Solomonis.

Ἀκριβαστὴς, diligens explorator, inquisitor, Bud.

Ἀκρίβεια, ας, ἡ, diligentia, sedulitas, Thucyd. li. 7. ἀκρίβεια τῶν ναυτικῶν, i. rei nauticæ disciplina: ὑπ' ἀκριβείας εἶπεῖν, Aristot. i. exquisitè dicere.

Ἀκρίβεια Ϛ, ὁ ἢ ἡ, diligens, exactus, absolutus. Thucyd. li. 4. ἀκρίβεια πρόφασις ἀκριβὲς μνήμων, tenax memoria, Lucian. Thucyd. li. 6. ἀκριβὲς εἶπεῖν dixit, pro ἀληθῶς.

Ἀκριβοδίκαιον, τὸ, & Ἀκριβόδικον, summum ius, quod strictum Iurisconsulti dicunt: ἴσασιν τὸ ἀκρον, Aristot. ¶ Ἀκριβοδίκαι κρίνουσι ab eodem dicuntur, præduri interpretes Iuris.

Ἀκριβολογέομαι, ῶμαι, ούμην, exactè dico, Demosth. in Æschinem.

Ἀκριβολόγος, qui accuratè exprimit. ¶ Et Ἀκριβολογία, exacta determinatio, Aristot. lib. 1. Rhet. & 4. Ethic.

Ἀκριβῶς, ῶτερον, ῶτατα, accuratè exactáque diligentia aliquid ago, vel scrutor. Aristot. Animal. 5. ca. 1. ἀκριβῶς οἱ τὰς διαφορὰς χειμάτων, exquisitè differentias colorum percipio, Dioscor. li. 2. ἀκριβῶς τὰς αἰσθήσεις, sensus exacuit. ἀκριβοῦσθαι τὰς τέχνας, Xen. 2. Pæd. ordines diligenter exquirere.

Ἀκριβῶς, absolutè, accuratè ἀκριβῶς εἰδέναι, certò scire. πολὺν ἀκριβῶς, Thuc li. 1. ἀκριβῶς μιαίνειν, Lucian. vehementer nigrum.

Ἀκρίδιον, ου, τὸ, parua locusta.

Ἀκρίδοθήκη, ας, ἡ, capsula ad venandas locustas, Theocrit. εἰδύλ. 4.

Ἀκρίζω, ίσω, digitis pedum incedo, extrema mutilo.

Ἀκρίνης, ου, ὁ, angulus.

Ἀκρίτης, ου, ὁ, sanctus, purus, καθαρὸς.

Ἀκρίτ-ἀκρεῖος Ϛ, ὁ, vertex montium. Odyss. ι.

Ἀκρίς, ίδος, ἡ, locusta. Erat autem Iudæis in esu, Leuit. 11. 22. ¶ Ἀκρίδες, locustæ fuerũt Ioanni Baptistæ cibus, Mat. 3. 4. quòd vili parabilique cibo vixerit.

Ἀκρισία, ας, ἡ, iudicii inopia, Lucia. de Timon. ἄκριτα ἢ ἀεὶ ἐν φίλοις, nullus delectus in ascisccndis sibi amicis. ¶ Et ἀκρισία, fusio, tumultus, Polyb. πολλὴ ἐν ἀκρισίᾳ, &c.

Ἀκριτόμυθος Ϛ, multiplici angulorum serie varius.

Ἄκριτα, sine iudicio.

Ἀκρατόμυθος, futilis. Iliad. β, θηρσὶ' ἀκριτόμυθοι.

Ἄκριτος, ὁ ἢ ἡ, non discretus. Plutarc. in Publicola ἄκριτος ἢ ἀδιόριστος ἐν φάσει γὰρ πολὺ δεῖ. Demosth. ἀεὶ γὰρ ἄκριτος ἔρις, immensa contentio. Hesiod. ἄκριτος ἔνεικεν ἀϊδηλοτέροισιν, anceps habebant certamen. ¶ Ἄκριτος θάνατος, mors quæ irrogatur indicta causa. Æschin. ἄκριτος θάπτεται Ϛ, sepulchrum multis commune.

Ἀκρόφωνος Ϛ, indistinctè & inarticulatè loquens.

Ἀκρόφυλλος Ϛ, ος, ὁ, ἡ, cuius folia non facilè discernuntur, vmbrosus. Iliad. β, ὄρεα ἀκρόφυλλα.

Ἄκριτος, sine discrimine, citra iudicium, indicta causa.

Ἀκρόαμα, ατος, τὸ, auditio, Plutarch Pro narratione Cic pro Archia, Quod ἀκρόαμα, aut eu voccm libentissimè audirer. Festiuum acroama, Eidem.

Ἀκροαματικὸς, auscultatorius. ¶ Ἀκροαματικὴ etiam dicebantur, autore Bessarione, quæ inter homines eiusdem sectæ arcana & subtiliora habebantur.

Ἀκροάομαι, ῶμαι, audio. Isocrat. in Platæico, ἀκούσεσθε καὶ ὑμεῖς, ὧν ἀδίκως, καὶ οὐκ ἀξίως ἀκηκοότες τῆς πολιτείας. Cum Accus. Æschin. in Ctesiph. ἃς ἐγὼ ἐποίησα ἀλλ' ὑπερεῖδον ἀκούσασα ἀκροάσασθαι.

Ἀκρόασις, ως, ἡ, audientia Cic. narratio. τοιεῖδε ἀκρόασιν, audire. Isocr. ἀκρόασις ὑπεδείκνυτο, recitatio fese ostentans, Bud.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, suggestus, Plutarch. ἀφεὶς τὸ ἀκούειν.

Ἀκροάτης, ου, ὁ, auditor, discipulus, Xenoph.

Ἀκροατικὸς, auscultatorius: Lucian. κωμίζει τὸν ἀκροατικὸν μισθόν.

Ἀκροβάζω, & Ἀκροβατέω, summis pedibus, seu suspenso gradu eo. Æneid. 5. exprimitur.

Constitit in digitos extemplò arrectus: vterq;
Cursum equitum.

¶ Ἀκροβατεῖν, etiam pro superbè incedere.

Ἀκροβατικὸν, scansorium.

Ἀκροβαφὴς, summa parte tinctus, in Epigr.

Ἀκροβλαστὴς, germen in cacumine gerens.

Ἀκροβολιστὴς ἀκόντιον, cuspides nucrone ferientes.

Ἀκροβελία, obeliſci fastigia, τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων.

Ἀκροβολίζεσθαι, iaculari, πυξεύειν, ἀκοντίζειν.

Ἀκροβολισμὸς, iaculi genus.

Ἀκροβατεῖν, in summos pedum digitos assurgere.

Ἀκροβόλιον, solis iaculati radii, τῶν ἡλίου Cælest.

Ἀκροβολίζω, & Ἀκροβολίζομαι, μ. ἰσομαι, iaculor: Herodot. li. 8. ἀκροβολισάμενοι τῆσι ἵπποις, verbis velitati sunt.

Ἀκροβολισμὸς, ῶ, ὁ, præludium pugnæ & initiũ, tumultuaria pugna excursio, velitatio, Lucian. in Tim. ¶ Significat etiam iaculos ex edito loco emissionem.

Ἀκροβολιστὴς, ὁ, iaculator, veles, ferentarius.

Ἀκροβολιστὴς, ὁ, idem.

Ἀκροβυστία, ας, ἡ, præputium, seu cuticula τῆς τοῦ ἄνω: vt ἀφεστομὴ, circuncisio, ad Roma. cap. 2. ¶ Ἀκροποδία. Aristot. dicitur.

Ἀκρόβυστος Ϛ, ὁ ἢ ἡ, præputiatus: vt legitur Iosue cap. 15.

Ἀκρογωνιαῖος Ϛ, λίθος, lapis summangulus. 1. Pet. 2.

Ἀκρόδεσμος, in summo nexus, in Epigr.

Ἀκροδίκαιον, τὸ, summum ius.

Ἀκρόδρυον, τὸ, arborum baccæ Cic. omnes arborei fructus Caio. Aristot. 8 Anim. ca. 28. ἀκρόδρυα ἢ ὀπώρα. Xenoph. in Oecon. etiam pro arboribus accipit. Morus ex Lucian. glandes reddidit.

Ἀκρόζυξος, ου, ὁ, leuiter feruefactus, ad differentiam διοίδου, Dioscorid. ἀκρόζυξος κεφαλὴ ὠφελεῖ Ϛ.

Ἀκροζύγια, pars iugi mediæ, ζεύγλη.

Ἀκροθίνιον Ϛ, ου, ὁ, perfectus.

Ἀκροθιγὴς, leuiter attingendo, i. ἄκρου θιγγάνοντος, summo digito, Dioscor. li. 2. ca. de Cera.

Ἀκροθίνιον, manubiæ, spolium, Thucyd. li. 1. ca. 1. & Ἀκροθίνια, τὰ, opima spolia, seu exuuiæ

ab hoste detracta: primitiæ frugum, ca. 7. ad Hebr. ¶ Ἀκροθινιάζειν, summa quæque delibare. ἀκροθίνια ζωμῶν, Eurip.

Ἀκροθίνιος, ου, ὁ, præcipuus.

Ἀκροθώρηξ, ακος ὁ, & ἀκροθώραξ, leuiter ebrius.

Ἀκρόκομος, ὁ ἡ, in cacumine aut extremo fruticans.

Ἀκροκέρατες, cornua antennarum dixit Virg.

Ἀκροκνανόω, in summo nigrescans, in Iliad.

Ἀκρονυκτιφοίτης, nocturnus, vespertinus, Heliod.

Ἀκροσκιάς, ου, τὸ, crepusculum: ἀκροσκιάσαι, Hesych.

Ἀκροκομῶν, habens longas comas. ἀκροκομᾶν φοίνικες, Dionysio, palmæ quarum coma est in cacumine, vt ait Plin.

Ἀκροκορδών, ἡ, seu potius ἀκροχορδών, ὁ, verruca, Dioscor. li. 2.

Ἀκροκόρινθος, arx Corinthi, in Epigr.

Ἀκροκυμβάκια, nauium rostra, τὰ ἄκρα τῶν πρῴρων.

Ἀκρολοφία, ας, ἡ, armorum eminentia, summæ scapulæ.

Ἀκρομάχαιρος, ὁ, temulenti, Athen. li. 10.

Ἀκρομήλια, ων, τὰ, trunculi, apud Celsum lib. 9. capite 19.

Ἀκροπάλαια, τὰ, primitiæ. ἀκροπαλαίζειν τινα.

Ἀκροπόλιον, statua Colossi, Vitr. l. 2. c. 8.

Ἀκρολόγια στάχυος, Epigram. summas spicas carpo.

Ἀκρολοφία, summum collis, Polyb.

Ἀκρολοφίτης, qui in cumulis aut collibus agit, in Epigr.

Ἀκρολοφος, ου, ὁ, tumulus, Plutar. in Publ. ὅσοι ἀκρολοφίας κρατοῦσι, occupant colles.

Ἀκρομανὴς, ὁ, ἡ, admodum mente captus, Herodot.

Ἀκρομολίβδινος λίνον, Epigr. rete in imo habens plumbum.

Ἀκρομηρία, pars mutatis genua, vt sculculū & operculum.

Ἀκρομφαλία, mediana pars vmbilici, Pollux lib. 2.

Ἀκρον, ου, τὸ, summum, extremum. Ec principiū versus: vnde ἀκροτελεύτιον, apud Thuc. ¶ Item promontorium, Aristoph. περ. ἡ ἀκρον ἀκρων ἀλωμένη.

Ἀκρονηον, τὸ, extrema pars nauis.

Ἀκρονυξ, ὁ, ἡ Ἀκρονυχία, summa & intempesta nox, Aristot.

Ἀκρονυχοφοίτης, vespertinus.

Ἀκροξύλια, ων, τὰ, extremitates axis, Pollux.

Ἀκροπαγὴς, per summa ἄκρως & ἀκρεως, Nonn.

Ἀκροπάγιον, locus lubricus, cœnosus, Polyb.

Ἀκροπάτιες (alii codices ἀκροπάτες) dicitur lingua ab Hippocr. 7. Epidem. quæ tam impos est.

Ἀκροπλία, quæ in superficie natant, Galen. ex Hippocr.

Ἀκροποδιὴ, vel ἀκροποδία, summis pedum digitis, Lucian.

Ἀκροτελεύτησις, ἡ, ἀκρος, summitas verbi. ἀκροτελεύτησις, arces excitare, Iloer. αἱ ἐγκαμπύλιαι ἀκροτέλειαι, i. in ærarium relatæ: & αἱ ἐκ τῶν ἀκροτελείων ἐξαιρεμέναι, ex ærariis exemptæ.

Ἀκρότατος, η, ον, excelsus, ὑψηλότατος, ἡ, ὀξύτατος, ἰσχυρότατος.

Ἀκρότομος, ου, ὁ ἡ, acutus: à πέτομαι, i. perforo, Iliad. 9.

Ἀκροπορφυρὸς ὁ ἡ, in ambitu purpureus.

Ἀκροποσθίας, præputium, Græc. apud Aristot. 2. de part. anim. ca. 13.

Ἀκροποσθιὸν, ου, τὸ, pars prominentior præputii.

Ἀκρορριζος, ὁ ἡ, longas habens radices. ἀκρορριζοτέρα ἀκάνθη, apud Basil. ἐκριζοῦσθαι.

Ἀκροσφύμιον, ου, τὸ, extrema pars temonis, Poll.

Ἀκρος, η, ον, summus, imus, editus. ἀκρῳ τῷ ἄκρῳ, impotentissimè, Herodot. lib. 1. ἀκρα ἐφηβία, optima educatio, Plato de Leg. ¶ τὰ ἄκρα, extrema, termini, limites. ἀκρα φέρειν, in Epigr. i. ἄκρα τὰ πρῶτα τίκτειν, primas ferre.

Ἀκροσταγὴς, quod leuiter putrescere cœpit, Hippocr.

Ἀκροσταφὶς, herba quæ & βρῶμος, i. auena, Dioscor. lib. 4.

Ἀκροστιχὶς, summi versus, versuum summitates.

Ἀκροστιχὶς, genus versus est ita compositum, vt summæ literæ & capitales nomen aliquod aut orationem includant per capita versuū discurrendo: quem admodum Plautus suarū comœdiarum argumenta contexuit.

Ἀκροστολιον, τὸ, summitas seu extremitas nauis, Arrianus, τὰ ἀκροστόλια τῶν ἑκατὸν νεῶν.

Ἀκροσφαλὴς, ὁ, ἡ, facilis lapsu, lubricus. ἀκροσφαλὴς ἀφ' ἵππου, proclivis ad iram, Plutarch. item qui cito periclitatur morbo, apud Plat. 3. de Rep.

Ἀκροσφυρον, calcamentorum muliebrium genus.

Ἀκροτάτω, in summo fixus, in cacumine diuinus.

Ἀκροτελεύτιος, extremus, Cic. lib. 1. epist. ad Attic.

Ἀκροτελεύτιον, extremum carminis, apud Thucyd.

Ἀκροτομίζειν, extremitates truncare. τὰ ἄκρα τίμνειν.

Ἀκροτομίαι, extremas partes insulæ seu promontoria eolensium, Cic. ad Attic.

Ἀκροτομεῖν, pro ἀκροτομεῖσθαι, Plutar. Sacrarium Ciceronis, Lampridio ἀκρατίωνα, Fatigium Sueton. in Cæsare.

Ἀκρότης, ητος, extremitas. ἀκρότης τῆς ῥίζης, frigus summum, Aphrod.

Ἀκρότονος, ου, ὁ ἡ, non respondens ad numeros. ἀκρότονα κιθαρίζειν, Athen. li. 11. vocat sermones intempestiuos.

Ἀκρυπνος, ου, ὁ, leuiter coctus, subcrudus.

Ἀκρωμία, extremas partes incido. ἀκρωμίαι τοῦ ἀνθρώπου & μεσόκωλα, Xenoph. in Oecon. de mellioribus.

Ἀκρώνυμος, ου, ὁ ἡ, durus, præruptus. ¶ Est & ἀκρόνυμος,

κρόπολις, politus, ξ, ος. Ioseph. de templo Domini, τοῦ ἱεροῦ ἡμῖν ἐξ' ἀκροπόλει τέχνῃ ἐκ λίθων ἀκροτόμων ἐξῳκοδομημένου, ex æraris exempti vinc. nunc.

Ἀκροφαὴς, per summa lucens, Non. de aurora.

Ἀκροφυὴς, in cacumine proueniens.

Ἀκρόφυλαξ, arcis præfectus, Polyb.

Ἀκρόφυλλος, folia cacumine gerens.

Ἀκρόφυσος, rostrum follium ad insufflandum, Valla ex Thucyd. li. 4.

Ἀκρόχολος, leuiter ebrius: vel summè, Dion.

Ἀκρόχειρ, in extremitatibus vasium, Epigr.

Ἀκροχειρίζομαι μίαν, summis manibus exerceor, seu luctor, Aegyrop. ex Aristot. ca. 1. li. 3. Ethic. ad Nicomach.

Ἀκροχειρία, ας, ἡ, extremitas manus, ἄκρον τῆς χειρός.

Ἀκροχειρία, ας, ἡ, luctatio, quæ non toto collato corpore, sed confertis manibus fit. Lucian. & Gal. 2. de Sanit. tuend. vnde ἀκροχειρίζεσθαι, qui sic decertant.

Ἀκροχειρία, ας, ἡ, homicidas, ἀνδροφονίαν.

Ἀκροχειρίτης, ου, ὁ ἡ, luctator manibus consertis.

Ἀκροχολιαὶ, summitates iugi, Poll. li. 1.

Ἀκροχολιμαῖος, exiguo calore tepens, Dioscor. lib. 2.

Ἀκροχολίαν, ira feruere, Plato de Leg. li. 5.

Ἀκροχολία, ας, ἡ, vesania, excandescentia, iracundia.

Ἀκροχολος, ου, ὁ, iracundus admodum, vel qui cito irascitur, Aristot. Ethic. li. 4. ca. 5.

Ἀκροχορδόνιον, ὁ, Galeno in definition. est verruca rotunda. Plutar. in Fabio refert Fabium ipsum Verrucosum dictum, quòd haberet ἀκροχορδόνια μικρὰ ἐπάνω τῶν χειλῶν ὅπου πωγωνίζει.

Ἀκρωλὸς, qui aliquantulum, vel aliquantisper claudicat, ὁ ὀλίγον χωλαίνων.

Ἀκρωλὸς, nudatum, in summo nudum, apud Hippocr. Galen. τὸ ὀστοῦν τὸ ἄκρον ἔχειν, τυτέστι γυμνόν.

Ἀκροωμαι, audio. & ἀκροάομαι idem significat.

Ἀκρυ, vere, ἀληθῶς.

Ἀκρύστελλος, sine glacie, non glaciatus.

Ἀκρύτα, viscera, σπλάγχνα.

Ἀκρωλένιον, ου, τὸ, summa pars cubiti. ¶ Item limbi retium, Pollux li. 2. & 5. Suid. τὰ ἄκρα τῆς χειρός.

Ἀκρωμία, ας, ἡ, eminentia scapulæ. vide Polluc.

Ἀκρωνία, partium amputatio, Æschyl. in Eumen.

Ἀκρώνιον, ου, τὸ, congregatio, πλῆθος, ἄθροισμα.

Ἀκρώνυξ, ὁ, ἡ, summunguis, ab ὄνυξ, i. unguis.

Ἀκρωνυχία, ας, ἡ, montis cacumen, ἄκρον τοῦ ὄρους ἢ τὸ ὕψος. apud Xenoph.

Ἀκρώνυχος, ου, ὁ, idem quod ἀκρόνυξ.

Ἀκρώρεια, ας, ἡ, montis vertex ac crepido, Polyb.

Ἄκρως, Aduer. summè, vehementer, Dioscor. li. 3.

Ἀκρώτερος, audit, libens non audit, simulat, Hesych.

Ἀκρωτηριάζω, μ. ἀσω, extremitates amputo. Herodot. τοὺς ἀνθρώπους ἀκρωτηριάσω. Dem. οἱ ἐπὶ τῷ ἀκρωτηριασθῆναι τὰς ἐκείνων πατρίδας ἐκλιπόντες, qui suas patrias labefactarunt.

Ἀκρωτηριασμὸς, ου, ὁ, mutilatio & infectio, extremæ partis amputatio, Dioscor. li. 7. c. 1.

Ἀκρωτήριον, Dioscor. lib. 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη, vocat vlcera extremitatibus corporis nata: & ἀκρωτηρίου ψῦξις, frictio extremarū partium. Prominentia & fastigium ædificiorū. Prorostris, Plutarch. vtitur.

Ἀκτάζω, vel Ἀκταίζω, alacri sum animo, glisco.

Ἀκτᾶν, ειν, lasciuire, ruere in venerem, Hesych.

Ἀκτᾶος, ου, ὁ, litoralis, maritimus, Actæus. vide ἀκτή.

Ἀκτοφύλαξ, litus custodio: vnde ἀκτοφύλακες.

Ἀκτάομος, pauper, possessionibus carens.

Ἀκτάρτης, ductor, apud Syracus.

Ἀκτένιστος, impexus.

Ἀκτηλίστος, cui non sunt facta iusta, in Epigr.

Ἀκτή, ῆς, ἡ, litus, acta Virg. 5. Æneid. ἀκτὴ (inquit Ammon.) sunt loca maris petrosa. Ἄμμος verò arenosa. ¶ Ἀκτὴ vel Ἀκτὶς, Actæ, dicta est Attica ab Actæo rege, vel quod multa pars eius sit maritima: vnde ἀκτῖνος, Actæus, cuius Fœm. ἀκτηΐς, & ἀκτηΐνη, vt ἀττικὸς. ¶ Item, ἀκτῖνες, ου, in Epig. ἀκτῖνες καλαμεῦνται, piscator litoralis. Insuper ἡ ἀκτὴ arbor est, Dioscor. li. 4. & Theophr. hist. plant. l. 3. c. 8. & ἀκτὶς Dioscor. Latine sambucus: vnde ἀκτινοξύλον, lignum sambuci. ¶ Significat etiā frugem, Odyss. ζευξάμενος ἐπὶ ἀκτήν.

Ἀκτημοσύνη, ης, inopia, ἀπορία.

Ἀκτήμων, ων, ὁ, inops, egenus, non possidens.

Ἀκτῖνες, splendores.

Ἀκτηρίς, baculus, temo, Achæus apud Polluc.

Ἀκτησία, paupertas, possessionum inopia.

Ἀκτητος, ὁ ἡ, impossessus.

Ἀκτία, genus certaminis antiquum apud Callimach.

Ἀκτινοβολέω, μ. ἠσω, radio, irradio.

Ἀκτιακὸς, actica, litoralis.

Ἀκτὶς, ῖνος, ὁ, radius, coruscatio, Lucian. in Timone. Legitur etiam ἀκτὶς, ῖνος, pro eodem, Nazianz.

Ἀκτινοβολία, ἡ, radiorum iaculatio, radiatio Plin.

Ἀκτινοειδὴς, ές, ὁ ἡ, radiatus Cic. & Colum.

Ἀκτινος, sambucinus, Theophr. hist. li. 5. cap. 4. ¶ Dicitur & ἀκτῖνος, pro eodem.

Ἀκτινωτὸς, ου, ὁ, radiatus, coruscans.

Ἀκτιος, litoralis. ἄκτιον πεδίον dixit Theocr. κυπρον.

Ἀκτὶς, idē quod ἀκτὶν. ¶ Dicitur & vas in quod iaciuntur oboli. ¶ Itē pro sambuco. Dioscor. l. 2.

Ἀκτιστος, ὁ ἡ, infabricatus, increatus, ἀκατασκεύαστος.

Ἀκτὶς, vide Ἀκτὶ.

Ἀκυρωσία, ας, ἡ, indecentia, ἀσχημία, Hesych.

Α'κτη, Hesyc. ὁ ἀκωμάζ, lorum, funis: agricola, custos. ¶ Ἀκτὶς μία verò litora & custodes.

Α'κυβέρνητος, ωτ, ὁ, qui caret gubernatore, rectoris expers. Nax. πᾶσι δ' ἄκυβερ.

Α'κυδος, sterilis. Callimach. αὐδὲ enim est semen.

Α'κύμων, ονος, ὁ, imperitus, ἀπειρόκακος.

Α'κυπίτης, ου, ὁ, aquila, ἀετός.

Α'κύρωτος, immotus, pertinax, efferus. Timon Phliasius, νικᾷ γοῦν ἄμαχον ἔχων ἀκρόλιθον ἦθος ἀκύλιστον.

Α'κύλλατ, pudendum, αἰδοῖον.

Α'κυλος, ὁ ἡ ὁ, glans ilicis, Theocrit. εἰδύλ. 5. Apud Aristot. ca. 6. lib. 3. de natura Anim. ἀκύλεσι legitur per ει diphthongum pro glandibus. ἄκυλον Gaza vertit ex Theophr. hist. plant. li. 3. ca 16. pro fructu aquifoliæ ilicis & Phellodrys.

Α'κύμαντος, ὁ ἡ ὁ, & Α'κύμων, tranquillus, Lucian.

Α'κωνιτος, ὁ ἡ ὁ, sterilis.

Α'κωπος, ὁ, ἡ, inaccessus.

Α'κωτ, τό, medicamentum impediens conceptus.

Α'κωτος, veneris expers, ἀκώνητος, παρθένος.

Α'κωτος, infelix, inops, ἀτυχής. ¶ Ἀκωτήματα, vel Ἀκώτηματα infortunia, ἀτυχήματα.

Α'κωτία, improprietas, Hermog.

Α'κυρόκωμα, inconcinna, impropria.

Α'κυρολογέω, mentior.

Α'κυρολογία, impropria locutio.

Α'κυρον, τό, improprium. Quinct. li 8. c. 2.

Α'κυρος, ὁ ἡ ὁ, abrogatus, irritus, incertus, Plutar. in Solon. ἄκυρος ἡ εὐτυχία μου, incerta fœlicitas, Lucian. cum Genit. ἀκύρωσις ἡ ἀκύρους τοῦ ἐνιαυτοῦ ποιεῖν τὴν. ¶ Ἄκυρος ποιεῖν τὰ τοῦ συγγράφου, irritam facere, Demosth.

Α'κυρόω, μῶ, ῶσω, rescindo.

Α'κύρωσις, εως, ἡ, abrogatio.

Α'κυτόκιον, ου, τό, medicamentum impediens conceptus, cui contrarium est κυτόκιον, Hippocrat.

Α'κυτος, sterilis, ἄπονος, στείρα.

Α'κχος, immaturus, crudus. Hesych.

Α'κωλύητος, inexploratus, inexaminatus.

Α'κωκή, ῆς, ἡ, acies, mucro, Lucian. Ab hoc nomine deducitur ἀκωκὴ, i. inducia, ὥστε τὸ αὐτὸ ἔχειν τὰς ἀκωκὰς τῇ ἀποστάσει, Interpr. Thucyd.

Α'κωλος, ου, ὁ, sine pede, ἄπους.

Α'κώλυτος, ὁ ἡ ὁ, liber, minime impeditus.

Α'κωλύτως, liberè, expeditè.

Α'κων, ουσα, pro ἄκοντος, inuitus, inconsultus, vt ἑκὼν consultus. Demosth. ἀδικεῖ τις ἑκὼν μὲν ἢ πρακτέα κατ' ἀκὼν. Xenophont. τε ἄκων συγγνώμην τε τοῦ ἁμαρτάνειν τοῖς πρώτοις τούτῳ.

Α'κων, ονος, pro ἄκοντα, iaculum, li. 6. Epigr.

Α'κωτα, supremæ & nudæ cautes.

Α'κωτος πλόος, apud Iosc. pileus sine fastigio.

Α'κώτιον, τό, imparatum, sine manubrio vel clauo.

Α'κωπος, ον, sine remo, Philipp. Epigram.

Α'κωρία, ἀκωρέω, spinæ.

Α Λ

Α'λα, Suidas, stercora, Odyss. ὁ σὺ γ' ὄζεις οἷα σὺ ὄφισιν ἐν ἀλὶ δίῃσι. ἄλα verò πλὼ διὰ λιτὸν ὕδωρ, i. mare significat.

Α'λαβα, atramentum.

Α'λαβαγκία, in Epigr. Lasc. officina, taberna.

Α'λαβαγκάριον, figlina.

Α'λάβα, carbo, fuligo, cinis, Hesych. vnde ἀλαβάδης.

Α'λαδής, piscis, vt qui manibus cõprehendi ne queat.

Α'λάδωτος, ὁ, obstreperus, δύμβος.

Α'λαθαίνω, tumultuor, θορυβῶ.

Α'λαθία, innocentia, pro ἀβλάβεια.

Α'λάβαστος, alabaster: & τὸ ἀλάβαστρον, alabastrum, ab ἀ & λαμβάνω, quod capi nõ possit propter leuorem. Dioscor. li. 5. ἀλάβαστρίτης λίθος ὁ καλούμενος ὄνυξ. alabastrites lapis, qui appellatur Onyx. ¶ Hinc ἀλαβαστροειδὴς, alabastri speciem referens, vnde apud eundẽ, l. 4. ἀλαβαστροειδὴς σίλφιον, i. alabastri modo splendet. ¶ Ἀλαβάστρους Euphemus 10. vocat ἀλαβάστρα. Conditoria verò alabastrorum, ἀγγεῖα βαστροφόρα dicuntur. Aristoph. ¶ ἀλαβαστροφόροι, ferentes alabastros, Æschyl.

Α'λαβάσιος, fuliginosus, fumosus, Hesych.

Α'λαζ, turpia & obscœna, αἰσχρά.

Α'λαζονεία, ας, ἡ, iactantia, fastus, superbia. Aristot. li 1. Moral. ca. 27, & 32. docet ἀλαζονεύεσθαι consistere circa sumptus superfluos. Vlpianus interpres Demosth. ait, ἀλαζονεύεσθαι cõsilio, qui plura promittit quàm possint præstare atque hunc contrariam esse εἰρωνείᾳ, quæ quod facere potest, eleuat & minuit.

Α'λαζονεύμα, τος, τό, facinus insolentiæ plenum, Bud.

Α'λαζονεύομαι, μ. εύσομαι, falsò glorior, superbio, falsa mihi arrogo. Isocr. ἀεὶ τὸ σοφιστὴν pro ψευδολογεῖν, & iactanter mentiri, ponit. Xen. τῶν ἀλαζονευομένων ὑπηρέτης, τοὺς σωφρονοῦντας, ab ostentatione auertere discipulos. Aristot. 1. Oecon. τὰ ἀδικήματα ἀλαζονεύεσθαι, mores mentiri, et fingere falsò.

Α'λαζονικός, iactator, fallax & dolosus, fastuosus, Xenoph.

Α'λαζών, όνος, ὁ ἡ, superbus, arrogans, ostentator, ψευδολόγος. πολλὴ δ' ἀλαζὼν γυνὴ πάσης, miles gloriosus Plauto. Plutar. in Pericl. dixit. ἀλαζὼν γυνὴ, &c. i. iactabunda mulier.

Α'λάθητος, ὁ, quem nihil latet, Damasc.

Α'λαθρα, farinæ, ἄλευρα.

Α'λαπὲς, furens.

Α'λαίνω, vagor, erro. ἀλαίνων μανίῃ, furore errans, Eurip. in Oreste.

Α'λάσ, cæcus, & inuisibilis, Hippocr.

Α'λαστὴρ, antiquus, demens, Æschylo.

Α'λάτη, ης, ἡ, ἀλάομαι, ἀλάομαι, ἀλάομαι

Ἀλή, vitatio, Hesiod.
Ἀληθῶς, verum dico.
Ἀλιεία, captura, piscatio, Aristot. 2. Polit.
Ἁλιεῖα λέμβος, ἡ, scapha piscatoria.
Ἁλιέπτης, ου, ὁ, nomen mulionis.
Ἄλιτον, farina tritici.
Ἄλειμμα, τος, τὸ, unctio, pigmentum, unguen-
Ἀλιτρός, ὁν, infirmus, tenuis. (tum.
Ἁλίτρυβα, aqua collecta.
Ἄλητος, pauper, πένης.
Ἀλιτήριον, ars reunctorum, apud Poll.
Ἀλειτήριον, ου, τὸ, unctuarium, locus in balneo unctui accommodatus.
Ἀλείπτης, ου, ὁ, unctor, Aliptes Cic. & Celso. ¶ Item magister ludi, propugnator, ἀλείπτης τῆς ἀρετῆς, i. ἀγωνοθέτης, Gregor.
Ἀλειπτικὸς, ου, ὁ, unctorius.
Ἀλείφω, assiduè, ἀδιαλείπτως, συνεχῶς.
Ἀλιστρον, ου, τὸ, patera, Odyss. γ. οἴνου μελίφρονα ἄλιστρον. ¶ Est etiam acetabulum, olque coxendicis, quod & κοτύλη & κοτύλα dicitur, Athen. ια.
Ἁλιτηρία, peccatum, ἁμαρτία.
Ἀλείτης, erro, sceleratus, iniurius, Homer. φάσγῳ πρὸ πασέων ἀλείτην.
Ἀλειτουργησία, immunitas vectigalium, vel obeundi munera publica, Strab. li. 13.
Ἀλειτούργητος, qui non cogitur obire munia publica, Demoith.
Ἀλείτης, seu Ἄλιτης, pecco. vnde ἀλειτὴς & ἀλείτης.
Ἄλειφαρ, vel Ἄλειφα, ατος, τὸ, oleum, vnguentũ. ¶ Item pro farina tritiacea. Odyss. ὁ, Καρπὸν πυρόεντος ἧς ἄλειφα μυλήσῃ ἀνδρί.
Ἀλειφίτης ἄρτος, panis genus, Athen. 3.
Ἄλειφαρ, vnguentum, illitio, tectorium.
Ἀλεὶς, βλης, mendici, scelesti, perditi, impii.
Ἀλείφω, ἀλείφομαι, vngo, Dinsor. κελεύει ἀλείφεσθαι μὴ ἐκ παντὸς καιροῦ τοὺς ἐσθίοντας, abstinendum. si quis eo cum melle inungatur, culices fugat. ¶ Est etiam Ἀλείφω, exerceo, acuo, Chrysost.
Ἀλείφατος, ὁ, stagnatura, Hieronym. in Amos 9.
Ἄλειμμα, ατος, τὸ, vnctio & vnctura Cic.
Ἀλεεινὸς, robustus, potens, δυνατὸς.
Ἀλεκτρύω, valeo, superbio, eleuo.
Ἀλέκτωρ, pro Ἀλεξίκακος, Pind. & Dioscor. li. 2. cap. 52. & Galen.
Ἀλεκτορὶς, ίδος, ἡ, gallina, ἀλεκτρύαινα, Aristot.
Ἀλεκτορίδειος, ου, ὁν, gallinaceus, Synes.
Ἀλεκτοροφωνία, ἡ, gallicinium, 13. Marc.
Ἀλέκτος, ὁ, ἡ, inenarrabilis, inenarrabilis, Phil.
Ἀλεχὴς, sine lecto, adultera, Soph.
Ἀλεχὴς, non cubans, irrequietus.
Ἀλεκτρυαινα, ης, gallina, Aristoph.
Ἀλεκτρυοπώλης, ου, qui gallos emit. ἐν Ἀλεκτρυόνων ἀγορᾷ, locus vbi galli venduntur.
Ἀλεκτρυονοτρόφος, ου, qui gallos gestant. Æsch.
Ἀλεκτρυὼν, ονος, ὁ, ἡ, gallus & gallina, Alex.

Aphrod. Ἀλέκτωρ ἀλεκτρυόνα δ' ἔδωκε μάντει.
Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, gallus, διὰ τὸ ἀγείρειν ἅμα τὸν λαὸν. ἡ ἀλέκτωρ παρθένος, virgo innupta.
Ἀλεκτοροφὶς, gemma quæ in gallinaceorum vẽ triculis inuenitur, crystalli specie, magnitudine fabæ.
Ἀλιμὸς, ollentatio, arrogantia.
Ἀλεξίδη, nox, νυκτὸς.
Ἀλεξῶ, cerro, ἀλκὴν ἄμυναν.
Ἀλοξάμβιον, calidum operculum, σκέπασμα. Sophocl.
Ἀλεξανδρὶς, herbæ nomen, Hesych.
Ἀλεξανδρόκολακες, οἱ, assentatores Alexandri.
Ἀλεξήνεμος, ον, ὁ, ἡ, ventos arcens, epithetõ Vesti: Odyss. ξ. χλαῖνάν οἱ ἐσσατ' ἀλεξήνεμον.
Ἀλεξήτωρ, ορος, ὁ, defensorius, in Epigr.
Ἀλέξω, arceo, Herodot. ἀλεξέμεν λιμόν.
Ἀλεξίω, arceo, auxilior, opitulor, resisto.
Ἀλεξίμορον, του, τὸ, id quod arcet. Synes. τὸ θερμὸν ὥρας ἀλεξίμορον, i. æstatis ardorem arcens.
Ἀλέξησις, ἡ, retaliatio, defensio.
Ἀλεξήτειρα, ας, ἡ, adiutrix, li. 4. Epigr.
Ἀλεξητήριος, ου, ὁ, adiutor, defensor, 2. Arg.
Ἀλεξιτήρια, ίζω, medicæ radices.
Ἀλεξιτήριον, ου, τὸ, amuletum. ἀλεξιτήριον τῆς ἀνίης, remedium contra venificia, Theophr. hist. plant. ca. 12. li. 7.
Ἀλεξητικὸς, depulsorius, arcens.
Ἀλεξίμορα γῆ, terra diras imprecationes cuitãs: nam quando ager multum affert fructus, agricola in iram non prorumpit aut blasphemiam, Hesiod.
Ἀλεξητὴρ, ὁ, adiutor, malorum depulsor.
Ἀλεξίκακος, arcens sagittas, in Epigr.
Ἀλεξικακία, malorum depulsio.
Ἀλεξίκακος, ον, malorum auersor.
Ἀλεξίμορος, ὁ, ἡ, expulsor seu expultrix mortis seu aduersitatis, Sophoc.
Ἀλέξημα, remedium, Nicander in Ther.
Ἀλεξίφαρμακον, amuletum contra veneficia, Theo. l. 9. ca. 21. hist. plant. ἀλεξίφαρμακα δὲ νόμους, Plutarch. in Symp.
Ἀλέξω, ξήσω, arceo, opitulor. Ilia. ἀ, ἄλλοτ' ἀλεξήμεναι μηλοβότῃσι μῆλα πόληος. Apoll. ὀλίγον ἀλεξομαι, vlciscor. τιμῶ.
Ἀλίμενος, cnito. ἰσχνὰ δὲ μέλλουσι ἀλιδμενδα, Iliad. ζ.
Ἀλαμπὴς, ὁ ἀλαμπὲς, fulte, Callim.
Ἀλιθ-ης, ὁ, feruens, tepidus. ab ἀλίω.
Ἀλαὸς, fluitus. μεσογ Θ-.
Ἀλόσυνα, ineptio, stultesco, ἄδρωσις, Hippoc.
Ἀλώσιμα, congeries, collectio.
Ἀλεεινὸς, tolidus. ¶ Item calidus.
Ἀλήμων Θ-, iniurius, non iugatus.
Ἀλήτης, ὁ, equitator.
Ἀλήθαλτος, non squamatus.
Ἀλεγίνους, immunditia, 2. Isidr. cap. vlt.
Ἀλίσγος, ftercus.
Ἀλεσταὶ. ¶ Ἀλεσὶς, verò pro ἀλήλεσι, congregati.
Ἀλέσγαρον, vel gluma hordei, Ioseph. de Ant.

Ἀλετὸν,

Ἄλετον, τὸ, cereale, vel ἄλευτον, Plutarch. in Probl.
Ἄλετον, apud Athen. pistrinum, nisi sit ἀλετρὸν.
Ἀλετρεύω, i. ἀλήθω, molo. Apoll.
Ἀλετρεύθρων Θ-, ου, ὁ, cochlear, ἀδιάλυξ.
Ἀλετρὶς, ίδος, ἡ, ἡ μυλαύλης, Callimac. molitrix. ¶ Ἀλετρίδες item illustres virgines quæ in sacrificiorum vsum liba parabant, Eustath. ex Pausan.
Ἀλεύομαι, cuito, effugio, elabor, vito, Hesiod.
Ἀλιύομαι, cuito, fugito. Iliad. γ, ἡ ἀλιύσω τε καὶ ἐμὲ μέλαν ὄν, id est, ἐφυλάξατο, ἐξέλαθεν, effugit.
Ἄλευρος τὸ ἄρτος, panis genus, Athen. 3.
Ἀλευρομάντεις, sic dictus Apollo, ὅτι τὰ ἐν ἀλεύρῳ μαντεύεται.
Ἄλευρον, ου, τὸ, farina: Gal. πύρινον ἄλευρον, triticea farina: & Alex. Aphrod. li. 2.
Ἀλευροτριβεῖν, molere, pistare.
Ἄλευρος, ὁ, tenuissimum farinæ. ¶ Atticè pro cribri circumferentia, Ioan. Gram.
Ἀλεύω, destituo.
Ἀλευρὸς Θ-, cassus lumine, orbatus oculis. Soph.
Ἄλευθ Θ-ος, ὁ, inuisibilis seu inuisus. (phocl.
Ἀλεύω, fugio, ἀλεύομαι.
Ἀλέω, & Ἀλήθω, molo, Aristoph. κρίθινα γυμνὰ ἀλεῦσαι. ¶ Item effugio, Hom. ἵνα μὴ ἀλεύαμεθα μύθων, Iouis vitemus iram.
Ἀλεωρὴ, ἡ, caliditas, vitatio. Hesiod. λιμοῦ τ' ἀλεωρὴν, famis vitationem. ἀλεωρὴ ἀπὸ τοῦ σώματος, corporis vestitus, Aristot. li. 4.
Ἀλέων, conferrim, ἀθρόως. Hippocrat.
Ἀλιάσκειν, stultescere, μωραίνειν.
Ἀλη, ἡ, anxietas, error, πλάνη, Odyss. ι.
Ἀλαθεῖν, vel Ἀλαθόν, repente, comprehensim.
Ἀλήθεια, ας, ἡ, veritas. Plut. τῆς ἀληθείας πυῤῥὸς ποσειδῶν Θ-, verus Posidonis filius. Aristoph. in Pluto. ὡς σὺ ἐν' ἀληθῶς, reuera.
Ἄλαθε, accentu in antepenultima, reuera, ἔντως, Aristoph. ¶ Ἀλαθὲς δ' ἀνθρώποισι πυκινὸν νόον ἐν στήθεσσιν, verè hominum formidolosissimè.
Ἀληθέμεν, & Ἀλαθέμεν, verum dico, Synes. Xenoph. λέγω οὐδὲν ὑμῖν ὃ τι μὴ ἀληθέμεν, nihil dicere quod non verè dicam, Xenoph.
Ἀληθιπλάνης, ὁ, verax.
Ἀληθίζω, ἀσω, π. ικα, molo.
Ἀληθέως, verè, reuera, ἀληθῶς, Herodot.
Ἀληθείη, veritas, ἀλήθεια, Herodot.
Ἀληθὴς Θ-, ὁ, ἡ, verus. ¶ Ité memor: ab ἀ priuat. & λήθω, obliuio, Pind.
Ἀληθίζω, vel ἀληθίζομαι, verax fum. Plutar.
Ἀληθῖνος, τὸ, pistillum, Hesych.
Ἀληθινὸς, ου, ὁ, verus. Plato in Epist. τῆς ἀληθινῆς ἀμαλθείας συφιᾶς, i. liberalis sapientiæ curã abiicere. ἀληθινοὶ παῖδες, veri filii, μὴ νοθοι, non adoptiui. ¶ Ἀληθινῶς, sincerè, verè.
Ἀληθιλογία, verilouium est Ciceroni, Plauto veriuerbium.
Ἀληθογνωμία, dicitur religio orthodoxa ab Areopag.
Ἀληθωπὸς, ὁ Θ-, ὁ, ἡ, veridicus, ἀψευδὴς.

Ἀλήθω, μ. ἀσω, π. κα, molo, frango, Theophr.
Ἀληθῶς, verè. ὡς ἀληθῶς, certè, reuera.
Ἀλίβατος, inops, erratilis. Vnde apud Hom. Iliad. β. ἀλίη, πολίτη, à Bellerophontis erroribus.
Ἀλίβατος, impræcabilis.
Ἀλεκαπέδητος, indefinentibus vinculis.
Ἀλκὴ, πος, ἡ, nunquã cessans, indefessus, perpetuus. ¶ Ἀλκὴν πολεμίζειν, Ilia. β. indefinenter pugnare.
Ἄλμα, τος Θ-, τὸ, farina cocta. ¶ Item ἁπάτη, impostura, error, Soph. in Aiac.
Ἄλαμαι, πτίλιτ.
Ἄλαμαι, erro.
Ἀλημοσύνη, ης, ἡ, error, vagatio. ¶ Item peritia locorum, Apoll. 2. Arg.
Ἀλήμων, ονος Θ-, ὁ, erro, mendicus, li. 2. Epigr.
Ἀλήμονες, inculpabiles, ἀμέμπτως.
Ἀλήιος, ον, vrens, vnique, ὡς ἐτύχη.
Ἀλήκτης, ου, flos albus, Hesych.
Ἀλήκτος, ου, ὁ, ἡ, inculpabilis. ἀλήκτοτερον, apud Thucydidem, minus culpabiles. τὸ ἀλήκτον, incomprehensibile, quod capi non potest: hinc Adoneb. ἀλήκτως, ἀκατασχέτως.
Ἀλήτωρ, ορος, ὁ, sacerdos.
Ἀλήρατος, ὀστέον.
Ἀλὴς, addenfatus, coniunctus, communis, promiscuus.
Ἀλῆται, Venus, διὰ τὸ ἀεὶ ταῖς ζώσι ἀλᾶσθαι τοῦ θείου.
Ἄλημα, τος, omne quod molitum est.
Ἀλήκτος, ὁ, ἡ, indelebilis. ἄλαστος ἀλάλυξις, Phil. de mund.
Ἀλητία, ας, ἡ, palatio, erratio.
Ἀλητὶ, erronea.
Ἀλητεύω, μ. σω, π. κα, erro, mendico, Odyss. ξ.
Ἀλητὶς, genus saltationis. Athen. 14.
Ἀλήτης, ου, ὁ, erro. Odyss. ξ. αἴσχιστος ἀλήτης φάσθαι. Mendicus, Herodot. ἀλήτου βίον εἶλε.
Ἀλητοβίοτος, mendiciuorus.
Ἀλήτης, ὁ, errabunda, vaga.
Ἄλθω, calor, curatio, θεμασία, θερμασία, Hesych.
Ἀλθὴ, ἡ, althæa, genus maluæ agrestis, Dioscor. li. 3. ca. 163.
Ἀλθήω, ἡ, ἀλθέω, ἀλθῶ, augeo, medeor, Hom.
Ἀλθητὴς Θ-, ὁ, medicus.
Ἀλθέειν, saluber, sanitari conferens, Nicand.
Ἀλθηίη, ἡ, medela, remedium, Idem Nicand.
Ἄλθος Θ-, τὸ, remedium. φάρμακον.
Ἀλία, ἡ, iter, mare, cœtus, apud Herodot. ἀλίῃσι πανσυδίῃσι, cœtu cogentes. ¶ ἁλία, Nonn. piscatio. ¶ Item vas sali terendo accommodum. Pollux li. 10.
Ἄλιαι, festa Cupidinis apud Rhodios, Athen. 13.
Ἀλίβατος, ἡ, vasa buxina, in quibus sal terebatur. ¶ Item marini mare nauigantes.
Ἀλιάδαι, ὁ, piscatorum filii: accipitur pro ipsis piscatorib. vtpote ἀγχίνοοι, pro Achiuis, Sopho.

Ἁλίστατοι, in mari stantes venti. ¶ Dicitur & Ἁλιστής.

Ἁλιάετος, & ἁλιαίετος, haliætus, aquila marina, Aristot. li. 8. Anim. ca. 3.

Ἁλιαρτής, ής, ές, sale conditus.

Ἁλιάς, άδος, ἡ, nauicula marina nauiculam piscatoriam vertit Lapus apud Plutar. in Solone. ἁλιὰς Cὰτραχος, rana piscatrix, piscis apud Aristot. Gaza raiam exponit.

Ἁλίαστος, ineuitabilis. Iliad. β, πόλεμον ἁλίαστον, bellum acre. ἁλίαστος, Eurip. meas perplexa.

Ἁλιβαθ, mortuus. ἁλιβὰς τὸ μὴ ἔτι ἁλίσκόμενον, i. humectum. Callimach. pro aceto posuit. Dicitur & ἁλίβας.

Ἁλιβάθειν, in mare demergere, in Epigr.

Ἁλίβροχος, ὁ, ἡ, mari ablutus, in Epigr.

Ἁλίβροχος, mari irriguus. 2. Arg.

Ἁλίβρωτος, & Ἁλιβρώς, apud Lycophr. salinorus, sale cõsumptus: vel maris fluctibus exesus.

Ἁλίβωτος, equi iugati, ζευγνύμενοι, ἅμιπποι.

Ἁλιγείτων, ονος, maritimus, Nonn.

Ἁλιγενής, saligena, maritimus.

Ἁλίγκιος, similis, pulcher.

Ἁλίδες, αἱ, vasa accommoda sali terendo.

Ἁλίδινος, qui in mari voluitur, Dionys. de sit.

Ἁλιθρύπτης, qui in mari voluitur, Dionys. de sit.

Ἁλιθρύπτος, satis, abundè.

Ἁλιθροῦς, ὁ, ἡ, purpureus.

Ἁλιθύω, submergo, & ἁλιβδύω, Æolico more.

Ἁλιείη, piscatio, Aristot. Polit. li. 1.

Ἁλιεύς, peccator, ἁμαρτωλός.

Ἁλιεύς, ὁ, piscator, quòd in mari venetur, Lucian.

Ἁλιευτικός, οῦ, ὁ, piscatorius, ἁλιευτικὸς scil. Ὁ. Aristot. ¶ Ἁλιευτικὴ, ἡ, ars piscatoria. ¶ Ἁλιευτικός, commentatio de piscatu.

Ἁλιεύω, piscor. ἁλιεύοντες δικάσκαται, Basil. 7. Homel.

Ἁλίζω, μ. ἰσω. sale condio. ¶ Item colligo: vnde συν ἁλίζομαι, congregor, versor in mari, Athen. li. 2.

Ἁλίζωνος, ὁ, ἡ, mari cinctus, isthmus, in Epigram.

Ἁλίηρος, ὁ, ἡ, marinus.

Ἁλιήτωρ, piscator, in Epigr.

Ἁλιηχής, ὁ, ἡ, marisonus.

Ἁλίθεν, spicarum diuisiones in allio.

Ἁλιθεὶς, ὁ, ἡ, carens lapidibus.

Ἁλιθερ, ερος, ὁ, fine calculis, non calculosus, Arriano.

Ἁλικακάβη, fructus loti, Hesych.

Ἁλικακάβος, genus solani, Dioscor. li. 4. c. 72.

Ἁλικάς, άδος, ἡ, salsugo.

Ἁλικλυστος, ὁ, ἡ, vadisonus, Sophocl.

Ἁλίκτιτος χαλάζα, ora maritima, Nonn.

Ἁλικτύπος, ὁ, piscator. ἁλίκτυπος κῦμα, Eurip.

Ἁλικύς, ὁ, saltus, marinus.

Ἁλίκυκλος, mari diluus, Ælio Dionys.

Ἁλικυλίστος, ὁ, ἡ, salsus, Theophrast. 9. hist. cap. 13.

Ἁλικῳ, θαλάσσιος, marinus.

Ἁλίμυρα, pharmaca quæ famem obrepere prohibent.

Ἁλιμύδων, mari imperans, epith. Neptun.

Ἁλιμώνια, ας, ἡ, q. importunitas, Hyperid.

Ἁλίμυρος, ὁ, ἡ, importuosus, portu carens. Dicitur etiam Ἁλιμύδων.

Ἁλιμυδὴς, in mari solicitus, Dionys. de sit.

Ἁλίμυκτος, saltum, Eustath.

Ἅλιμος, seu Ἁλιμον, ου, halim⁹, frutex quidam, Dioscor. li. 1. cap. 121.

Ἁλίνεμος, ὁ, ἡ, in mare influens, Odyss. ε.

Ἁλιμυρίς, ίδος, ὁ, ἡ, salsus, Apol. 1. Argon.

Ἁλινδύομαι, ὑμαι, voluor, κυλίομαι, κυλινδοῦμαι.

Ἁλινδρόμος, ου, ὁ, volutabrum Virg. Aristoph.

Ἁλίνδησις, ἡ, Hippoc. volutatio in palæstra varia.

Ἁλινδὴς, cursus, δρόμος, Hesych.

Ἁλινέκτης, ὁ, ἡ, olca in sale natans, Epigr.

Ἁλινήκτης, ου, ὁ, ἡ, Ἁλινηχὴς, ὁ, ἡ, in mari natans.

Ἅλινος, η, ον, ex sale confectus, Herodot.

Ἅλιτε, autem, sine lino, Epigr.

Ἅλιτος, concertatio, ἅμιλλα.

Ἁλιτὸω, illino, vngo. ἁλείφω.

Ἁλιξ, ικος, ὁ, ἡ, alica, ζειδώρου Αἰγίν. li. 1.

Ἅλιος, vanum, q. πᾶσι τοῖς ἁλιτοῦσι μὴ πεμφθὲν ἢ ἀφειεζόμενον.

Ἅλιος, ου, ὁ, marinus, Sophocl. Significat etiam vanum. ἅλιος βίος, telum inane. Hom. Iliz. ἅλιον πόνον dixit τὸν ἰδρῶτα, sudorem.

Ἁλιοβοφὸς, ὁ, ἡ, qui in mari alitur, in Odyss.

Ἁλιόεμμα, ατος, in salis modum concero, Symmach. 31. Esaiæ. in Odyss. ἁλιόεσσι, i. irritum facere.

Ἁλιόεντα, sunt pharmaca seu emplastra quę ex pinguium mistione non constant, Aetii ser mon. 13. ca. 126. his contraria sunt quæ Græci λιπόξηρα vocant.

Ἁλιοπαρὴς, ὁ, ἡ, non pinguis.

Ἁλιπαρία, macritas.

Ἁλιπαρὲς, mari sparsus, seu sale, Epigr.

Ἁλιπέδιον, ου, τὸ, campus maritimus, quasi ἁλὸς πέδιον.

Ἁλίπηκτος, sicca, ἀξήρανσις.

Ἅλιπος, ος, ὁ, ἡ, ἡ, pinguedine carens, macilentus.

Ἁλίπους, sine succo & vnguine. Λεπτὰς enim de arboribus dicitur quum pinguescunt atque vnguinosiores fiunt maxime germinationis tempore. Et quum ita sunt affectæ λιπαραὶ καὶ λιπόκαρποι δένδρα dicuntur: cuius cõtrarium Ἁλίπους. Vide Theophr. lib. 3. hist. plant.

Ἁλιπλαγκτὸς, ὁ, ἡ, mariuagus, Sophoc.

Ἁλιπλανὴς, ὁ, ἡ, idem.

Ἁλιπλανίη, ας, ἡ, error per maria, in Epigr.

Ἁλίπλοος, ὁ, ἡ, mare nauigans, Iliad. ε.

Ἁλίπνοος, ου, mare spirans, mare redolens, Musæus.

Ἁλιπόρφυρα φάρεα, Odyss. τ. vestimenta purpurea.

Ἁλίῤῥοος,

Ἁλίῤῥοος, & Ἁλίῤῥοθος, ὁ, ἡ, fluens ad maria, Sophocl.

Ἅλις, satis, Gen. vt ἅλις σοφιστής, satis studii, Cicero ad Att. Iliad. γ. ἅλις ὦ τρῶες ἅλις ἀχαιοί, i. φεῦγε πολλά.

Ἅλις, muria, salsugo. ἅλμυρὶς, Eustath.

Ἁλισφαίρα, firma, robusta.

Ἁλισφαιρικὸς, ἡ, ὁν, laus, ἀπὸ τοῦ.

Ἁλισφαιρία, ας, ἡ, coniuratio inita ex impiis sacrificiis: vide Suid. & Hesych.

Ἁλισχαίνω, polluo, ἀγιάζω, λυμαίνομαι, μιαίνω, μολύνω.

Ἁλισθενὴς, imbecillum esse, metuere.

Ἁλισκομαι, capior, expugnor. ἁλίσκομαι κάμνων, labore superor. ¶ Ἁλίσκομαι ὑπ' ἐγκλήματος, condemnor, Æschin. ¶ ἁλίσκομαι ψευδομαρτυρίων, convinci falsi testimonii, Arist. Rhet.

Ἁλίσκω, capio, corripio, occupo, κατασχίνω. ἁλῶναι ἐφ' ἁμαρτίᾳ, damnari ob scelus, Plut. ἁλῶναι μοιχείᾳ, adulteri deprehensus, Aristoph. ἁλῶναι μανίᾳ, captus mente. & ἁλῶναι δίκῃ φόνου, sceleris reus.

Ἁλισμὰ, τὸ, planta genus. quæ & ἁλικὰ, Dioscor.

Ἁλισμὸς, congregatio, συναγωγὴ, ἀθροισμὸς, Herodot.

Ἁλισμὸς, apud Dioscor. maris iactatio.

Ἁλίστατος, sapientissimus.

Ἁλίστονος, salsus, in Epigr.

Ἁλίστρωμα, ατος, τὸ, volutabrum, locus vbi se versant equi.

Ἁλίστρωτος, in mari versans.

Ἁλίσφαρτος, ὁ, ἡ, mari circundatus, Musæo.

Ἁλίτημι, ἁμαρτάνω, offendo, decipio, Hesiod.

Ἁλιτὴμων, pecco, ἁλιτάνω, Hesych.

Ἁλίτεμνος, ος, ον, inexcisabilis, in Epigr.

Ἁλιτήριος, ὁ, ἡ, vagosus, maritimus.

Ἁλιτέρμων, ονος, ὁ, ἡ, mari conterminus, in Epigr.

Ἁλιτεύομαι, mentior, fallor.

Ἁλιτέω χθόνα, pereerto terram, Eur. ἀμφιτρύω.

Ἁλιτήμασιν, pecco. Est etiam decipere, imuria afficere, Apoll. 2. Arg. Odyss. ὃ μὲν ἁλιτήμασι πολλοῖσι ἁλιτήσιος δυσὶ, prophanus, Thucyd. Ab Ἁλιτὸς, vel ἁλιτὴς, i. iceius, peregrinus.

Ἁλιτεσίδης, exitiosus, execrabilis: Plato in Legib. ὑγρὸς ἁλιτεσίδης, exitiosus stimulus.

Ἁλίτης, ου, peccatus, peregrinus.

Ἁλιτήμων, ονος, ὁ, ἡ, stultus, ὁ ἄφρων, Eustath.

Ἁλίτομαι, mentior, offendo, ἁμαρτάνω. Accusat. Odyss. ἐπεὶ οὐκ ἄλλοθεν ἁλίτετο, offenderit.

Ἁλίτεμνος, ον, ος, in mense fallens, i. non natus ad iustum tempus.

Ἁλιτοιχνέω, pecco. Hesiod. ὃς τε δὴ ἁλιτοίχνῃσι.

Ἁλιτρέφης, qui ex mari viuit, vt piscator, Nonn.

Ἁλιτρίημα, ατος, peccatum, Aristop. ἁλιτρίας πολλὰς πλίνω.

Ἁλιτρός, peccator, ἁλιτρὸς verò, iniuste ledicentes.

Ἁλίφθιος κόσμος, mundus nocens, Nonn.

Ἁλίφρων, iceleratus.

Ἁλίφρων, ὁ, ἡ, in mari iactatus, ἁλίφρονες φῶκαι, Phocylides.

Ἁλίφρων, ὁ, ἡ, imusti. Ilia. 3, φράζεσθε εἴδωρ ἁλίφρον.

Ἁλίφωνος, peccatum, iniquitas, apud Sophocl.

Ἁλίφωνος, ὁ, ἡ, marinus.

Ἁλίτυπος, marinus, Theocr. Edyllio 1. ἁλίτυπος κυμβὰ, in Epigr. cymba mari vexata.

Ἁλίτυρος, caseus sale aspersus, in Epigr.

Ἅλιφα, τὸ, per apocop. pro ἅλμαφα, Vrban.

Ἁλιφερέω ναυτῶν, de medio tollere, perdere, Hesy.

Ἁλιφιλεῖν, mendici, πτωχεύειν, Hesych.

Ἁλιφόρητα ναυτῶν, nautragium.

Ἁλιφόρος, piratæ, Epigr.

Ἁλίφλοιος, salsi cortex Plin. lib 16. cap. 8.

Ἁλιφρονία, sufficiens prudentia, Hesych.

Ἁλιχλωρος, purpuratus.

Ἁλίψηφ, petra, πέτρα, Hesych.

Ἅλκαθον, apud Homer. pro omnino stulte scire.

Ἀλκάζεσθαι, fortiter agere, pugnare.

Ἀλκαμὴ, ας, ἡ, cauda propriè leonis. Callimach. in musica etiam ἀλκαμὴν posuit, Cæli li. 3. c. 19.

Ἀλκαρ, ατος, τὸ, auxilium. Iliad. ὑ. ὑδὲ τι σε ἠρέσκετο θυμῷ ἄλκαρ ἐοικὸς, Apollo. 2. vertit ἡμερίαν ἀλκὴν, tutamen adueniens pluuiam.

Ἅλκαρ, ος, ὁ, ibidem. Hesiod. κακὸν δ' ὃς ταὐτῷ ἄλκαρ. ¶ ἐς ἄλκαρ τρέπεσθαι, i. ad diuitem adeundum me compato, Thucyd.

Ἀλκαῖος, ου, ὁ, fortis, robustus.

Ἀλκεβρόεις, ὁ, ἡ, ferreus, bellicosus, in Epigr.

Ἀλκεμος, ὁ, fortis: Odyss. ὃ, ἀλκεμὲ, δυσφόρε, ferox fera. Xenoph. pæd. li. 1. ἀλκεμὸς, ἀλκαῖος, viribus præualens.

Ἀλκεσίδης, iuuenis, νεανίσκος, Hesych.

Ἀλκεσίφρων, damnum arcens.

Ἀλκτῆρες, auxiliator, Odyss. ξ. εἴλετ' ἄκοιτις πάντων ἀλκτῆρα. ¶ Ἀλκτὴρ, etiis est custos. ¶ Ἀλκτῆρες, ἵστε τὰ ἄλκαρ, admincula auxiliaria: vel cupides quæ ad extremum plumbeam pilam annexam habent, quibus vtuntur funambuli dum se librant per extentũ funem incedentes, Gale. li. 2. de ianit. tuenda. Genus huius exercitii est Artemidæ ἀλκτηρίαι.

Ἀλκτήριον, τὸ, subsidium, ἀφορμὴ ἐπιτηδείου. Nonn. ἀλκτήρια νόσου, morborum alleuamenta. Ic.

Ἀλκυὼν, ονος, ὁ, ἡ, Alcyon, ὄρνις τις ἁλιευτικὸς. vnde Ἀλκυονίδες ἡμέραι, ἁλκυονίδες, dies tereni quibus halcedo fœtificat, Theophr. lib. 1. cap. 8. de caus. plant. ¶ Ἀλκυόνιον τὸ, spuma maris quã nidum cõgerunt halcyones, vide apud Dioscorid. lib. 5. cap. 136.

Ἀλόγος, sed, rationalis est, ὁ, γὲν, Gaza lib. 2. Gramm. copulative & rationatiue dicitur. Plut. in Romulo. καὶ ἐκ τοῦ ἀλόγου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ, non periculum tantum subiit, sed palla est etiam. ¶ ἄλογα χρὴ, licet. ¶ ἀλλ' εἰ μὴ, nisi. Plutarch. ἀλλοτε μὲν τῇ ἀξίωσιν, ἀλλ' εἰ μὴ ἴσων. ¶ ἀλλ' ἢ, præterquam. Plato de Republ.

lib. 1. Ἀλλ' οὐδὲ ἐθέλοντες ἐμοῦγε, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, nihil aliud laudare volentes quàm opes. ¶ Ἀλλ' ἢ, sed nunquid? Plato Apol. Ἀλλ' ἢ ἐν ἀφροσύνῃ γε ταῦτ' ἐζήτουν. Aristot. de mund. οὐ μὴν ἀλλ' ἀκριβείᾳ, ἀλλ' ὡσανεί, non exquisitè, at certè ἀλλ' ὅμως, at enim, Plato, ἀλλά τοι τόδε γε, Lucian. enimverò, in principio orationis apud Demosth. ¶ ἀλλ' ἴσα, apud Hom. Iliad. π. cum conuinciliis.

Ἀλλᾶσι, piscis, Athen. & Plin. vocat Alabetas.

Ἀλλαγή, ἧς, ἡ, permutatio. ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι, permutationem facere, Aristot. Polit. Sed & commercium. Idem ibidem.

Ἄλλαγμα, ατος, τὸ, mutatio. Hieronym. in cap. 5. Amos, pretium esse dicit.

Ἀλλαγματικός, ἡ, όν, commercialis ἀλλαγματικὴ κοινωνία, societates commerciorum, Aristot. 5. Ethicorum.

Ἄλλαγος, τὸ, lignum quo gestabantur onera.

Ἀλλάζειν, Lacedæm. tutus, ἀσφαλῶς.

Ἀλλαντοποιός, ὁ, structorarius.

Ἀλλαντοπωλία, tuccetà diuendo, Aristoph.

Ἀλλαντοπώλης, ου, ὁ, qui vēdit farcimina artifex. ¶ Pro vili & contempto capitur, Cæl. lib. (1). ca. 5.

Ἀλλαξιστί, mutabiliter, vicissim. (1). ca. 5.

Ἀλλαξις, εως, ἡ, permutatio.

Ἀλλᾶς, ᾶντος, ὁ, farciminis genus, botulus vel botellus Mart. Sunt qui extà vertant.

Ἀλλαῦ, cæteroquin, cæterùm, Plato de Republica.

Ἀλλάττεσθαι, commercia exercere, muto. ἀλλάττομαι δὲ τί ἀργυρίου, argento emo, Plat. & ἀλλάττεσθαί μοι χάριν τοῦτο ἀλλήλοις, eadem mihi gratiam pro his recuperunt. Eurip. ἀλλάξασθαι πατρίδα, Rempubl. recipio. Plato ἀλλάξασθαι τὴν ἐλευθερίαν τῇ τῶν βαρβάρων δουλείᾳ, libertatē cum Persarum regno non permutarit. Plutarch. in Apophthegmat.

Ἀλλάττειν, ττω, ξω, & ττομαι, muto. Plato 2. de Republ. ἀλλάττειν τὸ σῶμα τὸ αὑτοῦ εἰς πολλὰς μορφάς, in varias formas se vertere.

Ἀλλαχῆ, alibi ἀλλαχῇ μὲν, ἀλλαχῇ δὲ, aliò deicit, Xen.

Ἀλλαχῆθεν, aliunde.

Ἀλλαχοῦ, alibi, passim.

Ἀλλαχῶσε, alio, aliorsum.

Ἀλλαχοῦσε, alibi, aliò.

Ἄλλαψ, ἄλλαπος, ὁ, ἀμείβεται, alterno, Basil.

Ἀλλᾶσθαι, Vatinius fio.

Ἄλλη, alibi, aliò, alia ratione, aliàs. ἄλλῃ δὲ τρίζει, alibi contra murum. ἐς μὲν ἄλλην, alibi quidem. ¶ Ἄλλῃ τῃ, alibi, in alia parte quapiam.

Ἀλληγορέω, Daniel. leg. ἀλληγόρει.

Ἀλληγορία, ας, ἡ, intelligo, Innuo, Apollon. Rhod. ¶ Ἀλληγορούμενα, modicè per Allegoriam.

Ἀλληγορία, ας, ἡ, inuersio à Quintil. figura quoties aliud sensu, aliud verbis offenditur.

Ἄλληκτος, pro ἀκατάπαυστος, in Epigr. non cessans.

Ἀλλαλέξω, se mutuò pellere.

Ἀλλήκτους, sunt duo rei promittēdi, Iurisconsul.

Ἀλλήλεγγυα, ης, ἡ, mutua fideiussio.

Ἀλλήλιγγες δακτύλιοι, est versurā ita facere, vt vterque mutuantium vtriusque sit fideiussor, & ita vterque aut omnes in solidum nomen conuenīri possint, Budæi Comment.

Ἀλληλίγγυες ὑποθῆκαι, inuicem fideiubētes.

Ἀλληλίζειν, in oratione non sibi cōstare, Hesych.

Ἀλληλοκτονεῖν, se mutuò occidere.

Ἀλληλομαχεῖν, inter se repugnare. Bud. in Epist.

Ἀλληλοτομήματα, se inuicem secantes, Bud. in epist. priorib.

Ἀλληλοτυπεῖν, mutuò occursu ferire.

Ἀλληλουχία, mutuus contactus & occursus, Philostr.

Ἀλληλουχία, cohærētia mutua, series rerum inter se connexarum, compago.

Ἀλληλοχέω, continuo, connecto, confero.

Ἀλληλοφθορεῖν, sese mutuò deuorare. ¶ Ἀλληλοφαγεῖν, apud Herodotum, mutua depastio. ¶ Ἀλληλοβόρους, se inuicem vorantes.

Ἀλληλοφθορεῖν, se inuicem corrumpere. ¶ Ἀλληλοφθορία, ας, ἡ, inter se inuidia, Plato.

Ἀλληλοφονία, ας, ἡ, mutua cædes.

Ἀλληλοφύεσθαι, se mutuò occidentes.

Ἀλληφορεῖσθαι, enascentes ex se inuicem.

Ἀλλήλων, ἀλλήλοιν, ἀλλήλοις, mutuò, inter sese, inuicem, ἀλλήλοις ἀλλήλων, Plutarch. fratres inter se. τὰ ἐκ τοῦ πατρὸς ἀλλήλοις, sub eandem rationem veniencia seu cadentia, Cicero.

Ἀλλήνασθαι, vtcunque se habere.

Ἀλλήσασθαι, chlamys, Callimā. Item fibula & purpura.

Ἀλλογενής, ἐς, alienigena, alterius gentis.

Ἀλλόγλωσσος, externus, diuersæ linguæ.

Ἀλλογνώμων, ονος, ὁ, despiciens, Hippocr. & Galen. in Gloss.

Ἀλλόγνωτος, ὁ, ἡ, ignotus, alibi notus.

Ἀλλογοῦσθαι, despicio, ἀλλογούμενος, Varinus.

Ἀλλόδαπος, ὁ, ἡ, extrarius. Odyss. ξ. ἀλλοδαπὸς ἢ ἀλλοπρόσ.

Ἀλλόδοκος, calcens, ἀλλόδοκος, Hesych.

Ἀλλοδοξεῖν, aliam & falsam opinionē habere, Plat. in Theætet. ¶ Ἀλλοδοξία, alia & falsa opinio, Ibidem.

Ἀλλοδοξία, ας, ἡ, alienam habens formam, alienus, differens, Homer. Odyss.

Ἀλλόθεν, ὁ, ἡ, externus, alienigena.

Ἀλλόθι, aliunde. Plat. ἀλλόθι πόθεν, aliundecunque.

Ἀλλοῖ, alibi, ἀλλοῖ μὲν, ἀλλοῖ δὲ. Xenoph. ἀλλοῖ δὲ ἀλλοῖ, aliter nullo modo. ἀλλοῖ περὶ δεῖ, aliò ferri, Aristoph. Item ἀλλοῖ, aliunde, aliorsum.

Ἀλλόϊος, qui diuersa lingua vtitur, Odyss. i. peregrinus, ignotus.

Ἀλλοίνια, ὰ, diuersorum vinorum vsus, Plutar.

Ἀλλοῖον, τὸ, aliter posita.

Ἀλλοῖος, ου, ὁ, diuersus, scribitur etiam ἀλλοῖος.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, transfiguratio Plin.

Ἀλλοιοῦσθαι, Plin. transfigurari.

Ἀλλοιοπαθεῖν, apud Hippocr. variè transmutari.

Ἀλλοῖος

Ἀλλοιοῦν, μ. ἄνομαι, π. ωσα, permuto, aliud fio. ἀλλοιοῦσθαι τῶν γεγενημένων, Thucydid. voluntatem muto.

Ἀλλοίωσις, εως, ἡ, mutatio, mentis alienatio. Polyb.

Ἀλλοιωτικός, ὴ, ὸν, vi immutandi & alterādi præditus. ¶ Ἀλλοιωτικὸν, immutatoria potentia, vertit Gaza.

Ἀλλοιωτός, mutabilis, transformis Ouid.

Ἀλλοκα, pro ἄλλοτε, interdum, Theocr. εἰδυλλ.

Ἀλλόκοτος, ον, quasi ἀλλοπρόσκοτος, monstruosus, prodigiosus, alienus, diuersus; protervus, difficilis, atrox, immanis.

Ἀλλομαγῆ, saliunca, ἀλλομαγῆ ἢ πίνυ.

Ἄλλομαι, ομαι, exilio.

Ἄλλος, ου, ὁ, sulcus, Hesiod.

Ἀλλοπαθέω, dicitur quum quis in alium agit.

Ἀλλοπρόσαλλος, mutabilis, qui se omnibus accommodat, nunc huic nunc illi adhærens, Martis epith. apud Homer.

Ἄλλος, ἄλλη, ἄλλο, alius, ἄλλος ἄλλου ἐμοῦ, Sophocl. alius quàm ego. Aristoph. οὐ τις ἄλλος μακάρτερος, beatus siquas alius.

Ἄλλοτε, alio, alio quopiam. Thucyd.

Ἄλλοτε, interdum. Lucianus. ἄλλοτε ἄλλοι γίγνεται, aliam subinde terra mutans. Ἄλλοτε μὲν γὰρ πλείονα, ἄλλοτε μείονα, apud Hesiod. aliàs multa est dies, aliàs nouena.

Ἄλλοτι, aut ἄλλοθι ἢ, nunquid? Plato in Crito τί φῶμεν πρὸς ταῦτα, ὦ Κρίτων, ἄλλοτι ἢ ὁμολογοῦμεν; quid ad hæc dicemus Crito? nunquid fateri necesse est aut, quid aliud quàm fateamur?

Ἀλλοτριεπίμονος, curiosus alienarum rerum, 1. Petr. 4.

Ἀλλοτριωνυμεῖν, nomina immutare, aliquid non vt decet distribuere.

Ἀλλοτριοπραγία, μ. ἠσω, π. ησα, inimicum capio consilium, alterius ago negotium.

Ἀλλοτριοπραγία, ας, ἡ, alienorum negotiorum gestio.

Ἀλλόφυλος, alienus, pro ἰδιώτης, apud Demosth. cum Dat. ἀλλόφυλος τοῦτο, abalieno. Idem Genit.

Ἀλλοφυλοστομία, diuersitas: Plato, ἀλλοφυλοστομία τις ἐπεῖδέ μοι περὶ σοῦ; vidisti in me dissentionem abs te?

Ἀλλοφυλόφυτα, quibus dulce est aliena viuere quadra. Erasm.

Ἀλλοφυλοφωνία, alienis invideo.

Ἀλλοχρεῖσθαι, μ. ἠσω, π. ωκα, alieno, separo, Thucy. ἀλλοχρεῶσθαι τοῦ σώματος τῇ πόλει, exterminantes e patria corpora. ἀλλοχρεῶσθαι, secedo, apud Demosthen.

Ἀλλοχόως, ὁ, ἡ, hostiliter, Demosth.

Ἀλλοχρόωσις, εως, ἡ, alienatio.

Ἀλλοχρώζειν, mutare, μεταλλοχρώζειν.

Ἀλλόχρως, alienus, qui alienus videtur, Nonn.

Ἀλλοφανής, ὴς, ὲς, tumultus, Hesych.

Ἀλλοφανεῖν, tumultuari, Hesych. procrastinare, veltarisare apud Hippo. Apud Suidam, Iasciuire.

Ἀλλόφατος, ab alio cæsus, & interfectus.

Ἀλλοφθέγγεσθαι, alibi nutrici siue educari.

Ἀλλοφρονέω, μ. ήσω, π. ησα, vsum mentis alienatæ.

Ἀλλόφρων, perplexo erant animo, Varin.

Ἀλλοφυλοφωνία, ας, ἡ, ritus exoticus & extraneus, 2. Machab. 4.

Ἀλλόφυλος, ου, ὁ, ἡ, alienigena, ἀλλόφυλοι πόλεμοι, ἢ βάρβαροι, Plutarch. in Cam. bellum aduenarum & barbarorum.

Ἀλλόφωνος, qui est alienæ linguæ. ¶ πάλλοφωνος, aliena vox.

Ἀλλοχρόα, ας, ἡ, corporis colorem mutans, Aristot. Probl. sect. 4.

Ἀλλυδις, alibi, alio. Odyss. ξ. ἔγχεϊ ἀλλυδις ἀλλο.

Ἄλλυε, pro ἀνέλυε, cuerto, soluo. Odyss.

Ἀλλως, sine causa, ἄλλως φιλοσοφοῦσι ὑμῖν, id est, frustra operam consumis. Præsertim, Lucian. ἀλλως τε καὶ εἰ φίλος εἴη, præsertim si sit amicus: aliter δεῖ ποιεῖσθαι, aliter facere, Xenoph. aliuquin. δεῖ μὲν, ἐγχέστου καὶ κατὰ δύναμιν ἕκαστον ἐπιμελεῖσθαι, Plutarch. quàm alioqui res inutilis & inanis habeatur & sit. Aristopha. in Pluto. ἐμοὶ δὲ μὴ τὰ μισθοῦ φίλα πανταχοῦ μοι, ἄλλως δ' ὀκνηρὸν εἶναι, sed tamen.

Ἀλλωσί, aliter atque.

Ἅλμη, ης, ἡ, saltus, Varin. Etym. verò nemus. Item, fœtus in vtero primus motus, apud Hippocrat.

Ἁλμάδες ἀμαξαι, oliuæ conditaneæ, Athen. 2. ex Aristoph.

Ἅλμη, ης, ἡ, muria, salgama, Dioscorid. lib. 2. cap. 208.

Ἁλμυτόπη, loca maritima.

Ἁλμύρα, muria condio & seruo, Dioscorid. libr. 1.

Ἁλμυρίς, ίδος, ἡ, conditura, muria. Dioscor.

Ἁλμυρίτης, ου, ὁ, salgamarius, Dioscorid. lib. 1. capite 27.

Ἁλμυρίω, salligo, muria. Odyss. ἐλάσσω ἁλμυρίω. Κλυμένης ἁλμυρόεις, apud Galen. lib. 4. simplic. muria salsissima.

Ἁλμυρίζω, salis retero saporem, sum salsus.

Ἁλμυρός, ἰδος, ἡ, vt ἅλμη, salligo, salsilago, salsus humor. ¶ Item ἁλμυρὶς, litora.

Ἁλμυρός, ὰ, ὸν, salsus, salitus. Item marinus. Odyss. ὁ, θαλάσσης ἁλμυρὸς ὕδωρ.

Ἁλμυρότατος, η, ον, salligo, Alexand. Aphrod. lib. 2. Probl. quæst. 70.

Ἁλμυρός, ὰ, ὸν, salsus.

Ἁλμυρύνω, sallior.

Ἁλξις, εως, potentia. Iliad. ι, ἀλκαὶ πεπίθοιεν.

Ἁλοάω, ἁλοήσω, vel ἅσω, tritura, Theophr.

Ἁλύσσω, vexo, flagris cædo, contundo, frango. Aristoph. μητέρ' ἀλύσσειν, matrem percussit. Aliquando ἁλύσσω, pro erro.

Ἅλυσις, πλ. non filiarum, sine filetis.

Ἀλογίστως, præter rationem, vesor. Can. conc. Ancyr. vnde λογισμῷ, inconsideratus.

Α'λογία, ας, rationem non habeo, aspernor. ἀλογίαν ποιεῖσθαι Herodot. consilium pro nihilo habeo.

Ἀλογία, ας, ἡ, rationis priuatio, absurditas, Plato τὴν ἀλογίαν ἢ ὕβριν καὶ ἀλαζονείαν, absurditate & dementia. ¶ Est & ἀλογία, incuria. Ἀλογίαν ἐγκαλεῖν, crimen cum quis ratione reddere neglexerit in magistratu gestorum, Poll. lib. 8.

Ἄλογιστος, inconsultò, temerè, Plat. & Demosth.

Ἀλογιστία, ας, ἡ, rationis penuria, Polyb.

Ἀλόγιστος, ον, ὁ, ἡ, qui nullam rationem init degendæ vitæ, Demost. Plato in Apol. οὕτως ἀλόγιστός εἰμι, ita sensus sum expers. ὡς ἀλόγιστον καὶ ἄφρονα ἐστί. ¶ Ἀλόγιστος etiam dicitur is cui reddendarum rationum necessitas remittitur.

Ἄλογος, sine ratione.

Ἄλογος, irrationalis, nihil ad rem pertinens: stultus. εἰδέναι τι ἀλόγῳ τρόπῳ, scire aliquid irrationali usu, Quintil. ¶ Item mutus, taciturs, sine verbo. ¶ Ἄλογος, præter rationem. Item, clam, furtim, Polybio.

Ἀλοητής, ὁ, triturator.

Ἄλοη, ἡ, Aloë herba, Dioscor. li. 3. cap. 25.

Ἀλοητικός, ἡ, ὁν, tempus triturandi item tritura, Leuit. 26. & Xenoph.

Ἀλυή, percutio, Iliad. α. χερσὶν ἐλαύνετε, i. ὠθεῖτε.

Ἀλυσιτήλιος, ὁ, ἡ, in quem nullum conuitium aut crimen reiicitur.

Ἀλυκτήρ, ῆρος, percussor: item penetrabilis, Nonn. ¶ Ἀλυκτῆρες ὀδόντες, in Epigr. molares dentes.

Ἀλείμματα, vnguenta, Sophocl. vnctiones Cicer.

Ἀλυτή, ἡ, publica scorea.

Ἀλυτός, ἄ, ὁν, pingue, vnctio, Iliad. i. Item litura.

Ἀλυτίζω, ιῶ, σω, τ. κ. ξα, ατο, pro ἀλυκτίζω. Euripi.

Ἀλυξίνασις, ἡ, fuleus.

Ἀλυσιτέλεια, inuestigo. ἀλυσιτελῶ.

Ἀλίσσω, Theophr. lib. 7. cap. vlt. τὰ ἀλυσσόδετα, in planis parietinis.

Ἁλυσπήριον, ου, τὸ, salinæ, Plutar. & Ἁλυσπήρια, Strab.

Ἁλυσπηρεύς, έως, ὁ, qui salem cogit in glebas.

Ἁλύσσια δένδρα, arbores non turgentes, Theophrast. in hist. plant.

Ἄλυτος, ὁ, ἡ, sine squamis, sine cortice.

Ἁλοφή, arcum, agricolatio maritima, Hesych.

Ἄλφ-, mœror, animi affectio ad mœrorem, lasciuus apparatus.

Ἁλσοῦδα ὕδωρ, ex salis flore conditum vinũ, Dioscor. lib. 5. cap. 76.

Ἅλσος, ἁλός, ἄλσεος, spuma maris: aliud est ve ro spuma salis, aliud maris spuma. Aristot. halosachnen meminit lib. 9. hist. anim. cap. 14. Gaza lib. 10. ca. 32. spumam aridam maris reddidit.

Ἁλσυλλίς, ιος, ἡ, & per pleonasm. Ἁλσυλλίη, salum, mare. Odyss. ε. ¶ Est & Ἁλσυσία, illaetitia, ἁλφηστικά. ¶ Ἁλσυσία verò, voluptas, Hesych.

Ἁλοτύλλα διχάζετο, pistillum vtraque parte capitatum, in Epigr.

Ἁλυτή, hortus, Hesych.

Ἁλυσγής, ἐς, ὁ, ἡ, purpureus, Plutarch.

Ἁλυσγίς, ίδος, vestis purpurea. ἁλυσγὶς κεκοσμημένη, purpura indutus.

Ἁλυσγόν, ου, τὸ, purpura.

Ἁλυσγοειδής, purpureus, Plut.

Ἁλυσγοπώλιον, τὸ, purpuraria officina Plin. ¶ Ἁλυσγοπώλικὴ, ars eorum qui purpuram vendunt, Ilia.

Ἁλυσγρικὸν, τὸ, purpureum, Plat. in Tim.

Ἁλισθαίνω, illuuies, Eupolis apud Pollu.

Ἁλυσταίνω, illotum esse & sordidum: ἀλυσπάω. Poll. lib. 7.

Ἁλυστός, ὁ, illotus, sordidus, Suid.

Ἁλυσκάζω, ἀλυσκάσω, lasciuio, debacchor.

Ἄλυφος, ὁ, ἡ, cono carens.

Ἄλυγος, non conceptus, non genitus.

Ἁλυγεννὰς, vxor, Ilia. C. Apud Plat. virgo quę nondum peperit, quasi τὸ λυγὸς ἀπηγορ.

Ἅλς, ἁλός, vel ἁλεός, sal. masc. Fœmin. verò mare. ἅλες ἡδικὲς, sal indicum i. saccarum, Paul. Ægin. λευκὸν ἅλας, Aristoph. sunt sales minuti nec in gleba, Plin. ¶ Ἅλας etiam, vt apud Latinos sales, pro lepore, gratiis ac venere, Plutarch. Ἅλος ἄνθος flos salis, quid sit, vide Dioscorid. lib. 5. cap. 129. & Plin. lib. histor. 31. cap. 7.

Ἁλσύνη, σεως, facultas, commeatus, Hesych.

Ἁλσίδες νύμφαι, Apoll. nymphæ nemorum.

Ἁλσίνη, genus herbæ, Dioscor. li. 4 ca. 89.

Ἁλτεύω, palpitatio, saltatio, Aristot.

Ἁλτάκαμος, lignator, salmarius, frondator.

Ἅλσος, ους, τὸ, nemus, lucus. Iliad. C. vbi Interpr. πᾶς τόπος συκάζεσθαι ὕδατι ἔχων, ἢ θεῶν ἀφιερωμένος, ἄλσος καλεῖται.

Ἁλσώδης, nemorosus.

Ἁλτήρ, ῆρος, ὁ, auxiliator.

Ἅλτηρες, instrumenta exercitii gymnastici: massæ lapideæ vel metallicæ. Martial. *Halteres agili rotat Lucerio.*

Ἁλτικὸς, ὴ, όν, saltui aptus, agilis, Plut. in Numa.

Ἁλτίζω, alo.

Ἄλτος, absque flagellis, Hesych.

Ἁλύζω, μύξομαι, χω, fugio.

Ἁλύδνας, amarus, πικρὸς, Hesych.

Ἁλυδμαίνω, ιῶ, σω, mœreo.

Ἁλύζω, fugio. Iliad. γ. ἀσπουδὶ δ' ἀλύζει ἵππος.

Ἁλύκη, ης, ἡ, lignũ cui infigitur ftiua. Pollux li. 1.

Ἄλυκη, mœror.

Ἁλυκτάζω, dolco.

Ἁλυκίδες, ων, salinæ.

Ἁλυκτήριος, ὁ, salsugo.

Ἁλυκὸς, ὴ, όν, salsus, amarus. ἁλυκὸν ὕδωρ, aqua salsa, Aristot. in Probl.

Ἁλυκαίνω, salsedo, salsugo.

Ἁλυκρὸς, ὴ, όν, tepidus, pro ὑλυκρὸς.

Ἁλυκτίζω, opprimor, Herodot.

Ἁλυκτάνω, Ἁλυκτάνομαι, ήσω, ηκα, fleo, triftor, molestè fero.

Ἁλύκτημαι, perplexo sum animo, Iliad. ν.

Ἀλυκτη-

Ἀλυκτοπέδη, laqueus, compes, Hesio. in Theog.

Ἄλυκτος, ineuitabilis, ἄφυκτος.

Ἁλυκτύνω, dedecus, immunditia, Hesych.

Ἁλύμαντος, ὁ, qui non potest corrumpi aut nocumento affici.

Ἁλυξις, fuga, anxietas, apud Hipp. ἅλυσις, ἁλυσμὸς, Galen. idem quod ἁλυξις.

Ἁλύπαστος, ὁ, qui strillitia non tangitur.

Ἁλυπία, ας, indolentia, doloris vacuitas.

Ἅλυπος, ὁ, minime molestus: lætus: sine dolore, tranquillus. ¶ ἁλύπως, citra molestiã, æquo animo, Xenoph.

Ἁλυρα ὑμνία, in quibus lyra non vtuntur.

Ἁλυς, anxietas mentis, Plutar. de exilio, ἅλυσ πολλὰ.

Ἀλυσθυμέω, tædio & molestia affici, Hesych.

Ἀλυσθυμέω, ανελare, ἀλυσμάομαι, Callimach.

Ἀλυσιαίνω, pro infirmari, impotentem esse.

Ἀλυσίδωτος, catenatus, consertus hamis, Hesyc.

Ἀλυσιδωτὸς, ὸν, ὁ, idem, i. Reg. 17.

Ἁλυσίδιον, τὸ, catenula, torques.

Ἁλυσις, ἐω, catena, torques, Chrysost. ¶ Item Ἁλυσις, Hippocr. idem quod ἁλυξις.

Ἁλυσιτελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, inutilis, incõmodus, Dem.

Ἁλυσιτελὲς, incommode, Xenoph. ἁλυσιτελῶς βιώσεται.

Ἁλυσκάζω, fugio. Aliquando cum accus. Epig. ἅλυσκ' ἀλυσκάζω κύνα σῆραπιδίου. Aliquando cum genit. Iliad. ζ. νοσφιν ἀλυσκάζω συλήμονος πτολέμοιο cedo.

Ἁλύσκομαι, ξω, fugio, Apoll. 2. Argon.

Ἁλυσμὸς, vide ἅλυξις.

Ἁλυσσὸς, genus herbæ, Dioscor. li. 3. ca. 105.

Ἁλύσσομαι, ἁλύσσω, exuito, Iliad. χ. ¶ Hesych. πτοίᾳ τρέμειν.

Ἁλύσπνος, miser, grauis.

Ἁλυσσὶς, trulla, Hesych.

Ἁλυτὸς, ὴ, όν, inoffensibilis. ἅλυτος φόβος, Nazian.

Ἁλφός, οῦ, ὁ, species quercus, ἁλιφλοιὸς, falsicortex.

Ἁλυχαίνω, anxietas, mœror, oscitatio, Hesych.

Ἁλωᾶν, aliquando est gaudere: Sophocl. ἐᾶτε μ' ὦδ' ἅλωτα, permittite me sic lætari. Aliquando est tristari, vt apud Homer. Odyss. ω. ¶ ἁλῶν ὕπο χαλεπῆς, opera liber, Plut. in Rom. Interdum pro ἁλίσκεσθαι, i. morderi: Plut. κυσὶ βεβρωθῆναι καὶ ἁλῶναι κύνας.

Ἁλωσιάω, ἡ Ἁλφάω, ἡ Ἁλφάω, inuenio.

Ἁλφάδιος, mollis, inimicus, ἀχθρὸς, Hesych.

Ἁλφαστικὴ, ης, ἡ, disciplina vitæ.

Ἁλφεσίβοιαι, boues inuenientes, epithet. virginum, Homer. Iliad. σ.

Ἁλφάνω, σω, ἁλφὼ, inuenio, do, Odyss. ι.

Ἁλφὴ, ῆτος, honor, ὄφελος: vide Interp. Iliad. σ.

Ἁλφηστὴς, οῦ, ὁ, ἡ, inuitatus: ἀλφηστὴς alii scribũt.

Ἁλφηστὴς, inuentor, Hesio. πημ' ἀλφηστὴ δόλων. item lucrifer, nobilis, clarus. Sed & libidinosus, ἀφροσύνης nominarunt, vt Apollod.

Ἅλφι, pro ἄλφιτα, farina, Indeclin.

Ἀλφιμιβὸς, ὁ, ἡ, pistor, pollinatorem vocat Cato.

Ἁλφιτίον, ου, τὸ, pistrinum.

Ἁλφιτομήτης, ὁ, qui è farinis vaticinatur.

Ἁλφιτον, ου, τὸ, farina. Xenoph. πανσαι χρυσοῦ ἄξιον λέγοντες τὸ ἆλφι. Pro victu Aristoph. περὶ τὰ μὲν ἀφροδίσια τὸ μυθικὸν ἀεὶ πολίτης, i. ad rem familiarem. ¶ Ἄλφιτα etiam dicuntur τὰ ἀθλήματα, Aristoph. ἐν τῷ πολὺ τῆς πυγμῆς ἰσχύος. Apud Athen. li. 14. ἁλφίτων εἰκὼς, inter saltationis genera recensentur.

Ἁλφιτοποιία, ας, farinæ confectio, molitura Plin. Xeno. 2. Δόκιμ. ¶ Item ars conficiendi pultem.

Ἁλφιτοπώλης, ὁ, farinarum venditor.

Ἁλφιτοπώλις, ιδος, porticus Athenis vbi farinæ venduntur, Aristoph.

Ἁλφιτοφαγία, pultẽ pro pane vesci, Xenoph.

Ἁλφιτώδης, idem quod Ἁλφιτώδης.

Ἄλφος, ους, ὁ, impetigo, vitiligo, Dioscor. l. 3. c. 51.

Ἁλφάω, inuenio, Odyss. ι.

Ἄλχεστος ὕπνος, somnus molestus, ingratus, Hesych.

Ἁλώ, morior, capio, Ety. Sed ἀφ' οὗ τὸ πλοῦτος ἔπτο.

Ἁλωή, ἡ, locus vitibus aut arboribus consitus. Item area, interp. Hom. Ilia. ε. ¶ Ἁλωαὶ etiam culta, fata, & segetes dicuntur, vt Ilia. ι. Sunt qui ἁλωὰς ferãt. (sit.

Ἅλωα, τὰ, festum in honorem Cereris & Dionysi.

Ἁλωάς, άδος, epitheton Cereris, arealis: quod præsit areis.

Ἁλωεύς, έως, ὁ, ἡ, illæsus, ἀλώβητος.

Ἁλωϊτὰς, ὰδος, cerealis, Epigr.

Ἁλωεύς, έως, qui in area frumentum terit, Nõn.

Ἅλων, area, Hesio. ἀνέμοιο τε καὶ ἁλωῆς.

Ἁλωὶς, ίδος, idem quod ἁλωὴ.

Ἁλώμη, vagor, erro, πλανάομαι. vnde ἄλη, id est, πλάνη.

Ἁλώμενος, capio, prehendo. In ἀφ. C. ἅλωτ, vnde inhint. ἅλωτ' ἀφ' ἵππων capi: Odyss. ι. ἅλωτον ἐμεῖραι ἡμέρην, i. χρόνον.

Ἁλωνιστὴς, area. ¶ Ἅλων διεγὼ, ca. 3. Dan. exponitur area altitua: puto tamen accipi pro turbine venti.

Ἁλωσάτον, sumptus, impensa, ἀνάλωμα, Chalcid.

Ἁλωσιτεία, mancipia quæ à barbaris gentibus sale mercatoribus emendebantur: vnde pro vili empto vilis pat Eustath.

Ἁλωσὶς, arca, ἅλων, ἀφ' οὗ, ἀφ' ὧν, Interp. Iliad. ι.

Ἁλωτίζω, in mari, vel in arcis versor.

Ἅλωπα, vulpes, ἀλώπηξ, Hesych.

Ἁλωπεκάω, πεκήσω, valeo, & verspellis.

Ἁλωπεκάω, decipio.

Ἁλωπεκὴ, ῆς, ἡ, pellis vulpina, Herodot.

Ἁλωπεκίας, vel Ἁλωπεκιάσις, cessuuia capillorum. ¶ Item fouea vulpium.

Ἁλωπεκίας, ου, ὁ, ligniũ habens vulpis, Luci. Est etiam pueris nomen, Athen. a Plinio etiam alopecias dicitur, libr. 32. cap. vlt.

Ἁλωπεκίσαι, idem quod κατοκλάσαι.

Ἁλωπεκίζω, ιῶ, σω, seduco, πεκήσω, in Vulpis.

Ἁλωπεκίον, ου, τὸ, vulpecula.

Ἁλωπεκίς, ίδος, ἡ, catulus vulpis, & canis è vul-

pe & cane progenitus.

Κλωτίαμος, cauda vulpina, genus herbæ, Theophrast. de hist. plant. lib. 3. cap. 10.

Κλωτὸς, ἡ, vulpes, ὑπὸ τὸ κλῶ τὸ πλέκω, ἢ τὸ κλῴζω: vel παρὰ τὸ κλέπτω. Est & piscis huius nominis. Genus etiam saltationis, apud Hesy. ¶ Item Κλῶνες, interni lumborum musculi.

Ἄλωπος, astutus. Sophocles in Thyeste.

Ἁλωσιτωλία, custodes salinarum.

Ἅλως, ω, ὁ, orbis & corona Solis, & siderum circulus, apud Æschyl. & Aristot.

Ἁλωτὸς, ἡ, ὁ, comprehensibilis, Plutarch. ὧν οὐκ ἁλωτὸν μὲν πόλις, quum vrbs capi non posset.

Ἅλωσις, expugnatio, captatio, Plato νόμ. 7.

Ἁλωτικὸς, comprehensibilis, captu facilis, Phil.

Ἀλώστατος, ἡ, ὁν, iugis: Plutarch. ἀλωφήτοις καὶ ἀλώστοις κακοῖς πιεζόμενοι, assiduis bellis attritus erat.

Ἄλσος, locus vitibus & arboribus consitus.

A M

Ἅμα, simul, vnà cum, statim, aduerbium temporis. Ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, simul atque dies illuxit: ἅμα τῷ ἦρι, ineunte vere, Plut. ἅμα ἐμοὶ, mecum. Aristoph. ἅμα συμποσίῳ ἁπαντᾶν, in ipso conuiuio obambulans. ¶ Ἅμα δὲ καὶ, & hæc præterea. ἅμα μὲν, ἅμα δὲ, tum, tum. ¶ Ἅμα πάσσειν, cõnectere & amplecti, dixit Xenoph. 2. Κυνηγ. ¶ Ἅμα ἕπεσθαι ἅμα ἕρπειν, dictum ac factum. Adagium.

Ἀμάδια καὶ μαλάκη, genera sunt ficuum, Athen. lib. 3.

Ἀμαδρυὰς, pruna, μακρὰ μηλέα, Hesych.

Ἀμαδρυάδες, Nymphæ, quòd cum arboribus nascantur & intereant, Epigr. sunt & glandes, Hesych.

Ἀμαξεύτειον, plaustellum, ἅμαξα, Hesych.

Ἀμαδίαι, pomi, mali, μηλέαι. Hesych.

Ἀμάζονες, αἱ, Amazones, mulieres, ab ἀ & μαζὸν, quasi sine mammis, quòd essent μιτυλλόμαζοι.

Ἀμαθαίνω, sum indoctus, Plat. de Leg. ὃς τοῖς παῦτ' ἀμαθαίνουσι πᾶσι πολυπλῆ, &c. hæc ignorantibus. Paulò pòst cum præp. ἀμαθαίνων εἰς τοῦτο, rudis ad hæc & ignarus.

Ἀμαθὴς, indoctè, ἀδιδάκτως.

Ἀμαθῆσαι, metere, θερίζειν, Hesych.

Ἀμαθὴς, ἐς, ὁ, ἡ, indoctus, stultus, rudis. Plat. νόμ. 6. ἀμαθὲς & ἀδοὺς, pro codẽ accipit. Dicitur etiam pro ἄμουσος, ἀμαθὴς. Aristoph. ἀμαθέστατος εἶ τὸ ἡμιπλίνιον, id est, crassius.

Ἀμαθία, ignorantia, Xenoph. Pro temeritate capitur & insolẽtia, Plato epist. 5. Thucyd. ἀμαθίᾳ ὀργῆς, impropria prosperitas: pro sensuum obtusione, apud Platon.

Ἄμαθος, ὁ, ἡ, arenosus.

Ἄμαθος, ὁ, arena sabulũ campi vel fluuiorum.

Ἀμαθύνω, redigo in puluerem, vel in cinerem, cõsumo. Iliad. 1. οὐλαὶ δέ τε σῦκα ἀμαθύνει.

Ἀμαθώδης, ὁ, ἡ, arenosus.

Ἀμαθῶς, insciè, stultè, temere.

A M

Ἀμαθὼν, qui est sine obstetrice, Nonnus.

Ἀμαιμάκετος, ὁ, ἡ, insuperabilis. Item immensus. Iliad. ζ. Ἀσπίδα ἀμαιμακέτην, indomabilis.

Ἀμαλδύνω, perdere, Lycophr. ἀμάλδυνε κράτος κακόν.

Ἀμαλαυρίω, marcesco, putrefio, corrumpor.

Ἀμαλδύνω, & Ἀμαλδύω, demolior: ἀπὸ τοῦ μαλθῶ, i. κάμπτω, & a. Iliad. μ. τεῖχος ἀμαλδύναι πατάξας μάλθῃ τέσσαρας ἐπιστροφέας, i. ἀφαιρεῖσαι.

Ἀμάλδυκτος, immitis, durus, σκληρὸς, ἀμάλακτος.

Ἀμαξεῖον, τὸ, bibliothecæ instructissimæ nomen, Cic. ad Attic. lib. 1.

Ἀμαλδύνω, multiplico, dilato, nutrio, πληθύνω.

Ἀμαλλοδέτης, manipulus, δράγμα, δεσμὸς, Sophoc.

Ἀμαλλόω, destruo.

Ἀμαλλοδεῖν, colligare.

Ἄμαλλον, vinculum manipulorum, vide Eustath. Iliad. σ.

Ἀμαλλοδέτης, ὁ, qui ligat manipulos, Iliad. σ.

Ἀμαλλοτόμος, ὁ, pro messore, Theoc. & Epigr.

Ἀμαλλὼς, perdix. ¶ Ἀμαλλὸς, robustus, ἰσχυρὸς.

Ἀμαλὸς, pro ἁπαλὸς, ἁ, ὁν, ἀπὸ τοῦ, apud Euri. Hinc aduerb. ἀμαλῶς: Hippocr. τοῦτο ὀφθαλμοῖσιν ὧδε ἀμαλῶς ἔχει, i. facile, ῥᾳδίως.

Ἀμαμυλὶς, ίδος, ἡ, Galen. in Hippocr. genus quoddam mespili exponit: vide in ἰσαμυλὶς.

Ἀμαμύξαι, suffocare, πνῖξαι, Hesych.

Ἀμαμυξὶς, genus vuæ: alio nomine ἀνάσυρμα dicitur, id est, vitis arbustiua, apud Epicharm.

Ἀμαμφάκτου, obscurum, euanidũ, apud Alcæum.

Ἀμανίτης, ὁ, fungi species, Ægin. li. 1. ca. 77.

Ἀμάνωσις, furunculi, ἀνθρῶπες, ἑλκεῖα, inquit Hesych.

Ἀμάντευτος, non vaticinans, vel de quo nemo vaticinatur, actiue & pass. sumitur, Mosch.

Ἅμαξα, ης, ἡ, (παρὰ τὸ ἄγω, ἄξω) currus, plaustrũ. Herodot. ἅμαξα τετράκυκλος, carrucha quatuor rotarum. Ἐξ ἁμάξης λαλεῖ, prouerbium, Aristoph. ¶ Ἅμαξα pro Septemtrionibus, & curru cœlesti, Homer. Iliad. σ.

Ἀμαξεύειν, vehes, ὁ πρὸ ἁμάξης φέρων.

Ἀμαξεύσιμος, ος, ον, plaustris habilis.

Ἁμαξεύς, ἑως, ὁ, essedarius, auriga, bubulcus, ζωοκλάστης.

Ἀμαξεύω, μ. εὔσω, aurigor, Arrian. lib. 2. de Alexandr.

Ἀμαξιδία, τὰ, clauiculi qui in plaustro rotam exire prohibent, qui & ἐπίλοιπα vocantur.

Ἀμαξίδιον, via vehicularis, idonea ad currũ ducendum: Dicitur etiam, Ἀμαξῖτις, vel Ἀμαξητὸς, Herodot. lib. 7.

Ἀμαξήλατος, in curru ligna eminentiora, Poll. lib. 1. Hesych. legit ἀμαξίπλατος, & Ἀμαξίπλατος, Vitruu. li. 10. cap. 20.

Ἀμαξητὸς, via communis: publicus actus apud Iurisc.

Ἀμαξιὰς, ἡ, via qua plaustra trahuntur.

Ἀμαξιαῖος,

A M

Ἀμαξιαῖος, ὁ, plaustralis. vnde ἀμαξιαῖα βέμβικα.

Ἀμαξικὸς, carpentarius, ad currum pertinẽs.

Ἀμαξίον, ου, τὸ, plostellum Varroni, Plutarchus.

Ἀμαξίς, ίδος, ἡ, paruus currus, Interp. Aristophan. 1556.

Ἀμαξίτιον φόρτον, in Epigr. onus curule.

Ἀμαξῖτις, vide ἀμαξήλατος.

Ἀμαξῖτις, vel ἀμαξίτης, ὁ, in plaustris degit.

Ἀμαξοποιεῖν, plaustra fabricare, ἁμαξοπηγεῖν. ¶ Ἀμαξοποιία, ας, ἡ, plaustrorum fabrica. ¶ Ἀμαξοποιὸς, qui plaustra faciunt.

Ἀμαξοστρόφιον, arbusculæ in quibus versantur rotarum axes cõclusi laminis ferreis, Vitr. li. 10.

Ἀμαξοτροχιαὶ, rotarum impressa vestigia, Latini orbitas vocant, Homer. ἁμαξοτρόχιαι. Pollux lib. 5.

Ἀμαξουργία, ας, ἡ, effectio carpenti.

Ἀμαξουργὸς, ὁ, faber plaustrorum, carpentarius.

Ἀμαρὰ, τὸ, vas in quo coria aptantur.

Ἀμάρη, ἡ, cloaca, meatus subterraneus, Iliad. φ. Ἀμάραι, sunt ilices seu illicia, canales & tubuli quibus aqua illicitur, ἀπὸ τοῦ ἀμαρεῖν, i. sequi, Hesych. vnde ἀμαρωτὸς, scaturies, & ἀμαρωτὸν ὕδωρ, aqua affluẽs per aquæductus & ilices. Qui vocem hanc ἀμάρη, aspirandam censent, deducunt ἀπὸ τοῦ ἅμα ῥεῖν.

Ἀμάρακον, ὁ, ἡ, ἀμάρακον, τὸ, amaracus, vel Sampsicum, Dioscor. vnde Ἀμαρακινὸν, amaracinum, Sampsucinus, Dioscor. lib. 1. cap. 69.

Ἀμάραντον, herbæ genus, Dioscor. li. 4. ca. 57. ἀπὸ τοῦ μὴ μαραίνεσθαι, i. non marcescere: vnde Ἀμαράντινος στέφανος, 1. Petri 5. 4. corona immarcescibilis.

Ἀμάραντος, ὁ, ἡ, nunquam marcescens.

Ἀμαργαρίτης, sine margaritis.

Ἀμασεύειν, ίσω, vel cano, Hesych.

Ἀμασήτιος, vide ἄμασος.

Ἀμασθὼν, cloaca, ἄμαρα, sordium profluuium.

Ἀμάσσω, derluare, eluere, ἀπὸ τοῦ ἁμὰ ῥέω. Est etiam Varin. ἀμάσσω aurium cauitas, velut canalis quo capitis recrimenta deduntur.

Ἀμάσθαι, sequor, credo, precor, Hesych.

Ἁμαρτάνω, μ. ἁμαρτήσομαι, πρ. ἡμάρτηκα. αἰρ. β. ἥμαρτον ab ἁμαρτία, pecco. Plato 1. de Republ. ἁμαρτάνουσι οἱ ἀληθοῦς οὐκ ἄνευ τινὸς, in hoc errant. ἁμαρτάνω τῆς ὁδοῦ, aberro à via, Isocrat. Herodot. οὐκ ἐθέλω ἁμαρτεῖν τῆς ἀληθείης, avero nõ aberrauerim: Xenoph. 1. Παιδ. ἁμαρτόντες τῆς βουλήσεως, quia spes eos frustrata esset. ἁμαρτωλὸς, qui aberrauit. ¶ Τὰ ἡμαρτημένα σου, quæ sunt à te commissa, Plutarch.

Ἁμαρτὰς, άδος, ἡ, peccatum, iniuria, noxa, Proc.

Ἄμαρτι, Hom. pro simul. Ἁμαρτοῦ, dixit Eur.

Ἁμαρτωλὸν πάντα, quod nos (ait Eras.) errorem vocamus, Græci vocant ἁμάρτημα, quod fere per imprudentiam committimus, Plat. Epistol. 7.

Ἁμαρτικὸς, ὁ, ἡ, & Ἁμαρτικὸς, ὁ, ἡ, qui erat, offensator Quint. ¶ Τὸ ἁμαρτικὸν, peccandi facultas.

A M

Ἁμαρτὼν, peccans, vitiatus.

Ἁμαρτία, ας, ἡ, peccatum, culpa, scelus. ἀπὸ τοῦ μαρτῶ, deprehendo, assequor: Ilones, vt Herodot. dicit, ἁμαρτάδα vocant.

Ἀμαρτὼν, ῶσα, ὄν, errans: Item, post erratum sapiens, Nonn.

Ἀμαρτωπὸς, cæcus in verbis, Iliad. γ.

Ἄμαστος, ος, ον, testibus carens. Apud Isocrat. ἀμάστους λόγους, oratio scripta: & ἀμάστους πόδας, quæ sine teste possidetur. ἀμάστου πράγματος, opus semotis arbitris factum, Lucia. Dicitur etiam Ἀμαστύμαστος, Suid.

Ἁμαστωλὸς, ὁ, ἡ, peccator, cap. 7. ad Rom.

Ἀμαυρὸς, ὰ, όν, fulgor, splendor. Aristopha. ὡς ἀμαυρὸς μοι σέλας φάνη εἰκὼς ἵππων ἀμαυρᾷ, i. micans celeritas frequenti mutatione pedum. ¶ Odyss. δ. ἀμαυρὰ γῆρᾳ sunt frontis caperatæ rugæ.

Ἀμαυρίσκω, idem quod ἀμαυρόω, ἀμαυρόω, ῶ.

Ἀμαυροκομία, cura in calamistrandis capillis.

Ἀμαυρὸς, immensus, inexpletus, ἄπληστος, πολὺς Hesych.

Ἀμαυρόω, ξάνω, ξω, luceo, splendeo. Hesiod. in Theo. ὄβριμος ἔσσι, τῷ ἀμαυροῖ σφέας ἰδὼν, ex oculis ignis micabat. Accusatiuus apud Nonn. & in voce passiua, lib. 4. Epigram. ἀμαυροῦται λάμπει, splendet.

Ἀμαύρωσις, Dorice pro ἀμαύρωσις, nostras, Homer. ἀπὸ ἴσου ἀμαύρωσε φάος. Hesych. ἀμαύρ scribit.

Ἀμαφάω, & Ἀμαφάσκω, metere, Hesych.

Ἀμαυσιτὸς, ου, ὁ, ἡ, non manus, dicitur & ἀμαυσὸς.

Ἀμαστίγωτος, ου, non flagellatus.

Ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ, pira quæ cum ficis nascuntur.

Ἀμιγῆ ζωμὸν, ὃν, τὸ, misceo, ἀνακεράννυμι.

Ἀμιδις, semel, ἅπαξ, Tarentinis.

Ἀμιθρεῖν, simul currere, vnà aurigari & currus emittere.

Ἀμιθρὰ, ὁδὸς, orbita, rotarum collisio, Homer. Iliad. ψ.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, qui matre caret.

Ἀμιγὴς, ὲς, languidè viuens, in Epigr.

Ἀμμεγεθία, ας, ἡ, obscuritas.

Ἄμμορος, ὁ, obscurus, ἀμμόρους ποιεῖ δύξας, ignobiliores, Plutar. ἀμμόρου λυχνίδιον, Lucia. nigra & tuliginosa lucerna.

Ἀμμορύσσω, ξω, obscuro, retundo, extinguo, Plutarch. in Pericl. τὸν πλοῦτον ἀμμορύσσει τὸ ἀξίωμα, à multitudine dignitate sua spoliatos. Dicitur & μαμορύσσω pro eodem.

Ἀμμόρυσις, εως, hebetatio Plin. obscuratio Cicer. ἀμμορύσεις ὀφθαλμῶν, Dioscorid.

Ἀμμορυσσὸς, hebetans.

Ἀμοιβὴ, & Ἀμοιβὰ, sine pugna, ἀκονιτὶ.

Ἀμοιβηία, genus spinæ, Hesych.

Ἄμοιρος, ὁ, ἡ, inuictus. ἰσχὺς ἄμοιρος, robur inexpugnabile, Lucia. in Anac. ¶ Ἄμοιρον, quod citra contentionem est. ἄμοιρος κλέος apud Ælianum, i. ἀκήρατος, immensa pulchritudo. ¶ Ἄμοιρος etiam dicitur de milite recens qui nondũ commisit cum hoste, apud Xeno.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἀμάχητος, citra contentionem, *sine contradict.* Ælian.

Ἄμβακα τὰ, ἄνου, τὰ, ἀγκὰς ἡ ἀμβάκιμα, πεφόρτικα, metro. Hesiod. γυμνὸς δ' ἀμάβδην, nudus mete. Trãslatio pro κεκοπιάθαι, i. frui: Idem in Theog. ἀλλόποσιν κόμισσε, σφετέρῳ ἐν γαστέρι δ' ἄμβαξ', in suum ventrem verunt. Pro συλλέγω, colligo, congrego, aggero. prima longa, Odyss.

Ἀμβαδὸν, imprudenter, incuriosè.

Ἄμβαξ, arbuscula, ἀνθερικίδιον.

Ἀμβαίνω, pro ἐπιβαίνω, Homer. ἀμβαίνοντες νεκρούς, cadavera transeuntes: vnde Ἀμβάσης, ascendes, apud Eurip.

Ἀμβατεῖν, errare, peccare, ἁμαρτάνειν.

Ἀμβαθὲς ὕδωρ, pro ἐπιβαθὲς ὕδωρ, Iliad. ζ. ἀμβαθέα μέσσα ἵησιν, Theocr. καὶ ἀμβαθὲς μέλος ἐρεῖ, lude carmen.

Ἄμβασις, ἀνάβασις, ascensus.

Ἀμβαθμὸς, gradus.

Ἀμβάσις, ascensor.

Ἄμβασις, ἡ, pro ἐπίβασις, scansilis, Iliad. ζ.

Ἄμβατος, scansile: difficile: innoxium.

Ἄμβη, ἡ, Galen. in Hippocr. est supercilios & elatior eminentia, crepido: labrum ollæ, ora clypei.

Ἀμβάνειν, conans aliquem sua ditione & potestate extrudere, Hesych.

Ἀμβλεχάδες, Hesiod. Interp. calix.

Ἀμβλεῖς, obtusus.

Ἀμβλύνειν, alterè, Hesych.

Ἀμβλίξ, olla.

Ἄμβλωσις, manna, Suid.

Ἀμβλώσκειν, abortior.

Ἀμβλίσκω, & Ἀμβλόω, abortum facio: vnde ἀμβλωθῆναι, aborriatur. ¶ Item obtusum & excutientem reddo.

Ἀμβλυγώνιος, ὁ, ἡ, obtuso angulo, apud Eur.

Ἀμβλυωπεῖν, hebetare, Diosc. li. 5. ca. 165.

Ἀμβλυώττω, hebeto: item remitto, Gale. ad Glau.

Ἀμβλὺς, ἡ, ὁ, obtusus, debilis. ἀμβλεῖ σφὶν ὄμμα, Eurip.

Ἀμβλύσκω, ξω, χα, obtundo, abortior, Sophocl. ¶ Item excutio, ἀμβλυνῶ.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, obscuritas, hæsitantia, balbuties.

Ἀμβλυνόνους, obtusus, abiecto animo, fractus.

Ἀμβλυνεῖν, excutere.

Ἀμβλυωπὸς ὄμμασι, ocimum oculorũ aciem hebetans. li. 2. Diosc. ca. 174.

Ἀμβλυωπτὴρ, ῆρος, oculorum hebetatio.

Ἀμβλυωπάω, vel Ἀμβλυωπῶ, & Ἀμβλυωπέω, hebes. Lucian. ἀμβλυωπεῖ πως ἡ ψυχή, &c.

Ἀμβλυωπία, Hippocr. abortio. ¶ Item idem quod ἀμβλυωπὸς, hebetatio oculorum Plin. Eidem Hippocr. in prædictione.

Ἀμβλυωπικὸς, ὁ, hebetans.

Ἀμβλυωπὸς, ὁ, obtusus.

Ἀμβλυώττειν, τὸ, excæcitas, obtusa acies.

Ἀμβλυώττω, excutio, caligo. Lucian. in Timo.

Ἀμβλωθρίδιον, ου, τὸ, abortuum pharmacũ Plin. ¶ Item ἀμβλωθρίδια, abortus, pueri abortiui.

Ἀμβροσίων θυμιαμάτων, galbanum.

Ἀμβλώπις, ιος, ἡ, cæcitas.

Ἀμβλωπες, & Ἀμβλωπες, excæcatio oculorum in vitibus, apud Theophr. de caus. li. 3. cap. 13. Item abortio, abort⁹. ¶ Ἀμβλώπων καὶ πολιώπων pericula partus dixit Nican.

Ἀμβλύνειν, abortire, & inferre abortum.

Ἀμβλύνσις, excutio. ἄμμασιν ἀμβλύνσις, id est, excutit.

Ἀμβολὰ, τὰ, medium antennæ, ἃ καὶ σύμβολα, Poll. lib. 1.

Ἀμβολαδὸν, pro ἐπιβολαδὸν, cunctãter, Herod.

Ἀμβολάδην, alternis, vicissim. Callim. de fabris, ἀμβολάδὴν τε τύπτοντες.

Ἀμβολὰς, ἄδος, vel ἀμβολῆς, ῆτος, Suid. non solum pro terra egesta, sed etiam pro aggesta, & ipso aggere fumitur, Xenoph.

Ἀμβολὴ, pro ἐπιβολὴ, procrastinatio, mora, Luci.

Ἀμβολήτης, ου, dilator: seu cunctator operum, Hesiodo.

Ἀμβολία, dilatio, procrastinatio, in Epigr.

Ἀμβροσία, herba, quam botryn, & artemisiam quidam vocant, teste Dioscoride.

Ἀμβρόσιος, ου, ὁ, immortalis, dulcis, ὑξ ἀμβροσίης, Odyss. ε.

Ἀμβρόσιον & Ἄμβροτον, conticinium.

Ἄμβροτος, ου, ὁ, ἡ, immortalis. ἄμβροτε αἰών, in Epigram.

Ἀμβρότη, ητος, ἀμφοτέρων κρᾶσις.

Ἀμβρωνῖς, species marinorum ericiorũ, Aristot.

Ἀμβωμίδες, Homer. i. αἱ ἀβωμίδες, ad altaria.

Ἀμβων, ωνος, locus editᵘ. ἄμβωνες, apud Æschyl. αἱ πανυπερβάλλουσαι τῶν ὀρῶν, montium ascensus.

Ἀμβώσαντες, exclamantes, Herodot. in Thal.

Ἀμείλητος, ὁ, ἡ, immensus, ἀ μειλήτῳ, id est, invideo. Iliad.

Ἀμειλίκτης, ὁ, ἡ, pusillus.

Ἀμείνεται, ὁ, via rationéque docẽdi & discendi abhorrens.

Ἀμέθυστος, ebrietatem arcens.

Ἀμέθυστος, ου, ὁ, lapis ebrietati obsistens, Plin. lib. 37. cap. 9. & Exod. 28. ¶ ἀμέθυστα πιεῖν, remedia aduersus ebrietatem.

Ἀμείβεσθαι, ἀμείβεται, ἀμείψομαι, rependo, respondeo. Odyss. ὁ, ἀμείβετο μύθῳ. Item do. Herodot. δίκην τινὰ παρὰ μεγάλην ἀμείβεται. ¶ ἀμείβεται φόνῳ, reprenditur cædes, Eurip. ἀμείβομαι τοῖς ἐμαυτοῦ, paria facio, Demosth. ¶ Item vltrò citróque eo, Apoll. γαῖαν ἀμείβων, terram peragrabant. ¶ Aliquando muto, Plat. ἄλλο ἐξ ἄλλου τρόπου ἀμείβεσθαι. Plutar. de exilio, ἀμείβειν χθόνα τῷ ὕδατι, cælum cum terra commuto.

Ἀμείδης, ὁ, ἡ, & Ἀμείδητος, ου, ὁ, ἡ, tristis, ἐς ὃ τὸν ἐν μείδητος, ὁ γελάσας ἐπέδη, li. 3. Epi. ¶ Ἀμειδήτως, adverb. σκυθρωπῶς, severè.

Ἀμείλιος, infortunatus, miser, ἀθλιος, Hesych.

Ἀμείλικτος, implacabilis, durus, acerbus, Hesiodo.

Ἀμείλιχος, ὁ, ἡ, immitis. ἀπὸ τοῦ μειλίσσω. Ἀμείνων,

Ἀμείνων, ὁ, ἡ, melior, potior, generosior.

Ἀμείρω, priuo aliquem portione, Accusatiuo jungitur.

Ἀμειψιγαμία, permutatio, ἀμειψιγαμίαι ξωῆς, Nazian.

Ἀμείωτος, ὁ, ἡ, integer.

Ἀμέλγω, μ. ξω, ξα, emulgeo, elicio. & ἀμέλγεται, apud Dionys. de sit. Odyss. i.

Ἀμέλγω, parere, priuare, Hesych.

Ἀμέλγ, denique, sane, profecto, certè, Aristot. ἄκαιρος δ' ἀμέλγ ἐστιν, &c. Correctionem significat, Aristoph. Σὺ γ' ἀμέλγ' ἐδίδασκες, &c.

Ἀμέλεια, indiligentia Cicer. ἀμέλειά τε καὶ κατάφρονησις, pro derelicto habent, Xenoph.

Ἀμελεῖ, vel ἀμελεῖ, immeditate, cõtemptim. ¶ Ἀμελεῖ vero, non cunctanter.

Ἀμελετησία, ας, ἡ, inexercitatus.

Ἀμελετησία, ας, ἡ, ignauia, negligentia.

Ἀμέλητος, securus, otiosus, immeditatus.

Ἀμελοῦμεθα, ἀμελοῦνται, negligo, ἀμελῶ. Plat. Apolog. ἀλλ' ἀμελούμεθα ὑπὸ θεῶν τὰ τοιαῦτα οὐκ ἄρα ἀμελούμεθα. neque à diis huiusmodi negliguntur. ἀμελεῖς ἡμῶν, Xenoph. ¶ Ἀμελοῦμαι, negligor, Plato τὸν ἐν ἀκαιρίᾳ, cui deest custodia, apud Thucyd. neglectus: vnde Adverb. ἀμελημένως ἔχω, Xenoph. pro derelicto habeo. sum indiligens.

Ἀμελὴς, ὁ, ἡ, ἐς, negligens, piger, incultus, incurius.

Ἀμελησία, securitas.

Ἀμελητέος, negligendus.

Ἀμελητὶ, negligenter, citò, promptè.

Ἀμελία, differe pœnitentia. Et ἀμέλεια, negligentia.

Ἀμελία δίκης, ἔχειν, actio de damno dato.

Ἀμέλητος, ὁ, ἡ, non differendus, Lucian. in Nigr.

Ἀμελῶς, negligenter Terent. segniter: Xenoph. ἀμελῶς ἔχειν πρὸς θεούς, deos contemnere.

Ἀμεμπτος, ου, ὁ, ἡ, irreprehensus Ouid. Plut. in Pericl. ἡ πόλις τὸν ἄνδρα τοῦτον ἀμεμπτὸν, specie decorus. ¶ Ἀμεμπτὸν, inculpatè. ἀμέμπτως ὑγιαίνων, salubri constitutione corporis, Gal.

Ἀμεμπὲς, inculparus, Nonn.

Ἀμεμψία, ας, ἡ, factum reprehensione vacans, Æschyl.

Ἀμενηνὸς, ὁ, ἡ, debilis, qui citò deficit, euanidus, O. δ. α.

Ἀμενηνόω, μ. πω, κα, debilito, diminuo, Hesiod.

Ἀμένηνος, puer, quòd sit sine viribus.

Ἀμενῶς, impatienter.

Ἀμενὴς, ὁ, ἡ, Eurip. ἀμενῆνες γραῖαι, debiles anus.

Ἀμενὲς, ὁ, τὸ, nox intempesta, quasi ἀμεσονύξ.

Ἀμέργω, premere, terere: proprie de ulua.

Ἀμέρδω, ἀμερσω, priuo portione aliquem. ¶ ἀμέρδω δώρους, florem carpo. in Epigr. ¶ Item pro ἀφαιρῶ.

Ἄμερδες, ὁ, ἡ, indiuiduus. τὸ ἄμερδ, insecabilia.

Ἀμεριμνία, sine cura, securus, Nazian.

Ἀμέριστος, ὁ, ἡ, indiuiduus, insecabilis.

Ἀμεριμνία, securitas, tranquillitas.

Ἀμέριμνος, ὁ, ἡ, securus, Sophoc. ¶ τὸ ἀμέριμνον, securitas, ἀμεριμνία. ¶ Ἀμερίμνως, securè.

Ἀμερμερὶ, Aduerb. citra solicitudinem.

Ἀμερσιγαμος, qui priuat nuptiis, Nonno.

Ἀμερσίθυμος, excors rabies, & vecors.

Ἀμερσίφρων, mentem mouens, noxium, Hesych.

Ἀμερσιπορεῖ, ἀμερσῆσι, Hesych.

Ἀμέρσω, detrahens & sumens, Hippoc. Galen.

Ἀμέσως, ὁ, ἡ, medio carens.

Ἀμέσως, sine medio, per se, immediatè.

Ἀμεταβατικὰ ῥήματα, verba intransitiua.

Ἀμεταβλησία, ας, ὁ, immutabilitas. Theophr.

Ἀμετάβλητος, ὁ, ἡ, immutabilis. ἀὴρ ἀμετάβλητος, aer purus. Alex. Aphr.

Ἀμεταβολος, ὁ, ἡ, idem.

Ἀμεταδοτος, ὁ, ἡ, tenax, in munificus Plaut. ¶ Ἀμεταδότως, nemini quicquam impartiendo.

Ἀμεταπτωτος, ὁ, ἡ, firmus, immutabilis.

Ἀμεταστατος, immobilis, qui non facilè quouis abduci potest. ¶ Ἀμεταστάτως ἔχω, sum immutabilis, Isocrat.

Ἀμεταστρεπτος, ὁ, ἡ, irrenocabilis.

Ἀμετασχετος, non particeps.

Ἀμεταμέλητος, ὁ, ἡ, cuius non pœnitet.

Ἀμεταμελησία, ας, ἡ, pœnitere nescius. Plat. τὸν ἀμεταμέλητον, ὁ, ἡ, qui à sententia dimoueri non potest. ¶ Ἀμεταμέλητον, τὸ, nulla persuasione mutabile.

Ἀμεταπειστος, ὁ, ἡ, non transformatus.

Ἀμεταπτωτος, ὁ, ἡ, intransmutabilis.

Ἀμεταπτωτος, constans, Galen. li. 1. χρ. τῶν.

Ἀμεταστατος, ὁ, ἡ, immutabilis, immotus.

Ἀμετασχετὶ, sine conuersione, Plat. 10. de Leg.

Ἀμετάστρεπτος, ὁ, ἡ, immutabilis.

Ἀμεταστρεπτος, idem.

Ἀμετεμφὲς, incomprehensibilis, Aristoph.

Ἀμέτοχος, ὁ, ἡ, expers, non particeps.

Ἀμέτρητος, ὁ, ἡ, immensus, Lucian. in Alcyo.

Ἀμέτρως, sine mensura, immoderatè.

Ἀμετρία, ας, ἡ, immoderatio, Lucian.

Ἀμεθυσάδης, ὁ, ἡ, profundus in immensum.

Ἀμέτρητος, locutuleius, Iliad. β. de Therſ.

Ἀμέτρως, supra modum improbus.

Ἀμέτρος, ὁ, ἡ, immensus, immodicus, immodestus, immodicè elatus, Nazian. ¶ Ἀμέτρως, immodicè, supra modum, nimiùm.

Ἀμεύσιμος, meabilis, peruius, περιβόητος, Apoll.

Ἀμεύω, vado, muto.

Ἀμη, falx messoria, ligo, utrum, Aristoph. legitur & ἄμη: ἄμης ἀπήνυτον, εἰ δ' ἀπήνυτον σκάφος.

Ἀμῆχος, Ἀμηχάνη, & ἀμηχάνιος, quaquauersum, Aristophan. ¶ Item ἄμηχος ἀδύνατος, quomodocunque.

Ἀμηχάνως, sine ἀμηχάνως, quodmodo. Chrysostomus ἀμηχάνως ascribendum censet.

Ἄμητος, inadulabilis, Cretensi Hesych.

Ἀμηχανία, occursu difficilis. Plut. in Probl.

Ἀμήλινον, minium, Dioscor. li. 5. cap. 102.

Ἀμήνιτος, nulla ira concitatus. ¶ Ἀμήνιτον, simultate abiecta.

Ἀμήρητος, ὁ, infinitus, Apoll. 2. Argon.

Ἀμή, ἀπός, placentæ genus lacteæ, Aristoph. in Plut.

Ἀ'μητίδιον, dimin. placentula, Athen. li. 14.

Ἀ'μητήτωρ, ὁ, messor.

Ἀ'μητοβίδαι, vocant Cretēs ἀνδρογεωτ, Hesy.

Ἄμητος, proparoxyt. messis, fruges, Hesiod. ¶ Item illaboratur, infectus: ἀπὸ ἀμείρω. ¶ Ἄ'μητὸς verò, oxyt. tempus messis, Iliad. τ.

Ἀμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, carēs matre: aut ignotæ matris, κακομήτωρ, Soph. in Electr.

Ἀ'μηχανίαν, ῶ, ἡσω, π. ανεσα, hæsito, dubito, Euripid. ἀμηχανήσας τοῦτ' ἔλυσ', i. consilii inops penitus.

Ἀ'μηχανὰ, ίης, ὁ, ἡ, stupefactus.

Ἀμηχανέτι, multi, πολλοὶ, Xenoph.

Ἀ'μηχανία, difficultas, consilii inopia, Xenoph.

Ἀ'μήχανος, ὁ, ἡ, inutilis, iners.

Ἀμήχανος, ον, ὁ, ἡ, impotens, inops consilii. Pro indefatigabili, Iliad. π. οὐ δ' ἀμήχανός ἐστι γεγωνεῖ. Pro grani, 2. Arc. ἰὸς ἔφεπτε. ἀκαὶ μάλα κηλεῖ ἐ ἀμήχανον ἄτιτα. Pro arduo, Iliad. θ. ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Pro stulto, Euripid. in Hippol. ἦ' ἀμήχανος ἦ μωρὸς, i. stultus. ¶ Plat. in Apol. ἀμήχανον ἦ δεῖ ἐν ἄνδρα μαίνεσθαι πάντως, inæstimabilis prorsus esse felicitas.

Ἀ'μηχανῶ, ignoro, consilii inops sum.

Ἀ'μηχανῶν, ῶντος, nequam.

Ἀ'μία, ας, ἡ, amis piscis genus, in Epigr. Lascaris vertit amentum, Athen. lib. 7. Plin. lib. 9. cap. 15.

Ἀ'μίλητος, ὁ, ἡ, immaculatus, purus.

Ἀμίλλαι, ῶν, sylvestris olea.

Ἀ'μιγὴς, ἐος, ὁ, ἡ, ὁ, impromiscuus Gell. ἀμιγὲς δὲ τοῦτο φαῦλον, non mixtum malis, Aristot.

Ἄμιδα, apud Anacreont. genus edulii.

Ἀ'μιδεῖν, numerare, Hesych.

Ἀ'μίδιον, pistrinum, μύλων, Hesych.

Ἄμικτος, ὁ, ἡ, purus, non mixtus, Nazianz. τὸ πᾶς ἄμικτον, dicitur ab Isocr. locus ferus, i. nullum hominum consortium admittens.

Ἀ'μιλλα, ης, ἡ, contentio, Plat. ἄμιλλα τοῦτων, adnitor. ἄμιλλα τῆς τέχνης, artium specimina Isocrat.

Ἀ'μιλλᾶσθαι, certo, Isocrat. ἀμιλλᾶσθον ὑμῖν ὅτι σφῶϊν τοῖς ἐκείνων ἀρετοῖς, aspirandum est vobis ad illorum virtutem: Xenoph. ἀμιλλᾶσθαι ὅτι τὰ βέλτιστα. Liban. in epist. ἀμιλλώμεθα μὲν περὶ δίκης.

Ἀμιλλάω, cōtendo, celeriter scribo, vel quid aliud facio.

Ἀ'μίλλημα, ατος, τὸ, certamen.

Ἀ'μιλλητὴς, οῦ, ὁ, certator.

Ἀ'μιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo decertatur.

Ἀμιλλητὸς, ὴ, όν, concertatorius Cicer.

Ἀμιλλητικώτερος, α, ον, magis litigiosus.

Ἀμιλλητικὸς, ὴ, όν, vitā inimitabilis.

Ἀμίλητος, ον, ὁ, ἡ, inimitabilis, Plutar. in Peric.

Ἀμίξια κακὴ, syncritas. ¶ Ité inhospita natura & congressionem hominum refugiens, quali depinxit Lucian. Timonem illum μισάνθρωπον.

Ἀ'μιτον, duo equi iugati: Iseo. equites qui ex equo pugnant. Philocoro velites.

Ἀμὶς, ίδος, ἡ, matula, Aristoph. in Ranis.

Ἀ'μίσητος, insatiabilis, ἀκόρεστος, Hesych.

Ἀ'μοιρότερον, minus molestum, apud Xenoph.

Ἀμοιρὸν, ὁ, ἡ, non odiosus, charus.

Ἀμοιδὶ, sine mercede: Lucian. ὑδὲν ἀμοιδὶ ποιῶν ἢ ποιῶν.

Ἀ'μισθος, ον, ὁ, ἡ, stipendio carens, gratuitus.

Ἀ'μιτρία, numero.

Ἄμιτροι, οἱ, puellæ innuptæ & coniugii expertes.

Ἀ'μίτροχίτων, Iliad. π. discinctus.

Ἀ'μιτροκάλης, maritimus, Eustath. Iliad. ω.

Ἄμιτος, τὸ, copula, ζεῦγος, Dionys. de sicu.

Ἀμμάδες, pœnit eo.

Ἀμμακινδάλιος, minutal.

Ἀ'μμακίζω, plecto, ligo, Ἀπαθίαν, ἐκκεντίζειν Hesychio.

Ἄμμι, ιος, τὸ, genus seminis, cumino minus, Dioscor. li. 3. cap. 7.

Ἀ'μμιγα, simul, νηὶ: Apoll. li. 1. ἄμμιγα πάντες.

Ἀ'μμιον, ου, τὸ, minium.

Ἀμμιγὴς, ὁ, repletus.

Ἀ'μμισάμενος, panis qui & συγκομιστὸς, Hesyc.

Ἄμμος, ὁ, dipsas, serpentis species.

Ἀ'μμοδύτης, arenarium, subeuntem arenam, in Epigram.

Ἀ'μμοιβία, infortunium, Etymol. Dicitur & Ἀ'μοιβία.

Ἀ'μμορος, non particeps.

Ἄμμορος, expers: μάχης ἄμμορος ἠνορέης, Epigr.

Ἄμμος, ου, ὁ, fabulum, arena, Xenoph.

Ἀμμώδης, lutarius, Gaza ex Aristot.

Ἄμμωτος, genus poculi, dictū quòd affatim in eo biberetur, Poll. 6.

Ἀ'μμώδης, ὁ, ἡ, ὁ, arenosus, fabulosus.

Ἀμόθεμος, ὁ, ἡ, ὁμαμος, nepotes, Poll. Poeticum.

Ἀ'μοὶ, ἀδὸς, ὁ, agna.

Ἀμοῖν, metere.

Ἀ'μὸν, ὸς, ὁ, agna, Epigr.

Ἀμνημόνητος, ον, ὁ, ἡ, immemoratus, Plut.

Ἀ'μνημονῶ, & ἀμνημονῶ, obliviscor, Genit. & Accusat.

Ἀ'μνηστος, immemor.

Ἀ'μνήστως, sine recordatione.

Ἀ μνησιπλία, obliuio.

Ἀ'μνησίτοκος, animum abiicientes Hesych.

Ἀ'μνήμων, ον, ὁ, ἡ, ὁ, obliuiosus, Plat.

Ἀμνησικακία, malorum & iniuriarum obliuio.

Ἀ'μνησία, ας, ἡ, Lucina, Hesych.

Ἀμνηστία, ας, ἡ, vita cælebs, ἀγαμία.

Ἀμνήστευτος, ὁ, ἡ, innuptus: ἀμνήστευτος γαμὴ, pellex, Euripi.

Ἀμνηστεύτως, & ἀμνήστευτα, Adverb. non ducendo vxorem.

Ἀμνηστέω, ήσω, π. ησα, obliuiscor.

Ἀμνηστία, ας, obliuio, obliteratio. ἀμνηστία ὑπογραφῶν τοῖς ἐγκλήμασι, militibus omnium quæ patrauerāt obliuionem, pollicebatur, Plutarch. in Polit.

Ἀμνηστὶ

Ἀ'μνηστία, ας, ἡ, obliuione deletus, obscurus.

Ἄμνιν, νιτος, quid sit, vide Poll. lib. 2. Est etiam ἄμνιον, idem quòd μύσος, muscus, alga.

Ἀ'μνὶς, ίδος, agna, Theocr.

Ἀμνιτὴς, pastor, Hesych.

Ἀ'μνων, ονος, ὁ, morosus, stultus, Interp. Aristoph.

Ἀ'μνὸς, ὁ, agnus.

Ἀμνοφόρος, agnum ferens, apud Theocr. de cerua, & tūc caperetur pro quolibet fœtu.

Ἀ'μογητὶ, sine labore, impunè, ἀκόπως.

Ἀ'μόθεν, ex aliquo loco, alicunde, Doricè.

Ἀμοῖ, pariter, Doricè, Thucyd.

Ἀ'μοιβαδὶς, alternis Virg. alternè Plin. Theocr.

Ἀ'μοιβαῖος, vicissim, Apoll. lib. 1. Argon.

Ἀμοιβαῖος, alternus, reciprocus.

Ἀμοιβαῖος, Interp. Apoll. responsiuè.

Ἀ'μοιβαῖος, alterna, Nonn.

Ἀμοιβὴ, ῆς, ὁ, ἡ, retributio, pœna: Odyss. ά, οἱ δ' ἀξίνησιν ἀμοιβῆς, gratiæ relatio, Apol. 2. Arg. κακοῦ τίνυσις ἀμοιβὴ ἀμπλακίης, luebat pœnas peccati.

Ἀ'μοιβοῖος, alternis, Apoll. 2. Arg.

Ἀ'μοιβοδὸς, ὁ, ἀντιμεταλλάσσων, cōmutans, Suid.

Ἀ'μοιρία, careo. ἀμοιρεῖ ἀληθείας, à veritate abhorret.

Ἀμοίρητον, infortunium, ἀτύχημα.

Ἀμοίρους, carent parte, Plat. νόμ. δ.

Ἀμοιρος, ον, malus.

Ἀ'μοιρὸν μεσημβρίζει, meridiatur, Hesych.

Ἀμολγαλοπλάζα, placenta ex lacte facta, Hesio.

Ἀμολγὶς, ίδος, ἡ, mulctra.

Ἀμολγὸς, ὁ, mulgēdi, vesperā. ¶ Et noctis medium, Ἀ'χιλλεύς ἢ νὺ ἀμολγῷ ἢ νὺ ἀκτῇ Φαίνῃ, πλείστη μετ' ἀστράσι νὺξ ἐπὶ γαῖαν, i. liquida nocte, vt Vir. dixit intempesta. ¶ Item ἀμολγοὶ, exspilatores publici.

Ἀ'μόλυντος, ον, ὁ, ἡ, impollutus. Alexand.

Ἀ'μόλγη, similā melle cocta, Hesych. vnde ἀμολγίτης ἄρτος, placenta mellita, 14. Paralip.

Ἀμολγώδης, ες, ἀμαυρὸς, tenebrosus, Nicand.

Ἀμολγίδιον, & Ἀ'μολγίδιον, seruus, Nicand. τοῦ κτείνοντος ἀμολγίδιον λατρίην. Hinc

Ἀμολγὸς, affecta, Call. Οἷον ἀλκμήνη πόνον ἔσχεν ἀμολγόν.

Ἀ'μολγὸς, ὁ, ἀμαυρὸς, noctis medium. ¶ Item comes, Method.

Ἀμολγεὺς, ὁ, ἡ, ὁ, qui elearet, & amurcā exprimit.

Ἀμόλγιον, ου, ὁ, amurca, Galen ad Glauc.

Ἀμολγὸς χρῶν, pretiosa vestis, Poll. li. 7.

Ἀ'μόλγυια κόσμια, pretiosæ & splendidæ vestes.

Ἀ'μολγὸς, ὁ, ἡ, ὁ, fini speciei tenuissima byssō non dissimilis, Poll. l. 7. Aristoph. in Lysistr.

Ἀμολγίτης, ου, ὁ, placenta, similā frixa oleo, Ath.

Ἀμολγὸς, Hesych. conditura.

Ἀμολγὸς, ὁ, confinium.

Ἀμολγὸς, vide in ἀμολγὸς.

Ἀ'μολγὸς, infelix.

Ἀμόλγητος, immortalis, ἀθάνατος.

Ἀμολγὸς, deformior, Didym. Interp. Hom.

Ἀμολγὸς, ὁ, ἡ, informis.

Ἀ'μορφία, ας, ἡ, deformitas.

Ἀμορφάζειν, indecenter agere, Hesych.

Ἄμος, ου, ὁ, aliquis, Dorice. Pro ὁμήρης, Sophoc. ¶ Item quando, Doricè.

Ἄμοτος, ον, ὁ, ἡ, insatiabilis: vnde ἄμοτον Adverb. vehementer, Iliad. ἦ. ἔχεις ἄμοτον μεμηνῖα.

Ἀ'μουργοὶ, fulgores.

Ἄμουσον, non cantans auis, Basil.

Ἀ'μουσία, ας, ἡ, inscitia, discordia, Plato ἥμ. ιθ.

Ἀμούσιον, τὸ, organum vētis excogitatum, Cæl.

Ἀμουσολογία, ας, ἡ, incruditas & intempestiuæ fabulæ, Chil. Erasm.

Ἀ'μουσος, ον, ὁ, ἡ, inelegans, indoctus. τὸ ἄμουσον σοφοῦ, elegans studium, Plat. in Epist.

Ἀμύαινα, insulsè, illepidè.

Ἀ'μύητος, inauditus, incredulus, ἄπιστος, Hesy.

Ἀ'μυχθὶ, & Ἀμυχθὶ, citra laborem, Ianus Lasc.

Ἀμυχθὸς, ὁ, ἡ, ὁ, non laborans, defessus, Xen.

Ἀ'μώλητος, vas purum, Hesych.

Ἀμπαιδία, pædagogi, nutritii, Hesych.

Ἀ'μπαύω, pro ἀναπαύω, quiesco. ¶ Vnde Ἀμπαυμα, & ἄμπαυσις, pro ἀνάπαυμα & ἀνάπαυσις, requies, in Epigr.

Ἀ'μπαλίσκω, ὁ, ἡ, ὁ, In Epist. amatoriis iterū repetens seu relegens, Virg.

Ἀ'μπαῦ, ῶ, ἔσω, ὁ, secundò repetita sors.

Ἀ'μπειρος, ον, ὁ, expertus, ἄμπειρος.

Ἀμπελὼν, vinea, vitiarium Varroni.

Ἀμπελεὼν, vel ἀμπελὼν, vineaticus Colum.

Ἀ'μπελὶς, vel ἀμπελὶς, planta quæ circa vitis caudicem enascitur, Hesych.

Ἀμπέλια, τὰ, vites, Aristoph.

Ἀμπελίνη, vitigineus. ἔλαιον ἀμπελίνη, ὑπὸ, vinū vineale, pocula vitea Virg.

Ἀμπελὶς, ίδος, auis, Aristoph. Quidam ficedulas exponunt.

Ἀμπελῖτις γῆ, quæ & φαμμῶδης, de qua vide Dioscor. li. 5. ca. 181. Plin. li. 35. ca. 16.

Ἀμπελόεσσα, ης, ἡ, vitibus consita, Ilia. β.

Ἀμπελόκαρπος, herba quæ & ἄκανθος, Dioscor.

Ἀμπελόφασσος, agreste pomum quod in vineis nascitur, Marcell. l. 2. Dioscor. c. 183.

Ἄμπελος, ὁ, ἡ, vitis, vinea, quasi ἀμπελος: nam πολὺς ἐστι vinum. ἄμπελος ἄγειν, labruscā, ἀμπελουργοῦσι πᾶσι πλὴν ἐλαίᾳ.

Ἀ'μπελουργία, vitium cultura.

Ἀ'μπελουργὸς, & ἀλέτης, Theophr. putatio vitis.

Ἀμπελουργικὰ, ῶν, τὰ, ars vitiū colendarum, Plat. 2. de Rep.

Ἀμπελόφυτος γῆ, terra vineis consita.

Ἀ'μπελουργὸς, vinitor.

Ἀ'μπελουργὸς, vitisator, Epigr. (γεν.

Ἀ'μπελὼν, ὼνος, ὁ, vinea, vitiarium, vineti, οἰνόφυτος

Ἀ'μπετάννυμι, vibrō. ab ἀμπὶ & τείνω. Gl. Scalig.

Ἀμπὶς, vtrinque, per medium, διαμπὲς.

Ἀ'μπὶσχίον, indumentum, toga. Xenoph.

Ἀμπὶσχον, in Acc. pro palla mulichri. Theocr. Dicitur & Ἀμπεσχόμην, τὸ, Hesych.

Ἀ'μπεχόνιον, tegula, μικρὸν πέδιλον, Poll. li. 7.

Ἀ'μπέχομαι, induor, Aristoph. in Plut. τοῦτον ἀμπέχονται τὸν τρόπον, gestat tale palliū attritū.

Ἀμπέχω, & ἀμπλίαν, induo. Aristot. lib. 1. Polit.
Ἀμπιλίδιον, pileolus. Hesych.
Ἄμπυξ, mutilatus, Hesych.
Ἀμυητήρ, ῆρος, ὁ, pensirator Gell. æstimator Ciceron.
Ἀμπλακίσκω, pecco error, ἴσατρε ἀμπλακεῖν, sponsa frustatus, Eurip. ἐκ χ'.
Ἀμπλάκημα, ατος, τὸ, peccatum.
Ἀμπλακία, ας, ἡ, error, delictum, damnum. Dicitur & Ἀμπλακείᾳ.
Ἀμπλίαν, amicio, implico.
Ἄμπυξ, υκος, ὁ, vas ad excipiendum sanguinem.
Ἀμπνεῦσαι, ευσις, respiratio. διὰ λιμῆς ς.
Ἀμπνέω, & Ἀμπνεύω, pro ἀναπνέω, respiro. Luci.
Ἄμπνοὴ, respiratio Sophoc. in Aiace, ὀλίγη θνητοῖς ἴχνος, ἡ, ὑλίγη ζώντι
Ἀμπνοιάω, respiro. Odyss. ε. λίπῃ ἔπειτ' ἐπ' ἄμπνυτο κ' ἐς φίλον δῶμ' ἀφίκοιτο.
Ἄμπυξ, proprie est helcium Apuleio: vel rudes & tunis. quo helciarii vtuntur, (sic enim loquitur Martial hunc Ἀμπύλλεις pro ἕλκεις. Suid. exponit, τὸ μὴ ἀμάξης πορεύεσθαι, i. ἀμαξιάτην.
Ἀμπυκίζειν, & Ἀμπυκίζειν, est capillos redimire, Eustath. Iliad. γ.
Ἀμπυκτῆρες, οἱ, frontalia. ¶ Æschyl. pro habenis & frænis sumpsit.
Ἀμπυκτηριαστὴς, phalerat. Soph in Oedip. Colo.
Ἀμπυξ, υκος, ὁ, & quibusdam ἡ, caliendrum Horatio muliebris capitis ornatus: & lorū quo comæ ipsæ cohibent, Theocr. εἰδ' ἀ & fimiculas ille quo iubæ equina colligitur. Hinc per metaphoram frænum ἄμπυκας dicuntur, Iliad. ε. ¶ Ἄμπυξ pro operculo vasis, apud Aristoph
Ἄμπωτις, vadosum æstuarium vertitur Valla.
Ἀμπωτίζω μ. σω, σ. νω, ingurgito, resorbeo
Ἀμοιβὴ, ἧς, reciprocatio, æstus Plin. Aristot. de mundo.
Ἀμυγδαλέα, ας, ἡ, & Ἀμυγδαλῆ, amygdalus arbor, nux plurimæ Virg. quæ etiam nux Græca. Dicitur & ἀμυγδαλῆ, pro eodem apud Lucian.
Ἀμυγδάλη, fructus amygdalinæ arboris, Græca nux Interp. Ruel. ¶ Dicitur & ἀμυγδάλεον.
Ἀμυγδαλίτης, ὁ, ex amygdalis confectus. Dioscor. d. lib. 1. cap. 19.
Ἀμυγδαλοειδὴς, ὁ, ἡ, amygdalæ speciē referens.
Ἀμυγμὸς, ὁ, lanatus Cicer. Sophocl. πλαιᾶς ἀμύγματα χαίτης, comæ canæ euulsiones, Plinio.
Ἀμύμων, qui non irridetur. ἀμώμητος.
Ἀμύνητος, non contaminatum, apud Sophocl.
Ἀμύντης, Æolicè, simul, Odyss. ξ, ζωὸς ἅμ' ἀμύντῃσι βροτοῖσιν.
Ἀμυδὸς, Archil. mobilis. Nic. grauis infestus.
Ἀμυδρὸς, subobscurus. ἀμυδρὸν φῶς, dubia lux. ¶ Ἀμυδρῶς, obscurè, dubiè. ἀμυδρῶς βλέπειν, obscurè, exiliter & vix videre.
Ἀμύνει, apud Atticos, accelerare, τὸ αὐτόματον, Suidæ.

Ἀμυελὸς, ὁ, ἡ, vacans medulla.
Ἀμύζω, μ. ὑσω, sugo, lac premo siccо.
Ἀμύητος, non initiatus. ἀμύητε apud Areopag.
Ἀμύθητος, inexplicabilis, innumerabilis, Dem.
Ἀμυθὴς, ὁ, ἡ, non fabulosus, simplex.
Ἀμυκλαὶ, αἱ, iaculorum spicula & cuspides, Hesychio.
Ἀμυκτὶ, sine mugitu, in Epigr. Hesych.
Ἀμύκλαι, nomen vrbis Laconiæ. ¶ Item crepidæ æreæ quibus vtebatur Empedocles.
Ἀμυκλίδες, calciamenta ab Amyclis dicta, Poll. 7. ἀμυκλίδιον, Hesych.
Ἀμυκλὶς, suauis.
Ἀμυκλὶς, multitudo, Hesych.
Ἀμυκτικὴ, Aurel. medico, arteriaca medicamenta.
Ἀμυλὶς, Aristot. placentam quidam exponūt.
Ἄμυλον, farina albissima, quæ sine mola fit: Gal. amydon, Dioscor. li 2. ca 113 Athen. etiam reponit inter placentas, lib. 14.
Ἀμυλοῦν ἄρτον, qui fit ex amyla farina. Æsin.
Ἀμύμων, ονος, ὁ, ἡ, inculpatus, Iliad. δ. μύθοις ἀμύμονα & ἀμύμονα ἔπεσσιν τέτμης. fit autem ab α. & μωμαῖ, q. ἀμώμητον.
Ἀμυμάκητος, inculpata.
Ἀμυνὸν, vel ἀμυνὸ, vltrò: Aphrod. ὡς ἀμυνὸν ἦλθ' ἀστειωτικὸς, ad propulsationem iniuriæ Cicer.
Ἀμυνόθυμος, auxilior Aristoph. νῦν ἀμυνόθυμός μοι γενοῦ μάχῃ, opem ferte mihi vapulanti.
Ἀμυνίας, vltor. ἀμυνίας δυνάς. Aristoph.
Ἀμυνόμενος, vltiscor: Xenoph ἔτελα κτὸν τοὺς ἐξ ἀμυνομένους ἐξὸν ἀδικεῖσθαι. quibus propulsare iniurias: Idem, ἀμυνόμενον ὑπὲρ τῆς πόλεως, defendentes suos fœtus. ¶ Cum περὶ ἀμύνομαι τινὰ ἢ ἄλλο τι. sororem defendo, Plut. ¶ Cum ὑπὲρ ἀμύνεσθαι ὑπὲρ πάντων, Iliad. μ. defendere patriam.
Ἀμυντῆρες, οἱ, adminicula. ¶ Item rami in cornuorum cornibus, Aristot. anim. li 9. ca 5.
Ἀμυντήρια, τὰ, tutamina, præsidia.
Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, vltor, auxiliū afferens. ¶ Ἀμυντῆρα ἐδίδασκε δῆρις exercitia apris sicæ Plin.
Ἀμυντὴς, ὁ, ἀμυντῆρος, vltor. ἀμυντὴν ἀνδρὸς ἀμύνειν ἐπὶ σοὶ τοῖς πατρὸς, Plat. in Epist. vis improbis resistendi.
Ἀμυντὴς, ῆρος, ὁ, ἡ, vindex, propugnator Cæsari.
Ἀμύνω, succurro. Aristophan ἀμύνετέ μοι, opem mihi ferte. ¶ Cum Dat. & Accus. Iliad. ι. ἀμύνειν νηυσὶ δῆιον πῦρ ἰόντ' ἐπὶ, naues ab igni defendere. ¶ Cum Genit. & Accusat. Iliad. η. κέ μιν ἀπὸ κῆρα ἀμύναι, i. arcet eā eo. ¶ Cum Nom. Apollon. Χεὶ μοῖρ' ἀμύνει λοιβὴ ¶ ἀμύνων σε σωθήναι, tuam salutem defendo. Thucyd.
Ἀμύξ. Adverb. incisim Ciceroni.
Ἀμυξὶς, ίδος, ἡ, laniatus Ciceroni, scarificatio Plinio.
Ἀμύσσω, μ. ξω, lanio vellico, scarifico: Iliad. ε. ἐκ δὲ θοὸν δουρὸς ἀμύξεις, vulneraberis.

Ἀμυστὶ,

Ἀμυστὶ, tractim Virgil. vno spiritu Cicer.
Ἄμυστις, ingurgitare. ἀδὺν χ' ἀναδεῖ πίειν.
Ἀμυστόδης, ου, potandi genus in quo maioribus poculis poscitur, eáque sine interspiratione exhaurientur.
Ἀμυχὴ, ῆς, ἡ, laceratio, Plut. αἱ ἀμυχαὶ Galen. tubercula. ¶ Sunt & ἀμυχαὶ, lineamenta non altè impressa, Plutarch. ¶ Hinc aduerb ἀμυχὴ, in superficie, Suid.
Ἀμυχὸς, ὠδὸς, synceritas, Etymol. ἀμυχρός.
Ἀμύω, inclino. 2. Argo. ἄμυσσε λαχεῖν κυρίσσης.
Ἀμφαγαπάω, & Ἀμφαγαπάζω, valde amo.
Ἀμφαγνοία, μ. ἀφωνη. ας, in quibusdam ambigo.
Ἀμφαδὸν, apertè, propalam Cic. Nōn. 16. Ioan. Odyss. ζ.
Ἀμφάδιος, ἀμφαδίλιος, & Ἀμφαδὸς, palam, Odyss. ζ.
Ἀμφάδωσις, ἡ, apertus. ἀμφαδίλιον φιλῶν, in Epigr.
Ἄμφαδε, domus alta, ex qua circunquaque patet prospectus. ὑψόροφος δόμος.
Ἀμφαδιπτυχὴ, duplā vestis. χιτὼν δισσὸς. Var.
Ἀμφεκὴς, ἀσκία, securis, anceps bipennis, Hesy.
Ἀμφαύω, ἀξω, deuitare. cum in occursu non fit concursus. ἀξας πάλιν.
Ἀμφεμῶται, serui indigenæ in Creta, qui iure belli in seruitutē recidissent, Cæl. li. 13. c. 49.
Ἀμφεξοῦσθαι, exorbitare Augustin. variare, Ilia. ν.
Ἀμφεπτοιεῖσθαι, circunsonare, Hesiod. circunstrepere.
Ἀμφαίνω, circunlacero, discindo, dilorico Cic.
Ἀμφαὴς, nudatus, contemptus, Hesych.
Ἀμφασίζειν, ν. ιῶ, dextra vt sinistra vtens.
Ἀμφαμμία, ligo. ἡ καλλα. apud Lacones, Hesyc.
Ἀμφασία, ἡ, ἀφασία, hæsitantia linguæ Cicer. Odyss. θ.
Ἀμφαυσκεῖν, collustrare, resplendere, Hesych.
Ἀμφαυσκιασμὸς, ὁ, circumauctio: est quiddam ad truncum abiectis ad nascens, Theophrast. de hist. plant. 3. cap 8.
Ἀμφαφάω, tango, contrecto, attrecto, Odyss. ι.
Ἀμφελαὶς, maza oleo exsaturata, Hesych.
Ἀμφελίττω, ξω, circumplico, Eurip.
Ἀμφέπω, ἀμφιπολέω, fouco, Hesiod. in Theog.
Ἀμφέρω, pro ἀναφέρω, sursum fero. Apoll. 2. Arg.
Ἀμφήκης, ους, ὁ, ἡ, vtrinque incidens, ἀμφήκης γλῶττα. Aristoph. 150. Sophocl. ἀμφήκεϊ ἐγχεῖ.
Ἀμφηκὴς, ους, ὁ, ἡ, ætatis adultæ, Poll. lib. 2.
Ἀμφημερὶς, quotidianus, Aphrod. Probl. 10. lib. 2. Galen. ἀφημερὶς, dicitur & ἀμφίμερος. apud Aristopha.
Ἀμφὶ, collum, cervix, Hesych. ἀμφὶ, aula.
Ἀμφιάζω, circunquaque tectus, Iliad. ε.
Ἀμφίαυλος, tibia quæ vtraque manu tenetur. ἀμφίαυλος σῦριγξ, os mandibulis vtrinque cibos atterens, Varin. ἀμφίαυλος πλοῦς, nauigium quod vtrinque remis impellitur.
Ἀμφιβαδὸν, paulatim vndique tectum, Vall. Quod vtrinque impellitur. int. Thuc.
Ἀμφίβαμος, idem.
Ἀμφίβασις, de quo controuertitur, in contentione positus: dubius par viribus, Iliad. ψ.

Ἀμφιβαστὶ,

Ἀμφιβαστὶ, flos vini. Hesych.
Ἀμφὶ, cum genit. de, Luci. Astrol. ἀμφὶ τ' ἀστέρων ἀγορεύω. ¶ Herodot. ἀμφὶ νίκην ἀγωνίζεσθαι, labor supra laborem. ¶ Cum Dat. iuxta. Iliad. β. ἐς ἀμφὶ τυφάνι γαίᾳ ἐμάχοντο. ¶ Item contra, Soph in Aiace. λόγοις ἀθλίοις, σὺ μὲν ἀστρόπτου χθονὸς ἀμφὶ ὀλίσθοις. ¶ Item circum, Theocr. ἀμφὶ στέρνοις, circa pectora. Apoll. 2. Ἀργοῦς δ' ἀμφὶ κάρηνα κάλυπτε κυνῆ, i. circum capita galeas posuerunt. ¶ Cum Accusat. Plat. οἱ ἀμφὶ τὸν ἵππιαν, Orphei sectatores. ¶ οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, ipse Priamus, Iliad. γ. ¶ Pro circiter. Lucian.
Ἀμφιάζω, σκιάζω, cooperio.
Ἀμφίαλος, mari cinctus vt insula, circunfluus.
Ἀμφίαος, vini genus, Hesych.
Ἀμφίασις, vestitus. ἀμφίασιν χιονῶν ἀφείλεν, Iob 22.
Ἀμφίασμα, ατος, τὸ, indumentum, τὸ ἔνδυμα, Hesych.
Ἀμφιβόαν, circunsono. ὅθεν ἀμφιβόητα, circunstrepens, Iliad. β.
Ἀμφιβάλλω, circumeo, lustro, circunsisto, protego, Eurip. ἀμφιβαλοῦμαι δόμον, incesse mihi fiducia. Cum Accusat. φόβος φρένας ἀμφιβάλλει, occupat, solicitat.
Ἀμφιβάλλω, circumpono. ἀμφιβαλοῦσα κόμης συγὴν ἐθουλοσύδη, Euri. induta caput tristem seruitutem. Phorylid. τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὲ πρὸς αἰσχος, ἀλλ' ἀμύνου, accinge te ense. ¶ ἀμφιβάλλειν, sententiam alternare.
Ἀμφιβασία, dissensio, controuersia. Herodot.
Ἀμφιβασίας, defensio, Herodot. vide Hesych.
Ἀμφιβαττία, μ. ἤσω, σ. ηκα, dubito. Hesych.
Ἀμφίβιος, qui in vtroque elemento vitam agit. Βατραχ. ἀμφίβιον γὰρ ἴδιον γένος βατράχων πέφυκεν, i. ambiguum pastum: à Luci. Tiresias etiam ἀμφίβιος dicitur in Astrol. à ancipiti sexus.
Ἀμφιβλήματα, indumentū, tegumentū. ἀμφιβλήματα.
Ἀμφιβληστρὶς, verticulum, retis genus, Hesiod.
Ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν, oculi quarta tunica reticularis. Poll. lib. 2.
Ἀμφίβλητος, celebris, diuulgatus, Epigr.
Ἀμφιβολεῖς, piscatores. ἁλιεῖς, Esaiæ 19.
Ἀμφιβολία, ἡ, ambiguitas, dubium dictum.
Ἀμφιβολιστὶ, ambiguè.
Ἀμφίβολος, ου, ὁ, ἡ, controuersus, anceps ἀμφίβολος φήμη, ambiguus rumor, Plutarch in Oth. ¶ & ab omni parte petitus. ¶ Ἀμφιβόλως, ambiguè, Poll. 2.
Ἀμφιβρόγχια, loca circa tonsillas, Hippocr.
Ἀμφίβραχυς, pes vtrinque breuibus syllabis, & media longa constans.
Ἀμφίβρωτα ἄσπις, clypeus hominem circundās, Hom. Iliad. β.
Ἀμφιβρύκω, ὑκῶ, ὁ, ἡ, vnde quaque madidus.
Ἀμφίβωτος, celebris, ἀφίβωτος.
Ἀμφιγάγδην, valde delectatus est.
Ἀμφιγήεις, vicini. Dionys. de Situ orbis.
Ἀμφιγνοιάω, dubito, Isocr. ἴνα μὴ ἐν δὲ ἀμφι-

Universidad de Deusto Biblioteca

γένους, ἴχνη τοῦ συμβουλεύοντος, vt de quibus ambigas, habeas cum quibus ea possis expendere. ¶Iungitur Accus. Plutar. in Pelopida, ἀφ' ὧν τὴν ἀφεγγειότητα τοῦ τόπου, i. dubitantibus de loco.

Ἀμφίγυος, ὁ, priuignus, Hesych.

Ἀμφιγυόω, mutilare, extrema amputare, Hesychio.

Ἀμφιγυῶτος, ὁ, ἐστὶ, claudus vtroque pede, Ilia. ϛ.

Ἀμφίγυος, vtrinque acutus, Iliad. υ, ἀμφίγυια ἰόεσσα.

Ἀμφιδάσιος, gladius anceps.

Ἀμφιδασὺς, vtrinque fimbriata seu hirsuta, Iliad. ϛ.

Ἀμφιδαύεται, circumaccenditur, ab ἀμφιδαίω. Vnde ἀμφιδαδής, circumspargebatur, Hesio.

Ἀμφιδέσιος, ου, catenæ, anuli, armillæ, Herodot. ἀμφιδέσιας οἷον τοῦ ποδὸς διδέντες, catenam pedibus iniicientes.

Ἀμφιδέω, circum extruo, Iosepha. li. 6.

Ἀμφιδέξιος, ambidextes, ¶Item fausti augurii, Poll. ¶ἀμφιδέξιον ἔπος, anceps verbum, Luci.

Ἀμφιδετὸς ὁ ἡ, circunligatus.

Ἀμφιδύπολος, Pindar. in Olymp. minutissimus.

Ἀμφιδέω, circunligo, Apollo. i. Argonaut.

Ἀμφιδήριτος νίκη, anceps victoria, Thucyd.

Ἀμφιδινέω, circumirrigo, in Epigr.

Ἀμφιδονεῖ, vtrinque mouet, in Epigr.

Ἀμφιδοξίη, dubito, Plut. ἀμφιδοξοῦσι δικασταί, variant iudices. ¶ἀμφιδοξούμενον, cõtrouersum.

Ἀμφίδοξος, ὁ ἡ, qui vtrolibet referri possit.

Ἀμφιδύεται, τὸ, corio circunsectum, Epigr.

Ἀμφίδυλος, ὁ, natus vtroque parente seruo, & ipse seruus.

Ἀμφιδρομία, ἡ, & Ἀμφίδρομια, τὰ, diei à nato infante quintus, quo man⁹ obstetricis expurgabant, cursuque ferebatur ad focum puer, Plut. in Thes.

Ἀμφίδρομος, flexuosus, gurges. ¶ Ἀμφίδρομοι κύμβαι, fluctus circuncurrens, Sophocl.

Ἀμφιδυφέα, τὰ, ambesa, vndique lacera, Epig.

Ἀμφιδυφὲς ὁ, ἡ, ὁ, ἀμφιδυφὲς, circumlaceratus, ἀ δρύπτω, i. lacerasse, Iliad. β.

Ἀμφίδυμος λιμήν, portus gemin⁹ apud Callim.

Ἀμφίδυπτος ἔλαφος, ceruus cornibus vtrinque ramosis, Suid. vt Virgil. Ramisq; cornua cernit.

Ἀμφιδύω, induo.

Ἀμφιέκτης, tunica dupla, Hesych. Varino adiectiuum est.

Ἀμφιελικτὸς, ὁ ἡ ὑ, circunuolubilis.

Ἀμφιελίσσω, circumuertere, Diony. de sit. orb.

Ἀμφίλουτος, vtrinque agitatus, Odyss. ξ.

Ἄμφιλος, sine inuidia.

Ἀμφιέννυμι, induo, Bud.

Ἀμφιέπιμμι, ἀμφίεπω, induo, Aristoph. in Plut. ὅδε σὺ μοι τὸ περίωπτον ἐς ἀμφίεπε τὸν συκοφάντην τουτί.

Ἀμφιέπω, circumsipo. ¶Pro obseruo, li. 1. Argo. Κἀκεῖνα τοι μελήσεται ἀγλαὸν ὄντα ἀμφιέπουσα. ¶Protucor, ibidem. σκαπάνας ἄλλο ἀμφιέπουσι. ¶Idẽ li. 2. Δαίτῃσιν ἀμφιέπουσι, conuiuium agitabant.

Ἀμφίζυξ γῆ, solum semimadidum & semiapricum, Theophr. de caus. ϛ. ca. 28.

Ἀμφίθεμα, ατος, τὸ, vestimentum, Plat. 2. de Rep.

Ἀμφιθέσιος, penula, Poll. lib. 7.

Ἀμφιθεύω, sigillatim perpendo.

Ἀμφιθέω, quotannis sacrificare.

Ἀμφιθῆς, quotannis.

Ἀμφιθήρεις, ιδος, ἡ, festum quod vnoquoque anno celebratur.

Ἀμφικὶς, anceps, vtrinque acutum, Hesych.

Ἀμφίκειμαι, μ. ἀμφίκεισο, induo.

Ἀμφικελλαίνω, ædificii Græci pars, Vitruu.

Ἀμφικελλὴς, ἰδ. ὁ ἡ, virescens vtrinque, vtrunque parentem habens, Plat. 2. de Leg.

Ἀμφικόλπος, vndique vireo & floreo, Epigr.

Ἀμφικόλπιος, qui mari circunluitur, Liu.

Ἀμφικόλπιος, locus ex omni parte spectabilis.

Ἀμφικοσμῆσαι, circumponere, ab ἀμφικόσμιον.

Ἀμφίκυπτος φιάλη, Iliad. ϕ. vtrinque ansata.

Ἀμφίκυρτος, ος, ὁ, vtrinque positus, circumpositus.

Ἀμφίκωπτος, concretus, coagulatus, Soph.

Ἀμφίδυρος, vtrinque ianuam habẽs. ἀμφίδυρος οἰκία, domus quæ posticum habet.

Ἀμφικρύπτω, contego, Odyss. ξ. κεφαλὴν χερσὶν ἀμφικρύψας, caput obuoluens pannoso amiculo.

Ἀμφικύρτη, biceps, Nicãd. vel ansatus, Eustath.

Ἀμφικάρπος, ὁ ἡ, vtrinque fructifer Plinio.

Ἀμφίκριτος, hordeum montanum. ¶Item pudendum Comici, Varin.

Ἀμφικάζω, circunscindo, diuido, Odyss. ξ.

Ἀμφικλίνω, circuntondeo, Suet. ἀμφικλίνω, Epig.

Ἀμφικλινωτὸς, circum humeros suspensio æquilibris, Hesych.

Ἀμφικλισμὸν, pro lectica à duobus comportata accipit Hesych. alii Ἀμφιξύλην vocant.

Ἀμφικονδύλω, contego, circumtego, ἀπεκύκλωσε.

Ἀμφικόρυμβος, ὁ ἡ, biceps. ἀμφικόρυμβος κλίνη, lectus vtrinque puluinar habens.

Ἀμφικράτορες, pasim conqueror, Apollon.

Ἀμφικυκλὴς, ὁ ἡ, circumtractus.

Ἀμφιλεύκη, primus spicarum exortus, Hesych.

Ἀμφικοῖλος, vndique cauus & flexus, ἀμφικοίλη, ὁ ἡ, lectum ambiens. (κοιτῶ.

Ἀμφικοίτησε, peruenit.

Ἀμφικρυφὴς, ὁ ἡ, vtrinque obscurus.

Ἀμφίκομος, ὁ ἡ, vndecunque comatus, φυλλάδης, Hesych.

Ἀμφίκομος, ὁ, medius inter tres fratres.

Ἀμφίκουρος, vndecunque virili septus. ¶Item circunquaque rasus.

Ἀμφικρεμάδιον, & Ἀμφικρεμάδιον, circunlibro, vibro, vndique quatio.

Ἀμφίκρανος, ὁ ἡ, vtrinq; habẽs caput, biceps.

Ἀμφικρέμασε, pensilis, in Epigr. ἀμφικρεμὴς ἄμμιν φαρέτρη, pendentem ex humeris pharetram.

Ἀμφικρήνη, τὸ, vtrinque præcipitium habens: ¶ἀμφίκρημνος ἀπάτη, fraus captiosa, Lucian.

Ἀμφικτυονίς, confessus Græcorum ad Thermopylas, Strabo & Dionys. & Erasm. Chil. ¶Hic seuatus ἀμφικτυονίδα dicitur.

Ἀμφικύ-

Ἀμφικύπελλον, Ἄντρον, poculum rotundum: alias ἀμφικύκελλον, poculum vtrinque ansatum, Theocr. εἰδύλ. α.

Ἀμφικυρτὸς, vtrinque decliuis & gibbosus. Figura qua Luna se nostris oculis exhibet, quãdo nondũ semiplena est, Thr. in Aratũ, Mac.

Ἀμφιλαβὴς, vtraque manu læuus.

Ἀμφιλάλητος χείλεσι, Aristop. ineptè loquacibus.

Ἀμφιλαφὴς ἡ, ὁ, copiosus. ἀμφιλαφὴς κόμη, densa coma, Philostr. in Heroic. Herod. Ἡρῳ ἀμφιλαφὴς, ἔδας nubila. ἀμφιλαφὴς νῆσος, Apoll. Ὁ, insula vtrinque portuosa. Hinc ἀμφιλαφὴς, vtrinque propugnario.

Ἀμφιλαφία, quidam legũt apud Cic. ad Quint. & exponunt ancipite causa, Bud. ἀμφιλάβια.

Ἀμφιλαχύω, circunfodio.

Ἀμφιλέγω, dubito, Xenoph. βουλεῦσαι ἀμφιλέξεται μὴ φανεῖν. ¶Idem pro rixari vsurpauit.

Ἀμφίλεκτος, ὁ ἡ, ambiguus, anceps.

Ἀμφιλίω, μ. ἔσω, ω. κῶ. administro, Accusat.

Ἀμφίλινα κρόκαια, socci vtrinque reuincti lineis vinculis, Sophocl.

Ἀμφιλογία, ambiguitas, sermo dubius.

Ἀμφίλογος, dubius, controuersus, Arrian.

Ἀμφίλοξος, obliquus vtrinque, Lucian.

Ἀμφίλυκος, antelucan⁹: vnde ἀμφιλύκη νὺξ, nox sublustris, vt circa diluculum, Iliad. ϛ.

Ἀμφίμακρος, pes vtrinque duabus syllabis longis & media breui constans.

Ἀμφίμαλλος, vtrinque villosus & hirsutus, Poll. libro 7.

Ἀμφιμήτωρ, infelix, κακοδαίμων. ¶Item qui vtrunque parentem habet superstitem: vel qui vtroque orbatus est. ¶Ἀμφιμήτορες, farinæ melle imbutæ, Laconib.

Ἀμφιμίτρας, vestis manicata & curta, Aristophan.

Ἀμφιμισθόω, exuere, spoliare, Suid.

Ἀμφιμήτορες υἱεῖς, filios bimatres, Eurip. vel ἀμφιτέκνους τοὺς γονεῖς ἐχοντας. Suid.

Ἀμφιμέμονεν φρένες, alta præcordia, Iliad. ϛ.

Ἀμφιμήστιον, τὸ, carina, Pollux lib. 16. ¶ἀμφιμήστιον σημεῖον, signum ostendens matricis affectus, Galen.

Ἀμφιμήτωρ, ορος, ὁ, frater ex patre eodem, alia verò matre, Æschyl Poll. 3.

Ἀμφιμιγὴς, ὁ ἡ, vndique mixtus, Hesych.

Ἀμφιμολία, de quo contrariis sermonibus pugnatur, Sophocl.

Ἀμφινέμομαι, circumpascor, habito: Ilia. β, ὑλήεντα ἀμφενέμοντο, i. ὤκουν.

Ἀμφινέω, ambigo.

Ἀμφιπαλὴς πτέρυξ, ala variat, Aristot. 9. Anim.

Ἀμφιπελάζειν, appropinquare, appellere, Hesy.

Ἀμφιπέπλους, tunicas, Hesych. Varin. per ó.

Ἀμφίπεπλον, indumentum, pallium, ἱμάτιον, Sophoc.

Ἀμφίπλεκτον, cithara, Hesych.

Ἀμφιπολία, ας, ἡ, iusiurandum ab vtroque litigatorum præstitum, Poll. lib. 8. Hoc promore Athenien sibus fuit.

Ἀμφιπολὸς λίθος, solidus lapis, Nonn.

Ἀμφιπότης, ὁ, frater ex eadem matre, sed alio patre, Poll. lib. 3.

Ἀμφιπελία, vel potius Ἀμφιπέλεκον. Hesych. securicula anceps. Aristarch. securis manubriũ.

Ἀμφιπέλεκος, capulus securis.

Ἀμφιπλόμενος, actium.

Ἀμφιπένθεσθαι Actiu. inseruio, Iliad. σ, ἀμφιπένθετο βοῦν ἀγαθὸν μήλοισι. ¶Item satagere circa aliquid.

Ἀμφιπερισκάπτω, circumuerto, Homer.

Ἀμφιπερικτίζω, circunstrideo.

Ἀμφίπηρος, cæcus. πηρὸς, ἀμαυρὸς, λίχνος, Hesyc.

Ἀμφιπλέω, amplector.

Ἀμφιπλέκω, circumnecto, in Epigr.

Ἀμφιπλῆξις ἡ, ὁ. vndique percutiens, Sophocl. in Oedip. tyranno. ¶Item idem quod ἐκβάδιον, idem.

Ἀμφιπλώω, transeo, circum & vndique percutio. ¶Hinc Ἀμφίπλακτος, vndique diuersus.

Ἀμφίπλοκος ὁ ἡ, vtrinque villosus. (beratus.

Ἀμφιπολέω, completor Nonn. obtero Hesiod. ministro Herodot. ἀμφεπόλεον ἱερὸν Διός, in Iouis templo ministro.

Ἀμφιπολία, idem.

Ἀμφίπολις, ὁ. vndiquaque aquis circundata ciuitas, Poll. lib. 9.

Ἀμφίπολος, ministrans: Iliad. γ, ἀμφίπολοι δ' ἔστασαν, Αἰδῆ πανδήμῳ ὑπαπτήνασαι κλυμένῃ τε Σ. ὦμοι, i. δεῖμα παρίστει.

Ἀμφιπονέω, absumo, Plutar. Accus. iungitur.

Ἀμφιπονέομαι, circunuolo, Iliad. ξ.

Ἀμφίππια, desultores, Ælian. & equi ipsi desultorii, Liui. li. 2. de 2. bello Pun.

Ἀμφιππεξίτικοι, equestres sagittarii.

Ἀμφιππόστυλος, ædificii species, de qua Vitr. li. 3.

Ἀμφιπρόσωπος, vir, bifrons: Ianus, Plutarch.

Ἀμφιπτύσσω, circunuolito.

Ἀμφίπυλος, locus habens duas portas, Eurip.

Ἀμφίπυρος, vtrinque ardens, Eurip. ἀμφίπυρος τρίπους, tripes vtrinque ignem capiens.

Ἀμφίρρητος, ambiguus.

Ἀμφίρρυτος, circũfluus.

Ἄμφις, vtrinque, Odyss. ὁ ἄμφις ἔχοντες, vtrinque tenentes. Ilia. γ. ἐλίχθη δ' ὡς ἄμφις ἄρηρε, inter. ¶ἄμφις ἔχειν, pro amplector, Demosth.

Ἀμφισβαῖνα, genus serpentis, quod in caput geminum insurgit, quorum alterum loco suo est, alterum quo cauda, vtroque venenum fundẽte, serpit tractibus circulatis: Dicitur & ἀμφισβαῖνα Hesych.

Ἀμφίσβητα, controuersa, ambigua.

Ἀμφίῤῥηξ, ῥηγος, ὁ ἡ, excisus, diruptus, Epigr.

Ἀμφισβητῶ, & Ἀμφισβητέω, dubito, ambigo. ἀμφισβητοῦντες οἷοι βασιλεύειν, de imperio concertãtes, Isoc. ἀμφισβητοῦσι περὶ χωρίου, de prædio tecũ contendo, Idem. ¶Aristot. ἀμφισβητοῦσι περὶ τῶν συμβεβηκότων ἰσότητα, de rei æqualitate contendunt. ἀμφισβητοῦσι περὶ δόσεως, de donatione cõtendo, Isocr. ¶ἀμφισβητῶ μὲ ἀλήθειαν, cõtendo te non vera dicere, Demosth.

Ἀμφισβήτημα, τό, controuersia, lis, ἀμφισβήτησις, ἡ, Plat.

Ἀμφισβητήσιμος, ος, ον, dubius, controuersus, Plat. 12. de Leg.

Ἀμφισβήτησις, controuersia, contentio, dubitatio.

Ἀμφισβητικός, contentiosus, argutus in disceptationibus. ἀμφισβητικὴ, ars concertatoria, Plat. in Theæt.

Ἀμφιβλήστρον λίνον, altercatio.

Ἀμφίστεγος, ον, vtrinque vmbram habens.

Ἀμφίστημι, induo.

Ἀμφίστειλον, circunsto, Sophocl. ἀμφὶ σὲ κύκλῳ ἀμφίστησον.

Ἀμφιστέλλω, colligare.

Ἀμφιστεφὴς, ὁ, ἡ, coronatus, & vndique plenus.

Ἀμφιστορία, discessio, ἐκκλίνειν, ὑποχωρεῖν, Hesy.

Ἀμφιτάλαντος, ὁ, ἡ, vtrinque libratus, Nazi.

Ἀμφίτομος, ον, ὁ, ἡ, subdolo orc, & versipelli fide. Ἀμφίτομοι θυρίδες, cellulæ geminæ, Aristot. ἀμφίτομος πέλεκυς, securis anceps, Dioscor. li. 1. cap. 146.

Ἀμφιτάπητος, ὁ, ἡ, ἀμφίτατος, ον, tapes vtrinque hirsutus, 2. Reg. 17. ἀμφιτάπητα κόιτης, stratoria & tapetia, cap. 7. Prouerb. Solomonis.

Ἀμφιτείνω, circumextendo.

Ἀμφιτέμνω, circuncido.

Ἀμφιτίθημι, circumpono.

Ἀμφιτινάσσω, vtrinque vibro.

Ἀμφιτρῆτες ὀφθαλμοί, oculi, seu orbes oculorum ex vtraque parte capitis perforati, Nonn.

Ἀμφίτρητος, ὁ, ἡ, vtrinque perforatus.

Ἀμφίτρομος, timeo, tremo.

Ἀμφιφαὴς, vtrinque apparens, Aristot.

Ἀμφίχαλκος, epith. galeæ, quòd cuneolis, siue clauis munita sit: nam φάλοι, sunt clauiculi, Hesych.

Ἀμφιφανὴς, ὁ, ἡ, perspicuus, Eurip.

Ἀμφιφέρω, euado, Eurip. ἀμφιφύγοις, i. euasisti.

Ἀμφίφορος, ος, ον, dubiæ & ancipitis flammæ, Euri.

Ἀμφιφορεὺς, ὁ, amphora, vide Athen. lib. ια.

Ἀμφιφύη, ης, ἡ, quiddam trunco abietis accrescens. Theophr. 3. de hist. plant. cap. 8.

Ἀμφιφῶτες, vel Ἀμφιφῶτις, mazæ quædam, vide Athen. li. 14 Polluc. lib. 6. Suid. & Hesy.

Ἀμφιχάνω, absorbeo.

Ἀμφιχαίνω, contego, Hesych.

Ἀμφιχέω, circunfundere, Hesiod. ὑγρὰ χέασιν ἀμφιχυθὲν καφεῖ.

Ἀμφιχολόομαι, irascor, Nazan.

Ἀμφιχορεύω, circuntripudio, Accusat.

Ἀμφίχρως, ωτος, ὁ, ἡ, vtrinque coloratus.

Ἀμφιχυθὲν ψαφεῖον, sponsum circũplexa, circuntusa, Musæus, & Homer.

Ἀμφιχύνω, cinctum aggere, Hesych.

Ἀμφίχωλος, vtroque pede claudus, Lucian.

Ἀμφίων, ωνος, biui, διδυμος.

Ἀμφοδεύς, ὁ, ex vtraque parte denatũ, Aristot. 2. Animal. & ἀμφωδὸν, apud eundem lib. 3.

Ἀμφόδιος, cui parte vtraque sunt dẽtes, Aristot.

Ἀμφομοιοῦντες, οἱ, similes reddentes.

Ἀμφοπαλὶς, ἡ, metretæ, quadrantalia.

Ἀμφορεὺς, ὁ, amphoratus, qui mercedis gratia amphoram portat.

Ἀμφορεύς, ὁ, cadus, Dioscor. li. 5. cap. 63.

Ἀμφοτερήκης, vtroque modo, Aristot. in Ethic.

Ἀμφοτέρωθι, vtrobique, vtrinque.

Ἀμφοτεροπάλαιστος, Plutare. in Pericl. ἀμφοτεροπάλαιστος μέγα σθένος, magna vis in vtramque partem disputandi.

Ἀμφοτεροδέξιος, ὁ, ambidexter, Thucyd.

Ἀμφότερος, vtraque de causa, Iliad. γ. Ἀμφότεροι βασιλεῖς τ' ἀγαθὸς, φιλοπτόλεμός τ' ἀρίζηλος.

Ἀμφοτεροπλωτικὸν, τὸ, ἰσὸν nauticum, cum fœneratore & commeatus, & remeatus periculum suscepit, Demosth. & Poll. 8.

Ἀμφότερος, vtrique. In duali, Isoc. ἐν ταῖς τοιαύταις ἀμφοτέροις ἀνάγκαις ἐν τῷ ὁμοίῳ ὄντας. Sæpius tamen plurali profertur, Plato, ξυνωμολογήσαμεν ἀμφότεροι, ambo pacti sumus. ¶ Δι' ἀμφοτέρων, duplici de causa. κατ' ἀμφοτέρα, in vtranque partem. Plat. de Leg. ἐν ἀμφοτέροις, vtrinque.

Ἀμφοτέρωθεν, vtrinque.

Ἀμφοτέρωθι, vtrobique.

Ἀμφοτέρως, vtroque modo.

Ἀμφοτέρως, in vtranque partem.

Ἀμφούδις, aduersiũ, in terra, ἀμφ' οὖδας, Homer. Ody. γ'.

Ἀμφυγία, ας, ἡ, perpetuum exilium.

Ἄμφω, ambo & ambæ. Hesiod. ἄμφω γὰρ μοῖρ' ἐδάμη.

Ἀμφώδης, ους, vel ωπος, bidens, Fest.

Ἀμφώδεις, duas aures seu ansas habens, ansatum.

Ἀμφωμοσία, iusiurandum ab vtroque litigatorum præstitum dicitur & ἀμφωμόλια, seu ἀμοσσία, vt habet Hesych.

Ἀμφώνη, helluo, intemperans, ἀσελγὴς, Hesychio.

Ἀμφωξὶς, scutella, cymbium, Apul. sinus de quo intellexit Virgil. in Bucol. *Simum lactis*, Hesych.

Ἀμφωτὶς, ίδος, ἡ, aurium ornamentum, Plut.

Ἄμφωτον, τὸ, vtrinque auritum: & genus poculi, Poll.

Ἀμώμητος, ον, ὁ, inculpatus, innocẽs, ἄψογος, Hesi.

Ἄμωμις, ίδος, herba est similis amomo, Dioscor.

Ἄμωμον, τὸ, frutex & genus aromatis, Dioscor. lib. 1. cap. 14. Theophr. li. 9. ca. 7. hist. plant. Plin. lib. 13 cap. 13.

Ἀμώμονος, ὁ, ἡ, & Ἀμώμητος, inculpatus, reprehensione maior: Hesiod. τοῖσιν δ' ἀρετὴ καὶ εὐδοξία ἀμώμητος, forma præstantissima.

Ἀμῶντες, metentes, & ἀμᾶν, ειν, metentibus, ab ἀμάω.

Ἀμωσγέπωθεν, omni modo. Item quodammodo, vide Erym.

Ἄμωτα, τὰ, castaneæ, Athen. lib. 2. quo etiã authore dicitur κάστανα, ἡ, καστάνη, ἡ, ὃ Σώφρων κάμωτα. Diphilus σαρδιανὰ βαλάνους vocauit.

A N

Ἂν, ἐὰν, pro ἄρα, i. si. Coniunctio est expletiua, ratiocinatiua, & circunscriptiua: quæ quum potentialis est, optatiui præsenti & futuro iungitur, vt οἱ δὲ λέγοιεν, ἂν δὲ λέξουσι. ¶ Lucia. in Anarch. cum indefin. indicat. ἐγὼ μὲν ὑμᾶς ἴσως ἔφην ἂν τοὺς νόμους, οὓς δὲ ὑμεῖς ἀφελόμενοι τετε ἐτιθεσθε τῷ πόλει. ¶ Cum perfecto eiusdem modi. Demosth. ἐπεὶ δὲ γε ὑμᾶς αὐτοὺς πολλὰ ἂν ἠδικήκατε. ¶ Cum plusquamperfect. Idẽ, Πᾶν ἀναμάρτητον ἂν εὑρεθείη τὸν ἐμὸν τοῦτο. ¶ Itẽ cũ Infinitiuo, Lucian. οἶει δέ με φωρᾶν τοὺς τε ἐν τῷ πανδήμῳ εἰσπλέοντας; ¶ Item cum subiũct. Lucian. ἀποβῆναι δ' ἂν ἐν Ἀθήναις, πανσελήνου γε ὄντος. ¶ Cũ participiis. Demosth. & Olynth. οἱ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶντες, πάνυ δ' ἂν ἄχθεσθε εἰπόντι. ¶ Δ' pro ἀλλ', Odyss. ξ. καί μοι δὸς δόρυ καὶ ξίφος, inter ardines, Hesiod. ἀνάγκαι φερέσβιοι ἂν τέτραβον.

Ἀνά, per, Accus. Odyss. ξ. χθόνα δὴ ἀνὰ ἔσκεται. per locum. Poeticè etiam cum Datiu. pro ἐν & σύν, χερσὶν ἀνὰ σκήπτρα, Iliad. ε. In compositione significat re, vel sursum. ἀνὰ μέσον, in medio, Aristot. Dioscor. ἀνὰ ἀγγεῖα μίαν μίξιν ποιοῦμεν ἀνὰ τρία δύο, singulas. ¶ Herodot. ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere. ἀνὰ τὰ ὄρη σποδὸς πίπτει, per montes dispersa, Plutarch.

Κνά, pro κλαῖε, Iliad. γ. ζωὸς νῦν, ὀλίγ' ἀνωδά. ¶ Item pro κάνατε, apud Eurip. Ad hæc ἀνάσχη, i. surge Sophocl. ἀλλ' ἀνάσχ' ὀξὺ ἐξορθίων.

Ἀναβαδὸν, supergrediendo. Aristot. l. 6. Animal. οἱ δ' ἀφιστάμενοι τῶν ἀναβαδὸν, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλάγιον δεῖ τῶν γῶν. Vrsi coeunt non conscensione maris in fœminam, sed humi procumbentes & aduersi.

Ἀναβαθμεύς, ὁ, ὁ, scansorius Vitr.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ. Exod. 20. &

Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, & Ἀναβασμὸς, Dion. ascensus, gradus. ¶ Ἀναβαθμοὶ, οἱ, apud Dionem Coc. sunt Gemoniæ illæ scalæ, siue gradus Romę ex quibus damnati, præcipites deturbabantur. In sacris Bibliis ἀναβαθμοὶ, ἐν βαβυλῶνι τῶν ποιμένων.

Ἀναβαθρὰς, scalæ, Lucian. ¶ Item pro ponte nauis.

Ἀναβάθρα, pulpitum, subsellium Iuuen. Sat. 7.

Ἀναβαίνω, ascendo, Iliad. ε. αἷμα μὲν ἀγρὸν ἀναβαῖνε διὰ εἰς κραδίην ἀνιόν, subiit in cor eius, ca. 7. Act. Matth. 13. ἀναβάσεως ἀκμάσης, increuerunt, emerserunt.

Ἀναβακχεύω, μαίνομαι, π. δ. ω, debacchor.

Ἀναβάλλομαι, reiicio, differo, Aristoph. Plutar. in Themist. πρὸ δὲ ἀναβάλλετο εἰς τὰ ὑμέτερα ἰσχία, distulit. ¶ Ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς μεσσηνίους, in Messenios suscipere prælia. ¶ Item ad iudicium alterius reiicio: Lucian. ἀλλ' ἆρα σὺ τὸ πρὸ κλαυδίου ἀναβάλλῃ. ¶ Pro præfatione, vel præludio vti, Aphth. ¶ Pro ἀναδύεσθαι, indui, vnde ἀναβολὴ ἀναδύεσθαι: Herodot. ἐπαναβαλόμενοι ἱμάτια φορήσειν.

Ἀναβάλλω, protraho: Proverb. ἐγείρεσθε πρὸς πῦρ ἀναβάλλει. ¶ Attollo, Xenoph. li. 4. παιδ. βασιλεὺς δεῖ τον ἵππον ἀναβάλλεσθαι, in equum sustol lebat.

Ἀνάβασις, ascensus: Xenoph. expeditio naualis.

Ἀναβασταζω, porto, subleuo. Lucian. in Anach. ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι, in altum ferre.

Ἀναβάτης, ου, ascensor, Chrysost. ¶ Item carbo vel titio. Interp. Aristoph. in Achar.

Ἀνάβατος, ὁ, ἡ, scansilis Plin.

Ἀναβιβάζω, propriè attollo, traduco, imponoque ἀναβιβάζομαι ὅτι τοὺς ναῦς σὺν ἱππεῦσι, in naues armatos impono, Thucyd. ¶ Excito & produco: Isoc. ἀναβιβάζειν εἰς τὸ πανήγυρις, producere seu sistere ad iudices. Lucian. in Anach. βέλτιον ἀναβιβάζειν τοὺς ἱερουργοῦντας ὑπὲρ ἀυτῶν, cauſidicos conducunt.

Ἀναβιβρωσκόμενα ἕρπετα, exedentes herpetes, Galen. 2. ad Glauc.

Ἀναβιόω, reuiuisco.

Ἀνάβιωσις, εως, ἡ, resurrectio.

Ἀναβιώσκω, facio reuiuiscere, vitæ restituo. ¶ Ἀναβιώσκομαι, reuiuisco.

Ἀναβλαστάνω, vel Ἀναβλαστέω, ῶ, repullulo, Plat.

Ἀναβλαστεῖν ἀοίδιμον, germen emittit, Theophr.

Ἀναβλάστημα, τος, τὸ, ab radicibus fruticatio, stolo Plin.

Ἀναβλεμμα, τος, τὸ, ex aduerso intuitus, oculorũ contorsio & toruitas, Poll. 2.

Ἀναβλέπω, suspicio, demo video: Aristoph. in Plut. ἐκεῖ δὲ ἀναβλέψει, κἀντυκηρὸς ἀχέων.

Ἀνάβλησις, εως, ἡ, recuperatio visus.

Ἀναβλόδην, in modum amiculi.

Ἀνάβλωσις, ἡ, dilatio, ἀναβολὴ, Iliad. β.

Ἀναβλύσεις, fontes.

Ἀναβλύζω, scaturio. Aristot. αἱ κάτ. φλέβες ἐκ γῆς ἀναβλύσασαι, &c. i. erumpentes.

Ἀναβλυσμὸς, scaturigo, Idem.

Ἀναβλυσμὸς, scaturio.

Ἀναβλύω, idem.

Ἀναβοάω, exclamo, Plat. epist. 7, πυθόμενοι ἀναβεβοᾶσθαι ἐς πολεμικόν.

Ἀναβόησις, εως, ἡ, exclamatio.

Ἀναβολάδιον, vel Ἀναβολάδιον, τὸ, amictorium: quod de inferioribus ad superiora eleuetur, pectoríque iungatur.

Ἀναβολαῖα, τὰ, mutatoria pallia.

Ἀναβολάω, induo.

Ἀναβολεὺς, strator, Plutar. in Crasso. ¶ Itẽ scansorium instrumentum ex ephippio dependens, vn estrier, Bud.

Ἀναβολὴ, ἧς, ἡ, mora, intermissio, Plutarch. in Camill. μὴ παιδεῦσαι τὸν πατέρα διὰ βολὴν, vltionem non differre. ¶ Item amictum, pallium significat.

Ἀναβολικοὶ δικασταὶ, iudices qui non primò iudicant, sed comperendinandi res potestatẽ faciunt, Hesych.

Ἀναβιβαζω, ἀναχαζω, exclamo, Aristoph.
Ἀναβοαζω, vel Ἀναβοασω, feruefacio, Apollon. 2. Argon.
Ἀναβρασις, æstuatio, æstus, Strab.
Ἀναβραττω, bullio, elixo.
Ἀναβρομαω, feruesco, inferuesco: feruefacio.
Ἀναβρυχησις, cōclus. apud Ἀναδυρμος, Aristoph.
Ἀναβρυχω, madefacio.
Ἀναβρυχω, resorbeo.
Ἀναβρυχω, resono. Iliad. ρ, ὑπ' ἄλλης ἀναβρυχοιο ὕδατος.
Ἀναβρυω, salio, scaturio, ἀναπηδω.
Ἀναγαστησις, exactio, Alex. Aphrod.
Ἀναγαστωρ, esitans, erodens, Alex. Aphrod.
Ἀναγαυλισω, vel Ἀναγαυλιζω, reclamo.
Ἀναγαῖον, subterraneum cœnaculum Hieron.
Ἀναγαλις, aliqui corchoron vocant, vide Plin. li. 25. cap. 13. Dioſc. li. 2. ca. 209.
Ἀναγαργαριζω, colluo, Dioſc. li. 1. ca. 67.
Ἀναγαργαρισμα, ατος, τὸ, gargarismus, gargarizatio.
Ἀναγαργαρισμος, ὁ, effusio, collutio.
Ἀναγαυρωσις, sublimitas, elatio, Polyb.
Ἀναγαυρωμαχια, pugna in qua omnes cecidêre, ita vt ne vnus quidem superſit qui res gestas narret. τὸ ἀναγαυρον, sine nuntio.
Ἀναγαυρω, proclamo, renuntio, Plutarch.
Ἀναγελαω, rideo, irrideo.
Ἀναγενναω, regenero.
Ἀναγεννησις, regeneratio.
Ἀναγεωμορος, ὁ, ἡ, obstetrix, Tarent.
Ἀναγεωρισις, ἡ, reſpectus, repulsa.
Ἀναγευω, gustum præbeo, Aristoph. 1.
Ἀναγης, ὁ, ἡ, impurus, scelestus.
Ἀναγιγνωσκω, μ. ἀναγνωμι, π. ἀνεγνων, ἀορ. β. ἀνεγνων, recognosco, lego. ἀναγινωσκειν βιβλους. Demoith. ¶Item persuadeo: Herodot. ἀναγινωσκω τὸν ἑωυτου μεταβουλευεσθαι, illū à sententia reuoco.
Ἀναγκαιος, ου, parentatio.
Ἀναγκαζω, cogo, vi auoco, Xenoph. De rebus animatis propriè dicitur.
Ἀναγκαια, & Ἀναγκη, poeticè pro φιλια, necessitas, Heſiod.
Ἀναγκαῖος, necessarius, amicus, Xenoph. τὰ ἀναγκαια, res graues & seriæ, apud Herodot. Thucyd. τὰ ἐξ ἀναγκης ἡμιν ἀναγκαια, res quibus quotidie egemus. ¶Suid. ἀναγκαιοτατον τὸ καλεῖσθαι τὸ ἀδικεῖν. ¶Ita. Simonides. ¶Ἀναγκαιως, necessariò, ἀναγκαιως ἐχει necesse est, Aristoph.
Ἀναγκαστικα, τα, ea quæ cogunt.
Ἀναγκαστικὸς, ὴ, ὸν, vim habens cogendi.
Ἀναγκαστος, ὴ, ὸν, coactus, Thucyd.
Ἀναγκη, necessitas. ¶Demoſth. ἀναγκη μοι ἐστιν, mihi necesse est dicere. ¶ἐξ ἀναγκης, necessariò, Aristoph. ¶Item quæstio, Plutar. περὶ ἀναγκης ἐν αἰτιχρῷ τινος, i. ne quidem hæc quæstio expressiſſet.
Ἀνάγκης, auis Indica sturno similis.

Ἀναγκοφαγεῖν, necessariis vesci, Epictet.
Ἀναγκοφαγία, comedo ad necessitatem.
Ἀναδεσμα, ατος, τὸ, victus athleticus, q. cibi sumendi necessitas: nam athletæ tingalier admodum victitabant, Aristot. in Polit.
Ἀναγλυκαινω, dulcedinem ceperint.
Ἀναγλυφαδες, aspera, non lenia.
Ἀναγλυφω, ἀναλυω, soluo: Iliad. γ. ἀναγλυφθη ὁ ἀκωκη. id est, ἀκιδωθη, cuspis eius reflexa est.
Ἀναγνευμα, ατος, τὸ, scelus.
Ἀναγνος, ου, ὁ, impurus, immundus.
Ἀναγνως, ὁτος, τὸ, occultum.
Ἀναγνωζω, recognosco.
Ἀναγνωρισις, ἡ, recognitio.
Ἀναγνωρισμα, τὸ, indicium.
Ἀναγνωστης, ου, ὁ, lectio.
Ἀναγνωσμα, ατος, τὸ, lectio, recitatio. ¶Item ἀναλογειον, pluteus, repositorium librorum.
Ἀναγνωστηριον, τὸ, auditorium.
Ἀναγνωστης, ου, ὁ, lector, Cicer. ad Attic.
Ἀναγνωστικος, ὴ, ὸν, ad legendum aptus.
Ἀναγομαι, soluo: Plato de Legib. ἀνάγεται χρὴ ἐρεσθαι, a Brundusio solui. ¶ἀναγομενος νυξ σκοτεινη, Herodot. ducere vxorem. ἀναγομαι ἐπὶ πολλης ἱστιης, eruditus, eruditione excultus, Dioscorid.
Ἀναγορευω, prædico, renuncio, Plut. in Galba. αὐτοκρατορα μεν γαλβαν ἀναγορευουσι, i. declarare. ¶Ἀναγορευσις, εως, ἡ, declaratio. ἀναγορευσις δυσις δυσφημιας, auspicia fausta.
Ἀναγραμμα πομπης, literarum transpositio. De qua permulta tradit Eustath. in Iliad.
Ἀναγραφη, in acta relatus: ἀναγραπτος βιος τῆς μακαριας ἀνδρος, Basil.
Ἀναγραφη, rescriptio, relatio in acta. ¶Item cōmentarius, & liber rationum.
Ἀναγραφεις, vocant qui docetur quomodo cōcludendum sit reliquum schema, quod imperatum est.
Ἀναγραφω, in acta refero, describo: Aristot. ἡμῖν ἐκ κληρωσεως ἀναγεγραμμενοι, lex in tabulis præscripta. ἀναγεγραφθαι ἐς λευκωμα, in albo perscribens, Demoſth. ¶Est etiam colores addere imaginibus delineatis.
Ἀναγωγια, τα, spolia, exuiæ.
Ἀναγωγια, tempus non venandi, apud Xen.
Ἀναγωγιζειν, hilcere, mutire, Aristoph.
Ἀναγωγιον, ἀναγωγος, nautea Plaut. & Fest. quia nauem mouet odore viroso, vide Dioſc. l. 3. ca. 167. & Plin. li 27. ca. 4.
Ἀναγωνιαν, necessitate equitare, Eupol. apud Suid.
Ἀναγω, reduco. ἀνα πόδα ἀνάγει, retro ferre pedem, Xenoph. ¶Item ueho, εἰς θεους ἀνάγειν, inter deos referre, Isocr. ¶Dicunt item ἀνάγειν τινα ναυν, è portu soluere. ¶Item adduco. Herodian. li. 2. ἐς ἐξ τον ἱππ. ἐπὶ μεν εἰς πολυ βασιλειον αὐλιον ἀναγειν, vt filium in vlam palatinā nunquam adduxerit. ¶Educo, eiicio, Dioscorid. li. 3. cap. 110, ἀνάγει πα-

σσι δι' οὐρησεως, ex pectore crassam pituitam eiicit.
Ἀναγωγη, ἡς, ἡ, disciplina, educatio, institutio: vnde ἀ πρὸ παιδιας ἀναγωγη, liberorū institutio, Plutar. ¶ἀναγωγη πρὸ νεως, exitus nauium è portu, apud Demoſth. ¶Redhibitio apud Plaut. li. de Legib. ¶ἀναγωγη φυσικη, educatio plantarum, Theophraſt. de causis lib. 3. cap. 9.
Ἀναγωγια, ας, ἡ, inerudita & inexercitata natura, mores incompositi, licentia, Plato in Politic.
Ἀναγωγικὸς, ὴ, ὸν, mysticus. τοῖς ἀναγωγικοῖς, quū sensus literalis, vocant, in spiritualem vertitur. Bud. Comm. ¶Ἀναγωγικη, Theologis ea pars interpretationis, quæ sensum reconditissimos exquirit. Bud. ¶Ἀναγωγικως, mysticè. item χρηστικως, Naz.
Ἀναγωγος, ος, ον, ἡ, ἡ, intractabilis, qui disciplina caruit. ¶ἀναγωγοτατος, Colum. calcitrosi equi, intractati Cic.
Ἀναγωγως, incompositè, dissolutè, intemperanter.
Ἀναγωνιστος ἀθλητης, ineptus athleta, Xenoph.
Ἀναδαισια φλοξ, excitata flamma.
Ἀναδαμασσω, iterum sortior.
Ἀναδαρμενος, ου, ὁ, reduplicatus.
Ἀναδεδραμενος, ου, ὁ, ager diuidendus.
Ἀναδειγματιζω, explicate, & aperte, Aristoph.
Ἀναδεκαινω, croco.
Ἀναδεκασασθαι, diuidere, Plut. in Lycur.
Ἀναδεσμη, ης, ἡ, diuisio, noua rerum partitio, Isocrat.
Ἀναδεσμος, ου, ὁ, ἡ, distributus, Aristot. Politic. ἡ ἀναδεσμος ἐστι κτησις πατρων, patrimonia diuidunt.
Ἀναδεσμα, τα, sunt figilla & pægnia quæ in scenis ostenduntur: & habenulæ quibus gurtus substringitur in equorum frænis, Hesych.
Ἀναδεικνυμι, demonstro: ἀναδεδεχθαι σημειοις, signis exuuiis, Herodot. ¶ἀναδεδεγμενοι πυλας, Sophocl. pandere portas.
Ἀναδεκατευω, dico, consecro, χαριζομαι.
Ἀναδειξις, ostensio, demonstratio.
Ἀναδεκαμαι, pro ἀναδεχομαι, Ionicè.
Ἀναδελης, ὁ, ἡ, carens fratre, Xenoph. 2. Κυρ.
Ἀναδεμεσθαι, & Ἀναδειμαι, rædifico, reparo.
Ἀναδενδρας, ὁ, arbustiua vitis, Theophr.
Ἀναδενδρομολογη, herba, Galeno li. 3. Dioſc.
Ἀναδερκω, nudo, reuelo, apertè dico.
Ἀναδεσις, ὁ, religatio, Lucian.
Ἀναδεσμευω, ἀναδεω, π. ευκα, religo.
Ἀναδεσμη, ης, ἡ, ornamentum capitis, Homer.
Ἀναδετος, Subst. mundus muliebris. ¶Interpr. Aristoph. Adiect. ὁ ἡ ἀνεμενος.
Ἀναδευω, misceo, madefacio, imbuo: Plutar. in Num. ἀναδευω τις ὑδατι παιδα νεογνον, infundo puerorum ingentis mores.
Ἀναδεχομαι, admitto, recipio. ¶Aliquando in fide sua recipere, polliceri. Sic Cic. Fam. 13. promitto, in méque recipio. ¶Aliquando

hæc significatio forensis est: vt ἀναδεχεσθαι τινι δικην, est quasi iudicium promittere, quod facere solent sponsores atque intercessores vadimoniorum, & qui iudicatum solutum iri promittunt. ¶δικαζεσθαι τινι η μισθον, pœnas dare, Herodian.
Ἀναδεχτης, ου, ὁ, susceptor, vulgò patron, Diony. Areopag.
Ἀναδεω, corono, Aristoph in Plut. λογος ἀναδων εἰς πανυτας, rebus frugalis coronans victores: Nonn. ἀναδησατο τιμιον, honorem reliquauit, i. resumpsit. ¶Est etiā regem facio, Nazanz.
Ἀναδηκαομαι, admordeor, Theophraſt. de caus. plant.
Ἀναδημα, ατος, τὸ, corona, Eurip. in Hippol.
Ἀναδηξις, ὁ, morsus, Theophr. de caus. ph. 3. c. 22.
Ἀναδιδασκω, edoceo, demonstro, Philo de mundo.
Ἀναδιδωμι, reddo, ἀναδιδοσθαι ἰσμιλω, exhalat odorem, Plutarch. Gaza in sum. Scrip. ἀναδιδωκε πολυν δακρυων, vim lachrymarum profudi.
Ἀναδικια δικη, iudicium irritum: Andocid. μητε δικην ἀναδικαι γενεσθαι, ne res iudicatæ rescinderentur. ἀναδικα ποιειν, irritum facere.
Ἀναδικτης, genus laquei, pedica, Varin.
Ἀναδινεω, ἀναδινεομαι, & Ἀναδινεω, ambulo.
Ἀναδιπλασιαζω, reduplico, gemino.
Ἀναδιπλασιασμος, ου, ὁ, reduplicatio.
Ἀναδιπλωσις, εως, ἡ, reduplicatio, repetitio.
Ἀναδιπλωσσω, π. ξω, perterrefacio.
Ἀναδιπλωσσω, cochlearī commisceo.
Ἀναδομη, ης, ἡ, ædificatio, κατασκευη.
Ἀναδοσις, εως, ἡ, distributio, cibi concocti diffusio in totum corpus, Alexand. Aphrod. ¶Item traditio, Gregor. τὰ χρεμενα ἐμοὶ διανεμητεον ἀναδοσει. ¶Item respiratio, scaturigo, Aristot.
Ἀναδοτικος, ὸν, ὁ, alimenta distribuens, Nazanz.
Ἀναδοτεον, ὸν, ἡ, restituendus, Poll. li. 7.
Ἀναδοχεις, & Ἀναδοχος, fideiussor.
Ἀναδοχη, fideiussio.
Ἀναδραμειν, sursum currere, recurrere.
Ἀναδρασσω, ἀναδρασσομαι, exigere.
Ἀναδρασις, ἡ, recursus, concursus, Theophr.
Ἀναδυσιμαια, hostiæ, victimæ, Hesych.
Ἀναδυεσθαι, mutare consilium, se reuocare Cicer. Hesych.
Ἀναδυω, emergo. Iliad. ἀ. αἰψα δ' ἀναδυτο πεδιοιο ἀλοιο.
Ἀναδυομαι, recuso, eiuro. Lucia. τοτε μεν ἐδη ἀναδυτικὴ αἰσυμβολος πρὸ ὑπηρετου, illinc iam retractas, renocásque promissum. ¶Item emergo. Iliad. ἀναδυ δ' αὐτις ἀνεδυσαν κυμα θαλασσης, i. emersit: ἀναδυομαι, ὑδατος, emergo è fonte, Apoll. ¶Pro renuo. Nonn.
Ἀναδυομενη, sic dicta est Venus è mari emergens, quam Apelles depinxit, Plinius lib. 35. cap. 10.

Ἀναῤῥύσεως, ἡ, emersio, fuga, ἀναφυγή.
Ἀνάῤῥυτος, indotata: Ilia. ἀνάῤῥυτον ἀγάλλω.
Ἀναῤῥέω, fleuo, sursum fero, occido, Iliad. ϛ.
Ἀνάῤῥητος, insperatus: Hesiod. ἀνάῤῥητα ταῦτα γένηται.
Ἀνασείζω, attollo, extollo.
Ἀνασπάω, ad vitam reuocor, Nonn. ἀνασπάσαι τοὺς ἐκ παίδων ἀθλήσαντας, i. ἀναβιῶσαι.
Ἀνασείω, pro ἀνασείω, efferuco, & effundo, in Epigram.
Ἀνασυρίσμα, μ. ἀπὸ τοῦ ἀνασύρω, & Ἀνασύρομαι, soluo, castra moueo, Aristoph. Herodot. ἀνασύρας ἀφορᾷ ἰδίῃσι τὰς νῆας, classem ad Isthmũ abducit.
Ἀνάσυρσις, εως, ἡ, castrorum motio.
Ἀνασύρω, ebullio ἀνασυρόμενος, feruefactus, Dioscor.
Ἀνασῶ, τω, inuestigo. Plat. τὰ ὑπὸ γῆν πάντα ἀνασῶ ζητῶν, omnia subterranea rimatur.
Ἀνασυρσις, εως, ἡ, motio castrorum. ¶ ἀνασυρσιν ποιεῖσθαι, fugam adornare, Vasa conclamare.
Ἀνασυρτόω, foris ianuam aperire, Aristophan. Interpr.
Ἀνασύω μ. ὑσω, fermento, Theophr.
Ἀνασχεδιάζω, delineo.
Ἀνασχίζω μ. ίσω, fuscito, instauro, Epigr.
Ἀνασύνομαι, induo. præcingor, 1. Petr. 1.
Ἀνασωτήριον, proprie ignem sepultum fuscitare. Quod Cic. dicit, Cuius ego nomine recrecor ipso, Gaz. οὗ αὐτὸς ἐγὼ τὴν ἀπαρχὴν ἀνασωτηρίσομαι.
Ἀναταλίω, & φιλοταλίω, regermino, pullulo: & germinare facio. Ezech. 17.
Ἀνατάλλω, foueo, defendo.
Ἀναθαῤῥέω, & Ἀναθαῤῥύνω, animos erigo.
Ἀνάθημα, ατος, τὸ, execratio, piaculum. ¶ Dicuntur enim ἀναθήματα sacri homines, quorum capita diis inferis dicata sunt. ¶ Ἀναθήματα autem sunt donaria dicata diis, Poll. lib. 1. ¶ Item statuæ.
Ἀνατιμάζω, deuoueo, detestor, Num. ca. 18.
Ἀνατρομέω, repesco, referuesco.
Ἀνάτασις, dicatio, ἀνάτασιν τῆδε ὅλων σφραγίδα ποιεῖσθαι, penes quos est imperii summa. ¶ Item cunctatio, dilatio, ὑπέρθεσις, apud Suid.
Ἀναθέω, recurro, cursito.
Ἀναθεωρέω, ἀσω, considero, recognosco, prospicio, Theophr.
Ἀναθεώρησις, εως, ἡ, consideratio, animaduersio.
Ἀνάθεσις, ἡ, recognitio.
Ἀνάθεσις, ἡ, consecratio.
Ἀναθάλλω, effloresco, Iliad. ἀνὴρ ἀναθαλλόμενος.
Ἀναθήματα, donaria quæ diis dicata suspraduæ aut collocantur in templis.
Ἀναθυμιατικός, votiuus, Aristoph.
Ἀναθλίβω, exprimo, elido, in Epigr.
Ἀνάθλιος, ον, imbecillis.
Ἀναθλίω, obturbo, perturbo. ¶ Item inquino.

Ἀνάθλωσις, confusio, perturbatio, infectus Plin. inquinamentum Gell.
Ἀνατινάσσω, tumultuor.
Ἀναθορών, profilio. ἀναθορὼν ἐκ τῆς σφαίρας, Plutar. in Camill. ἀναθορεῖν τὰ σώματα, mouere se à lecto.
Ἀναθρέω, considero. ἀναθρήσαντες, apud Thucyd. exponitur, φανερὸς γενόμενος, i. manifestatus.
Ἀναθρώσκω, ἀναπηδῶ, resilio, insilio.
Ἀναθύω, incitor ad libidinem, Aristot. li. 6. Animal.
Ἀναθυμιάζω, vaporo, suffio, suffumigo.
Ἀναθυμίασις, ατος, τὸ, & Ἀναθυμίασμα, ατος, τὸ, euaporatio, suffitus, Aristot.
Ἀναθυμιόομαι, euanesco.
Ἀναθύμιος, suffio, euanescere facio, Aristot. l. 5.
Ἀναθυνιάσω, σ. ησα, respuo. (Anim.
Ἀναθυμιάσαι, reclamo ἀναθοᾶν.
Ἀναιδία, ας, impudẽtia, impudens audacia. ¶ Dicitur & ἀναιδεία.
Ἀναίδησις, inhonorus, inglorius.
Ἀναιδέω, impudens sum, impudenter ago.
Ἀναίδην, impudenter promiscue, liberè.
Ἀναιδὴς, impudens. Ilia. δ. ἀναιδὴς ὀφθαλμός.
Ἀναίδητος, ὁ, ἡ, idem ἀναίσχυντος.
Ἀναιδῶς, impudenter, audacter.
Ἀναιδία, ας, nutrix.
Ἀναιδίσσω, concutio. Sophocl.
Ἀναίμακτος, ον, ὁ, ἡ, discalceatus, Suet.
Ἀναιμωτί, sine cruore.
Ἀναίμακτος, ον, ὁ, incruentus, sine sanguine, exanguis, incruentatus Tacit.
Ἀναιμακτία, ας, ἡ, sanguinis inopia, exãguis natura.
Ἀναιμωτὶ ἢ ἀναιμωτί, ἢ ἀναιμεί, sine cruore. Apollon. 2. ἀναιμωτὶ γ' ἐφίλωσα. alias ἀνημωτί.
Ἀναιμία, ας, ἡ, sanguinis priuatio.
Ἀναιμέδιον, portulaca, Hesych.
Ἀναιμος, ἢ ἀναίμων, ὁ, ἡ, exanguis, sanguinis expers.
Ἀναίνομαι, renuo, Ilia. i. οὐδ' ἀναίνεται, οὐδὲ καὶ ἄλλος, paruipendit. In Epigr. δόλιον μῦθον ἀναναφρίσω, partium memoria abiiciens.
Ἀναίμων, laniatus.
Ἀναίρομαι, suscipio. Hesiod. χεῖρ' ὑπ' ἀμφοτέρῃσι φίλεσθαι λευκὸν ἄλεσσαν, vtraque manu. ¶ Item excindor. Demosth. ἐξαναιρεῖσθαι εἰ τὰ λοιπὰ μὴ φανερὰ ἐγένετο καὶ ἀνήρητο αἱ πόλεις αὐτῷ. ¶ Ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκρούς, occisorum cadauera sepelire. ¶ Ἀναιρεῖσθαι τὰ γελοῖα, accusationem inducere. ¶ Apud Herodot. pro concipere & grauidam esse.
Ἀναίρεσις, εως, ἡ, abrogatio. ἀναίρεσις τῶν γενομένων, litis sublatio, Hermogen. ¶ ἀναίρεσις τῶν πεσόντων, cadauerum collectio, Plutarch. in Theseo.
Ἀναιρετέος, ον, ὁ, extirpandus.
Ἀναιρετὴς, οῦ, ὁ, interfector, occisor.
Ἀναιρετίζω, tumultuor.

Ἀναιρε-

Ἀναιρεσιμος, ὁ, ἡ, exitiosus, pernicialis Plin. pernicisabilis Tacit. peremptorius Apul.
Ἀναιρέω, respondeo, diuinum responsum reddo. Xen. ὁ θεὸς ἀνεῖλε ἀναιρεῖ, consulta respondet. ¶ Item occido, interimo, Pollux li. 6.
Ἀναίρω, tollo, sustollo, Euripid. erigo.
Ἀναίσθητος, non sentio.
Ἀναισθησία, ας, ἡ, sensuum priuatio, sensuum hebetatio, stupor.
Ἀναίσθητος, ον, idem.
Ἀναισθητέω, ἡσω, ἡκα, nihil sentio, torpeo.
Ἀναίσθητος, insensibilis Gell. insensilis Lucret. insulsus. Galen. ἀναίσθητος ἐστὶ παρὰ δόξαν πάσχειν, quæ patitur non sentit.
Ἀναισθήτως, insensibiliter, insulsè, stultè. Vnde ἀναισθησίαν ἔχειν, stupere, torpere, Plutar. in Solon.
Ἀναισιμόω, consumo, expendo. ἀναισιμώσας ἐν τῷ πάσῃ ἐγώ, Herodot.
Ἀναίσιμος, ον, τὸ, expensum.
Ἀναίσιος, ον, ὁ, ἡ, infortunatus, infaustus, inauspicatus, proteruus, difficilis.
Ἀνάϊσον, Odyss. τ. & Ἀνάϊσσον, Aristoph. πλ. incitor, surgo.
Ἀναισχυντῶ, sum impudens, Naranz. ¶ Dicitur & ἀναισχυντῶ οὐδὲν τούτου, me huius rei non pudet.
Ἀναισχυντία, & Ἀναισχυντίη, ας, ἡ, impudentia, inuerecundia, Plat. in Apolog. ἀναισχυντίαν Hyperid.
Ἀναίσχυντος, ὁ, ἡ, impudens, Aristoph.
Ἀναιτιολόγητος, ον, ὁ, nulli causę obnoxius. ¶ Ἀναιτιολόγητα, τὰ, causæ latentes & incompertæ.
Ἀναίτιος, ον, ὁ, insons, innoxius, Plutar. ἀναίτιος τῶν κακῶν, qui non est author malorum. ¶ Ἀναίτιαι, absque causa. Philo de mund. ¶ Item sine culpa inculpatè.
Ἀναίτιος, ον, ὁ, idem quod ἀναίτιος, insons.
Ἀναιχμάζω, cachinnor, Plato 1. de Rep. ἀναίσχυντα ἀναιχμάζοντα μᾶλα καρδύνου, id est sardonice profuseque risit.
Ἀναιωρέομαι, depono.
Ἀναιωρίζομαι, repurgo, Plutarc. in Anton. ἀναιωρίζεσθαι τὸ κάθαρμα τῶν πολίων, belli reliqui is repurgans. ¶ Ἀναιωρίζεσθαι dicitur luna quum solem quem interposita nobis abstulerat prætercunde reddit.
Ἀναγωγικὸς, ἡ, allegorici sensus & reconditi anagogica explicatio. Bud. Com.
Ἀναγωγικὸς, ἡ, ὁ, repurgandi vim habens.
Ἀναγάζομαι, & Ἀναγάζω, resideo.
Ἀναγαίζω, renouo.
Ἀναγέννησις, renouatio.
Ἀνάγκαιοι, carere liberti ingrati.
Ἀναγκάζω, incendo, accendo, ἀνάγκασε Herodot.
Ἀναγκάλω & ἀναγκαλίομαι, implorо, reuoco, Galen ἀξίωσις διδόναι ἀναγκαλίσασθαι, vires amissas reuocare. ¶ Item prædico, ὡς τοῖς ἐπὶ τῷ χαμαὶ ἀναγκαλεῖ, Thucyd.
Ἀναγκαλίδιος ἐκδύσις γαλῆς, profundo otio de-

tineri, Bud.
Ἀναγκαλυπτήρια, dies quo primùm retegebatur nouia nupta: & munera tum ipsi data.
Ἀνακαλυπτὸς, ὁ, ἡ, retectus.
Ἀνακαλύπτω, reuelo, Eurip. apertè loquor.
Ἀνακάλυψις, εως, ἡ, reuelatæ cuiusvis rei actio, quasique reuelatio.
Ἀνακάμπτω, redeo. Interdum deflecto de via. Ceber. εἰ δέοι τὴν ἀρχὴν ἀνακάμπτοντες.
Ἀνακαμψίφυτον, herba quæ & euulsa viuit, Hesych. Plin. li. 24. ca. 7.
Ἀνακαμψίπνους, reflexis lineis flans, vt Cæcias.
Ἀνάκανθος, ὁ, ἡ, spinis carẽs. ¶ Item pisces exosses etiam ἀνάκανθοι dicuntur.
Ἀνακάπτω, deuoro.
Ἀνάκαρσις, sursum versus, in acclive. Hippocr.
Ἀνακάρδια, fructus arboris Indicæ vocantur à recentioribus Græcis medicis.
Ἀνακαρπάνωτος, ὁ, ἡ, humilis vita & misera, Gell. ex Menand.
Ἀνάκαυτον, τος, τὸ, incendium.
Ἀνάκαψις, εως, ἡ, voratus.
Ἀνακείζω, frango, scindo.
Ἀνάκειμαι, recumbo. Aristoph. in Auib. ἅπερ ἐπὶ τοῖσι πᾶσιν ἀνάκειται, omnia hæc exte pendent. ¶ Thucyd. πάντων ἀνακειμένων πρὸς ἀνδρώπους ἐν ταῖς ναυσὶ, cum omnis illorum spes in nauibus esset. ¶ Item accumbere, Athen. li. 1. ἀνακεῖσθαι ἢ σκιᾷ δεῖ ἀνθρώπους. ¶ Ἀνακεῖσθαι τῷ Dat. pro intentum esse, vt ἀνακεῖσθαι τοῖς βιβλίοις κύβοις, &c.
Ἀνάκειον, τὸ, templũ Castoris & Pollucis, Thucyd. lib. 8. ¶ Ἀνάκεια illorum festa.
Ἀνακείρω, abscindo.
Ἀνακεκωκυῖα, apud Aristoph. exordasti.
Ἀνακεκλυσμένος, commisceo, confundo. Plutarch. in Rom. ἀνακεκλυσμένων καιρῶν ὑπὸ μεγάλων πόλεμων.
Ἀνακεμμὸς, vas quo affunditur oleum. Pol. li. 10.
Κάκεσε. Aduerb. in altis, supra, quietè. Plutarc. in Theseo refert Castor. & Poll. dictos fuisse ἀνακεσσάντων τῶν ἀστέρων ἀνομάσθαι, (vt Lapis interpretatur) à tristium amotione.
Ἀνακεφαλαίωσις, repeto per capita Hermog.
Ἀνακεφαλαίωσις, conclusio: Quintil. enumeratio.
Ἀνακήκιε, sursum feror exilio, Hesych.
Ἀνακήρυκτος, nec denunciatus, nec indictus, Cicer.
Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, præconio, declaratio. Poll. 4.
Ἀνακηρύττω, denuntio per præconem, Lucian.
Ἀνακησάσης, quicuisse. ἀνακήσασα.
Ἀνακινδυνεύω, periclitor, Herodot.
Ἀνακίνησις, εως, ἡ, excitatio, agitatio.
Ἀνακίνησις, εως, ἡ, exagitatio, præludium apud Platonem.
Ἀνακλάζω, clango, Bud. in Epist.
Ἀνακλαδεύσεις, Poll. 6. verbum est lusus ἐγκώμιον κωμικὸν, i. ἐγκώμιον σκώπτον.
Ἀνακλάζω, clango, reflecto, clamito.

Κναιδάω, μ. αὔσω, π. κα, defleo, vicissim fleo.
Ἀνάκλασις, repercussus solis Plin. reuibratio, Hygin.
Κναυμός, fletus.
Κνάω, verbero. Aphrod. li. 1. Probl. ἀνακνᾷ ἀπὸ τοῦ ἐκπίπτειν τὸ ἅλιον πρὸς τὴν ὕλαν, radios Solis ad virum reflecti.
Κναιδίζω, recedere, furripere se.
Κνάκλησις, incœptio rhythmi & melodiæ cui chorus accinebat, vide Bud.
Κνάκλησις, ις, ἡ, revocatio: ἐπάκλησις ἐπὶ μισεῖ, receptui cecinit. Plutar. in Fab.
Κναλαπάω, ῶ, excitans. Plutar. in Lycur. εἰς κλησεῖς λόγοι πρὸς ἀνδρείαν, orationes ad eō cordiam revocantes.
Κνακλίνομαι, discumbo, Odyss. ἀνακλίνεται ὀδὺ τῷ ἀριστερᾷ, dextro lateri incubat.
Κνακλιτήριον, τὸ, lectulus super quo quiescim⁹ interdiu. apud Lamprid. in Heliog.
Ἀνακλίνω, reclino, Lucian. de luctu, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἀγκάλην ἐπέθηκεν, in ulnis innixus.
Κνάκλισις, εως, ἡ, discubitus, accubatio Cic.
Κνακλιτικός, ἡ, ὁ, inclinatus, discubitorius Plin.
Κνάκλιτος, reclinatorius, reclinat⁹ Horat. reclinatus Ouid.
Ἀνακλύζω, μ. σω, ablŭo, Apoll. 2. Arg.
Κναιγυλίσω, gargarizare, uel fauces luere, apud Platon. in conuiuio. Hinc ἀνακγυλισμὸς, oris colluuio, gargarizatio Plin.
Κνακοί, Castor & Pollux.
Κνακοινωνέω, νήσω, σ. νηκα, communico.
Ἀνακοινόω, μ. ὦσω, consulo aliquem. Xenoph. ἀνακοινοῦσθαι τοῦ θεοῦ περὶ τῆς στρατιᾶς, deinde consulere. Plutarc. in Thes. ἀνακοινοῦν τὸν θεὸν τῷ θεοῦ φωνῇ, Dei responsum Pitheo communicauit.
Κνακοίνωσις, ὁ, communicatio, genus figuræ.
Ἀνακομίζω, adminiſtro. Homer.
Κνακολλάω, μ. ἥσω, π. κα, glutino.
Ἀνακόλλημα, gluten, Dioſc. li. 1. ca. 153.
Κνακόλλησις, εως, ἡ, glutinatio.
Κνακόλουθος, ου, ὁ, inconſequens.
Ἀνακομιζόμενοι φύκους ἢ σπογγιάς, algam ſpongiarii deferunt, Theophraſt. li. 4. hiſt. plant. cap. 7.
Ἀνάκομιδή, reditus, recuperatio, receptio, apud Demoſth. receſſus.
Κνακομίζομαι, recipio, recupero, Xenoph. ¶Item redeo. animum recipio, Galen. ἐκ νόσου ἀνακομίζεσθαι, ex morbis conualeſcere, Plutar. in Publ. ¶Item refero, reddo. Polyb.
Ἀνακομίζω, μ. ἰσω, π. ικα, infero, induco, reporto ¶Item curo, medelam adhibeo, recreo. Et conualeſco.
Κνακοπῶ, ἀνεκόπην, repullulaſco Colum.
Ἀνακοπῶ, ſolubuluere.
Κνακοπίζω, ſ. aculor, emitto.
Κνακοπή, ῆς, ἡ, impedimentum, repercuſſus ¶Item reciprocatio. Ariſtot. de mund. ¶Item ἀνάκρουσις, inhibitio.
Κνακόπτω, arceo, impedio, retundo. Lucian. τὸ μὴ ἀνακόπτειν τὰς ἐπιῤῥοάς.
Ἀνακος, ον, non indigens medela.
Κνακούω, non audio, non obedio.
Κνάκουστος, ου, ὁ, ἡ, inauſcultabilis.
Κνακουφίζω, ſubleuo, alleuo, attollo. Sophoc.
Ἀνακούφισις, ἡ, alleuatio & alleuamentum Cic.
Ἀνακούω, exaudio, obtempero, ὑπακούω.
Κνακρεδασμός, ὁ, κνακρεδάω, vibro.
Ἀνακρέκω, moneo, στὰν, στυλόω.
Ἀνακρώζω, exclamo, ſuccłamo, Ioſ. 5.
Ἀνακρᾶσις, permixtus.
Ἀνάκρασις, εως, ἡ, temperatio.
Κνακρατής, ἐς, robuſtus.
Κνακρατία, ας, ἡ, totis viribus, omni diligentia.
Κνακρεκκάζω, ſono, loquor, in Epigr.
Ἀνακρίμνημι, & Κνακρεμάννυμι, & Ἀνακρίνω, ſuſpendo. Herodot. ἀνακρίμνασιν ἐς ἀκρέα λαι, in arce ſuſpenderunt. Æſchin. ἀνακρεμάννυσι τοῦ ἐκπίδιον, ſpe ſuſpendens.
Ἀνάκρασις, idem quod ἀνάκρουσις.
Κνακρίνω, & Ἀνακρίνομαι, diſcutio, diſcerno ſciſcitor. Plato νόμ. ς, τὸν περὶ ἀκεσθενείας, percontari ſæpius. ¶Aliquando forenſis eſt dictio, Latinè Quærere, & legibus vindicare. Plutarc. de Aud. ἀνακρίνειν περὶ ἀνακλήσεως τοῦ ἐν αἰτίᾳ γεγονότος, quomodo habenda ſit quæſtio.
Κνάκρισις, εως, ἡ, diſquiſitio, examen, Plato de Leg. 5.
Κνακριτικὸς, ἡ, ὁ, interrogatiuus.
Κνακροτέω, applaudo, edo plauſus.
Κνακροτόβα, genus ſphærici luſus.
Κνάκρουσις, εως, ἡ, receptus. Thucy. ἀνακρούσασθαι ἐκ τόσου ὀλίγου ἐς πλέθρα. ¶Item præludium.
Ἀνακρούω, inhibeo, reuoco. ἀνακρούσας τὸ ζεῦγος ἔπαυσε, currum retraxiſſe, Plutarc. in Alcib. ¶Item præludo.
Ἀνακτάομαι, recupero, reparo. reſtituo, mihi adiungo, concilio, recreo. Ariſtot. 2. Oecon.
Κνακτες, dii, reges. regii filii, vel fratres.
Κνακτορίδαι, reuocant, Dioſc. li. 5. c. 10.
Κνακτίζω, reædifico, recreo, Naxanx.
Ἀνάκτισις, ἡ, reconciliatio, recreatio.
Κνακτόβιος, regalis, in Epigr. ἀνακτόβιος δόμος, regalis ſedis.
Ἀνακτορία, imperium, regimen.
Κνάκτορον, templum Caſtoris & Pollucis, Dem. ¶Statua, Eurip.
Κνάκτωρ, ορος, rex, imperator. in Epigr.
Κνακυέω, abortum facit, ἀμβλίσκω, Ariſtot.
Κνακυκάω, permiſceo, agito. Ariſtoph. in Plut. τὰ φαρμακ' ἀνακυκῶσα τοῦ κίκνου, &c.
Κνακυκλέω, mente reuoluere, repetere, retractare. Hermog. vſitata & trita.
Κνακύκλησις, εως, ἡ, circuitus.
Κνακυκλόω, repero, inculco.
Κνακύκλωσις, circuendo actio, circinatio Vitr.
Κνακυλίω, reuoluo, ſurſum voluo, Lucian.
Κνακυμβαλίζω, ſurſum, deorſumque me voluo cum ſtrepitu, Euſtath. Ilia. ε.
Κνακυρτῶ, ſtertere, Varin.

Κνακύφω, ſuſpicio. ἀνακύπτω πίνων, collum quū bibit reſupinat. Ariſtot. ¶Spe erigor animóque recreor, Xen. & Herodot. ¶Subſilio, ſubſulto. Heſych.
Ἀνακυρίσσω, ἀς, gravitas atque authoritas, Hippocr. li. de νούσοις.
Ἀνακωκύω, deploro.
Ἀνακωλύω, arceo.
Ἀνακωμῳδέω, decanto, comicè dico.
Ἀνάκωμος, breuiſſima tunica, Plutarc.
Ἀνακώς, prudenter, Hippocr. ¶ἀνακῶς ἔχειν ἀυτῷ, apud Thucyd. eos obſeruo, Galen. regiè ac magnificè, βασιλικῶς.
Κνακωφάω, exurdare, Ariſteph.
Κνακωχίζω τὰ ἡνιόχου, currum retinere atque inhibere, Sophoc. ¶Item ignauè pugnare. Propriè verò de naui cum ſtatione relicta è portu in altum retrahitur, ne ſcopulis illidatur.
Κνακωχὴ, ἡ, inducię, pax ſequeſtra: ἀφὸ τοῦ ἄνω τοῦ ἀνακῶ ἔχειν ſpatium, Gal. apud Hipp.
Ἀνακωχίζω, & Ἀνακωχίω, reficio, recupero. ἀνακωχίζεσθαι αὐτὸν, ad ſe redire, Demoſth. ἀνακωχίζεσθαι ἐκ βραχέος τοῦ πόνου, à morbo reſpiro. Thucyd. ¶Reſumo, repero. ἀνακωχίζεσθαι εἰς μνήμην, memoria repetere oportet. Plato de Legib. ¶Item epulo excipio: ἀνακωχίζεσθαι, ἐστιᾶσθαι, accipere humaniter, Plutar. ¶ἀνακωχικὰ φάρμακα, quibus vires reparantur.
Ἀνακωχόω, reſplendeo, reluceo. Xenoph.
Ἀνάλγητος, ου, ὁ, ἡ, ſine dolore, doloris expers.
Ἀνάλγησία, ας, ἡ, doloris vacuitas, Plutarch. in Public.
Ἀνάλγητος, ου, ὁ, indolentia, ſtultitia.
Ἀνάλγητος, ὁ, ἡ, dolore carens, ſtupidus, hebes. Lucian. ἀνάλγητος τοῦ πόνου ἰσχυρὸς, nō dolent ei lumbi.
Ἀνάλγητος, inhumaniter. Sophoc. καὶ πῶς ἄθαπτον ἐᾶν δῆτ' ἀνάλγητος βασεὺς, ne inſepultum tam crudeliter eiiciat.
Ἀναλδαίνω, augeo. & Ἀναλδέω, Nonn.
Ἀνάλδης, non alens, non creſcens, Hippoc.
Ἀνάλειπτος, contero.
Ἀναλείχομαι, decerpo, ſublego. Lucia. in Gallo & oculis percurro, Plutarc. in Lycur. ἀναλείχεται τὸν χρόνον, tempus ſupputo.
Ἀνάλεξις, excipio, ſublego, deligo, colligo. Philo de mund.
Ἀνάλεκτος, ατος, ὁ, ἡ, immitis.
Ἀνάλειχω, lambo, delingo.
Ἀνάλεκτα, τὰ, reliquiæ ſub menſa. Martial.
Ἀνάλεκτος, ὁ, ἡ, lectione multa exercitatus & memoria ita firma, vt quicquid legerit vel audierit, habeat in numerato.
Ἀνάλεκτος, puluilli quibus conſtipāt ſcapulas puellæ, vt videri habitiores poſſint, Cęl. li. 7. & Ouid 3. de arte.
Ἀνάλεκτος, collectus. ¶Pro libro collectaneorū vſus eſt Senec.
Ἀνάλημμα, ατος, τὸ, fulcimentum, ſuſtentaculum, ſuſtentatio, ſuſtentamentum, ſuſtentatorium, ſuſtentatus, ſuſtentatum, ſuſtentatorium, ſuſtentatus, ſuſtentatum, ſuſtentatorium, ſuſtentatus, ſuſtentat

Ἀνάλωμα, impensa. Thucyd.

Ἀναλωτής, οῦ, ὁ, idem.

Ἀνάλωτος, ὁ, ἡ, dispensator, confector Cic.

Ἀναλωτικός, ἡ, ὁ, consumens, impendiosus, Nazianz.

Ἀνάλωτος, inexpugnabilis. ἀνάλωτος ὑπὸ πραγμάτων, peruniis inuictus. Plutar. in Peric.

Ἀναμανθάνειν, denuo discere, Hesych.

Ἀναμαλάττειν, remollire, de integro subigere & rundere.

Ἀναμάξευτος, denius, plaustris inhabilis, Herodot.

Ἀναμαρτησία, ας, ἡ, innocentia.

Ἀναμάρτητος, insons, impeccabilis Gell. Galen. li. 1. ad Glauc. ἀναμάρτητος εἶναι δεῖ πρὸς ἰάσεις, minimè errauerit circa curationes.

Ἀναμαρτητὶ ζῆν, Isocr. innocenter viuere. ¶ ἀναμαρτητότατα τῶν πολιτῶν, Xenoph.

Ἀναμασᾶσθαι, ᾶται, ᾶσθω,

Ἀναμασσᾶσθαι, ττᾶται, ττέσθω, ruminо: translatè pro consideratius aliquid mente versо. Aristoph. in Ves. ῥημάτιά τι παρέχει' ἵνα σοι καὶ μασσᾶσθον.

Ἀναμασσητής, perscrutor, inuestigo, ἀναζητητής.

Ἀναμαχλοῦσθαι, ornatus ex mundo muliebri, vt pulueilli sine pulueinuli, & fasciolæ pectorales, Poll. 5. & Hesych.

Ἀναμέμβλωται, vel potius ἀναμέμπτως, non habentes nexus, enodes. Hesych.

Ἀναμηθῆναι, exprimo, pinso & subigo: Aristo. μὴ ἐν δυσὶ χειροῖν ἀναμηθῆναι, in mortario rotundo tundebar.

Ἀναμῆσαι, idem. ¶ Item luo: Herodot. ἀναμῆξαι ἐμὴν κεφαλὴν φέρω, meo capite fero & pendo.

Ἀναμήσασθαι, repello, expugno. Aristot. degenerat animal. ἀναμήσασθαι ἡ φύσις ὑπὸ πλήθους φθορᾶς, i. rependitur à natura interitus multitudine.

Ἀνάμιτος, ἴππος, equus sessoris expers, Xen.

Ἀναμολγητος, ου, ὁ, non emulctus, vel qui mulgeri nequit.

Ἀναμολλᾶσθαι, remere, denegare, Hesych.

Ἀναμολπεῖν, cano, ordior, decanto.

Ἀναμύνειν, vel ἀναμύνεσθαι, præstolor, operior, Xenoph. τῶν ἀφ' ἑλκῶν ἐπιθυμίαν ἀναμένειν, Isocrat. ἀναμένειν ἐν τοῖς ἤθεσι, in moribus persistо. Nazianz.

Ἀναμὲν, vicissim.

Ἀνάμεσος, ὁ, medius, mediamus, Herodot. ¶ ἀνὰ μέσον, i. in medio.

Ἀνάμεστος, ὁ, ἡ, plenus, refertus, Lucian.

Ἀναμίγνυμι, ὀμι, σω, ξω, impleo.

Ἀναμιμνεῖν, vel ἀναμιμνῄσκεσθαι, remetiri. ἀναμιμνῆσαι μὴ δίκαιον, Eurip. admetiens lachrymas, i. imperiens. Liban. ἀ μεγεθῶν κίνδυνος ἔστιν ἀναμιμνῆσκεσθαι τὰ δεινά, pericula adeunt, vt periculum remetiri dixit Plin.

Ἀνάμιτος, ὁ, ἡ, immensus.

Ἀναμέτησις, ως, ἡ, dimensio, mensura, ἀναμέτησις τῆς ὑδατώσεως πρὸς τὴν πρὸς χεῖρα, auro felicitatem metitur. Plutar.

Ἀναμυκᾶσθαι, ruminо.

Ἀναμιμνήσκειν, recommoniscor Plaur.

Ἀναμίγνυμι, permistè Cic.

Ἀνάμιξις, & Ἀναμίγνυμι, σω, immisceo: Plutar. in Pericl. πρὸς ἀνθρωπίνας χρείας ἀναμιγεὶς τῷ ἀεὶ τῷ ad vsus humanæ societatis virtutem accommodans.

Ἀναμίλλητος, non contentiosus nec litigiosus, non concertatorius Cic.

Ἀναμιμνήσκομαι, σομαι, reminiscor: Demosth. ἀναμιμνῆσαι πρὸς ἑαυτὸν αὐτούς, vobiscum reputate. Isocrat. τὰς τῶν παλαιῶν πραγμάτων ἀναμνήσεις. ¶ Et cum præpositione περί: Plato de Rep. li. 1. ἀναμιμνησκόμενος περὶ τῶν ἀφροδισίων καὶ περὶ τούτων, rei venereæ memores.

Ἀνάμιμνα, expecto, Accusat.

Ἀναμίξ, permistè Cic. promiscuè, gregatim.

Ἀνάμιξις, communis conuersatio, commistio.

Ἀναμισγεῖ, permisceo, remisceo Horat.

Ἀναμισθοῦσθαι, ώσομαι, σασθω, σω, capio mercedem.

Ἀνάμιτμα, accensio, ignitum quid. Eustath.

Ἀνάμνησις, ἡ, recordationes.

Ἀνάμνηστος, ὁ, ἡ, enodis.

Ἀναμνήσασθαι, μνῆσω, vel ἀνάμνησις, facio reminiscі: Dem. ἐμὲ ἀναμνήσατε, ne mihi in memoriam regeras. Odyss. ταῦτα μ' ἀνέμνησας, hæc mihi in memoriam reduxisti.

Ἀνάμνησις, idem quod ἀναμνήσασθαι.

Ἀνάμνησις, εως, ἡ, memoratus Gell. recordatio.

Ἀναμνηστικός, ὁ, ἡ, facilè reminiscens, memoria excellens, memor.

Ἀναμονή, ῆς, ἡ, remansio Cic. patientia.

Ἀναμορμύρειν, & ἀναπομύρειν, imprimo, inuro, quasi tergendo imprimendóque imbuo, Bud. Comm.

Ἀναμορμύρεσθαι, ebullire, bar. strepere. Hesyc.

Ἀναμοχλοῦσθαι, submouere. ἀναμοχλοῦσθαι πύλας, Eurip. soluo portarum claustra & repagula.

Ἀνάμωλος, ὁ, ἡ, quem fallere non possis.

Ἀναμένειν, suspicere, ἀναβλέπειν.

Ἀνανδρος, ὁ, ἡ, certus, indubitatus.

Ἀναμφιβολία, ας, ἡ, indubitabilis Quintil. minime dubius. ἀναμφιβόλως ἔχει, firmiter tenere.

Ἀναμφιδόξως, indubiè, proculdubio Sueton.

Ἀναμφίλεκτος, ὁ, ἡ, minimè dubius. ¶ Ἀναμφιλεκτότατος, sine contradictione Quint.

Ἀναμφίλεκτος, ὁ, ἡ, indubius. ¶ ἀναμφιλέκτως, sine controuersia, sine dubio, Xenoph.

Ἀναμφισβήτητος, ὁ, ἡ, non ambiguus. ¶ ἀναμφισβητήτως, proculdubio, citra controuersiam.

Ἀναμφίστασις, ως, ἡ, cuiratio Plin. Plato in Leg. ἀναμφίστασις δίκης. ¶ Item viduitas.

Ἀνανδρος, ος, ον, viro carens, innupta, parum virilis. Plato de Leg. ¶ ἀνάνδρως, ignauiter, effeminatè Cic.

Ἀνανεάζειν, renouo. ἀνανεάζειν αὐτούς, apud Aristoph. repuerascere & inuenari.

Ἀνανέμεσθαι, recensere, Herodot. lib. 1. ἀνανέμεσθαι τὰς ἐπεξῆς τὰς μυτίλους.

Ἀνανεοῦσθαι, instauro. Isocrat. ἀνανεώσασθαι πανηγύρεις ξένας. ¶ Item in memoriam reduco. Quintil.

Quintil renouare memoriam. Lucian. ἱερὰ πατέρων ἀνανεούμενα & Bud. Comm.

Ἀνανεωμα, ατος, τὸ, idem.

Ἀνανήκεστος, ὁ, ἡ, qui non remittitur, Porph.

Ἀνανεύσεις, εως, suspectus, repulsa, renutus Plin.

Ἀνανεύειν, ευσω, renuo. Plaut. 1. de Rep. ἀνανεύειν ἐς ἀδιδυΐας, annuis & renuis. ¶ Item suspicio, & ἀνανεύειν, sursum oculos attollo.

Ἀνανέωσις, εως, ἡ, renouatio.

Ἀνανηπιάζειν, repuerasco.

Ἀνανηπιάσαι, idem.

Ἀνανθίσαι, jugulare, ἀφαίρει Hesych.

Ἀνανήφειν, ω, ψω, ψομαι, proprie ad sobrietatem redeo.

Ἀνανήχεσθαι, emergo, enato, Philo de mund.

Ἀνανθίζειν, ἀνθήσω, refloresco.

Ἀνάνθητος, ὁ, ἡ, floribus carens, Theophrast. li. 1. hist. plant.

Ἀναίτιον, τὸ, innocuum. κατ' οὐδενὸς τῶν αἰτίας.

Ἀναπαμὰ, distributio, recensio.

Ἀνανεοσθαι, ώσομαι, ώσω, remorbesco. Fest. Neutr.

Ἀναπαράδοτος, cui nullus est æmulus. ἀνάπαλιν ἀναπαράδοτος ἐγένετο, Herodot. exercitus cui nemo resistere potest.

Ἀνάπαυστον, vbi aliqua orationis pars non redditur: vt Iliad. ὁ. Ἀλλ' οὐ μὲν δύνατον γάρ μεμαότ' ἀχαιοί, deest παυσώμεθα ἰοῦ γάμου.

Ἀνάπεος, ος, ον, ἡ, arduus, difficilis, accliuis, Plat.

Ἀναπεπλῆσθαι, contra quem non ausis oculos tollere.

Ἀναπολόγητος, cui contradici non potest, Iosep. ¶ Ἀναπολόγητος, sine contradictione.

Ἀναπολόγητος, ὁ, ἡ, cui contradici nequit, manifestus, clarus. ἀναπολόγητος ἱκετηρία, supplicatio non repudianda. Plutar. in Themistocl. ¶ Ἀναπολόγητος, citra contradictionem Cic.

Ἀναπολόγητος, ὁ, cui contradici non queat. ¶ ἀναπολόγητον, in quod non aliquid dicitur, Cicer.

Ἀναπολόγητος, ὁ, ἡ, angustus, arduus, Thuc.

Ἀναπολῶσθαι, ώσομαι, ωσθω, exsolio, excreo.

Ἀναπλεῖν κατὰ πλοῦτον, immensa garrientes, Theocr.

Ἀνάξ, ακτος, ὁ, rex, imperator. ἀνὴρ τὸ ἀνάκτορον τὸ καλεῖν δι' ἀξ in fœmin. gen. apud Æschyl.

Ἀναξαίνειν, ciscerpere, lacerare, Aphrod. li. 1. Probl.

Ἀναξηραίνω, asticco, exicco.

Ἀναξήρανσις, εως, ὁ, siccitas, aridita.

Ἀναξία, ας, ἡ, indignitas: apud Æschyl. regnū.

Ἀναξιδώρα, Ceres. ἀνάγκαιον τὸν καρπὸν ἐκ γῆς.

Ἀναξιοπαθεῖν, indignè ferre, Plutarch.

Ἀνάξιος, ον, ὁ, indignus, degenerans. Genit.

Ἀναξίως, indigne, immeritò. ἀναξίως ἐμοῦ, præter dignitatem vestram.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ὁ, fœminale, fœmorale, subligaculum. Eustath. significare ait quod Romani braccion dicunt. ¶ Est & ἀναξυρὶς, genus quoddam lapathi seu rumicis herbæ, Dioscor. li. 3. cap. 143.

Ἀναξύειν, abrado. ἀναξυσθὲν λίθος, expolitus lapis.

Ἀνάπαιστος, ὁ, pes metricus, constans duabus brevibus & vna longa. ¶ Ἀνάπαιστα, sine ᾠδὴ ἀναπαιστική, proprie chori canticum, quod decantabatur in parabasi & in conuersione ad populum. Suid. Hesych.

Ἀναπαιστρίδια σφῦρα, malleі fabrorum.

Ἀνάπαιστος, repercutio.

Ἀναπάλη, genus fuit tripudii, Athen. li. 14.

Ἀνάπαλιν, ex contrario, e diuerso, Hermog.

Ἀναπαλλαγή, palpito.

Ἀνάπαλσις, Aristot. vibratio, quassus Cicer.

Ἀναπαλτικός, quatio. vnde ἀναπαλτικὸς.

Ἀναπαυτικός, ἀναπαύσω, ὁ, ἡ, sublimis, elatus.

Ἀναπαυτικὸν ἄδειν, murare sententiam, more Parthorum.

Ἀναπαύεσθαι, præludere carmen.

Ἀνάπαυσις, εως, ἡ, vniuersus.

Ἀναπαύω, impono, circumuenio.

Ἀνάπαυλα, ας, ἡ, Ἀνάπαυσις, requies. Aristoph. in Ran. Plat. ῥήμασιν ἀναπαύεσθαι μετὰ τοῦ ὕδατος, i. diuersoria.

Ἀνάπαυσις, εως, τὸ, quies.

Ἀναπαύομαι, σομαι, quiesco, interquiesco Cicer. Lucian. in Anachars. ὅτι κρείττων μισθὸς ἀναπαύεσθαι τῶν πόνων, à labore se in otium recipere. Deficio, morior: Herodian. ὀλίγον τινὰ χρόνον ἀναπαυσάμενος τὴν ἡμέραν, vbi nocte diemque superuixisset, fato functus est. ¶ Item donor immunitate, apud Demosth.

Ἀνάπαυσις, requies, laboris remissio: Quintil. respiratio & mora alicui clausulæ.

Ἀναπαυστήριον, signum castrametandi, Poll. li. 4.

Ἀναπαύω, recreo. Xenoph. ἀναπαύεσθαι σεαυτόν.

Ἀναπείθομαι, credo, acquiesco, assentior.

Ἀναπείθω, ομαι, solicito, persuadeo, Aristoph. πῶς ἔστι τοῦτ' ἀναπεῖσαι ἡμῖν; hoc vis nobis persuadere.

Ἀνάπειρα, ας, ἡ, experimentum, communis vsus. ἀπείρατα λαμβάνειν, facere periculum Cic. ¶ Item meditatio & exercitatio. Polyb. ¶ Significat & tibialem rhythmum, Hesych.

Ἀναπειράω, & Ἀναπειρῶμαι, ῶμαι, experior, operam do, tueditor, iterum experior.

Ἀναπείρειν, penetro, traijcio.

Ἀναπεισμάτια, τὰ, rudentes scenici, quibus per tractoria organa latentes personæ sustollebantur in scenam. Poll. li. 4.

Ἀναπεισμάτιον, ὁ, suasoria, quæ fidem auditoribus facere possit: Aristoph. πρὸς ταῦτα ἀναπεισμάτια, apta ad persuadendi, & (vt Plautus dixit) persuastrix.

Ἀνάπεσις, εως, ἡ, palam factus.

Ἀναπεπλασμένος, resalescens. ἀναπεπλασμένος.

Ἀναπεπλεγμένος, præterita reputo, Lucian.

Ἀναπεπτωκώς, Bud. Com. &

Ἀναπεπτωκὼς, remitto, emitto. Aphrod. βλέφαρα ἀναπεπτωκότα ἀδιαπνοίαν δυσπαθῆ.

Ἀναπεπτωκώς, Ἀναπεπτωκὼς, ἡ, Ἀναπεπτὸς, ex-

cendo, aperio. ἀνατρωπάω & εἰς βορειᾶ τάττω, templum in Boream versum. Plutar. in Themistocl.

Ἀνάπτυσις, εως, ἡ, relaxatio. Alex. Aphro. 1. Problemat.

Ἀναπτύω, μαι, subuolo, volo.

Ἀναπύλωμαι, coquo, recoquo.

Ἀναπυρίζω, reddo, scaturio. Hesych.

Ἀναπύω, μ. ισω, exilio. in μέσον ἀλλαπεδίσκειν. Plato.

Ἀναπυτίζωμαι, agglomero, glomero.

Ἀναπτίζω, μι ίσω, certus sum: retorqueo, Aristot. ἀναπτίζοντες ἀπαλύουσι τὰ βιβλία, bobycia retorquentes.

Ἀνάπτυξις, membri cuiusuis mutilati vitium, siue vitiatio Senec. partis vitiositas Cicer. Aristoph. in Pluto.

Ἀνάπυος, ὁ, ἡ, cæcus, mancus, Plutarc. in Public. πάσης γὰρ αἱ κύουσαι γαμέτας ἐξέβαλον ἀνάπυους, omnes enim grauidæ mulieres imperfectos pueros edebant.

Ἀναπυρία, oblædo, mutilo.

Ἀναπύρωμαι, replco, Genit. & Accus. Plutarc. de adulatore, ἀναπιμπλάναι τῶν ἀκροωμένων φιλήδονα ἀκοάς.

Ἀναπύω, imbibo, haurio.

Ἀναπωλέω, reuendo, iterum vendo. Poll. lib. 7.

Ἀναπείθω, decido ad animum transfertur. De mostli. Λύσιππε μὴ γοῦν ἀναπτοηθῇς ἄνω, vereris ne concidere animis. ¶ Pro accumbere, ἀναπεπτῆσθαι τῷ γλωσσῷ, vel τῇ γῇ. Matth. 15. Marc. 8. ¶ Xenoph. in Oecon. pro incumbere remis vtitur.

Ἀναπτύω, confido, spero.

Ἀναπτῶ, ἡ, ἀναπτήσομαι, aperio, aperior, Nicand. in Alexiph.

Ἀναπυλίζω, geminare, ἀναπυλίζειν. Hippocr.

Ἀναπυλόομαι, fallor. Deponens.

Ἀναπλάττω, & Ἀναπλάσσομαι, fingo, i. commini scor. formio: Lucian. οἱ δ' ἀναπλασσόμενοι ἀνάπλασται, homines formasti. ¶ Ἀνάπλασις, εως, ἡ, rerum in somnis obuersantium imaginatio, figuratio Quintil. ¶ Ἀνάπλασμα, ατος, τὸ, & Ἀναπλασμάτιον, τὸ, figuratio, commentum, figmentum.

Ἀναπλάω, redimio, cæsariem colligo, implico.

Ἀναπλέω, renauigo, supernato, fluito, aduerso amne naugo. ἀναπλεύσαντες δὲ καὶ ἀναπλέοντες εἰς τὸν ποταμὸν, Thucyd. i. nauigantes.

Ἀνάπλεως, plenus. Lucian. ἀνάπλεως ἀλαζονείας.

Ἀναπλήθω, μ. ωσω, impleo: Apoll. μεταξὺ δὲ ἀναπλῆσαι, satum explere, mori.

Ἀναπλημμυρέω, redundare, effluere.

Ἀναπλοφέω, μ. ήσω, penso, seu compenso.

Ἀνάπλησμα, ατος, τὸ, expletio Cic. explementum Senec.

Ἀναπλήρωτος, ὁ, idem.

Ἀναπληρωτικός, ἡ, ὁ, replens.

Ἀναπλαστικός, ἡ, ὁ, madefaciendi vim habens.

Ἄναπλος, qualis renauigatio: τῷ ἀνάπλῳ χέρσου

ἐστι, pons per quem remeatur à naufragio. Thucyd.

Ἀναπλούμενος, qui repletur, adolescens, Dioscor. li. 2. Alii vertunt dehiscens ac sese pandens.

Ἀναπλόω, explico. ἀναπλωθεὶς, explicatus.

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio. Macrob.

Ἀναπλώω, renauigare. Cic. soluere classem.

Ἀνάπνευσις, εως, ἡ, respiratio, Apoll. 2. Arg.

Ἀναπνευστικός, spirabilis Cic. ¶ τὰ ἀναπνευστικὰ, meatus spirandi, spiracula Virgil.

Ἀνάπνευστος, ὁ, ἡ, ὁ, spiritus expers, Hesiod.

Ἀναπνέω, μ. εύσω, π. εὐφηκα, respiro: Apoll. ἀνέπνευσεν ἀπὸ φόβου.

Ἀνατνοή, respiratio, spiritus, halitus, Aristot. de mund. ¶ Pro aura & vapore, Basil.

Ἀνάπνοια, ας, ἡ, idem.

Ἀναπόβλητος, ὁ, ἡ, qui amitti non potest.

Ἀναπόγραφος, qui æstimationem bonorum suorum non professus est, nec in censum detulit, incensus apud Cicer. & inscriptus Varroni.

Ἀναπόδεικτος, ου, ὁ, ἡ, improbabilis, Nazanz. ¶ Ἀναποδείκτως, Aduerb. sine probatione.

Ἀναποδίδωμι, reddo, rependo, Actiu.

Ἀναποδίζομαι, quæ iterum expenduntur.

Ἀναποδιστής, scriba, notarius.

Ἀναποδίζω, ισω, π. εκα, impedio. ¶ Item retrogradior Plin. & retroeo Quintil. repedo Cic. ¶ Aliquando pro reuoco: Herodot. ἀναποδισμὸν ἄλλου ἀνεπόδιστον ἑωυτῷ, nusquam alibi seipsum reuocauit. & Æsch. πολλάκις ἀναποδίζει τὸν χρόνον, i. sæpe reuocabant.

Ἀναποδισμός, ὁ, diligens inquisitio, regressus.

Ἀναπόδοτος, ὁ, ἡ, ὁ, non redditus.

Ἀναποδραστος, ὁ, ἡ, ὁ, inenitabilis, Aristot.

Ἀναποιέω, μ. ήσω, formo, efficio, reficio Plaut.

Ἀνάποινος, ου, ὁ, ἡ, præmio carens, gratuitus, Iliad. ὃς κούρῃ ἀνάποινα, ἀλόχῳ, i. sine muneribus.

Ἀνταποκρίνομαι, contrà respondeo.

Ἀνάποκριτος, ου, absque responso.

Ἀνάπολος, ὁ, ἡ, ὁ, ieiunus, infructuosus.

Ἀναπολέω, μ. ήσω, verso in animo. ¶ Item pro rumino: Ælian. μόνοι δὲ ἀναπολοῦσι σκάρος ἢ ἕρφος καὶ κάνθαρον, Plin. li. 9. ca. 17. Scaro datur principatus, qui solus piscium dicitur rumi nare.

Ἀναπόληστος, ὁ, commemoratio, repetitio.

Ἀναπολητικός, ὁ, ἡ, commemorabilis.

Ἀναπολαύω τῶν δακτύλων, concrepare digitis, Cicer. τῶν δακτύλων κροτεῖν ἢ κρημνίζειν.

Ἀναπόλογητος, inexcusabilis Ouid.

Ἀνάπολος, indissoluta, indissolubilia Cic, insolubilia Quintil.

Ἀνάπομπος, ὁ, ἡ, ὁ, non permixtus.

Ἀναπομπὴ θησαυρῶν, ratio eruendi reperiendique thesauros.

Ἀνάπομπος, qui remittitur, Lucian. de luctu, ἀναπόμπους πολλοὺς εἰς τὸν βίον ἀφιέναι τῶν

Ἀνατπό-

Ἀνάπλεως, illotus, impurus, Aristoph.

Ἀνάπομπος, ὁ, impedimentum.

Ἀνάποτμος, ὁ, ἡ, indelebile Ouid.

Ἀνάπραξις, εως, ἡ, q. reuenditio.

Ἀναπράττω, μαι, ξω, π. χα, æstimo, ἀναπράττω χρήματα, pecunias exigo, Thucyd.

Ἀναπρήθω, incendere, ἀνεπρήσθη. ¶ ἀναπρήθεται δάκρυα, cum suspiriis & anhelitu effundens lachrymas. Homer. ¶ ἀναπρήσω, Gale. apud Hippocr. perforare.

Ἀναπρόθυρος, ὁ, ἡ, vestibulum liménque domus aspiciens, Hesych.

Ἀνάπταιστος, non offendens.

Ἀναπτάω, subuolo, Sophocl.

Ἀναπτέρωμαι, auolare facio, attollo spe bona, Xenoph. 3. ἱππικ.

Ἀναπτερύσσω, alæ. cap. 4. Apocal.

Ἀνάπτεσθαι εἰς σκύθας, fugere in Scythas.

Ἀνάπτομαι, reuolo, subuolo, Chrysost.

Ἀναπτεσσίφορος, apud Hesych. ὁ ἀναπτῆς, miluus.

Ἀναπτικός, ου, ὁ, incendiarius, Tranq.

Ἀναπτίλλομαι, stupesco.

Ἀνάπτυμα, pro alligo. Eurip. in Med. ἐκ τῆσδ' ἀναπτύγματα πρωτόστολα κόμαν. ¶ Item pro κάλυμμα, Apollon. 2. Arg. ἀνάπτυμα ἐκ κεφαλῆς ἔκτισαν. Pro induor. lib. 6. Epigr. κεισῇ τῶν ὑπὸ γῆν ἐκ τοῦδ' ἀναπτυμάτων.

Ἀνάπτυξις, Hesyc. inractus.

Ἀναπτυκτός, ὁ, ἡ, ὁ, explicabilis Plin.

Ἀνάπτυξις, μ. ξω, aperio, explico, Æschy. ¶ Ἀνάπτυξις, εως, explicatio. ¶ Ἀναπτυχὴ, exortus, ἀναπτυχαὶ ἡλίου, explicationes Solis. ἀναπτυχὴ κόσμου, mundi replicatio Cic. ¶ Ἀνάπτυχος, clusilis Plin. aut patulus.

Ἀναπτύω, expuo, eiicio. Apollon. ἀναπτύξαντες αἷμα τῶν κόλπων ἄχολα.

Ἀνάπτω, μ. ψω, incendo: πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παίδων, Plutar. in Camil. Pro alligo, lib. 2. Argon. τῇ δὲ τὰ σημάντορ' ἀνῆπτο, ad quam funes alligati erant. Item dicare, & suspendere: Odyss. γ. πολλὰ δ' ἀχαιῶν' ἀνῆψαν, dicauit. ¶ Item, acceptum refero. Plutar. ἀνῆπτο δ' ἐκείνῳ τὰ πλείω. ¶ ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, spiritum traho. Aristot. in Probl.

Ἀνάπτωσις, ἡ, abiectio & debilitatio animi Cicer.

Ἀναπυνθάνομαι, interrogo, Herodot.

Ἀναπύρω, accendo, Aristot. de mundo.

Ἀνάπυστος, ὁ, ἡ, auditus, vulgatus.

Ἀναπυστέω, reuendere. ἀνεπωλήσαμεν.

Ἀνάπυστις, ἡ, ἀμαυρωτις, maris reciprocatio: Polyb. περὶ δὲ τὰς τῶν ἀνεπυστήρων χώρας.

Ἀναπώλαστος, non polita. Hesych.

Ἀναπωλάω, serpere, resilire.

Ἀναραιόω, cessare, dolere. Hesych.

Ἀνάρατος, publicus. δημόσιος. Hesych.

Ἀναράομαι, imprecationem reuocare. Varin.

Ἀνάργυρος, ὁ, ἡ, ὁ, qui pecunia caret. Platonius. γῆ πλήκτης οὐ κακὸς ἀνάργυρος ἀλλὰ καὶ ἀναργύρου ὑπάρχει, auri argentique expertes.

Ἀναρδεύω, mulgere, concipere, Hesych.

Ἀναρθρία, ας, ἡ, imbecillitas.

Ἀναρθρόω, ῶ, ὁ, male articulatus, Euripid. in Oedip.

Ἀναρθῶ, excito, rursus accendo.

Ἀναριθμέομαι, ήσομαι, enumero, dinumero, Demosth.

Ἀναρίθμητος, ω, ὁ, innumerabilis, Sophocl. ἀνάριθμητος χρόνος, i. multis, per hyperb. Pro vili, Heraclitus, εἷς ἐμοὶ ἀνάριθμητος ἀντάξιός ἐστιν, si ἀναρίθμητοι ἦσαν, ἀνάξιοι.

Ἀνάριθμος, inimicum, ἐχθρόν.

Ἀνάριθμος, ὁ, qui non accipit numerum.

Ἀνάρκτος, vel Ἀναρκτος, impransus. Aristoph. διὰ τῆς ἀγορᾶς πρὸς ἄριστον ἀνάρκτους ἀνιέναι dicit Menand. apud Suid.

Ἀναρμοτος, piscis de genere concharum, Hesyc.

Ἀναρπάω, i. ἀνάπτομαι, Hesyc.

Ἀναρχος, ου, ὁ, ἡ, nullius imperio subiectus, Sophocl. ἀνάρχοτατος, Hesych.

Ἀνάρμοδιος, non idoneus, Theophr. 1. Instit. inconueniens Quint. incongruens Plin.

Ἀναρμοττω, non quadrare, Plato.

Ἀναρμοστία, ας, ἡ, inconcinnitas, incongruitas, ineptiæ, absurditas, Idem.

Ἀνάρμοστος, ου, ὁ, ἡ, incongruus, Aristoph. περὶ τοῦ γλώττῃ ἀνάρμοστος. ¶ Ἀναρμόζω, inepte.

Ἀναρμόττω, congruo, copulo Halicar. li. 4. πρεσβυτὴν τὸν πρεσβυτήριον ἀναρμόσας, seniori seniorem locans.

Ἀναρπάζομαι, sursum agitari, Hesych.

Ἀναρρίζω, occido, Hesiod.

Ἀναρύσσω, prægnans, parturiens.

Ἀναρπάζω, μ. ξω, discerpo, abripio. Odyss. ἀλλά μ' ἀθέσφατος ἔμμορε μοῖρα, captiuum me abduxerunt. Lucian. ἀναρπάσας ἀπροπαίδευς, immatura morte præreptus ex.

Ἀναρπαγή, ὁ, raptus: vnde ἀλαρπαγεῖς, qui de medio tolluntur, atque à præsentia reuocantur. Herodian. li. 3. ἐν τοῖς ἀκροῖς ἢ κινήσεις ἀναβολὰς, ἀναπαύσεις ἐποιεῖτο. ¶ ἀνάρπαστος, profanus, Varin.

Ἀναρραιστικὸς στεφανώσεως ἀγῶνας, qui laurea fuit donatus in certaminibus.

Ἀναρράπτω, ψω, π. φα, consuo, resarcio.

Ἀναρρέω, refluo, ascendo.

Ἀναρρήγνυμαι, erumpo, irrumpo, Plutarch. de coniuratis, εἰς ἃ πᾶν ἀναρρήγνυσθαι τὸ μισεῖν, in omnem eruptiones audaciam.

Ἀναρρήγνυμι, ῦμι, Ἀναρρήσσω, frango, lacero: Aristot. σῆμα οἱ Cimon πολλὰ μὲν τοῦ χρόνου ἀναρρήξαντι τείχεα, multas diruptas.

Ἀναρρήδην, ὑπατος, consul creatus. ἀναρρηδὸν ἐκ τοῦ θεάτρου στεφανοῦν, pronuntiata corona.

Ἀναρρῆξις, ἡ, Ἀναρρῆγμα, ατος, τὸ, eruptio.

Ἀναρρίνησις, εως, ἡ, electio, præconium. Aristid.

Ἀνάρριπτος, quod per nares retrogradum exit. Hippocrat. Item herba quæ & ἀνάρριπτον dicitur & λυχνὶς Dioscor. li. 4. ca. 133. Plin. li. 25. cap. 10.

Ἀνακτίζω. refocillo, suscito, excito, Lucian. ἀναζωπυροῦσι ἢ ἴσχυς πλείων γίγνεται, vires excitatæ maiores sunt.

Ἀναφέρω, & ἀναμίγνυμι. sursum iacio. Odyss. γαλήνην ποιεῖ ἀναφέρων πολλὴν χόνιν, remis iactabit mare. Aristot. ἀναφέρουσι διαμπερὲς τοῦτο τὰς πόρους, ignitas glebas eructant. Herodot. ἀναφέρειν κίνδυνον, periculum contemno. & ἀναφέρεσθαι κίνδυνον, periculum suscipere periculum adire & suscipere, Herodian. li. 5. ἐλομένῳ παντὸς κίνδυνου ἀναφέρεσθαι μᾶλλον, ἢ ἰδιωτεύειν.

Ἀναβιβάζομαι, Ἀναβιβάσομαι, scando, perrepto, prænto manibus vt murum scandendo, repta re per manus & genua Quintil. Gaz. ex Cicer. de Senect. ἀναβιβάζεσθαι μὲν ἄλλον εἰ μὴ θέοι ἐπὶ κῆρας ἀναβιβάσεται, quam alii malos scandant.

Ἀναβιβάομαι, pro ἀναβιβῶ, resorbeo, Odyss. μ. Χαρύβδιν ἀναβιβάσεται μὶς ἀνὰ ὕδωρ. Æschyl. ἀναβιβάσατο poluit pro respirare: Sophocl. pro ἀναβρύειν. Hesych.

Ἀναβιβάω. vagor.

Ἀναβλύω. occido.

Ἀναβλώσκω, sursum vergens, retrocedens, Aphr. lib. 1 Probl.

Ἀναβρύω, exugere, absorbereque flumina.

Ἀναβύσσωμα, refercio, Halicarn. li. 13. ἀναβύσσωσαι τὴν ὀφθεῖσαν ἐν ὕδατι, reiarcire acceptam cladem.

Ἀναδιδάσκω. doceo, iterum instruo, καὶ διδάσκω.

Ἀναδίδωμι, reficere, reparare.

Ἀναθέσεις, ἡ, ἀναθέσεις, sacrificium, libertas: & dies festi ἐπὶ ἀναθέσεσιν, apud Athen.

Ἀναθήγνυμι, rima, fissus Cic. fissura Colum.

Ἀναθήγω, apertus, hiulcus Virg. rimis fissilis Plin. fissus rima Ouid.

Ἀναθρώσκω, corroboro, instauro, reficio. ¶ Ἀναβρυσθῆναι, renalescent.

Ἀνάθρωσις, εως, ἡ, confirmatio, conualescentia.

Ἄναιτος, iniustus, ingratus. Odyss. ξ. ἢ μάλ' ἄναιτος ἐμοὶ ἔσσεται, i. ἄχαρις, infestus.

Ἀναίτιος, bellum, πόλεμος.

Ἀναιωρῶμαι. applico mihi aliquid, appendo, suspendo, laqueo prætoco. Plutar. in Othon. τοῦτο τοῖς περὶ τὸν Ὄθωνα τὴν ἰσχὺν, quibus omnes in eum versi essent. ¶ Demosth. τοὺς τὸν δῆμον ἀναιωρουμένους ἐκείνῳ, qui populo se adiungunt. ἀναιωρᾶται ἐλπὶς, spem suam & præsidium in aliquo locare. ἀναιωρεῖν βρόχῳ, laqueo me suspendo. ἀναιωρεῖσθαι, sublimis, pendens. Herodot. ἀναιωρεῖσθαι ἐν ὁδῷ, animatus ad nocendum. ¶ Aliquando etiditissimo, dissocio, irruo, Herodia. τοῦτον ἐγὼ ἀναιωρήσω τὸν δεσπότην ἐξόδῳ, Act. ¶ Ἀναιωρεῖσθαι voce passiua tantū, cōcilio mihi & asciscu, Xenoph. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἐπιτηδείων ἀναιωρεῖσθαι, amicos & bene cupientes reddidit suo congressu.

Ἀναίωτος, suspensura Senec. suspendium Cic.

Ἄναρτος, impar.

Ἀνάτυμμ. ίου, τ. μέρ. mulier.

Ἀναφυσιῆρ, vas in quo vinum hauritur.

Ἀναφυσιᾶν, haurire, Surd.

Ἀναφυγή, ἡ. rebellio, libertas, sublatio principatus, Plato τὴν ιβ.

Ἀναφυγὴς, sine duce, effrenis, Ilia. β.

Ἀναχωρεῖν, principium.

Ἀναχωρεῖν, subsilio.

Ἀναχωρίζω. retraho, reuoco, li. 1. Argon.

Ἀναχωρόμβρος, ον, sursum tollens, Plutarch. de virt. mulier.

Ἀναχυσις, ὑ. ὁ, succussus Cic. concussus Plin.

Ἀνάψασις, ἡ. ἐσ. concutio. Hesiod.

Ἀναψαλάσθαι, coronari. Hesych.

Ἀναιδεμβάσιος, impudens obscœnus, Bud. Comment. ἀναίδεμβος, μόρ. mulier quæ pudenda detegit veste colecta.

Ἀνεπισκώ, ad æquilibritatem æquare Cicer. Pull.

Ἀνήρ, ὁ, calnus, Suid. corona, στέφανος. Hesych.

Ἀνήριμος, ον, ὁ, ἡ, ἢ, ἢ, ἢ

eis mollitia Cic. Plutarch. in Alex.

Ἀνατινάσσω, ἀνατινάξω, extenso. ¶ Ἀνατινάσσεσθαι, minaciter, imperiosè.

Ἀνατίθημι, contexo, in prolog. Euang. Luc.

Ἀνατί, vel ἀνατί, impunè: ἀνατὶ ἀνατίτω, & ἀνατὶ τυπτίτω: quidam legunt ἀλατί.

Ἀνατείνω, ἀνατενῶ, extendo, eleuo, Aristot. πάντες οἱ διδόντες ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ παιώνιον, i. manus sursum tollimus. ¶ Ἀνατείνειν τὸν χεῖρα Xenop. quod Cicero dicit digitum tollere ¶ In voce passiua idem quod ἀπειλεῖν, minari: Synes. ὑπὸ ἀνατεινομένου πολέμου.

Ἀνατειχίζω, instauro mœnia communio.

Ἀνατέλλω, orior, ὡς ἐπὶ τῶν ἄστρων, Lucian. in Gallo. Apoll. de ortu montium lib. 1. ἵνα ἀνατέλλοντα ἐφαίνετο, apparebant. ¶ Item produco, Iliad. 1. πίσυρες δ' ἀμβροσίῃσιν ἐπήδεον ἀτρυτώνῃ. ¶ In Epigr. capitur transitiue pro oriendo significare vel portendere.

Ἀνατέμνω, macto, disseco, lancino, Lucian.

Ἀνατήκειν σώματα, remollescere corpora.

Ἀνατί. Ilæ. vide ἀνατί.

Ἀνατίθημι, in passiua voce Depon. onus alicui iniungo, & ipse humeros submitto oneri gestãdo: rem conficiendã suscipio, Xenoph. ἀνατιθέμενον τὸν πεζὸν ἵππῳ, imponens equo. & passiue ἀνατίθεσθαι τὸν ἑαυτὸν ζεύγει, impositus vehiculo. ¶ Est etiam familiariter arcanũ suũ exponere. & (vt D. Hieron. ait) in amicissimum ponere: vnde pro ostendere & legendũ porrigere, Act. 25. ἀνέθετο βασιλεῖ τὰ κατὰ τὸν παῦλον. ¶ Aliquando differre, ἀνατίθεσθαι εἰς ὕστερον, in aliud tempus reiectum est. ¶ Item retractare, sententiam mutare, Lucian. in ἀλαζόνι, ἀνατίθεμαι τὴν κατηγορίαν, reuoco accusationem. ¶ Item non agnosco, renuntio. Xenoph. εἰ δὲ τὸν φίλον ἀνατίθεσθαι τοὺς τοιούτους ἀνάγκη ἐστί, quos inter amicos viderant, eos non recognoscere. ¶ Item ἀνατίθεμαι pro ἀναπίθημι. Plat. 2. de Rep. ¶ Ἀνατίθημι, numerati, dicati.

Ἀνατίθημι, ἀνήσω, ἀνέθηκα, expono, narro. ¶ Item ἀνατίθεμαι, onus iniungo, impono, Aristoph. ἀνατίθει γὰρ τὸν κριὸν τὸν ἄνδρα. i. eum attollens super rupem quandam. ¶ Item ἀνατίθημι, committo, mando. vt ἀνατίθημί σοι τὸν υἱὸν τὸν ἐμὸν τοῦτον. Plutar. in Pericle, κἀκεῖνος ἑαυτὸν ἐκείνῳ μᾶλλον ἢ τῇ πόλει ἀνέθηκε, ciuitate se illi solo ob authoritatem committẽte. ¶ Item imputo, assigno, acceptum fero, Synes. ἐγὼ δ' αὖτ' ἀνέθηκα καὶ ταῦτα τῷ θεῷ, ego autem hæc semper Deo accepta referebam. Plutarch in Fab. τοῦτο μὲν ἂν τις εὐτυχίᾳ τῇ ἐκείνου, hæc quis diuinæ benevolentiæ accepta retulerit. Demosth. διὰ τοῦτ' ἐγὼ τὸν τε κεφαλαίου, hoc tibi in caput imputo seu aferibo. ¶ Item suspendo, dedico, consecro, Herodot. ἀνέθεσαν μὲν οἱ τὸν ἱρὸν τοῦτον ἀνέθεσαν, cum Iunonis templo dedicauisse. καὶ ὑμῖν ἐστὶ ἀνατίθεμαι, tibi opus dicamus, Dioscor. in præfat. lib. 1. χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθεμεν ἐν τῷ ναῷ τῷ καινῷ, in templo nouo dicatos clypeos suspendimus. Æschi. Vnde ἀνάθημα, donaria. ¶ Item multùm alicui faueo, Plat. in Symp. ¶ Item coco. Dioscor. lib. 7. cap. 1. ἀνατίθεται ἡ τῆς σκευῆς, quòd si caro coeat. ¶ Soph pro libero & absoluto posuit in Aiace, διὰ τοῦτο τὴν γε κεφαλὴν ἐγὼ, i. ἀναβαλλόμενος τοῦ θανεῖν. Interpr.

Ἀνατιμάσθαι, superans honore, ὑπερβαλλόμενος τῇ τιμῇ.

Ἀνατιμησμός, transmutatio, transitus.

Ἀνατίνω, tendo.

Ἀνατίτρωμι, impleo.

Ἀνατιτράω, & ἀνατιτρέω, terebro, erodo. Dioscorid. li. 1. cap. 80. ἀνατιτρᾶται ὑπὸ τῆς σαπρίας.

Ἀνατλάω, ἀνατλήσω, tolero, patior, sustineo. Odyss. ξ. ἐπεὶ ἦ μάλ' ἀνέτλην.

Ἀνατλησις, tolerantia, perpessio.

Ἀνατλητικός, intemperans, ἀκρατής.

Ἀνατρεχεῖν, non dicunt Attici, sed ἀνατρέχειν. Phrynich.

Ἀνατροπεύς, regeneratio. Cicer. ad Attic. li. 6. posuisse videtur pro fructibus vsuræ in sortem redactæ. Multiplici iam sorte exolera mergentibus semper sortem vsuris. Liu.

Ἀνατυλίω, ὁ, orient. exortus propriè solis: ramen poetæ confundunt. ¶ 2. Argon. ἀνατολὴ σφετέρης ἀρούρης, ante caniculæ exortus. ¶ Dicitur & ἀνατολὴ & ἀνατολία.

Ἀνατολικός, ἡ, ὁν, Eous, orientalis.

Ἀνατολμάω, audeo. Eurip.

Ἀνατομή, ἡ, dissectio, membrorum incisio, à Celso.

Ἀνατομικός, qui homines incidit, professor Tertul. ἀνατομικὴ ἐγχείρησις, anatomica tractatio, Galen.

Ἀνατρής, innocuus, incolumis, ἀβλαβής.

Ἀνατρέπομαι, reuertor.

Ἀνατρεπτικός, q. subuertit, subuertens.

Ἀνατρέπω, μ. ἀω. euerto, prosterno, supplanto, subuerto, ἀνατρέπειν πλοῖον. Æschin. Xenop. ὁδὸν ἀνατρέπω, iter interrumpo. Φάσγανον ἀνατρέπειν dicitur mare, quum id quod in imo est, sursum fertur. ¶ Item resipio, Plutar. ἀνατρέπειν τὸν πλοῦτον.

Ἀνατρέφω, alo, educo, enutrio. Plutarch. in Camil. ἀνατρεφούσης ὕλης πολλῆς τοῖς φοιτῶσι καὶ πλαγιαζούσαις, flamma in densa materia se volutante & vndique depascente.

Ἀναφέρω, profilio, resilio, reciproco, refluo, excurro, recurro. ἀναφέρω πρὸς ἀρκτικόν, ad cœlum excurrere, Phil. de mund. ¶ Item pro dissoluo, Menandro.

Ἀναφθείρω, perfusus, detritus, Aristoph.

Ἀναφλάω, refrico, attero.

Ἀνάφλεως, ὁ, ἡ, attritus.

Ἀναφλιστικός, frictio.

Ἀναφλιστής, euersor.

Ἀναφορά, euersio. ἀναφορὰ στομάχου, Dioscor. dissolutio stomachi.

Ἀναφορεύς, ὁ, refectus Plin. nutrimentum.

Ἀναφορέω, recurro.

Ἀναφορικός, repercto, reuoluo, animo refrico, in uoluo, verso.

Ἀναφορμάω, & ἀναφορμέω, imaginor, effingo, reformo.

Ἀνάφυσις, εως, refectio Colum. efficio.

Ἀναφυσιάζω, μ. άσω, propriè lutum agito & turbo hinc pro conturbo, Aristoph. τοῦ πολέμου ἀναφυσιήσαντος, id est, ἀναστατώσαντος.

Ἄναφυδος, ὁ, ἡ, mutus, non vocalis.

Ἀναφώνητος, ὁ, ἡ, ὁ, idem. ¶ Item ineffabilis, inenarrabilis Plin.

Ἀναχάνδανω, & ἀναχαδεῖν, mutus. Odyss. ἔνθεν ἀναχάνδειν ἀκαχήμενον ἦτορ. ¶ Ἀναχάνδειν etiam dicitur infandum Sophocl. in Aiace, ἀναχάνδειν ἔοικεν ἀπρεπῆ λέγειν. Idem quoque significat ἀναχάνδειν, ἡ ἀναισθητεῖν.

Ἀναυλοθύτης, sine tibiis sacrificantes.

Ἀναυλος, sine naulo.

Ἄναυλος, sine tibiis, Lucian.

Ἀναυμαχίου δίκη, pœna quæ irrogabatur iis qui in expeditione nauali segnius se gessissent.

Ἀναυξής, non succrescens.

Ἀναυξία, ἡ, detrimentum.

Ἀναυξής, ἐς, ὁ, ἡ, ὁ, qui crescere nequit. Theophrast. de caus. li. 2. cap. 4. ἀναυξὲς τόπον, locus incrementi laudem nullam assequens.

Ἀναύξω, idem. ab

Ἀναύξω, augeo, increscо.

Ἀναυρος, Adiect. sine aura: substant. ex pluuia collecta aqua.

Ἀναύω, exclamarunt, Theocr.

Ἀναφία, cum quis non nauseat. Suid.

Ἀναφιτικά, Epirotica, ἀναφιτικὰ πρόβατα.

Ἀναφλητοί, cernice carentes, sine collo.

Ἀναφλύω, accendo.

Ἀναφορά, demonstratio. Ilia, ἀναφορὰ ἐστὶ τοῦ ἀναφέρειν. ¶ Ἐν ἀναφορᾷ εἶναι τινὸς, Xenoph. amicis omnibus primum. ¶ Item apparitio, Xenoph. ἐπὶ ἀναφορᾷ ἦν. Deus apparuit. ἀναφαίνεται ἔχων, videor habere. Xenoph. ¶ Est etiam pro indicare, ἐναφορὰν ἐποιοῦντο τοῦ κακοήθους, ei accusat.

Ἀναφορητός, ὁ, ἡ, qui nequit auferri. ¶ Ἀναφορήτα κτήματα, stabilia bona.

Ἀναφορικῶς, Suid. &

Ἀναφρόδιτος, Leuit. 15. recalcitrans.

Ἀναφυσάω, μ. ἀω, Aristot. li. 3. Anim. &

Ἀναφυσιάω, caluitium seu læuiras supercilliorum, Leuit. 13.

Ἀναφυσιήσας, manifestè.

Ἀναφυσιητί, saltim, Theod.

Ἀναφοινίσσω, ὁ, ἡ, ἀναφοινίσσω, palàm, apertè.

Ἀναφορικός, sursum ferens. ¶ Ἰτὲ pro pertineo, Philo de mund. ¶ Pro referre, Plutarch. in Camill.

Ἀναφέρω, recedo, Theocrit.

Ἀναφέρω, refero, Herodot. αἰτέων χρυσὸν εἰς ἀνάθεσιν τῶν Κορινθίων τῶν ἐν Δελφοῖς ἀναφερόμενα, aiebat se oriundum ab Æaca. Plato in Apolog. εἰς ἀξιόχρεων τινὰ λόγον ἀναφέρειν, ad autorem cui credatis dignum id referam. Plutar. in Camil. ἀναφέρω δὲ τοῦτον εἰς τὸν σύγκλητον, de his ad senatum retulit. ¶ Et ἀναφέρειν τινὰ αἰτίαν ἐπ' ἄλλον, reiicere crimen in alium. Demosth. ¶ Item pro reducere. ἀνάγω. ¶ Pro inferre & cõportare. ¶ Item se recipere, resipiscere. ἀναφέρειν τὸν ἑαυτοῦ θυμὸν, ex animi deliquio ad se reuersus. ¶ Pro secum reputare, Plutar. ¶ Subuehere, sustollere. ἀναφέρειν ἀπὸ τῆς ἁμάξης εἰς ἅμαξαν, subducit in mõtem, 17. Matth. ¶ Item sustinere & pati apud Aristid. ¶ Item impedire, non sustinere. ¶ Item conferre in medium, quasique in cumulum. ¶ ἀναφέρειν θεοῖς, victimas offerre, Heb. 7. ¶ Item ἀναφέρειν, pro acceptum referre, Iustin. martyr. ἀναφέρειν τῷ ποιήσαντι. ¶ Item producere & edere. Alexand. Aphr. ἀναφέρειν τὰ βρέφη τὸν ἑβδόμου μῆνος, infantes septimo mense deniunt.

Ἀναφεύγω, refugio, confugio.

Ἀναφεύρω, incoquere, coquere.

Ἀναφέρεται, non contentiosus, ἄμαχος.

Ἀναφής, ὁ, ἡ, ὁ, Nazanz. intactilis Lucret.

Ἀναφθέγγομαι, exclamo. ¶ Ἀναφθέγξατο μαντεῖον, dat responsa, Plut. in Thes.

Ἀναφθείρω, iterum corrumpor, intereo, Aristoph. διὰ τοῦτο ἀναφθείρει.

Ἀναφθής, ὁ, ἡ, ὁ, copiosus.

Ἀναφθίω, impudicum esse, turpiter lasciuire.

Ἀναφροδισιάω, res venerea, Cæl. lib. 8. cap. 12. & Suid.

Ἀναφλίζω, redardesco Ouid. ἀναφλεχθῆναι, exardere ira, Plato epist. 7. ἀναφλεχθείς, recorridus, combustus.

Ἀναφλύω, ebullio.

Ἀναφολεύς, ὁ, masturbator.

Ἀναφορεύς, reparans, ἀναφορεὺς ἔργων.

Ἀναφορέω, redeo. sæpe cum ἀπό, εἰς, ἐπί, διὰ, καὶ ἐκ, Lucian.

Ἀναφορά, subsidium. Demosth. ¶ Interdum quod prouenit. Plutar. in Lycurg. ἀναφορὰ ἦν ἀργύριον, reddirus erat vino. ¶ Prouentus dio, Plutar. in Fab. ἐκ τῆς ἀναφορᾶς τῶν ἀκροχολιῶν. Apud Iurisconsultos lis de qua referendæ quæstionis in alium, actio subsidiaria & reiecta in alium. Mathematici Anaphoras vocant ascensiones signorum ab Oriente, Plinio lib. 7. cap. 49.

Ἀναφορεύς, ὁ, ἡ, vectis, baiulus, Hesych.

Ἀναφορεῖς ἀσκῶν, lorum.

Ἀναφορίω, comporto.

Ἀναφορικός, ὁ, ἡ, ὁν, relatiuus: vnde ἀναφορικὴ, vitiosa reiicientes. Dioscor. li. 2. ca. 205.

Ἀνάφορος, ὁ, ἡ, lignum vtrinque cauum, quo onera gestantur. Aristoph. Ran. μεστὰ κλίμακος καὶ ἀναφόρου τὴν χεῖρα, i. sportam dossuariam.

Universidad de Deusto Biblioteca

Ἀναφρίσσω, ἀνῶ, setis horrens, Aristot. lib. 7. histor. Animal.

Ἀνάφυξις, atriplex, herba hortensis, Theophrast. Etiam apud eundem ἀνάψυξις dicitur.

Ἀναφρόδιτος, ος, ον, quasi inuenustas, inelegantia.

Ἀναφρόδιτος, alienus à Venere, Lucian.

Ἀναφρύγω, μάσω, resipisco.

Ἀνάφυξις, quies: Plato de Leg. δ, ὡς ἂν ἡμῖν ἀνάπαυσις τοῖς ἐπὶ πόνοις ἀνάφυξις, cessatio, effugium Cicer.

Ἀναφύομαι, renascor, Plutar. in Thes. ἀνεφύοντο αὖθις αἱ κεφαλαί, Ægeo renouatæ sunt calumniæ.

Ἀναφύρω, macero.

Ἀναφύω, permisceo, subigo, Dioscor.

Ἀναφυσάω, μάσω, inflo, Actius.

Ἀναφύσημα, ατος, τό, euaporatio, Aristot. de mundo. Pro inflatione, Lucian.

Ἀναφύσησις, ἡ, spiraculum terræ, euaporatio, Aristot. de mund.

Ἀναφυσιάω, efflo. 2. Argon. ἄκαιρον ἐκ καμάτου αὖθις ἀναφυσιῶν. anhelans.

Ἀναφύω, repullulo Plin. fruticor Cicer. ¶ Aliquando & renascifacio.

Ἀναφωνέω, μάσω, exclamo, pronuntio, Plutarc. in Themistoc. ἀπόρρητον μέρος πυνθ, hæc extulit carmine.

Ἀναφώνησις, εως, ἡ, acclamatio, vocis exercitatio Cælio Aurel. medico.

Ἀναχάζω, & ἀναχάζομαι, cedo. Hesiod. ἀψ δ' ἀναχάσσασθαι.

Ἀναχαίνω, discerpo, ἀναξαίνω, Hippocr.

Ἀναχαιτίζω, quasi conuersis pilis cohibeo. ἀναχαιτίζω τὴν κόμην, comam excutio, Philost. Heroic. Pro iubar vibro, Eurip. ¶ Ἀναχαιτίζει, etiam mordere frænum, efferri, Plato in Sympos.

Ἀναχαλάω, remitto.

Ἀναχαλασμός, relaxatio.

Ἀναχαλαστικός, relaxat. Dioscor. li. 1. ca. 184. ἀναχαλαστικὴς ὑστέρας, ventriculos fœminarum relaxans.

Ἀναχάσκω, apud Aristoph. κ᾽

Ἀναχάσκω, hiare, dehiscere, laxare.

Ἀναχαύνω, resoluor.

Ἀναχλίσω, μαι, expectoro, Hermol.

Ἀναχλωαίω, Hipp. desicco.

Ἀναχέω, refundo, infundo, conturbo, moueo.

Ἀναχιτών, vestio.

Ἀναχλαίνω, tepefacio.

Ἀναχωέω, meatus, πόρους.

Ἀναχρίμπτω, tripudio, Aristot.

Ἀναχρίμπτω, sterco, Lucian.

Ἀναχρώννυμι, μάσω, ἀναχρωτίω, vngo, Actius. coloro, inficio.

Ἀνάχρωσις, inunctio, tinctura.

Ἀνάχυσις, πολὺς, lutū sine paleis & aceruis, Aristoph. & Poll. lib. 7.

Ἀνάχυσις, ἡ, mollities, lasciuia, ἀναχύσεις Strab. li. 6. sunt æstuaria maris nauigabilia.

Ἀναχύω, refundo.

Ἀναχυτόω, reconflo Lucret. conflo Quintil.

Ἀναχωρέω, μάσω, reuertor, me recipio. ¶ Ἀναχωρεῖν τὸν πύνθ, in Pluto, pedem referre. ἀναχωρεῖν ἐπ᾽ οἶκον, Demosth. domum se recipere. ¶ Ἀναχωρηκότα βιβλία, libri non emulgati, Suid.

Ἀναχώρημα, recessus.

Ἀναχώρησις, recessus, Plutar. in Themist. ἐπιπόνῳ τῷ ἀναχωρήσει, secedebat.

Ἀναχωρίζω, facio reuerti, aut secedere.

Ἀναχωρίτης, qui in solitudinem secedit, quem eremitam vocamus.

Ἀνάχωσις, aggestus.

Ἀνάψαλτος, frico.

Ἀναψηφίζω, μάσω, à suffragio reuoco, abrogo.

Ἀναψήφισις, ἡ, reuocatio à suffragio.

Ἀναψιθυρισμός, accentio, ἀναζωπύρησις.

Ἀναψυκτικὴ δύναμις, vis refrigeratoria Plin.

Ἀνάψυξις, ἡ, Ἀναψυχή, ἡ, refrigeratio Cic.

Ἀναψύχω, μι, ξω, refrigero, recreo. Plato in Tim. ἀναψύχεσθαι σῶμα ὑδρώδες.

Ἀνδάνω, placeo, Iliad. ά. ἀχαιμένοις ἀνδάνῃ θυμός.

Ἀνδηρά, ἡ, areolæ hortorum: canales.

Ἀνδίκη, pro δώδεκα, virtus, Epigr.

Ἀνδράγρια, τὰ, torulus manus, Poll. lib. 2. ¶ Item cacumen. Theocr. rosarum cacumina. ¶ Item ἀνδράγρια, flores in sepibus. ¶ Itē ripæ amnis, Hesych.

Ἀνδρακὶς, areolæ hortorum: canales.

Ἀνδρίμη, pro ἀνδράχνη, virtus, Epigr.

Ἀνδρομέδη, τὸ, tornatus manus, Poll. lib. 2. ¶ Item cacumen. Theocr. rosarum cacumina. ¶ Item ἀνδράγρια, flores in sepibus. ¶ Itē ripæ amnis, Hesych.

Ἀνδρόμεος, genus laquei: ἔστι τὸ δίκτυον, τὸ βάλλειν.

Ἀνδρόνυον, articulus.

Ἀνδρυα, bifariam, Hesiod. ἄνδρυα δυμὸν ἔχειν. ¶ Item χωρὶς ἀνδρυα, seorsum, sine, cum Genit. lib. 3. Epigram. Μάτ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν κόμαν ἀνδρυα μὴτε λύρας.

Ἀνδρωδέω, fortiter & viriliter ago, virum me gero. ¶ τὸ ἰώδρα ἀνδρώδεα, res fortiter gestę.

Ἀνδρωδία, ἡ, strenuitas, virilitas, res fortiter gesta, virtutis specimen, proba actio.

Ἀνδρωδιάω, ας, ἡ, officium boni viri, virilitas: vulgo prendhommie.

Ἀνδρωδίζομαι, boni viri fungor officio, Thucyd. ἀνδρωδίζεσθαι ὑπερμεγέθεσιν.

Ἀνδρωδόκεια, spolia mortuis detracta, Iliad. ξ.

Ἀνδροκτόνος, vel ἀνδροκτόνος, carnifex, lictor.

Ἀνδρόκλης, leuir dicitur, mariti frater, apud Iurisconsl.

Ἀνδρομάν, viritim. Nicand. in Ther. declinat. ἧς μὲν ὑφ᾽ ἀνδρομάδην ὀφιομανὲς ἰὸν ἐπέχῃ μέλος. Interpr. πλὴν μεμάδη.

Ἀνδρώδης, ους, ὁ, ἡ, viribus effœtus, ἀδρώδης.

Ἀνδραποδίζω, & Ἀνδραποδίζομαι, mancipio capio, in seruitutem rapio, diripio, Thucydid. πάντας ἀνδραποδίσασθαι, in seruitutē redegisse. Xenoph. τὸ ἀνδραποδίζεσθαι ἐκ τοῦ φίλους εἶναι τῇ δουλείᾳ. ¶ Item mancipo, Gaz. de Senect. ἰώδραποδίζεται μισθῷ, nulli mancipatus est.

Ἀνδραποδισμός, patus est. ¶ Item ἀνδραποδίζωμαι, sum plagiarius, in captiuitatem abductor expugno, nam apud Demosthen. etiam de viribus dicitur. ¶ Plutar. in Anton Metaphorice dixit Gabinium Ὑλικὰ ἀνδραποδισθέντα κομίζειν πᾶσι μυρίοις ταλάντοις, magnopere captum ingenti pollicitatione regis Ptolemæi, & veluti Ptolemæo manciparum.

Ἀνδραποδιστής, ἀνδραποδιστής, plagium, ἀνδραποδισμός: quod crimen capitale erat. Aristopha. in Plut. τὸ μὲν πλουτεῖν ἐστὶν ἐκ κλοπῆς καὶ ἀνδραποδισμοῦ καὶ πολλῆς ἀναισχυντίας μετὰ ψευδῶν τῆς καλῆς ἀποστερήσεως, ἀνδραποδίσεως.

Ἀνδραποδισμός, direptio, capeinitas. ἀφ᾽ ὑμῶν λοιπὸν ἀνδραποδισμὸς ἀπέστω. ¶ Pro plagio seu crimine plagiario, Plato de Leg. δ. ἀνδραποδισμοῦ ἕνεκα τοῦ περὶ τὰ παιδία ζημίαν μὴ τὴν δίκαιον.

Ἀνδραποδιστής, plagiarius, mango, qui liberū hominem pro seruo vendit, vel seruum alienum pro suum, impostor. ἀνδραποδιστὴς ἐκ τῆς ἀπὸ τοῦ κλοπῆς οὐ κληβδόνας τὰς ἐμπείρους ὠνῶν, libertatis sue venditores vocat, &c.

Ἀνδραποδιστής, venditor seu mango seruorum, ἀνδραποδιστὴς, μακεδονικὸς ἀνδραποδιστής. Hesych.

Ἀνδράποδον, mancipium, captiuus, præda: ἀνδρὸς τὸ ἀνδράποδον χαλκεῖον, vel ἀνδρὸς τὸ ἀνδράποδον. Thucyd. ἀνδράποδον ἢ δοῦλον ἀλλότριον, captiui ea: serui quàm liberi. ἀνδραποδίζω. Hesych.

Ἀνδρεῖος, de illiberalis, degener, vilis, seruilis, Xenoph. li. 1 Κύρου ἀνάβασις ἀνδρεῖοτατος, abiectissimus. Lucian. ἀνδράποδόν τε ὄντες καὶ ἀνδράποδα κινοῦντες, seruilis conatus: quod in Latinos vitiosè dixit Plaut. ἔχοντες ἀνδραποδώδη τὴν ψυχὴν πάντα ὑπὸ μισθοῦ. Fuit enim seruorum peculiare eo animo alere, quā Athenis manumissi deponebant.

Ἀνδραποδώδης, ους, ες, seruilis turpitudo, mancipii vilitas, Aristot. 7. Polit.

Ἀνδραποδώδως. Halicar. li. 7. seruiliter, vernaliter Horat. ἀνδραποδωδέστερον dixit. Eupolis.

Ἀνδρεῖον, ου, τό, homunculus. Aristoph.

Ἀνδρεκφορεῖς, & ἀνδροφορεῖς, atriplex, genus oleris, Theophrast. de hist. plant. lib. 1 ca. 13.

Ἀνδρεχὴς, & Ἀνδρεχὴς, ἡ, ponderosus, grauis portantibus, Odyss. α. Οἳ ῥ᾽ ἔσαν πρόσθεν ἀνδρεχέες γιγάντιον βίκκον.

Ἀνδρεχὴς, multerum sedicula. Eustath. & Suid.

Ἀνδράχνη, ης, portulaca, Dioscor. li. 4 ca. 91.

Ἀνδρεῖαι, cœtus accusatorū.

Ἀνδρεῖος, ου, ὁ, ἡ, viro similis, lib. 4. Epigrammat.

Ἀνδρικὸς, ἡ, ὸν, virilis, ἀνδρικὸν κλαυσιῶν, Xenop. virilis toga. τὸ ἀνδρικὸν virile robur, Thuc. Pro forti, Plat. 2. de Rep. ἀνδρικώτατος ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις ἦν.

Ἀνδροκτόνος, homicida, Homer. Ilia. ε.

Ἀνδρόλεως, ων, ὁ, conclaue, in quo viri degunt, quod & ἀνδρεών dicitur, in Epigram. Vitru. A᾽ ἀνδρίως, viriliter & magno animo Cic.

Ἀνδρεραστρία, ας, ἡ, vitrorum amatrix, Poll. 3. ex Aristoph.

Ἀνδρεμπέδος, vir factus, pro ἀνδρεῖος.

Ἀνδρεφύεσαι, viri euaderent, adolescerent, Herodot.

Ἀνδρεφυέων, ἡ, ὸν, idem quod ἀνδρεῖος.

Ἀνδρεφυίη, virilitas, Herodot.

Ἀνδρέφυος, Ionice, virilis.

Ἀνδροκατάκτημα, ατος, virum expello. Neut.

Ἀνδρόκτασις, εως, ἡ, virilis, magnanimitas.

Ἀνδρόμαχον, ου, τό, parum fœmalachrum.

Ἀνδριαντοποιεῖν, statuas effingere. ¶ Ἀνδριαντοποιικὴ ars faciendarum statuarum.

Ἀνδριαντοποιός, statuarum artificium, Xenoph.

Ἀνδροπολιστικός, ἡ, όν, & ἀνδροπολιστικός, ficticius statuarum. statuarius.

Ἀνδρίας, ου, ὁ, statua, maximè viri, Suid.

Ἀνδρίζομαι, & ἀνδρίζω, me virum præsto. τὸ σῶμα ἀνδρίζεσθαι, corpore roborari, Lucian in Anach.

Ἀνδρίκιος, purpurissum, Hermol. in Plin.

Ἀνδρικὸς, ἡ, όν, virilis, robustus, viro dignus, Lucian. ἀνδρικὸς πόνος, labor viro dignus. ¶ Idem accipit pro eo qui venere valet. ¶ Ἀνδρικῶς, viriliter, vehementer. Aristop.

Ἀνδρίον, ου, Dimin. homunculus. ἀνδρίῳ καὶ ἀνδρίσκῳ, Aristoph.

Ἀνδρισμὸς, fortitudo, animi robur, Poll. lib. 3.

Ἀνδρίστι, viriliter, ἀνδρικῶς, Aristoph.

Ἀνδρόγεως, viri amans, amicus.

Ἀνδρογόνος, homicida, Iliad. β.

Ἀνδροδόκος, via angusta.

Ἀνδροφάγος, homines vorans, Epigr.

Ἀνδροφασὶ, viritim generis successio. Hipp.

Ἀνδροφόρος, hominem producens, Nonn. & Hesiod.

Ἀνδρογεωὼ, populi veriusque sexus, Plin. lib 8.

Ἀνδρόγυνος, femmin. effœminatus. ¶ ἀνδρόγυνοι ἀνδρῶνες, Epigr. in balneis, vbi contule se viri & fœminæ lauant.

Ἀνδρόδοσις, ἡ, generatio, quòd impetus hominū domet. Plin.

Ἀνδρόδμη, ἡ, subiecta viro mulier.

Ἀνδροδοκεῖκτης, eadem virorum perpetrans, Aristoph.

Ἀνδρόθεν, ex viro. in Epigr.

Ἀνδρόκτασις, cuiusdam herbæ species.

Ἀνδροκόμας, ου, ὁ, mango.

Ἀνδροκύβας, peruersus, versipellis, κακοῦργος.

Ἀνδρόμυστος, ος, ον, à viro factus, vel in quo vir iacet. ¶ Ἀνδρόμυστα ἄγωνα, i. certamina quibus viri exercentur & laborant. Eurip.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, ædes, Iliad. ά.

Ἀνδρωνία, ας, ἡ, ædes, homicidium.

Ἀνδροντής, homicida, in Epigram.

Ἀνδρόλεια, virago, quæ est animo virili.

Ἀνδρολῆψις, comprehensio hominum.

Ἀνδρολῆψιον, τὸ, Bud. manuum iniectio, Dem.

in Aristocr. ¶Si quis extra Athenienſium agrum, vir Athenienſis cædem feciſſet, nec interfectorem illius vrbis ciues in qua cædes perpetrata fuiſſet, dediſſent ad ſupplicium reposcẽtibus, lege permittebatur eorum ternos capere atque Athenas adducere ad causæ dictionem: hócque ἀνδροληψίαν, ſiue ἀνδρολημψίαν, dicebamus.

Ἀνδρολογία, ὁ, virorum delectus, Bud. in Epiſt. poſt. & 2. Machab. 1. 12.

Ἀνδρολογέω, & Ἀνδρολογῶ, viritim deligo.

Ἀνδρομιᾶς, ου, ὁ, humanus: viros occidens.

Ἀνδρομανής, ὁ, ἡ, hominũ amore inſaniẽs. Et viros furere faciens, Plutar. in Num.

Ἀνδρομανία, ἡ, viri inſanus amor.

Ἀνδρόμεως, aurum illud quod appellant Democriti Alcumiſtæ peculiatim, Hermol. in Plin. li. 26. ca. 12.

Ἀνδρομαχέω, ὁ, ἡ, cum viro decertans, in Epigram.

Ἀνδρόμεος, ου, ὁ, virilis, humanus. Odyſſ. ἀ, κύλικα τῇ, πᾶς αἴνει ἐπὶ πάσῃ ἀνδρόμεον κρέα.

Ἀνδρομέτρης, ου, ὁ ἡ, hominis altitudine aſſurgens.

Ἀνδρομήιον, ου, conclaue virorum, Vitr. 6. ca. 10.

Ἄνδρωπος, puer virilitatẽ præ ſe ferens, Sopho.

Ἀνδρομαλδία, hominum conuentus.

Ἀνδρομαιδίζω τὰς πόλεις, extidium ciuitatis.

Ἀνδρομιδής, ὁ, ἡ, viros faciens.

Ἀνδρομιδία, ας, ἡ, ſeruilis, mancipium.

Ἀνδρομάδων, mutoniatus Mart. ὁ τὰ μεγάλα ἰχνη τὰ αἰδοῖα, Suid. ἀνδρομάδων, Heſych.

Ἀνδρόσαιμον, planta, Dioſcor. li. 3. cap. 173.

Ἀνδρόσμαξ, herba amara, Dioſcorid. lib. 3. cap. 150.

Ἀνδροσπνίτης, qui viris nocet, in Epigr.

Ἀνδρότης, ητος, ἡ, virilitas, fortitudo, ἀνδρότης.

Ἀνδροῦμαι, in virum euado, Plutarch.

Ἀνδροφαγέω, humana carne veſcor.

Ἀνδροφάγος, Anthropophagi, Philoſtr. in Heroicis.

Ἀνδροφονία, ας, ἡ, homicidium.

Ἀνδροφόνος, ου, ὁ, ἡ, homicida, lethalis: πολεμικὸς, Iliad. ε, vbi Hectoris in laudem dicitur.

Ἀνδρόω, ῶ, ὦσω, in ætatem firmam perduco, Alexand. Aphrod. 2. Probl.

Ἀνδρύαλα, ὁ, andryala ex olerum genere, Theophraſt. li. 7. ca. 7.

Ἀνδρωδύνω, angeor, robuſtus euado.

Ἀνδρώδης, fortis, virilis, maſculus, Lucian.

Ἀνδρωδῶς, viriliter.

Ἀνδρών, ῶνος, ὁ, locus vbi viri verſantur, Ariſtoph.

Ἀνδρωνυμικὸν ὄνομα, virile nomen.

Ἀνδρώνυμος, ου, ὁ, virilis.

Ἀνδρόομαι, coire.

Ἀνεγείω, ſi leisbeo, Neutr.

Ἀνεγείω, illegitimus. ἀνεγείου δυγατέρες, Plut. in Rom filiæ ſpuriæ. Idem. ἐξ ἀνεγείου ὄντα ἀ γάμου γυναικός, i. ex concubina. ¶Item incertus, perfidus, Poll. li. 3.

Ἀνεγείρω, excito, Lucian. in Gallo.

Ἀνεγείρωτος, ὁ ἡ, inexpergiſcibilis. Gaz. li. 5. ca. 1. de gen. Anim. inexperrectus Ouid.

Ἀνέγκλητος, crimine vacans, Plato epiſt. 7. Xenoph. ἀνέγκλητον διαγίγνεσθαι, degere ſine crimine. ¶ Ἀνεγκλήτως, inculpatè.

Ἀνέγω, ουσ, ὁ, inepta partu.

Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ, illaudatus, Iſocr. in Euag.

Ἀνέγερτις, idem quod ἀνέγερτος.

Ἀνεγείρω, exurgo, expergiſcor, Lucian.

Ἀνεκβόητον, ἀνεκβόητος, non concedendum, Nazanz.

Ἀνεκδίωτος, planus, complanatus.

Ἀνέκδοτος, impoſsibile.

Ἀνέδην, pro ἀναιδῶς, impudenter: licenter, palam, largiter impunè, & nullo prohibente, ad ſatietatem vſque, nullo diſcrimine expetitè, Demoſth. τῆς ὑμετέρας τὸν ἀνέδην οὕτω γεγονότα, i. ἀφειμένως, apertè. ¶Item ἀνεκχυμένως, ſparſim, paſsim, quaſi ἀνὰ ἴδιον Plato. ἀνέδην φοιτᾶν, incertis ſedibus exulare.

Ἀνείργω, cohibeo, Ilia. γυναῖκ' ἀνείργειν ἀπὸ φάλαγγος.

Ἀνείζομαι, σω, facio ſedere, Neutr.

Ἀνείλιξις, ἰνος, abſolutus, Dioſc. li 3. ca. 55. ἀνείλιξις σωὶ μίλτῳ, cum melle ſolutus.

Ἀνείλως, ωτος, ὁ, inuoluntarius, improuiſus.

Ἄνειμι, tanquam.

Ἀνείδεος, ου, ὁ ἡ, informis, ſine ſpecie.

Ἀνειδωλοτυπούμενος, ὁ, effingens ſimulachra.

Ἀνείκασται δεδυμέναι, deferbuerunt cupiditates.

Ἀνείκαστος, ὁ ἡ, incõparabilis, nulli aſsimulandus. ¶Ἀνείκαστον, quod coniici nequeat.

Ἀνειλείθυιος, ὁ, Lucinæ expers, quæ nondũ peperit, apud Eurip. ἄτοκος.

Ἀνειλέω, voluto, aperio, explico.

Ἀνειλίμενος, apud Hippoc. tormina, στρόφοι.

Ἀνειλόμβος, fugitiuus, retractus Cic. ἀνειλημμένος βοτρύοις, Lucian. collectos habens capillos.

Ἀνείλκω, dicitur, non ἀνέλκω, Varin.

Ἀνειλυόντες γραμματίδιον, qui aperuerunt literas.

Ἀνειλίσσων, apud Hippoc. ſurſum voluuntur.

Ἀνειλκυσμένη ναῦς, nauis ſubducta, Poll.

Ἀνειμένος, ου, ὁ, particip. ab ἀνίημι, diſſolutus, remiſſus ¶ Ἀνειμένως ἀνειμένος, Aphthonio, ar renuata dicendi figura. Hermog. ἀνειμένη γνώμη, animus remiſſus. ἀνειμένα πνεύματα, interquieſcentes agri, Lucian. ἀνειμένος ἀὴρ, liquatus aer. ¶ Ἀνειμένως, ſoluté, remiſſè.

Ἀνειμι, redeo, aſcendo. Ariſtoph. πρὸ κἀξίμι πάλ' ἐλεῦθ' ἐπὶ τὸν γλαῦκα, redeo hinc ad linguam. Plutar. in Rom. ἄνειμι ἐπὶ θεόν, illuc aſcẽdit ἄνειμι εἰς οὐρανόν, ad cœlos aſcendit. Nazanz. ἀνιὼν ἅλιον, ſole oriente, Herodot.

Ἀνείμων, ονος, ὁ, nudus, inueſtis.

Ἀνείνω, repurgare, refocillare.

Ἀνεῖναι, omittere: e: vinculis eximere apud Homerum pro perſuadere, Iliad. ἔ μῦθα θεὴ πεπιθοῦσ' ἀνέηκεν. ¶& pro excoriare, Odyſſ. ἀ γὰς ἀνιμᾶσθαι.

Ἀνείρεσε, miſere, miſerabiliter, ἀικτῶς, Heſych.

Ἀνείρω, proprie per præconem declaraui, Plutarch. in Rom. ἀνειρεῖν κήρυγμα. Itaq; ἀνειρόντας, Deos deprecantes, Idem. ἀνειρεῖν γνώμῃ, pro refellere ſententiam, Thucydid.

Ἀνείργω, ξω, ξαι, eum qui cepit aliquid agere inhibeo, Ioſeph. li. 4.

Ἀνειρημένα, dicta, iuſſa, Herodot.

Ἀνείρομαι, pro ἀνείρωμαι, interrogo, Odyſſ. ι.

Ἀνείρω, necto, Ariſtoph. ἀνείρει τὸν στρόβιλον.

Ἀνείρω, quærere, inueſtigare: ſuſpendere.

Ἀνεισφορία, ας, ἡ, immunitas.

Ἀνεισφόρητος, immunis, qui tributum non ſoluit.

Ἀνέκαθεν, ab origine, Plutarc. in Solone, καὶ εἰδὼς ἀνέκαθεν.

Ἀνεκαθέν, ſurſum, in altum, apud Ariſtoph.

Ἀνέκβατος, ὁ ἡ, inuius, inacceſſus. Nazanz.

Ἀνεκβίαστος, ου, ὁ ἡ, inuiolatus. ¶Ἀνεκβιάστως, inuiolatè.

Ἀνεκδήμητος, ου, ὁ, ἡ, qui non peregrinatur.

Ἀνεκδιήγητος, ου, ὁ, ἡ, inenarrabilis. ¶Ἀνεκδιηγήτως, inenarrabiliter Liu.

Ἀνεκδύτης, ου, ὁ ἡ, inultus.

Ἀνέκδοτος, ου, ὁ ἡ, innupta, indotata, nondum elocata. τὰ ἀνέκδοτα, non edita Cicer. ad Attic.

Ἀνεκδρομος, ου, ὁ ἡ, imperuius, in Epigrã. ἀνέκδρομος ὑπάρχει ξ. i. inextricabilis Virg.

Ἀνεκθέμενος, ὁ ἡ, caloris expers.

Ἀνεκίνεε, exibat, ἀνεπήδα, proſiliebat, ἀνέθρ.

Ἀνεκλάλητος, ὁ ἡ, ineffabilis.

Ἀνέκλειπτος, ὁ ἡ, indeficiens.

Ἀνεκλιπής, ὁ ἡ, idem.

Ἀνεκλόγιστος, rationibus reddendis liber ac ſolutus. l. 5. §. 5. D. de adminiſt. tut.

Ἀνεκπλάκητος, impertcritus. ¶Ἀνεκπλάκητος, intrepidè.

Ἀνεκπλυντος, ὁ ἡ, indelebilis, non elutus.

Ἀνεκτὸς, οσ, ὁ, tolerabilis. Ilia. ἀνεκτὸς ἔσται πᾶσ' ἔστω κἀδὲ ἀνεκτά, i. neque ferenda.

Ἀνεκτῶς, patienter.

Ἀνεκφάτος, ineffabilis, Nazanz. ἀνεκμαλόφατος.

Ἀνεκφώνητος, ὁ ἡ, ineffabilis, non expreſſus.

Ἀνέλαιος, ὁ ἡ, ſine oleo.

Ἀνελεξία, ἡ, vis orationis ne ab ipſa in contrarium abducamur, Diog. Laert. li. 8.

Ἀνέλεγκτος, confeſſus & manifeſtus, Plat. in Apolog. inuictus. ¶Ἀνελέγκτως, ſine reprehenſione.

Ἀνελεήμων, ονος, ὁ ἡ, immitis. ¶Ἀνελεημόνως, crudeliter, immiſericorditer Terent.

Ἀνελευθερία, & Ἀνελευθεριότης, illiberalitas, Ariſtot. li. 1 magn. Moral.

Ἀνελεύθερος, ου, ὁ ἡ, illiberalis. Plat. de Legib. ἀνελεύθερος πόνος, duriſſimi labores.

Ἀνέλιξις, Herodot. i. proderit.

Ἀνέλκυστον, τὸ, rectè habens.

Ἀνελπίστος, ὁ ἡ, impius.

Ἀνέλιξις, ιος, ὁ, orbis, inuolutio.

Ἀνελίσσω, voluo, Xenoph. ἀνελίσσει πέδιλα.

Ἀνέλκειν, ω, ξω, ſurſum traho, ſubduco.

Ἀνελκύω, ſurſum traho, ſubduco, ἀνελκύσαι τὰς ναῦς, ſubducent naues, Thucyd.

Ἀνέλκω, abſtrahо, retrahо, ſurſum traho, ἀνέλκω ναῦν, ſubduc, Nazar.

Ἀνέλκωτος, ου, ὁ, non vlceratus, qui vlcus nõ ſentit.

Ἀνελλοπής, ὁ ἡ, ſitum non redolens.

Ἀνελπιστέω, ὁ ἡ, cui nihil detrahi poteſt, cui nihil deeſt, non deficiens.

Ἀνέλπιστος, claudus, χωλός.

Ἀνελπίζω, deſpero.

Ἀνέλπιστος, ου, ὁ, deſperatus, inſperabilis Gell. Thucyd. ἀνέλπιστοι διαγιγνόμενοι, non ſuſpicantes venire quempiam. ¶Idem. ἀνέλπιστοι ἐς ἀμφὶ ἐχθρίωτι. ¶τὸ ἀνέλπιστον, diffidentia, deſperatio. ¶Ἀνελπίστως, præter ſpem, ex inſperato Liuio.

Ἀνέλυτρος, detectus. ¶Ἀνέλυτρα, inſecti genus, cuius pennæ nulla cruſta teguntur, detectæ pennas habent.

Ἀνεμάζωτος, ὁ ἡ, inacceſſus, auius.

Ἀνεμέσητον, τὸ, indignum ob quod quis ſuccenſeat: Plato de Leg. ἀνεμέσητόν ἐστι, i. par eſt, nihil verat. ἐμοὶ τοῦτο ἀνεμέσητον τοιεῖν τοῦτο, &c. nemo nos reprehendat ſi, &c.

Ἀνεμόεντος, carens inuidia: & ἀνεμοέντως, ſine inuidia.

Ἀνεμόω, renouo, euomo.

Ἀνέμητος, indiuiſus, indiuiduus, non diſtributus, non partitus, ἀμέριστος.

Ἀνεμίδιον, ου, τὸ, ventulus, Plat. in Theæt. χόμματα ἀνεμίδια τυγχάνει.

Ἀνεμίδιος, ου, ὁ, vanus, triuolus. ἀνεμίδιον ἀὴν, inane ſomnium. Ariſtoph. ouum ſubuentaneum.

Ἀνεμίζω, ventisago.

Ἀνέμιος, ου, ὁ, ſubuentaneus.

Ἀνεμόεις, εσσα, ὁ, ventoſus.

Ἀνεμοεπίτης, qui ventos ſopiunt, Euſtath.

Ἀνεμος, ου, ὁ, ventus, Ariſtot. de mundo, τὰ μὲν ἐν ἀέρι πνεύματα πολλοῦ ἀνέμους, αὖραι δ' ἀπὸ ἐδάφους ἀναθυμιάσεις. ¶Ἀνέμου πνοὴ, Adag. de his qui ingenioſunt leui. ἀνέμων διαλήγειν, dare verba in ventos Ouidio, ventiſque profundere verba Lucret.

Ἀνεμοτρεφὴς, nutricut ad ventum: ſolidus, Iliad. ε. ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, pro valido. ¶Simonides πῶλ' ἀνεμοτρεφῆ εἶπε, dixit, i. σφῦρα, validas & firmas. ¶Item à vento percuſſus aut vredine, in Geneſi.

Ἀνεμοδρεψία, ventorum colliſio. Suid.

Ἀνεμόδρεπτος, à vento corruptus, ca. 8. Oſea.

Ἀνεμόδουπον, τὸ, ventis diſiectum.

Ἀνεμόω, agito ventis, commoueo, in Epigr.

Ἀνεμπλήκτως, audacter.

Ἀνεμπλῆκτος, nauis non nauigans, Non.

Ἀνεμπόδιστος, non impeditus. ¶Ἀνεμποδίστως, liberè.

Ἀνεπίφθονος, ου, ὁ ἡ ἡ, de quo nemo conqueri possit.
Ἀνεπίφθορος, non monstratus. ἀνεπιφανὴς οὐσίας, expers iniuriæ.
Ἀνεπιφάνειος, sine emphasi, non apparens.
Ἀνεπιφάτως, non expresse. Hermog.
Ἀνεπιφημίζω, reuoco. Aristophan. πεπαυμαι ἀνεπιφημίζων τὸ μιλτ.
Ἀνεπιφθής, ventosus.
Ἀνεπιφθόως, velox. Aristoph.
Ἀνεπιφυλία, fremium herba, Theophrast. lib. 7. hist. plant. cap. 10.
Ἀνεπιφυλίς, ου, ἡ, ventosus, futilis. Iliad. οἳ οὐ δὴ πάντ' ἀνεπιφυλίδα βάζουσι.
Ἀνεπιφυλίς, papaueris genus, vide Dioscor. li. 2. ca. 207. & Theoer.
Ἀνεφάλαι, non indigens, iugis. Aphr. & Galen.
Ἀνεφικτος, ου, ὁ ἡ, impossibilis.
Ἀνεφίλατος, citra indigentiam.
Ἀνεφίλαστος, indubitabilis Quint. ¶ Ἀνεφιλάστως, Nazan. dubio procul, indubitanter Plin.
Ἀνεφίλονεικος, scuerus, nihil condonans, obstinatus.
Ἀνεφίλοτιμος, bona fide ac citra vllum figmentū: quod etiam dicitur ἀπροσχημόνως, ἀπροσκευάστως, ἀπλαστως: quādo fit aliquid nō perfunctoriè nec translatiuè, sed accuratè & enixè & toto opere. Bud. in Annot.
Ἀνεφίστημι, indefinitum verbi ἀναγω, reducere. ¶ Item respirare. Paul. ἀνεφίστησι δυσπνοιαν.
Ἀνεφοδίαστος, ὁ ἡ, relatus. ἀνεφοδιαστος εἰς τας πολεις, regressi in vrbes. Herodot. lib. 1.
Ἀνεφυής, ὁ ἡ, ineffax, iners, sine effectu.
Ἀνεφύρωτος, ου, illaboratus, inutilis, irritus, Nazan. τὸ γὰρ ἀμέτρητον ὑπνοῦ ἀνεφύρωτόν τι ἡ ἀφροντιν, dormire nobis est securum esse & nihil agere.
Ἀνεφυσίαστος, fanaticos non faciens, non insanus, Plut. in amat.
Ἀνεχέμωρος, indoctus, inexercitatus, apud Polyb.
Ἀνεχθυμία, tranquillitas, vitæ quies.
Ἀνεχθυμος, placatus, quietus.
Ἀνεχτος, non affabilis, insociabilis Liuio.
Ἀνεξάλειπτος, ου, ὁ ἡ, indelebilis.
Ἀνεξαπατητος, ου, qui non decipitur, Aristot.
Ἀνεξέλεγκτος, qui refutari non potest. ¶ Item apud Thucyd. nullis nitens argumentis.
Ἀνεξεπίμονος, quod non supermanet.
Ἀνεξερεύνητος, ου, ὁ ἡ, inextricabilis, incomprehensibilis.
Ἀνεξέταστος, non examinatus, Plat. in Apolog.
Ἀνεξετάστως, inconsiderate, inexplorato Liu.
Ἀνεξήγητος, Thucyd. numerus inexputabilis Gell.
Ἀνεξία, tolerantia Cic. ad Attic.
Ἀνεξικακία, malorum tolerantia.
Ἀνεξίκακος, clemens ¶ Ἀνεξικάκως φέρειν, æquo animo ferre. ¶ Ἀνεξικακία, pro patientiam accommodo, in Pandect.
Ἀνεξίκμαστος, ου, ὁ ἡ, reficcabilis Gaze. ¶ Item fuentus, non exuccus, Aristot. in Probl.
Ἀνεξιτηριαδιάλυτος, μὴ ἔχων ἔξοδον, impertium.
Ἀνεξιχνίαστος, ου, q. inuestigabilis. Dionys.
Ἀνεξόδευτος, imperitus, Plutarch ἀνεξόδευτος πόνων.
Ἀνεργησία τῶν μαχίμων, rei militaris vacans, Herodot.
Ἀνέρατος βάσανος δίκης, incultus, incelebris. Nazany.
Ἀνέρδ, ὁ ἡ κακος, Atticè mutus, impos animi. Hippocr.
Ἀνερρίπτητος πόλεμος, non indictum bellum. Polyb. li. 4.
Ἀνερυθρίαστος, ὁ ἡ, insensibilis, ἀνερυθρίαστα φιλοπονήματα. Lucian. insensibilia.
Ἀνερυθρίατος, sine sensu.
Ἀνερυθριαστος, ου, ὁ impudens, Basil. in Epist.
Ἀνερυθριάστως, impudenter, Nazan.
Ἀνερυθρίωτος, non mutata, continua, Aristot. 2. Anim.
Ἀνεπαλλάκτος, exilens, pro ἀνεπαλλάκτος. Apollon. 2. Arg.
Ἀνεπανόρθωτος, inemendabilis, Phil. de mund.
Ἀνεπαφος, ου, ὁ intactus, liber, purus. ἀνεπαφος ἀπὸ δώρων, à Demosth. pignus omni nexu solutum.
Ἀνεπαφρόδιτος, sine venere, inelegans.
Ἀνεπαχθὴς, odio & molestia vacans. ¶ Ἀνεπαχθῶς, absque inuidia. ἀνεπαχθῶς φέρειν, æquo animo fero.
Ἀνεπήρεαστος, inoffensus.
Ἀνεπίβουλος, taciturnus.
Ἀνεπιβατος, ου, inaccessus, impernius.
Ἀνεπιβούλευτος, ου, ὁ ἡ, ab insidiis tutus, ἀνεπιβούλευτος, non patens insidiis.
Ἀνεπιγείρητος, ου, illaboratus, inutilis, irritus, Nazan. τὸ γὰρ ἀμέτρητον ὑπνοῦ ἀνεπιγείρητόν τι ἡ ἀφροντιν, dormire nobis est securum esse & nihil agere.
Ἀνεπιδεισίαστος, fanaticos non faciens, non insanus, Plut. in amat.
Ἀνεπιδέκτος, indoctus, inexercitatus, apud Polyb.
Ἀνεπιζήλωτος, tranquillitas, vitæ quies.
Ἀνεπίζηλος, placatus, quietus.
Ἀνεπίκτητος, non affabilis, insociabilis Liuio.
Ἀνεπιξεστος, ου, ὁ ἡ, indelebilis.
Ἀνεπιπλάστως, qui non decipitur, Aristot.
Ἀνεπισκεπτος, qui refutari non potest. ¶ Item apud Thucyd. nullis nitens argumentis.
Ἀνεπίμονος, quod non supermanet.
Ἀνεπιπλεκτος, ου, ὁ ἡ, inextricabilis, incomprehensibilis.
Ἀνεπίσκεπτος, non examinatus, Plat. in Apolog.
Ἀνεπισκέπτως, inconsiderate, inexplorato Liu.
Ἀνεπίσκοπος ἀριθμὸς, Thucyd. numerus inexputabilis Gell.
Ἀνεπιτηδειότης, tolerantia Cic. ad Attic.
Ἀνεπιτήδευτα, malorum tolerantia.
Ἀνεπιτήκτως, clemens ¶ Ἀνεπιτήκτως φέρειν, æquo animo ferre. ¶ Ἀνεπιτηδευτὸν, pro patientiam accommodo, in Pandect.
Ἀνεπιτήκτος, ου, ὁ ἡ, reficcabilis Gaze. ¶ Item fuentus, non exuccus, Aristot. in Probl.
Ἀνεπιτηρητοδιάλυτος, μὴ ἔχων ἔξοδον, impertium.
Ἀνεπιχείρητος, ου, q. inuestigabilis. Dionys.
Ἀνεπόδευτος, imperitus, Plutarch ἀνεπόδευτος πόνων.
Ἀνεργησία τῶν μαχίμων, rei militaris vacans, Herodot.
Ἀνέρατος βάσανος δίκης, incultus, incelebris. Nazany.
Ἀνέρδ, ὁ ἡ κακος, Atticè mutus, impos animi. Hippocr.
Ἀνερρίπτητος πόλεμος, non indictum bellum. Polyb. li. 4.
Ἀνερυθρίαστος, ὁ ἡ, insensibilis, ἀνερυθρίαστα φιλοπονήματα. Lucian. insensibilia.
Ἀνερυθρίατος, sine sensu.
Ἀνερυθριαστος, ου, ὁ impudens, Basil. in Epist.
Ἀνερυθριάστως, impudenter, Nazan.
Ἀνερυθρίωτος, non mutata, continua, Aristot. 2. Anim.
Ἀνεπαλλάκτος, exilens, pro ἀνεπαλλάκτος. Apollon. 2. Arg.
Ἀνεπανόρθωτος, inemendabilis, Phil. de mund.
Ἀνεπαφος, ου, ὁ ἡ intactus, liber, purus. ἀνεπαφος ἀπὸ δώρων, à Demosth. pignus omni nexu solutum.
Ἀνεπαφρόδιτος, sine venere, inelegans.
Ἀνεπαχθὴς, odio & molestia vacans. ¶ Ἀνεπαχθῶς, absque inuidia. ἀνεπαχθῶς φέρειν, æquo animo fero.
Ἀνεπήρεαστος, inoffensus.
Ἀνεπίβουλος, taciturnus.
Ἀνεπιβατος, ου, inaccessus, impernius.
Ἀνεπιβούλευτος, ου, ὁ ἡ, ab insidiis tutus, ἀνεπιβούλευτος, non patens insidiis.
Ἀνεπιγείρητος, ου, illaboratus, inutilis, irritus, Nazan. τὸ γὰρ ἀμέτρητον ὑπνοῦ ἀνεπιγείρητόν τι ἡ ἀφροντιν, dormire nobis est securum esse & nihil agere.
Ἀνεπιδεισίαστος, fanaticos non faciens, non insanus, Plut. in amat.
Ἀνεπιδέκτος, indoctus, inexercitatus, apud Polyb.
Ἀνεπιζήλωτος, tranquillitas, vitæ quies.
Ἀνεπίζηλος, placatus, quietus.
Ἀνεπίκτητος, non affabilis, insociabilis Liuio.
Ἀνεπιξεστος, ου, ὁ ἡ, indelebilis.
Ἀνεπιπλάστως, qui non decipitur, Aristot.
Ἀνεπισκεπτος, qui refutari non potest. ¶ Item apud Thucyd. nullis nitens argumentis.
Ἀνεπίμονος, quod non supermanet.
Ἀνεπιπλεκτος, ου, ὁ ἡ, inextricabilis, incomprehensibilis.
Ἀνεπίσκεπτος, non examinatus, Plat. in Apolog.
Ἀνεπισκέπτως, inconsiderate, inexplorato Liu.
Ἀνεπίσκοπος ἀριθμὸς, Thucyd. numerus inexputabilis Gell.
Ἀνεπιτηδειότης, tolerantia Cic. ad Attic.
Ἀνεπιτήδευτα, malorum tolerantia.
Ἀνεπιτήκτως, clemens ¶ Ἀνεπιτήκτως φέρειν, æquo animo ferre. ¶ Ἀνεπιτηδευτὸν, pro patientiam accommodo, in Pandect.
Ἀνεπιτήκτος, ου, ὁ ἡ, reficcabilis Gaze. ¶ Item fuentus, non exuccus, Aristot. in Probl.
Ἀνεπιτηρητοδιάλυτος, μὴ ἔχων ἔξοδον, impertium.

neque intelligibili iudicio vtitur.
Ἀνεπλήκτως, inculpatus, Thuc. Ἀνεπλήκτως. Adu.
Ἀνεπιλήστευτος, ὁ ἡ, inobliti. Ouid. memorabilis.
Ἀνεπιμέλητος, ου, incuriosus.
Ἀνεπιμιξτος, sincerus, non permixtus, Dioscor. Qui commercia cū exteris nō exercet, Iosep.
Ἀνεπιμίκτος, intolerādus. Ἀνεπιμίκτως, improuisus.
Ἀνεπιξεστος, ὁ ἡ, imperfectus, Hesiod.
Ἀνεπισκεπτος, inconsideratus, Xenoph. ἀνεπίσκεπτος ἐπὶ πόνους ἐκπεσόντες, vnde Ἀνεπισκέπτως, inexplorate.
Ἀνεπιστατος, non fucatus. Ἀνεπιστάτως, reprehensus.
Ἀνεπίτρεπτος, profanus, Hesiod. ἀ ἄζωτ. θεοῦ.
Ἀνεπιφανεστος, non notabilis, inglorius, Polyb.
Ἀνεπιφοίτητος, immunis ab hospitiis præbendis exercitui, Polyb. Ἀνεπιφοίτητος, incustodit⁹.
Ἀνεπίτευκτος, incognitus, Poly. vnde Ἀνεπιτεύκτως.
Ἀνεπιτήμων, ονος, ὁ ἡ, indoctus, Xeno. Ἀνεπιστήμονες ἀνδρες, Platoni est nihil reliquere inexercitatum. Ἀνεπιστημοσύνη, ignorantia, Eidem. Ἀνεπιστημόνως, inscienter.
Ἀνεπιτρεπτος, securus, inexorabilis, Iustin. Matt. ¶ Ἀνεπιτρεπτος, incuriosus Gell. ¶ Ἀνεπιτρεπτὶ, sine reditu. ¶ Ἀνεπιτρεπτὶ χωρεῖν, egregie imperatus.
Ἀνεπίτροπος ὁρμὴ, effrænatus impetus.
Ἀνεπιτρόπτος, qui sui iuris est, apud Thucyd.
Ἀνεπίτροπος, qui intendi non potest.
Ἀνεπιτήδειος, nō inutilis, incommodus. ἀνεπιτήδειος συμβουλος, Plat. de Leg. ineptus consultor.
Ἀνεπιτήδευτος, nō accuratus. Ἀνεπιτήδευτος Chrysost. Ἀνεπιτηδεύτως, nullo studio.
Ἀνεπιτίμητος, irreprehensus, non increpandus.
Ἀνεπίφαντος, dissimulatus. Ἀνεπιφάντως, impiantanter Suet. Suid. ἀφθόνως, largiter.
Ἀνεπίφθονος, ab inuidia alienus, Plut. in Per. ἀνεπίφθονος ἐπιτιμία.
Ἀνεπιφθόνως, sine inuidia. Plutar. in Camillo.
Ἀνεπίφθορος, cui ius non erat spectare τὰ μυστήρια. Hyperid. Suid. ἀνεπίφθορος, non visus.
Ἀνερεικτος, ὁ ἡ, Virgil. inamabilis.
Ἀνεργάζομαι, efficio. ¶ Ἀνεργαστος, inultus, Lucian. γῆν ἄλλως ἔστω ἀνέργαστον. Ἀνεργος, ineffax.
Ἀνερεθίζω, & ἀνερέθω, fligo, irrito.
Ἀνερείπω, μ. ψω. σω, dilanio.
Ἀνερείπομαι, & ἀνερέπομαι, insumo. Pro corripio, 1. Argon. πῶν γε θρόμος ἐσθίει ἀνερέψατο.
Ἀνέρδω, eructo, emitto.
Ἀνέρευμαι, & ἀνερέυκω, inuestigo, inuenio: Item ἀνέρδομαι. Argon. 2. ἀνερέσθαι τινὰ ἐς ἄλλα βάλλειν, id est, insultare.
Ἀνερίκτως, ου, ὁ ἡ, inexcarificatus. Theoph.
Ἀνερίπτως, ου, ὁ ἡ, fundo carens. Chrysost.
Ἀνέρομαι, interrogo, Depon. Cum duob. accus. vt apud Latinos, rogo te sententiam.
Ἀνερπύζω & ἀνέρπω, sursum serpo, seu repo.
Ἀνέρρηκτος, quod extra controuersiam est.
Ἀνέρρηγα, rescissum est. Aristot. ἀνέρρηγε τὸ ὠτον, os rescissum est, lib. 1. Anima. cap. 13. nisi significet teres & oblongum. ¶ Ἀνέρρηγώς, hians. ¶ Ἀνέρρωγεν, conualuit.
Ἀνερσεν, abscindere, decollare, retrorsū flectere.
Ἀνερύσιον, floris species, Hesych.
Ἀνέρχομαι, redeo, abeo, ascendo.
Ἀνερωτάω, interrogo, sæpe rogo in Pluto. μηδὲ τοῦτόν γ' ἀνερώτα, hanc nihil interroges.
Ἀνεσσαν πύλας, Apollon. aperuerunt portas.
Ἀνέσσω, persuadere, incitare, leuare, Homer.
Ἀνεστ, quiesce. Ἀνεσθαι, auxisse, destruxisse.
Ἀνεσία, libertas, impunitas, ἄνεσις, ἄδεια.
Ἀνεσις, ιος, Interdum in bonam partem, pro requie & otio. Interdum in malam, pro licentia Bud. Com. ¶ Ἀνιεσ Plato ἀπονοίαν opponit. ¶ Ἄνεσις τῆς χρείας, aeris alieni remissio, Plut. ἄνεσις τῆς γυναικὸς & ἀνδρὸς πρὸς γυναῖκας, in mulieres indulgentia, Aristot. in Poll.
Ἀνεσπερος, ου, ὁ ἡ, vespere carens. Nazan.
Ἀνέστη, surrexit, Iliad 1. πῶσι δ' ἀνέστη κήλεος.
Ἀνέστιος, sine e domo, Aristot. & Lucian.
Ἀνεσταμένως, è diuerso. Ἀνέστη, reuixit.
Ἀνεστάζομαι, torqueor. Ἀνεστάζω, examino, act.
Ἀνέστημος, sine annuo, Plut. Ἀνέστος, remissus.
Ἀνεστήρικτος, immurabilis, Aristot. de mund.
Ἀνεστικός, ὁ, cohibens, resoluens.
Ἀνεστος, deo cuipiam dicatus. Item remissus, vt ἀνεστος ἔξεστι, dissoluta licentia, Herod. 11.
Ἀνέστως, intense, Soph. Ἀνέστιος, imparatus.
Ἀνεύ, sine, Genit. Postponitur aliquando casibus, etiam apud oratores: vt ἄνευ ἀεὶ, sine quibus. ¶ Ἄνευ τῶν ἀφ' ἑστίας, factis procul, vt vertit Gellius.
Ἀνευάζειν, ἀνευάζειν, euare, Virgil. euare, Baccho hymnum canere. ¶ Nonn. Datiu. & Accusat. iungit.
Ἀνεύδην, seorsum. Ἀνεύδητος, ineptus.
Ἀνεύθυνος, crimine carens, Thucyd. ¶ Ἀνεύθυνία, innocentia. Ἀνεύθυνος, impune, Herm.
Ἀνευλαβὴς, incautus, impius, Nazan.
Ἀνευρίσκω, comminiscor. ¶ Ἀνεύρεσις, εως, ἡ, inuentum, adinuentio.
Ἀνεύρυσμα, tumor arteriæ præclusæ ex sanguine & spiritu causam trahens, Dioscor. li. 4. ca. 4.
Ἀνεύτονος, ου, ὁ ἡ, enervis, debilis, Aristot.
Ἀνεύρυσμα, ατος, dilato, amplio, diffundo, act.
Ἀνεύφημα, laudo, cum fauore recipio.
Ἀνεφέλας, innubilus Lucret. Aristot. de mund.
Ἀνεφικτος, ὁ ἡ, incomprehensibilis. Lucian. ὁ ἀκριβὴς ἀνεφικτος ἐς θεραπείης δέξιν ἱκάνει.
Ἀνεφόρητος, præfractus. Ἀνεφής, enatus est.
Ἀνεχέγγυος, incredibilis, Thucyd.
Ἀνέχομαι, Ἀνέχημαι, tolero, Atticè accus. Aristoph. πολλὰ ἀνέχη, multa mala fuffers. Cū genit. Comm. ἀνέχεσθαι τοῦ ἀδικεῖν, 1. Thess. 5. ¶ Ponitur etiam cum Partic. Xenoph. ἐὰν ἀνέχωνται ἀνέχοντες. ¶ Item cum Infinit. Isocrat. ἀνέχου τὶ ἔστι ἔχον. ¶ Aliquando attollo. 2. Arg. ¶ Abstineo. ἀνέχου τῶν φοιβείων. ¶ Item horro. Eurip. τοὺς μαντικοὺς δόκους φεύγω λιμὸν ἀνέχομαι.
Ἀνεψιὸς, ὁ, elaborate.
Ἀνεψιὸς, ὁ ἡ, non coctus, crudus.
Ἀνεψιὸς, filius fratris mei vel sororis. ὁ φοῖς μοῦ ἀνεψιὸς, patruelis. ἀνεψιὸς ἐμὸς μητρὸς

Universidad de Deusto Biblioteca

sobrinus. ἀνεψιοὺς vocat Plutar. Theseum & Hercul. ¶ Ἀνεψιαδῆς, consobrina, patruelis. ¶ Ἀνεψιότης, ητος ἡ, cognatio, Plato in Legibus.

Ἄνομος, ον, ὁ, tacitus. Iliad. β. τὸ δ' ἄνομον ἐχέμυθοι ἦσαν. ¶ Ἄνομος δὲ ἡγεμὼν, delituit in malis, Herodot.

Ἄνοπτος, perfectio, Callim. Hesych. ἀνύπτ.

Ἀνηβάω, iuuenesco Plin. iuuenor Horat. repubesco Colum. ¶ Ἄνηβος, ὁ ἡ, impubes.

Ἀνηγεμὼ ἀνήνυτε, ὁ ἡ, sine duce, Nazan.

Ἀνήκεστος ὕπνος ἐλεύθερος, somnus exitii. Nonn.

Ἀνήδυτος, ὁ ἡ, iniucundus.

Ἀνήθειον, τὸ, anethũ, Theoph. l. 5. c. 67. ¶ Ἀνήθινον μύρον, Dioſc. li. 1. cap. 62, & ἀνήθινος οἶν-ος.

Ἀνήθικος, non moratus Cic. ad Attic.

Ἀνήκεστος, deploratus, incurabilis. ἀνήκεστα παθεῖν, crudeliſſ. subire ſupplicii, Plut. in Rom.

Ἀνήκεστος ἔχω, insanabili teneor malo.

Ἀνηκεστία, ας, ἡ, imperitia, ſurditas, contumacia.

Ἀνήκοος, decens. ἀνήκοα πρὸς τὸν βίον, ad vitam pertinentia, Ariſtot. lib. 9. Ethic. ¶ Τὰ ἀνήκοα, Sophocl. idem.

Ἀνήκοος, ὁ ἡ, qui non audit. Xenoph. ἀνήκοον σεαυτὸν ἀκούειν, laudem tuam non audis. ¶ Item Seneca imperitus.

Ἀνησυχέω, non ſum dicto audiens. Herodot.

Ἀνηκοΐα, ας, ἡ, contumacia, pertinacia, apud Platon. νόμ. β.

Ἀνήκοος, inauditus, vel non audiens, δίκαιος τὰ πρῶτα, in Epigram. Ἀνήκοος, non perficiendum.

Ἀνήκω, aſcendo, εἰς τὰ πρῶτα τῆς δίκης καθῆκα, ad ſummã eius ſere. Ariſtot. ¶ ἐδίκασε μέχρις οὗ ἐς τὰ μείζονα, Herodot. ¶ Item ἀνήκει, decet. Herodot. ἡ τῶν μὴ ἐς ἄκρον ἀνήκουσι. ¶ ἀνήκουσι ἐς θάνατον, Thucy. l. morituntur. ¶ Demoſth. ἀνήκοντες pro διαφέροντες, excellentes dixit.

Ἀνήλατος, indomitus. ἀνήλατος ἄκμων, Iob 41.

Ἀνηλεάω, contemno. ¶ Ἀνηλεᾶν, ἀφροντίστως, nõ curans, neglectus.

Ἀνηλίσκω, conſumo, conſumor Polyb.

Ἀνηλεῶς, immiſericorditer Plat. νομ. γ. ἡθῶσι καὶ ἀνηλεῶς μισηθεῖεν, ab ἀνήλεος, immiſericors.

Ἀνήλιος, ὁ ἡ, umbroſus, ſine ſole. Lucian.

Ἀνήλιατος, nõ calceatus, ſine calceis: ἀνήλιατ ἔβαινε δόμους. Interp. Theocr. Edyll. 4.

Ἀνήλυσις, ας, ἡ, aſcenſus, ἀναβάσις.

Ἀνήμερος, qui non mulgetur, Odyſſ. 9.

Ἀνήμερος, ον, ὁ ἡ, immitis, horrens. Lucian.

Ἀνήνορος, τὸ, ſemiobolare, in Ranis.

Ἀνησικία, tranquillitas, Ariſtot. in Probl.

Ἀνήσιος, ον, ὁ, efficax: ἀνήσιον τὸ αἰεί, perpetuum tempus, Phal.

Ἀνήσυρος, ignauus: Heſiod. ἀνὴρ ἀνήσυρος πυκεῖ, virum imbellem reddit. ἀνασύρω.

Ἀνητάλια, imbecillitas, ἀσθένεια. Heſych.

Ἀνήφατος, ὁ ἡ, inauditum, Varin.

Ἀνήφατος, intoleratilis, ἀφόρητος, ἀνυπομονητος.

Ἀνήρ, ἀνέρος, ὁ ἡ, ἀνδρός, vir, Ody. ξ. Ité maſculus.

Ἀνηφάνθησαν, corripuerunt, Odyſſ. ξ. ab ἀφάω.

Ἀνηφεῖς, anuli per quos rudentes tranſeuntur, Heſych. Ἀνηφεῖς, altus, Appollon.

Ἀνήφις, vitilis, incongruus, Æſchyl.

Ἀνήφοδμος, ὁ ἡ, ὁν, vilis, innumerus, qui in nullo habetur numero, Soph. in Aiace.

Ἀνήφωτος, Hipp. non diuiſus in partes.

Ἀνηχεύς, ὁ, innocuus, Varin. laboriosus, Nicãd.

Ἀνήχητος, ὁ ἡ, inauratus, Nazanz.

Ἀνηχίδωρος, munera elargiens, Alciph.

Ἀνήχιος, tenuis, vel contrà, ὁ μὴ ἀνήχιος.

Ἀνθυπάγω, ſurrogo, ſufficio. Plat. νόμ. ϛ. ἄλλας ἀνθυπαγαγέσθαι καὶ ποιῆσαι. ¶ Item præfero.

Ἀνθαιμοδάτεω, pugnare, Xenoph. pag. 343.

Ἀνθαιμοδάτης, æmulus.

Ἀνθαιμάσσω, μάξω, contrà manus iniicio, capeſſo. Thucyd. ἀνθαιμάσσειν τῇ ἀρχῇ μέλλοντα, ad rempublicam adminiſtrandam accedere. Item diripio. Ariſtoph. Ran. πλεμέλειαι τ' ἀνθαιμάξεται. ¶ Thucyd. ἀνθαιμάττειν μᾶλλον ἐβούλοντο, libentius ferebat.

Ἀνθεῖος, ὁν, floridus.

Ἀνθεκάστερον, ex contrario ſinguli.

Ἀνθελκτέον, inhærendum ἀνθελκτέον τῷ θελήσαντι, mari opera danda eſt, vel, vt exponit Valla, mari reſiſtendum eſt, à verbo ἀντέλκω.

Ἀνθέλξ, part auris de qua Pollux, lib. 2.

Ἀνθέλκω, τος ἐχω πρὸς, aduerſari, Bud. in epiſt.

Ἀνθέμιον, impedio: ad me trahо, Herodot. li 8. Ἰκαρος ὑφεὶς ἀνθέμιον τῷ δύναμαι ἀνθέλκει. ¶ Ité reſiſto, cum dat. Plat. νόμ. ϛ. ἀνθέλκειν τοῖς ἄλλοις ὑβρίσμασι, reſiſtere.

Ἀνθεσμὸς, ſalratio de qua Athen lib. 14. ¶ Eſt & quod ἀνάθεμα: & maxæ ſpecies, Heſych.

Ἀνθεμίζω, apud Æſchyl. deflorari Liui.

Ἀνθεμὶς, herba quædam, gith. Exod. ca. 36.

Ἀνθεμὶς, vulgò *chamomila*, de qua Dioſcorid. lib. 3. cap. 114.

Ἀνθεμόεις, εσσα, ὁ, floridus, pulcher. Iliad. β. ἐν λειμῶνι ποιήεντι ἀνθεμόεντι, id eſt, ἀνθοφόρῳ ἢ φλοηρῷ.

Ἀνθεμὶς, herba de qua Theoph. li. 7 cap. 13.

Ἀνθεμώδης, liquor à flore fluens. ¶ Eur. pro melle. Ἀνθεμώδης, floridus, roſcidus.

Ἀνθέξις, εως, ἡ, retentio, complexus mutuꝰ Plat.

Ἀνθ' ὧν, ἀντ' ὧν, meritum. Iliad. ι. ἀνθ' ὧν εὖ δόσαν ἐμοὶ ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον, ſub mento dextra manu tenẽs. ¶ ἀνθ' ὧν etiam herba, Varin. ¶ Guttur, Suid.

Ἀνθεμὶς, albuginẽ herba, de qua Theop. l. 7. c. 12.

Ἀνθερεών, culmus, ariſta.

Ἀνθερίξ, idem, Homer. Iliad. υ.

Ἀνθεστήρια, feſta Bacchi, Apollod.

Ἀνθεστήριον, octauus menſis apud Atticos.

Ἀνθέτειν, viciſſim accipere conuiuio, apud Plut. motitare dixit Gellius, lib. 2. cap. 24.

Ἀνθεσφόρια, τῶν, feſta Proſerpinæ. Cæl. l. 14. c. 20.

Florifertum vocabant Romani, authore Feſt.

Ἄνθος, ους, τὸ, π. κε, flores, ἀθύρματα ἀκμαῖα, Dioſcor. lib. 1. cap. 151. ¶ Item ſplendeo coloribus, Xen. 6. παιδ. Ité illuſtris ſum, Ariſtoph.

Ἄνθος, flos: ἡ ἄνθουσα, Theoph. li. 7. cap. 9.

Ἀνθοβόλα, apis. Item meſpili ſpecies, Theoph.

Ἀνθόβολα, torques, monilia, περιθέματα, Heſy.

Ἀνθόβλη, ης, ἡ, panicula, lanugo. Dioſcorid.

Ἀνθόγαστρον, τὸ, floſculus, Dioſc. lib. 3 ca. 173.

Ἀνθόγαστρος, ὁ ἡ, ὁν, ſoli oppoſitus, vt ἀνθόγαστρα σκάλια. Suid. Soph. in Aiace, οἱ ἑαυτοῦ ἀγαθῶν, οἱ ἢ ἀνθόγαστρα ζητῶν, alii occidẽtales anfractus, alii eoꝰ ſcrutamini. ¶ Ἀνθόγαστρα etiam gemini ſoles, Bud. ex Suid.

Ἀνθόγλωσσον, flos phlei, Theophraſt. lib. 4. cap. 11.

Ἀνθήμερον, hodie. Ἀνθήμερος, ὁ, caſeus recens.

Ἀνθηρόφυλλος, floridus, Theoph. hiſt. plant. li. 7. cap. 12. Item gallica, meſpili ſpecies, Theod.

Ἀνθηρόν, τὸ, antheræ compoſitiones Plin. li. 24.

Ἀνθηρὸς ἀναγράφεσθαι, floridè ſcribi, Cic. ad Attic.

Ἀνθηρός, ὁν, floridus, vernans, Xenoph. ¶ Ἀνθηρῶς, floridè.

Ἄνθησις, floꝝ emiſſio. ¶ Ἀνθήσεις, floribus fœcundus, Theoph. Ἀνθηφόρος, floriger, Epigr.

Ἀνθησιάζειν, ſponte cedentibus indulgere.

Ἀνθίας, acer piſcis, Ariſt. li 6. anim. cap. 17.

Ἀνθίζω, ἀνθίω, facio florere, tingo, Hallicam.

Ἄνθιμος, ον, ὁ, floridus: ἀνθινὸς, ἀνθηρὸς, idem.

Ἀνθιππασία, ας, ἡ, decurſio equeſtris, Xenoph.

Ἀνθίστημι, inſurgo, reſiſto. ἀνθίστασθαι πρὸς ἄπαντας, Thucyd.

Ἀνθίστημι, oppono. Thucy. ἀνθίστασθαι ἔμπροσθεν, è regione ſtatuerunt: ἀντιστάντες, qui non cedũt.

Ἀνθιστήρια, floralia: vide Adagiũ, Foras Cares.

Ἀνθιστηριών, Athen. menſis, quod flores progigneret. Macrob. Aprilis. Gaza November.

Ἀνθίζω, καὶ Ἀνθίσσω, conſpergi, foueríque re aliqua humida calidaque.

Ἀνθιστὴρ, tinctor.

Ἀνθόλη, redoleo, Lucar. in Epig. Ἀνθολεῖν, floribus humum reſpergere, Plutar.

Ἀνθόμαλον, textum floridum.

Ἀνθολκὰς, ἄδος, retractio, libramentum, hæſitatio.

Ἀνθολκὸς, in contrarium vergens. κατὰ ῥέοντα.

Ἀνθοφόρος, floriger a meſis. Luc. floriſegiũ.

Ἀνθολόγιον, liber collectaneorũ apud Suid.

Ἀνθολογοῦμαι, flores decerpo, vnde ἀνθολόγια.

Ἀνθομολογέω, ἢ ἀνθομολογοῦμαι, pactum in eo, coràm confiteor. ¶ Item recito. ¶ Ἀνθομολόγησις, confeſſio.

Ἀνθοπλίζω, contrà armo, Eurip.

Ἀνθοπωλεῖν, σίνασθαι, τὰ φορμοῦ κατωλεῖν, Heſych.

Ἀνθρηνόλεθρος, ὁ, contraria definitio, Hermog.

Ἀνθρωπεία, claſſe contra hoſtes ſtare. Thucyd. ἀνθρώπους πρὸς τοὺς ἀντίπαλους, aduerſus Atticas in ſtatione ſtabant.

Ἄνθος, τὸ, flos, Theoph. ἀνθώδης, floruléntus. ¶ ἄνθος per metaphoram pro colore: Philoſt. τὸ τῆς ἥβης ἄνθος ἐφελκύσατο. ¶ Ἄνθος etiam pro virib⁹. Æſchyl. τὸ σὸν, τὸ ἄνθος ἐφέλκεται. ¶ Ἄνθος adhæc dicitur, ἡ λύπη ἡδεῖα, Suid. & Heſyc.

Ἀνθος, ους, τὸ, nomen auis, Ariſtot. anim. li. 5, ca. 6.

Ἀνθοσμία, ας, ἡ, vinum odoriferum. Ariſtoph. in Pluto, οἷ' ἀμφορῆς οἶνον μέλανος ἀνθοσμίας.

Ἀνθοσπόρος, florem ferò ſum florifer, Dioſc.

Ἀνθοφανὴς, ὁ ἡ, floruléntus, Epigram.

Ἀνθρακεύς, ὁ, carbonarius, μαγειρικὸς, Poll.

Ἀνθρακιὰ, ἡ ἀνθρακιὰ, pruna, carbo, Homer.

Ἀνθρακικὸς, ater vt carbonarius, carbonarꝰ.

Ἀνθρακίω, Ariſtoph. torreo, exuro, aſſo.

Ἀνθρακωτὴρ, tripodium, gemma, caminus.

Ἀνθρακώδης, pruna, ignis ex carbonibus.

Ἀνθρακόω, μῶ, in carbonem redigo, carbunculo.as, Plin. Ἀνθρακώδης, turilans vt carbo.

Ἄνθραξ, ακος, ὁ, carbo. ¶ Aliquando carbunculus gemmæ ſpecies. ¶ Item vlceris genus, Galen.

Ἀνθρήνη, ης, ἡ, crabro Gazæ, vel veſpa, Ariſtoph. νεφ. Poetis etiam pro ape crebrò vſurpatur.

Ἀνθρηνίσκος, ου, τὸ, fauus apum aut crabronum.

Ἄνθρηνα, flores. Ἄνθρων, ωνος, antrum.

Ἀνθρωπάρεσκος, qui ſtudet placere hominibus.

Ἄνθρωπος, ὁ ἡ, homo. ¶ Ἀνθρώπως, ἀνθρώπου, ἀνθρωπικῶς, ἀνθρωπίνως, humanus: ἀνθρώπινος, ἀνθρωπικὸς, &c. humanè. ¶ Ἀνθρωπος, ἀνθρωπεύομαι, ἀνθρωπόω, homuntio. ¶ Ἀνθρωπία, ἀνθρωπότης, ἀνθρωπότητος, humanitas. ¶ Ἀνθρωπίνη, humana pellis, Herodot.

Ἀνθρωπόγονος, humano more ago: Ἀνθρωπομόρος, humanitas. ¶ Ἀνθρωπόθεν, humanum.

Ἀνθρωποποιητὸς, Eurip. deus ex homine factus.

Ἀνθρωποπλάστης, aptator ſeruorum plagiarius.

Ἀνθρωπόσπλαγχνος, ὁ ἡ, humanis ſpecie prædit⁹.

Ἀνθρωποτόκτονος, homines trucido, Nazan.

Ἀνθρωποφθόρος, homicida, homini perniciosꝰ.

Ἀνθρωπολόγος, qui de hominib⁹ loquitur, Ariſtot.

Ἀνθρωπόμορφος, ὁ ἡ, ſpecie humana, Herodot.

Ἀνθρωπομορφία, ας, ἡ, hominem formo.

Ἀνθρωποπάθεια, ας, ἡ, humanus affectus.

Ἀνθρωποπαθῶς, humano more afficior.

Ἀνθρωποπαθὲω, humano affectu. Hermog.

Ἀνθρωποποιία, hominum fictio, Lucian.

Ἀνθρώπου ἀνθρώπου ἀκούειν: paræmia de his qui deplorata ſalute, ab homine ſeruãtur. Suid.

Ἀνθρωπόφυτος, natus ex hominibus.

Ἀνθυπάτη ἑδρα, falſola Ruell Gal. 6. ſimplic. Paul. lib. 7. Dioſc. lib. 3. cap. 153.

Ἀνθυπάζω, reſpondeo, Apoll. Grammat.

Ἀνθυπαλλαγὴ, ἡ, mutua commutatio.

Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconſul, Plutar. ¶ Ἀνθυπατόω, ago proconſulem.

Ἀνθώθισμα, ατος, τὸ, contraria parte impulſio.

Ἀνθυπάω, vel Ἀνθυπάομαι, ξω, π. χα, cedo Plut.

Ἀνθυπηρία, rependo obſequium Ariſtot.

Ἀνθυποβολία, ſuggero contrà, obiicio. Æſchin.

Ἀνθυποπτεύω, in ſuſpicionem venio, Thucyd.

Ἀνθυπουργέω, remunerari, redhoſtire Feſt.

Ἀνθυπόφορα, obiectio, Dariu. ingitur Nazan.

Ἀνθυπόφορος, exceptio, Quint. Subiectio.

Ἀνθυφαίμων, ονος, ὁ, ſubdoctus, Nazan.

Ἀνθωπίζομαι, de pulchritudine certo. Nazan.

Ἄνια, ας, ἡ, triſtitia, Odyſſ. ξ. ¶ Ἀνιαρὸς, ὁ, triſtis: ἀνιαρὸς πᾶσι γίγνεσθαι, Ariſtoph. 1. moleſtus:

¶ Ἀνατρέφω ζῶν, Xenophon, duriter viuere.
Ἀνάτρεπτος, immedicabilis, incuratus Horat.
Ἀνάτρεπτος, ὁ ἡ ὁ, idem Plato. ¶ Ἀνάτρεπτος ἴχνη, non possum curari. Demost.
Ἀνατριβολόγος, Vitruu. medecinæ imperitus.
Ἀνάτρεχω, μ. ξω, π. χα, clamo Nõn. Resono 2. Argon. ¶ Ἀνάτρεχος, resonans, Iliad. γ.
Ἀνατρέχω, ἄσω, σ. κα, tristitiam infero, discrucio: Xenoph. διὰ ταῦτ' ἂν ἀνατρέχοιτο, in mœrore erit.
Ἀνατρεπτός, coriarius. Ἀνατρέχω, molestus.
Ἀνάτριπτος, ον, ὁ, sine fundamento, Eurip.
Ἀνατριφής, sine sudore. Erasm. Chiliad. ¶ Ἀνατριφῆ apud Platonem γρ. ἀ. idem.
Ἀνατροπή, permittor: Plutar. πᾶσι πρὸς τοὺς ὁπωσοῦν τοῖς αὐτοῖς, Aristot. Politic. ¶ Ἐπὶ dissolutio & mortor, Soph. ἔξεστ' ἀνατροπὴ τῆς συγχορδίας ἅπασιν. ¶ Item euanesco, Dioscor. ὑπὸς τῶν ἁλῶν ἀνατροπή. ¶ Item excorio: Odyss. ἀ, ἀνατροπὰς πάλαι τ' ἐπόντας ἐν δορί.
Ἀνατρόπιος, ὁ ἡ ὁ, profanus, pollutus, Æschyl.
Ἀνατρόπιος, μ. ὦσω, consecro, voueo, Actius.
Ἀνατρόπιος, μ. ὦσω, π. κα, remitto. ἀνῆκα ὀφειλομένῳ, remitto minas, Plato de Legib. ¶ Item manu emitto, vt ἀνῆκα τὸν ἐπιγράφοντα, libero debitorem. ¶ Item relinquo, ὡς ἥκιστα ἀρχὴν τῷ χωρίον τῆς δίκης, Plut. in Public. ¶ Item licẽtiam permitto, Aristot. 8. Polit. ca. 4. ἀνίεντες εἰς τοῦτο τοὺς παῖδας λίαν, pueris ad hęc nimis indulgentes. ¶ Item stimulo: Odyss. ξ, ἀχνύσασθαι ἀνῆκεν, compulit. ¶ Isocrat. τὸν τοιοῦτον ἀνιέναι, quod Latinè immittere dicitur à Trãquillo in Ner. ¶ Item emitto, Hesiod. Theog. ὡς φάτο νὺξ ἀνίσασα. ¶ Apud Galen. pro liquefacio, genit. & accusat.
Ἀνατρώδω, haurire, soluere.
Ἀνατρωπός, ὁ ἡ ὁ, non supplex, Eurip.
Ἀνατρωπός, ὁ ἡ ὁ, insuperabilis, Plat. 2. de Rep.
Ἀνατρώω, purgo. Ἀνατρώζω, exsicco. Dioscor.
Ἀνατρωτός, siccus. Ἀνατρώω, immisericors.
Ἀνατρώω δομαι, ἀπὸ ξυλῶν, dedignari, despicere.
Ἀνατρωδόος, ὁ, ὁ, inexhaustus, copiosus.
Ἀνατρωτός, loro non cæsus, Nonnus.
Ἀνατρώω, ὦ Ἀνατροφόω, tollo, subuecho, exhaurio, Gaz. Lucian. ἀνατρώδου ὁ ἰχθύς, extrahatur.
Ἀνατρωτός, hausus. Ἀνατρώς, impubes.
Ἀνατρωτός, ὁ, equestre certamen.
Ἀνατρώ, equus carẽs, equitandi rudis Aristop. ὁδὸν ἀνατρῶ ὁδὸν, via inequitabilis Curt.
Ἀνατρώ, ὁ ἡ ὁ, illotus, Hesiodus.
Ἀνατρῶ, pro διὸ, sine, Nicand. in Alexipharm.
Ἀνατρώζω, compesco & moderor, adæquo.
Ἀνατρώς, ὁ, æqualis. Ἀνατρώς, inæqualitas.
Ἀνατρώς, inæqualis dignitatis, Nazan.
Ἀνατρώω, ad æquus: ἀνατρώτερες πλοῖοι, par numero. Herodot. ¶ Ἀνατροφόω, ὁ, ὁ ἡ ὁ, dissimilis.
Ἀνατρώμι, ἀνῶ, excito, erigo: Plutar. in Pericl. ἀνῆκε τοὺς λόγους, ad orationem se collegit. ἀνιέναι τὸν πόλον, vrbẽ extruere, Herodot. ¶ Aliquando moueo: Soph. τί μ' οὐκ ἀνῆκας ἀνίστορι; quid me de sede mouisti? ¶ Ἀνίσημι τὸ στρατόπεδον, Thucyd. moueo castra. ¶ Et pro deuasto, vt πόλις ἐκ βάθρων ἀνεστῶσα, vrbes funditus euertens, Plutarch. ¶ Ἀνῆκε ἀκκλησία, cõcio dimissa est, Demost. ¶ Ἀνίσταμαι, sto rectus: Iliad. ά, τοῖσι δ' ἀνίστη κήρυξ.
Ἀνιστή, aduerbium excitandi, hortandi.
Ἀνιστορέω, ὦ, ὁ, commentor, interrogo, Eurip.
Ἀνιστορία, historiarum ignoratio, Cicer. ad Att.
Ἀνιστορητός, cuius nulla in historiis memoria.
Ἀνίσχαλος, ὁ ἀνίσχαλον, sterilis, non præbens lac.
Ἀνίσχιον, depygis, Aristot. li. 4. de partibus.
Ἀνίσχνος, infirmi, cap. 42. Esaiæ.
Ἀνίσχω, porrigo, sursum erigo: Iliad. δ. πᾶσι δὲ θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες, μετηύδα Ζεύτης. ¶ Item contineo: Iliad. ἡ. ἥκιστα δ' ἰχθὺς ἀνίσχει, continete. ¶ Item ἀνίσχειν ἀὸ ἡλίου, orientis, Plut. in Solone.
Ἀνίσωσις, ad æquatio, ex æquatio.
Ἀνιχνεύω, inquiro, inuestigo, vnde Ἀνιχνευτής.
Ἀνιχνευτός, ὁ, ἡ, Æschyl. imperuestigabilis.
Ἀνίψας, ὁ, ἡ, ὁ, innocuus, Etym. ἀνίψας ὁ ἀνίψας τὸ σίδηρος, ferrũ nõ rubiginosum, Aristot.
Ἀνίψιος, ὁ, ἡ, innubilus, innubis, Hesych.
Ἀνιψιός, ὁ, ἡ, cicuta, κώνειον, Hesych.
Ἀνίψιος, avia, Hesych. Ἀνιψιός, ligneum agreste.
Ἀνοδύνως, πρωτεύω, molliter, ἀβρῶς, delicatè.
Ἀνοδία, ας, ἡ, locus inuius. Cebes Thebanus.
Ἀνοδμος, ος, ὁ ἡ, odore carens, inodorus, Gaz.
Ἀνοδος, ος, ὁ, ascensus, locus inuius, Euripid.
Ἀνόδους, ους, ὁ, & Ἀνόδοντος, edentulus.
Ἀνοδυνία, carcer, Pulyb.
Ἀνόδυνα, τὰ, leuantia dolorem, Hermol. in Pli.
Ἀνοδυρμός, eulo. Ἀνοδος, ου, cnodis Gaz.
Ἀνοήμων, ὁ, ἡ, insipiens sum, Plato in epist.
Ἀνόητος, inexpectatus. Ἀνοητόω, desipio.
Ἀνόητος, ὁ, ἡ, ὁ, stultus, demens: Xeno. πρὸς ἀνοήτους θυμούς. Ἀνόητος, insipienter.
Ἀνόητος, germanus. Ἀνόθευτος, piger.
Ἀνοια, ας, ἡ, dementia, insciti.
Ἀνοιγμα, ατος, τὸ, otium. ¶ 1. Reg. 14. foramen.
Ἀνοίγω, ὦ Ἀνοίγνυμι, ὦ Ἀνοίξω, μ. ξω, π. χα, ἀνέῳγα, ἀνέῳγμαι, ἀνοίχθην, aperio. Lucian. ὡς ἀνοιγμένης τῆς ὀφθαλμοῖς εἶδε; ¶ Ἀνοίγω πλοῦν, soluo nauem, Xenoph. ¶ Ἄνοιξις, apertio vel apertura Vitruu.
Ἀνοίδαω, ἀνοίδησω, ἀνοίδηκα, tumefacio, Epigr. ¶ Ἀνοίδησις, tumor, Aristot. θαλάσσης ἀνοίδησις, maris intumescentis æstus.
Ἀνοίκειος, inconueniens, non propinquus, Hermogen. ¶ Ἀνοίκητος, ὁ, ἡ, inhabitabilis, Cicer.
Ἀνοικέω, migro: longè à mari habito. ¶ Ἀνοικεῖσθαι εἰς τὸ πέλαγος, in alto habitant, Thuc.
Ἀνοικίζω, μ. ίσω, instauro Aristid. ¶ Funditus euerto, Thucyd.
Ἀνοικισμός, instauratio: Herodot. lib. 2. ἐσημ. ζ ὃ ἀνοικισμὸν τῶν πλοίων εἰς ἀνοικισμὸν τῶν πόλεων, ad reficiendas vrbes.
Ἀνοικονόμητος, prodigus, malè disposit⁹, Quint.
Ἀνοικος, extorris, domo carens, Herodot.
Ἀνοικτίρμων, ὁ, ἡ, immisericors: vnde ἀνοικτιρμόνως Sophoc. immisericorditer Terent.
Ἀνοικτός, apertus. ἀνοικτή, aperte.
Ἀνοικτός, ὁ, ἡ, non miserandus, Eurip.

Ἀνοιμώζω, μ. ώξω, ingemisco, fleo, edo gemitum.
Ἀνοιμωκτί, vel Ἀνοιμωκτεί, sine fletu: & impunè.
Ἀνοιμωξία, ας, ἡ, patientia: ὁ δὲ τῶν ἀνοιμωξίαν, Ammon. Ἀνοιμώζω, incito, stimulo.
Ἄνολβος, ὁ, ἡ, ὁ, infelix, inops: Sophoc. in Aiace, pro stulto. Ἀνολβία, inopia.
Ἀνολεθρία, sublatio, ateractio, Thucyd.
Ἀνολολύζω, cum clamore ploro, ἀνολοφύρομαι.
Ἀνομαι, perficiur, desino, Argon. 2.
Ἀνομβέω, more imbris effundo, Ecclesiast. 4.
Ἀνομβρία, ας, ἡ, pluuialis, Nicand.
Ἀνομέω, μ. ήσω, inique ago, Herodot.
Ἀνόμημα, ατος, τὸ, ὁ, Κνημὸς ἀνόμημα, scelus. Xenoph. ἀνόμημα ἔμοιγε φαίνεται τοῦτο ἢ δικαιοσύνη πρᾶγμα. ¶ Κνήμης ἀνόμημα, illegitimus.
Ἀνομήτωρ, ορος, ὁ, Plat. incomes Fest.
Ἀνόμιχλος, innubilus Lucret. Aristot. de mund.
Ἀνομοιομερῆ, τὰ, partes sibi dissimiles, Aristot. de anim. li. 1. ca. 1 & Aristoph. Interp.
Ἀνομοιόω, dissimilem facio, Plat. in Tim.
Ἀνόμοιος, dissimilis. ¶ Ἀνομοιότης, Ἀνομοίωσις, dissimilitudo. Ἀνομοίως, inæqualiter.
Ἀνομολογέω, μαι, fateor, concedo, Plat. 1. de Rep.
Ἀνομολόγησις, differentanens, Gaz. de mensibus.
Ἄνομος, ὁ ἡ, ὁ, flagitiosus, exlex.
Ἀνόνητος, ὁ ἡ, ὁ, inutilis, Sophoc.
Ἄνοος, ὁ ἡ, ὁ, Ἀνοήμων, amens, Plat. epist. 2.
Ἀνοπαία, vel Ἀνόπαια, ας, ἡ, auis est ita dicta quòd altiuola sit, Pli. ¶ Ἀνόπαια, insumibulum. ¶ Ἀνόπαιος, Emped. in sublime tendens.
Ἀνόπλος, ὁ, ἡ, ὁ, inermis. ¶ Dicitur & ἄοπλος, Herodot.
Ἀνορέγω, commouere, exilire. ἀνῆκεν τοὺς ἀλεκτρυόνας, & pueros inter manus iactare atque agitare vti facit Hector suum Astyanactem, Il. ζ.
Ἀνορθιος, ὁ, ἡ, lentus, æquanimis, Crat. apud Suid.
Ἀνορθιος, ferocia, Theocrit.
Ἀνορθίσιμος, ὁ, ἡ, tibi fastidium.
Ἀνορθος, virilis, ἀνορθος πάθημα, apud Sophocl.
Ἀνορθόω, ὦ, Ἀνορθόομαι, ὦ, corrigo, instauro, Plat. 1. de Republ.
Ἀνορμάω, μ. ήσω, animo incitor, commouceor.
Ἀνορμος, ος, ὁ ἡ, ὁ, importuosus Salust.
Ἀνορύγμα, acurum, ὀξύ, Suid.
Ἀνορύω, excito, exurgo: Odyss. ξ. ὡς εἰ πάν, ἀνόρυσσον, & Iliad. ά, τοῖσι δ' ὄρσε δύναμιν ἀνορύσσων.
Ἀνορθαπόλεος, ὁ, ἡ, ὁ, cui cauda decst, qui inter volandum non regitur cauda, Aristot.
Ἀνορθαλίζω, proprie est animum alas iactantium, quum primùm iam volare gestiunt. ¶ Item altiùm subtiliterque sapere & credere antequam comperum habeamus, Aristoph.
Ἀνορύσσω, μ. ξω, π. χα, refodio, retego, Plutarc. in Solone, ἃς δ' ἀνέῳξαν τῶν νεκρῶν ἀνορύξαντες.
Ἀνόσιος, ὁ, ἡ, ὁ, impius, profanus, Xenoph.
Ἀνοσιουργέω, impiè agere, esse nefarium.
Ἀνόσιος, ὁ, ἡ, ὁ, insalubris, morbo carens.
Ἀνόστος, polypus piscis: item exos adiectiuè.
Ἀνοστος, ὁ, ἡ, reditus expers, irredux Lucan. Eurip. ¶ Ἀνόστιμος, ὁ, ἡ, ὁ, idem Odyss. η.
Ἀνόστος, ὁ, siccus, Dioscor. lib. 1. in præfat.
Ἀνουβίδιον, τὸ, Anubis templum, Lucian.
Ἀνουθέτητος, ον, ὁ, qui emendari non potest, indocilis, Isocrat.
Ἀνουθέτητος, indoctus.
Ἄνους, ὁ, ὁ ἡ, amens, stultus, simplex, apud Plat.
Ἀνούπτος, ὁ, ἡ, impercussus: Iliad. δ. ἀνούπτῳ ἐξέϊ χαλκῷ. ¶ Ἀνούπτι, sine vulnere.
Ἀνοχή, ἧς, ἡ, sustentatio, patientia. ¶ Item inducia. ἀνοχὰς ποιεῖσθαι, Dem. facere inducias.
Ἀνοχλησία, ὁ, inoffensus.
Ἀνοχλίζω, vecti submouco, Apol. Rhod.
Ἀνοχμάζω, in altum tollo, libr. Epigr.
Ἀνόχυσις, Theophr. de histor. plant. li. 3, ca. vlt. Plin. præceps alui inanitio.
Ἀνοψία, obsonii penuria, Plutarch.
Ἀνοψιεῖν, cæcutire, Hesych. ἀνοψιᾷ βλέπειν.
Ἀνταπαῖος, Laconib. tumores inguinum & bubones. Iisdem ἀνταφίσασθαι, est igni astare.
Ἀνταφύρω, percutio. Hesiod.
Ἀντέ, coràm, aduersùm, Genit. Odyss. ά.
Ἀνταγάτης, ου, ὁ, pugnator qui clausis oculis aduersarium adoritur: vide Chiliad.
Ἀνταγείρω, μ. σω, π. κα, permuto, emendo.
Ἀνταγορεύω, obloquor, Aristoph.
Ἀνταγωνίζομαι, μ. ίσομαι, repugno.
Ἀνταγωνιστής, οῦ, ὁ, aduersarius, æmulus: Isoc. ἀνταγωνισταὶ τῆς σῆς, defensor rerum tuarum.
Ἀνταδελφός, qui est loco fratris, Bud. in epistol. ¶ Iurisconsul. ἀνταδελφοὶ vocant ex eodem patre eademque matre genitos, quos & ἀμφιδελφεῖς dicunt.
Ἀνταείδω, occino Lin. cantu prouoco.
Ἀνταῖος, ventorum reflatus Cicer.
Ἀνταῖος, ὁ, cõtrarius, aduersus. ἀνταῖα πλαγὴ, Eurip. aduersum vulnus, vt in pectore.
Ἀνταγείρω, μ. αμαι, π. κα, contendo, resisto, Synes. ἀνταγείρεσι, ἀλλ' ἐκτείνουσι, non resistunt, &c.
Ἀνταγείω, reposco. Ἀνταλαλάζω, reclamo.
Ἀνταναίρω, vocat ingentia cete Herodot. lib. 4.
Ἀνταναίω, contrà audio, obaudio, Sophoc.
Ἀνταλλάττω, ὦ Ἀνταλλάσσομαι, muto, permuto, Demosth. ¶ Ἀνταλλαγμα, commutatus, Menand. Ἀνταλλαγμα, ἡ, ἀνταλλαγή, permutatio Gaz. æ.
Ἀνταμοιβή, compensatio Cicer.
Ἀνταμύνομαι, obsisto rursùm, me vlciscor.
Ἀνταντάω, occurro, contrà vela facio.
Ἀνταπάγω, ex aduerso produco, Thucyd.
Ἀνταπαίρω, contra destruo, perimo, demolior.
Ἀνταπάλαμος, ος, ὁ, reflexus, reciprocatio.
Ἀνταπανακάμπτω, reflecti, refringi, Hesych.
Ἀνταπανάκλασις, ὁ, reciprocatio, repercussus Plin.
Ἀνταπαρέω, præstolor.
Ἀνταπαρέω, ὦ, ὦσω, suppleo.
Ἀνταπείρω, contrà fero, contrà induco.
Ἀνταπόδοτος, ὁ, ὁ, substitutus, succidaneũ vocat Vlpian. De administ. tutor.
Ἀνταπτω, contrà surgo, Thucyd. ἀνταπτες ἀνταπτ.
Ἀνταπτώς, patruelis, ἀνταπτώς, nepos.

Ἀντιφέρω, & ἀντιφορέω, resisto, Plut. in Nim.
Ἀντιφοιτάω, τῶ, Gell. paritus. Ioseph. de Antiquit.
Ἀντίφορτος, ὁ, ἡ, æquandus, conferendus, cum gemit. Xenop. πολὺ ἂν εἴη ἀντίφορτος ἡμῖν ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον.
Ἀντοβολῶ τὰ ἤμισυ, paria rependo, Thucyd.
Ἀντοπτεύω, vicissim reposco, Thucy. lib. 1.
Ἀντοποδίδωμι, retribuo: ἀντοποδίδωμι τοῖς ἐλθοῦσι, Thucyd. do pœnas.
Ἀντοποδόμησις, εως, τὸ, ἡ Ἀντοπόδοσις, εως, ἡ, remuneratio Cicer.
Ἀντοπόδοτος, idem quod ἀντιπόδοτος.
Ἀντοπροδίδεσθαι πρὸς πόνους, accingi ad labores: sic in Canonibus concilii Ephesini.
Ἀντοπροφέρομαι, ex aduerso respondeo.
Ἀντοπόκρισις, responsio mutua: figuræ genus, Hermog.
Ἀντοπυκάζεσθαι χάριν, gratiam accipere ob beneficium, Demosth.
Ἀντοπτόλυμαι, vicissim pereo, Eurip.
Ἀντοπτοπαρέδρα, oppedere: Aristoph. πρὸς βάλανον δὲ τὴν ἀντοπτοπαρέδραν τὴν σφῶν τοὺς θεσμοὺς.
Ἀντοπτόμαι, remitto. Ἀντοπτόλλω δὲ τὰς ἀκτῖνας refringo radiorum repulsus.
Ἀντοπτύω, retribuo, rependo, libr. Epigr.
Ἀντόπτης, colligatus. Ἀντόπτης, Hesych.
Ἀντοπφαίνω, contrà ostendo, è diuerso ostendo.
Ἀντοχή, ἡ, est cautio qua debitor creditori se persoluisse testatur: li. 18. D. de fide instru. vide Κτοχή.
Ἀντὶ πολέμου τῷ πολέμῳ, è diuerso bellum suscipio, Herodot.
Ἀντοπλοῦντες, coniurati.
Ἀντόπτης, vespertilio, πτερομύς, Sophocl.
Ἀντοπτάω, par sum, resisto, Plut. ad Dionys.
Ἀντοπτασία, ἡ, & Ἀντοπτασιασμός, ἡ, coniuratio.
Ἀντοπτύραννος, tyrannus.
Ἀντοπτυχάζομαι, resaluto: Accus. Plutarch.
Ἀντοπτύχασται, οἱ, exauthorati.
Ἀντοπτυχίζω, corusco. Ἀντοπτυχίω, μ. σω, π. κα. reniteo, Sophocl. Ἀντοπτυχία, fulgoris repulsus.
Ἀντοπτύω, μ. ὑπόνοια. ακ. ωσι, occurrum eo, Sophocl. Pro patior: ὑπὲρ ἐκείνου ἀντοπτύω τῶν κόρῃ λώπαν, quæ à Cyro pertulisse complorabat.
Ἀντοπτύω, siue: geminatur, Plut. in Pericl. ἀντοπτύω σκέψασθαι, ἀντοπτύω ἔργον ἔ, siue vtile, siue inutile sit.
Ἀντοπτύω, vicissim criminari. ¶ Ἀντόπτυσις, recriminatio. ¶ Ἀντόπτυσμα, Hermog. assumptio criminationem reiciens.
Ἀντοπτύω τοῦτο τὸ λόγιον: refellere, Isocrat.
Ἀντοπτύω τὸν ἑαυτοῦ γνώμην, suam inducere sententiam, Nazan.
Ἀντοπτωγή, compensatio, Aquila Rom.
Ἀντοπφέρω νόμον, legem lege abrogare, Fest.
Ἀντοπτόλω, μ. δύναμαι, ομαι, classe exco obuiam nauigantibus, obnato Ouid. (tio.
Ἀντοπτύπη, ἡ, διάπλασις, mulcta. ἀντὶ δίκης, relatio.
Ἀντοπτύμος, conuersio & replicatio Cicer.
Ἀντοπτύω, pro ἀντὶ τοῦ ἀναστῆναι, surgo, Aristop. πφ.
Ἀντοπτίζω, nouam spem concipio.

Ἀντοπτύβαλλω, rependo, vicissim repono: ἀντοπτυβάλλειν γῆν, vicissim terræ inicere, Theophr.
Ἀντοπτύζυγος, substituo, vicissim impono, Dem.
Ἀντοπτύλαι, summæ cardinis partes, quæ in cauo induntur. vel ex partes ossium, quæ in vertebras prominent.
Ἀντοπτύμβασις, retribuere, terrefacere, Eurip.
Ἀντοπτύπλοκή, connexio, mutuus amplexus.
Ἀντοπτύστασις, ἡ, compensatio.
Ἀντοπτύστασις, oppositus, us, Cicer. & figura cùm negationis oppositione, velut per affirmationem dictum volumus intelligi.
Ἀντοπτύδειγμα, contrarium indico. ¶ Ἀντοπτύξις, Galen. obnuntiario, consilii capti & agitati diremptio, Bud. Com.
Ἀντοπτύρρω, resisto: ἀντοπτύρρειν θαυμαστῶς, Dioscor.
Ἀντοπτύζω, contrà educo, oppono, Plutarch.
Ἀντοπτύτησις, contrà depoſco: eum accusatio.
Ἀντοπτύφημι, ex aduerso vel vicissim ersupo, Plut.
Ἀντοπτύβαίνω, reluctari: Lucian. ἀντοπτύβαίνω τῷ νόμῳ: Item opponere se, iudicio se sistere: ad iudicium adesse.
Ἀντοπτύμαι, πω, expendo, inquiro. ¶ Ἀντοπτύσις, collatio. Ἀντοπτύστασις, idem.
Ἀντοπτύωσις, ἡ, ἀνάσεισις, Thucyd. & Plut.
Ἀντοπτύω, contrà duco, è diuerso produco.
Ἀντοπτύπους, aduersus alternus, Plutarch.
Ἀντοπτύπους, contrà equito, Thucyd.
Ἀντοπτύπορεύομαι, contrà inuado, obuiam eo.
Ἀντοπτύπτω, obstrepo, obturbo Lucian.
Ἀντοπτύπους, aduersor, contrà ascendo.
Ἀντοπτύστολλω, contrà insidias tendo.
Ἀντοπτύστημι, vicissim ostendo, contrà ostendo.
Ἀντοπτύσπουδος, contrà cupio, Xenoph.
Ἀντοπτύστηλος, æmulus, rivalis.
Ἀντοπτύτανύω, contrà nitens retineo.
Ἀντοπτύμειρομαι, gratiam repẽdere, remetiri, Poll.
Ἀντοπτύνοέω, μ. όησα, σω, contrà cogito.
Ἀντοπτύμυθος, vltimæ partes fabulæ, Poll. li. 4.
Ἀντοπτύστρέφω, refcribo, remitto, Ἀντοπτύστρέφω.
Ἀντοπτύστροφή, conuersio mutua.
Ἀντοπτύτω, contrà exigo.
Ἀντοπτύτιμαί σου ὅτι παυσανίαν ὀπτιολῶ, do tibi ad Pausaniam epistolam, Thucyd.
Ἀντοπτύστυγχάνω, occurrere, contrà instare. ἀντοπτύστυγχάνειν τοῖς ἔθνεσι, Græcos inuadere ex aduerso, Aristot.
Ἀντοπτύστυγία, ας, ἡ, ex aduerso aggressio.
Ἀντοπτύσχίζω, compenso, retribuo.
Ἀντοπτύσχισις, ῶ, rivalis, Poll. li. 3. ἀντοπτύσχος.
Ἀντοπτύσχος, diuersum cupio, sum rivalis, Lucian.
Ἀντοπτύσχω, ὁ, ἡ, ὁ ἀντοπτύσχων, renitor, Plut. in Numa, ἀντοπτύσχω τοῖς Ῥωμαίοις, barbaris resistit. ¶ Ἀντίσχων, renix, Cel. luctamẽ Virg.
Ἀντοπτύτης, qui remigat, Thucyd.
Ἀντοπτύζω, concerto. Ἀντοπτύς, contentio.
Ἀντοπτύσεμα, τὸ, sedes, fundamentum.
Ἀντοπτύρομαι, vicissim interrogo, Nazan.
Ἀντοπτύφρόνως, è conuerso, Aduerb.
Ἀντοπτύρως, ωτος, ὁ, cõtrarius Cupidini amor. Apud Pausan.

Pausan. dicitur ἀνίκων, victor scilicet eorum qui vel amatores vel amantes spernunt.
Ἀντοπτύτιτος, reddere vices beneficii, Xenoph.
Ἀντόπτυσμα, beneficium pro meritis accipio: Demost. ἀντοπτύστυσμα δίδωμι, mutuis beneficiis affecti.
Ἀντοπτύτιμος, beneficium rependo, in Pluto.
Ἀντοπτύστος, vicissim inuito ad epulas, Plato.
Ἀντοπτύμαχος, resisto: Herodia. l. ἀνὴρ ἀντοπτύμαχος ἐγένετο. κρὶ ἀντοπτύμαχος, Suid. ¶ Item ἀντοπτύμένω, sustineo, tolero: ἀντοπτύς ἀνὴρ ἐδύνατο ἀντοπτύμένειν. Herodian. sustinere labores, Lucian. ἀντοπτύς ἀνὴρ ἀντοπτύμένειν ἡ χεῖρα, eius manum sustinet, seu cohibet & regit. ¶ Ἀντοπτύμαι, adhæreo, amplector. ἀντοπτύμαι τῆς ἀρετῆς. ¶ Item retineo: ἀντοπτύς ἀνὴρ ἐδύνατο, Eurip. filium retine.
Ἀντοπτύω, occurro, Ilia. ἡ, οἱ δ' ὑπέστη ἀλλήλοιν.
Ἀντοπτύλλω, supplicitet. ἀντοπτύλλω.
Ἀντοπτύλω, coram, palàm, è contrario, Iliad. ἀ.
Ἀντοπτύστος, ὁ, ἡ, signum obtentum: item, æqua datus impulsio. Ἀντοπτύστος, æquale.
Ἀντοπτύστος, ος, ὁ, ἡ, cõtra eleuans, Eurip. æqualiter remis impulsus.
Ἀντοπτύστυλος, flamen: & regula à tergo ossii posita, quæ illud apertum remixtu suo repellit.
Ἀντοπτύστυξ, ῦγος, ἡ, ibicen, fublica.
Ἀντοπτύστυγή, renixus, luctamen, Theophrast.
Ἀντοπτύστασις, ἡ, controuersia, altercatio.
Ἀντοπτύφωνέω, contrà resono, contrà sono.
Ἀντοπτύς, proprie significat vicem, quam quis alterius loco facit aliquid: ἀντὶ τοῦ βασιλέως, infantis loco, vice infantis. ¶ Idem in cõpositione idẽ efficit quod apud Latinos Cõtra. ¶ διὸ δ' ὧν, pro quibus, i. quoniam: Lucia. Νεανίσκε, διὸ δ' ὧν σε ἀντοπτύμενος ἐμέλησε. ¶ Antiqui ἀντὶ pro æquali vsurpabant vt ἀντὶ τοῦ ἀντὶ τοῦ.
Ἀντοπτύς, contra: Odyss. ὁππότε δὴ ἀντοπτύς φύσιν: Herodot ἀντοπτύς ἔθεντο τὰ ὅπλα ἀντοπτύς, contra eos arma tulerunt.
Ἀντοπτύδης, tumores in extremis fanctib⁹ ex inflãmatione nati. Vlpian. l. 14. §. 4. D de ædili. edict. Celsus tonsillas vocat. li. 6. cap. 10.
Ἀντοπτύβλεπτος & Ἀντοπτύβλεπτος, obsto, aduerto: ἀντοπτύβλεπτος ὑπὸ Ἕλλησι, Herodot. Argon. l. ἀντοπτύβλεπτος ἀνθρώπους ἐξόλλυσιν, offendatis homines hospitũ amãtes. ¶ Itẽ obtestor, Soph. in Aiace.
Ἀντοπτύζω, ora Aufidius nobis ignota, Cicer. in Tusculquæstion.
Ἀντοπτύστρια, virago: Ἰουδαῖοι ἀνθρώπους ἀντοπτύστριας.
Ἀντοπτύμορος, aduersors. Argon. ἡ ἐπὶ δεῖ ἀντοπτύμορος.
Ἀντοπτύς, tumor durus tonsillarum, Cels. lib 7.
Ἀντοπτύφωνέω, clamo, co tradico, Nonn.
Ἀντοπτύνω, resisto, retrocedo: ἀντοπτύνω ὁ ὄφις ἀντοπτύμενος πόδα, repugnare democratiæ, Plutarch.
Ἀντοπτύμορος, æqualis: succedanea, Dioscor.
Ἀντοπτύμαχος, repugno. Itẽ mecũ reputo. Lucæ 24.
Ἀντοπτύς, asia, Hes. ἀντοπτύς ἐπὶ terreges.
Ἀντοπτύπτερος, obuius. Ἀντοπτύς, repagulũ tangũ.
Ἀντοπτύς, ὁ, ἡ, contrarius: Iliad. κ. ἀντοπτύς ἀντοπτύμενος ἀντοπτύς. ¶ Ἀντοπτύς, aduersum. Ἀντοπτύω, contrà aduerb. Iliad. ἀ.
Ἀντοπτύλυμος, reluctor.

Ἀντοπτύπτω, vicissim lædo, lacessitus lædo.
Ἀντοπτύπτω, respicientem respicio: Lucia. ἐκ τῆς ἀκοπῆς ἀντοπτύπτω τοῦ ἀνέμου, cõtra lumẽ aspicere.
Ἀντοπτύλω, μ. ὑσω, σ. σαι, quæso, cum accus. Aristop. πρὸς ἀντοπτύλω σε. Itẽ aggredior, Genit. Iliad. ἀντοπτύλω μὲ πλοκάμου. ¶ Item pro occurro, Dativo. Argon. l. ἀντοπτύλωσε ἀλλήλοις.
Ἀντοπτύλη, occursus, conflictus, collatio, Plato.
Ἀντοπτύλησις, supplicatio, Plato in Apolog.
Ἀντοπτύλιον, ου, ὁ, cõploratio, obtestatio, Eustath.
Ἀντοπτύτονέω, contrà tono, retono, Lucian.
Ἀντοπτύωνέω, reclamauit. lib. Epigr. ab ἀντοπτύωνία.
Ἀντοπτύχρονέω, è diuerso progenium recenseo.
Ἀντοπτύφωνία, quidã concentus muficus, apud Plutarch. de musica.
Ἀντοπτύχρόω, idem quod ἀντοπτύκρουω. Bud.
Ἀντοπτύκρουω, ω. σω. σαι, cõtra opinor. Bud.
Ἀντόπτυσος, Hesych herbæ nomẽ & floris. ¶ Ἀντόπτυσος verò, nomen erat boli & iactus tesseræ in ludo talario. ¶ Et ἀντοπτύσσω, vel ἀντοπτύσσομαι (vt habet Suid.) feurrus rosæ.
Ἀντοπτύς, ἡ, ἀνὴρ ὁ ἀδελφὸς τῆς. Interp. Demosth.
Ἀντόπτυσος, ὁ, beneficus, sine malitia.
Ἀντοπτύζω, ἡ, hereditatẽ vendicare. ¶ Item contrariam accusationem instituere. ¶ Ἀντοπτύζω, vtriusque partis præstitum iusiurandum in re controuersa. Demost. πρὸς ἐνν.
Ἀντοπτύστης, ου, ὁ, vulgò receptorem particularem vocant. Cicero custodem appellat, pro lege Agraria. Gal. contrerolleur, Poll. li. 8.
Ἀντοπτύγραφον, rescriptum, contraria accusatio seu defensio: Aristoph. πρὸς βουλεύσεις ἀνακεκινδυνεύσθαι τι ἢ τὸ λόγον ἐλθεῖν περὶ γραφὴν κακοτεχνιῶν.
Ἀντοπτύγραφος, ου, τὸ, exemplar, rescriptũ, exemplũ.
Ἀντοπτύγράφω, ψω, ψ. φα, rescribo, denuò conuenio in iudicio. ¶ Ἀντοπτύγραφὴ ἡ δίκη contrario scriptus, Demost.
Ἀντοπτύστης, cœnæ vicarius.
Ἀντοπτύδέχομαι, vicissim amicè excipio, Xenop.
Ἀντοπτύστασις, contentio. Ἀντοπτύστασις, recipio.
Ἀντοπτύστιγμα, διστίγμου, distinguo, Aristid.
Ἀντοπτύστασις, aduersa diuisio. Galen. ad Glauc.
Ἀντοπτύστασις, ex opposito diuido, Nazan.
Ἀντοπτύστασις, vicissim seruiens. Strabo.
Ἀντοπτύδιαφορά, variantes, permutantes.
Ἀντοπτύστελλω, contra inuolvo, replico.
Ἀντοπτύστιγμαι, opponor, distinguor.
Ἀντοπτύστιγω, contrà distinguo, Iustin. Mart. ¶ Ἀντοπτύστιγή, discrimen, Alexand. Aphrod.
Ἀντοπτύστρέφω, retribuo, redono Hor. Philostrat. ἀντοπτύστρεφόντες ἀλλήλοις τὰ ἴδια, mutuò miserantes. ¶ ἀντοπτύστρέφω etiam erat suas facultates permutare: Vnde ἀντοπτύστροφος, facultatum commutatio, Suid.
Ἀντοπτύτω, iudicio me sisto. Bud. Comment.
Ἀντοπτύσις, defensio. Ἀντοπτύστος, ὁ, aduersarius causæ siue litis, litigator, actor, accusator.
Ἀντοπτύκτωρ, accusator, Aristoph.
Ἀντοπτύστατος, qui sunt contrariis sententiis.
Ἀντοπτύζω, vicissim prædico & laudo.
Ἀντοπτύδοξος, contrariæ sectæ vel opinionis.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἀντίδερμον, ω, τὸ, cuticula quæ subiicitur tergori & pelli, vel pellis ipsa, Suid. & Epigr.

Ἀντίδοσις, εως, ἡ, remuneratio, relatio gratiæ Quintil. compensatio muneris.

Ἀντίδοτον, τὸ, remedium contra venena.

Ἀντιδύειν, rependere, Euripid.

Ἀντιδωρεὰ, ᾶς, ἡ, remuneratio. ¶ Ἀντιδωρεῖσθαι, vicissim do, cõpenso. ¶ Ἀντίδωρον, τὸ, remuneratio. Ἀντίδωρα, mutua dona Vlpia in li. 25. §. 8. D. de hæred. petit.

Ἀντίζηλον, ου, τὸ, rotundum, teres, Hesych.

Ἀντίζηλος, ου, ὁ, ἡ, æmulus, zelotypus.

Ἀντίζυγος, ου, ὁ, aduersus, ἀντίζυγα, ἀντίζυγα, Suid.

Ἀντιθεῖναι, oppono, rependo, repono pro beneficiis, li. 1. Epigr. dativo iungitur.

Ἀντίθεος, α, ὁ, ἡ, semideus, æquiparandus Deo. ¶ Ἀντίθεον δόγμα, opinio Deo contraria. Οἱ ἀ.

Ἀντιθεραπεύειν, mutuo obsequio, redamo, Xeno.

Ἀντιθερμαίνειν, contrà calefacio, Alex. Aphr.

Ἀντίθηπον, herba quę & ξείδιον, Dios. l. 4. c. 228.

Ἀντίθεσις, εως, ἡ, contentio, oppositio, Hermog.

Ἀντιθετικὴ στάσις, Hermog. assumptiui status.

Ἀντίθετος, ου, ὁ, ἡ, cõtrarius, oppositus, aduersus.

Ἀντιθλίβειν, μ. ψω. θ. ψ, reprimo, Actiu. accus.

Ἀντιθορυβητικὸν, vox soni contrarij, Nonn.

Ἀντίθυρον, ου, ὁ, vel ἀντίθυρα, τὸ, Luci. loc. 9 post ianuam. ¶ Ἐκ ἀντιθύρου, ex aduerso ostii.

Ἀντικαθίζειν, contrà sedeo, opponor.

Ἀντικαθεύδειν, redormio. Epig. ἀντικαθεύδει πάλιν.

Ἀντικάθημαι, è regione insideo, substituor in locum alterius ἀντικάθισμα, Interp. Thucyd.

Ἀντικαθίζειν, ex aduerso confideo.

Ἀντικαθίστασθαι, sublegor, subrogor, aduersor.

Ἀντικαθίστημι, repugno, consisto, Thucyd.

Ἀντικαλεῖσθαι, vicissim inuito seu voco.

Ἀντικεῖσθαι, in animantibus pars ea dicitur quæ ad κλεῖθρα, i. clauiculas, pertinet, Hesych.

Ἀντικείσθιον, ου, τὸ, concauitas pectoris, Poll. li. 2.

Ἀντικεκτημένη ὕβρις, ἡ ἀντικεκτημένη, cõparo: Isocr. ἀντὶ ὧν ἐποίησαν τοὺς ἀδικεῖσθαι δόξαι ἀντικεκτημένη ἀξιοῦσιν. ¶ Item mercor, cõmuto: Aristot. mag. Moral. li. 2. ἀντικεκτημένη τοῦ συμβήσεσθαι ἀλλότε. ¶ Ἀντικεκτημένη, ης, ἡ, commercium, emptio.

Ἀντικεντεῖν, cõtrà contendo, Plat. 1. de Rep.

Ἀντικεντορεῖν, quasi recriminor.

Ἀντικατηγορεῖσθαι, vicissim prædicari.

Ἀντικατηγορία, mutua accusatio Quintil.

Ἀντικατίδρυσθαι, è regione castrametãtes, Herod.

Ἀντίκειμαι, aduersor, cum datiu. Arist. in Categ. λέγω δ' ἃ τοῖσι τὰ ἐναντία ἀλλήλοις. ¶ Cum Accus. & περὶ. Idem ibidem, ἀντικεῖσθαι περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον ἀναγκαῖον.

Ἀντικείμενον, contrariũ. ἐκ διαμέτρου ἀντικείμενα.

Ἀντικειμένως, è contrario.

Ἀντικέλλεσθαι, ὁ, ἡ, obuior, aduersus, Nonn.

Ἀντικελεύειν, vicissim iubeo.

Ἀντικεντεῖν, insurgo, contrà moueo.

Ἀντικεχύμενον, vicissim vtor, Depon. Genie.

Ἀντικλάζειν, reboo, reclamo: Eurip. ἀντικλάζει κραυγὴ πέτρωσιν, vox saxis reboabat.

Ἀντικλημα, τὸ, criminis relatio, cõcertatiua Quint.

Ἀντικλίνειν, ex aduerso annuo, Musæus.

Ἀντικνήμιον, pars surę opposita: Poll. li. 2. tibiæ ocrea exponitur à Gaza. ¶ In Pluto. ἀγλῶν τ' ἀντικνήμια, i. frangunt crura.

Ἀντικόπτεσθαι, ὁ, ἡ, renixus qui fit cõto, Hippo.

Ἀντικοπὴ, repercussus Plin, conflictus Cic.

Ἀντικόπτω, retorqueo, interrumpo, referio.

Ἀντικομιστὴς, collector, ad prælium me paro.

Ἀντικρούω, μ. σω, repugno, offendo: ἀντικεκρύφθαι αὐτοῖς, Thucyd. ¶ Demosth. ἐν τῇ σφῷ ἐγω. ἀντέκρουσέ τι, ἢ γίγνεσθαι ὡς ἔδει, παρέστι αἰσχύνεσθαι cecidit incommodè aliquid &c.

Ἀντικρύ, contrà, genit. iungitur. Ilia. θ, ἵππους ἀντικρὺ, aduersùs Hectorem.

Ἀντικρυς, planè, coràm. ἀντικρυς κρατεῖν, ex aduerso stans, Plut. in Solo. ἀ ἀντικρυς ἀφαίρεσις, manifesta ablatio. Idem in Lycurg.

Ἀντικτείνω, vicissim sepelio.

Ἀντίκτυπος, obstrepens, contrà sonans, Nonn.

Ἀντικυμαίνημος, vndabundus iactor, Bud.

Ἀντικυρία, potestas, ἐξουσία.

Ἀντικύειν, helleborus, veratrum, Hesych.

Ἀντικύων, vulpes, ἢ ἀλώπηξ, Hesych.

Ἀντιλαβὴ, anulus scuti.

Ἀντιλαβὴ, ἡς, ansa, apprehẽsio: Lucia. in Tim. Ὡς ἢ κεῖσε εἶ ὃ πλοῦτος ἢ ἀντιλαβὴ καὶ δυσκίνητος καὶ διαφθαρτικὴ ἀνθρώπου κακῶν ἀντιλαβὴ. ¶ Per metaphorã, argumẽtum reprehendendi, Plat. in Phæd.

Ἀντιλαγχάνειν, vicissim Item intendere. ¶ ἀντιλαγχάνειν αἰτίαν ἐκτικὴν, Demosthen. appellat, quod Cicer. agendi potestatem dare.

Ἀντιλαμβάνειν, teneo, ἀντιλαμβάνομαι.

Ἀντιλαμβάνειν, recipio: Eurip. πλὴν ἔξι, ἃ σοι χαίρειν ἀντιλαμβάνει: quod autem est quod tibi occasio temporis commodat?

Ἀντιλαμπάνειν, recalcitro Horat.

Ἀντιλαμβάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι, mihi vendico, apprehendo: ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀρχομένης, ad res capessendas incumbit, Plut. in Rom. ¶ Item succurro, & manum porrigo, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀδυνατούντων, suscipere infirmos, Act. 20. ¶ ἀντιλαμβάνομαι, etiam est corripio, Plat. in Gorg.

Ἀντιλάμπειν, resplendeo, contrà luceo.

Ἀντιλανὶς, panis fruticula & fragmenta, Hesych.

Ἀντιλέγειν, α. ξω. ν. χ. contradico: Xenoph. περὶ τῶν μὴ ὧν ἀντιλέγειν. ¶ Itẽ cum dat. Idem, ἀναγκαῖόν μοι ἀντιλέγειν. Thucyd. ὧν ἀντιλέγω ἐγὼ ἐ, &c. Ἀντιλεκτὴς, controuersus.

Ἀντιλογία, controuersia, Demosth.

Ἀντιλογικὸν, contrariũ Athenięsibus veluti παλαιστικὸν hunusmodi, quum quispiã in iudicium vocatus non respondebat aut vadimonium promissum deserebat, eremodicio damnabatur. Quod ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἀλλῶν dicitur, & ἀμφισβητεῖν.

Ἀντιλαπτὸς, comprehensibilis Cicer.

Ἀντιλάπτωρ, ορος, ὁ, defensor, adiutor.

Ἀντιλῆψις, comprehensio, captus Cicer. ¶ Item obiectio obiectio disputantis cum altero, Plutar. ¶ Itẽ defensio, Basil. ¶ Itẽ obstaculum, Plut. in Alexand. ¶ ἀντιλῆψεις παρέχειν πρὸς πολεμίους, Idẽ in Thes. ansam ad capiendũ hostibus dare.

Ἀντίλοβον, pars auris de qua Pollux li. 2.

Ἀντιλογία, refuto, contradico, Aristoph. 119.

Ἀντιλογία, ας, ἡ, contradictio, Quintil. obiectio.

Ἀντιλογίζεσθαι, vicissim reputare, Antiph.

Ἀντιλογικὸς, Platon. ars contentiosa.

Ἀντιλογικὸς, refutandi peritus, Aristoph. 119.

Ἀντιλοιδορεῖν, remaledico Sueton.

Ἀντιλύτρωσις, ἡ, vindicta, Plutarch.

Ἀντίλυτρον, pretium quo redimuntur captiui ab hostibus in bello, Hesych.

Ἀντιμαρτύρεσθαι, reclamo, contrarium testor: ἀντιμαρτυρῶ πρὸς αἰδῶ, Plut. in virtut. mor.

Ἀντιμάχεσθαι, repugno, dat. Aphrod. ¶ Ἀντιμάχησις, ἡ, contentio, repugnantia.

Ἀντιμεθέλκομαι, distrahor, contrahor, Epigram.

Ἀντιμιμέομαι, ζω, ocçino, cantu contendo, Epigr.

Ἀντιμένειν, repugno, perduro. Theophr.

Ἀντιμετρεῖν, figura quum pars pro parte ponitur.

Ἀντιμεσονύκτιον, τὸ, media nox, Plut. in Probl.

Ἀντιμετάστασις, transitus, obluctatio.

Ἀντιμεταβολὴ, ex aduerso mutatio

Ἀντιμεταφορὰ, ᾶς, ἡ, est quum vices reddũtur, commutatio, ab ἀντιμεταβάλλω.

Ἀντιμετώπισις, ἡ, obstaculum Plaut.

Ἀντιμισθεῖν, respondere, Naz. remetiri Cic.

Ἀντιμισθία, ας, ἡ, remuneratio, compensatio.

Ἀντιμισθωτὸς, pretio conductus ab aliquo.

Ἀντιμολῶν, ῶσα, ῶν, ωσα, obuio.

Ἀντιμυκτηρίζειν, vicissim irrideo.

Ἀντιμυσαὶ, pugnantis legũ contrariè scriptarum, Imp. De concep. dig. §. 6.

Ἀντινουθετεῖν, vicissim admoneo.

Ἀντιοδυνηρὸν, ἐστὶ πονοῦσι, inquit Hesych.

Ἀντίοος, ου, ὁ, ἡ, contrarius: Herodot. ἐν μοίρῃ ἀντίοον μέλλω ἐν ἔχω αὐτίκα.

Ἀντιοῦσθαι, ad iudicium occurrere.

Ἀντίπαν, cõtrà, Odyss. ξ. ἀντίος ἦλθε. ¶ Cũ genit. ὁ δὲ τὴν κύρου διάνοιαν, Herodot.

Ἀντίον, τὸ, liciatorium, Paralip. ca. 11. ¶ αἰγυπτίου τὸ ἄλφι ὡς ἀντίον ὑφαινόντων. ¶ Et acatii nauigii velum: Item genus phialę, Varin.

Ἀντιοῦσθαι, ομαι, contrarius sum, prælio occurro: ἀντιοῦσθαι τοῖς βαρβάροις, barbaro occurro, Her.

Ἀντίος, α, ον, contrarius, obuius: genit iungitur Iliad. ἠύτε πῶϋ ἀντίος ἔλθῃ. ¶ Cum datiu. Plut. in Cam. ἦλθον ἔτυπτον ἐβάλλοντο· ἀντίος αὐτοῖς μέλλω. Sine casu, Ilia. ἀ, αὐτίκα ἴσχεν ἀκωκὴ ἔγχεος ἀντίον. Sine casu, Ilia. ἀ, αὐτίκα ἴσχεν ἀκωκὴ ἔγχεος ἀντίον.

Ἀντίπαρος, contrarius, diuersæ opinionis.

Ἀντιπαρεκτείνομαι, resisto, ἀντίπαρος.

Ἀντιπάσσω, contrà tendens: ab ἀντὶ πάσσω.

Ἀντιπάσσων, occurrens, ἀντιπάσσειν ἀξίωσε, Ilia. ά.

Ἀντιπαγὴς, contrariè constitutum.

Ἀντιπάθεια, naturalis dissidentia: alicubi apud Aristoph. ἄκος, i. remedium.

Ἀντιπαθεῖν, μ. ήσω, contrario modo afficior.

Ἀντιπάθεια, ας, ἡ, diuersæ affectionis, contraria passus, resistens: ἀντιπαθὲς ἐστὶ φαρμάκοις, aduersatur veneficiis, Dioscor. li. 4. cap. 223.

Ἀντίπαις, pubes. Ἀντιπαίδιον, ου, pubertas.

Ἀντιπαίζοντες, obludentes Plaut.

Ἀντίπαλος, ου, ὁ, ἡ, aduersarius in lucta, æmulus. Iungitur aliquando cũ datiuo, li. 1. Epigr. ὕδωρ ἰδίοις ἰδίοισιν ἀντίπαλον. Aliquãdo genit. Ibid. ὦ παρὰ γλυκερῆς ἀντίπαλοι χάριτος.

Ἀντιπαραβάλλω, oppono, confero: Plut. in Apologia, ἀντιπαραβάλλειν τὰ ἐμαυτοῦ πράγματα τοῖς ἐκείνων, meos casus cum illorum casibus conferenti: Plutarch. cum Dat. citrà præpos. in Themist. ἀντιπαραβάλλειν τινὶ ἑαυτὸν τινὸς ἐπὶ τὰ αὐτὰ ἔργα, cum illius gestis sua confert.

Ἀντιπαραγωγὴ, ἡς, In pædictis Græcis mulier post diuortium ἀντιπαραγωγὴ τοῦ ἀνδρὸς, cùm marito denunciat sese prægnantem esse ex eo: at maritus Ἀντιπαραγωγὴ, cùm agnoscere vetam non vult.

Ἀντιπαραγραφὴ, ἧς, ἡ, replicatio, Bud. Com.

Ἀντιπαράγω, est hostium exercitum eã parte cũ exercitu adequitando & circũeundo, Polyb.

Ἀντιπαρακαλεῖν, deprecari, dissuadere, Xenoph.

Ἀντιπαρακαλοῦμαι, διδύμου, è cõtrario iubeo.

Ἀντιπαρατείνω, inuicem ango.

Ἀντιπαρασκευάζομαι, do operam vt par sim.

Ἀντιπαρασκευὴ, apparatus

Ἀντιπαράστασις, Hermog. obsistentia Trapez. Depulsio quoque verti potest.

Ἀντιπαρατείνω, contrà pono castra.

Ἀντιπαρατηρεῖν, retribuere.

Ἀντιπαράτασις, resistio, opponor. Dioscor.

Ἀντιπαρατείνω, siue ἀντιπαρατείνω, contendo, compono, comparo. ¶ ἀντιπαράτασις, cõtentio, comparatio, Bud Com.

Ἀντιπαρεξάγω, oppono, confero: Accus & dati. Plat. in Apol.

Ἀντιπαρεξέρχομαι, contrà duco exercitum, oppono.

Ἀντιπαρεξέρχεσθαι, perseruitari, opponere.

Ἀντιπαρεξιὼν, οὖσα, ὄν, perfequens, se opponens.

Ἀντιπαρέρχομαι, contrà tendo.

Ἀντιπαρέρχω, refero, retribuo, Phal. in Epist.

Ἀντιπαρέρχω, contrà incedo, Aristot.

Ἀντίπαυσις, genus osculi & basii, Varin.

Ἀντιπαύω, contrà patior, talionem accipio: cum Dat Dioscor. li. 3. c. 70. ἀντιπαύει ἢ συνεχίαις.

Ἀντιπατέω, obstrepo, contrà strepitum facio.

Ἀντιπαφλάζειν, promerentibus gratiã referre, à ciconiæ natura sumptũ, quę πελαργὸς dicitur.

Ἀντιπεῖν ἀρχὴν, & ἀντιπαράχωσις, remuneratio.

Ἀντιπέμπτω, remitto, Aphr. Item respondeo.

Ἀντιπενθὲς lex talionis, Aristot. Eth. lib. 5.

Ἀντιπέραν, πι, è regione sita: Iliad. β, ἐπ' ἀντιπέραν ἵζανον. ¶ In fœm. i vltimo, transmarina. Nonn. γαίης ἐς ἀντιπέραιαν ὑπερμήκετο. Dion. de situ orb. πρὸς ἀντιπέραιαν, è regione.

Ἀντιπέρας, ex cõtrario, è regione. ἐν τῇ ἀντιπέρας Θράκῃ, in aduersa Thracia, Thucyd.

Ἀντιπέρθω, trans, ex aduerso, Apoll. Rhod. &

ἀντιπάθεια, ας, ἡ, apud eundem.
Ἀντιπεριάγειν, dicitur circumagere, Synes.
Ἀντιπερίστασις, cohibeor. Arist. in Probl. ἀντιπεριίσταται ἡ σίσυρα τὸ θερμὸν, calor intus coercetur.
Ἀντιπερίστασις, ἡ, obstaculum. ¶ Item stratagema quo distinentur hostium copiæ, Poly. in 2. hist.
Ἀντιπέσειν, proprie verbum est τῷ συμπλέκειν pro illa coarctatione & cohibitione quæ præsertim est à frigore, tum etiam à calore, Arist. in 1. Meteor. Ἀντιπέσειν, Plutar. idem.
Ἀντιπεριτροφὴ, ἡς, ἡ, in diversum circumitio.
Ἀντιπλοκὴ, ἧς, ἡ, ἡ ἐναντία πλοκὴ, contrexitus.
Ἀντιπλοῦς, οῦ, ὁ, ἡ πλοῦς, arca lignea. Eurip.
Ἀντιπορεύεσθαι, π, obrectio, occupatio. Demosth.
Ἀντιπρᾶξις, ἡ, resistio: Plutar. in Thes. μηδὲν ἀντιπράττειν ἀλλ' ἢ τοῖς ἱερεῦσι καὶ τοῖς ἄρχουσι, histrici à tragicis nihil differunt.
Ἀντιπρασσεῖν, similiter facta, Sophocl.
Ἀντιπλεῖν, ex adverso navigo, occurro.
Ἀντιπροφέρω, suppleo, Iosephus li. 2 Iudaic.
Ἀντιπτήσσω, referio. ἀντιπλαγῆναι, repercuti.
Ἀντιπτῶσις, ἄς, ἡ, navigatio quæ fit adverso utrinque remorum actu & impulsu, Polyb. in Epit.
Ἀντιπνέω, μ. ἤσω, cōtrà spiro: Phocyl. ἀντιπνεῖν ἀῦτμοῖσιν, spirare adversus ventos.
Ἀντιπρὸξ, ος, ὁ, ventus adversus.
Ἀντιποθέω, redamo: Xenoph. φιλῶ, ἀντιποθῶ· ἀντιποθοῦμαι, mutuò desiderare.
Ἀντιπροσποιοῦμαι, ἠσάμην, mihi vendico: Xenoph. ἀντιπροσποιεῖσθαι ἀρχῆς, sibi sumere principatum.
Ἀντιπράσσω, contrà facio, aggredior.
Ἀντιπρόστιμον, τὸ, supplicium, pœna pro delicto.
Ἀντιπολιτευόμενος, aduersor cuipiā in ratione administrandæ Reipub. Plut. in Themist. ἀντιπολιτεύεσθαι τοῖς πολλοῖς ὧν βούλονται. ¶ Capitur simpliciter pro Resisto apud Synes.
Ἀντιπροβοᾶν, contrà vocito, resilio, reclamo.
Ἀντιπορεύεσθαι, fretum habens obuersum, Aristot.
Ἀντιπορεύσιμος, ἡ, ὁν, contrà gradiens, Euripid.
Ἀντιπρόσωπος, qui pedes habet oppositos, qui nobis aduersa vrget vestigia. Cic. in Academicis.
Ἀντιπρᾶξις, τος, ἡ, diuersitas, æmulatio.
Ἀντιπράττω μοι, contrarium esse, apud Isocrat.
Ἀντιπροβάλλομαι, repugno, obsisto, obuiro.
Ἀντιπροπέμπομαι, è contrario legatos mitto.
Ἀντιπροτίθεμαι, cōtrà propono, Plat. de Leg.
Ἀντιπαράκλησις, cōparatio in nominando, ἀντιπαράκλησις.
Ἀντιπορεύομαι, ex adverso progredior.
Ἀντιπομπὴ, similis, Xenoph. in Agesilao.
Ἀντιπροφέρω, ἤσω, vicissim conditiōnē ferre, offerre ἐς τὸ ἴσον, æquè pronunciare, vel conditionem ferre tem vicissim stipulari. Demosth.
Ἀντιπροφορὰ, ἄς, ἡ, mutua accusatio, Bud. Com.
Ἀντιπράσσοντες, οἱ, qui adversa faciunt.
Ἀντιπαράστασις, ἡ, opposita propositio.
Ἀντιπρῷρος, ος, ον, puppis, prora. Thucyd.
Ἀντιπρῷρος, ος, ον, aduersas habēs proras: Eur. ἀντιπρῷρα ναυσὶ τὰς πρύμνας, incedit coràm omnibus.
Ἀντιπερισκάπτειν θεμέθλοις, in plantis ne suffocentur, circumfodiura terram detrahere, Pol. lib. 1.
Ἀντιπάραμμα, τος, τὸ, ruina.

Ἀντιπάραστασις, εως, casus pro casu positio.
Ἀντιπύργος, aduersas clunes habens.
Ἀντιπαλος, ὁ, ἡ, oppositam tantum habens: ἀντίπαλα ἀλλήλοις ἄκρα, Herodot.
Ἀντιπύργος, æqualis altitudo, Hesych.
Ἀντίρροπος, renixus, ou contrastable, Poly. in Epig.
Ἀντίρρησις, ἐως, ἡ, altercatio, controuersia.
Ἀντίρροπος, compensans: Chrysost. οὐκ ἰσορροπῶ δύναμαι τῷ ἁμαρτήματι πτωχὸν ἀντίρροπον τὸ ἀπίρατον, æquilibritas, Cic. & æquilibrium.
Ἀντιρροπίζειν, gravitati gravitatem opponere: Aristot. in Polit. Οἱ δὲ πάντων μᾶλλον ἀντιρροπίζουσι ἀφαιρεῖσθαι τῶν ὑπερέχοντων καὶ τὸ δίκαιον τοῦτο τοῖς πολίταις.
Ἀντιρρόπως, æque ac Nazianz. ἀντιρροπῶντας πρὸς τὰ τῶν διώκτων, ex æquo emendationem pendentes. ¶ Ἀντιρρόπησις, compensatio.
Ἀντιπαίζω, ludentem deludo.
Ἀντιφίζομαι, sophismatis certo cum datia.
Ἀντιφοιτᾶν, qui contrà sophismatis certat.
Ἀντίφορα, æquo, comparo.
Ἀντίτασις, ἐως, ἡ, quasi retractio, reuulsio. Gal. ἀντιτάσεις τῶν χυμῶν vocat, medicamēta quæ irritantes humores in alienā sedem, retrahāt.
Ἀντίτασμα, apud Polyb. præpedimentum.
Ἀντίτασις, εως, ἡ, contrà nitens, Epig. vnde ἀντιτασεύειν μέθῳ, apud Pindarum.
Ἀντιτείνω, ἀντενῶ, retraho, contrà traho: Arist. in Probl. ἀντιτείνει τῇ ὑφάσει, vrianam retinet.
Ἀντίτευθρον, τοῦ, Dioscor. lib. 5. c. 86. Plin. li. 15. c. 13. Antispodon vocant cinere ficiarboris vel caprificī, quia scilicet vice spodii vsurpatur.
Ἀντιτιθέω, rependo, retribuo, Bud. Com.
Ἀντιτιμώρητος, ὁ, ἡ, æquales.
Ἀντιτμήγω, diuersas partes sequor.
Ἀντιτμητικὸς, qui est diuersum partium.
Ἀντιτονία, repugnantia, oppositio: Herodia. ἐξ ἀντιτονίας μεγάλης διαφορὰ ἐπιγίνεται, bellis conficiendis supra modum excrebescebat.
Ἀντιτονία, qui est factionis contrariæ.
Ἀντιτονία, repugnā: ἀντίτασις ἀντιτονίας dicitur ab Herm. assumptio comparatiua, quæ beneficium cum scelere obiecto comparat.
Ἀντιτύπιον, τὸ, spina dorsi, Poll. li. 2.
Ἀντιτορεύω, fulcio: Psal. 17. ἀντετορεύσατό μοι, manum ei supponit. ¶ Ἀντιτόρευμα, fulcimentum.
Ἀντιτίθημι, ἤσω, π. ικα, oppono, respōdeo, sū eiusdem ordinis, vt ἀ ipsi χ, & π ipsi φ, Bud. Com. ¶ Ἀντίτοιχος, æqualis, respondens, eiusdem ordinis.
Ἀντιτοιχία, oppositio, Aristot. in Probl.
Ἀντίτευχος, ὁ, phalanx anceps. Curtio.
Ἀντιτυπέω, bellum infero, Chrysost.
Ἀντιτείνω, inuerto, retorqueo, recipiocor: ἀντιτείνεται ἀλλήλοις, hæc reciprocantur. Bud.
Ἀντιτυπία, vicissitudo, cōuersio, de qua Hermog.
Ἀντίτυπος, ὁ, ἡ, æqualens: Aristot. τῶν διαμέτρων ἀεὶ τὴν ἴσην ἢ παρίσως καὶ ὁμοίως (vt ex eo sum; sit Ciceroi) rhetoricen quasi ex altera parte respondere dialecticæ. ¶ Contrarius: Plat. in Tim. τὸ ἢ πύτων ἀντίτυπον, at verò è diuerso. ¶ Ἀντιτύπως, è cōtrario. ἀντιτύπως τοῖς γένεσι, secus ac Niobe, Lucian.
Ἀντιτυπόω, ἤσω, aliud opponere.
Ἀντιτυπόω, ὦ, vilis, nulla re dignus.
Ἀντιτείνω, reluctari, obsistere, ab ἀντίτυπος ἀντιτύπου ληστοῦ, assiduæ latronum infestationes, Thucyd. Odyss. χ. ἀντιτυπέσθαι τραπέζῃς ἔδεν ὠκυμόρῳσι, oppositæ mensas telis.
Ἀντιτυπόω, corrobora, è contrario affirmo.
Ἀντιτύπω, repugno, vinco.
Ἀντιτύπτω, instauro.
Ἀντιτυπία, rependo, compenso.
Ἀντίτυπος, ὁ, ἡ, oppositio.
Ἀντιτυπία, ἡ, reluctatio, Plat. de Leg.
Ἀντιτυπόω, ξω, contrà aciem struo.
Ἀντιτυπέω, repugno, opponor. Xenop. καλοῦ κἀγαθοῦ ἀντιτυπεῖσθαι, oppugnat bonos. ¶ Ἀντιτυπεῖσθαι πρὸς ἀλλήλους, ipsis repugnare, Isocrat. ¶ Ἀντιτυπεῖσθαι τὴν γῆν, tuam eadem vicissim acie instructa, Euripid.
Ἀντιτύπτω, repugno, obnitor: ἀντιτύπτειν πρὸς ὑδέν, ad nihil reluctans, Plat. in Num. Idem in Themisto. ἀντιτύπτει ἡ ἰδία φύσις ἰδίοις.
Ἀντιτείχισμα, ατος, τὸ, agger qui præmunitionit causā muro præicitur, antemurale.
Ἀντιτεχνάομαι, inuicem excogito. ¶ Ἀντιτέχνασις, contraria artis aduocatio, artis æmulatio, Thucy. ¶ Ἀντιτέχνησις, ἡ, eiusdē artis æmul'.
Ἀντιτίθημι, resisto, rependo, ex aduerso stamo: ἀντιτίθησι τὸ ἐκπλεῖν πρὸς ἄνεμον, pecuniis conferendo cum regno, Plut. in Rom. ¶ ὁ ἀντιθεὶς τῷ ψυχρῷ τοὺς δ' ἀλλήλοις μισοῦντας, nō repellant se, Thucyd.
Ἀντιτίμημα, ex aduerso dignum censeo. ¶ ἀντίτιμος reus dicitur, qui cùm inficiando non fit, crimen eluat.
Ἀντιτίνω, talionem reddo, vleiscor.
Ἀντίτονος, vi dicatus, repensus.
Ἀντιτολμάω, ἄσομαι, exortus, exortus. Plutarch.
Ἀντιτολμῶ, ex aduerso audaciam fero.
Ἀντίτυμον φάρμακον, amulerum, Hesych.
Ἀντίτυπος, repercutiens: sic dicitur arcus qui in vtranque partem flectitur.
Ἀντιτυχάω, recipio, contra fortior.
Ἀντιτύπωμα, ατος, repercutio, cōtrà signo.
Ἀντιτυπία, repulsus. Plin. renixus. Cels.
Ἀντίτυπος, ου, ὁ, exēplar figuræ respōdens, Syn.
Ἀντίτυπος, ος, ον, ὁ, ἡ, & Ἀντίτυπος, aduersus, refractarius, lib. 4. Epig. αἱ δ' ἐν ἐρινεοῖσι πλαγιάζεις ἀντίτυπος πρὸς ἀπότομον βόλον. ¶ Interdum ἀντίτυπος dicitur respōdens ex aduerso, compar. Nōn ἀντίτυπος ἐστὶ μᾶλλον ἢ ἄναξ, dicebat cōtrà Idem, Ἀντίτυπος βουλὴν δ' ὑμῖν ἐγὼ φράσω, vox assimilis tonitrius. Epigrammatarius eleganter silicem expressit, cuius renixu & repercussu ignis excutitur, ᾗ λίθος ἀντίτυπος κἀμὸν πῦρ ἀντύπτει. ¶ Plat. in Thæet. ἀνθρώπους ἀντιτύπους dixit morosos, atque immansuetos.
Ἀντιτύπτω, reuerbero, referio, Aristoph.

Ἀντιτύπως, repercutiendo, repugnanter.
Ἀντιφορὰ, ἧς, ἡ, contrarium, contrarium.
Ἀντιφάρμακος, ος, resistens veneno, Dioscor.
Ἀντιφασία, contradictio, ἀντίφασις, Plat.
Ἀντιφατικὸς, ἡ, quasi contradictorius, & responsuus. τὸ ἀντιφατικὸν, contradictum Quintil.
Ἀντιφιλοτιμοῦμαι, contendo: Hesiod. ἔριδι κρείσσονες ἀντιφερίζῃ, potentioribus aduersari. Aristoph. ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ; contendis cum Themistocle?
Ἀντίφερνα, dicuntur ea quæ maritus constante matrimonio vxori quasi remunerandæ dotis causā largitur, l. vlt. C. de donat. ante nup.
Ἀντιφέρομαι, obuiam me fero, repugno, Iliad. ἀ. ¶ Item attraho ad me, Isocrat.
Ἀντιφθέγγομαι, obloquor.
Ἀντιφθεγκτὸς, resonabilis Ouid. Epige.
Ἀντιφιλέω, redamo: Xenoph. ἀντιφιλοῦσιν ὑπ' αὐτῶν, ab ipsis redamari. ¶ Ἀντιφιλία, mutua dilectio, amor reciprocus.
Ἀντιφιλοτιμεῖσθαι, de gloria certare, Polyb.
Ἀντιφιλονεικεῖν, ex aduerso contendere.
Ἀντιφιλοτιμοῦσθαι, vicissim de gloria cōtendere. ¶ ἀντιφιλοτιμούμενοι πρὸς τὰ δόξαντα ἔργων, de operum gloria certantes, Plat. in Pericl.
Ἀντιφονεύω, Soph. pœnas pro cæde admissa pēdēs.
Ἀντίφρασις, εως, ἡ, oppositio, contraria locutio. ¶ Figuræ genus, de qua Seruius Æneid. 1. & 6.
Ἀντιφράσσω, ξω, obsepio, obsto.
Ἀντίφρουρος, æqualem habentes custodiam.
Ἀντιφυλάσσω, observo: Plato ὑφ' ἑαυτῶν ἀντιφυλάττεσθαι, mutuò inter se insidias cauere. ¶ Ἀντιφυλακὴ, mutua observatio.
Ἀντιφυτεύω, regenero, pario, Phocyl.
Ἀντιφωνέω, contradico, contrà clamo: Soph. cū accusat. ἀντιφωνεῖ δ' ἐκ ἀῤῥήτου τινός.
Ἀντίφωνος, contrà sonans, Plutarch.
Ἀντιφωτισμὸς, ἡ, oppositum lumen.
Ἀντιχαλάσαι, ohlaxo.
Ἀντιχαλάω, ἀσομαι, vicissim rugor, contrariis fabibus vtor. Bud. in epist. posteriorib.
Ἀντιχαρίζομαι, gratiam repono, Xenoph.
Ἀντιχαρισμὸς, beneficii remuneratio.
Ἀντιχειμάζω, vicissim oscito, Aristot. Probl.
Ἀντίχειρ, ειρος, ὁ, ἡ, pollex.
Ἀντιχορεύω, refragor, Aristophan.
Ἀντίχθων, opposita pedibus nostris terra.
Ἀντίχρημα, τος, τὸ, consumptum, σύμφωνα, ἰσόχρονα.
Ἀντιχρήστης, qui contrà suppeditat, vnde Ἀντιχρηστεῖν Demosthen.
Ἀντιχορεία, quod alternis in choro recinitur. Pol.
Ἀντίψαλμοι, Eurip. dicuntur. ἀντίφωνα.
Ἀντίχρησις, mutuus vsus. Cōractus dicitur, quo pignus ita datur, vt quoad debitor satisfaciat, eo creditor vsuræ nomine vtatur fruatur. Martianus l. 33. D. de pignerat. act.
Ἀντιψαλμῳδέω, plaudo vicissim. Aristoph.
Ἀντίψυχος, deuotus, qui pro altero se deuouet & mori cupit, vt Decii, apud Romanos.
Ἀντιψύχω, ex aduerso refrigero, Aphrod.
Ἀντλάω, μ. ἤσω, ω. ησα, exhaurio, infundo, Ioan.

2. ἀπ' ἄλοης Cíon, Euripid. vitam absumet.

Ἀντλέω, haurio, Aristotel. 1. O Econ. τὸ γὰρ ἀντλεῖν οὕτω' ἐστί, colo enim haurire hoc est. ¶ Ἄντλημα, ατος, τό, hausti, vel hausti potius quo vtitur Lucret. situla. ¶ Ἀντλητήριον, ἡ χεὺς, cyathus. ¶ Ἀντλητής, οῦ, ὁ, hausor.

Ἀντλία, ἡ αὐτὴ ἀντλητήριον ἡ ὁ Ἄντλος, Luci. sentina. ¶ Pro pelago apud Eurip. in Hecuba, ἀλλ' ἐμβάν τις εἰς ἀντλίαν ἐμπετοῦς λίχεος. ¶ Idem in Pace vocauit scapham in qua pinsunt. ¶ Est & nauicula, Suid. & Hesych.

Ἀντιαίως, ex aduerso habitans.

Ἀντιαιτιάομαι, Attic. misereor è diuerso.

Ἀντιάλη, pro ὑπαντιάλη, ortus, oricus, Epigr.

Ἀντιάω, occurro. Ilia. ϛ', ἡ, ἐπεὶ δὲ ἀντιόωσι θεοῖς. ¶ Supplico. Eurip. in Med. ἀλλ' αἰτοῦμαί σε καὶ γόνασι προσπίτνων, precor te per, &c.

Ἀντιμόσεται, & ἀντομόσαι, est iuramentū calumniæ vicissim præstare, Bud. Accusationem exordiri, & crimen exponere, Demosth.

Ἀντιμόω, contrà iuro, adhortor.

Ἄντιος, ex contrario. Ἀντίος, Euripid. ὕστερος.

Ἀντονομάζω, commuto nomen.

Ἀντονομασία, ας, ἡ, pronominatio, figura qua loco proprii nominis aliud ponitur.

Ἀντορύσσω, è diuerso fodio, contrà remuner.

Ἀντοφελῶ, qui beneficium accepit.

Ἀντοφθαλμέω, obtueri, contrà intueri. ¶ Palàm resistere Polyb. αἱ πολλαὶ μὲν μόναι πρὸ ὀλίγων ἀντοφθαλμοῦσαι πόρρω Κυπαρίσσου, palàm Antipatro restiterunt.

Ἀντοχή, mutua retentio, Aphrod. li. 2. Probl.

Ἀντυγόω, ῶσω, ὦσα, ὠμαι, ὠκα, è contrario munio.

Ἀντρεύτης, ὁ ἡ, cuniculosus, cauernosus.

Ἄντρον, ου τὸν, antrum, cuniculi: atramentarii, li. Epigram. ¶ Ἀντρώδης, antris plenus.

Ἀντρύσσω, ῶ, ξω, è diuerso fodio.

Ἄντυξ, υγος, ἡ, ambitus, orbis, gyrus rotæ. Hesiodus, ἅρμασι δ' ὑπέστη ἡ αὐτυγες ἀμφαφόωσαι βάζειν. ¶ Pro curru Soph. ἐπιστῶσ' ἐξ ἀντύγων. Item scuti orbis. ¶ Capitur etiā pro formice. Item pro tēporis circulo, apud Nōn. ¶ Ἄντυξ præterea pro iugo eitharæ, Eurip. in Hippoll.

Ἀντυπηρετέω, vicissim inseruio, Herodot.

Ἄντυς, obuius: Homer. supplico.

Ἀντωδή, apud Comicos idem quod ἀντῳδεῖα, & quod ἀντῳδαμοὶ, apud Euripid. alternis modulatum canticum Quintil.

Ἀντωμοσία, iusiurandum vtriusque partis, Bud. Com. & Pollux lib. 8.

Ἀντωνοῦμαι, licor, emo loco alterius, Xenoph. in O Econ. in auctione mercor. Demosth.

Ἀντωπέω, obtueri, contrà aspicere. A repag.

Ἀντώπιον ὕδωρ, aqua aduersa, αἰτιῶνται ἄστρων intuens astra, Nonn.

Ἄντωπος, ὁ, ἡ, aduersum mare, Nonn.

Ἄντωπος, ex aduerso, contrà, Agathias Epig.

Ἀντωπός, contrà intuens. Nonnus, ἰδρώεις ἵππους ἀντωπὸς ἐλαύνομεν ἡνίοχεύων.

Ἀντώσις, occursus, Plin. à verbo ἄντω Cicer. occursatio & prænsatio.

Ἀντωτελέω, referre gratiam, Xenoph.

Ἀνύβριστος, ος, ον, non contumeliosus, nulli contumeliæ obnoxius: ἀνύβριστος παιδιά, lusus honestus ac liberalis, Plutarch.

Ἀνυγραίνω, humefacio. Plut. metaphoricè dixit, ἡ αὐτὸν μαλακοῖς ἀνυγραίνει παιδιῆς διαχρήσεσι, mansuefacere, & asperitatē motū agrestiū emollire.

Ἀνύδρευτος, non rigatus, Theophrast.

Ἄνυδρος, ον, ὁ ἡ, inaquosus, siticulosus. εἰς πᾶν ἄνυδρον, in loca arida, Herodot.

Ἀνύδρωτος, inepultus, non lotus, Hesych.

Ἀνυδρωτί, ex fonte haurio, exhaurio.

Ἀνυμέναιος, ος, ον, ἄμοιρος ὑμεναίων, ἄγαμος; Poll. li. 3. carens honoribus nuptialibus.

Ἀνυμνέω, laudo, celebro, decanto, Lucian.

Ἀνυπαπαντος, ος, ficus.

Ἀνύμφευτος, ος, ὁ ἡ, innupeus. Ἄνυμφος ἡ ἀνύμφευτος, idem: item, non dilutus aqua, li. Epig.

Ἀνύξ, υκος, incorruptus, ἄλυκτος, Euclid.

Ἀνυπαίτιος, ὁ ἡ, insons, innocens, Phil. de mūd.

Ἀνυπαντάω, occurro.

Ἀνύπαρκτος, ος, non existens, Plutarch.

Ἀνυπαξία, ας, ἡ, interitus, essentiæ priuatio, Areop.

Ἀνυπεικτέρη, ἡ Ἀνύπεικτος, immitis, nō cedens.

Ἀνυπέρβλητος, insuperabilis, intoleranda, exitialis, Ἀνυπερβλήτως, magnopere, Aristot. (mius.

Ἀνυπόδετος, citus, certus, Diosc. li. 7. cap. 1. ἀνυπόδετος θάνατος, cita mors, certa mors.

Ἀνυποδήτως, absque dilatione, Plut. in epist.

Ἀνυπόδουλος, ος, ὁ ἡ, innoxius, tēdendis rationibus non obnoxius, Demosth. ἀνυπόδουλος μισαρχία, libertas tuenda, Plut. in Fab.

Ἀνυπήκοος, inobsequens Sencc. ἀνυπήκοος φωνὴ λόγου, Plat. in Timæo, rationi nō obtemperās.

Ἀνύποπτος, imberbis, ἀνυπόπτερος, inuestis.

Ἀνυποσάνδαλος, philosophi apud Aristoph. nudipedes. ¶ ἀνυποδήτος, λόγος τε καὶ πρᾶξις ἀνύσει.

Ἀνυποστασία, & Ἀνυποστάτια, sine calceis ingredior.

Ἀνυπόστατος, discalceatus, Xenoph. ἀνυποδήτός τε καὶ ἀχίτων διαιτᾶσθαι.

Ἀνυποστατέω, ας, pedum nuditas, Plat. & Arist.

Ἀνυπόστατος, ος, ὁ ἡ, non suppositius. Plat. 6. de Repub. τίνας τῶν ἀνυποστάτων.

Ἀνύποστος, intolerandus. Hinc ἀνυποίστως, Poll. li. 3. intolerabiliter Colum. impatienter Cic.

Ἀνυπουργήτως, è contrario respondeo, Herod.

Ἀνυπόκριτος, non fictus, simplex, sincerus.

Ἀνυποφόρητος, ος, ον, non sustinendus, intolerabilis.

Ἀνυπόπτως, improuisus, ἀφράδως, Polyb. lib. 5. vnde Ἀνυποπτότατος, non suspiciosè, insperatò. Polyb. ἐπιγενόμενοι ἀνυπόπτως αὐτοῖς ἐβοήθησαν τοῖς ἐν τῇ πόλει φεύγουσι.

Ἀνύποπτος, ος, ον, non suspectus, præfidens. ἀνύποπτότατος, non minus suspectus, Lysias.

Ἀνυπόστατος, securè, sine vlla suspicione.

Ἀνυπόστατος, ος, ὁ ἡ, ὁ, qui non potest subsistere, perplexus apud Polyb. ἀνυπόστατος ἐγένετο, inuictus animus, Xenoph. ¶ Significat etiam sedimentū, & quod ex vrina subsidit, Celso.

Ἀνυπτιάζω, supinus cubo, Aristot. 1. de Gen. animal. ἀνυπτιάζουσι μᾶλλον ἢ ἐπὶ πρόσωπον κατακλίνονται.

Ἀνυπτιασμός, supinatio, Aristot. 1. de Gen. animal.

Ἄνυπτος, ος, ον, non lotus, Hesych.

Ἀνυπώπιος, ος, ον, ἀνυπόπτερος, inuestis, Hesych.

Ἀνυσιδρόμος, ος, ον, ἀνύσιμος ἐν τῷ δρόμῳ, Hesych.

Ἀνύσιμος, ος, ον, ἀνυτός, expeditus, vtilis. Plato γεωμ. ἡ πῶς ἢ κυλίσεται ἀνύσιμώτατα πρὸς τὸν βίον ἢ ἐναντιώτατα, conducibile admodum.

Ἀνυσίμως, efficienter, absolutè, Suid.

Ἄνυσις, εως, perfectio, effectio. 2. Argon. Πελάγεσσι καὶ πόλεσι ἐπὶ νῆσόν τε καὶ δῆσιν, i. curium vias & expeditiones.

Ἀνυστικός, ος, ον, efficax, facilis factu, Polyb.

Ἀνυτός, efficax, factu facilis. ὡς ἀνυτώτερον δὴ, quo ad fieri potest, Plutarch. in Camillo.

Ἀνυτικός, ος, ὁ, efficax, facilis.

Ἀνύτω, & ἀνύσω, & ἀνυτῶ pro ἀνύω. μ. σπ. πεπερfectio, festino, Odyss. δ. ¶ ἄνυτο τὸν ἀδύνατα. θνητὸν, Sophocl. morior.

Ἀνύω, ἀνύσω, ἄνυσα, ἄνυκα, ἄνυμαι, ἄνυσμαι, ἄνυσθαι, ager minimè arenosus.

Ἀνυφάω, μ. ἄνυφα, μ. ἄνυφα, erigo, sublevo, Epigr.

Ἀνωγή, ἀνώγω, expedio, festino, ἀνώγει πρὸς πᾶσαν Aristoph. ¶ Epigr. ἀνώγουσι γήρως, implent senectutem. ¶ Ælopus, ἀνώγουσι οὐδὲν ἀπόλλωνα, multum vitæ conficiens. ¶ ἀνώγουσιν τὸν ἀμείνονα gnum peregisti. lucratus sum, Theocr.

Ἄνωθεν, supra supernus. ¶ οἱ ἄνω χρόνοι, superiora tempora, Demosth. ¶ οἱ ἄνω πρὸ ἡμῶν, eius maiores, Phal. ¶ ἄνω ἡ κάτω πλανᾶσθαι, Xen.

Ἀνώγειον, ου, cœnaculum, Matth. cap. 24. quod subductius sit à solo.

Ἀνώγεως, adhortatio, iussu, hortatus, αὐθαδίᾳ ἀνώγεως.

Ἀνωγόν, vel αἰώγω, tubeo, mando. Odyss. ξ. αἰγυπιὸν δ' ἐμὲ δῆμος ἀνώγει ταυτησιν. ἐμῷ suadebat.

Ἀνώδινος, indolentia. ἀνώδινον πυρετόν, Diosc. li. 4.

Ἀνώδυνος, ος, ὁ ἡ, doloris expers, ἀνώδυνον κακόν, Sophocl.

Ἀνώδυνος, inoscines Gaz. ex Arist. li. 1. de anim.

Ἀνωδυράς, piscis est cetacei generis, qui & βοῦς nec apud Hesych. male ἀνώδυρος legitur.

Ἄνωθεν, desuper, superne. ἀνωθεν τὸ κεφαλῆς, è superiore parte exercitus. Herodot. τὰ τοῦτων ἄνωθεν, his superiora, Plat.

Ἀνωθέω, sursum impello, subucho. Odyss. ε. νῆ μὲν ἀνώθουσε πλέειν, nauem subuehentes. Thucyd. ἀνώσας εἰς πολιορκίαν τὴν πόλιν, obiicere hostibus vrbem. Ἀνωθισμός, pro eodem.

Ἀνώϊστος, ος, ὁ ἡ, insperatus, ab εἴω, i. puto, ἀνώϊστον γὰρ μοῦνον ἐς πόλεμον, Herodot.

Ἀνωϊστί, præter spem, Apollon. ἀνωϊστότερος.

Ἀνώλεθρος, interitus immunis, ἀνώλεθρος ἡ ἀνύτητος.

Ἀνωλόφυρτος, indefletus, ἀδάκρυτος. (δώνης.

Ἀνωμαλία, ας, ἡ, dispar & incōptus, Theophr.

Ἀνωμαλία, inæqualitas, salebra, dissimilitudo, ἀνωμαλία πυρετῶν, Galen. ἀνωμαλία σωμάτων δυσκρασία, Naz. Ἀνώμαλος, ον, ὁ ἡ, asper, inæqualis, salebrosus. ἀνώμαλος ὁδός, Aphrod. ¶ Aristot. 2. O Econ. τὸ ἀνώμαλον ἀπάνημα, immoderati sumptus.

Ἀνωμαλότης, ητος, inæqualitas, asperitas.

Ἀνωμάλως, inæqualiter, & dispariliter Varron.

Ἀνώμαλος, ον, τὸ, dissimiles habens partes.

Ἀνωμολογία, ἀνώμοσμαι, aperte fateri, profiteri.

Ἄνωμος, ος, humero carens. ἄνωμος πλατάγη.

Ἀνώμοτος, ος, ὁ ἡ, inviratus. ἀνώμοτος εἰρήνη, pax nullo iureiurando facta. Demosthen. Ἀνωμοτί, citra iusiurandum.

Ἀνωνύμαστος, malè, nefandus, apud Aristoph.

Ἀνωνύμως, sine nomine, Aduerb. ¶ ἀνωνύμως, idem.

Ἀνώνυμος, Cicer. obscurus, sine nomine, Eurip.

Ἀνωρεξία, consultatio, vocatio, βουλεύσεως.

Ἀνώτατος, ον, τὸν, locus editior, Pollux lib. 2.

Ἀνώτερος, inuisibile.

Ἀνωχλιβδής, emollitus & subactus, Hippocr.

Ἀνωχλία, importunitas.

Ἀνώψιος, ος, ὁ ἡ, præcox, præmaturus.

Ἀνωφθής, ος, ὁ, vnda ad summum sublata, Poll.

Ἀνώφθιος, ος, ὁ ἡ, ἡ, resupinus ἀνώφθιον γήμασα.

Ἀνωφλιάω, deflecto. Accusatino iungitur ii. Epigr.

Ἀνώφλιος, ον, ὁ, ἡ, ἡ, ἡ

Α'ξιάγαστος, laudabilis, commendabilis, Hesyc.
Α'ξιάγητος, τὸ Α'ξιαγάστου δίκην, æstimabile, Cicer.
Α'ξιάκουστος, ὁ, laudabilis. Vnde ἀξιακούστως μάλιστα, laudabiliter excolere, Xenoph.
Α'ξιάμιλλος, ὁ, par ad pugnam, ἀγωνὸς περὶ μάχην, Plutarch. ἀξιάμιλλος δυνάμεως, pares copiæ.
Α'ξιανάμνηστος, dignus commemoratione.
Α'ξιος, iustum. Xenoph. ἀξιόν ἐστι καλεῖσθαι μοιρῖτ δυνατ. æquum est vt eum oderim. Idem cum aoristo, ἀξιος εἰμι ἀξιωθῆναι ὑπὸ τοῦ δήμου, &c.
Α'ξιόνικος, ὁ, dignus victoria. Herodot. lib. 7.
Α'ξιοπρεπὴς, dignus luctu. Euripid lamentabilis.
Α'ξιοπιθία, ας, ἡ, verisimilitudo, authoritas.
Α'ξιόπιστος, ὁ, ἡ, fide dignus, grauis. Xenoph. ἀξιόπιστος εἰς τοῦτ' ἦν τὸν τρόπον. Α'ξιωτέρους ἀπατᾶν ἐζήτουν, clumeis fidem suffurbis cauere.
Α'ξιοπρεπὴς, ὁ, ἡ, qui meritas pœnas accipit.
Α'ξιοπρέπεια, ας, ἡ, dignitas. Α'ξιοπρεπὴς, laude dignus.
Α'ξιος, α, ον, ὁ, ἡ, dignus genit. iungitur. Xenoph. ἀ, Κύρου ἄξιά ἐστι ἡμῖν δωρεὰ παντὸς ἄξια ἦν, &c. ἄξιος ἀληθείας, apud Thucyd. ἄξιος παντὸς, quauis re dignus, Aristoph. ¶ Est præterea ἄξιος, vilis, apud Lysiam. ¶ Item ἄξιον simitur pro ἀνταξίον. Odyss. ἄ, εἰ δ' ἄξιον ἦεν ἄμοι. Cic.
Α'ξιοπίστωσις, ἡ, probatus.
Α'ξιότης, ητος, ἡ, dignitas, dignatio.
Α'ξιοφίλητος, dignus qui ametur, amabilis.
Α'ξιόχρεως, ὁ, ἡ, ον, fide dignus, qui soluendo est. Plat. in Apolog. ἀξιόχρεων ὑμῖν τὸν λέγοντα ἡγοῦμαι, authorem cui credatis dignũ referam, locupletem testem Cicer.
Α'ξιῶ, μ. ὤσω, π. κα, dignum censeo, dignor. Accus. & genit. Plat. in Apolog. ὡς εὖ οἶδα μὴ ἄξιόν σε ἀξιῶ ἡμᾶς ἀδικεῖν. Ibidẽ cum infi. ἀξιῶ σε τὸν ἡμεῖς δίκαια μὴ ἐκτυφλῶσαι ἀγανῖν. ¶ Pro obtestari: Liban. ἀξιῶ δέ σε τὰ δυνάμενα ἀκούειν.
Α'ξίωμα, τος, τὸ, dignitas & amplitudo propter honores gestos aut magistratum, existimatio, maiestas, commendatio, δόξα καὶ, authoritas. ¶ οἱ ἐν ἀξιώματι, i. magistratus. Xenoph. ¶ Dialectici vsurpant pro eo quod Cic. pronuntiatum appellat. Sententia, vel enuntiatio quæ vno ligatur & restringitur verbo: Verbum Terent. Quod verbum ex te audio.
Α'ξιωματικὸς, venerabilis, ἀξιωματικὸς λόγος Hermog. plurimum habens dignitatis. ¶ ἀξιωματικοὶ, qui in dignitatibus sunt cõstituti.
Α'ξίως, merito. Plat. in Apolog. σωφρόνως ἀξίως αὐδρὸς ἀγαθοῦ, boni viri fungẽs officio. ἀξίως τῆ ἀδικίας, pro rei indignitate. Æschin.
Α'ξίωσις, εως, ἡ, rogatio dignitas, opinio. ὡς ἐμοῦ ἀδίκως ἀξίωσις ἀσυμφόρου ἐμοὶ ἐπιφέρειν, iniuria id mihi assumebant. Plutarch. in Pene. ¶ Thucyd. ἀξίωσιν λαμβάνειν, præsumere. ¶ Pro instituto accepit Æschin. ¶ Pro pœna Hermog.
Α'ξονίαι δεσμοὶ, Epigr. vinculis axi alligatis.
Α'ξυστος, impolitus, indigestus, ἀκόσμητος.
Α'ξύ, apud Macedon. ὕλη, Hesych.

Α'ξυλλητος, nondum cæsus, ἄκοπος, Hesych.
Α'ξυλος, ὁ, ἡ, lignosus, Porphyr. ex Hom. ¶ Item ligni expers, Strab. lib. 12.
Α'ξύμφορος, ὁ, discordia.
Α'ξύμμετρος, immensum, immodicum, Suid.
Α'ξυρὸς, ὁ, ἡ, retusus, hebes, ἄξυρος, ἀμβλύς.
Α'ξύστερος, malè concretus, Atticè.
Α'ξων, ονος, ὁ, axis. Proclus, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος ἀυτοῦ, περὶ ἣν ἱστάμενος. i. axis mundi vocatur dimetiens ipsius circa quam voluitur. ¶ Item tabula in qua ar tiqui deliquentũ pœnas scribebant: vnde Atheniẽses legum suarum tabulam (vt est apud Demosthen.) sic appellabãt. ¶ Hinc quoque ἄξονες, tabulæ Solonis dictæ, Plutarc. in Num. ¶ Itẽ in Parab. Salo. 20. pro tramite & orbita.

Α Ο

Α'ὄζος, ramosus, Theophr. li. 3. hist. plant. ca. 8.
Α'ὀζύη, apud Hesych. cociatrices sectatores, ἀκολούθους.
Α'ὀκνος, pernicious, ὀλέθριος. (Callim.
Α'οιδὴ, ῆς, ἡ, cantilena, carmen, ᾠδή.
Α'ἰδιος, ὁ, ἡ, ον, sempiternus, celebris, Homer. ¶ Accipitur etiã in malã partem, vt famosus.
Α'οιδόκαπος, poeta, Epigr. ¶ ἀοιδοκάπου, idem.
Α'οιδὸς, ὁ, ἡ, cantor & cantrix Plaut. vel cantatrix Claudian. poeta. ¶ ἀοιδεύειν πόλιν, verbis decantatissima. Epigr.
Α'οιδωνὸς, concentus, cantilena, vaticinium.
Α'οικος, extorris, domo carens, Hesiod.
Α'ὁριστος, inuius, non contingens, vagus.
Α'ὄνυμος, celebris, ἀείμνηστος.
Α'οῖνος, ὁ, ἡ, vino carens, abstemius, Nonn.
Α'ὀσιος, ἰῶς, Aristoph. orientalis.
Α'οσία, ας, ἡ, alacritas, impigritas Cicer.
Α'οσος, ὁ, ἡ, impiger, indefessus Gell. diligens. Hesiod. ἀοσος ἀνὴρ μάχην εἶναι ἐοικώς.
Α'ὔσσω, impigrè Linio, Plat. ξυν. ἀ.
Α'ὠθροος, ος, ον, ὁ, ἡ, congregatus, confertus, Odyss. ξυβόλησαν δ' εἰς ἰλάοντα ἀοθρόα, i. ἀμοῦ πάντα.
Α'ὠλῶ, & Α'ὠλίζω, ω. σα. σ. χ. congrego.
Α'ὐξία, διακονία, inseruio, Æschyl.
Α'ὐξὸς, impolitus, ἀδιάλυτος.
Α'ὐπτος, ὁ, inuisibilis, sine voce, ἀόρατος, ἄφωνος.
Α'ὐτὰρ, quæ cerni nequeunt, Antiph. apud Poll. lib. 2. ¶ Celsi. spectra.
Α'υ, vel ἀυγὴς, τὸ, ensis: Hesiod. ἰφυανέος δ' ἀορ ἔξὸν.
Α'ὐγητὸς, ὁ, ἡ, inuisibilis Celso, Isocr. ad Demonic. τὰ μέλλοντα ἀόρατα, i. incertum.
Α'ὐγκαλα, ας, ἡ, lentitudo Cicer. iræ vacuitas, Plutarch. ¶ Κάγκαρος, ὁ, ἡ, iræ expers.
Α'ὐτει, ἡ, mulieres, & per metathesim, ἄυτεις: vide Comment. in illud Odyss. ρ. Αἰτίζω ἀνάλκεις, ὡς ἄνεργε γύναι χλιδανῆς.
Α'ὐτερεῖ, indefinitum esse Graca, li. 3.
Α'ὐτερία, nullus terminus, infinitio Cicer.
Α'ὐτέρητος, terminatus Cic. Gell. indefinitus.
Α'υτερὸς, collocutio, consociatio Cic. Smid.
Α'υτη, quasi sine auibus, vnde palus Auernus.
Α'ὐτὴ, ἡς, ἡ, aorta, vena dextræ spinæ, apud Aristot lib. 3. hist. anim. ¶ Κάγκη etiam dicitur vestium

vestium conditoria, & arculæ Xenoph.
Κρεμαστὸς, ἡ, ὸν, pendens & affixus, Epigr.
Κρεμὺς, vel Κρεμὴ, ῆος, seu funis, ex quo gladius, pera, aut scutum dependet, Odyss. λ.
Κρύφη, Hippocr. pars à pulmone pendens.
Κ'ῦρ, spiritus, medela, πνεῦμα, ἴαμα.
Κυῶδης, ες, modorus Persio: vel odore grauis Theophr. de Caus. li. 6. ca. 26.
Κωτίλη, ης, ἡ, mouulneratus, ἄπρωτος, Hesiod.

Α Π

Α'παγγέλλω, μ. λῶ, ω. γω, expono, refero, annũtio: ἀπαγγέλλω τοῖς πολίταις, publicè refero, Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, vobis renuntio, Demosth. Plutarch. in Galba, ἀπαγγέλλω τῷ γαλέᾳ εἰς τὸ πηλάδιον, in palatium Galbæ renunciatũ est.
Α'παγγελία, ας, ἡ, renũtiatio, pronũtiatio, Aristot.
Α'παγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, pig. index, renuntius, Plaut.
Α'παγὲ, apage, ἀπαγέτω, apagetis, auferatis, absit: Chrysost. ἀπαγὲ τῆς ἐφόρου. ἀπαγὲ τῆς μιαιφονίας. ¶ Α'παγὲ εἰς μυρεψίαν, Aristoph. i. εἰς ὄλεθρον: nam mortui μυρεψίου dicuntur.
Α'παγλαι πάγκρυσοι, impenetrabiles tiaras.
Α'παγχίζω, affero. Herodot. ἀπαγχίσαι ἀγγέλιον.
Α'παγχολίζω, μ. ἰσω, deturpo. Suet lib. Epig.
Α'παγόρευμα, Plutarch. vetitum & interdictum magistratus, Paul. Iurisconsl. edictum vocat prohibitorium.
Α'παγόρευσις, prohibitio. Α'παγορευτικὸς, ῆ, Hermogen. vetatiuus.
Α'παγορεύω, ω. εὐσω, ἄκα. C, κεκήρευκα, denego, interdico: Plat. 1. de Rep. ἐμοῦ γε ἀπαγορεύοντος ὅπως μὴ ἔτι ἀσπαιρήσει, mihi prohibebas ne hoc responderem. ἀπαγορεύω σοι ταυτα, his tibi interdico, Plat. de Legib. ἀπαγορεύω μὴ στεφανοῦν, prohibeo coronare. Æschin.
Α'παγριόω, μ. ὠσω, exaspero, irrito, Theoph.
Α'παγροικίζω, ad mores rusticos redigo. Naz.
Α'παγρότης, ητος, ἡ, sentas, Theophr.
Α'παγρος, ὁ, ἡ, infortunatus venator.
Α'παγχίζω, μ. ίσω, ὁ, Α'πάγχω, μ. ξω, suffoco, strangulo, Aristoph. πνιγῶ ἀπάγχων ἑαυτὸν βίᾳ τινι.
Α'πάγω, μ. ξω, affero, ἀπάγεσθαι τὸν δοσμὸν, Xen. ¶ ἀπάγειν φρουρὰς, Thucyd. præsidia deducere. ¶ Pro reduco Aristotel 2 Econ. ἐκείνας πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπῆγε, id est, reducebat. ¶ Pro rapere ad pœnam & in carcerem ducere Demost. ἀπάγειν, ἔξειν εἰς τὸ δημόσιον.
Α'παγωγὴ, ῆς, ἡ, inductio, deductio, abductio, remuneratio. ¶ Et in carcerem cõiectio, Polyb.
Α'παγωγεὺς, ὁ, ἡ, abductor, expulsor, opponitur ἀπαγωγῇ. Georg. Leont. ἀπαγωγὸς λαοῦ, abducens à morbo.
Α'πάδαλος, ὁ, apud Pindarum in Olympiis, est ὁ ἄδολος, ac mens, cogitatio, intellectus.
Α'πάδω, μ. ἀσω, dissono, discrepo, dissideo: Plut. in Lyc. ἀπᾴδει σοι πρὸς τὴν κιθαρῳδίαν τὸ λεγόμενον ἀφ' ὑμῶν αἴμυλον.
Α'παθὴς, ὁ, ἡ, affectione carens, rigidus, sine perturbatione: ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν ἐμοίων, qui simili affici nequit, Aristot. in Proble. ¶ Herodot. ἀπαθέα κακῶν, bonorum immunes. ¶ Α'παθία, ας, affectuum vacuitas, indolentia. ¶ Α'παθῶς, sedato animo. ¶ ἀπαθῶς ἔχειν πρός τι, cõtra.
Α'παι, pro ὦναι, Hesiod. & Iliad. vide Gazam.
Α'παιδαγώγητος, qui regi nequit, Aristl. 4. Ethic.
Α'παιδαγώγος, ductore carens, Aristot. l. 8. Pol.
Α'παίδευτος, ὁ, ἡ, indoctus. Æsch. vocat Demost. ἀπαίδευτον, i. ἀκόλαστον, vt putat Bud. i. insolentem: nam παιδεύειν etiam κολάζειν dicitur.
Α'παιδία, ας, orbitas liberorũ, Herod. ἡ ἡλικία.
Α'παιδίαν, præputium secco. Poll. li 2.
Α'παιδευσία, ας, inexercitat. indoctus, ἀδιδαξία.
Α'παιθαλίστωρ, reficio. Theophr.
Α'παιθριάζω, sub dio ago. Α'παιθριάζει πᾶς πεδίας, sereno nubes, Aristoph.
Α'παιθρόω, μ. ῶσω, crassesco, Colum.
Α'παιρεσις, ἡ, auferro, ἀφαίρεσις.
Α'παίρω, εἶς, privare, mouere, κατεῖρ, ὁ, ἡ, ον, Arist.
Α'παιτιάομαι, ὁ, impostura, Aristoph Æschyl. scribit ἀπαιτολὴ. ¶ ἀπαιτήσεως, idem.
Α'παιτολόμος, τὸ, versutia, Aristoph. πρ & Sophoc.
Α'παιτρίδιον, pro ἀπαιτρίδιον Herodot. εἶσας μὲν ἀπαιτρίδιον τῷ ἀρχῇ πρὸς τὸν ἀδελφεὸν, veritus ne a fratre exueret principatu. Vnde eidem ἀπαιτριδίζειν, i. fraudatus.
Α'παιτρόμαι, ῶμαι, ἐσμαι, discedo, soluo, proficiscor: Æschin ἀπαιτρόμενος ἐκ τῆς πρεσβείας, proficisci ad legationem Herodo. ἐκ ἀπαίρουσι τὰς νῆας ἐκ τῆς Σαλαμῖνος. à Salamine soluant.
Α'παις, παιδὸς, liberis orbus: Xenoph. ἀπαῖς ἀρρένων παιδῶν, carens liberis masculis.
Α'παίσιος, inauspicatus, indecens, execrabilis.
Α'παίτω, μ. ἀσω, auferro, vt inuo. Apud Soph.
Α'παιτῶ, μ. ἐσω, & ἀπαιτίσω, repoſco, exigo, cũ Accu. Aristoph. πρὸς οὐδὲν ἐστὶν ἀπαιτῆσ' με τὸν ἀργύριον: Lucian. ἀπαιτεῖ τὰ ἐμβλήματα ἀδίκως. ¶ ἀπαιτῶ τι παρά τινος, depositum repoſco, Plutar. Pausan. εἶναι δίκην ἣν ἀπαιτοῦσι τὸν φόνον παρ' ἀλλήλων ἀπαιτοῦντες, pœnas expetebant Cicer. & Liu. ¶ Α'παίτησις, εως, exactio, repetitio.
Α'παιτιατικὴ, debitæ grauis.
Α'παιτίζω, ἀπαιτῶ exigo, ἐπαίτεο, Hom in Odyss.
Α'παιφ' ἐστὶν, imminatum, Eurip. ἀπαιφανον.
Α'παιφανῶ, ἄνω, ἐς, Α'παιφανίζω, imminco, & attollo. Hesiod. ὅτε τ' ἐλαίῃ ἀράκεσσι ἀπαιφανόωσι, dependebant. Α'παιφασις, εως, appensio, suspensio.
Α'πακριβόω, μ. ὤσω, accuratè elaboro, Plat. in Timæo.
Α'πακτισμὸς, repulso. Α'πακτος, ὁ, ablatus.
Α'πάκτωρ, auter ab ἀπάκτωρ, ὁ, hoc.
Α'παλαίστρητος, ὁ, ἡ, qui palæstram non habet nec exercitatio. ἀπαλαίστρητος, exercitatus Cicer.
Α'παλαμνος, ὁ, ἡ, ον, industria carens, infirmus. Hesiod ἀπάλαμνος ἐὼν ἔμεν ἔργα θεῶν ἐρεθίζειν.
Α'πάλαμος, inelucubilis Virgil. cui nulla arte obsisti potest, Pind. in Olymp.

Universidad de Deusto Biblioteca

Ἀπαλγέω, cesso dolere, dedoleo Ouid. ἀπαλγοῦντες τῶν ἰδίων, deponentes rerum priuatarum dolorem, Thucy. ¶ Itē pro desperare, Polyb.

Ἀπαλέγω, oppono, obsilio, & ἀπαλίσκω, Soph.

Ἀπαλείφω, μ. ψω. φα, induco & oblitero. Phocyl. διαρῆξ' ἀπαλήλιφε ἄμωμα, iustitia vindictam oblitera. ¶ Vnde ἀπαλαλιμμένοι ἰγκελευσμοί, interlita lis & inducta.

Ἀπαλεξίκακος, immedicabilis, ἀθεράπευτος.

Ἀπάλια, negligo, ἀμελῶ.

Ἀπαλήθω, ab ἀλήθω, pro ἀλέω, ἄτω, erat, Hesiod. Varr.

Ἀπαλθήω, curo, θεραπεύω.

Ἀπάλιον, τὸ victima, tenellus porculus, nefrens.

Ἀπαλλαγή, ἧς, ἡ, liberatio, deuitatio Cicer. ¶ ἀπαλλαγὴ τοῦ ζῆν, obitus, Xenop. ἀπαλλαγὴ τῶν κακῶν, malorum fuga, Isoc. ¶ ἀπαλλάττειν πατρίδος, demigrare, solum vertere, Halicar. li. 7.

Ἀπαλλακτικός, ὸν, liberandi vim habens, Dioscor.

Ἀπαλλάξ, victissim.

Ἀπαλλαξείων, liberari cupiorum Genit. ἀπαλλαξείοντες τῶν μυθικῶν πολέμων, Thucyd.

Ἀπαλλάξω, ἰσω. σ. ξα, adimendo removeo.

Ἀπαλλάσσω, hauritre, ἀποντίζω.

Ἀπαλλάττομαι, discedo, demigro, Aristot. 2. Oecon. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας, extra regionem migrare. Aristoph. ἀπαλλάττου ἀπ' ἐμοῦ, abite à me. Xenop. ἐκεῖθεν ἀπαλλαττόμενος, ab illo digressi. ¶ Capitur etiam actiue pro dimitto, Idem, ὁ δ' ἀφῆκεν, ὡς ἀπαλλάττοι, ὡς ἀφίοι, non dimittebat. ¶ Luci. pro abhorreo, ἀπαλλάττομαι τῆς χροιᾶς. ¶ ἀπαλλάττεσθαι τῶν χρῆτων, ex alienum dissoluere, Aristotel. 2. Oecon. ¶ Ἀπαλλάττω, μ. ξω, defungor. Plat. 2. de Repub. ἀλλ' ἐμοὶ ἀπαλλαξάτω ἀπαλλάττων τῆς ἀρχῆς, libero te pericula, Isocr. Dicitur & apud eundem, ἀπαλλάττω σε ἀεὶ τιθέντα. ¶ Item fano, Aristoph. ἀπαλλάττει σε τῆς ὀφθαλμίας. ¶ ἀπαλλάττω βάρος meliusculè me habeo, Thucyd.

Ἀπαλλοτρίως, οἱ, ἀμελοῦντες, negligentes.

Ἀπάλλων, ὠνος, ὁ, eximius, splendidus, Hesych.

Ἀπαλλοτρίωσις, εως, ἡ, abalienatio, alienatio.

Ἀπαλλοτριόω, ω, ὁσω, alieno, Eccles. Sast. 11. ¶ Ἰσῶ ἀπαλλοτριῶ, immuto, remoueo.

Ἀπαλοάω, abscindo, percutio, aufero, Ἀποκόπτω.

Ἀπαλοιφή, ἧς, ἡ, Istura.

Ἁπαλός, in ducia, cessatio à palæstra.

Ἁπαλός, ἡ, tener, tenellus, delicatus. ἁπαλὸν γελάσσαι, molliter ridere, Odyss. ξ. ¶ ἁπαλὸς ἄρτος, panis genus quod lacte, oleo & sale conditur, Athen. l. 3. ¶ Ἐξ ἁπαλῶν ὀνύχων, à tenoris vnguiculis Cic. Epist. li 1.

Ἁπαλόσαρκος, qui molli est carne, Galen.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, mollities, Xenoph.

Ἁπαλοτρεφὴς, ὡς, ἡ, ἧς, ἡ, stigmatus, bene curatus.

Ἁπαλόχροος, ως, ὁ, ἡ, ὁν, mollis corpore.

Ἁπαλύνω, μ. ενῶ, mollio, Actium.

Ἁπαμβλύνω, deleo, oblitero, ἀφανίζω, diminuo, demolior. cum accusatiuo poeticè.

Ἁπαμβόσιμος, meto, colligo.

Ἁπαμβλύνω, aberro. cum genit.

Ἁπαμβλύομαι, concido animo, clanguesco.

Ἁπαμβλύω, obtundo, hebeto, Suid.

Ἀπάμη, ἧς, ἡ, cero, Neutrum.

Ἀπαμείβομαι, respondeo ex aduerso, Homer.

Ἀπαμείρω, separo, primo, aufero, Hesiod.

Ἀπαμελέω, negligo: ἀπημελημένος, relictus.

Ἀπαμελίσκω, ἰσω, primo, cum accusat. & genit.

Ἀπαμμίδιος, ὁ, apud Herodot. ligatus.

Ἀπαμύνω, expello, auerto. Iliad. ἀχνύμενόν περ ἀπαμῦναι.

Ἀπαμφιάσαι, spoliare, Actium.

Ἀπαμφιέζω, sim naturæ ancipitis.

Ἀπαναβαίνω, μ. ἀναβήσομαι, inscendo.

Ἀπανείπομαι, ἀπερῶ, ἀπερέω, recuso, renuo, Iliad. ὁ σὲ δ' ἀπανείπομαι ἠδ' ἀπιθήσει.

Ἀπαναισχυντέω, impudenter attento, Chrysost.

Ἀπαναισχυντίζομαι ὑπέρ τινος, verecundè facio. ¶ Apud Plat. in Apolog. pro inuerecundè facio ponitur.

Ἀπανάλισκω, absumo, erogo: Apud Thucyd. ἀπανηλισκόμενα, quæ absumpta sunt.

Ἀπανδέω, loco, fors, seorsum. Iliad. ἀπάνδιχα ἴσσατο, i. ἀπὸ τῶν ἄλλων, procul à naubus.

Ἀπανθέω, ἀπὸ, defloreo, emarcesco. Ἀπάνθησις, defloratio, florum marcor & fluxus.

Ἀπανθίζω, decerpo. Aliquando floreo.

Ἀπανθρηνίς, linea exilis vt visum effugiat, Gall. confundi fuerunt Apellis & Protagoræ.

Ἀπανθρακίζω, carbones accēdo, torreo, ὀπτῶ καὶ ἀπανθρακίζω τοὺς ἰχθῦς, assa pisces grillo.

Ἀπανθρακίς, ἰδος, ἡ, genus pennatis & lagani, Diocles apud Athen. δ. γ. ρ. ς. ζ.

Ἀπανθρακόω, μ. ὠσω, exuro, in carbonē redigo.

Ἀπάνθρωπος, ὁ, ἡ, inhumanus. ¶ Lucian. in Cane. ἐρημία ἀπάνθρωπος ἀγῶν, deserta & ab hominibus vacua tellus.

Ἀπανίσταμαι, discedo, commigro. Herod. ἀπανίσταμαι ἀπὸ τῆς πόλιος, discedo ab vrbe: soluo ex vrbe.

Ἀπανίστημι ἢ ἀπανίσταμαι, pello, submoueo, Thucyd. ¶ Item discedo. ἀπανίστασθαι τῶν στρατιῶν, discedere cum exercitu, Herodot.

Ἀπανταχῆ, vbique, & ἀπανταχῇ: Lucian. ὧν πολλὰ νῦν ἀπανταχῆ φαίνεται, qualia multa passim visuntur. Ἀπανταχῆθι, vndique, ἀπανταχῆθι τῆς γῆς. Ἀπανταχόθι, quoquouersum: Plut. in Camill. ἀπανταχόθι τοῦ πεδίου. ¶ Ἀπανταχοῦ, quaqua versum, ἀπανταχοῦ ζητεῖσθαι ἢ δοκεῖσθαι.

Ἀπάντη, obuiam eo, obuius fio. Xenoph. ¶ εἰς πόλιν ἀπαντᾶν, Aristot. Eth. lib. 9, pro ad fanera deducenda se conferre & offerre. ¶ ἀπαντᾶν τινι τῶν τινος, obuiam ire & deprecari pœnam, Demost. ¶ ἀπαντᾶ τοῖς πολίταις, Xenoph. ¶ ἀπαντᾷ φόβος τοῖς ὀργᾶς, Isocr. ¶ ἀπαντᾷ τοῦτο δὴ τῷ μισεῖν, Luci. ¶ Interdum ponitur pro respondeo, consentio: Synes. ἐπὶ ἀπαντᾷ ἐρῶ, vt par erat non respondet. ¶ Aliquādo pro incido, ἀπαντᾶν, Athen. δεῖ συγχέαι καὶ ἀπαντᾶν ἅπαντα μιᾷ. ¶ Aliquando pro coco, cogo in concionem, Aristot. ¶ Item respondeo & refello, Philo de mund. ἀπαντᾶν πρὸς τὰ ποικίλα θορυβοποιήματα ἀπαντᾶν, ad tales argutias respondere. ¶ Et discipuli ad ludum aut scholam philosophicam ventitantes, ἀπαντᾶν dicuntur, Laert. in Theophr.

Ἀπάντημα, Ἀπάντησις, εως, ὁ, occursᵘˢ, exceptio: obuiam itio Cic. ad Attic. ¶ Fit etiam responsio, Plutarch in Polit.

Ἀπαντικρύ, contrà, è regione. Ἀπαντίον, idem.

Ἀπαντλέω, μ. ἠσω, exhaurio, leuo, Euripid. ἀπαντλεῖν δίκας ψυχῆς, i. lenirem. Ἀπάντλησις, εως, ἡ, exhaustio, euacuatio.

Ἀπανυστάζω, resisto, apud Euripid.

Ἅπαξ, semel, simul: ἅπαξ ἐκπίνειν, ἓν δὸς δέπας, simulatq; &c. ¶ Ἅπαξ εἰ τις ζῷη, Herodot. ¶ Ἅπαξ τῆς ἡμέρας, Æsop.

Ἁπαξαπανταχόθι, vniuersus, tūtā', omnis semel.

Ἁπαξαπλῶς, omnino, prorsus, denique semel.

Ἀπάξιος, indignus, Plat. epist. 7.

Ἀπαξιόω, dedignor. Appian. ὁ τῶν ἀνδρῶν ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ σεμνὸν ἀπαξιῶν αὐτῶν. ¶ Aristot. de mundo, οὐδὲν ἀπαξιῶν αὐτὰ τῆς κοσμικῆς ἀπαξιῶσι. ¶ Aristid. ἀπαξιῶ πολεμεῖσθαι εἰ μὴ ὑμῶν.

Ἀπαξίωσις, εως, ἡ, dedignatio Plin. despicientia Cicer. κατηφὴς ἀπαξίωσις, Polyb. Ὁ δὲ φίλιππος ἐπὶ τῇ ἀπαξιώσει ταύτῃ τὸ ἦθος κατεφρόνησεν αὐτῶν.

Ἀπαπαῖ, approbantis Vox: φεῦ, apud Aristoph.

Ἀπαράβατος, ος, ον, incommutabilis, perpetuus, Hebræ. c. 7. Ἀπάραβάτος ἱερωσύνη. ¶ ἀπαράβατος διάνοια, Epictet. ¶ ἀπαράβατος διαίτημα, Galen.

Ἀπαραβλάστητος, non recrescens, Theophr.

Ἀπαράβλητος, incomparabilis. Item dissimilis, infectabilis, li. 1. Theophr. de hist. plant. ca. 4.

Ἀπαραγώγητος, ictuisus Cicer. ἀπαράδοτος, Polyb.

Ἀπαράδεκτος, non receptus, vel non recipiens.

Ἀπαραίτητος, ος, ον, implacabilis, indeprecabilis Gell. inexorabilis. Plat. Ἐπεὶ ἅπαξ τὸ δίκαιον ἀπαραίτητον ἀεὶ φύσει τοῖς κακοῖς. ¶ Plutarch. in Publ. τὸ ἀπαραίτητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πονηροὺς, severitas eius in improbos. ¶ Ἀπαραίτητος immiscericorditer Terent. Plutarch.

Ἀπαράκλητος, ἀπερὶ celari non potest. ¶ Ἀπαράκλητος, aperte, Hermog.

Ἀπαράκλητος, non vocatus se offerens, Thucyd.

Ἀπαραμύθητος, incomparabilis, Suid.

Ἀπαρασκεύαστος, abundē.

Ἀπαράσκληκτος, ος, ον, hispidus, impexus, Poll. 2.

Ἀπαράλλακτος, immutabilis, per omnia similis. Apud Naz. Christus dicitur ἀπαράλλακτος εἰκών, similitudo incommutabilis, Bibbald. Interp. ¶ Ἀπαράλλακτος Athen. l. 1. immutabiliter, indifferēter Suet. indiscriminatim Varr.

Ἀπαραλλάξια, ὡς, ἡ, consita tia, immutabiliras.

Ἀπαραλόγιστος, ος, ον, qui non equit decipi, Hesych.

Ἀπαραμύθητος, non imprōmde.

Ἀπαραμυθήτως, ὡς, ὁ, ἡ, ὑ, cōsolabilis Ouid. vnde ἀπαραμυθήτως ἔχειν, solabiliter Horat. apud Platon. de Leg. ¶ Item inexorabilis, Idem Plato in Epinom. ἀπαραμύθητος ἀεὶ τὰ δίκαια εἶναι φρονήματα.

Ἀπαραπόδιστος, Heliodor. præpedimentis liber.

Ἀπαράτιτος, verus, γνήσιος, non adulteratus.

Ἀπαρασάλευτος, inconcussus.

Ἀπαράσημος, nullo insigni cōspicuus, Ἄσημος, ἀσήμαντος φύσει ἀπαράσημος.

Ἀπαρασήμαντος, nō designatus, nō illustratus.

Ἀπαράσημος, ος, nō insignitus, non adornatus.

Ἀπαρασκεύαστος, imparatus. ἀπαρασκεύῳ χρῆσθαι, ex tempore. ¶ Ἀπαράσκευος, imparatus, præmaturus, præpotterus: ἀπαράσκευος πόλις, Æsch. ¶ Ἀπαράσκευος, Thu. immunis à militia.

Ἀπαράσσω, amputo, scindo, abscindo, Iliad. 1. ¶ Item depello, expello, deiicio, Herodot.

Ἀπαράτητος, hirsutus, seu incomptis capillis.

Ἀπάρατος, excerabilis, Plut. in Apophth.

Ἀπάρατος, indeclinatus Ouid. indeclinabilis Gell. ¶ Basil. ἀπάρατος ἀποβαπτίσεως πηγή.

Ἀπάρατος οἶνος, vinum non dilutum. Galenus 12. Methodi. ἐστὶ ἀπάρατος ὁ οἶνος ὁ μὴ μεμιγμένος θαλάσσῃ, cui aqua marina non est

Ἀπαρατώλητος, ος, ἡ citinax, nulli cedēs. (addita.

Ἀπαρβενόω, ῶ, primitiæ, ἀπαρχή, Nazanz.

Ἀπαργυρίζω, ἰσω, muto, vendo, i hemist. τὸ ὀψὲ ἀπαργυρίζων. Ἀπαργύρισις, taxatio rei in pecunia numerata: ad ærario Ammiano Marc.

Ἀπαρεμπόδιστος, ος, ὁ, ἡ, minimè implicitus.

Ἀπαρεμφάτικος, ὁ, ἡ, infinitiuus, indefinitus.

Ἀπαρενόχλητος, ος, ὁ, ἡ, minimè perturbatus.

Ἀπαρίσκομαι, ἀρῶ, ferio, offendor, Herodian. lib. 5. Accipitur & pro ἀρέσκομαι, i. placo.

Ἀπαρίσταμαι, ἐστὼ, dissisto, Thucyd. Καὶ δῆλον ὅτι εἰ τοῖς πολίταις αἱ ὁσιότητες ἴσαι, τοῖς δὲ θεοῖς οὐκ ἴσαι, ἀπαρίστανται. Iungitur à Platone cū accus. ἐμοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια ἀπαρίσταται.

Ἀπαρίστερος, implacidus, ingratus.

Ἀπαρηγόρητος, inconsolabilis, Plutar. in Galba.

Ἀπαρθένευτος, ος, ὁ, ἡ, nuo.

Ἀπαρθένευτος, ος, ὁ, ἡ, non decens virginem, à virgine alienus. ¶ Apud Sophoclem purus.

Ἀπάρθενος, ος, ὁ, ἡ, deuirginata, Theocr.

Ἀπαρί, ῶ, & Ἀπαρέθμημαι, recēseo, Isoc. ¶ Ἀπαρίθμησις, ἰσεως, ἡ, enumeratio, recensio.

Ἀπαρκεῖν, herba quę & ὀφθαλμόκαρπος, Dioscor.

Ἀπαρκής, contentus, congruens, ἀρμόζων.

Ἀπαρκτίας, ου, ὁ, Septentrio, Aristot. de mundo.

Ἀπαρνέομαι, ἀρνήσομαι, denego, Plut. in Pericle, φόνου ἀπαρνούμενοι, cædem inficiantes. ¶ Ἀπαρνεῖσθαι, inficiator. Et Ἀπαρνήσασθαι, inficiatio Cicer.

Ἀπαρύω, ἀφαιρήσομαι, aufero.

Ἀπαρσενόω, masculefacere Plin.

Ἀπαρτάω, ἀσω, ἡ, ὦ, qui libere è loci nō audet.

Ἀπαρτί, ἀκριβῶς, protectly. Vnde ἀπαρτίζειν dicuntur quæ & ἐκθέμιτα, i. manifestiones, Numer. 33.

Ἀπαρτίζω, dirimor, separor, ἀπὸ τῶν ἄλλων ἀπαρτίζεται, Aristot. ¶ Ἀπάρτισις, ἡ, φύσει σχῆμα, spica distat à folia. ¶ Item pendeo, Plut. ἀπαρτίζων ἐκ τοῦ ἀγκῶνος ὁ βραχίων ἐκ ὑμῶν.

Ἀπαρτάω, ἀσω, & Ἀπαρτῶ, ἰσω, ἐ, quasi ἀπὸ τῆς ἀρτῆς, seorsum appendo, dirimo, ἀπαρτᾶν

Universidad de Deusto Biblioteca

ἢ λόγοις ἢ γραφῇ, oratione abducere, i. tergiuersari. D. ἀεὶ 593. ¶ Ἀπαράτητος, appendix. Ἀπαρτί, posthac, confestim, affatim, Aristoph. in Plut. ἴσως γὰρ τὸν δίκαιον ἢ σώφρονα ἀπαρτὶ πλουτεῖν πιθανόν. pleneq; omnino.

Ἀπαρτία, ας, ἡ, perfectio. ¶ Item auctio sub præcone, maximè supellectilis, Poll. li. 10. ¶ Item farcinæ, Iudith. 2. ἵνα βοῦς κριμίλους ἢ ὄνους εἰς τὴν ἀπαρτίαν αὐτῶν. ad farcinas ferendas.

Ἀπαρτίζω, μ. ἴσω, perficio, absoluo ita vt ne quid redundet nec desit: εἰς τὸ ἀπαρτίζον ὥρας, commodo tempore, Aristot. 5. de histor. Basil. in Hexaem. κόσμος ἀπαρτιζόμενος, mundus omnibus suis partibus absolutus. ¶ Ἀπαρτίζειν, pro disperture, disputare Gell. Ioseph. de Antiquit. ἀπαρτίζειν εἰς ἐπῶν κατάλογον.

Ἀπαρτίζοντες, absolutè & perfectè, Suid. Dicitúrque ἀπαρτίσαι, apud Hippocr.

Ἀπαρτίσαι, paratus itineri.

Ἀπαρτιχία τῶν πλοίων ἡμίολία, summa solida, Herod. in Polymnia. Quadrans à Cicer. dicitur.

Ἀπαύρειν ὠνητικῶς, auctionem bonorum facio, Plutarch in Apophth. de Cicer.

Ἀπαρτισμός, ὁ, perfectio, omnium partiũ iusta absolutio. Luce 14. Ἀπαρτισμός, absolutori⁹.

Ἀπαρύσασθαι, exhaurio.

Ἀπαρυσσόντων, delibantes, Herodotus.

Ἀπαρύω, ὑξω, detrahо, exhaurio, Plutar. ὀβελὸν ἀπαρύσας, antiquor, obsolesco, Bud. (ἀδύνατον.

Ἀπαρχή, initiatio. primitiæ, tributũ, Thucy. Plat. de Leg. ἀπαρχὴν γῆς τινὸς εἶναι, fruct⁹ reddere.

Ἀπαρχῆς, statim, ab initio. ¶ τὰ ἀπαρχῆς ἄχει τίλοις, locus est sic dict⁹, quòd circuitãtus ferè omnes cõprehendat, Hermog. ὦ ἀπαρχῆς ἐμοὶ κακά.

Ἀπάρχομαι, μ. ξομαι, primitias soluo, libamina facio. Herodot. in Thal. cũ Genit. ἀπάρχων ἀπαρχόμενοι, καὶ θυσίας οἱ προσέφερον. ¶ Cum Accus. Odyss. ξ. ἀπαρχόμενοι κεφαλὰς πείσεται ἐν πυρὶ βάλλειν. Plutarch. in Thes. ἀπάρχεται τῇ θεῷ τὰς κόμας, de coma deo primitias dedit. ¶ Significat & τὸ ἀρχόμενον, i. auspicari. Aristid. ὅθεν ἀπάρξασθαι πάντες ἢ ἔμελλον ἀπάρχεσθαι, auspicari & inchoare iussa regis. ¶ Significat & primas partes accipio, Areth. in Apocal. ¶ Ἀπάρχων στρατιωτῶν, præfect⁹

Ἀπαρχοῦ, spoliator. (militæ.

Ἅπας, omnis, totus: vt ἅπας ἰσχυρός, integer annus, Homer.

Ἀπαυβιλόσιμον, suliginem excutio, Dioscor.

Ἀπαυτοῦ, τοῦ, arrector, διαμωτήριος, Hesych.

Ἀπαυσκάζω, exilire gaudio, risúque emori, Menand. ἀπαυσκάσειε' τὸν γέλων τὴμέραν.

Ἀπαχλύω, erro, fallor: Dedactũ Χοιρῶ ἀπαχλύω.

Ἀπαχία, ας, ἡ, ieiunium, inedia, Aristoph. τὸ ἀχὴν ἀπαχίαν. ¶ Ἀπαχί, ieunè, ἀχωρί. ¶ Ἀπαχὲς, ὁ, ἡ, ieiunus.

Ἀπαχράω, ῶ, fulguro, resplendeo, coruisco.

Ἀπαχολίας, impedio, occupo. à studio deduco. Hero ia. ἀπαχολοῦσι εἰς ἑαυτοὺς τὰ βίλα τῶν φυτῶν, densitate arborũ iaculis afferente impedimentum, sic Politia.

Ἀπαυλάω, μ. ἴσω, propriè à via aliquẽ abducere: quod fuit capitale apud Macedones: vnde est translatum ad omne fraudium genus. σκαῦδος, autem dicitur qui sponte vel imprudẽs à via aberrat. Soph. & Æschyl.

Ἀπαύρω, ἰς, eorsum, peregrè, Iliad. ζ.

Ἀπατεών, ῶνος, ὁ, deceptor, circumscriptor Cicer.

Ἀπάτη, ἡ, fraus, circumscriptio Cicer. Iliad. β. Νοῦ ἢ κακὴν ἀπάτην ἐνὶ θυμῷ σῷ βάλωμεν. ¶ ἀπάτης ἕνεκα τῶν πολεμίων, ad fallendos hostes, Xen.

Ἀπατηλός, fallax. Odyss. ξ. ἀπατηλὰ φαζόμενος, fabulam dixit. Nõn. pro mendaci & impostore.

Ἀπατηλός, ὼνος, fallax. Lucian. γυναῖ ἀδικεῖ ἢ ἀπατηλὴ ἐπιόντα. Iliad. ἀ. ὑδ ἔμοιγε παλιντροπίην ἐνὶ θυμῷ ἀπατηλὴν.

Ἀπάτημα, ατος, τὸ, fraus, captio Cicer.

Ἀπατηλῶς, ὡς, seducens aliquem, Nonn.

Ἀπάτητος, inculeatus, lib. Epigr. Apud Democrit. ἀπατήλως συγκείμενος, malè compositus.

Ἀπατμίζω, μ. ίσω, euaporo, exhalo.

Ἀπατούρια, τὰ, festa Athenienſiũ. Aristoph. Interp. in Achar. φαγεῖν ἀλλᾶντας ὃς ἀπατουρίοις.

Ἀπάτωρ, ορος, ὁ, carens patre, Theocr. (Basil.

Ἀπαυάω, reficco, arefacio Ἀπαυγάζω, lucẽ edo.

Ἀπαύγασμα, ατος, τὸ, splendor, fulgor, Heb ca. 1.

Ἀπαυγής, ὲς, lucidus, splẽdidus, λαμπρὸς, φανερός.

Ἀπαυδάω, μ. ήσω, deficio, defatigor, Lucian ἢδη ὑμῖν ἀπαυδῶ πρὸς ὑβρίζειν ἡμᾶς, ἀπαυδήσω, tridui fame enectus. ¶ Pro denuntio & interdico Aristoph. ἀπαυδῶ τοῖσιν ὑβρίζουσι χρῆσθαι.

Ἀπαυθαδίζω, & Ἀπαυθαδιάζομαι, μ. σουμαι, cõtumaciter aliquid ago, vt loquitur Liuius, vel liberam adhibeo contumaciam à magnitudine animi inductam, non à superbia, vt de Socrate dixit Cicero, ex Plat.

Ἀπαυθαδιαμβώ, ῶς, minimè assentiens.

Ἀπαυθημερίζω, eodem die redeo, Xenoph.

Ἀπαυλία, τὰ, vel Ἀπαυλία, ἡ, munera quę dãtur nouæ nuptę, vel dies in quo noua nupta iacet cum viro, Vide Polluc. lib. 3.

Ἀπαυλιγέα γλαυκὸς, amiculum siue læna, quam ἐκτὸς ἀπαυλίσις noua nupta spõsо dabat, Pol.

Ἀπαυλίσαι, li. Epig. à causa digredienti à stabulo discedens.

Ἀπαύρω & Ἀπαυράω, ήσω, αι, ρας, ripio, Iliad. ¶ Eurip. ἀπαύρας θανάτου, mortem accepit.

Ἀπαυστος, non quietè, cum inquietudine Sueton.

Ἀπαυστος, assiduè, ἀπαυστὶ Cicer. vita sempiterna Plat. in Tim. Vnde ἀπαύστως, indefinẽter Var.

Ἀπ' αὐτομάτου, derepente Cicer. Ἐξαίφνης.

Ἀπαυτομολέω, à meipso venio, transfugio.

Ἀπαυτόφωρος, per se, sponte sua, ἀπ' αὐτοῦ, Hom.

Ἀπαυχένισαι ταῦρον, frænare taurum (sic Niger apud Philostr. in Heroicis) vel potius decollare. ¶ Ἀπαυχενίζω, contumaciter reniti, Phil. de mundo.

Ἀπαφίτης, Laconib vas illud lapideum in quo ponunt, quod χάκτον dicitur, Hesych.

Ἀπαφίων, decipio. Ἀπαφός, vpupa, Hesych.

Ἀπαφρίζω, despumo. Ἀπάφω, decipio, Lascar.

Ἀπαχθής, ὲς, ὁ, ἡ, grauis, molestus.

Ἀπ' ἄχρι, ab-usque, vtitur Themistius.

Ἀπαχθίζω, grauo. Ἀπαχθόμαι, iratscor, Datiu.

Ἀπάχθομαι, pronepos. Ἀπαχύλιζω, restituo.

Ἀπαχωμένος, diffusus, Ἀπαχωρούμενος, desperatus.

Ἀπέδανος, ος, ὁ, imbecillis.

Ἀπεδανόω, Theoc. ἀπεδάνωσε πυρὸς, impertiuisti honores.

Ἀπεδίζω, æquare, complanare, ὁμαλίζειν.

Ἀπέδω, excalceatus.

Ἀπεδὴς, planus, cãpestris, ἀπεδὲς χῶρον, Herodot.

Ἀπέδρα, fugi, profugi, Soph. in Aiace.

Ἀπεδύσατο χάριν, amisit gratiam, in Epigr.

Ἀπεζεύγνυμι, desuesco. Ἄπει, abi, discede.

Ἀπειδής, ὲς, ὁ, ἡ, despiciens. Ἀπειδὲς, ὲς, ineptus.

Ἀπείθεια, Ælian. non persuasibilis. Quint. ¶ Ἀπείθεια, ας, contumacia, diffidentia, Coloss. 3. τοῖς ἀπειθείας, filii intractabiles.

Ἀπειθέω, μ. ήσω, non pareo, diffido, Datiuo. Aristot. 2 OEconom. ἀπειθοῦντων ἀνθρώπων, &c.

Ἀπεικάζω, μ. σω, assimilo, effingo: Lucian. de fabrificis, εἰκόνας οὐδὲ ἀπεικάζουσι, formas eorum effingunt. ¶ Ἀπείκασται, ας, ἡ, assimilata & expressa figura, Plat. de Leg. ¶ Ἀπείκασμα, ατος, τὸ, similitudo.

Ἀπεικάζω, affingo. Philo de mundo.

Ἀπεικόνισμα, τὸ, adumbratio, simulachrum.

Ἀπεικὸς, ὸτος, τὸ, indecens, οὐδὲν ἀπεικὸς, non abte, Chrysost. Ἀπεικότως, improbè, indecenter: Thuc. οὐκ ἀπεικότως, non humilius quàm pro sua dignitate. Dicitur etiam ἀπεικότως.

Ἀπειλέω, ήσω, insulto, minor, interminor, Plutarch. in Cam. μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν αὐτῷ καὶ ἀπειλούμενος, ingentes mulctas soluturos contumaces interminans. ¶ Ἀπειλεῖν, etiam idem quod ἀκοντίζειν, i. iactare se & ostentare, Iliad. δ.

Ἀπειλή, ἧς, ἡ, minæ, denuntiatio, minatio Cicer. ¶ διὰ τὴν ἀπειλὴν τῶν πειρατῶν, Aphr. i. periculo strangulãdi. Ἀπειλήτωρ, ορος, minãs vel minabunda, ἀπειλήτορα φωνὴν, Nonn.

Ἀπειλητής, οῦ, ὁ, iactator, minax, Hom. in Iliad. ἀπειλητῆρες ἐγχείων, ἰθὺς μάχης κρατερόφρονες.

Ἀπειλητικὰ νόμιμα, minaces leges, Plat. de Leg.

Ἀπειλήμων, minis terreor, Xenoph in Sympos.

Ἀπειμι, absum, abeo, proficiscor: Aristoph. πρὸ τοῦ δ' ἀπεῖσι γλυκυδόμος ὕπνος, dulcis absit ab oculis somnus. ¶ Κοὐ πρὸ ἰδίων ἀπεῖμι, Aristot. 2 OEcon. à suis procul abesse. ¶ Pro redire, Plat. de Repub. 1. διαφόρως ἀπῄεσαν πρὸς τὸ ἄστυ, regrediebamur in vrbem.

Ἀπειπεῖν, interdicere, prohibere, Xenoph. πᾶσι νέοις ἀπεῖπε τὴν μὴ διαλέξεσθαι. Ité recusare, renũtiare. vnde μάχην ἀπεῖπον, Iliad. τ. iram renuntians, finiens. Synes. τοῖς φίλοις ἀπεῖπον, amicitiam renuntiant. ¶ ἀπεῖπον ἐμαυτὸν τῷ υἱῷ, filium abdicare, Aristot. li. 8 Ethic.

Ἀπειρεσία, infinitè, πολλαχῆ, πολυειδέως.

Ἀπείρεσος, ον, ὁ, ἡ, inexpert⁹ & intẽtatus, Chrys. ἀπείρεσος ὑβρισμοῦ, intactus inuiolatúsq;

Ἀπείργω, εἴρξω, prohibeo, arceo, Ilia. ἐκὰν' ἀπείργοι Διός, sed deus prohibeat. ¶ ἀπείργεσθαι πρὸ πομάτων, arceo te à poematis, Plutarch. de poetis audiendis.

Ἀπειρέσιος, ος, ὁ, ἡ, infinitus, ἄπειρος, poetic. Hom. δῆριν ἀπειρεσίην, i. bellum immensum.

Ἀπείρηκα, defessus sum, ἀπείρηκα τοῦ πολέμου, Aristot. 2. Polit. cap. 3. ¶ Vnde Ἀπειρηκώς, ότος, ὁ, fessus ἀπειρηκότες χώρᾳ, Plat. de Leg. confecti seu fracti senio.

Ἀπείρητος, vetitus sum. ἀπείρητος, interdictum est, Plutarc. in Apophth. ἀπείρητο ἀνθρώποις ταύτην τὴν ὁδόν.

Ἀπειρία, ας, ἡ, intentatus, inexpertus, rudis: Odyss. ζ. οὐ γὰρ ἀπείρατος ἐστὶ τοκῆος, ἀπειρία, ας, ἡ, imperitia, insciti a, ἀπειρίᾳ εἰδὼς, casu fertur. Plut. in Rom. ¶ ἀπειρία, etiam infinitio Cicer. de Finibus lib. 1.

Ἀπείριτος, ὁ ἡ, infinitus, innumerus, immensus, Hesiod. ἡ πόντος ἀπείριτος.

Ἀπειρόγαμος, qui non est expertus nuptias.

Ἀπειρόκακος, ος, ὁ, malorum inexpertus, vel malis vel ad mala, vt Liuius inquit.

Ἀπειροκαλία, ας, ἡ ἀπειροκαλίαμα, ineptia, rusticitas, honesti neglectus, apud Aristot. lib. 4. Ethic.

Ἀπειρόκαλος, ου, ὁ, ἡ, vitę mundioris ac elegantioris rudis, ineptus, Bud. de Asse li. 1. ex Cic. 2. de Orat. Ἀπειροκάλως, ineptè.

Ἀπειροκαλόω, ineptire. Æschin. in Epist.

Ἀπειρόλεκτος, ος, ὁ, ἡ, thori expers, virgo.

Ἀπείρονα, affectuum immoderatio, Synes.

Ἀπειρόπλακος, ος, ὁ, multiplex.

Ἀπειροπλοΐα, qui nauigationem nõ est expertus.

Ἀπείρων, ὁ ἡ, inexpertus: ἄπειρ τοῦ ἐγχειρεῖν, ἄπειρος λόγων, Demosth. rudis verborum. Item multus, infinitus, Eurip in Theseo, ἀπείρους τοὺς ὑπὲρ τοῦδ' ἄπειρα αἰῶνας, Cic. 2. de Nat. Deorum, Vides sublimè fusum, immoderatum æthera.

Ἀπειρογρόμφοι, Prouer. in capestrores, qui vt feri bantur hæredes, locupletibus assistunt & palpantur, eos captantes omnibus artibus. Suid.

Ἀπειροσύνη, imperitia, insciti a, Eurip.

Ἀπείρρητος, ineffabilis, ἄῤῥητος, ἀπόῤῥητος.

Ἀπειρόφρων, ονος, ὁ, ἡ, partus dolorem non expertus.

Ἀπείρων, ονος, ὁ, ἡ, magnus. ¶ Hom. terram vocat ἀπείρονα id est, σφαιροειδῆ, orbicularem, vt explicat Eustath.

Ἀπείρως, imperitè, inscienter. ¶ τὸ μειζόνως πεπαιδευμένον ἀπείρως ἔχειν, Xenoph. li. 1. Pædiæ.

Ἀπειρωσύνης, ὀφλισκάνειν δίκαιον, læsæ maiestatis crimini reus, Plut. in Moral.

Ἀπεισιθῆται, pauidi, ἀφόβιστοι.

Ἀπείσιτος, pertinax: vnde τὸ ἀπείσιτον, pertinacia.

Ἀπεκάμνον, vincebar, occidebar: Χοὐ πᾶ κάμνω μοι id est, ἀσθενῶ.

Ἀπεκδύω, soluo. Ἀπέκγονος, ος, ὁ, abnepos.

Ἀπεκλείγομαι, reprobo, reiicio. Dusc. lib 3. ca. 25.

Ἀπεκλύω, resoluo, debilito. Aphr. li. 1. Probl.

Ἀπέκτης, impexus, lib Epigr.

Ἀπελάζω, concionor, Laconicè, γρῦ ἐκκλησιάζω.

Ἀπελαστής, οῦ, ὁ, persecutio Cic. διωγμός.

Ἀπελαύνω, μ. ἐλάσω, expello, abigo, Xenoph. ἀπελαύνειν τοὺς ἀδίκους ἀπ' ἀνδρῶν, ἀΙe repellit homines. ¶ Item redeo, regredior: Lucian. in Pseud. ἀπέσω ἀπελαυνέων, retro cursum flegit.

Ἀπελεγμένος, ου, refutatus, as, Lucret.

Ἀπέλεγμος, ου, ὁ, refutatio, Act. cap. 19.

Ἀπελέγχω, ξω, redarguo, confuto, convinco, Chryl. οὐκ ἔστιν ὁ ἀπελέγξαι κύριος ψευδομένους.

Ἀπέλειος, procul. Ἀπέλειος, ου, ὁ, ἡ, immunis.

Ἀπέλητος, ὁ, indolatus, rudis, illaboratus.

Ἀπελεύθερος, libertus, Æschin. κρίσιν ἀπελευθερίας, manumittebant. ¶ Ἀπελευθερία, ας, ἡ, manumissio, & ἀπελεύθωσις, ε.

Ἀπελευθερόω, ὤσω, π. ωκα, libero, manumitto.

Ἀπέλλα, fana, sacraria, cœtus, Hesych. Hinc Gallis, chapelles & chapellains.

Ἀπελλάζω, Lacones, concionari, Plut. in Lyc.

Ἄπελος, populus arbor, ἀγλαΐης, Hesych.

Ἄπελος, hulcus, vulnus, ἄφαρ τε μὲν ἀφαπελλάζει τὸν σαρκωμάλακα ὑγρόεσσαν.

Ἀπελπίζω, ιῶ, desspero. ἀπελπίζει τὸν νοσοῦντα, nullam de ægroto spem habere reliquam, Aphrod. in Probl.

Ἀπεμέω, μ. ἐσω, reuomo, vomitu reiicio.

Ἀπεμπολάω, ῶ, ἐσω, vendo. Lucian. ἀπεμπόλησε σὲ μὲ ὅδε πολλοῦ, ἑκόντος ἢ μὴ ἑκόντος. ¶ Ἀπεμπολητής, οῦ, ὁ, mercatus, ité dolosa venditio. Inde Ἀπεμπολήτης, Hippoc. & Ἀπεμπολητικός.

Ἀπεμφαίνω, μ, obscurum, absurdum, Ἀπεμφαίνει, dissimilis sim, Polyb.

Ἄπεμφερής, absimilis. Ἀπενθέν, anté.

Ἀπεναντίως, ex contrario, Chrysost. λοιπὸν ἀπεναντίας τοῖς εὐμενῶς ἐχομένοις. ¶ Ἀπεναντίωσις, idē.

Ἀπενέμω, commigrauit, Iliad. C. & Odyss. ι.

Ἀπενθησιμάχος, flagitiosus, nequam. Demost. πῶς οὐ δεινὸν ἂν ἦν ἐκεῖνον μᾶλλον ἀπενθησιμάχον τούτων γίγνεσθαι, aut magis profligatū esse?

Ἀπεύχομαι, Euri. ἀπεύχομαι τὸν θαλάμων, ipsum meis deprecor, auersorque thalamis.

Ἀπηδής, ές, Ἀπήδητος, indefectus, indeploratus Ouid. cui luctus non cōtigit, Iulian. in Epist.

Ἀπενιαυτίζω, per annum abiuin. Plut. in Leg. li. 9. ἀπενιαυτίζειν τοὺς ἐπὶ ξενικαῖς, triennium exulet. ¶ Ἀπενιαυτισμός, οῦ, ὁ, exilium vnius anni, Bud. Comment.

Ἀπεξεσμένος, elaboratus, exactus, ἀκριβασμένος.

Ἀπεξύω, vindicare.

Ἀπεοικα, non conuenit, dissimile est. Plutarch. in Pericl. ἀπεοικὸς ἦν σωφρόνων ἀνδρῶν τοῖς ἀνδρείοις ὀδύρεσθαι.

Ἀπεπής, ab re, præter fidem.

Ἀπεπήσιος, non idoneus, discrepans.

Ἄπεπτος, ος, & ἀπέπαντος, ος, non maturus, crudus.

Ἀπερείδω, ἀπερείσω, ἔρω, incoctus, qui ægre concoquitur.

Ἄπερ, ατος, quæ. ¶ Item quemadmodum, Atticè, per ἀπερ ἐν τῷ ξ', Aristoph. in Ran.

Ἀπερανταλόγος, multiloquus, vnde ἀπερανταλογία.

Ἀπερανταίνομαι, frustrà contendere, Aristid.

Ἀπέρατος λόγος, argumentum non concludens.

Ἀπέρκασις, ιος, crudites, imperfectio, Theophr. 2.

Ἀπέρκτος, & ἀπέρκτιος, ου, ὁ, ἡ, infinitus, innauigabilis Lut. Aristoph. ἐπὶ τὸ ἀπερκτότερον τοῦ πόντου ἰέναι ἀπέρκτιον, infinitum.

Ἀπερχάζομαι, ῶμαι, efficio, Plutarch. ἀπηρχάζετο πλέως, absolutus erat.

Ἀπέρχασία, ας, ἡ, peractio Cicer. Plat. πλειόνων ἀπερχασίαν.

Ἀπέρω, ῶ, το ἀπείρω, arceo, interdico. Herodot. ἀπείρων δὲ ἀνανίων χρῆσις, similtrorsum telum

Ἀπέρωτος, indefesso & indefatigabili tenore. (quēs.

Ἀπερώω, ῶ, ἀπερώσω, incumbo, inclinor. Polyb. πάσαν γὰρ ἀπερώσαν τὴν τῆς δυμίας αὐτῇ δύναμιν ἐπ' ὑμᾶς ἀπαρεῖν, i. in vobis incumbentem habet. ¶ Item infligo: Plutarch. de nece Cæsaris, οἱ δὲ ἀπερώμενοι πληγὰς πολλὰς τοῖς ξίφεσι, infligentes. ¶ Item denuo, conferto. Plutarch. in Pericle, ἀπερείδεσθαι εἰς περιβολὴν τῶν ἐπιτίμων, in Periclem inspitionem conferens.

Ἄπερως, ος, infinit⁹, multi⁹. Ia. ὁ, ἡ ἄπερος, ἄπειρος.

Ἄπερ, ατος, reptantis vestigium, nixus.

Ἀπερύγομαι, crudu emitto, Dion. de situ orbis.

Ἀπέρω, contradicam, pro ἀπερῶ, Herodot.

Ἀπέσαμαι, depecito.

Ἀπεσπερίζομαι, ασμαι, desolor, Plut. in Lycurg.

Ἀπέστινα, reprimo, cohibeo, Apoll. Rhod.

Ἀπεσχίστως λέγειν, Hermog. oratio inornata, nuda & pura, cui opponitur ἐμπεφυρμένη.

Ἀπεσχοινισμένος, non circunscriptus, Nazanz.

Ἀπεσχοίνιστος, non exquisitus: vnde ἀπεσχοινισμένως κατασκευασθῆναι, Ceb. Theb. i. cultu nō exquisito.

Ἀπεσχολίαστος, ne narrabile Plin. inexplicabile Cicer. incomprehensum, Plut. τοῦ.

Ἀπεύκτως, non circunsonus nec obstreperus.

Ἀπευκτότατος, ὁ, ἡ, fadi nesci⁹: Aristop. in Ranis.

Ἀπευκτότατος, ος, ὁ, ἡ, amplissimus, incōprehensibilis: ἀπευκτότατος ἀγοραῖος, libera legatio nullis rationibus reddendis obnoxia, Bud. in Annot.

Ἀπευσυνέμονως, incō siderate, temerè, Aristo. 109.

Ἀπευσυνόφρων, ων, ὁ, qui negligit omnia, Thuc.

Ἀπεύθανος, securus, tut⁹, Diosc. lib. 2. ca. 49. ἀπεύθανος ὑποφοβίας, aquæ metu non retatus.

Ἀπευτόλμητος, ος, ὁ, ἡ, temerarius, imprudens.

Ἀπεύτρεπτος, ος, ὁ, ἡ, immobilis, inconcussus.

Ἀπευφημία, ας, ἡ, natura superfluitatis immunis, & à retrimentis pura & sincera, Theophr.

Ἀπεφάσκουσα κοιλία, pari tēpore vterū fert, Thc.

Ἀπεφάστατος, destitutus, Phocylid. σοῦτι δ' ἀπεφάστατος ἀνδρὸς, seruus virum derelictum & miserum. ¶ Item ἀπεφάστατος, circunstantiam non habens, Hermog. ¶ ἀπεφάστατον ἕλκος, Galen. li. 2. περὶ γάγγρ. vlcera quæ periculo vacant.

Ἀπεφάτευτος, non volubilis & versatilis.

Ἀπεφάτιστος, incuriosus, Soph. in Electra. Interpretamen ἀπεπήμων, ου, ὁ, ἡ, ἀπόλεστος, id est, ineptus, Lucian.

Ἀπεφθέγκτως, ος, ὁ, ἡ, simplex, sobrius, Galen. ad Glauc. ἀπεφθέγκτως χρῆσθαι, liber ab humoribus.

Ἀπέφθητος, ος, ὁ, ἡ, purus & sincer⁹, Theophr. ἀπέφθητος φυτοῦ, plata superfluitatis immunis

Κατήμα-

Ἀπήμαντος, interruptus, Nazanz.

Ἀπήμβλυνε, ῦνω, non erubesco, Aristoph. ης.

Ἀπήνεα, μ. ὑήσω, prohibeo, Xenoph. κύνας πρόβατα καὶ τοὺς λύκους ἀπήνεον τοῦ μὴ σίνεσθαι ἀλλήλους, vt à pecudibus lupos abigant.

Ἀπηνιβώω, æruginem procreare.

Ἀπηνυσιμαχέω, ἀπηνδίσιμαι, recedo, abeo, proficiscor. ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπηνδίσιν, è cōcione abibo. ¶ Transfert ponitur pro migrare ex hac vita, Chrysosto. ἵνα μὴ μακρὰν ἀπηνδίσωμεν χρόνον.

Ἀπήρατος, ος, corruptor, Homer. ἰῷ βροτῶν ἀπήρατος ἐστι, id est, salutis.

Ἀπήρατος, & ἀπήρητος, Hesych. inhumanus.

Ἀπηρέως, inhumaniter Cicer.

Ἀπηδέστ, vorare & absumere, Athen. lib. ιϛ. ¶ Idem tamē ostendit esse, nō comedere, cibum ore egerere, & ita vsurpat Theopōpus.

Ἀπηλακάνω, induruisse, exhaustum fuisse, Lucian. λιμῷ ἀδύνατε ἀλλήλων ἀπηλακάνειν, fame miser ferebatur exaruisse.

Ἀπηλεκής, ὁ, ἡ, tabidus, aridus, Lucia.

Ἀπηλεκρυφάω, duriter, rigidè, ἀπηλεκρυφῶτ.

Ἀπηλεκρυφῶ, denudatus, excoriatus.

Ἀπηλιαστήριον, balneatorū strigili districtus, ab Ἀπηλιάζω, i. distringi, Aristop. & l'mr.

Ἀπηλίη, ης, ἡ, absentia. Herodot. τὴν ἀπηλίην τῶν μαχέων ἐπιφωνέουσι, ecrubescō è pugna abfuisse. ¶ Apud Callimach. ἀπηλίωσις, i. peregrinatio. Ἀπηλιώτης, idem.

Ἀπηλοιωμένος, η, ὁ, seiunctus ab omnibus loris. Demosth. ἀπηλοιωμένος, pro ἀπηλλοτριωμένος.

Ἀπήνθιστος, sine foliis, in Epigram. (chab. 6.

Ἀπηνθρακίζω, honesta morte perfungor, 2. Ma.

Ἀπηνθρακίστος, ος, ὁ, ἡ, insectus, insectus, inauditus, ἀπηνθρακίστως ἔλεγε, Homer. i. ἀκαιρότερον, rudis.

Ἀπηνθύω, μ. υσω, do iudicium cum pœna, adæquo, rego: Soph. in Aiace, σὺ δὲ τὸν μὲν ἀξίως μεγάλης χάριτος ἀπηνθυσμένος ἀπὸ δύσεως, id est, ἀμοιβαίως ἀπηρτισμένος.

Ἀπηνθυμαίνω, interstinum rectum, per quod flatus alui exmittitur, dum vrinā reddimus, inquit Alexād. Aphrod. li. 1. Problem.

Ἀπήνη, δ, ἡ, arbores tedæ inutiles, quæque resinam non exudant, Theophraft.

Ἀπηνθρόω, ῶ, detestādus, deprecādus, tristis.

Ἀπηνικεύομαι, precationem reiicientes.

Ἀπηνίστος, ὁ, ἡ, deprecandus, contēnendus, Lucia. ἀπηνιστὸς ἐμοί γε, Χαιρεφῶν, dies nefandus, inauspicatus, (spicatus.

Ἀπηνιστός, ἡ, ὁ, inauditus, ἀπήνιστος.

Ἀπηνιτεύω, primitias soluere, ἀπηρξάμην.

Ἀπήνομαι, contēno, execror. ¶ Item deprecor.

Ἀπήνυστος, ος, ὁ, ἡ, vilem reddere, Lucian.

Ἀπηδός, ὁ, ἡ, excoctus, purus, illaboratus, vt ἀπηδὲς χρυσίον, Lucian. aurū purū, obryzum.

Ἀπηχθάλεος, odio habeo, inuisum facio. Iliad. γ.

Ἀπηχθάνομαι, in odium venio, displiceo. ¶ ἀπηχθάνομαί μοι, eris mihi inuisus, Eurip. Plato. 1. de Republ. ἀπηχθάνεσθαι τοῖς πολίταις ὡς χαλεπώτατος, inuisum esse domesticis & notis.

Ἀπήχθεια, ας, ἡ, inimicitia, odiū. Hoc. τῶν ἐμῶν ὑμᾶς ἀπήχθειαν φίλους, timens ne vos offendamini.

Ἀπηχθειάς, ὁ, ἡ, infensus, molestus, Hoc. πῶς μὴ ὦ σοὶ ἀπηχθὴς ἐγώ, illis non eris inuisus.

Ἀπήχθομαι, offendor, ἀπήχθημαι κοινῇ, Eurip.

Ἀπήωρα μ. ἠείρω, abstineo, Lucian. μόνη ἀπήωρε τῆς ἀλόης, ab vna Minerua temperas. ¶ Plato de Repu. ἀπηωρέμην τι μὴ οὐ τῶν ἡδονῶν ἀπ' ἐκείνων, nō me continui quin, &c.

Ἀπήωρος αὐτοῦ τῶν πόνων, Æschi. satis fuit eis id fecisse. ¶ ἀπήωρ μοι, sufficiebat mihi.

Ἀπήωρ, μ. ἀπείρω, disto, absum, Xenoph. ὧν ἔνεκα τοῦ πατρὸς ἀδικουμένου πλείστῳ ἀπήωρε, à quibus omnium maximè aberat. ¶ Iē auerto, tempero. Odyss. ἵνα μὴ ἐμὲ γάμου ἀπήωρε, auertere procul ab insolis. Hesiod. ὄφρα ζῷ ἀπὸ δῶκεν ἐμὸν ἀπήωρε ἀλλοτρίων ἀπ' ἐμεῖο, à mutua iniuria temperare nequibant. ¶ Aliquādo est alium de accipio. Plutarc. in Solone, ἵνα μισθὸν ἀπ' αὐτοῦ mercedem suam recepit.

Ἀπηωρισμένος, communi decreto damnatus, ærarius, qui iam non est in albo centuriæ sug.

Ἀπηωρία, ας, ἡ, eruditas. Galen. lib. 1. ad Glaucon.

Ἀπηωρισμένος, suspensus, κρεμάμενος.

Ἀπήωρτο, Attice, expulerunt, Thucyd.

Ἀπήγημα ατος, τὸ, narratio. Ἀπήγησις, idem.

Ἀπηγόρημα, ατος, τὸ, refutatio accusationis, defensio. Plato in 6. de Legib.

Ἀπηγόρησις, ως, ἡ, negatio.

Ἀπηγορῶ, vel ἀπηγορεύω, defendo, excuso: pro ἀπολογοῦμαι, Aristot.

Ἀπηδάω, exasperari, agrestem esse.

Ἀπηδιάω, excolo, percolo, Diosc. li. 3. c. 89. ἀπηδιάσεις ἐπὶ τρίψεις ἀγρίους, in alterum fictile excola.

Ἀπηδισμός, cremor percolatus.

Ἀπήνεος, inobsequens, Senec.

Ἀπηνῶς, ἐκφέρω, bona fide, exquisitè, Bud. in Ann.

Ἀπηνωτός, ὁ, ἡ, incōgelabilis Gell. nō cōcretus.

Ἀπηωρεύς, qui dedoluit, siue perdoluit.

Ἀπηωρίζω, contemno, ἀφρονῶν, 2. Argonaut.

Ἀπηωρίζως, intrepidè, aperte, ingenuè, duriter, Ia. ἀπηωρίζως ἀπλῶς ἐλέγχειν, i. ἀπλῶς. ¶ 2. Argonaut. ἐς φάσ' ἀπηωρίζως, i. ἁπλῶς.

Ἀπηωρόστομος, ος, ὁ, ἡ, apertus, sine malitia: durus.

Ἀπηωρόστομος, ὁ, ἡ, ab ἀλλοτρίᾳ, alien⁹, i. à foro, Aristop.

Ἀπηωρόφρων, ων, ὁ, ἡ, mente capti. ¶ Marcell. calculō laborantes, Dioscorid lib. 5 cap. 27.

Ἀπηωρόω, ῶ, Subsolanus Gell. li. 2. cap. 2.

Ἀπηωρόω, ῶ, ὁ, ἡ, frumentum connectum ex area post tritum, Demosth. ἀφεῖς φαίνεσθαι.

Ἀπηωρόω, amputauit: λόγῳ τὴν ἀλλοτρίωσιν τοῦτο.

Ἀπήωρος, ος, ὁ, ἡ, illæsus, Hesiod.

Ἀπήωρος, ος, ὁ, ἡ, illæsus, inoffensus, πλοῦς ἀπήωρος, nauigatio prospera, Euripid. ¶ Ἀπήωρία, ας, ἡ, incolumitas, innocentia.

Ἀπήωρος, inhumanus: Vnde ἀπηωρότης, Plat. in Timæo. ¶ Ἀπήωρος, ος, ὁ, ἡ, crudelitas, feritas.

Ἀπήωρος, ὁ, ἡ, vehiculum, rheda, currus qui mulos iungebat, Pausan. in Eliac.

Ἀπήωρος, ος, ὁ, ἡ, fœnus, immitis, minax, inimicū, ἀπήωρος, ὁ, ἡ, ἀπήωρος, ος, ὁ, ἡ, ἀπήωρος, &c.

Ἀπαυθάνομαι, ardeo. Ἀπήνυτον, reduxi.

Ἀπαγορεύω, ex alto pendes, alias ἀπαγορεύει in Epig. ἀπαγορεύω πολύπους, ramat alti. Ἀπαγορεύω, dissuadeo.

Ἀπαίσιος, improbitas. Ἀπαιτέω, nō munia, Hesy.

Ἄπαις, ιδος, pera carens nullæus, Epigr.

Ἀπαλλοτριόω, abiolutum. Halicarn. de Thucy.

Ἀπαρέγκλητος, inoffensus, Theophr. de caus l. 3. c. 6.

Ἀπατηλία, ἀπάτημα, sarcinatrix Gallo furisconsul.

Ἀπαχθέω, lium, ari ut ἀπέχθεια, Lysiæ.

Ἀπαχθῶ, vocem in forum altringo tenuto rem. Aristot. in Probl quæst. 10. ¶ Ἀπάγειν, πεῖν, extremus vel ioni vel vocis pulsus, Iliad.

Ἀπαγής, ιοῦ, ὁ, ἡ, absonus, quasi ἀπηχής.

Ἀπάνευθε, distanter, ciceau, ἀπὸ θεῶν.

Ἀπαφάω, fragus, ἀπέφη, Hesych.

Ἀπείρω, ἄσω, recedo, proficiscor, emitto, abeo. Herodot. ἀπείρω γενόμενος ἀπὸ sententia discedim⁹.

Ἀπίθανος, ὁ, ἡ, incredibilis, improbabilis, Cic. Plutar. in Solone, ἀπίθανος ἐφαίνετο τοῖς πλήθεσι, ad allicien dum oratione populum parum idoneus. ¶ Ἀπιθάνως, inscitè, absurdè non probabiliter.

Ἀπιθέω, ἀπείθησα, non pareo, rebello. Dativū iūgitur, Iliad. ἀεὶ δ' ἀπίθησε μύθοισι ἀνίαισι.

Ἀπίθητος, difficilis persuasu, non credens.

Ἀπόκλινδεflectere, verbū antiquarū legū, Lysias.

Ἀπολαύσεις, ιος, ὁ, ἡ, macer, ilrigosus: Ἀπόλαυσις idem.

Ἀπολύκαινος κύλιξ, calix sine fundo, Sophocl.

Ἀπονίς, purus. πόθος enim sordes significat.

Ἀπόνια, gen⁹ placentæ. Ἀπόνοσφιν ξυν, insanio.

Ἄπυρος, τὸ, & ἀπύρη, ὁ, pyrum, Athen. lib. 14.

Ἀπόσπορος, longinquus, Iliad. γῆν δὲ ἀπὸς γαίης ἐ. ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ τῇ ἡμέρᾳ ἀπόσπορος: vel ἀπόσπορος ἐν πολυσπόροις, ab Apide filio Phoroneī.

Ἀπόστομα, ατος, τὸ, ad æquo: Accusa iūgitur.

Ἀπόσπονδος, ὁ, ἡ, non picatus, ἀπόσπονδος.

Ἀπιστέω, ἀπίστησα, diffido, fidem non habeo, non credo, Philostr. in Heroicis, ἀπιστοῦντων τῇ καταγορίᾳ τῆδε τῶν δικαστῶν, quum iudicibus crimen persuaderi non posset.

Ἀπότροπος, qui suspectus est, cui fides non adhibetur, ἀπροπώτερος ἐστὶ τοῦ ἐπιτρόπου, tutor suspectus. Demosthen.

Ἀπιστία, ας, ὁ, perfidia, Plat. epist. 7. εἰς ὀργὴν καὶ ἀπιστίαν, &c. diffidentia, incredulitas, Plutarch. in Camillo, ἀπιστίᾳ τῆς παρούσης εὐτυχίας διαφόρους.

Ἄπιστος, ου, ὁ, ἡ, infidelis, perfidus, qui fidei est suspectæ, Plat. in Apol. ἄπιστος εἶ καὶ τοῦτο σοὶ τῷ Soph. τοῖς πολλοῖς γὰρ ἔμοιγε ἄπιστος δόξ' ἐπιμελείας κυμάτων, portus malè turus & infidus.

Ἀπίστως, Euripid. perfidia.

Ἀπίστως, incredibiliter, perfidè, infideliter Cic.

Ἀπολεπίζομαι, extenuor, reddor tenuis.

Ἀπολιτεύομαι, obnixi, ad fortitudinem se comparare. ¶ Item est rem apprehensam manibus firmiter retinere, Synes. ὥσπερ ἐπιδεῖν λάβεσθαι τῆς ἀπολιτεύεται.

Ἀπολύω, aceiter abnuo, Thucydid. cōfirmo.

Ἀπόλω, abilineo, Ios. πάντας ἐξῆς χεῖρας ἀπέχεται.

Ἀπόλυτος, ὁ, nō picatus, vt ἀπόλυτα ἀγάλλεται, Strab.

Ἀπόφθις, qui non vescitur piscibus, Aristoph.

Ἀπόκαιος, calciamenti genus, Callistrat.

Ἀπόκαιρον, sine errore. ἀπόκαιρον, Sophocl.

Ἀπόκλητος, ὁ, ἡ, non vagus. Vnde ἀπόκλητα ἀστρολογήματα fixa, apud Aristot. inerrates stellæ Cicer. ¶ Ἀπόκλησις, stabilitas.

Ἀπόκλωστος, ὁ, ἡ, inchoatus & informis Gell. non fucatus, Ceb. Theb. ἀπόκλωστοι εἰσὶ καὶ ἀδύνατοι κακῶς πεπράξαι. ¶ Ἀπόκλωστι, simpliciter, non fictè. Plato in epist. εἰ ἔστι ἢ μὴ ἀπόκλωστα γελᾶν, doctis apertissimè rideos.

Ἀπόκνιστος, latitudinem non habens, Euclid.

Ἀπόκοπος, inexplebilis, Hesiod. in Theog. ἰχθὺς δ' ἀπόκοπος, vis immensa: vbi etiam ἀπόκοπος legitur. ¶ ἀπόκοπος Cicero, li. Epigram. racemus facer, non tangendus.

Ἀπόλεμος, ingens, multus, non exatiatus.

Ἀπολήθω, carēs latere, & fulero vel auxilio, He

Ἀπόλογος, ὁ, ἡ, vestis simplex, Aristot. (lyc.

Ἀπόλυτος, ὁ, ἡ, innulneratus Cicer.

Ἀπόλυτος, vel ἀπόλυτος, simplex. Suid.

Ἀπόνευτος, non pungens, non ictus, Plat. in Phædrō ἢ ἄπληκτος ἐστὶ καὶ ἀβλαβὴς μηνύσαι, ἢ λόγοις ἐμποιῆσαι.

Ἀπόνευω, μόνω, maneo & dimersor: vnde Ἀπόνιστος, dimersorium, τὸ ἀποπλυτήριον.

Ἀπόνιστος, ὁ, ἡ, infatietas, ἀπόνιστον ἔχω, Isocrat.

Ἀπόνιστος, ὁ, ἡ, insatiabilis.

Ἀπόνιστος, insatiabiliter Plin. insaturabiliter Cic.

Ἀπόνιστος, ὁ, ἡ, inaccessus, immensus: vnde Hesiod. ἀπόνιστον πέλαγος, vehementer succensens.

Ἀπόνιστος, ἀπόνιστος, qui capillo est promisso & simplici, Aphrod. in Problem.

Ἀπόνιστος, nauigandi incommodatas, Herod.

Ἀπόνιστος, sine cautione loqui & agere, simpliciter agere, Xenoph. li. 4. Κύρου.

Ἀπόνιστος, ὁ, simplex, minimè malus. Lucian. ὡς ἀρετὴν ὑπὸ τοῦ ἀπόνιστος ὄντος ἀπόνιστος. ¶ Ἀπόνιστος simpliciter.

Ἀπόνιστος, vestis simplex, Epigram.

Ἀπόνιστος, non implicatus, pexus.

Ἀπόνιστος, ὁ, ἡ, innauigabilis Lin. ἄπονοι θαλάσσαι, Demosth. ἀπόνιστοι, Thucyd.

Ἀπόνιστος, ἀπόνιστος, ὁ, simplex, inaffectatus, apertus, ingenuus, Plat. 2. de Repub. ἁδρὸν ἀπόνιστον ἢ γλυκύτητα ἢ δικαιοσύνην, ἀλλ' ἢ ἀγαθὸν ἰδιώτην. ¶ Ἀπόνιστος, simplicitas.

Ἀπόνιστος, pando, explico, aperio, Poll. li. 5.

Ἀπόνιστος, aply siæ, spongiarum genus ita dictum quod eiur nequeant. Theophrast. de histor. plant. li. 4. cap. 7. & Plinio 9. cap. 45.

Ἀπόνιστος, simpliciter, lcuiter: οὐκ ἀπόνιστος φέρει, dolet id mihi non vulgariter, Eurip.

Ἀπόνιστος, ὁ, ἡ, innauigabilis Lin. ἄπονιστος.

Ἀπόνιστος, in Epigram. ignis valde spirans.

Ἀπόνιστος, vno spiritu, sine respiratione, Lucian. ἀπόνιστος ᾄδειν, vnico spiritu currere.

Ἀπόνιστος, spiritum retineo: Terent. in Phorm. Anima cōprimere. Ἀπόνιστος, spiritus retentus.

Ἀπόνιστος, affectio quædam est quando quis spirare nequit, spiritus angustiæ Cicer.

Ἀπόνιστος, ab Genit. Thucyd. οἱ πολῖται ἀπόνιστος ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐσῆγον, horū cōpiæ, ne domo abesse cogerentur. ¶ Ἀπόνιστος δικαστηρίων ζῶν, ex foro vitam quærere, Isocr. ¶ Ἀπόνιστος τῆς, esse emeritum, Herodot. ¶ Ἀπόνιστος τῶν πόλεων ἀρχόντων, ciuitatum rectores, Thucyd. ¶ Aristoph. in Plut. ἀπόνιστος οὐκ οἶδ' ὅπου κεῖται διαφθείρω, modica impensa, &c. ¶ Ἀπόνιστος λέγειν, Plutarch. memoriter recitare. Ἀπόνιστος ἀπόνιστος, pro eodem, Thucyd. li. 7. quod etiam Ἀπόνιστος ἀπόνιστος, ¶ ἀπόνιστος ὄσον, vidua, Plutarch. ¶ Ἀπόνιστος pro procul, longè: ἀπόνιστος ἀπόνιστος, Soph. in Trach. 1. non longe ab animi sententia. Polyb. ἀπόνιστος ἀπόνιστος, Plat. li. 5 de Repub. ἀπόνιστος ἀπόνιστος ἀπόνιστος, intempestiuū, Idē.

Ἀπόνιστος, aufero, Odyss. ξ, Ἀπόνιστος ἀπόνιστος.

Ἀπόνιστος, aufero, Iliad. ἀπόνιστος ἀπόνιστος.

Ἀπόνιστος, scala, seu tabulatum quo nauem ingredimur, apud Soph. ¶ Item olla, atque coquinarium instrumentum quod pedibus sustentatur, Varro.

Ἀπόνιστος, contingo, cucnio. ἀπόνιστος ἀπόνιστος, ad vota succesit, Phal. ¶ Item descendo. Iliad. ἀπόνιστος ἀπόνιστος.

Ἀπόνιστος, ἀπόνιστος, è nauibus egressi, Herodot. ¶ Item euado. Lucian. ἀπόνιστος ἀπόνιστος, similis hirco euasisti.

Ἀπόνιστος, ἀπόνιστος, repudio: Ἀπόνιστος ἀπόνιστος, Hermog. ¶ Item amitto, ἀπόνιστος ἀπόνιστος, à Cimbris victi Romani Scipionis exercitum amisisse, Plutar. in Cam.

Ἀπόνιστος, intingo, perfundo. Dioscor lib. 5. ca. 125. Ἀπόνιστος εἰς ὕδωρ, demergens in aquam.

Ἀπόνιστος, ἀπόνιστος, exit⁹. Ἀπόνιστος πόλεμος, egredior, Thuc. Ἀπόνιστος γῆς, egressus in terrā, Idē.

Ἀπόνιστος, gen⁹ certaminis equestris, desultura Plaut. vel desultoria scientia Apul.

Ἀπόνιστος, vim affero, propulso: Xenoph. ἀπόνιστος ἀπόνιστος, curam adhibeo.

Ἀπόνιστος, deduco, mitto in terram, tranacio, traduco. Ἀπόνιστος εἰς γῆν, Aristid.

Ἀπόνιστος, morior. Ἀπόνιστος, interitus.

Ἀπόνιστος, do, offendo, nocco, orbo. Ἀπόνιστος ἀπόνιστος, quæ amici fecerat iacturam, Soph.

Ἀπόνιστος, germina, stolones, Plat

Ἀπόνιστος, germinatio, capillamētū, Dioscor.

Ἀπόνιστος, oculorum retorsio, indignationis, vel inuidentiæ signum, Poll.

Ἀπόνιστος, videndus, venerandus.

Ἀπόνιστος, suspicio Xenop. πολλὰ ἔστι ἃ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς οὐκ ἀπόνιστος. ¶ Pro veneror, suspicio. Demosth. ¶ Cum ὄψις est oculis aliquem designo. Xenoph. 4. Κύρου, ὅστις ὄψις ἐκείνην ἀπόνιστος τῶν πολιτῶν. Luci. ὄψις ἐστὶ τὸ δικαιοσύνου ἀπόνιστος, ad te pertinet.

Ἀπόνιστος, ejectamenta Tacit. reiectanea.

Ἀπόνιστος, qui abnuit, qui amittit, Genit. (Cic.

Ἀπόνιστος, ὁ, ἡ, vilis, abiectus: ita reiculas ones, & reiecula armenta, Cat. & Varr. vocāt.

Ἀπόνιστος, exprimere, Aristoph.

Ἀπόνιστος, adimo, apud Aristoph.

Ἀπόνιστος, singultio comedendo. ¶ Et etiam regeio & vomo. Poll. l. 10 & D. l.

Ἀπόνιστος, amasio, abiectio. Ἀπόνιστος χρημάτων, iactura pecuniarum, Isocr.

Ἀπόνιστος, reiectitius, abiectus, Aristoph. εἰς βλίτας ἀπόνιστος καὶ τὰς οὐκ ἐγίνετο.

Ἀπόνιστος, depasco, carpo, Aristoph.

Ἀπόνιστος, è grege dejecta. ¶ Item fallo, Ileno. νῦν ἀπόνιστος κόσμου τὸ τῆς φύσεως ἀπατᾷ. Ἀπόνιστος, Lucia. Ἀπόνιστος, idem.

Ἀπόνιστος, efferuescere, Bud. in Annot.

Ἀπόνιστος, τὸ, futfur tritici, Callimach.

Ἀπόνιστος, ebullio, feruendo eiicio: cū accus.

Ἀπόνιστος, per æstum exuo, Phil. de mundo.

Ἀπόνιστος, mador Salust. infusio Celso. Ἀπόνιστος, cremor lupinorū, Dioscor. l. 2. c. 178.

Ἀπόνιστος, in fundo, macero, Dioscor.

Ἀπόνιστος, nutare, declinare præ pondere. Ἀπόνιστος, dormio, Epigr.

Ἀπόνιστος, perfusio. Ἀπόνιστος τῆς κεφαλῆς, Gal.

Ἀπόνιστος, illaqueo. ἀπόνιστος, in li. Epigr.

Ἀπόνιστος, deauro. Ἀπόνιστος, exesus, li. Epigr.

Ἀπόνιστος, ablacto, depello à lacte Vir.

Ἀπόνιστος, ventus qui à terra spirat, Aristot.

Ἀπόνιστος, vel ἀπόνιστος, funes quibus naues alligātur littori. Ἀπόνιστος λύσαντες, I. uei. orā soluere.

Ἀπόνιστος, ὁ, terra ort⁹. Ἀπόνιστος, Aristot.

Ἀπόνιστος, fundamenta destruo, Ἀπόνιστος.

Ἀπόνιστος, imbrico, sig grundiorum modo tego, Xenoph. ¶ Aristot. l. 5 anim. c. 2. Ἀπόνιστος ἀπόνιστος ἀπόνιστος, aures lōgas

Ἀπόνιστος, copio, repleo. (vocat.

Ἀπόνιστος, genero, produco.

Ἀπόνιστος, ὁ, ἡ, abterraneus, qui à terra prodit. ἀπόνιστος ἀπόνιστος, abterraneus reflexus, Aristot. in Probl.

Ἀπόνιστος, degusto, Plat. l. de Repub.

Ἀπόνιστος, pontibus iungo: Accusat.

Ἀπόνιστος, senesco, consenesco.

Ἀπόνιστος, corrūpor, priuor, morior, Naz. orat. 2. ¶ Ἀπόνιστος ἀπόνιστος, qui abest à prælio, Her. Idē. Ἀπόνιστος ἐκ τοῦ ἀπόνιστος, ex scipio, gen⁹.

Ἀπόνιστος, cruego: Ἀπόνιστος σὺν ἀπόνιστος, ἀπόνιστος γενόμενος ἐν ἀπόνιστος, ἀπόνιστος τῷ ἀπόνιστος. ¶ Pro despero. Plutar. ἀπόνιστος ἐκ βιοῦ ζῆν, ἐκ πολιτείας, diffidebant vi hostes perrumpere. ¶ Pro suffragio absolvo. Idem in Peric. ὑπὸ τῆς ἀπόνιστος, à medicis desperatus. ¶ Pro valeo: iubeo. Ἀπόνιστος ἀπόνιστος, Cebes Theb. ¶ Et pro improbare, Synes. in Ejusd.

Ἀπόνιστος, glaucedo oculorū, Dioscor. Hinc verbum, Ἀπόνιστος, Plut. in Timoleone, Ἀπόνιστος τῶν ὀφθαλμῶν.

Ἀπόνιστος, qui exilibus sunt natibus, depygos.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἀπηχυκράω, dulcer reddo, edulco, Nonn.
Ἀπήχυσις, εως, desperatio, ἀπήχυσιν ποιεῖσθαι, Thucyd.
Ἀπηχυτί, desperatus, Demosth. absolutus, Dinar.
Ἀπηχώνωτος, qui dentes ætatis indices amisit: pro annoso, contrarium Καλλέτωρ.
Ἀπήωσις, desperatio, ἐκ ἀπήωσεως χθονίμενος, Luci.
Ἄπηχυς, Hippocr. sertilia. Aliis sterilia.
Ἀπηχυτεύω, ὁ, oriundus, gentilis. Herodotus, πάντες ἀπήχυτοι ἀπ' ἐμοῦ, eius abnepos. Isocr. in Euagoram, πάντων ἀπήχυτος, quibus erat ortus maioribus.
Ἀπηχυτεύω, nomen dare & profiteri. Plut. in Agesilao, ἐκέλευσε τοὺς νέους ἀπηχυτεύειν τὸν βασιλέα βασιλεῖ, ¶ Ἀπηχυτεύομαι ἐν τῷ δήμῳ εἰς τὸ δημόσιον, Aristot. Oecon. ¶ Item scripto denuntiare, apud Isocr. ¶ In lib. Epig. Ἀπηχυτεύομαι πρὸς τινα, qui inter pugiles nomen dedit. ¶ Ἀπηχυτεύσθαι διαδικασίαν, est item mouere, Demosth. ἐξ' Εὐβοίαν. ¶ Pro adnoto, Basil. in Hexaem.
Ἀπηχυτή, ἡ, descriptio, commentarius, seu liber rationum, Bud.
Ἀπόχυτον, exemplum & descriptio libri, descriptum & exscriptum dicitur Cicer.
Ἀπηχυτος, ad exemplar effictus.
Ἀπηχύω, describo Cicer. ad Attic. Athen. de Phryne, ἣ ἀπ' αὐτῆς ἀπηλάς τῶν κρεμαμένων ἀπηχύσατο. ¶ Item defero, Bud.
Ἀπηχύω, ὑω, ἄσω, emergo, Plaut. delibo. ¶ Ilia. ξ. νῦν μ' ἀπηχύσεσι. Ὀλέψας μου τὰ μέλη.
Ἀπηχυμάζομαι, exercitus facio, Gaza ex Aristot.
Ἀπηχυπτόω, denudo, retego, Hesiod.
Ἀπηχυπτικία, ας, ἡ, effœminatio.
Ἀπηχύζομαι, impertior, diuido, Herodot.
Ἀπηχυφορέζω, furere, ἀπηχυφορέει ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ.
Ἀπηχυράω, illachrymo. ¶ Ἀπηχυρόεις, lachrymas mouentia, Galen. 4.
Ἀπολαχή, ἡς, pars, sortitio & distributio, Suid.
Ἀπολυλίζω ξύλα, Euripid. fuste percutio.
Ἀπόλλει, deficit. ¶ Ἀπόλλειν, εἶν, ἐς, ἀπόλλειν ὄψ.
Ἀπόλλυμαι, vel Ἀπόλλυμαι, & Ἀπόλλυτόω, ostendo: Ἀπόλλυμαι γνώμην, Herodot. quid sentiam aperio. Ἀπόλλυμαι ἐς εὐδαιμονίας μεγάλας, magnam declarauit liberalitatem suam erga subditos, Idem. ¶ Ἀπόλλυμαι πόλεμον, hostis manifestus, Demosth. ¶ Item declarare, creare: Ἀπόλλυμαι στρατηγόν, creare ducem, Herod. ¶ Item exprimo & repræsento. Plat. epist. 4. ἀξιῶ σοι δείξω τὸν νομοθέτην Λυκοῦργον, ita te compara, vt alter Lycurgus esse videaris. ¶ Item constituo & designo, Demosth. ἐξ' ἡμέραν. τῶν προέδρων ἀπόλλυμαι ἐκκλησίαν, tertiam concionem constituerunt & præfinierunt.
Ἀπόλλυξις, ἐως, ἡ, demonstratio, declaratio, specimen. ¶ Ἀπόλλυξις vocant Rhetores orationes quas ostentandi ingenii gratia recitant auditoribus. ¶ Mathematici quoque Ἀπόλλυξιν dicunt, vbi rem picturis ostendunt. ¶ Est & dialecticis Ἀπόλλυξις, syllogismus rem certa è principiis colligens. ¶ Ἀπόλλυξις πανηγυρική, Demosth. demonstrationes facere: Ἀπόλλυσθαι, specimen edere, Phalaris. ¶ Ἀπόλλυξις etiam dicitur lex tibiarum in Arcadia, Plut.
Ἀπόλλυτος, ὁ, truncus capur, Hesiod.
Ἀπόλλυω, decimo, Luc. 18. Ἀπόλλυω πάντα ὅσα κτήσομαι, decimas do omnium quę possideo.
Ἀπόλλυτος, apud Epipha. decimarii exactio.
Ἀπόλλυται, erant Athenis qui frumentū admetiebantur, Poll. li. 8.
Ἀπόλλυτωρ, ὁ Ἀπόλλυτος, Cic. receptator, vulgo receleur, & pro exactore vestigalū principis, vulgo receueur. Aristot. de mundo. πανταχοῦ πάντων ἐστὶ Ἀπόλλυτωρ.
Ἀπόλλυτος, susceptus, laudatus, gratus, Basil.
Ἀπόλλυω, arborescere, Theophr.
Ἀπόλλυω, paulò minus, Aristot. de mund.
Ἀπόλλυμος, cutis exempta, Herodot.
Ἀπόλλυω, excoro, cædo, Accusat.
Ἀπόλλυς, genus hirundinum carens pedibus.
Ἀπόλλυω, vincio, ligo, Aristoph. Ἀπόλλυμαι βύβλους λίνῳ, lino colligati, Diosc. li. 5 ca. 130.
Ἀπόλλυμος, fasciculus: item ornatus capitis muliebrium. Intexum.
Ἀπόλλυχομαι, ξομαι, recipio, admitto. ¶ Iungitur aliquando Genit. Plut. 1. de Rep. εἰ γὰρ ἐκεῖνοι τῶν λίχη θρασυμαχοῦ οὕτως ἀπόλλυχοντο. sic & nos accipiamus. ¶ Item cū accus. Idem 2. de Republ. τῶν τε θρασυμάχου τοὺς λόγους οὐκ ἀπόλλυχεται, non probauit. ¶ Χάριν ἔχειν καὶ ἀπόλλυχεσθαι, charius habeo. Isocrat. ¶ Hero. ἀπόλλυχεται χῶμα, aggere extruxit.
Ἀπόλλυω, admitto, illigo, Diosc. ἀπόλλυουσι χαρτῷ, charta involuens. ¶ Item abluo, inferior sum, Herodian. χαλκὸν ἐς ἰόντα ἀπόλλυσιν ἐς ἀρχὴν Ἀπόλλυσι, disciplina & virtute nullo antiquorum inferiore. ¶ Ἀπόλλυται ἐπὶ πολὺ ἄνδρας ἐξ, propemodū sex viros, Phal. in Epist.
Ἀπόλλυμος, ὁ, peregrinor, domo abeo, emigro, Plat. in Apol. Ἀπόλλυμαι ἐκ τῆς πόλεως ἐς ἄλλην πόλιν. ¶ Οἱ ἐς Ἀπόλλυτας Aristoph. ἐς τὰ ἔσχατα, quò tertarum peregrè abibant.
Ἀπόλλυτος, ὁ, peregrè degens, Thucyd.
Ἀπόλλυτος, ὁ, sedes immutare soliti, Xenoph.
Ἀπόλλυσις, εως, peregrinatio, iter, profectio, migratio, Plat. in Apol. τὰς ἐμὰς ἐς ἑτέρους Ἀπόλλυσις, meæ Syracusas profectiones.
Ἀπόλλυτος, peregrinus. Ἀπόλλυτος, absens.
Ἀπόλλυτος, absoluo. Genit. & accus. Demosth.
Ἀπόλλυτος, dimitti datis comitibus.
Ἀπόλλυω, arceo, diuido. Ἀπόλλυσθαι τῆς γῆς τὸν τῶν γῆν, terrā diuidet, Iosue, 1.
Ἀπόλλυτος, immoror, consumo tempus.
Ἀπόλλυμι, ὀλῶ, ὀλέσω, vēdo, addico, Herodian. li. 2. τοὺς ἀχθοφόρους ἀπόλλυσι τοῖς πολίταις, pecunias illi imperium vendiderunt. ¶ Plutarch. in Galba, κεφάλαιά τῶν ὑπάτων δυνατοὶ ἀπόλλυσι, & πεντακόσιοι δραχμῶν ἀπόλλυσι, caput Omnis filiæ quingentis & duobus millibus nummūm redemit.
Ἀπόλλυσις, ἐως, ἡ, puerilis lusus est, in quo puerorum vnus clausis oculis conniuet dum cæteri abscondunt & subterfugiunt, Poll. li. 9.
Ἀπόλλυμαι, ὀμαι, refugio, auſugio, Ἀπόλλυμαι τὸν νόμον, legem transgredior, Aristot. lib. 2. Politic. ¶ Ἀπόλλυμαι εἰς τὸ μὴ ποιεῖν, Xenoph. de recto facere. ¶ Ἀπόλλυμαι ἀφ' ἑαυτοῦ, Plutar. ad fuorem confugit.
Ἀπόλλυμι, ὦ, Ἀπόλλυμι, ὀμαι, reddo. Ἀπόλλυμι τὰς ἡμέρας, Demosth. ¶ Item attribuo, assigno, Plato lib. 5. de Republ. ἐὰν ἐγγίγνηται μὴ ἀπόλλυμι τῷ γυναικὶ μετοπλίαν Ἀπόλλυμι. ¶ Item debitum soluo, Aristoph. Ran. Ἀπόλλυμι τὰ ὀφλήματα. Idem περὶ τῆς τιμωρίας ἀπόλλυμι ἀπόλλυμι, vt nemini satisfacia & soluam.
Ἀπόλλυω, dirimo, distinguo. Aretha. in Apoc. 14.
Ἀπόλλυω, absolum. Ἀπόλλυσι, vergo.
Ἀπόλλυμαι, eautam defendere. Ἀπόλλυμαι.
Ἀπόλλυμαι, ablegare, emittere, ἀγωνεῖ. ¶ Significat etiam expurgare, expiare, Plato, ὥσπερ δὴ ἀπόλλυμαι ἰατρὸς ἀπόλλυμαι, Ἀπόλλυμαι τὴν αὐτοῦ ἡμῶν κεφαλήν.
Ἀπόλλυμα, sacrum expiabile, piaculare sacrificium, piamentum Plin. Piat. 9 de Legib.
Ἀπόλλυω, fugo, persequor. Aristoph. ἀπὸ τῆς Ἀπόλλυσι ζωῆς ἐκ τῆς οἰκίας, non te ex ædibus abducet?
Ἀπόλλυμαι, videri non faciendum, Xenoph. ὃς ἂν ἐκ τῆς αὐτοῦ Ἀπόλλυσι μικρὰ χρήματα τοῖς ἐπιτηδείοις χρῆσθαι.
Ἀπόλλυμι, vel Ἀπόλλυμι, ὀμαι, reprobo, reiicio. Aristot. 8. Politic. cap. 6. ἀπόλλυμι ἀπὸ χρῆσθαι ἐκ τῆς οἰκίας.
Ἀπόλλυμος, resectanea, Xen. li. 6. Pædiar.
Ἀπόλλυμος, ὁ, ἡ, natura improbatus, Etym.
Ἀπόλλυμος, ὁ, dentium purgatio, Poll. li. 2.
Ἀπόλλυσις & Ἀπόλλυσμα, resectio, reprobatio.
Ἀπόλλυτος, ὁ, restituendus, qui restituitur.
Ἀπόλλυσις, εως, reddito, attributio & assignatio Cicer. de expositu, i. fultor explicatio, Her.
Ἀπόλλυ χρ. la & cōmēdatio, receptio, Halic. ἀπόλλυχε ἀξιῶν, laude & cōmēdatione dignabatur.
Ἀπόλλυχον, extendex. Ἀπόλλυχον, portio.
Ἀπόλλυμος, ὁ, fuga, trāsfugiū Tacit. Ἀπόλλυμος ἐγγίνεσθαι. Demosth. detrectatio militiæ Liu.
Ἀπόλλυμος, ὁ, auſugio, Xen. εἴ τι σοι τῶν ἐμῶν ἀπόλλυμος, si quis abs te seruorum auſugerit, &c.
Ἀπόλλυμι, ὦ, decerpo, colligo, Hesiod. Ἀπόλλυμι πλοκάμους βότρυος, decerpe & vindemia.
Ἀπόλλυμος, ὁ, cursus certamine emeritus. Eustath. Iliad. β, ait Cretensium lingua ita vocatum puerum impuberem qui nondum ad publicos cursus admittebatur, ex Gallim.
Ἀπόλλυμι, ὦ, ὄμαι, & Ἀπόλλυω, exuo, Plat. 10. Polyb. ἀπόλλυσι τὰ ὅπλα, ἀπόλλυμι, merum deposuerāt. ¶ Item suscipio & aggredior: Xenop. τῶν δι-

κασταὶ ἀπόλλυσι τὰς δίκας, causas.
Ἀπόλλυομαι, ὦμαι, deploro, lamētor, cōqueror. Depon. Lucian. τοῦτο γοῦν ἀπόλλυμαι ἀφ' ἡμῶν.
Ἀπόλλυσις, εως, ingressus, nudatio.
Ἀπόλλυτος, ὁ, ἡ, ὄν, & ὄς, ὄν, nolo loqui: ἄῤῥητα βλάσφημα, dicta blasphema, Hesy.
Ἀπόλλυτος, ὁ, locus ante balnea, vbi se loturi vestimenta deponunt, Plat. ¶ Item Ἀπόλλυτος, ὁ, in gymnasiis & fanis spoliaria. Plin.
Ἀπόλλυω, separo, prohibeo, coerceo.
Ἀπόλλυσις, εως, ἡ, decoctum, Dioscor. lib. 2. ca. 185.
Ἀπόλλυω, ferue facio, Dioscor. li. 1 ca. 124.
Ἀπόλλυμι, ὄσω, & Ἀπόλλυω, disiungo. ἀπόλλυσι γάμου, Eurip.
Ἀπόλλυω, tedoleo. Herodian Ἀπόλλυ τῷ γάμῳ διαπεπραγμένῳ, tedolet regio iucūdo quodā odore.
Ἀπόλλυμαι, discipulo, Herodia. σχεδὸν πάντες ἀπόλλυσι Χαρίσιον τὸν ὑμέτερον, inbeo vt vos discingant.
Ἀπόλλυω, facio immortalem. Actius accus.
Ἀπόλλυμι, confido. Xenoph. Oecon.
Ἀπόλλυμαι, demitto. Herod. Ἀπόλλυμαι τὰ λογισμῷ. Ἀπόλλυμαι, despicio.
Ἀπόλλυσις, ὁ, ἡ, ὄν, fundamēta destruo: Accus.
Ἀπόλλυ, longe, feorsum, eminus, extrà. Plutarch. in Romulo, ἀπόλλυ τῆς Ἄλβας, longè ab Alba.
Ἀπόλλυτος, impius, Soph. in Thyeste.
Ἀπόλλυμι, ὄμαι, inter deos refero, Plutarch. in Numa. τοὺς ἡμιθέους μεταξὺ Ἀπόλλυμι τῆς ἀμμάχου.
Ἀπόλλυσις, cultus: Ἀπόλλυσις θεῶν, Aristot.
Ἀπόλλυμαι, curo, sano, colo.
Ἀπόλλυμος, spicas decutio, demeto.
Ἀπόλλυσις, reponendi & asseruādi actio, remotio. Ἀπόλλυσις σαρκὸς, carnis abrectio, Nazi. ¶ Ἀπόλλυσις τῶν ἐντερίων, intestinorū refusio, Celso. ¶ Ἀπόλλυσις τῶν γεγονότων, expositio infantū, Arist.
Ἀπόλλυμι, ὦ, ὄσω, vaticinor. Nouat. Accus.
Ἀπόλλυτος, non desideratus, neglectus, Hesych. Ἀπόλλυτος exponit, hoc est, valde desideratus.
Ἀπόλλυτος, locus erat in quo Spartanorum filii deformiores exponebantur, Plut. in Lyc.
Ἀπόλλυτος, ὁ, ἡ, sub. expositus, repositus Columel. conditicius Varr.
Ἀπόλλυμαι, longè prospecto, specular, exploro.
Ἀπόλλυσις, εως, consecratio, relatioque inter deos. Herodian. lib. 4.
Ἀπόλλυκη, ης, apotheca, horreum, repositorium. Thucy. τὰς ἐκ Χίου, ἡ ἐξ Ἀθηνῶν ἀπόλλυκη.
Ἀπόλλυω, ὦ, ὄσω, effœmino: Accusatiuo.
Ἀπόλλυω, in thesaurum repono.
Ἀπόλλυω, affligo, extrudo, elido, exprimo.
Ἀπόλλυμα, τος, τό, succus expressus, recrementum, terrimentum, faeces expressio.
Ἀπόλλυμος, ὁ, idem, Lucian.
Ἀπόλλυσκω, morior. Plat. in Epist. ἐκεῖνοι τινες ἀπόλλυσκον ἀπὸ quopiam interfici.
Ἀπόλλυμι, dissilio, discurro. Herod. Ἀπόλλυμι τὸν ἐπὶ ἵππου, ab equis dissilientes.
Ἀπόλλυμαι, ὦμαι, audeo.
Ἀπόλλυκτος, ὁ, ἡ, fractura, fragmentū, Aristot.

Ἀποθραύω, refringo, frango, abrumpo, excutio: Aristoph. περὶ τῶν δικαίων ἀποθραυθῆναι, ne à laude excutiaris, ne gloria excidat.

Ἀποθρίξω, ἀποθρίξομαι, decerpo, ausero, vello, Aristot. Achar. περὶ ἀνθρώπου τὸ πῖλος ἀποτρίξασθαι.

Ἀποθρίξω, decerpo, demeto, reseco. In Epig. ἀποθρίξαι πλόα κεφαλῆι ἡλικίης.

Ἀπόθριξ, impubes, inuentis puer vel depilis.

Ἀποθρύπτομαι, frangor delicijs.

Ἀποθυήσκω, exitio, desilio. Iliad. C, ἀποθυήσκοντα, ex naue desilientem.

Ἀποιάω, non consequor, fruitror, Ἀποιηθείς.

Ἀποικος, ἐχθρὸς, strictus, odiosus, odio dignus, malestus. Hesi. ἀποικος ἐστὶ καὶ ἀποθύμιος, ingratũ.

Ἀποκαίζω, repudio, decipio, expugno, Lucian.

Ἀποκαίνω, i. munio, confero, Xenop. in 3. Ἀνάβ.

Ἀποκαίνω, exilio, exilare, illudere, Ἀποκαινόμενος.

Ἀποκαίνω, ἐποίησε arte factus, Halicarnas.

Ἀποκαίω, μαίνω, peregre habito, migro, Isocr. ἀποκαίνων ἐξ ἀμερίας πόλεως. Arist. 2. Pol. ἀποκαῆναι τοῦτο ἐκ διαδοχῆς τινος. ¶ Ἀποίκησις, εως, ἡ, migratio. Ἀποικία, idem.

Ἀποικία, ας, ἡ, colonia, sedis mutatio, Ἀποικίαν ἀποστέλλειν. Plato de Legib. & Ἀποικίας ἐκπέμπειν, Thucydid. 2. colonias deducere.

Ἀποικίζω, μίσω, mitto extra domum, colonium deduco, relego. ἀπῳκίσθαι ἐκ χώρας, Romã receptã habitãdi gratia, Plut. in Num. ἐξοικίζεσθαι ἀποικίαν, & συνοικίζεσθαι adoptionem dicunt, Idem. ¶ Ἀποικίσαι πόλιν, Herod. colonias. Ἀποικισμός, ἡ, colonię emissio.

Ἀποικοδομῶ, μήσω, deiecto, diruo, Thucyd. Ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδοὺς, vias obstruere, Dem.

Ἀποκατάστασις, dispensatio, Ἀποκατάστασις, Aphr.

Ἀποικος, ὁ, ἡ, colonus, peregrinus, Plutar.

Ἀποκαίζω, ἀποκαίσω, deflecto, Herodot.

Ἀποκλαίω, deflecto, lugeo, deploro, lamentor.

Ἀποκομίζω, redimere, præmium reportare. Eurip.

Ἀποινα, pretium redemptionis, Iliad. ἡ, φέρειν ἄποινα. ¶ Ἄποινα etiam pœnæ dicuntur, Plat. de Legib. ἀποινᾶν ἄποινα. Eurip. Veteres quoque pecuniam sic vocabant, vnde Ἀποινᾶσθαι, pro pecuniam exigere.

Ἀποιος, ὁ, ἡ, sine qualitate. ἄποιος ἐστὶ χυλὸς, nullã habens saporis qualitatem, Diosc. li. 1. 4.

Ἀποίχομαι, transeo, abeo. Ody ζ. Ἀποιχομένου ἀπὸ τοῦ δώματος, abesse domum. Phocyl. καὶ ἄλλα Ἀποιχόμενα, defunctorum reliquias.

Ἀπόκαιρα, ἡ, intonsa, ἄκειρος. Suid.

Ἀποκαίρω, abtergo, expurgo, detergo. Ἀποκαίρασθαι τὰς βασάνους τῆς γῆς εἰς ἀκαθῆ χάσκας, Plutarch. in Num.

Ἀποκαθαρτικός, habẽs vim purgãdi, repurgãs.

Ἀποκάθαρμα, ατος, τὸ, lustrum & piaculum, siue pamentum Plin. excrementum.

Ἀποκάθαρσις, εως, ἡ, purgatio, lustratio.

Ἀποκαθεύδω, foorsum dormio. ¶ Itẽ obdormio.

Ἀποκαθίημι, ἥσω, ἧκα, ἀφεῖκα, relego: Actius, accus.

Ἀποκαθίστημι, mulier mẽstrnata. Leuit. 15. (tuo.

Ἀποκαθίζομαι, sedẽ repeto. Ἀποκαθίσαι, restituo, Dioscor. li. 1. Ἀποκαθιστάναι δυνάμεις τινὸς, vires ad pristinam redimere. ¶ Et pro reddere, ac restituere, Herodian. τὰς τῶν κακούργων εἰκόνας ἀποκαθιστάντες ἐς τὸ συνήθη τῆς πόλεως.

Ἀποκαθιστῶν, dans, gratificans, apud Suid.

Ἀποκαίνω, vinco, Apol. 2. ἄλλοις πᾶσιν ἀποκαίνων, i. εἶναι.

Ἀποκαίρω, intempestiuus, absurdus. li. Epig.

Ἀποκαίω, uro, deuro, comburo, Xenoph.

Ἀποκαλέω, ἐσω, reuoco, appello, Xenoph. ἀφρονεῖς ἀποκαλεῖ. inertes vocabat.

Ἀποκαλύπτω, μ. ψω, reuelo, aperio, detego. ¶ Aliquando, tego, Psalm. 32. ἀποκαλύψασθαι αἱ ἁμαρτίαι.

Ἀποκαλυπτήριος, patefactio rerũ opertarũ Cic.

Ἀποκάμνω, defatigor, lassesco Plin.

Ἀποκάμπτω, ψω, deflecto, vnde Ἀποκαμπτὴς deflexus Columel. ¶ Item reuertor. ¶ Est etiam verbum equestris disciplinæ, vt flectere equos dixit Virg. Vide Poll. lib. 1.

Ἀποκάμπτω, fuga, decessus. Item genus latcuę saltationis, Poll. li. 4. Et Athen.

Ἀποκαπηλεύω, in hederam degenerare, Theoph.

Ἀποκαρύσσω, pro Ἀποκηρύσσω, nuncio, clamo, Epig.

Ἀποκαίω, μαίνω, deflecto. Ἀποκάμπτω, refringo, Ἀποκλάσμα, κλάσμα, excludo, obstruo. Arist. 1. Oecon. ἀποκλεῖσαι τὰ ἐξαγόμενα τῶν σίτων, i. frumentum exportari vetuit. Pro concludo, Lucian. Ἀποκλεισμὸς, ἡ, custodia. Ἀποκλεισμὸς, intercluſio.

Ἀποκλέω, allego, exhæredo. Ardi. lib. 4. Polit. ca. 14. sorte diuido. Plutarch. in Cæsare ἐξ ἀποκλήρωσις γενέσθαι τὰς ἀποκλεῖσθαι τὰ πολλὰ, sortito dabiturum. Ἀποκλῆρος, exhæres. Ἀποκλῆρος τινὸς, exhæredo. Theoph. in Instit.

Ἀποκλήρωσις, attributio mucrorum sigillatim vnicuique facta, Dionys. in Eccles. hierarch. Ἀποκλήρωσις, etiam dicuntur fatales hominum sortes apud Genethliologos. Basil.

Ἀποκλησις, εως, vocatus, κλῆσις, Polyb.

Ἀποκλίμα τοῦ τόπου, momium declinatus, Suid.

Ἀποκλίνω, declino, vergo, retro ago. Ἀποκλίνειν πρὸς τὸ ἄθλιον, ad minora deflectit, Lucian. Ἀποκλίνειν ἐπὶ εἰρήνην, inclinat ad pacem. Dem.

Ἀποκλύζω, eluo, abstergo. Aristot. de mundo, ἀποκλύζειν πάντα τὰ νοσώδη, omnia pestifera abluuntur.

Ἀποκναίω, abrado, afficio mœrore, obtundo. Aristoph. in Vesp. Δουλείαν ἀποκναίουσι τοῖς πολίταις. ¶ Item vellico, lancino, ἀποκναίειν τὰς γυναῖκας ἐν μυρεῖοις, Lucian.

Ἀποκνίσω, ἐκνισπεσον, pigresco, Plat. de Rep.

Ἀποκνίζω, vellico, amputo, euello, decerpo.

Ἀποκνίσις, εως, ἡ, ὄρτιον, Theoph. li. 5. de plant.

Ἀποκνισμὸς, οῦ, ὁ, fructum, Aristoph.

Ἀποκογχύλιον, concha aut testa excipio, Dioscor.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, secubo, dormio, Plat. lib. 6. Leg.

Ἀποκοίτης, ου, ὁ, foris cubo, pernocto, Dem. ἀφ' ἑστίας.

Ἀποκοίτης, ου, ὁ, adulter foorsum cubans, Lucian.

Ἀποκολάπτω, ψω, priuo, expello nocẽdo, Accus.

Ἀποκομπάζω, facultates dissipo, li. Epigr.

Ἀποκοπὴ τοῦ, amputo caput. Ἀποκοπίζω, idẽ.

Ἀποκρατέω, ἐσω, ἐκρατησα, ἐκρατηκα, urgatio capitis, Pol. l. 2.

Ἀποκρεμάννυμι, ἀποκρεμάσω, lugeo, negligo, Etymolog.

Ἀποκηρύττω, abdicatus, Impe. l. 6. C. de patria, potest quæ Græco more ad alienandos liberos vsi fuerabatur. Romanis legibus non cõprobatur. Hinc Ἀποκηρυκτὸς ὁ ὑπὸ πατρὸς ἐκβεβλημένος τῆς πατρίδος ἢ οἰκίας, qui ob peccata è patris familia eiectus est, Plut.

Ἀποκηρύττω, ξω, cuculo, præconio diuulgo, abdico. ¶ Lucian. ἀλλὰ σφῷν ἀποκηρύττω τοῦτον τὸν ἀπαράμυθον, quasi hunc indicam? ¶ Ἑαυτὸν ἀποκηρύττειν, sibi sui præco, Plut.

Ἀποκλάομαι, dispergor, Dionys. de situ orbis.

Ἀποκλητεύω, reuoco, apud Aristoph.

Ἀποκινδυνεύω, periclitor. Xenop. Ἀποκινδυνεύειν τι ποιῶν, te periculum facio. Ἀποκινδυνεύειν τὰ χρήματα, subimus pecuniarum periculum, Thucydid.

Ἀποκινέω, remouco, amouco, ἀποκίνησις, Nouerti.

Ἀπόκλισις, fuga, decessus. Item genus latcuę saltationis, Poll. li. 4. Et Athen.

Ἀποκναδάζω, in hederam degenerare, Theoph.

Ἀποκόπτω, pro Ἀποκηρύττω, nuncio, clamo, Epig.

Ἀποκαίω, μαίνω, deflecto. Ἀποκλάω, refringo, Ἀποκλασμὸς, κλάσμα, excludo, obstruo. Arist. 1. Oecon. ἀποκλεῖσαι τὰ ἐξαγόμενα τῶν σίτων, i. frumentum exportari vetuit. Pro concludo, Lucian. Ἀποκλεισμὸς, ἡ, custodia. Ἀποκλεισμὸς, intercluſio.

Ἀποκλέω, allego, exhæredo. Ardi. lib. 4. Polit. ca. 14. sorte diuido. Plutarch. in Cæsare ἐξ ἀποκλήρωσις γενέσθαι τὰς ἀποκλεῖσθαι τὰ πολλὰ, sortito dabiturum. Ἀποκλῆρος, exhæres. Ἀποκλῆρος τινὸς, exhæredo. Theoph. in Instit.

Ἀπόκλησις, attributio mucrorum sigillatim vnicuique facta, Dionys. in Eccles. hierarch. Ἀποκλήρωσις, etiam dicuntur fatales hominum sortes apud Genethliologos. Basil.

Ἀποκλησις, εως, vocatus, κλῆσις, Polyb.

Ἀποκλίμα τοῦ τόπου, momium declinatus, Suid.

Ἀποκλίνω, declino, vergo, retro ago. Ἀποκλίνειν πρὸς τὸ ἄθλιον, ad minora deflectit, Lucian. Ἀποκλίνειν ἐπὶ εἰρήνην, inclinat ad pacem. Dem.

Ἀποκλύζω, eluo, abstergo. Aristot. de mundo, ἀποκλύζειν πάντα τὰ νοσώδη, omnia pestifera abluuntur.

Ἀποκναίω, abrado, afficio mœrore, obtundo. Aristoph. in Vesp. Δουλείαν ἀποκναίουσι τοῖς πολίταις. ¶ Item vellico, lancino, ἀποκναίειν τὰς γυναῖκας ἐν μυρεῖοις, Lucian.

Ἀποκνίσω, ἐκνισπεσον, pigresco, Plat. de Rep.

Ἀποκνίζω, vellico, amputo, euello, decerpo.

Ἀπόκνισις, εως, ἡ, ὄρτιον, Theoph. li. 5. de plant.

Ἀποκνισμὸς, οῦ, ὁ, fructum, Aristoph.

Ἀποκογχύλιον, concha aut testa excipio, Dioscor.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, secubo, dormio, Plat. lib. 6. Leg.

Ἀποκοίτης, ου, ὁ, foris cubo, pernocto, Dem. ἀφ' ἑστίας.

Ἀποκοίτης, ου, ὁ, adulter foorsum cubans, Lucian.

Ἀποκολάπτω, ψω, priuo, expello nocẽdo, Accus.

Ἀποκολπόω, insinuo, sinuosè incuruo, sinuo Virgil. Arist. de mundo. Ἀπόκολος, mutilo.

Ἀποκολυβίζω, elabor natando.

Ἀποκομιδὴ, vectura. Dionys. χρημάτων Ἀποκομιδή.

Ἀποκομίζω, asporto, defero, Aristot. lib. 2. Oeconomic. κόσμον εἰς τὸν ἱερὸν Ἀποκομίζειν, ornatum in templum portare.

Ἀποκοπὴ, ἀποκοπεῖν, facto, effero, In Epig.

Ἀποκοπὴ, ἀποκοπεῖν, præcisio, amputatio. Cic. ad Attic. ἀποκοπὰς χρῆναι ποιήσασθαι τῶν ἀδίκων ἐπιτηδευμάτων, ἀφαιρεῖσθαι τὰς ἁμαρτίας. ¶ Ἀποκοπὴ, etiam est figura, literæque vel syllabæ in fine abscissio, vt διὰ pro δι'.

Ἀποκόπτω, ψω, amputo, abrumpo. Aristoph. περὶ τὰς πηγὰς ἀποκοπτόμενα τὰ, concidentur vites. ¶ Ἀποκόπτειν, ει, fructum.

Ἀποκομμωτὸς, confusus. Ἄκομος, intonsus.

Ἀποκομπία, ατος, τὸ, ἀποκομπίαν ἔχειν, Accusor.

Ἀποκομπάζω, quod à potu in poculo vini relictum est effundere, vt sonitu edat. nam κόμπος est ἦχος, Cicero Tusculan. 1. ex Xenophonte lib. 2.

Ἀποκναίζω, sublicuo, libero, Euripid.

Ἀποκοπίζω, ramum ficulneum amputo, Nicãd.

Ἀποκοπιάω, expergiscor à crapula.

Ἀποκοπιαλισμὸς, ἡ, crapulæ edormitio, Suid.

Ἀποκοπτέω, cohibeo, Dioscor. li. 4. ἐπιχρίειν ἀποκοπτούσης τὰ ῥεύματα, i. hemias cohibet. ¶ Herodot. ἀποκοπὰ παρέχεται πεπύθεσθαι, ἄχρι ἐκείνου ἀφικέσθαι με μὴ παύεσθαι ἀποκοπτόμενος. Ἀποκοπτέσθαι, retentum, Aetius lib. 9 cap. 35. τὸ γὰρ ὑδρωπικὸν ἐν τῷ σώματι ἀποκοπτόμενον μᾶλλον ἐλαφρύνει.

Ἀποκρεμάζω, suspendo, ἀποκρεμάσθαι τῷ ἄκρῳ.

Ἀποκρεμνισμὸς, cati supremum a quibusdam vocatur.

Ἀποκρηνίζω, præcipio, ταῖς, præceps, Ceb. Theb.

Ἀποκρίνω, separatim, seorsum, Apol. li. 2. Argon.

Ἀποκρίνω, excerno, Galen. 2 ad Glauc. ἐκκρίνω.

Ἀποκρίμα, reprobatio, fœtentia, κρίμα, μα, ψῆ.

Ἀποκρίνομαι, μ. νοῦμαι, respondeo, Luci. ¶ τὸ μὴ ἀποκρίνειν. ¶ Ἀποκρίνειν Χαίρωνι, Pla. de Leg. ¶ Pro dico, interrogo, in sacris literis, Mar. 12.

Ἀποκρίνω, reprobo, reicio, Plato 2. de Rep. ἀποκρίνεσθαι καλῶς μάθημα, τὸ ἐξαιρεῖν, τὸ ἐξ ἀνθρώπων Ἀποκρίνειν, abducere oportet. ¶ Itẽ eligo, delego, Soph. ἀνδρὸς Ἀποκρίνειν κρεῖττον. ¶ Itẽ excerno aliquem, Cel. Galen. ad Glauc. li. 2 ἀνθρώπων Ἀποκρίνειν τὸ πνεῦμα. ¶ Pro constituo, Aristot. 6. Anim. ἐπίσχον ζῶντος ἢ τὸν ζῶντα ἐν ἀποκρίνειν, paulo post & corpus constituitur.

Ἀπόκρισις, secretio Cicer. egestio Plinio. Ἀποκρίσεις χθονὸς, locus in quem excrementa proiiciuntur in Epigr. ¶ Responsio Ἀποκρίσεις, Lysiæ. Ἀποκρίσεις ποιεῖσθαι, respondeo Plat. de Legib.

Ἀποκριτικὸς, ἡ, ὸν, excernendi vim habẽs, Aphr.

Ἀπόκριτος, selectus, ἐκλεκτὸς, ἐξαίρετος.

Ἀποκρυπτικὸς, ἡ, ὸν, durus, asper, rigidus, τραχύς.

Ἀποκρύστασις, ἡ, diminutio. Trallianus, ex-

Universidad de Deusto
Biblioteca

λωσις ἕως ἐς ὀπτικρύσιν, Lunæ senium Plin.
Ἀπωθητικός, νή, vim habens repellendi, Dioscor.
Ἀπωθέω, ω. ὠσω, ᾠθηκα, ᾠσμαι, ωσθην, expello: Aristophan. τοῦ μὲν λίθου τὸ ζέλος ἀπωθέω, à Menelao telum repello.
Ἀποκρύπτω, ψω, ψω, ψομαι, celo, luminibus obstruo Cic. Plut. in Them. μυστικὰς ἀποκρύπτειν τὰς δημοτελεῖς χαρὰς ὑπὸ φόβου. ¶ Ἀποκρυφάδιος, ἡ, latibulum, & perfugium Cic. ¶ Ἀπόκρυφος, occultus, arcanus.
Ἀποπίπτω, amittere, profundere, Chrysost.
Ἀποκτείνυμι, & Ἀποκτίνω, & Ἀποκτένω, μέλλω: & Ἀποκτάνω, occido, Plat. 2. de Rep. συγχέειδαι ὑπὸ ἑλλοτε ἑλλοτε, Ἀποκτείνωσι Hermog. ἕξεως Ἀποκτεινούσης τὸ κακὸν ἐκ τῆς ψυχῆς. Ἀποκτείνομαι, ἀόμην, idem, Plat. in Apol. ἐκφεύξεσθαι ἀποκτεινόμενος.
Ἀποκυέω, progigno, fœtum emitto, Plut. Ἀποκυεῖ ὑπὸ ἐπιθυμίας ὕπνος, edimus est. Iacob 1. Ἀποκυεῖ θάνατον. Ἀποκυούσης, abortium faciens, Plut.
Ἀποκύησις, ἡ, puerperium, conceptio.
Ἀποκύκω, fortifico Plin. ζωμὸν, cocipio, Gregor.
Ἀποκυλίζω, ἴσω, & Ἀποκυλινδέω, & Ἀποκυλίω, ἴσω, ἴσομαι, revoluo, devoluo. Actiu. Accus.
Ἀπόκυστος, ὁ, brassica canina, Gal. 6. Simplic.
Ἀποκτείνω, Ἀποκτίνω, occidere, Hesych.
Ἀποκυβιάζω, fugitivum esse à domino.
Ἀποκυρέω, ήσω, ηκα, abrogo, Actiu. Accus.
Ἀποκωλύω, arceo. Plat. οὐκ Ἀποκωλύει, nihil vetat.
Ἀπολαγχάνω, non sortior. Plut. in consolat. εἰ λαχὼν τὴν μοῖραν ἀπολαγχάνοι ὁ θεὸς ἀποτυχὼν τῆς τύχης. Herodot. pro sortiri, ἀπολαγχάνειν τῆς στρατιῆς τὸ ἥμισυ.
Ἀπόλαμψις, ictus flagelli. Item, colaphus.
Ἀπολακτίζω, ίσω, calce ferio, recalcitro Horat.
Ἀπόλαλία, garrio, effutio.
Ἀπολαμβάνω, ἀπόλημψομαι, intercipio, Xenoph. διὰ δυσχωρίας Ἀπολαμβάνεσθαι, propter locorum angustias intercipi. ¶ Recipio, Æschin. Ἀπολαμβάνω σὺν τόκῳ, hoc à te recipio. ¶ Ἀπολαμβάνει χάριν, mihi gratia rependitur, Demosth. Ἀπολαμβάνω ὡς λόγον, ad rationem reduco, Idem.
Ἀπολαμπύνω, illustro, Ἀπολαμφύνειν τὰς ὄψεις, Herodot.
Ἀπολάμπω, effulgeo, Lucian. βασιλικὴ δυτῇ ἀπολάμπει.
Ἀπολαύω, ὑσω, fruor, emolumentum sentio. ¶ Genit. Horat. ad Demon. ἀπέλαυε τῆς παρούσης ἡδονῆς. Plat. in Apol. εἴ τι Ἀπολαύει τούτου ἀπόλαυσιν, &c. si quid ab his commodi caperem. ¶ Et cum accus. Aristoph. ἀγαθὸν ἀπέλαυσ' ἄρα ἄρα, nihil fructus cepi. ¶ Hesiod. Ἀπολαύειν τινὰ ἡδονῆς ἐκ τῶν πεπονημένων. ¶ Ἀπόλαυσις, delectatio, voluptas, usus, Xenoph. σίτων καὶ ποτῶν Ἀπόλαυσις. Hesych. vocat μετρίαν Ἀπόλαυσιν, moderatum usum. Ἀπολαυσμὸς, τὸ, oblectamentum. Ἀπολαυστικὸς, ἡ, ὸν, ad fruendum idoneus. Ἀπολαυστικῶς, voluptuose.
Ἀπολείβω, & Ἀποληίβω, vorabit, lingo, Aristop.
Ἀπόλαος, lapido. Ἀπολαόω, ῶ, ῶσω, declino. (leg. Α Π

Ἀπολήγομαι, ξομαι, fum defessus dicendo. ¶ Item repudio, reicio, Plutarc. in Otho. Ἀπολήγοντες πόνου, detrectantes laborem. ¶ Item succumbo, cedo, in Lycurg. Ἀπολήγω τοῦ φεύγειν, καὶ ἀμύνεσθαι τοὺς πολεμίους φονεύειν, occidere hostes cedentes. ¶ Ἀπολήγω, manifeste dico, prodo, Phil. ¶ Item deligo: vnde ἀπολεγόμενοι. Ἀπόλεκτος, delecti. ¶ Item decerpo, Theophrast. ¶ Item interdico, reicio iudicè vt iniquum, Bud. Comment.
Ἀπολείβω, distillo, Ἀπολείβω, Ἀποληίβω.
Ἀπολείπω, ψω, relinquo, præcedo, antecerto. vnde Ἀπολείπεσθαι, dicitur qui superatur à quopiam. ¶ Ἀπολείπω ἐν διαθήκῃ, legare in testamento, Appia. ¶ Item deficio, Aristop. in Plut. ἅπαν σε τὸ χρῆμα ἀπέλιπε τε καὶ λέλοιπε, te defecerunt nummi.
Ἀπόλειψις, defectio, cessatio, diuortium ἀπόλειψις τῆς σελήνης, lunæ defectus, Aristot. 4. de gener. anim. ¶ Ἀπόλειψιν διαθήκης ἀφαιρεῖσθαι, repudium viro mittere, Demosth.
Ἀπόλεκτος, ὁ, ἡ, electus, eximius, Xenop. αἱ ἐξ εἰς τὸν δυσμὸν Ἀπολέκτου Ἀπολείπει ἄστυ.
Ἀπολεμήιος, vulgatus, communis in Hippocr.
Ἀπολελαμπής, pro πεπυκασμένος, apud Hesych.
Ἀπολελυμένως, libere, absolute, Hermog.
Ἀπολέμητος ἀρχὴ, bello non vexatus principatus, Lucian.
Ἀπολεμίζω, ίσω, ignis rei bellicæ: Ἀπολεμίσας βίοτον vita imbellis, Plut. Plat. ἀπολεμίζω Ἀπολεμίσει μᾶλλον.
Ἀπόλεπτος, contem detraho, decortico, Plin.
Ἀπολεπτύνω, extenuo, in mucronem redigo.
Ἀπολέπω, decortico, Aristoph. πρὸ γὰρ Ἀπολέψει.
Ἀπολεσκάω, exdefacio Plaut. candido, as, Plin.
Ἀπόλλυμι, ύω, πω, ἀπώλεσα, eneco, perdo: Ἀπολλύειν ψυχὰς, perdam perdimè, Aristoph.
Ἀπολέχω, declino, πάντων Aristot. εἰς τὸν Ἀπολέχει.
Ἀπολιβάδες, ὑγρὰς, fugas nugor, deliro, Demosth.
Ἀπόληξις, ἡ, retractio, receptio Hipp. 2. prædict. Ἀπόλληξις ὕπνου, Galen. vrinæ suppressio.
Ἀπολιθάζω, μι, ξω, recedo, ἀφ' ἑαυτοῦ, Aristophan. ἐκ.
Ἀπολιγαίνειν, clamare, tumultuari, Arist. ἀπὸ.
Ἀπολιθόω, lapidesco, indoror vt lapis, Strab.
Ἀπολίδευτος, ἡ, inciuilis gubernationis expers.
Ἀπολιμπάνω, abfum inferior fum. ἀπολείπω ἀπολιμπάνεσθαι, multùm ab eis distatis, Chry.
Ἀπολιμπάνω, relinquo, Actiu. Accusat.
Ἀπολιτεύτως, ἡ, ἡς, ciuitate carens, exlorris, Aristid. Ἀπόλλυς πολιτείας τῆς αὐχμῆς. ¶ Et ἀπόλλυμι πόλιν, ciuitas euersa, Plat. poeta. Poll. li. 3.
Ἀπολιχμάομαι, abfum inferior fum. ἀπολείπω ἀπολιχμάσθαι, multùm ab eis distatis, Chry.
Ἀπολιμπάνω, relinquo, Actiu. Accusat.
Ἀπολιτεύτως, ἡ, ἡς, ciuitate carens, exlorris, Aristid. Ἀπόλλυς πολιτείας τῆς αὐχμῆς. ¶ Et ἀπόλλυμι πόλιν, ciuitas euersa, Plat. poeta. Poll. li. 3.
Ἀπολιχμάομαι, defluo, Luc. Ἀπολιχμᾶσθαι τὰ σπερματικά.
Ἀπολιχνέω, μ. ήσω, labor, Epi. ἀπολιχνεῖσθαι σίτου μικροῦ.
Ἀπολλαγή, ῆς, ἡ, & Ἀπολλαγίζω, augurium, prorsus, Aristop. ηφ. Οὐκοῦν δὴ σοι τὸ διὰ τῶν Ἀπολλαγῆς καὶ ὀρνίθων; nō exibes?
Ἀπολίτευτος, ὁ, ἡ, sine politia & ciuili administratione. ¶ Ἀπολιτικὸς, ὴ, ὸν, non ciuilis, Ἀπολιτικὴ πάντη, minimè ciuilis Cicer. ad Atticum.
Ἀπολιχμάω, lugo, Ἀπολείχω, lingo, vide Etym.

Α' πολλεία

Ἀπόλλεια, ας, perditio. Ἀπόλλιον, τὸ, mirabile.
Ἀπόλλυμι, & Ἀπόλλυμαι, pereo, perdo. Ἀπολλύμενος τὰ ἀφίσματα, qui eius perdidit. Chrysost.
Ἀπόλλωνος, latius. Ἀπόλλωνιον, templum Apoll.
Ἀπολογέομαι, ήσομαι, defendo, excuso: Polyb. ἀπολογεῖσθαι τοὺς αἰτίους τῶν ἁμαρτημάτων. ¶ Lucian. Ἀπολογοῦμαι ὑπὲρ ἐμοῦ. ¶ Plat. in Apolog. Ἀπολογεῖσθαι φεύγοντα κατηγορούμενον. Tacitus lib. 13. cap. 3. Ἀπολογεῖται τῇ ἔφῃ τῶν ἡμερῶν. Plutar. in Themist. Ἀπολογεῖσθαι διὰ γραμμάτων τῆς κρατησάσης. ¶ Thucyd. Ἀπολογίαν ὑμᾶς διδόναι, & vincula causam dico.
Ἀπολογισμὸς, ὁ, excusatio, excusatio. Plutar.
Ἀπολογία, defensio, oratio qua se defendit reus, purgatio, Plat. in Epist. φεύγειν δίκην μὴ διαλύσει, ἀλλὰ ἀπολογίᾳ τὰς αἰτίας.
Ἀπολογίζομαι, perpurgor: refero in rationem, supputo. ¶ Ἀπολογίζομαι, etiam est narro, percenseo, Polyb. in quinto.
Ἀπολογισμὸς, οῦ, enumeratio, Polyb. φέρε Ἀπολογισμὸς σοὶ τὴν ἐγκλημάτων, rationem reddere, &c. ¶ Item expensi relatio. ὁ τῆς στρατείας ἀπολογισμὸς, &c. in reddenda ratione expensarum exercitus, Plutarch.
Ἀπόλογος, vt inquit Cicero in 2. de Oratore, est fabula morata. ¶ Est etiam longa & verbosa narratio, vnde prouerbium, Λύκου Ἀπόλογος, Plat. li. 10. de Republ.
Ἀπολος, immobilis, grauis.
Ἀπολούμαι, perdo. Antiop. Ἀπολῇ κάκιστα, peribis.
Ἀπολοφύρομαι, lugeo & deflno lugere, Thucy.
Ἀπόλυμα, τα, excrementa, purgamenta Lin. lordes, Nicad. in Ther. μικροῦ Ἀπολύματα πέλας.
Ἀπολυμαίνω, purgor, Iliad. ἀπολύσει δ' ἀπόπαρθε Ἀπολυμαίνεσθαι θυμὸν, &c. Ἀπολυμαίνω, ratus, ἀπόπαρθε ἐρύσθαι. (mo.
Ἀπολυμαίνω, mitior, ἀπολύμαίνω, emitior, expri-
Ἀπολυμαίνομαι, reddo. Hesiod. Ἀπολυμαίνειν χάριν.
Ἀπολυσθὸς, mercenarius apud Lysiam. ¶ Et qui non recipit mercedem, μισθὸν, Demosth.
Ἀπολυσθόω, μισθὸν, mercede coduco, Theophr. li. 1. c. 15. de caus. plan. Ἀπολυσθοῦται τὰς ἰσχύας.
Ἀπολυσθόω τὰς ὁμοσπόνδους, Hesy. reddit animam alicui numini consecrati, vide Didym.
Ἀπολυσθόω, commemoratio, commentarius, Xenophon.
Ἀπολυσθόομαι, recordor, commemoro, Æschin. Ἀπολυσθόομαι τῶν ἐμῶν. Lucia. Ἀπολυσθόομαι εὐεργέτας, beneficium tibi reddo. ¶ Ἀπολυσθόομαι τὰς συμφορὰς τῶν μακρὰν, casus remotos, Plutar. in Probi. ¶ Accipitur etiam pro vlcisci, Xeno. Ἀπολυσθόμενοι (de Critia loquitur) ὅτι τε ἐγένετο τὰ πεπραγμένα, ὅτι ἐμισθώσατο μὲν χαμαιλέοντα ἐξηλάσαι, ἀπολυσθόμενοι δ' ἄρα, &c. ¶ Capitur etiam pro obnuntiorem dicere, & memoria.
Ἀπολυσθόμαι, memor exulceratus sum animo.
Ἀπολυσθόμαι, recordabor. Ἀπολυσθόμαι χάριν, gratiam reddam, Thucyd. Ἀπολυσθόμαι, obliuiscor, Geminus.
Ἀπόμνυμι, dicere, iureiurando affirmo, Οὐχὶ ὀμνύω, ἀπομνύω ἔγωγε, Plutarch. in Ci-

cer. Ἀπαμείνασθαι τὴ ἀρχήν, Plin. ciurato magistratu priuatum me facere.

Ἀπαμείνω, μ. ἄσω, derelinquo, priuo, separo.

Ἀπαμπίσχω, μ. ἔξω, & Ἀπαμπέχνυμι, exprimo, informo. τὸ πρόσωπον ἀπαμπίσχειν ἢ τὸ πρόσωπον ἐκτυποῦν, colorem exprimit & repræsentat. ¶ Item abstergo, 2. Argon. ἀπαμέρξαι μετώπου ἱδρῶ, sudorem abtersserunt. ¶ Ἀπαμαγμεῖον ἀπόσημον, sigilli impressio, Plat.

Ἀπαμέως, statim, sine consideratione.

Ἀπάνθρωπος, dies nefasti, ὡς Ἀπαγορεύει ἡμέρας.

Ἀπαμπίσχομαι, denego, ἀπαγορεύω, κωλύω, prohibeo, Iliad. δ. ¶ Item monco, consulo.

Ἀπαξ, ἀπ. sine muscis, Iouis cognomẽ in fabulis.

Ἀπαμυγμός, mugio, lib. Epigr.

Ἀπαμφιλαφεῖς, Hippocr. labra protendens.

Ἀπαμύνω, Ἀπαμύνω, arceo. Hom. Dat. & accus.

Ἀπαμύσσω, μ. ὔξω, emungo, Plut. Sympo. 2. Οἷ φάσκοντες, μὴ ἀπαμύσσειν τὴν ἐπιστολὴν Ἀπαμυττόμενοι, ἐκκλ. Cornificius li. 4. Rhetor. ad Heren. Quiesce tu cuius pater cubito se emungere solebat. Notátq; Pollux Ἀπαμύξαι apud Comicos fumi, pro luceri cauta & auditate aliquem circunscribere, vt apud Terent. emunxi argento senes.

Ἀπαμφολόγητος, non exeitans bullas. Dioscor.

Ἀπαμφωτίζω, dementare, sine fatuum reddere.

Ἀπάμωτος, abiuratio. Ἀπαμωτικός, inficialis Cic.

Ἀπάμωτος, abiuratus, fugiendus ob crudelitatem, Hesych.

Ἀπανά, medicamẽta leuantia dolorem.

Ἀπανάω, migro, sedem muto: Neutrum.

Ἀπαναίσχυντος, ος, ον, stupor, Aristot in Problem.

Ἀπανάπτω, frui, Ἀπανάομαι, fruantur, Soph. Genit.

Ἀπανάστασις, εως, ἡ, attributio mancipii sigillatim vnicuique facta, Dionys. de cælesti hierarch.

Ἀπανδάω, μ. ήσω, distribuo, adhibeo, tribuo. Herodian. ὡς δὲ μηδεμιᾷ μηδ' ἀπανδᾶν Ἀπανδᾶν, nihil loci quieti & defidiæ relinquens. ¶ Lucian. συγγνώμαν Ἀπανδᾶσθαι ἀδικίας, eis dant veniam.

Ἀπανδρος, temerarius, profligatus, Demost. πᾶς ἄνθρωπος κρείττων, ἢ μᾶλλον Ἀπανδρότερος ἢ νῦν γέγονεν· δεῖ. ¶ Ἀπανδρως, temerè, dementer Cicer. Isocr. Ἀπανδρως ἀφεῖς τὸ ζῆν ἀπολωλεκέναι, salutis suæ nulla habẽs rationẽ.

Ἀπανδρόω, δρώσω, redeo, abeo, Odyss. ε.

Ἀπανεθίζω, μ. ίσω, nidifico, Aristot. li. 6. Animal. Ἀπανεθίσασθαι, ἢ ἀφιέναι πάντα πάλιν εἰς τὰ αὐτὰ καὶ τὰ ἐμὰ χρῆσθαι.

Ἀπανύω, ὑσω, cruuo, abscindo, πάσσαχθαι.

Ἀπανθρωπίαι, tendones quibus digiti mouentur, neruos tenuitates vertit Linacer. ex Gal. l. 6.

Ἀπανθίζω, innuo. Phil. de mundo, Ἀπανθίζει φησὶ αἰθέρα, contueri æthera. ¶ Item nuto, ad ruinam reclino. in Epigram.

Ἀπανίω, perucio, vsuitatem capio. Ité desituo.

Ἀπανίω, innuo: vnde Ἀπάνισμα, fruor, Apoll. 2. Arg. Ἀπανθᾶν ἀδικίας, ex eibo fructũ percipere.

Ἀπανσὶ, sine labore, nullo negotio, ἀλλ' πάνυ.

Ἀπάνυτος, ὁ ἡ, illaboratus Cicer.

Ἀπανύω, laboris vel doloris vacuitas.

Ἀπανύω, abluo. Item labore exhaurior, Plutarc.

Ἀπανίσσω, honorem tribuo.

Ἀπαντάω, abstergo, Poll. li. 6. ¶ Ἀπάντησις, τὸ malluuiũ Fest. Arist. Ἀπάντημα, ablutio, Poll.

Ἀπαντεῖδης, cognoscere, Plut in Sol. ¶ Ἀπαντεῖδησαν, pro rebellasse, li. 2. Mach ca. 13. ¶ Ἀπαντεῖδησαν, dementes facti sunt, Esd. li. 1.

Ἀπάντη, ας, ἡ, vita flagitiosa, vecordia, amẽtia. ¶ Thuc. εἰς Ἀπάντητα κατάστασιν, ad desperationẽ redacti. Ité demigratio, ab Ἀπαντάω, i. sedẽ

Ἀπαντικά, ῆς, ἡ, partitio & distributio, Sui. (muto.

Ἀπαντος, ος, ον, labore carens, Poll. ἄπονος καὶ ἀδίαντος.

Ἀπαντόω, μ. ώσω, redeo, Iii. ἀπὸ δὲ Ἀπαντώντες, &c.

Ἀπάντορσι, ἐσορῶσι ἀ, Ὀπάντορσι, ὑπόπτως Ἀπαντῶσι.

Ἀπαντοφύζω, separo, adimo, Dion. de situ orbis.

Ἀπανύω, oblitus. Ἀπανυστάζω, secubo.

Ἀπανυστρίς, pernocto foris. Plut. in Fabio.

Ἀπάνυφος, ος, ὁ, & Ἀπάνυφος, ος, ὁ, qui mulieris commercio non delectatur μισογύνης, Poll.

Ἀπανχάζω, vngues reseco: ité rapio vnguibus, ãufero. Arist. Equi. Ἀπανχᾶσθαι τὰς ὁρμητικὰς σπάθας.

Ἀπάνχημα, τος, τὸ, resegmina vnguium Plin.

Ἀπάξενος, hospitalis, & peregrinator Cicer.

Ἀπαξενόω, peregrinario Cic. peregrinitas Vlpi.

Ἀπαξίω, μ. ίσω, abrado, scalpo, polio, Lucian.

Ἀπαξόω, persicco. Ἀπαξύω, extinguo.

Ἀπαξιφίζειν, saltationem quandam agere, ξιφισμὸν dictam. ¶ Significat etiã reprobare.

Ἀπαξύω, rollo quod est ligneũ, Aristot. Prob.

Ἀπαξύω, abrado. Ἀπαξόω, abrado, abstergo.

Ἀπαξύω, acidum reddo, Gal. γεύσεται Ἀπαξύνει τὰ πνεύματα ὀλιγάτερα, exercitia quæ vocem acutam reddunt.

Ἀπάξυρος, πάτερα, scopuli exesi, Lucian.

Ἀπαξύς, acuminatus, Dioscor. ῥίζα ἀπαξεῖα, acuta.

Ἀπαξύσματα, ramenta: aliàs minuta quædam frustula inhærentia intestinis. quidam stigmenta nominant.

Ἀπαπύω, hebesco, hebetor, Polyb.

Ἀπαπύω, detraho poliendo, depecto.

Ἀπαπυγόομαι, concrescam, Xenoph.

Ἀπαπαλαιός, antiquo, as. Ἀπαπάλαμαι, eubror.

Ἀπαπυσπουσία, marcesco languine, Theophr.

Ἀπάπαππος, ου, ὁ, abauus dicitur.

Ἀπαπαπαῖδα, μ. σω, κα, circũspicio vt fugiã.

Ἀπαπαπάω, μ. ήσω, deuirgino Non. Marc.

Ἀπάπαξ, ξ, ὁ ἢ τὸ, ἅπαξ, ἅπαξ, apud Oppiaũ.

Ἀπαπάω, μ. ήσω, caco, χάζω Aristoph. in Plut.

Ἀπαπύγαμα, τος, τὸ, excrementum, stercus.

Ἀπάπυστος, ος, ὁ, fecessus ad ventrem purgãdum, Aristop. in Acarn. εἰς Ἀπάπυστον ὄρχου.

Ἀπαπύω, requiesco: Iliad. πολέμου δ' Ἀπαπυσόμεθ' ἐν ἀγορῇ. bello absiine. Ἀπαπύω, compesco: ἀπαπύω ἐφέστων, priuo amorib⁹, Sop. in Aiace.

Ἀπάπυρα, ας, ἡ, experientia. Ἀπάπυρα καμόντων πεῖραν ἔχειν, pugnã nauali experior, Thucy.

Ἀπαπειράομαι, μ. ήσομαι, tento, experior: Plat. 2. de repub. Ἀπαπειράσθαι τὸ δακτύλιον, annulum explorare.

Ἀπαπύω, auersus, expiatus Ἀπαπυσθείς.

Ἀπάπυρος, vel Ἀπάπυρος, scelerat⁹, fugiẽd⁹.

Ἀπαπαπτόω, parte quinta soluere. Genes. 47.

Ἀπαπόπομπα, ἡ, & Ἀπαπόμπασμα, repudio, reiectio, ablego. Æschin ἐκ Ἀπαπόμπων τῶν Aristoph. ιο pro liberare creditorem. ¶ Ἀπαπέμπεσθαι γυναῖκα, repudiare vxorẽ, Plut.

Ἀπάπυρος, ου, ὁ, & Ἀπάπυρος, repudiũ. Dem.

Ἀπαπύω, auerto, Aristoph.

Ἀπαπόδω, pedo, Aristaph μᾶλλον ἀπαπύδει.

Ἀπαπάομαι, reuolo, Plutarch. auolo, Aristoph.

Ἀπαπύω, palãm, Demost. χῆν Neuo.

Ἀπαπόλλυμι, μ. όσω, resilio, exilio, desino: Ἀπαπόλλυσθαι τῆς ἁμάξης, à curru desilire, Plut. in Fabio.

Ἀπαπήγνυμι, concrescо, congelo, Aristoph.

Ἀπάπυρος, ος, τὸ, stercus.

Ἀπαπύω, ίσω, excello, exprimo.

Ἀπαπύω, ύσω, ὑσω, succus expressus: idẽ quod Ἀπάπυρος. vide superius.

Ἀπαπλήσσω, μ. ήσω, π. κα impleo Accusat.

Ἀπαπάω, μ. ήσω, κα, in fidem venio, fido.

Ἀπαπλάζομαι, aberro: Ody. ὁ, ἀπὸ δὲ ἀπαπλάγχθη ἀπὸ πατρίδος, longe à patria errasti.

Ἀπαπλάω, μ. ήσω, seduco, decipio: Æschi. Ἀπαπλανῶ ὑμᾶς Ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, i. ἀφαιρῶ, auoco. ¶ Ἀπαπλανώμενος, μ. ώσομαι, vagor, aberro, Chryssost. εἰ ἢ δ' ὑπὸ ἀνάγκης ἀνάγκην Ἀπαπλανᾶσθαι πέφυκε. ¶ Ἀπαπλανώμενος, aberratio, Ἀπάπλανος, improbus, præstigiator, γόης.

Ἀπαπλάσσω μ. άσω, effingo, repræsento, Epigr.

Ἀπαπλήσσω, augo, oram soloo: ἀπαπλῆσαι τὴν αὐλὰν, domum se receperunt Thucydid.

Ἀπαπλήθω, expleo, faturo, compleo, impleo.

Ἀπάπλακτος, stupidus, attonitus, Sophocl.

Ἀπαπλαξία, stupor corporis mentisque, Galen.

Ἀπαπλήρωμι, μ. ώσω, faturo, compleo, Plat 1. de Repub. ¶ Ἀπαπλήρωσις, expletio Cicer. ¶ Ἀπαπλήρωτής, executor, Sueton.

Ἀπαπλήσσω, ξω, repercutio, retorqueo, Accus.

Ἀπάπλους, ου, ὁ, recessus nauium.

Ἀπαπλώω, nauigium inutile. Hesych.

Ἀπαπλύω, abluo: Ἀπαπλύομαι πλὼ χάλυβι, eluere puluerem, Lucian. ¶ Ἀπάπλυμα, τος, τὸ, purgatio, eluuies Cicer.

Ἀπαπνέω, μ. εύσω, efflo: 2. Argon. πλοῦς δ' ἀπέπνει λείβατα θυίας, i. talem odorem spirabat.

¶ Ἀπαπνοὴ μύρου, redolens vnguentũ, Luci.

Ἀπαπνίγω, μ. ξω, suffoco, strãgulo: Aristop. πολλοὶ Ἀπαπνίγουσι ὀλίγα σήμερα, Simon me discruciat.

Ἀπαπνοὴ, ἡς, ἡ, exhalatio, respiratus Cicer.

Ἀπαπολύω, reiicio, pronccio, Plutarch.

Ἀπαπόπτης, ου, ὁ, depulsor malorum, Poll lib. 3.

Ἀπαπώθω, depellere. Ἀπαπωθητὸς, ὁ, ἡ, repudiũ, depulsio sceleris & prodigii, Luci & Ἀπαπωμαί, dies festæ τοῖς Ἀπαπωμαίοις, Hesych.

Ἀπαπύω, crepitus vẽtris, Aphr. lib. 1. Probl.

Ἀπαπορύσσω, discedo, Aristot. 2. OEcon. ἀφεῖς τὸν στρατὸν Ἀπαπορύσσειν, ad hostes desicere.

Ἀπαπαστικὰ, reuulsiua Procop.

Ἀπαπορρίπτω, legationem renuntio, Plutar.

Ἀπαπύω, recludo, disseco. Et apud Aristoph. in Ranis, Ἀπαπύσω τὰ λακκύθια, i. ἀνοίξω σου, eme.

Ἀπάπορος, 2. Argonaut. ναῦς Ἀπαπόρους μαθόντες, ex naue procul dimittentes.

Ἀπαπύω, dimisit, misit Odyss. ξ.

Ἀπαπύω, βλῆτο, Cicer. reiecta & reiectanea.

Ἀπάπορθε, & Ἀπάπορθεν, ex longinquo, i. Arg. Ἀπὸ πολλοῦ χρόνου, procul à luce, Hesiod.

Ἀπαπύω, separo. Eurip.

Ἀπάπορθε, longe, Ἀπαπορθυνάβην.

Ἀπαπορρυπτέω, ablego, reicio. Athen. li. 9. ¶ Legitur etiam in Pandect. Ἀπαπορρυπτέω, pro dissimulo.

Ἀπαπορρυπτίζω, purgare faciem, Poll. li. 2.

Ἀπαπόρρυπτος, qui auolauit, ὁ Ἀπαπύω, Iliad β.

Ἀπαπρίζω, supplanto. Ἀπαπρίζειν, alas quatere.

Ἀπάπορος, spectator. Ἀπάπορος, extorris.

Ἀπαπύω, ὁ ἡ, inuisus Cic. i. inspectus Statio, inuisibilis Celso. Sopho. καὶ ἀπαπύω ἦ, certam ἢ non videntis. ¶ Item ἀπαπύω, cõspicuus, Plut. in Camill. ὑφ' ἑνὸς τῶν ἀγόρων ἢ ἑνὸς τῶν ἐκκλησιαστῶν ἀπαπύω, templum quod ex foro & concione conspicetur.

Ἀπάπορος, & Ἀπάπορος, abominandus, detestabilis Cicer. Soph. in Oedip.

Ἀπαπύω, μ. ύσω, expuo, Xenoph. τὸ σίαλον ἐκ τῆς γλώσσης Ἀπαπύειν. ¶ Ité renuo, auersor, Hesiod Ἀπαπύουσι ἢ τ' ἀέκητι, i. aspernantur. ¶ Ἀπάπορος, ου, ὁ, sputator Plauto.

Ἀπάπορος, ος, ον, labilis Gal. 2. ad Glauc. ὡς τὰς Ἀπαπόρους ἀβρύνεσθαι, ad crustas valet.

Ἀπαπύω, interrogo, Epig. audio, fiscitor.

Ἀπάπορος, ὁ, panis species, ζωμὸς, Athen. li. 3.

Ἀπάπορος, pudis de quo Athen. li. 2.

Ἀπαπύω, respuo. Aristot lib 4 Animal.

Ἀπάπορος, pœna quæ à sugebatur mœchis de qua Interp. Aristoph in Pluto.

Ἀπαπύω, irascor. Ἀπαπύω, prohibeo.

Ἀπάπορος, ὁδός, via inaccessa, Plutar. in Camill. ¶ Ἀπάπορος, stabilis, vt sunt aquæ mortuæ.

Ἀπαπύω, μ. ήσω, ambigo, Xen. Ἀπορεῖ περὶ τῶν πολέμων, ambigit quid se vertat. Aristoph. Ἀπορεῖ πόθεν, de eo fum anxius. ¶ Ἀπαμφιβάλλομαι, argẽti egens, dixit Aristot. OEcon. ¶ Ἀπάπορος, τος, τὸ, dubitatio, quæstio. ¶ Ἀπάπορος, dubius, dubitator.

Ἀπάπορος, ος, ον, inexpugnabilis, inuictus.

Ἀπαπύω, durgo, ἀπαπύω, Plat. de Legib.

Ἀπάπορος, ος, ὁ, indigentia Cicer, cõsilii inopia, desperatio Thucyd. ἐς Ἀπορίαν γίγνομαι, hæsito: εἰς Ἀπορίαν καθίσταμαι, idem, Plat. de Leg. ¶ Item, ἐς Ἀπορίαν συνέχεσθαι, rerum penuria laborabat.

Ἀπάπορος, dubium, Gell. inexplicabile.

Ἀπαπύω, μ. ώσω, κα, in aucm muto, Accus.

Ἀπαπύω, excitor, me moueo, ab aliquo loco

Universidad de Deusto Biblioteca

venio, Hesiod. ἐμοὶ δὲ πένητι μόρος.

Ἄπορος, ὁ, ἡ, inops, dubius. ¶ Ἄποροι πόροι ἢ ἀπόροις ἐπιβουλαῖς, Luci. in. omnium rerum inops & improuida ætas. ¶ Ἄπορος δίκη, protrahens victimas, Plat. 2. de Rep. ¶ Ἄπορος θυμός, vehemens atrox, Luci. ¶ Ἄπορος πόρευσι, via inuia, Eur. ¶ Ἄπορος ὁ ἄνεμος, tenui victu, Plat. τὰ ἄπορα πράγματα, res inusitatæ, Aristoph. ¶ Ἄπορος, dicitur Theophilo in Institut. ciuil. qui soluendo non est. ¶ Ἐν ἀπόροις εἶμι, Xenoph. premor angustiis.

Ἀπορύω, erumpo, exilio, Il. δ. Ἀπορύουσι δ' ἀπὸ νηῶν.

Ἀπορραίνω, expiationes, Ἀπορραίνειν καθαρμούς.

Ἀπορρήγνυμι, & Ἀπορρηγνύω, pigresco, desidco, Demosth.

Ἀπορρίπτω, do ex multis pauca, Hesych.

Ἀπορίαι, ῶν, murices, Aristot. li. 4. Anim.

Ἀπορρέω, spargo, irroro, Aristot. 4. Ani. Ἀπορρέουσι κάλλιον ὑγρότητα, spargũt albũ humoré.

Ἀπορρώγω, vasto animo: Accuf. ¶ Item pro Χαίρω, careo, Hesiod. μή πω' Ἀπορρώγοιεν γενέσθαι.

Ἀπόρρυξις, derisio, pars abstracta. Χαλκοῦ ἀπόρρυξις.

Ἀπόρριξις, modus ludendi pila, Poll. li. 9.

Ἀπορρώννυμι, sarcio, resuo, Herodot.

Ἀπορραψῳδέω, metro dico. Lucian. ἐν ἀπορραψῳδοῦντι.

Ἀπόρριψις, effluo, Soph. ἀπὸ δ' Ἀπόρριψις μοῦσα. cui effluit memoriatim Ἀπόρριψις, fanies, Aphrod.

Ἀπορρήγνυμι, & Ἀπορρώγω, abrupo, fraugo, Ἀπορρήξας δεσμὰ ἐξ ἁλύσεως, ex vinculis erumpens, li Epigr.

Ἀπόρρητον, vetitum, ab ἀπορρήγνυμι: vnde & Ἀπορρήγνυμι ἐμαυτόν, abdicari, Plat. de Legib. & Aristid.

Ἀπόρρησις, interdictum magistratus, Demosth.

Ἀπορία, ας, ἡ, indigentia, defectio. ¶ Item interdictum magistratus. ¶ Renunciatio, Synes. ¶ Significat & abdicationem.

Ἀπορρήγνυμι, & ἐμί, silentio suppressus, σιωπῇ ἀπορρήγνυσι ὁ ἀνὴρ οὐ πολλὰς, res vulgo non diuulgandas, Plut. in Them. ¶ Item prohibitus, Lysis. ¶ Item Ἀπόρρητα, vetita exportari, Aristoph.

Ἀπόρριγμα, ἀτος, τὸ, τὸ, timorem incutio,

Ἀπορρίζω, μ. ἄξω, radicitus euello.

Ἀπόρρησις, ἡ, Ἀπόρρησις, μ. ἴσθι, profectio, Ἀπόρρησιν ἀνεῖδον, abiecti, ἡ, τὸν ἀπόρρητον κίνδυνον, Plut. ¶ Ἀπόρρησις, prosectio.

Ἀπόρροια, ας, ἡ, defluuium, profluentia. Cic. ¶ Succus defluens ex arboribus, Plut. in Solone.

Ἀπόρροια, ας, ἡ, & Ἀπόρροος, ον, fluxus, effluentia Plin. τὰς Ἀπόρροιας τῶν καρπῶν ἀφαιρεῖν, Aristot.

Ἀπορρόχθω, ῶ, ἄσω, cum sono emitto, Nonn.

Ἄπορος, inuentu difficilis, indigens, dubius, ἄπορα λόγοι, inexplicabiles, Gell. lib. 8.

Ἀπορραφίς, ίδος, ἡ, ἀπορραφὶς ὠτίον, ἡ, Ἀπόρριψις, ὠτίου, ἡ, defluo.

Ἀπόρρυτος, effluens. Ἀπόρρυτον ὕδωρ, Cic. ex Pla. Timæo, effluens corpus, ut decrescens, Bud.

Ἀπόρροος, ον, ὁ, ἡ, deductus, derivatus, stillatitius, profugo. Iliad. Ἀπόρροος ὕδατος ἐξ ἀπορρῶγος, ab aqui Scygis abrupti, & derivati. ¶ Ἀπόρροος πέτρα, præruptus locus, Plutarc. & Machab. 2 cap. 14.

Ἀπορραίζω, μαι, ἀπορραίσω, orbatus sum. 1. Thess. 2.

Ἄπορφυρος, nulla purpura insignis, Plutarch.

Ἀποσκιδάω, desultare Bud. Herodot. Ἀποσκιδήσας τοῦ χόρου, saltando excidisti à cuptiis.

Ἄπος, ους, τὸ, labor, Euripid. & Eustath. Iliad. γ.

Ἀποσκελίω, μ. δήσω, in salo sto, anchoris innitor, auchor, Diodor. & Thucyd. Ἀποσκελίσει δὲ τῇ ὕδατος ῥύμῃ.

Ἀποσαρκόω, in carnem concrescere, Aristot.

Ἀποσάττω, μ. ἄξω, deonero Cicer. tollo strata, Genesis 24. ἀπόσαξε τοὺς κάμηλους, destrauit camelos.

Ἀποσαφῶ, μ. ήσω, declaro, Plat. in Protag.

Ἀποσβεννύω, & Ἀποσβεννυμι, μ. σβέσω, σβήσω, ἀποσβέσθην, Accusat. extinguo.

Ἀποσβέω, extinguo, σπὶ λύχνις Ἀποσβέσας, Arist.

Ἀποτίθεμαι, deponor, cucio, Aristoph. ἀσπὶς Ἀποκειμένη γλύπτης. Herodot. Ἀποκόψαντες τὰ ὦτα κατὰ νόμον, vt iureiurando satisfaceret.

Ἀπόσκος, genus impudicæ saltationis, Poll. l. 4.

Ἀποσκία, excutio, propulso, reiicio, depello.

Ἀποσεμνύομαι, glorior, effero, magnifice celebro, Basil. ¶ Ἀποσεμνύεται κήρυγμα, Lucia. magnificare dixit Plin.

Ἀποσήθω, cribro: Ἀποσήθεις, cribrat⁹. ¶ Ἰτẽ spolio.

Ἀποσιωπῶ, concludo in flabulo.

Ἀποσημαίνω, μ. ανῶ, indico, do signum, Plat. in Eutyd. ¶ Item, insignio, conspicuum facio, Basil. Ἀποσημαινόντων τὰ χρήματα, publicarẽ bona damnatorum. Xenoph. li. 3. Ἀπόλω. ¶ Ἀποσημαίνω τὴν τῶν θηρίων, obsignat: Herm.

Ἀποσημειόομαι, commentarios scribo, Ammon.

Ἀποσημεῖον, signum naribus simus, Lucian. ἡ τοῦ μύξα Ἀποσημεῖον, de mortuis. ¶ Itẽ Ἀποσημαίνω, ferri aciem retundo.

Ἀποσιτία, ἡ, cibi abstinen. Suid. Ἀποσιτίαν ἐμποιῶν, fastidium ciborum inducens, Hippoc. Ἀποσιτίαι, ῶν, inanis, cibum fastidiens, Poll. li. 6.

Ἀποσιωπάω, obtiteo, taceo. ¶ Ἀποσιωπῶντες, reticentia Cicer. Celso obticentia.

Ἀποσκιμπόζω, illudo, subsanno. Hesych.

Ἀποσκάπτω, terram fodio, Plat. de Legib.

Ἀποσκαλίζω, cachinnari, ἀποσκώπτειν γελᾶν.

Ἀποσκεδάννυμι, & ἀννύω, dispergo, dissipo: Accus.

Ἀποσκιδνάω, amolior. ¶ Ἀποσκιδνᾶν, operiri.

Ἀποσκεδάζω, destruo, aufero, Syn. ἀποσκεδᾷ δίκη τὸν κατηφόρον αὐτὸν Ἀποσκεδάσαι. Herodi. ἐξ ἀρχῆς Ἀποσκεδασμένος πολὺ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, interceptus & è medio sublatus. ¶ Pro abscio, excatio, depono, Plutarch. in Public. ἐφορῶν Ἀποσκεδαννύντων τὰς κρίσεις, sublato fornacis culmine. ¶ Significat etiam reficere, reficere, Gregor. ἀποσκεδάσαι δὲ μοῦσα τὸ λοιπὸν ἐλάφοιον. ¶ Ventris onus depono, Herodian. Hinc apud Poll. li. 5. τὸ Ἀποσκεδάζειν τὸ διὰ γαστρὸς καὶ κύστεως. ¶ Ἀποσκευάζω, ἀσω, reparo, repairo.

Ἀποσκευή, sarcina, apparat⁹, suppellex, exercitus impedimenta, Lucian. ἡ δ' Ἀποσκευὴ ὑπὸ βάρους ἐπὶ τὰ πλοῖα.

Ἀποσκοπέω, μ. ήσω, π. ήκω, considero.

Ἀπόσκημα, ατος, τὸ, illapsus humoris ex loco in locũ, Gal. 2. Glauc. Æschyl. ἐδὲ est quod Ἀπόσκημα. ἐκ κεφαλῆς τὰ ἀπὸ τῶν μυκτήρων, aures habebat à Mussis ablumentes, Lucian.

Ἀποσκώπτω, ψω, ψομαι, cõmoneo, suado, desino: Ἀποσκώπτει ἡ ψυχὴ τὸν ἀγῶνα, Halicar. li. 6.

Ἀποσκαρίφησις, scarificatio, Ἀποσκαρίσαι, Hipp. de mor.

Ἀποσκίασμα, ατος, τὸ, vmbra, adumbratio Cic. Naz. τὸ δ' ἀλκυόνος ἔοικε μᾶλλον ἢ Ἀποσκίασμα.

Ἀποσπαδάζω, sparsi: Ἀποσπασθῆναι ζώνης, secalcitro, Ἀποσπᾶται ἐμοῦ, obdurefco. ¶ Ἀποσπάσματα, callus.

Ἀποσπάω, ῶ, reſilio. Ἀποσπᾶν ἡμέρου, emori.

Ἀποσκληρύνω, indurefco, apud Chrysostom.

Ἀποσκληρόω, induro, Aphrod. ficco, Hippocr.

Ἀποσπάω, πῶ, excorio. ¶ Item desquamo.

Ἀποσκοπέω, μ. ήσω, intueor scopum, diligenter cõsidero. Luci. οἱ ἐπὶ Ἀποσκοπῆς ἐς ἢ χαλκοῦ.

Ἀποσπαγχίζω, μ. ίσω, elinquo, repello. Suid.

Ἀποσπασμός, cõtẽptus, increpatio, Esa. 66.

Ἀποσκιάζω, vmbram amoueo. Plut. de exilio.

Ἀποσκοτόω, μ. ώσω, tenebris inuoluor, Polyb.

Ἀποσκευβάζω, μ. ίσω, canibus expono, reucio.

Ἀποσκυμβάω, traſcor, ἀποσκύζομαι, & conqueror.

Ἀποσκαλεύω, capillum abrado, Athen. lib. 12.

Ἀποσκώμμασι, dicteria iacio: Lucian Ἀποσκώπτειν ἐς ἐμὲ ἀκατασχέτως. ¶ Ἀποσκώμματα, τὰ, dicteria, fannæ, Hesych.

Ἀποσκηνόω, obtergo, Lucian. Ἀποσκηνᾷ τὸν ἵππον.

Ἀποσμήχω, separare, Dionys. poetæ.

Ἀποσμήχω, μήξω, purgo. ¶ Item dolore afficio,

Ἀποσμιλεύω, & Ἀποσμιλόω, scalpello abrado.

Ἀποσμιλεύματα, purgamenta scalpello derasa.

Ἀποσμύχω, exuro: Ἀποσμυχόμενος, qui exarsit, Luci.

Ἀποσπάω, μ. άσω, arceo, abduco, repello, Menad.

Ἀποσπαστής, οῦ, ὁ, insolens & insultans alicui.

Ἀπόσπασμα, ατος, τὸ, auulsum, decerptum: substantiué.

Ἀποσπαράσσω, falcis me libero, Nazan.

Ἀποσπαράσσω, ξω, Hip. 2. de mor. palpitare, palfare.

Ἀποσπουδάζω, artiquiæ quedam Cic. ad Attic.

Ἀποσπάω, πῶ, abripio, abstraho, Soph. πῶς ἐ Ἀποσπάσω πικρὸν ἀπὸ τοῦ φίλου κτενίσματος; quomodo te separabo ab amato ense?

Ἀποσπείρω, disemino. Ἀποσπείρει ἐς τὴν γῆν, Luci.

Ἀποσπεύδω, libo, Ἀποσπένδει δὲ ἀνὴρ, Epigr.

Ἀποσπερμαίνω, semen emitto, ἐκκενῶσαι, Arist.

Ἀποσταθμάομαι, dehortor, Herodot. li. 6 distinco.

Ἀποστάζω, in cinerem redigere, è medio tollere, Aristoph. in Auib.

Ἀποστερέω, ήσω, ὁ, orior indus, progenitus, natus.

Ἀποστηθίζω, desino studiũ ponere, Philostr.

Ἀποστυγνάζω, exsirus, Nonn. à verbo στυγνὸς ὁρῶ.

Ἀπόστημα, τὸ, liquor defluens, distillatio, fluxio.

Ἀποστάδα, à longè, eminus.

Ἀποστάδην, procul. Ἀποστάδην, τὸ, rete, Hesyc.

Ἀποστάζω, distillo, Lucian. Ἀποστάζει κόμαν ἀπὸ κεφαλῆς. Ἀποστακτὸν, idem, Epig. ¶ Ἀπόστασις, distillatio, Theoph. li. 9 c. 8. hist. plant.

Ἀποστασία, defectio, ἡ ὑπὸ ἱερᾶς Ἀποστασίας, Plu.

Ἀποστάσιον, repudium, Hesych. ¶ Ἀποστασίου δίκη, Harpocr. crimen eorum qui in Reipub. periculo subterfugissent. ¶ Item actio in libertos, qui à patronis desciuissent.

Ἀπόστασις, ἰος, abscessio Cicer. distãtia, Aristot. ἐξ Ἀποστάσεως, eminus, cui ἐκ πλησίον, i. cominus opponitur. ¶ Νόσου στάσις βίου, decessus è vita, Eurip. Ἀποστάσεις ἀπορρήτου, detractio facultatum, Demosth. & Thucyd. ¶ Pro abscessu, & suppuratione, apud Galen.

Ἀποστατήριον, μ. ήσω, abscisso, deficio Genit.

Ἀποστάτης, retractator, Plut. in Lycur.

Ἀποστάτης, οῦ, ὁ, desertor, defector, Sueton.

Ἀποστασιώτης, ὁ, ἡ, rebellis, & Ἀποστάτης πόλις, Naz.

Ἀποστεγάω, obualtare Cicer. vallo claudere.

Ἀποστεμφύω, in vuas passas muto, Theophr.

Ἀποστεγάζω, μ. άσω, detego, nudo, Accus.

Ἀποστέγασμα, integumentũ Liu. Theop. l. 5. c. 18.

Ἀποστέργω, intus coreeo, Theoph. li 3. cap. 7. de causis plant. Ἀποστέργειν τὴν ἀλμυρίδα.

Ἀποστέγω, abeo, discedo, Soph. fugitor.

Ἀποστείχω, & Ἀποστέλλω, amando, ablego, cursum nauis alsquò dirigo. πρὸς ταῦτ' Ἀποστείλαι, Demosth. Ἀποστέλλειν στρατιὰν, Thucyd.

Ἀποστενόω, angusto, ut Lucan. apud Alex Aphr.

Ἀποστερέω, ήσω, priuo, defraudo, interuerto, spolio: Xeno. ἐξέστι ἀφελέσθαι Ἀποστερῆσαι. ¶ Ἀποστερεῖσθαι, ablatio, Hocr. Ἀποστερεῖν πολιτείας, fraudare. ¶ Ἀποστερητής, defraudator Senec. Plat. 1. de Republ.

Ἀποστερητρίς, ίδος, ἡ, defraudatrix, Aristop. Nebul.

Ἀποστόμαζω, expectoro, eloquor, expromo.

Ἀπόστημα, ατος, τὸ, spatium, interuallum, digressus, Polyb. ¶ Item suppuratio, vlcus, Galen. ¶ Ἀποστήματος, vim habens discernendi.

Ἀποστήριγμα, ατος, τὸ, fulcimentum Plaut.

Ἀποστηρίζω, confirmo, Aristot. in Probl. Ἀποστηρίζουσι τὸν μισθὸν, formoribus emitor.

Ἀποστίλβω, splendere facio, Epigr.

Ἀποστίλβω, fulgeo, Ἀποστίλπων, resplenden.

Ἀποστιλπνίζω & Ἀποστίλβω, detergo, abrado.

Ἀποστίλπνισμα, ατος, τὸ, strigmenta à strigilibus abrasa.

Ἀποστολεῖς, erant res nauticæ præfecti, & qui Trierarchis iura reddebãt, Demosth. pro Cresiph.

Ἀποστολή, ἡ, dimissio, profectio, οἱ Ἀποστολὴ χρόνοι, Plat. ¶ Item Apostoli muneris functio, Rom 1. Erasmo interp.

Ἀπόστολος, ὁ, legat⁹, missus. ¶ Demosth. ἀφ' ἑτοίμου Ἀποστόλου, sunt apparatus classium, expeditiones quæ maritimæ. ¶ Item libelli dimissorii, seu appellatorii apud Iurisconsultos, testandæ appellationis causa li. 196. D. de verb. sig.

Ἀποστομία, ἡ, apertura Cic. Aristot. in Probl.

Ἀποστομόω, ὦ, est memoriter dicere, Platon. ¶ Item Ἀποστομόζω, quam plures interrogat vnũ de aliis atque aliis argumẽtis, vt illaqueẽt. Lucæ 11. ¶ Ἀποστόμωσον τὸν ἐχθρὸν, illi silentium imposuit, Thucyd. ¶ Ἀποστομόζω, pro acrem retusam habeo. Philostrat. πολλοὺς λαβὼν ἀποστομώσαντας, id est, retusam.

Ἀποσμόω, idē quod Ἀποτρώζω, os obturo, Suid.
Ἀπόστροφος, ὁ, inimicus, non amans, sine amore.
Ἀποστρατίζω, relego, mitto in exilium.
Ἀποστρακόομαι, indurescere vt crusta.
Ἀποστρατηγός, ὁ, exauctoratus, Poll. ex Demosth.
Ἀποστρέφω, ψω, auerto, & aliò reflecto, Plutarc. Ἀποστρέφων πρὸς τοῦ ὑπηνέτης τὸ πρόσωπον. ¶ Pro obuerto. Arat. Ἀπὸ δὲ παῖς τὴν Ἀποστρέψασα κεφάλην, Cicero, *obuertunt nauem*, &c. Ἀποστροφωμένη, cum Accus. auersor & fastidio, Galen. εἰ Ἀποστρέφεται τὸ μέλι καρπόν. ¶ Aliàs significat conuertor, Ἀποστρέφων πρὸς τὸν τοῖχον, Plato lib. 7. de Republ.
Ἀποστρώζω, ὦ, auci sio, auocatio Cicer. auersatio Quinc. Itemq; perfugium, Thucyd. Ἀποστρωὼ σωτηρίας ἡμῖν ἔστιν οὐδεμία. ¶ Ἀποστρωτός, ἡ, auersus, Soph. ἴσα γὰρ μεμάτων ἀποστρωτὰς ἀκτὰς ἀπίξω, auersos radios prohibebo. (Rhod.
Ἀποστυγέω, ῶ, ἡσω, reformido, abhorreo, Apoll.
Ἀποστυφελίζω, persequi. Ἀποστρέφω, astringere.
Ἀποσυλίζω, ιξω, expello, excutio, accuso.
Ἀποσύω, σω, duræ vocis, τὴ φωνὴ σκληρὸν.
Ἀποσυκάζω, ficus edo, ficus maturas decerpo: & quia premendo maturitatem explorantes, ῥ Ἀποσυκάζω sumitur. ¶ Item calumnior, Aristoph. in Equit.
Ἀποσυλάω, deprædor, diripio, Chrysost.
Ἀποσυλεύω, dehortor, Phalar. in Epist.
Ἀποσυνάγωγος, alienus à congregatione, Ioā. 9.
Ἀποσυρίζω, sibilo, exibilo, Lucian.
Ἀπόσυρσις, ὁ, defquamatio. Diosc. l. 1. c. 16.
Ἀποσύρω, detraho, Diod. Κούρους ἀπὸ τῶν ἁρμάτων ἀποσυρομένους, auferr.
Ἀποσυστατικὰ, absum à consuetudine, Plat. li. 6. Leg.
Ἀποσύω, a moueo. Ἀπέσυσεν, Hesiod. *propemodum*.
Ἀποσφαδάζω, repello seu retorqueo, Gāz. de Sen.
Ἀποσφάζω, macto, trucido, Ἀποσφάξαι, obtrucat.
Ἀπόσφιγμα, fæcium percolatio, Hippocrat.
Ἀποσφακελίζω, debilito, putrefacio, Actiuum.
Ἀποσφάλλομαι, aberro, Euri. ἀποσφάλεν ἡμᾶς δόξα.
Ἀποσφάλλω, deflio, delabor, deturbor. Polyb.
Ἀποσφαξ, ιγος, trucidator. Hesy. τὸν σφαγέα.
Ἀποσφάττω, iugulo, macto, Lucian.
Ἀποσφενδονάω, ῶ, funda emitto, iaculor, Lucian.
Ἀποσφήλωσις, prolapsio, aberratio, Suid. & Hesy.
Ἀποσφίγγω, coarcto, constringo, Lucian.
Ἀποσφραγίζω, appono signum, resigno, Laert.
Ἀποσφράγισμα, figuraculum Plin. in Epistol. Signata est anulo meo cum aposphragisma, quadriga.
Ἀποσχάζω, σω, diffringo, carifico cutem, Gal.
Ἀποσχαλεύω, Xenoph. stipites bifurci, in terāque depacti, vt retia fustineant. Lucanus varos appellat. *Aut duos diffixis attollat retia varis Venator*: vnde Ἀποσχαλεύουσι, Xen.
Ἀποσχεδιάζω, ἀσω, à lare si domo morior, Epig.
Ἀποσχεδιάζω, ex tempore dico. ¶ Ἀποσχεδιάσαι νόμοι, lex incōsultè exarata, Aristot. Ethic. 5.
Ἀποσχεῖν, fugare & abterrere, Iliad ζ.
Ἀποσχεσία, ἡ, abstinentia, temperantia.

Ἀποσχίζω, diffugo, Aristop. ιε. Ἀπέσχισε, *pp.* ago.
Ἀποσχοινίζω, separo tanquā funiculo. ¶ Ité primo.
Ἀποσχολάζω ἐν ἴσοις, his vaco, Aristot. 1. Eth. c. 6.
Ἀποσχολεῖσθαι, ἀμαι, occupor, Lucian.
Ἀποσώζω, intus condo vt seruem, Xeno. 2. Ἀνάβ. ¶ Ἀποσωζόμενος, anfugere, euadere, Idem.
Ἀποτανάω, ῶ, renūtiatio, Cyrill. εἰς ταῦτ' ἂν ἀποτανάω ἐστὶ σωτηρία τῇ χριστιανῇ ἀποτανάω ἡ διαβολή.
Ἀποτεθηλυσμένος, prolixè, quasi dicas extenuatus.
Ἀποτεθραμμένος, ad certū vsum sepositus, Herodot.
Ἀποτεμαθίομαι, & Ἀποτεμαίομαι, & Ἀποτεμόομαι, recondo, Æliā.
Ἀποτεταγμένα ἀξιώματα, collocor, Demosth. ἐν τοῖς φυγάσιν Ἀποτεταγμένος, in præsidiis collocati. ¶ Item actiuè, dimitto, valere iubeo, renūtio, in Pandect. Ἀποτεταγμένος τὴ διαθήκῃ renūtiare institutioni. ¶ Ἀποτεταγμένος, collocor, seorsim pono, Polyb. ¶ Ἀποτάξις. i. Ἀποταγὴ renūtiatio, Dion. Areop. & Cyrill. ¶ Ἀποτεταγμένος, destinatus. ¶ Ἀποτεταγμένη ὥρα, hora statā.
Ἀποτέλεσμα, intentio & scopus, Interp. Aristop. in argumēto Ἰφιγένειας. ¶ Ité inuectiua, contentio.
Ἀποτελεσμάτιον, ἀποτελεσματικὸν, renūtio. ¶ Ité secerno, Poly. Ἀποτελεῖς ἀφ' ἑαυτοῦ δύο εἰς τοῦ δήμου ἀφ' ἑαυτοῦ, in cutam & impensam prouentus destinans.
Ἀποτάφιος, priuatus sepulchro, Suid. aut seorsum ab aliis sepultus, Etymol.
Ἀποτειχίζω, circūdo fossā, intercludo, & munio.
Ἀποτελεσθεὶς, ἐσθησόμενος, effectus vel efferatus, Polyb.
Ἀποτείνω, μ. ἀτεινῶ, extendo, intendo, Plat. in Gorgiā. Ἀποτείνομαι λόγον Ἀποτείνεται εἰς ἀθάνατον.
Ἀποτεμαίομαι, sæuio, sum horrid⁹, apud Euripid.
Ἀποτεμνόω, vel ὀποτεμνόω, Ἀποφράσσω, vallo, muro circundo, Plut. in Peric. Ἀποτείχισις, & Ἀποτείχισμα, & Ἀποτείχισμος, munitio.
Ἀποτελειόω, μ. ἀτουμαι, cōualesco, perfect⁹ euado.
Ἀποτέλεσμα, confectus, opus, Plutarch. ἀποτελεῖται τέχνης Ἀποτέλεσμα φαῦλον ἵππων ἀβροχείρων, equestris artis effectus est, &c. ¶ Ἀποτελέσματα μοιρῶν, dicuntur constitutiones fatales: & Ἀποτέλεσις, ὁ, ἡ, perfectio.
Ἀποτελεσματικὸς, ὴ, ὸν, finē faciens, effectum præstans, Diosc. & Eustath. Iliad. ἀ.
Ἀποτελεσθέντος, desino, euanesco, Arist. 5. Pol. ἀποτελεσθέντος τοῦ δήμου, ἡ statū populatē recidit.
Ἀποτελῶ, ἀποτελέσω, perficio, efficio, Plat. ἐς ἀνίσους τὰς ἀκόνας ἀνάγκη Ἀποτελεῖν, exequi & perficere. ¶ Item pendo, Xenoph. τὰ νομιζόμενα Ἀποτελεῖν, ritum pretium pendere. ¶ Ἀποτελεσταρχῶ, ὦ, ὦσω, vt absolutissimus, præstantissimus, Idem.
Ἀποτέμνω, ἀποτεμῶ & μάσω, abscindo, Plat. 1. de Rep. τὰ βλαβερὰ τῶν Ἀποτεμνόντων. ¶ Item separo & confecro, apud Lucian. de sacrificiis.
Ἀποτέτοκυῖα, parturi. Diosc. li. 5. cap. 153.
Ἀποτεχνᾶσθαι πρός τι, separare, Nazan.
Ἀποτέχνωσις, terminus, Proclus in 5. hæra.
Ἀποτηλόω, ῶ, ὦσω. Ἀπότηλος, ὁ, ἡ, longinquus.
Ἀπότιγμα, τὸ, damnum, repulsa, Plut. ἀπὸ Διὸς Ἀποτίγματα.

Ἀποτυγχάνω ἀτυχῶν ἀτύχημα, infeliciter expertum, Galen. lib. 4. ἐπ' ἀπότευξις, res malè gesta, repulsa, Plut. in Galb. σὺν ὀργῇ τῆς ἐλπίδος ἀποτυχεῖν φίλους.
Ἀποτρέφω, redigo in cinerē, Bud. in Epist. prior.
Ἀποτρώγαλίζω, apposita patella opsonium comedere, Athen. lib. 5'. ¶ Ἀποτηγανίζω, vro, igne cruciо, Basil.
Ἀπτεκω, liquefacio, rabefacio, Herodot.
Ἀπτελὴς, procul à, in Epigr. Ἀποτελὴς θεοῦ.
Ἀποτίθεμαι, & Ἀποτίθημι, reiicio à me, amoueo, demitto: Ἀποτιθέμενος τὴν ἀρχήν, abdicare se magistratu, Thucyd. ¶ Item recōdo, repono, Xeno. τὰ χαλκᾶ ἀπὸ τῶν ἐς τὸ χωρὸν Ἀποτιθέμενα.
Ἀποτίλω ἀποτιλῶ, euello, depilo, Actiu. Accus.
Ἀποτίμημα, æstimatū accipio. ¶ Ἀποτιμᾶσθαι εἰς φερνὴν χωρίον, quod oppignoretur dotis nomine, Demosth. ¶ Ἀποτιμητὴς, ὁ, æstimatores, Demosth & Lys.
Ἄποτιμος, inglorius, infamis, Ἀπότιμος ὁδός, Soph. Ἀπότιμον ὕδωρ, aqua potui non idonea, Theophr. ¶ Ἀπότιμος etiam est obnoxi⁹, oppignoratus, Demosthen.
Ἀποτίνω, exactio, Chrys. ἀποτίνεται τὸ πᾶν. Ἀποτίνειν, punio, Ἀποτίνει μόνος τῶν ἀνθρώπων, Herod. Item repēdo, remuneror. εἰ Ἀργείοις Ἀποτίνω, rependo, vlciscor, Iliad. γ. Ἀποτίνω τὸν ἀξίαν, meritum supplicium luere, Lucian.
Ἀποτίνυμι & ὑω σω, pœnam pendere significāt, Plat. li. 6. Leg. ¶ Ἀποτιτθεύω, difficile accessu. pro inuehor, Gal. Ἀποτίτθευμαι εἰς ὄρθιον.
Ἀποτμήγω, sæuio, sum horrid⁹, apud Euripid.
Ἀποτμήγω, vel ὀποτμήγω, Ἀποφράσσω, vallo, muro circundo, Plut. in Peric. Ἀποτμήσις, & Ἀποτμήσιος, & Ἀποτμησμὸς, munitio.
Ἀποτολμῶ, μ. ἀτολμῶμαι, cōualesco, perfect⁹ euado.
Ἀποτόμισμα, confectus, opus, Plutarch. ἀποτόμισμα φαῦλον ἵππων ἀβροχείρων, equestris artis effectus est, &c. ¶ Ἀποτομίαι μοιρῶν, dicuntur constitutiones fatales: & Ἀποτομίας, ὁ, ἡ, perfectio.
Ἀποτομιαῖος, ὁ, ἡ, finē faciens, effectum præstans, Diosc. & Eustath. Iliad. ἀ.
Ἀποτομόω, desino, euanesco, Arist. 5. Pol. ἀποτομωθέντος τοῦ δήμου, ἡ statū populatē recidit.
Ἀποτομία, ἡμῶ, perficio, efficio, Plat. ἐς ἀνίσους τὰς ἀκόνας ἀνάγκη Ἀποτομεῖν, exequi & perficere. ¶ Item pendo, Xenoph. τὰ νομιζόμενα Ἀποτομεῖν, ritum pretium pendere. ¶ Ἀποτομεταρχῶ, ὦ, ὦσω, vt absolutissimus, præstantissimus, Idem.
Ἀποτόμνω, ἀποτομῶ & μάσω, abscindo, Plat. 1. de Rep. τὰ βλαβερὰ τῶν Ἀποτομνόντων. ¶ Item separo & confecro, apud Lucian. de sacrificiis.
Ἀποτόκυια, parturi. Diosc. li. 5. cap. 153.
Ἀποτομᾶσθαι πρός τι, separare, Nazan.
Ἀποτομία, terminus, Proclus in 5. hæra.
Ἀποτομόω, ῶ, ὦσω. Ἀπότομος, ὁ, ἡ, longinquus.
Ἀπότιγμα, τὸ, damnum, repulsa, Plut. ἀπὸ Διὸς Ἀποτίγματα.

Ἀποτυγχάνω, ἀποτεύξομαι, infeliciter expertum, Galen. lib. 4. ἐπ' ἀπότευξις, res malè gesta, repulsa, Plut. in Galb. σὺν ὀργῇ τῆς ἐλπίδος ἀποτυχεῖν φίλους.
Ἀποτρέφω, redigo in cinerē, Bud. in Epist. prior.
Ἀποτρώγαλίζω, apposita patella opsonium comedere, Athen. lib. 5'. ¶ Ἀποτηγανίζω, vro, igne cruciо, Basil.
Ἀπτεκω, liquefacio, rabefacio, Herodot.
Ἀπτελὴς, procul à, in Epigr. Ἀποτελὴς θεοῦ.
Ἀποτίθεμαι, & Ἀποτίθημι, reiicio à me, amoueo, demitto: Ἀποτιθέμενος τὴν ἀρχήν, abdicare se magistratu, Thucyd. ¶ Item recōdo, repono, Xeno. τὰ χαλκᾶ ἀπὸ τῶν ἐς τὸ χωρὸν Ἀποτιθέμενα.
Ἀποτίλω ἀποτιλῶ, euello, depilo, Actiu. Accus.
Ἀποτίμημα, æstimatū accipio. ¶ Ἀποτιμᾶσθαι εἰς φερνὴν χωρίον, quod oppignoretur dotis nomine, Demosth. ¶ Ἀποτιμητὴς, ὁ, æstimatores, Demosth & Lys.
Ἄποτιμος, inglorius, infamis, Ἀπότιμος ὁδός, Soph. Ἀπότιμον ὕδωρ, aqua potui non idonea, Theophr. ¶ Ἀπότιμος etiam est obnoxi⁹, oppignoratus, Demosthen.
Ἀποτίνω, exactio, Chrys. ἀποτίνεται τὸ πᾶν. Ἀποτίνειν, punio, Ἀποτίνει μόνος τῶν ἀνθρώπων, Herod. Item repēdo, remuneror. εἰ Ἀργείοις Ἀποτίνω, rependo, vlciscor, Iliad. γ. Ἀποτίνω τὸν ἀξίαν, meritum supplicium luere, Lucian.
Ἀποτίνυμι & ὑω σω, pœnam pendere significāt, Plat. li. 6. Leg. ¶ Ἀποτιτθεύω, difficile accessu. pro inuehor, Gal. Ἀποτίτθευμαι εἰς ὄρθιον.
Ἀποτμήγω, sæuio, sum horrid⁹, apud Euripid.
Ἀποτμήγω, vel ὀποτμήγω, Ἀποφράσσω, vallo, muro circundo, Plut. in Peric. Ἀποτμήσις, & Ἀποτμήσιος, & Ἀποτμησμὸς, munitio.
Ἀποτολμῶ, μ. ἀτολμῶμαι, cōualesco, perfect⁹ euado.
Ἀποτόμισμα, confectus, opus, Plutarch. ἀποτόμισμα φαῦλον ἵππων ἀβροχείρων, equestris artis effectus est, &c. ¶ Ἀποτομίαι μοιρῶν, dicuntur constitutiones fatales: & Ἀποτομίας, ὁ, ἡ, perfectio.
Ἀποτομιαῖος, ὁ, ἡ, finē faciens, effectum præstans, Diosc. & Eustath. Iliad. ἀ.
Ἀποτομόω, desino, euanesco, Arist. 5. Pol. ἀποτομωθέντος τοῦ δήμου, ἡ statū populatē recidit.
Ἀποτομία, ἡμῶ, perficio, efficio, Plat. ἐς ἀνίσους τὰς ἀκόνας ἀνάγκη Ἀποτομεῖν, exequi & perficere. ¶ Item pendo, Xenoph. τὰ νομιζόμενα Ἀποτομεῖν, ritum pretium pendere. ¶ Ἀποτομεταρχῶ, ὦ, ὦσω, vt absolutissimus, præstantissimus, Idem.
Ἀποτόμνω, ἀποτομῶ & μάσω, abscindo, Plat. 1. de Rep. τὰ βλαβερὰ τῶν Ἀποτομνόντων. ¶ Item separo & confecro, apud Lucian. de sacrificiis.
Ἀποτόκυια, parturi. Diosc. li. 5. cap. 153.
Ἀποτομᾶσθαι πρός τι, separare, Nazan.
Ἀποτομία, terminus, Proclus in 5. hæra.
Ἀποτομόω, ῶ, ὦσω. Ἀπότομος, ὁ, ἡ, longinquus.
Ἀπότιγμα, τὸ, damnum, repulsa, Plut. ἀπὸ Διὸς Ἀποτίγματα.

Ἀποτρώγω, auerto, auoco, Xenoph. ἀποτρέψαι τὰς Ἀποτρέψαντες τὸν σωθῆναι. Plut. in Themist. ἀποτρέψαι αὐτὸν καινὰ πράξειν. ¶ Ἀποτρέπω καὶ ἀφελίμως, Aristot. in Rhetor. Ibidem, Ἀποτρέπομαι ἀπὸ deteriori dehortor. Ἀποτρέπων πάλιν, auertens, Lucian. Ἀποτρέπειν τὴν ὀργήν.
Ἀποτρέχω, recurro, Basil. ἐκεῖσε πρὸς ἀποτρέχομεν μὰ πρὸς τὰ θηρία ἢ πρὸς Ἀποτρέχειν, confugere.
Ἀποτρώξω, vel Ἀποτραύσω, ties ictus infligere, vincere, de Pentathlo dicitur, Poll. li. 3.
Ἀποτραχηλίζω, obtritus Plin. Plut. in Camillo.
Ἀποτυπόω, ῶμαι, exprimo, diluo, abstergo, Diod. ἐνέργεια τὰς ἐκ τοῦ ἀεὶ διαλειμμένας Ἀποτυπώσεις. ¶ Item reticio, Plut. in Themist. πάλιν ἀπατηθεὶς ἀποτυπώσατο τὸ παράπαν. ¶ Item elido, sopio, Diodor. ἐπιδημεῖ δὲ πᾶς ἐξ ἐλπίδος ἀποτυπώσας Ἀποτυπώμενος.
Ἀποτυχία, res quę deterendo decidit.
Ἀποτυχής, ὑχεσα, ὑχὲς, impubes, ἡλικίᾳ, Poll. lib. 2.
Ἀποτύπτω, ad tertiā partē redigo, Diosc. l. 4. c. 230
Ἀποτυφλόω, ῶ, malorū depulsor, Lucian. ἀποτυφλώσας ἐφεδρεύοντος ζεὺς Ἀποτύφλωσε. Plat. Ἀποτυφλώσας μοι ἐν ἀκμῇ τινὶ. ¶ Ἀποτύφλωσον, ut, in sacrificium ad maluth auertendum.
Ἀποφεύγω, auerto, fugio, vito, Phocyl.
Ἀποφάσις, ἀτος, auocatio Cic. prohibitio, remedii, fuga, Arist. in Rhet. Ἀποφάσεις καινὰς εἰσφέρομεν.
Ἀποφεύγω, auertor, refugio. Hieronym. placare, expiare. Ἀποφυγὴ ἁμαρτίας, expiatio.
Ἀποφθόγγος, ον, auctfandus, fugiendus, Odyss. ξ. Ἀποφθόγγον πᾶσι θεοῖσι Ἀποφθόγγος, ἐὸν πολλοῖς ἔρχομαι, separatus & solitarius. ¶ Ἀπόφθογγος etiā Deus est auertens mala, Plat. 9. de Leg.
Ἀπόφοιτος, peregrinus, insolens, alienus, Synes.
Ἀποφορέω, ῶ, ὦσω, domo, obrundo, Plut. in Cam.
Ἀποφώω, labefactio, Soph. Ἀποφὼ ἀμαθὴς ἐπιπόδων. Plut. in Graccho, ἐφεῖς ὑπὸ Ἀποφοβῶν πάντας, lasciscens & succubens.
Ἀποφύρω, deuoro, mordicus auello, Lucian.
Ἀποφυσάω, ῶ, ὦσω, flustror, Demosth. ¶ Ἀποφυσώμενον ἀποφυσῶν, infortunium, Lucian.
Ἀποφυσάω, glandem reuoco, Poll. lib. 2.
Ἀποφυσιάω, ῶ, tympani extēdor, Cyril. l. 8.
Ἀποφυσίζω, magno tumultu expello, Ioseph.
Ἀποφυτεύω, effingo, exprimo, Plat. in Tim.
Ἀποφωλιάω, exæco, Aph. τοῦ πόδος Ἀποφωλιᾷ.
Ἀποχρίσω, lapidē polire, Eustath. Iliad. ξ.
Ἀποχρώσω, cicatricem induco, Aphrod.
Ἀποψήχω, agmen extremū ducere, Polyb. l. 5.
Ἀπόψιος, ὁ, auferens, præripiens, Iliad. ε. ¶ Ἀπόψιος, ὁ, spoliatus, Hesiod.
Ἀπουρεῖ, loci vel anguli contempt⁹, Suid.
Ἀπουτίω, meio, Ἀπουρεῖς ἐπὶ λίθους, Alex. Aphr.
Ἀπόφευγε πάτρας, à patria exterminatus, Soph.
Ἄπους, οδος, sine pedib⁹, Luc. de apē, ζῶον ἄπουν.
Ἀπουσία, absentia. Ἀπουσία, etiā dicebatur actio iterata à litigatorum parte aduersaria, iis qui suos *sindicos* per causam inualetudinis vel absentiæ excusarent, Poll. li. 8.
Ἀποφαίνω, demonstro, Aristop. in Pluto. Κἀξ μὴ Ἀποφαίνω μᾶλλον ἀγαθὸν ἀπόπεμπε αἰτίαν

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἠμί. ¶Item exhibeo, in rationes tutelæ refero, Dem. ἀπέφερε μικρὰ τῶν ἐπιτροπῶν ἀνήρ. ¶Item defero, Plat. de Leg. Χοηφόρον φησὶ τὸ δημόσιον. ¶Accipitur etiã pro facio, efficio. Luci. Μλωσοτὸν πλοῦτον Χοηφέρει. ¶Χοηφόρημα, enuntio, censeo. Xenoph. Χοηφόρημα ἐγνωμένου εἶναι σου. ¶Χόηφασις, ἡ, assẽratio, demonstratio, ¶Α'ποφατικὸς, ὁ, enuntiatiuus Senecæ, Aristot. ¶Α'ποφατικῶς, sententiosè, Herm. ¶Α'ποφανσις, ἡ, enunciatum.

Α'πόφασις, Hely. meretrix, scortum meritorium.

Α'ποφάσκω, nego. Philop. ¶Α'ποφάσκειν, etiam est affari & eloqui, Dionys. Areop. ¶Α'πόφασις, ἡ, sententia, Plut. in Public. dictum, responsio. Vlp. l.1. §. 1. D. de appel. ἐπιτρέπεται βουλομένοις ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπὶ τὰ μείζονα ἀποφάσεις ἐπιφέρειν, licèat iis qui volent, responsum appellare. ¶Apud dialecticos pro Negatione, Aristot. cui opponitur συγκατάθεσις. ¶Polyb. pro explicatione & expositione. ¶Ἔστιν δὲ καὶ ἐν ταῖς ἀντιβάσεσι, annotatio est bonorum & recensio eorum quę reperta sunt, *Inuentarium*. ¶Item Α'πόφασις, decretũ, edictũ, Diod. Sicul.

Α'ποφαυλίζειν, contemnere, aduersari.

Α'ποφέρβομαι, καρπίζομαι, Barip. fructum fero.

Α'ποφέρομαι, refero, reporto. ἀφῆκε βασιλεὺς Χοηφέρεσθαι, Herodot. ¶Τὸ ἀφέρεται Χοηφέρομαι, primas fero, in Epigr. ¶Α'ποφέρω, tollo, Liban. Χοηφέρει τοὺς ἀφαιρουμένους. ¶Item asporto, Xenoph. ¶Aliquando defero, Demost. ἐκεῖ εἰς Α'ρχίαν ἀπήνεγκε φησὶ τὸν ἀργύριον ἀφορμὴν χρήσασθαι κ' ἀποφεύγειν. ¶Aliquando mercedem fero, Lucian. Χοηφέρειν ἀπὸ τοῦ μεγίστου. ¶Et pendo, soluo, Polyb. ἡ τοῦτο μὲν ἔχουσα φόρους ἀποφέρειν τῷ δήμῳ.

Α'ποφεύγω, euado, effugio, Demosth. ἀποφεύγων τοὺς. Idem, γραφὰς ἀποφυγὼν, euasi accusationes. ¶Interdum cũ duob. accus. Idẽ, ἀφ' ἑκάστης τῶν ἀποφύσεων παρέλαβε ἡμᾶς ἀπέφυγεν.

Α'ποφεύκτεος, fugiendus, Xen. in Apol. Socr.

Α'ποφεύξιμος, effugium Cic. Aristoph. ηφ.

Α'ποφημι, nego, Iliad. 9, legationem renuntiare.

Α'πόφημος, infaustus, inominatus Horat. Suid.

Α'ποφθαρτικὸς, ἡ, ὸν, ad abortum facilis. Hesych.

Α'ποφθείρω, ἀποφθερῶ, ἀπέφθαρκα, ἀπέφθορα, ἀπεφθάρην, ἀποφθαρήσομαι, abortum facio, Aristot. ¶Item corrumpo, Plut. in Lycurgo. ¶Item perdo, Hesych. ἀποφθείρει, ἀπόλλυσι, φθείρει.

Α'ποφθίνω, ἀποφθίσω, ἀπέφθιμαι, ἀπεφθίμην, ἀποφθίσομαι, pereo, abeo, in malã rem. Aristoph. ηφ. ὦ τὰ κάρηνα Χοὴ φθίμενον;

Α'ποφθίνυθα, pereo. Hesiod. Χοὴ φθίνυθεν ἢ λαοί.

Α'ποφθίω, perdo. Soph. in Aia. ἐμοὶ δὲ ἔπεσεν ἢ δυσεὶς Χοὴ ἀποφθίσαι. Καὶ ἀποφθίμενος, perẽptus, Iul.

Α'ποφθορὰς, abortus, ἀμβλωσις, apud Hippocr.

Α'ποφλαυρίζω, vel Α'ποφαυλίζω, nihili facio. ¶Est etiam, fio deterior, in deterius labor.

Α'ποφλεγμαίνω, desino inflammari tumore.

Α'ποφλεγματίζω, capitis pituitas produco & purgo, Diosc. l. 2. c. 21. ἀποφλεγματίζει τὴν κεφαλήν.

Α'πόφλησις, ἡ, debitum, Demosth.

Α'ποφλοιόω, ὦ, decorticare, exuo, in Epigr.

Α'πόφλυσις, eructatio, ἀναβρύσις, ἔκβασις, Hesych.

Α'ποφυσᾶζω, purgare. Item vaticinari.

Α'ποχαρτέω, ἥσω, abeo. Item morior: Χοηστῆρ ἀπεχάρτησε, à se discedere, Philostr. in Heroicis.

Α'ποχή, ἡ, vectigal, tributum, reditus, officium quod heris serui præstant, Χοηφορεῖν φέρειν, pẽdere vectigal, Arist. Pol. 2. Χοηφορεῖν ἀποτελεῖν, Herodot. pensionem soluere. ¶Significat etiam odoris suauitatem, Herodian. εὐωδία τε τῆς ἀπὸ τῶν Χοηφόρων: Sæpius tamen pro exhalatione, Diosc. Χοηφορὰ γεγενῆσθαι, fœtidus nidor. ¶Item pro oblatione, Aristot. Χοηφορὰ ἢ Χοηφορὰ δηλοῖ τὸ ἀναπεμπόμενον. ¶Aliquando lucrum, Bud. Commentar.

Α'πόφυγος, sterilis: Item aduersandus Phal.

Α'ποφορτίζομαι, ἰσθήσομαι, exonero, onus exonitio, Acc.

Α'ποφραγνύω, obstruo, vide Eustath. in Odyss.

Α'ποφράς, ἀδος, ἡ, nefandus, inauspicatus: Χοηφὰς ἡμέρας, dies ater, nefastus, Plut. in Cam.

Α'ποφράσσω, ῶ, seruandũ. Eustath. Iliad. α.

Α'ποφράω, obturo, Aphrod. ¶Abitio 8. Prou.

Α'πόφυσις, appendix Aristot.

Α'ποφυγή, effugiũ, Plat. in epist. κρυπτὰς Χοηφυγὰς.

Α'ποφυλος, qui nullam habet tribum, Poll. l. 3.

Α'ποφυκαιόω, cogo, Ety. Α'ποφυκάζει, ἀφ. fibrẽ.

Α'ποφυλλίζω, frõdes amputate, Theop. l. 7. c. 11.

Α'πυρόω, perflo, efflo, Aristot. 2 Meteor.

Α'πυσία, ἡ, bulla, eminentia, ὀξυχάλικες.

Α'πυτρονία, anulsione fero, transplanto, Theop.

Α'πυόω, emitto sureulum, fero. ¶Α'πύησις, ἡ, appendix, furculus, fibra. Item tubercula in ossibus, processus Celso.

Α'πυτόλιτος, ὁ, monstrum abortiuũ. ¶Et adiectiuè pro vano, indocto, Odyss. ξ. ὦ Χοηφύλε.

Α'πωθέομαι, recedo, cedo.

Α'πωλάω, resoluo, remitto, Aristoph. ηφ.

Α'πωλένιον, frenũ exuo. Καταπαλαίσαι ἐρε munio.

Α'πωλλύω, in Epigr. ære spolio & pecunia.

Α'πωμάξις, εως, impressio, Sophocl.

Καταχρῶ κατὰ, sacrificio. Α'πωμάζῃ, hyẽs desquit.

Καπηλοῦσι τις, νῦ, opere manuali vtiẽs. Herod.

Α'πωμοσία, ἡ, ἔσω, improbo, abrogo, Demosth. πρὸς Τιμόθεον, ἐπειδὴ ἢ ἀπωμοσία τοῦτο μὲν οὐκ ἐμοὶ ἐγράφη. ¶Καπηλεῖον, reiectio à magistratu, Demosth. ἐξ ἀπωμοσίας.

Α'πωσμός, deriuo per alices & aquæductus.

Α'πωσμὸς, effundo, refundo, Diosc. li. 2 ca. 93.

Α'πωσσία, ἡ, distantia Ptolem. 2. Item est acceptilatio, scriptura qua creditor à debitore solutam pecuniam testatur, Χοὴ τὰ ἀπώσσια, i. recipere Vlp. l. 19. §. 1. D. de acceptil.

Α'πώχλωτος, colorum reliquum & residuũ, Hesy.

Α'πωχμόω, obumbro, coloro, Plat. de Legib.

Α'πωχρέομαι, ἀπώσομαι, abutor, Aristot. 2. Oeco. ἀπωχρῶντο τῷ χρήματι. ¶Item obtineo, Χοηστὸν ἀπώχρα τὸν ὄνειρον. ¶Pro sat habeo, Herodot. τὸ ἀπωχρᾶν ἀρχὴν μιῆσαι, non satis erat Medis imperare. ¶Aristoph. ἀνδρὸς ἀπωχρῶντος, interfecerunt.

Α'πώχρωμα, τὸ, quod screatu reiectum est, Hesy.

Α'πωχρῶν, ἀπωχρῶσα, sufficit, Aristoph. in Pluto, νῦν ἢ δὲ Χοηστὸν μόνον ἀπωχρῶν. Isocrat. ἀπωχρῶν

ἀπωχρῶν ἀπὸ λαλεῖν. ¶Phalaris in Epistol. Χοηστὸν τὸν μῦθον ἀπωχρῶν, arte mira elaborata. ¶Α'πωχρωσις, ἡ, abutio.

Α'πωχύτως, satis, abunde, Halicar. l. 6.

Α'πωχωλίζω, delingo, imitu fumo in ore, Diosc.

Α'πωχωσις, pix derasa nauibus cum cera, Diosc.

Α'πώχωσις, eruptio spicæ in frumento, Theophr.

Α'πωχωλίωσις, effundo. Καταχαλίωσις, dilabor.

Α'πωχώρω, μ. ἦσω, secedo, è prælio me recipio, Xen. ¶Α'πωχώρησις, discessus, egestio Plin.

Α'πωχώρησις, ἡ, agger, ripa, crepido, Plut. Idem Χοηστὸν ἀπωχώρησε, quæ riparum thoros dixit Virg.

Α'πωχώσω, aggere munisse, Xenoph. li. 5. ἐπὶ λιμ.

Α'πωχρίζω, est sarcinibus resecare, Dioscorid.

Α'πωψάω, ἥσω, & Χοηστὸν ἀπωψήσω, detergo, pro anũ abstergo, Aristoph. in Plut. Diosc. l. 1. c. 38. ἀπὸ τῶν ἁλῶν μίξας τὸ ἔλαιον, oleum concha colligito.

Α'πωψίον, τὸ, ramentum, purgamentum.

Α'πωψήφισμα, ἰσθήσομαι, libero in iudicio, absoluo: Demosth. ἀπεψηφίσατό μου, me vestro decreto absolustis. Idem, Χοηστὸν ἀπεψηφίζεσθαι τὴν γῆν, legẽ antiquare. Idem, ἀπεψηφίσαντο μὴ ἀξιοῦν, censuerunt non esse mittendum. ¶Item simpliciter pronuntiare, sed negatiuè, τὸ ἀποψηφίζεσθαι affirmatiuè. Καταψήφισις, dicitur qua è tribu motio, & electio, Bud. Com.

Α'πωψιλόω, denudo, vnde Α'πεψιλῶσθαι ἀκριβῶς.

Α'πωψιλόωσις, spectatio, specula, Plut. in Lucullo. ¶Herodot. ἐμποδὼν ἐστὶ τῇ Χοηστῇ, officere lũminibus seu prospectui.

Α'πωψοφέω, crepitum edo, Arist. 9. Anim. c. 49.

Α'πωψυχαγωγέω, expiro. ἀπεψυχαγώγησε βίον, obiit, Sophocl. in Aia. ¶Item frigeo, Diosc. ἀπεψυχρωμένον αἷμα, refrigerata fuligo. ¶Pro ficco Iliad. λ, Οἱ δ' ἐδρὰ ἀπεψύχοντο χαμαιπετές.

Α'πωψιλόω, ὦσω, nudo præputium, Aristoph.

Α'πωψιλόω, concrucior. Καταπωψιλοῦμαι intrabas.

Α'πωψυχία, ἡ, ἄσω, nullo negotio implicitus.

Α'πωψυχοσυνία, ἡ, otium, tranquillitas, vitæ quies placida, Thucydid. τῇ ἀπραγμοσύνῃ ἐκ αὐτῶν τοιαύτῃ.

Α'πωψυχος, ὁ, ἡ, ὸν, otiosus, negotii vacuus & expeditus, Xenoph. ἐπὶ τὸ ἀπραγμονέστερον καὶ ἀπράγμονα τοῦτον ἢ πρὸς Χοηστὸν ἄνδρα. ¶Α'πραγμονέστερος ἀνὴρ, qui lites non amat, Demosth.

Α'πραγία, ἡ, nihil ago, otior, Xenoph. τοῦ ἀπράγειν.

Α'πραγμων, inefficax, inutilis. Herod. ἀπράκτους ἀπῆκε, re infecta dimisit. Α'πραγμων, infausta dies. Lucian. ¶Plutarch. verò ἀπράκτους ἡμέρας, festos vocat dies.

Α'πραξία, ας, ἡ, tranquillitas vitæ, vacuitas à negotiis, incuriositas, otium, iustitium. Plut. in Sylla, ἀπραξίας ἢ διὰ τοῦτο τῆς ἡδονῆς ἀφειμένοι μᾶλλον, iustitiũ cũ consules indixissent.

Α'πρακτος, non vendibilis: Item integer, Bud.

Α'πρεπία, ας, ἡ, indecẽtia, indecorũ, Plat. Epi. 7.

Α'πρεπὴς, ἐος, ἡ, ὲς, indecens, ἀσχήμων, inhonestus.

Α'πρηκτος, ος, ἡ, ὸν, infectus, irritus, Ilia ς. ἄπρηκτον πόλεμον πολεμίζειν. ἀπρήκτως ἀπρηκτον.

Α'πρηνὴς, Hesych. ἀφλέγμαντος, non inflammatus.

Α'πρίατον, sine pretio, gratis, Iliad. ά.

Α'πρίξ, tenaciter, Sophocl. κράτει ἀπρὶξ ὄγκῳ συμβαλεῖν.

Α'προνόητος, inuoluntarius, Dioscor. li. 6. ca. 32.

Α'πρόπτως, non consulto, nec sponte, Aristot.

Α'προβούλευτος, inconsultus. ἀπροβούλευτον ψῆφισμα, Dem. ¶Α'προβουλία, ας, ἡ, temeritas. Plat.

Α'προβούλως, sine deliberatione, Polyb.

Α'προθυμος, ὁ, ἡ, remissus animo, Plut. in Tem.

Α'προϊδὴς, improuisus, inopin⁹, Nicãd. in Ther.

Α'προικος, ὁ, indotatam ducere, Lysiæ.

Α'προκαλύπτως, apud Platon. apertè & palàm.

Α'προκρίνω, μ. νῶ, π. ικα, separo, segrego.

Α'προμηδησία, ας, ἡ, incuria, temeritas.

Α'προνόητος, ος, improuidus, improuisus, Lucian.

Α'προνοήτως, improuidè, incõsultè, temerè, Xen.

Α'προσδήλως, improuiso. Α'προσον, indecẽs, Varia.

Α'προσωπόληπτος, insalutatus, colloquii expers.

Α'προσβατος, ὁ, ἡ, inaccessus, Luci. in Cauc.

Α'προσβάτως, strenuus, γρηγορῶς, Suid.

Α'προσβούλευτος, inconsultus, temerarius.

Α'προσδιόητος, ος, ἡ, ὸν, indignẽs: accu. ἀπροσδιόητα.

Α'προσδόκητος, ος, ἡ, ὸν, inexpectatus, Plat. in Epi. ¶ἀπροσδόκητος ὑπῆρξέμοι, inopinatos aggrediti⁹, Thuc. ἐξ ἀπροσδοκήτου, de improuiso, Pla.

Α'προσεδρος, inaccessus, ἀπλησίαστος, Hesych.

Α'προσεξία, ας, ἡ, negligentia, segnities, Naz.

Α'προσηγόρευτος, ὁ, insalutatus. Cicer. ad Attic.

Α'προσηγορία, silentium, taciturnitas, Aristot.

Α'προσήγορος, ὁ, ἡ, difficilis, morosus.

Α'πρόσιτος, ὁ, ἡ, aditu difficilis, inaccessus.

Α'προσκοπία, non præuideo. Α'προσκόπτω, qui non offenditur, & qui non offendit, Hesych.

Α'προσμάκτος, intractabilis, qui tangi nequit.

Α'προσμάχητος, ὁ, ἡ, inexpugnabilis, inuictus.

Α'προσμίκτος, Herod. incõmixtus, Gell. insociabilis.

Α'προσόδευτος, apud Diodorum, inaccessus.

Α'προσπίτνης, intolerandus. Hesych. ¶Α'προσπίτνες, ἡ, μαλακὸς οὐ γάρ, feri & immanes erãt, Iso.

Α'προσπέλαστος, inaccessus: dictum iungitur.

Α'προσπόητος, certa methodus, Laert. li. 7.

Α'προσρήτως, non affabilis vlli Virg. ἀπροσρήτως ἡμῖν, dicit in qua à salutationibus abstinetur.

Α'προστασία, ας, ἡ, actio in iniquinos, qui μετοίκιον non soluerunt, & si tutore ius ciuium sibi vsurpauerunt: vnde ἀπροστασίου δίκη, Pol.

Α'προστρόπους τέχνας ταῖς βίαις. Eurip. insulas appellentibus nautis incommodas vocat.

Α'προσωπόληπτος, ὁ, ἡ, incontaminatus, intactus.

Α'προτιμώρητος, ος, ὁ, præsumum nec præcautum Cic.

Α'προφασίστως, sine excusatione, Thucyd.

Α'πρόφρων, improuisus, repentinus, 2. Agon.

Α'πτανία, ας, ἡ, Plat. de Leg. tarditas Ficin.

Α'πτανος, ὁ, peccato in munis, Xenoph.

Α'πτελλα, apud Hesiod. longinquè. vt Herodit⁹ vult. ¶Est etiã neglectim, ἀφειμένως, Etym.

Α'πτερος, ὁ, deplumis Plin. 10. ¶Item velox. ἀπτερος μῦθος, Odyss. π. & ρ'. ¶Aliis est non anolãsis, labilis. ¶Aliis est dulcis, ἡδὺς & ἀσμενος, gratus, sed & rectus exponunt. Etym.

Α'πτερύγιος, velox. Α'πτέρυγος, ὁ, inuoluteris Gell.

implumis. Ἄπτελος, idem.
Ἄπτερος ἀξιόπιστος, tãgẽdi sensus, ἀ ἀπλοῦς λόγους.
Ἄπτιστος, integer, indiuisus, Galen. in Hippocr.
Ἁπτοπάτωλος, ὁ, ἡ, mordax in verbis. Iliad. δ.
ἄμα δ' ἁπτοπάτωλοι πόνον ὦρσαν ἔριδος.
Ἀπτόητος, ου, ὁ, alacer, intrepidus. Ἀπτοήτως, idẽ.
Ἄπτολις, ου, ὁ, ἡ, imbellis, πόλιν ἀπέχων.
Ἅπτω, ω. ψω, accendo. Aristoph. ἅπτε πολὺ κάρφος.
Ἅπτομαι, ωμαι, ψομαι, capesso, tango, apprehendo. Gen. τῆς. Odys. ὁ, ἐκ δ' ἔλασσε κάλων ἀνέμοιο ἅπασθαι. Plut. ἁπτέσθαι πολιτείας, capessere Remp. ¶ Aliquãdo est. gusto. Plutar. ἐβραδύνθη δ' ἡ φλόξ, ὡς λέγεσθαι, μὴ ζέσαι τὸ ὕδωρ ἁψαμένου τοῦ πυρός. ¶ Aliquando pro tentare ponitur, vt lædere. Dioscorid. ἄπτεται καρδίας. ¶ Aliquando hæreo, conglutinor. Theoph. ἐὰν ἅπτηται ὁ ἥλος τοῦ κέντρου. ὁμοίως τὸ ἀφιστάναι πεπλανῆσθαι καὶ ἡλατῆναι. ¶ ἁπτόμενα, ἡ γενέσθαι etiam μεταφορικῶς ponuntur, vt apud Latinos attingere & gustare, Plat. 3. de Republ. μετασχεῖν δ' ἡ φιλοσοφίας μιᾶ ἀκροτητι. ¶ Est etiam tangere, i. perstringere aliquem, Aristot.
Ἀπτύρτος, aptus, Cicer. Tuscul. 5. ¶ Aristot. ἀπτυρτότερα ἢ ὀφρυδιάβροις coniungit.
Ἁπτός, ὁ, ἡ, qui tactu percipitur. Plato, ἁπτὸς τὸ δὲ ἡ πάσχειν ἔχων ὑφαίρεσις, i. sub tactum cadens, Cic. ¶ Item cohustus, ἁπτὸς δὲ τὸ ἐναντίον, Plat.
Ἁπτός, ὁ, ἡ, nõ cadẽs, creb⁹, ἀπτὸν ἀφῆκα. Gaz.
Ἅπτυρνοι, qui natibus tritis sunt & exilibus. Hesy.
Ἅπτω, ψω, placo. Ἄπτασεν, εἰ, somi. Capella li. 9.
Ἁπτώλενος, ὁ, ἡ, sine fortibus, Aristoph. Ran. ἡμεῖς δ' ἀγαλὶ ἐπιπάραπτε καὶ πάνυ πολὺ ζέμα, i. os effrene.
Ἀπυ δέκαυτος, ὁ, ἡ, qui est sine manubrio, Soph.
Ἄπυρος, inulneratus, Hesy. ἀπύρωτος, siue pure.
Ἀπυργος, ἀπύργητος, nõ turritus, nõ munitus, Eur.
Ἀπύργωτος, turribus carẽs, Apollon.
Ἀπυρεξία, remissio febris, & integritas Celso.
Ἀπύρηνος, ον, καρπὸς Aristot. dicitur nõ enucleatus fructus aut exacinatus, sed expers nucleꝰ lignosi, Gal. li. 8. cap. 4. κρ' τὸν πυρῆνα inde
Ἀπύρηνος, ἡ, ον, malt punici genus, cui lignosus nucleus abest, Apoll. apud Gale. l. 3. κρ' τὸν πυρῆνα.
Ἄπυρος, ον, ἄπυρον ξύλον, siue nucleo, Hippocr.
Ἄπυρος, ignem nõdum expertus, frigidus, Hesi.
Ἄπυστος, fœtidum. Ἄπυστος, ὁ, inauditus.
Ἀπύω, ύσω, iubeo, clamo, vociferor. Hesiod. κύκνοι ἀϋτῇ πτερύγων μεγάλ' ἄπυον, &c. clangebant.
Ἀπφίασις, ὁ, ἡ, ἀπφάσεως, Poll. li. 3. Comicis, nonæ dominæ blandimenta, i. ἀποτελέσματα.
Ἀπφίς, ίδος, pater, vel etiam fraterculus, Theocr.
Ἀπωδέω, discrepo. Ἀπῳδός, ὁ, ἡ, absonus.
Ἄπωθεν, procul, eminus, Aristoph. in Pluto. ἀπεμβλέπουσιν ἄπωθεν τῆς κεφαλῆς, non multum lõgè à capite. Æsch. ἄπωθεν δοὺς τῆς κλίμακος.
Ἀπωθέω, ἀπώσω, ἡ ἀπεθέρμην, repello, Odyss. ὁ, ἡ, ἀπώσω νῆας, i. non prohibebo. Herodian. εἰ μὴ ἴσως τὸ δεῖν βοηθεῖν ἀπωθεῖται τὸ, i. reiicit. ἀπωθεῖν τὴν συμπάθειαν, à communio expellere, Luc.
Ἀπώλεια, ας, ἡ, perditio, interneciio, interitus: Leuit. ca. 7. Ἀφεῖ ἀπώλειαν, reperit rem perditam.
Ἀπωμοσία, Poll. li. 8. de his qui absentes in iudicio exeusant. ¶ Ἀπώμοσιος, ου, ὁ, abluratio.
Ἀπώνατον, vitandũ, lege interdictũ, Plat. νομ. ζ.
Ἀπόρρωτα ὀστᾶ, fracta ossa Cels. Dioscor.
Ἄπωσις, repulsio, Aristot. Ἀποσμός, idem.
Ἄπωτος, ὁ, ἡ, expulsus, Soph. in Aiace.
Ἀπωτέρω, procul, longè, Aristoph. πρ.

Α Ρ

Ἄρ, pro ἄρα Hom. expletiua coniunctio.
Ἄρα, itaque, igitur, Xenoph. ἆρα ἔχεις ὑπόμνησιν; quales tandem? Item, ἆρ' οὐ, igitur, itaque, in principio sententiæ, Plato, ἆρα τοῦ ἐκ τοῦ τὸ τοῦτο γίγνεται. Interdũ significat molestiam animi. Hesiod. ἔργ.
Ἆρα, dubitatiua coniunctio, an, num, Aristoph. ἆρα ποιεῖ φεναξίστιν, desinẽ ne imponere?
Ἀρά, ᾶς, ἡ, nocumentum, imprecatio, execratio. ¶ Thucyd. ἀρὰς ποιεῖσθαι τῶν λακεδαιμονίων, Lacedæmonios diris ago. ¶ Plutar. in Thesco. ἀρᾶς ἔτυχε κατὰ τοῦ, qui in te fecit imprecationes. Idẽ in Cam. ἀρᾶς ἔτυχε τῆς ἐπὶ τοῖς πολίταις. ¶ ἀρᾶσθαι, diris vehemẽter prosequi, Æschin. ¶ Pro prece, Hesiod. ἀρὴν δέχεσθαι δι' ἄρας, i. ἀγάλ.
Ἀραβέω, ήσω, ἐρραβηκα, resono. D. δ' ἀραβέων ὃ τοῖχος ἐπ' ἐκεῖνῳ. 2. Arg. ἀραβεῖν ἀσκῶν, ὀδύρεσθαι.
Ἀραβίσσειν, saltare, ἐρχεῖσθαι, Ionice.
Ἀραβιστής, status pulueren excitantes, Hesych.
Ἀραβώστης, ὁ, strepit⁹, Hesi. ἀφὶ δ' ἀπ' ἰκριῶ ἀραβώστης δ' ἅμα γλιστ' ἐδόνησε, crepitus dentiũ oritur.
Ἀραβώτης, barbari calciamenti genus.
Ἄραβος, Suid artha Plin. arrhabo Terent.
Ἀραγμός, ὁ, strepitus, ἀραγμὸς ἀσπίδων, Eurip. i. fragor vioculorum. ἄραγμὸς ἀβρὸν εἴρινον planctus, Soph. in Oedipo Coloneo.
Ἀραδικαί, membranæ, pisces, Aristot. l. 6. c. 15.
Ἀραδμὸς, cordis pulsus post vehemẽs exercitium, Interp. Nicand. in Ther. de scorpione.
Ἀραῖος, ὁ, tenuit, rarus, laxus, mollis, imbecillit, Homer. ἀραιὸν ἀκοντιστὴν, ἀδρὸν δ' αὖ ἀσπίδα, docet Chrysoloras scribẽdum cum dẽsi spiritu.
Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas, Bud. de plac. li. 4.
Ἀραιόω, ῶσω, rarefacio, laxo, ἀραιῶμαι, laxior fio. ἀραιοῦσι δὲ καὶ ἀνιᾶσι τὴν κεφαλὴν φλεγματώδεις μάνιαι, διὸ καὶ μεγάλαι ἡ ἀφροδισιασμοί.
Ἀραῖος, ὁ, ἡ, imprecationibus diris deuotus, Euripid. ¶ Item violentus, horridus: sed & optabilis. Item qui malè imprecatur.
Ἀραιότης, ητος, ἡ, tenuit, rarus laxus, mollis, imbecillit, Homer. χαλκὸν ἀκοντιστὴν, ἀδρὸν δ' αὖ ἀσπίδα, docet Chrysoloras scribẽdum cum dẽsi spiritu.
Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas, Bud. de plac. li. 4.
Ἀραιόω, ῶσω, rarefacio, laxo, ἀραιῶμαι, laxior fio. ἀραιοῦσι δὲ καὶ ἀνιᾶσι τὴν κεφαλὴν φλεγματώδεις μάνιαι, διὸ καὶ μεγάλαι ἡ ἀφροδισιασμοί.
Ἀραῖος, ὁ, ἡ, imprecationibus diris deuotus, Euripid. ¶ Item violentus, horridus: sed & optabilis. Item qui malè imprecatur.
Ἀραιόω, ῶσω, rarefacio, laxo, ἀραιῶμαι, laxior fio. ἀραιοῦσι δὲ καὶ ἀνιᾶσι τὴν κεφαλὴν φλεγματώδεις μάνιαι, διὸ καὶ μεγάλαι ἡ ἀφροδισιασμοί.
Ἀραῖος, ὁ, ἡ, imprecationibus diris deuotus, Euripid. ¶ Item violentus, horridus: sed & optabilis. Item qui malè imprecatur.
Ἀραιότης, ητος, ἡ, tenuit, rarus laxus, mollis, imbecillit, Homer. χαλκὸν ἀκοντιστὴν, ἀδρὸν δ' αὖ ἀσπίδα, docet Chrysoloras scribẽdum cum dẽsi spiritu.
Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas, Bud. de plac. li. 4.
Ἀραιόω, ῶσω, rarefacio, laxo, ἀραιῶμαι, laxior fio. ἀραιοῦσι δὲ καὶ ἀνιᾶσι τὴν κεφαλὴν φλεγματώδεις μάνιαι, διὸ καὶ μεγάλαι ἡ ἀφροδισιασμοί.

Ἀρβύλη, ἀσπίδων, precor in bonam partem, vt ἀρᾶσθαι ἀγαθὸν, apud Herodot. ¶ Item imprecor, maledico, Eurip. ἀρᾶσθαι ἀεσσι.
Ἀρβυλίζειν, latrare, Attice. Δοκῶ τ' ἂν φωνῆς, Amm.
Ἀργεννίς, ίδος, ἡ, lapilli qui in rimas parietum induntur vt cuneoli, Hesy. Ἀργὰς aranea, Idẽ.
Ἀργεφὴς, fixus, firmus, execrandus.
Ἀργεφόντης, ὁ, congruens, compactus, Iliad. γ.
Ἀργήμενος, execrandus, κατηρεφόμενος, Suid.
Ἀργέω, & ῥέω, ῥέσω, μ. ἄξω, proprié (inquit Euthath.) τὸ διὰ σιδήρου τέμνειν, ferro ieco. ¶ Item pulso, tundo: Synes. ὅτου ἀργέουσι τὰ κεφάλαια τῶν ὑφασμάτων. Lucian. πᾶς καθῆκε ἀξίνην ἀφεῖναι τοῦ ξύλου ἢ capita solo illidunt.
Ἀργεβόλιον, ου, ὁ, planta de qua Theophr. li. 1. c. 1.
Ἀργεννεύς, aranea, Dioscor. li. 3. cap. 68.
Ἀργεννιός, aranea, Hesiod. τεὸς νέφεσσ' ἀφύσσει ἀργεννὸς ἀράχνης. ¶ Ἀργεννὸν, ου, τὸ, tela aranea. ¶ Ἀργεννὸς, etiam vitium peculiare est oculis & vitibus, quod araneum vocat Plinius lib. 17. ca. 24. & Theophr. li. 4. ca. 17.
Ἀργεννοειδὴς, ὁ, ἡ, araneosus, l. 5. Anim. ca. 23.
Ἀργεννὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

μένως, Dsegniter curant: ἀμελῶς ἔχω, ſũ ignauus.
Ἀρδανίς, ἀρδάνιος, irrigatio, inquinamentũ Gell. Hesy. vnde Ἀρδαλόω, μῶσαι, inquino, μυσῶ.
Ἀρδάλιον, ου, τό, Hesyc. ἀρδαλιαφή, Suid. canalis ex quo pecudes potant. ¶Item vas quod pro foribus mortui ponebatur, ex quo intrantes & exeuntes se aspergerent, Poll. lib. 8. In eo etiam vase tundebant mulieres stuppam & stamina, Suid.
Ἄρδης, immundities, sordes, Hippocr.
Ἀρδόω, μῶσαι, irrigo: ἀρδευόμενα τῶν ὑγροῦς, frigidis adaquata, Theophr. ¶Dicitur & ἀρδέω, Plutar. in Æmilio, τὸν ἵππον ἀρδέσαι, quari Virg. adaquare Sueton.
Ἄρδην, simul, penitus, abundè. ¶Item μετέωρος, sublimè, Soph. πλοῦτος ἀρδὴν ἐκ πόρου πεσὼν ὄλωλε, pro μετέωρος, si se in altum profiliente.
Ἄρδις, cuspis teli, Æschyl: ἄκρον τὸ ἄκρον, ἀφικνούμενον, Etym. ¶Ἄρδεις in plurali, pharetræ, Herodot.
Ἀ̓ρδόπιδ, αι, periuri, Etym. Hesych. ἐπίορκοι.
Ἀρδύω, irrigo. Ἀ̓ρδεῖ· ἀφίησιν, Hesych.
Ἄρεκτάρχος, Marte furens, Eurip.
Ἀρεσιμανής, οῦς, ὁ, ἡ, Martius, Dion. de Situ orbis.
Ἀρεοπαγίτης, iudices Athenis, qui de capitalibus rebus iudicabant. ¶Ἀ̓ρειόπαγος, locus in quo isti iudicabant, quasi Martis vicus.
Ἀρείπολον, Martius cãpus. Λοπὸς, ν, ὁ, Martius.
Ἀ̓ρείφατος, Martius, bellicosus, in Epigram.
Ἀρεόφατος, bellicosus. Item Marte peremptus, quasi ἀφροδίσιος, Euripid. ἀρεόφατοι φόνοι.
Ἀρεῖον, τὸ ἀπλῶς ἄμεινον τὸ ἀρετῆ, Etym. i. minor.
Ἀρείων, melior, Phocyl. τὸ ἀδίκημα κρεῖσσον ἢ ἀρείων. ¶Item præstãtior Marte & bello, ab ἄρης, Etym.
Ἀ̓ρίκεια, ας, ἡ, facetiæ, lepos, comitas, Laert. in Pyth. ἀπέχων κακολογίας καὶ πάσης ἀρικείας.
Ἀ̓ρίσκειον μ, appellatio adulatoria, Plut. in Dem.
Ἀρίσκομαι μ, ἀρέσομαι, cum Dat. acquiesco, oblector, Herodot. ἀρίσκομαι ἐπαίνῳ σεαυτοῦ, placet mihi Scythicus vitæ modus. ¶Cum Accusat. placo, concilio, lenio, vt ἱκετεύων θεοὺς ἀρίσκεται, Xenoph.
Ἄ̓ρκευθος, virga quam ferebant ii qui in Comœdiis lenonum partes agebant, Poll. lib. 4.
Ἀρκούντως, sufficienter Vlpian. ¶Xenoph. μὰ τὸν ἄρκοντ' ἀρκούντως γάμον ποιεῖν, Non ita vt hora mihi placeat.
Ἀ̓ρμοστής, οῦ, ὁ, blãdus, gratiæ aucupator & captator, Aristot. 4. Ethic. ἐν τοῖς ἡμερίοις καὶ τοῖς συζῆν μᾶλλον ἀρμοστοῖς ἀνδράσιν ἢ: vulgò courtisan.
Ἀρμόττω, ν. ἰσω cum Dativ. placeo, Xenoph. τῷ γάμῳ βούλῃ σὺ ἁρμόσαι; ¶Cum Accusat. probo, approbo, οὔτε αὐτὸ ἀδίκημα οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἁρμόττει ἐμοὶ ἐπαινεῖν, Non ita vt hora mihi placeat.
Ἀ̓ρμοστὴς, οῦ, ὁ, blãdus, gratiæ aucupator & captator, Aristot. 4. Ethic. ἐν τοῖς ἡμερίοις καὶ τοῖς συζῆν μᾶλλον ἀρμοστοῖς ἀνδράσιν ἢ: vulgò courtisan.
Ἀρόω, ν. ἰσω cum Dativ. placeo, Xenoph. τῷ γάμῳ βούλῃ σὺ ἁρμόσαι; ¶Cum Accusat. probo, approbo, οὔτε αὐτὸ ἀδίκημα οὔτε ἄλλο οὐδὲν ἁρμόττει ἐμοὶ ἐπαινεῖν, Non ita vt hora mihi placeat.
Ἄρρατος, ον, ὁ, vel Ἀ̓ρράτιος, in bello necatus.
Ἀ̓ρρενόμιλος, ου, ὁ, Marti amicus, bellicosus, Odyss. ι.
Ἀρρωδέω, detentus, læsus. Χρὴ τὸ ἀρρωδέειν, Etym.
Ἄρρωδος, in Genit. ἀρρώδου, agnus, ouis sacrificio apta. Hinc ἀρροβοσκέω, apud Soph. qui agnos pascit.
Ἀρτεμῶν, custos, φύλαξ, Suid.
Ἄρτιος, laudax, bonus, ὁ ἀρτίως ἐπαινῶν ἀεὶ, παλαμναῖος.
Ἀρτιφρόβη, arata, ἀροτρεία, σπορά, Suid.
Ἀ̓ρτοβόλος, quadrans, coagmentatus, Epigr.
Ἄρτυσις, vel ος, vel υος, Mars: dicitur & Ἄρευς, ἄρεως, Suid. & propriè est ferrum. Alcæo in nominat. etiam Ἄρτις, Gen. ἄστος. ¶Significat etiam bellum, pestem & interitum. Iliad. β. ξωὸν ἀναρπάξαι ἄρτιδι. τὸν πόλεμον.
Ἀ̓ρτιτόκος, sacerdos fœmina, ἱέρεια. Musæo.
Ἀ̓ρτεύς, ῆος, ὁ, sacerdos: quia si precator, Iliad. ε.
Ἀρτίας, bellicosus, Apol. 2. ἀρτιάδα μῆλα βοῶν. Hesych.
Ἄ̓ρτις, Soph. perniciosus. βλαβερός. Hesych.
Ἀ̓ρτμένως, ἀρτμένον, ἀρτμένῳ, amo: concordo.
Ἀρτμία, ας, ἡ, tranquillitas, concordia, pax.
Ἄρτμιος, ν, ὁ, socius, confœderatus, Herodot. ἄρτμιοι ἦσαν σφίσι ἀλλήλοις, in eis fuit mutua benevolentia.
Ἀρτμός, ὁ, concordia, fœdus, amicitia, φιλία.
Ἀ̓ρτρωτὸς, articulari morbo laborans, Dioscor. lib. 1 cap 102. Ἀ̓ρτρώδης, idem, Hippocr.
Ἀ̓σβέστης, ου, ὁ, crabrones, Aristot lib 5. Anim.
Ἀσθένεια, ας, ἡ, ἀσθενέω, ῶσω, morbus articularis, Dioscor. l. 4. c. 70.
Ἀσθενής, ές, articul⁹, iunctura ἄρθρα πολλὰ, Soph. Dicitur ἀπὸ τοῦ ἀρτῶ· ἄρτω τὸ ἄρθρον τὸ ἁρμόζων Etym. ¶Item genitale, Herodot. ἀρτῶν τὰ ἀνδρήϊα, æquæ genitalia attrectans.
Ἀσθενόω, articulosus, Aristot.
Ἀσθενόω, μ. ὦσω, formo, cõcinno, articulo Lucret. ἀρθρῶσαι τὰ φωνῆεν. Xen. vocẽ articulatã edere.
Ἄρυ, auget dictionem. Ἀρυμαχὸς, valde amar⁹.
Ἀρύσκος, arbor quæ hyemis tempestio fructus profert, Theoph. lib 3. cap. 6. de histor. plant.
Ἀ̓ρχεγόνιμον, quæ statim grauida est facta, sed ἀρχεγόνιμον, fœcunda. Ἀ̓ρχεγονία, ὁ, valde not⁹.
Ἀ̓ρχεμόνη, frigore rutus.
Ἀ̓ρχέλη, herba. Dioscor. li. 4. cap. 28.
Ἀρχέλαος, ἡ, Κρεσφόντου, ὁ, ad lachrymas propensus.
Ἀρχέλης, in Epig. gen⁹ est terebri, terebra quædã.
Ἀ̓ρχέλικος, ου, ὁ, clarus, inclytus, Hesiod.
Ἀρχέλως, manifestus, vnde ἀρχέλως ἀκούειν, φαίνεσθαι.
Ἀρχέλως, ου, ὁ, ἡ, præclarus, inclytus. Hesiod.
Ἀ̓ρχέλως, manifestè Epigr. studiosè æmulé.
Ἀρχέλωτος, ου, æmulandus maximè, Aristoph.
Ἀ̓ρχέω, obediens, acutè audiens, Nonn.
Ἀρχμὸς, ὁ, ἡ, ὁ, difficilis, χαλεπὸς, Theocrit.
Ἀριθμέω, ῶσω, numero, Theocr. μακάρων ἀριθμεῖσθαι, inter beatos numeratur, Demosth.

οὗτοι ἐν ἀξιοχρείοις ἀριθμοῦ μέσοι, in beneficũ loco numerabit Cicer.
Ἀρίθμησις, ἐως, ἡ, numeratio Colum. enumeratio.
Ἀριθμός, οῦ, ὁ, numerus. ¶Item ἀριθμός, nullius bonæ rei homines, Aristoph. πανοῦργοι ὄντες ἀριθμοί, ἀπράγμονες. Hora. Nec numerus sumus.
Ἀρίμαξος, Hippo. cuio impleta & granda facta.
Ἄριμμα, vnum, apud Scythas, Herodot li. 4.
Ἀρίμμοζα, aptare, quadrare, ἁρμόζω, Hesych.
Ἄριμος, simia, Hesych. πίθηκος.
Ἄριστοι, non sagaces, vt ἄριστος νόησε, Poll. li. 2.
Ἀ̓ριστότης, claritas siue claritudo, Sallust.
Ἀριστοφανὴς, ὁ, ἡ, præclarus, præstãs, decorus.
Ἀριστοφανὴς, naso carens. Κρέσσιδες, scobina fabri Plin. instrumentum fabrile, Suid. ¶Herba, Plin. li. 24. cap. 6.
Ἀ̓ρίστων, exigua herbula, Dioscor. li. 3. cap. 198.
Ἀρμαλιὴ, ratus, ἀ σκίζω, ἀ σχίζω μαι, Etym.
Ἄριστος, optimè decertãs, Epig. de Hercule.
Ἀ̓ριστοτέλειον, templum est Elis Dianæ sacrum.
Ἀριστεύω, optimè impero, Aristot. lib. 2. Polit.
Ἀριστάω, με ὦσω, prandeo, Aristoph.
Ἀριστεία, ας, ἡ, strenuitas, fortitudo, Sophocl.
Ἀριστεῖον, τὸ, honorarium quod dabatur iis qui se optimè gesserant in bello, Plat. l. 2 de Leg.
Ἀριστερὸς, ά, όν, verbenaca. Eustath. Odyss. ζ.
Ἀριστερός, ά, όν, sinister, læuus, ἐπ' ἀριστερὰ χεῖρα, ad sinistrã manum, Apoll. l. 2. ¶Iliad. ζ. ὡς ἄρα φάτο ἐ sinistrorsum. ¶ἀριστερὰ, veteres vocabant τὰ ὄπισθεν, Soph. Interpres, in Aiace.
Ἀ̓ριστοστάτης, præses & magister chori, Hesyc.
Ἀριστοτόκος, ὁ, vir fortis, Iliad. ἀλλοῖος δ' ἢ πρὶν ἐγένετο ἀριστοτόκοισιν ἐπὶ πτόλεμον.
Ἀ̓ριστόω, ῶσω, optime me gero, Xenoph. Ἐν οἷς πολλοὶς ἐκείνοις δῆλοι ἦσαν πάντων ἀριστεύοντες καὶ ἀριστοῦντες ἑαυτοὺς ἀνδράσιν Soph. in Aiace, τὰ πρῶτα καλῶσι ἀριστεῖα ἐπὶ γραμμῇ. prima meritæ ἀριστείου ζ. κάλλη, Plut. in Num.
Ἀ̓ριστὶς, pro ἀριστεῖοι, primæ partes, Herodot.
Ἄριστον, quæ hauritur virũ, Poll. lib. 10.
Ἀριστοζωμόω, ὦσω, præbeo prandium, Aristoph. in Equitib.
Ἀριστολογέω, electim, habito virtutis respectu, Aristot. li. 2. Pol. ἀριστολογῶ καὶ πολυτελῶ δὲ ἀρετῆς οὐδ' ἀρχῆς, Optimos & opulentos.
Ἀ̓ριστόλοχος, ὁ, optimæ prolis parens, Nonn.
Ἀριστόμητις, prandium cœnæ coniunctũ, Ister.
Ἀ̓ριστοποιοί, optimates, primores Liuio, præfãtes.
Ἀ̓ριστοπολίτης, ας, ὁ, est optimatum stat⁹, Aristot.
Ἀ̓ριστοπολιτικὸς, ὁν, ν, ὸν, optimè impero. Ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, optimatum Resp. Aristot. l. 2. Politic. & Ἀριστοκρατικὸς πολιτεία. & Ἀ̓ριστοκρατικὸς Cic. ad Attic. & Ἀριστοκρατούμενοι, ab optimis regor, Plat. l. 1. de Repub.
Ἀριστολόχεια, ας, ἡ, herba dicta Χρὴ τὸ θῆλυ ἀριστολόχειαν ὀνομάζειν, quòd optimè puerperis opitulatur, Dioscor. li. 3. cap. 4.
Ἀ̓ριστοπάνιον, τὸ, prandium. ἀριστοπανίου, Thuc.
Ἄριστος, optimum, supellatum gradu, ab ἀγαθὸς,
Ἀ̓ριστοφυλία, optimatũ imperium, δυναστεία, Hesyc.

Ἀ̓ριστόφρων, qui mente est optima.
Ἀ̓ριστοφανίζω, ἀριστοφανίσω, prandiũ facio, cibum apparo, Xen. lib. 2. παιδ. ὅτε οἱ στρατηγοὶ ἡμᾶς ἐξήλασεν, ἀριστοποιούσας παρεσκευάσατο. ¶Alibi passiua voce semper vtitur Ἀριστοποιοῦμαι, ἀριστοποιήσομαι, ἠριστοποιήμην, ἠριστοποίημαι, prandi. Alciphr.
Ἄριστος, optimè laborãs, Phocyl. epith. apis.
Ἀριστοτόκος, qui scitè tuba cantit, Poll. l. 4.
Ἄριστος, ὁ, optimus, fortissimus, Plutarch.
Ἀριστοτέκτων, ονος, ὁ, præstans artifex, Nazanz.
Ἀ̓ριστοτοκεύω, ὁ, ἡ, qui optimos parit.
Ἀριστοφόρον, vas in quo prandium fertur, discus.
Ἀριστοχείρ, strenuus manibus, Soph. ἀριστοχεῖρ ἀλκήν.
Ἀ̓ριστόω, ὦσω, in Epigr. quæ parunt strenuos filios. Ibidem, ἀριστοτόκος ἰσχέαιρα.
Ἀριστῶ, prandens: ab ἄριστον. Ἀριστωτὶ, item pus prandii.
Ἀριστωφαγεῖς, οἱ, valde lubrici. Ἀριστωφαγεῖς, οἱ, facile decepti, vel decipiendi.
Ἀρίτιον, herba, quę ἀκόνιτον, & ἀκονιτόν, Dioscor.
Ἀρκεσιμανία, ἀρκεσιμανίω, acquiesco, Plutar ἀρκεσθῆς τούτῳ, his contentus. ¶ἀρκεῖ τὸ κεφαλῆς, fatis sit occulere, Xen. ¶Soph. cũ particip. ἀρκεῖ τὸ μόνον, sit satis eum mauere.
Ἀ̓ρκεῖς, ες, ὁ, ἡ, vtilitas, Soph. in Œdipo Colon.
Ἀρκετός, ή, όν, sufficiens, ἀρκέσιος, satis est, in Epig.
Ἀ̓ρκεύθιος, ου, ὁ, vir ũ iuniperum, apud Dioscor.
Ἀρκευθὶς, ίδος, ἡ, bacca iuniperi, Dioscor. & Nicand.
Ἀρκευθρεών, ῶνος, ὁ, iniperus: ἀπὸ τοῦ ἔχει ἀκρίδας κατεσθούσας Etym. ex Nicand. ¶Item cedrus.
Ἀρκέω, ἐσω, σ. ἐκω, sufficio, par sum, iuuo: ἀρκεῖ τὸ ὑποστῆναι, opem mihi ferre sequenti ne non moriar, Sophocl. Iliad. ζ. ἀλλὰ σὺ νῦν ἐμὲ τόν γε ἔρυσαι λυγρὸν ὀλέσθρου. ¶Αρκεῖ, impersonale, i. sufficit, Xen. ¶Pro auerto, Sophocl. ἀρκέσει τοι τοῦτο, hoc prohibere, i. Χρὴ τοῦτο.
Ἄρκιος, velox, πρόχειρος, Hesych.
Ἀ̓ρκιόω, ῶσω, sufficiens, ἀρκῶν. Apoll. ὁ, τῷ σοφῷ ἀρκιόει κἠμοὶ ἐκείνῳ Hesiod. ἀρκιόει ἐξω χάρμης ἀρκιόεσσα, acquiesco. Dat. iungitur. (ἰωνικῶς.
Ἀ̓ρκιόομαι, sufficienter, abundè, apud Xenoph.
Ἀ̓ρκιστος, vltimus ταρκιστος ἐπὶ τοῦ vltimus adeps.
Ἀ̓ρκτέον, incipiendum Philo. ἀρκτέον τῷ κατηγόρῳ, ordiendum à refutatione, ab ἄρχομαι. Soph. in Aiac. cũ Accus. δεῖ ἀρκτέον τὸ πρῶτον.
Ἄρκτεια, apud Athenienses dicebantur virgines, quæ ante nuptias Dianæ initiabãtur: vide Poll. lib. 5 & Cæl. li. 14. c. 19. Hinc ἀρκτεία, ἡ ἑβδομὰς ἀρκτευομένων τελετή, apud Hesych.
Ἀ̓ρκτεύω, pellis vrsina, Poll. l. 5. ἀρκτή.
Ἀ̓ρκτικὸς, ὁ, septentrionalis, arcticus. ¶Item impersonale, vnde ἀρκτικὸν ἐστὶν, apud Gramm.
Ἄρκτιον, herba quæ & ἀρκτίφυτον dicitur Galen.
Ἀ̓ρκτόπους, ὁ, ἡ, vrsus, vrsa, septentrio, Iliad. σ.
Ἄρκτος, stella, dicta quasi ἀρκτὸς ὁρᾶς, Arat.
Ἀρκτοφύλαξ, custos vrsæ, fidus quod & Bootes.
Ἀ̓ρκτύλοποι, catuli vrsorum. Poll. li. 5. (quilonc.
Ἀρκτῷος, ὁ, septentrionalis. Χρὴ ἀρκτῶον, ab Arctus, ου, ὁ, vel Ἄρκτος, ερία, feris erecta, Etym.
Ἄρκυς, retis genus, ἀπὸ τοῦ εἴργω τὸ κυνῶν, Etym. ¶Capitur pro vitta ac ornatu muliebri.

Ἁρμοστήρια, ας, ὁ, ἡ Ἁρμοστήριον, ου, τὸ, Poll. li. 5. locus in quo stant plagæ. Ibi ἁρμοστὴρ ἱστάναι.

Ἁρμοστήρ, ῆρος, ὁ, custos, Ælian.

Ἁρμοστής, οῦ, ὁ, custos retis, Xenoph. in Cynegir.

Ἁρμόττω, sufficienter, Vlpian. ἁρμόττως, ἁρμοττόντως.

Ἅρμα, ατος, τὸ, currus, vehiculum; Philo de mundo, ὁλὸς ἁρμα ζῶσα ὁδί.

Ἁρμαμέα, porticus.

Ἅρμαλα, herba, ruta syluestris. Dioscor. li. 3. c. 53.

Ἁρμάλια, ἀζ, ἡ, cibus: velum nauis: currus qui exercitui cibum vehit.

Ἁρμαμαξεύω, ὁ, vehiculū, carpentū, Herodot.

Ἁρμάμενον, arcula, aut potius ἰσπάφειον.

Ἁρμάτιος, ία, ον, quod ad currum pertinet, Etym.

Ἁρμαλατέω, currū seu curribus vehi.

Ἁρμαλάτης, ου, ὁ, auriga. Lucian. ἡνίοχος.

Ἁρμαδρομία, ας, ἡ, currule certamen.

Ἁρματοπηγός, carpentarius Vall. Homer.

Ἁρματοποιός, idem, carpentarius.

Ἁρμοτρόφος, equos iugales nutrire.

Ἁρματολία, aurigatio, Aristoph. ἐν ἁρμῷ.

Ἁρμόνια τέχνων, instrumenta artis. Epigram.

Ἁρμόν, ου, τὸ, velum, carbasus, instrumentum.

Ἁρμόττω, congruus, cōueniens. ¶ τὰ ἀβρώματα necessaria, Hesiod. ἀλλὰ μοι ἁρμόζοντα καὶ ἀβρώματα πάντα παρείχου.

Ἁρμονία, ας, compages, commissura, Hippocr.

Ἁρμαλατεῖν, certare aurigatione, Polyb.

Ἁρμάλατος ὁδός, Strab. currulis via.

Ἁρμὸς, confestim, Hippocr. dictio est Dorica.

Ἁρμόγαλα, cōdimēta, coagula, ἁρτήματα, Hesy.

Ἁρμαγὴ, ἧς, coniunctio, Eupol. apud Poll. li. 4.

Ἁρμόδιος, ία, ον, congruus, familiaris, aptus.

Ἁρμόζω δὲ Ἁρμόζομαι, adapto, accommodo, Plutarch. in Solone, τὸν νόμον ἁρμόζεται πρὸς τὰ πράγματα. ¶ Accipitur aliquando pro connubio iungo, despondeo, ἁρμόσας τῷ μέλλοντι δώσειν ἐκ δημοσίου χωρίον, Herodot. ¶ ἁρμόσαι, apud Appian. pro κατασῆσαι, componere, & quod labat stabilire.

Ἀρμοῖ, pro ἁρμόσῃ, nuper, citò, Æsch. in Prom.

Ἁρμολογέω, coagmento, coapto: ἐπιμολίγνον τὰ φῶτα, in Epigr. concinnauit, composuit.

Ἁρμονία, ας, cohærentia, concordia, ἁρμονία τῶν σωμάτων, corporis compactio Cicer. Aristot. de mund. μετὰ τοῦτο ἔρχεται ἁρμὸς ἡ βαρεῖα μακρᾷ τὴν ἀρχὴν ἐκ φθόγγου μέσου, καὶ διαλείψας φωνὴν μίαν ἀπολείπει ἁρμονίαν. ¶ Pro cithara, Aristoph. περὶ ἑπτὰ ἁρμονίας τῶν ἀμφείων. τῶν κιθάρας, vt exponit Interpr. ¶ Ἁρμονικὸς, ἡ, musicæ studiosus, harmoniæ peritus. Ἁρμόνιον, τὸ, quod aptè cohæret.

Ἁρμόνιον, articulus, compago, Aristoph. ¶ Vocant etiam ἁρμὸν, spatium interlocatum dentibus, Poll. lib. 2.

Ἁρμοστής, οῦ, ὁ, magistratus apud Lacedæmonios, qui efficiēdis arcibus, & reficiendis ciuitatibus præerat. ¶ Apud Thucyd. à Valla redditur præfectus. ¶ Et ἁρμοστὴν, apud Poll. lib. 3. est sponsus, ab ἁρμόζω, i. despondeo. ¶ ἁρμοστήρια, quæ dicuntur antepagmenta Vitruu.

Ἁρμοσύνιος, ου, ὁ, conueniens, Phalaris in Epist.

Ἁρμοσύνιοι, οἱ, qui apud Lacedæmonios præerant mulieribus, vt honestius incederent, Varin.

Ἁρμόττω, congruo, Iscor. τοῦτ᾽ ἐστὶ πρὸς τὰς συμφορὰς ἁρμόττει. ¶ Item ἁρμόττει, expedit, decet, imperson. Plato epist. 8. βασιλέας ἁρμόττει γίγνεσθαι κυβερνήτας ἐσῶν.

Ἁρπαλέη, ἰδος, ἡ, pellis agni, pellis ouina, Arist. πρ. ¶ Est etiā calcei genus hyberni, Plat. in Sym.

Ἀρνεῖος Θ, agninus, ouinus, ἀρνήσιμος, Lucian.

Ἀρνειός, agnus prouectioris ætatis, Homer. lib. 6.

Ἀρνοδίκτης πόλις, qui vestitur agnis in Epigr.

Ἀρνέομαι, ἀσυνέτως, π. ἠρνησάμην, nego, recuso, Demosth. ἀρνούμενος τοῦτ᾽ ἐστὶν ὃ μὴ χρεών, detrectās operā.

Ἀρνεσσὶ, agni nuper nati, Theophr. l. 8. ca. 7.

Ἀρυστὴρ, ῆρος, ὁ, vrinator, Hesych. Hinc Ἀρυστήρια.

Ἀρυστοπώλης, ου, ὁ, hipparus piscis Plin. Athen. li. 7.

Ἄρυσις, εως, ἡ, inficiatio, negatio, Nazanz.

Κυνὸς ἄρυσις, ὁ, ἡ ἀπὸ ἀρύομαι, ὁ ἄρυστος, Chrysost.

Ἀρνίον, ου, τὸ, agnus. Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, plantago. Ἀρνόγλωσσος, Dioscor. lib. 2. cap. 151.

Ἀρνόγλωσσος, Hesych. fœdus conceptum cæso agno, cuius exemplum apud Hom. Iliad. γ.

Ἀρόβδυλον, cytisus oues oblectans, Hesych.

Ἀρυόμαι, suscipio, assequor, recipio, Pla. 1. de Rep. φιλεῖ δὲ γε τοῖς μισθοὺς ἀρυομένοις εὐεργέτας εἶναι δημιουργούς, i. meritō ferentes, accipientes. ¶ ἀρύεσθαι εἶναι ἐκ χρόνου, labore manuum victito, in Epigr.

Ἀρυδὸς, qui carmina olim recitabant: ab agno qui recitantibus ἐπιθύειν erat. Etym. & Hesy.

Ἀργὰς, inutius, molestus, ἄβατος, ἀνιαρός.

Ἀργασία, τὸ, aratio, ἀροκάτεμα, Hesych.

Ἀργὸς, draconis genus, Theophr. lib. 2. c. 200.

Ἄργος, vtilitas & damnum non voluntarie obtingens. ¶ Itē lacuna in quam vicinæ aquæ confluunt, Hesych.

Ἄρουρα, ης, ἡ, aratio: apud Homer, accipitur pro tellure, seu agro frumentario. Interpr.

Ἀρότηρος, ὁ, ἀρότης, arator, ἐστὶ ἀροτῆρ, Hesio.

Ἀρότειμος, ἡ Ἀρότιμος, arabilis, in Epigr.

Ἀρότιον Θ, ου, Arato, arationis tempus.

Ἄροτος, seges & terra subacta, Hesiod.

Ἀρότος, frumentis, tempus arandi. ¶ Item ἀρότου ἀταλίδι. ¶ Ἄροτος pro ἐνιαυτὸς. Soph. l. annos.

Ἄρουρα, terra, iugerū. ¶ Ἀρουραῖος, agrestis, ἀγροῖος ἐκ πάλαι, Epigr. Ἀροῦρις, arator, agricola.

Ἀρύβδην, aro, Nōn. Ἀρυσπανίζω & ἀρυσπανάω, idē. Ἀροτροτρίβης, ου, ὁ, arator, Epigr. Ἀροτεία σις, aratio. Ἄροτρον, aratrum.

Ἄροτρις, οδος, vomer, Iudicum cap. 3.

Ἄρουρα, ης, ἡ, aruum. Iliad. C. ζειδώρους ἀρούρας, alma tellus. Soph. ἐγκατασκήψουσι ζωλιν τὴν, i. humidæ terræ glebā. Ἀρουραῖος, agrestis, Dem.

Ἀρύβαλλος, ου, ὁ, agellus. Ἀρυσπανίς, ος, ἡ, agricola, Epig.

Ἀρόω, ἀρόσω, aro. Ἀρόωσις, aratio. Hesych.

Ἁρπαγὴ, ἧς, ἡ, rapina, præda, furtum, Plutarc.

Ἅρπαγα, ατος, accentu in penul. harpago, Pol. l. 6.

Ἁρπαγεῖον, ου, τὸ, vas de quo Aphr. l. 1. Probl.

Ἁρπαγίζω, ἁρπάσω, vel ξω, & ἁρπαγμάζω, rapio, Luci. ἁρπαγμάζουσι τὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ νικῶντος

ἀγαθοῦ, correpto arcu, &c. ¶ Ἁρπαλέως, οῦ, ὁ, rapina, direptio, furtum: concussione quæsita pecunia, Æschin. Ἁρπαλιστὴς, idem, Ioseph.

Ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, raptor, Iliad. φ, ἀνὴρ δὲ ἁρπακτῆρες ἔασιν ἀπηνέες. Ἁρπάκτειρα, raptrix. Epigr.

Ἁρπακτὸς, ereptus, furtiuus, vi raptus, Hesiod. ¶ Aliquando ἀβρὸς Θ, rapidus, perniculosus.

Ἁρπαλείαι ἀίτιαι, causa repetundarum, Plutarch.

Ἁρπαλέος, ἁρπάζω ὅλον, ἁρπακτικῶς, raptim, cū rapiu. Od. ξ. πάντ᾽ ἐφ᾽ ἁρπαλέως ἁρπάξαντες, subitō, ἁρπάζουσι Κύπριδος καὶ Κυπρίδος, libēs suscipio, Hes.

Ἁρπαλίμνιος, desideratus, qui raptus, ἁρπακτὸς.

Ἁρπαλέος, magalia, caulæ ouium, Hesych.

Ἁρπαστὴρ, ῆρος, ὁ, rapax: Aristoph. πρὸς ἐμοὶ ἁρπαστὴρ ἦλθ᾽ ἀνὴρ ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς, si depeculatorē viderint. ¶ Item harpago. ¶ Est etiam legionis nomē.

Ἁρπαγμα, ατος, τὸ, rapina, Plat. de Leg.

Ἁρπαστὸν, harpastum, genus pilæ Martial.

Ἁρπάδιον, latum, planum: inudum, Nicand.

Ἁρπάζω, rapio, coplano, ἁρπάζω ἐπιμελῶς.

Ἁρπαλέος, valde inudus & pallidus, Didym.

Ἁρπεδόνη, laqueus, Xenoph. ¶ Item instrumentum quo filū rotando glomeratur. ¶ Pro chorda etiam arcus sumitur, Laf. in Epigr.

Ἁρπεζάω, prædari, illaqueare, Hesych.

Ἁρπεζὼν, murus ex silicibus & lapillulis, siue cemēto cōstructus, Herod. ¶ Dicitur & ἁρπαζὼν.

Ἁρπὴ, falx, Hesiod. ¶ Item ensis falcatus. ¶ Harpa auis similis aquilæ, Homer. ¶ Significat item medicis humorem quēdam ex flaua bile. ¶ Item stellæ quædam paruæ & crebræ, in summa Perſei dextra.

Ἁρπὶς, genus spinæ Cypriis, Hesych.

Ἁρπίδιον, genus soleæ, pro ἐμπὶς, Hesych.

Ἅρπυια, ας, ἡ, Harpyia, Hesio. in Theogon. ¶ ἁρπυιαὶ, ὁδοὶ, procellæ, Odyss. ξ.

Ἁρπυιάω, Æolicè amor, Parthen. in Crinag.

Ἁρπώδιον, Idē quod ἁρπάζω, & falce vtor, Hesyc.

Ἁρραβὼν Θ, pignus, arrhabo Terent. Plut. in Galb. ¶ Hinc ἁρραβωνίζω, dare pignus.

Ἄρρηκτος, ἡ Θ, ὁ, infractus Plin. infragilis Ouid. Chrysost. τὸν ἀκαταπόνητον καὶ ἄρρηκτον.

Ἀρραβίδιον, tamina, Hesych. ἀρραβιδιάζειν.

Ἀρραβιδιαστὴς, ὁ, intemeratus, ἀπὸ μεθύσου Θ.

Ἄρραβος, ὁ, tulerus. Ἄρραβος, inuiolatus, inuictus.

Ἄρραιστος, ὁ, infractus, non vastatus, inuictus. Method. Item, ineffabilis ἄρρητος, ἀδιήγητος.

Ἄρρητος Θ, ον, non fatus, non fatilis, Ioan. 19.

Ἄρρην, ενος, ὁ, imperfectus, ἀτελεσφόρητος, Hesy.

Ἄρρην Θ, ενος, ὁ, masculum, Aristoph. 149. σὲ γὰρ ἐγὼ τεκοῦσαν μᾶλλον ἢ σὲ ἄρρεν᾽ ἔδειν.

Ἀρρενοθήλεις Θ, qui mares generat. Diosc. l. 3. c. 140.

Ἀρρενωπία, ας, ἡ, agnatio, virilis sexus.

Ἀρρενωπὸς Θ, ὁ, deus promiscui generis, Naz.

Ἄρρεπτος, & ἀρρεπτικὸς πρὸς ἄδικα, Epigr.

Ἀρρήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, ἀρρήγνυμι, scalescere, Plin.

Ἄρρηξ, ηκος, ὁ, ἡ, mater parieus. Dioscor. l. 3. ca. 140.

Ἄρρην, ενος, ὁ, ἡ, siue ἄρσην, virilis, viriliter seu gnauiter intuens. Lucian. ¶ ἀρρενωπὸς γυνὴ, virago, Aristot. de gener. anim. l. 2. c. 5.

Ἄρρητος & ἀῤῥητὸς, stabilis, permanens. Areop.

Ἀῤῥησία, ας, ἡ, sententiam neutram in partē propensius inclinās. Laert. in Pyrrhone Eleēsi.

Ἄρρηκτος, ὁ, ἡ, ἡ, infragilis Ouid. infractus, solidus, firmus, ἀρρηξίης, Iliad. β. ὅσσοι δ᾽ ἄῤῥηκτοι.

Ἄρρην, ενος Θ, ὁ, ἡ, masculus, mas. Plutarch.

Ἀῤῥητύω, conuitiari, λοιδορῶ, Hesych.

Ἄῤῥητος, agrestis, molestus, ἄγριος, δυσχερὴς, Hes.

Ἀῤῥησία, ας, silentiū, taciturnitas, σιωπὴ, Pol. l. 12.

Ἄῤῥητος, nefandus, Soph. Nō dicēdus, Odyss. ξ. ἔστιν ἀφείλετο θυμὸν ἀ ἄῤῥητον ἄμυνον.

Ἀῤῥητουργία, obscœnitas, αἰσχρολογία.

Ἀῤῥήτως, arcanè, inenarrabiliter Liuio, Hesych.

Ἀῤῥητοφόρια, Mineruæ sacrificium vel festū. Hesy.

Ἀῤῥιγόω, lepimentis idoneus, Nicand. in Ther.

Ἀῤῥίγητος, impauidus, ἀῤῥίγητος ὄψις, In Epigr.

Ἀῤῥιγοδὴς, ὁ, ἡ, non obnoxius frigori, Aristot.

Ἀῤῥίζωτος & ἀῤῥίζοτος, ὁ, ἡ, qui est absque radice.

Ἀῤῥιζοβάτης, manibus pedibusque sursum repere.

Ἀῤῥιζος, ον, ὁ, ἡ, ἀῤῥίζωμα, vas vimineum, Arist. πρ.

Ἀῤῥοδὴς, adiutor. Ἄῤῥοπος, immotus.

Ἀῤῥοσύνη, insensum retentio, Hippocr.

Ἀῤῥώξ, acclamatio incitatioque remigum, Hesy.

Ἀῤῥυθμία, discordo, dissono, vt ἀῤῥυθμίη ῥυθμῷ.

Ἀῤῥυθμία, discrepantia Cicer. Galen. ad Glauc.

Ἄῤῥυθμος, incompositus, dissonus. ¶ ἄῤῥυθμος, histrio qui in deceptor agit, Quint. li. 9. c. 4.

Ἀῤῥύπωτος, impollutus Sil. non sordidatus Cic.

Ἀῤῥωδίαστος, quod oppignorari nō potest, Halic.

Ἀῤῥωδιάω, timeo, Herodot. li. 2. horreo.

Ἀῤῥωδία, ας, ἡ, metus, formido, Herodot. ἐς ἀῤῥωδίαν ἀπέκειντο, animo conciderunt veteres.

Ἀῤῥωστέω, ἀσθενῶ, ægroto. ¶ Ἀῤῥώστημα, τὸ, ægritudo, morbus. Ἀῤῥωστία, ας, ἡ, idem. ¶ Ἄῤῥωστος, ὁ, ἡ, ægrotus, languidus, Xenoph. ἀῤῥωστεῖ τὴν ψυχὴν, animo remissus. Ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, ægrotare. Dionys. Halicarn. al.

Ἄρσην, ὁ, ἡ, agnus & agna, Xenoph. & Iliad. γ.

Ἄρσις, εως, componens, aptans, Iliad. ε, ὄφρα σφιν ἄρσις μιχθῇ μάχῃ ἀνδρῶν Κύπριδος ἔργ᾽ δεικτά. ¶ Ἀρσιβρώτης, idem, Hesiod. Ἡ ἄρσις πάσης ἀσκίας μέχρι τοῦ σώματος τὸ Ἀρσιβρώτης πολέμιος.

Ἀρσενικὸν, auri pigmentum, Diosc. li. 5. c. 121.

Ἄρσην, ενος Θ, ὁ, ἡ, masculus, virilis, Odyss. ξ.

Ἄρσις, εως, ἡ, elatio & eucētio, Hesych.

Ἀρτάβη, ης, ἡ, crumena, loculus & arcula, Diodor.

Κισσυβὶς, genus calciamenti muliebris, Hesyc.

Ἀρτάβη, genus mensuræ Persicæ, Herodot.

Ἀρτάμω, trucido, Eurip. ἀρτάμει σὺν δίκῃ.

Ἀρτεμὼν, ὁ, cocus, lanius. Poll. lib. 6. ¶ Lycophr. pro homicida, vide Eustath. in Iliad.

Ἀρτεμὼν, ὁ, laqueus, Soph. in Antigone.

Ἀρτέμων, incumbo, pendeo, ἀρτέμων ἐπὶ τὰς πύλας, Herod. ἀρτέμων ἐς τὸ μέσον, se ad bellū instruebat, Herod. Ἀρτάμενος, pendo, alligo.

Ἄρτιος, ία, ον, sum integer, valeo, Nonn.

Ἄρτιμὴς Θ, ὁ, ἡ, integer, incolumis, Iliad. δ.

Ἀρτιλία, incolumitas, lib. 4. Epigr.
Ἀρτιμαιοδρόμη, Diana ἀπὸ τῶ ταχέως τρέχειν.
Ἀ'ρτεμισία, genus herbæ, Dioscor. li. 3. ca. 127.
Ἀρτεμίσιον, festum, templum, aut statua Dianæ.
Ἀ'ρτεμίσιος, μήν, Mensis Macedonib. Thuc. li. 5.
Ἀ'ρτέμων, ονος, ὁ, artemon, velum nauis maius: Eras. Act. 27. antemnam interpretatur.
Ἀρτιπέδη, ης, ἡ, pani insidians, ἡ βατραχομυία.
Ἀρτήμιον, τὸ, ἀφ' οὗ κρέμεται, appendix, lorum ex quo dependet marsupium, suspensio, Strab.
Ἀ'ρτοπέδιον, genus calciamenti. Suid.
Ἀρτηρίαι, spiritus semota Plin. Gell. spiritus conceptaculum, ἀπὸ τῶ πνεῖν ἄνω καὶ κάτω, Poll.
Ἀρτηριακὸς, quod ad arteriam pertinet.
Ἀρτιᾶν, admirandus, suspensus, Hesych.
Ἄρτι, nuper, nouissimè, Aristoph. in Nebul. ἀλλὰ μὴν ἄρτι γε ἐρωτῶντα συκάμινα, modò interrogabat. Xenoph. in Apol. Socrat. cum præsenti. ἢ ἄρτι διαλέγει; an nunc fletis? ¶ Plato de Legib. ἕως ἄρτι, vsque adhuc.
Ἀρτιάζει, ludere par impar, Aristoph. in Plut. vnde Ἀ'ρτιασμὸς, Aristot. in Rhetor. Ἀ'ρτιάζειν, est etiam præparare, cõponere, κατασκευάζειν.
Ἀ'ρτιος ἢ ὁ ἕστηκώς, Plutar. par impar.
Ἀ'ρτίδιον, τὸ, Æolice, inauris genus, Poll. li. 5.
Ἀ'ρτιγένειος, qui nuper germinauit, Theophr.
Ἀ'ρτιγένειος, ὁ, ἡ, nuper rigatus, lib. Epigr.
Ἀρτιξυρὴς ης, nuper barbam emitto, Theophr.
Ἀ'ρτιξυρὴς, nuper factus: ἀπὸ τῆς ξυρῆς χλόης, barba recens pubescens, In Epigr.
Ἀ'ρτιγόνατος, ὁ, nuper genitus, Lucian.
Ἀ'ρτιγονία, ἡ, nuper genitus, infans, Hesych.
Ἀ'ρτιδιαφορὰ, Iachymis admixcens gaudiũ, Eurip.
Ἀ'ρτίδιον, τὸ, paruus panis, Suid.
Ἀ'ρτιδιδάκτος, qui nuper doctus est. Appian. li. 3.
Ἀ'ρτίδομος, recens extructus, Nonn.
Ἀ'ρτίμετρος, iusta & recta dicẽs, Hesio. in Theog. de Musis: κούρας μεγάλου διὸς ἀρτίμετρους.
Ἀ'ρτίζωμος, perficio, compono, Etym.
Ἄρτιθανὴς, recens mortuus, Nonn.
Ἀ'ρτιμαθεῖν, consentire: Χεν. ἦδη ἠρτιμάθουν Suid.
Ἀ'ρτιλόγχωτος, nuper editus, In Epigr.
Ἀ'ρτιμαθὴς, ὁ, ἡ, nuper factꝰ certior, Eurip.
Ἀ'ρτιμελὴς, rectus in mẽbris, Plat. 7. de Rep.
Ἀ'ρτιπερίσσωτος, ὁ, ἡ, parimpar: ἐκ τῆ φύσεως ἀρτιπερίσσωτος, ex natura parimpari.
Ἄρτιος, ὁ, æqualis, integer, aptus, Iliad. 1. omnibus partibus & numeris absolutus: vnde ἄρτιος ἀπὸ πάντα, 2. Tim. cap. 3.
Ἀ'ρτιπαγὴς εἰς θεὸν ζῆλον, nuper pietati cõnexus.
Ἀ'ρτίπους, & Ἀ'ρτίπους, valens pedibus, Od. 9.
Ἀ'ρτιστερνωθὴς, ὁ, ἡ, nuper egestus seu effossus.
Ἀ'ρτιφερὴς apud Strab. li. 4. articulatè loqui. & Ἀ'ρτίφωνος, qui est lingua absoluta, minimè blæsa, Idem lib. 5.
Ἀ'ρτιτελεῖς recẽs initiatꝰ, μεμυημένος, Pla. in Phæd.
Ἄρτιφυὴς, ὁ, ἡ, nuper natus, apud Cyrillum.
Ἀ'ρτίχυτος, ὁ, ἡ, nuper enixus seu enixa, Cyrill.
Ἀ'ρτίωπτος ἰσοσθενὴς, aspectꝰ recẽs formatus, Nõn.
Ἀ'ρτιφανὴς, qui visum modò recuperauit, Nonn.
Ἀ'ρτίφατος, recens editus, In Epigram. ἀφ' ἑπτὰ νεοκλεμβέας.
Ἀ'ρτιφατὴς, ὁ, nuper interfectus, Hesych.
Ἀ'ρτίφυτος, ὁ, ἡ, recẽs mẽtis, Plat. 7. de Rep.
Ἀ'ρτίφυτος, nuper plantatus, nuper natus, Nõn.
Ἀ'ρτίχρως, ὡς ἀπόλλυται, apud Plat. de Leg. dicuntur qui vtroq; membro perfectè vtuntur.
Ἀ'ρτιχόρευτος, recens choro celebratus, apud Nonn.
Ἄρτιος, modò, nuper, paulò antè, Aristoph. πρὸ ¶ Plato, ἀρτίως εἶπον, nuper dixi.
Ἄρτιτε, τὸ, breuissimo tempore perfecta, Varr.
Ἀρτολάγανα, specimẽ adducti frumenti, Poll. li. 6.
Ἀρτοθήκη, ης, repositoriũ panis, panariũ Varr.
Ἀ'ρτοκόπος, ὁ, ἡ, pistor & pistrix, pinsitor Varr. Herodot. lib. 1. ¶ Ἀρτοκόπιον, ου, τὸ, pistrinum.
Ἀρτοφάγος, cibus pane & carne constans, Pers.
Ἀρτολάγανα, apud Ath. li. 3. genus edulii delicati.
Ἀρτοποιεῖν, in panes cogo. Ἀ'ρτοποιὸς, pistor.
Ἀρτοποιία, panificiũ Cels. Plin. pistura, Xen. Χεν ἐν ἀρτοποιίᾳ πωλοῦσε πλείονα πέντε διβόλου. Ἀρτοπώλιον, officina in qua ars pistoria exercetur Et vas in quo panis excoquitur, quod & Ἀ'ρτοπῶλιν vocat. Poll lib. 10. artoptã dixit Plaut.
Ἀ'ρτοπώλιον, ου, τὸ, forum vbi pistor panes vẽdit, Athen. li. 3. ¶ Ἀρτοπώλιον, vero, pistrinum.
Ἀ'ρτοπωλὶς, ίδος, ἡ, quæ panem vendit, Aristoph.
Ἄρτος, ὁ, panis: Ἄρτος καὶ ἰχθὺς, Lucian. De panum generibus vide Athen. li. 3.
Ἀρτοτρώξ, ῶγος, ὁ, ἡ, vescor pane.
Ἀρτοφαγεῖν, ἡ, ὁσον πρὸς, cibo pane, Xenoph. 6. παιδ.
Ἀρτοφάγος, pane vesci apud Aristoph. & Poll.
Ἄρτυμα, condimentum, Hom. Ἄρτυσις, idem.
Ἀρτυμαστὴς, ὁ, habens vsum cõdiendi cibos.
Ἄρτυνα, quidã magistratus Argiuorũ, Thuc. li. 5.
Ἀ'ρτυσίαμβος, paro, Ilia C. πυκασθὲν ἀρτυσίαν τε ζωλίαν.
Ἀ'ρτύω, ὑπο, π. υκνὸς, condio.
Ἀ'ρτύω, pendeo animi & spem meam in aliquo collocatã habeo, Herodian. li. 4. ἤρτυ) πάσαι ἡ ἐλπίδες ἀρχὴ ἦν ἐμοὶ ἐς ἀδελφὸν ἡ ἐς πάντας.
Ἄρυα, nuces auellanę, ἤτοι κάρυα κάρυα, Hes.
Ἀ'ρύβαλος, mar supium, Aristoph. in Equitib.
Ἀ'ρύσασθαι, & ἀρῦσαι, haurio: Aristoph. πρὸ ὑδάτων ζωτίοις ἀρύσθαι ἀφύσσειν, aquas aureis situlis hauriris.
Ἀ'ρυστὴρ, & ἀρύστειρα, & ἀρύστειρα, & ἀρύταινα, ἐπὶ τῶ ἀρύεσθαι, cyathorum sunt genera, Athen. lib. 10.
Ἀ'ρυσμία, indecorè ago, ἀκοσμῶ, Hesych.
Ἄρυτηρ, ῆρος, ὁ, genus vasis, hausti ũ Lucret. li. 5.
Ἀ'ρυστὸς, haustus citra respirationem, Hesy.
Ἀ'ρύτω, haurio, Plat. de Leg.
Ἀρχάγαθοι, reges, apud Spartas, Plut. in Lyc.
Ἀρχαϊκὸς, ὴ, όν, vetustꝰ, antiquitatis studiosus: ¶ Aristop. πρὸ ἀρχαϊκῶς ἀχαϊκὸν, respirs vetusta, ἀρχαϊκῶς, ἀκριβῶς. Ἀρχαίως, prisco more, & frustè.
Ἀ'ρχαιογονία, ας, ἡ, prima origo, antiquitas, Basil.
Ἀ'ρχαίγονος, primigenus Varr. Aristot. de mund.
Ἀρχαιολογία, antiquorũ vtor oratione, Thuc.
Ἀρχαιολογία, historia de rebus antiquis, Ioseph. 1.
Ἀρχαῖον, sors, vsura, Demosth. πρὸς ἀρχαῖον. ¶ Interdum ipsum patrimonium, Idem πρὸς Κολῶτ.

Κρχαῖος

Ἀ'ρχαῖος, ου, ὁ, antiquus, priscus, ἀρχαῖος ἱππότης, Xenoph. ¶ Item pro desino & italico, Aristop. πρὸ οὐ πάλαι ἀρχαῖος, obsoletus. Plat. Euthyc. ἀρχαῖος εἶ τῶ Μίνως. ¶ Et apud ipsum in Hippia minore ἀρχαῖος simplex. ¶ ἀρχαῖοι κρατοῦντες, decẽti principatu, Herodot. ¶ ἐς τ' ἀρχαῖον, in pristinum statum, Aristoph.
Ἀ'ρχαιότης, ητος, ἡ, antiquitas.
Ἀρχαιοτρόπος, ου, ὁ, qui est antiquis moribꝰ: ἀρχαιότροπα ἤθεα, prisci mores, Thucydid. Hinc lic. Ἀρχαιοτρόπια, prisca viuendi forma.
Ἀ'ρχαιρεσία, ας, ἡ, electio principum, comitia, ἀρχαιρεσίαις χειροτονεῖν ὑπατικὰς ἀρχὰς, Plut. in Pub.
Ἀρχαιρεσιάζειν, ῶ, ambio magistratum, & præsentio Lin. Plut. in Oth. ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ ὄθωνος. pro Othone ambientes. ¶ Item comitiis interesse, Idem de Cæsare, ἐς τὸν πάλιν ἐξ ἀρχαιρεσίας χρόνον ἀπαντῶντας. ¶ Aliquando ceco in comitiis magistratum, Idem in Camillo, διδόντες τὴν ἀρχὴν ἐν ἀρχαιρεσίαις τοῖς πλέθεσι ἀρχαιρεσιάσασι.
Ἀ'ρχαιότης, antiquitas, inueterata ignoratio, Bud.
Ἀ'ρχαϊκῶς, antiquè, simpliciter, Demosth. πρῶτον.
Ἀ'ρχαῖος, priscus, primigenus, author ge. ceris, li. 3. Epigr. ἀνάγκες ἀρχαίοιν ἐκτελέσε μορφαν.
Ἀρχεῖον, ου, τὸ, proprie domus principis, aut magistratuum, Aristot. 2. πολ. Hinc factum est, vt cella in qua instrumenta publica quasi in Principis custodia reconduntur, Archium appelletur, Vlpian. l. 9 §. 1. D. de pœnis. Ciceroni est tabularium.
Ἀρχειοφύλακες, custodes tabulariorum.
Ἀρχέκακος, ὁ, author malꝰ Iliad. 1. πατήρ τοι πάσης ἐστὶς Ἀρχεκάκης.
Ἀ'ρχέδικος, poꝑ uli rector, Aristoph.
Ἀρχεδουλεῖν, parere, subditum esse, regi, Soph.
Ἀρχέτυπος, ὁ, exemplar, Aristot. de mundo.
Ἀρχεύω, ὁ, ὦσω, impero, præluceo, Dativ.
Ἀ'ρχήγετις, imperatus choro, choragus. Eurip.
Ἀ'ρχηγέτης, in tium ἀρχὴ καὶ ἀσίας, Plat. in Crit. principium mouendi Cicer. in 1. Tusc. ¶ Item magistratus, imperium, principatus, ἀρχὴ ἀνθρώπων, in homines imperium, Xen. ¶ Ἀ'ρχὴ, genus apis sine spiculo, Hesych.
Ἀρχηγεῖται, incipere, auspicari. Sophocl. in Electr.
Ἀ'ρχηγέτω, impero. Ἀ'ρχηγέτημι idem.
Ἀ'ρχηγὸς, ὁ, ἡ, dux, ὁ ἀρχὼν, Herodot.
Ἀρχηγέτις, ductrix, Plutarch. patrona Cicer.
Ἀ'ρχήγιον, τὸ, principium.
Ἀρχηγὸς, ὁ, ἡ, author, princeps, præses: ἡ τῆ γλώσσης ἀρχηγὸς, Isocr.
Ἀρχῆθεν, & τῆθεν ἀρχῆ, primùm, primitꝰ Varr. Plat.
Ἀρχῆιτης, imprimis. Ἀρχὴ, principatꝰ, Poll. l. 8.
Ἀρχιγένων, ονος, ab Ἀ'ρχιγένω, deducto verbo, qui principatum tenet fabrorum scilicet, in opificiis publicis & regijs. In l. 5. C. de Episc. audi. Hotom. ibi legendum censet Archigerontes pro archigerontes.
Ἀρχιγραμματεῖς, έως, ὁ, scribarum præfectus.
Ἀρχιδεσμοφύλαξ, ακος, princeps carceris.
Ἀρχίδικος, qui præest causis & iudiciis, Demosth.
Ἀρχίδιον, τὸ, imperiolum, Aristoph. in Auib.
Ἀρχιερατεῖον, genere pontificatũ. Ἀρχιερατεύειδε.
Ἀρχιερεύς, ίως, ὁ, pontifex, summus sacerdos.
Ἀρχιερωσύνη, ης, summum sacerdotium.
Ἀρχιεσωνίτης, præpositus Eunuchorum, Ezech. 2.
Ἀρχιζύγης, præpositus vitæ mitium, Areopa.
Ἀρχίζωνος, præbens vitæ mitium, Areopa.
Ἀρχιθέωρος, præfectꝰ ludorũ & spectaculorũ, Aristo. 4 Eth. vel potiꝰ factorũ, Demo. Interp.
Ἀρχικάκος, antiquꝰ fur. Ἀρχικλὴς, princeps furũ.
Ἀρχικός, ὴ, όν, principalis, principii naturam habens. ¶ Propriè principis dignitatem præ se ferens. ¶ Ἀρχικὴ ἀνδρεία, imperatoria fortitudo. Arist. in Polit.
Ἀ'ρχιλῃστεύων, princeps latronum.
Ἀ'ρχιμάγειρος, Iuuen. magister coquorum.
Ἀρχιμανδρίτης, Archimandrites dicitur cœnobiorum præfectus. l. 4. C. de summa Trinit.
Ἀρχίμιμος, mimorum, i. eorum historiorum quæ lienos gestus imitando dicebant principes, Iulian. in l. 25. D. de ope. liber.
Ἀρχιποίμην ῶ, ὁ, princeps pincernarum, Plut.
Ἀρχιπρύτανις, ὁ, princeps familiarum, Iosue 21.
Ἀρχιποίμην, ένος, ὁ, princeps pastorum, 1. Pet. 5.
Ἀρχιστάσιον, bibendi principatus quem sortiebantur talorum iactu Horat. 2. Carm. Ode 7.
Ἀρχιστράτηγος, magister militiæ, 1. Samuel. 12.
Ἀρχισυνάγωγοι, i. principes synagogæ, Act. 13.
Ἀρχισωματοφύλαξ, præcipuus custos corporis, 2. Samuel. 28.
Ἀρχιτεκτονεῖν, architectari Cicer.
Ἀρχιτεκτονικὴ, architectura, Aristot. lib. 6. Ethic.
Ἀρχιτέκτων, architectus, machinator Cicer. architecton Plauto. transfer sumitur, pro principe sceleris Cic. pro Cluen. ex Demosth.
Ἀρχιτελώνης, princeps publicanorum.
Ἀρχιτελωνεῖον, Architrelinus, is qui præest apparando conuiuio, Ioan. 2.
Ἀρχιφυλὴ, principes tribuum, Deut. cap. 29.
Ἀρχιφύλαξ, qui archio, i. tabulario præsunt. Arcad. l. vlt. § 1 D. de munc. & hono. (plant.
Ἀρχεγενὴς, ὁ, ἡ, primigenius, Aristot. 8. de hist.
Ἀρχέδικος, lycophanta, quadruplator.
Ἀρχιλαμπὴς, ὁ, ὁ, qui vt dignitatem consequatur splendet & nullum non ambit, Etym.
Ἄρχομαι, ξομαι, incipio, exordior, Ἀρχεῖ τῶν ἀρχῶν, Plat. in Timæo ἀρχόμενον ἐκ τῆς ἀρχῆς, Xenoph ἀρχόμενος ἐκ τῆς, Plat de Leg. ἀρχόμενος ἀπὸ τῶν, Demosth. ¶ Item pro ἀγωνίζομαι, præsum, impero, Iliad. ἐπάρχων αἰγιαλοῦ τε καὶ πρόχοιτε ὑμάλιος. ¶ Item pareo, obedio, Plat. in Timæo, ἀρχόμενα φύσει βέλτιον ὑπὸ νοῦ τοῦ κρείττονος, Cicer. minori parere maiorem: Hinc Ἀ'ρχόμενος, ὁ, ἡ, subditus. ¶ Item veniens, inciens, Aratus ἀπὸ ἀρχομένοιο, ineunte æstate.
Ἀ'ρχὸν, ὁ, princeps. ¶ Item anus intestinũ rectum, apud Aristot. in 4. de Gener. anim.
Ἀ'ρχὸς, ὁ, pelio, δικαίου.
Ἄρχω, ξω, principium & origo sum, incipio. ¶ Cum genit. Thucyd ἦσαν ἀπ' ἐμπορίου τοῦ Ἰλλυρικοῦ μέχρι Κρουνῶν. ad ἐξῆς, principiũ erat. Ἀ'ρχόμενος, ὁ, ἡ, qui prior lacessiuit aut percussit,

Demosth. κ᾽ βλάπτου. ¶ Τιθ cum infinit. Iliad. ἀ, ἦος᾽ ἀχαιοῖς. ¶ Item cum particip. Iliad. ζ, ἐμὲ δ᾽ ἄνεχ᾽ ἀχαιοῖσιν. ¶ Item dominor, præsum, ὡμὶν δ᾽ ἄλλων ἀρχαὶ δέδοται, vobis aliis in rebus imperat, Plutar. in Fabio.

Ἄρχων, princeps, dux, archon dixit Cicer. li. de Fato. ¶ Pro authore & causa, Soph. ὦ᾽ ὀνείδισε ἀρχὴν κακῶν πημάτων, tempus illud causa fuit malorū. ¶ ἄρχοντες καὶ ἀρχὴ πόλεων, ciuitatum primores, Thuc. ¶ Iurisconsul. pro quouis magistratu ponunt, in l. 48. D. de Iud. ex Aristot.

Ἀρχίνεκρος, qui præest emptioni cuiuis, Etym.

Ἀρμόττει, ῶ᾽ ἔοικε, congruo, apto.

Ἀρωγὴ, ἧς, ἡ, remedium, auxilium, Iliad. ξ. ζῶόν τε καὶ ἀρωγόν.

Ἀρωγός, pro ἀρωγός, ὁ, ἡ, defensor, auxiliator, Quint. adiutor, Soph. πόθεν ἀρωγὸν δὲ αἴσομαι.

Ἄρωμα, ατος, τὸ, odoramentum, vnguentum, odor: Sed ἄρωμα. legumen, aratio, ἀρώσιμα.

Ἀρωματίζω, suauem odorem spiro, Aphr. li. 1. Probl. ὁ τῶν ὀπῶν κάνναις ἀρωματίζει.

Ἀρωματίτης λίθος, Aromatites vinū. Plin. l. 24. c. 16

Ἀρωματώδιος, ὁ, ἡ, odorat⁹, aroma redolēs.

Ἀρωτία, ἡ, arbor, mespilus, Dioſc. lib. 1. ca. 170.

Α Σ

Ἄς, vsquequo, ἕως, ὅπως μὴ χρεὼ σῦ.

Ἀσαίζω, tristari, λυπεῖσθαι, Hesych.

Ἀσαλαμίνιος, ὁ, expers rei nauticæ, in Ranis.

Ἀσαλὴς, cōtumelia, contemptus, iniuria, Hesyc.

Ἀσάλευτος, ὁ, ἡ, incōcussus, immobilis, Epigr.

Ἀσάλματος ὕπνος, nox intēpesta, μεσονύκτιος, Sop.

Ἀσάμινθος, ὁ, ἡ, cyphi genus, & solium balneatorium, lauachrū, Odyſſ. ε. Ἐν δ᾽ ἀσάμινθον ἔβαινε. Inter. ἀντλία, λουτρόν. Est & ναῦς, Poll.

Ἀσάμινθος, ὁ, balneum domeſticum, labrum.

Ἀσαμίσκιον, τὸ, puppis meditullium, Poll. li. 1.

Ἀσαπὴς, ὁ, ἡ, non obnoxius putredini.

Ἄσαρκος, non carnosus, gracilis, Ariſtot.

Ἄσαρον, ἀσάρου, quod & νάρδος ἀγρία, i. ſylueſtris nardus, baccar Virg. Dioſc. l. 1. c. 9. Plin. 12. c. 13.

Ἀσάρωτον, τὸ, pauimenti genus artificioſis picturis elaboratum Statius l. 5. Syluar. 3.

Ἀσάφεια, ας, ἡ, obſcuritas, incertū Papin. ¶ Item eſt ppriū ſortis, apud Emped. Plut. ἀσάφειαν ἄνδρα.

Ἄσαφὴς, ὁ, ἡ, obſcurus, incertus, cæcus.

Ἀσβέστου, ὁ, ἡ, inextinctus, ἀσβέστου πῦρ. ¶ Item multus, immēſus, Iliad. ἀ. ἀσβέστους δ᾽ ὀρυμαγδὸς ὄρωρε. ¶ Eſt etiam Dioſcor. calx viua.

Ἀσβόλη, & ἄσβολος, fuligo, fauilla, Aphr. li. 2. Probl. ¶ Ἀσβολόω, fuligine inficio, polluo.

Ἀσβολίδης, Ἀσβολόδης, Ἀσβολώδης, fuliginoſus.

Ἀσεβέω, ἐσω, impius ſum, ἀσεβῶ εἰς τὸν θεόν, Herodot. Idem, ἀσεβεῖν πρὸς τοὺς ἱρεῖς. ¶ εἰς τὸν ὅρκον ἀσεβεῖν, iuſiurandum violare, Herodia.

Ἀσεβὴς, ὁ, ἡ, impius, nefarius, ἀσεβέστερος Plutar.

Ἀσεβίζεσθαι, αἰσχυνθῆναι, ſepeſ, Etym.

Ἄσειρος ἵππος, equus non vinctus, ſine habenis.

Ἄσηστος, ὁ, ἡ, inconcuſſus, Chryſoſt.

Ἀσελγαίνω, λασκιῶ, lasciuus ſum, inſolenter ago, libidinor Suet. Etym. Ἀσέλγεια, idem, Plat.

Ἀσέλγειαι, petulantia, inſolentia, laſciuia: ἀσελγεῖαι τῆς διαπύρου, luxus ſumptuū, Æſchin.

Ἀσελγὴς, ὁ, ἡ, impudicus, laſciuus, ἀσελγέστερον τῶν ἄλλων, Lucian. ¶ ἀσελγὲς ὑπερηφανίας, Eupolis apud Poll. li. 1. violentus, Cic. Ἀσελγέστατος, cornibus laſciuiens.

Ἀσελγομανίως, per laſciuiam inſaniō, Lucian.

Ἀσελγῶς, inſolenter, petulanter, laſciuē, ἀσελγῶς ὑβρισμένος λακιδόσυνα, Hoſcr. libidinoſe Cicer. Ariſtoph. in Plut. πάντες εἰσὶν ἀσελγεῖς.

Ἀσέληνος, ſine luna, ἐξ ἀσελήνου, Polyb.

Ἀσεμνόγαμος, ὁ, ἡ, inhoneſtus, fœdus Ariſtot.

Ἀσεμνόμυθος, ὁ, ἡ, impius. Ἀσέμνια, ων, ſordes, moleſtia, animi ægritudo, detrimentum.

Ἀσεμνία, Heſ. ἀκαθαρσία, angor, animi mœſtitudo.

Ἀσήμαντος, ὁ, ἡ, nō ſignatus, incertus, Etym.

Ἄσημος, ὁ, ἡ, ſine ſigno, ἄσημον ἀργύριον, nō percuſſū, nō ſignatū Epig. ¶ Item ignotus, ignobilis: ἄσημα ἐφθέγξω, obſcure loqui, Herodot.

Ἀσήμων, ονος, ὁ, ignobilis. Ἀσηρὸς, impurus.

Ἄσηπτος, incorruptus, non putreſcens, Gaz.

Ἀσηπὼς, ſine putredine & teredinibus.

Ἀσθένεια, ας, ἡ, debilitas, mala valetudo, Plato in Epiſt. σκέπαντες μὴ ὅτι οὐκὶ ἀδύνατα τῶν πάλαι στρατιωτῶν.

Ἀσθενικὸν, ἡ, ὁσον, ἐγκρότο, lāgueo, Iſo. ἀσθενῶν ἀσθένειαν. Ἀσθένημα, imbecillitas, morbꝰ, infirmitas.

Ἀσθενὴς, ἐστὶν ὁ, ἡ, ὁ δὲ βίος ἀσθενὴς τῷ σώματι, Plat. 2. de Rep. ¶ Ἀσθενὲς ὕδωρ, ὁ, ἡ, valetudinarius.

Ἀσθενόριζος, imbecilla radice hærens.

Ἀσθένωσα, ἀσω, infirmū reddo, debilito: Accuſ.

Ἀσθμάω, ἀσω, τὸ, anhelatio Plin. ſpirandi difficultas, anhelitus, flatus. 2. Argon.

Ἀσθμαίνω, & Ἀσθμάζω, μ. ασῶ, anhelo, difficultate ſpirandi laboro, cum ſingultu palpito.

Ἀσθματικὸς, ὁ, ἡ, ſuſpirioſus, anhelus Virgil. ἀσθματικὴ νοῦσος, Dioſco. l. 4. c. 2. 147.

Ἀσιὰς, prior citharæ forma, Plut. in Muſic.

Ἀσιὰς, ἀδος, ἡ, citharæ triplicis chordæ, Etym.

Ἀσίδησις, abſque ferro, ἀσίδητος χολὴ, Epigr.

Ἀσίδητος ὕμνος, hymnus luctuoſus, Eurip.

Ἀσιτοποιὸς, delicatioris cibi minimè appetens, Plut. in Lycurg. de Spartanorum filiis.

Ἀσίλλα, ſiſcina, & vas vimineum, Ariſtot. lib. 1. Rhet. ex quodam Epigr. Olympionico.

Ἄσιτον, herba, Theophr. l. 2. c. 25. de Cauſ. plant.

Ἀσιτοποιὸς, ὁ, ἡ, innocuus, non nocēs, Actiué. Herodot. lib. 1. illæſus: ἀσιτοποιὸς βίος, Epigr.

Ἄσιτος, ſine noxa. Ἀσιτοποιὸς, ſepes.

Ἀσκάλαβος, Dioſcor. li. 5. cap. 142, & Galen. Simplic. lib. 9. ſed & Celſ. lib. 4. cap. vltim. Item Plin. 2. cap. 96.

Ἀσκέρα, genus ſocuſtæ, Dioſcor. lib. 2. cap. 57.

Ἄσκης, ὁ, ἡ, limus, cœnum. ¶ Item nomen auis.

Ἀσκία ἀθηνᾶ, Minerua aſiſia, Herodot.

Ἀσκησία, ſcilicet, inedia, abſtinentia cibi, eſuries.

Ἀσκητὸν, cibo abſtinere, Gal. ad Glauc. Hinc Ἀσκησία & ἄσκητις, inedia: ἀσκητικὸς, cibi abſtinens.

Ἀσκιτικὸς, ὁ, ἡ, ſciunus, impaſtus, Sophocl.

Ἀσκίων, calciamentū Atticū Gaz. li. 3. Gram.

Ἀσκλαβὸς, ὁ, & Ἀσκαλαβώτης, ὁ, ſtellio, Ariſtoph. in Ran. & Ariſtot. lib. 9. de natura anim.

Ἀσκάλαφος, aſcalaphus auis, Ariſtot. l. 2. anim.

Ἀσκαλὴς

Ἀσκαλὴς, ὁ, ἡ, σκληρὸς, Etym. durus, aſper.

Ἀσκαλίζω, claudicare. Ἀσκαλὸς, impurus.

Ἀσκαλώπης, κακοῦ εἴδους ἀνὴρ, πάντοτε, illaborat⁹.

Ἀσκαλώπης, gallinago, Ariſtot. li. 9. Anim.

Ἀσκαμωνία, herbæ genus, Aphr. in prol. Probl.

Ἄσκανδις, nuntius. Ἀσκανία, indignatio, Heſych.

Ἀσκανδύη, ἧς, ἡ, ſcamnum, lectulus, grabatulus, Ariſtoph. πρὸς ¶ Li. Epigr. pro ſepulchro.

Ἀσκανδυλιμαῖος, ὁ, ἡ, inconſtans Gell. Ariſtoph. in Equit. ἀλλ᾽ ἐστὶ γὰρ ἀσκανδυλιμαῖος. ¶ Ἀσκανδυλιμαῖον βλέποντας, Lucian. immotis & fixis oculis intuentes. Ἀσκανδυλιμαῖος, idem. ¶ Hinc Verbum Ἀσκανδυλιμαῖν.

Ἀσκαπὴς, immobilis. Ἀσκαρίζω, ſaltare.

Ἀσκαρὶς, ίδος, ἡ, ſtipula Gaza. interp. lumbricorū minorum ſpecies apud Hippocr. Gal.

Ἀσκαρὶς, crotala, & genus calciamenti, Heſyc.

Ἀσκαρὶς, ίδος, ἡ, baculus, σφεντόνη, Heſych.

Ἄσκεια, cultus, θρησκεία.

Ἀσκελὲς, ὁ, ἡ, ἀσκαλὲς, aſſiduè, valde, Odyſſ. ἀ.

Ἀσκελὴς, ὁ, ἡ, cruribus carens, Plat. in Timæo. ¶ Item aſſiduus, vehemens, aſper, Odyſſ. ν.

Ἀσκέλυφος, impolitus, non exaſciatus, Sophocl.

Ἀσκεπὴς, non operculatus, Colum. apertus.

Ἄσκεπτος, ὁ, ἡ, & Ἀσκεπὴς, non tectus.

Ἀσκεπτος, inconſideratus, Ariſtot. in Pol.

Ἀσκέρας, Atticū calciamentum hirſutū, Poll. l. 7.

Ἀσκευὴς, & Ἀσκεύαστος, ὁ, ἡ, imparatus, Poll. l. 10.

Ἀσκήθευτος, non excuſſus, nō perſcrutatus, non expilatus, Strab. de Corinthi euerſione.

Ἀσκηθὴς, μ. ἀσω, & Ἀσκήθομαι, exerceo, ἀσκεῖν τὰ ἀγρικὰ, Xenoph. πρὸς πάντα ἀσκούμενος, Lucian. ἀσκεῖν δεῖ τὸν ἀγαθὸν ἡνίοχον, Hoſcr. ἀσκεῖν μείζω, Xenoph. ἀσκεῖν εἰς ἀρχὴν, Demoſth. ¶ Ἄσκημα, τὸ, & Ἄσκησις, εως, ἡ, exercitatio.

Ἀσκησίδιος, ὁ, ἡ, illæſus, incolumis, ἀσκησίδιος ἐστὶν & Ἀσκήθης, Iliad. ν, εἰς ἑταίρους ἐλθὼν ἀσκησίδιος.

Ἄσκηρος, genus caſtanearum. Heſy. (Ἀσκὶς, ὑγρὸς.

Ἀσκητήριον, gymnaſiū, locꝰ meditationis, Baſil.

Ἀσκητὴς, οῦ, ὁ, certator, pugil, Plat. li. 3. de Rep.

Ἀσκητικὸς, exercitationi vacans, Plat. de Leg.

Ἀσκητικῶς, ὁ, ἡ, diligenter elaboratus, exercitatus, Plutar. in Lycurg. ¶ ἀσκητικῶς, Xenoph. ſunt quæ exercitationē cōſequi poſſunt: ἱππικὰ δὲ καὶ τὰ τοῦ κυνὸς καὶ τὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἡνίοχου ἴδιά ἐστιν.

Ἀσκήτρια, monialis in Pandect.

Ἀσκίδιον, ventriculus. Ariſtop. Ἀσκίον, Euſt.

Ἄσκιος, ὁ, ἡ, vmbra carens, ἄσκιον.

Ἄσκιπων, ſine baculo, qui ſine baculo graditur.

Ἀσκὶς, ίδος, ἡ, ſpecies aquæ interutis, in qua plus eſſe humoris promit, ſpiritus autem minus.

Ἄσκλα, ας, ἡ, exercitium, ἀσκλαι, Heſych. (li. 1.

Ἀσκλάπιον, ſeu ἀσκλαπιεῖον, feſta Æſculapii, Poll.

Ἀσκληπιὸν, ſeu ἀσκληπιεῖον πάνακες, Panace Æſculapia, genꝰ herbæ, Theoph. l. 9. c. 1. hiſt. pl.

Ἀσκληπιὸς, æquilaterus, ἰσόπλευρος, Democrito.

Ἀσκομιδὴ, ἧς, ἡ, marſupium: ex ἀσκὸς & πέμπω, Suid.

Ἄσκοπος, ὁ, ἡ, inconſideratus: ἀσκοπώτερον ἐξενεγκεῖν, nullo propoſito ſcopo. Lucian.

Ἀσκοπεῖν, Ioſeph. inconſiderate, inconſulte.

Ἀσκοφόρια οἶνος, vter vini, vas vinarium, Poll. l. 10.

Ἀσκωλίαζειν, inconcuſſus, ἀσκωλίαστος.

Ἀσκὸς, οῦ, ὁ, vter vtris, vrna, ſollis, Iliad. γ, ἀσκὸν οἰὸς, in vre caprino. ¶ Ariſtoph. πρὸς. pro corpore accepit, ἀσκὸν ἐδέρσω. τὸ σῶμα εὐλόγει.

Ἀσκότιστος, ticini, κυνηγέσιον ἔστιν, ἐν ᾧ στένωσις, Heſych.

Ἀσκοῦς, ὁ, illæſus, incolumis, ſanus, Etym.

Ἀσκωλιασμὸς, catnus verſæ, Heſych.

Ἀσκωλιαστὶ, inani metu terrore. Suid.

Ἄσκυρος, quercus infructuoſa apud Heſych.

Ἄσκυτος, herba: vide in dictione Τασκία.

Ἀσκωλίζω, & ἀσκωλέω, ſuper vtres vno pede ſaltare, Ariſtoph. in Plut. ἀσκωλιάζει τε τοῦδε πρὸς τῶν αἰδοίων: ad quod alluſit Virgil. 2. Georg. *Mollibꝰ in pratis vuitor ſaliere per vtres.* ¶ Ἀσκωλιασμὸς, ὁ, ipſa eſt ſaltatio. ¶ Ἀσκωλιασμὸς, τὸ, feſta erat illius ſaltationis, Poll. 2.

Ἀσκωλὶς, ίδος, ἡ, leue, politum.

Ἀσκωμὶς, ίδος, ἡ, pellis qua inuoluitur remi, qua parte ſcalmo incūbunt. Ariſtop. Inter. in Ran.

Ἄσμα, cantilena, carmen, ἄσμα ἐγκώμιον. Lucia.

Ἀσματοποιὸς, dicuntur poetæ dithyrambici, flexuoſis carminibus vtentes, Ariſtoph. πρὸς.

Ἀσμένιστος, lubēs⁹: ἀσμενιστὶ: Plat. li. 1. de Rep.

Ἀσμενίζω, libens accipio ἀσμενίζειν ἰδίως, Plutar.

Ἀσμενὴς, ὁ, ἡ, libens, auidus, volens ἀσμενὴς γένοιμ᾽ ἄν, libenter eſſem, Demoſth.

Ἀσμενῶς, ὁ, ἡ, libenter. Ἀσμενέστερον, Laert.

Ἄσοφος, inſipiens. Ἀσοφία, inſipientia, Poll.

Ἀσπάζομαι, ἀσοῦμαι, ſaluto: non eſt ſimpliciter ſalutare, ſed oſculo & complexu excipere, Erasmo. Plut. in Rom. ἀσπάζομαί σε τῇ ψυχῇ. Idē in Pericl. ἀσπάσασθαι μὲν ἥκασιν ἐπὶ τῷ καταπλεῦσαι. ¶ Item gratulor, amplector, ἀγαπῶ, Plat. de Rep. ἀσπάζεσθαι τὰ χρήματα, amare opes.

Ἀσπαίρω, μ. ἀρῶ, tremo, ſingultio, palpito.

Ἄσπαλαξ, ακος, ἡ, talpa, ἀσπάλακες τυφλίττουσι. Suid.

Ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, piſcator. Ἀσπαλία, piſcatio.

Ἀσπαραγίζω, aſparagi ſplantatiū, ſine planta ipſa eū ſua cæſpite, Theop. l. 4. de hiſt. c. 13.

Ἀσπάραγος, peculiariter ſignificat plantam fœmiculi foliis vulgò aſperos. ¶ Refertur ad omnes fere teneros caulículos quum augeſcunt, Gal. li. 2. de Alimen.

Ἀσπαίρω, μ. ἀσω, tremo, palpito, Ariſtot.

Ἄσπετος, ὁ, ἡ, inſtemmatus Virtuu. Odyſſ. ἀ.

Ἀσπάσιος, gratus, delectabilis, optatus.

Ἀσπασμὸς, ſalutatio Cæſ. & Plin.

Ἀσπαστὸν, libēter, ſanctè. Odyſſ. ξ. κείμεθα δ᾽ ἀσπαστὸν ἐν ὄμβρῳ καὶ χιόνι. Heſio. ἀσπαστὸν ἐν δίκῃ εἶναι καὶ σοφόν.

Ἀσπασμὸς, ὁ, ſalutatio, amor, φιλοφρόνησις. ¶ Plat. de Leg. oblectamentū, alluſio, blāditia.

Ἀσπαστὴς, gratior, acceptior, Herodot. li. 1.

Ἀσπαστὸς, gratus. ¶ Ἀσπαστῶς, lubenter, Heſio.

Ἀσπασμὸς, ὁ, ſalutatio, amicitia, Callimach.

Ἀσπείσεθνος, irreconciliabilis, ἀσπονδὸς.

Ἀσπερμία, ας, ἡ, nullum ſemen producens.

Ἀσπερὲς, ἰδιοσέλινον, ſedulò ſine eſſas ter, Odyſſ. ἀ.

Ἀσπετος, ὁ, ἡ, multus, immenſus, Odyſſ. ξ. 38

Universidad de Deusto
Biblioteca

οὐ ξωὸ γ' ὣσ ἄκοντος, census ingens.
Ἀσπιδοπόλας, ὁ, ὁ, q. clypeū abiecit, Aristop. ¶Ité Ἀσπὶς, scutorum sinus ex plicaturis, πτυχή. ¶Ité pars quæ ad puppim vergit, Hesych.
Ἀσπίδιον, scutatus Cicer. clypeatus Virg.
Ἄσπιδίσκη, curruatura quædam in curru, Poll.l.1.
Ἀσπίδιον, ου, τό, & Ἀσπιδίσκιον, τό, & ἀσπιδίσκος, ὁ, scutulum Cicer.
Ἀσπιδιώτης, ὁ, scutatus, bellator, Iliad.Β.
Ἀσπιδόβλητος, ab aspide ictus.
Ἀσπιδοδόκιον, in quo clypeus defigitur, Suid.
Ἀσπιδοφόρος, Poll.lib 7. scutarius Plauto.
Ἀσπιδοφάγος, q. vescatur aspidib⁹, Gal.2.ad Glau.
Ἀσπιζω, ισω, clypeo me defendo. Accus.
Ἄσπιλος, ὁ ἡ ὁ, non distinctus maculis, Epigr.
Ἀσπὶς, ίδος, parma, scutū rotūdū: acies clypeata, Xen. ¶Ité serpentis genus, Dion.in Aug.
Ἀσπὶς, ίδος, ὁ, scutatus, defensor, φύλαξ πόλ., Sophocl. (ζῶν.
Ἄσπιστος, scutatus ¶Homer. ἀσπιστῶν i. pro σπ.
Ἄσπλαγχνος, timidus, abiectus, apud Soph.
Ἄσπλαιον, τό, medicamentum ad curanda lienis vitia. ¶ item herba, Dioscor.li.3.ca.151. ¶ Ἄσπλανα, τα, odora:
Ἄσπονδος, non seruo pacem, rescindo fœdera.
Ἄσπονδος, ὁ ἡ ὁ, insidus. ἄσπονδος πόλεμος, bellum irreconciliabile. Eurip. ἄσπονδος πρὸς πάλαιστον. Ἄσπονδοι, sine fœdere.
Ἄσπορος, sine semine, sterilis, insatiu⁹ Plin. Luci.
Ἀσπουδί, negligenter ἀσπουδὶ, idem, Polyb.
Ἄσπρος, ὁ, cerrus species quercus, Theophr.li.3.
Ἀστε, Iliad.ά. τα φοβεῖσθαι ἀσ' ἐπιλοίσθια, quecunque velis. Ἀστε, cū spiritu tenui, quæda πτά.
Ἀστέγανος, ον, ας, minutus aſsis, quasi dicas teruntiosū, Matth.19. Vtitur Plutar.in Camil.
Ἄστυ, prupè, Hesiod. ἐν χιόνι ἄστυ βεβῶτες ¶ χιονοπελὼ πόλει, proximè nubes, in Epigram.
Ἀστυάδης λίθος, Assyrius lapis, Dioscor.li.5.
Ἄστω, pro ἄξαμι, i. mouco, Soph. in Aiace.
Ἀσυλλήπτητος, ὁ ἡ ὁ, læsus, fallidiosus, Dioscor.
Ἄσυλος, ὕδατος, aqua abundè distillās, πολυσταγές.
Ἀσφαλὴς ἀμαθίας, immunitatem habens, Plutarch.
Ἀσφάλ ωνος, ου, ὁ ἡ ὁ, impēsibilis Gell. inæqualis, incertus, Plutar. in Themist. ¶ ἀσφαλὴς ἀστὴρ, erraticæ stellæ. Xenoph.
Ἀσφαράγεσθαι, ægrè ferre, ferocire.
Ἀσφαραγίδες, gemmati, multis lachrymis oppleti. ¶ item Gammati pisces, Gaz. ex Aristot.
Ἀσφάραγος, gutturis pars. Philostr.in Heroicis.
Ἄσφαλτος, ὁ, ὁ, stillicidio cadēs, Plutar.in Craſſo. ἀσφάλτινος ὁ ἡ ον, ος.
Ἀσφάλτος, polypus narium, vermis caudat⁹, Hesy.
Ἀσφαλτόω, scaturire, fluere, Hesych.
Ἀσφάτη, ης, ἡ, inconstantia, Gaza de Senect.
Ἀσφαττος, ον, ὁ ἡ ὁ, procul à sedimine positus.
Ἀσφαττόμαι, ὁ πους, vacillo, titubo, instabilis sum.
Ἀσφατος, ὁ ἡ ὁ, instabilis, fluxus, caducus.
Ἄσφε πως, inconstanter, non firmiter.
Ἀσφηδὸν, ἀδὸν, ὁ, Atticè pro σφῶν, vua passa. ¶ Lucianus senes sic vocat per similitudinem.

Ἀσταχυς, υος, ὁ, spica, Nazanz. γεὼν ἀσταχυόεσσα ἀγαπλήσας, i. Nilus frugifer & spicifer.
Ἀστατος, qui non est sub tecto. Ἀστατος, tectus.
Ἀστεγανος, ὁ, intolerabilis, Dioſc.li.8.cap.10.
Ἄστεγος, qui est sine tecto, peregrinus: intolerabilis, vt ἄστεγον κύμα.
Ἀστειζομαι, vbanè ago. Ἀστείζω, iocor: Ἀστειολογία, facetiæ. Ἀστειόμενος, eminter loquor.
Ἀστεῖος, ία, ον, vbanus, festivus. ἀστεῖα ἔπεα πτερόεντα, lepidè dicta, Aristot.3. Rhetor. ¶ ἀστεῖος θεοῖς, gratus Deo, Actor.7. ¶ Item iustæ staturæ, apud Aristot.4. Ethic. ¶ ἀστεῖος ἄρχων, bonus princeps, Plutarch.
Ἀστειότης, festivitas Cicer. civilitas Suet. ¶ Ἀστείως, festivè, vbanè, civiliter.
Ἀστεμφὴς, inuius. Ἀστενὴς, intolerabilis,
Ἀστερίας, corūs quo cithara integitur, Hesyc.
Ἀστερίανος, sedes, ὁ ἀστερίας, ιδος, Hesychius
Ἀστερόβροντος, imperterritus. ἀστερόβροντος ἀτρομήτης, Hes.
Ἀστιγμίαι, obnoxè, fortiter, ἀστιγμὶ, rectè, Gaz.
Ἀστιφὴς, ὁ, ὁ ἡ ὁς, immotus, Iliad.γ. ¶ Lycophron vtitur pro suspirioso, & lamentabili. ¶ Item pro πρωΐος, asper, grauis, Epigr.
Ἀστιφάνως, & Ἀστιφακτὶ, sine gemitu, securè, πρ.
Ἀστοργος, ὁ ἡ ὁν, implacabilis, inamabilis, Soph.
Ἀστραία, gemma. Plinio asteria, lib.37.cap.9.
Ἀστράπτω, fulgeo, ἀστράπτει, rectè, Gaz.
Ἀστραπὴ, ἡ, fulgur, fulmen, ἀστραπαὶ, Etym. (πτικός.
Ἀστραπητὴς, fulminator, Iliad.ά, ἐλύμπιος ἀστραπητὴς, ὁ, varius, maculosus. ¶ τὸ ἀστραπητὸν monile. ¶ Eurip. νυκτὸς ἀστραπητὸς σελήνη, luna noctu lucens.
Ἀστρατος, ὁ, ὁ, nō coronatus. vnde Ἀστρατωτὶ ἐπὶ τέλους, Æschin. quem leges vetant coronari.
Ἀστρεβὴς, ὁ ἡ ὁς, scrupo carens, lib. Epigr.
Ἄστρεπτος, impotens. ¶ Ἀστρεπτὸς impotens sum.
Ἀστρὴ, ἡ, ὁ, stella. ἀστὴρ ἀπαυγάζων, canicula, Ilia.ε.
Ἀστρίζομαι, debilis, Nonn. inconstans. & Ἀστρίζω. ¶ Ἀστρίζων ὁ ἡ ον, non tritus, inurus, Suid.
Ἄστρικτος, nullis punctis notatus ¶ ἄστρικτον χωρίον ager creditoribus non obnoxius, Poll.li.3.
Ἀστρόλικνος, ὁ, inconcussus Statio.
Ἀστροχος πυρὸς, triticum nullo versu spicatum.
Ἄστρωτος, veste carens, Plutar.in Numa.
Ἄστυμος, ου, ὁ ἡ ὁ, ori ingratus, Dioscor.1. ¶ ἄστυμα ἐπέων, Æschyl.1. τραχὺς, intractati Cicer.
Ἀστύφελος, non temperatus & tinctus acie.
Ἀστύξω, ὑδρίξω, vide Poll.lib.3.
Ἀστοργος, affectione amoris carens, Athen.
Ἀστυάναξ, ὁ, oppidanus, municeps, Xenoph.
Ἀστοχέω, ἁμαρτάνω, à scopo aberro, Plutarch.in Galba. ἀστοχεῖν τῆς ὁδοῦ πορείας, ab officio errare. Ἀστοχῶ, Athen. erratum. Ἀστοχῶ τῶν κρημνίδων, ponibus inconsulte vtebatur, Polyb.
Ἄστοχος, aberrans, Lucia. Ἀστοχία, aberratio.
Ἀστρολαβέω, quare, corrigere. ἀστρολαβῶν, Hesy.
Ἀστραβὴς, mulionum proprium est, qui iumēta agunt dossuaria Varr. Plat. Comicus.
Ἀστραβικὸς, dossuarius mulus, aut clitellarius. ¶ Ité clitella, sella equestris, Dem. κατ' μάστιν.
Ἀστραβωτὴς, ὁ, agaso, auriga, mulio, Aleiph.
Ἀστραβὼν, & ἀστραβὸς, non detortus, Plat.7. Pol.
Ἀστρολάβος, instrumentum astrologorum, Hesy.
Ἀστραγαλίζω, talis ludo. Ἀστραγαλισμὸς, lusus, & Ἀστράγαλος, talus, & talorū lusus. ¶ Hom. septem vertebras spinæ quibus collum incumbit, ἀστραγαλὰς appellat, Iliad.ξ. ¶ Κεφάλαι ὀφθῆς, pedes lucidi, Theocrit. vbi adiectiuè sumitur. ¶ Item frutex, Dioscor.li.4.ca.62.
Ἀστρατηγικὸς, ignarus ducendi exercitus.
Ἀστρατὸς, astrorum veterum pater, teste Arato.
Ἀστραπαῖος, Iupiter fulgurator.
Ἀστραπὴ, corusc atio, fulgetrum. Aristoph. πρὸ Σειριοῦ δ' ἐξίησιν ἀστραπὰς, per coruscationem erupit.
Ἀστράπτω, ἀψω, fulguro, Aristot. de mund. ἀστράπτει γὰρ ὁ Διὸς τὸν ἡλίου φῶς ἀστράπτοντα.
Ἀστρατεία, cessatio à militia. ¶ ἀστρατείας γράφειν, deserę nullitię delationes, Inter. Aristot.
Ἀστρατηγασία, ας, ὁ, ductādi exercitus imperitia.
Ἀστρατηγικὸς, artis imperādi ignarus Cic. ad Att.
Ἄστρεπτος, immobilis, durus. Ἀστρεπὴς, idem.
Ἀστρεπὴς, acutus, finisser. Ἀστρὴλα, pars curr⁹, Poll.
Ἄστρυνον, Callimach & Ἀστρυνάτω, ἀστρύναι, idem, Aristoph. Ἀστρυνίζω, talis ludere.
Ἀσυδέλητος & Ἀσυδήλατος, sydleratus. Ἀσυδήλητος, à sydere percussi, Aristot.l.8. Anim. Ἀσυδηλοκλάδωτος, sydere percuti, Theop.l.5.c.10. Ἀσυδηλοπαθία, & ἀσυδηλία, syderatio, ibid. Ἀσυδηλισμὸς, ὁ, syderatio, quæ & συμπλοκισμὸς dicitur, arborum morbus afflatarum sydere.
Ἀσυδήσιμος, & Ἀσυδησία, stellarum positura sydus faciens, Athenæus.
Ἀσυδότος, ad astra pertinens, In Epigr. ἀσυδότος κορώνας. Ἀσυδοτόμος, ὁ, astrorum cultor.
Ἀσυδοτος, canicula. ¶ Ἀσυδολογία, astrorum studium: vnde ἀσυδολογία, apud Laert.
Ἀσυδοτὰ, astrum, congregatio stellarum, sydus, Aristot. de mund. ἀστρὰ μὲν ἄστρων τὰ μὴ πλανώμενα, τὰ δὲ πλανώμενα, &c. ¶ Pro canicula. Theophr.li.7. ὅταν τὰ ἄστρα ἐκμανῆ καθ' ὑμᾶς. ¶ Ἀστρῶσαι, astris intentum esse, Aristoph. ¶ Κατάστρωμα, Xenoph. differt ab ἀστρώματα.
Ἀσυδοτοκεῖν, sideribus intentū esse.
Ἀστρόδιτος, radicula non probatus, sordidus.
Ἀστροειδὴς, lucidus, λαμπρὸς, λευκός.
Ἀστρόκοιτος, cubatio sine lecto, Plat.1. de Legib.
Ἀστρωτος ἵππος, non instratus, inornatus.
Ἀστρωτὸς, syderalis, Epigr. ἀστρώτου δώματα.
Ἄστυ, ὁ, vrbs Ilia. Ἐπ' ἄστυ ἄγειν πολλοὶ πόλεμόνδε. ¶ Ἀστυάς, vrbanus, scitus, Thucyd.
Ἀστυγείτων, ὁ, ὁ ἡ ὁν, conterminus, Plutarch. in Rom. ἀστυγείτων ἔθνεσι πόλις.
Ἀστυλὶς, lactucæ genus, Athen. lib. 2.
Ἄστυλος, sine stylis & columnis, astylon Plin. li. 14. cap. 8.
Ἀστυνομία, rerum vrbanarū cura, Aristo. l. 7. c. 11. agunt
Ἀστυνομεῖον, Bud. pro tributo accipit.
Ἀστυνόμος, ὁ Gaz. de Scn. ædilis: à Bessarione, tribun⁹ plebis trāsfertur, εἰ δημοκρατοῦντες ἐχ' τὸ ἄστυ.
Ἀστυξένια, peregrini, Hesy. Ἀστυξενία, vbanitas, Luci. Ἀστύσσειν, ὁ ἡ ὁ, vrbē tuetur. In Epig.
Ἀστυφήμενος, firmus, non diffectus, Epigram.
Ἀστυφὴς, ὁ ἡ ὁ, non asper, nō salebrosus, Epig.
Ἀσυγγνώμων, ονος, nemini ignoscens, immitis.
Ἀσύγγνωστος, sine venia, non ignoscibilis Gell.
Ἀσύγκριτος, ὁ ἡ ὁ, qui concludi nequit.
Ἀσύγκλειστον, quod simul cōponi nó potest, Cic.
Ἀσύγκριτος, ὁ ἡ ὁ, incomparabilis, dissimilis, inaudicatus. ¶ τὸ ἀσύγκριτον, inindicatū Quint.
Ἀσυγκρίτως, indiscriminatim Varr.
Ἀσυκοφάντητος, ὁ ἡ ὁ, inconcussus. ¶ Item piger, Thucyd. qui est ad manum.
Ἀσυλλογίστως, negligenter. (stinctè.
Ἄσυγχυτος, ὁ ἡ ὁ, non mixtus. Ἀσυγχύτως, di-
Ἀσυγχώρητος, inconcessus. Nazan. ἀσυγχώρητος ὁλοσφυρία, commitium non ignoscibile.
Ἀσυλία, ης, ἡ, inuiolabilis, Halicarn. lib. 7.
Ἄσυλλητος ἀφροσύνη, mens inuiolata. Nonn. Ἀσυλία, ας, ἡ, ius libertatis & veniæ, immunitas, Bud. Ἀσυλεί, aduerb. turo.
Ἀσυλλάβητος, ὁ, incomprehensibilis: & quæ concipere & capi, Dioscor. Ἀσυλλαβία, ας, ἡ, sterilitas vteri, Dioscor.li.1.cap.37.
Ἄσυλον, τὸ, asylum Virg. Pollu.l.1. ἱερὸν, πάντη, intactū. ¶ Ἄσυλος πλοῦτος, Plutar. in Lycurg. i. opes quæ furto non subducuntur. ¶ Ἄσυλος γῆ, terra inuiolata, Eurip.
Ἀσυμβάλ, & Ἀσυμβατος, qui dissidet, Nazanz.
Ἀσυμβόλητος, hostiliter. Plut. in Camillo, ἀσυμβόλητος ἐχθρὸς, pacisci recusat.
Ἀσύμβλητος, incomparabilis, Aristot.
Ἀσυμβολος, ὁ, ὁ ἡ, immunis & asymbol⁹, Gell.l. 6. cap. 13. ¶ Accipitur pro inutili, nihilque in medium conferente, Plutarch. in Coriolano, vocat ventrem ἀφ' ἑαυτοῦ ἀσύμβολον.
Ἀσυμμετρία, ας, ἡ, immensitas Ciceroni, intemperies ¶ Est etiam linea in circulo, quæ non ipsum totum, sed eius partem meritur, chorda à mathematicis dicta, Theoph. de causis.
Ἀσύμμετρος, ὁ ἡ ὁν, immoderatus, inconcinnus, ἀσύμμετρος καρδία, Plutar. in Pericl. Idem, ἀσύμμετρος φόβος πᾶσι δημοκρατίαι. ¶ ἀσύμμετρος μεγίστης συμμετρίας, Plut. in Timæo.
Ἀσυμπαγὴς, ὁ ἡ ὁν, male compactus.
Ἀσυμπαθὴς, ὁ ἡ ὁν, qui non cōpletur, cauus.
Ἀσυμπάθεια, ας, ἡ, non concidens, Gal. ad Glauc.
Ἀσυμπάγεστος, ὁ ἡ ὁν, Diof. l. 1. nō cōsolidat⁹ Cic.
Ἀσυμφανὴς, obscurus. Ἀσυμφανῶς, tectè. Suid.
Ἀσύμφορος, ὁ ἡ ὁν, incōmodus, pernitiosus, Hesiod. ἀμείνων μὲν ἀσύμφορος ἔσθ' ἑτέροιο.
Ἀσυμφυὴς, ὁ ἡ ὁν, non coalescens, διαίρετος.
Ἀσύμφωνος, ὁ ἡ ὁν, incongruus, discrepans.
Ἀσυμφωνος, ὁ ἡ ὁν, diffonus, innocat⁹, Nazan. Plat. τῶν σ' ἀσύμφωνοι, qui diuersārū sunt linguarum.
Ἀσυναγώγητος, cui interdictum est synagoga.

Ἀσυνδήτως, insociabilis Liu. Basil. de vita solitaria, ἄζωον, ἀσυνδήτως γινόμενον, ἀσυνδήτον τὸ ζῆν.

Ἀσύνετος, idem: vel qui congregari nō potest, exul. Hesy. ἀσυνέτοις λόγοις, Epicteto.

Ἄσυνθ, ὁ ἡ ἡ, non cohærens.

Κοσυμφώνως, nunc consentaneus, ineptus, Naz.

Ἀσυνήθεια, ἡ ἡ, irreligatas Ouid. ¶ τὸ ἀσυνάλλακτον, Hermog. figura, Quint. dissolutio.

Κοσυνήθιλος, incognitus, ἀσυνήθιλος τῶν τινος, Plutar.

Ἀσύνηθες, ὁ ἡ ἡ, sine connubio, ἀσύζυγος.

Ἀσυνήθεστος, ὁ ἡ ἡ, simplex, non connectus.

Κοσυνήθως τοῖς ἄλλοις, aliis non consciis, Plut.

Ἀσυνιῶ, desipio, nō intelligo, Herac. in Epist. ¶ Κοσυνίοντος, ὁ ἡ ἡ, stultus, Luci. ¶ Ἀσυνίοντος, ος, ὁ, stultitia. & Ἀσυνία, inscitia.

Κοσυνόδευτος, insolentia Cicer. desuetudo.

Ἀσυνθεσία, cōuentorū pactorúmque violatio.

Ἀσυνθέτημι, μ. ἐσω, π. κω, reprobo, Eſdr. 2. ἀσυνθετήσεμεν τὴν συνθήκην, prævaricati sumus in Deum nostrum.

Ἀσυνθετος, incompositus, pactorū haud tenax, Demoſt. in superl. dixit, ἀσυνθετώτατος ἦν ἔγκλον.

Κοσυνκατάθετος, qui est sine commercio, Chrysoſt.

Κοσυνήκητος, ὁ ἡ ἡ, immunis à muneribus. ¶ Item inordinatus, non cohærens, Xenoph.

Ἀσυντελής, ὁ ἡ ἡ, inutilis, imperfectus, Naz.

Ἀσυντόνως, incontentus Cicer. Κοσυντόνως, lentè, remissè, Xenoph. 4. Pæd. ἀσυντονώτερος πρὸς τὴν παιδείαν ἦν.

Ἀσυρής, scelestus, temerarius, Hesy. Ἀσύριστος, intactus à sibilo, sic Cicer. ¶ Polyb. homo in fimæ sortis.

Ἀσυστόλαστος, inconditum, non digestum, Xeno.

Κοσύστατος, ὁ ἡ ἡ τος, qui stare nequit, parum sibi constans, Aristoph. περ. Κοσυστασία, ος, ἡ, inconstantia.

Κοσύφηλος, ὁ ἡ ἡ, stolidus, nullius frugis, Lucia. ἀσύφηλον ἔρεξέ με, habuit me pro vili & abiecto.

Κοσυφωνία κακία, genus est cafig. Dioſc. li. 1. c. 12.

Ἀσφάδαστος, sine cōtractione & cōuulsione, Sophocl. ¶ Ἀσφαδάζως, conciè.

Ἀσφάδιστος, ὁ, ἡ, manens, quietus.

Ἀσφακέλωτος, non picatum, Hesych.

Ἀσφάλεια, ἡ, securitas, cautio, præsidium Cicer. ¶ Thucyd. ἐν τῇ ἀσφαλείᾳ εἶμι, sum in tuto. ¶ ἀσφάλειαν παρέχειν, afferre securitatem, Xen.

Ἀσφαλεῖς, ὁ ἡ ἡ, solidus, firmus, Xenoph. lib. 3. Pæd. ¶ Ἀσφαλέως, tutò, firmiter, Hesiod.

Ἀσφαλίζομαι, Ἀσφαλίζω, μ. ἐσω, π. ιξω, munio, protego, stabilio, Aphrod. ¶ In Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, significat idoneis sponsoribus cautos fieri.

Ἀσφάλιος ποσειδῶν, firmus Neptunus, Plutarc.

Ἀσφάλισμα, pignus, signum certum.

Ἀσφαλτος, bitumen redoleo, Dioſc. lib. 1.

Ἀσφάλτιον, genus herbæ, Dioſc. li. 3. cap. 123.

Ἀσφαλτίτης, extrema vertebra, Poll. lib. 2.

Ἀσφαλτῖτις, lacus vbi nascitur bitumen.

Ἀσφάλτος, ὁ, & ἄσφαλτος, τὸ, Aphr. bitumen.

Κοσφάλτωμα, ὁσω, bitumine linio, Geneſ. 6.

Ἀσφαλωτής, οῦ, ὁ, bituminatio, πίσσωσις, picatio

Ἀσφαλῶς, tutò, Xenoph. ἀσφαλῶς ἔχειν πρὸς τὰ ἀφροδίσια, tuti sunt à venere.

Ἀσφαραγίζω, ὁ, strepito. 2. & 3. breuibus, Theoc.

Κοσφάραγος, ου, guttur, faux, λαιμός, Suid.

Κοσπάραγος, ου, ἡ, asparago, Dioſcor. l. 2. ca. 126.

Ἀσφαρίς, pro ἄσφαξις, apud Herodot. imbecille.

Ἀσφαλῶς, ὁ, ἡ, imbecillis, ἀδρανὴς, immobilis.

Κοσφιγκτος, ὁ ἡ ἡ, qui difficulter astringitur.

Ἀσφοβάλιον, Asphisbæne, venenata bestiola.

Ἀσφόδελος, asphodelus herba (quam & heroion dixêre) Dioſc. li. 2. ca. 199. & Gell. lib. 18. cap. 2. ¶ Ἀσφοδελὸς, pratum vbi asphodeli prouiniunt, Odyſſ. λ.

Ἀσφοδελώδης, ους, ὁ ἡ ἡ, hastulæ regiæ similis.

Κοσφράγιστος, non signatus, nō baptizatus, Naz.

Ἀσφυξία, lutosus agger, ὁ ἰλυώδης σωρός.

Ἀσφυκτιᾶν, pulsu esse languido, Dioſc. li. 6. ca. 1.

Κοσφυκτος, ὁ, ἡ, minimè astringēs, remotus, Epig.

Ἀσφυξία, morbus, quādo venæ cōciderūt, Cels.

Ἀσφαλής, τὸ, instabile, infirmum, Æschyl.

Ἀσχάλλω, ω, & Ἀσχαλάω, doleo, angor, succenseo. ἀσχαλᾶν κακῶς, Eurip. mala ægrè ferre.

Ἀσχάλλος, aper, Æschyl. Vide Athen. li. 9.

Ἄσχετος, ὁ ἡ ἡ, intolerabilis, qui retineri non potest, Hesiod. μᾶλλον ἄσχετοι, vis insuperabilis.

Κοσχημάτιστος, ὁ ἡ ἡ, nō figurat⁹, informis, Chrys.

Ἀσχημοσύνη, ἡ ἡ, turpis, inuerecundus. ¶ Ἀσχημονῶ, ονῶ, ονήσω, indecorè facio. ¶ Ἀσχημόνησις, deformiter, Quintil. ¶ Ἀσχημοσύνη, ης, ἡ, deformitas, impudentia. ¶ Ἀσχήμων, ονος, ὁ ἡ ἡ, indecorus, immodestus, fœdus, Plut. in Epist. ἄσχημον δὴ τόδ' ἐστὶ, turpe est.

Ἄσχιδος, ὁ, ἡ, non fissus. Ἀσχιζος, τὸ, nō fissū.

Ἄσχιον, τὸ, tuber, βόλβιον, Theophr. de hist. l. 1. c. 10.

Κοσχιστος, ὁ ἡ ἡ, fissura carens, non fissus, Plut.

Ἀσχολέω, occupor, ἀσχολίαν πρός τινα, Æsop.

Κοσχολάω, ὁσω, π. κω, exerceo, in occupatione fui.

Ἀσχολία, ας, ἡ occupatio. ἀσχολίας ἔχειν τῆς φίλων ἐπιμελεῖσθαι, Xenoph. in Oecon. amicis vacare non posse per occupationes.

Ἄσχολος, ὁ ἡ ἡ, occupatus, ἄσχολος πρός τινος ἔργου, Aristo. in Polit. Plat. de Leg. ἄσχολος χρῆναι τοῦτο δημοσιεύσας, tempus nō sinit hoc curare.

Ἀσχυτον, succus Ponticæ arboris, vel fructus.

Κοσώδης, ὁ ἡ ἡ, fastidiens, nauseosus Plin. Galen.

Κοσώματος, ὁ ἡ ἡ, incorporeus Cicer.

Ἀσώματος, tristat⁹. Ἀσωμάτως, incorporeus, Etym.

Ἀσωπεύομαι, μ. σομαι, luxu diffluo, Arist. 5. Ethic.

Κοσωτία, ας, ἡ, luxuria, prodigalitas Salustio. Athe. li. 8. γυνὴ τὸν ἀδελφὸν ἐκ τῆς ἀσωτίας εἰς ἀσωλίαν.

Ἀσώτευτος, ganea & popina, Athen. lib. 8.

Κοσωτος, ὁ ἡ ἡ, helluo, decoctor, Aristo. l. 4. Eth. ¶ Ἀσώτως, prodigè Cicer Isocrat.

Κοσωτόχιος ος, ὁ ἡ ἡ, proco qui non emendat, Naz.

A T

Ἀτᾶς, inexercitatus, ἀγύμναστος, Hesych.

Ἀτάω, miror, stupeo, θαυμάζω, ἀποπλήττομαι, Etym.

Ἀτακτέω, ordinem turbare, Demoſth. ¶ Itē inhoneste & petulāter se habere, Plut. in Apoph.

Ἄτακτος, ὁ ἡ ἡ, inordinatus, ἄτακτος ἀφροδίτη, Plat.

Plat. de Leg. ¶ Ἀτάκτως, inordinatè, Plat.

Κτωμάκαρος, beat⁹, Κτωμακαρίζω, feliciter, Aristoph. περὶ ἀτωμακαρίας ὁ τύραννος διήγειτο.

Κτωμάκαιρος, ὁ ἡ ἡ, par, Phoc. ζῶντι ἀτωμάκαιρος. ιλ. ε.

Ἀτάμαμ, augeo, adolesco, nutrio cū cura, Soph. ἀτάμαι ψυχὴν ἀτάλλων, i. ζωὴν τρέφων.

Ἀτάλλη, salitus, pueriles ludi, ἀ μετὰ παιδιᾶς.

Ἀτάλλος, ὁ, ἡ, mollis, tener, puerilis, Hesiod. παῖδ' ἀτάλλ' ἐφράζουσαν, puerum puerilia sapientem.

Ἀτάλλοψυχος, ὁ ἡ ἡ, pusilli animi, in Epigram.

Ἀτάμευτος, ὁ ἡ ἡ, incautus, nihil reponens.

¶ Ἀτάμευτος, nihil recōdendo, Plat. de Leg.

Ἀτάξια, cōfusio, ordinis desertio, Phil. de mūdo.

Ἀτάσθαλος, ὁ ἡ ἡ, celsus, minimè abiectus.

Ἀτάρ, sed, verum, cæterum. Plat. 2. de Republ. ἀεὶ μὲν δὴ τῶν φύσει τῷ γλαυκωνι ἠγαπήμεθα, per, tum præcipuè per id temporis ingenio Glauconis sim oblectatus.

Ἀτάραξις, quietus, imperturbatus Plin.

Ἀταραξία, ας, ἡ, sedat⁹ ac defæcat⁹, intrepidus.

Ἀταράκτως, intrepidè, Soph. in Aiac. fesurē, Suid.

Ἀτάρβης, imperterritus, Iliad. β. ἀτάρβητος νόος.

Ἀταρβέω, timeo. Ἀταρβοῦντος, nō conditus.

Ἀτάρβητος, ὁ ἡ ἡ, intrepidus, audax, Nicād. in Alex.

Ἀτάρμητος, ὁ ἡ ἡ, terrum in medio rotæ, quod ab axe teritur, Poll. li. 1.

Ἀτάρπιτος, ου, ὁ, callis, via, ὁδὸς ἀδός. Etym.

Ἀτάρτηρος, ὁ, ἡ, cōtumelioſus, cōtumax, Il. ά. ὑβρίσαντες ἀτάρτηρον ἐπέεσσι κρείοντα παρεστέον.

Ἀτάφος, sine Ἀτάφῳ, insepultus, Phocyl.

Ἀτασθαλία, pernicioſe me gero, perco, Nonn.

Ἀτασθαλίη, ας, ἡ, superbia, stoliditas, peccatum. Hesi. ἔφρ' ἀποτίσῃ ὕβριος ἀτασθαλίας ἕνεκα λώβης.

Ἀτάσθαλος, ὁ ἡ ἡ, iniustus, improbus, Ælian.

Ἀτασθαλόω, ὁσω, π. κω, exerceo, in occupatione fui.

Ἀταφος, ὁ ἡ ἡ, insepultus, inhumatus Cicer.

Ἀτειλέω, nuceo, ἐλαύνω, ἐλάω, Soph. in Aiace.

Ἀτέ, quasi, tanquam, καθάπερ, quippe. Plat. in Timæo, ἀτὲ δὴ χθονὸς ἐκ τοιᾶσδε, Cicer. quia nunquam defertur à fe. ¶ Nonn. ἀτέ μοι εἶπε τὸ πρῶτον ἄπο ῥηθησόμενον, etsi audax.

Ἀτεγκτος, & ἀτεγκτος, ὁ ἡ ἡ, rigidus, qui liquefieri nequit, Synes. πρὸς τὸ γωνιῶδες ἡ τὸ παγὺ καὶ ἄτεγκτος ἔπεμψε. ¶ Hinc fit aduerbium ἀτεγκτως, rigidè, immisericorditer Terent. Ælian. βιαίως ἢ ἡ ἀτεγκτος διακείσθαι.

Ἀτειρής, ὁ ἡ ἡ, indomitus, rigidus, ἀζωνος. Ilia. ί.

Ἀτείχεστος, ὁ ἡ ἡ, sine muris, muris nō cinctus.

Ἀτεκμαρτος, ὁ ἡ ἡ, qui nulla coniectura deprehendi potest, Aristophan. in Amb. vnde ἀτεκμάρτως, absque coniectura, Xenoph. τὰ δ' ἀτεκμάρτως ἔχοντα.

Ἀτεκνέω, ὁσω, sum sterilis, ἀτεκνωθῆναι γοῦν 4. Reg. 2.

Ἄτεκνος, ὁ ἡ ἡ, orbus, sterilis, Hesiod.

Ἀτεκνόω, ὁσω, liberis orbo. Ἀτεκνία, sterilitas.

Ἀτέλεια, ας, ἡ, imperfectio, ἀτέλεια τῆς συνηθείας, Theoph. l. 4. c. 14. ¶ Itē immunitas, vacatio, Xenoph. αἱ εἰς ἀτέλειαν ἰόντων τῆς συνηθείας. Isocr. πῶς οὐκ εὐδαίμων ἢ τῶν ἄλλων ἀτέλειαν.

Ἀτέλεστος, ου, ὁ ἡ ἡ, imperfectus, nō initiatus, Æsian. μυηθέντων τελουμένων τῶν ἀτελέστων.

Ἀτελεύτητος, ου, ὁ ἡ ἡ, imperfectus, sempiternus, ἀτέλης, ιλ. ά. ¶ Soph. ἀτελεύτητος, inexorabilis

Ἀτελῆ, apud Demoſth. bona immunia.

Ἀτελὴς, ὁς, ὁ ἡ ἡ, imperfectus, nec absolutus Cic. ἀτελὴς μοῦσα ἡ φύσις ποιεῖ, Aristotel. in Polit. ¶ Idem 2. OEcon. ἀτελεῖς πολίτας, dicit immunes ciues, i. qui vectigal non pendunt.

Ἀτελοῦμαι, λῶ, ἐω, & ἀτελόω, ὁσω, ἀτελῶ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

Ἀτιθάσευτος, & Ἀτιθασσευτος, ὁ ἡ, intractabilis.
Ἀτιμάζω, εἰς, fastidire, abarmentari, abgregari Fest. Theo. εὐδία. 9. & Aristot. l. 9. Anim. c. 31.
Ἀτιμήλιος, qui negligit armentum, In Epigr.
Ἀτιμάζω, ἄσω, aspernor, contemno, Sophocl. ὧνπερ' ἀφειδῆ' εἶδ' ἀτιμάσαντ' ἐτώσιον, nunquam paruifacient. Ἀτίμαστος, idem, Odyss. ξ. ξείνου ἀτίμαστα. ¶ Ἀτίμαστος, contemptus. ¶Item inæstimabilis, ἀτίμητος φίλος, Phalar. ¶ἀτίμαστος δίκη, Demosth. i. non taxata.
Ἀτιμάζω ἀ, ignominia: dehonestamentū Tacit. πάσχειν δὲ ἀτιμία τι, notare ignominia, Xen.
Ἄτιμος, ὁ ἡ, ignominiosus, ἀτιμάζειν. Æsch. Thucyd. ἀτιμοι γενῶνται, honoribus exuti: ἀτιμους φυλάττειν τῶν αὐδρῶν, Plat. de Legib.
Ἀτιμόω, μ. ὥσω, vitupero, priuo honore, Accus.
Ἀτιμωρητος, ὁ, impunitus, inultus, Thucyd. 3.
Ἀτιμώρητος, impunè, Pla. de Leg. ἀτιμωρητί, idē.
Ἀτιτηκτος, ν, ὁ ἡ, inconcussus, ἀσείστος, Nonn.
Ἀτιτηρέω, contemnere, superbire, Hesych.
Ἀτιτθός, ὁ, ατιθάζω, alo, educo, as, curiosè nutrio, Οὐδ' ὁ, παῖδα τὸ διδόμενον ἐπιτρόπῳ μεγάσσας ἀπέλθοι. Ἀτιτθεῖν, iniquus: hinc ἀτιτθεῖν, ἀδικεῖν, Hes.
Ἄτιτος, inhonoratus. ¶Item multus, Phocy.
Ἀτλαγενιος, vertebra extrema colli quæ pondus sustinet. Poll. li. 2. ¶ Ἄτλαντας, etiam vocant Latini telamones Seruius in 1. Æneid.
Ἀτλατέω, & Ἀτλατόω, μ. ὥσω, malè tolero, ignoro, timeo. Ἄτλατος, intolerabilis. Ἀτλατία, impatientia, αὐθαδεία, intolerantia, ὑβρις ἀκολασία.
Ἄτμα, purgatio, κάθαρμα dicitur. (ζωσίμ.
Ἀτμήνια, seruitus. Epigram. administratio, Lasc.
Ἀτμήνιος, laboriosus, Nicand. in Alexiphar.
Ἀτμήσω, & ἀτμάω, seruus factus extinguo.
Ἀτμήνητος, stultus, seruilis. ¶ Ἀτμητος, seruilo.
Ἄτμητος, ν, ὁ, Quint. insectus, ἄτμητος ἄμπελος, Plut. in Numa. Ἀτμή, ἡ, ὁ, spiritus, ἀτμίς.
Ἀτμίζω, ίσω, vapore Plin. exhalo. Ἀτμίς, ίδος, ἡ, vapor, aura, halitꝰ, ἀτμοειδὴς ὀμίχλη. Ἀτμητος, idē.
Ἀτμός, οῦ, ὁ, vapor, nidor. ¶ Ἀτμώδης, vaporiferus.
Ἄτοκος, quod sterilitatem inducit, Dioscor.
Ἄτοκος, ν, ὁ ἡ, sterilis: sine fœnore, vt ἄτοκος χρῆμα, Aristot. 2. Oeconom. & Plat. νόμ. 11.
Ἄτολμος, non audendus, Chrysost. ἀεὶ ἄτολμον.
Ἄτολμος, inaudax, Horat. Aristoph. λέγω δὲ πάντα τοῦτ' ἐκ ἀτόλμου. ¶ Ἀτολμία, formido.
Ἄτομος, individuus. ¶Item ἄτομοι, minuta corpuscula, qualia videmus in Sole per fenestrā radios immittere: corpora insecabilia Quint.
Ἀτονέω, μ. ήσω, π. ησα, deficio, torpeo, langueo. ¶ Ἀτονία, ας, ἡ, remissio.
Ἄτονος, ν, ὁ ἡ, incontinens Ciceroni, ignauus. ¶Ἀτονος, leuiter, remissè.
Ἀτοπαζω, cōiectura non assequendū, Æschyl.
Ἀτοπαγαστος, τὸ, scelus, Interp. Aristoph. ¶Item absurde dictum, Damascen.
Ἄτοπος, ν, ὁ, absurditas. ἀτοπίας πλέον ἀφεῖμαι, Plat. in Sympos. Ἀτοπικὸς ὁ ἡ, absurdus, importunus, turpis, Idem Epist. 7. ἀτοπον ἡ αἰσχρὸν ἴσως ποιεῖν.
Ἀτοπως, temerè, absurdè, Demosth.

Ἀτος, ν, ὁ, insatiabilis, Hesiod. ἄτος ἄπαν πεπλημένος.
Ἀτραπιτος, ὁ, fusus, Aristot. de mund. ¶ Eurip. fugitus. ¶Poll. li. 1. pars mali supra antennam.
Ἀτρακτώδης, obscurꝰ, Bud. Cōm. Ἀτρακτίζω, euado.
Ἀτρακτος, ὁ, diuerticulū. ¶ Item mustum, Etym.
Ἀτραφυξις, holeris genus: Romanis atriplex.
Ἀτρεκια, ας, ἡ, veritas, Epigr. & apud Nonn.
Ἀτρεκης, ίος, ὁ ἡ, verus, intrepidus. ἀτρεκὲς ἀῖσσει sanguis meus, Iliad. ι. ¶ Ἀτρεκέως, intrepidè, verè, Odyss. ξ. ἀτρεκέως ἀγορεύεσθαι. ἀτρεκῶς ε.
Ἀτρεμας, vel Ἀτρεμα, placidè, sensim, Aristoph. 109. ἴχ' ἀτρέμας. & ἴχ' ἀτρέμα, i. confide.
Ἀτρεμιζω, ίσω, π. ισα, to intrepidus, Hesiod. ἴσα τοι πρὸς ἀτρεμίσαι. ¶ Ἀτρεμιστης, incōcussum, ἀσάλευτον. Ἀτρεμία, ας, ἡ, quies. Ἀτρεμίζω, immotus sim, animo tranquillo sum. Herodot. ἀτρεμίζω τῇσι ψυχῇσι.
Ἀτρεπτος, ν, ὁ ἡ, immutabilis, ἀτρεπτος τροπαίοιο constanti atque interrito vultu, Lucian.
Ἀτρεπτω, rectè, Ælian.
Ἀτρεστος, ὁ ἡ, intrepidus, ἀφόβητος, acer, Soph.
Ἄτρητος, ὁ, non cauus, imperfossus Ouid.
Ἀτρεφὴς, inuictus, Æschyl. in Choephoris.
Ἀτρεφὴς, ὁ ἡ, non tritus, imperuius Ouid.
Ἀτρεφες, tenuis textura, ὑφος λεπτὸν. Hesych.
Ἀτρεφὴς, ὁ ἡ, infractus, declinatus, ἀτρεφὲς ἀκρόποδα, Theoc. spinis calcatu difficili
Ἄτρεχες, depiles Varr. imberbes, Æsop. (mis.
Ἀτρεχὴς, ὁ, inexercitatus & inexercitus Cic. Suid.
Ἄτρομος, siue Ἀτρομητος, ὁ ἡ, intremerus.
Ἀτροπία, improbitas, ἡ ἀκαιρία, μανιώκτης, Hesy.
Ἀτροφος, ὁ ἡ, immutabilis, immutatus.
Ἀτροφία, μ. ίσω, tabesco, alimento deficior, Iangueo, ἀτροφεῖν ποιεῖν, tabi facere, Aristot. de mund. ¶ ἀτροφία μάρα, Gal. pro ἀτροφία.
Ἀτροφία, inedia, nutrienti penuria. ¶ Ἄτροφος, ὁ ἡ, non alens, Theoph. & Dioſc. ¶ Ἀτροφία, & ἄτροφος, qui non alitur, Theophr.
Ἀτρύγετος, ὁ ἡ, infructuosus Colum. ἀ πρότονοι vindemio. ¶ Item indomitus, ἀ βρόγχοι vexo & attero, Homer.
Ἄτρυγη, ineptus vindemiæ, Epigr. ἀτρυγὲς ὄρνις μέλι. ¶ Ἄτρυγες, ὁ, purꝰ, sine fœce. ἄτρυγος λιμήν.
Ἀτρυπητος, ὁ ἡ, nullo foramine peruius.
Ἄτρυπτος, ἀτρυπος, infossus. Hesyc. Ἄτρυτος, indomitus.
Ἄτρυτος, indomitus, immensus. ἀτρυτος ἄλοιτο, vehementia mala. Soph. ἄτρυτος πόνος. Herodot.
Ἄτρυτος, ἀτρυτος, indomita, Mineruæ epith. Iliad. ε.
Ἄτρυφος, inultus. Eupolis apud Suid.
Ἀτρωτος, ὁ ἡ, qui non est mollis. Ἄτρωτος, exilio.
Ἀτρωτεύω, & Ἀτρωτεω, ὁ ἡ, mutilauerat Cic. Luci. ἀτρωτεῖ ἐξέστιν, inuiolabile telis Silio.
Ἄττα, tenui spiritu, quædam, ἀλλ' ἄττα, Thucyd.
Ἄττα, dēsa spiritu, quæcunq; quæ, Plat. de Leg.
Ἄττα, vox est, qua minores honorant maiores, vt in Epig. ἄττα γέρον δ' ὦ μοι καλὸν γάμετον.
Ἀτταγᾶς, ὁ, attacus, auis Ionicæ paludis variis coloribꝰ, Aristoph. Interp. ¶ Attagen Ionicus Plin. attagena Martiali. Ἀτταγίδιον, idē.
Ἀττελάβος, piscis, Plin. li. 22. ca. vlt. scepinus.
Ἄττικος, ν, ὁ, attacus, Lemn. n. quoddā volatile.

Ἀττικιστης, vt ἀττικίσας, genus placētæ, Athen. 4.
Ἀττικισμος, ὁ, farrago, τύρανος, & placenta.
Ἀττομαγος, leuissimum, minimū aliquid. Latini pulillam vocant, & hectam vel hetam, Hesy.
Ἀττελαβος, ὁ, brucus, ἀκρὶς, locusta.
Ἀττικισμὸς, ὁ, sermo Atticus Quintil.
Ἀττικιστὸς, ὁ, Atticus, ἀττικὸς ὀλίγος, Aristop. 109. perinde ac si dicas, os impudens, Interp. Aristoph. ¶ ἀττικὸς μανιώδης, nasus Atticus, Lucia.
Ἀττικισμὸς, siue Ἀττικισμὸς, exilio, abiudio, ἀττικισμὸς ἀλλοτρίους ἀλλοῦσθαι, huc & illuc prosilīes, Demosth.
Ἀτυζὸς, horribilis, terribilis, Apollon. 2.
Ἀτύζομαι, timeo, trepido, Iliad. ζ. ἀτυζόμενος ἴσχεν πυθέσθαι φάτιν ἐνδυκέως ἀτυζόμενος, i. ἐπαλαγχάνων πεφοβημένος, stupens vel timens. ¶ Ἀτύζω, μ. ξω, red do attonitum, turbo, Nicand. in Alex.
Ἀτυκτος, ὁ ἡ, infectus, Phocylid. ἀτυκτα τὰ ξύλα τάμνε τὸ τέκτονι μέλλοντι τέκτονι.
Ἄτυλος, truncus, ignobilis, μικρὸς ἀκρόπολις, Hesych.
Ἀτυμβεύτος, Hesy. hordea fi. e gluma & aceruus.
Ἄτυπτος, ν, dicitur quum forma malè alicui rei imprimitur: Vlpia. in l. 10. §. 4. D. de ædil. edicto. Quæritur an balbus, & biæsus & atypus, sanus sit, &c.
Ἀτυφέτως, & Ἀτυφως, qui precipitāter loquitur.
Ἀτυχὲς γελᾶν, hic non denſatū in casū. Dioſc.
Ἀτυχία, ας, ἡ, humilitas, Plut. in Numa. Ἀτυφος, fastu vacuus. Ἀτύφως, modestè, Ælia.
Ἀτυχέω, ήσω, π. ησα, non sum compos voti, μὴ κατευτυχῆσαι ἡ δυσπραγῆσαι, aduersa fortuna vtor. ἀτυχοῦντα τὴν πόλιν, cùm terra malè pugnatēs, Xenoph. ¶ Ἀτυχημα, ατος, τὸ, infortunīū. Ἀτυχησις, idem, Hesych.
Ἀτυχὲς, impos voti. ¶ Ἀτυχία, ας, ἡ, infortunīū, casus aduersus, Polyb. ¶ Ἀτυχως, infeliciter.
Ἀτω, μ. σω, sancio, noceo, ἀτᾶν ἀλάστοις, & resoluto ā in duo breuia, ἄασαι, vehementer nocui, Bud.

A T

Αὖ, ἄυ, iterum, contrà, retro, pòst, Iliad. ἀ. αὖ ὑπαστὰς ἐς πύργον ἀτειλὰς ἀσπὶς ἀσπὶ, retrorsum traxerunt. ¶ Aristoph. in Vesp. ὠὰ, αὖ, ad latratorem latratus canum.
Αὖα, πὸ, ligna ficca, Etym. arefacta, Herodot.
Αὐαίνω, μ. ανῶ, ἄσω, accendo, exicco, corrumpo.
Αὐαίνω, μ. ανῶ, ἄσω, ficco, arefacio.
Αὐαλέος, ὁ, ἡ, arens, deficcatus, Hesiod.
Αὐαλέος, ὁ ἡ, aridus, tabes plantarum, Galen. Dicitur etiā αὐανσις, Hippoc. i. Galen. interp.
Αὐαμικὸν νόσος, morbus exiccās corpus, vt tabes.
Αὐανσις, nuces auellanę, ἢ πτισάνης χάριν, Hes.
Αὐαχένω, μ. ήσω, respicio. Argo. 2. contēplor. Hesi. ἀφ' ἑτέρου αὐαχένει, ad alios respicies. ¶ Αὐχάζω, Eurip. pro eodem, cum accus. ¶ Αὐχαμία, ας, τὸ, candor, splendor. Αὐχαμόω, ῶ, idem.
Αὐχαλέος, Theocr. pro αὐαλέος, i. siccus, aridus.
Αὐχήν, ὁ, dolore, ἀχθεῖν, Hesych.
Αὐχμὸς, ὁ, radius, splēdor, αὐχμὸς ὀμμάτων, Soph. in Aiace. Αὐχμηρὸς, & αὐχμηρὸς, idem. ¶ Αὐχμηρὸς, ὁ, ἡ, qui valet acie oculorum, perspicax, Nicand. in Ther. ¶ Αὐχμὸς, dilucidus. ¶ Αὐχμηρὸς, splendidum. ¶ Αὐχμὸς, ruta.
Αὐγυρεῖον, forum obsoniale. Item prætorium, Suid.
Αὐδὴν ξύδειν, Herodot. i. loqui seu locutos esse.
Αὐδὴ εἰς, vox, oratio. Iliad. α, τὶ δὲν γλῶσσας μέλιτος γλυκίον ἧεν αὐδῆς. ¶ Αὐδάω, loquor, Iliad. ἀ, ἡ κοῦρε μάντι ἀμύμων. ¶ αὐδᾶ ἐμοὶ, idem, Sophocl. αὐδᾶτ' ἐπ' ἐξόδοις γοᾶτε φανέντα ξένον, i. ἐπὶ ξένῳ. ¶ Αὐδήεις, loquens, vocalis.
Αὐξάω, retrahere, εἰς πόνους ἐλκειν, Hesych.
Αὐθαδία, arrogantia, morositas, Plat. in Epist. ἐξ ἀνθαδίας ἁμαρτία ξυμβαίνει.
Αὐθαδιάζω, μ. ίσω, pertinaciter resisto, Plat. in Apol. ἀνθαδιάζομαι, ἐμοὶ ὑμᾶς πιθέσθαι.
Αὐθαδίασμα, ατος, τὸ, procacitas, contumacia. Æschyl. in Prometh. ¶ Αὐθαδόστομος, ὁ, ἡ, contumaciter. Cicer.
Αὐθαμερὸν, fratres, ἀνὴρ τῶ αὐτῆ ἁμέρᾳ τεθνεώς Epigr.
Αὐθαίρετος, ὁ ἡ, per seipsum eligens, spontaneus ¶ αὐθαίρετος ἐστὶ βουλή, integrum est adhuc bene consultare, Thuc. ¶ Item simplex, verus, manifestus, breuis. ¶ Αὐθαιρέτως, sponte, vltrò.
Αὐθέκαστος, ν, suum vnicuique tribuens, seuerus, Plut. in Opusc. σπουδὴ αὐθεκάστου ἡ τῶν ὄντων ἐμφάνεια.
Αὐθέντης, ου, ὁ, q propria manu pulsat, percussor, cædis author. Arg. 2. αὐθέντην ἀμύκου, interfectorꝰ Amyci. ¶ Significat etiā qui seipsum interfecit, Ety. ¶ Itē author, Gaz. αὐθέντης μῦθος.
Αὐθεντέω, μ. ήσω, approbo, Basil. authoritatem vsurpo, 2. Timoth. 2. αὐθεντεῖν ἀνδρὸς. ¶ Αὐθεντία, ας, ἡ, potestas, authoritas, Synes.
Αὐθεντικὸς, cum authoritate, Cicer. ad Attic.
Αὐθήμερος, ὁ ἡ, pennanum diem durans, αὐθήμερος λόγος, Lat. ἀβρόχοιμος, extemporales, Æschin. ¶ Αὐθήμερον, ipso die, Thucyd. ¶ Αὐθημερινὸς μίσθιος, mercenarius diurnus, Iob. 7. ¶ Αὐθημερίζω, eodem die redeo,
Αὖθι, illic, illic, per syncopē pro αὐτόθι, Odyss. ε.
Αὐθιγενὴς, & Αὐθιγενὲς, indigena, Phi. de mund.
Αὖθις, iterū, αὖθις ἴστασο καὶ δὸς θαλερὸν μάθον, Ceb. Theb. ¶ Posthar, Odyss. ξ. καὶ δέ τε ἡ κατόπισθε, posthac verò interficiā. εἰ καὶ δὲ, posteri, Iloc.
Αὐθίσμιος, consanguineus. Αὐθόνιος, fortasse.
Αὐθυμεσιχεμερίμνη, mea sponte significo.
Αὐθυπόστατος, per se subsistens, vel subiectiuum.
Αὐλαία, ας, ἡ, locus ante aulam, cortina, atrium, τὸ τῆς αὐλαίας ὄρθριον πάσαλα. Hesych.
Αὐλαῖον, ἡ tragula, vestis picturis variegatū, Bud.
Αὐλαξ, κος, ὁ, sulcus. Hesiod. in fœmin. vtitur.
Αὐλαξ, ακος, custos domus. Αὐλαγεὺς, vomer.
Αὐλεῖον, τὸ, vestibulum. Αὐλεία, idem, Hesych.
Αὐλειῶν, vestibulum, atrium, Lucian.
Αὐλειῶν, ὦνος, ὁ, ἡ, lamna vestibuli & atrii, Herodot.
Αὐλὸς, μ, ὁ, tibia cano. αὐλὸς, αὐλὸς, tibia fu-

H iii.

dere, Plut. in Gal. ¶ Αὐλάομαι, tibia cantantẽ audio, Eustath. Aristot. in Probl. διὰ τί οἱ πρωϊαύτες αὐλαῦσι μᾶλλον, i. recreari solẽt tibiæ cãtu.

Αὐλή, ῆς, ἡ, caula, stabulum, Odyss. ξ: vnde αὐλήτης, ouium. ¶ Antiquis, locus ad quem capite damnati ducebantur, postea dictus ἀρχεῖον, Suid. ¶ Item loca subdialia, Hom. ¶ Item palatia, Ach. Li. ¶ αὐλή, Exo. 36. cortina, Poll. 9. ¶ Pro corte, Odyss. ι. ¶ Ité αὐλὴ, sinus maris.

Αὐλητής, Hesiod. & αὐλητήρ, Demosth. auletes Cicer. tibicen. ¶ αὐλητικὴ παρῴδια, tibiarum ludi, Arist in Rhet. ¶ αὔλημα, & αὐλησις, cantus ad tibiam. ¶ αὐλητρὶς, tibicina. ¶ αὐλητρὶς, theca tibiarum.

Αὐλήτης, ου, ὁ, stabularius. ¶ αὐλίη, stabulum, Ilocerat. αὐλόκ, idem & habena. Hesych.

Αὐλίζομαι, ίσω, in aula habito: Item tibia cano.

Αὐλίξ, vena, Hesych. Αὐλὶ δ' ἀχὶς, vesperus.

Αὐλιον, ου, τὸ, stabulum, domicilium, 2 Arg.

Αὐλις, ιδος, ἡ, tentorium, castra, Iliad. ἡ, ἐξῆλε δὲ πᾶσι κατὰ στρατὸν αὖλις ἰδοῦσα, i. castrametati sunt. ¶ Capitur etiam pro stabulo, 2. Arg.

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, vallis parua, Theophr. li. 9. c. 7.

Αὐλωπὸς, ὁ, ἡ, ὁ, lacer piscis, Aristot. l. 6. c. 17.

Αὔλωτος, ἡ, ὁν, non materiatus Cicer.

Αὐλωτρὶς, ίδος, tibia, Lucian. αὐλίσκος, parua tibia, aut canaliculus Polyb. αὐλοτρύδιον, tibicinula. αὐλητικὸς κάλαμος, arundo tibialis, Theophrast. ¶ Αὐλικὸς, scitharœdus: vel auleus, Plutarch. ¶ αὐλοτρύω, fistulas compingo. ¶ Αὐλὸς præterea, figura quælibet in rectitudinem producta, vti est stadium, & sanguinis è naribus torrens, Athen. lib. i. ¶ Item ferrum, iaculum omne prolixum, Eustath.

Αὐλοτρύτης, ου, ὁ, qui tibias efficit, Poll.

Αὐλοφύλαξ, & αὐλοφύλαξ, custos domus, οἰκοφύλαξ.

Αὐλῳδὸς, ὁ, cantor, auletes Cicer. tibicen.

Αὐλωλύζω, compressis digitis sibilare, Hesych.

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, ἡ, vallis, Plutarch. in Fabio. ¶ Item, planities, locus floridus, fretum. 2. fractus terræ, canalis. ¶ Et αὐλὼν, loci vtrinque perflatiles. ¶ Αὐλωνώδης, apud Diodor. Sicul. an fractuosus.

Αὐλωπὸς, ὁδὸς, locus in quo figitur crista, Hom.

Αὐλωτὴς, ου, ὁ, munitio in montium faucibus, Poly.

Αὐλωτοὶ φασοὶ, Poll. li. 10. fræna & cami fistuloli. Æschyl. vide Buttarh. Iliad 9.

Αὐξάνομαι, accresco, αὐξάνεται μᾶλλον, Plat. de Leg. Αὐξάνω. idem. ¶ Αὔξησις, ἡ, incrementũ, Arat. περὶ τῆς αὔξης γένεσιν τεκμαίρεται, Cicer. *Triplici fœtu a grandiscere fœtus.*

Αὔξημα, ατος, τὸ, augmentum, incrementum.

Αὐξητικὸς, augens, Aristot. l. 1. c. 7. de Anim.

Αὐξίδιον, fœtus Thunnorum piscium in Ponto, Aristot. li. 6. Anim. ca. 17.

Αὔξιμος, ad incrementum accommodatus, Xen. αἱ γὰρ θυγατέρες αἱ δηλούμεναι ὡς εἰσὶν αὔξιμοι.

Αὔξις, auctus, increme tum. Nicand. in Alex.

Αὔξομαι, ἄσω, augeo, αὔξῃς πόσε τιμῆς, Xenoph. αὔξησις ἀλλοίη, Herodot. i. creuit.

Αὖος, ου, ὁ, siccus, Plat. αἰμάσσουλα κ' οὐκ ἠὲ ξηρά. ¶ Αὐότης, ητος, ἡ, siccitas. ¶ Αὐόω, ariditas, mœror.

Αὔπνος, ος, ὁ, ἡ, perpetuus, Apoll. 2. ἀϋπνότερος ἦν ἀνὴρ ἢ ἄφρις. Αὐπνία, ας, ἡ, perpetuum Limo.

Αὔρα, ας, ἡ, ventus lenior, αὔρας ἔπεμψεν, Xenoph.

Αὐβάζω, procrastinare, horrere frigore.

Αὐγάω, eras, Xenoph. Et ἐπὶ ὀ, Æschin.

Αὐγέος, ου, ὁ, dies, abundans. Αὐσος, siccum.

Αὐστηρὸς, reges: ὄψις τὸ αὐτὸ, τὸ τολμῶ. (ὑπερ.

Αὐχμαλέος, squalidus, siccus, i. Arg. αὐχμαλέος πεδίον.

Αὐχμηρὸς, Theophr. lib. 6 cap. 18, austeritas.

Αὐχμηρὸς, ου, ὁ, severus. ¶ Plutar. pro frugali, & tenui mẽsa, αὐχμηρὰ βρώματα τὰ φακοῦντα dixit.

Αὐχμηρότης, austeritas, Aphrod. Probl. 70. l. 2.

Αὔω, audeo, τολμῶ.

Αὐτάγγελος, ου, ὁ, per se nuntians.

Αὐτάγρετος, ος, ον, vltrò oblata, vel quæ quis suo arbitrio deligit. 2. Argon. μὴ δ' αὐτὰς αὐτοκέλευτον ὀτρύνειν ἑλκηθῆναι, ne voluntariã mortẽ obeatis.

Αὐτάδης, sui arbitrii. Αὐτομάτως, per se sublatus.

Αὐτασθενέω, vrbs populosa, Halica. 7. ¶ Et αὐτασθενὴς, idem quod τὸ αὐτασθενὲς, Polyb. i cũ viris. ¶ αὐτασθενὲς ναῦς κεκαυδίωσε, naues cũ hominibus mergi, Nazanz.

Αὐτάοιδος, author, ὁ σφετέρῃ σφέλμενος, ἢ αὐδενῆ.

Αὐτασπάδιον, calciamentum. Poll. lib. 8.

Αὐτάρ, sed, postquã, αὐτὰρ ἐγώ, ego verò, Hom.

Αὐτάρκεστος, admirator sui, Hesych.

Αὐτάρκης, ους, ὁ, ἡ, contentus sua sorte, sufficiẽs sibi, Xenoph. ὥστε δὲ παντὸς ὃν ἧττον μὲν αὐτάρκη δεῖ. ¶ Αὐτάρκεια, ας, ἡ, suis esse contentum, Polyb. ¶ Αὐτάρκω, sufficio, satis sum: Actiu. Dat iungitur. ¶ Αὐτάρκω, sufficiẽter Vlpian. αὐτάρκως ἔχω, sat habeo.

Αὖτε, autẽ, Ilia. ἆ δὲ μὲ πάλ' αὖτε ἴσκει. N. 2. Arg. τοῦ αὖτε πάντα ἀλλὰ σῴζω κλέος ἐσθλόν, i. rursum.

Αὐτεξούσιος, qui sui iuris est: suus Cicer 4. Fin.

Αὐτεξουσιότης, libera potestas, Iosephus in Macc.

Αὐτεπάγελτος, ος, ον, non rogatus, Ifocr.

Αὐτεπάγελτος, author cædis & insidiarum, αὐτουργός.

Αὐτεπίσκοπος, sua sponte incitatus.

Αὐτεπιστάμων, qui iure suo imperat, Plat. in Pol.

Αὐτερέτης, per se remigans, Thucyd. in 1.

Αὐτέω, ἠσω, ἠσα, voco, resono, Hesiod.

Αὐτὴ, tumultus, vox pugnæ cõmissæ, Odyss. ξ. πάντα δ' ἐς αὐλείαν κατὰ κῶπαι βοῦν.

Αὐτὸ, τοῦτο, hæc, sponte sua: ἐκ αὐτοῦ, heus tu, Æsopus Αὐτοῦ, pro αὐτοῦ, hæc, Aristoph. 119.

Αὐτόβουλος, per se audiens: qui sui est iuris.

Αὐτογενὴς, eodem die in præsens, Homer.

Αὐτόγονος, hornus, Hippocr. eiusdem anni.

Αὐτόγραφος, statim αὐτόγραφον εἶδον, ἢ πλοῦς διεκρίνετο δυοῖν ἔπεσιν, vt vidi, &c. Herodot. ¶ τὸ αὐτόγραφον, Thucyd. subita asperitas.

Αὐτοδαὴς, vnde abundum per se esse.

Αὐτόδαρτος, poll. deinceps, Iliad. ἀ. ὑστερον αὖ τε ἐόντα.

Αὐτόδιος, vinum vernaculum, Poll. li. 6.

Αὐτοδιὰ, clamor, vapor, spiritus, flatus. Ilia. i. εἶσαι' αὐτοδιὰ ἐς χθόνα μᾶλλον, suffiatio. ¶ Hesiod. κρήνη χαλκὸν αὐτοδιὰ ἀναπέμπει.

Αὐτοδὼν, flatus, Odyss. ξ. ἀνέμων ἐπ' αὐτοδιῇσι χαλε-

Αὐτὸ

Αὐτοδὶ, propriè, apud Plat. αὐτὸ τοῦτο δηλοῦσι μᾶλλον.

Αὐτοδικία, ας, ἡ, veritas ipsa, Plat. in Phæd.

Αὐτοδικέω, sua voce ipsum prædicare, Suid.

Αὐτόδικος, i. statim cum vociferatione, Thucyd.

Αὐτοδίκως, δίκτυα δικάζω, digni vocalis apud Nõn.

Αὐτοδίκαιος, ex suo arbitrio, suo iudicio.

Αὐτόθεν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ, per se genitus, αὐτογενὴς, Nonn.

Αὐτοθελὴς, sponte natus, per se genitus, Orpheo.

Αὐτοθυμαίομαι, ex mei animi sensu iudico, Xen. 2. Cyrop. ¶ Αὐτοθυμαίνω, qui ex sui animi sententia iudicat, αὐτοθυμαίνοντες κρίνετε, Arist.

Αὐτόθυρος, sive αὐτόθυρον, spontaneus.

Αὐτόθεος, ὁ, ἡ, ex se genitus, Nonn. de filio Dei.

Αὐτογραμμὴ, linea mathematica, Philopono.

Αὐτόγονος, ος, ον, Hesiod. ἁ δὲ κατὰ γαῖαν ἔκρυψε.

Αὐτοδίδακτος, ὁ, ἡ, qui per se didicit. Sop. in Aia.

Αὐτοδάκτος, mordicus, ὁ ἀραιδὲς, Aristoph. Paces, τὰς φύσεις ἐμβρὺς ἀνδρὸς ἀνδρείας, ἢ τὸν αὐτοδάκτ ἔχοντα. Αὐτοδιδακτικὸς, fibilis, sis fermentes. Hinc Αὐτοδιδακτικὸν, Athen.

Αὐτοδίδακτος, ὁ, ἡ, per se doctus, Odyss. α.

Αὐτοδιήγησις, & Αὐτοδιηγέομαι, ex sua persona narrans seu cõmemorans, Laert. in Timone.

Αὐτόδικοι, οἱ, sui iudicis vtentes, vnde αὐτοδικαίως.

Αὐτόδην, statim. Hesy. αὐτὸ αὐτὸ ἐδὲν ἄλλο, δότε.

Αὐτοδύναμος, ὁ, ἡ, per se potens, Nazanz.

Αὐτοείδης, vel αὐτὸ τὸ εἶδος, dicitur Deus.

Αὐτοέξ, ητος, poeticè idem quod αὐθέντης, interfector, author cædis, Soph. in Œdipode.

Αὐτοέκαστος, quisque pro se.

Αὐτοέλικτος, per se volutus, Nonn.

Αὐτοέντης, sibi man' afferre, Diõ Coc.

Αὐτοέντης, ου, ὁ, sui interfector, αὐτόχειρ, Hesych.

Αὐτοετὴς, πυρὸς, triticum eodem primo anno exiliens.

Αὐτοθάνατος, ος, ὁ, qui sibi mortẽ conscisci, Plut.

Αὐτοθελεὶ κέρατα, Epigram. fructus sponte nati.

Αὐτοθεμέλιος, per se habens fundamentũ. Nõn.

Αὐτόθεν, hinc, inde, per se, confestim. Xenoph. νῦν μέντοι αὐτόθεν τοῦτο ἐπιτηδεύεται, nunc verò ex hoc ipso loco vertio. ¶ Aliquãdo ex hoc tempore, Idem. αὐτόθεν ὄζει ἀπὸ τοῦ τόπου. ¶ αἱ αὐτόθεν συμφοραὶ, indigenæ, Thucyd. lib. 2.

Αὐτόθι, illic, Odyss. ἀλλ' ἄγε δεῦρο καὶ αὐτόθ' ἑλέσθαι.

Αὐτόθρ, testimonium de se ipso, Nonn.

Αὐτοκάδαλος σκάφη, ratis tumultuaria Lycoph. Vide Athen. l. 14.

Αὐτοκάθαρσις, ις, ἡ, ipsamet purgatio, Nazanz.

Αὐτοκασίγνητος, ου, ὁ, frater germanus, Iliad Æ.

Αὐτοκατάκριτος, ος, ὁ, ἡ, ipsum cõdẽnans, Pau. Tit. 3. ¶ Ité q pertinaciter dissidet ab omnib⁹.

Αὐτοκέλευθος, per se iter faciẽs, Epig. αὐτοκέλευθος αὐτομόλησε. vel vt Ianus Lasc. per se exhortãs.

Αὐτοκέλευστος, ὁ, ἡ, inuitus, suã sponte, Arrian.

Αὐτοκίνητος, ὁ, ἡ, mouens sese suapte vi, Suid.

Αὐτοκλαδὴς, ὁ, ἡ, cum suis ramis, Lucian.

Αὐτόκλητος, vltroneus, Plat. Αὐτοκλήτως, vltrò.

Αὐτοκόμητος, ὁ, ἡ, per se crinitus, Aristoph.

Αὐτοκόσμιον, ἱμάτιον, genus vestis, quæ συρίς, Pol. l. 7

Αὐτοκράτωρ, ορος, ὁ, qui per se potest, & qui sui est arbitrii. αὐτοκράτορι μάχῃ, pugna rerũ domina. Herodot. αὐτοκράτορ ἐοῦσα πόλις. ¶ Αὐτοκρατορία, imperium, Ioseph. de Antiquit. ¶ Αὐτοκρατορικὸς, ὁ, ἡ, imperatorius, augustus. ¶ αὐτοκρατορικὴ ὁρμὴ, liberi arbitrii impetus. Basil. in Hexaem.

Αὐτοκρατὲς, τὸ, meracis, vinũ non dilutũ. Nicand.

Αὐτοκύκλιστος, ὁ, ἡ, suapte natura volubilis.

Αὐτολέξει, ad verbum, de verbo ad verbum.

Αὐτολεκανὸς, ὁ, lucẽ sibi præferens. ¶ Accipitur pro mendico, & pro scurra ac parasito, Demosth. & Plutar. Vide Poll. li. 10. cap. 16.

Αὐτόλεκτος, ος, ον, per se genitus, αὐτογένητος.

Αὐτόλυκοι, soleites depeculatores ac fures.

Αὐτολυρίζω, ipsemet lyra cano, ἐγὼ αὐτόλυρίζων.

Αὐτομαθὴς, ὁ, ἡ, sui ipsius discipulus, per se eductus.

Αὐτομαρτυρέω, de ipso se testari, Laert. in Tim.

Αὐτομάτισμα, ατος, casus, fortunæ temeritas.

Αὐτόματος, casu aduenies, voluntarius. αὐτόματος ἥκω, sponte veniens, Aristoph. ¶ Sic cũ unum appellamus αὐτόματον, sponte oblatum, Iliad. Ε. αὐτόματος δ' ἐπ' ἐλάδι ἔλαυν ἀγαθὸς ἰφθίμος Θ. ἐλαύνειν. ¶ αὐτόματον, casu, fortuito. Demosth. 1. Olynth. ὅσα γὰρ ἂν ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν γίγνεται αὐτόματα, vltrò cuenit. ¶ αὐτόματα, opera quæ fabricant mechanici, vt sua sponte aliquid videantur agere, vti horologia: hæc qui faciunt, αὐτόματα ποιεῖν dicuntur. ¶ Αὐτοματίζω, ισω, vltrò aliquid ago. ¶ αὐτοματίσας, sponte, casu, fortuito, Plutar. in Fab. ¶ αὐτοματίω, & αὐτοματιάω, aduer. idem.

Αὐτομολέω, ῶ, ἐσω, trãsfugio, deficio ad hostes, Aristoph. ἐπεὶ αὐτομολῶ ἐς τὰ πάλαια, à Rep. discedo, Æschin. Αὐτομολία, ας, ἡ, transfugiũ, Tranquil. effugium Cicer. ¶ Αὐτόμολος, ος, ὁ, ἡ, transfuga, Plutarc. in Themist. ¶ Αὐτομόλως, prodiorie Soph. in Phædra.

Αὐτομολίαι, stolones inutiles & fruticationes, Plin. vnde μελέτη αἱ stolones amputare, Pol. 7.

Αὐτόνομος, ὁ, ἡ, qui viuit suis legibus, Plutarch. ¶ αὐτονομία, libertas suis vtens legibus, Cicer. ad Attic. Αὐτονομέομαι, propriis legibus viuo: Αὐτονομόφρων, in libertate asserẽ, Dem.

Αὐτονύχ, vel Αὐτονύχα, hac ipsa nocte, Arat.

Αὐτοξύλος, ligneus, αὐτοξύλου θώκου, li. Epigr.

Αὐτοπάθεια, ας, ἡ, innata passio, reciprocatio. ¶ Αὐτοπαθῶς, ex sententia animi, non fictè, Polyb. ἡ δ' ἀληθὴς ἕξις αὐτοπαθῶς ἅμα καὶ ἀληθῶς ἐπιτηδεύει περὶ τοὺς.

Αὐτοπάτωρ, sibi pater. Αὐτοπάτειρα, Hesyc. scala.

Αὐτοπάλεις, vrbes suæ authoritatis, Thucyd.

Αὐτόπιστος, per se fidem faciens sine argumentis, vt xenia mihi, Philop. ἀξίωμα αὐτόπιστον.

Αὐτοπόδη, ας, ἡ, cùm quis pedes iter conficit, Dion. Hinc αὐτοποδὶ ἀπὸ αὐτοπόδων. Aduerb.

Αὐτοπόνητος, ὁ, ἡ, per se laboratus, in Epigr.

Αὐτοπόσιον, ὁδὸς, suis pedib⁹ incedẽs, Luci. in Tim.

Αὐτοπροαίρεσις, ἀδιὸ voluntaria, Laert. in Zenone.

Αὐτοσπορέομαι, radicatus per se Cõsum. ¶ Aristoph. in Ran. λέγει αὐτοσπορεῖται, i. Αὐτοσπορὰς, ἡ μεγάλη

Αὐτ. ¶ Capitur etiam pro natiuo, id est, qui sponte prouenit.

Αὐτοφυῶς τος, νος ὁ, ἡ, natiui vultus, non personatus, Lucia. ¶ αὐτοφυοῦντες μᾶρτυρεῖν, testificari atque in iudicio prodire, Interp. Demo.

Αὐτοπῆνος, vt ait Plaut. oculatus testis.

Αὐτοπτρον, Galen. 2. ad Glauc. panis cui nihil furfuris ademptum est, Cicer. cibarius panis.

Αὐτοπώλης, qui suos reditus in patria vendit, Bud Com. ¶ Themisti. per transl. αὐτοπωλῶ, dixit qui suas orationes vendit.

Αὐτόῤῥιζ Θ-ος ὁ, ἡ, suis radicibus innitens, Eurip.

Αὐτος, ipse, αὐτός ἐστι εἰμὶ τῆ ἐνθυμίᾳ τι, Sophocl. ¶ Aliquando vltroneum significat, τί μὲ αὐτὸ ὀτρύνει ἡ αὐτὸν ὀτρύνοις; Iliad. σ. ¶ Interdum accipitur διὰ τὸ ἑαυτοῦ, Xenoph. Χάριν ἐκείνην δ' οὐ ἀμαθήσειν ἡγοῦμαι τὸν αὐτὸν

Αὐτοῦ, hic, eodem, illic, Plat. de Repub.

Αὐτόνυτος, seipsum nutriens, Athen. & Hesych.

Αὐτόσκ Θ-ος, nullo artificio constans, rudis. ¶ Est etiã αὐτόσκελος, Poll. l. 10. idẽ quod αὐτοχέδιος.

Αὐτόσπαστος ὁρμίζουσι, imber ex se excitatus, Nonn.

Αὐτόσχος, qui solus secum meditatur.

Αὐτόσωλ Θ-ωλος ὁ, ἡ, qui sibi ipsi nauis est, Musæo.

Αὐτοθανὴς, qui seipsum interimit, Sophocl.

Αὐτοχεδὸν, pro αὐτοχέδιον, illico, ex tempore

Αὐτοχειρίς, πος, genus calcei muliebris, Poll. li. 7.

Αὐτοχειρίζω, præcipitanter aliquid instituo, αὐτοχειρίζει σὲ τοῦ ζῆν παῦσαι, Isocr. in Euag. Xenoph. Τῆ ἐμαυτοῦ εἰ πλείστοι αὐτοχειρίζοντο. ¶ αὐτοχειρίζεσθε τὰ πάντα, Æsch. ¶ Aliquando sua sponte facere, Xenoph. lib. 5. ἱππικῶν. ¶ Αὐτοχειρισμὸς, extemporalis dictio. ¶ Αὐτοχειριστὴς, qui extemporalem habet orationem, Xenoph. ¶ Αὐτοχειριστὶ, Adverb. ex tempore. ¶ Αὐτοχειριστικὴ, extemporalis facultas dicendi. ¶ αὐτοχειριστικὸς λόγος, extemporalis oratio, Alcidamæ.

Αὐτοχθόνιος, propè, per se & eminus.

Αὐτοχόλεπτος, ὁ ἡ, rudis, tumultuarius. Herodi. αὐτὸν ἡ ναυτιλίαν ἐποιήσατο αὐτοχόδην, i. extemporè factum. ¶ Αὐτοχόδιος, vltrò, extemporè. ¶ αὐτόχοδην, idem, Hesiod.

Αὐτόψυτος, ipsissimus Plaut. Aristoph. in Plut.

Αὐτοτελὴς, ὁ ἡ, perfect⁹, absolutus. ¶ αὐτοτελῆ αἴτια, Galen. sunt, quę ipsa tantùm & per se finem & euentũ faciunt, Cicer. principales & perfectæ causæ ¶ Item qui suis vtitur sumptibus & vectigalibus, Lucian. ¶ αὐτοτελῶς, per se perfectio & absolutio, Hermog.

Αὐτοτρ Θ-ὸς ὁ, ἡ, per se pernus, à seipso doctus.

Αὐτοτρέχεσε, qui ipse suppeditare possit argumentum tragœdiarum, per se sceleratus, Demosth. οἷος γὰρ αὐτοτρέχεσε πάντως.

Αὐτῦ, pro αὐτόθι illic, ibidẽ, Plat. Epist. 8. ἴσσε γὰρ αὐτῦ τὰδε αὐτοῦ ἀεὶ στελλαι, quæcunque gesta illic sunt.

Αὐτῦγος, eius generis & naturæ, Theophrast.

Αὐτουργάω, ἄσω, ἀρετον, ἰδίᾳ αὐτοῖς τὴν ἐργάζομαι. Lucian. συλλεγομένοις τὰς δυνατὰς, ἡ αὐτουργοῦσι ἰδίᾳ σῶσι.

Αὐτουργὸς, ὁ, ὄν, artifex, qui per se omnia facit, operarius, αὐτουργὸν ὄντα ζῆν, Halicarn. 10. vixebant sua industria. ¶ Apud Xen. in Sympo. pro eo qui citra præceptoris operam profecit. ¶ Aliquando dicitur αὐτόχειρ, i. qui sua manu cædit, vel pugnat, Herodian.

Αὐτουφαίζω, Hesych. idem quod Αὐτομαιτῶ.

Αὐτοφονίτης, ου, ὁ, & Αὐτοφόντης, ου, ὁ, homicida sui: dicitur & Αὐτοφόν Θ- Nonn. & in li. Epig.

Αὐτόφορτος, qui sua ferunt onera, Sophocl.

Αὐτοφυὴς, Θ-ὸς ὁ, ἡ, suapte natus. αὐτοφυέστατον κάλλ Θ-ος, Epigr. pulchritudo natiua & non adscititia. μὴ ὀπτάλλεσθαι.

Αὐτόφυτος, νέον, nemus sponte consitum, Epigr.

Αὐτοφυῶς, suapte naturâ, Plat. τοῦ ἀ.

Αὐτόχρημα, oracula reddita non per sacerdotem, sed ab ipso deo, Lucian. in Pseud.

Αὐτόφωρος, fur in ipso furto deprehẽsus, Lucia. ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγὼ αὐτὸν ἐλήγξω. ¶ αὐτοφωρὶ, aduerb. in ipso facto.

Αὐτόχειρ, ρος, manu sua se vel alium occidens, αὐτόχειρ πατήρ, Plut in Rom. ¶ φόνῳ Θ- αὐτόχειρ, cædes manu facta, Plat. τοῦ Θ-. & αὐτόχειρ μοιχὸς, Euripid. ¶ Item qui facit aliquid manu propria, αὐτόχειρ τῶν σεβασμῶν ἐπὶ πλοῖα ἐφίστασθαι, Lucas in Act. 27. ¶ Αὐτοχεῖρ, manu propria, Paul. in Achaicis, Χαιρετίσας ἡ αὐτοχεῖρ τῶν χαιρόντων ἀσπασμῶν nobis deabus corona est spoliatus. ¶ Κεφαίρεσις, εως, ἡ, Athen. ὁ. exemptio Columel. ademptio Cic. ablatio Diomed. ¶ Item vindicatio in libertatem, Plat. de Leg.

Κεφαιρέω, aufero, Aristoph. in Plut. μὴ δὲ ἀλλ' ἀπελθὼν ἐξέφαιρε. Odyss. ξ. οὐ γὰρ μοὶ στρεφθεὶς κεφαίρεται. Odyssea ἀφαιρεῖται.

Κεφαιμακτικῶς, per detractionẽ, Philop. in Arist.

Κεφάλαιμος, in filio, salto, Aristop. δῶρ' ἐ κεφαλαῖ τὴν σπαρτὴν ἀφλακτῶ. Κεφαλὴς, resultatio, Aristot. in Probl.

Κεφάλης, resiliens, ἀναπηδῶν, resultans.

Κεφαλιστήριον, aberro, ἀπαμφιταπίδη ἐκ τῆς ὁδοῦ, Proverb. Κεφαμφιστὴς πίσσης, ἀφ' ἡ ἐπέρρη in verbis, Ilia. ἐκείνοι ἐ πολύφασε, ὁδ' ἀφανὲς πεπῆς, non constat, Thucyd. Κεφάνεια, obscuritas.

Κεφανὲς, ἐσ, ὁ, ἡ, latens, obscurus, ἐς ἀφανὲς πεπῆναι, non constat, Thucyd. Κεφάνεια, obscuritas.

Κεφανὲς, ἐσ, ὁ, ἡ, latens, obscurus, ἐς ἀφανὲς πεπῆναι, non constat, Thucyd. Κεφάνεια, obscuritas.

Κεφανὲς, ἐσ, ὁ, ἡ, latens, obscurus, ἐς ἀφανὲς πεπῆναι, non constat, Thucyd. Κεφάνεια, obscuritas.

Αὐτοχρὼς, sic. Hesi. αὐτὸς ὁ τοῦ ἐ μὴν: Frustrà, temerè. Odyss. ὀ, ὄφρ' τις ἡμῖας αὐτὸς χρὼς πεπῆνῃ, i. non temerè nos dimittet.

Αὐχαλ Θ-, gloriosus. Αὐχαλῶ, tergiuersari.

Αὐχενίζω, ἐσω, decollo, ceruices frango, Soph. μέγιστον κράτος, collare robur, i. iugum.

Αὐχέομαι, μ. ἠσομαι, & Αὐχῶ, glorior, insolesco. Hom. βαρὺ ξύλον, λίαν αὐχεῖ ἐπὶ χαυλιόδοντι. Pudaus vocè actiua tantùm dici putat. ¶ Αὐχὰ gloriatio Cic. ¶ Αὐχήεις, gloriosus, cernicosus lib. 6. Epigr. ¶ Capitur etiã pro alacri, Nonn. Αὐχᾶς, idem. ¶ Αὐχημα, ατος, τὸ, iactantia, animi elatio: accipitur in bonam partem.

Αὐχὴν, ένος ὁ, cervix. Aristot. 1. anim. αὐχὴν τὸ μεταξὺ ὤμου καὶ κεφαλῆς. ¶ Significat etiam loci angustiam. ¶ Herodot. αὐχὴν τῆς χώρης, dorsum regionis: Mela cervicem appellat. ¶ αὐχένιον, pars etiam clausi & gubernaculi in quã incubit gubernator nauis, Poll. l. 1.

Αὐχμὸς ὁ, siccitas, squalor ex siccitate. αὐχμὸς τὸ ἀν τῇ σκευασίᾳ μ' ἀπόλεσε, Aristoph. in Plut. ¶ αὐχμὴ, siccitas. ¶ αὐχμῶδης, squalidus, siccus,

siccus, Homer. in hymnis. αὐχμώδης, idem, Galen. 1. ad Glauc. αὐχμηρὸς, idem, Lucian. ¶ αὐχμάω, & αὐχμέω, areo, squaleo.

Αὐωγμὸς, σωγ, σμ, ἐ, clamo, reboo, 2. Arg. αὖε ἡ πόντος σμῳδαλέος, i. ἰάχουσι, insonabat. ¶ Item accendo, calefacio, sicco.

Αὔως, aurora, dies, Æolicè ῥέως, cõmuniter ὠός.

Α Φ

Ἀφαγίζω, consecrare, expiare, spoliare.

Ἁγαγισμὸς, ὁ, ἁγιότης, sanctitas, vel sanctimonia Cic.

Ἀφάδιος, & Ἀφαδὴς, ὁ, ἡ, inimicus, ingratus, Hesy.

Ἀφάζω accipio, ἀφαπτόμενον, palpo, λύπη τ' ἀφᾶσι.

Ἀφαιμάξω, sanguinẽ elicere, ἀφαιμάξω τὸ ζῶον, in Hippiatro. Ἀφαίμαξις, sanguinis eruptio.

Ἀφαίρεμα, ατος, τὸ, ablatio, separatio. Exod. 35.

Ἀφαιρέομαι, aufero, vel auferor. ¶ Actiuè cum Genitiuo & accus. Demost. ταῦτα ἀφαιροῦσιν τινὰ τῶν ὑμῶν, quis ista vobis extorquebit? ¶ Cũ duobus Accus. ἵν' ἀναιρῶσι τοὺς χρησόμενα φῶτας Iliad. ἀ. ¶ Passiuè cum Accus. Aristop. τὸν ὦ ἡμῖν τὸν στέφανον ἀφαιρεθὲν nobis deabus corona est spoliatus. ¶ Κφαίρεσις, εως, ἡ, Athen. ὁ. exemptio Columel. ademptio Cic. ablatio Diomed. ¶ Item vindicatio in libertatem, Plat. de Leg.

Κφαιρέω, aufero, Aristoph. in Plut. μὴ δὲ ἀλλ' ἀπελθὼν ἐξέφαιρε. Odyss. ξ. οὐ γὰρ μοὶ στρεφθεὶς κεφαίρεται. Odyssea ἀφαιρεῖται.

Κφαιμακτικῶς, per detractionẽ, Philop. in Arist.

Ἀφάκη, viciæ species, Dioscor. li. 2. ca. 131.

Κφάλμημα, in filio, salto, Aristop. δῶρ' ἐ κεφαλαῖ τὴν σπαρτὴν ἀφλακτῶ. Κφαλὴς, resultatio, Aristot. in Probl.

Ἀφάλης, resiliens, ἀναπηδῶν, resultans.

Ἀφαμαρτία, aberro, ἀπαμφιταπίδη ἐκ τῆς ὁδοῦ, Proverb. Κφαμάρτησις, ἐσ, ἡ, error in verbis, Ilia. ἐκείνοι ἐ πολύφασε, ὁδ' ἀφανὲς πεπῆς, non constat, Thucyd. Ἀφάνεια, obscuritas.

Ἀφανὲς, ἐσ, ὁ, ἡ, latens, obscurus, ἐς ἀφανὲς πεπῆναι, non constat, Thucyd. Ἀφάνεια, obscuritas.

Ἀφανίζω, ἐσω, ἐ conspectu euanesco, delitesco, ὑπὸ ἀθρόων ἠφανίσθη, Plut. in Camill. ¶ ἀφανίζειν ὑπὸ ὄχλου, exterminatus extra fines, Plat.

Ἀφανισμὸς, ὁ, ἐσω, ἐ, exterminio. ἐκδὲ ἀφανισμὸν ἐλθεῖν, Aristoph. in Pluto, i. hinc exterminare. ¶ Itẽ obliteratio, inductio, deleo, Idem κφ. ἀφανίζω δ' ἐγὼ. ¶ Itẽ occulto, Idẽ in Plut. ὁ δὲ θεὸς ἀφανίσαι ἡμῶν τὸν ὄφιν ἐκ τῆς γῆς ἐ νοεῖ. Φαφανίζουσι σοφόν τε, Marth. 6. obscurant facies: Chrysost. interpretatur, διαστρέφουσι ἡ λυμαίνονται, corrumpunt ac perdunt. Hieronym. demoliuntur, Hilarius conficiunt. ¶ Ἀφανισις, ἀως, ἡ, obscuratio, vel disperditio Cicer. abolitio Quint. ¶ Ἀφανιστὴς, οῦ, idem. Ἀφανιστὴς, ὁ, ἡ, disperdendus.

Ἀφανιστὴς, ὁ, ἡ, destructor, deletor Cicer.

Ἀφανὴς, ὁ, ἡ, non apparens, Sopho. in Phil. Ἀλλ' ὡ πάντων πόρον ἀπορώτατον μήποτε ἔφην' ἀνατον φῶς. Sic Virg. 1. Georg. Et filicu venis abstrusum excudere ignem. Ἀφανῶς, obscurè.

Ἀφαπτω, commungo, ἀφαπτόμενον, applico, Appian.

Ἀφᾶς, continuò, Odyss. ἀφᾶς κακοὶ τελέεσθαι.

Ἀφάω, aquâ haurio. Κφάσασις, nũ venenatus.

Ἀφαυαίζω, accommodo, Lucian. ¶ Itẽ dissonum & ἀφωνος esse. Basil. homil. decima.

Ἀφαυὴς, ὁ, ἡ, incultus, Suid. & Hesyc. Ἀφαυρὸς & ἀφυὴς, idem, Etym. Ἀφαύρω, aro.

Ἀφαυρίζω, surripio, abripio, Aristoph. in Pluto, ἐὸν φῶτ' ἀφαυρίζῃ, placentas rapere.

Ἀφάφατος, celerior, ἀφάφατος ἵππος, apud Hom.

Ἀφάρτης, vel ἀφάρτος, fortis adiutor.

Ἀφασία, ας, ἡ, loquendi impotentia. Plat. τοῦ ἀ. τὸ ἀφασίᾳ κεθέζεσθαι, substitit incertus quid diceret.

Ἀφάσσω, tago, palpo, demulceo, ψαλαφῶ. Apoll. 2. ἐὸ χροὶ ἀφάσσε. ¶ Item solicito, cũ Accusat.

Ἀφατύλης, Hesych. μαστὸς, ὁ, ἡ, papillæ.

Ἀφατος, ος, ὁ, ἡ, ineffabilis, inenarrabilis.

Ἀφαυαίνω, arefacio, ἀφαίνω, exicco, Theophr. de hist. plãt. l. 8. ¶ Ἀφαυαίνομαι, cõtabesco, Ath. ζ.

Ἀφαυρὸς, ὁ, ὸν, vilis, debilis, citò exolescens. Hesiod. ἀφαυρότατοι δ' ἐ ἄνδρες εἰσὶ, i. debilissimi. A'εσσω, sicco, viro, in media exaresco, Aristop. ἴσσω.

A'φασσω, palpo, contrecto, ψηλαφῶ, tango, Il. ζωὸν ἐόλα τῆς ἀφάσσατο. Νέστ' ἀχιλῆος ἀφάσσῃ tactu.

A'φεγγὴς, ἐσ, ὁ, ἡ, ἐς, obscurus, lumine carẽs.

A'φεδὴς, impudẽs, Hesy. ἀδιαθέτ. Κφεδρία, sellę in fideo, Hesy. ἐδὶ δ' ἀφεδρία κάθισαν.

A'φεδρεύω, puerperium, concubitus, Dioscor. li. 1. ca. 85. ¶ Item fœminarum menstruum profluuium Plin. Leut. 19. ἐὸ τῇ ἀφέδρῃ, mẽstruis temporibus.

A'φεδρὼν, cloaca, Mat. 15. εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλει).

A'φείδημος, ὁ, ἡ, ἐσ, ἐσ, ἐ, ἐ, ἐ

Ἄφεσις, εως, ἡ, dimissio, emissio Cic. Nat. ἄφεσαί σοι τοῦτο ἔχειν, hoc tibi remissum est, i. condonatum. ¶Item pro repudio vxoris, Plut.

Ἀφεψέω, ὁ, examen apum, ὁ ἀφεψὸς κοπιᾷ, ἐπὶ τὸν ἐπιλογισμὸν ἔρχεται, Aristot. li. 9. Anim.

Ἀφίστημι, abstito, Xenoph. in 2. Cyri.

Ἄφοικος, absens, extra domum, non domesticus.

Ἀφορεία, principat⁹, ἀρχή, Hesy. Suid. ἀπόλαυσις.

Ἀφορισμός, dimissio. Ἀφορισμοί, qui dimittit. Etym.

Ἀφορμή, machinę obsidendi vrbibus Suid.

Ἀφύκτης, ου, ὁ, carceres cursorum, Commēt. Arist. ἔπος. ¶Item principium incundæ vitæ.

Ἀφυτεύω, ὁ, Lacedęm. libertate donatus, Athen.

Ἄφυτος, ον, ὁ ἡ, liberatus, solutus. ¶Interdum ex positus, prostitutus, vt οἶνος ἄφυτος ἄφωνος, Athen. li. 11. ¶Item ἄφυτος, i. facer, Bud. ¶Insuper reiectaneus, reiectus, πρόϊξις ἀφύτου, Chrysost. 2. ad Corinth.

Ἀφύω, μ. ὑσω, π. σα, inflammo, accendo.

Ἀφύω, μ. ὑσω, decoquo, recoquo. ¶Ἀφεψέω, decoctio, decoctus Plin. Theophr. Ἀφύω, idē.

Ἀφὴ, ἡ, tactus, contrectatio Cic. ἀφὴν ἐμποιεῖν ἀνθρώπῳ, Plut. de Virt. ¶Item pulvis quo palæstritæ inspergebantur, Plin. lib. 35. cap. 11. & Ouid. Metam. 9. ¶Præterea ἀφὴ, incensio Ciceri, Herodot. li. 7. ἀφὴν λόγων ἀφεῖς.

Ἀφηγέομαι, μ. ήσομαι, narro, expono. ¶Item fum ductor, impero, Plut. in Rom. ἀφηγεῖται ἐκφορᾶς ἀλόγου. ¶Ἀφήγησις, ις, ἡ, narratio, Nazian. Ἀφηγητὴς, idē. ¶Ἀφηγία, duxvię. Ἀφήγιον, neū.

Ἀφηδύνω, μ. υνῶ, cōdio, dulcetudinē gratiamque addo, exhilaro, Accus. Plutarch.

Ἀφῖκται, vt ἱκάνω, perucnio, Plat. li 7. de Repub.

Ἀφιλέτωρ, ορος, ὁ ἡ, adolescens, Theophil. in Inst. ciuil. ¶Suid. ἀφιλέτωρ, ὁ πρεσβύτερος exponit, id est, senem.

Ἀφιλόξενος, Subsolanus. Ἀφίμβιος, ον, ὁ, sedens.

Ἀφιππία, interdiu absum, diē absum, Demost.

Ἄφοιτος, vel ἄφοιτις, incelebris Sil.

Ἀφομαλίζομαι, ίσομαι, frænos respuo, frænum mordeo Cicer. ¶Herodian. impetum decrecto. ¶Ἀφομάλισις, idem. in Canon. 8. concilii Ephes. cum genit. diffideo. ¶Ἀφόμαλισμὸς, οῦ, ὁ, rebellio. ¶Ἀφομαλιστὴς, οῦ, ὁ, rebellis, Basil.

Ἄφοπτος, emissor, Apollinis epith. Iliad. α. ab emittendis oraculis. Ἀφόπτωσις, diuinatio, Hesy.

Ἀφορμαὶ, exulcerationes in summo ore, infantibus peculiares, vitiu lactis quo nutriuntur, calido humore corrupti. Oriuntur & interdū ætate prouectioribus, quando humoribus calidis eā commeātibus intumescunt ora aspecta sanguineo. Vnde Ἀφθαι, quem eiusmodi vexat morbus, Cæl. li. 9. ca. 20.

Ἀφθαρσία, æternitas, perpetuitas, apud Philon.

Ἄφθαρτος, incorruptus. Ἀφθαρτίζω, immortalem reddo.

Ἄφθογγος, ον, ὁ ἡ, non vocalis, li. Epigram.

Ἀφθόνως, auidē vorans, ὁ ὡς ἐσθίων, Hesych.

Ἄφθορος, qui consilium habet incorruptum.

Ἄφθαρτος, ου, ὁ ἡ, incorruptus, æternus, Iliad. β.

Ἀφθογγίομαι, οῦμαι, ὁ ἡ, mutus, Soph. in Aiace.

Ἄφθονος, ου, ὁ ἡ, inuidia carens, Phocyl. ἄφθονα φορεῖσθαι. ¶Item largus, oppiparus, vber. Demosth. ἐκ ἀφθόνου πρόσοδος, cuntibus in opulentia & deliciis. ¶Ἀφθόνως, sine inuidia, candidē. ¶Item oppiparē, affatim.

Ἄφθορος, impubes, impollutus, incorrupteus: ἄφθορος παῖς, puer imberbis, Diosc. li. 2. ca. 107.

Ἀφίδρωμι, ώσω, π. ωκα, exudo: ἀφιδρώοντες ἰχῶρες, exudans sanies, Diosc. li. 5. ca. 2. Ἀφίδρωσις, sudatio Senecæ.

Ἀφίδρυμα, τος, τὸ, statua, simulachrū, dedicatio, Suid. ¶Hesych. habet ἀφίδρυμα. Ἀφίδρυσις, idem.

Ἀφιδρύω, colloco: ἀφιδρυμένον ἔλαιον, locat⁹ fons, Epiphan. Ἀφίδρυμα, ατος, & Ἀφιδρύσις, dedico, consecro. Ἀφίδρυσις τοῦ ἱεροῦ, Plutar. in Numa.

Ἀφίημι, & Ἀφιέω, ίσω, dimitto, Æschin. ἀφιεὶς ἐξ ὑπαγωγῆς πλοῖα, Plut. in Public. ἀφιεὶς ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν, se in fluuium demittēs. ¶Pro condono, Aristoph. sch. ἔσπε πλοῖα εἰ χρῆν, ἀφίεμεν ἢ δι' ἔτους ἀπόπλους. ¶Item prætermitto, Lucian. ἀφίεντες ταῦτα πάντα, hæc facere omittentes.

Ἀφιζάνω, ἀφίζω, ἵσταμαι, ἵζω, surgere à sede.

Ἀφικτέα, adue. to, ἀφικτέον μοι, Od. ξ. ἐμοὶ ἀφικτέον ἐστὶν, pro ἀφικνοῦμαι.

Ἀφικνέομαι, οῦμαι, μ. εομαι, aduenio, peruenio. Plut. in Rom. ἐπὶ πλοίων ἀφικνούμενοι ἐμπορίαν τινά, ἀφικνοῦνται οἵτινες, frumenta quod deportantur, seu exportatur, Demosth.

Ἄφικτος, vel Ἀφίκτωρ, impurus, odiosus.

Ἀφίκτωρ, Eustath. supplex. ¶Hesy. ἀφίκτορα, exponit, ἱκέτην δίκαιον. Ioue supplicum præsidem.

Ἄφιλος, purus, integer.

Ἄφιλος, amicis carens, ingratus, Soph.

Ἀφιλοσοφησία, philosophiæ expers, Chion.

Ἄφιλοτιμος, haud ambitiosus, Aristot. 2. Ethic. ¶Ἄφιλότιμος ἀρχὴ, magistratus quem nemo ambit, Synes.

Ἀφίξιμος, ὁ, discessus, accessus, Plat. in Epist. ἀφίξιμον ἐκ τοῦ ἐνθένδε ἐμοὶ ἀφίξιμον, meam profectionem.

Ἀφιππάζομαι, & Ἀφιππεύω, equitatū ago, equito.

Ἀφίππευτος, equo fugam arripio.

Ἄφιππος, ον, ὁ ἡ, nō equitabilis Liu. Plut. in Aristid. ¶Item equo carēs, impertus equitandi, Lucian. ¶Et pro πεζοὶ, pedes.

Ἀφιππόπτερος, ον, ὁ ἡ, ex equo sagittis vtentes.

Ἀφίππος, ου, ὁ, cinex.

Ἀφίστημι, & Ἀφιστάνω, abscedo, disungor. ἀφίστασθαι τῆς στρατηγίας. Demost. i. στρατηγεῖν. ἀπαγορεύσω διπλοῦν κίνδυνον, duplici modo deficiam, Thucyd. ¶Item abscedo, i. suppuro, Plut. in Cic. ¶Item cedo, ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, abdicare se magistratu, Plut. 12. de Leg. ¶Item abhorreo, Demosth. ἀπεστραμμένος τὸν πάντων ὄχλον ἀφίστατο. ¶Ἀφίστημι, ἀποχωρίζω, recedere facio, depello, auoco, Plut. in Sol. τοῦτον μὲν ἐμοὶ γάμου ἀφίστη, à nuptiis dehortantur.

Ἀφιστεύω, deleo, abstergo, Diosc. li. 3. ca. 101.

Ἀφίστω, separo, seiungo, Basil.

Ἄφλαστον, puppis ornamentum & summa pars Poll. li. 1. Iliad. ά, Ἕκτωρ ἧ πρύμνηθεν ἐπὶ λάϊνον ἄφλαστον μακρὴ κέλαιρε κορωνίδι χερσὶν ἐχούσῃ, ampliflra, seu aplustra Cicer. & Lucr. vel amplustria Festo.

Ἀφλεγμαντεῖ, ῶδ, arcēs inflāmationem, i. Arg.

Ἄφλεκτος, ον, ὁ ἡ, non tostus, non coctus, Apoll.

Ἄφλαστος, mammæ, Hesych. μαστοὶ, δυλαί.

Ἀφλοισμὸς, οῦ, ὁ, spuma, ἀφρὸς, Suid. Dicitúrque ἀφλοισμὸς, Iliad. π. Ἀφλοισμὸς πέλε χθονὸς ἱππείης. Ἀφλυαντίων, pusillus, non sentiens, Dioscor. li. 5.

Ἀφνειόω, ditesco, affluo diuitiis, Cratin.

Ἄφνεος, ου, vel ἀφνειὸς, locuples, abundāns, Odys. ξ. Hesi. ὀνοὶ δ' ἀλλοι φῶτες ἀφνειοὶ, prudens.

Ἀφνότερος, Soph. & Ἄφνοτερος, abundantior.

Ἄφνω, pro ἀφνίως, extemplo, repentè, Aristot.

Ἀφοβία, ας, ἡ, impertcrritus animi habitus.

Ἄφοβος, ον, trepidus, ἄφοβος πρὸς ἡμᾶς, Plut. in Lyc. Idem in Galba. ἀεὶ ἄφοβος ἐ ἀεὶ ἡ μεταβολή. ¶Item nō terrificus. Ἀφοβοτάλαιγος, idē.

Ἀφοδεύω, μ. εύσω, π. εύκα, foeedo, caco, ἀποφορεῖν. ¶Ἀφόδευμα, stercus. Ἀφόδευσις, idē, Nicand. ¶Ἀφοδευτήριον, latrina. Ἀφοδευτὴς, hostes, ὑβρισταί.

Ἄφοδος, ου, ὁ, discessus ad eacēdum, latrina. ¶Athen. pro digressu. Herod. pro reditu. ¶Diosc. ἀφοδεύουσι ἀφόδοις ξηραῖς, columbarum fimus aridus.

Ἀφόρβαστος, immundus, illotus. Ἀφορβεῖ, illæsus.

Ἀφορισμὸς, ὁ, & Ἀφορισμὸς, ὁ, assimilo, Plat. 2. de Repub. ἀφορισμὸς τῆς ἀληθοῦς τῷ ψεύδει. ¶Ἀφορισμὸς, τὸ, repræsentatio Plin. ¶Ἀφόμοιος, ον, similis. Aliquando dissimilis.

Ἀφορμίζω, ίσω, spolio. ¶Ἀφορμισμὸς, vocat Imper. Nouel. 8. qui priuatis hominibus habere arma non concedunt.

Ἀφορμᾶσθαι, respicio, Plut. in Lycurg. ἀφορᾶν εἰς τοὺς ἡκοντιστάς. ¶Perrideo, Aphr. lib. 2. Probl. ἀφορᾶν πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, i. ad vtendi rationem pertinere.

Ἀφόρητος, ου, ὁ ἡ, intolerabilis, molestus, Lucian.

Ἀφορία, ας, ἡ, sterilitas. ἀφορία, infœcunditas Columel. πολλὴ ἀφορία χρημάτων, Plat. πολλὴ ἀφορία ἀνδρῶν. Exo. 17. ¶Item finire & terminare, Polyb. τὸ βάθος τοῦτο ἀφορίσωμεν. ¶Item præcido, vulgò, quæro. Aristot. li. 3. Ethic. ἀφορίσωμεν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτων ἀφορισμόν, præcidamus, vt Cicer. præcide, statue quidlibet. ¶Item assignare, ordinare, Dionys. ad Demophilum, ἀνάλογον τὰ κατ' ἀξίαν ἑ ἀφορίζων.

Ἀφόρμη, audacia, fidus, θρασύς, ἄπιστος, Hesych.

Ἀφορισμὸς, ὁ, separatio, distinctio, definitio, determinatio. ¶Gal. ait aphorismum doctrinæ genus esse, ὃ δὴ διὰ βραχυτάτου τὰ πολλὰ καὶ τὰ φερόμενα ἰδίᾳ περιλαμβάνει, i. quod omnes rei proprietates breuissimis verbis circunscribit. ἀφορισμοὶ γνωμικοὶ, dicta sententiosa vocat Bud. Comment.

Ἀφορμάομαι, irrumpo, abeo, ἀφορμᾶσθαι χθονὸς, à terra discedo, Eurip. in Medea. ¶Item accedo, Aristoph. πῶ ἀπὸ ἀφορμᾶσθ' ἀφορμῆς ἐμῆς. ¶Ἀφορμὸς, idem, Xeno. ἀφορμώμενος ἐκ τῆς ἡμέρας. ¶Item enauigo, Polyb. ἡ διέκπλους εἰς τὸν ἀνοικτὸν ἀφορμώσης ἔστιν ἐπὶ πολὺ πλοῦν.

Ἀφορμὴ, ῆς, ἡ, opportunitas, causa, argumentum Quintil. ἔχειν ἀφορμὴν, i. factorum occasiones, Thucyd. ¶Item subsidium, auxilium. Aristid. in Panath. χωρὶς ἧς ἔχουσι κατὰ τὴν φύσιν ἀφορμὴν, honorum pœn & copia. ¶Item apud Demost. opes, stipendium, pecunia quæ apud trapezitas deponebatur.

Ἀφορολόγητος, ον, ὁ ἡ, immunis, liber à tributo.

Ἄφορος, sterilis. Ἄφορον τὸ, inutile.

Ἀφόρτιστος, ον, impollutus, incontaminata, Epigr.

Ἀφοσιόω, μ. ώσω, & ἀφοσιόομαι, expio, lustro Æschin. πολλὰ τὰ περὶ τὰς ἀφοσιώσεις. ¶Item defungor: vnde Herodian. ἀφοσιοῦμαι, appellant iusta funeri persoluentes, nam ἀφοσιοῦσθαι est, τὰ δίκαια ἢ ὅσια ἢ ὁμολογούμενα πεποιῆσθαι φῶτι πεπ, i. alicui officia non negare. ¶Item abominor, detestor, Plut. in Publ. Οἱ ἢ ἐμοῦ ἀφοσιούμενοι τὴν τοῦ μίσους ἢ δυσμένειαν. ¶Ἀφοσίωσις, εως, ἡ, piaculum, expiatio. Plutarch. ἀφοσίωμα.

Ἀφύω, contrecto, ψηλαφάω, ἁπτομαι.

Ἀφραδὴς, ὁ ἡ, stultus, temerarius. ¶Ἀφραδέστατος, ἡ, ον, infanto. Iliad. ι. σὺ φρένα μὴ ἀφραδέστην. ¶Ἀ' φραδίως, stultè, temerè, Ody. ξ. χαλεπὸν ἀνθρώπῳ ἀφραδίως. ¶Ἀ' φραδία, ας, ἡ, temeritas. Iliad. β. ἀφραδίῃ πολέμοιο, inscitia belli gerendi.

Ἀφρέζω, defipere, ἀφρεσύνη, Hippocr.

Ἀφρονομωλόγος, defipio, ἀφρονομωλογία, infanio, Ia. C.

Ἄφρακτος, immunitus, ἀφράκτης φίλων, Soph.

Ἀφρεστος, ου, ὁ ἡ, inconsideratus, Apoll. 2.

Ἀφραδὴς, ὄος, ὁ ἡ, insciti a, inconsideratus, ἀσυνεσία.

Ἀφρέζω, præter spem, Soph. inconsideratè.

Ἀφρήτωρ, ορος, ὁ ἡ, qui est extra tribum, Hom. in Iliad.

Ἀφρίζω, μ. ίσω, spumo, spumesco.

Ἀφρολόγος, ου, ὁ ἡ, spumilegus, lib. Epigr.

Ἀφρώδης, spumosus. Ἀφρὶς, myrrus, Hesych.

Ἀφρὶς, ίδος, ἡ, piscis ex apuarum genere qui è spuma nascitur: vide Aristot. li. 6. de hist. anim.

Ἀφρόγαλα, spuma lactis, Gal. li. 7. Methodi.

Ἀφροδίτη, & Ἀφρογένεια, Veneris epith. Epigr.

Ἀφροδισιάζω, ἄσω, ago rem veneream, Xeno.

Ἀφροδισιασμὸς, οῦ, ὁ, rei venereæ vsus.

Ἀφροδισιαστικὸς, ὴ, ὸν, libidinosus, sulax.

Ἀφροδίσιον, ου, τὸ, statua, seu signum Veneris.

Ἀφροδίσιος, ον, ὁ ἡ, venereus, Plat. epist. 7. τὰ ἀφροδίσια, amor, voluptas, Xenoph. πῶς ἡδὺ ἀρχαῖον ἀφροδίσιον ἀνθρώπῳ, i. more capti.

Ἀφρογένεια, Venus. διὰ τὸν ἐκ ἀφροῦ γένεσιν, Hesi. & Plat. quòd è maris spuma sit enata.

Ἀφρόμαλλος, qui spumeis capillis est, Musæo.

Ἀφρονέω, sum insipiens, desipio, non sapio.

Ἀφρόνεσις, aphronitrum, spuma nitri, Phryn.

Ἀφρονῶς, sine solicitudine, ἀμελῶς, ἀφροντιστῶς. Ἀφροντιστὴς, Lucian. Ἀφροντίζω, negligo.

Ἀφρόντις, ιδος, negligo. Plat. πρὸς ἀφρονήσας ἡμᾶς ἀφρόντιν, contemnens magistratus. ¶Ἀ-

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀφροντισία. ας, ὁ, negligẽtia. ¶ Ἀφρόντιστος, ὁ καὶ ἡ, curis liber, Bud. ¶ Ἀ'φροντίστως, sine cura, negligenter, Soph. in Aiace.

Ἀ'φρόνως, insipienter Soph. imprudenter.

Ἄφρος, ου, ὁ, spuma, Nonn. ἀπὸ ἅλὸς ἀφρὸν ὀδύσσατο. ¶ Lucia. κ' ἀφρὸν ὑπτιασμὸν ὀφθαλμῶν τὸ τοιοῦτον. id est, salina.

Ἀφρωδέστερος, alius genus, à spuma dictum, vel à gente Columellæ li. 11. cap. 3.

Ἀφροσύνη, ἡ, insipiẽtia, imprudẽtia, dementia.

Ἄφρων, ονος, & Ἀ'φρενος, mentitus, Aristot.

Ἄφρων, ονος, habens spumam ingentem, Epigr.

Ἀφύη, apua pisces, Athen. ζ. ἀφύες, ἀφύαι.

Ἄφυκτος, vel ἀφυκτὸς ἀφ' ὅτου ἄφυκτος, Nicãd. Venus. ¶ Ἄφυκτος, ὁ ἡ, mente carẽs, stoïdus, fatuus.

Ἀ'φύη, ης, ἡ, pisces genus, Aristot. li. 6. Anim. Aristoph. in Equitib. Οὐ πίνω ἀφύας εἰ δὲ μὴ ἀφύαις ἐστί, nequaquam vidi apuas viliores.

Ἀ'φυκτος, ὁ ἡ, ineptus, inhabilis, minime appositus. Plat. Epist. 7. οὐκ ἔστι ἀφυὴς πρὸς τὸ τῶν μαθημάτων δύναμιν, valet discendi facultate. ¶ Ἀφυία, ας, inhabilis natura, vitiorum potius quam virtutum in doles Liu. ἀφυίας πρὸς μέθην, Epictet.

Ἀ'φυκτος, non focatus, ἀπνιγμὸν μὴ ἔχων.

Ἀ'φωνητος, ὁ ἡ, ineuntabilis. Aristoph. τὸ δ' ὑμᾶς δὴ ὅτι μέσον ἔχω κακῶν ἄφωνητον, habeo te ita irretitum vt euadere nequeas. ¶ Φρενῶν δυνάμεις ἀφώνητοι, vinculis constringere inexnodabilibus, Lucian.

Ἀ'φύλακτος, incautus sũ. ¶ Ἀ'φυλακτοι dicũtur ii qui vigilias non disponunt in castris, Xen. ¶ Ἀ'φύλακτος, ὁ ἡ, omni custodia destitutus, Inobseruatus Ouid Aristot. 1. Polit. ἀφύλακτος γίνεται ἡ πόλις. ¶ Nonn. μοῦνος ἔην ἀφύλακτος solus non obseruans. ¶ Ἀφυλάκτως, incautè, temerè Quint. ¶ Ἀ'φυλακία, ας, custodiæ incuria, quum non adduntur excubiæ, Xeno.

Ἄφυλλος, ον, ὁ ἡ, foliis carens. Ἀ'φύλλοτος, idem. ἀφύλλου σφραγῖδος, Eurip. 1. Ἰφιγ. ἀφύλλου ἐλατηρίας.

Ἀφύσσω, μύσσομαι, haurio, depromo, Iliad. γ. εἶναι δ' ἐν κρητῆρσι ἀφυσσέμεν δι' ἄκοιτιν ἔκπωμ', i. ἀπονιπτῆρας. ¶ Ἀ'φυσμένος, ὁ, exhaustio, Virg. exhaustum.

Ἀ'φυπνίζω, expergefacio. Ἀ'φυπνίω, obdormio.

Ἀ'φυσγετος, ὁ, ἡ, ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω, colluuio.

Ἀ'φυστος, haustus, deprõptus. Nicãd. in Alex.

Ἄφυσος, non inflans. Galen. 1. περὶ πνεύμ. cap. 6. ἀφυσότερα ἄφυσος. Item flatus discutiens, Ætius Serm. 10. ca. 21. κατάψυξις πνεύματος ἄφυσος, inflationes leuantia Cels.

Ἀ'φύσσω, & ἀφύσσομαι, haurio, infundo, Iliad. ε. αἶψα γὰρ ἀκλυτίνεται ὅσα κτυπῆσι ἀφύσσει, i. ἀφυσᾷ ὑδωρ, ἀπαντλεῖ. ¶ Ἰτέ τράπεζαν ἀφύσσετε, i. ἀφυσᾶτε ὑδωρ.

Ἀ'φυστία, defraudor. Κουφιζόμενος, morari.

Ἀφύτευτος, non confitus. Ἀφύω, dealbor, & Ἀφόω, haurio, Nonn. ἔτι νῦν ἀφύω, hausit aquam.

Ἀφυῶς, ineptè, ἀφυῶς διακείμενος, Polyb.

Κωφὸς, ου, ὁ, mutus, ἄφωνα διαφέρειν, Plat. τῷ ὑπὸ. ¶ Κωφὰ, consonantes, Gaz.

Κῶφος, ου, ὁ, ἡ, non illuminatus. ¶ Epitheton Lunæ prorsus obscuræ, apud Alexand. Aphr.

Α Χ

Ἀχαὶ, supplicationes, optatæ ἀχαὶ εὐχωλαὶ, Hesyc. ἀχαιὰ ἀθηνᾶ. Ἀχαιὰ ἀθηνᾶ, Attice Minerua.

Ἀχαΐα, Peloponnesus. Ἀχαΐζω, græcisso.

Ἀχαϊάδες, Græciæ effœminati, Iliad. ζ. ὦ πέπον οὐκέτ' ἔπειτα Ἀχαϊάδες, οὐδὲ τ' Ἀχαιοί.

Ἀ'χαιτος, tristitia. Ἀ'χαίτω, ludere, Hesych.

Ἀχαίτωτος, ὁ ἡ, effrenatus, liber, Plat. νέοι ἀκόλαστοι καὶ ἀχαίτωτοι τὴν φύσιν, i. non frænarum.

Ἀχαλίνωτος, ὁ ἡ, effrenis, Nazian. Orat. 2.

Ἀχάλκευτος, qui est sine ære ineuermis, Soph.

Ἀχαμένης, genus mensuræ frumẽtariæ, apud Persas.

Ἀχανὴς, ὁ, ἡ, vallus, immensus, Aristot. 1. Anim. item tacitus, Hesych. ¶ Et stupidus, obstupefactus, Suid.

Ἀχάραξε, ὁ impressus, ἀχαράκωσε ἐπιστολὴν, Nõn.

Ἄχαρακτος, τον, τος, loc. sine munimento, Polyb.

Ἀ'χαριστος, ὁ ἡ, ingratus. τὸν ἀχάριστον χλευάσας Epigr. ἀχάριστον. Arrian. Hesych. ἀχαρίστ.

Ἀχάριστος, ον, ὁ, ἡ, ingratus. Xenoph. εἰσὶ γὰρ οἳ πολλὰ ποιοῦντες, ὅταν διακόψωσι χάριν ὑποδοῦναι τοῖς δεομένοις, ἀχάριστοι κρίνονται. Idem, ὃς οὐ χαρίζεται ἀχάριστος ἐστί. ¶ Ἀχαριστέω, ἤσω, τ. ας, non gratificor, Xenoph. ἀχαριστεῖν πρὸς τοὺς φίλους ἀδικόν ἐστι. Ἀ'χαριστίας, ingrati animi vitium Senec. ¶ Ἀχάριστος, ingrate, Xenoph. in Pæd.

Ἀχαρίτωτος, insuauis. Ἀ'χαρίτως, illepidè, Herm.

Ἀχαρνεῖς, carbones, Aristoph Gramm.

Ἀχαρνὰς, piscis genus, de quo Athen. lib. ζ.

Ἀ'χάτης, ου, gemmæ nomen, Plin. 37. cap. 10.

Ἀχάτινος, non sunt labia, sine margine. ¶ Est & nomen lapidis: Hermol. è Themistio fatuum transtulit.

Ἀχείμων, ονος, tranquillus, Theophrast. ¶ Ἀχείμαστος, idem.

Ἀ'χειρος, manicus, Herm. Ἀχειρὶς, idẽ, in βαπτιχ.

Ἀ'χειρὶς, inutilis. Ἀχειρόκομος, intonsa coma.

Ἀ'χειροποίητος, non manufactus. Ἀχείροτος, mancus.

Ἀχειρώτητος, Soph. Ἀχείρωτος, Poll. l. 2. inuict⁹, inexpugnabilis. ¶ Suid. ἀκαμπὴς, id est, irreprehensibilis.

Ἀ'χεμπτος, ὁ ἡ, tristor, iracor, Depon. Dor.

Ἄχερδος, spinæ genus, Odyss. ξ. ὡς δ' ὅτε τις ἀχέρδῳ.

Ἀχερδὶς, ίδος, arbor populus, δένδρα, Hom. Il. σ.

Ἄχετα, cicadarum species, arguta cicada, Aristot. hist. li. 5. cap. 30. & Plin. lib. 11. cap. 27. ¶ Apud Æschyl. in Prometh. adiectiuum est pro obstrepero.

Ἀχεύω, doleo. Hesiod. ὄφρα μὴ ἀχεύῃσι, ἰλύσσησθε.

Ἄχθω, dolco, ægrè fero, Gen. Iliad. ε. ἀ γὰρ κεῖνος ἄχθεται. ¶ Cum Accus. Hesiod. ὦ ἄτλητα ἄχθεται ἄνθρωπος. Ἀχθομαι, ἀχθόμενος, Hesy. mendicus, Suid. ἄχθ. ¶ Ἀ'χθεια, idem. ¶ Ἀ'χθεια, ας, ἡ, paupertas, Aristop.

Ἀχθὶς, ὔος, ὁ, pondere pressus, molestus, Eurip. ¶ Ἀχθέσθαι τῷ βίῳ, Xenop. senectutẽ vocat.

Ἀ'χθομαι, ἀσθήσομαι, ἀχθέσω, gemo, grauo, molestiã sum.

Ἀχθο-

Ἀχὼ, sordes, spuma maris, Hesych.

Ἀχώδης, ους, Ὁ, ἡ, dolor, tristitia, λύπη.

Ἀ'χθος, ους, τὸ, molestum. Ἀχθηδὼν, grauatim Cic.

Ἀχθομαι, ἀσομαι, & ἀσθήσομαι, ἀχθηδόσω, ægrè fero, offendor. ¶ Cum Dat. Aristoph. τῷ. οὐ πάντες τοῦ χρόνου τοῦτ' ἀχθέσει. ¶ Cum Accusat. Homer. ἀχθομαι ὄλεκρον. ¶ Cum Genit. Plut. in Publ. ἀχθόμενος τῆς ὑβρέως. ¶ Cũ præpos. Xen. ὅτι τοῖς οἰκέταις ἀχθόμενος. Plat. in Apol. ἵνα μὴ τοῖς πολίταις ἀχθόμενος. ¶ Ité ἀχθομαι, sũ nauseo, Odyss. ξ. ἀχθόμενος πάντα. ¶ Capitur & pro oneror, Odyss. ἀχθόμενος πάντα πάθοιμι, i. ἐξαρκῶν τοῦ πλοίου.

Ἄχθος, ους, τὸ, farcina, pondus, Plat. in Theæt. & Hom. ἐπὶ γαῖαν ἄχθος ἀρούρης, Horat. tellutis inutile pondus. ¶ Ἄ'χθος, dolor, angor, molestia, Soph. ἔχω γ' ὑπὸρ ἄχθος ἄχος ἰώνιον, i. dolorem & molestiam in tulerunt. ¶ Ἀχθοφορία, μ. ἡ, ας, pondus fero, onus sustineo, Philo de mundo, τὸν ἀχθοφορεῖν ἠναγκασμένον ἡμῖν σῶμα. ¶ Ἀχθοφόρος, νὸ, bajulus, vectarius Varr. Cæsari farcinarius. ¶ Ἀχθοφορία, gestatio.

Ἀχὶ, vel Ἀχὶ, facilè, ex facili Colum. & Plin. ἀχὶ ἁπλοῦν, ἀπὸ μιᾶς φύλλου, Dioscor. li. 4. cap. 36.

Ἄχνη, ης, genus hordei, Theoph. li. 8. ca. 10.

Ἀχνὸς, ὸν, sine succo & nutrimento.

Ἀχνωτος, ον, ὁ, vestis carens, Xenoph.

Ἀχνὸς, ὸν, fabulum, lapillus, glarea, Suid.

Ἀ'χνυσις, odiosum. Ἀχνυστὸς, tristor.

Ἀ'χνυς, ύος, ὁ, ἡ, tenebræ, caligo, nubes, nebula, Hesi. ¶ Ἀ'χνύοντι, σκοτίζοντι, renebris obducti. Od. ξ. ¶ Ἀχνώδης, & Ἀχνώεις, caliginosus

Ἀ'χος, ους, τὸ, ægrè ferũ, vitupero. (Cicer.

Ἄχνη, ης, Generaliter capitur pro tenuissimo cuiuslibet rei, vt palea tritici, acus hordei, Interp. Aristoph. in Vesp. ¶ Significat item spumam maris, maris aspergines, Virgil. - salsa spumantur aspergine cautes, ex Iliad. ὅς τε κατὰ πόντον ἐπ' ἀλὸς ἄχνη. ¶ Pro lanugine e pomi, Epigram. ¶ Sophocl. pro rore vsurpant. ¶ Ἄχνη πυρὸς, pro fumo. Æschyl.

Ἀ'χνὸς, & Ἀχνὸς, imberbis, Epigr.

Ἀχνυμαι, μ. οὐμαι, mœreo, anxiꝰ sum, Od. ξ. ἐπεὶ δὴ μοὶ ἐπὶ φρεσὶν ἤχνυται ἄχνυμαι. Ἀχνὸς, tristitia.

Ἀχολὸς, ὸν, fel, bilis carens, ἀχόλητος, Ody. ϛ. ἐπεὶ ἀχολὸς ἔστι.

Ἀχορδὲ, sine fidibus Ἀχορδὸν, alienus à chorea, Ἀχορδότατος, ὁ, egens, cui facultates desunt, Aristot. li. 4. ἀχορδότατος πολιτεία τῆς δίκης κύριον.

Ἀχορὸς, sine chorea, Plut. Ἀχόρευτος, insatiabilis.

Ἄχος, ους, τὸ, dolor, λύπη, mœror, Odyss. ϛ. ἔνθ' ἄχος οὐ πωδέν ἐπιφθίνει, interit illa mœrore.

Ἀ'χραντος, purus, incontaminatus, Nic. in Ther.

Ἀχραὴς, & Ἀχραὴς, ὁ ἡ, immaculatus.

Ἀχράς, άδος, pyraster, pyrus syluestris, Dioscor. li. 1. ca. 169. ¶ Pro fructu, lib. 2. ca. 10. de cauf. plant. Theoph.

Ἀ'χρειος, hostes, πολέμιοι, Hesych.

Ἀ'χρειόγελως, sine causa rides, Eras. Chiliad.

Ἄχρειος, ον, inutilis. Plat. de Repub. εἰ ἀ ἀνάγκη τοῦτο τὸ μέρος τῆς ἀχρεῖος ἄλλο ἄρχον ἀφεῖται, incepi ad aliud agendum. τὸ ἀχρεῖον σωφρονεῖ, inutiliter solertes, Thucyd. ¶ In Odyss. β. de

Penelope, ἀχρεῖα δ' ἐγίλυσεν, i. indecorè.

Ἀχρειόω, inutilem facio. Ἀχρεῖστος, inutilis.

Ἀχρεῖος ἀνὴρ, vir inutilis, Hesiod. Ἀχρεὺς, idem.

Ἀχρήιος, ὁ ἡ, inops, πάνυ Θ. Soph. Ἄχρημα, pecuniæ penuria. Ἀχρήματος, otiosus. ¶ Ἀχρηματοσύνη, ης, egestas. ¶ Ἀ'χρήμων, pauper.

Ἀ'χρηστος, ου, ὁ ἡ, inutilis, molestꝰ. Ἀ'χρήστημος, idẽ.

Ἀχρηστος, ου, ὁ ἡ, inutilis, Aristot. li. 1. Œcon. ἐὰν δέ τι ἄχρηστα ἢ ἄλλως. ἄχρηστα γενόμενος πρὸς τὰ δαιμονισμένα. Chrysost. ¶ Ἀχρηστία, ας, inutilitas. Appia. διὰ τὴν ἀχρηστίαν τῆς πόλεως, quòd pedum vsu careret. ¶ Ἀχρήστως, inusitatè.

Ἄχρι, & Ἀ'χρις, vsque, donec. Phocyl. χλόης ἄχρις, ad senectutem vsque. ¶ Item, κεφάλαιον, Homer. prorsus.

Ἀχρὸς, pallor, decoloratio Cicer. Galen.

Ἀχρονεὶ, nihil morans, celer, παχὺς, Hesy.

Ἀ'χρους, & Ἀχρους, ὁ ἡ, decolor, sic Ἀχρους τὸ ἄνθος σκόπει. Ocell. de vniuerso. ¶ Item, πανοῦργος. Lacombus spurius, Hesych.

Ἀ'χρωστος, ὁ ἡ, impudens, Suid. Ἀ'χρωμος, ου, ὁ ἡ, idem. ¶ Trapez. vertit, sine colore.

Ἀχρωνὶς, vltimæ noctis excubiæ.

Ἄχυ, Arabicè species casiæ, Dioscor. li. 1. cap. 12.

Ἀχυλὸς, ὸν, insipidus. ¶ Accipitur & pro fatuo.

Ἀχύλωτος, ον, fatuus, insipidus, exsuccus.

Ἀχύμενος, copiosè fluens.

Ἄχυρμα, ατος, τὸ, acerus palearum, Iliad. ε.

Ἀχυρόομαι, palea, atus. ¶ Ἀ'χυρόω, paleas admisceo, paleis sterno, Aristot. Ἀ'χύρωσις, palearũ constructio. Ἀχυρώδης, acerosus. Ἀχυρῶνας & ἀχυρῶνες, palearum Colum. Ἀχυρῶνες, palea.

Ἀχυλοῦμαι, lædo, offendo, dolore afficio.

Ἀχώ, ὠνος, quasi ἀχνὼ, furfur, sordes capitis, Galen. li. 1. ¶ Plinius etiã vocat capitis vlcera.

Ἀχώρητος, immensus, Naz. orat. 2.

Ἀ'χώρητος, ον, ὁ ἡ, inseparabilis, Nazian.

Α Ψ

Ἀ'ψ, adverb. pòst, mox, iterum, retrò. Ilia. ἀ, ἂ ψ ἐς κλισίην ἴσαν μέγα ξίφος, i. reposuit.

Ἀ'ψαυστος, ον, ὁ, intactus, illæsus, Sophocl.

Ἀ'ψαφὶ, sine strepitu incedere.

Ἀ'ψαυστος, ον, ὁ ἡ, intactus, non tangendus, li. 7. Epigr. ¶ Capitur etiam Actiuè, Soph. τῶν ἀψαύστων ἐγγίσαι, non tangens. Ἀ'ψαυστος, in tactum dimittere, Appian. Hinc ἀ'ψαυστος.

Ἄψαυστος, irreprehensus, inculpatus, Hesych.

Ἀ'ψευστος, non mentiti, Phalar. Ἀ'ψεύστως, non mendax. Ἀ'ψευδία, veritas, Sui. Ἀ'ψεύδισις, statæ vices, non aberrantes, Aristot. de mundo.

Ἀ'ψηκτος, incogitans, inconsultus, apud Soph.

Ἀ'ψιατος, ον, ὁ, durus. Ἀ'ψιατοι, intactus.

Ἀ'ψίκορος, ον, ὁ, qui non tulit suffragium. ἀ'ψοφήτους, Polyb. in epist. Ἀ'ψοφος, multus, magnꝰ.

Ἀ'ψίκορος, mox satiatus, nouitatis cupidꝰ, Athe. ¶ Ἀ'ψίκορος, τος, & Ἀψικορία, fallidium rerum adamatarum. ¶ Ἀ'ψιλέτης, Hesy. θυμελικὸς.

Ἀ'ψιλομαχῶ, velitari, preludere ad pugnam Virg. Plut. ἐπειδὴ καὶ δόκιμοι τῶν πολεμίων συμπλακεῖεν ἢ μικροὶ ἀψιλομαχοῦσι. Ἀ'ψιλομάχημα, ατος, præludium

belli, Polyb. ¶ Κ-λωμάχων, velitãdo, Halic. li 6.
Α'λωσιπώλης, ου, ὁ, simultas non diuturna, Hesych.
Α'λόη, ης, ἡ, herba extremę amaritudinis, Dios. li. 1. ca. 26. ¶ Κ-λοάδος, ου, ὁ, idem. Apocal. c. 28.
Α'λόω Ϲ-, retrò fluens, refluens Plin. Homer.
Α'λός, οῦ δος, fornix, arcatum curuamen Ouid. ἁλὸς ϗ-πομπὸς ἔφερε, arcus triumphalis, Dion. ¶ Item curuatura rotæ, Hesio. ¶ Dicuntur item ἁλοῖδες, circuli in stellis, teste Plin. li. 2. c. 15.
Α'λσις, contrectatio, ἁλσι χειρῶν, Aristot. 4. ani.
Α'λύλος, ου, ὁ, plaga retis, fornix. ¶ Item nimis iracundus.
Α'λλάξιος, reciprocus, reflinus. Iliad. σ. δινηθέντ' ἀναχωρήσειαν Κ-λάξαντε, retrorsum, subitò.
Κ-λάρχης, ου, ὁ, ἡ, retrogradus, Iliad. γ. ἀλλ' ἀναχωρήσαντε κ-λάρχοισι νόησεν.
Α'λος, ου Ϲ-, τό, membrum, Odyss. ϑ. ἄλλα τὰ πάντα.
Α'λος Ϲ-, tacitus, silens. Κ-λωπῇ, sine strepitu, Lucian. 11. Dialog. Cæsest.
Κ-λόφησις, ὁ, ἡ, strepitus exors. Soph. in Aiace. ἀκ-λόφητος ἐξίων κακοηχάτων ὑλαγμάτων.
Κ-λυτος, ὁ, qui non inalgescit Ceis.
Α'λυφος, purus, illimis. nã ἄλυφος idẽ est quod γνῶ.
Α'λυφος, exanimari, ἀλυφόωμαι, Hipp. Κ-λυφάω, ignauia, Eurip. infracto animi Cicer.
Κ-λυφος, ὁ, ἡ, inanimus Cic. exanimalis Plaut. ¶ ἀλυφος βορὰ, cibus qui animũ nõ dat, Eurip.

A Ω

Α'μ, ἀ-μι, spiro, πνέω, Apoll. 1. Ἄϊμεν ἄνεμοι.
Α'ὼ, Doricè aurora. Α'ὼς, mane, Doricè.
Ἀώη, Theoc. πρὸ ἀώης, ad auroram, in Epigr.
Α'ωρος, ὁ, ἡ, ἐνσις, mulier.
Α'ωτέω, negligo, ὀλιγωρέω, ἀβρύνω, Suid.
Α'ώρημα, suspensio Hirc. κρίσεως, Suid.
Ἀωρὶ, intempestiuè. Κυρίως, ἀ, immaturitas Cic. ἀωρία δ' ἐγένετο, nox intempesta, Nazan.
Α'ωρος Ϲ-, præcox, ἀώρους πόρους, i. intempestiuus tumulus, Hesych.
Ἀωρόλοφος, caluus ante ætatem, Suid.
Α'ωτος, ου, ὁ, ἡ, deformis, Xen. ἀπὸ χαλῶ τὸ αἰσχύνω ϗ ἀωτοποιῶ. Itẽ crudus, præcox. ἄωτος σφὼ γάμος, ad coniugium immaturus, Plutar.
Ἄωτος, ου, ὁ, flos cuiuisque rei. Theoc. vocat Herculem ἄωτον, quasi florem heroum. ¶ Item non habens aures, inauritus, Idem Theoc. εἰδ. 13.
Α'ωτίζω, flores legere.

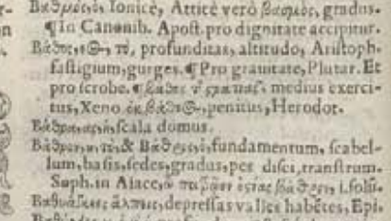

Pro Φ Macedones ponunt, Plutar. in Probl.
Βα, vocis κλῆσις, descendit à βαίνω.
Βάβαξ, herbæ radix cuius vim admirabilem describit Ioseph. de captiuit.

Βάβζω, inarticulatè loquor, vagio, Gaz.
Βαβαῖ, papæ, admiranti, Gent. βαβαὶ τὸ δυσφημισμός. ¶ Aliquando sine casu, apud Plat.
Βαβαιξ, contemnentis vox, Aristoph. ιφ.
Βαβάκτης, ου, ὁ, saltator, loquitulcius, insanus, Ety.
Βαβδίον, τὸ βαβδυγλύφιον, τὸ, cunæ, incunabula.
Βάβδος, pudenda, αἰδοῖα.
Βάβαξ, ακος, vanus, garrulus, impudens, Etym.
Βαβύγλαις, αι, gingiuæ. ¶ Aliis reliquiæ cibi dentibus inhærentes, Hesych.
Βαγάας, ὁ. Persica lingua eunuchus, Plutar.
Βαδάς, cinædus.
Βαδδί, sacra stola, ἱερὰ στολὴ εἰς ἱερείας, Hesych.
Βάδιλος, pedetentim, sensim, ἠρέμα, quietè. ¶ Proceleriter, Plut. in Fabio. διὰ τοῦτο ὁ βάδιλος σφῶν τὸν ἵππον ἐπῆρεν, i. accelerato gradu.
Βαδίζω, ιω. ισω, vado, εο. ὁδὸν βαδίζω, iter facio, Xenoph. βάδιζε θᾶσσον, huc ades, Aristoph. Lucian. ἰὼν βαδίζω. Plut. in Lycurgo, βαδίζειν ἐπὶ οἰκίαν, ad ædes se confert. Idem, βαδίσαι διὰ τῆς ἀγορᾶς. Idem in Fabio, βαδίζειν εἰς τὴν πόλιν μου, ad rempublicam se confert. βαδίζειν ἐς ἐμέ, aduersus nos tendere, Dem. ¶ βαδίζω, licet sit neutrum, in βαδίσιμος exit, Demost. χῆ ἀφιστῆ. Πῶς δ' εἰς τὸ μὴ βάδιζε βαδιεῖσθαι, pro Ctesiph.
Βάδισις, εως, ἡ, incessus, gressus, Aristoph. πλ.
Βάδισμα, ατος, τὸ, & Βαδίσμος, ου, ὁ, idem, Naz.
Βαδιστέα, eundum est, Attici dicunt, pro βαδιστέον Aristoph. ὄγκῳ. ¶ Eadem figura, Thucyd. πεμπτέα τοῖς ἀδυνάτοις εἶναι, dixit.
Βαδυηλὸς, ὁ, ὁ, ἡ, ὀρθρινὸς, curlor, Eurip.
Βαδιστικὸς, qui ambulare potest, Aristoph.
Βάδιστος, ου, ὁ, per quem iter facere possumus.
Βάδισις, εως, ἡ, itio, iter, Aristop. in Auib. διὰ παντὸς τοῦ βάδεως βαδίζομεν.
Βάζω, ω. ασω. ακα. λιο, loquor, Odyss. ξ. ἐκατὸν βάζει. ¶ Aliquando pro vaticinor.
Βαθὺ Ϲ-, profundus. Βαθέως, profundè.
Βαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus, basis, vestigia pedum, & sedes, apud Trag. Hesych. ¶ Et apud Hipporat. brachii concauitas.
Βαθμὸς, ὁ, Ionicè, Atticè verò βασμὸς, gradus. ¶ In Canonib. Apost. pro dignitate accipitur.
Βάθος, ους Ϲ-, τὸ, profunditas, altitudo, Aristoph. fastigium, gurges. ¶ Pro grauitate, Plutar. Et pro scrobe. ¶ ἐκ βάθους Ϲ-, medius exercitus, Xeno. ἐκ βάθου Ϲ-, penitus, Herodot.
Βάθρα, ων, τὰ, scala domus.
Βάθρον, ου, τὸ, & Βάθρος, ου, ὁ, fundamentum, scabellum, basis, sedes, gradus, pes discì, transtrum. Soph. in Aiace. ὦ πᾶσιν ἑστὼς βάθρον, i. solũ.
Βαθυάλσεις, ἄλσεσι, depressas valles habẽtes, Epi.
Βαθύγειον, ὁ, ἡ, profundus. ¶ βαθύγειον χωρίον, ager soli fœcundi, Phil. ¶ Βαθύγειος, ου, ὁ, Atticè.
Βαθύζωλος, ου, ὁ, egregiè barbatus, Poll. 2.
Βαθύγηρως, valde senex, decrepitus Cicer.
Βαθύγλωσσος, ου, ὁ, loquẽs, λάλημος, δολερὸς Ϲ-.
Βαθύδενδρος Ϲ-, altis demersus tenebris, Nazanz.
Βαθυζήλημων, cordatus, taciturn⁹ & astutus, Sui.
Βαθυδίνητος, ου, ὁ, profundi vorticis, Hesi. in Theog.

Βαθύζωνοι

Βαθύζωνοι γυναῖκες, epith. i. εὐπλόκαμοι, & longis demissis stolis, Homer.
Βαθύκαμπτος, valde inflexus, curuus, Suid.
Βαθύκητος, piscosus, alt⁹, βαθυκοίλη πέτρη, Luc.
Βαθύκλαγξις, prædiues, Homer. & Herodot.
Βαθύκολπος, ου, ὁ, ἡ, magnum sinum habens, βαθύκολπος πηγὴ, fons profundus, Nonn.
Βαθύλεπτος, ου, profundi fundamenti, Musæus.
Βαθύλειμος, habens vndas profundas, Nonn.
Βαθύπλουτος Ϲ-, locuples & opulentus, in Epigr.
Βαθύλειμωνος, ὁ, ἡ, βαθύλειμος, læta habens pascua, Iliad. i.
Βαθύλιβ Ϲ- χθών, terra ferax. Apollon.
Βαθύνω, profundè. Βάθυνσις, ὁ, fouea, 2. Reg. 18.
Βαθύνω μανίδι, profunda facio, aliè cõdo, Anacreon βαθύνεμμένῃ χειρὶ, cauæ manus, Nonn.
Βαθύσκιος, opacus, Aristot. arboribus frequens.
Βαθύπικρος, valde amarum, Dioscor. li. 3. ca. 26.
Βαθύπλουτος, opulentus, βαθύβιος, Suid.
Βαθύπλους, ὁ, ἡ, profundè fluens, Hesi. in The.
Βαθύρροος, profundè fluo, Apollon. βαθυρρέοντος τε κελάνου διχάμοιρον ἀδὸν μέθεσθον.
Βαθύρριζα, ης, ἡ, radicis profunditas.
Βαθύρριζος Ϲ-, ὁ, habens radices altas.
Βαθύρροος Ϲ-, ὁ, profundè fluens, quasi altifluus.
Βαθύς, ὁ Ϲ-, profundus, abditus, promissus, dẽsus, amplus, ante adactus, prolixus. ὁ βαθὺς γήρᾳ, extrema senecta. ¶ Βαθὺ τρέχα ἄδη, Plat. de Leg. ιε, mores liberaliores. ¶ ἐς βαθὺ τ' ἀναλίσκειν, Aristophan.
Βαθύσκαφὴς Ϲ- ὁ, ἡ, profundè fossus.
Βαθύσκιος, ου, ὁ, opacus Epig. concauus, Musæus.
Βαθύστομα τ' λίμνης, voraginis profundæ, Dios.
Βαθυστερέης, in Epigr. solidus, epith. lapidis.
Βαθύστρωτος, ου, ὁ, ἡ, profundè stratus, mollis, Suid.
Βαθύσχεος Ϲ-, ου, ὁ, ἡ, profundus in iuncis.
Βαθύτης, ητος, ἡ, profunditas. Βαθύφρων, callidus.
Βαθύχαιτος, ου, ὁ, habens comas densas, Hesiod.
Βαθύχειλος, ου, ὁ, ἡ, qui profundorũ labiorum est.
Βαθύχρως, qui denso est colore.
Βαίνω, ω. ησω, ομαι. βέβηκα, ἀόρισ. ε. ἔβλω, vado, ingredior, ascendo, ascendere facio. Σκηπόμενος οἷ ἵππους, equæ quibus equi admittuntur, Herodot. Aristot. de mundo. ἐς κεφαλὴν χώρᾳ βεβηκὼς, situs. ¶ Significat & firmum & constantem esse, Plat. in Tim. βαίνῃ δὴ σφαιρωθὲν, paruo innititur. ¶ βαίνω, fum in prosperitate, Soph. ¶ βαίνω πόδι, iter facio, Eurip. βεβηκὼς ἐπὶ σκίμπους, Aristoph. ὑπέρχομαι τὸ σκίμπους. Καλῶς ἐς ἀριθμὸν, numerorum sequi pondera & progressus, Plato de Legib. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ πρὸς αὐλὸν, Lucian. ¶ Hesy. etiam, βαίνειν est, φιλεῖν ϗ πολυαφίειν.
Βαῖς, paululum, paulatim, parum, Soph.
Βαΐς, ου, ὁ, ἡ Βαΐς, ramus propriè palmæ, termes, Euang. Ioannis 12.
Βαιὸς, ὁ, ἡ, paruus, modicus, paucus, poeticè.
Βαϊοφόρος, ου, ὁ, solennitas oliuarum.
Βαίτη, ης, ἡ, vestis pellicea & pastoralis, σισύρα, διφθέρα.

Βαΐτης, hirudo, βδέλλα, Hesych.
Βαίων, piscis quidam. Παροιμία, κακοῦ βαίονος κρανὸς ῥάϊς, Erasm. in Adag.
Βάκαρον, τὸ, apud Trallianum, & Paul. Ægin. et. brassicæ semen.
Βακὰς, inebrior, μεθυσμένος.
Βάκαν, pons, Arrian. in Alexandri expeditione.
Βάκκαρ, ου, ὁ, exectus, spado, effœminatus, stultus. Estque paræmia, βάκκαρος ὀδὴ, in effœminatos, atque ignauos, Suid.
Βακτηρίζω, baculo inniti, Nazan.
Βακτηρία, ας, ἡ, βάκτρον, reperitur & Σκυτόβακτρον, apud Aristoph. baculus.
Βάκτρηλος, nixus in baculum, & baculus ipse, apud Eurip. in Phœnissis.
Βακχεῖον, ου, ὁ, genus lasciuæ saltationis, Poll.
Βακχεῖον, cymbalum, Suid. κύμβαλον.
Βάκχαρις, εως, herba est coronaria, vide Dioscor. li. 3. ca. 51. & Plin. li. 21. ca. 6.
Βακχεῖα, sacra bacchica, Aristoph.
Βακχοβάκχος, ου, ὁ, sic vocabatur Dionysius in sacrificiis, Aristoph. Equit.
Βακχεῖον, ου, τὸ, templum Bacchi.
Βακχεῖος Ϲ-, ου, ὁ, pes ex breui & duabus longis.
Βακχεῖος, α, ὁ, bacchicus, furore diuino afflatus. Aristop. βακχεῖος Ϲ- ἀπὸ τοῦ βακχεία ὕβρισε, Plat. de Leg. ζ.
Βακχιδίσκος, ου, ὁ, qui maximè Bacchũ imitatur.
Βακχεῖα, ων, τὰ, bacchanalia, debacchationes.
Βακχεύω, debacchor, sum furiosus, Nõn. c. 7.
Βακχεῖος, ebrius: hinc βακχεῖος ῥυθμὸς, Epigr.
Βακχευτὴς, debacchatiuus, impetuosus.
Βακχεύτηρ, ορος, epitheton Bacchi, in Epigr.
Βακχεύω, & Βακχάω, Orgia celebro, immodestè ago, insanio, bacchor.
Βάκχος, genus pyri, vel Bacchi sacerdos, vates, baccha, Eur. ¶ Βάκχος ὄνος, Adag. est in tristes & taciturnos, Suid.
Βακχύλη, ης, ἡ, insania, debacchatio.
Βακχώνιοι, Bacchi sacerdotes, Plut. in amat.
Βακχωνικὸς, bacchicus.
Βακχεῖον, ου, τὸ, bacchus, Aristot. in Probl.
Βακχίδης, ου, ὁ, Bacchi filius.
Βακχικὸς, ὴ, ὸν, bacchicus, cogens bacchari.
Βακχίον, ου, τὸ, villi, villi, Eurip.
Βάκχος, ου, ὁ, Bacchus, quo etiam nomine Bacchantes dicebantur. ¶ Est præterea coronæ species. ¶ Itẽ eiulatus. ¶ Βάκχος, etiam pisces sunt ex mugilum genere, χαλκὶς dicti apud Athen. li. 7. Plin. lib. 19. ca. 17. Βακχεῖα, τὰ, cap. vit. li. 2. Esdr. ἐν τοῖς βακχεύουσι.
Βάλαιος, magnum, multum, velox.
Βάλανος τῆς πύλης, portarũ claues, Herodot.
Βαλανεῖον, τὸ, balneum, labrum.
Βαλανεύς τις πολυφάρμακος ἀνήρ.
Βαλανεὺς, ὁ, ὁ, & Βαλανεύς, balneator, Hesych.
Βαλανίζω, deterreo, ministro, Aristoph. in Pace. ¶ Hesych. pro alta & contenta voce clamare.
Βάλανος, τὸ, quæ glandium genere comprehẽduntur, Theophr. ca. 18. li. 1. hist. plant.
Βαλανόφαγος, vescens glande.

Βαλανηφόρος, ὁ ἡ ὁ, palmulas ferens, glandifer.
Βαλανίζω, glādes excutio. ¶ Βαλανίσαι, inquit Pollux, verbum est medicorum apud Hippocr. significátque clysteris loco glandem supponere & immittere.
Βαλανεῖδιον, balneatrix.
Βαλάνιον, idem, in Epigr.
Βάλανος, ὁ, ἡ, glans, cuius appellatione longiores fructus indicantur, teste Marcello. ¶ Pro fructu quere⁹, in Epig. ¶ palmula seu fructu palmæ, Herodot. ¶ Item penis suprema pars quę à Latinis glans vocatur. ¶ Est etiam ferræ obex, vectis, pessulus, Thucyd. πᾶς σύλλογος ἐκκλησίᾳ συγκλείῃ ἀκριτὸν ὅτου βάλανον χρονιζούσῃ ἐν τοῖς μοχλοῖς. Vnde Βαλανάσαι, pessulum ostio obdere, Aristoph.
Βαλανεῖον, ου, τὸ, marsupiũ, loculi, Plat. 1. de Rep. Ἁλιπλοπα καὶ βαλανεῖδες, Eupol. apud Poll. l. 10.
Βαλανηπομία, crumenas incidere, Plutarch, de fortuna.
Βαλανηπώλης, ου, ὁ, fur zonarum, sacc ularius Ascon. Pæd. & Vlpiano Iurisconsulto.
Βαλανώδης, ους, ὁ, ἡ, glandosus, Gaz. qui glandis est figuræ. καὶ βαλανώδη, glandes.
Βδέλλιον, Dioscor. lib. 1. cap. 155. est flos sylvestris punici.
Βδελύσσω, repagulum. & illud vnde in certaminibus equorum fit initium cursus, Latinis carceres. ¶ Nonnut pro limite. ¶ Item & pro initio. ¶ Est etiam ἔδρα, gradus, & nixus.
Βέλα, indignationis Aduerb. vel cum ἀ χρηστὲ πατήρ, ἀ βάλα.
Βαλλωτεκτοπολλάκις, vnde βαλλωτεῖν ἔργα ἀντὶ τῆ βασιλικῶν, Plutarch.
Βδία, ophthalmia, Hesych.
Βδιαστῆρ, Cretensibus dicuntur σωφρονεῖν.
Βαλίος, varius, maculosus, li. 6. Epig. Aliquando pro veloci.
Βαλιόωντες, progenitores, πρόγονοι.
Βδίμα χρόδατε, pueri Achiui per iocum quod à festo esse vocitabant, vide Plut. in Probl.
Βδιμητὲ ταῦτα, λιθοβολία, Athen. l. 8. Est & festũ.
Βδιμίζω, ισω, tripudio, Gall. baller. Iasciuio.
Βαλλάριον, facio impressionẽ, iacio, iaticio, ἐλλάριον, λίθον βαλλόντων, passiuè, Aristoph. ¶ Ἐρίζειν ἐβαλλον ἀλλήλοις, aliter diis visum, Odyss. δ. ἐβάλοντο ἐς θυμὸν ἀνὶ μαδυεῖν, Herodot. Eut. in Theseo, εἰ ἀρετὴ δύναι πρὸς ἀρετὴ ἴσον βαλλεῖν, Cic. 3. Tusculan. futuras mecum commentabar miserias. βάλλομαι οἰκίαν, iacio fundamenta, Plat. in Epist. βαλλόμενος ἐφ' ἑαυτῷ, secum ipse cogitans, Herodot. ¶ Item βεβλημένος, quod proiectus dixit Virg. hoc est, qui toto corpore prostratus iacet, id quod in grauibus accidit morbis. ¶ Βεβλῆσθαι χάρακα, vallare Greg.
Βάλλω, μι, πλῶ, π. βέβληκα, βέβλημαι, ἐβλήθην, mitto, vulnero, iaculor, iacio, incesso, ferio, impeto. Theocrit. βεβλῆσθ' ἐς μέσσον τὸν ἀέθλιον, petit pomis caprarium. βεβλῆσθαι σκοπὸν, scopum attingere, Gregor. Thucyd. βάλλειν δὲ εἰς τὸ πελάσαντας βάλλουσι, authores statuerunt occidere. βεβλῆσθαι ὀβολοῖς, soluere duos obolos, Liban. ἔβαλον δάκρυα, fleo, Homer. Odyss. βάλλει ῥόον εἰς ἅλα, influere in mare, 2. Argon. ¶ Condo, κτίζω. Apoll. 2. ἔξω βαλεῖν, vrbem fundare. ¶ Aristoph. πρὸς βαλ' ἐς κάρηνα, i. abi in malam rem. βάλλειν ἐς αἰτίαν, criminari, culpare, Plat. λόγῳ βαλεῖν, est incessere maledictis, Gregor. βάλλειν κακοῖς, apud Soph. in Aiace, vbi subauditur λόγοις, incessere maledictis.
Βδλμινθι, marrubium nigrum, Dioscor. li. 3. ca. 117.
Βδλμός, pectus, εἴδος, Hesych.
Βδλος, limen, ostium, βόλος. Βδλος, via per altũ.
Βδλσαμον, balsamum, de quo vide apud Dioscor. lib. 1. cap. 18. & Plin. li. 12. cap. 25.
Βαμβαίνω, tremo dẽtib. & pedibus, Hom. (Hesych.
Βαμβακοποιὸς, ἐβ, ὁ ἡ, bombicis effigiem referens, Dioscorid. lib. 3. cap. 18.
Βαμβαλίζω, μι, σω, π. ικα, frigore tremo.
Βάμβαλος, siue παιβαλος ἡ παμβαλὸς, ἡ βαμβάλη Suid. vulgo, bombai & cetrõ, vide Plin. l. 19. c. 1.
Βάμμα, ατος, τὸ, tinctura, salsamentum, Nicand. in Alexiph. πάμμιξ ἢ ἐκ βάμματα τέτμοι, i. in aceto. Nã (vt testis est idem Interpres) omnis liquor βάμμα dicitur: sed si absque adiectione simplicitérque ponatur, acetum significat. ¶ Βάμμα κυζικηνὸν, teste Suida vocant Attici profligatam impudentiam.
Βαναυσία, ars propriè quæ ignis auxilio exerceatur, fabrilis, excussorum, fusorum & id genus hominum artificum. ¶ Et pro omni arte infimæ notæ, & quæstuario operarũ opificio. Est & ἰδιωτεία ἢ ἄλογος, Hesych. Itẽ sumptus profusus atque immoderat⁹: vnde βάναυσοι, sumptuosi dicuntur, Aristot. Ethic. lib. 4. τὸ μεγαλοπρεπὲς ἐμβιὸν ἔχει μεγεθοποιὸν κτλ. τὸ δὲ ὑπερβολὴ βαναυσία, ἢ ἀσωτερία.
Βαναυσικὸς, ὁ, mechanicus. αἱ βαναυσικαὶ τέχναι, artes mechanicæ, Xenoph. in OEcon.
Βάναυσον, τὸ tractorium gen⁹ machinę, Vitr. c. 1.
Βαναυσος, ου, ὁ ἡ, fornacarius Vlpian. Mechanicus, illiberalisque opifex, illiberalis, sedentarius Plut. βάναυσος φιλότης, amicitia trivialis apud Platon.
Βαναυσοτροφία, idem quod βαναυσία, Poll. li. 1.
Βάξις, εως, ἡ, fama, sermo, nomen, oraculum.
Βάπτω, ομαι, fucati. Itẽ sacerdotes quidã, Aristoph.
Βαπτίζω, μι, ισω, immergo, intingo, lauacro tingo, abluo, Rom. 6. βαπτίζομαι εἰς τὸ χριστὸν baptizor in Christum. Plut. in Galba. πυκνοῖς λουτροῖς μακρὸν ἐπλήσατο βαπτιστηρίου. Alexand. Aphr. li. 1. Problem. βαπτιστηρίου σῶμα, in corpus demersus.
Βαπτικὸς, ὁ, ἡ, tingendo aptus, tinctilis Ouid.
Βάπτιστον, ου, τὸ, lauacrum, Lucian. & Iosephus.
Βάπτισμα, ατος, τὸ, Βαπτισμὸς, ὁ, tingẽdi, hoc est, mergendi actio, tinctura.
Βαπτιστήριον, lauacrum, hoc est, veluti lacus in domibus ex ligno, vel marmore atque id genus, in quo lauandi gratia mergimur, in cellis ædificari

ædificari solet, quarum quædam caldaria, aliæ tepidaria, aliæ frigidaria dicuntur Vitr. Plinius iunior in Epist. ad Gallum.
Βαπτιστὴς, tinctor, qui mergit & tingit.
Βαπτὸς, ὸν, ἡ, tinctus, infectus, ἱμάτια βαπτὰ, Arist. in Plut. βαπτὰ χρώματα, colores, Plat. in Leg. Euripid. βαπτὸν κάλπιν πηγαῖον, fontem haurendum situlis.
Βαπτὸς, ὴ, quæ tingit, Eupol. apud Poll. li. 7.
Βάπτω, μι, βάψω, ἔβαπτον, & βάπτομαι, tingo, lauo, coloro, immergo, imbuo, Aristoph.
Βάρα, grauedo. Hesych.
Βαραθρον, ου, τὸ, siue (vt alii enuntiãt) Βάραθρον, locus profundior erat Athenis putei modo, in quem noxios ac κακοῦργους dedi solebant. (vt εἰς ἢ κάδον Laced.) eius superiora dura quidem erant ac rigida, infima verò laxa & mollia, vt descendentes facilè demergerentur, Commẽt. Aristoph. in Plut. ¶ Βάραθρα, fauces hiatúsque præcipites, Aristot. in Politic. ¶ Βάραθρος etiã accipitur pro herba quadam.
Βαραθρώδης, ους, ὁ, ἡ, voraginosus Hier. præceps & præruptus. Βαράθρωδες, spina.
Βάραλος, insipiens. ¶ Est & piscis nomen.
Βαραγχεῖν, idem quod βαράττειν, Hesych.
Βαρβαρίζω, voce, vultu, morib⁹, ac toto vitæ genere barbarus fio. ¶ Item nouum quiddam ac peregrinum barbarúmque designo.
Βαρβαρικὸς, ὴ, barbaricus.
Βαρβαρικῶς, mirè barbarico, barbarè Cicer.
Βαρβαρισμὸς, ὁ, Gell. li. 5. cap. 20. idioma barbarum.
Βαρβαριστὶ, barbarè, barbarico ritu. (baricum.
Βάρβαρος, ου, ὁ ἡ, barbarus, incultus, rudis, ferox. βάρβαροι, ab initio dicebãtur, qui difficulter, asperè, ac duriter loquerentur: deinde ad mores feros atque asperos accõmodari est cœptum. ¶ Item τὸ ἐκ λιθοκόλλης, ac quicquid peregrinum erat, βάρβαρος vocabant.
Βαρβαρόω, barbarum reddere atque efficere.
Βαρβάρων, arbor, Constantinus in γεώργ. lib. 10. ¶ Alius fructus cornĩ. Eustath.
Βαρβίτιζειν, canere lyra seu barbito.
Βάρβιτος, barbitus instrumentum musicũ cuius inuentor Anacreon, Athen. auth. li. 4. ¶ Aristot. li. 8. Polit. ca. 6. in gen. fœm. ¶ Item gen. neutro, Epigr.
Βαρβιτιστὴς, corruptor & violator mulierũ, Sui.
Βαρδίστος, pro βαρὺ πάντων ἐστὶ βαρύτατος, pigerrimus, tardissimus. Hom. Iliad. ‖ ἵπποι Βάρδιστοι, admodum sunt segnipedes Iunen.
Βαρέω, ῶ, ἐσω, π. ηκα, grauo, contristo, prægrauo.
Βαρέως, grauiter, molestè. Xen. ἐμοὶ βαρέως φέρεις τι, videris grauiter & iniquo animo quippiã ferre. Aristot. li. 5. Polit. ca. 10. Βαρέως ἔχω φορᾷ ἢ ἐμοὶ, grauiter fero consuetudinem. Plat. βαρέως φέρω ἢ χαίρω, est grauida. Xenoph. πῶς σε βαρυθυμεῖν βαρυνόμενον. Soph. χόλῳ βαρυνθεὶς, ira pressus.
Βαρυόντες, morbo graui laborantes.
Βαρύνω, μι, υνῶ, grauo, premo, offendo, graui tono profero. βαρύνει τὴν κεφαλὴν, capitis grauedinem inducit. Naz. ã. τὸν μηδὲν ἁμαρτόντα τῆς ὑπερχυθείσης, mercedes accumulans egestionibus. Xenoph. ἁμαρτὼν τοῦ δίκαι-

Universidad de Deusto
Biblioteca

σις, iudices molestia afficio.

Βαρύωπος, apud Empedoclem, graui tergore seu testa onustus, vt ostreum.

Βαρυωπία μαι, Genes ca. 46. βεβαρύωπαι ἐφθαλμοί, oculi caligarunt.

Βαρυώτατος ἡ ον, grauis ira, in Epigram.

Βαρύφρων, graueolens, Alexand. Aphrod.

Βαρύοζος, graueolens, olens virus. Βαρύοσμος, ὁ, idem, Diosc. li. 3. cap. 124.

Βαρυπάδης, ους, ὁ ἡ, stans ad parendum, Nõn.

Βαρυπάθεια, ας, ἡ, grauis luctus.

Βαρυπαθὴς, ὲς, ὁ ἡ, & βαρύπαθος, ον, luctuosus.

Βαρυπήμων, miser, grauatus, malus.

Βαρυπίζω, grauiter pecco, Accus.

Βαρυπνέων, ουσα, ον, grauiter spirans, Musæus.

Βαρύπους, ους, ὁ, ignauus, infelix, perniciosus.

Βαρυσαρκὴς, ὲς, ὁ ἡ, grauitatem præ se ferens.

Βαρύσκιοι, οι, qui velut regiones primas spissi retentant, Capell. lib. 9.

Βαρύῤῥοος, grauifluus, vt ita dicam.

Βαρύς, εῖα, ὺ, molestus, grauis, morosus, superbus, seuerus, infestus. βαρὺς ὕπνος, arctus somnus. βαρεῖα, apud Homer. Iliad. i. ὀδύσσεται, ἀσπαίρῃ, alias βαρεῖα χόλῳ, i. ἐμφορεῖται μνησικάκως, apud eundem βαρύπνοος, θρασύκαρδος, tumidior animæ, Plutar. in Romulo. ἔφριξε δὲ πᾶν σκέλος, claud⁹. ἔφριξε κῶλον, vir generosus & fortis.

Βαρυστάθμητος ῥομφαία, grauis ensis.

Βαρυσταθμήσασθαι, pondus seu grauitatem addere.

Βαρύστομος, ον, grauiter ponderans, grauis, βαρύστομα ὕδατα, Aristot. lib. 6. Ethic. ca. 8.

Βαρυστομίζω, grauitatem & pondus adicio.

Βαρυστύχω, grauiter suspiro, Hom. Iliad.

Βαρύστων, ονος, ὁ ἡ, grauiter suspirans, infelix.

Βαρυσυμφορώτατος, impatienter ferens calamitates, miserrimus, Herodot.

Βαρύτης, ητος, ἡ, grauitas, molestia, morositas, torpor, grauis impetus, Plat. de Leg.

Βαρύτιμος, ον, ὁ ἡ, pretiosus, Matth. 26.

Βαρύτονον, herba sabina, Diosc. li. 2. cap. 27.

Βαρυτονώτερος, grauiori tono profero. Βαρύτονος, ὁ ἡ, grauitonus. Βαρύτονος στόμαχος, augustum pectus.

Βαρυφώνων ὕμνων, hymnorum sanctorũ, Epigr.

Βαρύφθογγος, ον, ὁ ἡ, graue sonans, rugiens: leonis est epitheton.

Βαρύφορτος, ον, ὁ ἡ, grauis & põderosus, onustus.

Βαρυφορτόω, ῶ, grauiter afficior, cum Datiuo.

Βαρυφρονέω, ῶ, molestia grauis.

Βαρυφωνέω, ῶ, vocem grauem emitto.

Βαρυφωνία, ας, ἡ, vocis grauitas, Pollux 2.

Βαρύφωνος, cui vox est grauis.

Βαρυχέας, incubus, ἐφιάλτης, Phauor. & Eustath.

Βαρύψυχος, ον, ὁ ἡ, q est animo cõsternato, Soph.

Βαρυώδυνος, ὁ ἡ, cuius pars⁹ est grauis, Nõn.

Βασανεύω, Hesy. ὁ δικάσαι παρασκευάζων, Hipp.

Βασανίδιον, arguo, διελέγχω, βασανίζω.

Βασανίζω, ισω, σω, ικα, cum diligentia examino, exquiro, discrucio, affligo, torméris interrogo, comperio, ἐλέγχω, disquiro βασανίζω σε, te examino, torqueo, Aristop. & apud Herodot. te rimor, i. interrogo. βασανιστηρίῳ, εἰς, διακριτικῷ, Plat. 2. de Republ. quasi quodam examine ad iustitiam probatus.

Βασανιστὴς, οῦ, ὁ, cruciatus, quæstio.

Βασανιστήριον, locus in quo homines torquentur, tormentum, cruciatus.

Βασανιστὴς, οῦ, ὁ, tortor, explorator. Et idẽ quod βάσανος, lydius lapis.

Βασανίστρια, ας, ἡ, quæ torquet, examinat vel explorat.

Βάσανος, ου, ὁ, experimẽtum, probatio, examen, lapis index, seu Lydius & Heraclius, quem coticulá vocãt, inquit Plin. li. 33. ca. 8. ¶ Accusatio, pœna, tormentum, quæstio, indicium, coniectura. βάσανος λαμβάνειν, Plat. de Leg. ὁ probo. βάσανον δίδωμι, probor, Plat. de Leg.

Βασίλαινα, ης, ἡ, regina, regia vxor. Odyss. σ.

Βασιλεία, ας, ἡ, regnum, regia potestas, imperiũ, regale genus cultatis Cicer. Plat. Ilius.

Βασιλεάω, ῶ, regnũ affecto. Βασιλεύδης, regis ñ.

Βασίλειον, ου, τὸ, regia, palatium, regum insigne. ¶ ἡ συκῆ ἐνίοτε καὶ λεγόμενα βασίλεια συκάμινα, Athen. li. 3. Βασίλειος, ὁ ἡ, regius.

Βασιλεὺς, ὲως, ὁ, rex, regnator: item imperator, & qui vniuerso exercitui præest, magistra⁹ qui ludis præest. Aristoph. Aliquando ponitur p sacrificulo vt vocat Liuius, qui rex erat sacrorum, & præerat sacris Eleusinijs, iudiciumque habebat violatæ religionis. ¶ Itẽ δικαιοσύνης, apud Hesiod. καθάπερ βασιλῆας ἀνορφοβόρους, reges, i. iudices munerarios, & sordidos. ¶ Item regulus auis, Aristot. lib. 8. cap. 3.

Βασιλεύτερος, pro Σπουδαιότερος, augustior, Iliad. ἀ, Σπουδαιότατος εἰμι & βασιλεύτατος, li. eodẽ, σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι, inter reges primus, regno dignissimus.

Βασιλεύω, μ. εύσω, π. ευκα, regno, obtineo imperium, iungitur Genit. Hocrat. Σκηπτὸν τ' ἀσάμενος. Item apud Homerum, cum Datiu. Cum Accusat. significat regem constituo, Lib. 1. Reg. ca 8. βασιλεύσουσιν αὐτοῖς βασιλέα, constitue eis regem. Xenoph. βασιλεύω ἐν πόλει, li. 1. Pædiæ. Vnde Βασιλεύομαι, dominor, regno: passiuè, regor, sum sub imperio.

Βασιλὴς, ὴος, ἡ, βασιλεία, regnũ, apud Soph. in Iphig.

Βασιλικὸν, οῦ, ὁ, regnum, regia aula, Herodot.

Βασιλήϊον, τὸ, palatium, regia.

Βασιλήϊος, ὁ ἡ, reg⁹, regalis, Apoll. Rhod.

Βασιλικὸς, ὴ, όν, regalis, regalis, Homer. & Eurip.

Βασιλίδες, regia, regalis, Homer. & Eurip.

Βασιλίδες, calciamenti muliebris genus.

Βασιλίζω, μ. ίσω, π. ικα, regiæ parti fauco.

Βασιλικὸν, domus ampla & spatiosa, in qua augebantur causæ, conciones, & alia id genus, deambulationibus accommoda: vnde subbasilicani apud Plaut. in Capt.

Βασιλικὸς, ὴ, όν, regius, rege dignus. τὸ Σπουδαῖον, regia potestas: εἰς τὸ βασιλικὸν, in regiã, Plut.

Βασιλικῶς, regaliter, Ouid. regio cultu.

Βασιλίσκος, lusus, quo rex aliquis sorte factus, laboriosum quidam ministro similiter sorte facto imperat, Poll. li. 9 cap. de conuiu. ludis.

Βασίλισσα, Menand. & Βασιλὶς, ίδος, regina, regia mulier. Eurip. id adiectiuè accepit, βασίλειοι θάλαμοι, regijs cubilibus. Βασίλειος, idem.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus. ¶ Item regia stella, quę & καρδία λέοντος dicitur. Itẽ basiliscus serpes. Βάσιμος, ου, ὁ, habilis firmiras.

Βάσις, ισεως, ὁ, gressus, incessus. Item pes, basis, fedimentum vel pedamentum dici posse ait Bud. firmamentum, fundamentum. βάσιν ἐμπεσεῖν, impetum facere, Soph. in Aiace. ἐν ποδὸς βάσει, pedetentim, Bud. ¶ Item clausula rhythmi, & rhythm⁹ ipse. Aristot. Polit. 2. σύμφωνοι ποιοῦσι τὴν ἐμμέλειαν, ἢ γὰρ δυὰς βάσιν μίαν, Budæus vnum pedem, vnam semper clausulam. Hermog. ἐπὶ μὲν εἰς ζυγὸν ἐμπίπτῃ ἡ βάσις. ¶ βάσις κέντρου, basis centri, Plat. τοῦ, Cãsis terræ, Soph. ¶ βάσις ἡ εὐκινησία, Herm. clausula hærens & firma. βάσεις τῶν ῥυθμῶν, numerorum progressus. ¶ Aliquando figuræ nomen apud Rhetores: ab Hermog. dicitur para exordii, quę colligat eius propositionem cum redditione, i. comprobatio.

Βασκαίνω, μ. ανῶ, π. ανα, inuideo, indignor, irascor, fascino. Cum Accus. significat calũnior & increpo. iung. Dati. & Genit. Βασκαίνω σοι τὸ σῶμα, Bud. in Epist. prior. Demost. οὐδὲ τὸν ἀρχαῖον, τὸν τῶν Σπουδαίων, ὃν ἡ τῶν συκοφαντῶν.

Βασκανία, ας, ἡ, inuidia, odium, fascinatio Plin.

Βασκανίς, vocabatur ridicula quędã, quę veteres fabri ferrarii ante fornacula ad pędere solebant, inuidiæ auertendæ gratia, Poll. li. 7.

Βάσκανον, ου, τὸ, odium, fascinum, Phrynich.

Βάσκανος, ου, ὁ ἡ, inuidus, ingratus, maligna⁹, obtrectator, fascinans, liuidus. βάσκανον ὀφθαλμόν, Demost. res improba, & apud eundem Σκαμάνδριος πολίτης μου, i. συκοφαντικὸς τις.

Βασκανόω, inuidẽ. Βάσκης, ου, auis genus.

Βασκασμὸς, ὁ, saltatio. Βασκανία, fascinum.

Βάσκω, vado, ascẽdo. Item dico. Σκάσ' ἴθι, vade: accelera: dicta sunt ἐκ τῶν βάσκω, βάσκω, Iliad. ζ.

Βασμὸς, ὁ, gradus. βασμὸς.

Βαστέρια, fera in Aphrica, Herodot lib. 4.

Βαστερνᾶς, interpretantur Dionysiaca.

Βάστερνες, vulpes apud Cyrenęos, Herodot.

Βάστη, ης, ἡ, gestamen, onus, Hierem. 7.

Βαστάζω, μ. άξω, π. αχα, porto, libro, tollo, sustineo, βαστάζων ὄζειν, in Epigr. ¶ Sepelio, Sophoc. in Aiace. ¶ Item expedere. ¶ Βαστάζειν, geruli à Gellio, baiuli à Cicerone.

Βάστειρα, Bœoticè, diuites.

Βαστάκη, collum, τράχηλος. (lum.

Βαστακαλίζω, ξω, κισα, per medium secare col

Βαστυλιὰς, Athenæus esse exponit lib. ι, ἐξὸν πυθέσθαι παρὰ σοῦ μᾶλλον.

Βαστυλικὸς, dicebatur pinguis, remulctus, somnolentus, crasso ingenio. Erasm. Chil. & Suid.

Βατταλίζω, turpiter & effœminatè viuere, Erasm. Chil. & Suid.

Βάτταλος, ου, ὁ, odiosus, turpis. ¶ Itẽ podex, cynędus. ¶ βάτταλοι quoque dicebantur Germanorum equites præstantissimi authore Plut. Erasm. Chil. βαττάλισμὸς, ὁ, λυαγμὸς, Hesych.

Βατταρίον, ου, τὸ, apud Siculos patella dicitur: & σκαπτίον, pro eodem. Hesych.

Βατταρίζω, balbutire, συνηκίζειν φθέγγεσθαι, Eust.

Βατύλλω, coco, inscendo, Σατυρίζω τὴν μυκᾶσθαι, capellæ ineuntur, Theocrit.

Βατύω, vado. Dicitur & σκατύω, Delphica lingua.

Βατιβάθρον, ὁ, meta à qua incipit saltatio, limen: Hesychius enim vocat βατιβάχ, τὸ ἄκρον τῶν σκάμματος πρὸ πεντεθλου, ἀφ' οὗ ἄλλονται τὸ πρῶτον: vide τὸ Σατιβάχ κάκεινα. Apud Nicandr. Scholiastes pro pedo exponit.

Βατίδιον λέκτης, cubile seu sorium Vitru. Phocy.

Βατίκιον, τὸ, genus poculi cui similis λαγήνιον, apud Athen. lib. 11.

Βάτιος, simia, πίθηκος, ἀπὸ Σατύρου, Hesych.

Βατίδες, αἱ, ραῖαι pisces, Aristot. li. 6. Anim. ca. 10.

Βάτιος, ου, τὸ, partus eadus. ¶ Itẽ subblãda puellę appellatio, Aristo. in Pluto, εἰ γυναιξὶ μέλλοι γ' ἀμφοτέραις μετεῖναι, αἱ μὲν Σάτιον ἂν ἐκάλεσεν.

Βατίς, ίδος, ἡ, vel Σάτις, species mollioris pisciculi delicatorijsue, à cuius similitudine quidam pro molli ac delicato interpretantur: vnde & βατιδιώδης, siue Σατιδιώδης, dicuntur ὀψοφαγεῖν, & gulones: Vide Cõment. Aristoph. in Vesp. ¶ Itẽ, Σατὶς, ἡ, rubetra, auis quę vermibus viuit, Arist. de Anim. lib. 8. cap. 3.

Βατίσιον, ου, τὸ, perniuus, accessus lib. 1. Epigr.

Βάτισις, ου, ὁ, tubus, sentis à Columella. Galenus 2. de Aliment. τὰ βάτων καρπὸν ἐκμέλιτι ἢ σὺν ὀξυκράτῳ βάπτων. ¶ βάτις, raia piscis.

Βάτις, ιος, ὁ, mensuræ genus, ca. 16. Euãg. Lucæ. Vox Hebraica est, mensuram illis significãs liquidorum, vt docet Ioseph. li. antiquitatum Iud. 8. cap. 2. Ea capiebat sextarios 72.

Βατραχίζω, in motem ranæ nato. Accipitur pro in modum innatantis ranę extendi, quum de luxatione armorum agitur.

Βατράχιον, coloris species erat, quo ante innenias personas faciem obẽgebant. Aristoph. in Equit. βατράχιον ζωγραφίσει. ¶ Itẽ ranunculus genus herbæ. Diosc. li. 2. ca. 209.

Βατραχὶς, genus vestis floridi coloris, qua vtebantur fabularum histriones, Comment. Aristoph. in Equit.

Βατραχομυομαχία, ranarum & murium pugna.

Βάτραχος, rana. ¶ Item tumor sub lingua maximè pueros infestans: de quo Actius.

Βατταλίζω, titubanter & inconstanter loqui Cicer. versutè & fraudulenter agere, quod Σάτυρος vulpẽ significet. ¶ Βατταλισμοὶ, οἱ, nugę.

Βατταλιστὴς, ὁ, μ. ίσω, multiloquus sum, Matth. 6.

Βαττολογία, ας, ἡ, titubatio & offensio in loquendo Cic. Suet. titubantia: à Batto inepto poeta, qui in hymnis suis eadem crebrò iterabat.

Βαυβὼ, ὁ, pusilli corporis fœmina, Cęl. li. 3. ca. 13.

Βαυΐζω, μ. ίξω, allatro, Lucr. baubor, Aristoph. ¶ Item occultè dico, Hesych.

Βαυκαλᾶν, Suid. supire pueros cantillando.

Βαυκάλιον, vas angusti oris, vas vinarij, Hom.

Βαύκαλις, baucalis, vas ad refrigerãdũ, In Epig.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Βδελλω, μολεῖν, mulgeo, fugo. βδέλλουσι) χάλκ. Aristot. ¶ Hinc βδέλλιον, fictus Plin. Gal.

Βδελλαί, aciculæ pisces, Galen. in gloss. Hippoc.

Βδέλλα, ης, ἡ, hirudo, sanguisuga, Theocr. ¶ Βδέλλα, bdellium arbor, de qua vide Pli. l. 12. c. 9.

Βδέλλιον, bdellium, Dioscor. li. 1. ca. 81.

Βδέλλος, fœtor extinctæ lucernæ, crepitus vētris.

Βδέλλω, exprimo, mulgeo, ἐκθλίβω.

Βδέλυγμα, ατος, τό, abominādum Pli. 1. Reg. 11.

Βδελυσία, fastidium, Xeno. fœditas, Chrysost.

Βδελυγμώδης, fœtidus. Βδελυγμός, ὁ, fœtor.

Βδελυκτός, ή, ὁν, abominandus, Nazian.

Βδελυρός, ή, όν, odiosus, execrādus, odio dignus, fœdus; Plat. Βδελυρὸς εἶ ὦ σώκρατες. Βδελυρῶς διακεῖσθαι, Demosth.

Βδελύττομαι, ύξομαι, execror, abhorreo, Aristoph. in Plut. ¶ Βδελύττω, idem, Can. 9. Concil. Antioch.

Βδελύττω, alumen cnacuare, Suid.

Βδέω, μ. ἤσω, & ἐσω, pedo, πέρδω, Aristoph. in Pluto, ὁ λιβανωτὸς δὲ βδέει. ¶ Item putere & fœtere, σήπω βδέουσα, blatta fœtida & putida, Galen. lib. 5. κῦ νόσ.

Βδῆλος, & Βδῶλος, pedor, crepitus, πορδή.

Βδύλλα, metuo, μαι, βδύλλόμενος, detestor, odi, Aristoph. ἵππ. ¶ Suidę etiā ἀντιλίζω i. minuo.

Βέβαιος, ον, ὁ, ἡ, stabilis, constans, firmus, Isocr. βέβαιός ἐστιν ὁ λόγος οὑτοσὶ εἰρήνης. ¶ Βεβαιότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas & constantia Cic. Cælius, indubitanter Plin. firmè vel firmiter Plaut. βεβαίως ἴσχω, stabilis sum, Plat. νομ. 7.

Βεβαιόω, pro comperto perhibeo, fidem facio, confirmo, Plat. de Lēg. 12. Cælius, τὴν ἐκ τοῦ μέσου δοκοῦσαν κλῆσιν ἀντιστρόφως κεῖσθαι, i. confirmans.

Βεβαίωσις, ἡ, confirmatio, cautio, approbatio.

Βεβαίωτης, ὁ ἀν, actio ob euictionē, Poll. l. 8.

Βεβαιωτής, ὁ, stipulator, confirmator Cicer. cognitor, Plut. in Camill. ¶ Βεβαιωτικὸς, ἡ, ὁν, affirmatiuus.

Βέβηλος, ον, ὁ, impur⁹, profanus, Musę. δύσκες δ' ἐπιτύβιον βέβηλον, vt Virg. dixit, procul este profani. ¶ Βέβηλα, sacra ad quę ꝓfanis accessio erat.

Βεβηλόω, ῶ, ήσω, ησα, inquino, profano, Accus.

Βεβηλόω, Hesych μιαίνω, ῥυπαίνω, ἀσελγαίνω, foleinum esse.

Βεβηκότες, qui & Βεβηκόδοντες dicūtur, & Art. Βεβηκότες, pisces coloris in capite aurei, Phryn.

Βέβηκες, pars inter maxillas, Hesych.

Βεβηκώς, ῶτος, incedens, pro Βεβαιῶν. Plat. & Xen.

Βεβήκατις, Spartanis, ouium morticinarum pelles, Hesych.

Βεβίεν, vim inferre: sed Βιάζειν magis in vsu est.

Βεβιηκέναι, venerē appetere. Βεβιωμένη, vitā, Hom.

Βέβιν, sine Βέβιν, panis, Phrygib⁹, Herodot. l. 2.

Βεβιοπλάνος, ον, ὁ, delirus, stupidus, Aristoph. τοὺς ἐν μέσῃ σὺ καὶ κρανίον ἔχοντ', οὐ βεβιοπλάνους; & quo modo stolide tu, & Saturnalia olens, & syderate seu Lunaris, seu Luna prior, i. σεσεληνιακὼς: Vide ibidem Interp.

Βέκκος, Suid. σφαιρωτὸν ὑπόδημα, ocrea.

Βελάς, ἰτρίσορ, εἴδωλον, καταγελαστὴς, Hesych.

Βέλανος, legumen cicerculæ non dissimile, Suida.

Βελεμνον, ου, τό, sagitta, βέλος.

Βέλεσος, piscis nomen apud Athen. lib. ιζ.

Βελεσπαγὴς, sagittis gaudēs: epith. Apoll. Epig.

Βέλεμνα, impedimentum, ἐμπόδισμα ἐν ποταμῷ.

Βέλη, acicula piscis, ἰατρὶς θαλασσία.

Βέλεσφα, τά, mala: vnde, Βελεσφόρτης, quasi malorum occisor, Hesiod. in Theog.

Βελοδόκη, ης, ἡ, pharetra.

Βελομαντεία, seu ῥαβδομαντεία, gen⁹ est vaticinationis per sagittas, Hieronym. in Ezech.

Βελόνη, ης, ἡ, belone piscis, apud Aristot. li. 2. Anim. Acus Gręca interpretatur & acicula.

Βέλος, εους, τό, sagitta, missile, telū, spiculum, ἀπὸ τοῦ βάλλειν. ἐξ ἓν βελῶν εἶσι, à telis sunt tuti, Herodot. ¶ Aliquando etiam gladius, ensis: vulnus, dolor.

Βελοστάσιον, bellica machina, Ezech. 4. vbi Latinē aries: Balista exponitur, 1. Machab. 9.

Βελοστατεῖον, phalarica. Plut. in Sylla, Σκιοπραστῆναι καὶ χειροπληθῆναι, Interp. sagittas & gladēs vertit.

Βελουλκία, infixi teli extractio, Eustath. Iliad. σ.

Βελουλκὸς, ferramentum chirurgi Celsi. l. 5. c. 26.

Βέλτερος καὶ φέρτερος, bon⁹, prędstās, melior. Phocylid. Σάτερος ἀλκήεντος ἑῷ σὺν σώφρονι & ἀνδρὸ, melior & prestantior est vir sapiens quàm robustus.

Βέλτιον, melius, Aristoph. τῷ Σωκράτους χαίρει βελτίονι μᾶλλον, melior fact⁹, Plutar. Βέλτιστος, melissimus, melissime.

Βέλτιόω, melius reddo, Dioscor. li. 5. ca. 77. Βέλτιστος, ον, ὁ, ἡ, melior, κρείττων, cōmodior. ¶ Βέλτιστος, τοῦ, ὁ, in meliorem statum reductio, Chrysost. ἐκ τοῦ ἱππικ. Βέλτιστα, optimè. Βέλτιστος, ον, ὁ, optimus, præclarus.

Βεμβικίαω, μ. άσω, π. αγκα, & Βεμβικίζω, voluo, in gyrū circumagito, δινέω, Aristo. in Vesp.

Βέμβιξ,

Βέμβιξ, vel βεμβιξ, ικος, ὁ, turbo venti, rhombus quem pueri se exercentes torquent, Epigra. ¶ Aristoph. in Vespis, & Nicand. in Ther. pro genere vespæ sumunt, éstque fœmin. gener. ¶ Capitur etiam pro sordido & præparco.

Βένθος, εους, τό, profunditas, fundum: mare, li. ά.

Βενθοπλοτόγα, Gaz. de Senectute.

Βέομαι, curro, Cαίνω, βιάζομαι, Hō. cogo, asciēdo.

Βῆβιξ, sic dicitur concha & ostrcum quod vnionēs & baccas cōtinet, Athen. lib. 3.

Βῆκις, ligna è quibus dependēt lecythi, Hesy.

Βήρυβρον, ῶνος, Atticè, barathrū, locus cœnosus. Iliad. Βήβδιγον ὅπου χθονὸς ἐστὶ βέρεθρον, i. Cāb. 55. Inuenitur plural. Apollo τῷ ἀίδαο βερέθρου.

Βηρυδρόμη, ης, ἡ, aufugere. Βήρυξ, fugitiuus.

Βηρυκάλη, genus calceamenti, Hesych.

Βήτιον, Betium herba, Dioscor. li. 3. ca. 37.

Βήτυς, genus indumenti, Poll. li. 7.

Βία, ας, ἡ, vis, violentia, robur. Aristoph. ἀνάγκη ἐστὶν ἡμῖν, cogebamur bibere. ¶ Βίᾳ ἰέναι, nobis inuitis, Thucyd. ¶ Βίας ἀντιτίνεσθαι, iniurias vlcisci, Odyss.

Βιάζομαι, άσομαι, ασμαι, vim infero, vi adigo, cogo, violo. βιάζεται γυναῖκα πρὸς τὰ ἀφροδίσια, mulieri stupri vi infero, Plat. ¶ Βιάζεσθαι εἶναι, intrò vi irrumpo, Xenoph. Βιάζομαι ἀσομαι, idem.

Βιάδην, proficiscor, πορεύομαι.

Βιαιοπόλεμος, strenuus bellator, in Epigr.

Βιαιοπραγεῖν, robore corporis pugnare, Polyb.

Βίαιος, ον, ὁ, violentus, ferox, immanis, vehemēs. Οὐδὲν μοῦσά μοι βίαιον, per violentiam nihil facere, Lucian. Βιαίως, violenter, acriter, vi.

Βιαιοσαρκία, ας, ἡ, σαρκίας, & Βιαιοσαρκίασις, cogo, violo, Hesiod. ὀλίγ' ἐπὶ μοῖραν ἀρέσθαι ἐπιβιαιοσαρκίας τ' ἀπέχεσθαι. ¶ Βιασμὸς, ὁ, violatio, remissio, Dioscor. lib. 3. ca. 108. ¶ Βιαστὴς, οῦ, violentus. Nazian. βιασταὶ δ' οὐρανὸν ἁρπάζουσιν, violentus regni raptor. ¶ Βιαστικὸς, ἡ, όν, ad vim inferendam aptus, Plat. de Leg. Συκοφαντικὸς λόγος.

Βιαρκὴς, sufficiens ad vitā, Nōn.

Βιαρχία, commeatui præfectus. à βίος, i. victus.

Βιάσκαρον, vino.

Βιάσκαρος, parrus cyathus, cochleare.

Βιβάω, Etym. & Βιβάζομαι, άσω, π. ασα, vado, inscendo fœminam, apud Horum Apoll.

Βιβάδωμα, άσεως, τὸ, ασα, vado, transeo, ambulo.

Βιβασμὸς, ὁ, genus saltationis, Poll. li. 4.

Βιβάω, & βιβάομαι, transeo, vado, duco. Lucian. Βιβᾶσ' ἀμαυρὸν τοῖς πολλοῖς, longis passib⁹ gradiēs.

Βιβλαρίδιον, τό, libellus. Βιβλάριον, τό, codicilli⁹.

Βιβλιαρὶς, ὁ, ὁ, librarius, Adiect. Plut. in Rom. ἐς ἱστορίαν βιβλιαριώτατος, literatissimus Cicer.

Βιβλίδες, αι, funes ex tunco, aut papyro texti. ¶ Item volumina libri, Etym.

Βιβλίδιον, τό, libellus, cap. 10. Apocalyps.

Βιβλίνη, genus vitis in Thracia nascēs, Etym.

Βιβλιοβαφεῖον, librorum conscriptio. Dioscor. li. 1.

Βιβλιογράφος, ὁ, librarius.

Βιβλιοθήκη, ἡ, libraria, Gell. li. 2. cap. vlt.

Βιβλιοκάπηλος, & βιβλιοπώλης, venditor librorū.

Βιβλίον, ου, τό, volumen, libellus, codicilli, tabellæ, epistola. ¶ Pro oratione accepit Hermog.

Βιβλιοφόρος, ὁ, γράμματα φέρων, libellio ferens librum, qui fert literas, tabellarius. & βιβλιοφόρος, Polyb.

Βίβλος, libellus, aut funiculus ex cortice nexus.

Βίβλος, ου, ὁ, codex, liber, Demosth. ¶ Item papyrus, juncus, bombyx.

Βιβρώσκω, μ. βρώξω, comedo.

Βιγλήτης, vi pugnans, in Epigram.

Βιδίον διὰ σωλῆνος, vas vitreum, pixis, poculū, Dioscor.

Βίκος, ου, ὁ, vas vinarium, vrna ansata, lagena, doliumve, dolium à Hieron. in Jerem. 19. Xen.

Βινέω, ῶ, ήσω, π. ικα, coco, Aristoph. βαπτίζω.

Βινητὰ, coire cupio. Lucian. libidinor suet.

Βιοδοσία, victū largiēs, tertię epit. Plat. 2. de Rep.

Βιοδότης, ου, ὁ, vitæ dator, Nūn. βιοδότης, Epig.

Universidad de Deusto
Biblioteca

apud Platon. de Leg. βιῶς βιῶντος.

Βιοτὰλιμος, ὁ, ἡ, diuturnæ vitæ, Hom. in Hym.

Βιοτρόφεμων, ονος, ὁ, homines nutriens: epith. Ætheris, Aristop. πρὸ ¶ Gaza ex Aristot. vertit, pollēs ingenio ac industria in vitæ munerib⁹.

Βιοτροφικὸς, ἡ, όν, ad vitæ munera ingeniosus. Hic ζωοτροφικὸς, apud Pollucem lib. 7.

Βιοτυλακτὴς, οῦ, ὁ, victum quæritans, Nonn.

Βιοτυρευτικὸς, victum suppeditans, Euseb.

Βίος, ου, ὁ, vita. διὰ βίου, per totam vitam, Plutar. de Poetis aud. ¶ Item vitæ genus, vitæ ratio & institutum. Xenoph. 2. Ἀπομν. ὁδὸν τρίτην ἐπὶ τὸν βίον, Cicer. de Off. viuendi viam ingredi. ¶ Item ingenium, & mores, Isocr. βίου τῆς ἀνθρώπου. propriè dicitur de hominibus, vt ζωὴ de irrationalibus, Aristot. ¶ Significat etiam alimentum, Isocr. βίου δεόμενοι, victus inopes: pro annona, Demosth. ¶ Luci. ἀβίους ἀνδρας, vocat inopes & egenos.

Βίος, ου, ὁ, nervus arcus, ἡ τῶν τόξων νευρὰ, Iliad. ω. Δεστὰ ἡ ἐλατὴρ χρόα τέτυκτο φύοντι βιοῦ.

Βιοσῶ, ῶς, hora salutifera, Nonn.

Βιοτεία, vitæ institutum, Xen. in OEcon.

Βιοτεύω, μελίσσων, ἄλκυς, vino, vitā instituo, Xen.

Βιοτὴ, ῆς, ἡ, vita, victus, vitæ conditio, Epigr.

Βιότης, ητος, vita. Βιοτήσιον ὕδωρ, vitalis aqua, Nonn.

Βιότιον, paruus victus. Aristoph. in Plut. ἔστιν δ' ὀλίγοις ἐκπλεῖν βιότιον, hic sibi victum inuenit.

Βιοτὸς, ου, ὁ, vita, victus, omne quod ad victum pertinet, alimentū, Odyss. ι. πῶς πλεῖα βιότοιο.

Βιοτὸς, ὁ, ἡ, viuens, ὁ ζωὸς μᾶλλον, Herodot.

Βιοτοφθόρος, ου, ὁ, mortifer vitæ corruptor.

Βιότροφος, ον, vitæ vtilis.

Βιοῦμαι, ου μαι, ουμαι, ἀοριστ. ἐβιωσάμην, vino, de hominibus propriè. κρεῖσσον ἀφ' ἵππων βιοῦσθαι, Lucian.

Βίπινα, τὰ, crepidæ, σανδάλια. Suid.

Βίπινατος, commeatui præfectus, βιάρχης.

Βίπτατος, ὁ, spem habens vitæ, vitalis, Herodot. ἐκ δὲ τοῦ βίπτατος ἀνθρώπους οὐ δυνατὸν εἶναι, viuere nō possent homines. Βιωτίως, vitaliter Lucr. βιωτίως ἔχω, Grego. Nazan.

Βιωτικὸς, ἡ, όν, vita vitalis Plinio.

Βιωτικὸς, ὁ, ἡ, vitalis, ad vitæ vsum pertinens, 1. Corint. 6. ¶ Aristot. li. 9. Anim. ἡ ἡ διάνοια βιωτικὲς ἢ διυλίζουσα, &c. pollens industria in vitæ muneribus. Βιωτικῶς, popularitèr.

Βιωτὸς, vitalis. οἱ δὲ βιωτὸς ὄζει ἀωτὸς ὁ ὄϊς, vinere eis non libet. Plat. Epist. 7.

Βιωτοτελὴς, οῦς, ὁ, ἡ, vitæ vtilis.

B A

Βλαβερὸς, ἡ, ὁ, nocuus, damnosus, perniciosus: ¶ Et apud Hippoc. roscidus, mucosus.

Βλαβόφρονος, noxius, perniciosus, Nic. in Alex.

Βλάβος, ου, ὁ, & Βλάβη, ης, τὸ, nocumentum, iactura, pernicies, ζημία ἴση, Soph. detrimentum accipere. Plat. ὑπὸ τοῦ βλάβος χρηματίσω, damnum restituat. ¶ Βλάβας δίκη, actio damni dati, Demosth. τῆς Μέσσης.

Βλαβυλλιασμὸς, vaniloquium.

Βλάβω, μ. ἀβλαψ. παθ. & Βλαβόομαι, noceo, Accus.

Βλάβὸς, stulta, ἄνοια, impossibilia, ἀμηχανία.

Βλακώδης, flaccidus, dissolutus, ἰσχνὸς ἐλυμένος χαῦνος.

Βλακῶλω, tardè, segniter, νωθρῶς.

Βλάζω, desipere, μαίνομαι.

Βλάθη, planta similis filici, & Σελάχνη, Varin.

Βλαῖα, stilio, ramus, σκάλις, κλάδος, ὁ.

Βλαισεύω, contrectare, tractare, ψηλαφᾶν.

Βλαισόπους, ὁ, blæsa, Aristot. l. 9. Anim. de apibus.

Βλαισὸς, ὸν, ὁ, blæsus, varus, transuersus.

Βλαισόπους, ποδὸς, pedibus mancus vel oblæsus.

Βλαισότης, ητος, natura vergendi, blæsitas Gaz.

Βλαξ, ὁ, piscis nomen.

Βλακεία, ας, mollities, inertia, stoliditas, Aristot. πρ.

Βλακίας, piscis, qui etiam βλαξ, similis siluro.

Βλακεύομαι, εύσομαι, π. εὔκην, torpeo, pigresco, βλακείαν πορὲ τοῦ πόνου, Chrysost. ¶ Fraudo, Lucian μὴ βλακεύσῃς ἀπὸ τῆς ἐλπίδος.

Βλακικὸς, ὴ, όν, ignauus, emolliens, Plato τὸ κ. τὸ βλακικὸν ἡμῶν, ignauia nostra. Βλακικῶς, tardè, Aristoph. ἐμοὶ δ.

Βλακὸς, ὴ, όν, mollis, stultus. ¶ Ἰδὲ nomen piscis.

Βλάμμα, τος, τὸ, detrimentum Cicer. 3. de Finib.

Βλαὶ Ξ, hippus, πυλάδης.

Βλαξ, κὸς, ὁ, mollis, delicatus, lasciuus, qui se inaniter tractat, Comment. Aristoph. in Plut.

Βλαπτικὸς, ἡ, όν, noxius, lædens, nocuus, δηλητήριος.

Βλάπτω, lædo, noceo, sum impedimento, Genit. vel Accusat. βλάπτων κελεύθου, id est, κωλύων ὁδεύειν, Homer. Odyss. ¶ Plut. in Camill. μεγάλα τοῦ κρατήσαντος ἐβλαπτεν ἡ ὄψις, i. nocuit.

Βλαστάζω, mammas contrectare, Siculis.

Βλαστάνω, μ. ὁσω, germino, pullulo, fruticor Cic. vel frutico Plin. Soph. Ἐξ ἀρχῆς δ' ὑπὸ βλαστοῦ, i. ortus. Βλάστημα, τος, τὸ, germen, surculus: pro flore, Isocr. βλάστησις, idem. Βλαστητικὸς, ὴ, όν, qui germinare potest, Theoph.

Βλαστὸς, ὁ, fœtus, germē, sarmentū, Pla. de Leg.

Βλαστοφθορία, germina corrūpo, Theop. l. 9. c. 16.

Βλαστοκάλαμος, pāpino, Theoph. li. 3. de caus. plant.

Βλαστὸς, ὁ, germen, virgultum, frutex, Act. 12.

Βλασφημέω, ἐβλασφήμουν, π. ησα, obtrecto, infamo, conuitiis incesso, Demosth. βλασφημεῖν κακῶς πυθόμενος. ¶ Plat. 2. de Rep. τὸν θεὸν βλασφημεῖ. ¶ Βλασφημεῖν πάσαν βλασφημίαν, Idē de Leg. κ. τ. χρεστέον βλασφημεῖν, Suid. ¶ Appian. εἰ δὲ ἐβλασφήμουν αὐτόν. ¶ Βλασφημία, ας, ἡ, execratio, maledicentia, imprecatio, Luciano καὶ βλας ἀμαξᾶς βλασφημῶν κατασκιδνᾶσθαι ἀλλήλων.

Βλάσφημος, ον, ὁ, ἡ, contumeliosus, maledicus, conuitiator, βλάσφημος ῥῆμα ἐκφέρειν, Chrys.

Βλάστιον, Cuiacio, τὸ, anterius os narium purpuræ & muricis. Aquario & Nicolao Alexan.

Βλαυτηρὰ, siue Βλαυτὰ, calcei, crepidæ, Soph.

Βλαυτοποιὸς, οῦ, ὁ, solea, ὑποδήματα, Aristoph.

Βλαυτοῦμαι, nectere calceos, πλέκειν σανδάλια.

Βλάχνη, pulegium, γλήχων, Ruell. li 4. Dioſc.

Βλαψίφρων, ονος, ὁ, ἡ, dicitur quum apes morbo, ignauia, aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

Βλάψις, εως, ἡ, βλάβη, noxa, detrimentum, Plat. τόμ. 3.

Βλεψ-

Βλεψιδρος, stolidus.

Βλεννώδης, mucosus, flaccidus, Hesych.

Βλεμμύζω, oculos feroces circunfero, Iliad. ὁ. βλεμμύζοντες ἰμερόεντες, qui est māturo aspectu, Luci.

Βλέμμα, τος, τὸ, vultus, aspectus, acies oculi. τὸ βλέμμα ἰμερόεν, qui est māturo aspectu, Luci.

Βλέννα, ης, ἡ, mucus, ἡ μύξα, Alexand. Aphrod.

Βλέσος, ου, ὁ, segnis, ignauus, fatuus, biēnus Plaut.

Βλέφαρον, ου, τὸ, fordes, Aristot. li. 6. Animal.

Βλεφαρώδης, ὴ, ὸν, fordidus, li. 8. Aristot. Anim. c. 2.

Βλέφαρος, ου, ὁ, carcer, δεσμωτήριον, βάθρον, Hesych.

Βλέφαρὶς, ίδος, ἡ, cortis oculis, horrificóq; aspectu intuens, Suid. & Hesych. & Poll.

Βλεφαρίζω, nictare, cōniuere, πανσυνιμβλέπω, Hes.

Βλέπος, ου, τὸ, Atticè aspectus, obtutus, Aristop. νεφ. ὀδὴ τὸ πορφυροῦν ὑ ὄζει ἀπὸ βλέπος.

Βλέπω, μ. ἔβλεψ. π. ομαι, intueor, video, specto, Aristoph. βλέπει γὰρ φιλοσόφως πως σι, Xenoph. Marc. 8. βλέπειν κατ' ὀφθαλμούς, id est, caute à fermento.

Βλεφαρὸς, ὸν, ὁ, qui crura habet inuersa, & genua in posteriora reflexa, valgus, varus, Poll. li. 2.

Βλίτυρος, vel βλίτυρος, ου, ὁ, ἡ, ἡ, ἡ

Βοηθός, ου, ὁ, adiutor.

Βοήθημα, ατος, τὸ, auxilium, adiumentum Cicer. Συμμάχου ἐπικουρία, Demoſt. Συμμαχικὰ χρήματα, Idem. Βοηθεῖν πανδημεί, Æſchin. auxilia ſuppeditare.

Βοηθέω, ῶ, ἀπὸ τοῦ βοὴ θέω, auxilior, adiuuo: ἐπὶ τὸ εἰς ὅπλα ἰέναι, to in pugnã feſtinare, Etym. per ſuccurro exprimitur Latinè. Συνδραμεῖν τοῖς ἀδικουμένοις Hoc ἐβοήθουν δὲ ἐγὼ πᾶσι παλαιὸν εἶναι, Demoſt. i. περὶ, contra'. βοηθῶ δὲ τέλει, vrbi ſubueniо, Thucyd. Ἐβοήθησε φωτὶ τῷ ἰσχύι, quod vires corporis iuuat, Ariſtot. & βοηθοῦσι πρὸς τοὺς ὁπλίτας, aduerſus armatos opem ferunt, Xenoph. Βοηθεῖν εἰς Φοίνικας, auxilio ire Phœnicibus, Demoſth. Συμβοηθῶ σοι πρὸς πολεμίους, tibi opẽ fero aduerſus hoſtes, Idem. Ἰουγοῦται & cum Accuſ. βοηθεῖ ἡ τύπτει, Theophraſt. hiſt. plant. 9 ca. 16. Xenoph. τοῖς φίλοις τὰ δίκαια συμβοηθεῖν δοκῶμεν. Βοήθημα, ατος, τὸ, auxilium, remedium, medicamẽtum, Galen. ad Glauc. Βοηθητικός, ἡ, ὁ, vim habẽs auxiliandi. Βοηθητικὸς, auxiliator, auxiliaris, βοηθητικὸς εἶμι τοῖς φίλοις, Ariſtotel. lib. 1. Rhetor.

Βοηθὸς, ὁ, ἡ, fautor, adiutor, auxiliaris. Συμβοηθείᾳ σοι, venio auxilio tibi, Xenoph. Βοηθοῦντος, poet. idem, Theocrit. ὦ ἀμφιθαλὲς βοηθόε Διόνυσε.

Βοηδρομέω, ῶ, clamor, βοὴν κραυγή.

Βοηλατέω, μ. ήσω, agito boues, abigo boues. Βοηλασία, ας, ἡ, præda boum, abigeatus, vel abactus. Βοηλάτης, ου, ὁ, bubulcus, boum agitator. Βοηλατικὴ, Ficin. bucolica, ars tractãdi boues. Βοηλάτις, ιδος, boũ agitatrix, Epigr.

Βοθρίζω, obruo, Cyril. ἐκχωματεύειν καὶ βοθρίσαι λέγει.

Βόθρος, ου, ὁ, fouea, vorago, puteus. vnde βόθριον, ου, foſſula dicitur quoties cornea oculi pars exulceratur. Ἔστι etiam Cic. τόρμος, tormenti genus, Baſil.

Βοθρυΐδιον, tumor dicitur Galen. quum preſſus digito foſſulam veſtigiúmque relin quit.

Βόθυνος, ὁ, foſſa, fouea, ſcrobs, foſſa, Ariſtot. de mũdo.

Βοΐδιον, ου, τὸ, & Βοΐδιος, α, ον, bucula Virg. vel buculus Colum. Ariſtop. Βοΐδιος, ου, ὁ, bubul⁹.

Βοιωταρχέω, ῶ, ſum magiſtratus Bœotiorum, Thucyd. Βοιωτάρχης, ου, ὁ, Bœotiorum imperator: Συμπάντων μὲν οὖν ἦρχον οἱ ἐκ τῆς Βοιωτίας, qui & Συνέπαρχοι. Βοιωταρχία, ἡ, principatus Bœotiæ, Plutarch.

Βοιωτιάζω, lingua loquor Bœotica: partes Bœoticorum ſequor, Æſchin. Βοιωτικὸς, ἡ, ὁν, Bœoticus. ¶ Pro craſſo Horat. Βοιώτιος, Bœotius. Συνῆκα βοιωτίως, Theophr. li. 7. c. 4. hiſt. plant.

Βολαὶ, dolores qui ſentiuntur in partu.

Βόλαγος, ου, ὁ, impetuoſus, irretitus.

Βολβάριον, ου, bulbulus, paruus bulbus, Epictet.

Βολβίζειν, magna iactare, μεγαλορρημονεῖν.

Βολβίνη, ἡ, bulbina herba, Theoph. li. 7.

Βόλβιον, idem quod βολβάριον, exigui⁹ bulbus.

Βολβίσκος, Cyrill. παρὰ τοῖς πολλοῖς, paruus polypi piſces Hipp.

Βολβοφόρος, ος, ον, ἡ, ὁ, bulboſus, referens bulbulũ.

Βόλβιτον, vel Βόλιτον, τὸ, ſtercus boum, Dioſc.

Βολβός, ὁ, bulbus, Dioſc. li. 1. ca. 124. ¶ Item tuber, Ariſtoph. Interp. in 119.

Βολβίτης, ſpecies polypi, Cyrillus, Athen. li. 7.

Βολβώδης, ὁ, ἡ, bulboſus, bulbaceus, Theophr.

Βολβὸν, ſterquilinium, Poll. li. 7. ſimetum Plin.

Βολὴ, μ. ήσω, π. ηκα, percutio, Iliad. 1. ἄχρι βολῆς ἁλὸς ἔπτα.

Βολὴ, ῆς, ἡ, iactus, percuſſio, telum. πέτρων βολαὶ ſagittarum iactus ſiue coniectio Cicer. πρὸς τοὺς τῶν ἡλίου βολὰς, aduerſus Solis radios, Lucian.

Βολὶς, ίδος, ἡ, pondus funiculo affixum, quo demiſſo nautæ explorant altitudinem maris, perpendiculum nauticum. Βολίδα ἐκπέμπειν emiſſiones fulgurum, Sapien. 5. Item miſſilis haſta, iaculum, Cyrill. ἀκόντιον. Βολίζομαι ὑπὸ πελαγίου, bolidem ſubmitto, nauticum perpẽdiculum iacio vel demitto, Act. 27.

Βολίτης, ου, gen⁹ quoddam polypi, Ariſtot. l. 4.

Βόλιτος, ου, ὁ, a finorum & boum fimus, Ariſtoph. Interp. Theophr. li. 5. cap. 7.

Βόλος, ου, ὁ, Æolicè pro βῶλος, bulla, Plutarch.

Βολοκυπτία, in Epigr. ſontus teſſerarum.

Βόλος, ου, ὁ, rete piſcatorum, retiaculum Plaut. Ariſtot. 8. Anim. cap. 24. ¶ Capitur abſolutè pro emiſſione & rctis iactu. vt βόλον ποιεῖσθαι Plutarch. iactum retis emere Valer. Significatur item aleæ iactus Plaut. in Rud. ¶ Item βόλος ὀδόντων, dentium amiſſio, Ariſtot. lib. 6. cap. 24.

Βόλυγος, ου, bdellium.

Βολωτίνη, ης, ἡ, Lucina, Lucia, βολωτίδ᾽ αἰ ἐδίετε.

Βομβάζειν, irridere, cauillari, διασύρειν, πομπάζειν.

Βόμβασις, διασυρμὸς, irriſio, circumuentio.

Βομβαυλίζω, tibicen, ἀυλητής.

Βομβέω, μ. ήσω, π. ηκα, reſono, bombum edo, obſtrepo, Ariſtoph. proprie apum & veſparum. Plutarch. in Pol.

Βομβηδὸν, Aduerb. cum ſtrepitu, 2. Argon.

Βομβητικὸς, ſtridulus, ſonorus, Epith. apis, Epigr.

Βομβητὴς, οῦ, obſtreperus, ſonorus, in Epigr.

Βόμβος, ου, ὁ, ſonus apum, fremitus. Muſæo.

Βομβυκιὰς, bombycia, Ariſtot. 5. Anim. ca. 24. ¶ Βομβυκιὰς κάλαμος, arũdo bõbycia, Theop.

Βομβύλα, genus apis, παρὰ τὸ μέλιτος. ¶ Interp. Apollonii Rhod. genus poculi.

Βομβύλα, lecythus, λήκυθος, Heſych.

Βομβυλίζω, murmur edo, Ariſtot. in Probl.

Βομβύλιον, calicis gen⁹, Poll. l. 6. ἢ ὅτι ἐκπεμπόμενον βομβεῖ λίαν.

Βομβύλιος, ου, ὁ, apis genus obſtreperum: alii accipiunt pro culice, Suid. βομβύλιος δὲ ὄφεσπες.

Βόμβυξ, υκος, ὁ, bombyx, inſecti genus, Poll. lib. 7. ¶ Eſt etiam veſtis pellucida, Aleiph.

Βόνασος, animal ſylueſtre & cornigerũ, Ariſtot. 2. Anim. aliàs βόναγος, alibi βόναγρος.

Βοὸγλωσσος, ὁ, ἡ, ὁν, Nonn. ἐμμελὲς Σατυρίσκου βοογλώσσου, faciei bouis & pulchris oculis præditi.

Βοοζυγιον, τὸ, boum iugum. (ditæ.

Βοοθοινος, qui victimas cædit, ὁ τὰς βόας βάλλων πελέκει.

Βοοκτασία, ας, ἡ, bouis cædes, in Epigr.

Βοσκ-

Βοσκὴ, ἡ, pabulum, cibus, voratio, Ariſtoph.

Βόσβορος, ου, ὁ, ſordes, fæculentum cœnum: vnde Βοσβορίζω, Dioſcor. lib. 5. cap. 77. pro cœni ſaporem refero. ¶ Βοσβωτὸς, cœnoſa. ¶ Βοσβορυστὴς, turbulentus, Ariſtoph. Equitib. ¶ Βοσβορόω, cœno obduco. ¶ Βοσβορώδης, cœnoſus, limum referens.

Βοσβορυγμὸς, ὁ, tumultus, murmur & ſtrepitus ventris, Dioſcor. lib. 6. cap. 22. Dicitur & βορβορυγμὸς, Heſych.

Βορβορώπις, ιδος, ὁ, turpis, fœtorem inferens.

Βορέας, ου, ὁ, & Βορρᾶς, Aquilo, Ariſtot. de mundo. Ἐκφέρει οἱ ἀπὸ ἄρκτου πνέοντες ἄνεμοι κρυμώδη. ¶ Βορεάδης, à parte aquilonari. ¶ Βορεάδης ἄκτη, littora aquilonaria, Dionyſ. de ſitu orbis. ¶ Βορεῖος, aquilonaris, borealis, Epigr.

Βόρεια τὰ, ea quæ & ἀποβόρεια. Dioſc. cap. vlt.

Βορειαίος, ſeptentrionalis, Ariſto. τὸ Σούνιον ἀκρωτήριον. Plutarch. in Camill. Ὄρος Βορειαίτατον.

Βορέαν, pro Ὑπὲρ τοῦ βορέου. Οὐκ ἐξ ἀνέμου τινὸς ἐπνεύσαμεν.

Βορέας, ὁ, Aquilo, Herodot. 2. πρὸς Βορέαν ἀνέμων. ¶ Βορεῖος, borealis, Apoll. in Arg.

Βόρος, ου, ὁ, vorax, Lucia. βορώτατος, edacissimus.

Βόρρας, ὁ, Aquilo, Boreas, Gaz. Βόρρειος, idem.

Βόρυες, boryes feræ, Herodot. lib. 4.

Βόσις, εως, ἡ, cibus, τροφὴ.

Βοσκάς, άδος, genus picis viſcoſæ, Dioſc. l. 1. c. 98. ¶ Item, auis marina, Ariſtot. de Anim. l. 8. c. 5.

Βοσκὴ, ἡ, ἡμὴ, ἡμὲ, ος, paſtus, paſcuum, pabulum, paſtio.

Βόσκημα, ατος, τὸ, pecus, grex, armentũ. ¶ Item paſcua, Xenoph. τῷ ἐπιμελήσεσθαι δεῖ μελέτης, rei pecuariæ habenda eſt ratio. ¶ Βοσκηματώδης, ες, pecuarius. ¶ Βόσκησις, εως, ἡ, paſtio.

Βόσκιος, aues aquatiles, Colum. li. 8.

Βόσκος, & Βοσκὸς, paſtor.

Βόσκω, μ. βοσκήσω, paſco βόσκειν πόλεμον, vefcor auris, Sophocl.

Βόσπορος, ὁ, Boſphorus, mare anguſtum, Sopho.

Βόστρυχος, ου, ὁ, cirr⁹ muliebris ſeu capill⁹, cęſaries.

Βοστρύχη, ης, ἡ, fraces, labruſcæ, racemuli Gaz.

Βοστρυχίζω, calamiſtro, calamiſtris inuro Cicer. Dion. Halic. ¶ Βοστρυχισμὸς, cirrus Gaz.

Βόστρυχος, ου, ὁ, cæſaries, cincinnus, Ariſtoph. ſch.

Βοτὰ, Suid. ἐδέσματα, paſcua.

Βοτάνη, paſcua, Thucyd. 3. ὑπὸ βοτανῶν.

Βοτάνη, ης, ἡ, herba, Theophr. ¶ Βοτάνιον, herbula. ¶ Βοτανικὸς, ἡ, ὸν, herbaceus.

Βοτανίζω, herbas noxias vello, Latinè runco. ¶ Βοτανισμὸς, ου, ὁ, runcatio. ¶ Βοτανικὸς, herbarius, βοτανικὴ ἐπιστήμη, herbarum tractatio, Dioſcor.

Βοτανολογῶ, herbas carpo & colligo, Hippoc.

Βοτάνη, ης, ἡ, caſæ paſtorum, gurguſtia.

Βοτηρεύω, ὁ, paſtor, Odyſſ. ὁ νομεύς. ¶ Capitur etiam adiectiuè, vt Σατυρος τινὸς, i. παιδρικοῦ, Sophocl. ¶ Βοτηρικὸς, paſtoralis.

Βότης, piſcem eſſe ait Athen lib 7.

Βοτὸν, τὸ, pecus, brutum, Ariſtoph. ¶ Pro agno, Theocrit. ¶ Βοτὸς, ου, ὁ, alimentum.

Βοτρύδιον, τὸ, genus ornamenti muliebris. ¶ Item racemulus, vua gracilis, Theophr. l. 3. plant.

Βοτρυδὸν, racematim, i. denſè & confertim, Iliad. ζ. Σταφυλῆς ἰ πέπονται. ¶ Βοτρυώδης, racemoſus.

Βότρυς, υος, ἡ, acinoſa, Dioſcor. lib. 5. cap. 76.

Βοτρυώδης, vindemia, τρυγητὸς.

Βοτρυοδόμος, ου, ὁ, ἡ, racemos elargiens, Ariſtop.

Βοτρυόνιος, ὁ, vuæ, conditi racemi.

Βοτρυοφόρος, ος, ον, ἡ, botryonum ſertis redimit⁹.

Βοτρυοχαίτης, Epitheton Bacchi, in Epigr.

Βοτρύω, racemo. Theophr. lib. 1. ca. 22. de cauſ.

Βότρυς, υος, ὁ, ἡ, Βότρυ, vua, racemus. ¶ Item βότρυς, herba quã alii *artemiſiam*, alii *ambroſiam* vocant, Dioſcor. li. 3. ca. 130. ¶ Βότρυδες, racemi in modum collectus, 2. Arg. πλοκαμοὶ βοτρυόεντες. ¶ Βοτρυώδης, ες, ους, ὁ, ἡ, racematus, racematim cohærens, acinoſus.

Βοτρυωκὸς, botri acinorum pediculus, ſeu radix è palmite prodiens, vnde acini dependẽt, Gal.

Βού, nihil per ſe ſignificat, ſed in compoſitione dictiones auget. ¶ Βοῦ etiam poeticè pro Σοῦ.

Βοῦας, Varin. grex puerorum, Βουάζω, paſtor.

Βουβάλια, τα, ornamenta quæ circa manum ferruntur, Diphil. Συμβάλλεται κεφαλῇ, πηχέσιν φορεῖν βουβάλια, Varin.

Βουβάλιον genitale muliebre, Heſych. ¶ Hippoc. Βουβάλιον vel Βουβλίον, ſylueſtris cucumis.

Βούβαλος, & Βουβάλης, bubalus, Ariſtot. li. 3. Anim. ¶ Βουβάλιος, Heſych. aſtragali.

Βουβάστης, magnus, grauis, ſuperbus.

Βούβαστις, liis, quæ parturientibus præerat, Epig.

Βουβάτα, carnes bubulæ, Heſych.

Βούβοτος, ου, ὁ, ἡ, pabulo abundans, Odyſſ. 1. ¶ In Epigr. à bobus depaſtus. ¶ Βουβοσία, τὸ, paſcuũ, Strab. ¶ Βούβοσις, voracitas, πολυφαγία.

Βούβρωστις, ιος, ἡ, proprie edacitas, πολυφαγία. ¶ Item magna fames, œſtrum, triſtitia, Iliad. ὁ, ἡ ἐκκαὶ βούβρωστις· ὅθι χόλον ἐλάσσαιμι. ¶ Item pro quadam volucri apud Nicand.

Βουβωνοκήλη, ης, ἡ, morbus, & dolor inguinalis.

Βουβών, ῶνος, ὁ, pubes, inguen, inguinis tumor. Lucian. ἕως εἰς βουβῶνας, vſque ad inguina. ¶ Βουβωνιάω, laboro ex inguine, intumeo: ὑπὸ γὰρ κάπου γε τῶν τοιούτων βουβωνιῶ, præ laboribus enim renes doleo. Ariſtop. βουβῶνες. ¶ Βουβώνιον τὸ, herba inguinalis, quòd inguinibus medeatur. ¶ Βουβωνοκήλη, ης, ἡ, inguinis ramex, tumor inguinum, Dioſc. l. 1. ca. 103.

Βουγάϊος, ου, ὁ, iactator, Iliad. v. Αἴας ἀμφιτιτὰς βουγάϊος, ποιον ἔφησθα Interp. μεγάλως ὅτι σ᾽ αὐτὸν ἀγαλλόμενος ἡ γαυρούμενος βοᾷς.

Βουγάϊος, ου, ὁ, cepith. apis, quòd ex boum oſſibus naſcatur, Callimach. ¶ Sic dicitur apud Eleos Bacchus & taurus, Plutar. in Probl.

Βουγλωσσος, piſcis nomen, & herbæ.

Βούγλωσσον, lingua bubula, genus herbæ, Dioſc. li. 4. c. 218. Marcellus adnotat *Borraginẽ* eſſe.

Βούγλωσσος, Bugloſſus, piſcis, ſolea Plin. lingulaca Plaut. vulgò ſole, Athen. lib. 8.

Βουδάκιον, ὁ, ἡ, ὁν, ἐπὶ τῶν ἀνωφελῶν, Heſych.

Βουδέριον, corium.

Βούδιος, ου, ὁ, ἡ, boues excorians, Heſiod. à νέμω.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Βουδρομία, ας, ἡ, acceleratio, Interp. Demosth.
Βοῦζυγος, τό, bouis iugum.
Βουθέρας, Herculis epith. in Epigr.
Βουθυσία, ἡ, Suet. in Nerone, magnum sacrificiū & solenne, qualis est hecatombe. Βουθύσιος, ὁ καὶ ἡ, ad bouis mactationem pertinens. ¶ Βουθύσιος, idem, Eurip.
Βουθύτημα, τὸ, ὁ πρᾶγμα, sacrificio bouem, immolo, Aristoph. in Pluto. ὁ δὲ τὰς μὴ ἐνδον βουθυτεῖν ἢ χοῖρον ἢ αἰγὸν ἱερεῖον ἀναλίσκων. ¶ Βουθυτῶν ἡμέρων, Phalaris in Epist. vota soluot vnde Gallis *butuer*, i. prædam partiri. Βουθύτης, ὁ ἱερεὺς ὁ bouicida, bouis mactator.
Βουϊσθύω, bouem immolo.
Βουκάγος, ὁ, bubulcus, messor, βουκόλος, Hesyc.
Βουκανητής, buccinator. Βουκάνη, ἡ, buccina
Βουκάτιον, boum præsepia.
Βουκέντης, ὁ, boũ stimulator. Βάκτρον, τὸ, stimul⁹.
Βουκέρα, herba vt bouis cornu inflexa.
Βούκερας, τό, fœnum græcum Gaz. Plin. filicia, Colum. siliqua. Βουκέρως, idem. ¶ Item adiectiuum, i. cornibus bubulis prædituin, Herodot. βούκερων ἄγαλμα.
Βουκέφαλος, equus Alexandri, à taurino capite.
Βούκλοψ, boum fur & abigæus.
Βουκολέω, μ. ὁυσω, π. ηκα, βούς τινα, pasco bones, bubulcitor Plaur. Βουκολοῦμαι ὑπνον ἀκρατῆ, ab eis pasci equitatum, Philostratus in Heroicis. ¶ Item multum amo, curo. ¶ Item decipio, fallo, id est, lenio, mitigo, Lucian. βουκολεῖται κάμοι τὸ τῶν ἡδονῶν ἀκόρεστον. Βουκολητής. Hinc βουκολικὸς, id est, ἀπατεών, Hesych. deceptor.
Βουκόλημα, lenitudo Cicer.
Βουκολιασμός, genus modulandi pastoritium. Vide Athen. 14. & Theocr. Βουκολιαστὶ, idem.
Βουκολικός, ὁ, pastoralis, pastoritius Cic. Theo. ¶ Item panaces genus, Plin. l. 25. ca. 4.
Βουκολίσκος, cinclus auis, κίγκλος, Hesych.
Βουκόλιον, τό, armentum boum, Interp. Iliad. ζ.
Βουκόλος, bubulcus, armentarius. Theocrit.
Βουκόρος, mucosus, tardus, stupidus, Hesy.
Βουκράνιον, idem Galeno quod βούκερων.
Βούκρανον, τό, bouis caput apud Proclum de Sphæra. ¶ Item galea facta ex capite bouis.
Βουλαῖος, consiliarius, consultissimus, Plut. in Pol.
Βουλαγία, Aristot. l. 4. Polit. cap. 11. ἅπασα φυλακὴ ἢ βουλαγία, Reipu. minimè cõsulere.
Βόλειον, vulua. Item Βόλιδα, Βόλιδα, Tralian.
Βουλαῖος, & Βούλιος, consilium, βουλή, consultum.
Βούλαιον, τό, consilium, consultatio Quint.
Βουλαίδιον, τό, cõsiliolum, Arist. πο. & Soph.
Βουλεύομαι, μ. εὐσομαι, π. ευμαι, consulo, consiliū agito, delibero. Βουλεύου ὅτι τάχιστα πολεμεῖν ἐστι, ἢ ἐπὶ φίλοις ἴθι. Xenoph. Βουλεύομαι τινα, Herodot. βουλεύῃ νῦν ἢ ἐπὶ πολέμιον, Xenophon. Βουλεύομαι ὑμῖν σύν, tibi consulo, Plat. de Legib. Βουλεύεσθε ἐμοὶ αὐτοῖς τὰ βέλτιστα, Thucyd. ¶ Pro struo & paro. Iliad. ζ. κακὰ πολλὰ βουλεύων. ¶ Pro censeo & sentio, Plat. 1. de Republ. ὡδαῖς βουλεύομαι. ¶ Apud Demosth. τὰ βεβουλευμένα dicuntur, τὰ δογματισθέντα, consulta, decreta, atque ea quæ consulte & meditatè acta sunt. ¶ Βουλεύτικος, ὁ, consilium, deliberatio. Βουλεύτικος δίκη, actio est quum quis de factis insidiis accusatur, Suid.
Βουλευτήριον, τό, consilii locus, consessus, senatus, concilium. Βουλευτήριον πόλεως, Plut.
Βουλευτὸς, ὁ, consultus, consul, consiliarius. Βουλευτὰς vocat Lucian. οἱ ἀριστοκράτες.
Βουλευτὸς, ὁ, consultabilis, in deliberationem cadens, Aristot. Rhetor. ¶ Βουλευτικὸς, qui arbitrium habet deliberandi, senatorius. Βουλευτικοὶ νόμοι, leges ad curiam pertinentes, Demosthen.
Βουλεύω, μ. εὐσω, π. ευκα, molior, delibero, Odyss. ξυνέβαλον βουλεύσαι, dolos meditatus. Βουλεύομαι σὺν φόνῳ, Eurip. Χάσκειν βουλεύῃ, Lucian. βουλεύσομαι πρὸς τὰ ἔσχατα λέγειν, Aristoph. βουλεύειν περὶ κύρου, delibero de Cyro, Herodot. βουλεύειν περὶ συὸ τοιούτου, in te res nouas molior, Idē ¶ ὁ βουλεύσας βουλῆς, creatur & designatur senator, Demosth. βουλεύσαντες.
Βουλεών, ὁ, locus quo simus congeritur agri stercorati.
Βουλή, ἧς, ἡ, consilium & locus consilii, sententia. Βουλὴ οὐκ ἔστι τούτου φανερωτέρα, de hoc refert Demosth. Iliad. ά, ὅτις οἱ ἀγαθὴ γένετο βουλή. ¶ ἡ βουλὴ καθίσαι, senatus seder, Demosth.
Βούλημα, ατος, τό, sententia, consilium, decretum, plebiscitum, Interpr. Aristoph. in Plut.
Βούλησις, ἡ, voluntas, consilium. Βούλησις τῆς αἱρέσεως, Voluntas in deligendo. Plat. de Leg. ¶ Βούλησιν ἄκοντες ἀνειμένοι δοῦναι, inuito animo cesserunt, Thucyd. ¶ Βουλῆς, vltrò, sponte.
Βουλητὸς, consultandus, Aristot.
Βουλησιακὸς, ὁ, voluntarius.
Βουλητὸς, sub voluntatem cadens, Plat. li. 5. Leg.
Βουλοφόρος, ος, ον, ἡ, ὁ, grauis in dandis consiliis, Iliad. ά, ἐς δὲ πεφραδέτω δῆμῳ βουληφόρος ἔσται.
Βουλὼν, ῶνος, ὁ, tempus consultationis, Herodot.
Βουλωμία, ας, ἡ, magna fames. ¶ Item morbus equorum, in Hippiatr.
Βουλιμιάζω, μ. άσω, π. ασκα, & Βουλιμιῶ, ῶ, Βουλιμιῶν, valde esurio, fame premor intolerabili, Aristoph. in Plut. δεῖλαι ὧν βουλιμιῶ.
Βούλιμος, ὁ, ἡ, βουλιμία, Gal. ingens fames. Dicitur & Βουλιμιασμὸς, Suid. & Poll. 6.
Βῶλαι, Bulis Lacedæmonius, Plutar. in Politic.
Βουλλᾶτος, panis genus de quo Athen. lib. 3.
Βούλομαι, in 2. persona βούλει, μ. ἐσομαι, π. ιμην, volo. Differt à θέλω: nam hoc etiam de irrationalibus animalibus dicitur, illud solùm de ratione prædictis. Βούλομαι τὴν πολιτείαν, sibi esse Rempublicam volo, Aristot. li. 5. Politic. ¶ Exigit infinitiuum, Xenoph. Βούλομαί σοι ἀπιέναι. ¶ Ponitur & cum subiunctiuo, Lucian. βούλομαι σκοπῶμεν. ¶ μᾶλλον βούλομαί σε, mihi placet, Plat. de Republ.
Βουλυτὸς, ὁ, vesperà, tempus quo soluendi sunt boues, ἀμφὶ βουλυτὸν ὥρῃ, vesper adest, Lucia.

Βουμα-

Βουμαστὸς, bumastus, genus vuæ crassioris instar mammæ. Virg. in Georg. *& tumidis bumaste racemis*. Vide Plin. lib. 14. ca. 2.
Βουμελία, ας, bubula fraxinus, Theoph. l. 3. ca. 11. histor. Plant. Dicitur & Βουμέλεα, Ibidem lib. 4. cap. 9. & Plin. li. 16. cap. 24.
Βουμήτης, ὁ, qui vaccas mulget, in Epigr.
Βουμήτης, mugitus.
Βούμηται, οἱ, Bumugi, Aristot in Probl. sect. 15.
Βόμιος, fera in Pæonia, equina iuba, cæterà tauro similis, de qua Aristot. de histor. Anim.
Βουμόθρων, ωνος, magnus binnulus, Æsop.
Βουναία, ἡ, apud Doddā genus, Dioscor. li. 2. c. 159. Plin. lib. 20 ca. 4. Βουνίον, idem.
Βουνὸς, terra collibus frequens, Æschyl.
Βουνοβατέω, per colles ingredior.
Βουνοειδὴς, ὁ, ἡ, montosus, monti similis.
Βουνώδης, ες, omnis locus vbi boues pascuntur. ¶ Item adiectiuè, à bobus depastus, Soph.
Βουνὸς, ου, ὁ, collis, cumulus, tumulus. ¶ Βουνώδης, ὁ, ἡ, montosus, collibus frequens. ¶ Βουνοστατέω, calcare colles, & per eos ingredi. Epigr.
Βούπαις, adolescentulus, quasi grandis puer, in Vesp. Οἵτε τὸν ἀβρομάχην φάσκοντ' ἐν Σικυῶνι ἐν ἐλάνῃ puer bona corporis habitudine. ¶ Item apicula: è bubus enim nasci solet, Epigr.
Βουπάλαιον, in Epigr. certaminis multæ luctæ.
Βουπαλος, ὁ, Βούπαλος, bubuk⁹, calamitosus
Βούπλευρον, bupleuron herba, Plin. l. 24. ca. 22.
Βουπλήσιος, boum statuarius, in Epigr.
Βούπλαξ, boum stimulus, in Epigr. Βούπληξ, percussi à bobus. Βουπλῆγες, qui ei, si percutiāt.
Βουπλῆξ, ῆγος, ὁ, stimulus boum. Homer.
Βουπόμπος, boum pastor, Epigr. Βουκόλος idē.
Βουπόρος, magos obeliscos ad torendos boues, Herodot. ¶ Βούπορος σφῆνες, Euripid. pro genere teli.
Βούρα, herba, est inter holera, Theophr. de histor. plant. lib. 7. ca. 8. ¶ Item animal venenatum, & bubus perniciosissimum, Plin. lib. 20 cap. 4.
Βουρανίαι, rupes præcipitia, colles, Hesych.
Βούρακος, siue Βόραξ, ακος, fructus qui clauditur folliculo palmæ arboris, Dioscor. l. 1. c. 151.
Βούρανα, Eustath. fons in insula Co.
Βούρανος, piscis quidam cetaceus, Hesych.
Βουβάτις, ιδος, ἡ, bos, vacca, Iliad. ά. Οὐ γὰρ πάντ' ἰθείας βοὸς ἕλκομεν. ¶ Poll. li. 7 βοῦς, in vestibus futurarum commissuræ. ¶ Idem li. 10. βουῒς, ait significare μαστίγια. ¶ Hesyc. etiam μάστιγα, flagellum: hic boues Plaut. ¶ Item bouis pellis, scutum, Iliad. ά. ¶ Aliquando nummi genus nota bouis percussum, Poll. l. 9. ¶ Item βοῦς, bos, piscis de genere cartilagineo, Aristot. li 5. Anim.
Βουστασιώτης, & Βουστασίων, & Βουστασιώτης, bubile, stabulum boum, septum. Βούστασις, Poll. lib. 1.
Βούτας, butalis. ¶ Bubo exponitur apud Æsop.
Βουτεύς, ὁ, bubulcus, βουκόλος, Ἐσσήμενος, Suid.
Βουτήρες, homines nutrientes, telluris epithet.
Βούτιμον, quod bouis pretium habet, vel boue emptum, Ἐώνητον.
Βούτομος, herba palustris, acutam habens aciem secãsque, Theocr. Idyll. 13.
Βούτοροι, ὁ, ἡ, boues veneranos, Ἐτεὰ πλείονα.
Βούτομον, herba aquatica vt carex, Iob. 8. ¶ Cap. 40. legitur βύτομον.
Βουφάγος, bubulcus.
Βούφονος, popa, victimarius, qui bouē ferit securi.
Βούτυρον, τὸ, παρὰ τοῖς γαλακτοπώλαις, butyrum.
Βούφθαλμον, genus herbæ, Dioscor. l. 3. ca. 156.
Βουφορβία, ας, ἡ, boues macto, Iliad. ά.
Βουφόρια, festum pricum, de quo Aristop. πο.
Βουφορβέω, ὦ, boues pasco. Βουφορβία, armēta, Eur.
Βουφορβὸς, ὁ, armentarius, pastor boum, Plat.
Βουφόρος, in Epigr. de lebete tam capaci vt bouem posit cõtinere. Ἔστιν χαλκεῖον πανδαισίμενον.
Βόω, μ. ὁσω, π. ωκα, per ὁ. tcste Gaza, pasco, celebro: legitur ἐβώμασεν, celebrata, Herodot.
Βοῶν, ὦνος, ὁ, custodia, apud Alexandreos, Hesyc.
Βοώνιος, boum emptor. Demosth.
Βοωπὶς, ιδος, ἡ, quæ habet oculos bouis, Iliad. ά. Ἑλένη πολυκτήμονι δουρὶ δαμεῖσα μνώμενος, epith. Iunonis.
Βοωτία, μ. ὁσω, π. ωκα, ατο, Hesiod. χιμὼν ζ' ἑλικτὸν ἀντὶ βοὸς πάσσειν, ἀρότοισι βοῦς ἕλκειν, vt Proclus exponit. Βοωτὴς, οῦ, ὁ, bubulcus, & qui arat bobus, & qui pascit. ¶ Item ἀστερισμὸς, bootes sydus.

B P

Βραβεία, ας, ἡ, iudicatio Quint. iudicatus & decisio Cicer. Euripid. ὅπως κλέομαι σὺν κοινοῖς βραβείοις, vt audeam tuas de communi iure decisiones.
Βραβεῖον, ου, τὸ, victoria, victoriæ præmium, stadium. ¶ Dicitur autē & regū sceptrū, Etym.
Βραβευτὴς, ὁ, qui dat præmium certaminis, Eurip.
Βραβεύτης, ου, ὁ, præfectus gymnicis ludis, Plat. lib. 12. de Leg. designator, arbiter, sequester.
Βραβεύω, μ. εὐσω, π. ευκα, distribuo, præmia distribuo, palmā fero, supero, Coloss. 3. ὁ βραβεύων τὰ ἐπὶ τῆς καρδίας ὑμῶν, pax Dei palmam ferat in cordibus vestris, sic Erasmus. ¶ Ilocr. ἐν μὲν τοῖς ἀλλοις ἅπασι βραβεύειν, distribuere præmia. ¶ Plutarc. in Rom. βραβεύειν τῶν ἔργων ὁρισμὸν, diiudicare litē aurbus.
Βραβεύς, idem quod βραβευτὴς, Demosth.
Βραγχμὰ, pruna Damascena, Interp. Theoc. ἐπὶ δ.
Βραγχάω, μ. ἀσω, π. ασκα, βραγχάζω, rauceſco.
Βράγχια, τὰ, branchia, fauces piscium, Aristot.
Βραγχιάω, μ. ἀσω, rauceſco, sum rauctus.
Βραγχὴν, li 3. plant. mucosum & canum, Gaz.
Βραδίλαι, brachiliæ rauce, Seru.⁹ de Palūbibus.
Βραγχιῶν, raucitas Plin. Aristot. li. 1. Probl.

Βραδύλαλος, ὁ ἡ, tardiloquus, quem βραδύγλωσσος, Aphr.
Βραδύτης, tarditas. Βραδύνω, diu, sero, rarius, cũctanter, μακρὰν ποιῶ. ¶ Βράδιον, lentius, serius. Alex. Aphr. βράδιον πεπαιωμένα, cancscunt serius. Βράδιστος, η, ον, tardissimus.
Βραδύγλωσσος, ὁ ἡ, tardiloquus Senec.
Βραδύκαρπος, tardè & sero fructificans.
Βραδυκίνητος, ου, tardus ad motum, Nonn.
Βραδυκινησία, ας, ἡ, mentis heberatio & tarditas.
Βραδυκινητέω, ῶ, tardo, cesso Terent.
Βραδύμοιρος, tardè parẽs, persuasus egrè. Nõn.
Βραδυπαιώτερος, ου, ον, tardè coquentes, Dioscor.
Βραδυπλία, tarditas cõcoctionis, Dioscor. li. 5. cap. 40.
Βραδυπλῶ, tardè aut vix nauigo vẽto cõtrario.
Βραδυπορέω, lẽtè incedere. Βραδύπορα ἐδέσματα, quæ lentè digeruntur, Gal. l. 1. ad Glauc.
Βραδύπους, tardipes Catull. tardigradus Cicer.
Βραδύς, tardus, stupidus, segnis, serus, hebes, Odyss. ζ.
Βραδυτροχάλος, & Βραδυτροχαλός, ὁ, ἡ, tardigradus, tardè incedens, ἐρεθυσμὸς βραδυτροχάλος, Epigr.
Βραδύτατα, lentissimè, Aristot. lib. 3. Anim.
Βραδύτερος, ου, ον, serior, tardior, Plat. Epist. 7.
Βραδυτὴς, ητος, ἡ, tarditas, segnities, negligẽtia.
Βραδύτροχος, pars tardus.
Βραζω, μ. ἄσω, π. αξω, feruco, scateo, tac. ità lugeo, ζέω, ἐβράσθην, ψυχὴ τῶν ἀπὸ κόπου βραζόντων, li. 3. Epigr. ὀστᾶ δ' αὖτε βράσσατο, ψυχρὸν ὕδωρ πὰρ κόπιν, æstu sunt elata.
Βράθυ, seu Βράδυ, herba Sabina, Dioscor. l. 1. c. 105.
Βρακηλάν, fustis, Hesych. Ὀλίγαν.
Βρακανα, agrestia olera, Suid. ἄγρια ἢ ἀδόμητα λάχανα.
Βρακκὸς, lingua Æolica, ῥάκος, vestis lacera. ¶ Hesych. βρακὲς, κακάλαμοι, ἰμάτια παλαιὰ.
Βρεμέτημαι, μ. ήσομαι, π. ησάμην, irascor, per iram clamo, mugio vt vnda maris, Depon. absol.
Βρέμη, ἡ, Nicand. liquamen Lonicero.
Βρέξαι, devorasse, comprehẽdisse, σύλλαβεῖν, Hesy.
Βρεξιγλωσσία, ἡ, fama, Euripid.
Βρέχω, ἔβρεξα, ἔβρεχον, ἔβρεγμαι, ἐβρέχθην, rigo, irrigo, madefacio, pluo, irrigo, Antiphanes, Ὄρᾶς ἀνθρώπου χλιαρὸν ὕδωρ ἐπιχέοντα, ἵνα δ' ὑπνώσῃ τοῦτο τὸν ἄνδρα κἀπὸ τοῦδε μηκέτ' ἐξεγείρεσθ' ὑπὸ μηδενὸς μηδ' ἐκκαθ-εῖν ἐᾶν ποτε. ¶ Ἐβρέχθη, quod cum tusi expuitur, apud Hipp. li. 1. de morbis: Galen. à βράσσω.
Βρέ, particula augens intendẽsque i. ἄγαν.
Βρεμέτης, ὁ, fortis, agrestis, à verbo Βρέμω, Hom.
Βρεμέτης, ὁ, potens manibus.
Βρέμβος, hastæ cuspis. Sed Βρέμβος, Bacchæ mulier.
Βρέμω, ἄσω, π. αξω, tumesco, Hesiod. οἷς ὀλίγον βρεμήσῃ' ἐν πολλῷ μείονι δήμῳ.
Βρέγμος, piscis cetaceus, Hesych.
Βρέμμος, ὁ, ἡ, irritor.
Βρέχω, μ. ἔσομαι, & βρέξω, præ grauedine cibi vel potus dormito, quiesco, Ἐνθα δ' ἀπὸ βρέξαντες ἐμείναμεν ὦκα θοάων, Odyss. μ.
Βρέμω, ὁ, ἡ, latè aut grauè sonans, Martis epither. Iliad. ν. Βρεμὸς, ου, ὁ, ἡ, grauis põdere.
Βρέθος, ους, τὸ, pondus, grauitas, libramentum, Aristot. de mundo. Βρεθοσυνάων, ης, ἡ, idem, pensantium, Iliad. ε.
Βρεθὺς, grauis, in Epigr. plenus, fortis, magnus, Iliad. ι. κλέος ἐσθλὸν ἔλῃσι βρεθύ, μέγα, φιλόφρ. ¶ Βρεθύνουσι φόβοιο, Epigr. grauem mentem faciens & prudentem.
Βρέθω, onero, degrauo, Hesiod. ἐκπλὴν βρέθουσι δυμήτρες ἱερὰ ἀκτίνι. ¶ Itẽ passiuè, grauor, oneror. In medio perfecto, βέβρεθα, Odyss. ὃ, εἵνα βεβρέθωσι πρὸς ἄντλῳ. Nonnus Dat. imxit, βεβρεθότα κραδίην κλόνῳ πλόον. Cum Accus. Ἐβρέθε δόρυ γαλκεον, in Epigr. ¶ Item pro incũbo, ingruo, & impressionẽ facio, Iliad. ρ. Ὣς ἔφατ', αὐτὰρ ὁ δ' ἴθυε δυσεὶς βεβρεθυῖαν ἐΐσκῃ, ἀλέγων' ἀϊκαχήμενον. Plut. in Cæsare, οἱ δ' ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀκρωτήριον ἔβρεθον.
Βρέθω, grauor, oneror, βεβρεθυῖα κραπνοῦ ἔρεθε μέγιον νεφοῦ τε ἀμαιμάκεα, grauatã, Iliad. θ. πάντα βεβρεθόμενα τετύχει, Hesi. ¶ Accipitur ἐβρεθυμος frequenter actiuè pro ingraueſco.
Βρέκαι, Hesych. ἰσόπεδοι, naues actuariæ. ¶ Didym. καὶ ὑποκριτὰς προσαγορ. tragicæ personæ. ¶ Et ἐβρεκαλάται, Pausan. terriculamenta.
Βρεμίζω, rugio, Iconis voce vtor.

Βρεμόομαι, μ. ώσομαι, π. ωσάμην, extollor, superbio, fremo. Aristoph. πρ. ὅτι ἔβρεμόν τ' ἐν τῇς ἀδίσι, superbè incedis. βρεμοβρεμέτης, ου, secum murmurans magnum quiddam. Lucian.
Βρεττανικὸν, britanica herba, Dioscor. li. 4. cap. 3.
Βρέτας, τὸ, statua, idolum, Aristoph. in Equitib.
Βρέττια, Hesy. ἔθνος, ἀπὸ ἄκρας μοίρας, Cretẽs. Βρεττία, nigra, aut barbara, ὅτι τὸ βρᾶς ἔλεγον οἱ παλαιοί, Hesych.
Βρεφεκτομία, ας, ἡ, infanticidium Tertull.
Βρέφος, ους, τὸ, fœtus recens editus, partus, infãs, νήπιον βρέφος. Lucian. ¶ Ἀπὸ τοῦ βρέφους, ab infantia. in Epigr. ¶ Βρεφοβλαβέω, in Ianctimus, C. de sacrof. Eccl. locus vbi aluntur pueri. ¶ Βρεφύλλιον, τὸ, infantulus.
Βρέχμα, synciput. Βρεχμὸς, idem, Iliad. ε.
Βρέχομαι, ἐβρεξάμην, ῥέχθην, pluo, irrigo, Antiphanes, Ὄρᾶς ἀνθρώπου χλιαρὸν ὕδωρ ἐπιχέοντα, ἵνα δ' ὑπνώσῃ τοῦτο τὸν ἄνδρα κἀπὸ τοῦδε μηκέτ' ἐξεγείρεσθ' ὑπὸ μηδενὸς μηδ' ἐκκαθ-εῖν ἐᾶν ποτε.
Βρῆγμα, quod cum tusi expuitur, apud Hipp. li. 1. de morbis: Galen. à βράσσω.
Βρέ, particula augens intendẽsque i. ἄγαν.
Βρεμέτης, ὁ, fortis, agrestis, à verbo Βρέμω, Hom.
Βρεμέτης, ὁ, potens manibus.
Βρέμβος, hastæ cuspis. Sed Βρέμβος, Bacchæ mulier.
Βρεμέτης, ὁ, ἡ, irritor.
Βρεξιγλωσσία, ἡ, fama, Euripid.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardiloquus Senec.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardè & sero fructificans.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardus ad motum, Nonn.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, mentis heberatio & tarditas.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardo, cesso Terent.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardè parẽs, persuasus egrè. Nõn.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardè coquentes, Dioscor.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tarditas cõcoctionis, Dioscor. li. 5. cap. 40.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardè aut vix nauigo vẽto cõtrario.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, lẽtè incedere. Βρεχάδιος ἐδέσματα, quæ lentè digeruntur, Gal. l. 1. ad Glauc.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardipes Catull. tardigradus Cicer.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardus, stupidus, segnis, serus, hebes, Odyss. ζ.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, & Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tardigradus, tardè incedens, ἐρεθυσμὸς βραδυτροχάλος, Epigr.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, lentis imè, Aristot. lib. 3. Anim.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, serior, tardior, Plat. Epist. 7.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, tarditas, segnities, negligẽtia.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, pars tardus.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, feruco, scateo, tac. ità lugeo, ζέω, ἐβράσθην, ψυχὴ τῶν ἀπὸ κόπου βραζόντων, li. 3. Epigr. ὀστᾶ δ' αὖτε βράσσατο, ψυχρὸν ὕδωρ πὰρ κόπιν, æstu sunt elata.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, herba Sabina, Dioscor. l. 1. c. 105.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, fustis, Hesych. Ὀλίγαν.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, agrestia olera, Suid. ἄγρια ἢ ἀδόμητα λάχανα.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, lingua Æolica, ῥάκος, vestis lacera. ¶ Hesych. βρακὲς, κακάλαμοι, ἰμάτια παλαιὰ.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, iratscor, per iram clamo, mugio vt vnda maris, Depon. absol.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, Nicand. liquamen Lonicero.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, devorasse, comprehẽdisse, σύλλαβεῖν, Hesy.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, fama, Euripid.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, incedere, abscondere, lingere.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, terræ motus, Aristot. de mũdo.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, feruor, æstus, ebullitio, cachinnatio, Cicer. effusio. ¶ Dicitur etiã piperis genus quoddam inane & leue, ὀστρωδὲς ὂν, tere dinem non sentiens, Dioscor. lib. 2. cap. 192.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, bullitio, æstus maris, concussio, Naz. ἡλίοιο ἀκμαῖς τε καὶ βαθυρροιζέσι.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, ebullio, efferueo, effundo, πλύνω, Catull. Neutr. absolut, Nicand. in Alexiphar.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, brevior, segnior, tardior, Iliad. κ.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, resono, strepo, & βρυχάω.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, hinnitus, fremitus, χρεμετισμὸς, Hes.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, vada, Virg. brevia. Poly. b. & Poll.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, strepere, gemere sub pondere, Iliad. ι.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, breuiter, paucis. Gal. 2. ad Glauc.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, vel Βραχάλια, τὰ, ornamenta brachiorum, περιβραχιόνια, Poll. lib. 5. ¶ Βραχιονισμὸς, ἔφοδος, armilla.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, breuior. ¶ Ἰτὲ brachiũ, lacertus, Theocr. ¶ Pro armo vituli, Sapient. 19. ¶ Ἐβραχίονες, pedes anteriores quadrupedũ, in Hipp.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, sapientes Indorum, Philostr.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, breuis vitæ. ¶ Βραχυβιώτερος, breuioris vitæ. ¶ Βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ breuitas.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, modicæ glebæ, in Epigr.
Βρεχάδιος, Xen. in Hippar. Βραχυτερμονίστερα ὄντα, quæ minus prudentia valent.
Βρεχάδιος, definit in breuẽ, vel breui desinit. vnde & Βραχυκατάληκτα μέτρα.
Βρεχάδιος, breue cosis, vt ἰσχναλέα, Hermog.
Βρεχάδιος, paucis absoluo, breuiter loquor.
Βρεχάδιος, ας, ἡ, sermonis compendium.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, breuiloquens Cicer.
Βρεχάδιος, ητος, ἡ, tenuitas, partium breuitas.
Βρεχάδιος, ας, ἡ, breuiloquentia Gell.
Βρεχάδιος, ὁ, ἡ, vim habens breuiandi Quint.
Βρεχάδιος, corripio.
Βρεχάδιος, breuis tergo.
Βρεχάδιος, somnus cum exiguis somniis.
Βρεχάδιος, penultima breui desinere.
Βρεχάδιος, breuis transitus.
Βρεχάδιος, apud Hippo. hoc phreneticis tribuitur, quia bibendi desyderio non capiũtur.
Βρεχάδιος, breuis radicum demissio.
Βρεχάδιος, breuis, paruus, exiguus, celer, expeditus. Demost. ἐν βραχεῖ χρόνῳ, breui. ἐν βραχεῖδε, Lucia. ¶ Βραχεῖ γε πω πλείω, aliquãtulò maiora, Plat. ¶ Thuc. ἐβράχυ τι προύχοντες, paulùm sunt progressi. ¶ Ἰτὲ πὲ βραχέα, vada Aristot. gurges parum altus, Thucyd. ἐν βραχέα: vt Virg. *In brevia & Syrtes* urget. ¶ Dicitur etiam à Stephano, ἐβράχη.
Βρεχάδιος, qui est parui caudicis.
Βρεχάδιος, qui parum ad conuiuium pro sua parte confert, in Epigr.
Βρεχάδιος, breuissimus, ὡς ἐβραχύτατον δηλωθῆναι, Xenoph.
Βρεχάδιος, breuis, compendiosus.
Βρεχάδιος, breuitas, contractio, celeritas.
Βρεχάδιος, breuiter recido, amputo, Arist. li. 3. c. 2. 19. de cauf. plant. ἐβραχυτμηθὲν ἄμπελον.
Βρεχάδιος, breuiter recisus, ἐβραχύτμητος ἄμπελος.
Βρεχάδιος, qui breui est collo.
Βρεχάδιος, exiguo somno contentus, Aristot.
Βρεχάδιος, breuibus foliis, in Epigr.
Βρεχάδιος, breui tempore durans.
Βρεχάδιος, resono, Hesio. ἀμφὶ δ' οἱ βρέχε πόδας. ¶ Ἐβρύχησε, Hom. est ὑγρὸν vocis eiratus est.
Βρέχμα, ατος, τὸ, caluaria, synciput, Aphr. ¶ Βρεχματίαν pro eodem, Pollux. & Hesych.
Βρέμβος, apud Hesych. ἰχθύριον, fœtus.
Βρεμεμαι, & Βρέμω, sono, strepo, ferio, bullio, Ἀβρέμεται δαλὸς ὡς ὑπὸ μεγάλου ζέοντος.
Βρενθὼς, fucus, radiculæ quædam quibus genas mulieres colorant. Et ζωγράφοι τὰ ἐπίπεδα, Hes.
Βρένθιον, vnguentum floridum, Hesych.
Βρέντε, lactuca, apud Cyprios Athenæo lib. 6.
Βρέντος, anas, aues à mari victũ petens. Aristot. lib. 9. cap. 1. Anim. ¶ Athen. Arrogantia. ¶ Est & τύμβος, tumulus, Hesych.

Βρεντὸς-

Βρύλλω, stricticm, stringendo, in Epigr.
Βρυμός, ὁ, stridor, fremitus, rugitus, Suid.
Βρύχηστις, & Βρυκόδαιμος, ὁ, vorax. Βρυχάω, edo. Βρύχω, strideo, edo, mordeo, τρόζω ἔδω ὀδόντας.
Βρύλλον, iuncus, ῥόμβος, Interpr. Theocriti.
Βρύλλω, sorbeo, inebrior, decipio, Aristoph. ¶ Ῥύλλεσθαι, Hesych. personati personis obscœnis, spurcaque cantica effutientes.
Βρυλλί, pueri balbi dicunt, pro μοῦ, Aristoph.
Βρύσκιον, τό, musculus. Aristot. lib. 8. Anim.
Βρυωνία, ἡ, labrusca: genus herbæ, Dioscor.
Βρυώδης, musci fertilis, Theophr. li. 2. c. 15.
Βρώσιμος, ὡς, à quibusdam exponitur scaturigo.
Βρῶτα, residuum post calcatarū vuarum pressuram: vinacea Colum. vinaceæ Plin. vinacei Varr. Athen. lib. 6.
Βρυτὴν, Æoles dicunt, pro βυτὴν, id est, habena.
Βρύτιον, τό, hordeaceum Gaz. ex Theoph. li. 4. cap. 10. vinum hordaceum, Athen. li. 10.
Βρύτιος, ὁ, ἰδία, deuoro. Βρυχαλάω, ἡ, rugio.
Βρυχάομαι, ὑπομυκάομαι, rugio, fremo, infremo, Soph. in Atace ὑπορυχάζει πανδαισία βρυχᾶται μέγα. ¶ Dicitur & βρυχασθμάομαι, Nicād. emulo.
Βρύχαται, febris: βρύχοντες, Attice, febricitantes.
Βρυχὴ, fremitus, fridor. 2. Argon. Apollon.
Βρυχηδὸν, cum fremitu, in Epigr.
Βρυχηθμός, οὖ, ὁ, μυκηθμός, ὑλαγμός, Hesych. rugitus.
Βρύχημα, ατος, τό, rugitus, fremitus. Poll. lib. 5.
Βρύχιος, submersus. Συβρύχιος, Apoll. Rhod.
Βρύχομαι, fremo, μυκάομαι.
Βρυχμός, morsus, δῆξις, Nicand. in Theriac.
Βρύχω, μέξω, ω. υκα, fremo, frendo, mugio, stridco, l. 4. Epigr. ἅπερ ὑπὸ σύρτα βρύχονται. ¶ βρυχον τὸν ὀδόντας ἐπ' ἀλλήλοις, stridebant dentibus in eum, Actor. 7.
Βρύω, μ. ύσω, ω. υκα, emano, scatco, pullulo. Aristot. de mundo, γῆ φυτοῖς βρύουσα ἐξ ἧς πηγαῖς τὰ ἐξ ὑποφυσεις, terra stirpibus scatens. ¶ πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ, fons emanat dulcem aquam, Iacob. 3.
Βρυώδης, ους, τὸ ἡ, ὁ, muscosus, algosus, fungosus, friabilis, Galen. 1. ad Glaucon. Συνώδης. Suid. ¶ βρυώδη ἡ διαῤῥέουσαν ὑγρὰν, Dioscor. lib. 1. c. 132. eos habere dicit, qui facilè afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione.
Βρυωνία, ἡδύοσμος, bryonia herba, Nicand. in Ther.
Βρῶμα, ατος, τὸ, esca, cibarius, edulius, Σφόδρα καὶ πόσις, Xenoph. ¶ βρῶμα τῶ ὑδάτων, causa decatium, exesi dentes, Dioscor. li. 1. cap. 142.
Βρωμάομαι, fœteo: rudo, Hesy. ὀζωδῶ, ὀλεθρῶ.
Βρωμιαῖος, ὁ, ἡ, graué olens, Dios. l. 4. c. 147.
Βρώμη, cibus, ἔδεσμα, ἔφεσις.
Βρωμητὴς, ὁ, quasi ruditor afini, Poll. lib. 5.
Βρωμητὴς, ὁ, quasi ruditor, Nicand. in Alex.
Βρῶμος, ὁ, tonitrus, sonitus quem emittunt famelici quando crepant intestina præ fame. ¶ Item ἔφεσις, auenæ genus.
Βρωμώδης, ους, ὁ ἡ, virosus, fœtidus, Dioscor.
Βρωσίλεω, comedo.
Βρώσιμος, ου, ὁ ἡ, esculentus, qui mandi potest.
Βρῶσις, ἡ, cibus, esca, epulæ, Odyss. ὑγρὴ δὲ βρῶσίν τε πόσιν τε. ¶ Item tinea, capit. 6. Euang. Matth.
Βρώσιμος, ἄρτος, π. ακος, comedo, dētibus lacero. τὰ βρωθέντα, comesta, Lucian. ¶ Βρωτικὸς, edax, cibi auidus. Βρωτὸς, ὁ, idem.
Βρωτὶς, panis furfuraceus, Athen. lib. 3.
Βρωτὸς, ὁ, ὸν, cibus, cibo idoneus, cibarius, Xeno.

Β Τ

Βύας, ὁ, bubo, Aristot. lib. 8. Anim. cap. 5.
Βυβλάγριον, τὸ, papyrus, in Epigr.
Βύβλινον, funiculus nauticus, nō constans ex byblo. i. papyro Ægyptia, sed herba simili.
Βύβλινος, papyraceus, canabaceus, Herodot.
Βυβλίνεον, τὸ, papyracea charta, quæ est perscripta, Etym.
Βύβλος, ὁ, papyrus, iuncus, canabum. Suid.
Βύζην, aduerb. cumulatè, admodùm. Βύζην καθεῖσαν, confertim intercinsurus, Thucyd.
Βυθίζω, καίσω, π. ισα, demergo. Alexan. in Probl.
Βύθιος, submersus, profundus. Συβύθιον δέος τὸ ναυηγεῖν, i. quæ sit sub fluctibus: vnde τὰ βύθια, aquatilia, lib. 6. Epigr. ¶ Lucian. Βύθιον ὑποδὺς, εἰς πλοῦ διάπλουν, vt mando mare ingressus. ¶ Βυθίως, aduerb. sub fluctibus.
Βυθμὸς, antrum. ἄντρον, πυθμὴν, μυχὸς.
Βύθος, ου, τὸ, imum gurgitis, altū mare, in Epigr.
Βυθὸς, ὁ, profunditas, profundum, imus gurges. Aristot. εἰς βυθὸν πεσεῖν, pessum ire, Soph.
Βυθοτρεφὴς, in profundo nutriens, 3. Machab.
Βυκάνη, buccina.
Βυκανίστης, ου, ὁ, buccinator, Dionys. Halicarn.
Βυκανίζω, buccino, σαλπίζω.
Βυκάνη, vasculum quoddam.
Βύκαπαι, procellæ.
Βύκαστις, ιος, ὁ, rudens: venti epitheton.
Βυκάτης, miser.
Βυκκὸν, hordeum madefactum, Actio. ¶ Βυκκὸν, dicitur apud Lycophr. in Alexand. quæ & Leucothea. ¶ Hesych. Βυκκὸν, ἀκάλαμον πόδιον.
Βυκκὸς, est aliquid ore continere, Hesych.
Βύξ, profunditas, βυθὸς, Hesych.
Βύρσαμμόσπαρτα, ατος, recipio, sum capax.
Βυρσεῖν, mergere. Βύρσειον, casa, habitatio.
Βύρσης, ου, ὁ, corium. Βυρσεύς, ὁ, coriarius.
Βυρσίδιον, corium paro.
Βύρσινος, coriaceus. Συρσίνεον ἔχω. Aristoph.
Βυρσοδεψέω, ήσω, π. ησα, tingo corii. Aristoph. in Plut. ἃ ζυρσοδέψαι, coria concinnat. Βυρσοδέψιον, ου, τὸ, coriarius, salutarius Plaut. infector coriorum, Aristoph.
Βυρσοδέψης, ου, ὁ, coriarius fatorius Colum. Plin. coriarius frurex, Συρσοδέψεα κάπηλος, Theophr. lib. 3. cap. 12.
Βυρσοπηγὸς, ναῦς, nauis è corio.
Βυρσοπώλης, ου, ὁ, coriarius. Poll. lib. 2.
Βυρσοπώλιον, ου, τὸ, coriarius, in Argumento Aristoph.
Βυσσίζω, ισσω, ὁ, qui scapulis sursum adductis & attractis ceruicem contrahit, Poll. li. 2.
Βύσσος, Byssus mensis, apud Delphos. Plut. in Problem.
Βύσσος, ου, ὁ, ἡ, gen° matsupii, & pergi, Aristoph.

Βύσσου

Β Ω

Βύσσος, ου, ὁ, Συβδὸς, fundus: vnde ἄβυσσος.
Βύσσος, vnde bubonis voce dicitur, qui Græcè σύας.
Βύσσος, ὁ, byssinus, Συσσίνη στολὴ, Herodot.
Βυσσοστρόφος, ὁ, ἡ, magnus, ponderosus.
Βυσσοδομέω, μ. ήσω, π. ησα, profundè cogito, molior aliquid in animo. Odyss. ρ. Κῆρα βυσσοδομεύων, κακὰ ἃ ῥίζησι διαφθερέουσιν. Translatum à fundamentis ædificiorum, quæ profundè iaciuntur.
Βυσσόθεν, ex fundo, & imo.
Βύσσος, byssus vel byssinum linum, ex quo concinnatæ vestes, τὰ βύσσινα dicuntur, Poll. l. 7. ¶ Est etiam βύσσος genit. ale & pudendū muliebre, Interpr. Aristoph. in Pace.
Βυσσὸς, ὁ, profunditas, fundus, ἐξ βυσσοῦ καρδίης, Βυσσόθεν, q intimo pectore aliquid meditatur.
Βύσσωμα, ατος, τὸ, profunditas, in Epigr.
Βυτιναίω, mergo, demergo, neco.
Βυτινάς, refertus, Aristoph. νοῦς βυτινάς.
Βύτρακος, ὁ, idem quod βύσσος.
Βύτυς, pudendum muliebre.
Βύω, μ. ύσω, π. υκα, obturo, occulto. πρῆμα λίνω βεβυσμένον, foramen lino obstruatur. Dioscorid. lib. 5. cap. 31. ¶ βεβυσμένος τὸ στόμα, os clausum erat, Herodot. ¶ Item βύω, πλησθῶ, impleor: βεβυσμένος, Homer. l. 11 πλησμονῇ βεβυσμένος, impletus.

Β Π

Βῶ, pascor: caleo.
Βωβὸς, mutilus, claudus, μογὸς, Hesych.
Βωβύζω, buccinare, Hesych. σαλπίζω.
Βώδιον, bucula, βοίδιον.
Βῶκες, leucomenides, i. menæ candidiores, quas nos girros siue girrulos vocamus, Hermol. in Plin. Numinius apud Athen. lib. ξ. βῶκας vocat. Speusippus βῶκας. Aristoph. Byzantiō nō βῶκας, sed βῶκα πε dicendum esse contendit.
Βωκάριος, ὁ, bubulcus vel messor, Theocrit.
Βωκάριον, agellus.
Βῶλαξ, ακος, ὁ, gleba, βῶλος.
Βωλαδὸν, glebæ modo, aſſulatim Plin.
Βωλαρίζω, ἄσω, panis species, Athen. lib. 3.
Βωλιτιάδης, morbus quo ægrotantes ante & post cibū dolores sentiūt, Hieronym. in Iob. 3.
Βῶλινον, τὸ, glebula, parua gleba, μικρὸς πλόκος.
Βῶλιτος, boletus, fungus: vide Βῶλος.
Βῶλος, ὁ, gleba, cespes, massa, βῶλος σπόρου, Ecclesiast. 22. διαχεῖ τὰς βώλους dispergere glebas, Theophr. ¶ Βῶλος ἡλιακὸς, i. sol, Interp. Rhod. ex Eurip. ¶ Item rubrica illa quam pictores operibus suis inducunt: vnde & ipsi βωλάριοι, dicti sunt Marcell. in Dioscor. lib. 4.
Βωλοκοπέω, ὁ, glebas frango, occo, Aristoph.
Βωλοκοπία, ας, ἡ, occatio. ¶ Βωλοφόρος, βωλώδης, glebosus Plin. ¶ Βωλοτροφία, ας, ἡ, glebarum inuersio, repastinatio Cicer. ¶ Βωλοτόμος, ου, ὁ ἡ, glebas fecās in Epig. βωλοτόμοι μάγειρες.
Βωμάζω, ἄσω, ἰδιωτικῶς λέγω, scurrilitas, καλλιβωμάζω.
Βώμιξ, diminutiuū à βωμὸς, i. arula: seu βωμολόχος, scurra impudens, ex alieno viuens.
Βώμιος, ὁ, altarcus Eurip. Κύκλωψ δὲ βωμὸς) præfecti aris. ¶ Βωμιάδης, ὁ ἡ, habens aræ similitudinem. ¶ Βωμίζω, ισω, sacerdos fœminā, flaminica. ¶ Βωμὶς, ίδος, ἡ, arulæ, diminutiuum, Hero. lot. ¶ Βώμιος, locus aut consecratio aræ.
Βωμολοχέω, ήσω, molliter ago, scurriliter facio, Hinc Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrilitas, Aristoph. in Pace.
Βωμολοχίζω, μ. ίσσω, π. ίσα, nugor, scurrilia facio. Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas, Aristot. 2. Ethicor.
Βωμολόχος, ου, ὁ, scurrilis.
Βωμολόχος, ου, ὁ, scurra, scelestus, improbus, πανοῦργος, Interp Aristoph. περὶ ὧν τὸ λεγόμενον ἐν τοῖς βωμοῖς ὀνηλάτης δύσκολος. ¶ Item mendicabula in templis suppliciter corrogantia stipem: atque item tibicines & vates rebus diuinis adhibiti. Erasm. Chil. ¶ Item βωμολόχος, scurra, auis quędam de genere monedularum, Aristot. lib. 9. Anim. cap. 24.
Βωμοστατέω, ὁ, in ara contendens.
Βωμοστάτης, ου, ὁ, altare, templum, delubrum, Ἑκατὸν βωμοστάτας, Herodot. ¶ Significat etiam βάθρα, gradum, Hom. Βωμοστατέω, ὁ, ab aris famuig.
Βωτὴς, ου, ὁ, bubulcus, rusticus.
Βῶτις, ιος, ὁ, piscis marinº, vocā, Arist. l. 9 Anim.
Βώτιμος, cantio Maryandinorum agricolarum.
Βῶτις, vel βῶτις, tergus bubulum. ¶ Item scutum factum è tergoribus boum.
Βῶτος, boſcæ, pisces, forsan iidem qui βῶτις supra.
Βωτὴρ, pastor. Βώτης, idē: vnde συβώτης, Homer.
Βωτρέω, μ. ήσω, π. ησα, clamo, voco, Actiu. Accus.
Βωτιλήτης, ὁ ἡ, pascens viros, Iliad. ά.
Βώτωρ, ορος, ὁ, pastor, ποιμὴν, νομεὺς, Odyss. ξ.

Γᾶ, pro γῆ Doricè, Aristoph. γᾶν, pro γῆν.
Γαβαρὶς, ιδος, fœcunda myrrhæ species, Dioscor. l. 1. ca. 78.
Γάβαων, Iob 28. μετάλλευμα ἐν γαβάων ἐκ μαλθάκων πετρῶν, excelsa & eminentia nō commemorabuntur.
Γαγάτης, gagates lapis Aphrod. lib. 2. Probl. & Dioscor. li. 5. cap. 138. & Plin. li. 26. cap. 19.
Γαγαλίζω, ridendo colludere.
Γαγγαλιεὺς, ὁ, piscator.
Γαγγαλιάω, γαγγαλίζω, lætari, ἡδομαι.
Γαγγαλίζω, ἐς γάλακτα ἄγω, ad risū cōmouco. Et Γαγγαλιστὸς, mutabilis, ἀλυσιτελὴς. (tym.
Γαγγαμὼν, ῶνος, rete, σαγήνη: hinc γαγγαμεὺς, piscator.
Γαγγαμών, ῶνος, ὁ, dicitur canum illud in medio ventre seu vmbilico, quòd illic more sagenæ nerui implicētur, Etym. ¶ Æschyl. apud Poll.

Universidad de Deusto
Biblioteca

lib.10. γαγγαμῶσα τῆς παιρωλόγου, dixit, i. male inexplicabile, κακῶς ἐξηλυτῶσα ἀνοήτως.

Γάγγαιον, τὸ, scrofula, tuber.

Γάγγαμον, τὸ, nardus gangitis. Dioſc. li.1.c.6.

Γαγγλίον, τὸ, tuberculum capitis, Celſ.l.7.c.6. ¶Item nervi alicuius contortio, Æginet.

Γάγγραινα, ης, ἡ, gangræna, ἄκρα τὰ χεῖρα τὰ ἐσθίουσα: vide Celſ.lib.7.ca.vlt. ¶ γαγγραινῶντες ἡμᾶς, depaſcentes gangrænæ. Dioſc. li.2.cap.132.

Γαγγραινίαρχοι, οἱ, gangræna laborantes, Idem.

Γάδος, piſcis, qui & ὄφις dicitur, Athen.li.7.

Γαῖα, Perſica vox, opes, ſupellex, Theophraſt.

Γαζοφυλάκιον, τὸ, arca vbi res pretioſior ſeruatur, Theophil.

Γαζοφύλαξ, ακος, ὁ, cuſtos gazæ & ærarii, Nonn.

Γαῦλος, ὁ, Ionice, corpus caput. Nicand.in Alex.

Γαῖσος, ὁ, terra, puluis. ἄφθη τε γῆ, τὸ πάντ' ἐμὲ κυμοτώδης, fluctuoſa littora, Ariſtot. Γαῖνον, ex terra. ¶ Γαῖος, terreſtris, Nonn. γαῖος ἀνήρ. ¶ Γαιόθεν, ὁ, ὁ, ὁ, terrenus. ¶ Γαιοπαμία, ας, ἡ, agricolatio, in Epigr.

Γαιοῦχος, ὁ, ὁ, ἡ, terræ genius tutelaris, terram continens, γαίοχος αἴγλη, ſplendor terram illuſtrans. ¶ Item Neptuni Epithet. i. terram concutiens. ¶ Γαιήοχος idem, Sophoc.

Γαιοδότης, ου, ὁ, terræ dator. Γαῖτης, agricola.

Γαιήτης, ου, ὁ, bos colonus, ὁ ἐργάτης βοῦς.

Γαιήοχος, ὁ, terram habens.

Γαίσος, geſum, vel gaſum Liuio, Poll. li.7. ὃ καὶ ἀλογοποιοῦσιν ἀκολούθως ὄντες ἀκριβῶς λίβυκες.

Γαίω, glorior, Datiu. Iliad. ἀ, οὐδὲ γαίων.

Γαῶ, laceſſo, incceſſo, inſulto, irrideo.

Γάων, ονος, terræ motus.

Γάλα, ακτος, τὸ, lac. γάλα λάβων, Ariſto. in Auib. ¶ Γάλακτώδης, ους, ὁ, lacteus. τὰ γαλακτώδη, lactucinia Celſ. Γαλακτῶδες, ους, ὁ, ἡ, lacteus.

Γαλάδης, ου, concharum ſpecies, Ariſto.4.Anim.

Γαλαθηνός, puer lacte. γαλαθηνὸς χοῖρος, Athen. lib.3. porci ſubrumi, Varr.necdum delici.

Γαλακτᾶν, lactare, lacte nutrire, Poll.li.3.

Γαλακτίζω, ſum lacteus, lacte candico, lacteſco.

Γαλακτικός, ὁ, lacteus, lactarius Varr.

Γαλακτοποσία, ας, ἡ, lacte victitas, Galen.ad Glauc.

Γαλακτόω, lacteſco Cicer. l.2. de Natura deorum, lactis modo albeſco, Theophr.

Γαλακτοῦν, lactare. Γαλακτοῦχος, lactans.

Γαλακτοφάγος, lacte victitans.

Γαλακτώδης, ους, ὁ, ἡ, lacteus, albidus. ¶ τὸ γαλακτῶδες, lactis ſerum Marcello, apud Dioſcor.lib.3 cap.25.

Γαλακτοῦχος, lactarius piſtor, dulciarius, Athen.

Γαλάκτωσις, ωσεως, lactatio Gaz.apud Theophr.

Γαλαξίας, Procl.de Sphæra, lacteus orbis Cicer. ¶ Item lapis. Dioſc.lib.5.cap.144.

Γαλατικός, ὁ, Gallicus. γαλατικὴ, πολις παρὰ Πλουτ. Plutar.in Galba, i. Galliæ vrbem Narbonam.

Γαλέαγρα, ας, ἡ, muſcipula. ¶ Item piſcis genus.

Γαλέαγρα, ας, ἡ, carceris genus, Athen.lib.15.

Γαλῆ, γαλᾶς, catus, felis, Theocr.

Γαλῆ, muſtell° piſcis, apud Rhodios in pretio, Ariſtotel.lib.6.Anim.cap.10. Γαλεόδακτος, ὁ, ἡ, muſtelli generis. τὰ γαλεόδη τῆς ἰχθύος, inter piſces muſtellinum genus, Ariſtot. Anim.lib.2.

Γαληφής, οῦς, ὁ, iucundus, lætus, mitis, φαιδρός.

Γαληγενὴς, οῦ, ὁ, oculis lætus.

Γαλήνη, ης, ἡ, ſtellio, (vt Donat.apud Terent. vertit.) Ariſtoph.119. Ἀπὸ τ' ὀφρύος νύκτωρ γαλήνης κατέκρυσε. ¶ Apud Philoſtr. ſumitur pro ſele. ¶ Athen. piſcis quem ξ. φίλιος ἡ κύων vocant. Plin.lib.29.cap.4.

Γαλῆς, ὁ, muſtella, Dioſc.lib.2.cap.22. ¶ Proſele, Ariſtoph. in Plut. ὑπὸ τῶν λύκων ἐδιώκετο ὥσπερ γαλῆς.

Γαλήνη, ης, ἡ, & γαλήνεια, tranquillitas, ſerenitas, Plutarch. in Public. γαλήνειαν τοῖς πράγμασι παρέχῃ, quietè fluentem reddebat. ¶ Item plumbago, Heſych. Γαληνία, tranquillitas, Eurip. ¶ Γαληνιᾶν, tranquillus. γαληνιᾷ πνεύματα, Nonn id eſt, hilari vultu. ¶ Γαληνίω, tranquillè. ¶ Γαληνίωμαι, ἀπονήσασθαι, tranquillus ſum, Neutr. Γαληνίζω, idem: Vnde ἀπογαληνίζω, apud Ariſtoph.

Γαλήνιος, & γαληνιαῖος, ὁ, ἡ, tranquillus, Lucian. ¶ Γαληνότης, idem: γαληνιότητ' ſerenitatis Epi.

Γαλεοπώλης, ου, ὁ, qui iuſto breuiorem habet cubitum, Galen. in gloſſ Hipp.

Γαλιάγρος, præla & torcularia Gaz. ex Theoph.

Γαλίαι, aſelli piſces.

Γάλιον, galium, genus herbæ, Dioſc.li.4.c.96.

Γάλλος, ὁ, ἡ, ἡ, Heſych. paradiſus, amœnus hortus.

Γαλλόπλατις, ὁ, γαλλόπλατις, planta, Dioſcor. lib.4. cap.95.

Γαλλῶνες, ſtelliones, ἀσκαλαβῶται, Heſych.

Γαλεαγίδιον, piſcis qui & aſellus, Athen.lib.7.

Γάλλος, ου, τὸ, herba gallium.

Γάλλοι, οἱ, Heſych clani.

Γάλλος, equiratus, ἀπὸ τῶν ἵππων: & fluuii nomen.

Γάλλος, equi muſtellino colore.

Γαλλός, color in equis afininus, Heſych.

Γάλλος, ου, ὁ, glos. Homer. Iliad.γ. εἰ δὲ σὺ γε γάλλος ἐσσὶ, γάλλος, l.4. §.4. D.de Grad.affi.

Γαλλόω, μ. ὁσω, σω, nutrio, lacto, Accuſ.

Γάλλος, ου, & Γάλλη, ης, ἡ, glos. ſoror mariti ſeu viri, vt Andromachæ Caſſandra, Poll.lib.3.

Γαμβρός, ὁ, ἡ, gener, ſoccer, Interpr. Hom. ¶ Γαμβρεύω, adiungo connubio. Deuter.7. οὐ μὴ γαμβρεύσεις πρὸς αὐτὸν, non ſociabitis cum eis coniugia. ¶ Γάμβρια, τὰ, munus, conuiuium à genero.

Γάμβρον, Heſych. πρόξενος, truſſa.

Γαμέτης, ου, ὁ, maritus.

Γαμίτης, ου, ὁ, vxor, Epigr. γαμετὴ. Poll.3.

Γαμέω, μ. ὁσω, ἄσω, ἔσομαι, & ἐγάμουν, nubo viro, duco vxorẽ. γαμεῖ γυναῖκα, Æſchin. γαμεῖν τὴν ἀδελφὴν, Ænex nupta, Plut.in Theſeo. ¶ γαμέσασθαι ſcit γυναῖκα λαβεῖν, vxorem accipere: γαμεῖσθαι vero, eſt γυναῖκα διδόναι, deſponderi & dare vxorem.

Γαμήλια, ὁ, celebratio nuptiarum, dos propter nuptias

nuptias, Demoſth. ¶ Γαμήλιος, ου, τὸ, carmen nuptiale, hymen.

Γαμήλιος, ου, ὁ, genialis, coniugialis Ouid. cõnubialis Catull. γαμήλιον λέχος, Ariſtoph. ¶ Item Epith. Iouis, quod ei cura ſit nuptiarum. Et γαμήλιος, placenta nuptialis, Heſych.

Γαμηλιών, ῶνος, ὁ, Octobris: Ianuarius Gaz.

Γαμήσιος, nupcrio Apul. Aleiphr.

Γαμίζω, matrimonio coniungo, do nuptum.

Γαμικός, οῦ, ὁ, nuptialis, iugalis, coniugalis, γαμικὰ ἀλλήλοις Ariſtoph. ¶ Γάμιος, idem, Nonn.

Γάμιμος, priuati, expertes.

Γαμοκλοπία, nuptias furor, ſum adulter, Phocy.

Γαμοκλόπος, prædo nuptiarum, in Epigram.

Γάμος, ου, ὁ, nuptiæ, coniugium, γάμου πυκίδιον, Plat. γάμοι, ὑμέναιος δίδυμοι, datur nuptum, parat & inſtruit γαμοστολῶ, qui nuptias apparat & inſtruit. γαμοστολῶ τύξ, promuba nox Muſeo. ¶ Γαμοπλεῖν, nuptias celebrare.

Γαμφηλιαστὴς, maxilla roſtrũ. Ariſtoph. in Equit.

Γαμψὸς, ὁ, ἡ, aduncus, inflexus, in Epigr. ¶ Γαμψότης, ητος, ἡ, flexus vel flexura Celſo. ¶ Γαμψώνυξ, ὁ, ἡ, curuanus: Heſych. Γαμψώνυξ. ¶ Γαμψώνυξ, ηκος, ὁ, & Γαμψώνυχος, vncuguis Gaz. vnguibus aduncis, Ariſtot. de Animal.

Γανδάνω, & Γαίω, & Γαίνω, idem quod Γαίω.

Γανδίον, arcula, κιβώτιον, Heſych.

Γανυτὴς, prodigus, ganeo, luxurioſus.

Γάνυμαι, ται, ἄσθαι, dulcedo, voluptas.

Γανύω, σω, τω, voluptas, ſplendor, Epigr. ¶ γανύμενος, liquor florulentus, i. mel.

Γανύω, μ. ὑσω, σω, σωκα, voluptate perfundo, Ariſtoph. ſplendeo, illuſtro, dealbo, deliburum reddo. γανύσας ἀσπίδας, ſplendentia ſcuta, in Epig. ¶ Γανύμενος, τὸ, nitor, ſplendor, Plutarch. illuſtramentum Quint. ¶ Γάνωσις, ὁ, idem.

Γάνωμα, delicix, condimentum.

Γανωτὸς, ὁ, ἡ, lætatus, hilaris, albus.

Γανωτεῖν, oppiparè apparare.

Γανωτὸς, ὁ, ἡ, lætus? Theophr. l.6.c.5. hiſt. plant. Plat.7. de Rep. ἐστι δὲ ἐνίοτε ἐπερωτᾶν, id eſt nõne ita.

Γάπτω, vlulatus.

Γαργαρεῶ, ſplendeo, palpito, ſtrepo, Cratin.

Γαργαλίζω, ισω, σω, ιζω, titillo. Ceb. Theb. ἡδοναῖς τινὰ διάγουσα, voluptate afficere hominem. ¶ Γαργαλισμὸς, ὁ, titillatio. ¶ Γαργαλώ, ὁ, & Γαργάλιον, & Γαργαλιστὸν, τὸ, idem.

Γαργάρα, ης, pro multitudine excellenti ponitur.

Γαργαρεὼν, ῶνος, gurgulio, guttur, ſiſtula quaſpiratur, Gaz., gargar, Aphr. ¶ Vuã quoq; gargaridem morbũ appellare ſolemus, quotiẽs per inflammationem ſpeciem accepit vuæ acini. ¶ Sunt qui fundibulum gargar appellent, eò quod ſuprà amplius, infrà arctius eſt.

Γαργαλίζω, ισω, gargarizo. Dioſc.li.1.cap.150.

Γαργάρη, promontorium Idæ.

Γαργαρίσματα, Gardiæ cepæ, Theoph.l.7.c.4.

Γαρεύς, ῶ, τὸ, ferramentum in medio rotæ, Poll. lib.1.

Γαρύω, canto, loquor, clamo, diſcerno, Theocr.

Γάσσος, impoſtor.

Γαστήρ, ῆρος, ἡ, venter, aluus, vterus. ἐν γαστρὶ φέρουσα, grauidæ, Plat. κοιλ. ¶ Pro continentia, Xenoph. γαστρὸς ἕνεκα ἡ κακία, continentiã cibi & potus habens.

Γάστρις, ventri deditus, Ariſtoph. ἀπολλύμενος ὑπὸ γαστρὸς εὖ. ¶ Athen.14. genus placentæ.

Γάστρες, ες, guloſi, procceres gulæ, Plin.

Γάστρα, ventroſum vas, labellum, Poll.li.1.

Γάστρα, ης, ἡ, ſura, venter, aluus. ¶ Eſt etiam vaſis genus, quod & γαστρεὼν dicitur, Cæl.l.15.c.6.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, ventriculus, Ariſtoph.

Γαστρίζομαι, ισω, σω, σκω, ventri inſeruio, helluor, Ariſtoph. ἐσω. ¶ Eſt etiam lauté accipio, Lucian. ¶ Item γαστρίζειν, εἰς ὄνους, in Hippiat. eſt farragine diſtendere. ¶ Γαστρισμὸς, οῦ, ingluies, impletio ventris.

Γαστριμαργία, ας, ἡ, gula, ingluuies, helluatio.

Γαστριμαργος, guloſus, cibi auidus, vẽtri deditus.

Γάστρων, guloſus ¶ Item qui lumbricis laborat.

Γαστρώδης, ὁ, ἡ, vẽtroſus Plin. vẽtriosus Plaut.

Γαστροκνημία, pulpa cruris, ſura, Poll. lib.2.

Γαστρολογος, qui de ventris ratione differit, gulo. Vnde Γαστρολογία, liber Archeſtrati, Athen.

Γαστρομία, ventris lex, Cæl.14.cap.18.

Γαστρόρραφία, vulnerati ventris connexio.

Γαστρώδης, ventri deditus.

Γαστροχειρία, manuum labore viuens.

Γαστρώδης, ες, ὁ, ἡ, ventroſus Plin. ventriosus Plaut.

Γαστρωτὸς, quaſſeolus, γαστρίμαργος.

Γαυλός, ὁ, ſirula, poculum paſtorale, liburnum Eraſmo; & prægrande vas Budæo. ¶ Item muſculare, Odyſſ.ι. ¶ Feſtus etiam hoc nomine ſignificari ait genus nauigii rotundioris: cui aſtipulatur Cõm. Ariſtop. in Auib.

Γαῦλος, ὁ, ἡ, nauis oneraria, inſtrumentum quo exhauriũtur naues. ¶ Item viuens ex alienis.

Γαυλὸς, ὁ, ἡ, inſolens, ſuperbus.

Γαῦμα, τος, ſuperbia, gloria, gaudiũ, exultatio.

Γαυριάω, ιάσω, σω, σκω, ſuperbio, glorior, exulto, Datiu iungitur, τινὶ γαυριᾷς, hac exultas, Demoſthen. ¶ γαυριῶν, ῶντος, exultans equus Cicer.

Γαυρόω, οῦ, ὁ, ſuperbus.

Γαῦρος, ὁ, ἡ, ſuperbus, arrogans, ſupercilioſus.

Γαυρόω, ſuperbus, ὑπερήφανος.

Γαυρωμα, ατος, & Γαῦρος, ſuperbio, gloriot. Phocyl. τὸ γαῦρον σκιρτᾷ, μετ' ἀλκῆς μὲν ἐπὶ πλοῦτῳ.

Γαῦρος, ὁ, ἡ, ſuperbus, contumax, intractabilis, geſtiens, hilaris. γαῦρος φρόνημα, elatus animo, Ariſtoph.

Universidad de Deusto Biblioteca

Γαυρόω, μ. ὁσω, σ. ωσα, superbio, efferor.
Γαῦρος, claudus, distortus.
Γαυρόμαι, ὁσομαι, π. sum: poeticum est.

Γ Ε

Γέ, syllabica adiectio, videlicet, vtique, quippe, saltem, certè. Gaz. li. 2. Gramm. ὁ δὲ γε σωϊόπομος, ἀβροπλησιοπαιπαιος ἢ μιμαικὸς ἢ ἰαπλαγγικὸς λέγεται, coniunctio ad expletiue & diminutiue & rationaliter dicitur. Lucian. εἰ γε ἀκριβὲς ἐστι, siquidem illi sunt. ¶ γε μὲν, vtique autem, verò, porrò. Xenoph. ὁσμὴ γε μὲν τὶ καὶ ἡμῖν ὀφλισ, & c. odorum porrò quæ nobis vtilitas? ¶ γε σωΐ, id est, γεωΐ. Demosth. ¶ γε τοι, id est, γε δὴ, quidem, certè, verò, atqui. ¶ interdum expletiua est particula, Aristoph. in Pluto, Οὐκοῦν γε τὰ μερίσματα.

Γῆ, ας, ἡ, terra, ager.
Γεγαθέω, ὦ, ἐω, elatus lib. tertio Machab. eorum.
Γεγαθόω, læto & gestienti animo, fludæo.
Γεγαιφόων, ονος, Hippocr. ἀκοὴ καὶ ὄψις γεγαιφόωσι, vitiosus defecti & imualidi, velúeque depositi.
Γεγανόω, ὑνω, σ. ωσα, vel Γεγανδάω, vocem edo quæ exaudiatur, Didymo Odyss. i. ὅσον γεγανόωσι Ζεύξιος. ¶ Item glorior. ¶ Γεγάνωσις, ωσ, vociferatio, clamor. Plutarch.
Γεγανύω, γεγανῶ altè loquor, vociferor, λέγω, vocem edo. Valla apud Thuc. nosco vertit.
Γεγανύωμαι, per vicos clamitans, Suid.
Γεγενεσιοῦχος, qui facilè auditur. γεγενὴς λόγος, Philon, oratio clara & intelligibilis.
Γεγαὼς, ῶτος, natus, pro γεγονὼς, Sophocl.
Γεγεπόνος, agricola. Γεγεπόνια, ας, ἡ, agricultura.
Γεῖσος, indumentum, ἔνδυμα.
Γείτονα, ων, vicinia, vicinitas, γειτνίασις, Suid.
Γείτων, ονος, ὁ, aratrum, ἄροτρον, Suid.
Γεννητὴς, οῦ, ὁ, terram secans, Apollon.
Γεννήτωρ, ορος, ὁ, agricola, terrã findens & diuidens.
Γεννοπόνος, agricola, agricultor.
Γέρρον, ου, τὸ, septum, lorica.
Γέσσα, ης, & Γέσσον, ου, suggrundæ & suggrundia. Generaliter quicquid prominet, vt in supercilijs, oris, galea, muris, hoc nomine vocari solet. Alij γέισσον scribunt. Hesych. γέισσα, ἐπάλξεις καὶ ζώσεις. Ἔνιοι δὲ τὸ ὑπερῷον μέρος.
Γεῶν, ὁ, agricola.
Γεωπονέω, protegere, loricare, subgrũdijs munire: Vnde Γεωπονία, & Γεωπόνημα, suggrundatio. Poll. lib. 1.
Γεωσσὸς, in grundæ morem cõfirmari & quasi grũdis imbricarii Aristot. l. 4. de gener. Anim. ¶ Γεώσσωμα, ατος, τὸ, idẽ quod γεωσσὸς, imbricamentum, idem, lib. 2. de part. Anim.
Γεώσσωσις, idem, Hesych. (σμίς.
Γῆθος, εος, τὸ, γήθεσις, vicinitas, vicinia, πλησιό-
Γῆθέω, ὁ, ἐσω, π. ησα, vicinus sum, Dat. iungitur. ¶ Γῆθησις, εως, ἡ, vicinitas, vicinia.
Γήθιος, α, ον, σ. ησα, & Γήθιμος, ὁ, vicinus sum, propinquus sum, & Γήθεδὼν, Phocylid. ἀγρὸν γήθιδοντος κτήσεο, ab agro vicino abstine. ¶ Γήθημα, ατος, τὸ, vicinitas, Plut. de Leg. ¶ Γήθιασις, ωσ, ὁ, idem.

Γ Ε

Γήθμων, ονος, ὁ, vicinia, vicinitas.
Γήϊνος, ου, vicinus, vicina, in Epigram.
Γείτων, ονος, ὁ, ἡ, vicinus. Plat. epist. 6. ἀλλὰ γείτονες ἐμοὶ ἐστε πάντες, finitimi estis inter vos.
Γείωρες, & Γήωροι, aduenæ, proselyti, terræ cultores seu cultores, Exod. 12.
Γελαστὸν, ridere gestio: verbum ἰφπαλόν.
Γελάσιμος, seu Γελασὸς, quasi risibilis, ridiculus.
Γελασῖνος, ου, ὁ, Democriti cognomen, à ridendo. ¶ Item γελασῖνοι, dentes anteriores, quòd risu nudentur. ¶ Vsurpatur & à Martiale, pro corrugatione illa ridendo circa os expressa, siue pro linea in facie ridentis apparente.
Γελασὶς, οῦ, ὁ, risor Horat. ὁ ἐπὶ γέλωσι, Suid.
Γελαστικὸς, tridens, risibilis, Porphyr.
Γελάω, μ. ἀσω, σ. ασα, rideo, derideo: cum Accus. τί ἢ τὸν ἰχθύαν ἐγέλασας ἰτέην; Aristoph. ¶ Item cum Accus. & Dat. γελᾷ τις μεγαλόφρων ἀσφαλῶς γέλασας. Idẽ. γελῶ κεκωφὸς, insulto mallis, Eurip. γελᾶν ὀδὰξ κακοῖς, Idem. γελᾶν ἐπὶ τοῖς γεγωνόσιν, Xeno. γελᾶν εἰς ἐχθρὸς, Soph. ¶ Significat aliquando delectari cum Dativ. Aristoph. ἡδὺ ὅταν τοῦτον γελᾷ, τοῖς ἐμοῖς μὴ γαμίσκου.
Γέλασμα, sarcina variarum mercium, Hesych.
Γέγαθε, decipere, ἀπατᾶν.
Γέγαθε τὸν, in nucleos discernitur, Theophr.
Γέγε, alli nucleus. Theoph. l. 7. c. 4. hist. plant.
Γέγε, mergo, ἰ. fiero.
Γεγιάζω, risum moueo, rideo. ¶ Γεγιασμὸς, ὁ, irrisio, risio. ¶ Γεγιάσης, scurra, ridiculus, Basil.
Γεγιάσης, ου, ὁ, & Γελασὸς, risum mouens, Iliad. ε. ὡς γελάσιον, in iocis. ¶ Suid. γελασὸς, ὁ, γελοῖος, ridiculus, risu dignus. ¶ γελοῖος, ridiculè.
Γελάω, rideo, in Epigr. vnde γελάσιμα.
Γελῶν, scurra, in Epigr. ridiculus.
Γέλως, ωτος, ὁ, & Γέλωτος, risus, Lucian. γέλωτα ἐμοὶ γοιᾶτ' παρέχετον, mihi certè risum excitant. ¶ ἀστεῖος ἢ μὴ γέλωτος, serio & ioco, Plutarc.
Γελωτοποιὸς, ridicula facio, capto risum, Lucian. ludifico. Γελωτοποιὰ, ᾶς, ἡ, risus cõcitator.
Γεμίζω, ἰσω, impleo, onero, onus impono. Genit. & Accus. Ioã. 2. γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος.
Γέμος, plenitudo Plin. γέμισμα, πλήρωμα.
Γέμω, μ. μὸ. plenus sum, onustus sum. Plat. in Apol. ἀνὴρ ἀγαθὸς ὢν βελτίω χέμει πόντου τ' λόγοι.
Γενάρχης, ου, ὁ, generis princeps, Poll. li. 3.
Γενεά, ᾶς, ἡ, genus, generatio, progenies. Hesiod. ἀπὸ γενεῆς ἐξολωλὼς, a filios procreatos. ¶ γένος, seculum. Plat. Epist. 7. ἐκ γένους πονηροῦ μηδ' ἀγαθοῦ ἀνδρὸς σωθέντος. ¶ Suid. spatiũ 7. annorũ: Alijs triginta. ¶ Item memoria, & quod Latini ætatem vocant, vnde Nestor tres γενεὰς vixisse legitur, Homer. Iliad. ά.
Γενεαλογέω, genus seu prosapiã recenseo, quæro de genere, Plutar. in Rom. γενεαλογοῦσι τὸν λυκοῦργον, Lycurgi genus recensent. ¶ γενεαλογία θαυμασία ἐστὶ, à Thaumante duco genus, Plutarch. ¶ Γενεαλογία, sermo de generatione & origine, familiæ deductio. ¶ Γενεαλογικὸν, generis recensionem pertinens.

Γενέθλη

Γενέθλη, ης, ἡ, genus, progenies & soboles, generatio. Iliad. ζ. οἵων περ φύλλων ἣδὲ γενέθλη, vnde argumẽ est origo. Γενεθλιακὸς, ὁ, ἡ, habitus, quæ agitur in natali alicuius, Ammon. Γενεθλιακὸς, οῦ, ὁ, natalitius, mathematicus, Gell. li. 13. Γενεθλιολογία, ας, ἡ, diuinatio ex hominis natiuitate. Γενεθλιολόγος, dicitur quem vulgus mathematicum vocat, Hieronym. in cap. 2. Daniel.
Γενέθλιος, natalitia. Nonnus, ἔμπα γενεθλίοις ἐφέστιος ἔμπεσε.
Γενεθλιὰς, ὁ, ἡ, natalis, lib. 1. Epigr.
Γενέθλιον, ου, τὸ, natalitiũ, natiuitas, natalis dies.
Γενέθλιος, natalis seu natalitius & natiuus. εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέραν, ad diem natalem, 2. Machab. 6.
Γένειάδης, ου, gen. ου, filius, seu filia, proles, Soph.
Γενειάς, ᾶδος, gena, propriè pili barbæ: In singulari γενειὰς, ἀδὸς, barba prima, lanugo, pubes, Nazan. αὐ ἀφ' τῶν γενειάδος ἀνδιαπέφευγεν ἐδὼ γενειάς. ¶ Item mentum, mala, barba, Aristophan.
Γενειᾶν, γενειᾶσι, pubescere, Interp. Æschyl.
Γενειάω, pubesco.
Γενειαχῆλ, ὁ, lorum circa mentum equorum, Poll. libr. 1.
Γενειάω, ὁσω, π. ασα, barbam emitto, pubesco, εἰς φῦσαν γένειον, barbescens, Theocr.
Γένειος, barbatus, γένειον ἔθηκε πρῶτον, Epigr.
Γένειον, ου, barba, mentum, Plut. in Camill.
Γένεσις, εως, ἡ, generatio, origo, Cicer. in lib. de Vniuersit. ex Plat. 2. de Republ. ἡ τὸ παρὰ τὴν γένεσιν ἢ ὑπὸ τοῦ ὀνόματος, hanc esse originem & naturam iustitiæ. ¶ Item effectio, γένεσιν λαμπάδων, i. effectiones, Plat. symp. ια. ¶ Γενέσια, τὰ, dies natalitius, Marc. 6. ¶ Γενεσιάρχης, & Γενεσιουργὸς, author generis, natiuitas, ἐπὶ γένεσιν, Aristot. in Categ. ¶ Γενέτης, ου, ὁ, parens, Epigr. Γενέτειρα, genitrix, poeticè. ¶ Γενέτης, genitor, & genitus, aut filius, Soph. ¶ Γενέτωρ, ορος, ὁ, pater, Aristot. de mund. ¶ Γενετυλλὶς, ίδος, ἡ, Venus genetillis, Aristoph. ιππ. ¶ Γενέτωρ, filius, nepos. ¶ Γενέτης, cognati, collactanei. ¶ Eiusdem tribui, Poll. lib. 7.
Γενικὸς, οῦ, ὁ, generalis, aliquando autor, Philo.
Γενικῶς, egregiè, fortiter, generaliter, generatim.
Γένος, ους, τὸ, stirps, natio, proles, natiuitas.
Γενύδας, ltrem, audax, egregius, Luci. in Gall.
Γενναῖος, ingenuus, generosus, Demosth. γένναιοι κεφαλαὶ, eximi fructus. γένναῖα ὀδύνη, Soph. vehemens dolor. ¶ Γενναιότης, ητος, τὸ, generositas, Xenoph. in Apol.
Γενναμαίνω, genero, gigno. Dicitur tam de patre quàm de matre, Vall. in Matth. c. 1. ὁ γεννήσας πατὴρ, Phil. de mund. De fœmina, Lucian. ἐβούλετο τῶν ἔρρεν γεννᾶν τὴν ἐφαμέρου.
Γενναίομαι, ὑσομαι, π. ημαι, nascor, generor. γεννᾶσθαι τὸ ἀκμαῖον, genit. est, siue ortus à Tela mone, Isoc. ¶ Γέννημα, ατος, τὸ, fœtus, germen, progenies, γέννημα ἀμπέλου, fructus vitis.

Γ Ε

Mar. 14. ¶ Γέννησις, εως, ἡ, natiuitas, generatio. ¶ Γέννημα πανὸς, ὁ, genetarius. ¶ Γεννήτειρα, ας, genitrix. ¶ Γεννητὸς, ὁ, generatio, procreatio. ¶ Γεννητὸς, cognatus, procreatus, genitor, Aristot. Ethic. ¶ Γεννήτωρ, ορος, genitor, generator, Cic. ¶ Γεννητικὸς, ὁ, gignens, vim habiens procreandi, Aphrod.
Γεννητὸς, οῦ, ὁ, genitus, generatus Cicer. ¶ Item mortalis. Lucian. scar. ¶ Item proprius & natiuus, Plat. symp. ¶ Interdum tribulis, eiusdẽ tribus, Poll. ¶ Γεννήτης, γεγεὼς, parens, pater, Plat. & Poll. ¶ Γεννητὸν, γεννητικὸν, Nazanz.
Γεννικὸς, οῦ, ὁ, fortis, generosus. ¶ Γεννικῶς, generosè, ingenuè, fortiter, ἐγκρατῶς, χρηματικῶς.
Γένος, ους, τὸ, sexus, familia, progenies. ὀξυτάτου ἀδικωτάτου τε γένους τὰ τέκνα, i. filios suos exposuerunt, Hermog. χρῆσις τῶν φιλοσοφούντων, Plat. epist. 3. Cicer. li. 1. de Orat. philosophorum familia & natio.
Γέντα, Nicand. in Alex. intestina: Hesych. κρέα, σπλάγχνα. ¶ Callim. γέντα Cereri artus, μέλη.
Γένυς, bipennis, securis, πέλεκυς, Hesych.
Γένυς, ος, vel γένυος, γένυ, gena, mala, mandibula, maxilla, Aristot. lib. 3. Anim. Aliquando πρόσωπον, facies, lib. 2. Argon. ¶ Item securis genus, Soph. in Electra.
Γεώγεος, ὁ, Neptunus, terram cuntinens.
Γέρα, τα, præmia virtutis, honoraria Cicer.
Γεραιὸς, ὁ, senex, senilis, γεραιὰ χεὶρ, Eurip.
Γεραίρω, præmio honoro. τὰ δικαίως δημοσίᾳ ἰατροὺς γεραίρειν, Plut. in Galba.
Γεράντερος, senior, Xen. γεραίτατος, antiquissimus.
Γερασκὸς, senex, imbecillis. γέρασκε, ἀδύνατος. Hesy.
Γερασφόρον, τὸ, arbor annosa, truncus: vnde Paræmia, γερασφόρον μετακυτιάζειν, Suid.
Γέρανος, instrumentum sublevandis oneribus: Latinè grus, Bud. in Annot. ¶ Est etiam γεράνιον, geranium herba, de qua Dioscor. lib. 3. cap. 131.
Γέρανος, ου, ὁ, grus Aristot. ¶ Est & piscis, Ælian. ¶ Est item pila lignea. ¶ Γέρανος, grus formin.
Γερασίτερος, præstantior, vetustior.
Γερασφόρος, honorabilis, senex, in Epigr.
Γέρων, ὁ, honoratus, senex. Iliad. ἡ, ἔμπα δ' ἐγὼν γεραιότερος, ἐπεὶ Οὐδυσῆος, id est, augustior, honorabilior.
Γέρας, αος, ατος, & ως, τὸ, honorarium, præmium, munus. γέρας δ' ἀδὲ τις τε καὶ τιμὴ ἕπεται, reddentes honores legitimos, Thucyd. ¶ Pro Magistratu accepit. Æschin.
Γεραιὸς, senilis, Eurip. γεραιὸν ὄσσον, oculus senilis. ¶ Γεράσμιος, ου, ὁ, ἡ, ον, præmium.
Γερδὸς, mentis, apud Spartanos, Thucyd.
Γερμὲς ἐλαίας, druppa, vbus quæ in arbore maturuit, quæ & ὄρμενος. Eustath. Iliad. ά.
Γερόκαι, calumniator, διάβολος, Hesych.
Γέρυδρα, aquæ ductus, cuniculi acti subtus terram.
Γέρδιος, ὁ, Γερδὼ, textor. Vnde Γερδίου ἱστὸς παῖσαι.
Γέρρα, τα, dignationes, dignitates. Herodot.
Γέρρα, primariæ, atque honoratiores matro-

Universidad de Deusto Biblioteca

næ, Homer. ¶ Item mulieres Baccho sacrificantes, Demoth.

Γερήνιος, ου, ὁ, Gerenius, Nestoris cognomen.

Γεροντογεωρία, senē erudire & educare, Aristoph. ταῦτ' γεροντογωγεῖ κἀπαπηδᾷ πάλιν.

Γερόντιον συλλόγιμον, vbi senes exercebantur, Poll. lib. 2. Γέροντες, ων, ὁ, anus.

Γερόντικα, sc. Ἰμάτια, pro Ἰμάτια τῶν γερόντων, Plut. in Phil.

Γερόντικος, senilis. γερόντικα λύπη, Plut. ἡδυπ. Γεροντώδης, ιδος, & γεροντικός, & γεροντιος, & γεροντικός, Epigr.

Γερόντιον, ου, τὸ, vetulus, senecio, Aristoph. ησ.

Γεροντοκομεῖον, ου, τὸ, locus vbi senes tractantur.

Γερουσία, ας, ἡ, senatus, Gaz. ¶ Item legatio, Eur.

Γερούσιον, prærnium quod datur optimatibus.

Γερούσιος, ου, ὁ, honorabilis, senilis: γερούσιος ἀνήρ, Homer. senibus datum: vel vetustum.

Γέρρα, ων, tabernacula sub quibus venum exponuntur merces. ¶ Item pudenda: quasi δέρρα. ¶ Apud Strab. accipi videntur pro concameratis lignis, vel asseribus conformicatis, quibus currus teguntur.

Γέρρον, ου, τὸ, scutum Persicum, defensaculum. Exponitur à Philelpho crates, lib. 1. Pædiæ Cyri. ¶ Item gladii genus. ¶ Γέρραι, crates vimineæ, Eratm. Chiliad. (Epit.

Γερουσιαστής, οῦ, ὁ, senator: ὁ ξυνεδριαστής, Polyb. in

Γέρων Θ-, ranunculus, Steph. de Vrb.

Γέρων, οντος, ὁ, decrepitus, seuerus: Dicitur autem ἀπὸ τοῦ ἐγείρω ὄρθιος silicernū Latinus. ¶ Item senilis, vet⁹, inueteratus, γέροντες ἰδεῖς, Epigr.

Γερουσία, lingua Laconum, γερουσία, Aristopha. Lysistr. (cand.

Γεῦμα, ατος, τὸ, gustus vel gustatus Cicer. Nigid.

Γεύομαι, gusto, experior, Plat. de Repub. κυφοτέρᾳ γενέσθαι. ¶ Item edo & voro, Sophocl. γευσάμενος πανδήμου στρατοῦ, deglutire vniuersum exercitum. ¶ Γεῦμα, τὸ, gustus. Γεῦσις εὐεπιθ. idem. ξένης μεταλαχοῦσα γεύσεως, Sapient. 16. γευσάμενος, idem, Nicandr. ¶ Γευστικὸς, gustandi vi præditus, Aphrod. ¶ Γευστὸς, ὴ, όν, gustabilis.

Γευστήριον, poculum quo vini gustus capiebatur, degustatorium, Athen. ια. & Poll. l. 10.

Γευσιγαμβρίσω, gustare facio, gustū præbeo, Plut. in Numa, ἐβούλετο ἑαυτὸν τοῖς ἡγουμένοις.

Γεφυραῖος, ὁ, pons, Iliad. ι. ¶ Item interualla & semitæ inter binos aciei instructæ ordines, Eustath. Iliad. δ'. ¶ Γεφυραῖος, iunctio pontis, pons.

Γεφυρίζω, subsanno, derideo, χλευάζω, ὑβριστάζω, Polyb. Γεφυριστὴς, οῦ, ὁ, dicax, σκώπτης.

Γεφυρωτὴς, ὁ, pontem faciens, Plut. in Numa.

Γεφυρωτὴς, ὁ, fabricator pontium.

Γεφυρῶ, γεφύσσω, ἔγεφυρα, pontem impono, Lucia. σὺν πολλαῖς γεφυρώσαις πέρασι.

Γεωγραφία, terrarum orbem describo, Aristot. de mund. ¶ Γεωγραφία, terræ descriptio. ¶ Γεωγραφικὰ, de terrarum descriptione commentarii Cicer. ad Atticum.

Γεωδαισία, terrarum partitio, apud Pappum.

Γεώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, terreus, terrestris. ἐν γεώδεσι τοῖς ἐγχωρίοις πεφυκὼς ἰατὸς & cultis locis, Dioscor. lib. 2. cap. 16. ¶ Γεώδης λίθος, lapis, de quo Idem lib. 5. cap. 16.

Γεώλοφος, ου, τὸ, collis, rupes, Theocr. εἰσὶν δὲ καὶ Δ. Dicitur etiam in masculi. γεώλοφοι ἀμησεῦσιν, i. arenam cumulant, Xenoph.

Γεώλοφος, crassus & iners homo, telluris inutile pondus Horat. Suid.

Γεωμετρία, Aristoph. terram metior. Γεωμέτρησις, idem. ¶ Γεωμέτρης, ου, ὁ, geometra, agri mentor, decempedator Cicer. finitor Plaut. ¶ Γεωμέτρης, ικὸς, geometricus, γεωμετρικὸ ὄλισθος, Hermog. ¶ Item qui artis geometricæ est peritus, Xenoph.

Γεωμετρικῶς, pro proportione.

Γεωμορία, ας, ἡ, agricultura. Γεωμόρος, ου, ὁ, agricola, socius distributionis: ὁ περὶ τὴν γῆν κεκτημένος, Suid. Dominus & possessor fundi, Dionys. Halicar. lib. 6.

Γεωνόμος, agri finitor, aut distributor, Hesych.

Γεωπίνης, ου, ὁ, famelicus, inops. ¶ οἱ γεωπίνητες, Herodot. qui modicum terræ possident.

Γεωπονία, ας, ἡ, agricolatio, terræ labor, Phocyl.

Γεώπονος, ου, ὁς, agricola, Herodot. Χτὸ γεωπόνον μοι βίος ἔζη, mihi ex agricolis victus suppetit.

Γεωργὸς, terræ & agrorū cultor, γῆ ἔργον, Hesych.

Γεωργέω, ἤσω, agrum colo, Nazan. Γεωργοῦσι γὰρ οὐ κακῶς ἐκεῖνοι καὶ τὰ ἀφειμένα τῆς ἐνδείας καὶ χαμερπῆ τὴν φύσιν ἐργαζόμενοι, messēmque è sterilitate facimus. Hippocr. ad Demaget. οὐ γὰρ ἐθέλουσι χρόνοις δὴ τισὶ γεωργόσης, i. cum temeritate vitæ tempora colens: Sic γεωργεῖν, pro colere, vel pro κερδαίνειν sumitur. ¶ Γεωργῶ cum Dat. operam meam alicui loco in colendo agro, Xenoph. ¶ Γεώργημα, ατος, τὸ, agricolatio, Plat. νόμ. ¶ Γεωργούμενον, ου, τὸ, cultus.

Γεωργία, ας, ἡ, agricultura, ager, seges, Plat. 2. de Republ. ἔργα ἃ ἐστι περὶ γεωργίαν.

Γεωργικὸς, ὁ, rusticus. γεωργικὰ σκόλια, Aristoph. γεωργικαὶ νῆσοι, Plat. τιμ. ὁ.

Γεώργιον, ου, τὸ, agricolatio. ¶ Nazan. pro segete.

Γεωργὸς, ὁ, agricola. Γεωργὸς ἐκ γῆς, idem.

Γεωσκαφὴς, suffodio, fum suffossor.

Γεώσκοφος, ου, ὁ, suffossor, Bud. in Epist. prior.

Γεωτόμος, ου, agricola, in Epigr.

Γ Η

Γῆ, γῆς, ἡ, terra: ἀπὸ γῆ, i. χθών.

Γήδιον, ου, allium.

Γηθύλης, mus agrestis, ἄγριος μῦς, γαλιγθῶ, Hesych.

Γηγενὴς, & Γηγένης, ὁ, ἡ, terrigena, terræ filius: cuiusmodi sunt gigantes, Aristoph.

Γηθέω, & Γήθω, μήσω, ἐγάθησα, & Γάθομαι, lætor, χαίρω, Hesiod. μῦθος γαθήσας. Γάθω, idem.

Γαθοσύνη, τὸ, & Γαθοσύνη, ης, ἡ, lætitia, Apoll.

Γαθόσυνος, lætus, lætabundus. γαθόσυνος κῆρ, lætus animo, Homer. Hinc γαθοσύνως, lætè Quintil.

Γάθυον, τὸ, genus cepæ condimentarium. pallacana Plin. lib. 19. cap. 6. Theophr. lib. 7. cap. 4. de hist. plant. & Athen. lib. 9.

Γήϊνος, ου, terrenus. Γήϊος, ου, ὁ, γηΐη Θ-, idem.

Γήϊος, & Γήτης, agricola.

Γηλόφος, humi cubans, χαμαιγενὴς, Callim.

Γήλοφος, ου, ὁ, tumulus, χώλοφος.

Γαῖος, terram continens, Neptuni epitheton.

Γαῖον, terram fodio seu humum.

Γήπεδον, ου, τὸ, Eustath. quod ἄδibus additur.

Γήπονος, ου, ὁ, agricola. Γηπονία, ας, ἡ, agricultura.

Γηραιὸς, antiquus, decrepitus, Plat. de Repub. γηραιοὶ πολῖται ἄλλοι τοιοῦτον βίον τῶν ἐνεγκεῖν ἀφειδήσουσιν.

Γηραλέος, ου, ὁς, senex, senilis. Γηρασκάλεος, idem.

Γηρασμὸς, flocci vanescentiū florum, Theoni.

Γῆρας, & γήρεος, ατος, τὸ, senectus, Aristot. ¶ Item cutis serpentis, Dioscor. ca. 9. l. 2. κενοῦται.

Γηρασκέω, ἄσω, π. ἀκα, & Γηράω, senesco, senectio senectutem, ἐξίστημι λόγον. Neutr. absolutū, Odyss. ξ.

Γήρεον, τὸ, carduorum flos, pappus, Arat.

Γῆρις, pollen.

Γηροβοσκεῖν, in senectute alere, Plutarch. ¶ Γηροβοσκὸς, οῦ, ὁ, senum nutritor, qui parentes senes alit. ¶ Accipitur pro puero, Xeno. ¶ Γηροβοσκία, ας, ἡ, educatio senilis.

Γηροκόμος, ου, ὁ, curans senes, Hesiod. ¶ Hinc Γηροκομία, curo nutrióque senes, Nazanz. ¶ Γηροκομεῖον, ου, locus in quo aluntur senes. ¶ Γηροκομικὸν, ου, partem medicinæ vocat Galen. quæ de tuenda valetudine senum tractat.

Γηροτρόφιον, nutrio in senectute, Isocr. ¶ Γηροτρόφος, ου, ὁ, ἡ, nutriens senes. γηροτρόφος ἀλκὴ, Bud. ¶ Γηροτροφεῖον, ου, τὸ, locus vbi senes tractantur.

Γῆρυς, υος, vox, Iliad. ἀλλ' οὐ πάντων ἴσα μέλη βροτοῖς, οὐδ' ἴα γῆρυς. Hinc Γηρύω, & Γηρύομαι, dico, loquor. Hesiod. γηρύσατο φίλον ἀνδρα νόον, i. narrat.

Γῆς ἔντερα, lumbrici Plaut. & Colum. vermes terreni Plin.

Γήτης, poeticè agricola, Sophocl. in Trach.

Γήτειον, siue Γήτιον, & Γήτιον, virescens allium.

Γητμία, terram incido & fodio, Apoll. 2.

Γηφάγος, qui è terra vescitur, Callimach.

Γιάφα, sc. δυάδα, Hieronym. in cap. Esaiæ 13.

Γ Ι

Γιγαντιαῖος, gigantæus, in Epigr. Γιγάντειος, idē.

Γιγαντιάω, gigantum impietatem imitor.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, gigantum perditor, Iouis epitheton. Γιγαντολέτωρ, idem. Γιγαντολέτις, gigantum perditrix, epitheton Mineruæ, Lucian.

Γιγαντομαχία, ας, ἡ, bellum gigantum, Plat. 2. de Republ.

Γίδρον, τὸ, acinus vinaceus, & malorum granatorum. ¶ Item pudendum, Interpr. Aristoph. in Acharn. ¶ Γιγαρτόδης, ικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, vinaceus, acinosus.

Γ Α

Γίγας, αντος, ὁ, Gigas: Lyciæ habitator. ¶ Item μέγας, ἰσχυρὸς, magnus, fortis, Etym.

Γιγγίδιον, oleris genus, Dioscor. li. 2. ca. 167.

Γίγγλαμος, gen⁹ tibiæ paruæ Ægyptiæ, Poll. l. 4.

Γιγγλισμὸς, οῦ, ὁ, risus, titillatio, cachinnus.

Γιγγλυμοὶ, οἱ, cardines portarum, & loricæ claui & vertibula, Galen. in gloss. Hipp. ¶ Item suauii genus, hoc Aristoph. κατεγλώττισμα, & alii κατεγλωττισμὸν vocant, Catull. oscula columbatim.

Γίγγρας, genus tibiæ stridulum atque mœstū, lugubre: Athen. lib. 4. habet γίγγρα: Vnde & γιγγραίνειν, siue γιγρᾶν, id est, querula loqui, stridulum canere: Vide Erasm. prouerbio Carica Musa.

Γίγλος, auena.

Γίγλος, nanus, pusio, pumilio, παῖς, Hesych.

Γίγλυμοι, οἱ, cardines.

Γιγλυμοστίγιον, Aristot. li. 4. Anim. biualuia.

Γίλοψ, luscus, ὁ τὴν ἑτέραν ἁλμός, Hesych.

Γίννος, mulorum genus, deprauatum & obleſum in vtero, Aristot. li. 2. de gener. Anim.

Γίνομαι, vel γίγνομαι, γενήσομαι, γέγονα, π. ἐγενόμην, γεγένημαι, γένητος, γενητέος, ἄδ. ἐ. γίνομαι, nascor, fum. Demosth. γίγνομαι μὲν σοὶ, tecum sum: ¶ γίνομαι ἐπὶ πόνοις, sum in culpa. Odyss. ξ. ¶ ὡς ἐγένετο, ἀγαθοῦ γενέσθαι, Aristot. pro commodè cedere & feliciter euenire. ¶ γενόμενος ἐν αἰτίᾳ, in crimen adductus, Plut. in Romulo. Idem in Themistoc. γενόμενος ἐπὶ πολλοῖς ἐκείνων, quum illis negotiis finem imposuisset. γένεσθαι πρὸς τὰ ἰάματα, remedium petere, Idem. ¶ γένεται πῦρ ἀπὸ πυρὸς, igni ignis adiicitur, Theop. ¶ γίγνομαι ταῖς ἀμφοτέραις παρέσομαι, vtrinque rebus gerendis interfum, Thucyd. ¶ γίγνεσθαι ἐν στίχοις, alius inniti, Idem. ¶ γίγνομαί σοι δυσμενὴς, fum tibi vel fio inimicus, Aristop. ¶ γίγνεται κακῶς σοι, tecum malè agitur, Demosth. γίγνομαι περὶ τὸ σκῆπτρον, fum occupatus in considerando, Demosth. γεγονὼς ἐτῶν εἴκοσι, natus annos viginti, Xenoph. ¶ τὸ γεγόμενον, res ipsa, fructus laboris, Plutarch. in Solone, γεγόνασιν ἐκεῖνοι ἴσα τῷ γεγράφθαι τελεώτεροι, i. illis agrum colebant sextam fructuum partem soluentes.

Γιγνώσκω, γνώσομαι, ἄδ. ἔγνων, cognosco, scio, delibero, iudico, sentio. Xenoph. οὐκ οἶδα πότερον οὐκ οἶδα τοῦτο γιγνώσκω. ¶ Lucian. in Prometheo, ἀλλὰ γιγνώσκει ἐμοῦ ὁ Ζεὺς, iniquè in me statuit Iupiter.

Γ Α

Γλάγος, ους, τὸ, lac, Iliad. ε. γλάγος ἄφθιτον ἔδεον. ¶ Γλαγερὸς, οῦ, ὁ, lacteus, Epigr. Γλαγόεις, ὁεντος, ὁ, idem.

Γλαγόωντι, in Epigr. i. semini lacteſcenti.

Γλάζω, ἄσω, π. ακα, canto, clamo, περιγλάσσομαι.

Γλαυκὸς, ornamenta galearum splendida, Etym.

Γλάμα, oculorum vitia, & gramæ, & glamæ.

Γλάμματα, tali.

Γλαμὸς, mucus μυξα. Hesych.

Γλάμυξ, lippitudo. Γλαμιᾶν, vel Γλαμυξιᾶν, lip-

pus. Γλαυκῶδης, ὁ, lippus, lachrymosus.
Γλαυκός, ὁ, lippus, Aristoph. Eccles.
Γλαυξ, ιδος, ἡ, glanis, q. aucupes mordet hamos, nec devorat sed esca spoliat: Plin. lib. 9. cap. 43. vide Aristoph. in Equit.
Γλανς, ανος, ὁ, glanus, fera quæ & hyena, Aristot. lib. 8. Anim. cap. 5.
Γλάξ, genus herbæ lactificæ, Etym.
Γλάπτω, μ. ἔψω, π. αφω, sculpo, καλύπτω, Accusa.
Γλαφίς, ίδος, ἡ, instrumentum, quo expoliuntur lapides, Poll. lib. 10. (ex Sophoc.) Οἰκοδόμου γ' ἀσθὲν λείην γλαφίδι.
Γλαῦκες, signum numismatis, apud Athenien.
Γλαυκηδών, cæsia. ¶ γλαυκὸν, pro mari, vt νύξ, absque substantivo, Hesiod. in Theog.
Γλαυκίαναξ, ὁ, Glaucia, filia Scamandri Troiani.
Γλαυκιάω, glaucesco, Dionys. de situ orbis.
Γλαυκίζω, obtuse video.
Γλαύκιον, ου, succus est herbæ, folia habentis simuma corniculato papaueri, Dioscor. l. 3. c. 100.
Γλαυκὸς, glaucus, Theoph. l. 2. hist. plant. c. 2.
Γλαυκώπις, ιδος, ἡ, Hesiod. de Leone, i. intuens oculis immaniter, glaucis oculis terribilis.
Γλαῦκος, piscis, Athen. li. 6. & Plin. l. 32. c. 10.
Γλαυκὸς, οῦ, ὁ, cæsius, viridis, cœruleus. Γλαυκότης, ητος, cœruleus color, Arist. lib. 5. de gener. Anim. Γλαυκόφθαλμος, qui cæsius est oculis Aphrod. Γλαυκώδης, ους, ὁ, ἡ, speciem noctuę gerens, Gaz.
Γλαύκωμα, ατος, τὸ, vitium oculi quum præter naturam glaucescit, Paul. Æginet.
Γλαυκῶπις, ιδος, ἡ, habens oculos cæsios: epith. Palladis. ¶ Est etiam epith. ætheris Diodor.
Γλαύκωσις, εως, crystallini in oculo humoris in album aquotúmque colorem mutatio.
Γλαῦξ, genus est vestis, apud Poll. li. 7.
Γλαυξ, κός, ὁ, noctua, vlula. γλαῦξ ἐς Ἀθήνας, Proverb. ¶ Erat & genus numismatis noctuę nota signati: Vnde Adagium in locupletes & pecuniosos, Γλαῦκας λαμβάνειν, Aristoph. in Auib. ¶ Item genus herbæ, de qua Dioscor. lib. 4. cap. 231. ¶ Erat etiam saltationis genus, Hesych.
Γλαυρὸς, & Γλαυδὸς, ὰ, ὸν, clarus, splendidus.
Γλαύσσω, splendeo, fulgeo, per σ simplex.
Γλάφυ, antrum, Hesi. ἢ γλάφον πέτρας, i. σπήλαιον.
Γλαφυρὸς, ὰ, ὸν, varietas, pulchritudo sculpturæ.
Γλαφυρόω, ὸς, ὸν, scitus, elegans, concinnus & varietate oblectans, πέπλοισι γλαφυροῖς, Iliad. β. concauus, profundus, vt γλαφυραὶ νῆες, Hom.
Γλαφυρῶς, diluculè, polite, eleganter, scitè.
Γλάφω, scalpo, fodio, τρύω, Hesiod. πατὴ λάξ.
Γλάχων, ωνος, ὁ, pulegium, Theocr. & Aristoph. in Acharn. Interp. τὸν δρίγανον, interpretatur.
Γλεῖνος, seu Γλεῖνον, gallica, Gaz. ex Theoph. l. 3.
Γλήκινον μύρον, vnguēti genus, Latine multeū, Dioscor. li. 1. cap. 68. γλήκινον ἔλαιον, glycinum oleum.
Γλῦκεῖ, ὸν, τὸ, mustum, vinum & succus dulcis. Suid. τὸ νέον τελαγίζον τῆς σταφυλῆς οἱονεὶ πανσπερμίαν. ¶ Γλυκεῖς, εἶδος ἰχθύος, Hesych. idem.
Γλυμίαι, gramiosis oculis sum, lippio.
Γλύμη, vitium oculi, quod Latini gramiam vocant.
Γλῶ, ir declin. per apocopen: à Γλώων, pupilla.
Γλώων, ωνος, ὁ, spectaculo digna, Iliad. φ.
Γλώων, ωνος, ὁ, pupilla oculi, & tota pars oculi interior, oculus ipse. Iliad. φ. vbi Interp. γλώων δὲ καλεῖται, ἐν τῷ ὀφθαλμῷ κόρη. ¶ γλώων, apum fauus, Hesych.
Γλῶ, lumen.
Γλήχων, ωνος, ὁ, pulegium, Dioscor. li. 3. ca. 36.
Γλία, gluten, κόλλα, Suid. Hesychii codex, ὄλεθρος.
Γλίς, ἰτος, ὁ, fordes, ῥύπος, Suid.
Γλισχρόβιος, ὁ, fordidus sum & parcus, Eustath.
Γλισχρὸς, ὸν, viscosus, lubricus. εἶδε γλισχρὸν τὰ δίκτυα, Dioscor. li. 3. ¶ Plutarch. in Lycurg. pro parco, & fordido, γλισχρὸν γὰρ αὐτὸν ἐν τῷ λιτῷ. ¶ Γλισχρότης, ητος, ἡ, lentor, parcitas Senec. tenacitas Liu. mucor, mollities. Γλισχρώδης, ους, ὁ, ἡ, cupitor Tacit. ¶ Διὰ γλισχρότητος, infelices Comment. Aristoph. in Pace.
Γλίχρος, ὁ, lubricè, tenaciter, parcè & auarè, γλίσχρως ζῆν, Aristot. in Polit.
Γλιχόμην, cupio, opto, gliscо Papiniano. ¶ Herodot. γλιχόμενος εἶναι τοῦ ἀληθέος, sum studiosus libertatis Aristo. de mund. πᾶν ὅτι περ ἂν ἡ φύσις γλίχηται. Phil. φιλοσόφου γλίχεσθαι τοῦ ἀληθέος διαμανθάνειν.
Γλίχων, ὁ, parca, curiosa, ὁ φιλάλλοτριόπραγος.
Γλοιάζω, Hipp. est conniuendo oculos obuoluere, Galen. in Gloss. ¶ Γλοιάσθαι, commentere.
Γλοιὰς, equa maligna, ἡ κακοήθης ἵππος, Soph.
Γλοιὸς, ὸν, ὁ, fordidus, piger, lubricus, ardelio, ignauis, Aristoph. ῥήτ. ¶ Olim crassitudo seu fordes, strigmentum, mucor.
Γλοιόω, lentum reddo & viscosum, Dioscor. lib. 5. ca. 84. Γλοιώδης, ους, ὁ, ἡ, fordidus, viscosus. ¶ τὸ γλοιῶδες, strigmentum, Dioscor. l. 2. c. 105.
Γλουτὸς, οῦ, ὁ, ῥάχεως, rotundum in vertebris coxarum, nates, clunis, Herodot.
Γλύζω, glutio.
Γλυκάζω, ducesco, Dioscor. lib. 3. cap. 2.
Γλυκαίνω, miteſco, & Γλυκαίνομαι, dulcior sum, dulce reddo, dulco Sidon. edulco Nōn. ¶ Γλύκανσις, ως, ἡ, dulcitudo Cic. dulcificatio. ¶ Γλύκασμα, ατος, τὸ, & Γλυκασμὸς, ὁ, idem.
Γλυκάσπιδα, fella, Cæl. Aurel. Chronion. li. 3. c. 1.
Γλυκεία, ἡ, dulcis, herba, Theophr. lib. 9. cap. 13. histor. plant.
Γλυκερὸς, ὸν, ὁ, dulcis, Odyss. ξ. ἐκ δὲ μέθυ γλυκερόν.
Γλυκίων, dulcior, Iliad. ι. μέλιτος γλυκίων.
Γλυκὺ, τὸ, dulce. ¶ Item substant. vini genus est, quod Latinè passum dicitur, Dioscor. li 6. c. 2. vnde Γλυκίτης, placenta cum passo & oleo confecta, Athen. lib. 14.
Γλυκυκώδων, pro γλυκυηχὴς, dulcisonus, in Epigr.
Γλυκὺλαλος, lib. Epigr. Epith. ἔργων.
Γλυκυλίκνος, ὁ, ἡ, dulcis aspectu.
Γλυκύθυμος, ὁ, ἡ, suauis, Aristophan. νεφ. ὅπου δ' ἀπίοι γλυκύθυμος ὁμιλία. ¶ Γλυκυθυμία, ἡ, animi dulcedo.

Γλυκυκαρ-

Γλυκύκαρπος, ὁ, ἡ, suauem fructum edo. Hinc Γλυκυκαρπέω, dulcem fructum ferens.
Γλυκυλάλημος, ὁ, ἡ, dulciloquus.
Γλυκύμηλα, τὰ, mala dulcia, Theocr. εἰδ. ια.
Γλυκύπικρος, ὁ, dulciter amarus: suamarus.
Γλυκυρρίζα, glycyrrhiza, dulcis radix. Dioscor. lib. 3 cap. 7. ¶ Γλυκυρρίζινος οἶνος, vinum glycyrhizites Colum.
Γλυκυσία, ἡ, herba, Dioscor. lib. 3. ca. 157.
Γλυκὺς, ὺ, ὺν, dulcis, amœnus. ¶ γλυκὺ ἀλμυρὸ, Hipp. muria crudior necdū matura Colum.
Γλυκύστομος, sapore acerbo & dulci præditus.
Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo, Aphrod. lib. 3. Probl.
Γλυκυτερόγλωσσος, dulcem cruicem habens.
Γλυκύφωνος, ὁ, ἡ, dulciter canens.
Γλύμμα, ατος, τὸ, scalptura, cælatura, Poll. 7.
Γλύπτης, ου, ὁ, sculptor, Epigr. Γλύπτης, idem.
Γλυπτὸς, ὸν, ὁ, sculptus. τὸ γλυπτὸν, idolum in Psalm.
Γλύσσων, pro γλυκύτερος, dulcior.
Γλύστις, ιδος, ἡ, vinum cui sapa admixta, Athen. 6.
Γλύφανος, ὁ, scalprum, scalpendi instrumentum.
Γλυφὴ, ἡ, scalptura, cælatura, sigillum.
Γλυφὶς, ίδος, ἡ, celte.
Γλυφὶς, ίδος, ἡ, sculptura: λιθοξόου γλαφίδος, Epigram. cultelli politores calamorum. ¶ Item concauitas sagittæ, in quam neruus arcus immittitur, crena, γλυφὶς δὲ περιβόητος, Herodot. Iliad. β. Ἔλκε δ' ὁμοῦ γλυφίδας τε καὶ ἄκρα κέρεα.
Γλύφω, scalpo, rado, polio, Aristoph. ἐπὶ τῶν ἐνδεῶς ἐπαιδευμένων ἔλεγον γλύφειν, i. cælabat.
Γλῶσσα, ης, ἡ, lingua, interpretatio, ἡ διάλεκτος, differentia sermonum, Iliad. β. ἄλλα δ' ἄλλην γλῶσσαν πολυσπερέων ἀνθρώπων. ¶ Ἐπὶ λόγων εἴρητο, verbis mandatum est, Thucyd. ¶ Galen. interpretatio vocum obscuriorum, vt & Latini dixerunt glossas & glossemata. Significat etiam λάσανα, linguam, Dioscor. lib. 1. c. 119. γλῶσσαι τῶν αὐλῶν, linguæ tibiarum.
Γλωσσαλγία, lingua pruritus, Nazanzen. orat. C.
¶ Γλωσσοκόμα, ας, ἡ, linguæ prurigo, Euripid.
Γλωσσαγία, garrulitas, Athen. Γλώσσαγρα, nugo
Γλωσσίδιον, ου, τὸ, lingula, parua lingua.
Γλωσσιστὴς, qui lingua pugnat, Hesych.
Γλωσσογραφικὰ, ad voces obscuriores, linguæque secretioris pertinēs, Interp. Aristoph. in Auib.
Γλωσσοκάλλη, ης, ἡ, qui lingua victum cōparat.
Γλωσσοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, linguæ similis.
Γλωσσοκομεῖον, vel potius (vt scribit Phryn.) Γλωσσοκόμον, τὸ, theca reliquarum lignea, loculus, arca, capsula, scrinium. ¶ Γλωσσοκομεῖον, Ioan. 12. marsupium. ¶ Pro feretro, in Epigr.
Γλωσσοκομέω, ἐσω, π. κομήσω, taceo, Neutr.
Γλῶσσα, extrema pars puppis.
Γλωσσόω, ῶς, ὁ, ἡ, ὠμαι, ὠσάμην, ὠθην, ὠσμαι, ὠσθην, ὠσθησομαι, ὠσθήσομαι, ὠσθήσωμαι, ὠσθήσωμαι, ὠσθήσωμ

Universidad de Deusto Biblioteca

Γνοφόω, obtego caligine, obscuro, opaco.
Γνοφώδης, opacus, ater, caligindsus, Eurip.
Γόα, μ. ἄττικῶς, ᾱ. ᾰκτ., nosco, Accus.
Γόνυ, poplex. Γόνυ, Aduerb. genu flexo, supra genua. Iliad. ἡ, γόνυ σῆ ἔρισ' ὑπαὶ ἐπιπρὸ ἐ. δόμ γόνυ ἐπιτυ. Cum Genit. ibidem, ἀ ἢ γόνυ ἐρεπτοῦ πατὴρ κρατερὸ ἐπιν.
Γονόεις ἡ γονοπόνης, tristes, meticulosi.
Γνάμων, τ, gnomon, Arist. l. 6. Anim. cap. 23. τὸ γνώμων λοίπει, dentes ętatis indices perdere.
Γνώμη, ης, ἡ, locus in tentoriis apud prætorium in quo legati audiebantur & nuncii, Suid.
Γνωμάτιον, τὸ, discretio, exacta cognitio.
Γνωματεύω, discerno, consilium capio.
Γνώμη, ης, ἡ, sententia, συρῶν ἀμφὶ γνώμην. Lucian. γνώμην ἔχειν, sentire & existimare, Aristoph. περὶ γνώμην εἰπεῖν, sententiam dicere, Plut. in Lycurgo. κατὰ γνώμην, pro animi sententia, Plut. in Camillo. ἐκ μιᾶς γνώμης, vnanimiter, Demost. μιᾷ ῥύμῃ, vna eadémque sententia & consensu, Isocrat. ¶ γνώμης, Aristot. quosdam dentes asinorum appellat, lib. 6. Anim. vbi Gaza gnomones vertit: his autem ætas cognoscitur.
Γνωμιδίου πυνθάνεσθαι, apud Dionys. Halicar. 8. exquirere & rogare sententias.
Γνωμίδιον, ratiuncula Cicer. Aristoph.
Γνωμικὴ περίοδος, periodus sententiosa Donato.
Γνωμικοί, scientes. Γνωμοδοτῶν, consilium do.
Γνωμολογεῖν, sententias loqui Terent.
Γνωμολογία, ας, ἡ, dictio scatentiæ, dicendi acrimonia. Γνωμολογικός, ὸν, ὁ, sententiosus.
Γνωμονικός, ὴ, ὸν, doctus, sciens, scitus, sentętiosus.
Γνωμοτύπος, ου, ὁ, sententiarum effictor, Arist. περὶ. Inde γνωμοτυπικός, qui animo sententias imprimit, facilè formans sententias.
Γνώμων, ονος, cognitor, sapiens Sophocl. index, stylus horas indicãs, Norma vertitur à Valla. ¶ Est & γνώμων, tota illa machinula, qua vtimur in designandis & metandis vrbium viis, ad auertendam eis vim ventorum, Vitruu. lib. 1. c. 6. ¶ Et γνώμονες, dentes iumentorum, ex quibus ætas dignoscitur, Poll. li. 1.
Γνωρίζω, μ. ἰων. ττ. ιττω, cognosco, Isocrat. πειρῶ γνωρίζειν σὸν λόγοντας, ὁποῖός ἢ τίνες εἰσί. Lucian. in Timone, ὡς ἐπὶ γνωρίζομαι περὶ αὐτῶν, non amplius cognoscor ab eis. ¶ Item notum facio, notifico, Plut. in Fabio, γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Athen. ὁ αἰσχύνης Σωκράτης ἠβούλετο τοὺς λόγους αὐτῷ γνωρίζειν.
Γνώριμος, ου, ὁ, ἡ, cognitus, domesticus, vulgatus, Plat. 1. de Repub. ἀπὸ γνώθεν τοῦς οἰκείους ἢ γνωρίμους.
Γνώρισμα, τὸ, fides reique exploratæ fiducia.
Γνώρισις, εως, ἡ, cognitio, notitia, Plat. πολλοὶ γὰρ ἐγένοντο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ γνωρίσεως, quòd mihi notum & familiarem feceris Theætetum. ¶ Γνώρισμα, ατος, τὸ, signum ad cognitionem datum, indicium, Aphrodis. in præf. lib. 1. Probl. φιλοσοφίας γὰ φέρε τὰ γνωρίσματα, &c. insignia gestat philosophiæ.
Γνωσιμαχεῖν, nosse suam infirmitatem, & robur hostium, ac demùm pœnitere & quiescere. ἐὰν τοιαῦτ, ὅθ' τί μᾶλλον γνωσιμαχοῦσι μὴ τῷ ἡμῶν ἡμεῖς; Herodot.
Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio, familiaritas, consilium, scientia, fama, iudicium, cõsideratio, τὰς περὶ ἀρχαιρέσεις γνώσεις, Demost. 1. cognitiones.
Γνωστήρ, ῆρος, ὁ, cognitor, explorator. Xenoph.
Γνώστης, ου, ὁ, cognitor, gnarus, ariolus. 1. Reg. 27.
Γνωστικός, ὴ, ὸν, peritus, vi cognoscendi prædituς, Nazanz. ¶ γνωστικοί, hæretici quidam ob falsam eruditionem quam sibi vendicabant.
Γνωστός, ὴ, ὸν, not⁹, amicus, dilucidus, πολλοὶ γνωστοὶ τῶν ἐμοὶ, nemini hoc notum, Nazanz.
Γνωτή, soror. ἀδελφὴ, vel amica, ἱερόφρων.
Γνώτης, ου, ὁ, frater, Hom. Iliad 7. θελήσομεν γνῶται τε λιπεῖν, ἠδ' ἀδελφοί. ¶ Ité cõsanguine⁹, Apoll. 2. ἐμοὶ παρῆσαν ἄμμιν ἔοντες. ¶ Item familiaris, notus.
Γνύω, pro γόνυ, Odyss. ξ. εἰπέμεναι αἰολόπωλον γνύα.

Γ Ο

Γόαμαι, vlulo, ploro, gemo. Γοάω, μ. ἀόω, idem, Apoll. 2. ἔνθα γὰ τεῖα πατὴρ γόαν.
Γογγροειδὴς, ἐος, ὁ, ἡ, speciem congri gerens.
Γόγγρος, congrus vel conger piscis, veles, Athen. lib. 7. & Aristot. Anim. lib. 8. ¶ Est etiam γόγγρος, morbus quidam arborum, præcipuè oleę, Theophrast. de hist. plant. lib. 1. cap. 11. ¶ Γόγγρος, ου Θ. idem.
Γογγυζαμυσσαγορυγμός, murmuro, grũnio, Poll. l. 5
Γογγυλάκιον, bolus rotundus, Aristop. εἰρηνὶ. ¶ Item, rapum seu rapa, Strab. lib. 5. ¶ γογγυλίδες etiam dicit γαργάρας ἢ ζειαλυκίδας, Athen. li. 9.
Γογγυλάγρα, Hesyc. γογγύλωμα, rotũdatio Plin.
Γογγυλίζω, reuerto, conuerto, Aristoph. in Pace.
Γογγυλῶδης, ὴς, ὲς, rotundus, inuolutus, Galen.
Γογγυλὶς, rapa: sic dicta quod teres & rotũda sit.
Γογγύλος, pro γογγυλώδης, teres, rotundus.
Γογγυσμός, ὁ, murmur, murmuratio, Exod. 16.
Γογγυσὴς, οῦ, ὁ, querela.
Γογγυσμός, ὁ, murmur, murmuratio, Exod. 16.
Γογγυσὴς, οῦ, ὁ, quasi murmurator.
Γογγυστικὸς, οῦ, ὁ, murmurans, Nazanz.
Γοεδὴς, οῦ, ὁ, acerbus, luctuosus, flebilis, Lucian. γοερὸν τι μυκᾶσθαι, mugitum flebilem edere.
Γοηδών, ὁ, defletus, in Epigr.
Γοήεις, ου, ὁ, ἡ, flebilis, lib. 3. Epigr.
Γόης, ητος, ὁ, versutus, præstigiator, incãtator, maleficus, veneficus. ¶ Γοητία, ας, ἡ, incantatio, Plat. de Rep. ludificatio Cic. ¶ 2. Macbab. 12. ἦξιν μὴ πολλῆς γοητείας, postulabat multis precibus. ¶ Γοήτευμα, præstigiæ Cic. Plato in Philebo. ¶ Γοητικὸς, ὴ, ὸν, magicus.
Γοητεύω, μ. δέω, ττ. σω, incanto, præstigiis & imposturis ludifico, Plat. 2. de Republ.
Γοητευτὴς, οῦ, ὁ, dilator, impellor, incuruor, canor, denigror. ¶ Item, fabrico, Etym.
Γόμος, immundities, sordes.
Γόμος, ου, ὁ, onus, ius carnium, merces, merx in sacris literis. Γομάω, μ. ἐόω, onero, Accus.
Γομφίος, ου, ὁ, dens molaris, Xenoph. Γομφιόσις, εως, ἡ, malarum dentitio, gingiuarúmque humoris influxu dolor, Dioscor. li. 2. ca. 63. ¶ γομφιόσις εἰς τοὺ ὀδόντας σου, obstupescent dentes tui, Ecclesiast. 30. ¶ Γομφιασμός, οῦ, ὁ, collisio dentium, Amos 4. γομφιασμὸς ὀδόντων, stupor dentium, Suid.
Γόμφος, ου, ὁ, clauus, cuneus, Aristoph. ἐκ ὑπο.
Γομφοστερὴς, ὸς, ὸν, solidus, clauis compactus, ἡλοπαγὴς γομφοστερὴς, in Ran. 1. ἀκριβῶς καὶ πολυμόχθως. ¶ γόμφοι, cõiunctiones inuisibles Plat. vel minorum corpusculorum coacernationes Diod. ¶ Γομφόω, μ. ώσω, ττ. ωσω, clauis cõpingo, affigo, Aristot. ἐκ ὑπο. ¶ Γόμφωμα, τὸ, & γόμφωσις, εως, coagmentum Gell. coagmentatio Cicer. Catenatio Vitr. ¶ Γομφωτὴρ, ῆρος, ὁ, clauis compingens. ¶ Γομφωτὸς, ὴ, ὸν, clauis astrictus. ¶ Γομφόω μος, clauis traiectus, Nonn.
Γόνασι, ατος, τὸ, genu, πᾶσι ἐς γόνατα, Xenoph. 1. παιδ. ¶ Γοναταλγία, geniculor, Theophr. Γοναταλγικὸς, ὴ, ὸν, geniculatus.
Γονὴ, ῆς, ἡ, fœtus, semen, genitura. γονὰ τέκνων ἀνθρώπων, geminus fœtus filiorum, Euripid. ¶ ἡ γονὴ ἐ ἡλιακὴ Θ. genere Athenienśis, in Epigram. ¶ Γονάω, fœtifico, γονῶσι ἐκ κριθαὶ, Theophr. li. 1. cap. 16. de caus. plant.
Γονεὺς, ὁ Θ. ὁ, parens. Γονεία, generatio.
Γόνιμος, ου, ὁ, ἡ, genitalis, fœcundus, Aristot. de mundo, γόνιμος ἀρὰ πᾶσι γόνιμος ὕδατος. Ibidẽ, γόνιμος οὐσία, vis vitalis Cicer. ¶ γονίμων φλὲς, Epigr. 1. genitalem venam. ¶ γονίς. idem.
Γονίσκος, γονίσκη, genib⁹ aduoluor, Accus. Gaz.
Γονοποιὸς, Aphrod. Probl. 68 li. 2. fœtificatio.
Γονορρόη, profluuium genituræ Plin. ¶ Γονόρρυτος, ὁ, seminis fluxum patior, Leuit. 11.
Γονόρρυτος, ου, ὁ, vel Γονόρρυτης, seminis fluxũ patiẽs, Γόνος, ου, ὁ, filius, semen, genitura. (Ezech. 7.
Γόνυ, τὸ γόνατος, γονάτων Θ. & γούνων Θ. & γουνὸς, genu, γόνυ κάμψαι, Iliad. 1. ¶ γόνυ κλαίειν, ἀπὸ ῥύμης ἐστὶ νόμου, Herodot. ¶ Γονυκλισία, ας, ἡ, genuflexio, Basil.
Γονυφόρος, ου, ὁ, ἡ, cui sunt genua planiora, Arist.
Γονυπετέω, μ. ήσω, ττ. κω, accido ad genua, Matt. 17. γονυπετῶν αὐτῷ. Marc. 10. γονυπετήσας αὐτῷ.
Γόος, ου, ὁ, lamentatio, luctus, ὄλλυσι Θ. ploratus, γόον στελλάσευ, in Epigr. ¶ Γοώλικες φαρέτραι, Nonn. quasi luctuagi.
Γοργὸς, ὴ, ὸν, terribilis, γοργὸς ὀπλίτης, Eurip. γοργὸς ὠφθεὶς, in Epigr. acris & versatilis, ἀκίνητος καὶ γοργὸς λόγος, Hermog. celer & incitatus. ¶ Γοργότης, ητος, ὁ, truculentia: vnde & verbum Γοργοῦσθαι, ferocire, efferri, Xen. περὶ μηδὲν οὕτω σφόδρα γοργοῦσθαι Θ. ¶ Γοργόω, festino, horrifico Virg.
Γοργύρα, & γοργυρὼν, ῶνος, subterraneus carcer, specus.
Γοργὼ, ὼ Θ. ὼνος, Gorgo, Hesiod. in Theog. ¶ Γοργόνες, Gorgoncus, Plut. in Themist. Γοργὼ Θ. idem Hesiodo, & γοργόνιος, Aristoph. in Achar. ¶ τὸ γοργόνειον, larua, persona, Poll. li. 4. Γοργόνιον, idem. ¶ Γοργῶπις, ιδος, terribilis visu Mineruæ epith. Γοργωπὸς, idem.

Γ Ρ

Γοργύλλιζω, nugor.
Γορπιαῖος, μαῖος, Laconib. Septẽber, Plut. in Thes.
Γόρτυξ, coturnix, ὑρτυξ.
Γουῦν, igitur, certè, quippe, Lucian. γέλωτα ἐμοὶ γουῦν παρέχετον, risum mihi quidem præbent.
Γουνὰ, genua, Iliad. ἀ, παρίζει κ' ἀνὰ γουνὰ.
Γουνάζομαι, flecto genua: supplex oro, Odyss. τ. καὶ νῦ σε ὦ γουνάζομαι.
Γουνοπετέω, μ. ήσω, ττ. κω, oro, supplico, Hom. γουνοπετήσασ' ἰκετῶν, precans, Apoll. γουνῶν δ' ἀπίμενος ἀρὴν ἐρύσσῃ. ¶ Γουνοπέτημα, idẽ, Depõ.
Γούνατα, τὰ, genua Odyss. ξ. Γούνασι, ἴδος, genu. Arat. ἄγχι δὲ σὺ σκαίης ὄθι γούνατος.
Γουνοπαγὴς, ὲς, ὁ, ἡ, genua crassa habẽs, Hesi.
Γοῦς, μ. ὁσω, lugeo, Hom. Γοώδης, lugubris.

Γ Ρ

Γραΐδιον, expressè, quasi depictum, Aduerb.
Γραῖνον, ligniũ quernũ ve ligniũ, quod sueceu sum agentibus iter præluceat, Athen. lib. 11.
Γραῖος, αία, ον, anus, vetula. ¶ Item pro pelle vmbilicum ambiente. ¶ Γρᾶν, comedere.
Γραΐδιον, ου, τὸ, vetula, anicula, Aristoph. in Plut.
Γραϊκὸς, ὴ, ὸν, anilis. Γραιώσκω, senesco.
Γράμμα, ατος, τὸ, litera, scriptio, Liban. ¶ Aliquãdo foręsis est significatio, acta publica, rationes argẽtariorũ & similiũ, δημόσια γράμματα, Æschin. ¶ Aristot. in Plut. pro loco iudicii. ¶ Ité scrupulũ in põderib⁹, vt Γραμμάριον, τὸ.
Γραμματεῖον, Demost. quodcunque volumen, libellus, & tabella, γραμματεῖον χαλκοῦν, tabulę æreę, Plat. in Min. γραμματεῖδιον, idẽ. ¶ Γραμματεῖς, έως, ὁ, scriba publicus, Aristot. περὶ. ¶ Γραμματοφυλακεῖον, sum scriba. Γραμματοφέρνιον, ὁ, tabellarius, Plut. in Galba. γραμματοφόρος, idem. ¶ Γραμματίδιον, τὸ, epistolium.
Γραμματικὸς, ὴ, ὸν, grammaticus, literatorius.
Γραμματικεύομαι, sum grãmaticꝰ, Epig. ¶ Γραμματεὺς, έως, ὁ, scriba, Herod. ¶ Item qui literas docet. ¶ Γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius, Lucian. γραμματοδιδασκαλείου ἀνήρ. ¶ Γραμματοδιδάσκαλος, ὁ, literarũ institutores & magistri, Exod. 17. Γραμματοδιδάσκαλος, idem. ¶ Γραμματοκύφων, ωνος, ὁ, scriba abiectꝰ Dem. in Æschin. ¶ Γραμματοφυλάκιον, τὸ, locus vbi scripta publica seruantur, tablinum Vitr.
Γραμμὴ, ῆς, ἡ, linea, litera, scriptura. ¶ Interdum principiũ & carceres curriculi, Arist. Acharn.
Γραμμικὸς, linearis, Aphr. ¶ Item apud Plut. de Exilio, γραμμικὸς, dicitur linearum peritus.
Γραμμισμὸς, genus ludi per calculos, Poll. li. 9.
Γραμμοειδὴς, linearis, Arist. de mundo. Γραμμώδης, idem Theoph. li. 4. ca. 13.
Γρανιδεῖαι, cum vetustis rem habẽtes: vetulas arcentes à piscibus, Aristoph. & Cõm. in Pace.
Γράπτη, scinum siue exuuium vernatióque serpentum. ¶ Est & auis huius nominis, Hesy.
Γραπτῆρ, ῆρος, ὁ, scriptor, Epigr.
Γραπτὸς, ὴ, ὸν, scriptus, γραπτὸς νόμος, Nazan.
Γραπὶς, Odyss. ὦ. spinarum sacrificationes.
Γρασσεύω, ὁ, sordes in quiũ velleribus, hircus, i. fœtor alarum, pædor, Arist. in Prob. γράσσ-

ζοτσι. ¶ Dicitur pro codē γράωτι, & γράϊς, Sui.
Γραικίζω, hircū olentes.
Γρᾶνος, vociferatio & exultatio militum in cōgressu aciērū, barritus Veget. Plut. in Apoph. de Alex. ἀκοντες γὰρ ὑμῶν ὁ γρᾶνος οὐκ ὑποφέρουσι.
Γρᾶνις, quæ & κράνις, granum.
Γρᾶνος, ανος, ὁ, hircosus, cui fœtent alæ, Suid.
Γραῦς, ῶς, vel εἰς ᾶος, anus. ¶ Item inutis crassa mēū olentis, Arist. in Plut. Γραώδης, ες, ἡ, anilis.
Γρᾶφις εἰς ι & Θ, qua in virginitate consenuit.
Γράφω, teneo. ¶ Γραφεῖον, ου τὸ, graphium, stylus scriptorius. ¶ Γραφεῖδιον, idem.
Γραφὴ, ῆς, ἡ, scriptura, descriptio, liber, γραφὴ τῆς πόλεως, lex scripta, Plat. πόλ. ¶ Item causa, accusatio, Demost. αἱρεῖται κατὰ τοῦτον τὸν ἄγχιστα τῶν ἀδικημάτων γραφὴν χρῆται φάσκων, die dixit Crēsiphonti. ¶ Item stylus, Aristoph. ¶ Γραφεύς, έως, pictor, scriptor, ἰσοτ.
Γραφικὸς, pingendi pentus, γραφικὴ διδασκαλία Alcidami, stylus Cic. Γραφικῶς, graphicē Plaut.
Γραφὶς, ίδος, lineamentum ductus, stylus, penicillus, penna, Poll. li. 7. ¶ Exod. 32. ἐποίησεν αὐτὸ ἐν τῇ γραφίδι, formauit opere fusorio.
Γράφω, ψω, ψα, ψαι, scribo, γράφω ἢ γράμματα: γράφω τι, de re scribo, Demosth. γράφειν εἰς βιβλία γαλκᾶ, Demosth. sic Cicero in æs scribere, dixit. γράφω περὶ τοῦ πολέμου, Plat. in Epist. ¶ Est item dictio forensis, pro ad senatum referre, accusare, cum agoni ἐπὶ γραφὰς τοὺς ἐπὶ τὰ πράγματα πεῖσαι, Aristoph. περὶ. ¶ Item decernere, statuere, ἐμοὶ μὲν γράφει, iniqua decernit, Demosth. γράφας μὲν δικαίως ζημιοῦσθαι, Æsch. ¶ Item, γράφειν pro ζωγράφειν, i. pingere, Demost. ¶ Γράφω, Attice idem. γράμματα γράφειν, literas scribere, Lucian. γράφειν τι ἐξαίφνης, ὅτι τὸ μαθαμαὶ ὁ Θ. τε, apud Rhadamanthō inuitæ illatæ accusto, Lucia. Passiue, scribor, pingor, Aristot. in Polit. γεγράφθαι δεῖ μὴ ἀεὶ, &c. scriptum est a me.
Γρηγορέω, ήσω, ἐγρήγορα, vigilo, Neut. absol. Habet tamen aliquando Accusat. Philo, ἢ νῦν ἐγρήγορε. ¶ Γρηγόρησις, vigilantia.
Γρηῦς, antiquus.
Γρύλλος, lucrari, Basil. Hesyc. piscari.
Γρύος, γρύου, γρύω, vetula, pellicula illa in lacte concreto, quæ vt anus cutis rugata est, Nicand. in Alexiphar.
Γρυπεύς, έως, piscator, Epigr.
Γρυπὸς, pilum. ¶ Γρυπὸς, ὁ, piscatio, Epig. Γρυπὸς Θ, rete.
Γρύτης, ου, ὁ, γρυτὴς, piscator, in Epigr.
Γρῦφος, conrectos ænigmata soluo, κατὰ τόπους. Γρύφω, ψω, vel γρύπτω Θ, rete, γρῦφος: hinc Hippoc. γρύφωσις, i. rete. ¶ Item sermo implicitus, ænigma, Lucian. ἐν τοῖς γρύφοις τοῖς ἀκούσασι, Gryphus Gell. vide Athen. lib. 1.
Γρυφώδης Θ, ες, ἡ, intricatus, Naz. orat. &.
Γρῦψ, ῦπος, ὁ, sacrophaga antiqua porca, γρῦπες.
Γρῦψ, ῦπος, ὁ, signum.
Γρυῶν, primum rudimentū ribicinum, Poll. l. 4.
Γρυφὴ, ῆς, ἡ, pellis, Polyb. sic & γρυφεία, ῶν, τὰ, &, γρύφη, ῆς, ἡ, pilū, teli genus, Poly.
Γρυφὸς, ὸν, torris, truncus.
Γρῦς, minimum quiddam, vt sordes vnguium, μὴ ξεῖαι vox tenuis, Aristoph. in Pluto.
Γρύζω, μι, ξω, mutio, hisco, grunnio, Arist. Plut. γρύζει ἡ πληγὴ, luscere audetis?
Γρύλλος, ου, ὁ, vox porcorum: Γρύλλου ἀκούειν, ἀκούειν γρυλλισμοῦ, grunnio, Arist. in Plut.
Γρύλλος, ου, ὁ, porcus, vox porcorum congrua.
Γρυμὸς, armarium Phryn. pera Poll. li. 10.
Γρυπὸς, nidi vulturum, ὁ γρυπὸς, Hesych.
Γρυπώτης, adunca aquila, Aristoph.
Γρύπης, ου, gryphes, instrumentum nauticum.
Γρυπὸς, tristis, odiosus.
Γρυπὸς, ὸν, habens nasum aduncum, aquilinus.
Γρυπότης, ητος, ἡ, idē. ¶ Γρύπωσις, εως, ἡ, curuatio.
Γρυπόω, ώσω, aduncum reddo, Aphrod.
Γρυσμὸς, grunnitus, γρυσμὸς Θ, Athen. lib. 9.
Γρύτη, Aristoph frivola supellectilia. ¶ Γρυτοπώλης, qui supellectilia frivola vēdunt, i. scrutarius Gell. Aristoph. in Plut.
Γρυτὴ, ῆς, ἡ, frivola, vasa fictilia, cassa, scrutæ.
Γρυτὸς, ὸν, scropha.
Γρυτὸς, ὸν, foramen, spēcus, Nicand. in Ther.

Γ Υ

Γύαι, funes qui terræ alligantur à puppi, Epig.
Γυάλη, ης, ἡ, genus poculi de quo Athen. lib. 11.
Γυμνὸς, ὴ, όν, cōcauus, curuus, τὰ κρατῆρα γυμνὰ Eurip. Iliad. ὁ δὲ γυμνὸς γόλπος, Interp. ὁ κόλπος τῆς θαλάσσης. ¶ Item vallis, Eurip. γυμνὰ κευθμῶνος. ¶ Item latebra, vbi possit condi thesaurus. Etymol. ¶ Postremò tessera quadrangulus lapis.
Γυμνὸς, ὸν, aurum & argentum quod Gyges Delphis abstulit, Herodot. li. 1 & Pollux li. 3.
Γυμνὸς Θ, ὴ, ὸν, obscurus, tenebricosus.
Γυνὴ, ῆς, ἡ, dea Ie, pars aratri, Hesiod ὁ ἴσος.
Γυνὴ, ῆς, ἡ, numen mensuræ, vt iugerum, hinc πεντηκοντόγυνον, quinquaginta ingerū, Plut. Epi.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, ἡ, membra depascens, Epigr.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, ἡ, membra fatigans.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, membra depascens, Hesiod.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, membrum, propriè manus, & pedes Hom. ἕως ἂν γυῖα, vsque ad pedes, Epigr.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, claudus, mutbidus.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, ἡ, membra liquefaciens, Epigr.
Γυμνὸς, άσω, σω, σα, σαι, frango membra, Hesiod.
Γυμνὸς, collo gracili & longo, Arist. in Paco.
Γυμνὸς, sporta, calathus, genus peræ muliebris, Aristoph. Comment. in Pace. ¶ Γυμνὸς, τὸ, vas viminale.
Γυμνὸς, άζω, ἄσω, σα, exerceo, Isocrat. γυμνάζω σαυτὸν πρὸς πόνους. Xenoph. γυμνάζει σὲ πρὸς ἄλλα πολλὰ πονεῖν. ¶ Γυμνὸς, άδες, exercens se Lucian. ¶ Γυμνασία, ας, ἡ, exercitium, Galen. γυμναστικὴ, idem. ¶ Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, exercitationibus præsum Æsop. Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, ludimagister. Vlpia. in Orat. ἀκούσας τοῦ γυμναστοῦ interpretatur. ὁ τοὺς παῖδας γυμνάζων, ἐπιστάτης. ¶ Γυμναστικὸς, idem.
Γυμνὸς, ὸν, ἡ, palæstra, certamen, exercitatio Isocrat. ad Nicocl. διὰ τοῦτον τὸν γυμνασίων τοῦτον ἀφ' ὧν γίγνεται πόνων.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, præceptor exercitationum, Xeno.
Γυμναστὴς, ῆ, ὸν, exercitator Plin. ¶ Γυμναστικὸς, ἡ, ὸν, ars corpora exercendi, Plat. 2. de Rep. Hinc γυμναστικῶς, Aristop. in Vesp. palæstrice Plaut.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, ἡ, inopes, pauper.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, ἡ, sum nudus, Chrysost. fero arma leuia: hinc Γυμνῆτες, ὁ, leuis armatura, Thucyd. ¶ Γυμνῆτες, ων, ὁ, & γυμνῆτης, ου, ὁ, miles leuis armaturæ: nudus, Epigr.
Γυμνὸς, ὸν, ὁ, ἡ, nuda, apud Diosc. li. 2.
Γυμνικὸς, gymnicus, γυμνικὸς ἀγὼν, ludi in quibus athletæ nudi certabant, Arist. in Plut.
Γυμνὸς, nudus conspector.
Γυμνοπαιδία, & Γυμνοπαιδὴ, palæstra apud Lacedæmonios, qua pueri nudi exercebantur, Xenophon.
Γυμνοπαιδία, & Γυμνοπαιδὴ, saltatio quæ nudis peragebatur pedibus. ¶ Γυμνοπαιδικὸς, ὸν, nudipes, γυμνοπαιδικὸς.
Γυμνοπαιδὸς, nudis pedibus incedo, Naxan.
Γυμνὸς, ὴ, όν, nudus, Lucian. γυμνὸς Θ γυμνός.
Γυμνοσοφιστὴς, sapientes inderum: quod nudi in syluis agant.
Γυμνοστασία, quæ semine sunt nudo, Theophr. lib. 7. cap. 3.
Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas, γυμνότητος, Chrysost.
Γυμνόω, ώσω, σα, σαι, nudo, denudo, Thucyd. γυμνοῦσθαι τὴν ἐξ ἀρχῆς τῆς κρηπῖδος. ¶ Aliquando exhaurio, Nonn. ἀμφίφασις πᾶσης ἰχνιμονίης γυμνοῖ τὸν ἀπόκρυφον αἰῶνα πανημέριον. ¶ Item indico & aperio. ¶ Γύμνωσις, εως, ἡ, nuditas. Quintilianus.
Γυναικεῖος Θ, ία, ον, muliebris, γυναικεῖα κόσμος Θ, Plat. 2. de Repub. ¶ Γυναικεῖα, ων, τὰ, muliebria, menses mulierum, Aristot. hist. li. 4. c. 9. ¶ Γυναικεῖον, ου, τὸ, locus vbi mulieres versantur.
Γυναικεία, Bona dea, Plut. in Cicer.
Γυναικίας, ου, ὁ, effœminatus, Διὸς μειρακίας πάρα, Luc.
Γυναικεύομαι, muliebriter vivo, Dionys.
Γυναικισμὸς, amitatio muliebris, Arist. Thesmo.
Γυναικωδῶς, muliebri animo, muliebriter, Polybio.
Γυναικοκρατία, mulierosi, mulierarii Capitulin.
Γυναικοκρατία, mulierositas Cicer.
Γυναικοκρατέομαι, ῶμαι, vivo sub muliebri imperio: vnde γυναικοκρατούμενοι, Plin. li. 6.
Γυναικοκρατία, muliebre imperium, Aristot. li. 5. Politic.
Γυναικομανὴς Θ, ὴς, ὲς, insaniens in mulieres, aut illas ad furorem cogens, Interp. Hom. Hinc Γυναικομανία, & Γυναιμανία.
Γυναικονίτης, ὁ, mulierum senatulus.
Γυναικονόμοι, mulierum institutores, Athen. c.
Γυναικονομία, mulierum disciplina, Aristot.
Γυναικοπληθὴς, ὲς, ἡ, ὸν, mulieribus plen⁹, Eur.
Γυναικοπρεπῶς, muliebriter, vt decet mulierem.
Γυναικόρρως, ῶτος, ὁ, ἡ, mulierosus, mollis, Poll. 6.
Γυναικώδης, muliebris, mulierosus.
Γυναικωνίτης, ὁ, conclusticulum Cicer.
Γυναικωνίτης, ὁ, gynæceum, mulierum conclave, Plutar. in Pelop. ¶ Ioseph. γυναικωνίτης, mulierum sodalitium atque mita societas.
Γυναιμανὴς, mulierosus, insanus amore mulierum, Iliad. γ. δύσπαρις εἶδος ἀγητὸς γυναιμανὴς.
Γυναῖον, ου, τὸ, mulierecula, vxorcula, Demosth.
Γυναιξὶ, ικὸς, ἡ, mulier. γυναῖκα ἐμοὶ τὴν, vxor, Plat. ἀμφὶ Θ. γυναῖκα ἔχειν, Herodot.
Γυναῖος, ὸς, mollis, effœminatus, Plutarch. in Apophth. & Suid.
Γύης, ου, ὁ, terræ mensura, hinc Ὄλυρα ὁ τετράγυος.
Γύπιος, ὸς, ὁ, subterraneæ cauernæ, nidi, specus.
Γυπαιετὸς, ὁ, aquila vulturia specie, Aristot.
Γύπαρος, Gazæ lib. 1 Gram. exponitur iugurū. Vide num rectius spelunca & cauerna.
Γυπὸς, ὸς, ὁ, aus, vidus, Aristoph. Interpr.
Γύπος, ου, ὁ, terræ cauitas, γύπες κοῖλωμα, Hesych.
Γύπωνες, οἱ, saltatores, de quibus Poll. li. 4.
Γύρα, pectę sunt promuncntes in Ægæo sinu.
Γύρτοδες, ὁ, lectus in quo paralytici mē eque capti, vinctiq; iacerant sese, Suid. ¶ Item, canistrum, Poll. lib. 7. ¶ Γύρτα Θ, ων, τὰ, rete, Aristot. reticulum vel qua filius Horat. canistrū panarium, Hesych.
Γυρία, ας, scrobs, fossio in vitibus, repastinatio.
Γυρόω, circumeo, ambio.
Γυρὸς, ὸν, ὁ, ἡ, ranæ minores & imperfectæ, Arat.
Γυρόφυτος, ὁ, ἡ, lapis in orbem motus, Epigr.
Γύρος, ου, ὁ, ambitus, orbis, circulus, scrobs. Theophr. de caus. plant. l. 3. ca. 5.
Γυρὸς, ὸν, ὁ, ἡ, aduncus, rotundus arcuatus, Odyss. π. γυρὸς τὸ ἦμος, humeris incuruis.
Γύρις, pollen, puluis molarum, pollen farinæ, Interp. Diosc. li. 3. ca. 48 γύρις τῆς πυρῶν.
Γυρόω, ώσω, circulum duco, sepio, ambio, Nicand. in Alex. ¶ Γύρωσις, εως, ἡ, circulus, orbis, Theophr.
Γύρωσις, εως, ἡ, circuitus, circumactio.
Γὺψ, γυπὸς, vultur, γυπὸς σκιὰ, Paræmia, Suid.
Γύψος, ου, ὁ, gypsus. ὀπτὸς Θ γύψος ἰσχνὸν, Diosc. lib. 5. ca. 120. ¶ Γυψόω, gypso illino.
Γωὶ, lædo, mutilo & claudum reddo, Suid.

Γ Ω

Γῶ, sibi ipsi, priuatim, tuo. ¶ Est etiam verbum, ὅτι τὸ γωᾶν, λαμβάνω, δέχομαι γῆν, φασὶ, Etymolog.
Γωβᾶμα, vel γαβᾶμα, in quo piscatores ostrea congerunt, Hesych.
Γωβὼν, λαιμὸς, fauces, guttur, Hesych.
Γωλὶς, lustra, spelæa, Nicand. in Theriac.
Γωνία, angulus, γωνίαι τῆς πλατείας, Matth. 6. ¶ Γωνιαῖος, angularis, Theophr. li. 1. hist. pl. ca. 16. angolatus Cicer. γωνιώδης, idem. Γωνίδιον, parvus angulus.
Γωνιαῖος, ία, ον, concurrentium parietum angulus. ¶ Ἐπὶ τῶν γωνιαίων, Arist. in Ranis, cauilli.
Γωνίωμαι, ώσομαι, angulos habeo, Diosc. li. 3. ca. 9.
Γωνίσματα, indicia, γωνίσματα, πανδεσίαι, Hesych.
Γὼς Θ, genu, & lusus palæstricus, Hesych.
Γῶς Θ, monumentum.

Τανδάω, hoc verbum Laconum est, significátque subsanno, amarulenter irrideo, Plutarc. in Lycurgo.

Ταρκύς, ὑός, ὁ, theca arcus, pharetra, Homerus Odyss. φ.

Α Bœoticè pro ζ, vnde Θερίδης, pro Θερίζης, Aristoph. Δα, particula est, quæ per se nihil significat: sed in compositione auget, vt δαφοινός.

Δαγύδιον, crystallum, ornamentum mulebre, quod corollæ in modũ caput ambit stringíteque, Theoc. in Pharmac. ¶ Alii bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt.

Δαΐδαγεῖ, curare, obseruare, Hesych.

Δαΐδιον, ου, τό, facula: pro tædaria materia, Dioscor.

Δαΐδιξ, ικος, mensura sex chœnicum, Poll. lib. 4.

Δαϊδίσαι τινὰ, est detrahere tædã, Theoph. l. 3. c. 8.

Δαϊδουχία, idem, Theophr. ibidem.

Δαϊδουχέω, facem præfero, Athen. li. 4. ¶ Est etiã δαϊδουχῶν, quod Cicer. prælucere, Ego meis maioribus mea virtute præluxi. ¶ Δαϊδουχία, ας, ἡ, facis gestatio, Herodian. ¶ Δαϊδοῦχος, ὁ, gestans tædam, Philostrat. in Epist. ad oculos loquens quibus amor concipitur, ὃν ἔχουσι δαϊδοῦχοι ἔρωτες, &c.

Δαϊδοφορέω, tædifico, Gaz. li. 9. c. 2. hist. Theoph.

Δαϊδωμι, ὀσω, in facem muto, Theophr. lib. 5. ca. 25. de caus. plant. ὅταν μὴ ἐΐζῃ δαϊδωθῶσι. ¶ Δαΐδωσις, εως, ἡ, tæda, in tædam mutatio, Idem ibidem.

Δαϊδύσσω, perturbo, lacero.

Δαϊδύσσω, ὁ χρ. ἡ, tædaceus, Theophr.

Δαΐζω, Attice, Proferpina.

Δαΐζω, scio, intelligo, Accus. Dicitur & Δαΐω.

Δαίζω, niger.

Δαΐζω, με. ἄσομαι, σ. ασα, με. diuido, lacero, Odyss. ι. κτῆσιν τε διεσταμένην, inter se partiri. ¶ Hesiodus, σπέρμα τε δαίσασθαι dixit, pro seminare. Item, prodo, & affligo, Eidem.

Δάϊκα, pugna, μάχη, μάλα.

Δαϊκτήριος, ὑος, incendium.

Δαιμοσυνάων, ης, scientia, ars, Apoll. 2. Argon.

Δαΐμων, ονος, ὁ ὁ, ἡ, peritus artifex, Odyss. δ.

Δαΐος, ἑταῖρε δαΐφρονος, leuir, viri frater, Iliad. γ.

Δαιφεσσῶν, ὁ, splendidus, siccus, accensa facilis.

Δαίω, pro Ζαω autem, Aristoph. in Pluto, Αἰσθάνει οὖν ἀγύρτης οἱ χρηστοί. Κυρ. τί δαί; quid verò? vel quid autem?

Δαΐα, magna, infinita, venerabilis, horrenda.

Δαιάζω, exclamo, suspiro.

Δαιδάλεος, & Δαιδαλέος, ου, ὁ, varius, artificiosus, dædaleus, ζωγὸς δαιδαλέος. Ilia. δ. id est, περικάλλης, à δαίω, tesse Gaza.

Δαιδαλόω, ω. ὠσω. ὠμαι, orno, vario.

Δαίδαλμα, ατος, τό, opus scitum, artificium.

Δαιδαλόχειρ, ὁ χ. ἡ, manibus industrius, Epigr.

Δαίδες, faculæ, λαμπάδες, λύχνοι.

Δαίζω, με. ίσω. σα. ιχα, diuido, dilanio, discerpo, Odyss. ξ. πάντα δαιμαίζετο δαίζων, diuidés, μερίζων. ¶ Δαίζομαι, με. ίσομαι. σα. ισμαι, inquiro.

Δαιμονάω, με. άσω. σα. ηκα, insanio, sum dæmoniacus, Plut. in Peric. τοῖς δαιμονῶσι φεῦ τοῦ ζῆν. ¶ Δαιμονιακὸς φόβος, inuidia à dæmone incensa. Idem ibidẽ, δαιμονιῶν εἶναι ὑποπτεύω, Chrysost. φεῦ ἐγώ.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio vexor, Matth. 4.

Δαιμονίζω, inter deos refero, Χοιθήσομαι.

Δαιμόνιον, ου, τό, numen, genius, fortuna, dæmonium, Xenop. ἃ ποτ' ἂν ἡμῖν δαιμόνιον εἶεῖ τῶν θεσπετίων διαλογισθῶμεν, i. de diuina prouidentiã & supremo numine.

Δαιμόνιος, infelix, Arist. πρ. ἵππ. ὦ δαιμόνιοι κατηδαφίσθητέ μοι. ¶ Item beatus, augustus, Odyss. ξ. ὦ δαιμόνιε ξείνων. & Iliad. α. δαιμονίη αἴσῃ μὲν ἔβης, pro κακὴ κεφαλὴ τοῦ δαιμόνιος, ignoti facies. ¶ Δαιμονιόδης, à spiritu vexatus. ¶ Δαιμονίως, infeliciter, mirè, excellenter, δαιμονίως ἐστηπόσαμεν, Aristoph.

Δαιμονιομανία, idem quod εἰδωλολατρεία, Aretæus in Apocal.

Δαιμός, cuius bona in ærarium relata sunt.

Δαίμων, ονος, ὁ ἡ, deus & dea, διὰ τὴν δαίμονα τύχην. Aristot. in Plut. ὁ δαίμων διὰ, Philost. in Heroicis. ¶ Item cuiusque genius, Odyss. ξ. ¶ οἱ δαίμονες manes, lares Cicer. ¶ Ἄγγελος Philoni: fortunæ aut fati conciliatores, Sophocl. ἔστ' ἀλλ' ἐπὶ τοῖς συμφορὰ δαίμονι, interiit inuiso fato. ¶ Item sapiens, quasi δαήμων.

Δαΐνος, dẽsus, prudẽs, aptus vti, πυκινὸς, καίσιμος.

Δαίνυμαι, conuinor, comedo, epulor. Iliad. ι.

Δαίνυμι, præbeo conuiuium, δεῖπνα δαίνυ γέρουσι, da conuiuium senibus, Homer.

Δαίομαι, diuido. Odyss. ὁ, κρέα δαίετο, i. secabat, ἐμίζε. ¶ Pro epulor, Apoll. τῶ δαισόμενοι. ¶ Item incendor, vror, Hesiod.

Δαΐον, siue Δαΐος, monstrum: signum bellicum.

Δαίπον, flagello, verbero, cædo, τύπτω: vnde δῆτε.

Δαίς, δαΐτος, ἡ, Δαΐς, δαιτός, ἡ, & Δαίτη, poeticè, conuiuium ingeniosè extructũ, dapes, Iliad. α.

Δαΐτ, ίδος, ἡ, fax, tæda, Hesiod. ¶ Item bellum.

Δαίσιμος, η, ον, esui aptum, ἐδώδιμον. edule, vescũ.

Δαιτηλόω, I. ycophr. conuiuor, epulor.

Δαιτηλοσία, ίας, ὁ, conuiuator.

Δαιτηλοσυλία, coquendi ars.

Δαίτη, ας, ἡ, conuiuium, epulum, Apoll. 2. δαίτῶν ἀμείνων. Δαίτηθεν, ex epulo, ex conuiuio.

Δαιτίς, magnæ faces accensæ: & capita alliis Galen. in glosis Hippocr.

Δαιτρεύω, με. εύσω, diuido cultro, ministro, Odyss. ¶ Pro macto, Arg. 2. ἀλλ' ἴτω μὲ Δαίτρευτον.

Δαϊφρόνιος.

Δαϊφρόνιος, ὁ, pistor, σιτοπώλης, σιτοποιός, Hesy.

Δαϊφρονίς, coquus, Plutar. in Sympos. ¶ Item semipleuus, Homer. Iliad. δ.

Δαίτημενος, ου, ὁ, qui conuiuio accipitur, Odyss. ι. ¶ Capitur & pro eo qui parat conuiuium, Odyss. δ. ¶ Δαιτημοσύνη, conuiuia, Noan. ¶ Δαιτυμόνιος, conuiuium, epulæ.

Δαίτυμον, expertus belli, Hesiod. ¶ Itẽ prudens, iudicus, Odyss. δ. κευθμῶνι ἀλίοιο δαίτυμον ἐνθάδε κεῖσθαι.

Δαίω, & Δαιομαι, δαίσω, ἀλῶ, ξ. δάϊκα, μαι. σ. δάϊσμαι, diuido, conuiuor. Homer. δαίνυμι ὁμοίως. ¶ Item luceo, comburo, δαίω πῦρ, ignem excito. ¶ Aliquando diseo, scio.

Δάκα, genus quoddam casiæ, Dioscor. l. 1. c. 2. 12.

Δακέδυμος, mordens animũ, molestus, mordax.

Δάκετον, το, animal venenosum, Dioscor. li. 7. c. 1. μῦς ἐν τῇ δακέτου πλοίῳ. Δάκος, idem.

Δάκνω, με. δήξομαι. κ. ξ. ι. ἔδακον, à δήκω, mordeo, rodo, lancino, δάκνω ἢ κραδίην. Aristop. Δάκνομαι, molestè fero, mordeor. δάκνεται, ὅτι τοῦτο; Xenoph.

Δακνόθυμος, mordax, Alexand. Aphrod. lib. 2. Problemat.

Δάκρυ, ὑος, τό, lachryma, Ilia. α. κρ' ἀκέρυ χέοντα.

Δακρύδιον, το, cammoniæ herbæ succus, Nicand.

Δάκρυμα, τος, τό, lachryma, Herodot.

Δακρυόεις, όεσσα, όεν, lachrymãs, lachrymosus, Hesiod. ἀλλὰ δακρυόεντα, i. dolores flebiles.

Δάκρυσμα, τος, τό, lachryma, Herodot. ¶ Δάκρυον etiã dicitur humoris fluxus ex planta distillantis.

Δακρυβρόα, ας, lachrymas fundo, Poll.

Δακρυχέω, με. έσω. κα, lachrymas fundo, Iliad. α.

Δακρυόμαι, ύσομαι. υκα, lachrymo & ploro, κλαίω, θρηνῶ τὸν Χοιθήσεται. Soph. in Aiace.

Δακρυόδης, ες, ὁ, ἡ, lachrymosus, Theophrast. lib. 6.

Δακτυλιαῖος, αίη, Xenoph. digitalia Varr. ¶ Est etiam Synesio tortorum instrumentum quæstionibus adhiberi solitum. Cyprianus vngulam vocat. ¶ Item & anuli pala, i. σφενδόνη vulgò le chaton.

Δακτυλιαῖος, ligitalis, δακτυλιαῖον τὸ μέγεθος, vel δακτυλιαῖος τῷ μεγέθει. ¶ Δακτύλιον, parvus digitus.

Δακτύλιος, ου, ὁ, anulus, Hippocr.

Δακτυλίσιον, ου, τό, anulus sine gemma aut sigillo, Pollux lib. 2.

Δακτυλικὸς ἐργασία, quod digitis pulsatur, Athenæus δ.

Δακτυλίτης, longa aristolochia, Dioscor.

Δακτυλογλυφίκιος, ὁ, vel Δακτυλιογλυφία, apud Plat. & Poll. li. 2. anulorum scalptura.

Δακτυλογλύφος, ου, ὁ, anularius, Poll. lib. 7.

Δακτυλοδεικτέω, digito ostendo, Polluc. li. 2.

Δακτυλοθήκη, palmus.

Δακτυλοθήκιον, anulorum repositorium, Plin. lib. 37. cap. 1.

Δάκτυλος, ου, τό, digitus, Epigr. δάκτυλα χρύσεα.

Δάκτυλος, ου, ὁ, digitus. ¶ Est & rhythmi genus, Aristop. 119. & Plutar. de Musica. ¶ Item δάκτυλος, palmæ fructus, Dioscor. l. 1. c. 167. ¶ Est etiã δάκτυλος, digitus, mensura Frontino & Poll. ¶ Sic etiam dicti Poll. lib. 10. iapides pertusi quibus ora funisque nauticus alligatur. ¶ Est etiam δάκτυλος, conchæ genus, Plin. lib. 9. cap. 61.

Δακτυλοτύπιος, ὁ, anularius, & digitarius Plin. ¶ Ar δακτυλοτύπι, poculi genus, Athen. ια.

Δᾳδίς, ὕ, ὁ, lampas, torris, fulgor, titio, Hesiod. τοῖσι δ' ἐπὶ δαλοὶ κεῖτο ἀλιπλὴς γαμικοῖς δᾳδίσι, &c. ξύλων λοπάδιον.

Δαιδάλεος, με. άσω. κα. ικα. ἰδρ. ἀδάλμαι, domo, Apollon. 2. ὑπὸ πυρὸς δαμάσαι ἢ σφύρας.

Δαμάλιος, apud Naz. Rufinus veretr. vitulus.

Δαμάλεος, α, ον, iuuenca, poeticum.

Δαμαλόεσσα, de pastus à iuuencis, lib. Epigr.

Δαμαλοφόνος, ibidem, Epither. Herculis.

Δαμάλιος, α, ον, iuuenca, δαμάλη, idem, poeticè.

Δάμαρ, vel Δάμαρτος, τι, τα, vxor. Iliad. γ. ἀλλὰ τὸ δὴ μάλιστα ἧς ὕπνου τε γλυκεροῦ καὶ δμῳῆς.

Δαμασιώνιος, ὁ, domitus Cic. domitura Plin.

Δαμασίφρων, ονος, ὁ, deceptorius. Pindar.

Δαμασώνιον, ου, τό, herba, de qua vide Dioscor. lib. 3. cap. 169. Quidam existimant esse quam vulgo du mouron.

Δαμάω, με. άσω. σα. ᾶκα, ᾶδα, ξ. ἐδάμασα, subigo, domo, Iliad. α. πολλοὺς δὲ σοὺς ἧρωας ἰφθίμους ἐναίρεις. Apoll. 2. χείνα ἴσχ' ἀνδρὶ μιῷνῃ, pro θανεῖν. mori. ¶ Δαμάομαι, & δαμάασθαι, idem, Ody. ξ. ἀλλὰ μὲ κῦμα δαμάσσῃ. Δάμνα, idem.

Δαμνάτειν, Poluc. lib. 2. συνὴ δαμάζειν, cõniuere.

Δαμναμενεῖ, τα, carmina vulgo cantata, Aristoph. in Pace.

Δανά, τά, ligna arida, Callimachus. δανὰ ξύλα καυσεῖ. Hinc δανέστατα, ων, ligna siccissima.

Δανάη, laurus Alexandrina, Dioscor. li. 4. c. 137.

Δανακη, numulus ille qui Charonti persoluitur pro Stygiæ paludis transmissione, Plutar.

Δανδυλίδες, panes sunt apud Polluc. li. 6.

Δανείζομαι, εἴσομαι, ἐσάμην, ἐσα alienum contraho, fœnor accipio, fœneror, Xenoph. δανείζεσθαι ὑπὸ τῶν δεῖν μὴ γυγνέσθαι. Idem, μᾶλλον ἢ ἐγὼ τῷ δανείζειμι, nihil habeo vnde, vel ob quod fœnerari possim. Plutarch. in Solone, ἐδανείσαντο συχνὰ ἀργύρια ὑπὸ τῶν πλουσίων, à diuitibus pecuniam grandem fœnore acceperunt.

Δανείζω, με. είσω, ἔσα, ισμαι, mutuo do, trado ad vsuram, fœnero, Aristot. 2. Oecon. ἔλεγε δανείσασθαι τὴν πόλιν ὅτι πᾶσι, olei fœnus ciuitati credere. Idem 6. Polit. δανείζειν εἰς τι μέρος τῆς ὑπαρχούσης οὐσίας γῆς, fœnerari super aliqua fundi parte quam quis habet. ¶ Δάνεισμα, τό, fœnus, mutuum, vsura. δανείσματα ποιεῖσθαι μέρους, pecuniam mutuati, Thucydid. χρεῶν τε δανείσματα, Poll. mutuum datum sine obligatione. ¶ Δανεισμός, οῦ, ὁ, mutuatio, fœnus, Plat. τόκοι δανεισμοῦ συμβάλλω χρήματα, do mutuò pecuniam.

Δάνειον, ου, τό, mutuum, debitum, fœnus: vnde damnum dictum est. δανεῖον πλοῦτος,

æris alieni multitudo.
Δανειστής, οῦ, ὁ, fœnerator, creditor. ¶ Δανειστικός, fœneratorius, nummularius.
Δαυλός, οῦ, ὁ, aridum, ficus: Homer verò, τὸ ξηρὸν σῦκον. ¶ Ἐπὶ δαυλοῦ, ἢ δαύλου μεμαθηκέναι λέγεται, Plut.
Δαπάνη, ης, ἡ, munus, fœnus, impendium Cicer.
Δαξιμάλης, morlus, δαξίμαλος καρδίας, id est, cordis morlus & cõtractiuncula Cicer. καρδιόλυσις, Suidæ.
Δαῦκος, ὁ, lumen, lampas: Lupus annosus.
Δαπανάω, & δαπανέω, μ. ἀσω, π. ησα, consumo, expendo, sumptum facio, profundo, Xen. πολλὰ δὲ καὶ παντοῖα βλαπτόμενοι δαπανᾷ. Lysias, τοσοῦτος δαπανᾶν δι παντὸς ἀνθρώπου.
Δαπάνη, ης, ἡ, sumptus, impendium, solutio.
Δαπάνημα, ατος, τὸ, expensa, consumptio Cicer.
Δαπανητής, οῦ, ὁ, consumptor & confector Cicer. δαπανητὴς πολέμου, Demosth. sumptuosum bellum. ¶ Δαπανητικός, ὸν, ὁ, consumens, Nazianz. orat. 2.
Δάπανος, sumptuosum, id quod insumitur.
Δαπέδον, ου, τὸ, solum, campus, fundamentum, circus, area, locus. γῆς δαπέδον, terræ solum, Aristoph. ¶ Significat & pauimentũ, i. cõplanatum & spaccosum locũ in ædibus, vt Ilia. δ'.
Δάπη, ης, ἡ, capra, ceteri, Aristoph. in Pluto.
Δάπτης, ου, ὁ, lacerator, edax, lib. Epigr.
Δάφανος, Nicand. apud Athen. lib. 7. author est ita ἄζυμον ἄρτον vocari, id est, panem absque fermento.
Δάπτω, τὸ μὲν ἁλωτὸν κατέφαγε, & δάπτω, deuoro, lacero, exedo, Odyss. ξ. κύνες τε δαῖτα δάπτουσιν, i. dilapidant. Arist. περὶ τὰς πλοκὰς δαπτόμενον, mordeat, lancinant. ¶ De iis qui se cibo ingurgitant ferarum more, vsurpatur δαπτᾶσθαι, & δάπτεσθαι, Hom. ἐκ δ' ἄρα κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν. Vide Athen. lib. 5.
Δαρδάπτω, inquino.
Δαρεικὸς, οῦ, Daricus, nummus Persicus aureus, δαρεικὸς στατὴρ, Daricus stater, Thuc. li. 8.
Δαρθάνω, ἀόρ. 2. ἔδαρθον, vel ἐδάρθανον, μ. δαρθήσομαι, dormio.
Δαρθάνειν, pro δαρθάνειν, cubare in pellibus.
Δαρίσκος, cædo.
Δαρδανίς, ίνος, σαργάνη, cophinus, sporta, sagena.
Δαρτὸς, excoriatio, à δέρω, Galen.
Δαρτὸς, seu δρακτὸς, i. facta.
Δαρτὸς, genus piscis. Athen. δαρτοὶ ponit inter ψευδεγκρασίολα, i. falsos pisces, quibus corio eximitur.
Δάρυν, tunica tenuis & nemosa, tegês neruos à quibus testiculi dependent, δάρυα, Galen.
Δαὶς, δαΐδος, τὰ δαΐδια, arbor, fax, turris, ἐμπίμπλαν δᾳδὸς λαμπάδα, incensam facem, &c. Plut. in Publ.
Δάσεια, densus: δασεῖα ἀφαίρεσις, nota.
Δάσκιλλος, ὁ, piscis, Aristot. li. 8. Anim. ca. 2.
Δάσσατο, ὑ, ὁ, ὑ, vmbrosus, δάσσατο ὕλη, Ody. ι.
Δασμολογέω, diuisio, δασμολογεῖσθαι, δασμολογία.
Δασμολογέω, οῦμαι, scriba tributi.
Δασμολογία, ας, ἡ, tributa colligo à multis, Demosth. Isocrat. in Areopag. τοὺς τοιούτους δασμολογεῖν. ¶ Δασμολογία, ας, ἡ, tributi collectio. ¶ Δασμολόγος, ου, ὁ, quæstor, qui tributa colligit.
Δασμός, οῦ, ὁ, tributum, vectigal, munus, stipendium, distributio, partitio. Ilia. α. δασμὸν τοῦ ἀφαιρεθέντος. Xeno. δασμὸν χωρὶς διδόναι. ¶ Item magistratus, Plat. Epist. 8.
Δασμοφορέω, ῶ, tributum soluo seu pendo.
Δασμοφόρος, ου, ὁ, ἡ, tributarius, stipendiarius.
Δάσος, ους, τὸ, densitas, syluosus locus.
Δασπλῆτις, γος, ἡ, granis, li. 7. Epigr. δασπλῆτις ἄκεστος, grauem separationem: δύσπ τὸ δάκτυλον, Iliad. ε. ὀδύνην ἔχει κατὰ δασπλῆτιν.
Δασπλήτης, ου, ὁ, granis, Epith. Hercules Odyss. ι. Et δασπλῆτις πόνος, Nonn.
Δασύπεζος, habens densam caudam. Theoc.
Δασύφλοιος, ου, ὁ, ἡ, hirsutus.
Δασύω, ὑνῶ, aspiro, obdenso. Δασύνομαι hirsutus reddor, pilos produco. ¶ πλοῦτος δασυνόμενος, Epigr. i. irrauescens.
Δασύπους, ποδος, ὁ, ἡ, leporinus, Suid. & Poll.
Δασύπους, ποδος, ὁ, lepus, cuniculus, ab hirtis pedibus, Gaza ex lib. 1. Aristot. de Anim.
Δασυπώγων, ωνος, ὁ, ἡ, densam habens barbam.
Δασύς, ὑος, ὁ, denfus, comit. Xenoph. δασέα ἱμάτια. ¶ Item villosus, pilosus, hirtus Virg.
Δασύσκιος, ὁ, ἡ, vmbrosus, opacus.
Δασυστής, οῦ, ὁ, densitas, crassities. ¶ Δασυσταὶ φωνῆς, vox obtusa, Diosc. li. 1. ca. 78.
Δασύστερνος, habeas pectus hirsutum. Hesiod.
Δασυστοιχία, ας, ἡ, densitas, pilus, hirsutia Solino.
Δασύφλοιος, hispidum habens corticem, castaneæ epith. apud Nicandrum.
Δατέομαι, μ. δάσομαι, π. δασάμην, dimido, macto, Hesiod. δατεόμενον ἢ διὰ κοπὴν, dariorum.
Δατέω, μ. δάσω, π. ησα, conculco.
Δατεῦνται, dimisores, μισθῷσαι.
Δεκάκις, ὁ, ἡ, quum oratio profertur iisdem numeris. Hinc apud Aristoph. est δεκάκις μεταβάλλειν, dolus, astutia, πανουργία.
Δεκάζω, laniare, deuorare.
Δεκέω, dormire.
Δεκέλλης, pes gallinaceus.
Δεκοκτὸς οἶνος, vinum ex dauci radice contusa confectum, δεκόκτου, Nic. Dioscor. li. 5. ca. 70.
Δαῦκος, ου, ὁ, daucum, genus herbæ, de qua Theophrast. li. 10. cap. 15. à Paulo Ægin. dicitur ὁ δαυκὸς.
Δαυλία, ficedula.
Δαυλίων, ῶνος, ὁ, Æolicè pro δαλὸς, titio.
Δαυλὸς, densus, pinguis, Cæl. li. 19. ca. 14. Item fustis, vnde ξυνδαυλίζω, percutio, Eurip.
Δαφνίδιον, laurinum oleum, Diosc. li. 1. c. 50.
Δάφνη, laurus, δάφνη Ἀλεξανδρεία, Aristop. ¶ δάφνη ὀξυκάνθεια, laurus Alexandrina, herba de qua Diosc. lib. 4. cap. 147. ¶ Δαφνὶς, ίδος, ἡ, laureus, laurinus. Δαφνὶς λαῦρος, ου, ἡ, idē. ¶ Δαφνηφορέω, μ. ήσω, π. ησα, laurum gero.
Δαφνηφόροι, dicuntur vaticinantes, Lycophr.
Δαφνηφόρος, ου, ὁ, ἡ, laureatus, Plut. in Themist.
Δαφνίδες, ων, fructus lauri, laurinæ baccæ.
Δαφνίνεος, ου, ὁ, laureus: δαφνινάκης, idem, Epigr.

Δάφνη, ης, ἡ, laureus, δαφνίνεος ἐκ τῶν βακτηρίων, Suid. δαφνίνου ἐλαίου, laurinum oleum, Diosc.
Δάφνινος, ὁ, laurus & barca lauri, Theophr.
Δαφνίτης οἶνος, ὁ, laui. o gaudens lib. Epigr.
Δαφνοφόλις, ιδος, ἡ, lauricatus. Δαφνοφόλεις, laureatus, de qua Diosc. li. 4. c. 148.
Δαφνώδης, laurinus, cum lauro.
Δαφνών, ῶνος, ὁ, lauretum.
Δαφοινὸς, ruber, Hesiod.
Δαφοινὸς, ὸν, valde cruentus, rubicundus, fuluus, macul. a rubris ac veluti sanguineis distinct. Iliad. ε. ὀφθαλμοὶ δέ οἱ ἦσαν ὑπὸ δαφοινοῖς.
Δαψιλὴς, ὁ, ἡ, ὁ, abundans, copiosus, vber, amplus. δαψιλὴς χορηγὸς, ate parens vel multa tum dens, Plut. in Numa. ¶ Δαψιλεία, ὁ, largitas, liberalitas, affluentia rerum. Δαψιλείᾳ, abundo, δαψιλείαν ἔχω δι' ὑμᾶς, solicitus est pro vobis, i. R. g. 10. ¶ Δαψιλῶς, oppiparè, largè vel largiter, Xenoph. ζῆν δαψιλῶς, splendidè viuit & lautè.

Δ Ε

Δὲ, autem, enim, sed, at, verum. verò, porrò, ac, etiam, atqui, cæterùm. Gaz. li. 2. Gramm. ἐὰν δ' ἐγὼ ἐλθὼν ἐπὶ τὸν Κῦρον, & ἐγὼ ἐλθὼν. ¶ Item verò, & copulatiuè & rationatiuè, & circunscriptiuè dicitur. Respondet vt plurimum ad μὲν. ¶ Ϛ apud portas Accus. subiungitur pro præpositione εἰς vel ἐπὶ, Iliad. α. ἄγχι δὲ κλισίην κλισίηνδε καὶ ἀνδρὸς ἀνδρὶ δόμον.
Δέα, inertus, ὑδ.
Δεδαηκὼς, ότος, ὁ, doctus, Accus. Apoll. 2. Argon.
Δεδάκνω, δακεῖν δάκω, tangere, mordere.
Δεδιήκω, timidus: δεῖ φοβεῖσθαι.
Δεδίσκομαι, δέξομαι, δεξάμενος, amãter prgbeo. Odyss. ξ. ὑποδέδισκόμενος δ' ἐσθῆτα καὶ ἀμφιβολίδα.
Δεδίω, &
Δεδιδέγμενος, territo, siue territor, Lucian. τὰ γὰρ ἀνθρώπινα δεδιδέγμενος, timens terrem. i.
Δεῖδω, & Δείδω, falsicelus, vincũ dicunt. ἀμείμων. Et δείδω pro δείδια, ma. metum. φαεσίμβροτον δείδω, indigentia. Aretti. ¶ Item deprecatio, δείδεσθαι πρός τινα, ἵνα τινὰ παραιτήσωμαι, mutuum precatus. ¶ Δειδιὼς, suppliex, Plutar. ¶ Apud Aristot. pro homine obtenter precante.
Δείδω, δίσομαι, vel δείσω, ἐδεισάμην, παρεδείσατο μὴ ἐξαπατηθῆναι, oportet, operæ pretium est, Isocrat. ὡς δεῖ πολὺ πλείω χρόνον διατρίβειν. ¶ πολλοῦ δεῖ, multum abest, Plat. 2. de Rep. ¶ πολλοῦ δεῖ μὴ δίκην, Xenoph. 1. Paed. multis tibi opus erit. ¶ ἐν δεῖ μάχης ἵππου, vna re est mihi opus, Eurip. ¶ Idem. πολλοῦ δεῖν με δεῖ.
Δείλη, ης, ἡ, penuria, indigentia.
Δείγμα, ατος, τὸ, ligium, nota, specimen, exemplum. δείγματος ἕνεκα ἐπιδεῖξαι, specimen edere, Plat. 1. ¶ Δείγματίζω, ἐσομαι, ισα, traduco, spectaculum omnibus propono, Colos. ca. 2.
Δείδεμος, ος, ὁ, timidus, cautus, terribilis.
Δείελος, nox obscura. Suid. ἀκαιρία νύξ.
Δείελος, vnde ἐκδείελος, expaueco, Homer.

Δειδήμ, terreo, Actiu. Accus. iungitur. ¶ Pro timeo, Iliad. ζ. ὃς ἄχεα πάντ' ἀδύρῃ ἰδὼν Πρίαμόν.
Δειδίσκομαι, ostendo, Apoll. Rhod. ¶ δεδισκόμενος, δεξάμενος, Ody. ξ. i. comiter excipiens.
Δειδέχαται, μ. ξομαι, π. ην μην, timeo, Iliad. β, ὑδὲ σε λοιγὸν ἀχαιοὶ ἐμὸν δεδέχαται δόρυ. ¶ Pro terreo, Iliad. δ. δείσας μιν ἐπὶ πᾶσι δεδέχατο λαὸν ἀγαθόν.
Δείδια, μ. δείσω, π. δεδίειν, π. μοῖ. δεδία & δείδια, timeo. οὐκ ἀπαγορεύω δεδιὼς, de Cypro timens, Isocr. in Euag. δεδιὼς οὐκ ἂν τοῦτο ἐποίησεν. ¶ Chrysost. οὐκ ἐκφοβοῦμαι. δεῖν λυπεῖν δέδιμεν, timuit a prædonibus. δείσας μὴ ἐπὶ τῆς μητρυιᾶς, timere adolescenti. Gaz. li. 1. ad Giaue.
Δείπνιάω, meridiari, μεσημβρίαν: & merendam sumere, Odyss. ι. αὐτὰρ ὁ δεῖπνον ἑῷον ἐδείπνιε, Athen. ὦ.
Δείπνιος, pro δειλινὸς, lentus, vel, ertinus, meridianus δεῖπνος ζώνης, Apollon. Rhod. δείπνιος, idem.
Δέκτηρ, is, fraudulentus, maleficus.
Δείλιος, ου, ὁ, ἡ, meridianus, vespertinus, δείλιος ἀγών, Apoll. Rhod. ἐδείλιος ἐγένετο. ¶ Δείλη, ης, ἡ, crepusculum. ¶ In Epigr. reliquus, i. meridianum. ¶ ὑπὸ δείλην, sub vel, ertã, Apoll. Rhod.
Δέξιτερὸς, dextra prehendo, δεξιτερῇ ψαύω, Homer.
Δείκελος, ου, ὁ, ἡ, Suid. similis: hinc imago, Epigr. ἐκ τοῦ γένους ἐστὶ δείκελος ἐκείνου.
Δεκαλιστής, ου, ὁ, Laconum lit gũ, mimus, & histrio, Plutarch in Apophth.
Δείκνυμι, μ. δείξω, π. ειξα, & Δεικνύω, ostendo, demõstro, prodo, indico. Xenoph. δείκνυσιν ἱππεῖς ἐξιόντες. Herodot. δείξαντες τὰς χεῖρας ὡς μὴ ὄντες ἀμυνέειν, palàm fecerunt se ad defensionem paratos. ¶ Accipitur latè pro facio, Lucian. ἐποίησε δεῖξαι τὸν ἥλιον τοῖς ἄστροις. ¶ Δείκτης, ου, ὁ, demonstrator. ¶ Δεικτικὸς, demonstr. tiuus dignus, iudex.
Δείλαιος μᾶλλον, & Δειλαίτερος, timeo, timidè ago.
Δείλαιος, miser, infelix. Aristop. ἀπὸ δείλαιον ἀνδρὸς ἀπόλλυσθαι. ¶ Item infelix, lib. Epig.
Δειλαιοφρὼν, & Δειλαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, miser, timidus, Aristoph. πλοῦτον ἢ κατάκλειστον ἀμφὶ δειλαιόφρονι.
Δειλιάω, pro terreri, pauere, 2. Machab. 8.
Δείλη, crepusculum, aurora. Attice, Plat. Epist. 7. ὑπὸ δείλην εἰς Σικελίαν ἐκ Συρακουσῶν ἀπεπλεύσαμεν. ¶ ὑπὸ δείλην, sub vesperã id me venerunt. ¶ ὑπὸ δείλην, Thucyd. & ἀμφὶ δείλην, sub vesperam, Xenoph. ¶ Δειλινὸς, ἡ, ὁ, meridianus, pomeridianus. δειλινὰ διατριβὴ, pomeridiana confabulatio, Plutarch. ¶ Item, merenda, Athen. lib. 2.
Δειλόμορος, timid⁹, miser, cant⁹, μεδίμνου, βάβδος.
Δειλία, ας, ἡ, timiditas, ignauia, animi angustia, Plat. Epist. 7. ὑπὸ δειλίας τῆς ἐμῆς καὶ ἀπιστίας.
Δειλιάζω, μ. άσω, π. ασα, δειλίασα, timeo.
Δειλιατικὸς, ιον, pauere facio, Deuter. 19.
Δειλιασμὸς, ὁ, ἡ, metus, pauor, formido.
Δειλιάω, timeo, detrecto periculum, Accus.
Δείλος, ου, ὁ, meridies.

Δειλίαμαι, ῶμαι, metuo, 1. Machab. 16.

Δειλός, ή, όν, miser, timidus, ignauus. Δειλὸς ὁ ἄδικος οἷος τοῦ κινδύνους, Aristot. in Rhetor. Δειλότατος, ὀφθαλμὸς κακοῦ, Lucian. ¶ Hesiod. Δειλοί τε θνητοί, ἀβλαβὲς ἄλγος ἔχοντες, infelix. ¶ Item prauus, Pythag. Δειλοὶ ἀγαθοῦ τε καὶ ἐσθλοῦ, &c.

Δειλότης, ητος, ἡ, timiditas, pauor.

Δεῖμα, ατος, τὸ, pauor, metus. Iliad. Δείματι φίλον ἦτορ. ¶ Aliquando terror, periculū, Apoll.

Δείματόω, timeo. Δείματο οἷος πολὺ ξεῖνος, Herodot. Plato absolute vtitur, lib. 1. de Republ.

Δειμαλέος, ὁ, ἡ, timidus & timorem incutiens, Epigr. Κύζικος Δειμαλέοιο δυσκηρείοιο λάλαγος, Ἡ δὲ θρασυκάρδιος διδύσκεται καὶ σὺ νίκα.

Δειμάω, ἡμαι, ædificare, Herodot.

Δείμος, ου, ὁ, vel Δεῖμος, ου, τὸ, pauor.

Δειμοδαίμων, ονος, ὁ, timere. Δείμοδε, ædificasse à Δείω. Ab eodem Δίμοτο, i. ædificauit, Epigr. Et δίμητος qui ædificauit, Euripid.

Δειμάτιος, ία, ιον, pauidus, lib. Epigr.

Δειμαίνω, καὶ Δειμαίνομαι, ῶμαι, terrefacio, Herodot. ¶ Δείμαινομένη, Euripid metu perculsa.

Δειμαντώδης, ης, ες, terribilis.

Δείμασε, υος, timor, terror, φόβος. Δειμαδέες.

Δείνα, ὁ, τὴν Δῖνος, τῷ Δίνι, ἡ Δίνα, quidam, quispiam, aliquis. Sic ioquuntur Græci, quum certum hominem significare volunt, neque tamen nominant, Demosth. ἀεὶ τὸν δεῖνα τοῦ δεῖνα τῶν δεινα εἰσαγγέλλειν. Matth. 26. ὑπάγετε πρὸς τὸν δεῖνα, ad quendam, ad illum.

Δεινάζω, molestè fero, calumnior, conuitior.

Δεῖναμις, turbines, vortices.

Δεινάρετος, acutus & summè prudens, Bud.

Δεινεύειν, gyrare κυκλεῖσθαι. ¶ Itè insidias struere.

Δείνη, vortex, συστροφή.

Δεινήεις, versatilis, terribilis, vorticosus.

Δεινολογεῖσθαι, conqueri, clamitare, Herodot. in Melpom. Δεινολογεῖται ὑπὸ τῶν ἀστῶν, καὶ ἀγανακτεῖ. ¶ Δεινολογεῖν etiam, καὶ ἀγανακτεῖν est τὸ ὀνειδιστικῶς λέγειν, crimen amplificare, rem exaggerare. ἡ Δεινολογία, ας, ἡ, grauitas orationis, Δείνωσις.

Δεινοπαθέω, μ. ήσω, π. ηκα, grauia patior, grauiter afficior, miserum me dico. ¶ Δεινοπαθῶ, as, querela. ¶ Δεινοπαθὴς, ὁ, ἡ, ές, grauiter ferens.

Δεινοπρεπεῖν, est vultu esse tristi & minaci.

Δεινοπώτης, poculi & salutationis genus, Athen. l. 10.

Δεινός, ή, όν, grauis, molestus. Δεινὰ ποιεῖν τινα, φέρειν, grauiter ferre, &c. Lucian. ¶ Item peritus, potens, idoneus, Sophocl. πόλις οὐ δεινὴ, μισοπόλεμος δ' ἐχθρὸς κακοῖς, in dicendo valens, &c. οἱ ἀεὶ τῶν δεινῶν, Plutarch. in Camill. ¶ Item ardens, formidolosus, terribilis, δεινὸν δ' ἰέναι φάλαγγα, Hom. δεινὸς δ' ἐκάλυψεν, armis strenuus. ¶ Item vafer, callidus, δεινὸς περὶ τὸ πλεονεκτεῖν, Isocr. δεινὸν πλάσμα, vafrum commentum, Xenoph.

Δεινότατος, prudentissimus, modestissimus. Theophr. de hist. lib. 9. cap. 18. δεινότατος δὲ (ὡς ἰδίᾳ τις) τὰ ἀεὶ τοῖς ἥβης, in re herbaria peritissimus.

Δεινότης, ητος, vis, acumen, calliditas, solertia, vehementia in dicendo, feueritas, Demosth. ἡ τοῦ δεινότητος ἰδέα τε καὶ φιλοπονία πλεονάσης.

Δεινόω, calcatus, πεπατημένος.

Δεινόω, exaggero, terreo, δέος τινὶ, τοῖς ἄλλοις πᾶσι φοβερός, Plutar. in Pericl. Thucyd. δεινοῦται πρὸς τὰ ὄντα τὰ μείζω. ¶ Δείνωσις, εως, ἡ, grauitas, exaggeratio & amplificatio. Quintil. lib. 6. Hæc illa δείνωσις vocatur, rebus asperis, indignis, inuidiosis addens vim oratio.

Δεινωπός, ὁ, ἡ, terribilis, toruus, Hesiod. δεινωπὲς ἄκοντος, torux parcæ. ¶ Δεινωπὸς, Eumenides apud Soph. in OEdipo Coloneo.

Δεισᾶς, admodum, grauiter, indignè. Δεισᾶς μὲ ταῦτα πολεμοῦσι, arduum est me hæc audere, Euripid.

Δεισήνωρ, varius, tornatus: vide δεινὸς.

Δεῖσι-δαίμων, ονος, τὸ, ὁ, timor, φόβος.

Δείσιδαιμονία, demonstratio, ostentatio, argumentum, indicium.

Δεισιπλόκιον, ου, τὸ, cœnula, lib. Epigr.

Δεῖσις, cœno, prandeo, Odyss. ι. ἅμα δ' ἠοῖ φαεσιμβρότῃ δείπνουσε, &c. prandens, seu vbi cœnarit. Arist. in Pluto, ὅστις ἂν ἥδιστα δειπνήσῃ. ¶ Lucian. δείπνου πολυτελοῦς δίκην, comabit opposita cœnam. ¶ Δειπνίζειν δίκην, agitans conuiuia.

Δειπνίζω, ὦ, & Δειπνίσκω, ῶ, ἐ, vel Δειπνεύω, tempus cœnandi. ἀκριβῶς δειπνίζει, Nicand.

Δειπνίδιον, τὸ, cœnula.

Δειπνίζω, cœnam seu prandium præbeo alteri, cœna excipio, Xenoph. ξένους δειπνίζειν. ¶ Et cum Dat. ibidem. πάντας πολλὰς δειπνίζουσι.

Δειπνολόγοι, apud Artemidor. serui quorum opera vtebantur beati lautique homines ad conuinas inuitandos vocandosque ad cœnam. Latini vocatores dicunt, Plin. lib. 35. c. 10.

Δειπνολογέω, cœnandi ratio, Cæl. l. 14. cap. 58.

Δειπνολόγος, ὁ, gulosus, cœnipeta, γύροι δειπνολόγοι, insidiatur, & clanculum abligurit, Hesiod.

Δεῖπνον, τὸ, cœna Arist. πρὸς δεῖπνον ἐμοὶ δίκαιον ἐν τοῖς ἑσπέροις, vesperi cœna nō erat. δεῖπνον ποιεῖν, cœnam parare Chrysost. Lucian. δεῖπνα πολυτελῆ παρασκευάζειν.

Δειπνοποιέομαι, ῶμαι, cœno, Xenoph. & Thuc.

Δειπνοποιός, ὁ, conuiuiorum structor.

Δειπνοσοφιστής, cœnaculum.

Δειπνοφορέω, cœnam ferens, Lys. & Poll. 6.

Δειρή, ῆς, ἡ, iugum, collis, cacumen, Apoll. 2.

Δειρή, ῆς, ἡ, collum anterius, ceruix. τὰ ἀπὸ τῆς δειρῆς à collo pendentia, Herodot.

Δειρόω, conuicior, vocabulum Spartanum.

Δειρῆνες, passer, Nicand. apud Athen. l. 9.

Δειρητόμιον, monile, collare, torques.

Δειροτόμος, collis, λόφος, ἡ, ὑπὲρ τῆς πόλεως.

Δειροτομέω, truncо caput, decollo Suet. Hesiod. κεφαλὴν ἀποδειροτομήσας, i. amputauit.

Δεῖσα, stercus, τὸ βοείου κοπρολογία.

Δειτυλόω, ῶ, ὁ, vel Δειτύλης, sordidus, stercoratus, cœnosus, κοπρώδης, humectus, herbosus.

Δεισιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, superstitiosus, religioni deditus Nazan. ¶ Δεισιδαιμονέω, ῶ, idem. ¶ Δεισιδαιμονία, ας, ἡ, superstitio, formido deorum, religio, δεισιδαιμονίᾳ ἀεὶ χρῆσθαι, Athen. religione teneri.

Δεῖσις, εως, ὁ, timidus & metuendus, Poll.

Δέκα, decem, Thucyd. ¶ Δεκάδιον, ου, τὸ, genus monetæ & sacrificii, Plut. in Theseo.

Δεκαγονία, generatio ad decimum vsque gradum, Lucian.

Δεκαδαρχέω, ῶ, decemuiratus, Isocrat. Δεκαδαρχικὸς, ὁ, & Δεκαδάρχης, decurio.

Δεκάδελτος, decem tabularū, Dionys. 2. Orig.

Δεκαδιαῖος, decurialis, Xenoph.

Δεκαδίτης, denarius, Nazan. Orat. ſ.

Δεκαδοῦχος, decēuir. Magistratus Athenis post exactos tyrannos qui Remp. administrabant.

Δεκάδυο, duodecim, cap. 19. Act. Apost.

Δεκάδυος, ου, ὁ, ἡ, longus decem palmis, Δεκαδύη, sedecim.

Δεκαετηρὶς, ίδος, decennium, Plat. νόμ. 5.

Δεκαετὴς, ετοῦς, ὁ, ἡ, decennis. Δεκαετὴς περιδημία, peregrinatio decem annorum, Plut. in Solon.

Δεκαετία, ας, ἡ, decennium.

Δεκαζεύω, do decimam: donis corrumpo, Plutar. in Galba, τῶν ἀστυγειτόνων ἕκαστον ἐχρυσοῦ ἑκατὸν δραχμῶν, cohortem munere tribus captabat.

Δεκάκις, decies.

Δεκακυμία, decumanus fluctus, i. magnus.

Δεκαλίτρα, τὰ, nummisma decem obolorū, Poll. 4.

Δεκάλογος, decalogus, Nazan.

Δεκαμηνιαῖος, decem mensium tempus, Plutar. in Numa. Δεκάμηνος, ὁ, ἡ, idem.

Δεκαμναῖον, ου, τὸ, pretium decem minarum.

Δεκάμνους, ου, ὁ, ἡ, decem minarum.

Δεκανάομαι, accipio, ἀποδέχομαι, δεξιοῦμαι.

Δεκανικὸς, octodecim.

Δεκανίκαι, iam olim, ἐκ πολλοῦ πάνυ, Atticé.

Δεκανίκατος, quindecim.

Δεκάπηχυς, decem cubitorum, decemcubitalis Eras. Δεκάπηχυς κλεψύδρα, Lucian.

Δεκαπλάσιος, ου, decuplus.

Δεκάπολις, decem ingerum.

Δεκάπους, ποδος, ὁ, regio decem ciuitatum.

Δεκάποδος, ου, ὁ, ἡ, decem pedum, Aristoph.

Δεκάπρωτος, decanus, Herodot. ¶ Δεκαπρωτεύω, decurio. ¶ Δεκαπρωτία decemuiratus, Xeno.

Δεκαρχάδης, iugum, numerus denarius, Lucian.

Δεκαρχὶς, domus carceris, in qua condēnatos suffocare solebant, Plutar. in Agide.

Δεκάτη, decimæ, pars decima Plaut. ¶ Est & corruptio munerum largitione, δωροδοκία. Vnde δεκατομανὲς γράφειν, accusatio ob corruptelam iudicii, Poll. lib. 8.

Δεκατεσσαρὲς, decennalis, Euripid. Δεκατεσσαρὸς χρόνος, decennio.

Δεκατολόγος, ου, ὁ, decurio.

Δεκάτωσις, ου, τὸ, genus mensuræ, Columellæ decemmodia.

Δεκατὸς, decem dierum, Lucian. Τρέφω τὸ ἐκ γυναικὸς δεκατὸν, decumani fœtus, & decem dies nati.

Δεκατουλαρία, Poll. li. 4. decem talenta.

Δεκατεσσαρεσκαιδέκατος, quartodecimus. Δεκατεσσαρεσκαιδεκάτη βασιλέων, quartodecim regum, Plut. in Lyc.

Δεκατίζω, quasi decimatio.

Δεκατιστὴς, οῦ, ὁ, publicanus, decumanus. ¶ Δεκατιστικὸν, οῦ, taberna decimarum, Xenoph. 1. Ἑλλην.

Δεκατόω, pendo, vel exigo decimam, δεκατεύειν τι ἢ πολλοῦ, Plut. in Camillo. ¶ Δεκατοῦσθαι τῷ Διὶ, decimas Ioui reddi, Herodot.

Δεκατολογέω, Poll. li. 4. decimarum exactio.

Δεκατομερὲς, Plat. νόμ. 6. decuma pars Cicer.

Δεκατὸν, ὁ, decimꝰ. Δέκατος μέρος, Plut. decēber.

Δεκατόω, ῶ, decimo, decimas capio. Hebr. 7. Δεδεκατωκέναι τὸν Ἀβραάμ. ¶ Δεκατῶναι, οἱ, decimatores. ¶ Δεκατοῦσθαι τινα, decimæ.

Δεκάτυλος, in decem tribus distinctus, Plutar.

Δεκαχάλκους, ex decem æreis constans, Plut.

Δεκαχάλκου δύναμις, decem virorum millia.

Δεκάχορδον ψαλτήριον, decē chordarū, Psal. 18.

Δεκέλεια, ας, locus, & populi Hippothoontidos tribus, vt tradit Stephan.

Δεκέννεος, ὁ, ἡ, decennalis, δεκέννεος μάχη, decennalis pugna, bellum decem annorum, lib. Epigr. ¶ Δεκέντη, idem.

Δεκήρης, ους, decieremis Plin. decē ordinū nauis.

Δέκεσθαι, ἡ δέχεσθαι, i. accipio, expecto, Herodot.

Δεκτὸς, ὁ, ἡ, capiendus, excipiendus.

Δεκτὴ, ἰαινα, χλαῖνα, χλανὶς, Hesych.

Δέκτης, ου, ὁ, vel δικτὴς, mendicꝰ, pauper. πτωχός.

Δεκτικὸς, ὁ, ἡ, capax, admittere potens, Genit.

Δεκτὸς, ὁ, ἡ, admittendus, probabilis. δεκτὸν εἶναι, ratum habere. ¶ δεκτὸς ἀπὸ θεῶν, ei est acceptus. Act. 10. ¶ τὸ δεκτὸν, receptaculum.

Δέκτωρ, ορος, ὁ, susceptor, cum Genit.

Δελεάζω, ἀσω, inesco, decipio, γαστρὶ δελεάζειν, illecebris ventris capior, Xenoph. ¶ Δελεαστῆρες, inescatores, illices, piscatores, Nicand. ¶ Δέλεασμα, ατος, τὸ, esca, illecebræ. ¶ Δελεασμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Δέλεαρ, ατος, τὸ, esca ad capiendum, illecebra.

Δελέαστρα, decipula, vel decipula Apulcio, transenna Plaut. in Rud. Poll. lib. 10. & Nicoph.

Δέλτος, ου, τὸ, lucerna, fax, φανὸς, Athen. lib. vlt.

Δελτάριον, τὸ, esca, aut escæ vasculum.

Δελτεύς, piscis de quo Athen lib. 7.

Δέλτα, 4 elementum. & pudendum muliebre. ¶ Δελτάριον, τὸ, literula, epistolium, tabella, Plutarch. in Anton.

Δέλτος δ' πίναξ, pugillares duarum tabellarū, Herodot. & Poll. lib. 4.

Δέλτος, ου, ὁ, libellus, liber, tabula, charta, epistola Eurip. pugillares: Vnde δίκη δέλτου γραφὴ, lex XII tabularum, Theoph. ¶ Pro tabella pictoria in Epigr. ¶ Apud Lucian. in Timone, pro tabella in qua testamentum scribebatur.

Δελτοτὸν, οῦ, τὸ, Deltoton, signum cæleste trian-

gulare, Arato. Vide Hyginum lib. 2.
Δελφάκιον, τό, porcellus, sucula, delicus porcus, Varr. nefrens. ¶ τὰ δελφάκια, apud Dioſc. ſuillæ carnes.
Δελφακιᾶσαι, πλεῖσθαι παχέϊ, Heſych.
Δελφακίζων, ουσα, ὁ ἡ, porcellus lactans, Herodot. δελφακίζουσαι ὑῶν, viuum habens nefrendē.
Δελφὶς, ῖνος, ὁ, vel ἡ, delphin piſcis, δελφὶς φιλάνθρωπος, Lucian. ¶ Sunt & in hydraulicis delphini ærei pendentia habentes catenis cymbala ex ore, Vitr. lib. 10. cap. 13. ¶ Item nauticum inſtrumentum, quo vtebantur in bello ad demergendas naues, Ariſtop. Equit. Vnde & ναῦς δελφινοφόρος, & δελφινηφόρος ἀλκή, Thucyd. ¶ Δελφινικὸς, ὁ, delphinulus.
Δελφὶς, ίδος, ἡ, Delphia, ſeu Delphica, Ariſt. πολ. ¶ Item, ſideris nomen apud Proclum.
Δελφὺς, matrix, Athen. lib. 3.
Δελφύς, ος, ὁ, vel ὁ Δελφεύς, εως, ſerpens quem apud Delphos interfecit Apollo, Argon. 2.
Δελφύς, ύος, ὁ, vulua, vterus, venter, Poll. li. 2.
Δῆλα, δηλάζω, ineſco, fallo.
Δῆμας, τό, indeclinabile Gaz. li. 2. Gram. forma, figura: funis, σχῆμα, corpᵒ, Interp. in illud Iliad. ἀ, ὰ δ' ἥμας ὑπὸ φυλοῖ.
Δημοῦλες, Heſych. δημοῦλαι, hirudines.
Δημοῖον, τό, cubile, ſponda, lectus, Odyſſ. ά.
Δημοπεδᾶσαι, & δημόω, & δήμωσις, ædifico.
Δεσπιλάδαι, panes interpretantur, Camer.
Δεσπότιλλα, ιτος, Ionicum verbum eſt, ſignificatq; circunſpecto, Iliad. ί. ¶ Significat & cōniuere vt ſagittarii ſolent, quō certius collimēt, Apoll. lib. 3. ἐξίει δεσπότιλλα, &c.
Δέσποτον, τό, arbor. δεσπότου ἐφιζάνοντος, Heſiod. arbori inſidens. ¶ Δεσπόσιος, ὁ, nemoroſus.
Δεσπόζειν, vel Δεσπόζεσθαι arboribus tegi.
Δεσπόκος, arboreus, Theoph. l. 4. de cauſ. plant.
Δεσποκυτία, conſcendo arborem, lib. Epigr.
Δεσποκυτικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, arbori ſimilis.
Δεσπόκομος, ου, ὁ, arboribus abundans, Ariſt. περ.
Δεσποκοπία, arbores incido, Xenoph.
Δεσποκόσμιον, arborum ornamentum, Theophr.
Δεσποκόσμιος, roſmarinus coronarius, Aduario.
Δένδρον, ου, τό, arbor, δένδρων ἰλιγὺς, Ariſtoph.
Δένδρεσθαι, arboreſco, Nonn.
Δένδρον τὶ ὠφελεῖν, ὁ ἡ, vrens arbores & lędens veluti frigus ſolet, apud Æſchylum.
Δένδρον Θεοῦ, arbor. δένδρων δένδρος, Epig.
Δένδρος, incrementum arborum.
Δένδρεα τεμνόντων, populor, cædo arbores, Thucy. δένδρεα τεμόντες, vaſtantes, populantes.
Δένδρεα τὰ κατὰ χώραν, regio ſyluarum ferax, Plut. in Camillo: Δένδρεσθαι, idem.
Δενδρίζω, lareo, proprie inter quercus, ſub arboribus fugio. δενδρίζουσα φωνὴ, vox amœna.
Δενδρίδιον, ου, τό, &
Δενδρύδριον, arbuſcula, Dioſc. li. 1. cap. 148.
Δενδρικὸς, ὁ, ἡ, accedens ad naturam arboris, arboreſcens. δενδρικὸν κόμμι, Epigr.
Δενδρίτης, arboribus conſitus, Nonn.
Δενδρῶν, ῶνος, ὁ, arbuſtum.
Δένδρωσις, εως, ἡ, arboris procreatio, ſpecies.
Δενεάζω με, ύσω, τ. σσω, exprobro, afficio cōtumelia, Sophocl in Aiace. κακῶς δενεάζων μέ.
Δενεσὸς, ὸν, ridiculus, conuitiis obnoxius.
Δένη, ης, ἡ, iniuria, Herodot. in Calliope, ἀδίκῳ ᾗ τοῖς πάσῃσι γυναικὸς κακὸν ἀκόσμῳ, δένη μεγίστῃ ἔβη.
Δεξαμβάς, ης, ὁ, ciſterna, latrina, canalis, piſcina, humoris conceptaculum, labrū, lacus, Heſyc.
Δεξιὰ, ᾶς, ἡ, dextera, poeticè Δεξιτερὰ, Ariſtoph. περ. τῶν χείρα δὸς μοι τὴν δεξιάν. ¶ Item δεξιὰ συνθήκη, πίστις, fides, pacta, Iliad. ζ. Σπονδὰς τ' ἀκήρυτον, δεξιάς, ἠδὲ πιστά.
Δεξιὰ, τὰ, fauſta, & fortunata, prudentia, δεξιὰ μηνύσαντες, Ariſtoph. ἰ. τὰ σοφά. ¶ In ratione aſtrorum, τὰ δεξιὰ μέρη, borealē plagam denotant: τὰ ἀριστερὰ verò auſtralem, Theon.
Δεξιάδιον, à dextris, à dextra parte, τὸν δεξιᾶν.
Δεξιάσπαρα, pro δεξιώσασθαι, Apollon. 2. πολυδεύκεα δεξιάσπαρα, Pollucem comiter excipiebant.
Δεξίδωρος, & δώρη δέκτρη, munerum cupidi.
Δεξιεπὴς, ὁ, ἡ, ές, Eurip. qui oues ſuſcipit.
Δεξιόλαοι, qui dextra manu mittunt haſtilia.
Δεξιόλαβος, ου, ὁ, lancearius, Act. 23. δεξιόλαβος.
Δεξιόμαι, μ. δέσομαι, π. αμην, dextram iungō Cicer. manu dextra apprehendo, ſaluto, Ariſtoph. in Plut. αὐτὸν ποσὶ ζῶντ' ἐδεξιώσατο ἅπαντες. Herodot. δεξιώμενοι τὸν στρατὸν, te cibariis accipio.
Δεξιὸς, ὸν, ὁ, & δεξιτερὸς, dexter, aptus, facilis, officioſus, ſcitus, induſtrius, proſper, Ariſtoph. in Plut. τὸν δεξιὸν ἢ σώφρονας ἀπωτέρω πλουτοῦσι πολέσιν, i. bonos, benignos. δεξιοὶ ἔρχονται, i. ἀνατέλλουσι, ab oriente apparentes, Homer. Odyſſ.
Δεξιόσφυρος, epithet. Martis, Sophocl. in Antiop.
Δεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas Liu. ¶ Δεξιοτέρου, ὁ, qui in dextra chori parte præſidebat, Poll.
Δεξίπτωλις, in nauis dextra parte remigans.
Δεξίσορος, ex dextra: Item Accuſ. pro δεξιὸν.
Δεξίπυρος, ὁ ἡ, qui ignem ſuſcipit, Eurip.
Δεξὶς, pars hepatis quæ & δεξὴ, Heſych.
Δεξιτερὸς, ὸν, ὁ, dextera, δεξιὰ, Theoc.
Δεξίωμα, ατος, τό, dexteritas, res dextra, ſeu auſpicata. ¶ Item quod complectimur ſeu quod percipimus, Eurip. ὦ χρυσοῦ δεξίωμα κρύπτουσιν βροτοί.
Δεξίωσις, ὁ, ſuſceptio per dextram, ſalutatio, φιλὴ ἢ δεξίωσις, Plutarch. in Numa. ¶ Poll. lib. 2. Δεξίωσις δ', τὸ ἀσπάζεσθαι τῇ, ἢ χειρὶ λαβεῖν Suid. Ἀποδοχὴ.
Δείμαμαι, δείσομαι, δέδοικα, ὦμαι, (videtur ortum à δέος, i. timor) indigeo, ſupplico, δείμεσθαι ἐπικουρίης, imploro auxilium, Thucyd. δείμεσθ' ὑμᾶς σὺ τὸ, hoc te rogo, Ariſtoph. δείδοικα πάντα δέοντ', omnes preces adhibere, Plut. in Pericle. ¶ Iungit Dat. Chryſoſt. ὁ πλοῦτος δείδοικε τὴν τῶν τυχῶν ἀφέλειαν. ¶ Iungitur & Infinitiuo, οὐ δείμεσθ' ἀλγέα πάσχειν, Æſchin. ¶ δείδοικ' ἀεὶ βίον, ἢ φιλοδέσποτος, Plut. in Apopheth.

¶ τὰ

¶ τὰ ἀφανῆ δείδοικα, Xenoph.
Δέον, οντος, τό, decens, decorum, æquum, vt δέον ἐστὶ τὰ δίκαια πρᾶξαι. ¶ Neceſſarium, vt πᾶν τὸ χρήσιμον δέον καὶ φιλάνθρωπον. ¶ Vtile, opportunum, commodum, vt δέον ἐστὶ τοῖς σφετέροις χρῆσθαι, Xenoph. ¶ μηδὲν δέον, μηδὲν δέον, præter cauſam, Lucian. ¶ τὸ δέοντος πλείονες, plures quam oporteat, Demoſth. ¶ πολλῷ δέον ἐκκλησιάζειν τῇ πόλει ἀέρος κρύους, multo melius eſt, ἢ ἐς δέον ἐστὶ ἰσχάδιον, Herodot. commodè euenit. ¶ εἰς τὸ δέον αἰδέσασθε ποιεῖσθαι τὰ λεκτὰ, Demoſt. ἐκτὸς τοῦ δέοντος, præter officium, in Apolog. ¶ τὰ δέοντα, neceſſaria, opportuna, agenda vel faciēda, Xenoph. οἷς τὰ δέοντα παρασκευάσεται, ἢ οἷς δὲ μὴ δέοντα κατὰ χώραν. ¶ Item ἐγὼ δέοντα πεντήκοντα ἔτεα, Latinis, vndequinquaginta.
Δέον, τό, decenter, meritò.
Δέος, εος, τό, timor, metus, formido, δέος ἀπώσασθαι, metu liberatus ſum, Demoſt.
Δέπας, ατος, & κατος, τό, patera, pōculum, ἐκπωμα, ποτήριον, Odyſſ. ἐ. δέπας λάβε ἀμφιπόλου.
Δέπας, τος, τό, ποτήριον, poenum, Athen. lib. ια.
Δέπας, pro vt fullo, πάσσω: vnde βοὸς δέπας.
Δερμάγκυλος, ου, ὁ, millus, hoc eſt, collare canum.
Δέρκιον, τό, torques, ornamentum circa collum.
Δερμοτίλη, ης, ἡ, laqueus aucuparius, quòd gulam premat, lib. Epigr.
Δέρρις, εως, τό, pellis ouina, corium, δέρρις χρυσόμαλλος, ſeu δέρκις, vellus aureum, Suid.
Δέρτις, ιδος, ἡ, pellis, cutis: ἀφὴ τὸ δέρτις.
Δέρμα, ατος, τό, aſpera, δέρμα, viſus, ζήλημα, Suid.
Δέρη, ης, ἡ, collum, ceruix: propriè de quadrupedibus, Etym. ¶ Dicitur & δείρη, & δέρης.
Δεσκίνη, comicia, λαοδεσκίνη, Heſych.
Δέρκομαι, reſpicio, δέρκεσθαι τοι, i. ὁλᾶσθαι, in Odyſſ.
Δερκαλίων, ίωνος, ὁ, epitheton leporis, quòd oculis apertis videatur dormire.
Δέρκομαι, video, Heſiod. κρείων δέρκεται.
Δέρκομαι, ξομαι, & Δέρμομαι, video, cerno, δέρκεται εἰς ὄλεθρον, Plut. in Solone. ¶ δέρκεσθ', ἰδοὺ τόν, conſpicatus, Soph. in Aiace.
Δέρκετρον, apud Athen. lib. 4. genus poculi.
Δέρκομαι, ου, ὁ, viſus.
Δέρμα, ατος, τό, pellis, tergus, cutis, exuuium, crusta, membrana, corium: δέρμα βόειον, Homer. ¶ Item putamen, crumena, faſciculus.
Δερματίνεος, ου, ὁ, pelliceus, coriaceus.
Δερματοφορεῖν, pellibus amictum eſſe.
Δερματικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, cuticularis, coriaceus, cuteus Politian. mollis inſtar cutis Gaz.
Δέρμηστις, ὁ, vermis Lyſię, Ariſtarch. ſerpens: vel potius animal quod pelles conſumit, Etym.
Δέρμις, ὁ, vermis, ſerpens.
Δερμόπτερα τά, quæ pennis cutcis volant.
Δέρμωδες, vel δερμώδη, ſanguinem habere: excoriare. ¶ Eſt etiam δέρμωδα, pudendum attrecto & glandem derego, Ariſtoph. Commēt.
Δέρκησις, ὁ, viſio, viſus, aſpectus, Etym.
Δέρος, εος, τό, pellis, exuuiæ, Apoll. 2. Argon.
Δέρρις, ιδος, ὁ, pellis, veſtimentum denſum è pilis, Etym. Cilicium. Exod. 26.
Δερίσκος, monile equi, Heſych.
Δέρτρον, τό, à δέρω, tympanum, omentum. ¶ Item ſacris literis accipitur pro herum conſtituo. ¶ διαστρέφω, pro διαστρέφει, Plat.
Δέσποινα, ης, ἡ, domina, vxor, hera, regina.
Δεσποσύνη, ης, ὁ, filius herilis. δεσποσύνων χρημάτων, rerum herilium, Xeno. in OEcon. ¶ Δεσποσύνιοι, liberti qui claſſes conſcendebant, Athenæo.
Δεσποσύνη, ης, ἡ, &
Δεσπότεια, ας, ἡ, dominiū, mancipium, poteſtas, imperium, Lucian. de Luctu, ἡ πρὸς ὅλων δεσποτείας ἔχεται. ¶ Poll. lib. 3. δεσποτεία.
Δεσποτίδης, ας, ὁ, δεσπότης, domina. Poll. lib. 3.
Δεσπόζω, principatum teneo, Plat. in Timæo.
Δεσπότης, ου, ὁ, herus, dominus, Ariſtoph. in Plut.
Δεσποτικὸς, ὴ, ὸν, herilis, regalis: δεσποτικώτατος, imperioſiſſimus, Plat. δεσποτικὴ δυνάμει, Epigr. ¶ Δεσποτικῶς, heriliter, Poll. lib. 3.
Δεσπότις, ιδος, ἡ, domina, Plat. πολ. γ.
Δετὴ, ῆτος, fax, lampas. Χοὸς τῆς δᾴος, quod eſt ligo.
Δετὸς, ὸν, vinctus, ligatus.
Δεύειν, ύσω, ὑσα, ύσθην, ύσομαι, priuo, Accuſat.
Δευκὴς, ῆτος, ὁ, ἡ, ὸν, ὁ, Δεύκης, ες, dulcis, ſplēdidus: ſimilis. Δεύκω, curo, φροντίζω.
Δευλὸν, τό, malum, inutile.
Δεύμων, ονος, τό, rigatio.
Δεύομαι, δεύσομαι, pro δέομαι, poeticè, priuor, careo, indigeo, Οὐδενὸς ξ. ἰδόντες δεύσεται.
Δεύομαι, δεύσομαι, madefio, irrigor, Lucian.
Δευρὶ, huc, Ariſtoph. περ. βλέπε ναῦ δευρί.
Δεῦρο, age, ἄγε, ἴσθι, en, ecce, huc, Aduer. hortādi.

Iliad.γ. Δεῦρο δεῦτε. Thucyd. μέχρι δεῦρο, in hunc vsque diem. ¶ Plutar. δεῦρο κἀκεῖ διαφερόμενος, huc & illuc iactatus.

Δεύς, ὁ, Ζεύς, Iupiter, Plut. in Galba.

Δευτοβαφής, οῦς, ὁ, indelebilis, illuibilis Plaut. tinctor. δευτοβαφὴς φάρμακον, venenum tinctorium, Plut. in Probl. δευτεραίους δύξει, pertinax opinio, Plut. in Politic.

Δεύτατος, η, ον, ὁ, secundus, vltimus, ἔσχατος, ὕστερος.

Δεῦτε, huc agite, δεῦτε δή, agedum, Hesiod.

Δευτεραία, secundæ, secundi partus, Dioscor. li. 1.

Δευτεραγωνιστέω, secundas partes fero, secũdo loco certo. ¶ Δευτεραγωνιστὴς, ὁ, qui alteri subseruit, Demost. subsecundarius Cicer.

Δευτεραγωνιστικός, ἡ, ὸν, secundarius, δευτερεῖον χώρον τοῦ πρώτου χωρίου, Xeno. 5. Pæd. posteriore die peruenirent ad Gobryæ oppidum.

Δευτερεῖον, ου, secundum præmium, secundarium. ¶ τὰ δευτερεῖα, secundæ partes, Phalar.

Δευτερεύω, μέλλω, ἐδευτέρευσα, sum secundus, sequor, secundas fero, δευτερεῖα φέρω, Dioscor. l. 5. c. 57.

Δευτέριος οἶνος, vinum secundarium, i. hora, vinum quod vigorem suum perdidit, Dioscor. lib. 5. cap. 15.

Δευτερίτης, ου, ὁ, secundarius ex Cicer. dici potest.

Δεύτερος, ὁ, ἡ, dicitur de equis mediæ ætatis, Poll. lib. 1.

Δευτερόγαμος, ὁ, secundò nubere, in Pandect.

Δευτερόκλιτος, ὁ, secundæ coniugationis.

Δευτερολογία, nomen secũdæ inflexionis.

Δευτερολογίω, iterum sermonẽ habeo, 2. Mach. ca. 13. Vel secũdas partes in dicendo obtineo.

Δευτερολογία, ας, ἡ, secundæ dicendi aut agendi vices, secunda actio Quintil. peroratio altera seu secunda Cicer. Liban.

Δεύτερον, posteà positum, posthabitum, Demost. Mox, iterum, Herodot. ἐν δεύτερον. ¶ Ilia. ά, ἤματι δεύτερον αὖτις, secundo loco, deinde.

Δευτερονόμιος, secunda lex, aut posterior lex.

Δευτερόπατμος, dicebatur qui pro mortuo habitus deinde præter omnium opinionem saluus rediret, vt ex bello vel peregrinatione.

Δευτεροπροσωπέω, secundæ esse personæ.

Δευτερόπρωτος, ου, ὁ, secundoprimus, Lucæ ca. 6.

Δεύτερος, α, ον, secundus, posterior, inferior, alter, Lucian. εἰ μὴ δεύτερον ἄγχος ἴρωνος, si me minoris ducis Hermone. ¶ τὰ δεύτερα τῆς δυνάμεως ἢ φερεβίου, Herodot. ¶ ἐκ δευτέρου, secũdò, rursus, Matth. cap. 26.

Δευτερουργοὶ κινήσεις, Plat. τόμ. 1, secundariæ motiones. ¶ Idem δευτερουργικὸς τέχνας, vocauit τὰς βαναύσους, i. artes mechanicas.

Δευτερόφωνος, ου, ὁ, secundarius.

Δευτερόγονος, ου, ὁ, quæ secundò parit.

Δευτερόω, μ. ῶσω, itero, cap. 26. lib. 1. Reg.

Δεύτερος, secundariè, secundo loco.

Δευτέρωσις, εως, ἡ, secundus ordo, secundæ partes, 4. Reg. 22. ¶ Δευτερώσεις, traditiones hominum, Hieronym. in cap. Isaiæ 59.

Δεύω, μ. εύσω, π. ευσα, irrigo, perfundo, macero, oblino, Ilia. ζ. γ. λάζετο δεῖπνα δεύων, i. βρέχων. ¶ Suphocl. ἱρμὰδ' ὧμ' ἔδευσα, patrũ fudi sanguinẽ.

Δεύω, excorio, aut vello pulsenda, mallarbo apud Aristoph. in Ran. Χοιρίδιον τὸ αἰδοῖον.

Δεκάμματος, ον, decem habentes maculas.

Δεκάμηνος, ον, decem dies durans, Thucyd.

Δεκανυμφία, δέκανυμφος, capio, lib. 6. Epigr.

Δεκαμαι, μ. ξομαι, π. ξάμην, suscipio, capio, admitto, excipio, probo, δέκεσθαι τοὺς τῶν ἐθνῶν πρέσβεις, Demost. δέξασθαι πρέσβεις, Eidem.

Δέκελα, corium.

Δεκτέω, μ. έσω, π. εκτεα, coquo, mollio, tingo.

Δέω, μ. δήσω, vel δέσω, ligo, vincio, astringo, δῆσαντες ἐς πέδας, in vincula coniicientes, Herodot. ¶ Item δέω, cum Genit. & infinitivo, absum, πολλοῦ δέω ἐγὼ ταῦτ' ἐμοῦ Χοιλεῶδες, Plat. in Apol. ὀλίγου δέω δυεῖν, Lucian.

Δή

Δὴ, sanè, iam etiam, igitur, certè, age, nẽpe, παγκάλεπτον δὴ τὸν ἀνδρα, tandem, habens vrgens quiddam Gaz. Xenoph. λέγε δή μοι, age dic mihi. Plat. in Apolog. Νοεῖτε δὴ τοῦτο, ἐμοῦ ἕνεκα τοῦτο ἐγένετο, ἵνα μὴ τὸ ὑμέτερον δὴ βούλευμα τοῦτο ἐγένετο, ἐμοὶ τοῦτο δὴ, id vobis euenire naturæ sponte, me mori videlicet.

Δήγματος, passeres, στρουθοί, Suid. δηγμὸς, Hesych.

Δῆγμα, ατος, τὸ, δηγμὸς, ὁ, morsus, ictus, erosio, mordacitas. δῆγμὰ ἔχειν, mordax.

Δηϊόω, bellare, occidere.

Δηθέ, diu. Iliad. ά. δηθὰ μὲν ἐγείρει. ¶ Apoll. 2. Argon. ὦ ἔμ' ἀποδηθὰ πῶ διὰ πόσ. ¶ ἠδὲ δηθά, atque, Luci.

Δηθυνορέω, loquax.

Δηθύνω, ησω, longæui, μακροβίω.

Δηθύνεσκε, sæpius, sæpiùs imὲ πλεσταχέι, Suid.

Δῆθεν, quasi, quum verisimilitudinem duntaxat fingimus, videlicet, sanè, dein, Bud.

Δηθύνω, moror, diu maneo, otior, βραδύνω, Iliad. ὃ ναῦ δηθύνεσκε ὑπ' ὄφρα ἐπὶ πόντον ἵκοντο.

Δηθυνεῖν, otiari, feriari, immorari, Hesych.

Δηΐαλωτος, captiuus, hostiliter captus, Euripid.

Δηΐάω, μ. άσω, π. ασα, scindo, comburo, populor agros, Accusiungitur, Apoll. 2. Argon.

Δηΐζομαι, δήσομαι, π. ισα, populor, vasto.

Δήϊος, ου, ὁ ἡ, hostis, bellicosus, strenuus, fortis. Iliad. ε. θωρηκτῆς ἰὸξεῦ δήϊον ἀμφὶ γένεσθαι, cui cum pectora hostium. Arist. νεφ. δήϊον ὁμμὲ, Doricè, i. πολέμιον. Item vastatorius, ardens δήϊον πῦρ ἀϊ . . dax, Iliad. C. ¶ δήϊος πολεμιστὴς Euripid. h. . . um exitiale.

Δηΐοτὴς, ητος, ἡ, pugna, hostilitas Senec. Iliad. β.

Δήϊσμα, ατος, τὸ, debellatio, depopulor, ferro ignique vasto, διαπόντιον, διάπυρον.

Δηΐς, ὁ, pugna, πόλεμος, μάχη. vnde λοιδηΐδια.

Δέκτα, aqua decocta, Galen. lib. 7. Meth.

Δηκτὴς, ὁ, mordax. δηκτὴς & καρδίας, Euripid.

Δήκτης, ου, ὁ, mordax. Δηκτικός, ὴ, ὸν, idem.

Δῆκω, μ. δήξω, π. ηξα, mordeo, δάκνω λυπῶ, Luci.

Δηλαδὴ, videlicet, scilicet, haud dubiè. ¶ Aliquando seiungitur, δῆλα γὰρ δὴ quippe.

Δηλαίομαι, lædo, βλάπτω. Δηλαίος, miser.

Δηλαμάω, propalàm. ἄγαν, φανερῶς.

Δήλεσθαι, velle, deliberare.

Δηλὴ, voluntas, consilium, βουλὴ, Hesych.

Δηλήμων,

Δηλήμων, ονος, ὁ, pessimus-noxius, λυμεωτὴς, corruptor. ¶ Δήλημα, ατος, τὸ, nocumentum, venenum. ¶ Δήλητος, ου, ὁ, damnum, læsio, venefícium, pernicies. ¶ Δηλητὴρ, ῆρος, ὁ, qui offendit & lædit. lib. Epigr.

Δηλητήριον, ου, τὸ, venenum, toxicum Gaz. Aphr. lib. 1. Probl. δηλητήριος δηλητηρίων.

Δῆλος, η, ον, fella Apollinis in Delo, Poll lib. 1.

Δῆλος, pro δήλη, Delos insula, Euripid.

Δηλιακὸς, ὴ, όν, Delicus, ex Delo. Thucyd.

Δηλιὰς, άδος, ἡ, Cereus & nauis qua in Delũ nauigabant, Theocr. Vnde Δηλιάζω, qui Delum proficiscuntur oraculi consulendi gratia.

Δήλιος, Delius, fit dicitur Apollo, à Delo insula. ¶ Δήλιος, affines, qui duas sorores duxerunt. ¶ Δήλιος & κακὸς, Cercus natator Delius, Suid.

Δήλιον, τὸ, templum Apollinis.

Δηλονότι, videlicet, omnino. ¶ Atticè ab Aristophane, ἀληθῶς. ¶ In responsione potè interrogationem, nimirum, quòd. ¶ Δηλονότι ἦν, Gaz. li. de Senect. pro Comitat esse.

Δηλόω, manifesto, diuulgo, declaro.

Δῆλος, η, ον, manifestus, φανερὸς, perspicuus, Xenoph. δῆλος ἐξ ὧν ἀφίκετο. Demosth. δῆλον ποιῶ μᾶλλον, & δῆλος ποιῶ, declaro.

Δηλόομαι, ώσομαι, π. ωσα, manifesto, declaro, demõstro, δῆλον ποιοῦμαι ἐμαυτὸν, præ se ferebat quòd mala esset valetudine, Thucyd. ¶ Δήλωμα, ατος, τὸ, significatio, argumentum, indicium.

Δήλως, palam, apertè, manifestè vel manifestõ.

Δήλωσις, εως, ἡ, declaratio, decretum, dictum.

Δηλωτὴς, οῦ, ὁ, demonstratiuus, significatiuus.

Δημα, vinculum.

Δημαγωγέω, ήσω, π. ησα, populum duco, beneuolentia allicio, popularis sum, & popularẽ gratiam aucupor, Isocrat. ad Nicocl. κολακείαις δημαγωγήσας. Rempublicam ita rectè moderaberis. Plut. in Camillo. δημαγωγὸν εἶδε πολιτικὸν. ¶ δημαγωγοῦντες ἀλλήλοις, Athen.

Δημαγωγία, ας, ἡ, populi ductus & regimen, gratiosa popularisque ratio, Plut. in Pericle.

Δημαγωγὸς, οῦ, ὁ, administrator Reipub. Vide Aristot. li. 5. Polit. qui multitudini inseruit.

Δημάδιον, ου, τὸ, paruus populus, Aristoph.

Δήμαρχος, ου, ὁ, tribunus magister & defensor tribunus plebis, præfectus, qui facultates populi describebat ad soluenda publica debita, Aristoph. νεφ. δέκατ' ἐμὲ δημάρχειν τε. ¶ Δημαρχεῖον, idem. ¶ Δημαρχία, ας, ἡ, tribunatus plebis, Suid. ¶ Δημαρχικὸς, ὴ, όν, tribunitius. ¶ Δημαρχικὸν, ου, τὸ, tribunus plebis, Gaz. de Senect.

Δημάρχιος, ὁ, ἡ, popularis, amans populi.

Δημαρχία, ας, ἡ, popularitas.

Δημεύω, proscriptio, Plut. Δήμευσις, idem.

Δημεύω, μ. δεύσω, proscribo, publico facio, Halicarn. 6. δημεύσειν ἐμοῦ τὸ ἀγαθὸν.

Δημιογέρων, οντος, ὁ, concionor ad populũ, δημηγορῶν τοῦ λόγους ἐς τὸν δῆμον. Demost.

Δημηγορία, ας, ἡ, concio, deliberatio Aristot. in Rhet. munus concionandi Xen. oratio Luci.

Δημηγορικὸς, ὴ, όν, concionalis, concionarius Cicer. vel concionatorius Gell. Deliberatiuus, vnde λόγος δημηγορικὸς, Aristot. Xen. ἡ ἐν δημηγορικαῖς ἡδονή.

Δημηγορικὸς, concionator, orator, Euripid.

Δημήτηρ, ερος, ἡ, & Δήμητρα, ας, ἡ, Ceres, Hesiod. δήμητρος καρπὸς, cerealis fructus, Herodot.

Δημητριακὸς, ὴ, όν, cerealis, Aphr. Δημήτριος, & δημητρεῖος, ου, ὁ, idem.

Δήμιος, ον, τὸ, res à populo donatæ.

Δημίδιον, τὸ, plebecula, popellus, Aristoph.

Δημίζω, populari em aurã capto, decipio. ¶ Δημίζομαι. τὸν δῆμον ἅπαντα, Aristoph. in Vespis.

Δημιοῤῥαφὸς, ὁ, artifex.

Δήμιος, publicatus, Plut. in Crasso.

Δήμιος, ὁ, publicus, plebeius, popularis, δήμου & ὄχλου, plebeia multitudo, Nonn.

Δημιουργέω, μ. ήσω, π. ησα, compono, facio, effingo, procreo Gaz. instruo. δημιουργῶ σοι, tibi elaboro, Plat. τόμ. 1. ¶ Δημιούργημα, ατος, τὸ, opificium, opus, fabricatio. ¶ Δημιουργεῖον, τὸ, officina.

Δημιουργία, ας, ἡ, institutio, rerũ popularium administratio, artificium. Aristot. 5. Polit.

Δημιουργικὸς, ὴ, όν, fabrilis. ¶ δημιουργικὰ τεχνήματα, opificia, artes cerdonicæ, illiberales, Plat. τόμ. 3. ¶ Δημιουργικὸς, Aristoph. τεκτονικὸς, fabre Plaut.

Δημιουργὸς, ὁ, effector, artifex, opifex, Xenoph. ἔστι ταῦτα σοφὰ ἔργα θεῶν δημιουργοῦ τινὸς φιλεῖσθαι τεχνίτου. ¶ Et δημιουργὸς, pronuba, συνωμοσίας συνεστίας, ἡ παρέσεσθε τὰ γάμου χορὸς, Interpr. Aristoph. in Equit. ¶ Item mulier in nuptiis dulciariorum, bellariorumque apparatrix, Poll. li. 3. & Athen. li. 4. ¶ δημιουργὸς, quidã magistratus in Peloponneso, Demost. Vnde συνδημιουργὸς, Plat. τόμ. 3.

Δημίων, populum gubernans.

Δημοδοκηγενὴς, οῦς, ὁ, orator rerum populi, Iliad. ά.

Δημόθεν, senior, homo ætate venerabilis, Ilia. ξ. ¶ Lib. 4. Epigr. δημόθεν ἀνὴρ, i. popularis.

Δημοδόκοι, dicuntur concionatores Ecclesiastici Synesio.

Δημόθεν, populo, Epigr. ex plebe, Apollon.

Δημοθοινία, ας, ἡ, epulum publicum, Aristot.

Δημοκατάρατος, populo inuisus, quem populus diris execrationibus prosequitur, Nazian.

Δημοκοίρης, plebicola, publicola, Plut. in Publ.

Δημοκοινία, ας, ἡ, epulum publicum, Poll.

Δημόκοινος, ου, ὁ, idem quod δήμιος, & δημόσιος, minister publicus, ἔτym. & Poll. lib. 8.

Δημοκόπος, ὁ, adulator populi.

Δημοκοπία, actator, garrulus, populo placens.

Δημοκρατία, popularitas, popularis seditio, Plut. in Fabio. ¶ δημοκρατία, concio, Phal. in Epist.

Δημοκράτης, Poll. lib. 7. genus calcamenti.

Δημοκρασία, exhaurio populum. ¶ Item gratiam populi emereor, mihi populum seruire cogo, in Epist. Chionis.

Δημόκρατος, ου, ὁ, popularis labor.

Δημοκρατέομαι, οῦμαι, viuo in democratia, regor à populo, Plat. ἐν δημοκρατουμένῃ τε πόλει.

μοσθένης, orator, quem taxat, Plut. in Polit. ¶ Δημαγωγικὸς, ὴ, ὸν, principatus populi, status popularis. ¶ Δημαγωγικοὶ, οἱ, qui sunt principes populariū. Δημαγωγικοὶ νόμοι, leges populares, Plut. i. de Repub. Δημαγωγικὴ πολιτεία, Eidem in Legibus.

Δημαγωγὸς, ὁ, pernitulgatus, celebris in populo.

Δημάδης, turpis, indecentius.

Δημαπάτης, fraudulentus erga populum, ipsum circunscribens & eludens, Aristoph. in Ran.

Δημοποίητοι, vel Δημοποίητοι, οἱ, qui in ciuitatem sunt ascīi suffragio populi, Plut. in Solone.

Δῆμος, ου, ὁ, populus, vulgus, plebs, multitudo, turba, Plat. νόμ. 5. δῆμε ἐμὸν ἐμοὶ ἐλίγου λεχθέντα. ¶ Δῆμος, ὁ, meretrix corpus vulgans populo, Prostibulum, Archiloch. apud Eustath. lib. 4.

Δημὸς, ὰ, ὸν, pinguedo, λίπος, πιμελὴ, Odyss. ξ. ¶ Significat & δημόσιον, plebeium, popularem.

Δημοσίᾳ, publicè, è publico, propalam, vulgò.

Δημόσιος, ὰ, ον, publicus.

Δημόσιός εἰμι, δίκης, πράγματος, publicus sum, publico, Aristoph. Acharn. ¶ Plat. in Apolog. pro Rempublicam attingo seu tracto.

Δημόσιος, ὁ, publicus lictor, popularis, publicarius, δημόσια χρήματα γίγνεσθαι, Plat. νόμ. 8. δημόσιοι & πλοῦτοι, publicæ opes, Thucyd. ¶ οἱ δημόσια, accensi magistratus qui Reipub. curam gerunt, Epigr. ¶ Item sacri, & deuoti, Aristoph.

Δημοσιόω, ῶ, ἀσω, π. ωκα, publico, Accus.

Δημοπράτης, ὁ, vilis, plebeius, quasi è populari fæce emptus, ὀνητὸς. ¶ Δημοπρατέομαι, οῦμαι, τὸ, proventus publicus, Plutarch. in Polit. ¶ Δημοπράτως, publicè.

Δημοτροφεῖν, in populo versari.

Δημοτελίω, ῶ, publicè perficio, Demosth.

Δημοτελὴς, ὲς, ὸς, ἡ, publicus, solēnis, θυσίαι πᾶσαι δημοτελεῖς παρὰ τοῖς πόλεσιν ἦσαν, Plutarch. in Numa.

Δημότης, populares, ciues, Apollon.

Δημοτικὸς, ὴ, ὸν, populo incundus.

Δημοτουδίαν, agere cum populo aliquo, & quæstum ab eo facere, esse popularē seu gentilē.

Δημότικος, ὴ, tribulis, plebeius, gentilis, municeps, Xenoph. πείθειν τοὺς δημότας ἢ πάντας & Aristoph. πᾶν.

Δημοτικὸς, ὴ, ὸν, plebeius, affabilis in populo, Xenoph. δημοτικὸς ἦν φιλανθρωπίᾳ, popularis. ¶ δημοτικοὶ λόγοι, homines plebeii, Dem. ¶ Δημοτικῶς, popularitèr atque humaniter.

Δημοῦσθαι, ludere, lætari, κωμάζειν, ἑορτάζειν.

Δημοχαρὴς, ὲς, ὸν, popularem auram captans, Euripid.

Δημώδης, popularis, publicus, vulgaris.

Δημωφελὴς, ὲς, ὸν, ἡ, plebi vtilis, Rei. studiosus.

Δῆν, pœne diu, δῆν πολύ. Odyss. ξ. δῆν δὲ μιν ἀνὴρ.

Δῆνεος, ὰ, ὸν, longæuus, diuturnus, perpetuus: vnde δῆν δήνεον, in longum tempus, 2. Argon.

Δηνάριον, ου, τὸ, Plut. ἡ τὸ δηνάριον ἐκαλοῦτο δήνεος, nummus ex decem æreis vocabatur denarius.

Δηΐδιος, ὰ, ὸν, consilium, Hesiod. in Theog.

Δηΐξ, κὸς, ὁ, vermis lignum corrodens.

Δηξήμων, molestus, animum mordens.

Δηξικρόος, crosio, δῆξις σαρκὸς, Gal. ad Glauc. ¶ Item reprehensio apud Plutarch.

Δηόω, ῶ, ῶσω, vasto, sterno, populor, diripio, κατέφλεξαν δηώσαντες πυρὶ, incendio perdere, Apollon. ¶ δηόομαι & τὸν πόνον, detōso mēto, Luc.

Δήποτα, apud Hom. pro ἤ ποτα.

Δήπου, vtique decunque.

Δήπουθεν, olim.

Δήπουτα, tandem, denique. ἡ δήπουτα, cæterùm, aliquādo, demū, ad id temporis, apud Homer.

Δῆτα, vtique, profectò, mirum, Demosth.

Δήτουθεν, vtique, profectò, scilicet, nempe.

Δήτα, iam sanè, iam vtique.

Δῆτις, ὁ, pugna. Δῆτις verò, collum.

Δηϊτόμος, dimico, Apoll. 1. Arg. πυκνὸν δηϊτόμοντες. ¶ & Δηϊτόμω, pro eodem, Ibidem, li. 2.

Δηϊόομαι, contendo, Apoll. li. 2. Arg.

Δηΐς, vel Δηΐδα, ιχος, ἡ, ἀλαπαδνὸν.

Δῆρις, contentio, Illia. δῆριν ἔχοντες μεμάασιν.

Δηϊόωσθαι, pugnare, Interpr. Apoll. Rhod.

Δηθὰ, diu, Iliad. l. δηθὰ τὸ ἔμελλεν, &c.

Δηθὸς, ὴ, ὸν, diutinus, Sophoc. πολλοῖς με δηθὸν ἡ δὲ κατθανεῖν ἀμφὶ πρόσω χρόνον. ¶ Euripid. δηθὸν ἐρῶ, diu.

Δηϊοτήτη, ὰ, defensio.

Δῆτα, certè, quidem, omnino, πάντως, igitur, tandem, Xen. μὰ δί' ἀλλ' οὐδῆτα, nequaquam certè.

Δῆτα, pro δῆτα. Plato 2. de Rep. ἐὰν δῆτα εἴ τις ἐκ ψεύδους λόγου λόγον, porrò autem siquis, &c.

Δῆτα, posterior.

Δηὼ, ὁ, Ceres, μητρὸς δηοῦς, Aristoph. in Plu.

Δ I

Διὰ, Præpos. per, ἀπὸ. ¶ Genit. δι' ἀκριβείας λέγειν, Aristot. διὰ μέσων θεῶν εἶσι νόμος, Plutarch. in Numa. ¶ Accus. δι' ἄγνοιαν πταίσματα, Xenoph. ὑγιαίνω γὰρ εἰρήνην δι' ἡμερῶν, ἀλλ' ὃ διὰ τί, Plat. i. de Rep.

Διαβαδίζω, pertranseo.

Διάβαθρα, genus calciamenti, Poll. & Fest. Vnde diabathrarii Plaut. in Aul. qui eas conficiūt.

Διαβάθρα, ας, ἡ, scala nautica, pons.

Διαβαίνω, permeo, transeo, flumen trajicio, Hesiod. ἐς ποταμὸν διαβῆ. ¶ Διαβαίνω τὸ σχέδιον, rate trajicio, Plutarc. ¶ Item prætereo, supero, prætruchor, διαβαίνειν ἐδύνατο τὸ ἐφετὸν, Aphrod. ¶ Prætereà occupo, impressionem facio, ἐφ' ὃν διέβη μὴ διανήσειν, quos cum exercitu inuasit. ¶ Ἐτὶ διαβαίνω, diuarico, sto cruribus diuaricatis, Aristot. lib. 5. de hist. Anim.

Διαβάλλομαι, defetor, infamis reddor, διαβεβλημένος ἐς τὸν πόλεμον, insimulatus apud Persas, Herodot. ¶ Item decipio, circumuenio, ὑπὸ τοῦ πλήθους διαβάλλομαι.

Διαβάλλω, crimino, notam infamiæ affero, accuso, calumnior, obtrecto. διαβάλλω τὸ σῶμα, ret detrabo, Xenoph. Isocr. ad Nicoc. ἵνα δὴ διαβάλωσιν, calumniari. ¶ διαβάλλεται εἰς τοὺς γυναῖκας, in vxorem inicientes calumniam, Plut. in Pericl. ¶ διαβέβληνται ἐμοὶ πρὸς ἡδονάς. ¶ Accipitur etiam pro traiicio, transfero, appello: διαβάλλειν λίνα, lino traiectus, Dioscor. lib. 4. ca. 76. ὡς διαβάλλει τὸ πλοῖον τὸ ξύλον, vt in Naxum traiiceret, Herodot. ¶ Pro sero seu dissemino, l. 3. Theoph. c. 25. de can. plāt.

Διαβλωπάω, ῶ, respecto, circunspecto.

Διαβοσκάζω, regnum sibi vendicare.

Διάβασις, ἡ, ἀσεως, transitio, transmissus Cæsari, vadum, pons, Thucyd. πατρικὴ τοῦ διαβάσεος.

Διαβόσκω, circumeo.

Διαβουλεύω, perpendero, Accus.

Διαβουθύω, sacrificia pro transitu, Plut. in Lucullo, ὅπως πρὸ δυοῖν ἡμερῶν διαβουθύσεται.

Διαβάτης, ὁ, traiector, transilis Plin.

Διαβατὸς, transitus, lubricus. διαβατικὸν τοῦ, i. ad summa tendens, Naz.

Διαβατὸς, ὴ, ὸν, qui traiici potest, vadosus.

Διαβεβαιόομαι, Actiuè, affirmo, asseuero, Phalar. Fabio, δι' ἐμαυτοῦ δὲ σοὶ τὰδε διαβεβαιοῦμαι. Διαβεβαιόω, tandiu vitam producere potuisse Xenoph. διαβεβαιῶν εἰ ἐμοὶ δοίη ἀλύσκοντι διαγενέσθαι. ¶ Item pertolerare, & tolerare vitam, Plut. in Demetr. ἐπὶ τούτοις δὲ παρεκάλουν διαβεβαιοῦν ἐπιπλέοντες ἀχρὶ Διὸς ἄκρου διαβεβαιοῦσθαι. ¶ Est etiam euadere, Synes. εἰ ἡ διαβεβαιοῦσθαι ἐκ κλύδωνος, etiam si superstites tempestati euaderemus.

Διαβεβαιόω, dignosco, discerno, deprehendo, inquiro, Aristoph. διαβεβαιώσασθαι τὸ δίκαιον, Lucia. εἰ βασανίσαι με διαβεβαιοῖτο, si me statuistis, &c.

Διαβεβαμμένος, inuoluo, cōuolutū iaculor, Luciā.

Διαβεβηκίζω, cubito innitor: hinc Διαβεβηκισμὸς.

Διαβεβλῆσθαι, fascinare, violare.

Διαβεβλῶσθαι, σάφα, π. σαφα, designo, sculpo.

Διαβεβλῶσθαι, σαφέως, π. σαφα, insculpo, Accus.

Διαβεβρωκὼς, ignosco, cogito. ¶ Item ignoro.

Διαβεβρώμενος, ὁ, discreno, plebiscitum, consilium.

Διαβεβρώμενος, ὁ, arbiter, discepeator, cognitor.

Διαβεβρωσκέζω, indico, aperio, diuulgo, notifico Gell. & Ouid. Chion in Epist. de Xenophonte, ἀλλ' ἐγένοντο ἄσπερ ἡμεῖς.

Διάγνωσις, ἐως, ἡ, iudicium, dignotio, exploratio, notio. διάγνωσιν ποιῆσαι, internosco, Thucyd.

Διαγνώστης, ὁ, discernendi potens, qui discernit.

Διαγογγύζω, obmurmuro.

Διαγράμμα, ατος, τὸ, διάγραμμα, dego.

Διαγράφω, ὁ, duplici geniculorū nodo cinctus.

Διαγράφω, publico, differo, dico, profero, concionor. διαγραφὴ κακῶς πλάττων, Lucia traducit & infamat. διαγραφὴν ἀσεβείας, vt Imperator mādans, Plutarc. in Pab. Theodor. διαγραφὴ σαφεῖς, disertis verbis cauet, Plat. li. 7. Leg. ἀλλὰ δὴ καὶ ταῦτα διέξειμι. ¶ Est autem in vniuersum διαγράφειν, sancire & edicere, quæ verba sunt legislatorum. ¶ Dionys. Areopag. pro tractare, disserere, disputare.

Διαγράμματα, τὸ, titulus, inscriptio libri, descriptio. ¶ Item sententia, decretum, edictum. διάγραμμα ἔθηκεν, edixit.

Διαγραμματὰ, ῆ, ὁ, species ludi tesserarii, in

quo adhibebantur nigri & albi calculi, Hesy.
Διαγραπτός, διλυ, interlinis lis & inductā, Bud.
Διαγραφεύς, qui censu conscribendo præfectus erit, Cæl.lib.10.cap.20.
Διαγραφή, ῆς, ἡ, descripta tabella, descriptio, antiquatio & peremptio rei corpoꝛæ, vel iam peractæ conuentio, pactum.
Διαγραφικὴ, ῆς, ἡ, disgraphice Plin.lib.35.ca.10.
Διαγράφομαι, accusationē nō instō, Demost. διαγράψασθαι τ κληρονομίαν. ¶Aliquando accuso,
Διαγράφω, describo, designo, delinio, διαγράφειν τῇ λέξει oratione describere, Plat. ἐμ.ς. ¶Itē censeo, Luc.1. ¶Itē do nomen, profiteor, ibidem. ¶Item accuso, reprehendo, præscribo, diem dico. ¶Item reprobo, abrogo, antiquo. Aristoph. περὶ διαγράψασθαί μου δίκην, obliterata est mihi causa seu mulcta. ¶Demost. ἐὰν ἀλλομισθῶ διαγράψῃ τ ἀκροατήριον, heremodicium pronuntiare, *dommer defaut.* ¶ Pro cōscribere, i. καταλέγειν. ¶Significat & diplomatibus publicis largiri & diuidere, Plutar.
Διαγρηγορέω, ῶ, peruigilo, διαγρηγορῶ τ νυκτός.
Διαγρίαινω, irrito, exāspero, agrestem facio.
Διαγρυπνέω, peruigilo ac mecū cogito, excitor.
Διάγυμα, ατος, τὸ, exerceo, agito, Galen.
Διάγχω, suffoco.
Διάγω, dego, διάζω, Plat. in Epist. μὴ φορτίσητε ὑπὸ δειλοσοφίᾳ διάζειν τ βίον. Aristoph. περὶ cum duobus Accus. τὸν πάππα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτὸν τὸν βίον διάγοντα διάξεις. Demosth. διάγω ἡδέως, hilariter viuo. ¶Itē traiicio, traduco, perduco, adduco. Philostr. in Heroicis, διάγειν τ στρατὸν πρὸς λαχάνοις, ad olera traduxit exercitum. ¶Item abduco, dirimo, remoror, detineo, Eidem, διάγω τινὰ τῶ λόγου, te à dicēdo reuoco.
Διαγωγὴ, productio, traductio, deductio, Plat. in Epist. ¶Itē statuo, Herodot.li.4. ἵστησι διὰ τ πυρὸς τὸ ἱστοφόρια διαγωγὰς τὰς νεῶς χρᾶσθαι. ¶Item vitę status, consuetudo, institutum vitæ, Aristot.lib.8.Polit. ¶Est etiam oblectamentum quo tædium vitæ tollitur, Eidem.
Διαγωνίζομαι, certo, prælio confero, contendo, decerno. διαγωνίζεσθαι περὶ τοῦ πολιμίου, Xen. li.1. Pædiæ. Διαγωνίζω, conor.
Διαγώνιος, ου, ὁ, linea ab angulo ad angulū ducta, Vitruu.li.9.ca.1. Capell. linea angularis.
Διαγωνοθέτησι, in agone constituti, 2. Mach.3.
Διαδακρύομαι, διαδεδάκρυμαι, dispertior.
Διαδακτύλιος, dilacero, Homer. baurio, percutio.
Διαδαπανάω, diuido.
Διαδείκνυμι, monstro, noto, arguo.
Διαδηλόω, διαπάω, dilaceraꝛe, diloricare.
Διάδεξι, ος, dexter, strenuus, Herodot.
Διαδέρομαι, perspicio, διαδέρεσθαι πρόπαν.
Διάδεσμα, ατος, τὸ, malua hortensis.
Διαδεσμάω, μέσω, colligo, vincio, Gal. ad Glau.
Διαδέχομαι, διέξομαι, ἐδεξάμην, succedo, excipio, sufficior. διαδέξασθαι τὴν ἀρχὴν ἐκ ἀδόξου, qui successit regno non obscuro, Plutar. in Rom. διαδέξασθαι τὰ πλοῖα παρὰ δημοσίης, succedens in opes Antisthenis, Lucian.
Διαδέω, μέσω, vel ἄπω, π. ἄσω, corono, cingo, connecto, alligo, circumligo, obligo, interrego, Luci. διαδέσαντ τ κεφαλὴν διαδήμα.
Διαδηλέω, obtrudo, lædo, premo, Odyss. ξ.
Διαδηλος, φανερὸς, apertus, manifestus, notus.
Διάδημα, ατος, τὸ, regum insigne, quod fascia erat quædam qua caput circumligabāt. ¶Διάδημα ἀμφιθέρατος, ου, vittatus, diadematūque Plin.
Διαδιδράσκω, διαδιδρᾶσαι τοῦ ἀρχοντ τ πόλεως, Nazan.
Διαδίδωμι, μ. ὦ, π. ὤσω, trado, transfundo, distribuo, largior, dissipo. Plut. lib 1 de Republ. χρημάτων ἴσχυε: διαδίδοσαν ἀλλήλοις, tradēt. Plutar. in Themist. λόγος διαδίδοται, sermones in vulgus disseminare.
Διαδικάζομαι, altercor, iudicio contendo, in iudicium voco. Aristot. 2. OEcon. ὑπὲρ δὲ τ̃ οὐσιῶν διαδικάσωσι, de direptionibus iudicio disceptarunt. ¶διαδικάζομαι σοὶ σι, tecum litigo, Demost.
Διαδικάζω, ὦ σω, π. ασα, diuido, diiudico, discerno, iudico, Poll. ἢ, δι' ἧλου ἔτι διαδικάζει.
Διαδιχάομαι, φανερῶς Χαιρεφάντῃ, tutū asserere.
Διαδικασία, ας, ἡ, iudicium, iudicatio, causa ardua & ambigua, Etym. διαδικασίαν τινὶ ἐπιθεῖναι iudicium statuere, Demost. ¶Lysię διαδικασία est petitio & actio, hoc est, ἀγωγὴ, quæ etiā διαδίκασμα dicitur. ¶Est etiam διάπραξις τῶ δικαστηρίου ἕνεκα τ λήψεως, quum cōtentio inter duos oritur pro functione munerum. ¶Item controuersia, altercatio.
Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, iurgium, lis, disceptatio.
Διαδικάζω, disceptaro, litigare, Plut. in Apoph.
Διάδικος, ος, ὁ, duplex, Diosc.li.3.cap.105.
Διαδιδυλίζω, lasciuire, & indecenter saltare, Hesych. Διαδιδυμίζω, dispicio.
Διαδικιμαστικὸς, ὦ, ὁ, probandi vi prædituꝰ.
Διαδικὶς, ὁς, ἡ, fuleimentum trabium obliquum, cui reliquæ incumbunt, τῶ δοκῶν ὑπόζωμα πλάγιον.
Διαδικοπεύομαι, dimico, Polyb.li.5. ὅπ χρὴ τοὺς διαδικοπεύεσθαι κ, ὑπὲρ τ̃ ἀλλήλους.
Διαδόσιμος, distribuendus, propagandus.
Διάδοσις, εως, ἡ, diuisio, distributio, digestio.
Διαδοτέος, diuulgandus, Isocr.
Διαδοχὴ, ῆς, ἡ, continuatio, exceptio, vicissitudo, κατὰ διαδοχὰς, vicissim, Aphrod.
Διάδοχος, ου, ὁ, ἡ, successor, hæres, substitutus. διάδοχοι νῆες, naues succedentes, Thucyd.
Διαδραμεῖν τε, fabulam ago, Laert. in Plat.
Διαδραμεῖν, percurrere, Xenoph.
Διαδραστικὸς, ἡ, ὁν, miseri, timidi, qui Reipublicæ administrationem fugiunt, Aristoph.
Διαδρομάω, discurro, Lucian. de Astrolog.
Διαδρομὴ, ῆς, ἡ, vltrò citróque cursitatio.
Διαδύω, διαδῦναι, fugere, vitare.
Διαδύομαι, transilio, me insinuo, subeo, elabor. Demosthen. Χαιρώνδου δὲ διαδύοντος, καὶ πάντα ποιοῦντ ἵνα ἧττον ἀληθοποιὸς μηχθῇ. ¶Plat. Χαιρεφῶν ὅπῃ ποτὲ διαδύσεται, incertus quā nam potissimùm effugeret & elaberetur. ¶ Διάδυσις effugium, ludificatio & frustratio Lui. tergiuersatio, detrectatio Vlpian. Plutarch. in Demosth.
Διαδύω, δύσω δύσω, transilio, me insinuo, ingredior, penetro. ¶Διαδῦναι, pro eodem, Luci. κ τὸ δι' ἄλλου ἄλλῃ διαδῦναι. Δύσομαι, euadens,
Διάδυσις, dissono, Aristot. de mundo.
Διαείδομαι, μ. ὦ, διαείσομαι, appareo, cognosco, iudico, disco, intelligo, ostendo, διαείδομαι, transmissus, Apollon. 2. Argon.
Διαείρω, serius, Lucian. διαείρω λόγῳ.
Διαζώννυμι, perfruens felicitate.
Διαζάω, ω, vino, vitam ago, διαζῆν τὸν βίον ἡρέμα, vitam rectè transigere, Eurip.
Διάζυγα, nugari, φλυαρεῖν, ληρεῖν, Poll. li.8.
Διαζώννυμι, diffundo. διαζώσασθαι ἀξίωμα, disiunctum proloquium, Gell lib.16.cap.8.
Διάζυξις, εως, separatio, diuortium, digressus, Nazan. ¶Διάζυξις πλάσεως, ου, disiunctiuus.
Διαζωννύω, ὑμι, ὑσω, ὑσα, ὑμαι, ὑσθαι, ὑσμαι, ὑσθην, ὑσθήσομαι, ὑστος, ὑστέος, ὑτὸς, ὑτέον, ὑτικὸς, ὑτικῶς, ὑτικὴ, ὑτικῆς, ὑτικῶν, ὑτικοῖς, ὑτικὰς, ὑτικοὺς, ὑτικαῖς, ὑτικαῖν, ὑτικοῖν, ὑτικοῖς, ὑτικοῖσι, ὑτικοῖσιν, ὑτικοῖσιν, ὑτικοῖσιν

ratum imitari. ἀνὴρ δ' ἡμέρης δίαιτα, quotidianus victus, Idem de Leg. δίαιτης ἀπάντων κύριος, vitio absque ordine. Ibidem. ¶ Item iudicium seu arbitrium, Lucian. in Dearum iudicio, Οὐδ' ἡμεῖς δὲ Ἀφροδίτη δικάσθημεν, οὐδ' ἐπὶ ὁ Κρὰς ὁ σὸς ὑπέσχετο τῷ Διΐ τινι. ¶ Item diuersorium, locus ad degendum. ¶ Aristoph. pro cœnaculo. ¶ Et, δίαιτα δ' ἀσπίδιος ἐν ἴρηξ, tabernaculum impij non subsistet, Iob 8. ἔστ' ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἀρῶντι δίαιτα ἐγώ, Plut. Cam.

Διαιτητήριον, τὸ, & Διαιτητικὸν, τὸ, & Διαίτημα, vtuo, vicis ratione vtor. Pla. in Epist. δίαιτα δίαιτα μόνοις μοχθηρὰ, viuês intemperâter. Galen. ἀφυλακτοτέρως διαιτᾶσθαι ἐλαττόνως ἐκείνων ἐν ἀνάγκῃ ἐμελλόντως ἔσεσθαι, quum negligentius vitæ rationem instituerent, imprudentes in mortem sunt delapsi. ἐν βιαίοις διαίτοις, apud Bœotios degebat, Isocrat. ¶ Item διαίτημα vt arbiter iudico, concilio & compono discordiam, Datin. iunctum, Appian. lib. 5. ¶ Διαίτημα τι, τὸ, δίαιτα, viuendi consuetudo, victus ratio, Xenoph.

Διαιτικὴ, & Διαιτητικὴ, medecinæ pars quæ victus moderatione morbos curat, Celsus.

Διαιτήσιμος, apud Isæum, arbitrarium.

Διαιτητήριον, τὸ, locus in quo iudicant arbitri. ¶ διαιτητήρια τῆς οἰκήσεως, ἐξ partes domus vbi agunt homines, Xenoph. in Œcon.

Διαιτητὴς, οὖ, ὁ, arbiter datus, Aristot. in Rhet.

Διαΐδιον, perspicuum, διαΐδιον, διαφανὲς, Hesych.

Διαϊδιότης, ητος, ἡ, æuum.

Διαϊδίως, viuo per secula.

Διαϊδίζω, æterno, sempiterno, Nazanz.

Διαϊδίος, ος, ον, & ου adæquatus, perpetuus, æternus.

Διαϊθὼν, ονος, ὁ, ἡ, vrens, ardens, accensus. Aphr. διαϊθὼν πυρετὸς πύρετον, ardentem febrem creat.

Διαιθύσσω, & Διαιθαλόω, repurgo, perpurgo. ¶ Theophr. est etiam putare arbores.

Διαιθύσσω, ξω, μ. ισα, π. ιχα, purgo. Accus.

Διαίθυσις, ισεως, ἡ, purgatio, putatio.

Διαιθύζω, seorsum colloco, Xen. in Œcon.

Διαϊκίζομαι, pafsiuum, vror, exardeo.

Διαΐκω, ξω, & ου, accendo, incendo, deuro. ¶ Et transflare pro vehementer commouere, & cõcitare, Plutarch. τοῦτο διΐκει καὶ παροξύνει τὸ Κρέσσον, exacerbauerunt, irritauerunt.

Διαικνέομαι, οῦμαι, π. υμαι, pateo.

Διαικνέω, contego.

Διάκμασις, εως, ἡ, inflexio, curuatio, Nazanz.

Διακοΐδιος ἐδώδιμος, κραδίαι χόλοι, cordolius, Plaut. Iosseph. de Antiquit. διακοΐδιος ἰχθὺς ἐδώδιμος ex intimis præcordiis indoluit.

Διακοθαίρω, perpurgo. Διακοθάρσις, purgatio.

Διακομιδὴ, ἡ, ὁ, fructus, decerpo fructus.

Διακορτερέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, perfero, obdurefco, perduro, διακορτερῶ με λέγειν πλεῖόν ἢ obfirmaui me ne vera dicam, Aristot. in Rhet.

Διακρατέω, & Διακρατῶ, detineo.

Διακράτησις, εως, ὁ, bonorum possessio, Iurisconf.

Διακρατὴς, οῦς, ὁ, bonorum possessor.

Διακωλύω, caulẽ amittere, decaulescere, Theophrast. de hist. plant. lib. 7. cap. 2.

Διάκωμος, ατος, τὸ, festus, in Epigr.

Διακωμῳδέω, sortiri, διακωμῳδοῦντες, Etym.

Διακωνιδίω, ῶ, μ. ίσω, sortior, sorte diuido, Etym.

Διακωμῳδέω, pro eodem dicitur, Aristoph.

Διάκωσις, εως, ἡ, ardor, exustio.

Διαλαδάζω, pro διαπαλαδάζω, dissipo, Apoll.

Διαλαμβάνω, afficior, constituor, instituor, acquiesco, Isocrat. οὕτω διάκειται τοῖς γνώμαις, ita sentias. ¶ πιστῶς πάνυ ἐχ φιλοτέχνως διαλαμβάνων πρὸς αὐτὸν, qui summa est erga eum fide & obseruantia, Plat. in Fab. ¶ διαλαμβάνω δεισιδαίμων εἶναι, religiosè me gero, Demosth. διαλαμβάνει αὐτὸν ἐλάττωσις τῶν ἰδίων, Eidẽ Demosth.

Διαλαμπὴς, circuncido, tõdeo, Aristoph. discindo.

Διαλελωβημένος, ου, corruptus, qui defluxit, obscuratus. ἡμιωβηλῶδης, Aristoph. in Neb.

Διαλεπτολογέομαι, οῦμαι, π. ησάμην, horror, iubeo, admoneo, Plat. in Epist. παντελῶς διαλεπτολογοῦμαι, Isocrat. de Euag. πολλὰκις σοι διαλεπτολογοῦμαι τὰ αὐτὰ, sæpe te iisdẽ de rebus admoneo. ¶ Διαλεπτολογία, & Διαλεπτολογίαι, exhortationes, supernacuæ Vlp. frustrã. Suid. (τὸ) Διαλεπτολογεῖσθαι, ἐστὶ ἡ ἡδονὴ περιττὴ ἀνάγκης, inanis crepitatio, Thucyd.

Διάλευρος, ος, ον, vacuus, inanis, vanus, exhaustus, locus: διάλευρον δίκτυον, de iis qui fame aut morbo exhausti sunt, Lucian. διάλευρος ἕξις, macilentus corporis habitus.

Διαλιπαίνω, perpurgo, affigo.

Διαλίπασις, inanitas Cic. Διαλίπως, Cic. inaniter.

Διαλιχνίω, diluo, tempero.

Διαλογγόω, perstrictus, ξίφει πεπληγμένος, Suid.

Διαλογχιδὶς, ὁος, vel Διαλογχιδὴς, diffluens deliciis. Ἐκδύζῃ διαλογχιδὶς ὑμῖν ὅλκαις, Plutarch. in Alcib.

Διαλογχιδόω, particulatim elocutus.

Διαλογχιμάζω, per præcones denuntiare.

Διαλογχίω, concutio, moueo, diuerto.

Διάλογχος, ον, cum periculo probari aut suscipi Isocrat. in Busir. διάλογχον διαπειρᾶσθαι φαρμάκοις ἀνδρὸς, pharmacis ex periculo petitis vtis vt Fabius loquitur. Διαλογχοῦται, periclitandum, Plat. in Timæo.

Διαλογχόω, μ. ώσω, π. ωσα, periclitor, in periculum venio, διαλογχοῦσθαι περὶ ἐκείνου, Isocr.

Διαλύω, permoueo, concutio, verso, Aristoph. διαλύει τὴν ψυχὴν ἀνω κάτω, incita eius mentem.

Διακλάω, ῶ, μ. άσω, π. ασα, frango, Accus.

Διακλείομαι, intercludor, intercipior, Polyb.

Διακλείω, μ. είσω, intercludo, intercipio, Accus.

Διακλίνω, declino, lateo.

Διακλίνω, suffuror, subduco, supprimo.

Διακληροῦμαι, sorte partiri, Plat. li. 6. Leg. τοῦτο δὲ διακληροῦσθαι τὰ μέρεα τῆς πόλεως.

Διακλήρωσις, διακληρώσεως, ἡ, & Διακλήρωτις, fluprum.

Διακλῶ, ῶς, ἡ, διακλῶσις, ἡ, & Διακλάσις, ἡ, διακλῶ, ῶ, μ. ώσω, π. ασα, ἡ, διάκλασις, ἡ, capt⁹ satietate affero virginitati vitiũ, vitio virginem Terent. Cicer. offerre stupro, Οὐ τὸ μὲ διακλῶσαι ἦλθε πρίτιν, id est, διαπαρθενῶσαι, apud Herodot.

Διακολάζω, colluo, diluo, distillo, Dioscor. li. 2.

Διάκλυσμα, τὸ, colluuio, instillatio, infusio, Dioscor. lib. 3. cap. 128. Διακλυσμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Διακναίω, purio, confrico, rado, scarifico, polio. ¶ Item pungo, tædio atticis. ἅτινα δ' ἐγκναίει μοι τὰ πόδια, ὡς μὲ διακναίουσι ἴχθ, Aristoph.

Διακναίζω, scabo. διακναῖσις, ruptus, Gaz.

Διακναίω, μ. ήσω, π. ηκα, dominor.

Διακνάω, ferrumino, coagmento, conglutino.

Διακναφαλόω, ῶ, μ. ώσω, transnato, nato.

Διακομιδὴ, ἡ, ὁ, transportatio, διακομιδαί νεκρῶν.

Διακομίζω, μ. ίσω, π. ισα, trãsuecho, perfero, gesto. ¶ Διακομίζομαι, traiicio flumen, Thucyd.

Διακομιστὴς, οῦ, ὁ, tabellarius, lator.

Διακονέω, ῶ, μ. ήσω, π. ηκα, actuo, Accus.

Διακονητικῶς, ῶν, Actiuè, Naza. ¶ Cum Accus. & Dat Aristoph. i. ministro, inseruio.

Διακονίω, μ. ήσω, π. ηκα, inseruio, seruio, administro, διακονεῖν πρὸς ἀνδρὶ τι ἢ σκάφην, ad emptionem & venditionem ministrare, Plat. 2. de Republ. διακονῶν τῷ θεοκλεῖ, Aristid. διακονεῖν τὰ ἔργα, opera ministrare, Arist. li. 7. Pol.

Διακόνημα, ατος, τὸ, ministerium, Aristot. in Pol.

Διακονία, ας, ἡ, ministerium, obsequium, functio, opera, Plat. 2. de Rep. ἰσαχοῦ δεῖ τῷ διακονίαν παρέχειν πολίτῃ, hãc suscipiunt quinciã.

Διάκονος, ου, ὁ, ἡ, minister, ministrator Cic. Xen.

Διακονικὸς, expeditus ad seruiendum, obsequiosus minister, ministratorius Mart. διακονικὴ σκέψις, virtus ministratoria, Aristot. in Polit.

Διακονίου, ου, τὸ, diaconatus, sacrarium, Hesych. ¶ Placẽtæ basis, genus bellarii, Athen. li. 14.

Διάκοσις, texturæ quædam. Item homo gracilis.

Διακοντίζω, ιῶ, lacunam mitto, Xenoph.

Διακοπὴ, ἡς, ἡ, intercisio, separatio. τὰ ἔχοντα διακοπὴν, interuorum præcisiones, Dioscor. l. 3. ¶ Item διακοπὴ, intermissio, laxamentum.

Διάκοποι, scissuræ, meatus intercisi, siue incilia hiantia, per quæ derivant aquam agricolæ in agros remotiores & siticulosos.

Διακόπτω, ῶ, ψω, π. οψα, intercido, intersecо, resecido, discerpo, perfringo, disiungo, irritum facio, reprobo. Polyb. τοὺς διαλύοντας διαλῦσαι τὰς διαλύσεις, i. dirimere. ¶ Interruptio & interpellatio præscriptionum. Hoc verbo in Pandectis Græcis significatur. διακόπτειν τὴν ἡμέραν, dirimere diem, vel diffundere diem. ¶ Est etiam aciem perrumpere, impressionem facere, Xenoph. in vlt. Ἑλλην. ¶ Item traiicere, Lucian. τὸ ἦθος ἐκεῖθεν τὸ μὲν ἄνωθεν ἢ διακόψαι ἄχρι τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ Item interfari, & interpellare loquentem, Basil. ¶ Item nouitatem vetustis rebus dare.

Διακορέζω, Suid. siue Διακορεΐζω, Hesych. immotis & fixis oculis intueri, ἀτενὲς ὁλόπτω.

Διακόρη, ης, ἡ, & Διακόρεια, fluprum.

Διακορέω, μ. έσω, π. ηκα, ἡ, Διακορίω, μ. ίσω, π. ισα, ἡ, ὄνομαι, capt⁹ satietate affero virginitati vitiũ, vitio virginem Terent. Cicer. offerre stupro, Οὐ τὸ μὲ διακορέσαι ἦλθε πρίτιν, id est, διαπαρθενῶσαι, apud Herodot.

Διακορυφόω, μ. ώσω, π. ωσα, turbo, sonũ cico. Aristoph. πρὸς οἷ' ἐτοιμάζῃ τὸν γαμήλιον, ἡλίκον ὕξαλφος αὐτὸν διακορυφοῖ γάμον, i. sonare facit.

Διακορὴς, ὁος, ὁ, ἡ, & Διάκορος, ος, ον, satiatus.

Διακόσιοι, αι, α, ducenti, duceni. ¶ διακόσιοι ἱππῆς, ducenti equites, Thucyd. ¶ Διακοστὸς, ὴ, ὸν, ducentesimus.

Διακοσμέω, μ. ήσω, π. ηκα, exorno, rectè atque ordine constituo, distincta compage digero, & coagmento, Aristot. de mundo, τὸ ὅλον οὐρανὸν διακόσμησε μία ἡ διὰ πάντων δύναμις. ¶ διακοσμεῖσθαι δὲ δικαίους, dixit Homer. Iliad. ε. pro in centurias describere.

Διακόσμησις, εως, ἡ, dispositio, digestio, ordo rerum compositè distinctarum, Cicer. descripta distinctio, διακόσμησις τῆς πόλεως, Plat. πολ.

Διακόσμιος, ος, ὁ, apparatus, ordo, ornatus, distinctio, compositio ordinata, διακόσμιος, Aristot. demundo, ὁ τῶν ὅλων διάκοσμος, vitæ cultus & nitor.

Διακοφοχέω, μ. ήσω, imbecilli visu sum, Etym.

Διακούω, audio, Plat. διακούσας τὸν λόγον. Plutar. διήκουσε ζήνωνος, fuit Zenonis auditor.

Διάκοψις, εως, ἡ, amputatio.

Διακραδαίνω, quassare, mouere.

Διακρατέω, pertinaciter obtineo, conseruo. ¶ Item pro manum inicio & retineo, Appian. ¶ Διακράτησις, εως, ὁ, detentio, retentio.

Διακρίκω, pulso citharam, lib. Epigr.

Διακριβολογέομαι, exactè & enucleatè differo.

Διακρίσιος, exactè disertus, omni ope & exacta diligentia efficio, exequor diligẽter, Aristot. Ethic. l. 10. ¶ Significat etiã exactè respõdeo.

Διακριδὸν, distinctè & distributè, eleganter & ornatè Cicer. egregiè, æquè, seorsum.

Διακριθέντα, τὰ, separati, diuisi, Etym. ¶ Item digressi, Iliad. ὑ. τοὶ δ' ἀνεχωρίθεντα, ὑ μὲν μετὰ λαὸν ἀγαυόν.

Διακρίνω, elimo, expolio.

Διακρίνομαι, ῦμαι, dirimo, Phil. de mundo, τὸ ὅλον διακρίθη τῇ συμφύσει, diremptum ab vniuersi compage. ¶ Item diiudico, discrimen facio, διακρίθηναι χρὴ λόγοις, per turmas distingui, Plutarch. in Cam. μεδὲ διακρίνω πρὸς σὸν χρηὸς πεκτε, ne delectum habeas genitorum, Nazan. ¶ Τὲ dispicio, & in vtramque partem delibero, ὑ διακρίδην τῇ ἀπορίᾳ, Rom 4. πὶ τοῦτο ἢ ἐς πῆχυ μοῦ διακρίθη, Iacob. 1. ¶ Discedo, deficio. διακρίνομαι λοιδορούμενος, abs te deficio, Thucyd. ¶ Præterea, decerno, i. pugno. διακρίνασθαι τὸν πόλεμον, Herodot. li. 7. διακρίνεσθαι μάχῃ, prælio decernere Polyb. διακρίνεσθαι πρὸς τὸ ὅλον. ¶ Διακρίνεται, dicuntur quæ perficiuntur Aristot. 4. de generat. Ἐν μὲν γὰρ τῷ μηνὶ ἐκ πλείου χρόνου διακρίνεται τὸ ὅλον τὸ ἄρρεν. ¶ Pro disceptare, Demosth. ἐν διαιτηταῖς διακρίνεσθαι.

Διακρίνω, separo, secerno, dirimo. ¶ Item considero, discerno, dignosco. ¶ Item perficio, absoluo, Bud. in Comm. ¶ διακρίνει τὰς δίκας

τῶν πολιτῶν, reddere iudicia ciuib⁹, Plat. ἡμ.

Διάκρισις, ἡ, Diacrisis, Plutar. in Politic.

Διάκρισις, γενικῶς, distinctio, discrimen, Aristot. ¶ Διάκρισις, pro iudicio. διάκρισιν λαμβάνειν.

Διακριτικός, ἡ, ὸν, discernēdi vim habens, Gale.

Διακοσβολίζομαι, prælium capesso.

Διακοτῶς, durius, crudeliter.

Διακρούομαι, dispello, differo, reiicio, διακρούσασθαι τὸν δίκαιον, iudicio repulit, Plut. in Numa.

Διακτικός, ad impostūram pertinens, Gaz.

Διακωλύω, ἀπὸ τοῦ κῶλον, impedio, repello, obturbo. Hermog. τὸν μὲν ἰδίᾳ φόβον εἰς τὸ ἐμφανίσασθαι τὸ προδήλως ἀκριβὲς διακωλύσομεν, propulsabimus.

Διάκτορος, ὁ, ἡ, & Διάκτωρ, ορος, ὁ, internuntius, κήρυξ, minister. Mercurii epith. Iliad. β. ζοὶ διάκτορον ἀργειφόντην. Nonn. ἕως διάκτορος ἦρι, hora vitæ nuntia. Polyb. τοῦ διάκτορος διάκτορι. ¶ Διάκτορος, ὁ, ἡ, administratio. Theophr. de hist. plant. li. 4 ca. 12. πρὸς τὴν διακτορίαν χρήσιμον ἔχει), ad fletendos fumos vtile Plin. lib. 16. ¶ Διάκτορος, pacificē.

Διακυβερνάω, guberno, traduco.

Διακυβεύω, aleā iacto, aleis ludo. ¶ Διακυβεύειν, proiouli atque concidere. Erasm. ex Plutar.

Διακυδάω, perturbare, συγχέω, confundere.

Διακυλίω, voluto.

Διακυλινδέω, deuolno, peruolno, prouolno.

Διακυμαίνω, concito vndas, & fluctus abundum mare reddo. διακυμαίνειν τὸ ἀφρίζειν, Lucian.

Διακυφοδυλακίζεσθαι, impudenter respicere, infaciem procaciter resistere, Hesych.

Διακωπτικός, ὁ, prospicio per aliquid, transpicio. διακωπτικὸς ὀφθαλμὸς, Xenoph.

Διακωτίζομαι, repugnare, obsistere.

Διακωφίζω & Διακωφολογέω, diffamo, diuulgo. ¶ Ité διακωφίζω, exploro, probo, experior, Erym. & Etas. in Chiliad.

Διακωλυσία, ας, ἡ, impedimentum. Plat.

Διακωλυτέος, qui vetat, qui est impedimento.

Διακωλυτικός, prohibitorius. Paul. iurisconsult.

Διακωλύω, prohibeo, arceo, inhibeo, interpello, Xenoph. διακωλύει ἀλλήλους, alterum alteri esse impedimento, i. ἐμποδὼν ζῆν. Plat. in Apolog. διακωλύειν πολλὰ ἀλλήλοις γενέσθαι.

Διακωμῳδέω, traduco, exaggero, amplifico.

Διακωχή, ἡς, ἡ, remissio, intermissio, induciæ.

Διακωχὴν ποιοῦμαι, C. διάλογος, sortior, sorte capio.

Διαλαβίζω, rumpor, discindor, Aristoph.

Διαλαλέω, ἀπὸ τοῦ, confabulor, diuulgo, loquor.

Διαλαμβάνω, diuisim capio, dispono, distribuo, dirimo. Plat. in Sympos. παμμέγιστον ἡγοῦμαι ἀγαθὸν εἶναι τὸ μέσον τι καὶ συνιέναι ὅμως διαλαβεῖν, dirimat, disgregat, diducat. Diosc. li. 5. cap. 4. διῃρημένον μέλι ὕδατος τοῦ ξηροῦ, mixtum cum aqua diuisum. Herodot. in Thalia, ποταμὸς διαλελαμμένος πανταχοῦ, flumen vbique diuisum. ¶ Διαλαμβάνω, etiam significat consilium agito, consulto, Polyb. 4. ¶ Item colligo, explico, disputo, differo, discepto, Aristot. ὅτι δὲ διαλαβεῖν ἐστὶ τὸ δύνασθαι τὸ ὅτι Theophr. ἐν τῷ περὶ διαλαβεῖν, in summa complecti. ¶ Διῃρημένως, certe, præcise, Xenoph. Ὁ Ἕλλην διῃρημένως ἐκρίθη, & accusatus fuit certa & præcisa iudicii formula. ¶ Item accipio administrandum, rego, Aristot. de mundo, πῶς συνέστησαν ἐκεῖνα διῃρῆσθαι κατ' ἔθνη ἕκαστα, moderabantur. ¶ Item arbitror, νομίζω, suspicor. διάλαβον χειροτονεῖν τὸν Ἰούδαν, suspicatus est rebellare Iudæam, 2. Machab. 2. ¶ Ité virtim aliquid accipio, Demosth. Οἱ δ' ἐν τῇ Πέρσαις διαλάβετον κατ' ἄνδρα ἕκαστον. ¶ Διαλαμβάνειν, etiam est diiudico, existimo & statuo, Polyb. lib. 3.

Διαλάμπω, perfulgeo, interluceo, Aristoph. in Plut. διαλαμπέτω ἡμέρα. ¶ Διαλαμπής, ἡ, ὁ, ἡ, splendens.

Διαλανθάνω, ἀφ' ὅτου, lateo, delitesco, clam ago, Xen. θεοὺς οὐδὲν διαλανθάνει, deos nihil fugere.

Διάλαυρος, ὁ, ἡ, ἡ, domus ampla, nullis aliis coniuncta. Latini insulam vocant, Bud. Comm.

Διαλγέω, perdoleo, doleo.

Διάλγησις, dolore affectus, Plut. in Alexand.

Διαλεγάδην, præcipue, insigniter.

Διαλέγομαι, sermocinor, commentor, ratiocinor, differo, discepto, interrogo, & ad interrogata vicissim respondeo, Xenoph. διαλέγομαι φωνῇ σοι. Idem. πάντα τὰ διαλεγόμενα, ratiocinantia. Plat. de Republ. χαίρειν διαλεγόμενοι σοφίᾳ προσώποις.

Διαλέγω, animadverto, deligo, Herodot. segrego, Plat. de Leg. ¶ Xenoph. τὰ πόλεμα εὖ διέλεξε διαλέγειν, aruitas à frumento secernit.

Διαλείβομαι, relligno.

Διάλειμμα, interstitium, intermissio.

Διαλεῖ πω, τὸ, intercapedo.

Διαλείπω, μ. εἰπεῖν, μ. ειψομαι, μ. ειπον, intermitto, disto, differo, relinquo spatium, Plat. Epist. 7. ἀ πολλὰ χρόνον διαλιπόν. Galen. ad Glauc. διαλείπουσι πυρετοί, intermittens febris. Suid. διαλιπόντα δὲ ὀλίγον φωνὴ ἐπῆλθε, abrupta summissaque voce obtestari. ¶ Διάλειψις, ἡ, ἡ, intermissio. Διάλειψις κεφαλῆς, decilio.

Διαλείχω, lingo, Aristoph.

Διαλεπτολογέομαι, tradūcere, cauillari.

Διαλεπτολογία, ἡ, ἡ, ars differendi, quæ apex omnium artium est, vt ait Plat. de Rep. Διαλεκτικὸς, ὁ, ἡ, dialecticus, hoc est, qui interrogare, & ad interrogata apte respondere norit, Plat.

Διάλεκτος, ἡ, ἡ, idioma sermonis, proprietas linguæ. Quint. lib. 9. Aristot. li. 4 Anim. διάλεκτος ἐστὶν ἡ τῆς φωνῆς τῇ γλώττῃ διαφορά.

Διαλιπαμβάνω, distributus, Herodot. in Thal.

Διαλιπαρέω, ἀπὸ τοῦ λιπαρὲς, corruptus imperitis.

Διάλεξις, disceptatio, edissertatio, disputatio. Plat. Epist. 7. ἐν τοιούτῳ δὲ ἐπὶ ἐμοὶ διάλεξιν.

Διάλεπτος, ἡ, ἡ, tenuis, exilis, Aristoph. περ. Διαλεπτολογία, de reb⁹ paruis subtiliter disputo. Idem, περ. διαλεπτολογοῦμαι περὶ τῆς διαιτῆς τῶν εἰκότων.

Διαλευκάω, dealbo, candefacio.

Διάλευκος, maledicus Plin. li. 21. ca. 6.

Διάλευσις, sortitio, diuisio per sortem.

Διάλογος, opinio, existimatio, Polyb. Ὁ δὲ τοῦ ὄχλου τῶν ἐπιπλήττειν οὐδὲν διάλογον ἄξιον ἐποιοῦντο. ¶ Item intercapedo, interstitium, Aristot. 2. de Partib. ¶ Institutum, aliquid aggrediendi cogitatio, dessein, entreprise, Polyb. διάλογος ἦν πρότερον, collaudato proposito. ¶ Apud eundem, Ῥωμαῖοι ἐκ τοῦ κρατεῖν ἐρᾷ, ἀλλ' ἐκ διαλόγου χρήσεως τῆς μεγαλοψυχίας, dixit Liuius scælim & punctim.

Διαλογάδην, ἡ, ὸν, gemmatus.

Διαλογαίζω, periambo.

Διαλογή, ἡς, ἡ, sententia compromissariorum iudicum, Demosth. περὶ Νεαίρ. reconciliatio, pacificatio. διαλογὰς ποιοῦμαι, Æsop. ¶ Ité differentia, Halicarn. in Iocrate, ἐν ᾗ διῃρημένῳ ὕδατι δέομαι. ¶ Ité consummatio, schema cum plura argumenta in vnum effectum deducantur.

Διαλογάτη, composita discordia, στάσις.

Διαλογατικός, ὁ, ἡ, ὸν & διαλογάτης, ου, ὁ, diuersimode pacificator, Cicer. sequester. Demosth. διαλογατικῶ ἀνδρὶ χρῆσθαι. ¶ Διαλογατὴς, Æschyl.

Διάλογξις, εως, ἡ, retentio, immutatio, solutio.

Διαλογάω, parco, remitto iniurias, reconcilior, redeo in gratiam, διαλογᾶσθαι πρὸς ἀλλήλους, Isocr. in Euag. ¶ Διαλογᾶσθαι πρός τι ἐπὶ τῷ ἴσῳ καὶ κοινῷ. ¶ Herodot. διαλογάσαντο τὰς πόλεις, loca permutabant.

Διαλογή, ἡς, ἡ, reconcilio, litem compono, in gratiam recipio. διαλογὴ τῶν πόλεων πρὸς ἀλλήλους, ciuitates amicitia coniungit, Plutarch. in Themist. ¶ Aristid. διαλογὴ πολεμούσας πρὸς ἀλλήλους. ¶ Item differo, discrepo, διαλογάσιν ἐν ὅτῳ ὑμῖν τὸν ἐτέρου, Herodot. ¶ διαλογᾶσθαι τὰς χεῖρας, Thucyd. ¶ διαλογᾶσθαι τοῦ πρὸς ὀλίγα, Porphyr. ¶ διαλογάω, etiam muto, Xenoph. i. Ἑλλην. διαλογάζω τὸν τεταγμένον, Plat. 2. de Rep. τὰ δὲ αὖ ἀμφοῖν διαλογᾶται. ¶ Item induo, apud Plut. in vita Cicer.

Διαλογιαῖος, Salio. Διάλογιος, ὁ, saltus.

Διαλογή, διάλεξις, ἐκλογή, delectus, diuisio, disputatio, Aristot. 2. Polit. περὶ ὧν ἔχουσι ἴδιαν διαλογὴν πρὸς ἑαυτούς, quis erit modus discernendarum sententiarum? Eloquium, Psal. 103.

Διαλογίζομαι, rationem inire cum aliquo, & subducere accepta & expensa, Demosth. ¶ Item differere, & disceptare rationibus. ¶ Item dubitare, cogitare: vt διαλογίζομαι ταῦτα.

Διάλογος, ὁ, scripta, in quibus personæ introducuntur, vt ἐν τοῖς τῶν Πλάτωνος διαλόγοις, Bud.

Διαλογισμός, οῦ, ὁ, disceptatio, ratiocinatio, reputatio, cogitatio, Luc. 9. ἵδιοι τὸν διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτῶν. ¶ Item blateratio, & vaniloquium, dubitatio, ἀδολεσχία, Hesych.

Διάλογιστικὸν, vis ratiocinandi, Damasc.

Διάλογιστὴς, ὁ, sermocinatio, Laert. in vita Plat.

Διαλοιδορέω, maledico, conuitior. ¶ Διαλοιδόρημα, idem, Aristoph. διαλοιδορεῖται σοφίσμασι. ¶ Διαλοιδόρησις, εως, ἡ, maledictum vel maledictio Cicer.

Διάλοιπος, ὁ, ἡ, ὸν, apertus, manifestus, φανερὸς, Hesych.

Διαλύγισμος, ὁ, nexus, complicatio, διαπλοκή.

Διαλυμαίνομαι, destruo, excarnifico, βλάπτω, ζημιῶ. Aristoph. in Plut. Ἅπαντας ἂν μὲ διαλυμήναιτο.

Διαλύομαι, discedo, abeo, absolnor, à comitatu dimittor, Thucyd. ¶ Item morior, intereo, in Epigr. ¶ Item decido controuersiam, transigo negotium iudiciale. διαλύσασθαι πρὸς αὐτὸν, Æschin. decidistis cum eis, Isocrat. in Panegyr. βουλόμενος μὴ λόγῳ, ἀλλὰ μᾶλλον ἔργῳ διαλύσασθαι τὰ πρὸς ἀλλήλους. ¶ Et in bellicis rebus ponitur pro dirimere, Isocrat. ἃ χρὴ διαλυσόμενοι τοῖς πολίταις. ¶ διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα, diluere crimina, Thucyd. Apud eundem, διαλύεσθαι περὶ τῆς ἡγεμονίας.

Διάλυσις, εως, ἡ, induciæ, fœdus. διάλυσις ποιεῖσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, fœdera inituros pro obsessis, Plutarch. in Numa. ¶ Item, dissolutio, interitus, ἡ μεγάλης διάλυσις. ¶ Item explicatio, decisio, quum acceptilatum est aut decisum. id est, ὅταν ἡ ἐγκλῆσις λυθῇ, ἢ ἡ τῶν ἐθέντων πρὸς ἐγκαλοῦντας, ἢ ἐν ἐκείνοις αὐτοῖς. ¶ Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, quasi dissolutor. ¶ Διαλυτικὸς, ὁ, Plin. discutiens, dissolubilis Ciceroni. Διάλυτος, ὁ, ἡ, dissolutus.

Διαλύω, μ. ὑσω, σω, υκα, dissolno, discutio, dirimo, inter se contendentes concilio, Polyb. lib. 5. διάλυσε δὲ μεγαλοπόλιτας πρὸς αὐτούς. ¶ Item absoluo, libero, διαλύω τὴν διαβολὴν χρήμασι, Thucyd. διάλυσε χρέα ὑπὲρ τῶν φίλων, Demosth. ¶ Item interrumpo, interpello, διαλύω τὸν σύλλογον.

Διάμαγμα, μ. ἀτος, farina cōspergo, Aristoph. περ.

Διαλοβολέω, deprauo, διάμωμον ἔχειν ἕξιν.

Διάμασσω, conspergo, rigo, διαβρέχω.

Διαμαλάσσω, μ. ξω, mollio, emollio.

Διαμαντεύομαι, vaticinor, scisciter oracnlum. διαμαντεύεσθαι ἐν Δελφοῖς, Plut. in Camill.

Διαμαρτάνω, pecco, erro, aberro. διαμαρτάνειν τῶν παντός, Plutarch. Aristot. 1. Ethic. διαμαρτάνειν τῶν ἴδιων. Isocrat. ὁ γελοῖος διαμαρτών.

Διαμαρτία, ας, ἡ, error, vitium, errata. Lucian.

Διαμαρτύρομαι, ῶμαι, obtestor, contestor, Dem. ¶ Pasime, Isocrati comprobor.

Διαμαρτυρία, est quasi de scripto contestari. ¶ Διαμαρτυρία, ας, ἡ, genus est exceptionis, Demosth. Instantia litis, Bud Comment.

Διαμαρτύρομαι, testificor, testato reclamo, quiritor, hoc est, deos hominésque obtestor. διαμαρτύρομαι ἐγὼ γελοῖος. Æschin.

Διαμασάομαι, μ. ήσομαι, mando & διαμασάω, idē. διαμασᾶσθαι ἢ ξύλα, ligna manducat, Aristot.

Διαμάσσω, subigere. διαμάσσειν, ἐμπλάσσειν, insere.

Διαμασσόμενος, ὁ, ἡ, ὸν, quasi manducatio.

Διαμαστίχωσις, exercitatio puerorum Spartæ, in qua cædūtur in ara Dianæ, Plut. in Apophth.

Διαμαστροπεύω, lenocinor, Plut. in Cæsare.

Διαμάχη, pugna, oppugnatio, dimicatio.

Διαμῐκ́ομαι, dimico, pugno, διαμᾰχ́ομαι τοῖς λόγοις, Plat. Idem 2. de Republ. ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμᾰχεῖται τοῖς ἄλλοις, cum hostibus pro fortunis dimicabit. διαμῐκ́ομαι περὶ τῶν, Demosth. διαμᾰχ́εσθαι τὰ μὴ ὄντα, contendo ne moriar, Eurip. Διαμῐκ́λη, abstergere.

Διαμῐκ́ω, ῠσω, ξω, scindo, demeto, Iliad. γ. διὰ μέσου χρῶτα, loricam dissecuit, i. dilacerauit.

Διαμῐ́σγομαι, εἰμίξομαι, commuto: ἢ διαμίσγουσι πλοῦτον τὸν αὑτῶν πολῖται, Plut. in Sol.

Διαμῐσθᾰνομαι, ήσομαι, π. ασμαι, subrideo, Neutr.

Διαμῐσῐκᾰκύνομαι, glorior adolescentis licentia, Plutar. ὅσαπερ τοῖς σοφισταῖς διαμισοκακούμενος.

Διάμῐ́ξις, εως, ἡ, permutatio, Plutar. in Fabio.

Διαμολύνω, obscuro, nigrefacio.

Διαμυελίσῐ, membratim. διαμυελίσαι τινὰ δοκεῖς, membratim dissectus. ¶ Διαμυελισμός, ὁ, diuisio.

Διαμύλλω, cunctor, differo, moror, διαμύλλα πρὸς τὸν κίνδυνον, Nazanz. ¶ Διαμύλλησις, ἡ, mora, cunctatio, Thucy. ¶ Διαμυλλητής, cunctator, cessator.

Διαμύομαι, valde conqueror, accuso. διαμέμυσται τὰ χρήσιμα, accuso re ingrati animi.

Διαμῠ́ω, ύσω, perseuero, permaneo, duro, Xen. φασὶ αὐτὸν δὴ τῇ δυνάμει διαμῦσαι ἐν διαβάσει. ¶ Διαμῦσαι εἰς ἀγοράν, Plut. in Publ.

Διαμῠελίζω, ίσω, π. ισμαι, diuido, separo ¶ Διαμυρισμὸς οὗτος, diuisio. Διαμυσθῶ, οῦσω, ὦ, ἡ, bipartito.

Διάμετος, ος, mediocris fortunæ homines.

Διάμεστος, ος, plenus. Διαμεστόω, ῶσω, impleo.

Διαμετρίω, ήσω, dimetior. διαμεμετρῆσθαι ἐμέ, dimensa dies, Dem. ὑφὸς Νικίου. ¶ Διαμέτρησις, dimensio. Διαμέτρος, mediurat. Il. λ.

Διάμετρος, ου, ἡ, diameter, linea rectâ figuram, quâ longissimè patet, ex æquo secans, dimetiens Plin. Proclus de Sphæra, ἄξων καὶ διάμετρος τοῦ κόσμου ἡ διάμετρος αὐτοῦ ὠθεῖ ἐπὶ ἴσα σχήματα. Lucian. ἐν διαμέτρου γὰρ ἡμῖν οἱ ἵπποι, φησίν, id est, ex contrario, &c. Διάμῐλος, ὁ, bimestris.

Διαμῐνύθω, σαμινθάζω, coco. Διαμῐνυσμός, οῦ, ὁ, coxiratio, coitio, diuisio, Plut. in Symp.

Διαμῐχανάομαι, machinor, conor, Plat. Epist. 7.

Διαμῐχανολογέομαι, οῦμαι, parum sum solicitus.

Διαμῐλλάομαι, certatim aliquid facio, διαμιλλᾶσθαι τοῦ κίνου ἀεὶ δίκην, Plut. in Themist.

Διαμῐσέω, ῶ, odio habeo.

Διαμνημονεύω, in memoriam reduco & renoco, Lucia. ἐξ ἡλικίας ἐμφύεις αὐτοὺς διαμνημονεύσασι. Δι' ἡμερῶν εἰμήνων, respiuunt, Theocr. Edyll. ἑ.

Διαμοιράομαι, π. ασμαι, diuido, distribuo, Odyss. ξ. ἐπὶ δὲ τοῖσι διαμοιρᾶσθαι ἐκέλευε.

Διαμονή, ῆς, ἡ, perseuerantia, permansio Cicer.

Διαμορφόω, ad formam fingo, informo, effingo.

Διάμυσις, linimentum vulneri indo, Ægin.

Διαμυτίζω, per vniuersum, vtrinque, semper.

Διαμυτίσσω, perforo, διακεντέω.

Διαμυτόθι, vtrinque, per omnia, Odyss. ε. Dicitur & διαμυσίης, Suid. σαφῶς, πολλαχῶς, Hesy.

Διαμυχθέω, perforo, dissindo.

Διαμυχόω, vastare.

Διαμυχόω, percolo, transfundo, διηθέω.

Διαμῠ́ω, deceptio, ἀπάτη, δόλος.

Διαμυθολογέομαι, confabulor, & Διαμυθολογέω, Plut. in Apol. ὑπὸ τοῦ κωμῳδοῦ διαμυθολογοῦσιν ἀφεῖς ἀλλήλους. ¶ Διαμυθολογικῶς, fabulose.

Διαμυκάομαι, disco indo labra, moueo labra, torqueo labra in alienius contemptum, Etym. vulgò. faire la moue. Aristoph. in Vespis.

Διαμυλλάω, dissideo, Herodot. lib. 1.

Διαμῠσάζω, vel Διαμῠσίζω, alienus, segregarus.

Διαμῠσίς, vtrinq; seorsim, Dionys. de situ orbis.

Διαμῠσσπτάω, μήσω, π. ησμαι, discrepo, cotendo ambigo. ¶ Διαμῠσσπτήσεως, ἡ, dubitatio.

Διαμῠσσάω, deuiare.

Διαμῠ́ομαι, Athenæo, irrisio, σκῶμμα.

Διαμῠ́ω, accumulare, cuerrere, Poll. lib. 3.

Διαναγκάζω, inuitum cogo.

Διαναπαύω, reflecto, refringo.

Διαναπαύομαι, quiesco, requiesco, Ceb. Theb.

Διαναπαύω, requiesco, interquiescere facio. διαναπαύω τοὺς πόνους, recreo labores, Nazanz.

Διαναυμαχέω, pugna nauali decerto, Isocrat.

Διανάσσω, trancare, διαπλάσσω, Hesych.

Διανέμω, diuisim, in duplicem, duplicater, διανέμειν, in duas partes, διχῇ, Iliad. ά, διανέμειν μερίδας.

Διανῐμή, ῆς, ἡ, distributio, dissipatio, Aristot. de mundo. Διανῐμητικός, ὴ, ὸν, distribuens.

Διανῐμέομαι, partior, διανεῖμαι τι τῶν ὑπαρχόντων ἀφ' αὑτοῦ, copias cũ eo est partitus, Plut. in Fab. Serpo, diuulgo, διανεμεῖν εἰς τὸν λαόν, Act. 4.

Διανῐπόω, ῶ, vento expono, in Epigram.

Διανῐ́σσω, distribuo, assigno, Plat. Epist. 7. τὰς πόλεις τὰ μὲν ἄλλων ὑπὸ ψηφισμάτων διανῐ́σσων, multis bona paucorum per decreta distribuens.

Διανεύω, εὐσω, π. εὔκα, innuo. Διανεῦσαι, in Epigr. διανεύμενος ἐς ἴρηα, innuens nutibus.

Διανέω, enato. Διανέωσις, ἡ, pertus, Aristot.

Διανεστιάτωρ, ορος, ὁ, ientaculum, Athen. li. 1.

Διανέχομαι, transnato, trajicio, trano.

Διανθέω, perfloreo. ¶ Διανθήεις, εσσα, εν, habens duplicē florem, Theophr. li. 1. hist. plant. c. 21.

Διανθίζω, ίσω, π. ικα, facio florere, flores lego.

Διανίζω, lauo, purgo.

Διανῐστάω, assurgo, excito, eleuo, erigo.

Διανοέομαι, οήσομαι, cogito, excogito, cõstituo, censeo. τι ἀφ' ἑαυτῷ διανοούμενος; Lucian. διανοοῦμαι περὶ τινος, id est, cogito, Plat. de Legib. Aristot. de mundo, τοῦτο μὲν οὖν ἀεὶ θεῷ διανοητέον ἔσται. Isocrat. κρεῖττον διανοηθῆς ὑπὲρ τῆς ἰδίας. ¶ Διανοίομαι, ούμην, idem. ¶ Διανόημα, ατος, τὸ, cogitatio, sensus, mẽs, cogitatus. ¶ Διανόησις, εως, ἡ, deliberatio, animaduersio. ¶ Διανοητικός, ὴ, ὸν, intelligendi vi præditus, ἡ διανοητική, Aristot. 7. Politic.

Διάνοια, ας, ἡ, intelligentia, mens, ἐκ διανοίας εἰπεῖν, Thuc. ¶ Proclus in Eucl. ex Platone, mathematicis τὸν διάνοιαν attribuit.

Διανοίγω, ξω, aperio, patefacio, diffeco, Accusat.

Διανομή, ῆς, ἡ, distributio, diuisio. διανομὰς νέμειν τὴν ὑπάρξιν, Lucian. æquali sunt conditione.

Διανομεύω, & Διανομεύομαι, εύσομαι, determino, statuo, διανενομεύθαι τὸν νόμον, Plat. de Leg.

Διανοσφίζω, διανοσφιῶ, secedo, Dionys. de sit.

Διανοσφῐ́ζω, constrauro, lethalis, Diodor. διὰ τῆς πλάνης διανοσφίσαι τὴν χεῖρα πληγήν.

Διανοτίζω, exhaurio. Διανοτίω, perfero.

Διανυκτερεύω, εύσω, π. ευκα, pernocto, διανυκτερεύσαντες τὴν νύκτα διανεκτέρευσαν, Phalar.

Διάνυσις, εως, ἡ, absolutio, traiectus, iter vniuersi, progressus Cæsari, mansio Plin. vulgò ἐνστάσεις: Polyb. συμμετρεῖν τὴν διανύσιμον τῇ ἡλιακῇ κατὰ θαλάτταν.

Διανύω, & Διανύτω, & Διανύσω, μήσω, π. υκα, perficio, transigo, Xenoph. ἃ πόδες διανύουσι, quæ pedes perambulant, aut conficiunt.

Διαξαίνω, carpo, lanio, carmino, Dioscor. li. 2.

Διαξιφίζομαι, digladiari, gladio decertare.

Διαπαγκρατάζομαι, άσομαι, certo paneratio.

Διαπαιδαγωγέω, puerum duco, erudio, gubernno. διαπαιδαγωγοῦντες ἐν σφίσιν αὐτοῖς τὴν πολιτείαν, in se statum Reipubl. transferentes, Plutarch. in Numa. Eidem in Sertorio, διαπαιδαγώγει τὸν καιρόν, tempori seruiebat.

Διαπαίζω, ίξω, eludo, Xenoph.

Διαπαίζω, illudo, contemno, ludificor, frustror.

Διαπάλαιω, luctor, pugno, Philostr. in Hero.

Διαπάλαισις, ἡ, lucta, ἐκ διαπάλαισε χθονίμφιν, quũ iam colluctari cœpissent. ¶ Διαπάλη, quatio.

Διαπανυχίζω, pernocto, διανυκτερεύω, Poll. 6.

Διάπαντος, semper, perpetua serie, Xenoph.

Διαπαπαίνω, circunspecto, Plutar. in Fab.

Διαπεφυκυῖα θυρὶς, obliqua fenestra, 3. Reg. 6.

Διαπεφυρμός, οῦ, ὁ, conflictus vel conflictatio.

Διαπαραθέω, ύσομαι, deuirgino, stupro.

Διαπαρθένια, munera quæ sponsæ pro delibata virginitate dantur, Poll. lib. 3. & Διαπαρθένια δῶρα.

Διάπασμα, ατος, τὸ, diapasma, medicamentum est quod corporibus inspergitur, præcipuè ad fluores coercẽdos, Gal. ἐξ ὀπῶν, & Dioscor. l. 1.

Διαπάσσω, & Atticè Διαπάττω, inspergo, cuario, διαπάσσειν ἁλὶ τὸ καῖσιτερον ἢ ταυτί, Galen. ad Glauc.

Διαπατάω, ήσω, decipio, dolo capto, Plat. de Leg.

Διαπεδάω, clauis humi affigo & extendo.

Διάπαυσις, εως, ἡ, intermissio, quies, remissio.

Διαπαύομαι, desisto, Plat. 1. de Rep. διαπαύεται γενόμενον, fieri desinit.

Διάπαυστις, εως, ἡ, cessatio.

Διαπαύω, minor, interpono minas, minitor.

Διάπειρα, ας, ἡ, experientia. διάπειραν λαβεῖν, experiri, Plut. in Thes. Διαπειράζω, tento.

Διαπειράομαι, ήσομαι, πέπειραμαι, ήθην, exploro, experior, periculum facio. διαπειρᾶσθαι τῶν παρόντων, Plut. in Fab.

Διαπεπλυσμένος, ὴ, ὸν, ignotus.

Διαπερονάω, & διαπειρόω, configo, διαπεπερόνηκε, Dioscor. li. 2. ¶ Διάπερσις, traiectus.

Διαπεσσεύω, ήσω, secuti ferio.

Διαπέμπω, ψω, dimitto, prodo, transmitto, diuulgo, emitto, διαπέμπειν τὴν ἐπιστολήν, Thucyd. ¶ Aristophan. in Plut. ἃ διαπέμπεις ἐξ ἀφῶν ἐμοῖς;

Διαπεπλάγιος, lugeo, Plut. in Pub. διαπεπλαγμένος ἐπὶ τοῦ ἄλλου ὅλου τοῦ δήμου πάνδου ἑστηκότος καὶ ζηλωτοῦ.

Διαπεπτύω, concoquo.

Διαπεράω, μαι, & Διαπερόω, perago, absolue, conficio, compleo, Aristot. de mundo, πολλὰ ἂν μᾶλλον τὸν ἰσωτὸν διαπεραίνειν τις εὐλογοτ.

Διαπερᾶω, μαι, traicio, transeo, transmeo, Sophocl. διαπεραιωθῆς τὸν πορθμόν. ¶ Διαπέρασις, εως, ἡ, transfectio, traiectio Cicer.

Διαπερήσω, traucio, perterreo, Isocr. πολλὰ ἂν διαπερῆσαι τῶν ἔργων. ¶ Διαπερᾶν τὸν βίον, traducere vitam, Xen.

Διαπεφυκέναι, traducere, culpare.

Διαπέρθω, depopulor, expugno, diripio, Iliad. ά.

Διαπερονάω, fibula connecto, infibulo Celso.

Διαπερόω, μαι, transeo, trajicio, Plut. in Them.

Διαπετάννυμι, peruolo, volo, prætcruolo.

Διαπέτομαι, transfero.

Διάπηγα, intercolumnia, anguli basis, 3. Reg. 7.

Διαπήγνυμι, adapto, conglutino, Lucian.

Διαπηδάω, ήσω, prosilio, transeo saltu, exilio. διαπηδᾶν τὴν φλόγα, exilire è flamma, Galen.

Διαπηνίζομαι, ίσομαι, fucum facere, deludere, imponere. nam πηνίς, id est, φενακίσμος, ψεύσμασι, coma efficta.

Διαπήρωμα, τὸ, mutilum & decurtatum Cicer.

Διαπίαινω, μι. ῦνω, pinguesco, pinguefacio Plin.

Διαπίδυω, refudo, scaturio.

Διαπίθανος, ludere, sumptum à simiis.

Διαπίμπρημαι, aduror, vror, Dioscor. lib. 6.

Διαπίνω, poto, interbibo, interpoto.

Διαπίπτω, μι. πτωσομαι, elabor, interlabor, Xen. Hellad. lib. 3. ¶ Prosternor, spe frustror, intercido, diffluo & euanesco, Plat. in Phæd. ¶ Est etiam intercipior, Plut. in Apoph. ¶ Item διὰ μεγαλοφωνίαν, aberro, διαπεπτωκέναι τοῦ λόγου, Naz.

Διαπιστεύομαι, εύσομαι, fidei committo, credo: Vnde διαπεπιστευμένος, Demosth. meæ fidei creditur.

Διαπιστέω, ήσω, π. ηκα, diffido, non credo.

Διαπλάσιος, ος, gemino, duplico.

Διάπλασις, figura, forma, species, Aphrod.

Διάπλασμα, ατος, τὸ, vnctio, fomentum, Dioscor. lib. 1.

Διαπλάττω, conformo, fingo, formo, Galen. de membris fractis, quæ sanata reconcinnantur. ¶ Ité pro illino, Theophr. ¶ Διάπλασμα, τὸ, informatio. ¶ Διάπλαστος, ος, ὸν, vim habens formandi & fingendi.

Διαπλέκω, complico, implico, intexo, διαπλέκειν βίον, vitam texere, vitam agere, Plat. de Leg. Dissipo, perrumpo, Plutarch. in Anton. Οἱ δὲ Παρθυαῖοι διαπλέξαι μέσῃ ἐπὶ δυσκλείᾳ τὸν στρατόν. ¶ Item varicgo, Aristoph. Auib.

Διάπλεος, ος, ὸν, ἡ, plenus.

Διαπλέω, pernauigo, enauigo, Lucia. ¶ Διαπλεύσαντες τὸν βίον εὖ, bene vita functi, Herodot.

Διαπλήθω, μι. ησω, impleo, refertio, Nonn.

Διαπλημμυρίζω, μι. ίσω, & Διαπλημμῠ́ζω, decerto, contendo. ¶ Διαπλάκησις, dimicatio.

Διαπλήσσω, perfringo, dissipo.

Διαπλοκή, ῆς, ἡ, simultas, διαπλοκὴ πρὸς τὸν πολέμιον

occulta simultas, Plutarch. ¶ Διάπλοκος, ου, ὁ, implicitus.

Διάπλους, ου, ὁ, & Διάπλοις, transmissio Cic. trajectus vel trajectio, navigatio.

Διαπλώω, pernavigo, trajicio, Apollon.

Διαπνέω, & διαπνεύω, perflo, perspiro Catoni, flatu dissipo, Aristot. de mundo, τὸ περιῤῥὲν διαπνεύμενον, vis ignea difflata. ¶ Διαπνεῖ τις ὑπὸ πυρετοῦ, evanescit febris, Gal. li. 1. ad Glauc.

Διαπνοή, ῆς, ἡ, expiratio, aura, perflatus Colum. exhalatio, Alexand. Aphrod li. 1. Probl.

Διαπονέω, exquiro, examino, extorqueo tormentis. ¶ Διαπονήσεως, ὁ, ὁ, genus saltationis.

Διαποικίλλω, μ. ιλῶ, variego, vario. Διαποικιλμένος μέλη, variegatus. ¶ Διαποίκιλος, variegatus.

Διαπολεμέω, debello, decerto, Plut. Epist. 8. ὑπὲρ ἅπαντος ἐκολάσθη τὸ διαπολεμῆσαι πρὸς τοὺς ἐγχωρίους. ¶ Διαπολεμοῦνται πάντες, cum his decertauit, Plut. in Fabio. ¶ Διαπολεμήσεως, ὁ, debellatio. ¶ Διαπολιορκία, ας, ἡ, obsidio.

Διαπολιτεία, ας, ἡ, Reipublicæ concertatio Cicer.

Διαπολιτεύονται, dicuntur ciues, quando inter se digladiantur conterendúntque. ¶ Item versari in Reipubl. administratione, Æschin.

Διαπολλύω, interimo.

Διαπομπεύω, in pompam progredior, pompam perduco. Διαπομπή, ῆς, ἡ, dimissio, legatio.

Διαπονέω, & Διαπονοῦμαι, ἐξεργάζομαι, exerceo, elaboro, expolio, efficio, excolo. Plut. in Lyc. τοὺς ἐν σπάρτῃ παῖδας διαπονοῦσι καὶ πάλαισι διατείνουσι, corpora exercuit. Lucian. οὐδ' ἵππος ἀξιολόγως ἐν παλαίστρᾳ διαπονεῖται. ¶ Διαπονοῦμαι εἴς τι, Plat in Epist. ¶ διαπονοῦμαι ἐπὶ τοῖς γόνοις, prolis causa laborem suscipio, Aristot. 4. de generat. ¶ Διαπόνημα, ατος, τὸ, exercitatio, Plat. de Leg. ¶ Διαπόνησις, εως, ἡ, labor, exercitatio, γυμνασία.

Διαπονητικός, ὸν, laboris patiens, industrius, Poll. li. 5.

Διαπόντιος, ου, ὁ, ἡ, maritimus, mare peragrans. διαπόντιος πόλεμος, bellum maritimũ, Thuc.

Διαπόρως, difficulter, laboriosissimè Cicer.

Διαπορία, oppositio Cicer. intercessio Bud. in Annot. & Comm. Suid. διαπόρησις.

Διαπορθμεύω, iter facio, Aristot. 2. OEcon. διαπορθμεύσαντα διὰ τῆς χώρας. Plut. in Epist. εἰς συρακούσας διαπορθμεύσαι, contuli me Syracusas.

Διαπορθμεύω, trajicio, Xenoph. διαπορθμεύσας.

Διαπορέω, μ. ήσω, π. ησα, dubito, ambigo, quæro, Phil. ἐκεῖνο ἦ ἄξιον διαπορῆσαι. Plut. in Phædr. τὸν λόγον διαπορῶμεν, Act. 5. διαπόρει περὶ αὐτοῦ. ¶ Item egeo, Aristot. 2. OEco. ¶ Διαπόρησις, εως, ἡ, dubitatio. ¶ Διαπορητικῶς, dubitanter, dubiè Cicer.

Διαπορθέω, μ. ήσω, cuerto demolior, Iliad. ε.

Διαπορπάω, & διαπορπίζω, trajicio, transfigo. Plut. ait dæmonẽ ἐμπλεῖν ἐξ ἡς διαπορπᾷ δίχα τοῖς πνεύμασιν ἡ θυρίς τὰ πλοῖα βιᾶται.

Διαπορία, dubitatio, hæsitatio, ἀμφιξολία, Σκεψία. ¶ Διαπορητικός, dubitabilis Ouid. dubiõ.

Διαπόρφυρόω, purpureus, subrutilus.

Διαπρεσβεύω, ἐξαπρεσβεύω, mitto nuntium.

Διαπυαίνω, ad cicatricem perducere, Dioscor.

Διαπραγματεύομαι, negotior.

Διαπρᾶσις, confectio. Διαπρατικός, venditio.

Διαπράσσω, conficio, transigo, efficio, perficio, absoluo, ἅπερ ἀρχόμενος διαπράξασθαι, διαπραξάμενος κρεῖττον ἢ ἐμοί, vi perficio, Xenoph. ¶ Item paciscor, ὥστε τὰ διαπραχθέντα μοι τῷ ἐπιτάττοντι, cum hoc de descensu paciscor, Plutio Alci. ¶ Διαπράσσω, pro διαπραγματεύομαι, Xen.

Διαπρέπω, μ. ψω, perseuero honestè viuens, luceo, renideo, excello, Eurip. διαπρέπουσι πάντων ἀνθρώπων. ¶ Item orno, Plat. in Gorg.

Διαπρεπέστατος, ὴ, ὸν, excellens, egregius, Eurip.

Διαπρεπῶς, decenter ac sumptuosè, magnificè.

Διαπρεσβεία, legatorum intercessio, Polyb. 5.

Διαπρεσβεύομαι, & Διαπρεσβεύω, legatos mitto, διαπρεσβεύσασθαι παρὰ τοὺς ἐκεῖ ἀπὸ τῆς πόλεως, Aristid.

Διαπρήθω, seco, persulco, pertranseo, percurro. Odyss. ξ. οὗτοι διαπρήξαιμι λίγων ἐμὸν ἦτορ ὀδυνάων.

Διαπρηνίζω, indicium defero. Herodot. διαπρηνίζουσι πρὸς τοὺς ἐκείνους σκυθέων, indicium detulit Scythis.

Διαπρίαμαι, premo: furo in aliquem, Act. 7.

Διαπρίω, ίσω, π. ισα, seco, desco, Accus.

Διαπρό, per totum, omnino, prorsus, Iliad. ν.

Διαπρύσιος, ου, ὁ, penetrabilis, amictui perutilis clarus, διαπρύσιον κήρυκα, Nazanz.

Διαπτάλλω, effutio, Lucian. πάντα γὰρ ἐν τούτῳ πλέονα διαπτάλλουσιν ἢ ζωγραφίζουσι.

Διάπτερος, peruolo, διαπτάμενος ὑπερμήκης, è corpore euolãs, Plut. in Rom. σῶμα διάπτερον τοῖς αἴροις, auis quæ aerem peruolat, Sap. 7.

Διαπτάω, μ. ήσω, π. ησα, transfuolo. ¶ διαπτῆσαι λεπτὰ, pertenui cribro trãsmittentes Gaz. ex li. 9. cap. 17. hist. plant. Theophr.

Διαπτερόω, extendo, proprie alas.

Διαπτοέω, μ. ήσω, terrefacio, Plat. lib. de Republ. ἀλλοιοῦται διαπτοήσεις. ¶ Διαπτόησις, εως, ἡ, trepidatio. ¶ διαπτόησις ἀφροδισίων, Plat. de Leg. vehemens affectus & impotẽs libido.

Διάπτυστοι, stellæ appellantur micantes.

Διάπτυξις, εως, ἡ, solutio, explicatio.

Διαπτύσσω, expando, explico, aperio, Nazanz.

Διάπτυστος, vulgatus, ventilatus Soranο.

Διαπτύω, despuo, reicio, execror, Chrysost.

Διάπτωσις, εως, ἡ, lapsus. ¶ Διάπτωσις, ὁ, dissolutio, ruina, infortunii, opinionis & spei frustratio.

Διαπύησις, εως, ὁ, suppuratio, Galen. ad Glauc.

Διαπυητικός, ὴ, ὸν, pus mouens, suppuratorius Plin. διαπυητικὴ ἀγωγὴ, suppurãdi ratio Gal.

Διαπύθομαι, interrogo. διαπυθόμενος ἀπὸ, ab eo rogare Plut. in Rom. ¶ Διαπύω, putrefacio.

Διαπυίσκω, ad suppurationem perduco, Galen.

Διαπυκτεύω, μ. εύσω, pugnis decerto, Neutr.

Διαπυνθάνομαι, percõtor. ¶ Plat. τὰ μὴ intelligo.

Διάπυος, ου, ὁ, suppuratus, Hipp. aphorif. 45. l. 7.

Διαπυρίζομαι, accendor, irascor, διαπυρίζομαι.

Διάπυρος, ου, ὁ, ἡ, ignitus, ardens, candens: μόδιος διάπυρος, candens gleba, Aristot.

Διαπυρόω, μ. ώσω, π. ωσα, accendo.

Διαπυ-

Διαπυρωτής, sublato igniculo quippiam significare, Plutarch. in Antig. Apoph.

Διάπυστος, auditus, intellectus, notus.

Διαπυταίνω, diuendo.

Διαπυρόω, inspergo. Διαπυπεύω, ὁ, clarus.

Διαπύρμος, partim albus, partim niger, Suid.

Διαπυρσεύω, rigo: Actiu. Accus. iungitur.

Διαπυρώω, articulo Lucret.

Διαπωλόομαι, μ. ώσομαι, π. ωσάμην, confirmor in mẽbris, membrari Censorino, Aristot.

Διαρβόω, μ. ώσω, π. ωσα, affirmo, polio, formo, in formam redigo, ordino. διαρβοῦσαι λέξεις, vocabula redigere articulatim, Gaz. ¶ ἐμολογήσειν. Hesych. i. confiteri, annumero.

Διαρθρωτικός, articulatio Plin. explanatio, membratura Vitr. commissura artuum, Plut.

Διαρθρωτικός, ὸν, ὁ, qui articulat Lucret.

Διαρίθμησις & Διαρίθμωσις, dinumero. ¶ Διαρίθμησις, εως, ἡ, dinumeratio, supputatio Vitruu.

Διάρινον, sinapi, τὸ σίναπι. Hesych.

Διαρτίζομαι, iaculum trãsmitto, διαπεπτίζομαι.

Διαρκεία, perpetuitas, continuatio.

Διαρκέω, ήσω, π. ησα, perseuero, perduro, sufficio, suppedito, Lucian. de luctu διαρκεῖν φησὶ τὸ πένθος τῷ μήκει, id est, parem esse luctui. ¶ ἅπερ ὀλίγον διαρκεῖν, parumper durare, Idẽ. διαρκῶ σοι εἰς ἔρωτα, suppedito, Æsop. ὑ διὰ κοσμοπολίτου φύσεως τὸ ἢ πολιτεύεσθαι, ad belli exitum vita non superfuit, Plut. in Fab.

Διαρκὴς, ὁ, ὁ, ἡ, durans, sufficiens, constans, continuus. πρὸς ὕδωρ ὁ αὐτὸς μοῦς ὄζει διαρκὴς ἡ χρόα διαμένει, non perennibus fluuiis regio abundat, Plut. in Solone. διαρκὴς εἰς ἅπαν ἀέρα, Theophrast. ¶ Διαρκῶς, sufficienter, Ælian.

Διάρμα, τος, τὸ, elatio, ὄγκος, Hermog. ¶ Strab. lib. 4. pro traiectu, aut transitu.

Διαρμόζω, compono, coapto. Διαρμόζω, idem.

Διαρπάζω, perturbo.

Διαρπαγή, ῆς, ἡ, rapina, direptio, depopulatio.

Διαρπάζομαι, & Διαρπαγίζω, rapio, diripio, Plat. 1. de Republ. ἐκεῖνο ἐμοὶ διαρπαγήσεται.

Διαρραίω, corrumpo, Iliad. ε. ¶ Item aspergo, Proverb. 7. διέρραγκε τὸν κεῖνου μεν κρᾶτα.

Διαρρέω, perfluo, diffluo, Aristot. h. ιφ. ἐσθίουσι τοὺς χύλους διῤῥεόντας, loquit labus diffluentib⁹. ¶ Item deffluo, pereo. Soph. φασὶ τὸ δυνάμενος ὡς ταχέως τὰς ἐζεσπὸς χάριτας διαῤῥεῖν.

Διαῤῥήγνυμι, dehisco, findor, & distumpor.

Διαῤῥήσσω, μ. ξω, π. ξα, intertrumpo, dirumpo, per medium rumpo, perfringo, perrumpo. Demosth. ἢ εἰ αὐ διαῤῥῆξαι φασὶ μῆ.

Διαῤῥίπτω, palam, clare, luculenter, Suid.

Διαῤῥηκτής, ὁ, fidiator. Hesych.

Διαῤῥήσσω, rumpo, distrumpo, Luc 8.

Διαῤῥιμβέομαι, lumbos indecorè circumagere.

Διαῤῥίπτω, difficio, διαῤῥιπτέω, proiicio, dijcutio.

Διαῤῥοιάω, fluxus, fluentum, meatus, profluuiũ ventris, alui resolutio, Suid.

Διαῤῥυῆναι, alui profluuio laborẽ, Aphrod.

Διασείω, diffluo, διαφθείρομαι: διαῤῥυὴν ὑπὸ μαλακίας, mollitie diffluens, Plutarch.

Διασῴζω, contungo, concinno, compingo.

Διασῴζω, detergo, Galen.

Διασπαδής, abruptus. διασπαδὲς κατάστημα μέρος, compages fluctibus abrupta, si. anfractus, Eurip.

Διασπαρτός, elatio, sublimitas, ὡς διασπαρτὸς μάχης, cum cæsim res geritur, Polyb.

Διασπαρτίσσω, dimidere, διῃρῆσθαι, κατατέμνω.

Διασπείρω, μ. ήσω, π. ηκα, suspendo, compono, interuallo quodam intercipio, viduco, dirimo, Plut in Timol. διασπεῖραι τὰς ὑδρίας μεταξὺ ἑκατὸν ἢ διακοσίων. διασπαρμένος, deceptus.

Διασπείρω, reformo, perficio, compono, Suid.

Διασπείρω, μ. ώσω, pertraho, perduco, Herodot.

Διασπερμακίζειν, mollem & delicatum esse, in deliciis agere, Aristoph. in Vespis.

Διασπερμάω, percello, permoueo, molliter moueo Aristoph. agito, concito, Lucian.

Διασπορίζω, diuulgo: translatio à præconibus.

Διασπορίζω, Sardonũ risum rideo, subsanno.

Διασπουδάζω, deliciari. διεσπουδάζοντο.

Διασταλμός, μ. ῶσω, declaro, perspicuè aperio, διασταλῶσαι αὐτῷ πάντα, Mat. 18. ¶ Διασταλτικός, ὴ, ὸν, declaratio, patefactio Cicer. ¶ Διαστατικώτερος, ὰ, ὸν, explicatiuus & declaratiuus.

Διασταλύω, explano, declaro, ἐμαυτὸν διασταλῶ, Polyb.

Διασταλύω, μ. ώσω, π. ωκα, manifestum facio.

Διάστασις, ὁ, ὁ, ἡ, discutio, dissicio, quatio.

Διασῶζω, μ. ῶσω, cribro, incerno, Dioscor. l. 5. c. 26.

Διασταθμάω, ferre, pondus æstimare manu.

Διασταμάω, do signum, indico, commonstro, Xenoph. πάντας αὐτοῦ μοὶ τάττειν διασταμῶσιν.

Διάστεμμα, ὸς, ὁ, ἡ, insignis, λαμπρὸς.

Διαστήκω, putrefacio, rabe consumo.

Διάστια, ων, τὰ, Iouialia, Arist. περὶ κόσμου ἅπαντα τοῦτον διάστια, id mihi accidit in Iouialibꝰ.

Διαστηλόω, cauillari. Διαστμάω, idem.

Διαστόμωσις, ὁ, obmutesco, silentium teneo.

Διαστοιχίζω, ligonibus terram verso.

Διαστοχάζομαι, ignarus sum, formidolosus & negligens sum, Aristoph. in Equitib.

Διαστρέπτω, cuerto.

Διαστραγίσσω, vnguibus terrã scalpere, Hesy.

Διαστρέφω, & Διαστρεβλόω, μ. ώσω, π. ωκα, dissipo, dimolgo. ¶ Διαστροφεύς, ὁ, idem. ¶ Διαστροφεύς, ὁ, dissipator. Διαστρεπτός, ὴ, ὸν, dissipabilis.

Διαστρέφω, dissicio, perspicio, considero.

Διαστρωτήριον, fabrinas compono, colligo vasa, Demosth. διαστρωτήριον ἔχειν τὰ ὑποζύγια. ¶ Item digero, dispono, διαστρωσάμενος τὰ πράγματα ἐν τῇ ὁδῷ, Plut in Camill. ¶ Polyb. δόλιος διάστρωτος διαστρωτήριον, i. dolose & fraudulenter compositam.

Διασκευάζω, μ. άσω, π. ασα, apparo, instruo, adorno, Plutar. in Anton. Ἀνὴρ εἰς Σκευὴν ἡ Πᾶσιν διασκευασμένος, exornati, compositi.

Διασκευή, ῆς, ἡ, apparatus, ornamentum, instrumentum. Athen. ¶ Item compositio, Suid.

Διασκευωρέω, μ. ήσω, affingo, captiose molior, struo, machinor, capto, Plat. in Epist.

Mm ii

Universidad de Deusto Biblioteca

Διάσκεψις, ιως, ἡ, consideratio, consultatio.

Διασκολιόομαι, discumbo, Xenoph.

Διασκίδνημι, ἀσω, μ. ακω, dissipo, diffundo, Lucian. ἀ ἦ λείουσ χοὴ θεὸν κῆ ἐς αὖτον τὸν ἀμαυὸν διασκίδνασθαι, per cælum spergitur.

Διασκιρτάω, exulto, exilio, commoueo.

Διασκοπέω, μῶμαι, & Διασκεπτάω, dispicio, respicio, circumspecto, considero, perspicio, Plut. in Apol. διασκοπῶ καὶ πάντ, hunc contemplans.

Διασκοπάομαι, ώσομαι, exploro, speculor.

Διασπείρω, μ. ῖρω, π. ακω, spargo, dispergo.

Διασπορά, ᾶς, ἡ, dispersio.

Διασκευάω, exorno, polio, Athen. διασκευάσαι τὰς κεφαλὰς χρυσῷ κόσμῳ, compti.

Δίασμα, ατος, τὸ, ium, Iudic. 16.

Διασμάω, extergo, Herodot. διασμήσαντες πυθόμενα.

Διασπάω, ῶ, ἄσω, perfundo, perfico, Aristoph. τὸ φῶς διασπασθεῖσαι ἀφ' ὑμῶν.

Διασείω, perturbo, discutio, commoueo.

Διασφίζομαι, alio vtor, Aristoph.

Διασαυλίζω, dilsipare, pdigere, κερδῶς δι' ἀσωτίαν.

Διασπαράττω, discerpo, diuacero.

Διάσπασμα, ατος, τὸ, dissipatio Cic. Plut. in Lyc. διάσπασμα ποιοῦντες ἐν τῇ φάλαγγι. ¶ Διασπαστὸς, ὴ, ὸν, idē. ¶ Διάσπασιμος, dissipabilis.

Διασπάω, ἀσω, π. ακω, diuello, diffiungo, discerpo, perrumpo, membratim dilanio, Lucia. μερικῶ γοῦν μὲ διασπάσουσι, discerpẽrũt. ¶ Item distringo, ποσῶν σφῷν μάχεσθαι ἐγὼ, μέσος κρίνων, ἢ σφῷν ἐνοπλίσας ὑπηρέτας διασπάσω.

Διασπείρομαι, dissipor, dispergor, palor.

Διασπείρω, dispergo, dissipo, spargo, diffundo. διασπείρω πάνυ μικρὰ κέντρα, Ilocr.

Διασπάω, ῶ, ἄσω, terebro seu attero coëndo, exhaurio, Arist. πλ. ὡς δὲ διῃρημένων διασπασμένων ὕσατ μᾶλλον ἢ τὸ ἐξ ἀρχῆς περιγίνεται: Vide Interp.

Διασεῖω, excito. Διασπορεύς, ὁ, dispersus, us,

Διασπορίς, ίος, ὁ, dispersor, q dispergit. (Cic.

Διασπουδάζω, expecto, do operam, Demosth.

Διαστιδόν, seorsim, per intervalla, 2. Argon.

Διατελεμάομαι, ώμαι, dispono, Eurip.

Διατελεσφορέω, ῶ, foedus, lib. 2. Machab.

Διατεμπάζω, ἀσω, π. ακω, sedimonem ago, dissidere facio, διατεμπάζει ἀνδρὸς φρὴς οὐ δικαίως, Aristot. 5. Polit. Διατεμπάω, idem.

Διατεμνάω, ῶ, secretio ac diremptus Cicer. distantia. ¶ Item diffidium, diuortium, Aristot. ¶ διάτεμνε etiam idem quod διάτεμνε, mutatio in iis quæ degenerant, Theoph. de Caussis, lib. 4. cap. 6. ¶ Διάτεμνε, Poll. li. 8. ita dicebatur drachma data arbitris ab actore.

Διατετός, separabilis Cicer.

Διατρέχω, pertranseo, vado, Accusat. Eurip. ἀγαμέμνονι ἐς πᾶσ διατρέχων πόλιν. ¶ Gen. Nonn. διατρέχοντα θαλάσσης, per mare vadentem.

Διατίλλομαι, explico, Aristot. 2. Polit. διατίλλατο αὐτοῖς πολὰ, Marc. cap. 4. ¶ Athen. 12. Dipn. pro nominatim excipere dixit & stipulatione cauere.

Διατέλλω, π. λῶ, distinguo, diduco, diserto. διῆχθαι αὐτοὺς σταυρῷ εἰς κληρωμὰς ἓν πάντων τ λαῶν τῆς χῆς 3. Reg. 8. Plutarch. in Thes. διατέλλ νησον τοῖς ὄνυξι, vnguibus locum spargit.

Διάστερος, stellatus, Lucian. στεφάνῳ λίθοις διαστέρου διάστερος, corona baccis & vnionibus stellata.

Διάστημα, τὸ, spatium, intercapedo, Chrysost. ¶ Διαστηματίζω, interuallum facio, Gaz. lib. 4. ¶ Διαστηματικὴ φωνὴ, interuallata vox, Cęl. lib. 5. cap. 24.

Διαστηρίζω, fulcio, firmo, stabilio.

Διάστιξις, διαστολὴ, separatio.

Διαστιβάζω, constipo Cæsari, conglutino.

Διαστοιχίζω, dispono, ordine colloco.

Διαστολὴ, ῆς, ἡ, distinctio, discretio, distractio, diuisio. Gaza intensio vertitur. ¶ Item pacificatio, reconciliatio animorum, Polyb.

Διαστρέμμα, ατος, τὸ, diduco, dilato. ¶ Διαστόμωσις, εως, ἡ, diductio, apertio, Aphr. 1. Probl.

Διαστρομφορὶς μέλη, melotis, instrumentum quo os claudum referatur.

Διαστροφάζομαι, coniecto, auguror.

Διαστραπάω, ῶ, ψω, coruisco.

Διαστρατεύω, ῶ, ὑσω, munus militum obeo.

Διαστρώννυμι, διαστορέσω, Æschin. perpurgo.

Διαστρέφω, μ. ψω, π. τρ. ακω, peruerto, inuerto, diuerto, obtorqueo, distorqueo, Theophr. Vide διάστραμμα, distorta, & Διάστραμμος, Strabi. ¶ Et διαστρόφους, i. oculi mihi depravantur, fum limis oculis, Aristot. in Probl.

Διαστροφίζω, μ. ώσω, π. ακω, exagito, discutio, Acc.

Διάστροφος, ὁ, contortio, inuersio, obliquitas, Theophr. de Caussis. διαστροφὴ τῆς ἀφθαλμῆς, limitas oculorum, Chrys. ¶ Item peruersitas, ratio nec recte nec ordine constituta, Bud.

Διάστροφος, ὁ, peruersus, distortus, prępositus. διάστροφος ὀφθαλμὸς, Sophoc. insana mens. διάστροφος ὁ θεὸς ἐφθόνησε μοι, Strabo, Athen.

Διαστρώννυμι, & Διαστορέννυμι, sterno, paro.

Διάστυλα, ων, τὰ, trium columnarum.

Διασυλάω, spoliare, nudare. apud Polyb.

Διασυρίσσω, dispergere, διασυρίσσομαι.

Διασυρίζω, sibilo edo, διασυρίζον ἀπὸ μέσου, Dan. 4.

Διασυρμὸς, ελευσις, irrisio, obtrectatio. ¶ Item distractio. ¶ Item figura, quando dictio ad duo diuersa significata trahitur, Bud. Comm.

Διασυρτικὸς, obtrectatorius, maledicus, famosum διασυρτικὸν ἐπίγραμμα, in Epigr.

Διασυρίσσω, detrahо, conuitior, insector, accuso, alicuius obrecto laudib⁹, in Hippiat. ¶ Item distraho, i. ægrè traho, vt διασυρίσσω.

Διασυστήσαι, constituere, instituere.

Διασφάγιον, interruptio, diuortium, Esdr. lib. 2.

Διασφάγξ, γγὸς, ὁ, διασφαγξ, distantia loci, intervallum, anfractus, Herodot. in Thalia.

Διασφακτὴρ, ῆρος, incidens, in Epigr.

Διασφαλίζομαι, fortifico Plut.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo, Æschin.

Διασφάραγέω, μ. ήσω, π. ακω, grauissimo cruciatu dissipo, Plutarch. in Alex.

Διασφίγγω, perstringo, cohibeo, colligo.

Διασφε-

Διασχηματίζω, formam induco, formo & figuro Cicer. exorno figuris, Lucian. in Cauc.

Διασχίζω, ισω, π. ικα, scindo, disseco, perrũpo.

Διασχημα, ατος, τὸ, in musicis dimidium semitonii minoris, quam δίεσιν vocat Boeth.

Διασχολάω, occupo, intentus sum, Herodian.

Διασώζομαι, tueor, seruo, euado, peruenio, διασώσασθαι εἰς ευμβίωσιν, Thuc. Xenoph δπως διασωθῇ ὅπως διασωθῇς, operã dare vt cõualescat.

Διασώζω, σω, π. σωκα, conseruo, teneo, Isocrat. φίλοις ἐκ πολεμίων διασώζειν.

Διατάγμα, ατος, ordinatio Plin. Suet. dispositio.

Διάταγμα, τὸ, præceptum, Plut. in Marcello.

Διαταμίευτος, ὁ, dux, ordinator Senec.

Διατάκτωρ, ορος, herus, dominus.

Διατειλίδιον, in penu custodio, Plut. de Leg.

Διάταξις, εως, constitutio, edictum, descriptio. Cicer. διατάξεις τοῦ νομοῦ, Nazanz.

Διατερπάω, conturbo. ¶ Διατερπασμὸς, percellor. ¶ Διατερπαχθὴς, is, περturbatio.

Διάτασις, εως, ὁ, extensio, vehemẽs cõmotio, cõtentio, Aristot. 9. Ethic. ἀ γὸ ἐχ διάτασιν.

Διατάσσω, & Διατίθημι, ἀξω, π. ακα, colloco, præcipio, mando, digero & compono in ordines, διατάξαι τὸν στρατὸν, Herodot. ¶ Pro constituere & statuere, Aristot. in Probl. αὐτὸ τὸ πτῶμα ὑπὸ αὐτῆς διατάττ. ¶ Item edicere, Act. cap. 18. διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον.

Διατακτικὸς, ad ordinem spectans, Polyb.

Διατάφρευμα, fossa dirimo, διατάφρευμα.

Διατεθρέω, Adueho, repẽto, flatim, Plut. in Apol. ¶ Item διατεθρέκει & διατέθρεκε, Hesych.

Διατείνω, intrigo, Eurip.

Διατίνομαι, inuehor, obnixè contendo, nitor, διατινόμην τὰ κρείττω σοφίζεσθαι, Aristot. Ethic. ¶ Item διαβεβαιοῦμαι, affeuero, affirmo, Lucia. ¶ Item intento, Xenoph. διατινάμενος εἰς τὰ πλατύτερα ἢ τὰ πρέπ.

Διατίνω, ω. ακα, pertendo, contendo, distendo, Plutarch. in Lycurg. δίκτυα μέχρι τῆς ἐπιλίμνης ἐκτανύσαι, disciplina perdurabat vsq; ad, &c. διατείνουσι καθ' ὅλου σώματος, tenduntur in omnes corporis partes, Aristot.

Διατειχίζω, ισω, π. ικα, murum duco, Phryn.

Διατείχισμα, ατος, τὸ, murus interseptus, Naz.

Διατεκμαίρομαι, conjicio, significo, demonstro, Hesiod. l. 7. οὐδὲ τέκμαρ ἔτι διατεκμαίρεται.

Διατελέω, μ. έσω, π. ικα, perficio, perseuero, Isocrat. in Busir. ὃν διατελοῦσιν τὸν ἴσον διατελοῦντα. Xenoph. ἡνίκ' ἂν πόλεμος ἢ ἀγὼν διατελῇ. ¶ διατελὲς χρόνῳ & τ αἰῶνα, clauo deinceps perpetuo vsus est, Plutarch.

Διατελῶς, continenter, assidue, Sophoc.

Διατέμνω, disseco, perrumpo, diuello, discindo, διατέτμηκε πᾶν πολιτικὸν, Æschin. διατέμνω χρόνους, distinguo, separo, Plat. de Leg.

Διατετηκὼς, ὼς, ὁ, intentus, qui contendit, διατετηκὼς τοῦ τελείου, Theophr. li. 2. cap. 2.

Διατήκομαι, exicco, ξηραίνω.

Διὰ τετάρων, symphonia quæ recipit sonos 4, spatia 3. tonos 2. cum semisse. Vide Macrob. li. 2. in Somnium Scip.

Διατεύω, druido.

Διατήκω, ω. ξω, liquefacio, liquo, Aristoph.

Διατιθλίβομαι, ζόμενος, vincti, ligari, superari.

Διατηρέω, μ. ήσω, observo, conservo, διατηρῶ τὸν νόμους, Æschin. ¶ Διατήρησις, εως, ἡ, cõservatio.

Διατετρῶ, perforo, torno: Vnde διάτρησις, pertusum, forabile Quod. foratum Vitr. quasi tornatile. Alii διάτρητον & διατρήσιμα, pro illis dicũt.

Διατί; cur, quid ita, quid est, quamobrem?

Διατίθημαι, disponо, administro, tracto, dispenso, διατιθέμενος τὴν ἐξουσίαν, imperium administrans, Bud. ex Plut. Xen. ὅπως ἂν ἡ πόλις ἔχοι κάλλιστα διατιθεμένη, item possunt citra noxam cõponere, i. finire. ¶ Significat etiam placare, satisfacere alicui, Appian. in 2. belli Ciuil. διαλέγεσθαι δεῖ διευχομένους τοὺς ἐναντίους. ¶ διατίθεσθαι δυσκόλως πρός, animum infensum habeo, Isocrat. ¶ Item venales merces expono, vendo, Nazan. ὅτι ἀφεῖσά τι σκεῦος, ἢ ἄλλο τι κεῖται μέσον πάντων, venalia expono. Demosth. Ἐπειδὴ ἂν διάθωνται τὰ φορτία, postquam vendiderit. ¶ Item parisco, Aristoph. ὡμὰ διάθωνται διαθέλειν ἐμοί, nisi mihi stipulanti promittant.

Διατίτημι, μ. ήσω, π. εικα, afficio, tale aut tale reddo, Isocrat. ὅπως ἂν ἕτερ ἄλλως πρὸς σαυτὸν διαθῇς οὕτω σὺ πρὸς ἑκείνους ἡμᾶς διάθου, qualem in te reddideris. ¶ Item dispono, præparo, moderor, guberno, constituo, διατίθημι τὸν λαὸν, Aristid. ¶ Item efficio, reddo, Demosth. ἐπὶ ἅπασι τοῖς πρὸς ἡμᾶς διατεθῆναι.

Διατλάω, cacare, excrere stercora, in Hippiat.

Διατλάω, ασις, ἡ, emulsio, in Epigr.

Διατιμάω, ῶ, ἠσω, ἠκα, ἠμαι, ἠθην, ἠσθησομαι, ἠτός, ἠτέος, ἠτικὸς, ἠτικῶς, ἠτικῶτερος, ἠτικώτατος, ἠτικῶν, ἠτικοῦ, ἠτικῷ, ἠτικόν, ἠτικοί, ἠτικῶν, ἠτικοῖς, ἠτικούς, ἠτικὲ, ἠτικοὶ

oculos auertere & aspicere nolle, Plut. in Cat.
Διαβίπτω, arceo, repudio, dissuadeo, erubescere cogo, Herodian. διὰ ῥῆτ' ὀλίγον τὸ μειράκιον, pudore mœsto deterruit. ¶ Et διαβίπτω, perturbo, ad inopiam consilii redigo, Polyb.
Διαβίωσις, enuntio, Xenoph. λόγου ἐν τοιούτοις διάνοια διαπεφώνηται, familiam pascit ex panificio.
Διαβιόω, percurrere, discurrere, transilire.
Διαβλώσκω, π. ωκα, perforo, Actiu. Accus. ¶ Ἐκ τοῦ διαβλώσκω, trepido. οἱ διαβλωσκόντες, territi.
Διαβλύω, dissipo, confringo Oppian.
Διάβρωσις, foramen, apud Heliodor.
Διάβρωτος, & τὸν, τό, perforatile, pertusum, tornatile: Vnde διάβρωτα, calices tornatiles.
Διαγωγή, ἡ, conuersatio, consuetudo, Lucian. in Gall. ἐδίδαξα πολλοὺς ἡ διαγωγή, iucundissima quædam erat vita. ¶ Item exercitatio, institutum vitæ, studium, collatio, congressus ἐν παγκρατίου ἢ ἀγῶνος παλαίσμασι διαβολῆς, in exercitationibus, Plut. in Themist. ¶ Pro loco disputationis siue auditorio, Gell. ca. 16.
Διαγιγνώσκω, distinctor, tempus tero, Apoll. 2. μὴ τὴν διατριβὴν ποιοῦ πάρος.
Διαγίγνω, μ. ἐγνων, π. ιφα, contero, attero, absumo, ἓξ ἐτη διῆγεν, sex annos trimi, Isocr. ¶ Commoror, moras traho, τί δῆτα καθ' ἡσυχίαν λέγοντα διατρίβεις; quid attinet immorari? Isocrat. διατρίβειν δεῖ μικρῶν, Eidem. ¶ Item in aliquo me exerceo, Plat. in Apolog. ἐν τῷ ζητεῖν διατρίβειν. διατρίβειν δεῖ πρὸς ἔργοις, rebus vacare.
Διατρίμματα ὑπερῶν, femorum intertrigines.
Διάτριχα, tripliciter, Apollon. καιμηθῆναι καὶ φῦλα διάτριχα, distinctæ in gentes trifariam.
Διαῤῥή, pudor, confusio & perturbatio, Polyb. in Epit. εἰς πολλὴν τῶν ἡγεμόνων διαῤῥησιν ἦλθεν &c. ¶ Διαῤῥησι ξυνεῖς, moroso, Eurip.
Διαῤῥοή, ἡ, alimentum, cibus, victus, ἐδωδή.
Διαβύσια, loca inter vites quæ seruntur, vel cùm iam maturuerint vuæ. Διαβύσιος, frugifer.
Διαβυσσόω, penetro, perforo, excauo, transfigo.
Διαβύω, dirumpo, Iliad. γ. πλαγὰς διαβύσθην.
Διαβυσώδης, luxu diffluo, delicijs vaco, Plat.
Διαγεύω, mando, rodo.
Διάθιον, incerniculum, cribrū. Hesych. ¶ Διαθῶ, in Infin. διαθεῖν, incernere, cribrare, Galen. 2. ad Glauc. διαθεῖν κόσκινον τὰ πίτυρα.
Διάθω, uo, cum impetu percurro, prosilio, e micio. Aristot. ὥσπερ πόσθων, ἐν ᾧ τὸ πυρίδιον ἀπὸ τοῦ τόπου διάθῃσι, φλοιὸς ἀναπέτεται.
Διαιτητικὸν, ἡ, σὸν, ὸν, σῶμα, dispono, conformo, informo, animo concipio & fingo, describo, exprimo. διαιτητικὸν νόμους, leges instituere, Lucian. ¶ Διαιτητικὸς, ἡ, ὸν, informatio, Basil. de vita solitaria. constitutio, statutum, lineamentum, descriptio, testamentum.
Διαΐττω, fugiēs. διαΐττει τὰν ἀτμὸν, pœnas euadēs.
Διαιγάζω, diffulgeo, transparco, & Διαιγαζω, Aphrod. ¶ Διαιγασμὸς, ὁ, & Διαιγάσμα, τὸ, & Διαιγάσμα, ατος, τὸ, fulgor transfucens. Nazar. 2.
Διαιγὴς, ὲς, ἡ, ὸν, pellucidus, trāsluciduus Quint. Lucian. de fonte, διαιγὲς τὸ ὕδωρ ἐστὶ καὶ διὰ κρυστάλλου. Διαυλακίζω, peraro.
Διαύλαξις, vel Διαύλιος, ου, τὸ, dicebatur quum in scena tacentibus omnibus, solus intus caneret tibicen, Aristoph. Comm. in Ranis.
Διαυλία, ἡ, duorum concentuum, Hesych.
Διαυλίζω, produco, profunda facio, augeo.
Διαύλισμα, τος, τὸ, est in specillis velut canaliculus quo vitus dirigitur, Polyb. vulgò *la mire*.
Διαυλοδρομεῖν, cursus ad carceres cursu redire, Aristot. 2. de Generat. Διαυλοδρόμαι, sunt qui cursum talē peragūt, Bud. in Annot. & Cōm.
Διαυλος, ου, ὁ, cursus reciprocus, obeundi scilicet stadium, ac mox redeundi, Interp. Aristoph. in Auib. ¶ διαυλους ἐκκάμπτειν, Eurip. i. reciprocis fluctuum cursibus. ¶ Item spatium duceni torū & mille pedum in longitudinem. ¶ Eustath. δίαυλος, inquit, τὸ διατετμῆσθαι εἰς δύο τὸ τοῦ σταδίου πλῆθος τὸ τέλειον. ¶ Interpres Aristoph. in Auib. eo nomine intelligit locum qui duo contineat stadia, &c. vide ibid.
Διαυλωνία, locorum angustiæ in quibus coturnices, aliæque aues illaqueantur, Eustath.
Διαυλωτίζω, per angustum fluere, Suid. ventum vtrinque excipere, Athen. lib. 2.
Διαυχὴ, ἡ, ῆς, ceruicem attollere.
Διαυχὴς, ὲς, ad ceruicem pertinens, Plat. in Tim.
Διαφάω, excedo, absumo. Galen. 3. περὶ τύπ.
Διαφαίνομαι, perluceo, interluceo, illuceo, appareo, Iliad. Θ. δὶς μὲν ἐπὶ χθόνα φάνη, apparebat.
Διαφαίω, ῶ, ανῶ, interluceo, transluceo, præluceo, Lucian. ἡ μὲν οὖν διαφαιὴ τῶν ἐλπίδων. ¶ Item osteodo, dilucide aperio, præ me fero.
Διαφάνεια, perspicuitas, perluciditas Vitrum.
Διαφανὴς, ὲς, ἡ, transparens, lucidus, perspicuus, insignis, manifestus, emicās, Aristoph. τῶν λίθων τῶν διαφανῶν, τῶν κρυστάλλου καὶ τῶν ὑάλου. ¶ Διαφανὲς, τὸ, vestes bombycinæ.
Διάφανον, quid sit explicat Cæl. lib 9. cap. 22.
Διαφανῶς, aperte, manifestè, splendidè.
Διάφασις, ἡ, ἀσεως, quasi transparētias dicas, transpectus Lucret. fenestra Cicer. ad Attic.
Διαφαυλίζω, cauillari, διαφαυλίσῃς.
Διαφαυλίζω, floccifacio, paruipendo.
Διαφαύσκω, illuceo, διέφαυσεν ἀυτοῖς, 2. Reg. 2.
Διαφέρομαι, dissideo, contendo, æmulor sum, aut inconsulo, discrepo. Plat. in Hipp. minore, διαφέρομαι πολὺ σοφίᾳ. ¶ Incuso apud, contendo, Demosth. ἀμφισβητῶ, Hermog. ¶ Ponitur etiam, pro iactor, huc & illuc remerè feror. Plut. in Lycurg. διαφερόμενοι ἐκ τῶν χρῆμα ποιεῖσθαι, per regionem diffusi. ¶ Elit etiā dilabi, in diuersa digredi & abire, Plut. in Cęs.
Διαφέρεσις, τὸ, vtiliora, eximia, egregia
Διαφέρω, egregiè, excellenter, maximè, præcipue. διαφέροντες τῶν ἄλλων, præ cęteris, Æsch.
Διαφέρω, excello, differo, præmineo, Lucian. ἀλλὰ φίλε ἰδιωτῶν, εἰ ἐγὼ ἀλίγον σοῦ διαφέρω. Plat. in Epist. εἰ σὺ γὲ κ. ἐκεῖ πάντων δυνάμεων διαφέροντες πόρρω ἀφ' ἡμῶν, Isocr. in Euag. διάνοιαν ὅτι μικρῶν, parui in reb" excellit. ¶ Διαφέρει ἐν τῇ πολέμῳ, excellens in bello, Plat.

Plat. ἢ τῷ ῥᾴδιος ἢ τῷ κρείττων ἢ τῷ δίκῃ πολὺ διαφέρειν, Isocr. in Helena. ¶ Item pro conducere, συμφέρω. διαφέρει ἡσυχάζειν, commodus est filij, Thucyd. ¶ Herodian. lib. 2. pro ferre vsurpat. ὑπερβολαὶ τε ἐπὶ χαλεπὸς τὸ πλῆθος διοίσουσι τὰ παρεσκευάσματα, scientes multitudinem id facinus indignè laturam. Sic διαφέρειν φῶν, Isocr. pro ferre calculū. ¶ Et διαφέρω pro disponere. Xen. in OEcon. εἰς τὰς χρείας τὰς οἰκονομικὰς ὅσα ἕκαστα διέλαχε κεφάλῳ, suo quæque loco disposuimus Cicer. ¶ Significat etiam variā & diuersum esse, Xen. ἰσχύσει τι διαφέρειν ἀμαθίας ἀνθρώπου, quid differt inscitia ab infamia. Plat. 1. de Republ. τί σοι τοῦτο διαφέρει; hoc tua quid interest? ¶ Est etiam διαπορεῖν, in diuersas partes ferre, & importare, Aristot. de electro loquens, Καὶ σκληρύνεται ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἡ γλῶσσα διαφέρουσα εἰς ἕδρα ἰσχυρά. ¶ Pro trancere, Appia. Γέλωτα δ' ἡμῖν παρέχουσι τοῖς ὑποδήμασιν ἐξαίφνης διέφερε τὸ σκέλος, ἡ πρὸ χρήματα. ¶ Item ὑποφέρω, tolerare, perferre, Pausan. διαφέρει τῶν πολιτικῶν. ¶ Item in diuersum ferre, & variè agitare, Plut. de Cæsarit neces. διαφέρων τῶν πάλαι τὸ σῶμα, ἡ καταφαγὰς. ¶ Item animo versare aliquid, agitaréque cogitando, Plutarch. ἡ πολλὰ μὲν αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ διέφερε.
Διαφεύγω, effugio, euito, Isocrat. τῶν συμφορῶν διαφεύγειν. Aristoph. περ. εἰ σὺ τε χρὴ διαφεύγειν, ἢ ἀπὸ ἀλίνου liberabor.
Διαφέω, cohibeo, Διαφεῖται, dimisit.
Διαφημίζω, μ. ίσω, σα. ισα, diuulgo, diffamo.
Διαφθείρω, corrumpo, labefacio, cōstupro, Plat. in Epist. πολλὰ ἔχειν ἐλπὶς διαφθεῖραι τὰ παρόντα. Plut. πολλοὺς χρόνου ἐδαπάνησε διαφθείρας αὐτοῦ τοὺς χωμάζοντας ἡ διαφθορεύς. ἐπὶ ἐπιτέτροφε διαφθείρειν, invidere. Chrysost.
Διαφθορεύς, ὁ, probrū, stuprum, corruptio, Xenoph. διαφθορεῦσι πῶς εἶσι τῶν διαφθορέων.
Διαφθορίδιος, ου, ὁ, discerptus, Herodot.
Διαφίημι, dimitto, Basil. ἐκεῖ γὰρ ὑμᾶς διαφῶ.
Διαφιλονεικέομαι, contendo, & magno studio conor quippiam efficere, Theophr.
Διάφλοισμος, perturbatus, tempestuosus.
Διαφλύζω, μι, insanio, numine corripior. Soph. in Aiace. ἀφῆκε λύσσαν ἐμοὶ τὸν ἄνδρα διαπεφλύζουσαν κακοῖς, id est, ἐκμανίαν, diuino furore correptum.
Διαφοιτάω, ῶ, pererebriesco, celebris fio, διαφοιτᾶ λόγος εἰς ἐμέ, Plutar. in Fabio.
Διάφορα, τὰ, impensa, sumptus, ἀναλώματα.
Διαφορὰ, ᾶς, ἡ, differentia, discrimē, dissidiū, lis, Plat. φράσαντι αὐτῷ τὴν ἀνθ' ὧν ἐμοὶ διαφορὰν πατρῴαν. Eur. διαφορὰ ἴχνη σπ, tecū discordo.
Διαφορέω, diffraho, diuello, perdo, vexo, excerno, violo, discutio, Aristoph. in Equit. διαφορῶν σ' εἴ τι χρῄζεις, Interpr. ἐκφορῶσα, διασκεδάσω, διασείσω. ¶ Διαφορεῖ ἐκ τοῦ ἀεὶ τάξεως, è suo ordine dimouet, Plut. in Timaeo. ¶ Item perto, διαφορεῖν, διαφορυφῆν ἀφροδίτη, Thucyd. i. μητρυιᾷ.
Διαφόρημα, Indicrum, παίγνιον.
Διαφόρησις, εως, ἡ, dissolutio, resolutio, Galen:
Διαφορητικὸς, ἡ, ὸν, discutiēs. διαφορητικὰ μυελὸς, quæ discutiendi vim habent.
Διάφορος, ου, ὁ, expensa, Thucyd. ¶ τῶν διαφόρων ἀφέξις, exactio vectigalium, 2. Machab.
Διαφορώτερος, ἡ, ὁ, præcipuus, præstans, διαφορώτερον ἐπίκειται πρὸς ἀρετὴν, Plat. de Legib. ἐν τῷ δικαίῳ διαφορώτερα ἐξωμίλει, Demosth. ¶ Plat. 2. de Republ. ὧδέ γε διαφέρειν τῷ ἑτέρου πέρι, nihil ab altero diuersum faciat.
Διαφορῶ τὸν, pro διαφορεῖ, dixit Plat.
Διαφόρως, multifariam Cicer. multifariè Plin. diuersè Terent. diuersa natura, variè.
Διάφραγμα, τὸ, interstitium, sepes, Poll. li. 2.
Διαφράσσω, obstruo. διαφράσσουσι ξύλοις πολλοὺς τοὺς τοίχους, Plut. in Camillo.
Διαφρέω, obtruo, sepio, intersepio, distinguo:
Διαφροντίζω, curo, curam suscipio, Ælian.
Διάφυσις, εως, sors: Vnde διαφυσικεύω, sortiri.
Διαφορῶ, perfero, accessum & exitum præbeo, Διαφυὴ, ἡ, ἧς, ἡ, ruina, scissura, διάῤῥωξις.
Διαφυγγάνω, effugio, elabor, Thucyd.
Διαφυγγάνω, præter spem euadere.
Διαφύγετος, ὁ, ἡ, effugium, Plat. de Leg. lib. 5.
Διαφυλακτικὸς, ἡ, όν, conseruator, qui seruat.
Διαφυλάττω, ξω, α. αξα, seruo, custodio, tueor, conseruo, διαφυλάξαι τὴν πόλιν, Eurip.
Διαφυλὴ, diuisio, διαφυλῇ, διάῤῥηξις.
Διαφύομαι, pullulo, prouenio, erumpo.
Διαφορῶ, rubigo, pinso.
Διαφυσάω, perflo, flatu discindo, Gal. ad Glauc.
Διαφύσησις, εως, ἡ, flatus.
Διάφυσις, εως, ἡ, diuisio, res intercurrens, & discriminans, Dioscor. li. 4. cap. 84. διάφυσιν μιᾶς ὕλης ἢ βάσεως. ¶ Gaza apud Theophr. vertit septum, discrimen, septum medium, rima, corpusculum.
Διαφύσσω, exhaurio, separo, διαπίνω, χωρίζω.
Διάφωμις & Διαφώνημα, ατος, τὸ, ος, τὸ, intæreo, Herodot. πολλοὶ λόγοι εἰσὶ περὶ χρόνου διάφωνοι, ne multis agam, tempus erupit.
Διαφωνέω, ῶσω, α. ησα, dissono, dissideo, discordo, διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις, Aristot. li. 7. Politic. ¶ Phalar. in Epist. ἀφ' ἧς πρὸς τὰ πάλαι διαφωνῶν. ¶ Διαφώνησις, declamatio. ¶ Διαφωνία, ας, ἡ, dissentio. ¶ Διαφωνικὸς, discordialis Plinio.
Διάφωνος, ὁ, ἡ, dissentiens, dissidens, discors.
Διαφώσκω, illuceo, διαφώσκουσι ἡμῖν ἀφ, die illucescente, simul atque illuxit, Herodot.
Διαφωτίζω, ιῶ, π. ισα, illumino, reuelo, Accus.
Διαχάσκω, dehisco.
Διαχαλάω, ῶ, ασω, resoluo, dissipo, aperio, Eurip.
Διαχαράσσω, μ. άξω, exaro, insculpo, Accus.
Διαχάσκω, dehisco, hio.
Διαχειμάζω, hyberno, hyemo, apud Dionem.
Διαχείρισις, dispensatio, administratio. διαχείρισις πραγμάτων, Thucyd. Interp. ἀδικοῦσι.
Διαχειρίζω, intersicio, manibus violentis occido, iniecta manu vio lo, Herodian. in 4.

Universidad de Deusto Biblioteca

δίης διαχρείσασθαι δικαιοσύνας. ¶ Διαχρείζω, pertracto, in manibus habeo, administro. διαχρείζω χρήματα, pertracto pecunias, Isocrat. ταμίαν τῶν διαχρισάντων ἐμοὶ παλίντονον, Dem.

Διαχροτονέω, Demost. κρότῳ ἀνάγω, est per manuū eleuationem aliquod decretum facere aut scisciere, Bud. Comm. ¶ Διαχροτονία, diiudicatio, quasi suffragiorum diuisio. διαχροτονίαν διδόναι τῷ δήμῳ, Æschin. dare suffragia, & ad populum referre.

Διαχυσις, vna dictione, i. διάχυσις, Aristotel. 5. Politic. διαχύσεως ἔχεται μᾶλλον πόλις πολιτικῆς, vigilantius intendunt ad Reipubl. custodiā.

Διαχύω, diffluo, Thucyd. ¶ Item lætor.

Διάχυσις, diffundo, transfundo. διαχεῖν φύματα, tubercula dissipare, Dioscor. li. 3. ca. 170. ¶ Aliquādo in frusta seco, Ody. ξ. ¶ Itē exhilaro.

Διαχώννυμι, ἄσω, exaggero, facio aggerib⁹ arceo. διαχωσαι χῶμα, aggerem adiicere, Herodot.

Διαχωνευμα, ατος, τό, interficio, supplicijs afficio, νόσος διαχωνεύει τὸ σῶμα, Plut. in Pericl. ¶ Item vtor, διαχωνεύεται ὕλῃ, Herodot.

Διαχωδάω, tolerare & sustentare se, Arrianus in expeditione Alexandri, Καὶ τούτοις οὐ κλίνας ὕδωρ ὀλίγῳ διαχώδαι χαλεπῶς.

Διάχρισμα, ατος, τό, perunctio Plin. vnguentum.

Διαχρίω, ίσω, oblino, illino, sublino.

Διάχρως, tepidus, χλιαρός.

Διαχρώννυμι, άσω, π. ωκα, tingo, Accus.

Διάχρυσος, ὁ ἡ ὁ, deauratus, inauratus.

Διαχύνω, diffundor, resoluor, exhilaror, διαχυθεὶς τῷ φρονήματι, lætus & hilari facie, Plutar. ¶ Διάχυσις, εως, ἡ, diffusio, effusio, lætitia, oblectatio. ¶ Διάχυτικός, ὁ, prodigus, discutiens, diffundens.

Διαχυτλάζω, commoueo, dilato, humecto, eluo.

Διαχώω, diffundo, dissoluo, exhilaro, aperio.

Διαχωρέω, ῶ, peregrinor, penetro, transmitto, Lucian. τὸ γὰρ σιτίον διαχωρεῖ οὐχ ὁμοίως τοῖς κάτω, i. peruagatur. ¶ Διαχώρημα, ατος, τό, intercapedo: excrementum, Galen. ¶ Διαχώρησις, εως, ἡ, transitus, egestio, excrementum, διαχώρησις ἡμιτονική, Galen.

Διαχωρίζω, ίσω, π. ισα, separo, Accus. Διαχωρίζομαι, discedo. ¶ Διαχώρισις, εως, ἡ, separatio, alui egestio, Dioscor. li. 2. cap. 99. ¶ Διαχώρισμα, ατος, τό, separatio.

Διαχώρια, insidiarum interualla.

Διαψαίρω, perflo, Aristoph. ἀπὸ δ. Αὖραι διαψαίρουσι πλατανίλλου κόμην. ¶ Item quietus sum, Euripid.

Διαψαλάω, Suid. τὸ διαχεῖν καὶ σείειν τὸ ὑδρόεν, Διαψάω, perfodere, διαψῆσθαι καὶ διορύσσεσθαι, Suid.

Διαψέλλω, ατος, τό, rhythmi commutatio, Suid.

Διαψέγω, ξω, vitupero, Plat.

Διαψεύδομαι, frustror, fallor. διαψεύδειν τοὺς λογισμούς, eū sua fefellit opinio, Plut. in Lycurgo. ¶ Διαψεύδεται ἐκ συλλογισμοῦ, ratiocinatione fallor, Aristot.

Διαψηφίζομαι, sententiam dicere, ψηφοφορεῖν ἐν διαιρέσεσι, Plat. lib. 11. Leg. καὶ διαψηφιζόμενοι

τοῦτο τῶν ἄλλων, calculum eadem de re non ferat. ¶ Διαψήφισις, recognitio recensúque ciuium, Demosth. ¶ Dicitur etiam suffragiorum disquisitio & latio, Lysiæ: Vide Polluc. lib. 8.

Διαψιθυρίζω, murmuro, confusurro.

Διαψύχω, reficio, refrigero, recreo.

Διαψωμένη ναῦς, nauis non amplius nauigans & subducta, μηκέτι πλέουσα, Poll. lib. 7.

Διάω, διανήσω, perspiro, Homer.

Δίβαμος, bipes, duobus pedibus gradiēs, Euripp.

Δίβαφα, & δίβαφος, ὁ ἡ ὁ, purpura bis tincta.

Δίβολα, lena duplex: Vide Poll. 7. δίβολα ἄκαιρα, telum anceps. Lascar. exponit bina tela, ex Eurip.

Δίβροχος, bis madefactus, bis dilutus.

Διγαμία, secundæ nuptiæ.

Δίγαμμα, duplex gamma: est verò F, duplicis gamma similitudinem habens: Vide Donatum in Terent. & Quint. lib. 1. cap. 17.

Διγλώσσος, qui est mento bipartito.

Διγλωσσία, qui duorum generum est.

Δίγηρις, passeres, στρουθοί.

Δίγλυφος, bis insculptus.

Δίγλωσσος, qui duas callet linguas, bilinguis.

Δίγνωμος, inconstantis animi.

Διγονία, ας, ἡ, partus geminatio.

Δίγονος, ος, ὁ ἡ, geminus. Sopho. ¶ Epithet. Bacchi in Epigr. quòd bis sit genitus.

Δίδακτρον, ου, τό, doctrina, præceptum, documentum, Aristoph. περ. exemplum, monitio disciplina.

Διδακτικός, ἡ, όν, appositus ad docendum, qui docere posit, ad docendū paratus, 1. Tim. 3.

Διδακτός, ὁ, ἡ, doctrina comparatus, aut qui comparari potest, doctus. Esai. 58. διδακτοὶ θεοῦ, i. discipulos Dei. Ioan. 6. ἔσονται πάντες διδακτοὶ θεοῦ, docti à Deo. ¶ διδακτοί σου ἐκείνης, quæ illa te docuit, Sophocl.

Δίδακτρον, τό, præmium doctrinæ, minerual. Διδακτρά, duorum digitorum, Theophr.

Δίδαξις, εως, ἡ, doctrina, præceptio, Aristot. ἔστω δὲ δίδαξις, ἐπιστήμη τῶν διδασκαλικῶν. Διδασκαλεῖον, τό, ludus literarius, Thucyd.

Διδασκαλία, ας, ἡ, doctrina, adhortatio, disciplina, διδασκαλίαν ποιεῖσθαι, doceo, Thucyd.

Διδασκαλικός, ἡ, όν, doctrinæ, minerualis, καλὰ τὰ διδασκαλικὰ σοφὰ ἐπαινοῦσι Χαλκιδαῖοι, pulchram tuæ doctrinæ mercedem à Thebanis recipis, Plut. in Lycurg.

Διδασκαλικός, ὁ, ἡ, peritus docendi, οἱ διδασκαλικοὶ λόγοι, Xenoph. ¶ Hermog. de Inuentione, διδασκαλικώτερον δὲ ἐστι τὸ ἐπιτάττειν ἀφηγούμενος. Διδασκαλικὸς ὑποθέσεως, Polyb.

Διδάσκαλος, ὁ, ἡ, magister, præceptor, Demosth. ¶ Thucyd. pro auctore alicuius rei, posuit.

Διδάσκω, ξω, π. σχα, doceo, Xenoph. τὰ σώματα ἐξεστὸς διδάσκειν πολίτας. ¶ Arist. ὁ δὲ διδάσκων ὅτι τὰ πάντα μὴ ἰδεῖν ἐστι, transmittit alimentū. ¶ Item narro, percenseo, refero, Lucian. ἔπως ἀκούσεσθε, ἐγὼ διδάξω

μᾶλλον δ' ὕπ. ¶ Διδάσκομαι, etiam pro disco, διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ ἀφανισθῆναι, ipsemet docebor, Arist. 103.

Δίδαγμα, ατος, τό, doctrina, præceptum, admonitio, διδάγματα ἡμῖν, sum admonendus, Thucyd.

Δίδη, fluvius Orchomeni lacus paruæ similis, Theophr. lib. 4. περὶ φυτῶν & Athen. lib. 3.

Δίδημι, δώσω, π. δωκα, do, permitto, Hesiod. Ilocrat. δίδου παῤῥησίαν τοῖς ἀφροντίσι.

Διδρασκω, μαι, π. δραν, ἀπὸ διδράσκω, fugio.

Δίδραχμον, ου, τό, nummus duas drachmas continens. ¶ Item quod duabus drachmis constat, Thucyd. δίδραχμον ἐπόλιτευε ἀφ' ἑσπέρας.

Διδυμοτοκέω, ῶ, partio geminos.

Δίδυμος, η, ον, geminos enixa, Theo. Edyll. 4.

Διδυματόκος, ος, ον, gemin⁹, gemellus. ¶ Διδυμάονες, gemelli, Iliad. 1. διδύμω πυῒ γλαῦκε, pitur & pro duplici, Nonn. διδύμοιο ἰχθύος, id est, duo pisces.

Δίδυμος, η, ον, quæ fœtib⁹ est gemellis, Cant. 4.

Δίδυμον, radix herbæ, à geminas bulbis, Hippoc.

Διδυμόδρομος, ον, duplex son⁹ & feuēria, Nōn.

Διδύμοφυής, ὁ ἡ, geminus, duplex, dubius. δίδυμον χρέος, duplicium manuum, Sophoc. ¶ Item δίδυμα, seminaria vasa, testes seu testiculi, coles, δίδυμον σκεῦος, duritiæ testium, Dioscor. l. 2. c. 36. ¶ Διδυμότης, ητος, ἡ, geminatio.

Διδυματόκος, geminos pario, δίδυμα τεκεῖν μητρί, qui gemini prodeunt. ¶ Διδυματόκα, gemi norum partus.

Δίδυμος, bicolor, gemini coloris.

Δίδωμι, δώσω, π. δωκα, do, concedo, δίδωμι ἡμῶν τοῦτο εἰς τοῦτο, &c. Demo. τοῖς ἀξίοις ἑαυτὸν δοῦναι, apud eundem. δίδωμι σοι παιδείαν, do tibi pœnas, Lucian. διδόντε περὶ λόγου, inter se colloquentes, Thucyd. ¶ Andocid. λόγον δ' ἡμῖν δ' διδοὺς ἀληθῆ &c. ego verò inita apud me ratione, inuento. ¶ δίδωμι εἰς χεῖρας, trado in manus, Aristoph.

Δίδυμα, ατος, fideiussio, διδυμᾶν τοῦ πράττειν.

Διδυμάω, ῶσω, fideiubeo, Dionys. Halicarn. lib. 7. διδυμῶσαντες τὸν σῶμα τὸ χρῆμα διδυμώσει idem, 2. Esdr. ¶ Item despōdeo, Poll. 3. ¶ Διδύματος, fideiussoris intercessio, sponsio.

Διεγείρω, μ. ερῶ, π. ηγερα, suscito, concito, excito, inuito, extimulo. Διέγερσις, εως, ἡ, excitatio. Διεγερτικός, ὁ, ἡ, concitandi vim habens.

Διείδον, cordi fuit, iudicauit, apud Herodot.

Διείδησις, diuisidium in augurum disciplina.

Διείδομαι, qui diuidet. Διείδεσθαι, perspicuus.

Διέκπερος, ου, τό, bisellium. Διέκπερον, ου, τό, sellula.

Διειδής, ὁ ἡ, nitidus, liquidus, limpidus, διειδὲς ὕδωρ, Theophr. lib. 6. de Caus. plant. cap. 28.

Διεκπαίω, ἴσω, π. ἔκπεσα, præcipito, desinit. Xenoph.

Διεκπλήσσω, turbo, conuolutio, Plut. de Leg.

Διεκπνεύω, ἐκ, colum.

Διεκπεραιόω, ῶ, decipere.

Διέκπλους, διέξοδος, transeo, transmitto, penetro, Theophr. de caus. plant. lib. 2. δίδωσι τῷ ξύλῳ, transmittit alimentū. ¶ Item narro, percenseo, refero, Lucian. ἔπως ἀκούσεσθε, χρὴ δὴ σοὶ δι' ἐμοῦ, iam tibi narrabo.

Διείργω, interuallum, διάστασις.

Διείργω, μ. εἴρξω, π. ειρξα, prohibeo, coerceo, diduco, dirimo, distinguo, βραχεῖ πάνυ διείργεται τὰ ἀκρωτήρια ἐκ νήσου, Plut in Themist.

Διείρομαι, inquiro, interrogo, oro, Nonn.

Διείρω, trāicio, transeo, insero, innecto. διείρας λίνῳ, trāiciens lino, Dioscor. lib. 5. cap. 27.

Διείσιος, ου, ὁ, inhospitalis, per simulationem fallens hospitem, Aristoph. in Pace.

Δείκελος, ος, ον, madefaciens, διείκελον ὕδωρ, Dioscorid. lib. 4.

Διεισδύνω, subeo, intro, Aphr. κἂν διεισδύνωσιν εἰς τοῦ πόρους. Eidem. πῶν γὰρ διεισδύνον.

Διεκβάλλω, per medium emitto, trāicio, Galen.

Διεκβασις, ἀβάσεως, ἡ, eruptio, & exitus per locum angustum & interseptum, Diodor. στενωθέντα ἀβάσεως ἐγγὺς τῆς ἐγχαράξεως μόνης ἐτέρας δεῖ διεκβάσεως.

Διεκδιώκω, persequi, iniuriam alicui illatam vlcisci. ¶ In Pandectis pro tueri & defendere, vt, τὸν ἐπὶ τῷ ἴσῳ τοῦ ἀκοντίου διεκδικοῦντα δεῖσει φοβεῖν.

Διεκδρομή, ἡς, ἡ, excursus.

Διεκδύσεις, ambages, & strophę tergiuersationū.

Διεκθέω, discurro, excurro, Aristot. de mundo.

Διεκκαίω, perspicio, διεκκαίω διὰ τῆς ὀψεῖδος, aspicio per fenestram, cap. 1. lib. 2. Machab.

Διεκπερόω, μ. αίσω, π. αιωκα, intercido.

Διεκπερόω, absoluo rem institutam, persequor, Xenoph. in Oecon.

Διεκπέμπω, transmitto. Apoll. ἐκέρσατε διεξιπέμπουσι τοὺς τόπους. ¶ Aristoph. pro trancio, trāfigo, πολλοὺς δύοντες ἑζῆς διεκπερῶντες, i. transfigentes ceparum radices.

Διεκπίπτω, effugisse, decepisse: ἀπὸ τῶν πόλεμον διεκπεσόντων.

Διεκπονέω, elabor & euado, διεκπονῶν ἐκ τῶν στενωπῶν, Plut. in Public. διεκπονῶ τῶν πόρων per foramina exit. Eidem.

Διεκπλεῖν, enauigare, elabi, interpr. Thucyd.

Διέκπλους, ου, ὁ, transitus, eductio enauigatio, διέκπλοι εἰσὶ νῆσοι εἰς πόλεις εὐκατασκευάστους, Thucyd.

Διεκπλώω, enauigare, cursum tenere.

Διεκπνέω, exhalo, flo, Aristot. de mundo.

Διεκπνοή, ἡς, ἡ, spiraculum, exhalatio, expiratio.

Διεκπορεύομαι, progredior.

Διέκπτωσις, εως, ἡ, elapsus, effugium.

Διέξοδος, diffluxus, meatus.

Διεκτελέω, magis absolutè, perfectius.

Διεκτρίβω, differo. Διεκτριβής, transparens.

Διεκφοίτησις, clam subterfugio.

Διέλασις, decursio militaris. Διέλασιν ἐλαύνειν, Xenoph. in Hipparcho.

Διελαύνω, μ. άσω, π. ωκα, decurro in armis. διὰ τῶν πολλῶν ἐλᾶν, multū iter perequito. Xen.

Διελέγχομαι, ξομαι, conuincor in causa, διελεγχθῆναι τοῖς Χαλκιδεῦσι, Plut. in Fabio.

Διελίσσω, redarguo, reuinco, ἐπὶ τοῖς ἀγνοήσασιν αὐτὸν εἰς δίωξιν ἐλίξαμεν, Nazian.

Διελεήμων, ων, captans misericordiam.

Διαιρεῖν, partiri, diuidere, distinguere.

Διαίρεσις, ludus, quum duæ diuisæ partes, altera alteram manibus iunctis ad se retrahere contendit. Poll. lib. 9. *Ceteri de harres.*

Διαλυμαίνομαι, distraho, trancio, Aristoph. διὰ δικαστηρίων μᾶλλον ἢ μιᾷ ἡμέρᾳ διαλύσασθαι.

Δίαινω, madefacio, perfundo, diluo, Aristoph. in Pluto, συναναβρυχώμενον ὑπὸ τῆς θαλάττης, εἶτ' ὀξεῖ διάβρεχε καὶ διάλυε. ¶ Item Passiuè, Dioscor. lib. 1. cap. 55. διάβρεχε καὶ διάλυε, qui citò diluitur. ¶ Significat etiam persequi, Ilia. χ. Ὥς ἑ διὰ νύκτα διαίνεται ὠκέα ἵππος.

Διαμένω, inuicio. Διαμένω, permaneo.

Διαμπολᾶν, coemere, mercari, Arist. in Acharn.

Διαμπέρες, relucere. Lucian.

Διεκπεραιόω, obsilio, inficior, refragor, Basil.

Δίεκθημος, bimus, δίετες πάσχων τι, Theophr.

Διεταράχθη, perturbo, Chrysost.

Διέτημα, ατος τό, quæstio de intestino, vel commentum, vel solutio, Aristoph. sch.

Διήκω, tempero, rego, ago, dirigo, Plutarch. ἐμμεμιγμένον δεῖ νόμῳ πειθοῦς τι τῇ πικρᾷ φύσει, καὶ δι' ἡδονῆς διήκειν τὸ χρήσιμον. ¶ Item controuersiam dirimo, Polyb. lib. 5. τὴν λύσιν διήκασε τῶν ὑφ' ἡμῶν εἰρημένων ἀμφισβητουμένων. ¶ Διήκω, tractatio, pacificatio, Polyb. Vita, & mora in rerum natura, Damas. περὶ τοῦ ἐν βάλασσα θεοῦ δι' ὃν πάντα τὰ ὄντα τῷ φορᾷ τοῦ ὕδατος διήκεσθαι λαμβάνει.

Διηκόντως, raptim emico, & erumpo, Aristot. de mundo, οἱ ἐκ κάλπιδος διηκόντως ἐξιόντες.

Διήκω, narro, commemoro, edisserο. Διήκειν σοὶ ἐμοὶ τόν, mecum ipse reputo, Isocrat. ad Philipp. ¶ Διήκειν etiam est transeo, per medium eo, permeo, Pausan. Καὶ τῶν γῶν τῶν σκιλλουντικῶν πολυπλεῖ τὸ πεδίον διήκειν. ¶ Εἰς διαλύσεις διήκειν, Plutarch. perrumpens.

Διηκοντίω, peragro, vector, transeo per medium, διηκόντισαν τὸν τόρον ἵππων, equo fluuium tranasse, Plut. in Publ. ¶ Significat etiam fugientes hostes persequor, & victis insto, Accus.

Διηκόντισεν ἐρέσσων, remis traiecerit, 2. Argon.

Διηρώτησεν, interrogo, διερωτάω.

Διήρπαζε, perrepo, gradior, crepo Suet. Aristot. de mundo, οἱ τόποι διήρπασε.

Διηχώ, rumor, perueftigo, Plat. ῥήμ.

Διηχῶ, narro, percurro, recenseo, Demosth. pro Ctesiph. Ἅπαντας ἀρχὰς διὰ παντὸς ἄρχει ὁ τελευτῆσας διηκόντων. Plut. διηκήκασι χώραν.

Διήκω, percurro, confio, narro, Isocrat. διὰ τὰ παιδία διήκειν πρὸς ὑμᾶς ἀκριβῶς. Lucian. in Acharn. ὀφεῖ πολιτείας τι διήκειν.

Διηνεκὴς, ὲς, ὼν, latus, fusus, plenus, διηνεκὲς χαλάσαντες ἱστία. Plut. in Fab. τὸ διηνεκὲς, pars excretoria, Gaz. ex Arist. de partibus.

Διηνεκῶς, ὑγιῶς, fusè, plenè, Dionys. Alexand. in 1. Topic. πεποίηται λόγους διηνεκῶς γε.

Διήκοδος, ου, digressus, decursus, exitus, transitus, Aristot. de mund. διήκοδος τῆς πλανήτης. Sophocl. διήκοδοι. ¶ Item reputatio, mentis agitatio, recitatio, fusa explicatio Plat. in Epinom. διήκοδος τῆς ἐγκλησίας.

Διηρτῆ, celebro.

Διήτης, conuenire.

Διήτω, dispeso, administro, obeo, moderor, dispono, guberno, Aristot. de mundo, ὑπὸ τοῦ ἡγεμόνος καὶ θεοῦ τὰ τῶν ὑφ' ἡμῶν διήκεται πολλῶν πολλοῖς χρῆσθαι ἡμᾶς διήκειν. Iliad. ἄστυ μὲν πολέεσσι πολίτεσσι χραῖσμε ἰδμὴ διήκειν.

Δίζα, margines, ripæ fluuiorum.

Διζάζομαι, μ. ἀποτίμησις, π. ασομαι, destruo, cõficio, interimo, Plutarch. φυτείας ἐκ χρήσιμον διίζασθαι τὴν ὕδησιν. ¶ Item elaboro, paro. διίζασθαι γῆν, cultura terra, Theophr.

Δίζω, δίζω, ιτρω, exeito.

Διήθω, suffulcio, firmo, στηρίζω, ἀσφαλίζω, διερείδομαι σκίπωνι χερσὶ, baculo innitor, Euripid.

Διήλατος, traiicio, remigo, Odyss. ξ.

Διήλεγμαι, δ. ξομαι, expendo, exquiro, διηλέγξε τὸν λόγον, disputationem excutere, Philost.

Διήλυσις, interpretor, ευω, ήλυσις.

Διήμερος, ον, humidus, madidus, διημέρ γῆ, humida terra, Theophr. de caus. plant. lib. 3. ¶ Item recens, splendidus.

Διήπτζω, gradior, serpo.

Διήρμοσται, fortunè, perfunctoriè, Polyb. ὡς ἐκ παρέργου καὶ διαλήμψεως, ἀλλ' οὐ βεβαίως.

Διηρυθρόω, rubro distinctus, rubeus.

Διηρύκω, ξω, prohibeo, separo, interpello.

Διήρχομαι, intercedo, præterco, pertranseo, pertarro. διήρχεσθαι τὸν βίον, vitam transigere, Plat. 2. de Republ. Idem in Epist. ὀφεῖ ἡμᾶς διῆλθε λόγος τις ἐν συρακούσαις ὡς τυθεὶς ἀνὴρ, Syracusis de me fama exorta est.

Διερωτάω, ησω, ησομαι, interrogo, Accus. Plat.

Διεσθίω, erodo, exedo, corrodo, διεσθίει γόμφους.

Διέσις, perfusio Plin. mador Saluft. transfusio Dioscor. de croco, βάπτεται ἐν διέσει τοῦ χρώματος. ¶ Est & verbũ musicũ, pro sono qui primùm sensu percipitur, Arist. 9. περὶ μὲν τὰ φωνήεντα.

Διεσκεμμένως, prudenter, Xenoph.

Διεσπερίζουσι, mulieres frictrices & περίζεσθαι, quæ prurientib⁹ aliis hominis vicem supplẽt, Hesy.

Διετὴς, ὲος, ὁ ἡ ὸν, bimus, qui duos annos natus est, διετὲς ὁ τόκος τῆς τοκάδος ἔδει, Aristot. 4. de gener. Anim. ¶ Διετία, ας, ὁ, biennium.

Διετίζω, annuum tempus compleo, Aristot. lib. 9. Anim. c. 37. ἃ διετίζει ὁ σπόρος. ¶ Item biennium compleo, Theophr. lib. 1. de hist. plant. c. 2. ὅσα διετίζει καρδὸν καὶ σίλφιον, biennio durant vetus apium. ¶ Διετόνητος, ὁ, annũ durans, anniuersarius, Homer.

Διεὐθυνῶ, compono, digero, coneinno, Lucian.

Διεὐθυμοῦμαι, gaudeo, alacrius animo, Basil. ὡς ἂν χαίρῃς καὶ διεὐθυμεῖσθε πάλιν ἀδικούμενοι.

Διεὐθύνω, dirigo, corrigo, persequor, διεὐθυνε τοὺς λόγους, corrigere orationem, Lucian. in Anacharsi. ¶ Διεὐθυντὴς, ὁ, gubernator.

Διήγημα, explico, Xenoph. περὶ ὧν ἂν παραλείπω φράζειν, ἐδὲν διήγημα ποιοῦμαι, i. ordines distinctos & explicatos. ¶ Cic. ad Attic. Et simul illud ἀφήγημα διήγημα, ἵνα μὴ

λητικὸν, i. discutes & enucleabit. ¶ διήκριτο, Polyb. li. 3. pro discepto & exactè examino. ¶ Est & dignosco, discerno, diiudico, distinguo, l. 2. ert. in Xenone de Dialectica, ὑπ' αὐτῆς ἡ τὰ πιθανὰ τῶν τε ἀμφίλογα λεγόμενα διήκριται. ¶ Διάκρισις, ιτρω, ὁ, discretio.

Διήλακίζομαι, cauco, vito, tempero, Plat.

Διήλαστο, huc & illuc vagor, reciprocor, Gaz.

Διήλυσις, dilato, inhio. Διήλυσις, vires habeo.

Διήνυχθα, prosperè rem gero, viuo feliciter.

Διήρθρωσις, decoctus, concoctus.

Διήχεια ἡ, ὁ, diuisus, διμοιρος, duarum partium.

Διήχω, ξω, ηκα, ηκομαι, diuido, transfigo, dilto, pateo, Xeno. τὰ πλοῖα ἡμέρας διήκοντα, quæ amplius quàm passum vnum distant. ¶ διήκει ἀπὸ τοῦ ἠπείρου, distat ab Epiro, Thucyd. ¶ διήκει πολὺ ἀπ' ἀλλήλων, magno diuisa erant interuallo, Eidem. ¶ διήκειν διὰ τῶν πάντων, iecur trãfigit, Aristot. lib. 1. Anim.

Δίζα, capra apud Spartanos, αἴξ, Hesych.

Δίζημαι, & δίζομαι, & δίζω, quæro, indago, perscrutor, Odyss. ὃ, τι δίζεαι ἐν νηῒ θοῇ, Nonn. πολλὰ δ' ἰχνεύων δίζητο, δίζημαι. Δίζημαν, ονος, ὁ, vestigator, Eidem.

Δίζυγος, biiugus, duplex, Ilia. ἡ, δίζυγες ἵπποι. ¶ Apud Nonn. χρόνῳ δίζυγι ὕστερος, post biduũ.

Δίζω, ισω, σα, ασμαι, dubito, cato, exploro.

Διηγέομαι, ησομαι, narro, cõmemoro, declaro.

Διήγημα, narratio, narratus Ouid. Aphth. in Progymn. διήγημά ἐστιν ἔκθεσις πραγμάτων γεγονότων. ¶ Διηγηματικὸς, narrationis. ¶ Διηγηματικῶς, narratiuè.

Διήγησις, narratio, enarratio, historia.

Διήθησις, volãt per aerẽ, Apoll. 2. Arg.

Διηθέω, ησω, π. ησα, transmitto, percolo, Aphr. lib. 1. Probl. διὰ τῆς πόρου τ' ἀκὴ διηθέῃσι.

Διήθημα, ατος, stillo, colo, transcolo, transmitto. ¶ Διήθησις, ὁ, percolatio, Plin. transfusio.

Διῆκα, differui, dixi, percurri, Nonn.

Διηκριβωμένως, exactè, Aristot. in Rhet.

Διήκω, tendo, peruado, penetro, peruenio, pertineo, transeo, transmeo, Aristot. de mundo, ἰδίωμα ἐστὶ τῶν νοητῶν διήκειν, ad pontũ pertinet. ¶ ἡδονὴ διήκει σφόδρα, ex eis percipitur voluptas, Philostrat. ¶ Euripid. διῆξε φήμη, fama peruolauit, fama increbuit.

Διήλασις, transitus, traiectus.

Διήλασις, separatio, διαχωρισμὸς, Hesych.

Διήλατος, ὁ, ατον, insolatus, Theophr. li. 4. plant.

Διηνεκῶς, varia.

Διημερεύω, totum diem aliquid facere.

Διημερίω, mitigo, emollio.

Διημερόω, ωσω, ωσομαι, diem totum exerceo.

Διήμι, madefacio, perfundo, Theophr.

Διηνεκὴς, ὲς, ὼν, continuus, longus, Odyss. ξ. πόντου δ' ἐξύπερθε διηνεκέα χέεται. ¶ Διηνεκὲς, assiduè, iugiter, Arg. ¶ Διηνεκὲς, idem, assiduè, continuè, Hesiod.

Διήϊος, vel Δῄϊος, vasto, deuasto, depopulor.

Διηπερόω, ωσω, in continentem redigo, Epig.

Διῆρες, τὸ, cœnaculum, scala, Suid. διῆρες Hesy.

Διηρμένως, diuisim, distinctè.

Διηρκές, ως, ὸν, bimestris, δίκαιον, Suid.

Διηρκτικὸν, τὸ, protensum, subtile, Hesych.

Διήτης, semimedimnus.

Διήχω, qua ltreptus ad auditum prouehitur, Cæl. lib. 8. cap. 25 & Suid.

Διθαλάσσιος, ὁ ἡ, bimaris.

Δίθετος, ὁ, cui victus geminus est, Arist. 9. Ani.

Διθεΐτης, ὁ, qui duplex numen asserunt in diuinitate, Naz. ¶ Διθεΐα, ας, ἡ, duplex numen.

Δίθημι, ὀλιγα maior.

Διθυμία, ας, ἡ, diuidium, dissensio, διηρτῆσθαι.

Διθύραμβος, ου, ὁ, metri genus in honorẽ Bacchi decantari solitum, Herodot. li. 1. ¶ Διθυραμβίζουσι, Bacchus in Epigr. quasi duabus ianuis in lucem editus.

Διθυραμβοποιοὶ, qui Dithyrambos faciunt, Aristoph. Interp. Διθυραμβικὸς ὁ ἐρέσσων τὸν, bacchica Διθυραμβίζει, dithyrambicum tumorem oratione spirant.

Δίθυρος, ου, ὁ ἡ, duplex, qui duplici corpore clauditur, biualuis, τὰ δίθυρα τῶν ὀστράκων, Aristot. li. 4. de generat. Anim. ¶ δίθυρον, quoddam genus concharum, Eidem Aristot. lib. 4. Ani.

Διθύρος, genus pedis. Interp. Hermog.

Διὶ ἐγὼ, apud Hippoc. τὸ γὰρ διὶ ἐγὼ ἐστι, vuida.

Διϊκνέομαι, & ἵκω, transmitto, Xenoph. ἡ ὄψις τὸ φάντασμα διϊκνεῖται τοῖς ὄμμασι. ¶ Item dimitto, Plutarch. in Demetrio, λεπτομερὲς ἄμα διϊκνούμενον καὶ πυκνούμενον. ¶ Διΐκνημι vero, διὰ & ἵημι, vado, discurro, percurro. ¶ Item διϊκνέομαι, narro, commemoro, orationem habeo. ¶ Ἰτέᾳ διϊκνεῖται, aspergo, perfundo, diluo, διϊκνεῖται ὑγρασίᾳ τινὶ, Aristot. lib. 9. Anim.

Διϊκτήρ, ῆρος, ὁ, gubernator, διϊκτῆρες, ἰδιοῦντες.

Διϊκτέω, dirimo, guberno, rego.

Διϊμπερίζω, perhumecto, Theophr. li. 3. de plant.

Διϊπετὴς, μ. ξομαι, π. ασμαι, pertranseo, pertingo, permeo, percurro, Iliad. ἡ, πάντα διϊξεται. Aristot. de mundo, διὰ παντὸς διϊκνεῖται, i. per vniuersum peruadere.

Διϊκτὸς, permeabile Gaz.

Διΐος, Iouialis. ¶ Διΐα τὰ, ὁ, ἡ, fluens ãlouo, vel ab imbre, turgens, rapidus, Homer. ¶ διΐα τὰ ἐν ὕδατι, statua sub diu, Euripid.

Διϊπόλια, τὰ, festum Athenis priscum, dictum quòd in eo Ioui πολεῖ sacrificaretur: Hinc διϊπολεῖν, Aristot. sch. pro priscis & obsoletis.

Διϊππασία, equestre certamen, Suid.

Διϊππάομαι, peruolo.

Διΐστημι, distideo, διΐστᾶσι τὰ περὶ τὴν ἀκρόπολιν ἱερὰ τεῖχη, Iliad. 2. Discrepo, dissero, Aristot. 4. de gener. διΐστησι μὲν ἐκεῖ ἄλλα πρός τι ἄλλο καὶ πρός τι ἄλλου καὶ τὸ ἄρρεν. ¶ Item, diuisus sum & distractus, Idem, ἡ μὲν διΐστησι τοὺς ἀνθρώπους τοσοῦτον διέστηκε, ὅσ τι διαλεῖ δύο ἔχειν τοσοῦτον πεδίωνας.

Διϊστημι, ησω, π. ηκα, distinguo, diuido, rupo, sciungo, διϊστάναι ἄλλως πρὸς ἡμᾶς, ἀπὸ nobis aliòs dissociare, Plutarch. ¶ Item discrepo, differo. διΐστηκε τὰς ἀρχὰς, ab imperio distat, dif-

Universidad de Deusto Biblioteca

sert, Aristot. li. 7. Polit. ¶ Διίστημι ἀλλήλων ἀμφότερα, à nobis alios dissociare, Plutarch.

Διϊσχυρίζομαι, & Διϊσχυρίζομαι ὅτι, affirmo, contendo dicendo, Plat. in Epist. ἀεὶ τοῦ διϊσχυρίζεσθαι.

Διΐσχυω & Διΐσχομαι, superior sum viribus, Genit.

Διϊχνεύω, inuestigare. in Galeomyomachia.

Δικάζεσθαι, Passiuè, iudicio premi, iudicio circumuniri, iudicium subire. ¶ Item Actiuè, ciuili iure agere, lites agere. Lucian. ἀεὶ μισθὸν τοῦ μαθητοῦ διεκδικήσῃς, ob mercedem discipulum in ius vocans. ¶ τὰς δίκας διεκδικεῖν, iudicia exercere, Aristot. in Polit. c. διεκδικοῦσι εἶναι τοὺς πωλοῦντας, iudicio contendo, &c. Æschin. in Epist.

Δικάζω, ἀσω, σ. ακα, iudicio persequor, iudicandi munus obeo, iudico causam, discepto, Argon. 2. δίκας λαχεῖν δικάζει, populorum disceptat controuersias. δικάζω τὰ ἀδικαιοῦντα φάσκοντι, dico ius, &c. Plat. de Leg.

Δικαιάρχια, ας, ἡ, iussu imperium. ¶ Interp. Strab. lib. 1. Puteolos vrbem esse dicit.

Δικαιοδοσία, idonea causa. ¶ Iré iurisdictio. Poly.

Δικαιοδότης, ου, ὁ, iuris dator, Bud. in Annot.

Δικαιοδοτεῖν, ius dicere. in Pandect. Græcis.

Δικαιωμάτιον, iussum iudicium.

Δικαιωτήριον, iussus iudex.

Δικαιολογέω, ῶ, declamo, causas ago seu oro, iure contendo, Aristot. 1. Rhetor.

Δικαιολογεῖσθαι, iura sua allegare, caussificari Plaut. Cicer. causari & proferre. Quintilian. & Iurisc. allegare.

Δικαιολογία, causæ suæ defensio, iuris sui in medium prolatio, Liban. δικαιολογίᾳ ἢ εἰπεῖν τοὺς δικαιολογίας ἐκπέσοντ. ¶ Et equitatis ratio, Arist. in Rhet. ¶ ὁ καθολικὸς, iudicialis.

Δικαιολόγος, aduocatus, caussidicus, Bud.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, mulctor.

Δικαιοπραγέω, ῶ, leges seruo, iustè ago, Aristot.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, iusta actio, Aristot. lib. 5. Ethic. ¶ Δικαιοπραγία, ας, ἡ, iuris actio, Ibid.

Δικαιοπραγεῖν, iustè agere, æquè facere, Terèt.

Δίκαιος, α, ον, iustus, δικαία ψυχή, iustum imperiū, Isocr. τὸ δίκαιον, ius, iustitia, iustum, æquum & bonum. ἀδίκῳ δικαίῳ, nulla iure, Phalar. ἐκ τοῦ δικαίου, iustè, iure, Aristoph. &c. ¶ τὰ δίκαια, leges, iura, Thucy. τὰ τῆς συγγενείας δίκαια, natura cōsanguinitatis. ¶ Menander apud Pollue. lib. 1. δίκαιον γάδιον, vocauit agellum nihil aliud præter semen proferentem. ¶ Iré verus. vt apud Sophocl. δίκαιος γόνος. ¶ Significat etiā idem quod ἄξιος, Aristoph. &c. Χαλκοῦν ταργύριον δίκαιος εἶ dignus es qui argentum recipias. Δικαιοσύνη, ης, ἡ, iustitia.

Δικαστήριον, ου, τὸ, locus iudicii, forum, Naxan.

Δικαίως, μ. ὅτι, σπ. ικῶς, iustum puto. cēseo æquū. δικαίως αἰγύπτιοι δύσιν, Herodot. æquum censent Ægyptii sacra facere.

Δικαίωμα, ατος, τὸ, ius, iusta causa, iustè ac iure factum, officium. ¶ τὰ δικαιώματα, sumamētum causæ, Aristot. 1. de Cœlo.

Δικαίωσις, εως, ἡ, iustè, iure, ἡ δικαίως κρίνειν, i. ποιεῖν δίκην, Aristoph. Plut. quo iure quisque iniuria.

Δικαιωτικὸς, ἡ, ὸν, quasi iustificatio, ratio, ius.

Δικαιωτήριον, iudicii, δικαστήριον ἢ κολαστήριον.

Δικάς, pro δικαίως, apud Herodot. lib. 1.

Δίκαρσα, variegata vestimenta, Hesych.

Δικαστικὸς, ἡ, ὸν, iudicialis, Xenoph. ἵνα δικαστικὸν καὶ ἀ δικαιοσύνη γίγνηται. ¶ δικαστικὴ τέχνη, Plutarch. in Themist.

Δικαστικῶς, ὁ, caussidicus. Hesych.

Δικαστὴς, iudico. Δικάζων, ὁ ἡ, biceps.

Διχάτιος, bis fructū ferre, Theophr. 1. de plant.

Διχαυχὴς, ἡ, ὁ, bifurus. Strab. διχαυχὲς, idem.

Διχόμηνις ἡμέρα, fastus dies, à Iudæis, Hesych.

Διχόμηνις ὥρα, tempus iudicio præstituum.

Διχοστασιαστὴς, iustitia, lis, controuersia, Epig. ¶ Δικαστικὸς, ἡ, ὸν, qui versatur in iudicio, qui circa iura reddenda versatur, Iliad. ε.

Διχοστασιαστὴς, ὁ, index. δικαστὴν πωλεῖσθαι, Lucian. ¶ Δικαστήριον, ου, τὸ, forum iudiciale, iudicum consessus, concilium. δικαστήριον συναγεῖν, cōcilium inire. ¶ Lucian. pro iudicibus, ὑφ' ὧν τὸ δικαστήριον κεκόλπωται. ¶ Δικαστικὸς, iudicium peritus, Xenoph. ¶ τὸ δικαστικὸν, merces quæ iudicibus dabatur, δικαστικὸν λαμβάνειν. Aristot. 6. Polit. ¶ Δικαστικῶς, more iudiciario. Lucian.

Δικαστιλαικτης, dupliciter desinens.

Δικάω, sacere. βάλλω, ἰπῶ, vnde δίκαιος ἢ δίκαιον.

Δικελεύω, dicebantur apud Lacones, qui comicos ludos obibant. Cæl. lib. 3. cap. 31.

Δίκελλα, ας, ἡ, ligo, bidens. Phocylid. εἰ δ' ἐν τῇ δικέλλᾳ τὸ χρυσίον σκάπτοντο ἀνθρωποι. ¶ Δικελλάτης, fossor.

Δικέφαλος & Δίκαρσος, ου, ὁ ἡ, bicornis, & Διπέρσος, in Epigr. Δικέφαλος, ου, ὁ, biceps.

Δίκη, causa quæ apud iudicem agitur, iudicium, sententia, Demost. τῶν δ' ἄλλων πάντων, οὓς ἐγὼ δικάζομαι, ἀνάδικος ἐστίαν. ¶ δίκην βλάπτειν, actio dari dari, Plutar. ¶ Δικαίως ἂν ἐμοῦ, Latinus Iustitium, Poll. lib. 8. ¶ Item iustratio, Aristo. περὶ ἐν δίκῃ σ' ἴστησον, meritò te cædebam. Plat. Epist. 7. δίκην μὲν κρῖναι, i. in modum, in motem, Aristot. ἦσαν πολλαὶ τοιαῦται δίκαι, i. torrentis instar. ἔξω δίκης ἄλλων præter ius, Plut. in Cam. ¶ Item pœna, multa, Aristoph. περὶ δίκης τῶν κάτω δώσω τοῖς μισοῦσι, de pœnas hodie cimicibus. Idem, δίκην μείζων ἀφλήσεις, mulctam incurret. ¶ A poetis, Δίκη dea fingitur esse iudiciorum, quòd lites & contentiones dirimat, & fontes punitat, Act. 28. & Aristot. de mundo.

Δικηλάτης, ου, ὁ, irrisores Cic. imitatores, Athen. lib. 15. ¶ Genus Comœdiæ, Suid.

Δίκελον, imago, Suid. Hesych. ἄγαλμα, ἀνδριάς.

Δικίδιον, ου, τὸ, liticula, controuersiola, Arist. ne.

Δίκλειστος, vtrinque clausus.

Δικλὶς, ίδος, ἡ, valua biforis, in Epigr.

Δικογραφία, ας, ἡ, scriptio causarum, Isocrat.

Δικοδοσία, ας, ἡ, causæ dictio, Cæsari, Polyb.

Δικολαικτης

Δικολάκτης, caussidicus, in Epigr.

Δικολογία, ας, ἡ, iudiciales præceptiones trado, Arist. in Rhet. Δικολογικὸς, ὁ, orator, aduocatus.

Δικόνδυλος, duos nodos habens.

Δικαιοπραγεῖ, eorum est qui scribunt actiones forenses, causas consarcinare, Aristoph. περὶ τοὺς δικογράφους, non in sinens causas & lites cūsuere. ¶ Δικοῤῥάφος, ου, ὁ, rabula, consarcinator, Ammiano.

Δικόρμος, ου, ὁ, biceps.

Δικόρυφοι, quibus duplex est in capite vertex, binertices, Aristot. ¶ Pollux. lib. 2. δικόλοφοι ἢ δικορύφοι πῶλοι, οἷς ἡ ῥὶς κυρτὴ καὶ μέση.

Δικότυλος, ου, ὁ, qui geminis acetabulis seriem habet ordinatam, vt δικότυλα πόδια.

Δικρανὴς ἢ, ὸν & Δικρὰνις, ὁ ἡ, biceps, διάφαλος.

Δικρανίς, cauda Tritonis.

Δίκρανος, bicornis, in Epigram.

Δικρανοῦς, ῦν, ὁ, fuscina, binum, bifidus, biceps, Vide Comment. Aristoph. in illud ἐκ ἐρέτου, Τίνα δ' μὴ δικρανῆς ἰδοὺ ἐκ ἐνὸν κακηγορεῖν.

Δικρατὴς, aperio.

Δικρατεῖς ἀρχέτην, Soph. in Aiace. i. οἱ δύο ἄρχοντες, duo principes, Menelaus & Agamem.

Δίκρανος, sinus gemini, Aristot. lib. 6. Anim.

Δίκρατος, ου, ὁ, bifidus, duplex, bifulcus. δικρᾶτα ὑστέρης, vuluam bifidam, Aristot. lib. 2. Anim.

Δικρόσπειρος, vtrinque fimbriatus, Poll. lib. 7.

Δίκρωτος, ου, ον, biremis, nauigium in prora & puppi habens gubernaculū, Cic. ad Attic. 16.

Δίκρυτος, pulsus apud medicos, à percussu gemināto dictus, Galen. in Isagoge pulsuum.

Δικτυῖς, Dictæus & Cretensis, Lucian.

Δικτυμαίτης οἶνος, vinum ex dictamno confectū.

Δίκταμνον, τὸ, herba est Cretensis: (à Theophr. etiam ἡ δίκταμος dicitur) de qua vide Dioscor. lib. 3. cap. 37. & Plin. lib. 25. cap. 8. & Aphrod. vltimo Probl. lib. 1.

Δικτατωρία, ας, Plut. in Fabio, dictatura.

Δίκτυον, τὸ, rete, δίκτυον, Poll. 7.

Δίκτυς, ferax in Africa, Herodot.

Δικτυεὺς, piscator, ἁλιεύς. ¶ Dicitur etiam Δικτυβόλος, & δικτυοβόλος & δικτυωπός, Poll. 7.

Δίκτυνα, ας, ἡ, Dianæ cognomē: ἀπὸ τῶν δικτύων.

Δίκτυον, ου, τὸ, rete, cassis, maiores plagæ, Bud. in Comm. & Hesych. ¶ Item cribri medium in quo foramina: Apud Xenoph. Philel. fagenas vertit. ¶ Δικτύδιον, reticulum: sacculus pani ferendo, Poll. lib. 7.

Δικτυόομαι, ῶμαι, irretio: δικτυωμένος, irretitus.

Δικτυωτὸς, ὴ, ὸν, reticulatus Vitruu. lib. 2. ca. 8. cancellatus: αἱ θυρίδες δικτυωταί, fenestræ in modum retis factæ, Ezech. 41. ¶ Suid. δικτυωτοὺς γέλωτας, πολλαπλασίους.

Δίδυμος, μὴ, oues gemelliparæ, δίδυμοτόκος, Suid.

Δίδυμος, ου, ὁ, testis, Aristo.

Δίδυμος, ου, ὁ, binomembris. δίδυμοι ἀνεμίδιοι, Dioscor. Δίδυμος, ου, ὁ, remos duos habens, σκάφος δίδυμον, Eurip. ¶ Δίδυμος, duplex remigium, Lucian.

Δίδυς, arbor quæ & ἄμπελος Spartan, Hesych.

Δίδυμος, ατος, τὸ, dilemma, syllogismus vtrinque vinciens, Complexio à Cicer. in Rhet. ¶ Hermog. li. 4. de Inuēt. δίλημμα vocat.

Διδυμόστομος, idem quod δίστομος, & Διλογία τῶν πολιτῶν, bis idem dicere, Xenoph. ¶ Διδυμία, sermonis ambiguitas, Ascon. in Verr.

Διλογούμενα, verba quæ efferuntur bifariam.

Δίλογος, ου, ὁ, bilinguis, duplex in sermone.

Δίλογχος, Dianæ vel Lunæ epith. à duplici hasta, vel à duplici lumine, nempe suo & solis.

Διλοχᾶν, hæsitator, offensator Quintil.

Διλοχία, ας, ἡ, duplaris decuria, Gaz. Suid.

Διμοιρῖται οἱ, equites qui pro loci opportunitate peditis & equitis munere fūgebantur, Poll. 1.

Δίμοιρος, ὁ, ἡ, bipartitus. Δίμοιρος, bipartito.

Δίμορφος, ου, ὁ, bifrons, anceps, Appian.

Διμυκαίνω, labra moueo, distorqueo, Poll. li. 2.

Δίμυθος, ου, ὁ, bimestris, duorum mensium.

Διμύτης, Dionysius Bacch⁹ dictus est, Diod. l. 5.

Δίμυτος, ου, τὸ, ligamen duplex.

Δίνασσος, duarum minarum, Aristot. 2. Oecon.

Δίνειμος, bipertitus.

Δινεικία, ας, ἡ, diuisio in duo, bes. ¶ δινεικία, vt & τετραμοιρία, Xenoph. pro duplici stipēdio.

Δινοίκιον, τὸ, bes, pars assis.

Δινομεῖται, milites duplares Veget. lib. 2. quia duas consequebantur annonas, vt simplares vnam. Lucian. ἡμιόνων ἐφεζόμενοι πάλαι δινομεῖται ἦν.

Δίμοιρος, ου, τὸ, dupla pars, duæ totius partes, Plut. in Tiberio. Bud. bessem significare ait.

Δίμοιρος, bessis Vitruu.

Δίμορφος, ου, ὁ, biformis, bifrons.

Δίμυξος, ου, ὁ ἡ, lucerna duorum ellychniorum.

Δινδύω, ῦσω, verto, conuerto, δινδύω γῆν, Epigr. ἐς γόρυ δινδύεσι, tripudiare, Apollon.

Δινέω, ήσω, σ. ηκα, circumago, circumuerto, voluo, tero, tritura. Hesiod. ¶ Ponitur & absolutè pro ire circumirca, Argon. δινᾷ τῶνδ' ἰδ' ἴτον, id est, ἐγκύκλιον.

Δίνη, ης, ἡ, aquarum vortex, aqua fluctuans, gurges, Plut. in Publ. ῥεύσας πολὺ ἢ δ' ἀνὰ βαθείας. Hic fluminum epith. αἰγυπτίας, χρυσορόας, βαθυδίνητας, &c. ¶ Item aeris turbo, Aristoph.

Δινήεις, εντος, ὁ, vorticibus plenus: mixtus, varius. versicolor: vndosus Iliad. ῥ, πολυ γὰρ λυκάβαντα δῖαι δινήεσσι, i. vorticoso.

Δῖνη, ης, ἡ, aeris turbo & vertigo. ¶ Ab Aristo. περὶ δ' ἄνεμος, deus singitur qui pro Ioue regnet. ¶ Item poculum in quo erat meracū, Athen. l. 11. & Poll. l. 7. ¶ Iré torus, & vas fictile inferiúsque rotundum, Interpr. Arist. in Vespis.

Δινοκλεῖν, obturbare, molestum esse.

Δινεῖν, & Δίνειν, reuoluo, verso, torno. ¶ Hesiod. δινεῖν ἐρεμνὴν ἀκτῖνα δινήμην, i. ἀλλεῖν, terere.

Δινοδίνης, ὁ ἡ, ὸν, vorticosus.

Δινωτὸς, ὴ, ὸν, versatilis, rotūdus, tornatilis, torno factus, Iliad. χρύσεα δαίδαλα ἢ δινωτοῖσι λέγοντο.

Δίξυος, bifidus, bipartitⁿ, Theophr. li. 5. c. 2. plāt.

Δίξυγος, bifarius, duplex, anceps. δίξυγες ἱστίαι, binæ sedes, Herodot. δίξυγα δυρήια, gemini pōtes. ¶ Ionicè autem δίξυος dicitur, pro δισσός.

Διὰ ideo, propterea, idcirco, ex quo, Plat.

Διάϊκτος, fulmine ictus, Plut. in Sympos.

Διάϊος Διΐος, à Ioue missus, Eurip.

Διαιχθάδιος, ὁ ἡ, prima longa, generosus, ἄγαλμα. διαιχθὲν τέκνον, Sophocl. de Pallade.

Διαίρω, ῶ, tumefacio, Plat. augeo, mamma facio, extollo, Hermogen.

Διάϊτημα, ατος, τό, dilectio, tumor, ἰσχνὸν διάϊτημα, Galen.

Διάϊτης, genitus Ioue, generosus, cognitus Ioui. Syncopa, pro διογένης, Hesiod.

Διαϊτύπωμος, ὁ, peruius.

Διαϊτάω, ῶ ὑπερ. δεῦρο, trepido, transeo, trajicio.

Διαϊτάω, permeo.

Διαϊτησις, ἡ, transitus, aditus, bivium, Thucyd.

Διάϊτος, ὁ ἡ, binos habens nodos.

Διάϊτης, à Ioue, Apoll. Διΐτης γὰρ ἐκ, Iouis filius, apud Eurip. in Electra æneitus, ex ære.

Διαϊγνυμι, aperio. Διαϊγω, idem, Sophocl.

Διαϊδάλιον, & Διαϊδάλιμα, ατος, τό, μαι, intumeo, Lucian. ἡ διαϊδάλισις τοῦ φαρμακευτικοῦ τὸ σκίλλα. ¶ Ité stomachor, indignor, Herod. εἰ μή τι σφι ἐπαΐτιον διαϊδάλωνται τοὺς ἕλληνας.

Διαϊκονέω, ῶ ὑπερ. κεχ. & διαϊκονίμαι, gubernor, administro, Isocr. πάντα ὅσα ἐμοὶ ἔστι τὰ ἐμαυτῷ διῴκηκα, vide quo modo suã cõstituit, Plat. in Epist. τὸ πολιτικὸν διαϊκεῖν. Aristot. 2. Oecon. ἐμεῖνον διοικοῦντα ἢ ἰδιώτευον. ¶ Item seorsim habito, διαϊκεῖσθαι ἰδίᾳ τὰ ἑαυτῶν, Plat. in Tim. ¶ Item digero, Alexand. Aphrod. τὸ ὑγρὸν μὴ διαϊκούμενον, humor qui non digeritur.

Διαϊκησις, ἡ, dispositio, dispensatio, administratio, διαϊκησις τῆς πόλεως, Æschin. ¶ Sumptus & impensæ publicæ, Xenoph. ¶ Διαϊκητὴς, οῦ, negotiorum gestor, in Pandect. dispensator, procurator, præfectus. ¶ Διαϊκητικὸς, administrationis Quintil. dispensatoris officio fungens.

Διαϊκίζω, ἰσω, ὑπερ. κεχ. sparsim colloco, & habitantes dispergo, dirimo, οἱ κατὰ κώμας διαϊκισμένοι πλείω ἢ κατὰ μεγάλων πόλιν ἀνθρώπους, ἵνα ἀσθενεστέρους ᾖσιν, Aristot. ¶ Διοικισμὸς, οῦ, ὁ, ciuium dissociatio Plin.

Διαϊκμάω, ῶ, extruo.

Διαϊκραίνω, perficuero regendo, Aristot.

Διαϊκάω, vino refercio: vnde διαϊκωθῆναι, Plat.

Διαϊκχέω, miscero, vinum fundo, Athen.

Διαϊξήτωρ, ορος, ὁ, patefactio Cicer.

Διαϊξύω, ιω, iaculor.

Διαϊρέω, pereo, perii, diffluo, Sophocl.

Διαϊρέω, & Διαϊρίω, pertero, cuertere, Plat. 2. de Rep. ¶ Διαϊρέσθαι, disperdi, disperire, Idem.

Διαϊρίζω, in victima, non longè, Thucyd.

Διαϊρίβεια, ας, ἡ, elabor, effugio, interlabor, Aristop.

Διαϊρίβω, ἰδω, Aristoph. διαϊρίβει τὸν χρόνον.

Διαϊρομὴ, tractus per spatium inter duo littora, Strab. lib. 8. ¶ Διαϊρεσις, ἡ, distractio.

Διαϊρέω, μαι, dispereo, Sophocl. διέρραμαι πρὸς τοῦ ἀτρείδου, interimor ab Atridis.

Διαϊλα, copiosè, omnino, in vniuersum.

Διαλαφάω, dissellere, subsannare.

Διαμαλάζω, ἀσσω, ὑπερ. κεχ. sterno, demulceo, explano, Accuſ.

Διαμαλθάκω, ὑπερ. κεχ. explano, Accuſ.

Διαμένης, ὁ ἡ, permadens, madescens, Aristot.

Διαμήδεια, ἡ, sententia Iouis.

Διαμνυμι, ὑσω, ὑπερ. κεχ. & Διαμνυμαι, iuro, iurando affirmo, decerno, ὀμνύω, Plat. in Apol. ἐγὼ ταῦτα ἐγ διομόσομαι ἐν τῷ δικαστηρίῳ, hæc iureiurando affirmo. Διαμνυτὸς ἐγ ἡ, vir mulierosus.

Διαμολογέομαι, οῦμαι, confiteor, Hermog. ἀφεστᾶσι τοῦτο διαμολογούμενοι μισθοῦ. ¶ Item cõstituere, affirmare, decidere, Plat. 1. de Rep. διαμολογησόμεθα τὰ διηγημένων ἀρτίως τῆς, inter nos conuenit, &c. Est etiam stipulor, i. cauco, paciscor, cõtendo à te hoc vt fatearer. Eidem 6. de Repub. ¶ Διαμολόγησις, constitutio, Bud. Comment. ¶ Item spondeo, pactum, Aristot. lib. 9. Ethic.

Διαμόσασθαι, iureurando affirmare, Lyſ.

Διανομάζω, denomino, appello, Gal. de mensib.

Διανὴς, muliebris. ¶ Item vestis muliebris.

Διανύσιμος, τὸ, Bacchanalia, quæ celebabantur Athen. desinente hyeme, Aristoph. Interp. ¶ Διανυσιάζω, Bacchanalia celebro, Lucian.

Διανυσιακὸς νόμος, lex Dionysiaca, Æschi. ¶ Διονυσιακοὶ τεχνῖται, Aristot. in Probl. histriones: Διονυσιακὸν σχῆμα, quod prope Pyræum fiat Athenien sium, Thucyd. ¶ Διονυσιακοὶ ἀγῶνες certamina quæ σκηνικοὶ ἀγῶνες, Poll. lib. 3.

Διονυσιὰς, άδος, planta, Dioſc. li. 3. ¶ Item Adiectiue, Plat. de Legib. Διονυσιὰς συμφυΐα.

Διονύσιον, τὸ, ædes Bacchi, Thucyd.

Διονύσου θ- κισσὸς, hedera Bacchica, Dioſc. li. 2.

Διοσκόρειος, ὁ ἡ, ossea tubera quæ circa tempora prominẽt, κόρυμα, author Definit. apud Gal.

Διόνυσος, ὁ, Bacchus, & Διώνυσος, Hesiod.

Διόνυχος, τὸ, exactũ, accuratũ, ad vnguem factũ.

Διόπαις, παιδὸς, epithet. Apollinis, in Epigr.

Διόπερ, quare, proinde.

Διόπτης, ου, ὁ, cælo delapsum, à Ioue delapsum, Herodian. lib. 1. ἐκ τοῦ μὴ ἀγάλματα διόπτας, ἀλλὰ λίθους. Et in Act. c. 19. τῆς μεγάλης Ἀρτέμιδος ἢ τοῦ διοπετοῦς: vbi subauditur ἀγάλματος.

Διοπτεύω, & Διοπτάζω, curã gero, prospicio, Hesy.

Διόπτρα, ας, ἡ, genus inauris.

Διοσπαιδεῦσαι, purgari, lustrari, δόντα διοσπαιδεῦσαι.

Διοσπολεὺς, ὁ, dispensator, præfectus, Plut. ¶ Item curator nauis, nauis inspector custõsq; ¶ Æschylus in Persis reges & principes hoc nomine appellat, ab ἐπὶ τοῦ βίλους: Alii deducunt ἀπὸ τοῦ διόπτου, id est, ordinando, Cæl. li. 1. c. 24. ¶ Lapus in Rom. Plut. vertit legatus.

Διοσπτεύω, μι. διόσω, π. διχα, speculor, exploro, Sophocl. ¶ Διόπτης, speculator, Aristoph. Achar. ὦ ζηλοτύπου καὶ κακοπαθοῦς πανουργίᾳ. ¶ Διοπτὴς ἥκω τάδε, idem.

Διόπτρα, ας, ἡ, quæ & διοπτὴρ, Suid. instrumentum quo Geometres ex interuallo propugnaculorum turrimque altitudinem dimensione quæque explorat. ¶ Item instrumentum Hipparchis aquis accommodatum, ἀπὸ τοῦ διοπτεύω, i. speculando explorandoque dictum.

Vide Ptolomæum, Theonẽ, Proclũ in astrolabio: & Plin. l. 2. c. 69. ¶ Est & vox aruspicinæ, Hesych. ¶ Est & διόπτρα, Galen. γυναικῶν διόπτρας, speculum matricis vocant, vulgò vas de matrice: Hinc Διοπτρομῆς, Æginet.

Διοπτρικὸς, ὴ, ὸν, perspicax. Chrysost.

Διοπτρεύω, dispicio, perspicio, discerno, Isocrat.

Διοπτρεύσις, apparatus partiũ instrumentalium.

Διοπτρεύω, tracto, indigeo, r.

Διπάγη θ- duorum pedum.

Διπλάζω, ἀσσω, π. ακχ. & Διπλόω, duplico, erigo, recte dispono, corrigo, ædificia repaiio.

Διόρθωσις, ἐως, ἡ, directio Quint. directũ Cicer. medela, emendatio, Aristot. in Politicis.

Διορθωτικὸς, ὸν, directio & directiua Vitruu.

Διορθωτὴς, director, moderator, emendator.

Διορθωτικὸς, qui emendat, & dirigit.

Διορίζω, discrimẽ, dies præscriptus, προθεσμία.

Διορίζομαι, & Διορίζω, μαι, ἰσω, π. ισχ. distinguo, definio, diuido, partior: Plat. in Polit. τρία ἐγὼ τὰ πάντων διορίσας τίθεμαι. ¶ Et διορίζω, statuo, decerno & disputando concludo, Themist. in 2. de Anima, πρὸς ἐκεῖνα διορίζω τὰ ἐμαυτοῦ. ¶ Item affirmo, Haticar. διορίζεται μηδὲν ἂν ὄνειαρ ἐκ τῆς ὑγρότητος τὸ διαχεόμενον γίγνεσθαι: Vnde & διορισμὸς, constitutum, statutum, certum & selectũ: διορίζειν ἀρὰ, imprecatio certis verbis concepta, Æschin. ¶ Διορισμὸς, σῦ, ὁ, distinctio, diuisio, discrimen, distincta rerum explicatio, Galen. lib. 1. Cicer. 5. de finib. determinatio.

Διορνυμι, excito. & Διόρνυμαι, procedo, Nonn.

Διόροφος θ-, duplici tecto, δίστεγος.

Διορύσσω, vel διορύττω, deterere Plin. 1. in serũ abire, & liquefcere, Dioſc. ¶ Διόρυξις Hippocr. est cùm lac feretur vel abit in serum.

Διόρυμα, ατος, τὸ, fossa. Διορυχὴ, ἀνος, ἡ, τὸ, fouea, fossa.

Διορύχης, effractores, πυγωρύχοι.

Διορύσσω, ττω, fodio, fossas duco, cauo, effringo, Aristoph. πανοῦργον πάγχυ διορύσσει.

Διόρχημαι, perfalto, ad finem salto.

Διός θ-, generosus, diuus, bonus, Homer.

Διοσημεῖα, τὰ, monstra deorum, prodigia, signa Iouis, & eorũ quæ contingunt in aere. ¶ Plut. in fœmin. dicit, μεγάλα μὲν δὴ διὸς ὀξύτατα διοσημεῖα πυκνὰ λάμπει.

Διοσκουρία, ας, ἡ, Comm. Aristoph. an Acharn. tempestas in tempesta. Suid. Διοσκόρια.

Διοσκοῦρος, Castor & Pollux. Plutarch.

Διοσκόρειον, τὸ, templum Castoris & Poll. Dem. ¶ Διόσκουροι, vel Διόσκοροι, Castor & Pollux, quasi διὸς κόροι, i. Iouis filii. Cæl. li. 10. ca. 6.

Διόσκοπος, diligenter perspicio, corrumpo, animo deficio, Hesych.

Διόσμος θ- Theophr. vis illa odorandi.

Διοσπολιτικὸν πάθημα, Galen. li. 2. ad Glauc.

Διόσπυρος, vel Διόσπυρον, genus Cerasi, de quo Theophr. de hist. plant. lib. 3. cap. 13. ¶ Est etiam herba alio nomine lithospermon, Plin. lib. 27. cap. 11.

Διοσφυρὸς, fructus de quib. Galen. 1. περὶ τρ. δ.

Δίοτον, gemino constans osse.

Δίοτος & Διότι, quia, quòd, quoniam, ideo, λίγω διότι ἀφαιζεται, Xenoph. dico quòd obruunt. ¶ Et interrogatiuè, cur? quamobrem?

Διοτρεφὴς, ὁ θ- ὴ, à Ioue nutritus, Iouis alumnus, Regum Epith. Iliad. ἀλλ' ἔχετε δ' ὑμεῖς, ἐστὲ διοτρεφέων βασιλῆες, i. ὑμῖν ἐστὶ τὸ διὸς πραφέρειν. ¶ Διοτρεφίδης, ου, idem.

Διουρέω, fanatosus fio Plin. Arist. li. 3. Anim.

Διουρητικὸς, vi vrinam mouendi prædituus: vnde Galen. διουρητικὰ φάρμακα: Cæl. Aurel. medico. l. 1. Chronion. c. 4. vrinalia medicamenta.

Διοφθείρω, διαφθείρω, differmino, distinguo.

Διοχετεύω, aquas canalibus aut alueis derinare.

Διοχὴ, ἧς, ἡ, cella duorum capax. Poll. li. 7.

Διοχλέω, ὑμῶ, π. κεχ. turbo, molestus sum & interpello: Demoſt. Accuſ. iungit.

Διοχλὸς, additpensator, præfectus.

Διοψὶς, ἰος, transpectus Lucret. perspicuitas, perspicuitia Cicer. Plac. in Timæo.

Δίπαλαιστος, ὁ ἡ, duorum palmorum, bipalmis.

Δίπαλτος, tenẽs bina tela & vibrans, ambidexter, Sophoc. in Aiace. ¶ Δίπαλτα ξίφη, Eurip. enses vtrinq; vibrati: i. anceps. ¶ Διπάλτως, vtrinque mouendo, ambabus manibus.

Διπαχῆ θ-, intersecalmium Vitruu. lib. 1.

Διπαχυῆ θ-, bicubitalis, Dioſc. lib. 4.

Διπλάζω, μ. ὑπερ. κεχ. gemino, duplico, Soph. in Aiace. ¶ Δίπλαξ, vestis duplicata, Iliad. γ.

Διπλασιάζω, duplico, conduplico, congemino, itero: Dicitur & διπλόω.

Διπλασιασμὸς, ὁ, duplicatio.

Διπλάσιος θ-, duplus. Plat. Epist. 7. διπλασίας ἢ πενταπλασίας ἀρ' ἐμοῦ ποιεῖν, duplicare principatum paternum. ¶ Διπλασίων, ονος θ-, idem, Aristot. περὶ κόσμου, τὸ διπλάσιον τοῦ τῶν χρόνων διπλασίονος ἐλαττόνος: duplò inferiora. Plut. τόμ.

Διπλῆ, nota in Comœd. figuráq; triãguli obliq.

Διπλῆ, dupliciter, duplò. Plat. li. 1. de Republ.

Διπλοΐδιον, vestes duplices, Poll. li. 7.

Διπλοῦς, fraus, versutia, deceptio. Natã ἀ πανοῦργος ἡ διπλοῦς διπλόος: suæ versutiæ finem cõ imponet. ¶ Item duplicitas, Themiſth. in pri. de Anima.

Δίπλοος θ-, Horat. lib. 1. Epist. pannus duplex. ¶ Tunica & pallium in sacris Bibliis. ¶ Item chlamys, vestis militaris, 1. Reg. c. 2, 24.

Διπλόος, & διπλοῦς, ὴ, ὸν, duplus, διπλόος χιτὼν, geminor, Hermog. διπλοῦς κόκκος, coccinum bis tinctum, Exod. 25. ¶ Marcell. notat, interdum διπλοῦν non significare duplicem, sed latum & grandem, vt apud Dioſc. lib. 2. ca. 213. ¶ Item secundus, διπλοῦς ἀνέμους, i. ἡνιοχεύς, Sophocl.

Διπλοσήμους, duo significans, Aristotel.

Διπλόω, ὦσω, π. ωκα, duplico. Plut. in Camill.

Δίπλωμα, ατος, τὸ, vas duplex, quod & ἀγγεῖον διπλοῦν, & διπλοῦν αὐτὸ θ- dicitur (*Balneum Mariæ* vocant pharmacopolæ) Galen. lib. 7. περὶ κράσεως. ¶ Est & Δίπλωμα, Latinis etiam

Universidad de Deusto Biblioteca

diploma.i.literæ principum signis obsignatæ, vulgò *patentes*.

Διπόδης, bipedaneus, bipedalis, Xen. in Oëcon.

Διποδίτης, calciamenti genera, vel sculponeæ, aut socculi lanci, Poll. lib. 7. ¶ Διποδίσμα, ὁ, genus saltationis Laconicæ, bipedatio, Idē l. 4.

Διποδικὸς, bipedaneus, bipedalis, Xenoph.

Δίπολις, γεως, terra bis aratro proscissa, Hesiod.

Δίποτμος, duos fluuios habens.

Δίπους, biceps, bifrons, duplex. *Διπόδων εἰκὼν*, imago ancipitis aspectus, Lucian.

Δίπρεσβυς, bipennis. ¶ Item ædificii genus.

Δίπτυξ, υχος, duplex, Adiectiuum, 2. Argon.

Δίπτυχος, ὁ ἡ, geminus.

Δίπτυχος, duplicatus, duplex: vnde *δίπτυχα πεπόνθατε*, duo iuuenes, Euripid. *δίπτυχα πεπονθότες*, duplicantes, Ilia. α. ¶ Et *δίπτυχα*, dupliciter, Aduerb.

Διπύρηνος, ἡ, ὁν, duplex, Aristoph. *δίπυρος λιμὴν*, Strabo. ¶ *Δίπυρος ἄρτος*, panis bis coctus, panis nauticus: rubidus panis Plaut. ¶ Festus parum coctum vertit ex Aristot. Probl. ¶ Athen. lib. 3 pro delicato pane accipit.

Δίρριζος, ὁ, herba quę & *κυκλὰς*, Dioscorid. lib. 3. cap. 134.

Δίρκαιον, vide in dictione Δαῦνος.

Δίρρυος, apollinaris minor.

Δίρρυτος, dupliciter fluens, Nazian.

Δίς, bis, iterum, syncopa pro *δύνασαι*, Etym. Plat. in Epist. *δὶς τὸ ἡμέρᾳ ἐμπεπλῆσθαι ζῆν, δὶς δὲ πανοῦν*, Proverb. de inter se multum distantibus.

Δισσὸς, fordidus, *μυσαρός*.

Δισύγδουπος, atneptis. Δισύγδουπος, atnepos.

Δισύγυιος, fidem sponsione libero.

Δίσεκτος, bissextus, Gazæ de mensibus.

Δισεξάδελφος, fratris sororisque abnepos.

Δίσεφθος, ὁ ἡ, bis coctus, recoctus.

Δισθενὲς, τὸ, genus herbæ apud Nicand. Etym.

Δισθνήσκων, morti bis patens.

Δισθυμίης, animi anxius, Polyb. in Epit.

Δίσκωμα, porta, *στενωπός*, Hesych.

Δισκεύω, disco ludo, discum iaculor, Lucian.

Δισκοβόλος, discū in sublime iaculātes, Ammon.

Δισκοειδὴς, discus, massa ferri, lapis qui exercēdi causa corporis ad auras proiiciebatur. Iliad. *Δ. ἀλλοτε τόσσον ὑπέρτερος ἠὲ μετῆκεν*, discus se eblectabant. ¶ *δίσκοι*, etiam cœnarum disci Apuleio, vel *πίνακες*, i. orbes & quadræ, Poll. lib. 6. ¶ Item corpus solis, vel globus, Aphr. *ἐλάττων ὁ σελήνης τοῦ ἡλίου τὸν χαρίεντα τοῦ μεγέθους τὸν δίσκον παντὸς κρύπτειν ἢ θέλειν*, i. cuius orbem non potest obscurare. ¶ *Δισκοφόρος, ὁ, ἡ*, discum ferens.

Δισκυφέω, *ὅσον οὐ πὶς βέλεσι δισκεύων*, Hesych.

Δίσκωμα, *βάλλω, ἰάκω, δίσκω*.

Δισμύριοι, bis decies mille, Plut. in Camill.

Δίσσυρα, ataurus.

Δισσοδεκάβολος, dodrātalis, sesquipedalis. ¶ Aliis duos palmos aitus. ¶ *Δισσοδεκάβολον ὑφιζάνειν*, Dioscor. lib 2. cap. 177. Plin. semipedalis. ¶ *Δισσοδεκάβολος, ὁ ἡ*, idem.

Δισσοδίκαιος, genus saltationis.

Δισσοπόδης, duplex spōdęus, pes 4. lōgis constās.

Δισσωτὴς, bis.

Δισσοτρὰς βασιλεῖς, duos reges, Sophocl.

Δισσότονος, duplex, geminus, Sophocl.

Δισσοσύλλαβος, duarum syllabarum.

Δισσυμφωνεῖ, duarum esse consonantium.

Δισσύμφωνος, ὁ ἡ, qui est duarum consonantiū.

Δίστασις, ambiguitas, dubitatio, hæsitatio.

Δισταζόμενος, dubito, duplicia intelligo. Δίστομος, incertum, dubitatū, dubium.

Δίστεγος, pondere duplo.

Δίστασις, dubitatio, dissensio.

Διστακτέον, quasi discretimus, Gaz. lib. 4.

Διστακτικὸς, dubitatiuus, Gazæ, dubitatiuus.

Δίστεγος, bis sepulti.

Δίστεγος, ὁ ἡ, domicilium duo tecta habens.

Δίστεγος, ὁ ἡ, duas habens contignationes.

Δίστοιχος, binis versibus constans.

Διστοιχία, ordo binus. ¶ *Δίστοιχος*, ordinis duplicis, *διστοίχους ἑδώδιμος* ἰχθύς, Aristot.

Δίστοκος, quæ bis peperit.

Δίστομος, ὁ ἡ, anceps, i. vtrinque acutus, *δίστομος μάχαιρα*, Hebr. 4. Hieron. biceps gladius.

Διστοχάζεται, in pilorū fuccre tio prætet naturam in palpebris, Cæl. lib. 7. cap. 5.

Δισυπατικὸς, iterum consul.

Δισφαξὶν, vbi duo montes os vallis faciunt.

Δισφορέω, molestus. Δισφυὴς, bifidus.

Δισχίλιοι, numerus bis mille continens.

Δισχίλιοι, duo millia, Plutar. in Fabio.

Δίσχυλος, vtroque claudicans pede.

Διτάλαντος, duorū talentorum pondo.

Διτεκεῖν, gemellos pario, Gaz. lib. 6. Anim.

Δίτηκες, Anacreōt. *δίτε τικτόντων*, quæ bis peperit.

Διτταχῶς, dupliciter.

Διττόγλωσσος, duplex lingua.

Διττόγλωσσος, ὁ ἡ, duplicis linguæ, Bud.

Διττογονέω, partum gemino.

Διττολογῶ, & *δίλογῶ*, geminato verbo loquor: *τὸ τετράκις τετράκις*, Aristoph. ¶ Item bis dico, reuoco, Synes. *τοῦτο τὸ τέχνῃ λοιδορίαν καὶ ψόγον πᾶσιν, ὁ διαπλεχθὼν*, non offendens, non sese reuocans.

Δίτορος, duplex, bisulcus, ambiguus, Plat. Epist. 7.

Διύγαλος, perfundo, madefacio, excolo, diluo.

Διύγρος, humidus, vliginosus, infirmꝰ, mollis.

Διυλίζομαι, in materiam abeo, Plat. in Tim.

Διϋλίζω, μ. ασω, π. ικα, defæco, excolo, deliquo, expurgo. ¶ *Διυλιστέον*, percolatiū.

Διυπνίζω, excitefacio, experefacio, excito.

Διύφαινω, texo, intertexo.

Διφθέρια, ordo quidam instruendę aciei, Suid.

Διφθερία, ὁ, institutio, Suid. ¶ Hesych. *διφθέρα*.

Διφάσιος, ancipitis, Herodot.

Διφῆ

Διφηγέομαι, ασομαι, π. ικα, inquiro, Hesiod.

Διφίστημι, *δίστημι*, arbores biferæ, Theophr.

Διφοπρεπὴς, indagator: porticum, prima breuis. humanas scribere dicitur Iupiter. ¶ Item operculum libri, membrana, *ἐφ' ἧς διφθέρας χαλκῆς*, Plutarch. in Probl. ¶ Est & pastorium ex pellibus indumentum, quod quidam vocant Rhenonem, sagū pelliceū, Aristoph. sch.

Διφθερίτης, corio obtectus, Plutar. in Sympos.

Διφθερόπλαστος, genus personæ tragicæ diphtheram indutæ. Vide Poll. lib. 4.

Διφθόγγος, ὁ ἡ, duarum vocum sonus.

Δίφορος, bifcrum esse, bis ferre, Gaz. lib. 3.

Δίφορος, bis fructum ferens, Aristot. *δίφορον συκῆν*, biferę fici. ¶ Leuit 19. *ἀπὸ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἕως τῶν τριετῶν δίφορον*, non seres diuerso semine.

Δίφρος, duces militum apud Parthos.

Δίφρος, sella, curtus, lectica, Hesych.

Διφρίσκω, aurigor, moderor currum. *Διφρεία*, ας, ἡ, aurigatio, curtus circumagitatio, Suid. ¶ *Διφρευτὴς*, auriga, rector plaustri, Sophocl.

Διφρηλασία, aurigatio, Pind. in Olymp.

Διφρηλάτης, auriga, gubernator currus, Lucian. Vnde & Verbum *διφρηλατῶ*. Soph. in Aiace.

Διφρίς, iners, otiosus, desers, *ἄργος*.

Διφρόκαμπτος, & Suid. *δίφρος*, & in plurali *τὼ δίφρω*, biga. Eustath. dicitur pars in curru, vbi cum parabate versātur auriga, quasi duos ferens, aurigam & pugnatorem, Iliad. *γ. ἐν δ' ἔβαν ἀμφὶ δὲ τοὶ δίφροι ἀμφὶ κάμπτο*. ¶ Pro sella, Iliad. *γ. δίφρον ἐνὶ λίθου*, &c. Plat. lib. 1. de Repub. *ἐπὶ δίφρου ἐκαθέζετο*, sedebat in sella. ¶ Item scamnum quo gestantur infirmi.

Διφρουλκίον, currum trabo, in Epigr.

Διφροφορεῖον, subsellium confectio.

Διφροφορεῖσθαι, *καθέδρα*, gestari sella, aut lectica vehi, *διφροφορούμενος*, sellis sedētes, Herodot. ¶ *Διφροφόρος, ὁ ἡ*, ferentes sellas cursules.

Διφρυγίστι, diphryges, cultus origo triplex: Vide Diosc. li. 5. ca. 120. & Plin. li. 37. cap. 13.

Δίφυὴς, ὁ ἡ, geminus, biformis, bifidus, bipertitus, duplicis naturæ. ¶ *Δίφυια*, ας, ἡ, bifida diuisio, Aristot. l. 3. de partib. Animal.

Δίφυλλος, ὁ ἡ, bina fronde foliatus.

Δίφυον, τὸ, duæ partes, *δίμοιρον*.

Δίφυος, bilinguis, *δίγλωσσος*.

Δίχα, dupliciter, bipartitò, bifariam, Odyss. *ἡ, δίχα δ' ὄφρα πάντα δάσσατο*. ¶ Item absque, sine, citra, Genit. Sophocl. *ἐμοὶ δ' ἄχαρις ἐκείνων ἀπουσία τῶν' ὀδυνηφορήσει*. ¶ Item scortum, semotim, *δίχα πεσεῖν*, Xen. in Oëcon.

Διχάζω, μ. ασω, π. ικα, duuido in duo, diduco contundo. Διχαστὴς, bipertitus.

Δίχαικες, ærei duo. ¶ Pro mensura, lib. 4. Dioscor. ca. 245. ¶ Est oboli quarta pars, Poll. lib. 9.

Δίχαλος, vtrinque cauus, bisulcus, Arist. 2. Anim.

Δίχαρμος, ὁ, quatuor dentes anteriores in medullio constituti. *Χεὶ τὼ δίχαρμε*, quòd citi-

bum diuidāt: vnde & *τομὲς* appellat Poll. l. 2.

Διχῆ, dimisim, bifariam, dupliciter, bipertitò.

Διχηλάδιον, vngulam scissam habeo, Leuit. 11.

Διχηλόω, idem Leuit. 11. Διχηλος, ὁ ἡ, habens vngulam scissam, bisulcus, bifidus.

Διχόμηνος, τὸ, tertia pars mensis, Poll. lib. 1.

Διχθὰς, Doricè, bifariam, anceps, Homer. *διχθὰδε καὶ κεῖθεν*, in vtroque membro, i. pede. *Διχθάδιος*, idem. *δίχθαδι γαίης*, duplici terra, Musæo.

Διχίτων, duabus tunicis distinctus.

Διχογνωμία, & *Διχογνωμίη*, ἡ, dissentio animi, duplici sententia distrahor Cicer. dissideo, Xenoph. ¶ *Διχογνώμων*, ancipiti tractus sententia.

Διχόθεν, à duabus partibus.

Διχόθυμος, duplici animo, calumniator.

Διχοινικὸν, τὸ, mensura duarum chœnicarum, Aristophan. *τὸ φ', ὃ ἐστὶ διχοινικὸν βᾶ πυρικὰ τὰ δίμεδικα*. i. δύο χοίνικες.

Διχόλιθος, Diosc. lib. 3. cap. 158. bifidus.

Διχόμανος *δίνδρον*, Epigr. necessitas duplicis iræ.

Διχόμηνος, semipiena luna, Aphr. li. 1 Probl.

Διχομηνὶς, semestre tempus, peculatūs, Suid.

Διχόνοια ἔρις, contentio duplicis consilii.

Διχονοεῖν, dissentio, *διχάζω*.

Διχόνοια, dissensio.

Διχορεία, pes ex 2. choreis, Quintil. lib. 9.

Διχορρέω, diuisio chori: Vnde & *διχορρέζειν*, i. *εἰς δύο χορὸς ἄγειν*.

Διχοστασία, diuisio, seditio, quoties *Scinduntur incertū studia in contraria vulgus*, vt ait Virg.

Διχοστατέω, *μ. ἐσω, π. ησα*, discordo, dissentio, seditionem facio, contendo, *διχοστατοῦσι οἱ*

Διχοτομέω, μ. ἐσω, π. ησα, diuido, in duo seco, Procl. de Sphæra. ¶ *Διχοτόμησις, εως, ἡ*, fructum, diuisio. ¶ *Διχοτόμησις, ως, ἡ*, bipartita sectio. ¶ *Διχοτόμητος, ον*, in duo diuidens. ¶ *Διχοτόμητος, ον*, dissectus, in duo diuisus.

Διχοῦς, mensuræ genus, Diosc. li. 3. cap. 59.

Διχοῦται, in duo discinditur.

Διχοφρόνημα, discordia, seditio, factio.

Διχρὼς, duplex color, color geminus.

Διχρόνιος, duorum sum temporum, Gaz. lib. 4.

Διχρονίσκιος, in ancipitem desinens.

Διχρόνως, ductio duorum temporum.

Δίχρους, bicolor. *Δίχρωμος*, idem, *δίχρωμος ἰμάτιον*. Galen. lib. 2. ad Glauc.

Διχῶς, bifariam.

Διψαλέος, sitis, Aphr. lib. 1. Probl.

Διψαλεότης, matelæ intercus, vrinæ profluuium: quod maximā inducat sitim Ab Æginera lib. 3. definitur, *τὸ μὴ δύνασθαι διψῆσαι*. ¶ Est etiam nomen herbæ, quæ Latinè labrum Veneris dicitur.

Διψαλέος, sitibundus. in B. *βασιλεὺς*. ¶ *Διψαλέωτερος*, idē. Nōn. *δέρμα διψαλέον πιεῖν*.

Δίψας, ἄδος, ἡ, dipsas serpens, sic dictus quòd hi quos mordicus apprehenderit, sitī marcescāt. ¶ Significat etiam dolorem quem infligit hic serpens, Lucian. ¶ Item *δίψας* pro genere

quodam spinæ, Theophr. li. 4. hist. plant. ¶ Est item ὄψις, hepatis signum quoddam. ¶ Item adiectiue, vt ὄψις ἔχιδνα, vipera siticulosa, lib. 3. Epigram.

Διψάω, μ. ἤσω, π. ησα, sitio, sitim sentio. διψῶν ὑδάτων, μάλιστα, maxima siti affici, Herodot. ¶ Est etiam summopere cupere, Aretæmidoro, τὸ μὴ ζῆν διψᾶν ὑδάτων ἢ ἀνθρώπων ἢ ἀνδρῶν.

Διψαλέος, siticulosus, aridus, Dion. de situ orbis.

Διψαλόω, ῶ, sitim afferens, sitim augens, Naz.

Διψάλεος ξηρός, pulvis aridus.

Δίψη Ion. ης, ἡ, sitim facieas: Vnde δίψαν ἔχω, Nonn. Δίψαν ποιῶ, sitim stimulans.

Δίψος Ion. τος, τὸ, sitis, Xenoph.

Δίψυχος, ὁ ἡ, duplicis animi homo, Iacob. 1.

Δίψυχος ἡ Ion. ὁ ἡ, sitim mouens, Dioscor. li. 2.

Δίω, expello, persequor. ¶ Item timeo. δίεν, φοβοῦμεν, Ilias. 4. οὐδὲ γὰρ δίε πυκτὶ λαὸν ἀτειρέα. Ἐρέω.

Διωβόλιον, duo trientes, duo æra minuta, a Polit.

Διωβολον, duo oboli, Erasm. in Chiliad.

Διωγμάω, μ. ήσω, π. ησα, persequo.

Διωγμός, ὁ, & Χοηδὶ ω ῆς, mysticū quoddam sacrū, quod in Thesmophoriis solę mulieres obibāt.

Διωγμός, ὁ, persecutio, exagitatio, fuga, Nazian.

Διωθέω, ήσω, & Διωθίζω, repello, perpello, propulso, reucio, protrudo, Plut. in Public. διωσάμενοι ἢ ἔχειν, vbi turbam repulerint. ¶ Demosth. pro repudio, τοῦτον τὸν τρόπον τὸν δικαστὴν διωθοῦμαι τῆς ἀδικίας ταύτης ἐπιστῆσαι τοὺς.

Διωθισμός, ὁ, pulsus, impressio, Plut. in Cam.

Διωκάζω, accuso te alicuius criminis, Plat. in Eutyph. φυγοδοκῶ τὴν παρὰ σοῦ διωκάζεσθαι δίκην.

Διώκαστής, quæstor ad supplicium, Xen. in Apol. ¶ Interdum curro, Lascar. in Epigr.

Διωκτή, ἡ, ὁ, persecutio, infectatio, Lascari.

Διώκτωρ, ὁ, quasi persecutor, actor, Nazan.

Διώκων Ion. ουσα, ὁ, persequens, vrgens, Nazanz.

Διωκτός, ὁ, expetendus, Sophocl. in Poll. lib. 9.

Διώκω, μ. ξω, π. ωξα, fugo, abigo, διώκω σε ἐκ τῆς οἰκίας, Lucian. ¶ Item persequor, sequor, quæro, cōsector. Vnde & pro expeto, magno studio annitor vt assequar. διώκω τὰς τιμάς, aucupor honores, Thucyd. ¶ Item venor apud iudicem, accuso & reum ago. Cum duob. Accusat. Ifocr. διώκω σε τῶν δίκων. Idem, διώκω τε ἰσχυρίλας. ¶ Capitur etiam pro prosequor, Xenoph. οὗτοι πᾶσι διωκὸς ἀφίκοντο ἢ ἐπ' ἀφετῆς ἠσκηκόλιαι πολίται. ¶ Item curro, Lascar. ὡς τε διωκὸς, ὡς τε πυκτὶ μέλει.

Διωλύγιος Ion. ος, ὁ ἡ, prolixus, diutissimè durans. διωλύγιος πόνημα, Epigr. statua ingens.

Διωμοσία, iusiurandum de calumnia, Suid.

Διώνη, ης, ἡ, Dione mater Veneris. Διώνη, ἀφροδίτη, Venus, Dionys. de situ orbis.

Διώνυμος, ον, ὁ, binominis, famosus.

Διώνυσος, ὁ, Bacchus, pro Διόνυσος, Hesiod.

Διοξίλοφος, ὁ, calcaria vitatoria, Epigr.

Διοξίππιος Ion. ον, Mars equos insequens, Epigr.

Διώξις, ὁ, persecutio, expulsio, accusatio. διώξις κλοπῆς, actio furti, Plut. in Pericl. διώξις πυρίφορος, fugæ se mandantes, Thucyd.

Διωλὸς, ὁ, spatium, interuallum.

Διωμοιλιαῖος, leorsim, particulatim.

Διωμοιος, ὁ, inconuenientia, dissimilis.

Διώροφος, ὁ, duo habens culmina, habens duo tabulata, seu duas contignationes.

Διώρυξ, ὑ, ὁ, τὸ, fossa per muros aut aggeres facta, cuniculus, riuus, fluentum, alueus.

Διορύσσω, π. ορυξα, perfodio, effodio.

Διόσμος, in Epigr. rude donatus, cumulans.

Διόστεσθαι, per interstitium vi indere. ¶ Διωστὸς, protrusio, propulsio, dilatatio, Arist. in Probl.

Διωτήριον, instrumētum chirurgicum, Ægin. ¶ Exod. 36. vectis & fudes in circulo posita ad portandam arcam fœderis.

Διώτης, genus vasis, a duab⁹ auribus, ansis.

Διώτης, sectator, Hesych. ἑρμηνεύτης.

Διώχω, sedes in curru.

Δ M

Δμώω, ω. δωσω, domo, subiicio, Hesiod. in Theog. ¶ Δμῶσις, ωσεως ἡ, domitio, δέμνησις. ¶ Δμώτειρα, ας, ἡ, domitrix: Cereris epithet. Etym. ¶ Δμωτὸς, domitus, mansuefactus.

Δμωὸς, ὁ, seruus, famulus, Homer. ¶ Item seruilis, vernaculus, Epigr. ¶ Δμῶες, ὀδόντες, quasi domita seruitute, Odyss. ὃ. Δμωὴ, ἡ, & δμωὰς, ἀδος, ὁ, idem.

Δμῶες, seruus, ου δμωὲς in Genit. plurali δμώων, Odyss. ξ. οὐ γὰρ δμώων δέλτερός ἐστι, &c.

Δ N

Δνοπάλη, vel δνοπάλιξις, manuum motus.

Δνοπαλίζω, μ. ίσω, π. ισα, manu moueo.

Δνοφερὸς, ὁ, caliginosus, ater, Odyss. ὃ.

Δνοφόεις, ὁ, ὁ, tenebrosus obscurus.

Δ O

Δοκέω, μ. ήσω, puto, ęstimo, delibero, Odyss. ὃ. ἐμοὶ δοκεῖ τὸ βέλτιστ' εἶδ. ι. ἰδέσθαι.

Δόγμα, ατος, τὸ, dogma, sententia, edictum, decretum, scitum, δόγματα δήμου, plebiscitum facientes. ¶ Δόγμα etiam dignitas, ἀξίωμα, Dion Cocceus, ἢ τ' βουλὴ καὶ δόξα δόγματι ἐτίμων, senatū pro dignitate cōmuni excepit.

Δογματίζω, decerno, decreta præscribo, dogmata tradu, Lactt. in vita Plat. δογματίζει, δεῖ δόγμα πιθανῶς τὸ τεμοδοντίσκους πείθειν.

Δογματικὸς, qui sunt idonei ad præcipiendum, Galen. ad Glauc. ἀλλ' ἐστι δογματικὸς ἐν τοῖς τοῦ ἰατρικοῦ οὕτως ἔχουσι, nec ex dogmaticis vllus, nec ex empiricis ita sensit.

Δογματοφόρος, qui leges & decreta præscribit.

Δόγμων τὸν, decretum factū, Polyb. lib. 1.

Δόδραν, mixtio quædam de qua Ausonius.

Δοδύλιον Ion. tuberculum, furunculus, δοδύλια μηλάσσει, pānos emollit, strumas, furunculos, Dioscor. lib 1. ca. 124.

Δοδύλιον Ion. tuberculum, pustula, furunculus.

Δοιὰ, duo, pro δύο τὰ, dupliciter. ¶ Item dissentio.

Δοιάζω, contendo, dissentio, delibero.

Δοίδυξ, ὁ Ion. cochlear, pistillum, rudis, Aristoph. ¶ Poll. lib. 4. ἀλιτροξάκτης, ἰατρικὸς, instrumenta rustica. ¶ Δοιδυκοποιὸς, οὐ, ὁ, cochlearia faciens.

Δοῖν

Δοιὸς, διὰ. ¶ In dubio discrimine, Hom. Iliad. ι.

Δοίη, Hesych. σκεῦος κοπάνων, vas concauum.

Δοιοτόκος, geminus, Hesiod. διὰ δοιὴ δίκτυα ἔχουσα.

Δοκάζω, observo, expecto.

Δόκανον, τὸ, sepulchra quædā Lacedęmone, Etym.

Δοκανὶς, ίδος, ἡ, calami, Hesych. δόκανα.

Δοκεύω, videor, censeo.

Δοκιμάζω, μ. άσω, π. ασα, insidior, observo, animadverto, video, Hesiod. ¶ Item videor & appareo, Poetice, pro δοκέω.

Δοκιμάω, ῶ, & δέχομαι τὸ δοκιμῶ, π. ησα, appareo, videor. Xenoph. καὶ ἐγὼ δοκῶ μοι κινδυνεύειν τὴν ὑπεύθυνον, mihi videor hoc periculi posse sustinere. ¶ Pro existimo, idem, οὐ γὰρ ἔστιν ἐφ' ὑμῖν τὸ δοκιμάζειν. ¶ δοκῶ pro videor esse aliquid, seu aliqua existimatione præditus sum. Plat. in Apolog. τοῦτο γὰρ οὐκ ἐμοὶ μόνῳ δοκῶ ἐναντίον εἶναι. ¶ Capitur Impersonaliter cum Infinit. pro videtur, certum est, δοκεῖ φαίνεσθαι esse videtur, Xenoph. δόξαν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, Demosth. populum scisse, ea itaque censuisse. ¶ δόκει δέξεσθαι, Thucyd. de quibus decretum sit. ¶ χρὴ τὸ δικαιοῦν ἐκείνους, res illorum arbitrio gerituri, Plut. in Themist. ι. ¶ δοκεῖ μοι ξυζῆν, conuenire, existimare. Soph. in Aiace, ἐμοὶ μὴν δοκεῖ ταῦτ' ἔζη, ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν.

Δόκησις, ἐδίκης, ὁ, ἡ, acutus & dexter, Athen.

Δόκησις, ἐως, ἡ, apparentia, opinio, suspicio, existimatio, δόκησιν ἔχω, ignoro suspicio, Soph. Thucydid. δόκησιν παρέχω, expectationem de se præbere. ¶ Item speculatio, quod succurrit, occursus, Etymolog.

Δοκησισοφία, ας, ἡ, ex persuasione sapientia, Plat.

Δοκησίσοφος, ὁ, ὁ, qui in speciem sibi sapiens esse videtur, Aristoph. in Pace.

Δοκίδες, ων, ἡ, literarum genus, Suid.

Δοκίδιον, ου, τὸ, lignum quod Italicè, *il corrente*.

Δοκιμάζω, venio in quæstionem & discussionem, Demosth. ¶ Δοκιμάζεσθαι etiam dicuntur qui tutelæ suæ permittuntur adolescentes, Eidem & Medæus. ¶ Est etiam ad magistratum admitti, Eidem & Nomo.

Δοκιμάζω, μ. άσω, π. ασα, probo vt admittā, examino, perpendo, explоro, Isocr. δοκιμάζω τοὺς φίλους ἐκ τῶν ὁμοίων πρὸς ἄλλα. ¶ Aliquando laudo & commendo, Xenoph. τοῦτο ἐγὼ οὐκ ἐπαινῶ οὐδὲ δοκιμάζω.

Δοκιμασία, ας, ἡ, probatio, examinatio, expertio Vitruu. experientia, perscrutatio & explorato Columel. Gall. *la maniere*. αἱ τῶν μὴ χρήσιμων δοκιμασίαι, Xenoph.

Δοκιμαστὴς Ion. probandus, deligendus.

Δοκιμαστῆρες, Suidæ οἱ ἐπὶ ἐσκοπῆς, inquisitores.

Δοκιμαστὴς, ὁ, approbator, æstimator, Chrys. ὁμοῦ ἐπιστρ. ¶ Δοκιμαστικὸς, ἀρετὴ probandi.

Δοκιμαστικὸν, probatio, experimentum, specimen.

Δοκιμὸς Ion. τὸν probus, spectatus, illustris, probatus, δοκίμους ἔχειν, exploratum habeo, Plut.

Δοκιμώτατος, probus, χρήσιμος, τίμιος, probatus, deligendus, bonus: δοκιμώτατοι οἱ πρῶτοι καὶ δοκιμώτατοι, Aristot. viri primores & lectissimi.

Δοκὸς, οῦ, ἡ, trabs, Aristoph. περὶ διαπλεκτὰς τὰς δοκοὺς τῶν οἰκιῶν. ¶ Item obex, Eidem. ¶ Significat & insidias & machinationē, Etym. Hesych. δοκὸν, τὴν ἀγχόνην, i. suspendium exponit. ¶ Idem Hesych. δοκεῖν, ait esse εἴδος ἀγῶνος ὅπου μιᾷ παρελθόντες συμπαίζουσι. ¶ Item linea.

Δόκησις, ὁ, consideratio, apparentia, opinio.

Δόκωσις, tectum, contignatio.

Δολιὸς, ὁ, ὁ, dolosus, Δολερὸς, dolosē.

Δολιόομαι, fallo.

Δολιχάω, adultero, vitio.

Δολιχαύχην, ενος, ὁ, ἡ, dolosi pede iens.

Δολιχεγχὴς Ion. ὁ ἡ, fraudulentus, versipellis, Sophocl.

Δολιχεύω, ευσω, π. ευσα, dolus.

Δολιχόφρων, ὁ ἡ, fraudulentus. Eur. ἀπατηλὸν.

Δολιχόω, dulose ago, Plal. 5. ἐδολιχώσατε ἢ γλιχόσασθε αὐτῷ.

Δολιχοῦργος Ion. ὁ ἡ, sicarius, latro.

Δολιχοφανὴς, ὁ, ἡ, erecta ceruice superbus, Eurip.

Δολιχόχειρ Ion. ὁ ἡ, habens longam hastam.

Δολιχόω, cursum plenum implere, Phil. de mundo, δολιχοῦσι τὸν τῆς φύσεως δρόμον.

Δολιχόκωπος, ὁ, qui longis remis nauigant, vel qui prolixæ nauigationi sufficiunt, Odyss.

Δολιχόσκαλος, prolixitas scriptorum, Epigr.

Δολιχόσκελος, habens longam cerui cem.

Δολιχόδρομος, spatium stadiū currentes, Plat. Leg.

Δολιχόστομος Ion. ὁ, iaculum longo ferro.

Δολιχός, Aduerb. diu, multo & longo tempore.

Δολιχόσκιος, prolixus, habens lanceam erectam, δολιχὸν κάρηνον in Epig. Ibidē, δολιχὸς ἔστω.

Δολιχὸς, curriculum spatii cōtinentis 12. stadia, vel secundum Suid. 24. ¶ δολιχὸν ἢ πεδίον τὸν δολιχὸν, memorē belli exitum. ¶ Item δολιχὸς, siliqua speciali nomine dicta, leguminis genus Gaz. ex Theophr.

Δολιχόσκιος, ὁ, habens longam vmbram, Iliad. χ.

Δολιόφρων, ὁ, dolosus, subdolus, cautus, l. 2. Argon.

Δολομήδης Ion. ὁ, qui dolos meditatur.

Δολόμητις Ion. ὁ ἡ, dolosus, Iliad. ἡ τίς σ' αὖ νηὶ δόλωσεν. Δολομήτης, ου, ὁ, prudens, astutus.

Δολοπλόκος, ὁ, doli machinator.

Δολόμητις, frandem meditor, insidior.

Δολοπλοκία, fraudes, versutiæ in verbis.

Δολοπλόκος, dolos nectens, versutus, Epigr.

Δολοποιὸς, dolosus: Vnde δολοποίησις & δολοποίημα, versutia, commentum, lib. 7. Epigr.

Δόλος, ου, ὁ, dolus, fraus, Hesych.

Δολοφονέω, μ. ήσω, dolo occido, incautum confucio. Δολοφονία, ας, ἡ, cædes cum dolo.

Δολοφρονέω, μ. ήσω, π. ησα, callidè ago, dolis ludo, Ilia. χ. Δολοφροσύνη, ης, ἡ, dolus, astutia.

Δόλων, explorator, insidiator, lenio.

Δολόω, ῶσω, π. ωσα, decipio, vitio, adultero, Arist. in Equit. b. τρόπον μὲ δόλωσον.

Δόλων Ion. minimum in naui velum, Poll. li. 1. ¶ Δόλων etiam pro fica latronum, Plut. in Tiberio. ¶ Virgil. 7. Æneid. *Pila manu, saniique*

gerunt in bella dolones, vbi Seruius ait, Dolonem flagellum esse, intra cuius virgam latet pugio.

Δόλωσις, ιος. ἡ, deceptio, Xenoph.

Δόμα, ατος, τὸ, donatio, donum, Hesych.

Δομάριον λαὸς, lapidem ad domus ędificiū, Epig.

Δόμος Ion. οῦ, fundamentum & basis ędificii.

Δομέω. μήσω. π. ησα, ædifico, condo, struo.

Δόμος, murus, forma, species, corpus, ędificiū.

Δόμησις, εως, ὁ, structura.

Δόμος, ου, ὁ, domus, ἀπὸ Ion. structura, Herodot.

Δόναξ, ακος, ὁ, arundo.

Δονακοτρόφος, arundines nutriens, Eurip.

Δονακώδης, ους, ὁ, arundinosus, 2. Apoll.

Δόναξ, ακος, ὁ, fistula, calamus piscatorius, arundo, tibia, Odyss. ξ. ἀν δὲ νάκης ἡ λίνον, inter arundines & in limo. Vide Diosc. li. 1. Cannam Gaza exponit li. 4. c. 12. Histor. plant. ¶ δόναξ πίλωσις, sagitta, Epigr. ¶ Ibidem pro calamo scriptorio accipitur. ¶ δόναξ etiam inter instrumentorum partes refert Poll. li. 4.

Δόνακες, pisces duabus testis velut imbricibus contenti, quos mitulos oblongos posiis magnari. Vulgo dicuntur nacres, Athen. li. 3.

Δονέω, & Δονεύω. ήσω. π. ηκα, moueo, commoueo, verto, agito, turbo, iacto, vibro, quatio, Aristoph. ¶ Δόνησις, εως, ἡ, motus, agitatio.

Δόξα, ης, ἡ, magnitas, splendor, gloria, dignitas, δόξαν περιφέρειν, gloriā reportare, Iloc. ¶ Sententia, opinio, mens, Plat. in Epist. ὁ αὐτὸς δόξα μοι τυγχάνουσιν. Plut. in Solone, ἐξωμόλυνε αὐτὸν δόξαν τῶν σκώμματος, caullo præter expectationem incidente. ¶ Ponitur pro axiomate, vel propositione rata, Aristot. li. 3. Metaph.

Δοξαζόμενος, existimati, celebrati, Polyb.

Δοξάζω. ασω. π. ασα, opinor, existimo, sentio, Plat. li. 1. de Republ. ἃ γὰρ δοξάζεις, non male conuicis. Xenoph. ἃ ταῦτα δοξάζει ἀλλήλοις, non eandem habere opinionem. δοξάζω ἀεὶ ψυχὴς οὕτως, Plat. de Leg. ¶ Et δοξάζειν, pro sentire de se magnifice, Thucyd. καὶ μὴ πάντων ἥκιστα λογισμὸν ὑπάρχειν τῶν δοξάντων ἑαυτῶν.

Δόξαι, absolute, quum visum esset, quum placuisset, Gaz. li. 2. καὶ δόξαι αὐτοῖς ναυμαχεῖν, quum ceduissent, &c. Thucyd.

Δοξάριον, gloriola, διττολὸς δόγμα.

Δόξασμα, Platon. id quod alicui videtur faciendum, opinio, idem quod δόγμα, Thucyd.

Δοξαστὴς, ου, ὁ, arbiter, iudex.

Δοξαστικὸς ὁ, ἡ, qui vt opinandi prædituis est, δοξαστικὸν δ' ψυχῆς μέρος, Aristot. li. 6. Ethic.

Δοξαστὸς, opinabilis Cic. Plat. in Timæo.

Δοξεμίλιον, ου, τὸ, opimo pulchritudinis suę, Plat.

Δοξοκοπέω, de fama & gloria laboro, ambio, Plutar. in Pericl. ¶ Δοξοκοπία, ας, ἡ, ostatio. ¶ Item auræ popularis captatio, Appian.

Δοξολογέω, Basil. laudibus cumulare: Vnde Δοξολογία, collaudatio, Eidem in Epist.

Δοξομανὴς, infanientis honoris amore, Athen. li. 12.

Δοξομανίας, ου, ἡ, insanus amor gloriæ, Plutarc.

Δοξοσοφία, opinio scientiæ, quam falsò homines aucupantur, δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν ἀπὸ δόξωντες, Galen.

Δοξάζω, videri, imaginari.

Δορὰ, ᾶς, ἡ, pellis, cortex, Theophr. plāt. li. 9. c. 2.

Δορκάζω, punio, hastis pugno.

Δορκηνὸν, apud Hesyc. κέρας ἐν ᾧ ὁ γλαῦξ φίζουσιν οἱ ζθηναῖοι ὑπὸ τὸ ἀκρωτήριον.

Δορκηπαδὴς, ους, ὁ, ad hastam pertinens.

Δορκηφόρος, hastis pugnare: Vnde Δορκηφορία.

Δόρκηξ, ηκος, τὸ, hasta, iaculum, Lucian. ¶ Δορκήτων κλῆσις, crassitudinem hastæ habentes, Xen. ¶ Δορκηθήκη, ης, repositorium hastarū. ¶ Δορκηφόρος, ου, ὁ, hastifer.

Δορὸς, τοῦ, pro δόρατος, dandi casu, hastæ.

Δορυάλλητος, siue δορυάλητος, ὁ, χαλκὸς, Soph.

Δορυδόκη, cultri ad excoriandum, Poll. lib. 6.

Δορυάλωτος, ὁ, ἡ, bello captus, hasta acquisitus.

Δορύληπτος, captus hasta, δορύληπτος ἐν ἴσῳ λαοῖσι, reistabat capiendæ, Eurip.

Δορυμανὴς, Suid. & Hesy. pudendum muliebre.

Δορυμανὴς, ὁ, ἡ, bellandi auidissimus, Eurip.

Δορύπονος, laboriosus in bello, Eurip.

Δορυκάλλου σφυρὶς, species pulsus de quo Gal.

Δορυκράδιον, ου, τὸ, damula, parua caprea, Elia. li.

Δορυκλόνος, circunspicio.

Δορυκλὶς, tormenti genus, Suid.

Δορκὰς, άδος, caprea, dama. ἀφ' οὗ τὸ δέρμα τὸ βλίτον ἐξεδέρεται· τὸ τὸ ζῶον. ¶ Item puella amica.

Δορκὶς, Athen. δορκάδιον, apud Actium, herba.

Δόρκος, ὁ, dorcus, fera quædam, Diosc. lib. 2.

Δόρκας, ου, caprea, ca. 2. Cantic. Solom.

Δορξὰς, ὁ, idem, Alexand. Aphr. lib. 1. Probl.

Δορυδόκος, Suid. ὁ ὑπὸ δορυφόρων τὰ κοινὰ ὑφαρπάζων.

Δορυφόρος, ου, ὁ, vter, culeus, saccus, δόλικος, Eustath.

Δορπέω, δορπήσω, cœno. Odyss. ὁ, ἐνδυνεὶς μὴ δῶτε ὑμῖν δορπήσασθαι. ¶ Δορπήσιον, ου, apud Poll. li. 6.

Δόρπια, primus dies festi cuiusdam Athenicnsibus, quòd qui ex eadem tribu essent ad cœnam conuenirent. δόρπια Poll. Suid. δόρπια.

Δόρπον, του, & Δόρπος, ου, ὁ, cœna, vesperting epulę. Odyss. ξ. δόρπου ἔλασον, 1. cœnarit. ¶ Δορπήσεως ἦν, hora cœnæ. Aristoph. ἐν δὲ τῷ δορπήσεως κλέος ἦν ἐν ἁπάσαις. ¶ Athen. lib. 1. tradit veteres τὸ ἄριστον, δόρπον vocasse. ¶ Apud Poll. lib. 6. scribitur δόρπησις: sed δόρπος, apud Hesych.

Δόρυ, ατος, τὸ, hasta, hastile, iaculum, Ody. ξ. δόρυ δ' ἔκλασεν ἔκτοσθε χερός: hastam è manu abiecit. ¶ Δορυάλωτος, ὁ, ἡ, bello captus seu hasta δορυαλώτους αὐλῆς πεποίκασε, redegit in seruitutem, Isocrat.

Δορυδρεπανα, falces præacutæ, & insertæ longitudinis, non absimili forma mutatium falcium.

Δορυδρέπανον, ὁ, ἡ, hasta audax, in Epigr.

Δορύκαμα, pharetra, vas vbi iacula reponuntur.

Δορύκλυτος, ον, ὁ, hasta clarus, ἀφ' οὗ τὸ δόρυ ἐνδόξου.

Δορύκτητος, Strab. galea ex pellibus ferarum.

Δορύκτητος, ου, ὁ, captus in bello. δορύκτητος γῆς ager bello partus, Plut. in Lycurgo.

Δορύλατος, vel δορύλητος, ου, ὁ, καὶ ἡ, captiuus.

Δορυμάχης, bellicus, hasta decertans.

Δορυμανὴς, ους, ὁ, peritus rei militaris.

Δορύξενος, ου, ὁ, amicus in bello ex hoste factus, vt Glaucus & Diomedes, Homer. ¶ Item ieiunatus de redimendis captiuis, Cæl. l. 6. ca. 32.

Δορυξόος, ου, ὁ, hastæ politor, Aristoph.

Δορυπάλαιστος, ὁ, ἡ, hasta perculsus, in Epig.

Δορυσθενὴς, ὁ, ἡ, hasta inuictus, & potens.

Δορυσσὸς, & Δαύσσων, ονος, bellicosus, hastam vibrās, hasta terruans, Hesiod. δορυσσὸν ἀμφιβρίσωσι.

Δορύσσω. σσω. π. ξα, pugno: Vnde δορύσσοντες μάχην, Soph. in Aiace, bellici labores.

Δορυφορέω. ήσω. π. ησα, lanceam fero, satellitis munus obeo, munio satellitē, δορυφορούμενον τὸν βασιλέα, Herodot. ¶ Pro seruio seu subsermo, Basil. ¶ Δορυφόρημα, ατος, τὸ, satellitium ad tutelam corporis.

Δορυφορία, ας, ἡ, comitatus satellitum, satellitiū.

Δορυφορικὸς, hastatorius, δορυφορικὴ οἴκησις, Plat.

Δορυφόρος, ου, ὁ, prætorianus miles, satelles.

Δορυφορούμενος, stipatus, comitatu succinctus.

Δοσιλογέω, liberaliter dare, liberalem esse.

Δοσίλογος, ὁ, ἡ, pœnā pro delicto pēdens, Herodot.

Δόσις, εως, ἡ, datio, donatio, donum, Iocr. ad Nicocl. δόσις παιδὸς, dare manū. ¶ δόσις ἐκ διαθήκης, ex testamento acceptū, Isæo.

Δόσκω, do, dabo.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, & Δότειρα, ας, ἡ, dator, Chrys. πᾶσι δωτὴρ ἀγαθῶν. ¶ Δοτικὸς, ἡ, ὁν, ad dandum pronus, Aristot.

Δοτικὴ πτῶσις, Datiuo similis, Gaz.

Δοῦλος, ὁ, deditus, datus.

Δουλαγωγέω. ήσω, in seruitutem redigo, Bud.

Δουλαπατία, ας, ἡ, seruorum seductio, Arist 5. Ethic. δουλαπατίας δίκη, actio seruī corrupti.

Δουλάριον, ου, τὸ, seruulus.

Δουλεία, ας, ἡ, seruitus, seruorum turba, ἀπὸ τοῦ δουλεύειν, seruitus deo exhibita, Plat. in Epist.

Δούλευτὸς, ὁ, ἡ, seruilis, Plat. Epist. 8. φθόγγος ἡ δούλειος ζωῆς. ¶ Δουλίτευτος, ου, ὁ, idem.

Δουλεύω. δουλεύσω. θ. ευκα, seruio, Xenoph. πᾶσι ἡδονὰς δουλεύειν. ¶ Δούλευμα, seruitus, ministeriū, Eurip. in Oreste, ἀλλὰ τὸ δούλευμα ἰσχύι.

Δούλη, ης, ancilla, τῷ δούλῳ οὔτε ἐ ὑπόνοιαν, verē seruilem cogitationem, Nazan.

Δουλικὸς, seruilis, Xenoph. ¶ Δουλικῶς, seruiliter.

Δούλιος, ου, ὁ, ἡ, seruilis, δούλιον ἦμαρ, Hom. 1. ἀχιλλεῖα παθὼν: & δούλιος ζωὸς, seruilis cibus, Soph.

Δουλὶς, ίδος, serua.

Δουλοχέφαλος, ον, ὁ, habens longum collum.

Δουλόω, ώσω, assertio in seruitutem, in Pandect.

Δουλοκρατία, seruorum imperium, Suid.

Δουλοπρέπεια, ας, ἡ, seruilitas, humilitas.

Δουλοπρεπὴς, ὁ, ἡ, seruilis, illiberalis, Xen. tempori.

Δοῦλος, ου, ὁ, ἡ, seruus, seruilis. δοῦλος χειρὸς, seruicas. Δοῦλος δυτικαίου ὑγιὲς, Suid.

Δουλοσυλλογία, ας, ἡ, seruitus, δούλωσις, Poll. lib. 3.

Δουλοφανὴς, ὁ, ἡ, qui videtur esse seruus.

Δουλόω. ώσω. π. ωσα, & δουλώομαι, subiicio, subigo, in seruitutem redigo, Plat. Epist. 7. δουλώσαι στρατιὰν ὑπὸ νόμους. ¶ δουλούμενος τῷ γεγράφθαι, qui animo frangitur, Thucyd.

Δούλωσις, εως, ἡ, subactio in seruitutē, captiuitas.

Δουπέω. ήσω, π. ησα, strepo, tinnio, obstrepo, sono cadendo, Iliad. δ. δούπησεν ὑπὸ ποσσίν. ¶ Apollo. 2, τανυσσάμενος ἐπὶ χερσὶ πέλασσεν δι' ὀιστόν, edebat sonitum. ¶ Δούπησις, ου, ὁ, sonitus, fragor.

Δοῦρα, signa, trabes, Odyss. ὁ, αὐτὸς δ' τεύξετο δοῦρα, signa. ¶ Aliquando δόρατα, hastæ, Ody. ε, ν, δύο δοῦρα ἔμελλε φέρειν, hastilia duo & tela.

Δόρατα, τα, ligna, signa, hastæ, trabes.

Δούρειος, & Δούρινος, ligneus: Hinc Hom. δούρειος ἵππος & δούρειος πύργος, 2. Argon.

Δουρικλεὴς, τὸ, tanto interuallo, quanto iaculum proici potest, vel ad hastæ longitudinem.

Δουρὶ, pro δόρατι, Iliad. ἀ. ἱερὸν πὰρ δουρί.

Δουρικλυτὸς, hasta insignis, i. bellator præclarus. Odyss. ὁ, πάϊς δ' ἐμὸς οὐκ ἐπιεικὴς δουρικλυτοῦ ἐκ πατρὸς. ¶ Dicitur & δουρικλειτὸς, Iliad. ἀ, δουρικλειτοῦ μάχεσθαι.

Δουρίληπτος, ου, ὁ, ἡ, captiuus, hasta captus, i. bello, Sophocl. Δουρίσπαστος, hasta cadens.

Δουρότυπτος, ὁ, ἡ, ligoum tundens, Epigr.

Δουροδόκιον, ου, ὁ, locus vbi lanceæ locantur.

Δουροδόκος, ὁ, armarium hastæ.

Δουρόκτητος, ὁ, ἡ, captiuus & captiua, poeticū.

Δούρειον, ου, τὸ, lignum. ¶ Δουρήνης, Oppian. ligno stratus, contignatione compactus.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, conuiuium, Lucæ 5.

Δοχεῖον, ου, τὸ, idem: & δοχεῖα, in Epigr.

Δοχεῖον, ου, τὸ, vas, recce præculū, cōceptaculū, Aph.

Δοχμαὶ, pes quinque fyllabarum, Quint. l. 9. c. 4.

Δοχμαλὲς, humilis.

Δοχμιάω, ῶ, palmus, ἀπὸ τοῦ δοχμὸς, Poll. li. 2.

Δόχμιος, ου, ὁ, ἡ, obliquus, transuersus, Nonn.

Δόχμος, ου, ὁ, obliquus, πρὸς ἄρκτον.

Δοχμόω. ώσω, obliquo, flecto, Nōn. & Hesyc.

Δοχὴ, ῆς, ἡ, capax. Theophr. li. 2. ca. 6. de plāt.

Δ P

Δρακόντιον, ου, τὸ, genus herbæ, Dioscor. li. 2. ca. 190.

Δρᾶγμα, rapina, manipulꝰ, donariū, Plut. Publ.

Δρακτίον, ventriculus: vel concauitas cerebri.

Δρακτύλιος, colligo manipulos.

Δρακτυλιοσυλλέκτης, manipulorum collector.

Δρακτυλὸς, multitudo stipis & paturæ per unias.

Δρᾶθι, dormite. Δρᾶσαι, possum facere.

Δρᾶσσος, longus. Δράκαινα, ας, ἡ, dracæna.

Δρακοντίδιον, dracunculi pisces Hermol.

Δρακοντὸς, rubia, ἀπὸ τοῦ δράκοντος, Dioscor.

Δρακὸς, oculi, ἐκ δυλλοί, Nicand. in Alexiph.

Δρακεῖν, videre, δέρκειν.

Δρακὼν, ὁντος, nomen proprium. ἀφ' οὗ τὸ δράκαινα, Etym.

Δρακοντίας, Athen. li. 3. genus cucumeris.

Δρακόντιον, morbus quem describit Poll. li. 4.

¶ Est & dracunculus herba proserpinalis Apul. Dioscor. li. 2. cap. 196. & Plin. lib. 24. c. 16.

¶ Est etiam genus cucumeris Athen. lib. 3.

¶ Colum. lib. 3. genus vitis præcocis.

Δρακόντιον, ου, ὁ, ἡ, dracunculus, serpentinus.

Δρακοντογόνος, ὁ, ἡ, anguigena. (epith.

Δρακοντολίτης, ου, ὁ, interfector draconis, Apoll.

Δρκεντίδης, ου Ion. ὁ, ἡ ᾱ, coruscus.
Δρκων, οντος, ὁ, draco, δράκων θαλάσσιος, Dioscor. lib. 2. cap. 13. ¶ Item aspiciens, Ἀπὸ τοῦ δέρκω, i. video. ¶ Item Parthorũ cohors. ¶ Δρκεντες, Polyb. μυρίανδρι & θεραπόντες, Lucia. in Amoribus, catellæ, armillæ, spintheres Festo, Plin. brachialia.
Δρκτρον, ου, τό, rei repræsentatio, actus comœdiarũ, fabula, figmentum. ¶ Item factum, facinus, Nazian. ¶ Δρκτρα πλέκω, ago fabulam, Laertio in Plat. Δρκτρα ποιέω, i. actiuus, poeticus, fabulosus, Aphthon. Δρκτρα ποιᾶς μῦθος. Δρκτροποιός, ὁ, qui fabulas conscribit. Δρκτροποιός, οῦ, ὁ, actor fabularum, Lucian.
Δρκτροποιέω, comicum opus edo, δρκτροποιῶ, docco fabulam Cicer. Aristot.
Δρκτοτεκτονικός, ἡ, όν, molior, opº dramaticũ scribo, Athen. ἀ. δρκτροτεκτονεῖ ὁ τὴν διάλεξιν ὁ ἀδολεσχὴς ὕλην πλατυκήν. ¶ Δρκτροτεκτονημα, ατος, τό, compositio, fabrica, σωίδιον. ¶ Δρκτροτεκτονικός, ὁ, opus dramaticè scriptum. ¶ Δρκτροτεκτονικός, οῦ, ὁ, fabricator.
Δρκμεῖν, currere, Euripid. δρκμεῖν ἀγκὼ πας. ¶ Δρκμασμα, ατος, τό, cursus, cursitatio.
Δρκμιος, panes quorum meminit Athen. lib. 3.
Δρκνᾶν, facere, Ἀπὸ τοῦ δρκμὸς ὁ καὶ ἀπὸ τοῦ δρκτὸς, Ety.
Δρκεῖν, fortem esse, posse, operari, Etym.
Δρκτικός, ὁ, ἡ, alacris in agẽdo, fortis, δρκτικός, Δρκτὸν, factum, organum, simulachrum, Hesy.
Δρκτύδιον, pugillus, manipulus, quantum manu cõtinetur, Chrys. Δρκτύδιον ἔχων, pugillo tenens.
Δρκτων, ωνος, ὁ, camponarius. ¶ Diogen. Laert. leno.
Δρκτύω, μ. δίσω, π. δυκα, fugio, Xenoph.
Δρκτύης, ου, ὁ, seruus, fugitiuus, fugax, Æschin.
Δρκτυτία, ας, ἡ, puerilis ludus, Suid. & Hesych.
Δρκτύτιον, ου, τό, seruulus fugitiuus.
Δρκυτία, facturio, aliquid facere gestio, molior, facere delibero, Soph. in Aiace. δηλός ὅτι ἀεί τι δρκυτίων κακόν. ¶ Δρκυτιακός, ὁ, actio.
Δρκυτίζω, occultor, lateo.
Δρκυκτος, ὁ, & Δρκυμὸς, οῦ, ὁ, cursus, fuga, Æsch.
Δρκτάνω, μ. ἀξομαι, π. αβον, prehendo, pugnis vrgeo.
Δρκτλη, ancilla.
Δρκτέον, faciendum.
Δρκτήριος, ος, ον, & Δρκτικός, ὴ, όν, efficax, industriº, strenuus, laboriosus, δρκτήριος σωίσαι τ, rerũ gerendarum prudentia. Plutarch. in Themist. δρκτήριος ἐς τὰ πολιτικά, Thucyd.
Δρκτικός, ὴ, όν, actiuus, efficax, actuosus, effector: δρκτικαὶ ποιότητες, Aphrod. Probl. 132. lib. 1. ¶ Vnde δρκτικῶς, agiliter, efficaciter.
Δρκτις, ιος, ἡ, ericum: qui id facit, Δρκτιουργός.
Δρκτύσκεον, vel δρκτυσκεῖον, ita comœdi vocãt vas in quo histrionũ fuppellex, Poll. l. 10.
Δρκτὸς, excoriatus, pro δρκτὸς & δρκτὸς, oculi.
Δρκτύλιον, μ. ἀξομαι, π. αλιον, apprehendo, pugnis impleo. ἀ δρκτυλίοις ἐδὼ σοφὸς ἐν τῇ σοφίᾳ ἐν τῷ σοφίᾳ αὐτοῦ, comprehendens sapientes in astutia sua. 1. Corinth. 3.
Δρκχμη, πτος, ὁ, botrus, dactylus, Hesych.
Δρκχμὴ, ἡς, ἡ, drachma, nummi genus sex cõtinens obolos, Aristoph. 119. Vide Poll. lib. 9.
Δρκχμιάω, ῶ, valens pretium drachmæ.
Δρκχμιδιον, drachmula, Aristoph. Poll. 9.
Δρκω, μ. ξω, π. ξα, facio, perpetro, efficio, Thucyd. πῶς δὴ δύνοιτ ἂν ἥσσονες γενέσθαι ἄξιοι δεῖ τι δρᾶσαι; Plat. Epist. 7. πολλὰ κακὰ δρᾶν εἰς ἀλλοτε, aliis plurimùm nocere. Soph. μὴ δρᾶ εἰς τὸ θηλύτατος κακῶς. ¶ Antiquis pro θύειν, sacrificare, Athenæus lib. 14. οἱ παλαιοὶ, φασὶ, τὸ θύειν δρᾶν ὀνόμαζον. ¶ Pro famulor, ministro, Odyss. ὃ, τίνατ τοῖς ἀγαθοῖς εὖ δεδρᾶσθαι γένος: vnde δρκτὴρ, minister.
Δρπη πηξ, ὴ, falx, Hesiod. Δρπηφόρος, ου, ὁ, falcifer, falcatus, epith. currus, Lucian.
Δρπη πηξ, ἴδος, ἡ, auis species, falcula siue riparia Gaz. de Anim. drepanis Plin. lib. 11. cap. 47.
Δρπαιος etiam est milium, Hesych. κέγχρος.
Δρπεσειδὴς, ὲς Ion. ὁ, ἡ, falcatus, specie falcis.
Δρέπανον, ου, τό, falx, ἄνος, farculum, Hesiod. ¶ In Epigr. pro marra, de falce hortensi. ¶ Item pro ense falcato quo vsus est Perseus.
Δρέπανη Ion. ης, ὁ, falx.
Δρεπανηφόρος, falcifer.
Δρεπτὶς, ιδος, messores, vindemiatores.
Δρέπτομαι, μ. ἐδρεψάμην, π. ὀμην, & Δρέπω, μ. ἐδρεψα, π. ψα, decerpo, colligo, vindemio. στέφανον μὴ δρέπτεσθαι, coronam ne carpseris, Adag.
Δρέπτον, τό, vindemiale, quo aliquis fruitur.
Δρεπτοσύνη, ης, ἡ, ministerium.
Δρέπτωρ, ορος, ὁ, ἡ, strenuæ ministræ, Odyss. κ.
Δρεπτωρες, ων, ὁ, famuli, ministri, Hesych.
Δρεπτήριον, ου, τό, sedulitas, ministerium, Odyss. ὁ.
Δρεπτὸς, ὴ, όν, viridis, herbosus.
Δρέλλος, ου, ὁ, lumbricus, Epigram. ¶ Alii βδέλλαν id est, hirudinem exponunt Eleorum lingua. ¶ Alii cæcum.
Δρεμμὶα, idem quod δριμύτης, Suid. acerbitas.
Δρεμὴς, ὲς, acute. Δρεμὴς, ὴ, frigus.
Δρεμὺς, acuter, acutum. δριμὺ ἐυδὺν, torue intuens: δριμὺ βλέπειν, acriter & torue, Aristoph.
Δρεμύλος, ου, ὴ, acris, δριμὺς, acutus, Epigr.
Δρεμὺς, ὲς Ion. ὴ, acris, acutus in sapore, Hesych. ¶ Capitur etiam pro vehemẽti, aspero & difficili, Theocr. Edyll. ἀ. ἀπὸ γὰρ δριμεῖα γόνα ἔβαν ἐπὶ κόθυρνα. ¶ δριμὺς ὁ πυρετὸς, acris febris, Galen. ad Glauc. ¶ δριμὺς etiam ἐπὶ συνέσεως & pro prudente atque acuto homine apud Eurip. vt adnotauit Aristoph. Gram.
Δρεμύτερος, acrius, vehementius, Aristo. in Plut.
Δρεμύτης, ητος, ἡ, acrimonia, acritudo Gell. acor, Acritas Pomp. Mell. δριμύτης ἢ πικρότης, Lucian. acrimonia & mordacitas. ¶ δριμύτης πυρετῶν, febris acerbitas, i. πυρ ξυσμὸς, Galen.
Δρεμυφαγέω, ῶ, acribus cibis vescor.
Δρεμυφαγία, ας, ἡ, esus ciborum acrium, Dioscor. lib. 2. cap. 32 εἰς τὰς δριμυφαγίας ἀκμάζει, ad vomitiones, quæ ciborum acritudine quæruntur, accommodatur. Vide apud Cæl. Aurelianum medicum.
Δρίμνιον, ου, τό, & Δρίμος, ου, ὁ, sylua, locus arboribus constitus, Odyss. ξ. ὅθι τε δρίμνια πολυανθέα θέσκελα ὕλης.
Δρετὴ, ῆς, virtus.
Δρετικὸς, ὴ, όν, vrna, saltationis genus, Hesych.
Δρέττω, μ. ξω, currus, sedes, δίφρος.
Δρεῖον, ου, τό, solium, vas balneatorium, Nicand. in Alex. ¶ Item vrna mortui, Æschyl. in Agam.
Δρομάδες, cursu valentes, Strab. ¶ Item Dromonces pisces, de quibus Plin. lib. 23. cap. vlt.
Δρομάδιον, cursim.
Δρομὰς, άδος, ὁ, ἡ, velox, cursor. δρομὰς ἦεν, currebat, Æsop. Δρομάδην, cursim.
Δρομαλὶς, ίδος, lepus, ὁ ἐκ δρόμου ἀναπηδῶν, Hesy.
Δρομὰς, άδος, vaga, cursor, piscis scortum. δρομὰς κάμηλος, camelus dromedarius Guarino.
Δρομεὺς Ion. έος, cursor. Δρόμημα, τό, cursus.
Δρομητὸς, ὴ, όν, aptus ad cursum, cursor, velox. δρομητοὶ ἵπποι, Lucian.
Δρομικὸς, cursim.
Δρομοκήρυκες, nuntii excursores, Dion.
Δρόμος, ου, ὁ, δρόμου κύκλος, curriculum, ἵππων δρόμος, equi cursus, Demosth.
Δρόσων, Hesy. parvus cancer, Plin. l. 32. cap. vlt.
Δρόσος, ου, ὁ, δρόσου τος. Δροσοβόλος, ου, ὁ, roscidus.
Δροσίζω, μ. ίσω, π. ισα, irroro, rore aspergo.
Δροσόεις Ion. όεσσα, όν, ἡ, roscidus, Theophr. lib. 3. cap. vlt. de plant. δροσοδόλοι χοαὶ, rorulenti agri.
Δροσώδης, ης, ες, rorulentus, roscidus, Apollon.
Δρόσος, ου, ὁ, ros pruinosus, pruina roscida, δροσώδης χιὼν, nix pruinosa δρόσου, Arist. de mud.
Δρόσος, ου, ὁ, ros, Aristot. de mund. δρόσος ὕδατος ὑπὸ ἀέρος καὶ σύσεως λεπτὸν φερόμενον. ¶ Item δρόσοι, lachrymæ, Sophoc. ¶ δρόσοις χθονὸς, fontium scatebris, Eurip. ¶ Item pro spermate, Aristoph.
Δροσοφόρος, ὁ, ἡ, roscidus. Δροσώδης, ης, ες, idem.
Δρυάζειν, nugari, φλυαρεῖν, κατακερματίζειν.
Δρύϊνος, η, ον, quernus, roboreus. ¶ Item venenatus serpens: Vide Dioscor. lib. 7. cap. 12.
Δρύκαινα, ης, omnes fructus arborum.
Δρυκάω, lacerare. ¶ Ita futurere apud Comicos.
Δρυμὸς, οῦ, ὁ, sylua condensa, nemus, saltus, Aristot. de mundo. ἀνθρωπικὴν καθυβρίζουσι δρυμοῖσι, opacis nemoribus.
Δρυμώδης, ης, ες, nemorosus, syluosus.
Δρυμὼν, ῶνος, ὁ, quercetum.
Δρυόβαφος, ὁ, ἡ, quercus cortice tinctus.
Δρυοκολάπτης, ὁ, picus arborarius Plin. picº martius, auis nomen, Theophr.
Δρυοκολάπτης, aues roborisecæ generis: roborisecæ.
Δρύς, ὸς, ἡ, nemus, Hesiod. ἀπὸ δρυὸς ἢ ἀπὸ βελέεσσι. Δρυοτρεφὴς, ὲς, ὁ, ἡ, herbæ, de qua Dioscor. l. 4. c. 189. Plin. li. 27. ca. 9. Galen. li. 6 Simplicium.
Δρυτόμος, & Δρυτόμων, ligator, lignarius faber Cicer. materiarius Plaut. ¶ Δρυτομία, ας, ἡ, sectio materiæ, Plat. de Leg. ¶ Δρυτομικὴ, ars materiaria, materiaria fabrica Plin. Plat.
Δρύοχος, ου, carina, Polyb. lib. 1. vide Bayf. de re naut. Sunt autem δρύοχοι, τὰ ξύλα τὰ ὑπὸ τὰς ὑπηρυθρίους νεὼς, statumina vocat Cæsar. ¶ Est etiam aliquando foramen securis in quod manubrium inseritur. ¶ Aliquando proœmium, Aristoph. in Thesmoph. ¶ Item δρύοχος pro δρομεὺς, in Epigram.
Δρυοψὼν, όνος, ὁ, ἡ, omen auis, Aristoph.
Δρυπὶς, vel δρυπὶς, ίδος, ὁ, ἡ, drupa, bacca nondum matura. Plin. lib. 15. cap. 1. δρυπὶς δαφνίδιος, Dioscor. lib. 1 drupæ lauri baccæ, sic Marcell. ¶ Suid. δρυπὶς, i. ὁ πεπαίνων καρπὸς ὀψὲ ἐλαίας.
Δρυπὶς, drypis, frutex pro foliis spinas habens, Theophr. de hist. plant. lib. 1. cap. 16.
Δρυσαλὶς, oberro in montibus, calamitosè viuo.
Δρύπτομαι, & Δρύπτω, μ. ύψω, π. υψα, lacero vnguibus præ dolore animi, Apoll. 2. Argon. δρύπτε δὲ οἱ ἧτορ.
Δρὺς, υος, ἡ, quercus arbor, robur, ἄλις δρυὸς, satis quercus, Adag. ¶ Est etiam Theophr. marinum quiddam petris adnascens. ¶ Ponitur pro quauis arborea nam & vitem poetæ δρυὸς εὐκάρπου appellant.
Δρυτόμος, ου, ὁ, arborator Plin. putator Virg. materiarius Plaut. lignarius faber Cic. ὑλοτόμος.
Δρυφακτὸς, vigues, sarmenta, dolores, vibices.
Δρύφακτος, ου, ὁ, tabulatum, sepes cum palis, sudes, cancellus, locº in quo sunt Senatores, Xen.
Δρύω, ῶ, efficere, perficere.
Δρύω, Suid. ξέομαι τὸ, Hesych. δρύφει, δρύφει.
Δρύω, aufs genus. Δρύω, abscondo.
Δρυόδης, ης, ες, ὁ, ἡ, roboreus, quernus.
Δρυόω, ῶ, fatuus.
Δρυπάζω, cerro, mendico, Hesych. δρύπης, Sui.
Δρυπαξ, medicamẽtum fuit, velútque picatio, qua molles ad vulsa corpora efficienda vrebantur, Aet. 3. cap. 190. & Paul. lib. 7. cap. 19. Vnde Δρυπακίζω, hoc vnguenti genere corpus illinire, Lucia. in Demonacte. ¶ Δρυπακισμὸς, οῦ, ὁ, droparis conspersio, Dioscor.

Δυάζειν, dissentire, nugari, διαφωνεῖν, φλυαρεῖν.
Δυαδικὸς, ὴ, όν, quasi dualitas, binarius.
Δυασμὸς, οῦ, ὁ, coitus.
Δυᾶσαι, & Δύσαι, miserè afficio, in calamitatem inicio, Hesych. φλυαρῶ, φλυαρῶ.
Δυγὶς, ὴ, animal quod & chalcida.
Δύγωστος, cognitu difficilis.
Δύειν, δῦσαι & δύσασθαι, mergi, immergi, occidere: de sole dici solet. Æschin. ἐν ἁλὶ δύνειν. ¶ Actiuè pro immergere, Theophr.
Δύη, ης, ἡ, dolor, mœror, anxietas. Callima. ¶ Odyss. ξ. ἢ δύ' ἐμὲ δύη ἔχει, indigentia, infortunium, mala affectio.
Δυσπαθὴς, ὲς Ion. ὴ, ἐς, ἡ, robustus, malorũ patiens. ¶ Δυσπαθία, ας, ἡ, dolor, cruciatus. Epig.
Δυσαλὴς, ὲς, ἡ, ἐς, ἡ, ἐς, ἡ, ἐ

Δυνήσομαι, μ. δυνησόμην, possum, Xen. ἀφ' ἑνὸς δυνάμενος. ¶ Cū Accus pretij, Aristot. ἐξίσωσις ἡ ἀφ' ἑκάστου δύο δυναμένου ἀριθμοῦ.

Δυνατικὸς, ἡ, ὸν, validus, efficax, Plutarch.

Δυνάμεις, εως, potentia, virtus, vis & facultas. εἰς δύναμιν, pro viribus parte, Plat. Epist. ¶ Accipitur pro exercitu & copijs. Λέξις δυνάμεων, suas copias ostentare, Demosth. pro Ctesiph.

Δυναμόω, ῶ, fut. ώσω, confirmo, validus fio.

Δυνάστης, ου, ὁ, potestas, Euripid.

Δυναστεία, ας, ἡ, vis, potentatus, regnum, Polyb. imperium. ¶ ὃ δὴ τὸ βάρος τῆς δυναστείας, Hocer. authoritas pro tribunali concionandi.

Δυναστεύω, fut. εύσω, præfectura.

Δυναστευτικὸς, ἡ, όν, imperiosus, Arist. in Polit. Δυναστευτικὴ δημαγωγία, status popularis violētus.

Δυναστεύω, fut. εύσω, dominor, polleo, Plat. de Legib. Δυναστεύω δυναστείαν.

Δυνάστης, ου, ὁ, magistratus qui potestate fungitur in ciuitate. Δυνάσται, Arist. 6. Polit.

Δυνατὸς, ἡ, όν, valens, potens, δυνατὸς λέγειν, acer in dicēdo. Æschi. Ifocr. ἡ τῶν χρείαν δυναμένων ξενίζειν δύναται ὀξύ, mali quoque efficere queūt.

Δυνατῶς, fortiter, potenter, quasi possibiliter.

Δυνητὸς, Basil. in Hexaem. pollens, potens.

Δύω, occido, condor, ingredior, subeo, mergo. ¶ Odyss. ἐς δύνειν χειμῶνα, pro ἐνδύνειν, i. indut. Δύο, δυοῖν, & δύε indecl. & ἀμφὼ, δύω, δυοῖν ἀμφοῖν ἀμφοῖν, duarū pecudū pretiū, Plut. in Publ. δυοῖν ἕκατον εἶναι, duodecuplum, Dem. ¶ Δυοκαίδεκα, duodecim. ¶ Δυοκαιδεκάμηνος, duodecim mensium natus. ¶ Δυοκαιδέκατος, duodecimus. ¶ Δυοκαιδέκατον, duodecim, Odyss. ξ.

Δύομαι, & Δύνω, ingredior, mergor, fido, δύναι ἐς γῆν, terram subire, Xen. Phil. de mundo, ἥνικα δύσιν ἔχῃ ὁ διπλάσιος ἀριθμὸς. ¶ Item induo, Iliad. γ. μὰρ' ἄμοιν ἐδύσετο τεύχεα, humeros armis induit. ¶ δύνειν ἅλιος, sol occidens, Plut. in Solon.

Δύοντες, semis quinque, Bud. in Comment.

Δυοπλάσιος, duo pario.

Δύπτης, mergo, δύω. ¶ Δύπτης, ου, ὁ, venator. ¶ Δύπτης, mergi auct. ἀφ' οὗ δύπτειν, ἐστὶν ὕειν. Etym.

Δύρεσθαι, pro δύρεσθαι, lamentari, Etym.

Δύς, particula quæ in compositione malam vel magnam difficultatem significat.

Δυσαγὴς, ὁ, ἡ, furcus, impurus.

Δυσαγχὴς, nihil capio venando, Plut. de Anton. ¶ Δυσαγχία, ας, ἡ, parum felix venatio.

Δυσάγωγος, intractabilis, qui difficilè educitur.

Δυσαθία, ἡ, ἡ, ἡ, intēperies & cæcum petilens, Strab.

Δυσαής, ὁ, ἡ, ὸν, graviter spirans, Odyss. ι.

Δυσαίματος, lugubris, vel non facilè lugens.

Δυσαισθητικὸς, stupens, hebes, Alexand. Aphr.

Δυσαίων, ὁ βίος, vita arumnosa.

Δυσανάσχετος, intolerabilis, dolorem afferens.

Δυσανάτευτος, difficilis ad dolendum, ἀνωμοτός.

Δυσανίατος, ὁ, ἡ, incurabilis, sanatu difficilis, Dioscor. lib. 4. Δυσανίατος τόπος.

Δυσανία, quicquid nauseam facit & vomitum.

Δυσαλλάκτης, mutari contumax, Aphrod.

Δυσάλυκτος, ineuitabilis, qui effugi nequit.

Δυσαπόδεκτος, ου, ὁ, difficilis captu, Dioscor. l. 7. ca. 1.

Δυσαρμοστία σφίγξ, Aristoph. importunam.

Δυσαυγὴς, ὁ, ἡ, infelix, i. Argon.

Δυσαφὴς, difficilis persuasio, δυσφοβία, ἀπιθὴς, Dioscor. qui ægrè reiicitur, nō facilè excreabilis.

Δυσαφὴς, ὁ, ἡ, qui difficulter digeritur.

Δυσβεβλητος, ου, ὁ, qui ægrè reuocatur.

Δυσβιάζω, ægrè fero. δυσβιαστὸν ποιεῖ τὸ δαλλόμενον, i. marī abhorreo, Plut. in Romulo.

Δυσβίαλος, ὁ, ἡ, captu difficilis, Alcidam.

Δυσβίαλος, ὁ, ἡ, insolubilis, Nazan.

Δυσβάστακτος, ægrè spirans, vt putidus.

Δυσβαστάκτως, ά, όν, graviter fero, & iniquo animo, δυσβαστάκτως ἔφερε δὴ τοῖς περὶ Καμίλλου γεγενημένοις, Plut. in Camillo. οὐδὲν δυσβάστακτον δυσβαστάκτου, Phalar.

Δυσβάστακτος, ου, ὁ, intolerabilis, morosus.

Δυσβαστάκτως, morosè, grauiter, molestè, Suid.

Δυσβάστακτος, ου, ὁ, qui nequit euerti aut perimi.

Δυσβάστακτος, ὁ, qui difficulter excreat.

Δυσβάστακτος, ου, ὁ, difficilis toleratu, Xenoph.

Δυσβασταχμῶ, anxium reddo, sum molestus.

Δυσβασία, qui angitur re exigua, Galen.

Δυσβάσταχμος, anxius, tristis, Aristot. in Physiog.

Δυσβατὸς, ascensu difficilis, arduus, acclivis.

Δυσβαστάχμησις, ου, ὁ, molestus, aduersarius.

Δυσβατὸς, ὁ, ἡ, inauspicatus, auersandus, δυσβατότερος διαφορὰ, Luc. ¶ Dicitur & δυσβατὸς, Nonn.

Δυσβλὴς, ὁ, ἡ, aspectu terribilis, Plutar.

Δυσβλητὸς, ὁ, q. vix refutabilis.

Δυσβλητὸς, cui vix contradici queat, Polyb.

Δυσβλητὸς, ὁ, q. vix liberabilis, qui difficulter abiici potest, qui nō facilè profligatur Aristot. li. 7. Anim. ¶ Δυσβλητότατος, Plat.

Δυσβλητὸς, difficilis deceptu.

Δυσβλητὸς, facilè credo.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, difficilis ad respondēdum.

Δυσβλητὸς, respondere difficile est.

Δυσβλητὸς, strenuus in bello, & qui difficulter euellitur. Δυσβλητότερος, firmissimè. Æsch.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, ὸν, qui ægrè dilabitur, Theophr.

Δυσβλητὸς, difficulter euello. ¶ Δυσβλητὸς, qui difficilè euellitur.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, qui difficulter excutitur, qui auerti non potest, id est, dissuaderi, Xenoph.

Δυσβλητὸς, ægrè cicatricem trahens.

Δυσβλητὸς, implacidus, δυσβλητὸς, Athen.

Δυσβλητὸς, & δυσβλητὸς, implacidus sum, ægrè fero, offendor. Polyb. δυσβλητότερος πρὸς βασιλέας ἦσαν, infenso erāt animo aduersus regios liberos. ¶ Δυσβλητὸς, morositas, displicentia Senec. Polyb.

Δυσβλητὸς, implacidus, morosus, animo offenso. Isocrat. ἀμηχανίας ἔστιν, οὐ δύσκολος οὐδὲ δυσβλητὸς. ¶ Δυσβλητὸς τὸ δὴ τοῖς οἰκείοις non contemi re familiari, Lucian.

Δυσβλητὸς, malè & morosè habens, Galen. qui de valetudine queritur Linacro.

Δυσβλητὸς, ingratus.

Δυσβλητὸς, intractabilis, morosus.

Δυσβλητὸς, bona proles difficulter acquisita: vel mulier optimū filiū infeliciter enixa.

Δυσβλητὸς, cui difficile est imperare, Plutarc.

Δυσβλητὸς, difficultas imperandi, Appian.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, intolerabilis, i. Argon.

Δύσκολος & ἀγρὸς, cōtentio infelix obtibias, Epig.

Δυσκολὴς, auctu difficilis, Galen.

Δυσκολὴς, ου, ὁ, qui difficilè augescit.

Δυσκολὴς, ὁ, ἡ, difficilis ablatu.

Δύσκολος, graue, intolerabile.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, difficilis portatu, onerosus.

Δύσβλητος, ὁ, ἡ, ὸν, inaccessus, inuius, impervius, Herodian. ¶ Δυσβλητότερος, difficilem aditum vel transitum aut receptum facio, Xen.

Δυσβλητὸς, difficilè germino.

Δυσβλητὸς, ἡ, ὸν, qui difficilè germinat.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, ὸν, immedicabilis, cui ægrè afferur remedium. ¶ Δυσβλητὸς, idem.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, ὸν, iniquus contractus, obligatio.

Δύσβλητος, in tesseris talarióque ludo dicitur, cui infelici cecidit alea iactu, Poll. lib. 9.

Δυσβλητὸς, ineundi consilii difficultas, malum seu stultum consilium, Aristoph. in ῥ.

Δυσβλητὸς, & Δυσβλητὸς, sum, equus orit durissimi, refractarius, Xenoph.

Δυσβλητὸς, generis obscuritas, ignobilitas, Plutar. εἰ ἐγὼ δυσβλητὸς ἐνεβλήθην ἀπὸ.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, ignobilis, inimicus.

Δύσβλητος, difficilis cognitu, Polyb.

Δυσβλητὸς, qui non facilè vel illecebris vel stupore afficitur, Plat. lib. 3. de Rep.

Δυσβλητὸς, res in qua nihil ferè possis lucri facere. Liban. Basilio, πρὸς μὲν ἀπάτην ἀφεῖμαι δυσβλητὸς. nā χρηματίζω est lucrari.

Δυσβλητὸς, infelicitas, pro δυσβλητὸς, Aristot.

Δυσβλητὸς, infelix, δυσβλητὸς, Plat.

Δύσβλητος, genus phalagiorum, Nicand. in Ther.

Δυσβλητὸς, qui ægrè componitur, Plut. in Cæs.

Δυσβλητὸς, qui difficulter dissuadetur, Plut.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, qui difiungi facilè nequit.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, difficilis iudicatu.

Δυσβλητὸς, difficilis reconciliatu.

Δυσβλητὸς, qui ægrè dissoluitur, qui difficulter placatur, Aristot. lib. 4. Ethic.

Δυσβλητὸς, cui spiritus difficilè à corpore discutitur, Dioscor. lib. 5. cap. 15.

Δυσβλητὸς, qui formari nequit.

Δυσβλητὸς, ineuitabile, δυσβλητὸς.

Δυσβλητὸς, cui non facilè perspirabilis cute succi digeruntur, digestu difficilis, Galen.

Δυσβλητὸς, difficilis custoditu.

Δυσβλητὸς, separatu difficilis Gaz. qui astricta & dura est alui, Aphr. Probl.

Δυσβλητὸς, accessu difficilis, aut transitu.

Δυσβλητὸς, cuius exitus reperiri nequit, Naz.

Δυσβλητὸς, difficilis scrutatu.

Δυσβλητὸς, ἡ, ὸν, menarrabilis.

Δυσβλητὸς, difficulter permeo.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, difficilis ad dispēsandum.

Δυσβλητὸς, Suid. incorrectus Ouid.

Δυσβλητὸς, cuius experimentum difficile.

Δυσβλητὸς, Halie. 7. malus rerum euentus.

Δυσβλητὸς & δυσβλητὸς in carmine, impius; vnde

δυσβλητὸς, impietas, & δυσβλητὸς, apud Nonn.

Δυσβλητὸς, ἡ, ὸν, ὁ, ἡ, ὸν, foedus, turpis, deformis, Chrysost. ¶ Δυσβλητὸς, deformitas.

Δυσβλητὸς, cōtactu difficilis.

Δυσβλητὸς, lugubri veste vtentes.

Δυσβλητὸς, malè vestitus, pannosus: ἀπὸ κλαυθμυρὸς, Nazan. pro accuratè culto.

Δυσβλητὸς, naugatu difficilis.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, difficilis ad cogendum.

Δυσβλητὸς, illocabilis Terent.

Δυσβλητὸς, qui ægrè incaleseit, Galen.

Δυσβλητὸς, dura sacra, Plutarch.

Δυσβλητὸς, indefinens. (ἀκλυπτ.

Δυσβλητὸς, quasi indeprehēsibilis, ahās δυσκαλύπτερος, cogitu iudicatúque difficilis, inexpugnabilis Gell. Suid. δυσδιάληπτος, ἄδηλος.

Δυσβλητὸς, inexplicabilis, indissolubilis.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, ὸν, difficilis lauatu, Plat. Rep. 2.

Δυσβλητὸς, cuius finis & exitus grauis est.

Δυσβλητὸς, qui non facilè elui potest.

Δυσβλητὸς, suppuratu difficilis, Gal. ad Glau.

Δύσβλητος, Suid. δύσβλητος, difficilis cognitu.

Δυσβλητὸς, infausta Helena, Eurip.

Δυσβλητὸς, circumactu difficilis, Nazan.

Δυσβλητὸς, cui difficulter curātur vulnera, Hip.

Δυσβλητὸς, ἡ, desperatio, remissio, diffidentia.

Δύσβλητος, ὁ, ἡ, desperans, Aristot. li. 3. Ethic.

Δυσβλητὸς, ου, diffidens, insperatus.

Δυσβλητὸς, inaccessus, inuius.

Δυσβλητὸς, difficilis accessu, Aristot. 7. Polit.

Δυσβλητὸς, ægrè vomere, Arethas in Apocal.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, qui ægrè vomit, Dioscor. lib. 4.

Δυσβλητὸς, malæ significationis, Damascen.

Δυσβλητὸς, ας, ἡ, Cæl. l. 4. ca. 15. inter intestinorum mala, tormina esse consueuerunt, δυσβλητὸς vocantur, intus intestina exulcerātur.

Δυσβλητὸς, ους, intestinorum difficultate laborans, cui alius suppressa nihil reddit Gaz. apud Alexand. Aphrod. Probl. 93. li. 1.

Δυσβλητὸς, ου, ὁ, ἡ, Polyb. 5. qui sui conmendi copiam non facit, non affabilis Virg.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, qui difficilè educitur.

Δυσβλητὸς & ἀγρὸς, qui difficulter obliteratur, indelebilis, Herodian. l. 2. ¶ δύσβλητος τὸ λείφω, i. deleo.

Δυσβλητὸς, ineuitabilis.

Δυσβλητὸς, qui difficilè consumitur.

Δυσβλητὸς & ἀγρὸς, ὁ, ἡ, qui ægrè accenditur.

Δυσβλητὸς, difficilis explicatu, & euoluru, Halicarn. de Thucydide.

Δυσβλητὸς, difficilis ad inuentu.

Δυσβλητὸς, difficilis ad circumdandum.

Δυσβλητὸς, ὁ, ἡ, ὸν, vix enodabilis, inenodabilis Cic δυσβλητὸς ὑπόθεσις, Eurip.

Δυσβλητὸς & ἀγρὸς, qui difficulter aboletur, Dioscor. 7.

Δυσβλητὸς, ægrè peruius, vel tractabilis.

Δυσβλητὸς, locus impetuus Tacito, Suid.

Δυσβλητὸς, exitu difficilis, inuius.

Δυσβλητὸς, enodatu vel interpretatu difficilis.

Δυσβλητὸς, qui difficulter extenditur.

Δυσβλητὸς & ἀγρὸς, ad actu difficilis, Suid.

Δυσβλητὸς, cui difficilè imponitur, Xeno.

Δυσπαλέμητος, cui vix auxiliū ferri potest, Alci.
Δυσπαίκτης, ου ὁ ἡ, iudicatu difficilis, Apoll.
Δυσπαίρητος, qui cohiberi nequit, Galen.
Δυσπαλίμπτητος, qui non facilè capitur: iniuriarū persequentissimus, Aristot. 8. Topic.
Δυσπάρατος, ὁ ἡ, qui difficilè conficitur.
Δυσπάρεμβασις, τό, molestia.
Δυσπάρητος, ὁ ἡ, iners, torpescens.
Δύσπαρτος, ου ὁ ἡ, difficilis ad opus, Theophr. li. 5. ¶ Δυσπαρασία, ας, ἡ, difficultas in agendo.
Δυσπαρθήνητος, ου ὁ ἡ, inscrutabilis, inuius.
Δυσπάρμενος, ὁ ἡ, desertus, desolatus.
Δύσπαρος, ὁ ἡ, lirigiosus, iurgator, Isoc. ¶ Item turbulentus, rerum nouarum studiosus.
Δυσπάρτητος, ὁ ἡ, cū quo difficulter contenditur.
Δυσπαρυλίδητος, difficilis interpretatu, Hebr. 5.
Δυσπαμάκης, ὁ, infortunium, κακὸν ὄδυνηρόν.
Δύσπαμος, infelix, δύσολπος.
Δύσπαρος, ου ὁ ἡ, difficilis in amorē, infelicis amoris, perditè amans, Lucian. ¶ Δυσπαρόνες διακλίσεις, morosus in amore, Bud. in Epist.
Δυσπάβολος, ου, inaccessus.
Δυσπαγία, ας, ἡ, sterilitas animi.
Δυσπαμελόφατος, cui etymologia reddi nequit.
Δυσπανυκάθικτος, ου ὁ ἡ, illubilis Plaut.
Δυσπάσκητος, ὁ ἡ, captu difficilis, Nazanz.
Δυσπάυρετος, inuentu difficilis, Lucian.
Δύσπλος, ος, suspiciosus, inuidiosus, Plutarch.
Δυσπλοία, zelotypia, Athen. in malam partem.
Δυσπάστατος, ου ὁ ἡ, quasi imperuestigabilis.
Δύσπλος, ος, Epigr. vita difficilis.
Δυσπόλυς, Hesych. Δυσπάντος.
Δυσπακής, incurabilis.
Δυσπακοία, ας, ἡ, grauitas auditus. Diosc. lib. 2. ¶ Item obstinatio animi Cicer. Plutarch.
Δυσπάκος, grauiter audiens, difficilè audiens.
Δυσπακοῦντες, difficulter audientes.
Δυσπάκοος, vix equitabilis, inequitabilis Curt.
Δυσπλήρης, ους, gravis, molestus, κακόηθες, χαλεπὸς, δυσπάντατος: epith. mortis: maledicus
Δυσπλιος, careus sole, opacus. (Lascar.
Δυσπμαρία, ας, sum infelix. Athen. μᾶλλόν ἐστι τῶν πάντων δυσπμερώτατος, &c.
Δυσπμαχία, ας, ἡ, aduersitas.
Δυσπλίζων, ουσα ὁ ἡ, graui vēto agitatus. Δυσλισμαχόμενος, Dionys. ¶ Item grauiter olens.
Δυσπλισος, efficax, naris Cicer. Galen.
Δυσπλυσήρης, gubernatu difficilis.
Δυσπλυσία, efficaciā rarè Cicer.
Δυσπλύτος, inextricabilis.
Δυσπάρατος, ὁ ἡ, molestus, δυσχερής.
Δυσπάρητος, ου ὁ ἡ, aratu difficilis.
Δυσπάτος, tristis.
Δυσπχής, ὁ ἡ, malè sonans, Iliad. β.
Δύσπχος, dissonus, Hermogen.
Δυσπλής, infeliciter aut fero germinans.
Δυσπλος, ος, ὁ ἡ, frigidus, qui vix calesit.
Δυσπάτη, ης, ἡ, ου, cruciar morièdo, anxiè morior, δυσλυσῶ ἢ βίον κακὸν τελέω. Plat.
Δυσπάτος, mortifer, Theoph. 1 ; hist. plā. c. 10.
Δυσπαιάτως, infeliciter mortuus, malè periēs,
Δυσπτὸς, mortuus morte difficili.
Δυσπάτος, ου, non visus, horribilis aspectu, Sophocl. ὦ δυσπάτατον θέαμα, ὁ diū spectaculum.
Δύσπη, ου ὁ, odiosus Deo, ἀσεβής.
Δυσπηχείμπτος, ου ὁ ἡ, immedicabilis, Sophocl.
Δυσπάνητος, ου ὁ ἡ, difficilis contemplatu.
Δυσπήκητος, difficilis venatu & captu, Plutar.
Δυσπήσιος, ου ὁ ἡ, cui parum succedit venatio.
Δυσπησίμητος, ὁ, ἡ difficulter asseruatur, fugax.
Δυσθνήσκω, malè morior & ingloriè, Eurip.
Δύσθραυστος, ου ὁ ἡ, qui non facilè frangitur.
Δυσθυμία, animum despondere, Eurip.
Δυσθυμία, ας, ἡ, tristitia, mœror animi, Aristot.
Δύσθυμος, ὁ, tristis, qui est animo elanguescente, Aristot. in Probl. Δυσθύμως, languidè.
Δυσίατος, ὁ ἡ, curatu difficilis, Galen. ad Glau.
Δύσθρεπτος, ου, cui difficulter elicitur sudor.
Δυσθρίαμβος, malè sacrificio, Plutarch.
Δυσθάλασσος, mare subiens: retis epitheton.
Δυσίλεως, ου ὁ ἡ, ingratus, insuauis.
Δύσπνους, ου ὁ ἡ, equitatui min⁹ idoneus, Xen.
Δύσπεμπτος, ου ὁ ἡ, occasus, ingressus, Aristot. de mūd.
Δυσίχθυτος, ου, ὁ ἡ, inuestigatu difficilis.
Δυσκάθαρτος, pernicios⁹, immundus, pollutus.
Δυσκάθεκτος, contentu seu retentu difficilis. Δυσκάθεκτοι ἵπποι, equi irrequieti, Nazan.
Δύσκαπνος, ὁ ἡ, fumosus, Theophr.
Δυσκαστήτητος, ου ὁ ἡ, intolerabilis.
Δυσκαπαίνωτος, expugnatu difficilis.
Δυσκαπάλακτος, fractu difficilis.
Δυσκαπάλλακτος, ου ὁ ἡ, difficilis reconciliatu.
Δυσκατάκυτος, inexpugnabilis.
Δυσκαπλήμβητος, ου, ὁ ἡ, difficilis ad discendū.
Δυσκαπαμβίητος, intellectu difficilē, Isocrat.
Δυσκαπάσκατος, ου, ὁ, difficilis intellectu.
Δυσκαπάπαυστος, qui sedari nequit, Eurip.
Δυσκατοπήσεως, in Hippiatr. videtur significare eos qui conceptum non perficiunt.
Δυσκατάκτητος, sedatu difficilis, Xen. 5. Pæd.
Δυσκαταφρόνητος, ου ὁ ἡ, contemptibilis.
Δυσκατήρατος, confici contumax, Diosc. l. 8. c. 4.
Δυσκατήγητος, ου, τό, quod difficulter cōtinetur.
Δυσκάτοπτος, obscurus.
Δυσκαπύδυτος, corrigi cōtumax, Gal. ad Glauc.
Δυσκατόλυτος, ægrè cicatricem ducens, Diosc.
Δυσκαλλόδης, malè & grauiter sonans, Hesiod.
Δυσκαλῆς, ἐς, ὁ ἡ, habens graues curas.
Δύσκαιρος, stultus, inauspicatus.
Δυσκαιρία, difficultas mouendi, segnities.
Δυσκίνητος, ου ὁ ἡ, difficilis motu, piger, torpens, in Epigr.
Δύσκλεια, ας, ἡ, infamia, ignobilitas, Iliad. β.
Δυσκλεής, ὁ ἡ, infamis, ignobilis, Iliad. β.
Δυσκλεῖς, malè ominat⁹, inominat⁹ Horat.
Δυσκληρία, ας, ἡ, infortunatus sum.
Δυσκληρία, ας, ἡ, infortunium.
Δυσκλυτος, ου, ὁ ἡ, cui aluus est astrictior, Cæl. li. 6.
Δυσκοιτία, Hippocr. ægrè cubo, molestè iaceo.
Δυσκοπία, ας, ἡ, difficultas cubandi.
Δυσκαλέπαινος, μ. ου, π. χον, grauiter fero, indignor, Xeno. τῇ φανῇ δὲ πείθεσθαι δυσκαλέπαινον

Δυσκολία

Δυσκολία, ας, ἡ, difficultas, morositas, molestia, offensio, simultas, sæuitia, Aristot.
Δυσκόλλητος, difficulter coalescens, Galen.
Δυσκολόγαστος, ου ὁ ἡ, flexu difficilis, Aristo.
Δυσκολόκαμπτος, ου ὁ ἡ, incommodè cubans seu cubare finens: curæ epithet. Aristoph. sch.
Δύσκολος, difficilis, morosus, qui facilè afficitur tædio, δύσκολος ἐστὶ φύσει, Plut. in Fabio.
Δυσκόλως, morosè, difficulter, δυσκόλως ἔχειν πρός τι, Demosth. δυσκόλως διατίθεμαι, Isocr. sum infestus, ægrè fero, nō facilè probo.
Δυσκρασία, ας, ἡ, mala temperies Gaz.
Δύσκρατος, ου ὁ ἡ, intemperatus.
Δύσκριτος, ου ὁ ἡ, difficilis iudicatu.
Δυσκρίτως, difficili iudicio, Aristoph.
Δυσκτήτως, vix parabilis, paratu difficilis, Polyb.
Δυσκύβεια, Verbum talarii ludi, cùm tessera aleatori non respondet ad votum, Poll. lib. 9.
Δύσκωφος, surdaster, laborans auribus.
Δυσλάβεια, captu difficilis. Lucian. in Anachar.
Δυσλάβεστος, improuisus, iudicatu difficilis, Soph.
Δυσλαβέτον, Æschyl. operosum, δύσκολον, δυσχερὲς.
Δύσλυτος, ου, ὁ ἡ, insolubilis, solutu difficilis.
Δυσμάθής, ἐς, qui non facilè addiscit, hebes, rudis, δυσμαθὴς ἐς ἰδίαν visu difficilis, Eurip.
Δυσμαίνητος, ingens tarditas, Plat. in Epist.
Δυσμαίνω, ὦ, tarè facta difficiles, Theophr.
Δυσμαχέω, ægrè repugnare, Plut. 4 Symp.
Δυσμάχητος, ου ὁ ἡ, inexpugnabilis, inuictus.
Δυσμάχθητος, ὁ ἡ, difficulter expugnabilis.
Δυσμείλικτος, ου ὁ ἡ, inexorabilis.
Δυσμενίσματος, inimicor Cicer. Neutr. Dat.
Δυσμένεια, inimicitia, hostilitas Senec.
Δυσμενής, infensus, hostis, ἐχθρὸς, δυσμενικός.
Δυσμενῶς, inimicè, hostiliter Liu. Poll. lib. 3.
Δυσμετάβλητος, ου, ὁ, muratu difficilis.
Δυσμετάβλητος, qui ægrè impertitur.
Δυσμετάβολος, ου ὁ ἡ, incommutabilis, Hygin.
Δυσμετάκινητος, ου ὁ ἡ, immobilis.
Δυσμεταχείριστος, ου, ὁ ἡ, difficilis expugnatu.
Δυσμέλητος, qui vix mitti potest, Poll. lib. 4.
Δυσμενίσις, occasus, obitus solis, vespera.
Δυσμενίλιος, inimicus.
Δύσμιλος, qui implacabiliter irascitur, Epigr.
Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala mater, Odyss. φ. μέσην ἐς μὲν δύσμητρα ἑκατὸν δυμὸν ἔχουσα.
Δύσμητις, dolosus, malarum artium.
Δύσμικτος, cōmistu difficilis, Plat. in Tim. τῷ δυσμίκτῳ φύσει δύσμικτον ὄντα εἰς τὸ πᾶν ξυναρμόττειν βίᾳ, Cicer. copulationis alienam.
Δυσμίμητος, ου ὁ ἡ, imitatu difficilis.
Δυσμίσητος, ου ὁ ἡ, exosus, πάσι ἀπεχθάνομαι.
Δύσμοιρος, infelix, δυσμενὴς, male moriens.
Δυσμοίρα, ας, ἡ, mors infelix in Epigram.
Δύσμορος, ου ὁ ἡ, infelix, κακοδαίμων, Lucian.
Δύσμορφος, deformis. Δυσμορφία, deformitas.
Δύσνατος, qui vix elui potest, illuibilis, Soph.
Δύσνους, ου ὁ ἡ, creditus æger & grauis, Eurip.
Δύσνοις, infensus, inimicus, ἐχθρὸς Suid.
Δύσνυμφος, ου ὁ ἡ, qui inauspicatas fecit nuptias, Eurip. Δυσνύμφευτος, idem.

Δυσξήραντος, ὁ ἡ, ὁ, qui difficilè exiccatur.
Δυσξύμελος, ου, ὁ ἡ, ὁ, cum quo nec facilè nec commodè pacta ineuntur, Xenoph.
Δυσξύνετος, intellectu difficilis, difficulter intelligens, Genit. Xenoph.
Δύσοχθος, ου, ὁ, onustus.
Δυσπάτη, ης, ἡ, iter inuium, anceps via, κακοπάθεια.
Δύσπεδος, & δυσπέδης, asper, difficilis & inuius.
Δυσπόθητος, ægrè facientes iter.
Δυσπίζω, indignari, suspicari, timere, ὑποπτεύειν.
Δύσπικτος, immiscericors, δυσπελέμιστος.
Δύσπιπτος, infaustè veniens, δύσπ κακῶς ἥκουσα.
Δύσπιστος, ου, ὁ, toleratu difficilis, intolerabilis.
Δυσπιστέω, inauspicati augurii.
Δύσπιτος, qui non facilè aliquid aggreditur.
Δυσπόνως, grauatim, ægrè, difficilè
Δυσπλαθής, ὁ ἡ, ὁ, ægrè moriens & rabescens, Theophr. lib. 3. hist. plant. Δυσπλαθὲς ξύλον, lignum inexercabile Gaza exponit.
Δυσπλαθής, cuius difficilis est consuetudo.
Δυσπλοος, ου, ὁ, inæqualis, δύσβατος.
Δυσπόνερος, insomniosus: Cat. tumultuosa somnia gignens. Δυσπόνερος ὕπνος, irrequietus.
Δυσπορέω, infortunatus sum, δυστυχέω.
Δύσπορος, seuerus, iracundus, infaustus.
Δυσπόρατος, ου ὁ ἡ, difficilis visu, Xeno. 1. Pæd.
Δυσπραγής, ὁ ἡ, iracundus, ὀξύχολος, Sophocl.
Δυσπόρευτος, difficilis definitu, Aristot. 4. Meteo.
Δυσπρεπής, per quem difficulter fit impetus, δύσορμος πέφυκεν, Plutarch. in Fabio, i. litus importuosum & inhospitale Plin.
Δύσπρησις οἰωνὸς, infelix augurium, Eurip.
Δυσπρής, niger, obscurus.
Δυσπρομία, grauis odor, δυσωδία, fœtor.
Δύσπρος, malè odoris, δυσώδης, Suid.
Δυσπρουρία, laboro difficultate vrinæ. ¶ Δυσπρουρία, ας, ἡ, vrinæ difficultas, stranguria, Ægin. l. 3.
Δυσπρουρέω, lotium ægrè reddo, Diosc. li. 1. c. 19.
Δυσπρύγετος, ου ὁ ἡ, infelix.
Δύσπρυτος, difficilis custoditu.
Δυσπτόητος, ὁ, ἡ, ægrè fero, Plut. in Pericl. ¶ Δυσπτοήτως, ἀσθενῶς, κακοπαθῶς, ægritudo, anxietas, Aph.
Δυσπτυθμίστος, qui non facilè afficitur, inoffensus, Lucian qui ægrè fert, Plutar.
Δυσπτυπτος, ου, ὁ ἡ, asper, difficilis ascensu.
Δυσπτύλιτος, ου ὁ, superatu difficilis, Euripid.
Δυσπτυμος, dolosus, malæ artis, κακόηθης.
Δυσπτυχής, ὁ ἡ, difficilis, durus, infelix.
Δυσπφάλαστος, incomparabilis, ἀπαράμιλλος, Plur.
Δυσπφάλακτος, ου ὁ ἡ, difficulter perceptus.
Δυσπφύλακτος, ου ὁ ἡ, inexcusabilis. ¶ Δυσπφύλακτος θυμός, implacabilis ira, Plut. in Fabio.
Δυσπφόλεκτος, obscurus Quint. l. 8. c.
Δυσπφόλεκτος, tra situ difficilis, Polyb.
Δυσπφύλακτος, ου ὁ ἡ, implacabilis, Plat. in Timæo: Vnde ἀνεκπαύστως, Eidem de Leg.
Δυσπφήγητος, difficilis consolatu.
Δυσπφίθεκτος, ὁ ἡ, virgo misera. in Epigram.
Δύσπφος, infeste, infauste Paris. Iliad. γ.
Δυσπφόστατον χωρίον, Xen. locus trāsitu difficilis.
Δυσπφυθμίστος, ὁ ἡ, ὁ, cui ægrè persuaderi potest,

inobsequẽs Senec. Xen. ¶ Hinc & δυσπειθία. Δυσαναπόδοτος, incredibiliter, Plut. in Galba. Δύσπειστος, ὁ ἡ ὸ, difficilis persuasu. Δυσπέμφελος, ὁ ἡ ὸ, tempestuosus, Hesiod. ¶ Interdum δύσπειστος, implacidus, morosus. Δυσπενθῶ, vehementer lugeo, Plutarch. Δυσπενθής, qui præter modum luget, Plutarch. Δυσπλήρωτος, difficilè concoquo, & δύσπεπτος, ος, ὁ ἡ ὸ, difficilis concoctu, Dioscor. li. 1. c. 182. Δυσπερίκτητος αἰών, ætas quæ difficulter transigitur, Eurip. Vbi & legitur δυσπερίκλειστος. Δυσπερίληπτος, ος, ὁ ἡ ὸ, incxtricabilis, Theophrast. Δυσπερίληπτος, ὁ ἡ ὸ incomprehensibilis. Δυσπερίψηκτος, ὁ ἡ ὸ perfrictionibus tutus. Δυσπερίψηκτος σῶμα φυλάσσει, Dioscorid. li. 1. cap. 3. Δυσπότμητος, ος, τὸ, infortunium, ἀπὸ τύχης. Δυσπραγῶ, incommodum patior. Δυσπρᾶγία, ας, ἡ, malum, aduersitas. Δυσπρόσιτος, ὁ ἡ ὸ, difficilis. δυσχώρητος, Sophocl. Δυσπρόσοδος, difficilis concoctio, mala cõcoctio. Δυσπρόσωπος, ὁ ἡ ὸ, sordidus, Aristoph. Achar. Δύσπιστος, ος, ὁ, incredulus, infelix, superstitiosus, ἡ σπάσας ἰατρὸν πίστος. ¶ Item creditu difficilis. Δύσπλαστος, qui ægrè obstupescit. Δυσπλήρωτος, ος, ὁ ἡ ὸ, impletu difficilis seu perfectu. Δύσπλοος, difficilis nauigatu. Δυσπνοῶ, spiritus angustus laboro, Dioscor. l. 4. Δύσπνοια, ας, ἡ, spirandi difficultas, angustia spiritus, suspirium Plin. Ceis. l. 4. c. 4. ¶ Δυσπνοϊκὸς, ὁ, ἡ, suspiriosus & dyspnoicus Plinio. Δυσπολέμητος, ος, ὁ ἡ ὸ, inexpugnabilis. Δυσπολιόρκητος, vix expugnabilis. Δυσπονῶ, ὁ ἡ ὸ, anxius, ἡ. χαλεπῶς πόνοις ἔνεχόμενος. Δυσπορεύετος, ος, ὁ ἡ ὸ, inuẽtu difficilis, συνοδίτης. Δυσπορία, difficultas transitus & viæ, Xenoph. Δύσπορος, ος, ὁ ἡ ὸ, difficilis transitu, Lucian. Δύσπους, ους, ὁ ἡ ὸ, infelix, miser, calamitosus. ¶ δύσπους τύμβος χλιδᾷ, Sophocl. δύσπους τροφὸς. ¶ Δυσποτμῶ, δύσποτμος, infeliciter ago, Polyb. ¶ Δυσποτμία, ας, ἡ, infelicitas, δύσποτμος. Δυσπραγήσας, ασα, ασαν, infelix fui, Plutarch. ¶ Δυσπραξία, ας, ἡ, infelicitas in rebus gerẽdis, Sophocl. in Aiace. ¶ Δυσπραξίας, ὁ, ἡ idem. ¶ Δύσπρακτος, ος, ὁ ἡ ὸ, factu difficilis. Δυσπρεπής, turpis, indecorus, δύσμορφος. Δύσπρηκτος, lectu difficilis. Δυσπρόσλεκτος, ος, ὁ ἡ ὸ, difficulter labẽs & cadens, Gal. Δυσπρόσλεκτος, ος, ὁ ἡ ὸ, qui difficulter a dmittitur. ¶ Plutarch. ingratus & molestus. Δυσπροσήγορος, non affabilis, Poll. lib. 5. Δυσπρόσιτος, & Δυσπρόσοδος, aditu difficilis, Aristot. 7. Pol. δυσπρόσιτος χάλαζα πᾶσι πολεμίοις. Δυσπρόσοδος, accessu difficilis, Plutarch. Δυσπρόσωπος, ὁ ἡ ὸ, difficilis visu, mali aspectꝰ. Δυσπρόσωπος, deformis. Δυσπυής, ος, ὁ ἡ ὸ, suppuratu difficilis, Galen. Δυσρηκτός, ὁ ἡ ὸ, ruptu difficilis, Lucian. Δύσρηκτος, ος, ὁ ἡ ὸ, qui perpetuò friget, frigoris impatiens Gaz. Poll. lib. 4. ἐὸν ἦ ἀεὶ μηκύνεσθαι εἰ πολλαὶ ῥηγνύμεναι ἐλεγχοῦσι τὸ νῦν δυσρήκτους. Δυσσεβής, ὁ ἡ ὸ, impius. ¶ Δυσσεβῶ, ago impiè.

¶ Δυσσέβεια, ἡ, & δυσσέβημα, ατος, τὸ, Impietas. Δύσσειστος, inconcussus, δυσσάλευτος, ἀσάλευτος. Δύσσηνος, infelix. Δυσσύμβλητος, τὸ, quod difficulter colligi potest. Δυστάζω, parum statuere scio. Δύστακτος, ὁ ἡ ὸ, ordinatu difficilis, Plat. de Leg. Δυστάλαντος, ὁ, miser, tristibus fatis natus, Soph. Δυστελῶς, sordidè, ῥυπαρῶς. Δυστεκμάρτητος, ος, ὁ ἡ ὸ, difficilis coniectu. Δυστηνία, ἡ, orbitas. Δύστηνος, ὁ ἡ ὸ, infelix, miser, quòd multùm suspiret. δύστηνα κλάδεια, oratiunculæ miserè Demosth. ὦ πᾶσι δυστηνότατος ἁλίσκεται μορφῆς i. perditissimæ, Sophocl. ¶ Δυστηνία, Hesych. infelicitas. Δύσκατος, τὸ, contumax, quod ægrè cedit. Δυστήρητος, ος, ὁ ἡ ὸ, seruatu difficilis, Phocyl. Δυστίθευτος, indagationi minùs idoneus, Plutar. Δύστλητος, ὁ ἡ ὸ, toleratu difficilis, in Epigr. Δυστοκῶ, difficulter partũ edere, Aristoph. Ran. Δυστοκία, difficultas pariẽdi, difficilis partus. Δύστομος, ος, ὁ ἡ ὸ, ægrè difficilis. ¶ Item δύστομος ἡ ἕλξις i. maxilla malè oris, in Epigram. Δυστοπάστος, ος, ὁ ἡ ὸ, difficilis coniectu, Suid. Δυστροπος, difficilis, & absurdus, δύσκολος, Suid. Δυστρόχαστος, qui non facili coniectura colligitur. Δυστροπία, ας, ἡ, morositas, rusticitas. Δυστρόπολος, ος, ὁ ἡ ὸ, difficilis motu, Suid. ¶ Δυστρόπως, implacidè, contumaciter, inconcinnè. Δυστροπία, Poll. lib. 5. malignitas, morositas, morum peruersitas. Hinc, δυστρόπως, Aduerb. Δύστροφος, ος, ὁ ἡ ὸ, difficilis, inexorabilis, Suid. Δύστρος, ου, ὁ, Martius mensis apud Macedones. Δύστροφος, ὁ ἡ ὸ, qui difficilè nutricatur. Δυστρόπος, sterebratu difficilis, Theophr. Δυστυχήσας, ησασα, ησαν, infeliciter ago, Neutr. abiol. ¶ Interdum cum Accus. Lucian. βούλεσθαι τὸ πᾶν ὀκνεῖν ἀεὶ σὺ ἐρᾷς δυστυχεῖν. ¶ Plutarch. in Rom. δυστυχεῖν ἀεὶ τὰ μεγάλα. ¶ Δυστύχημα, ατος, τὸ, infortunium. Δυστυχὴς ὁ ἡ ὸ, infortunatus, miser, afflictus. Δυστυχία, ἡ, infelicitas, calamitas, afflictio Cic. Δυσυπνία, ῶ, ægrè dormio, Plat. l. 7. de Leg. Δυσύπτητος, intolerabilis, ægrè cedens. Δυσυπέρτατος, ος, ὁ ἡ ὸ, insuperabilis. Δυσφαὴς, ὁ ἡ ὸ, obscurus. Δύσφατος, inominatus Hor. tacẽdus, nefandus. Δυσφημέομαι, ἐδυσφημεόμην, sum infamis. Δυσφημία, μ. ἐπὶ σ. κακῷ, maledico, infamo Cic. malè ominor. τὰ δυσφημεῖς ὀρθῶς μοι κακῶς εὐρ malè ominaris his exordiis? Eur. in Hecub. ¶ Δυσφημεῖν, p. Ολυσφαμεῖν, Oecu. in Act. Δυσφημία, ας, infamia, maledicentia, conuitiũ, Hesych. κακὸν ἀγγελία, malus nuntius, Suid. Δύσφημος, ος, maledicus, horrẽdus, infandus, funestus: Vnde δύσφημος πόθος, Hesiod. Δύσφθαρτος, ὁ ἡ ὸ, difficilis corruptu. Δυσφόρητος, ος, ὁ ἡ ὸ, molestus, suspiciosus. Δυσφορέομαι, ἐδυσφορεόμην, π. κακῷ, discrucior, angor, Depon. iniquè fero, Xenoph. l. 2. παιδ. Δυσφορέω, μ. ἐπὶ σ. κακῷ, molestè fero, δυσφορεῖ πατὴρ πατρὸς, Plutar. δυσφορεῖ δὲ τῷ κάσει, quum vterum fert ægrescit, Aristot. lib. 4. de gener. Anim.

Δυσφορητὸς, ὁ ἡ ὸ, grauis, intolerabilis. Δυσφορία, intolerabilis, δυσφόρητος ὄγκος, tumor qui non facilè resolutur, Galen. Δυσφορίαστος, ος, ὁ ἡ ὸ, tolerandi difficultas. Δύσφορος, ος, ὁ ἡ ὸ, molestus, grauis, portatu difficilis, Sophoc. in Aiace, δυσφόρους ἐκόρεσε κλῆδας, erroneas opiniones ¶ Δυσφορέω, inæquo animo. Δύσφραστος, ὁ ἡ ὸ, vix explicabilis. Δυσφροσύνη, animum abiicio, ægrè fero, Hesiod. Δυσφροσύνη, angor, ægritudo, Hesiod. ἡ αὐτὰρ ἐπὴν δυσφροσυνάων liberauit solicitudinib⁹. Δυσφυὴς, ὁ ἡ ὸ, difficilè nascẽs. ¶ Δυσφυΐα, ας, ἡ, proueniendi difficultas. Theophr. Δυσφύλακτος, vitatu difficilis, ἀφύλακτος, difficilis seruatu, δυσφύλακτος ἐχθρὸς, Alcidam. Δύσφυτος, ος, ingenium improbũ, prava natura. Δυσφωνία, asperitas vocis. Δύσφωνος, dissonus. Δυσφώρατος, ὁ, difficilis deprehensu. Δυσχαλής, menus. ¶ Item improbus, molestus. Δυσχάλινος, ingratus, ἀχάριστος. Δυσχείμερος, ὁ ἡ ὸ, tempestuosus, in tractu pertiens Gaz. ¶ Item algoris impatiens Gaz. ¶ Δυσχείμερος, ὁ ἡ ὸ, idem, Eurip. Δυσχείρωτος, ος, ὁ ἡ ὸ, difficilis captu seu tractu, ferus, & immansuetus, intractabilis, Demosth. Δυσχεραίνω, & Δυσχεράνω μ. ἐπὶ σ. κακῷ, grauor, indignor, Lucian. ἐγὼ δὲ αὖ τῷδε δυσχεραίνομαι, sunt infensũ, Plut. in Themist. δυσχεραινόμενον τὸ πᾶν μίασμα ἐνθυμεῖσθαι, Plutarch. in Public. δυσχεραίνεις ἡμῖν ὑμεῖς, es nobis infensus, Lucian. ¶ Δυσχεραίνω ὅτι σοφιζόμενος ἐγρήγορα, ægrè fero factum esse, Aristot. 3. Ethic. ¶ Item indignabilè audio. Δυσχέρασις, molestia, difficultas, tedium, indignatio, incommoditas. ¶ Δυσχέρασμα, ατος, τὸ, Idem, Plat. in Philebo. ¶ Item δυσχερέσματα, argutationes & ἀνωμαλίαι, Aristot. in Metaph. Δυσχερέστερος, tristius, molestius. Δυσχερὴς, ὁ ἡ ὸ, difficilis, arduus, molestus, grauis, Xenoph. δυσχερὲς πρᾶγμα, i. indignè fero. δυσχερὲς λόγου, Demosth. ¶ Δυσχερέστερος, grauiter, difficulter, δυσχερέστερόν μοι, me difficilem præbeo, Demosth. Δυσχρίστος, qui difficulter formatur, Δύσχρηστος, ος, ὁ ἡ ὸ, scissu difficilis. Δυσχρηστία, squalida vestis & pannosa, Eurip. Δυσχρὴς, ὁ ἡ ὸ, inutilis, squalidus, malè tinctus. Δυσχρηστῶ, ὦσω, & Δυσχρεστῶ, ῶ, vsu rei cuiuspiam offendor, Athen. li. 3. δυσχρεστούμενοι τὰ βοσκήματα. ¶ Item inextricabili difficultate premor, Polyb. συμπεφλιγῶσι καὶ δυσχρηστοῦνται τὰ πράγματα, διαπίπτουσι τὰ, &c. ¶ Δυσχρήστημα, ατος, τὸ, incommodum Cicer. de Finibus. Δυσχρησία, offensio & incommoditas in vsu atque tractatione, Polyb. ¶ Item versuræ faciendæ difficultas Cic. ad Atticum 16. ¶ Significat & anxietatem difficultatémque inextricabilem, Polyb. in 1. histor. πολλὰ δυσχρεῖα παρέχει ἡ δυσχρησία αὐτοῖς.

Δύσχρηστος, ος, ὁ ἡ ὸ, inutilis, cuius vsus ac tractatio difficilis est, Hocr. ἀνέξοιτο δύσχρηστος. ¶ Item δύσχρηστος, est Suid. ὁ κακὸς μάντις. Δυσχρωΐα, ας, decoloratio Cicer. Δύσχρως, & Δύσχροος, malè coloratus. Δυσωδία, saporis prauitas, Theophr. Δύσχολος, difficili & molesto sapore, Theophr. Δύσχυμος, ος, ὁ ἡ ὸ, insipidus, malè sapidus. Δύσχωλος, claudicans. Δυσχωρία, ας, ἡ, difficultas regionis, Arrian. 6. Δυσχώρητος, qui difficilè separatur. Δυσωδὴς, ὁ ἡ ὸ, putidus, graueolens, fœtidus. Δυσωδία, ας, ἡ, fœtor, graueolentia, halitus Plin. Δυσωνέω, morosum esse in emendo, Epigr. Δυσωνία, ας, ἡ, difficulter mercor, Athen. l. 8. Δυσώνητος, ὁ ἡ ὸ, difficilis emptor, Poll. lib. 3. Δυσώνυμος, ος, ὁ ἡ ὸ, inominatus Horat. infaustus, infamis, δυσώνυμος ἦτορ ἀχαιῶν, Homer. Δυσωπέω, μ. ἐπὶ σ. κακῷ, pudore vehementer afficior, præ verecundia oculos attollere non audeo, Demosth. 4. ἐξῆν δ' ἡμῖν, ὡς ἐδυσωπούμεθα, sed pudore confusus sum. ¶ Pro visum perstringere, Plutarch. δυσωπουμένης τῆς ὄψεως ὑπὸ τῆς λαμπηδόνος. ¶ Et pro hæreo, suspicor, retrito, Xen. in 2. ἀπομν. ¶ Cõstruitur cum Accus. δι' ἃ τοὺς ἄρχοντας ἐδυσωπεῖτο τὸ μὴ κωλύειν, Plut. in Solone. Δυσωπία, μ. ἐπὶ σ. κακῷ, pudore afficio, αὐτὸ δυσωπεῖ, Plutar. in Homer. ¶ Item exoro, placo, flecto, persuadeo, Basil. δυσωπῶ τὸ θεῖον. ¶ Dicitur etiam δυσωπῶ pro hæreo, & hæsitabundè aspicio, Xenoph. 3. Κύρου. ἐπεὶ δ' ἡ γλαυκὼν ἐδυσώπησεν, ὡς δὴ τὸν ὀκνοῦντα τὸν ἐπὶ ἀγῶνα. ¶ Ponitur & pro suspicor & vereor, Halicarn. in vit. Lysiæ. ¶ Est & visum perstringo, Plutarch. in Lycurgo, ὥλεσε δυσωπουμένου τὸν ἥλιον. ¶ Δυσώπησις, ως, ἡ, placatio. Δυσωπία, ἡ, vitiosus pudor, immodica verecundia, Plut. ¶ Dicitur etiam difficultas aliquid certò comprehendendi, Phil. de mundo. Δυσωπητὸς, ὁ, ἡ, grauis, acerbus, durus. Δυσωπητικῶς, grauiter, durè, acerbè, Aristoph. Δυσωρέω, μ. ἐπὶ σ. κακῷ, difficulter custodio, duram noctem ago, malam horam ago. Δυσωρία, indignari, δυσφορεῖν. Δύτης, vrinator, natator, Herodot. in Vrania. Δυτικὸς, ὁ, occidẽtalis, ὁ δυτικὸς ἠέλιος, Aphr. Δυσχερὴς, ὁ, noxius. Δύω, Atticè pro δύο, duo, Hesiod. Δύω, & εἰς δύω, & δύομαι, ὑμην, ὑσάμην, Ion. ἔδυν, ingredior, demitto, demergo, tingo, circumdo. ἐδύσαν ἐς ὅπλα, arma induerũt, Homer. ¶ Item occido, Hesiod. δυσταλὴς ἐδύσατο φάος, vbi occiderit. sol videtur. Δυώδεκα, duodecim, Hom. Δυωδεκαέτης, ὁ, puer 12 mensium, Hesiod. Δυωδεκάπαις, ὁ ἡ ὸ, qui habet 12 filios, Epigr. Δυωδεκάπηχυς, duodecim cubitorum. Δυωδέκατος, duodecimus, Nonn.

Universidad de Deusto Biblioteca

Δυωδεκαχὲς, ἄδτ. numerus duodenarius.
Δυωδεκαχῇ τῇ ἡμέρᾳ ἐπὶ τριάκοντα, Hesiod.
Δυωδέκατος, duodecimus, Homer.

Δ Ω

Δῶ, per Apocopen, pro δῶμα, domus, Odyss. ϛ.
Δώδεκα, duodecim, οἱ δ' ἐδώδεκα ἐστήκεσαν ἀγλαὸν ὕδωρ.
Δωδεκάβοιος, duodecim boum pretium valens.
Δωδεκαδάκτυλον, τὸ, intestinum statim ex pylo-ro exortum. Herophil. Gale. ἰκτερικὸν vocat.
Δωδεκαδάρχης, ου, qui duodecim præfectus est.
Δωδεκάδαρχος, qui duodecim præsunt, Xenoph.
Δωδεκαδόγμιον, in Epigr. duodecim palmorum.
Δωδεκαεδρικὸς, in 12. situs sessilis, Plut. de Placit.
Δωδεκαετὴς, ους, duodecim annos natus.
Δωδεκαθεὸς, herba à 12. diis maioribus dicta.
Δωδεκάθλον, medicamẽtũ, cuius meminit Ægin.
Δωδεκάθεοι, duodecim dii maiores dicuntur.
Δωδεκάκις, duodecies.
Δωδεκακέφαλος, habẽs 12. fistulas & scaturigines.
Δωδεκάμηνος, duodecim mensium.
Δωδεκαμήνους ὁ ἐν 12. atrium, versutus, Suid.
Δωδεκαμοιρὶς, in 12. partes diuisus, Epigr.
Δωδεκάπηχυς, duodecim cubitorum, Theophr.
Δωδεκάπους, duodecim pedum. ¶ Erat verò vel-ut hora præstituta cœnis δωδέκατος καιρὸς, vt adnotat Suid. ex Aristoph. in Concion.
Δωδεκαπόνητος, Plat. Phęd. ex 12. coriis cõfectus.
Δωδέκατος δωδέκατος, die ab interitu duodeci-mo sepelitur, Plat. de Repub.
Δωδέκατα, festũ quoddã Athenis: quod & χόες.
Δωδεκατημόριον, τὸ, duodecima pars, Pla. de Leg.
Δωδέκατος, duodecimus, Iliad. ά.
Δωδεκάφυλλος, duodecim foliorum.
Δωδεκάφυλος, ον, τὸ, duodecim tribus, Act. 26.
Δωδεκέτης, duodecim annorum.
Δωδεκὰς, ἀδος, ἡ, sacrificium ex 12. animalibus.
Δωδωναῖος, Iupiter in Dodone regione Hi-perboreorũ cultus. ¶ Δωδωναίους ἅγους λαμβάνε-ται, Naz. ¶ Δωδωνίδες ἱέρειαι, Dodonæ sacer-dotes, Herodotus.
Δωδώνη, ης, ἡ, Dodona, sylua Epiri, & vrbs, Ital.
Δωλαφύκια, & Δωλάφια, clancularia ædes.
Δῶμα, ατος, τὸ, domus, cubiculũ, tectum, Mat. 10.
Δωμάτιον, τὸ, domicilium, cubiculũ, Naz. in Epi.
Δωματωμένα, extruo, ædifico, lib. 3. Epigr.
Δώματος, ædificium. Δωματοποιὸς, ædificator.
Δωτινὴ, ῆς, ἡ, apparatus, κατασκευή.
Δώρακες, splen, Macedonibus.
Δῶρον, ου, τὸ, donum, gratia, dos, largitio. δῶρα, gratis, Arist. 2. Œcon. Δῶρα οὐκ εἰς δίκην δίδομαι.
Δωρεάομαι, ῶμαι, ῶμαι, ῶσομαι, ᾶσθαι, dono, largior. δωρεῖσθαι τὸν τοιοῦτον, hæc tibi dono do, Herodot. δωρεῖσθαί σε τάδε, Eurip. ¶ Passiuè, ἐδωρήθην ζωῆς ἀφῆκά σοι, Sophoc. sum donatus ¶ Δώρεαι, ατος, τὸ, donum, Aristoph. 119. ¶ Δωρεαὶ τελεῖν, οὐ, ὁ, munificus. ¶ Δωρητὸς, οὐ, ὁν, mu-neribus placabilis seu corruptus.
Δωρεὶζω, nudari: ductũ à Spartanis puellis, quę quum exercere-tur, veste pellucida tegeban-tur, vt ferè totum corpus transpareret.
Δώριος, Doricus. δώριος ἁρμονία, Lucian. δώ-ριος μέλος, Epigr. δώριος τόνος, Plut. de Mu-sica. ¶ Δωριακὸς, οῦ, ὁ, Thucyd. idem. ¶ Δω-ρίζει, Dorico modo canere.
Δωρικὸν, armaturæ genus. Δώρειον, ου, τὸ, Dorium cantilena ad virtutem incitans.
Δωρὶς, ίδος, ἡ, Doris regio, δωρὶς ἀμὶς, Herodot. ¶ Item δωρὶς, culter doricus, cuiscerãdis ex-coriandisque victimis. ¶ Δωρὶς etiã est pseu-danchusa, siue echium, Plin. lib. 22. cap. 20. ¶ Δωρὶς, Doricè. δωρὶς ζῆν, Doricè viuere, so-brie, Plat. Epist 7. ¶ Δωρὶς δίαιτα, idem.
Δωροβόρος, doniuorus, donis corruptus, Hesiod.
Δωροδοκία, crimen iudiciũque ob sordes mu-neriumque corruptelam: Vide Suid.
Δωροδοκέω, muneribus illicior, corrumpor largitionibus. τὰ δωροδοκηθέντα στι, quæ mu-neribus corruptus fecisti. Æschin.
Δωροδόκημα, ατος, τὸ, do munera in corru-ptionem, corrumpo muneribus. Laert. in Xe-nocr. ἐὰν μὲν γὰρ ἀδικῇ δῶρα λαμβάνων ὁ φίλιππος ἢ ἄλλο τι μισθοῦ λαμβάνων τι. ¶ Δωροδοκῶν, pro δῶρα λαμβάνων, Demosth. in Orat. περὶ παρα-πρεσβ. Οἱ δωροδοκοῦντες τὰ χρήματα λαμβά-νοντες, ἀδικοῦσι.
Δωροδοκία, ας, ἡ, corruptio, sordidum mu-nus, mercẽs. δημοσθένους ἀλωτὸς δωροδοκίᾳ, per quod ipse corruptus erat, Æschin.
Δωροδοκία, tam est munerum acceptio, quàm ipsa largitio in corruptionem iudicis. Amm.
Δωροδόκος, ου, ὁ, corruptus, & corruptus mu-neribus, sordidus, δωροδόκοις ἀργυρίοις, nummis rebus & sordidis, Aristoph.
Δωροκοπῶ, muneribus corrumpo, 3. Mach. 1.
Δωρολήπτης, ου, ὁ, munerum susceptor, auarus.
Δῶρον, ου, τὸ, donum, Plat. 3. Polit. δῶρα ἀπὸ τῆς ἀδίκου βασιλέως. ¶ Item apud veteres palmus minor, qui & quaternũm digitorum: τὸ παλαιστ. Vnde δεκάδδωρα ἀμάξη, Hesiod. pro curru decem palmorum. ¶ Item rãmi in cornibus ceruorum, vulgò andouillers: Iliad. δ. τῶ κέρα εἰσ καρδὸς ἐκατὸν δεκάδδωρα πεφύασιν.
Δωρεξία, quum quis peregrinitatis accusatus & dona offerens calumnias vitat, Poll. lib. 8.
Δωροφόρος, ου, ὁ, doniuorus, Epithet. vel iudicis vel regis, Hesiod. ¶ Item palam decoctor.
Δωροφορέω, largiri, donum conferre, Naz.
Δωροφορία, ας, ἡ, munerum oblatio.
Δώσω, Doricè pro δώσω, dono.
Δῶσις, ιος, ἡ, datio, dos. Est Indecl. Lascar. Hesiod. δῶσις ἀγαθὴ ἀφ' ἁπαξ ὃ κακὸν δυσκέτου ἀνδρὸς ἐρύκει.
Δωτὰρ, ῆνος, ὁ, infausta, κακὴ δισδοσία.
Δωτίδιος, mulctatus, qui luit pœnas, Suid.
Δωτὶν, tornata, Hesych. τορευτὴ.
Δώτωρ, ορος, ὁ, dator, Hesiod.
Δωτὸς, ἡ, dona accipio, Herodot.
Δωτὸς, munus propriè quod consumitur, vt vinum, vellis, ἐδωτὸς ἀπὸ τοῦ δίδωμι, Theocr.
Δωτοῦσι, cibus, ἔδεσμα.
Δώτωρ, ορος, ὁ, dator, Odyss. θ.
Δωτὶς, receptaculum, χωρίον δεκτικὸν, Hesych.

Ε, ἰδολέτις, Eur. vt he, heu.
Ε, ah, hẽ, ftuporis Aduer. siue Interiecti. Arist. Ἰαλὶς οὐσπερ αὖτ' ἐδ' ἐ δρίλωνι.
Ε, Iliad 7. pro ἑῶ Ionicè.
Εἰ, ἀγαθὸν, bona, Od. θ. ἰμμιὰ δὲς ἐὶ διάκτορε δῶ ἐὸν ἔμμεν. ¶ Item ἐὸς, ἡ, propria, & peculiaria, sua, sui ipsi. Idẽ ἐὰ σφῷ δώμαθ' ἵκηται Καλύ.
Ε', ὁ, relinquens, euersatus, dolens, λείπων.
Ε', ὁὸς, molestus, fractus, λυπηρὸς, λελυπημένος.
Εἰ, εἰ, si, quum. Subiunct. gaudet, Demosth. ἐὰν πεῖσαι τινὰς τῶν πολιτῶν, Hermog. per Opeat. ἐὰν μὲν τὸ σφέτερον παρ' ἡμῖν εὐεργέτας, &c. ¶ εἰ μὴ, pro quin, Matth. 10. οὐδεὶς ἔστιν ὃς οὐκ ἂν εἰκαίως ἔχοι ἐμοὶ ἐὰν μὴ κακὸς ᾖ. ¶ Item εἰ μὴ pro nisi, Aristot. de Anim. ἐὰν μὴ τύχῃ τοιοῦτος ὁ ὑπ' ἐκείνου, nisi sit asinus quę equa lactauerit. Ε' ἀλφὸν, licet, Subiũ. Pla.
Εἷμα, ατος, τὸ, vestis splendida, subtilis, & mulie-bris peplus, Iliad. γ. ποικίλον ἕανος ἐτύνξε λακαίνησι. λεπτὸν ἱμάτιον. Ab aliis scribitur ἕαμα, ὃς ἐν τοῖς ἐπάνω. ¶ Dioscor. ἕαμα, est mol lis ac delicatus.
Ἔαρ, ατος, τὸ, ver: poeticè ἦρ. ἦρος ἔαρ ἤδη τὰ δὲ πάντα ἔ. χιόνος, hyeme ea vergẽte in ver, Thucyd. ¶ Ἔαρινὸς, σὴ, ὸν, vernus. ἐαρινὰ μῆλα, Dioscor. l. 1. c. 164. ¶ Ἔαρον, τὸ, vernum, rosa.
Ἐαρίτις, cantharides, Hesych.
Ἐαρὸς, veris tempore alicubi dego. Poll li 1.
Ἑαρὸς, peluis. Hesych. ἑαρὸν, λεκάνην, σκάφην.
Ἑαυτὸν, sui ipsius. ἑαυτοῦ, sibi ipsi. & ἑαυτὸν, se ipsũ. ¶ Item etiam in secũda persona, siue. ἑαυτοῦ ἢ σωτῆρος ἑαυτοῦ, tibi cõsci9 eris ¶ In plu ral ἑαυτῶν, ὧν ἐσμὲν ἐκείνων. ὧν ἐσμὲν ἑαυτῶν, quãtũ in se fui, Aristo. in Pol. ¶ De prima persona etiã dicitur, ἑαυτῶν δὴ νομίζομεν παῖδας, nos ipsos credebamus filios, Plutar. in Romulo. ¶ Ob-seruandum verò composita pronomina pro simplicibus, & simplicia pro compositis sæpe accipi, Demosth. ὡς ἐπαινῶ ὑμᾶς ἐμαυτῷ πιστεύ. Vbi pro ἐμαυτῷ ponitur.
Ἑαφθῶ, ἕσω, ἥσω, ἕσομαι, σθῆναι, σθῆναι, sino, patior, Isocrat. μὴν τὸν ἔχθιστον ἐᾶν. ¶ Aliquãdo est neglectui habere, ἐᾶν χαίρειν, missum fa-cere, Plat. 2. de Repub.
Ἔθλειν, τῷ, ab ἐὰ, bonorum, ἐὰ πάντων ἐᾶν, Hom.

E B

Ἑβδομᾶς, ἕβδομος, septimanus, septimo die aduenies. ἑβδομαῖος πυρετὸς, in Probl.
Ἑβδομὰς, ἀδος, ἡ, spatium septem dierum. ἄγειν ἑβδομάδα, Sabbati diem celebrare, 2. Macha.
Ἑβδομηκοντάκις, septenarius, septuagies, Naz.
Ἕβδομος, η, ον, septimus, Odyss ξ.

Ἑβδομήκοντα, septuaginta.
Ἑβδομηκοντάετες, septuagies.
Ἑβδομηκοντάκις, & Ἑβδομηκοντοπλάσιος, septua-genarius, & ἑβδομηκοντοπλασίων γαμὼ, Dion. Cocc.
Ἑβδομηκοστὸς, ου, septimus, septuagesimus.
Ἑβδομὸς, ου, septimus, ἑβδόμῃ μηνὶ, Plutarch.
Ἔβενος, ου, & ἔβενος, Suid. ebenus siue ebenum Seruio, Virg. 2. Georg. Sola India nigrum Fert ebenum: Lege Dioscor. lib. 1. cap. 130. Galen. in Simpl. Plin. lib. 12. cap. 4. Seru. in 2. Georg. & Theocrit. Edyll. 15.
Ἐβένινος, Galen. & Dioscor. ἐβένου, Plin. hibi-scum. Adi Dioscor. lib. 3. cap. 163.
Ἑβραΐζω, loquor siue viuo more Hebræorum.
Ἑβραῖος, Hebræus. Ἑβραϊστὶ, Hebraicè.

E Γ

Ἐγγαστρίας λίθος, lapis qui & γαστρίτης, quia in Gã-gre reperitur: Vide Scholia Nicãdr. in Ther.
Ἔγγαμον, τὸ, ouis lac habens.
Ἐγγαμίζω, ἐγγαμῶ, ἐγγαμῶ, nuptui trado, despõdeo.
Ἐγγάναται, corrupeus est.
Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ, ἐγγαστρίμυθος, ventriloquus, in decretis Gratiani, significatque, qui è pel-li, vel alio genere vasis, vaticinia capit: γάστρα enim genus vasis est) aut certè, qui in ventre dæmonem habet, Cæl. lib. 5. cap. 10. Huiusmodi etiam dicebantur ἐγγαστρίμυθοι: Vi-de Comment. Aristoph. in Vesp. ¶ In Bibliis οἱ ἐγγαστρίμυθοι, exponunt magos & ariolos, & eos qui Pythones habebant in ventre.
Ἔγγαιος, humidus, recens, immaturus.
Ἐγγυμνασμένος, exercitatus, probatus.
Ἐγγεσκάνη, ης, merulæ & engibara, Vitr. lib. 10. cap. 12.
Ἔγγειος, terrenus, ἔγγειος φλοῦς, Aristid.
Ἐγγεόφωλος, ου, ὁ, humi habens serpentia fo-lia, Theophr. de hist. plant. li. 6. cap. 6.
Ἐγγηᾶν, irridere, ἐγγηᾶν σε, tibi insulto.
Ἐγγενὴς, ὁ, ἡ, consanguineus. φῶς ἐγγενὲς ἡμῖν ἐγγενὲς, Soph. per deos penates & gẽtilitios.
Ἐγγεφαλισμὸς, ου, ὁ, coctus.
Ἐγγηράσκω, insenesco. Ἐγγηρῶ, idem.
Ἐγκαλῶ, κέκληκα, contradico, me oppono.
Ἐγκείσομαι, ἐγκεῖμαι, appropinquo, instо, Ceb. Theb. ἐγκείσεται φόβος τοῖς ἀλλοδαποῖς πολίταις.
Ἐγκύημα, innascor, insum, intus generor, De-pon. Datiu. ἵνα μηδὲν ἐγκύῃ ἐγκύημα φαῦλον, Demosth. Plat. 1. de Repub. ἐν ἀλλοδαπῇ καὶ δούλῃ ἐγκυμονῆσαι ἀδικία μισητὸν πιεῖν.
Ἔγκυος, propius, ἐγκυρέστερον. Aristot. de mundo.
Ἐγκέφαλος, est caluæ ictus in quo offensum os ad interiorem cerebri membranam descen-derit: Vide Marcell. in 4. Dioscor. librum.
Ἐγκληδὼν, inspicio.
Ἔγκλοιος, ου, ὁ, glutinosus, lentus, viscosus.
Ἔγκλυτος οἶνος, vinum dulce, Dioscorid. lib. 5.
Ἔγκλυστος, ου, ἡ, Herodot. ἐγκλυστὸς δάκτυλος τὸν ἐγκέφαλον, ad glutiendum facilis, quia teres.
Ἐγκλύω, dulceo, ἐγκλυκαίνω.
Ἐγκόλφω, insculpo, exculpo.
Ἐγκλωσσοστιγὴς, siue, ἐγκλωβοστιγὴς, in ore sem-

per habere quædã facinora, Aristoph. Equit.
Ἐγλωττόχαρις, qui linguam habet venalem, & linguæ artificio victitat, causidic⁹, Arist. περ.
Ἐγγωφωσις, cõpages, cõmissura, Gal. 5. χρ. πα-
Ἐγείρειν, agere, festinare. (θους.
Ἐγέρτης, receptis.
Ἔγγονος, ὁ, nepos, oriundus, posterus, filius, Plat. 2. de Rep. ¶ Ἔγγονα, τὰ, fœtus, fœtura.
Ἐγγοργωπὸς, aspectu truci, truculentus.
Ἐγγεγραμμένος, ἡ, ὸν, scriptus, literatus.
Ἐγγεγραμμένος, ἡ, ὸν, conscriptus.
Ἔγχελυς, piscis ex aphyorum genere, qui & ἀφύη, Comment. Aristoph. in Equit.
Ἐγκεκλῆσθαι, dicuntur qui publicè multantur, Demost. ¶ Ἐγκεκλῆσθαι εἰς ἱμάτιον, virilem togam sumere, Plutarch. in Public. ¶ Ἐγκεκλῆσθαι βουλῇ εἰς ἀκρόπολιν, in arcem relari, vt Latinis in ærariã relati, Iud. in Annot. & Comment.
Ἐγκεκοτ, ου, ὁ, ἡ, scriptus, Ἐγκεκοτθ-νίμενος, Plut. in Lycurg. ¶ Ἐγκεκοτθ-νία, ας, inscriptio.
Ἐγκεκοτθ-νω, inscribo, quo vtebantur in libe rorum professione, Demost. ἀφὶς Βιβλιοῖς. ¶ Significat etiam ascribo, addo, vt apud eundem, Ἐγκεκοτθ-νῶν τοῖς τὸ νόμ. ¶ Accipitur etiam pro mulcta damnare. ¶ Et pro scarifico, Theophr. li. 5. Catullus conscribillare vocat.
Ἐγκεκοτ, Adverb. cum scriptis.
Ἐγγεγραμμένος, exequias obire mortuis.
Ἐγδιδάσκω, ἐγδώσω, trado in manus, infero, figo in membris, Iliad. ἀ, πολλὰ πὸς μιν ἀρείονα νόμφ θ-ισμὸν ἐγδιδάξω, i. debebat dare.
Ἐγδέσθαι, despondeo, de patre dicitur filio suo vxorem stipulante, Ἐγδώσειν γαμέτην, Demosth. ¶ Item vadimonium promittere, spondere, Aristoph. in Plut. εἰ γ' ἐγδώσει σὺ μοι ἀξίαν ἑκατὸν ταλάντων ἐκ τοῦ τοῖον τὰς χάριτας. ¶ Demost. πῶς ἐγδώσω ἐγγύην; & Plut. ἐγδίδου ἐγγύην, iudicium recipere & sponsũ fide promittere.
Ἐγδώσω μ. ὦσω, π. ωκα, do fidem, promitto. ἐγδοῦναί μοι πιστὰ σὺ, tibi filiam despondeo, Herod.
Ἐγδοσις, propinquum.
Ἔγδοσις, εως, fideiussio, promissum, desponsum cõnubium Catull. sponsalia; Polyb. ἀφὶς πῶν ἐγδόσεων, propter sponsionem.
Ἐγδοτικὸς, ἡ, ὸν, fideiussio, vadimonium.
Ἐγδοτὴς, τοῦ, ὁ, ἡ, fideiussor, desponsor, vas, promissor ἐγδοτὴς χρημάτων, Isocrat.
Ἐγδοτὰ, sponsa, desponsata, Procop.
Ἔγδυθεν, propè, cominus, è propinquo, Odyss. δ.
Ἐγδυάτη, Suid. ὁ σειρὰ δρέων ἄκρη, prim⁹ locus.
Ἐγδυθήκη, vel ἐγδυθέκη, Lucia. scrinium, in quo veluti in fideiussione deponimus nummos & pretiosam supellectilem. ¶ Item arca seu vas in quo seruantur instrumenta vel arma, Etym. Vide Athen. lib. 1. Vbi pro repositorio Plin.
Ἐγδὺς, poeticè pro ἐγδύσει, propè, cum Genit.
Ἐγδυμάζω, exercco, ἐγδυμασμένος ἀπαγῆς.
Ἔγδυτον, tutum, διάβατον.
Ἐγδύτης, ὁ, ἐγδύσωρ, fideiussor. Aristot. 2. Oecon. καθάπερ καὶ ὁ ἐγδύτης εἴκοσι ταλάντων.
Ἐγδύς, propè, in propinquo. ἦν ἐγδὺς πρωΐ σπερ, annos propè trecentos, Thucydid.
Ἐγδύτερω, ᾧ Ἐγδυτάτω, & Ἐγδυτάτω, proximè. Xen. ἐγδυτάτω τῷ κράτηρι, proximè id quod optimũ est ἐγδυτάτω τῆς πόλεως, Xen. li. 1. Paed.
Ἐγδύτερος, propinquior, similior. ἐγδύτερος λόγον, Demosth. qui plusculum rationis habet.
Ἐγδύτερος, propius, Genit. Plat. de Republ. ἐγγυτέρω τοῦ θεοῦ. ¶ Cum Dat. Eidem in Apol. ἐγγύτερος μοι ἐγδυτέρω τῆς ψυχῆς.
Ἐγδύτης, ητος, ἡ, propinquitas, Aphr. li. 2. Probl.
Ἐγκώνιοι, quadrilateres, triangulares.
Ἐγείρομαι, ἐγερῶ, surgo, resurgo, suscitor.
Ἐγείρω, μ. ἐγερῶ, ἀφ. ἀ. ἤγειρα, ἔγρω, excito, expergefacio, Odyss. ἡ, ὃς κέν σ' ὕπνος ἐγείρῃ, somno excitauit. Thucydid. ἐγείρει τὸν πόλεμον.
Ἐγρήγορα, vigilare.
Ἐγερσίκονις ἀλέκτωρ, gallꝰ voce excitãs, Nõn.
Ἐγέρσιμος ὕπνος, somnus excitabilis, Nonn.
Ἔγερσις, mentem excitans, Nonn.
Ἔγερσις, excitatio, resurrectio, extructio.
Ἐγερσιφανὲς πῦρ, lapis ignarius, in Epigram.
Ἐγερτὶ, vigilanter, Eurip.
Ἐγερτικὸς, excitatiuus, vim habens eliciendi.
Ἔγερσις, vallum, & munimentum: alii pluteos, alii musculos vertunt, Suid. ἔγερσις, τοιχωμάτιον μικρὸν ἐκ λίθων ἢ ξύλων ἢ χοὸς ἐγειρόμενον.
Ἐγίλαρος, & ἐγήλαρος, hilaris, lætus, ὑπὸ χαρᾶς.
Ἔγιωχος, ὁ, raptor.
Ἐγκαγχάζω, illudere, cachinnari.
Ἐγκαθείργνυμι, includo, coerceo.
Ἐγκαθέτης, ου, insidiator, ὁλκὸς ἐγκαθέτης.
Ἐγκαθεύδω, indormio, incũbo, Plut. in Apoph.
Ἐγκαθίζω, insideo, sedeo, delitesco.
Ἐγκαθιδρύω, μ. ὑσω, impono, ædifico, Aristot. de mundo, ἐκκρεμὲς καρυῷ τῷ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένῳ ἄκρῳ, summo cæli culmine locat.
Ἐγκαθιζάνω, insideo, assideo dicendi gratia, ἐγκαθιζάνειν ἐς δίκην. ¶ Item submitto, 3. Reg. 30. ¶ Ἐγκαθίσαι, Eurip. instituit, fundauit.
Ἐγκαθίημι, dimitto, immitto, submitto.
Ἐγκαθίσματα, insessiones vel insessus, Dioscor. li. 1. εἰς ἐγκαθίσματα δυσεντερικοῖς κάμάζῃ.
Ἐγκαθίστημι, intersum, constituo, interpono, instituo, τὰ ἐγκαθεστῶτα ἐγκαθίστασθαι, Demosth.
Ἐγκαθορμίζομαι, subeo portum.
Ἐγκαίνια, ων τὰ, dedicatio cuiuscunque rei, quasi initialia. ¶ Sacer apud Iudæos dies ob memoriam instauratæ templi post diutinam in Perside captiuitatem. ¶ Apud Quintil. ἐγκαίνια, quasi tyrocinium.
Ἐγκαινίς, ίδος, ligna quædam in naui.
Ἐγκαινίζω, μ. ἰσω, π. ισα. innouo, dedico, Heb. 9.
Ἐγκαινισμὸς, ὁ, dedicatio, innouatio, Dan. 4.
Ἐγκαινόω, innouo, initio, dedico.
Ἐγκαλόμαι, μ. καλοῦμαι, calesco, calore ædurot.
Ἐγκαιρος, opportunus, tempestiuus, Plat. ¶ Ἐγκαιρία, opportunitas, Eidem in Polit.
Ἐγκαλῶ, ἐγκαλέω, π. ἐκάλεσα, ἐγκλῆσω, accuso, in ius voco, Plat. in Apol. ἢ σὺ τί ἔδρᾶς ὃ μοι ἐγκαλεῖς quod mihi obiicis. ¶ Interdum cum Genit. loco Accusat. Demosth. πῶς ἔγωγ' ἂν ὑμῶν ἐγκαλοῖ

μὴν μισθὸν; ¶ Est etiam ἐγκαλεῖν, quouis modo expostulare, Aristot. 4. Ethic. διὸ εἰκότως ἄν τις ἐγκαλέσειε τῷ ἀγαθῷ ἐὰν ἐκ τῶν φίλων ἀξιοῖ ἑαυτὸν πλανᾶσθαι.
Ἐγκάλυμμα, ατος, τὸ, involucrum, operimentum, tegumen, Chrysogo, mihi placeo, Plut. in Anto. ἐγκαλλωπίσασθαι τοῖς ἱματίοις. ¶ Ἐγκαλλωπίσματα, ornamẽta. Ἐγκαλινδέω, instrumentum ad colligandos fontãneos. Ἐγκαλινδεῖν, qui ita ligati sunt, Hes.
Ἐγκάλυμμα, velamentum Liu. velamen Virg. ἐγκάλυμμα ἀνδρὸς, π. ατος, velor: Æschi. τὸ ἐγκάλυμμα ἐς τὸ συμπόσιον ἐσενεγκεῖν ἐπαγγελλόμενον, pudore afficiendi sunt.
Ἐγκαλυπτὸς, ὁ, ἡ, ὸν, subuelo. Ἐγκάλυψις, velatio.
Ἐγκαμπανίζω, cum clamore & gestibus ætatis ἐγκαμπανίζοντες κόρῃ, Theocr intonuit cõchę.
Ἐγκαμψίδιος, funoc, Aristoph. in Equitib.
Ἐγκαμψίδιος, cui quum canthi caruncula excrescit intus ampius, Galen. 4. χρ. νόσ.
Ἐγκαπὴς, unde deuoro, Aristoph.
Ἐγκαρσαγὲς, cerebrũ, Lycophr. pediculus, Ilia. ἀγκὰς δὲ μιν ἔλεγεν ἀφ' ἑστίης, τόθεν τε ἐγκαρσαγὲς, medium in igne, Dioscor. li. 1. c. 152.
Ἐγκάρσιος, ferax, fœcundus.
Ἐγκάρσιος, ὁ, ἡ, fructuosus, fœcundus, prægnans, vt Ὦ φίλτατ' ἀνὴρ ἐμοὶ ἐγκάρσιος εἶσθα ἔοικας αὖθι κρατέλλαις ἐλαφρὸς. ¶ Apud Vitruu. li. 4. cap. 1. encarpus inter lonicæ collũq; ornamẽta legimus, vulgò festons & guirlandes.
Ἐγκάρσιος, obliquus, transuersus. ἐγκάρσιοι ἡμικύκλιοι, obliqui impetus, Philostr. in Heroic.
Ἐγκαρτερέω, tracundus.
Ἐγκαρτερῶ, patienter fero, me constantẽ tolerãtemque præsto. ἐγκαρτερῶ θανάτῳ, Eurip. mortem expectas. ¶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς θλίψεσι, Aristot: Rhetor. ferre necessitates.
Ἔγκαρυς, vinas. Aitius ἐγκαρὺς Aduerb. est δὶς τὸ ἐγκύειν, vt apud Hipp. & Galen. in Glossis.
Ἐγκατα, ων τὰ, viscera, exta, intestina, Lucian.
Ἐγκαταβιῶναι, vixisse, Plutarch.
Ἐγκαταγέλαστος, ridiculus, Æschin.
Ἐγκαταδύναι, dimittere.
Ἐγκαταδύομαι, ingredior, ἐγκατέδυν ὕδατι σι, Epig.
Ἐγκατακόσμιος, accommodus, adaptus, Soph.
Ἐγκατακλίνω, decũbo, iaceo, Aristoph. in Plut.
Ἐγκατακλείω, includo, intercludo, concludo.
Ἐγκατακλίνω, reclino, recũbo, Aristoph. Neb.
Ἐγκατακλίνω, μ. κλινῶ, π. κλιν, inclino.
Ἐγκατακρύω, pulso, moueo, Aristoph.
Ἐγκατακλείω, circumuenio, cõcludo, intercludo, deprehendo. ἐγκατακλῆσαι κατ' ἀναγκαῖον ὅρκον, ad iusiurandum adigo, Thuc.
Ἐγκαταλέγω, ξω, reduco in numerum, Suid.
Ἐγκατάλειμμα, reliquiæ, monumentum.
Ἐγκαταλείπω, & Ἐγκαταλιμπάνω, relinquo, to diserimine defero, derelinquo, τὴν χώρας τὴν ἑαυτῶν ἐγκαταλιπόντες, Thuc.
Ἐγκαταμένω, permaneo, maneo in, infideo.
Ἐγκαταμίγνυμι, & Ἐγκατανύω, μ. ἔξω, π. ιξα, misceo, immisceo, Lucian. in Anacharsi.
Ἐγκαταπήγνυμι, figo, configo, præfigo.

Ἐγκατασπείρω, insero.
Ἐγκατασκευάζω, intus cõficio & condo, & perficio. Themist. in 2. Poster analytic.
Ἐγκατασκευὴ, ἡ, concinnus, locuples, instructus, Hermog. lib. 2. ἐγκατασκευὴ λόγος.
Ἐγκατασκήπτω, grassari, incumbere, impẽdere.
Ἐγκατασκηψις, grassatio. ἐγκατασκῆψις ἐπὶ πάσσοσι ὀρθοῖ, Dioscor. lib. 7. cap. 4.
Ἐγκατασπείρω, dispergo, sero.
Ἐγκατατίθημι, ἐγκατατήσω, infigo elementum, imprimo principium, Plutar. in Lycurg.
Ἐγκατατομὴ, scarificatio, sudio. Ἐγκατατέμνω, pro eodem apud Dioscor. l. 8 ca. 15.
Ἐγκατατίθημι, constituo, repono, Hesiod.
Ἐγκατόδιος, Diodor. insidiose & fraudulenter.
Ἐγκατόλιον, inuolucrum, implicamentum.
Ἐγκατόπτης, qui sequi, lombus.
Ἐγκατοχὴ, insistere, ducere.
Ἐγκατοπτεύω, irridere, subsannare, Hesych.
Ἐγκατοκλάω, inhabito, incumbo.
Ἐγκατοικίζω, introducere, insinuare, Iud.
Ἐγκατοικοδομέω, μ. ὁσω, intus muro ædifico. ¶ Item tecto me includo, Plut. in Lycurg.
Ἐγκατοικος, ὁ, ἡ, interior.
Ἐγκαυλίσσω, caulescere, Theophr. de hist. l. 1. c. 3.
Ἐγκαυμάτα, inustiones, pustulæ, icones argenti.
Ἐγκαυσις, æstus, feruor, ardor. ἐγκαυσις τῆς κεφαλῆς, ardores capitis, Dioscor. li. 5. ca. 23.
Ἐγκαυστὴς, ὁ, pictor, sculptor, inustor, encaustes Vitr. ¶ Ἐγκαυστικὸς, encaustica pictura Plin.
Ἐγκαυστὸν, genus picturæ dictum ab vrendo, Cæl. l. 4. ca. 31. encaustum Plin. lib. 36.
Ἐγκαυστικὴ, pictura inusta Plin. li. 35. cap. 10.
Ἐγκαυχάομαι, μ. ἀσομαι, π. ησα, glorior: Datiuo.
Ἔγκαυσις, bolus, fructulum, Empol.
Ἐγκαφὴς, cumbo, impetor: Herodot. ἐγκάφειν τὸ νοῦν τοῖσι πρήγμασι, præcordia infidebat. ἐγκαφὰς ἐποιεῦντο μετεώρους τῶν ἐλπίδων, inerat, Hesiod. ¶ Item impendo, stigeo, concupisco, vigeo, initio Terent. Vnde ἐγκαφὴς, molestus, molestia afficiens, Aristot. de mundo.
Ἐγκεκυφότες, apud Hippocr. intentes, inflexi, proprie de vigilibus, Gal. in Glossis.
Ἐγκεκοσμημένος, minus accuratè ornatus.
Ἐγκεκυλισμένος, inuolutus, Aristoph. νὺξ ἀκρόκωλος, quod Cyprius tegumentũ capitis sonat.
Ἐγκελὲς, animatio de gerendo negotio, Arist.
Ἐγκελὲς μεταπεσὸν, adhortatio, inhortamentũ.
Ἐγκέλδομαι, insufflo, Xenoph.
Ἐγκελδὼν, horror, incito, Xenoph. ἐκ πυκν.
Ἐγκελὶς, obliquæ tabulæ.
Ἐγκεντρίζω, μ. ίσω, π. ισα, insero arbores, Accus. Theophr. de hist. plant lib. 2. cap. 1.
Ἐγκεντρὶς, ίδος, stimulus, aculeus, calcar, retinaculũ ferreũ quo qui scandit vti aliquando solet. ¶ Erat & in furensi supellectili ἐγκεντρὶς εἶδος τι ἐλίκων τῶν χαλκῶν, Poll. lib. 8.
Ἐγκεντρισμὸς, insitio Colum.
Ἐγκεντρόω, inaculeatus.
Ἐγκεράννυμι, attempero, immisceo, Aristot. de mundo, τὰ στοιχεῖα ἐγκεκραμμένα ἀλλήλοις.

Ε'λαγτομίων, dolis eludo, illudo, Eurip.
Ε'λαφρεθ-ον, ὁ, cerebrum, Aristotel. li. 2. Probl. ¶ Item vertex & summitas palmæ, Theophr. Vide Athen. lib. 2. & Dioſc. li. 1. cap. 151.
Ε'λαφ-ος, Plut. dictio facta ex ἐλαίω τις.
Ε'λαχιλίζομαι, morosus sum, morib⁹ Cilicū vtor.
Ε'λαυνόμ-ος, impediens.
Ε'λαφρ-ος, Hippocr. incero Iuuenali.
Ε'λαύνω, coitum & cōceptum appeto, catulio. Genes. 30. ἐλαύνων τὰ θρέμματα εἰς τὰς βάλανους. ¶ Ε'λάνωσις, conus, cōceptio, catulitio.
Ε'λατήριος, ἀλίτηδες, instar hederæ conuoluti atq; implicati. Hippoc. & Galen. περὶ ἑπτὰν.
Ε'λατὴρ, ῆρος, ὁ, genus ornamenti muliebris.
Ε'λαύνω, includo, illudo, Soph. ἐλαύνων ἐγκεκλεῖσθαι, septis includi, i. ἐντὸς τῶν ἑρκίων.
Ε'λαύνω, ὁ, residerium.
Ε'λαφρόθ-ος, contentiosus, rabula.
Ε'λαφρὸς, accusatus: à verbo ἐλέγχω.
Ε'λεγμ-ος, ατος, τὸ, culpa, atrox iniuria ob quam aliquis in ius vocari possit, accusatio, actio, ἐπὶ ἐλέγματι γράφειν, accusor, Aristot. 9. Ethic. ἐγκλήματα πάντων, crimina obiicio, Thucy. ¶ Ε'γκλημα-τικὸς, querulus, expostulator, litigiosus, Aristot. 8. Ethic. H' ἧττον τοιοῦτοι φιλονεικοῦσι καὶ ἐγκληματικοί εἰσιν.
Ε'γκληματίζω, fatmenta sylueſcere, Theophr.
Ε'γκληρος, hereditarius, diues.
Ε'γκλησις, ἡ, ἐγκλῆσις, expostulatio, ἐγκλημα.
Ε'γκλητ-ος, reprehensione dignus.
Ε'γκλητὸς, ὁ, ἐπὶ συνόδου ἀθροιστὴς. Theophil. in Institut. enim. pronocatio & appellatio, Aristot. 2. Oecon. ἀλλ' ὅπως τὰς ἐγκλήσεις μετ' ὀλίγων μόνων, vocat cōtrouersias quę multitantur pecu
Ε'γκλίζω, alienę elargior. (nia.
Ε'γκλισις, τὸ, inclinatio, tractus. Procl. ¶ Item locus in naui cui ministitur gubernator, Poll. 1.
Ε'γκλίνω, μ. πῶ, ω. κ. inclino, declino, Aristot. 2 Oecon. αὐτοῖς τὰ πράγματα ἐγκλίναι.
Ε'γκλισις, εως, ἡ, inclinatio, inclinamentum Gell. ἐγκλίσεις πόλεων, poli inclinatio, Strab.
Ε'γκλύζω, alligo, ἐγκλύζων τῷ ζεύγλῃ. Prou. 6.
Ε'γκλύζω, indo in aluum, immergo, proluo.
Ε'γκλυσμα, τὸ, infusus vel infusio Plin. quod infunditur per inferna in aluum, Dioſc. 3.
Ε'γκομμα, ατος, τὸ, apud Argiuos æro quam loco hordei à ſicerdote Apollinis acceptam cōcoquunt qui familiares lugēt, Plut. in Prob.
Ε'γκολπίον, cauo ex anio, meauo Colum.
Ε'γκόλπιστα, intestina, interanea Plin. viscera, Poll. 2. ¶ Sunt etiam ἐγκόλπια, naturn costæ, Theop. de hist. l. 4. c. 3. Dicuntur etiā τρυφῆς.
Ε'γκοῖλος, concauus, cauus.
Ε'γκοιμάομαι, dormio.
Ε'γκομβόω, μ. ώσω, ambitiose orno, Aristoph. ne.
Ε'γκολάπτω, μ. ψω, ω. κ. κ. in sculpo, in cido, Plut. in Pericl. ἐγκεχαραγμένα εἰς τὴν μίτραν τοῦ χαλκοῦ λίθου ἐλέφαντος. ¶ Ε'γκόλαμμα, τὸ, sculptura, siue scalptura. ¶ Ε'γκολαπτὴς, ὁ, cælatus.
Ε'γκολπίζω, sinu contineo, Phil. de mūdo, κόλπῳ

ὅτε ἄλλων σωμάτων ὡς εἰκὸς ἐγκολπίσεται μόνος.
Ε'γκολπισμὸς, insinuo, & Ε'γκολπισμ. ἅ, ventri quę mari veniunt per sinus, Aristot de mundo.
Ε'γκομβόομαι, ὥωμαι. μ. ὥσομαι, alligo, inuolo, 1. Pet. 5. ἐγκομβώσασθε τὴν ταπεινοφροσύνην, i. humilitatem animi vobis infixam habete. Vetus Interp. insinuate, vertit.
Ε'γκόμβωμα, ατος, τὸ, genus vestis, qua serui vtebātur, Poll. l. 4. vbi corruptè legitur ἐγκόμβωμα.
Ε'γκονίω, μ. ήσω, accelero, studeo, pulucre impleor. Inde quod properantes puluere inspergitur, Sophocl. ἐγκονεῖν δὲ χρὴ τὸν ἀγαθὸν ἐν τοῖς καιροῖς, ὡς ἐν ἀγῶσι κοὐκ ἐν ἡσυχίᾳ κακόν.
Ε'γκονὶς, ίδος, ἡ, famulæ: ἀπὸ τοῦ κονίω τὸ σπεύδω.
Ε'γκονίσματα, ων, τὰ, puluereus, ἐγκόνισμα.
Ε'γκονως, festinanter, celeriter, πυκνῶς, Hesych.
Ε'γκοπεύς, ἡ, ῆως, cæsio, scalpellum, cæsum.
Ε'γκοπὴ, ἡ, incisura vel incisus Plin. ἐγκόπτειν offensio, offendiculum.
Ε'γκόπτω, μ. ψω, offensio. ¶ Hieron. in Oseam vocat iracundiam vel memoriam doloris.
Ε'γκοπος, ὁ, ἡ, laboriosus, difficilis, afflictus. ἐγκοπτὸς ἴχνους, vestigium fissum, Epigr.
Ε'γκόπτω, μ. ψω, ω. κ. impedio, retraho, indo interpello loquentem, interrumpo rem cœptam. Rom. 15. ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, i. prę editus sum. ἐβούλετο πάλιν ἐγκόπτειν palum infigo, Theophr. li. 2. hist. plant.
Ε'γκυλίω, μ. ήσω, ω. κ. inuoluo, Accul.
Ε'γκρύπτω, obarieto, τοῖς αἰδοίοις κάλυπτε.
Ε'γκοσμέω, orno, ordino, dispono, Odyss. ἡ.
Ε'γκόσμιος, ὁ, ἡ, quę est in mundo, Nazanz.
Ε'γκοτέω, μ. ήσω, molestus sum, grauiter iracor. Neutr. Dat. ¶ Ε'γκότημα, ατος, τὸ, insania.
Ε'γκοτος, ὁ, inimicus, iracundus, Herodot. ἐγκοτὸν ὀφθαλμοῖσι ἐχόντες, ipsis infensi. ¶ ἐγκοτίαι, ἀδικίαι, grauis inuidia, Epigr. ¶ Ε'γκοτοσύναι, Hesych.
Ε'γκρότημα, lusus, quo victi vincentiū genitā, manuum cauitate gestabant, Athen. lib. 14.
Ε'γκρυφίς, cicatrices faciei, Hesych.
Ε'γκράζομαι, ἀξομαι. κ. inclamo, vociferor, Dan.
Ε'γκρατὴς, ὁ, bilioſus, iracundus. ¶ Item pilcium genus, lib. 6. Animal. c. 15. & Athen. lib.
Ε'γκράτεια, ας, ἡ, τὸ, continentia, tēperantia, Xen.
Ε'γκρατεύομαι, tēperantem esse, toleratesti. Con. 9. ἐγκρατεύ) πάντα, in omnibus tēperans esse.
Ε'γκρατὴς, μ. ές, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, abstinens, continens, ἐγκρατὴς ἀφροδισίων, vel venereę abstinēs, Xen.
Ε'γκρατῶς ἄρχω, imperiosè dominari, Thucyd.
Ε'γκρεμάζω, μ. άσω, suspendo.
Ε'γκρεμνάδιος, inuertatū manuū implexus & cōnexio, Hesych. ¶ Ε'γκρεμνος, cauus, vacuus.
Ε'γκρέμνα, ligna vsta, Hesych.
Ε'γκρίνω, approbatus assumor, eligor, Aristo. in 6. Anim. ἐγκρίνεσθαι εἰς ἕκαστον, cooptari.
Ε'γκρίνω, μ. νῶ, π. κρ. approbo, allego, admitto, præfero, infero, infeto. ἐγκρίνειν εἰς τὸν τριακοσίους, in numerum trecentorum electus. Plutarch.

Ε'γκρὶς, ίδος, ἡ, bellarium ex oleo melle admixto, Exod. 16. & Athen. lib. ιδ'.
Ε'γκριτὸς, sacrum certamen.
Ε'γκριτὸς, in ordinem numerúmque redactus.
Ε'γκρότησις, illido. ἐγκρότησις πυγμῆς, pugni & colaphi inflicti & illisi, Eurip.
Ε'γκρούω, ad numeros incedo, saleo, Aristoph. in Ran. ¶ Ité impello, adigo. ἐγκρούομαι, inquieti.
Ε'γκρυπτω, intego, tego.
Ε'γκρυφίζω, abscondere, Aristoph. in Equit.
Ε'γκρυφίας, ου, ὁ, panis subcinericius, Lucia. 8ic 3. Reg. 17. & Ezech. 4. ἐγκρυφίαν κριθίνην ἔφαγον, subcinericium hordeaceum comedes.
Ε'γκτοι, ων, ὁ, pictores. Ε'γκτησις, εως, τὸ, possessio.
Ε'γκτητὸς, acquisitio.
Ε'γκτητὸς, acquisitus, comparatus, Leuit. 22.
Ε'γκυέω, condo. Ε'γκύησις, εως, celebre, clarum.
Ε'γκυμονέω, pręgnantem esse.
Ε'γκυμονέω, commisceo, immisceo, confundo.
Ε'γκυκλόω, circumuoluo. Ε'γκύλισμα, volumen.
Ε'γκύκλ-ος, ὁ, ἡ, ὁ, in orbem factus, circularis. Vnde ἐγκύκλια ἀρχαί, magistratus qui sortitò defe rebantur, quasi in orbem redeuntes, vel quasi vulgares. ¶ ἐγκύκλ-ος παιδεία, siue ἐγκύκλιος παιδεία, quasi orbiculata disciplinārū series. Quintil. lib. 1. cap. 16. Vt efficiatur orbis ille doctrinæ, quem Græci ἐγκύκλιον παιδείαν vocant. ¶ Aristot. Polit. li. 2. ἐγκύκλιοι ἐπιτηδεύσεις dixit, i. vulgares operas & obuias.
Ε'γκυκλὶς, ίδος, ἡ, vestis quædam muliebris, Poll. l. 7.
Ε'γκυκλ-ος, ὁ, ἡ, eadem quod ἐγκύκλιος.
Ε'γκυμὼν, ονος, ὁ, ἡ, it cumago, inclusio.
Ε'γκυλίω, inuoluo. ἐγκυλίσθαι εἰς ἔρωτας, Xenoph.
Ε'γκυλισμὸς, ὁ, volutatio Cic. Plut. in Oth.
Ε'γκυλίω, inuoluo, implico, deuoluo, Xen. εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθῆναι, in amores delapsi.
Ε'γκυμονέω, μ. ήσω, π. κκ. pręgnans sum, Neutr.
Ε'γκύμων, ονος, ὁ, ἡ, grauis, pręgnans, Phocylid.
Ε'γκυμ-ος, ὁ, ἡ, pręgnans, vterum ferens, Epigr.
Ε'γκυμῶ, incumbo, sum pron⁹ & incurnus, vergo, demissus sum, subfodo, respicio, conspicio.
Ε'γκυπλ- & Ε'γκύπτω, μ. ψω, & ίψω, incido, obtundo, Hesiod. ἐγκύψας δ' ὑπὸ πέτρῃ ἀπὸ ἀνέμοιο μενοίνα, in infortunia incidens. ¶ Herodot. ἐγκύπτων ἀλογίῃ, contēptui habuit. ¶ Idem, ἐγκύψαντες τοῖς ἐκείνοις, incidérunt in illos.
Ε'γκυρτ-ος, gibbus, connexus. ἐγκύρτια ἀγκάλη, gibba gemitus. Ε'γκυρτ-ος, incurnus.
Ε'γκυστὶς, ίδος, ἡ, partus.
Ε'γκυτὶς, ίδος, ἡ, cute tenus, in cute, prope cutem.
Ε'γκωμιάζω, μ. άσω, π. κκ. laudo, laudibus efferro, Isocr. ¶ Ε'γκωμιαστὴς, οῦ, ὁ, laudator. ¶ Ε'γκωμιαστικὸς, ἡ, ὁν, laudatorius. ἐγκωμιαστικὸν εἶδος, genus demonstratiuū, Herm.
Ε'γκώμιον, ου, τὸ, laus, prædicatio, elogium. ἐγκώμια θεῶν, deorum laudes, Plat. de Leg.
Ε'γκωπία, ας, ἡ, ἐγκωπίαι τῆς νεώς, vbi remi sunt, Eaybo.
Ε'γκωπίζω, μ. άσω, rado.
Ε'γκωφίσμος, tumultum excutiens, Hesiod.
Ε'γκωμίης, incitans ad pugnam, ἐγκωμίης ἐγερτής.
Ε'γκώμιος, epitheton Bacchi, in Epigr.
Ε'γκωτίως, vigilanter, Bud. Ε'γκωτία, idem,

Universidad de Deusto Biblioteca

infundebas Thasium vinum. Xenoph. ἐγχέω, ἐγχεῖν, πίνειν.
Ἐγχελυς, Hesych. ἐγχέλεις, ὄφεις ἔνυδροι.
Ἔγχθων, terrenus, testaceus, in Epigr.
Ἔγχιος, propius.
Ἔγχλωρος, qui est viridi colore, Nicand.
Ἔγχνοος, lanuginosus.
Ἐγχονδρος, chartilagineus, grumosus, Dioscor.
Ἐγχονδρίζειν, chondro siue alica perspergere, aut ipsam cataplasmatis modo imponere, chartilaginem coaptare, Galen. lib. 3. ἐγχ. νοσημ.
Ἐγχρεμπτω, salto.
Ἔγχος, ους, τό, hasta, telũ, lanceę tragula, Odyss. ¶ significat & gladium, Sophocl.
Ἐγχουσα, fucus, anchusa herba: ἐφ' ᾗ τὸ ἐγχοῦν τὸ ἐν τῇ ῥίζῃ ὑποκρύον. Ἐγχεσιζωδὴς, fucu colorati.
Ἐγχω, infligo, impingo, intringo.
Ἐγχωριος, hæreo, sum contiguus, Eurip. ἐγχωρεῖ ὑμῖν ἡ ἐλάφους.
Ἐγχωρίπτω, ἐγχωρ. ῥῶ, admoueo, tango, infrico, calcibus implico, adiungo, applico, Herodot. ἐγχωριάζειν τὴν γῆν, nauim appellentes.
Ἔγχωρος, ου, ὁ, nuncius, illitio.
Ἐγχωρος, ὁ ἡ, illitius, inunctus, Galen.
Ἐγχωω, meidere.
Ἐγχωω, illino, inungo, Apoc. 3. κολλύριον ἐγχρῖσαι σοὶ ἵνα βλέπῃς. collyrio inũge oculos. ¶ Item ferio, pungo, πατάσσω, Ælian. Dionys.
Ἐγχωρίζω, μ. ἰσσω, π. σα, ε, immoror.
Ἔγχρονος, ον, ὁ, temporarius, durans, Appian.
Ἔγχρυσος, ου, ὁ, inauratus.
Ἐγχρώς, cute tenus, ad vsum. ¶ Interdũ propè.
Ἐγχυλίζω, succum exprimo. Ἔγχυλισμα, succus.
Ἔγχυλος, ου, ὁ ἡ, succosus, succulẽtus, vegetus.
Ἔγχυμα, τό, fluidum: placenta. ¶ Item medicamenta liquida. Galen. ἐγχύματα εἶδος τῶν ὑγρῶν.
Ἐγχυσις, infundo, infusio, Dioscor. lib. 2.
Ἔγχυτος, ον, sapidus, succulentus, fluidus.
Ἐγχυμων, est quando casu aliquo aut pondere caro fracta sanguinem atterit.
Ἔγχυσις ἡ, ἐγχύματος, humoris in vasa affluxus & infusio, qua venulæ pleniores reddũtur, corpúsq; colorati⁹ euadit, Hipp. Epidẽ. 2.
Ἐγγυη, ης, pignus. ¶ Ἐγγυᾶσθαι, Demosth. Cicer. pignerari, & pignora auferre.
Ἐγχυσις, εως, ἡ, infusio. ¶ Ἔγχυτος, infusus.
Ἐγχυτρίζω, in vrnam condo. ¶ Occido, Aristot. Vespæ ὑπὸ τῶν μελιττῶν ἐγχυτριζόμεναι, Int. φονεύονται.
Ἐγχυτρισμα, ἡ, & Ἐγχύτρευμα, præfica, mulier cuiæ quæ in funere conductæ plorant, aquam aut sanguinem fundentes. ¶ Sunt item quæ infantes vndis exponunt, Arist. in Vesp.
Ἐγχω, μ. ὠσω, infundo. ¶ Apoll. ἐγκεχυμένοι τάφοι, aggerũ est sepulchrũ ex aggesta humo factũ.
Ἐγχωμιον, μ. δεῖν, habeo locũ ad aliquid faciendum, Dioscor. lib. 3. περὶ ὑποσπαδικῶν ἐγχωμιον ἐστὶ, si locus patiatur, κλυσῆναι ἐξωρεῖν, quantũ fieri potest.
Ἐγχωρασις, ἡ, pignus, vsura, τόκος, fœnus.
Ἔγχωρος, ου, ὁ ἡ, ex loco, indigena, incola loci, κτῆσις ἐγχωρίων, domestica negotiũ, Hesiod.
Ἐγχωριος, patrius, inquilinus, Lycophr.

Ἐγχωρος, ω, pro ἐγχλωρος, viridis.
Ἐγχωσις, exaggeratio, Polyb. ἡ κοιλάνσεως ἐκπλήρωσις. Ioseph. ἀνάχωσις. Æsch. ἀναχώματα.
Ἐγω, ego, Pronomen primæ personæ, Gazæ.
Ἐγωγειος, vetustum, ἀρχαιότατον γένος.
Ἐγωδα, per spectatis in & cras in, pro ἐγὼ οἶδα.
Ἐγωμαι, pro ἐγω ἡγοῦμαι, opinor, Xen. li. 2. Κύρου.
Ἐγων, ωνος, ἐγω, ego ipse, Illir. ἀ. τοῦδ' ἐγων ἐρῶ.
Ἐγώνα, Doricè, ego: vt πωλῶνα, pro πωλῶ.

E Δ

Ἐδανος, ὁ, dulcis, suaueolens, lenis, Æsch.
Ἐδάφιον, ου, τὸ, pro ἐδαφος, solũ, pauimentum.
Ἐδαφος, εος, τὸ, cibus, ferculum, esca. Εἰδάφιον, idem.
Ἐδαφος, membrana in testiculis.
Ἐδάφος, nomen Mercurii Gortynii, Etym.
Ἐδαφίζω, μ. ἰσω, σ. ιξω, prosterno, allido terræ, solo adæquo, Theophr. de caus. li. 4. ca. 5.
Ἔδαφος, ους, τὸ, solum, pauimentum. ἐδαφος τῆς νεὼς, fundum nauis, Plutar. in Thes. ¶ Item alueus, Aristot. lib. 4. Anim.
Ἐδεσμάτιον, ὁ, prægustator, Sext. Pompeio.
Ἐδη, ἡ, & Ἐδη, ου, ὁ, solum, sedes, poetice.
Ἐδηστης, ου, ὁ, sacerdos. Ἐδηστειον, τὸ, sedes.
Ἐδισμα, ατος, τὸ, edulium, ferculum, cibus.
Ἐδιτης, ου, ὁ, quasi comestor, ἐδιτης κακῶν ἀνθρ.
Ἐδμα, ατος, τὸ, instrumentum vel locus in quo cibi asseruantur, cella penuaria, vel penaria.
Ἐδνεος, ὁ, vescus, delicatus. ἐδνεὸς, edulis.
Ἐδνιαιος, ου, ὁ, sodalis.
Ἐδνοβιη, ης, serpigo, phagedæna.
Ἐδνια, ων, τὰ, suppellex, actio bona.
Ἐδνος, ους, commeatus.
Ἐδνα, τὰ, munera quæ sponsæ dantur à sponso: Diodor. Sicul. lib. 4. Latinè dona sponsalia.
Ἐδρα, ης, Suid. ἡ καθέδρα, sedes, sella.
Ἐδνα, ης, alieno, pignero.
Ἐδνος, ου, ὁ, sponsalis, nuptialis.
Ἐδονάμην, ἠδυνάμην, ἐδόμην, dotem do vxori trademens. τὴν ἐδομένην γυναῖκα, in epigram.
Ἐδω, τονίζεται, ferire, quatere, occidere.
Ἐδω, tenebat, claudebat.
Ἐδωτης, ου, ὁ, fucer, Hesych. ἐδωτὴς ὑμενοφύτης.
Ἐδωδιμος, ου, ὁ, cibus, nutrimentum.
Ἔδος, εος, τὸ, sedes, pauimentum, simulachrum, & ædicula Vitruu. Iliad. ἀ. αὐτὰρ ὅ γ' ἐλθὼν ἐς ἕδος πατρὸς. Plut. in Solone. ἐξαμιτον τὸ ἱδρυμένον ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς, simulachri vestem sibi adnectentes. ¶ τὰ τῶν θεῶν ἕδη, deorum sedes & delubra, Isocr. Ἔδος, ους, vorax, ab ἔδω, comedo.
Ἕδρα, ας, ἡ, sedes, ἑδρᾶν γαυλοῦσι, nauium stationes, Sophocl. basis, subsellium, sella magistratus, honor. ¶ Item ἕδρα, podex, anus, quæ & tiam sedes Plin. ¶ Item stabilitas & firmitas.
Ἑδράζω, colloco, fundo, firmo.
Ἑδραῖος, firmus, stabilis. ἑδραῖος βίος, sedentaria vita.
Ἑδραίωμα, ατος, τὸ, fundamentum, fulcimen.
Ἑδρασμος, ου, ὁ, ἑδρασμὸς, firmamentũ, fulcimentum, sedes, mansio, Sophocl.
Ἑδρασμα, ατος, τὸ, sedes, ἕδρα.
Ἑδρεύω, μ. εὐσω, π. εὐκα, sedeo, fisto.

Ἑδρηστος, stabilis, sessilis, sedentarius.
Ἑδραστης, ου, ὁ, seruus, famulus, supplex.
Ἑδραστικος, μ. κτικωτερος, π. κτικωτ. sedeo. Hesiod.
Ἑδρασμος, μ. σω, Ægin. vicera quæ sedi adnascũtur.
Ἑδρασμος, sessus, συνέδριον.
Ἑδρανα, ων, τὰ, supplices, ἱκετηρίαι.
Ἑδρανον, ου, τὸ, instrumẽtũ medicinale, Hipp.
Ἑδρανος, ου, ὁ ἡ, vel ἑδρανος, epentheſi ἑδρανος, edo. ἑδρανος θυμὸς, rodo animum, Apollon.
Ἑδρανος, ου, ὁ, cibus, nutrimentum, Plat 2 de Rep. ἐν τῷ ἑδρανῷ ἡ πόσις σπανιωτέρα.
Ἑδώδιμος, ου, ὁ ἡ, esculentus, βρώσιμος, vescus, ἔδωσι, edi aptus, Dioscor. li. 3. cap. 59.
Ἐδώλιον, ου, τὸ, transtrum, tabulatus, mangium, basis naui supposita, fori nauis Vallæ. ¶ Item gradus theatri, Poll. lib. 4. cuneos vocat Latinus.
Ἐδωλιάζω, considere in theatro, Poll. lib. 4.
Ἐδος, ους, τὸ, aliis species, εἰδος, Aristoph. περὶ ἰδεῶν.

E E

Ἐε, Aduerbium exclamandi, ὁ ἐελμὸς κακός.
Ἐεισι, cum, ipsum.
Ἐεδνα, ων, τὰ, dotes, sponsalia.
Ἐεδνοω, ὦσω, trado vxorem cum dote. Odyss. ε. ἐεδνώσατο δ' ἐμὲ καὶ ἐπὶ πολλοῖσι δίδοσθαι.
Ἐεθνα, ης, ἡ, ἐεθνὸς, socer, affinis, πενθερὸς.
Ἐεικοσαρουρος, ον, ὁ, assimulo, Epigr.
Ἐεικοσιβοιος, sacrificia viginti boum, Odyss.
Ἐεικοστος, pecunia, pro εἰκοστὸς, vigintus. ¶ ἐεικοστὸν, vigintiquinque. ¶ ἐ. ἐεικοστὸς, vigesimus.
Ἐεικω, pro εἴκω. Ἐεικτος, interrogo, Naz.
Ἐεικοσιμος, ὁ, ἡ, vnus. Hesiod. ἐεικοσίμους ἐτῶν.
Ἐεικοσιμαζιμος, assimulo, Hesiod. ἐεικάσιμε, de Pandora.
Ἐειμαι, cupio, curo, pro ἐέδομαι: Genit. Odyss. ἐεικόμενος ἀνδρὸς πάντα εἰδότος. ¶ Cum Accus. Odyss. ἐ. ἐ. ἐπὶ ἀγορὴν ἐεικόμενος ἴδεν ἀγορὴν.
Ἐειδω, ἐέσω, ἐεν, desyderiũ, ἐέδομαι, Iliad. ἀ. à Chrysolora scribitur cum denso spiritu. ¶ Item donum furtunarum, pro ἐέδομαι, Etym.
Ἐειν, ἐέσω, pro ἐλεῖν, ἐλῶ, ἐλάσω, Etym.
Ἐεργω, sepio, angustatus, Apoll. 2. Arg.
Ἐεργω, rohibeo, contineo, stringo. Hesiod. ἐέργειν πόλεις ἀνθρώπων, in se compiectitur & haber. ¶ Idem, οὐ σφὶ μὴ πάσσι τόν γ' ἀπεέργει θυμὸν, auertit ab his animum.
Ἐεσσικαλος, ου, ὁ, proscitus, pulcher.
Ἐετης, ου, ὁ, ἐέτεος, ἐέτεσιν.
Ἐετιδης, filius matris: bonus.

E Z

Ἐζομαι, ἐδοῦμαι, sedeo. Depon. absol.
Ἐζομενος, ἐκ πολέων, sedere facio, loco.

E H

Ἐθ, sui proprii. ¶ Item boni, manſueti, Iliad. ἀ. ἐθέλοντα πόλεμον ἐπιτάρροθον ἔμμεν ἐοῖσι ἑταίροισι, σὺν μεγάλῳ κράτει, vt exponit interp. ¶ Item Odyss. ξ. ἐπιλήσεται ἧς ἀπάλης φρενὸς ἠδ' ἐθέων, tenui spiritu. ¶ Ἐθος, ους, τὸ, bonitas.

E Θ

Ἐθαγενης, indigena, ἐγχώριος.
Ἐθαιος, genus poculi.
Ἐθαιρος, ὁ, & Ἐθαιρα, ας, ἡ, alluetus, amicus. Plut. in Oth.
Ἐθειρος, ου, ὁ, & Ἐθειρα, ας, ἡ, coma, capillus compositus, Etym. & Iliad. θ. ¶ Ἐθειρόω, ὦσω, π. ωκα, comam cõpeam habeo, Theoc. Edyll. 6.
Ἐθειρη, ἄδος, ἐκ, faries, coma, Epigr.
Ἐθειρίζω, consuetudine curo capillos & comã.
Ἐθειρος, ὁ, auidus exercendæ simultatis, Cratin. apud Pollu. li. 3. Vbi & ἐθειρόβρωτος.
Ἐθελημος, ου, ὁ, voluntarius, vltroneus, 2. Argon. ¶ Ἐθελημως, prompte, voluntarie, αὐθαιρέτως.
Ἐθελοδουλια, volũtaria seruitus, Plat. in Symp.
Ἐθελοδουλος, voluntarius seruus.
Ἐθελοθρησκεια, ἡ, superstitio, ἐθελοθρησκεία, voluntarius cultus: Vnde ἐθελοθρησκος, nouam fingere religionem suo arbitratu.
Ἐθελοκακια, & ἐθελοκακημα, ἐπος, spontanea malitia.
Ἐθελοκακεω, de militibus proprie dicitur, qui consulta ignauia fugiunt, & perfidi sunt in suum principem, Pausanias, Κατηγόρησε ἐθελοκακῆσαι σφᾶς ἐν τῇ πολέμῳ τοὺς ἄλλους Κελτοὺς. ¶ Item, sponte deteriora confectari & capessere, Lucia. εἴ τις αὐτῷ ἔνδον τύχοι ἐθελοκακῶν. ¶ Dicimus etiam ἐθελοκακεῖν τῶν ἀλλων, prævaricari, Bud. in Comm.
Ἐθελοκακως, de industria perperam, Appian.
Ἐθελοκωφος, o baudionon sibenter audio.
Ἐθελοντης, & ἐθελοντὴς, vltrò, Thucyd.
Ἐθελοντηριος, ος, & Ἐθελοντης, ου, ὁ, voluntarius, pronptus, Xenoph. ἐθελοντὴν εἶναι τῆς πόλεως ὑπηρέτην. ¶ Ἐθελοντὶ, Aduerb. spõte, vltrò, Thucyd. ¶ Inuenitur & ἐθελοντὶ, pro eodem.
Ἐθελοντικος, ὁ, voluntarius, ἐθελοντὶ αὐτῶν, Herod. ¶ Dicitur & ἐθελοντὴς, Suid.
Ἐθελοντικως, voluntarie peregrinans, Thucyd.
Ἐθελοντὴς, laboris cupidus, Xenoph.
Ἐθελοπτωχος, ου, ὁ, voluntarius ganeo.
Ἐθελοξενος, ον, voluntarius hospes, qui vltrò, non iussus hospites excipit, Poll. lib. 3.
Ἐθελοπρακτος, cui volũtas mutabilis, Damasc.
Ἐθελουργος, ου, ὁ ἡ, sponte sua faciens, Xenoph.
Ἐθελοντης, ου, ὁ, voluntarius, Xenoph 3. Pæd.
Ἐθελοντηρι, vltrò, libenter, sponte, ἑκουσίως.
Ἐθελοντηρια, denegationes.
Ἐθελω, μ. ἐθσω, volo, statuo, Æschin.
Ἐθειρω, Genit. Iliad. ζ. ἐθεν δ' ἄνεν ἔσπετο χάρις, à se manu repulit. ¶ Item pro αὐτὸς, seu αὐτὸ, Iliad. ἀ. ἐγὼ δὲ τῷ χρεὼ αὐτὸ, inferior ea.
Ἐθισμοσυνη, consuetudo, assuetudo Liu. Suid.
Ἐθιζω, ισω, π. ισα, assuetus, solitus, Nonn.
Ἐθιζω, ισω, π. ισα, assuefacio, instituo. ἐθίζειν τοὺς σώματα ἐθίζοντας, Lucian. in Anach. Xenoph lib. 1. Pæd. αὐτὸ τοῦτο ἦθος ἐθισθέντες, tali more assuefacti.
Ἐθιμος, ὁ, consuetus.
Ἐθισμοσυνη, & Ἐθισμα, ατος, τὸ, consuetudo, recepti mores, Plat de Leg.
Ἐθιστος, consuetudo, vsus, constitutio.
Ἐθιτος, assuetus, seu cui assuescimus.
Ἐθμη, exhalatio, vapor, ἀτμὶς, ἀχνὶς, Hesych.
Ἐθμὸς, vinculum. Hesych.
Ἐθναρχικὸς, gentis præfectus, Machab.
Ἐθνικὸς, gentilis, ethnicus, gẽtilitius, Herm.
Ἐθνικῶς, gentilico more Cornel. Tacit.

Ἐθνικός, ή, όν, gentilis, eiusdem gentis.
Ἔθνος, εος, τὸ, gens, natio, Aristot. in Metaphys. τὸ τῆς ἰαρίνης ἔθνος, Herodot. κρῖθίνου, natio natum Vallæ. ¶ Ἔθνος de bestiis, Odyss. ξ. ὄφρα ἴδωσιν ἔθνος ἐμὸν χαλεπόν. Et Iliad. C. Ἡύτε ἔθνεα φῶτα περισσεύοντα ἀλήτην. Sic apud Latinos gēs vsurpatur, Columel. lib. 9. c. 9. de apibus, Intestino bello totæ gentes consumuntur.
Ἔθος, εος, τὸ, mos, consuetudo, institutum, assuetudo. εἰ ἐν ἔθει, in more esse, Thucyd.
Ἐθύσσω, acuisco. ἀ. primatiuum non est in vsu.
Εἰαρινός, vernus, πνοιαί.
Εἴαρ, ος, τὸ, ver.
Εἰάω, Hesych. ἀγάλλειν, ἢ ἀλλαγῆ, ἢ τῷ ἐπαγγέλλειν τὰ ἐκ τοῦ θεοῦ ἀγγέλλειν.
Εἰαυλίη, ης, ἡ, loc⁹ pascuus, pratū, solum irriguū, hortorum, virectum amœnum, Apoll. 2.
Εἰανός, ἡ, όν, perspicuus. ¶ Item peplum.
Εἰαρινός, ἡ, όν, pro ἰαρινός, ver.
Εἰαρινός, ἡ, όν, vern⁹, Hesio. σῆφοι εἰαρινοῖσιν.
Εἰαρινός, vernantibus mamis præditus, Epig.
Εἰαρόπους, ος, sanguipota, αἱμοπότης, Hesych.
Εἶαρ, ος, τὸ, vestis.
Εἴασα, pro ἐάω, 1. συγχωρῶ, sino, Homer.
Εἴβω, pro λείβω, libo, perfundo, fluo, Hesiod.
Εἴδαλον, ου, τὸ, imago, similitudo.
Εἶδε, ἄγε μᾶλλον, age vero, age modò, Iliad. ά.
Εἰδαλίμος, ος, ὁ, speciosus, εὐμορφος, ὡραῖος.
Εἴδαλις, canis nomen, de qua Hesych.
Εἶδε, ν. ὕπτη, apparet, videtur. φαίνεται.
Εἴδαρον, ου, τὸ, esca, pro ἔδαρ, Odyss. ά. fercula, epulæ, dapes. ἄρτυμα, σιτία, ἐφόδια, Hesych.
Εἰδήμων, prudens, doctus, ἐπιστήμων.
Εἶδος, forma, species, pulchritudo, Cæl. l. 15. c. 1.
Εἶδος, χρῖσις, ος, ἡ, turpis, deformis, δυσειδής.
Εἰδώς, μ, όν, scio, I fcor. ad Demon. τὰ μὲν γὰρ τῶν χρεῶν ἐξ ἀρχῆς ἐπίστασο εἰδότας, facilè cognoscas.
Εἶδω, pro εἶπω, Iliad. ά. posliquam.
Εἴδωλον, contentio, fuga, conuolutio, συγχυσις.
Εἰδήμων, ων, ος, sciens, peritus, Hesych.
Εἴδωλος, similis erat, Nicand. in Alex.
Εἴδησις, cognitio, scientia, peritia, γνῶσις.
Εἰδικός, ἡ, όν, specialis, formalis.
Εἰδικῶς, specialiter, speciatim. Εἰδί, idem.
Εἰδός, humidus.
Εἰδύω, studo. ἀκριβῶς σπουδῶ, ἀσχολοῦμαι.
Εἴδομαι, videor, appareor, assimilor, Deponitur & βούλομαι καὶ ἀκούω, pro com similis.
Εἴδωλον, formo, Naz. cōstituo speciem. ¶ Εἴδωλος, species effluens, specificus Argyrop.

Εἶδος, εος, τὸ, species, μορφὴ, facies, forma. ἐν ᾧ εἴδει ἐποίησαν, in quo fecerunt modo? Thucyd. ¶ εἴδος μακρὸν, corporis robur. Philostr. in Heroic. ¶ Pro statura, Hesiod. in Theog. ὑψηλὸν ἔτι μᾶλλον ὅσῳ εἶδος, in ingenti statura. ¶ Eustath. Iliad. γ. diuinandi peritiam & præsagitionem significare ostendit: Vnde πολύιδος σοφὸς ὅτι μάντις. ¶ Et apud Pind. videtur accipi, pro carminis certo quoq; genere, vt Odæ Horat. ¶ Εἶδ & εἴδος, accēt, Poll. l. 6.
Εἰδότως, scienter, à Genitiuo εἰδότων.
Εἰδῶ, pro ἰδῶ, repræsento, refero. Εἰδυλλιεῖς, scies, pers⁹.
Εἰδύλλιον, ου, τὸ, idyllium, paruū poema, vt Theocriti.
Εἰδύω, κρύπτω, dormio.
Εἰδὼς, μ. εἰδυῖα, μ. εἰδότε, ὑποφαίνων τι, δῆλον ἢ φανερὸν ποιῶν, scio, Odyss. ξ. ἔφη δ' εὖ εἰδώς, vt certo sciam.
Εἰδώς, prudētia, aspectus, Hesych. φρόνησις, ὄψις.
Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, templū idolorum, Esd. 1. Aut mēsa in qua carnes sacræ ponebantur, 1. Cor. 8.
Εἴδωλον, ου, τὸ, simulachrum, effigies, imago, Odyss. λ. ¶ Εἴδωλα πολλὰ, simulachri fictio, Eurip. in Hec. ¶ Εἴδωλα, ων, τὰ, effigies idoli. ¶ Εἰδωλόθυτος, ου, τὸ, sacratū idolis. ¶ Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, idolorū cultura. Εἰδωλολατρεία, idololatria.
Εἰδωλοποιός, οῦ, ὁ, simulachri speciem habentes.
Εἰδὼς, sciens, doctus. ¶ Interdum Genit. Iliad. ἐπεὶ οὐ τεκτόνων ἐπὶ τοῖον ἐπιστάμεσθα. ¶ Interdū Accus. εἰδὼς ἐφήσεται, iusta cogitans, Hom.
Εἴεν, esto, sit ita sane, Aduerb. concedentis, Aristoph. εἶεν, παρὰ τὸ ἐστὼ δεῦρο ἐς τὰς τ' φύσεως ἀναγωγάς. i. hæc finamus, transeo hinc, &c.
Εἶζω, sequi, assimilari, ὁμοιοῦσθαι, ἐμοιοῦσθαι.
Εἶδω, poeticum, statim, Iliad. i.
Εἴθε, vtinam, Xen. ¶ Cum Indicat. εἴθε σοι τότε συνῆν ἡμῖν, vtinam tecum tum versatus essem. ¶ Item cum Optat. Odyss. ξ. εἰ δ' ὄφελον, vtinam ita florerem ætate. ¶ Item cum Infinit. εἴθε μοι πλεῖόνθ' ἔτη, in Epigr. vtinam ego errassem.
Εἰθύια, ας, ἡ, iuuitria, ἐπιχαρσία, Hesych.
Εἰθίζειν, discere, obedire.
Εἴθισις τῶν σχημάτων, œconomia theatralis, repræsentatioque conuenientes morbus inducturum personarum, rituique scenico. Vide Comment. Aristoph. in Neb.
Εἰθύπλοια, ας, ἡ, galax, lactemus. Cels. li. 4. c. 16.
Εἰθύω, imperu feror, desidero.
Εἰκαδάρχης, viginti virorum ordinis præfectus.
Εἴκαζω, assimilo, comparo, cōfero, conjecto, suspicor, figuratè loquor, repræsento, Aristoph. τὰς τοιαύτας εἰκάσαι αὐτοῖς, assimilarūt sese centauris. εἰκάζω πάσαις ταῖς ἀφορμαῖς, affero causam probabilitorē, Plut. in Rom. ¶ εἰκάζειν σοφὸν τὸν ὄλεθρον, cum specie conferens tempus, Eudem. ¶ εἰκάζω τῶν εἰς τοὺς δούλους, conjecturam illā ad seruos refero, Plut.
Εἰκάθω, pro εἶκω, cedo, pareo. Argon. 1. ὃ μὴ ἐξῆκε εἰκάθειν τιμῆς, honore cessit Saturno.
Εἴκαιος, quamuis.
Εἰκαιολογία, ἡ, vana consultatio, stoliditas.
Εἰκαιολογέω, sum vaniloquus Liu. vana loquor Virg. ¶ Εἰκαιολογία, ας, ἡ, vaniloquentia Liu. oratoris vanitas Cicer.
Εἰκαιολογικὸς, ἡ, όν, ος, ὁ, blatero.
Εἰκαιολογοποιία, ας, ἡ, vaniloquentia.
Εἰκαιόφρων, ων, ος, vanus, vulgaris, temerarius, fluitus. ¶ εἰκαίῳ πλοῦτος ἀνὴρ ἐπιμαίεται, temerè discerpræ comæ, Epigr. ¶ Εἰκαιοσύνη, ης, ἡ, futilitas, vanitas. Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem.
Εἰκάς, άδος, ἡ, numerus vicenus siue vicenarius, Aristoph. in Neb. ἐφοῖτ' ἂν μοῦσαι τῶν πεντήκοντα εἰκάδας. ¶ Est etiam nomen festi Apollinis.
Εἰκασία, ας, ἡ, similitudo, repræsentatio & assimilatio Plin. comparatio, conjectura, Naz.
Εἴκασμα, τὸ, conjectura, simulachrum, effigies.
Εἰκασμολόγος, ὁ, conjectura, cuentus, conjectatio, Plin. Εἰκαστής, οῦ, ὁ, conjector.
Εἰκαστικὸς, ἡ, όν, conjecturalis, dubitatiuus, Gaz. lib. 4. ¶ εἰκαστικαὶ τέχναι, artes similiū effictrices seu repræsentatiuæ, artes quibus similia effinguntur, Plat. de Leg.
Εἴκατι, Doricè pro εἴκοσι, viginti. ¶ Itē gratia, Laica. εἰκάτι χαριέστατε, Calliopes beneficio.
Εἰκαῖος, ἡ, όν, decens.
Εἰκελόφρων, ων, ος, somno similis, vanus.
Εἰκελος, ἡ, ον, similis, Lascar. εἰκελος ἀνδρὶ ἀνδρὶ, vocem humanæ similem.
Εἴκελος, ἡ, ον, si, vtiq; εἰ που. Εἰκέλης βικέλης, aduenire. Εἰκῆ, inconsultò, temerè, frustra, intempestiuè. Ceb. πλανᾶσθαι εἰκῆ, huc & illuc vagantur.
Εἰκελίζειν, assimulare, repræsentare, Aristoph. ¶ Sumitur etiam εἰκελίζειν, pro εἰκάζειν, & pro εἰκῆ ἢ μάτην βάλλειν, Polyb.
Εἰκεσίη, ης, ἡ, ἐξεσίη, ης, ἡ, go. exprimo, Aphthon.
Εἰκονικὸς, ἡ, όν, imaginarius, graphicè pictus.
Εἰκόνιον, exigua statua, parūm signum, Plut. in Them. Tranq. in Ner. ecuncula vel icuncula.
Εἰκονισμὸς, οῦ, effigies, imago. ¶ Est & figura quę efficio author Rhetor. ad Heren.
Εἰκών, όνος, ἡ, imago, εἴδωλον, Aristoph.
Εἰκὼς, ότος, ἡ, par, decens, consentaneum. ἀφ' ἧς τὸ εἰκὸς, supra quam par sit, Plut. in Romul. ¶ ὃν τρόπον εἰκὸς ἦν, merito, iure optimo, Dem.
Εἰκοστεῖον, τὸ, quod boum viginti pretiū valet.
Εἰκοστὸς, ἡ, όν, vicenis constans basibus siue sedibus superficiebúsque, Plut. de Placitis.
Εἰκοστοέτης, viginti annorum. Εἰκοστόετος, idem.
Εἰκοστὸς, vicies. Εἰκοστὸν μέρος, Epig. 20, mē sīū.
Εἰκοσάφυλλα ῥόδα, rosæ quibus insunt vicena folia, Theophr. lib. 6.
Εἰκοσήρετμος ναῦς, nauis habens viginti remos.
Εἰκοσόργυιος, viginti ordinum nauis.
Εἴκοσι, viginti. Εἰκοσταῖος, ἡ, όν, vigesimus.
Εἰκοστεύειν, dignus pretio viginti boum.
Εἰκοστηφόρος, ὁ, ἡ, quæ est viginti annorum.
Εἰκόσμος, viginti minarum, Lys. στατῆρας δ' μοι ἐκ εἰκόσμου ἔφερεν.
Εἰκοστηφέτης, vicies tantundē valēs, vigecuplū.
Εἰκοστόγυος, ος, ον, qui est viginti cubitorum.
Εἰκόστη, ης, actuarium quod 20. remis agebatur.
Εἰκοστὸς, ἡ, όν, vigesimo die prouenienta.
Εἰκοστολόγος, qui vigesimam partem bonorum colligit à subditis, Aristoph. in Ran.
Εἰκοσόρυγες, τὰ, viginti vallos habentia.
Εἰκοτολογία, ας, ἡ, ex conjecturis dicere.
Εἰκότως, merito, rite & rectè, Lucian.
Εἰκτάδιοι, ὁμοιόσιμοι, similes erant, Iliad. ά.
Εἴκτης, similis.
Εἰκών, όνος, ἡ, assimilor, Aristoph. τοῖς ἐπιτηδεύμασι τῶν ἀνδρῶν. Hipp. filius eris similis. ¶ Item cedo, obedio, Phocyl. εἶκειν ἢ ἡδέσειν ἔοικε, cedere sede senioribus. Herodot. εἶκειν τοῖς ζημίαις, detrimentis se submittere.
Εἴκων, ονος, ὁ, imago, similitudo, statua, simulachrum, effigies, εἰκὼν γραμμική, Epigr. ¶ Pro argumento & conjectura. Aphrod. in Probl. εἰκόνα λαμβάνειν τῶν αὐλῶν ταῖς ὀπαῖς, ex tibiarum foraminibus argumentum accipe. ¶ Est etiam εἰκὼν, figura orationis, de qua vide in Rhet. ad Herenn. & Quint. lib. 5. c. 11. ¶ Εἴκων ονος, ὁ, obediens, πειθήμων.
Εἰκώς, ότος, ἡ, ός, ὁ, ἡ, ὸν, similis, decens, consentaneus. ¶ Item probabilis, verisimilis, Plut. in Rom.
Εἶλα, legumen, calamus, ὃ φασιν καλάμην, Hesy.
Εἴλαδις, in gyrū, simul, vniuersim, σὺν συγκοφλῶ.
Εἰλαμάδες, οἱ, pannicū in quibus continetur cerebrum, qui duo sunt, Poll. lib. 2.
Εἰλαπινάζω, μ. άσω, π. ασα, sum in cōuiuio, conuiuor magnificè, Odyss. C. & Iliad. ξ.
Εἰλαπιναστὴς, οῦ, conuiua, conessator, Homer.
Εἰλαπίνη, ης, ἡ, cōuiuium magnificè instructum, epulum, compotatio, Iliad. ά. & Odyss. ά.
Εἴλαπες, ος, τὸ, propugnaculū, custodia, defensio, Odyss. ί. Εἰλαπάται, ordinum præfecti.
Εἴλατος, pro ἐλάτη, abiegnus, Odyss. ί.
Εἰλάτινος, vinculum, δεσμός, Suid.
Εἰλείθυιαι, eiserai vocantes cōuiuas, Cæl. lib. 13.
Εἰλείθυια, ης, ἡ, Lucina dea parturientibus propitia, à εἰλεῖν, i. venio. ¶ Hom. in plurali dixit, in Iliad. λ. ¶ Interp. Hesio. μετ' εἰλειθυίας, post parrum, interpretatur.
Εἰλεῖν, circuplicari & obuolui, vt terra circa axem mūdi, Herodot. εἰλεῖσθαι ἀμφὶ, circū fata feruntur. ¶ Dicitur & εἰλεῖσθαι Aristot. ἐντὸς εἰλεῖσθαι, inuolutū & conuolutum.
Εἴλεος, ileus vel ileos Plin. tenuioris intestini morbus, quem εἴλεον nominant, Cels. li. 2. c. 2. ¶ Item mensa coquinaria, vel scenica, Poll. li. 4. ¶ Item εἴλεοι ἕδρας, secessus, latebra ferarum, sed propriè anguium, Poll. li. 5.
Εἰλέτης, ὁ, maledicus, βλάσφημος, Hesych.
Εἴλιγμα, ατος, τὸ, verto, voluo, implico, infinuo, agito. ¶ Item induo, tego, ciando, Accus.
Εἴλιγξις, in anguium cogo, Iliad C. ¶ Pro aggero, vuas vel olivas exprimo, Eustath. Iliad. ῥ.
Εἰλεός, ὁ, ἡ, ileo gracilioris intestini morbo laborans, ileosus Plin. lib. 20. cap. 4.
Εἴλη, solis spendor, Aristoph. in Vesp.
Εἴλη, multitudo, cohors, turma. εἴλαι ἱππέων, ordines equitum, Plutar. καθ' εἴλας, i. gregatim, Herodot. ¶ Item foramen, Xenoph.
Εἰλήγδην δίκη, edita actio dicitur, Demost.
Εἰλήδον, Suid. συνεχῶς μᾶλλον, reciprocè.

Εἰλαθρεύω, & Εἰλαθρεύομαι, Galen. 8. Therapeut.
Εἰλάϊος, ος, in sole calefactum.
Εἴλαμμα, inuolucrum, tegumentum, Apoll. 2.
Εἴλαος, propitius. Εἰλάθι, esto propitius.
Εἴλαρ, ατος, conuolutio, motio, color, Plat. 2. de Rep. ¶ Item æstus, Eidem de Rep. li. 2.
Εἰλαρὸς, ἡ, conuolutio, Comment. Aristoph. in Ran. Εἰλαρικὸς, ὸν, tractilis.
Εἰλαρίζω & εἰλίζω, tentor vertigine, σκοτοδινιῶ, Comm. Aristoph. in Achar. ¶ Εἰλαρίζομαι, σκοτοδινιῶμαι, vertigo, Nicand. in Alexiph.
Εἴλαρμα, inuolutio, Vitru. inuolucrum. ¶ Εἰλαρματώδης, tortuosus, flexuosus. ¶ Εἰλαροβόλος, ὁ, qui flexuosis orbibus est. ¶ Εἰλαρὸς, plexim, vel implicatim, Epigr. flexuose Plin.
Εἰλάτιγα, Hesych. σκοτοδινιᾷ, ἀποπλήττομαι.
Εἰλατώδης, flexuosus, anfractus.
Εἰλικρίνεια, ἡ, sinceritas, κεκαθαρμένον.
Εἰλικρινῶ, sincerū reddo, Arist. de mundo.
Εἰλικρινὴς, ἡς, ὁ, sincerus, manifestus, Xenoph.
Εἰλιγγιάω, trascor, inuolvo. ¶ Apud Hippocr. verfor, inuoluor, κυκῶμαι.
Εἰλίδω, quiesco. Εἰλίσει, Hesych. ἡσυχάσει.
Εἰλιξ, vortex, flexus vel flexura Colum.
Εἰλίσσει, qui duas sorores duxerunt, Poll. li. 3.
Εἰλυθία, ας, ἡ, Eluonia, dea cui Argiui cancm sacrificant, Plutarch. in Probl.
Εἰλίπεδα, ὁδὸς ἡ, vertēs & curuās pedes eūdo.
Εἰλιγγιασμὸς, vertigo, εἰλιγγία vel ἰλιγγία, Hes.
Εἰλίσσω, ξω, implico, voluo, agglomero. ¶ εἰλίττειν τὸ σῶμα, Aristot. lib. 5. de apib. cap. 22. vindemiantur aluei Gaz. ¶ Herodot. εἰλίχατο μίτρῃσι, mitris sunt redimiti.
Εἰλίττων, ὁ, ἡ, conuolutus, perplexus.
Εἰλιτὴς, Hesych αἰτὴς θεός.
Εἰλκωμένος, exulceratus.
Εἴλκω, prohibeo, Arist. in Neb. ἐμὲ νῦν οὐκ εἴλκει σωτὴρ εἶναι τῶν γεγενημένων ἀεί, i. κωλύει.
Εἰλυαδὴς, apricus locus, Eustath.
Εἰλεὼν, ῶνος, τὸ, frænum, vinculum. ¶ Εἰλὲς, Hesych. τὸ τὴν ὀδοντοφυΐαν σκληρὸν τὸ ἐν τοῖς στόμασι ὀδοντοφυὲς ξύλον.
Εἰλυπόδες, inaures, ὑπόκωφα.
Εἰλυσμὸς, ὁ, recessus interior, spelunca, Hesych.
Εἰλύω, ὑσω, latibulum, φωλεὸς, lustrum.
Εἰλυφὼ, ὼς, ἡ, limus, cœnum, ἰλὺς, τέλμα.
Εἰλυόμενος, ad modum serpentis aut vermis mouet, ἑρπυστικῶς, Poll. lib. 6.
Εἰλύομαι, ego, voluo, implico.
Εἰλυφάζω, μάσω, σμαι, & Εἰλυφάω, torqueo, circumuoluo, Hesiod. in Theog. ἰχθῦς εἰλυφάοντες. ¶ Item pro mico, splendeo, Hesiod. de scuto Herculis.
Εἰλύω, abscondo, in limo inuoluo, εἰλυμφίω. Philostr. in Heroic. ¶ Chrysoloras εἰλύω scribit. In Epig. εἴλυε βίβλους, i. euolue librum.
Εἴλω, verto, circumago, conuoluo, contorqueo: Vide Suid. & Comment. Aristoph.

Εἰλωτία, helotia, εἰλώτων, δουλεία, Plat. de Leg.
Εἰλωτεύω, seruio, Isocrat. πόλεις εἰλωτεύουσι.
Εἴλωτες, ὠν, helotes, serui Lacedæmone. De quibus vide Athen. lib. 6. & 10. & Poll. lib. 3.
Εἰλώτων, ὠνος, ὁ, famulitium Spartanorum.
Εἰλωτικὸς, ad helotas pertinens, seruilis, εἰλωτικὸς πόλεμος, Plut. de virt. mulier.
Εἰλωτὶς, ίδος, ἡ, serua.
Εἷμα, ατος, τὸ, vestis, amiculum, Odyss. ξ.
Εἱμαδία, ας, ἡ, casæ, tuguria, σκηνώματα τιλῶν, Hesyc.
Εἷμαι, sedeo, indutus sum.
Εἱμαρμένη, ἡ μοῖρα ἡμῶν, fato destinatus. Vnde εἱμαρμένος, Fatalis, Plat. in Timæo, εἱμαρμένοι νόμοι, leges fatales, Cic. de Vniuer.
Εἱμαρμένη, ἡ, fatum, sors, fatalis cursus, Suid.
Εἱμάρται μοι, fatum est mihi Cic. de Fato.
Εἱμαρτὸς, ὸν, cupio. Vide ἱμείρομαι.
Εἱμάρτος, ὁ, indutus, inuolutus, Odyss. λ.
Εἰμί, ἰσὶν, sum, Euripid. ἔστι ποῦς ἐν. ¶ Cum Genit. Aristoph. in Plut. τοῦ του τῶ ἔστ' ἐμοὶ αὖ; quomodo sum horum morum? Πατρὸς ἐστὶ ἐμοὶ, i. Patronis filius, Demosth. πολλοῦ ἐστὶ, nullo esse in pretio & numero, Xenoph. ¶ Cum Dat. Aristoph. ἔστιν ὅπως ἐστὶν οὐκ ἐμοὶ ἔλαφος, non erat quod eleremus. ¶ Poetæ etiam Accus. addūt, Apoll. 2. ἦσαν ἐμὲ Θρῆκα, filiæ Martis erant. ¶ Cū Præpos. πρὸς, & Dat. vt ἐστὶ πρὸς λόγοις τοῖς δικαιοτάτοις, Lucian. causis forensibus vacare. Cum Accus. Plat. in Leg. πρὸς πολεμίους δεῖ πάντα ἡμᾶς ad bellum conducunt. ¶ Cum præpos. ἐν, Xenoph. ἐν πολλῷ γε εἶμι λόγῳ. ¶ Cum ὅτῳ, τῷ δεῖ τοῦτο, huic præesse, Xenoph. ¶ Cum σοὶ & Accus. εἶμι σοὶ τὸν φιλόσοφον, Isocr. ¶ Cū ὑμῖν, εἶμι ὑμῖν σοι, tibi subiicior, Thucydid. ¶ ἐστὶ inter partes casus, βουλόμενος ἐστὶ ἐλεύθερος, qui liberi esse volebant, Herodot. lib. 5.
Εἶμι, eo & ibo. εἶς τὸ εἶσθι, is & ibis. ἐστὶ τὸν αὐτὸν, cursum tenere in Cyprum, Herodot.
Εἱμαρμένος, πεπρωμένος, fatalis.
Εἰν pro ἐν, poeticè, Odyss. ὁ, εἰν ἀλὸς ἀθμῇσι.
Εἰναετὴς, nouem annis: Aduerb. Odyss. ξ.
Εἶναι, cum spiritu denso, emittere, faturari.
Εἰνάκις, nonies, Odyss. εἰνάκις δυοκαίδεκα νήας.
Εἰνάλιος, pro ἐνάλιος, ου, ὁ, marinus, ponticus, εἰνάλιοι φῶρες, piratæ, in Epigr.
Εἰναλίζωστος, per mare vagans, Epigr.
Εἰνάνυχες, Aduerb. per nouem noctes.
Εἶνατος, ἀδὲ, ἀνονὰ d. ἐνάτη, nona dies, Hesiod.
Εἰνάτερες, ἡ, fratrias, i. vxor fratris, Poll. lib. 3.
Εἴνατος, ου, ὁ, pro ἔνατος, nonus, Iliad. ε.
Εἶνεκα, Ionicè pro ἕνεκα, Odyss. ξ.
Εἰνοσὶ, literæ, epistolæ.
Εἰνὶ, ὲν, in.
Εἰνόδιος, ὁ, ἡ, compitalis Suet. in via positus.
Εἰνοδία, dicitur Diana, quod vicis præsit.
Εἶνος, ου, ὁ, Ionicè, ὄνος, grauis.
Εἰνοσίγαιος, ὁ, ἡ, mouens terram, Neptuni epith.
Εἶνοσις, motus, σεισμὸς.
Εἰνοσίφυλλος, ου, ὁ, ἡ, saltus, ventis afflatus, cōfitus arboribus, frondosus, Iliad. β.

Εἶπον

Τίλω, tego.
Εἰρεσιὴ τῶ ἰμεὶ, mei, Apoll. 2. Argon.
Εἰρινὸν, malum citreum, medicum Virg. per sicū Macrob. lib. 1. cap. 19.
Εἶπον, εἰρήσω & εἴρηκα, ἐρῶ, ab Ἰστω, dixi, Xenoph. εἰ πού σε κακὸν ἐρέω, tibi nō sum conuiciatus. ¶ In Imperat. accuuntur εἰπὲ, ἐρεῖ, ἐρεῖτε, & λαβέ, Attice, Aristoph. εἰ πού μοι φωνεῖς ἐμέ. ¶ Infinit. εἰπεῖν, dicere, Xenoph. εἰ πού τις σοὶ δυσκολαίνων. Εἰσφ, certè, si, siquidem, Iliad. ἀ. Εἴπερ, si quo modo, si fortè, Plat. ἐπεὶ εἰς ἐπιδοσιν ἐλθοι τῆς φιλοσόφου ζωῆς, si fortè perduceretur ad vitæ philosophicæ studium.
Εἶρ, procella, fulgor, Suid. εἶρ, λαῖλαψ, ἀστραπὴ, ὑετός.
Εἴργα, ἀνάπτω, ὁ, Epirh. Bacchi, assatitius.
Εἴργω, prohibeo, facio, distraho, intercedo.
Εἱρδμένος, ὁ, vincti, Xenoph.
Εἶρε, μαι, ου, ὁ, vinculum.
Εἴρεμμα, facesso, abeo, submouco, εἰς ἀνδρα τινὰ ἐρεμμένος ἢ ἐπ' ἐμοὶ, aqua & igni & tecto interdici, Plutarch.
Εἴρεσιμμα, εἰρέσσω, εἴρεσα, & Εἴρω, denso spiritu, in carcerem conicio, custodio, custodiē trado, coerceo, Demosth. ἢν Νεαίρας μὴ πιεῖν ἀδύνατος εἰρχθῇ μεγάλῃ. ¶ Cum tenui autem Εἶρω, vero, prohibeo, Xenoph. ἐὰν ἐμοὶ γε οἱ πατέρες εἴργωσιν ὑμᾶς πωλεῖν τοῖς ἀνθρώποις, liberos arcent ab improborum contubernio. ¶ εἴργειν, à vino arcere, Galen. lib. 1. ad Glauc. ¶ Cum duobus Accusat. Aristoph. εἶργε σε τοῦ πατὰ talibus te arceo.
Εἴρη, ἄρχος, magistratus qui corrigendis moribus præest, ait Vlpia. in L. municū D. de Muner.
Εἰρήνη, cardo ianuæ, ἐμβόλωμα, στροφεύς.
Εἴρειν, τὸν, & εἴρεσις, seruitus, captiuitas, Hesych.
Εἴρη, ης, ἡ, remigatio, remigium.
Εἰρεσιὰ, ας, ἡ, remigatio Cicer. εἰρεσίαν τῶν πόδων Lucian. remigium alarum Virgil.
Εἰρεσιώνη, ης, ἡ, ramus oleaginus lana obuolutus, arborū fructibus circumpendentibus, in honorē Apollinis, ad famem arcendā. Aristoph. in Plut. & in Equitib. & in Vespis: Vide Comment. & Suid. & Plut. in Thesco.
Εἰρήνη, ης, ἡ, ecclesia, concio, Hesiod. in Theog.
Εἰρηνὶ, areus cælestis. ¶ Et εἰρηνὶ ἐφέστηκεν ὀμφή.
Εἴρην, ενος, ὁ, puer qui iam fari potest: ὁ παῖς τὸ λέγειν. ¶ Plut. in Lycurg. εἰρένας ἢ κλαίειν ἐπὶ τοῖς ἐδὲ δεῖσθαι ἐπὶ πᾶσιν ἐπιτρέπειν.
Εἰρηνᾶν, ῶ, ὁ, & Εἰρηνάρχης, Isocrat. pacis studiosus. ¶ Εἰρηνικῶς, pacificè, placidè, Suid.
Εἰρηνεύω, fungor irenarchia.
Εἰρηνεύω, ὑσω, paco, pacem habeo, εἰρηνεύειν πρὸς τοὺς ἐμπόλεμος, Aristot. ¶ Εἰρηνευόμενος χρόνος, bello non infestata, Polyb. 5.
Εἰρήνη, ης, ἡ, pax, εἰρήνην ποιεῖν ἢ ἄγειν ἢ καταλύειν, pacem facere inter, &c. Xen. τὰ πρὸς ἀνθρώπους, Demosth. ¶ Εἰρηνικὸς, ὸν, ὁ, pacatus, Isocrat. ad Nicocl. ¶ Εἰρηνικῶς, pacificè. ¶ Εἰρηνικὰ, ων, feciales.
Εἰρηνοποιὸς, pacifico, paco: Accus. Pasil.

Εἰρηνοποιὸς, ὁ, pacificus, fecialis, Xen. lib. 6. ἱπ.
Εἰρηνοφύλαξ, ακος, ὁ, pacificator, Æschin.
Εἴρεον, ου, lana, Iliad. λ. ¶ Εἰρέος, ὁ, laneus.
Εἴργειν, prohibere oportet, Sophocl.
Εἶρκτὴ, ῆς, ἡ, carcer, εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐκβλῆθῆναι τὸν μάγειρον, Plut. in Camill. ¶ Pro gynæceo, & penetrali, Xenoph.
Εἱρκτοφύλαξ, custos carceris, Eidem.
Εἱρομένος, ὁ, ἡ, lanā tractans, lanarius Plaut. lanificus Martiali, Homer. Iliad. ξ.
Εἴρομαι, εἰρήσομαι, interrogo, Odyss. ὁ. εἰ πού μοι εἰρήσεσθον ἀληθέα, roganti mihi die vera.
Εἱρμὸς, ὁ, pendens. εἱρμὸς λόγου perpetua oratio, Aquila Romanus.
Εἱρόκομος, ὁ, ἡ, habens vellera innexa, lanigera, Hesiod. εἱρόκομοι δ' εἶεν ἐπὶ lanigeræ.
Εἰροπόκιος, ὁ, ἡ, lanā tractans, εἰροκόμος, ἐριοπώλης.
Εἰροπόκιος, ouis epitheton, lanigera.
Εἱρος, ὁ, ἡ, lana, ἐριον, πεῖα, Hesych.
Εἰρύομαι, custodio, Iliad. α, ἴσασι εἰρύσασθαι, i. φυλάξαι. ¶ Εἰρύσθαι, seruare, custodire, trahi.
Εἴρω, pro ἐλκύω, poeticè, traho: vnde εἰρόμενον ὕδωρ, Hesiod. naucm trahere.
Εἴρω, ἐρῶ, ἐρέω, dico, Hesiod. εἰρήσεται τὰ ὑστερον ἔπεσιν. ¶ Εἴρω, necto, Etym.
Εἴρων, ωνος, ὁ, cauillator, non vera dicens, dissimulator Cicer. Offic. 1. Aristoph. in Neb.
Εἰρωνεία, ας, ἡ, dissimulatio, irrisio Cic. 2. de Orator. ¶ Εἰρωνικὸς, ὸν, captiosus, simulatus. ¶ Εἰρωνικῶς, ficte, simulatè, dissimulanter.
Εἰρωνεύομαι, εὑσομαι, εὐμαι, dissimulo, cauillor, χλευάζομαι, σκώπτομαι, Plat. in Apolog.
Εἰς, ἰν, Accus. εἰς τὸν ἐκκλησιαστὴν κεχλεύκαμεν, in concionē sedeo, Æschin. ¶ Ad, πρὸς ἐμὲ μαλεῖν μοι δοκητὸν, εἰς τίνας βλέψομαι; ad quos morta les posiim ego fugere? ¶ Per, μιᾶς ναυσὶ πορεύεσθαι εἰς ἑκάστην, manifi per totum annum, Odyss. ξ. ¶ εἰς ἔτη τὰ ἐπιόντα πλοῦτος. Xenoph. 2. Pæd. figulatim seu singulatim proficiscitur. ¶ εἰς pro circiter, vt Ad Latinè, εἰς τεσσαράκοντα ἀνθρώπους συναγμένους, Pausan. ¶ εἰς ἀμφίλεκτα πλάσται, summē diuites, Demosth.
Εἰσὶν, ὁ, vnus, ἐς δυοῖν, apud Aristidem, eo modo quo Gallicè dicimus, vn homme.
Εἴς, pro εἴσ, vnus, Ascar. in Epigr.
Εἰσαγγελία, ας, ἡ, nuntiatio Cicer. nuntium, vel nūtius, delatio, accusatio publica, Isæo. ¶ Εἰσαγγελεύς, ὁ, delator, accusator in senatu.
Εἰσαγγέλλω, ελῶ, ελκα, annuntio Cicer. Plin. defero, εἰσαγγέλλω σοι, tibi dicā impingo, Æsc. ¶ εἰσαγγέλλω εἰς ἢ ἐπὶ τινὰ, Demosth. οἷς 512.
Εἰσάγω, & Εἰσαγάγω, ξω, ἤγαγον, introduco, Polyb. l. 2. εἰς τὰς εἰκαιοτέρας εἰσαγόμενος. ¶ Instituo, induco, εἰσαγωγὴ λόγων. ¶ Aliquando infero, inucho, Isocrat. ad Nicocl. εἰς στεφάνους εἰσάγειν τινὰς, tibi munera adducētes. ¶ εἰσάγειν εἰς ἀγῶνα, Plat. adducere in iudicium, & Aristoph. τοῦ οὐδεὶς κρατῶν ἐμοῦ τεθνηκότος εἰσάξει ἄλλον, nemo mortuum me in iudicium vocabit. ¶ εἰσάγειν πάλιν τινὰ εἰς ἀρχὴν, actionem restituere, Isæo, & Demosth.

Εἰσαγωγεύς, έως, ὁ, qui introducit, qui actionem rei dare potest, vt lege agatur, Demost.
Εἰσαγωγίζω, induco, viam doceo.
Εἰσαγωγή, ῆς, ἡ, introductio Cicer. traditio, rudimentum, principium. ¶ Dicitur & magistratus Athenis, qui audiebat accusantes. ¶ εἰσαγωγαὶ πρὸς δίκην, vocationes in ius, Aristot. 8. Politic.
Εἰσαγωγικόν, τό, commentarium.
Εἰσαγωγικός, ή, όν, quasi introductorius.
Εἰσαγώγιμος, importatus, importandus, εἰσαγώγιμα ξυρά, Aristot. 2. Oecon. ¶ εἰσαγώγιμοι αἰτίαι, causæ quas intendere licet per leges, Demosth. ὑπὲρ στεφάνου.
Εἰσαεί, semper, Sophocl. ἢ τὸ εἰσαεὶ λελακέναι χρὴ νομίζειν semper prædabitur?
Εἰσαίρω, ειρω, ειρα, ειρθην, ειρομαι, ειρθην, ειρμαι, ειρμην, ειρθησομαι, ειρτος, ειρτέος, ειρτικός, ειρτικῶς, ειρτικὸς, ειρτικὸν, ειρτικώτερος, ειρτικώτατος, ειρτικῶτερον, ειρτικώτατον, ειρτικῶ

εἰ, cum Accusat. Odyss. ὃ, τὸν δ' ὑπερθῦ πόλεμον εἴσω, in vrbem. ¶ ἐς τὸ εἴσω, interius vel intrò, Lucian.

Εἰσωθέω, ῶ, εἴσω, ς. ω, εω, intrudo.

Εἰσωνία, ας, ἡ, vectigal ob merces, Poll. lib. 7.

Εἴσω πεῖ, ex aduerbio, εἰσωπεῖ δ' ἐβόων τὸν ἐναντα conspectum suum naues habebant, Iliad. ά.

Εἶτα, postea, deinde, deinceps. ¶ Itē tandē, nota indignationis. ¶ Aliquando ponitur in interrogatione, Xen. εἶτ' οὐκ οἶδας, an ignoras? Εἴτε, siue, vtrum, διδάσκειν εἴτ' ἐμοῦ ἀκούσαι, εἴτε παλαιὰ, siue noua, siue vetera, Plat. in Apolog. ¶ Xenoph. εἴτε σφῶν διανοοῖντο, etsi adirent. εἴτε ζ apud Thucyd. pro quod si.

Εἶω, & ἴωμι, εἴσω, σ. ιεῖσθαι, ιέναι, vado.

Εἶωμι, & Εἴσομαι, dabo, ec, Odyss. εἶσιν ἐς ἔριν πολεμίζοντ, dum bellum gerebamus. Iliad. γ. εἴσομαι νῦν πολλοὺς κ' ἐγὼ quoad finem belli inuocro. ¶ Item pro ὦ, μι, ς, vt Odyss. ζ. ἄλλοι ἢ χρυσὸς ἐλαυνέτω ὅτινα ἐάσω, Εἶναι γυναῖκα, vt vngeretur. ¶ Pro εἶπον, Odyss. ι. ἡ τοῦτ' ἐγὼ τὸν μυχὸν ἰὼν ἀσυφόρου ἔλασσα πολλοὶ Εἶσι ἅπαντες.

E K

Ε α, Præpos. quæ & ἐξ: sed illa vtimur consonante sequente, hac vocali: vtraque Genit. iungitur, Xenoph. καμοὶ μὲν γὰρ ἐκ τῆς γῆς ἀφίεται, οὐκ ἐκ τῶν οἰκιῶν, nihil neque ex terra, neque ab ædibus percipimus. ¶ Thucyd. ἐκ λακεδαίμονος ἐκ πανουργίας, Paulanias Lacedæmonius. ἐκ πολλοῦ πικροῦ καὶ γλυκέος ἐλιβάνου, Demosth. πίσσα ἐκ τοῦ μέλιτος μᾶλλον, mala melle condita, Diosc. lib. 1. ca. 161. ἐκ τῆς ἰδίας χρημάτων λύσις, ex meis pecuniis, Demo. ¶ ἐκ, per, Sophocl. εἰ πατρὸς φανεὶς ἐκ τοῦ πάρα κακοῖ, i. per Teucrum. ¶ ἐκ παρασκευῆς, dedita opera, Demo. ¶ ἐκ προσαιρέσεως aliquod fieri dicitur, cū accessione fit sensim crescēte, Arist. Pol. 5.

Ε κᾶ, è longinquo Plin. de procul Plaut.

Ε κᾶθεν, ν, procul arcens, vel è longinquo operans, epith. Apollinis, Iliad. ά.

Ε κάθη, è longinquo, eminus, Iliad. β.

Ε κάτ, procul à, Odyss. σ. πάντ' ἐκάτ' ἀλληλῶν.

Ε κατιστος, longissimè, Genit. Herodot.

Ε κάστοθεν, procul vbuis, in singulis partibus.

Ε κάστοθι, vndique, à singulis partibus.

Ε κάστοθι, passim, vbique gentium, Dioni.

Ε κάστοθεν, quocunque, quoquo versum.

Ε κάστοσε, vbiliber, vbique.

Ε κάτερος, vterius, Apoll. 2.

Ε κάστοτε, quotidie, maximè Ε κάστοθι, vbique.

Ε κάστος, siue Ε κάστη, vnusquisque, quilibet, singuli. ἑκάστῳ πρὸς τὸ σφέτερον ἐκάστοις, Isocrat. pro dignitate cuiusque. καθ' ἓν ἕκαστον ἐξετάζειν, singulatim vniuscuiusque examinare. Ε κάστοτε, quotidie, semper, vbique, crebrò.

Ε κάστοτε, frequenter, passim, singulatim, Herodot. ἐν ἑκάστοτε ἐθέλων τρέφειν, vt in quamque veniebat, vti pascereat.

Ε κάτερθε, longissimè, πρὸ ἑκάτερθεν, Herodot.

Ε κατηβόλιον, τὸ, terriculum, Cæl. l. 6. ca. 38. Vide Aristoph. Interp. in Vesp.

Ε κατέρωθεν, vtraque vice, bis.

Ε κάτερθεν, vtrinque, Genit. Iliad. γ.

Ε κατερόμηνος, ου, ὁ, genus saltationis, in qua manus alternatim mouere assueuerebant, Poll. lib. 4.

Ε κατόμβαιος, ου, Poll. lib. 2.

Ε κατερεῖς, ῆς, ἡ, vterque, vtrique ἑκάτερος. Χαλκὸς ἑκατέρης vtrinque internalia, Plat. in Tim. ἑκατέρῃ διέβησαν, inuicem dantes, Thucyd.

Ε κατερος, longius. ¶ ἑκατέρῳ τῷ μεγάρῳ ὀδὸς, ex altera parte cœnaculi, Herodot.

Ε κατέρωθεν, vtrinque: dicitur & παρ' ἑκάτερα.

Ε κατέρωσε, vtroque versus.

Ε κατέρως, vtrobique, vtroque modo.

Ε κατέρωσε, vtrobique.

Ε κατεύτης, inculans procul. Ilia ά. Ε κατεύλατης, ου, ὁ, & Ε κατεύλατος, idē, epith. Apollinis.

Ε κατόμη, sacrificia Hecates, Poll. lib. 4.

Ε κατι, ἕνεκα, causa, gratia. ἑκατὶ γάμου τοῦ ἐμοῦ, propter nuptias lasonis, Eurip. in Med.

Ε κατηβόλος, ου, & Ε κατηβόλος, ου, ὁ, centimanus. Apollo vel Briareus epitheton.

Ε κατηβολέω, ῶ, festa in Laconia.

Ε κατομβαιών, ῶνος, ὁ, Aprilis, Attica ligua, propter Apollinis sacrificia, Cæl. li. 10. ca. 6. Cæsar Iunius: Alii Augustus.

Ε κατόμβοια, ων, τὰ, solennes hostiæ, sacrificium solenne centum boum, Iliad. β.

Ε κατόμβοιον, τὸ, pretium centum boum.

Ε κατόμβοιος, ου, & Ε κατόμβειος, centum boum pretio dignus, aut centum aureorum numum, Hom. Iliad. β.

Ε κατόμπεδος, ου, τὸ, templum Athenis, ab omni latere centum pedes patens, Plut. in Pericle. Est & nomen regionis, Cæl. li. 10 cap. 6.

Ε κατόμπλασίων, ονος, ὁ, ἡ centuplus, centuplex.

Ε κατόμπολις, ιος, ἡ, habens centum ciuitates.

Ε κατόμπους, ποδος, ὁ, ἡ, centum pedum, Iliad. ί.

Ε κατόμπυος, ου, ὁ, ἡ, habens centum petras.

Ε κατόν, cētum. ¶ Ite infinite pro multo & magno, Hesiod. ἑκατὸν δέ τε δούπεῖ ἀμφίς.

Ε κατόγχειρος, ου, Iliad. ί. centum transtrorum.

Ε κατόντωρος, multum, magnum, augustum.

Ε κατονταέτης, centum annorum.

Ε κατοντάκρανος, centum capitum, Aristoph. ut.

Ε κατοντάς, centies.

Ε κατόντερος, ου, Poll. li. 9. centum talenta.

Ε κατοντάπηχυς, εως, ὁ, centum cubitorum.

Ε κατονταπλάσιος, ου, & Ε κατονταπλασίων, ονος, ὁ, centuplus.

Ε κατονταπύλος, centum portarum, Epigram.

Ε κατόνταρχος, ου, ὁ, & Ε κατόνταρχος, ου, ὁ, centurio, tribunus, ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων, Xenoph.

Ε κατοστύς, centuria, numerus centenarius.

Ε κατοντάφυλλος, centum, i. multa folia habēs, ἑκατοντάφυλλα ῥόδα, Theophr. lib. 6. cap. 8.

Ε κατοντούτης, & Ε κατοντούτις, centesimus centesimè fœnore reddens, Theophr. ἑκατοντούτης.

Ε κατοντών, ὁ, Apollo, τοξικὸς, Iliad. ά. ἀργύρου ἑκατοντώτου ἱκάνει, qui longè sagittas iaculatur.

Ε κατοντία, ας, ἡ, centuria, Plutar. in Romulo.

Ε κατοντ-

Ε κατοντάδικος, centesimus, centuplex, ἡ ἑκατοντάδικος, cētesima vsura, Bud. de Asse, ex Arist. Vesp.

Ε κατοντάρουρα, centuriæ.

Ε κατοντάρουρος, ου, ὁ, ordo centenus.

Ε κατοντάτομον κριθῆς, centuplū hordeum, Gen. 26.

Ε κβάλλω, ἐξέβαλον, commouisse, excutere, Soph.

Ε κβαίνω, μι. ἐκβαίνω, ἐκβήσομαι, ἐξέβην, exco, egredior. Cum Genit. Iliad. ὁ, τὸν ἐξ ἀγορῆς ποιὸς δὲ, de naue exit. ¶ Plat. ἐκβαίνειν, pro desilio & desce do ex equo. ¶ Pro transgredior, Plat. 1. de Republ. cum Accusat. τοὺς πόρους ἐκβαίνειν τὰς κλίσεις. ¶ Item educo, expono, Odyss. ἐκ, εἰσ' ἐκβήσουσι ἑκόντας, nautæ qui te exposuerunt i. aduexerunt iam abierunt.

Ε κβακχεύω, μι. ἐξεβακχευσα, π. ευμαι, debacchor, perterrefacio, celebro festum indecorè.

Ε κβακχεύω, incito, rapio, Plutar. cum Accus. Act. 27. ἐκβακχεύομενοι σῖτον. Ilasil. voce actiua vsus est. ¶ Significat etiam egredi, Aristot. 1. de Cœlo, ἐκ δὲ τοῦ μέσου ἐκβακχεύομεν, linea à centro egredientes. ¶ Item explodor.

Ε κβάλλω, ἐκβαλῶ, π. βέβληκα, ειθιν, emitto, expromo, expello, Demosth. ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος. ¶ Item erumpo, exco, Polyb. lib. 4. εἰς τὰ περιεχόμενα πεδία μεγάλαι πλημμύραι ἐκ τῶν ὀρῶν ἐκβάλλουσι. ¶ Item pario, abigo, abortū pario, Plut. πάσας γὰρ αἱ τότε γυναῖκας ἐξέβαλον δύο μόνας. ¶ ἐκβάλλει, inquit Suid. ἐκβάλλειν τὸ κέρασμα τῆς γαστρός.

Ε κβαρβαρόω, ῶ, βαρβάρωσα, barbarum reddere, Isocr. in Euagor. πλὴν ὑπὸ τῶν ἐξεβαρβάρωσαν.

Ε κβασις, εως, ἡ, euentus, egressio, exitus, Arg. 2. ἐκβασιν ἐποιοῦντο ἐπὶ τὸν ἐναντίον, ad euadendum. ¶ Est eria ἐκβασις figura Seruio in 10. Æneid. quæ Latinis Excursus dicitur.

Ε κβεβαιόω, confirmo, constabilio, asscro.

Ε κβιάζομαι, ἐσάμην, vim facio, compello.

Ε κβιβάζω, ἐκβιβῶ, ἐκβιβάσω, π. ακα, educo, probo. ἐκβιβάζοντες ἐκ τῶν νεῶν, è nauibus vi eicientes, Thuc.

Ε κβιβαστής, exactor, executor, Bud. in Pand.

Ε κβλαστάνω, & Ε κβλαστέω, germino, Num. 7.

Ε κβλάστημα, ατος, τὸ, surculus, germinatio, Diosc. lib. 1. ¶ Ε κβλάστημα τοῦ, τὸ, germen.

Ε κβλητος, eiectitius. ἐκβλητοτέρους ἐκβάλλειν, i. abiectiores, Epigr. ἐκβλητοι κεφαλῆς ἐκβλητότερος, maris electamenta Corn. Tacit.

Ε κβλύζω, effundo, emano, scaturio, redundo.

Ε κβοάω, proclamo, ἐκβοήσαντες ἐκ τοῦ μεγάρου.

Ε κβοήθεια, adiumentum Cic. adiutorium Quint.

Ε κβοηθέω, ῶ, subsidiū fero, auxilior, ad vim arcendā procurro, ἐκβοηθοῦσι πρὸς τὰ ἔργα, Thuc.

Ε κβολος, ὁ, ἄβορτις, aborsus. ¶ Item purgamentum argenti, apud Strab. ¶ Item tumultus.

Ε κβολώνιον, radicitus & cum bulbo euellere, Aristoph. in Pace, ἐκτὸς ἐκβολωνίσω τὸν ἐκβολῶνα.

Ε κβολή, ῆς, ἡ, eiectio Cic. expulsio, iactura, præda. ἐκβολὴν ποιεῖν, iacturam facit. ¶ Dicuntur etiam ἐκβολαὶ τῶν ποταμῶν, ostia fluminum,

Aristot. de mund. ¶ ἐκβολὰ τῶν ἐμφύτων, eruptio caulis, Dioscorid. ¶ Thucyd. ἐκβολαὶ τοῦ λόγου ἐποιοῦμεθα, ab instituto sermone sum egressus.

Ε κβολιμαῖος, ου, ὁ, abiectus, eiectitius, aborsiuus, ἐκβολιμαῖα ὠά, Arist. 3. de partib. Anim.

Ε κβολιον, τὸ, medicamentum abigendis infantibus in vtero enectis, Diosc. li. 2. ca. 80. Hinc & ἐκβολιῶνες vinum quo partus eiicitur.

Ε κβολῶν, ῶνος, ὁ, abiectus, ejectitius, aborsiuus, Arist. 3. de partib. Anim.

Ε κβρασμός, ὁ, medicamentum abigendis infantibus in vtero enectis, Diosc. li. 2. ca. 80. Hinc & ἐκβολῶν, ῶνος vinum quo partus eiicitur.

Ε κβολῶν, ῶνος, ὁ, promontorium acutum, quod etiam ἐμβολὸς dicitur, à figura rostri nauis. ¶ Item ἐκβολὸς, profligatus, eiectus.

Ε κβόσκω, & ομαι, consumo, Aphr. ἐκβοσκόμενος ἐκ ἐκβοσκόμενος, humorem exhauriens.

Ε κβράζω, & ασσω, ομαι, eiicio, ebullio, Eſd. l. 2. c. vlt. ἐξέβρασεν αὐτοὺς ἀπ' ἐμοῦ, fugani à me.

Ε κβρασμα, reliquiæ nauis in litus reiectę. ἐκβράσματα ἐκλεκτὰ ἁλός, maris electamenta Tacit. ¶ Item ebullitio, eiectio, Dioscor. ¶ ἐκβράσματα etiam Gal. & Ægineta ardentes papulę Virg. Aliis ἐκβρασμα, etiam dicta.

Ε κβρασμός, ebullitio, tumultus, πυρὸς ἐκβρασμός.

Ε κβρεχθίζομαι, rugio.

Ε κβρόμιος, ου, scobs, vel scobes, Soph. in Trach. πρίονος ἐκβρόμιον δὴ βλέπεις ἐκ τοῦδε ξύλου.

Ε κβολάς, terra egesta vel aggesta, Hesych.

Ε κγαλακτίζω, lacteſco.

Ε κγαλακτόω, in lac cogo.

Ε κγαμίζω, ἐξῶ, enubere in aliam familiam.

Ε κγαμίζω, elnco nuptum, Matth. 22.

Ε κγαμίσκομαι, dantur nuptui, Marc 12. & Luc. 20.

Ε κγαυρόω, ῶ, ἐξεγαύρωσα, ἐξεγαύρωμαι, ἐξεγαυρώθην, dignitatem viri exaggero, Euripid.

Ε κγεγάμηκα, ortum esse, Hom. ἐξεγεγαμῆναι.

Ε κγεγαώς, progenitus, Hesiod. ἐξεγεγαῶτα.

Ε κγελάω, effuse rideo, arrideo, Hippocr.

Ε κγελασις, risus effusus, Poll. lib. 8.

Ε κγεγώς, ῶτος, ὁ, ortus, oriundus, Eurip.

Ε κγηράσκω, eximo vinacea, Dioſc. lib. 1. c. 14.

Ε κγίγνομαι, nascor ex, enascor. ἐκγίγνομαι τοῦ πατρὸς, dicet, Æschin. ἐκγεγενῆσθαι, εἶναι, γίγνεσθαι, dicere, Æschin.

Ε κγεγυάνωμαι, βόθρου, διώρυγα, præsligis iludo.

Ε κγονος, ου, ὁ, ἡ, & Ε κγονη, ης, ἡ, soboles, progenies, fœtus, filius, filia, ἔκγονοι, Plat. 2. de Rep. γαμεῖ τὰ ἔκγονα τῶν ἄλλων, τοὺς δὲ ἐκγόνους τῶν ἐκγόνων ἀεὶ τρέφει, liberis tradent, seu posteris.

Ε κγραφεύς, exscriptor. Ε κγράφω, ψω, exscribo.

Ε κγρυπνίζω, scrutor.

Ε κδακρυσις, εως, τὸ, lachryma stillans.

Ε κδακρύω, ῶσω, illachrymor.

Ε κδανείζω, fœnero, mutuo, Aristot. 2. OEcon. τὰ πόλει τὰς ἐκδανειζούσας χρήματα.

Ε κδαπανάω, consumo, expendo.

Ε κδαὴς, vilis, imperfectus.

Ε κδεής, inopes, Thucyd. ἐκδεᾶ μὴ χρημάτων.

Ε κδείκνυμι, ostendo.

Ε κδειμάτωμα, ατος, terreo. Plat. 2. πολ. μηδὲ μιαίνειν τὰ πηγὰ καὶ ἐκδειμάτα πάντα, ne territent.

Ε κδέξις, successio, Herodot. ἐκδέξις βασιλέων.

Ε κδικητὴς, exceptorius Vlpian. Iurisicon.

Ε κδημιδὸς, Iliad. ά. ἐκτὸς τοῦ ἕρκεος καθῆσθε ἐκδημιδὸς ἄνευ, emissionem radiorum exprimit.

Ἐκδέρω, μ. ἐδέρω, π. -αρκα, pellē detrahо, excorio.
Ἐκδέχομαι, μ. ἐκδέξομαι, π. -εξάμην, excipio, i. succedo, πόνον ἐκδέξαι τὸν ἕτερον, huic in regno successisti, Herodot. Polyb. i. ἐκδέχεσθαι πόλεμον ἐμφύλιον, bellum ciuile excepit.
Ἐκδέω, μ. -δήσω, vel ἐκδῶ, alligo, suspendo.
Ἐκδηλος, ος, ον, manifestus, ἐκδηλον ποιῆσαι, cōspicuo imposuit loco. Epigr.
Ἐκδηλόω, ῶ, explico, reddo conspicuum.
Ἐκδημαγωγέω, vocepassiua, & Ἐκδημαγωγοῦμαι, duco populum, populariter vinco.
Ἐκδημέω, μ. -δημήσω, π. -δημηκα, peregrinor, Nazian.
Ἐκδημία, ας, ἡ, peregrinatio, ingressus, Nazian.
Ἐκδημιάζω, populum seruire cogo, Chiom.
Ἐκδημος, ος, ον, ὁ, ἡ, peregrinus, externus, peregrè agens, ἐκδημος ἐξοδος, externa profectio, Thucyd. ἐκδημοι ἐκ δημων ἀνθρωποι, qui procul à penatibus agu, Euripid. Ἐκδιαδοχή, ῆς, ἡ, traditio.
Ἐκδιαιτάω, luxuriosè viuo, Appian. Thucy. li. 1. εἴτι που ἐξεδιήτησαν ἢ καὶ πεπόνθασιν ἡμῖν, si quid præter patriæ instituta egisset.
Ἐκδιαιτησις, mollities, luxus, vita delicata.
Ἐκδιάζω, stamen, pensum, ἐκδιάσαι, ἐκλῦσαι.
Ἐκδιδάσκω, edoceo. ἐκδιδάσκειν παῖδας σοφούς, eximiè filios curare edocendos, Euripid.
Ἐκδιδράσκω, & Ionicè Ἐκδιδρήσκω, profugio.
Ἐκδίδωμι, & ἐκδιδομαι, μ. -δώσω, π. -εδωκα, edo, profero, publico. ἐκδίδομαι λόγον τοῦ σοῦ κακοήθους, Lycurgi res gestas literis mando, Plut. in Theseo. ¶ Prodedo, Plut. Ibidem. ἐκδιδόναι ἑαυτὸν κακοῖς, dedere sibi Dædalum iubēs. ¶ Irrumpo, defluo, Herod. ἐκδιδοῦσι ἐς ἕτερον ποταμόν, influit in aliud flumen. ¶ Pro colloco in matrimonium. Plat. 2. de Rep. γαμεῖ ὁ πατήρ, ᾧ βούλεται ἐκδιδοὺς εἰς τὸ βέλτιστον, i. quibus velit filias collocare. ¶ Pro affero, Aristot. in Plut. ἀλλ' ἐκδότω τις δίψης δρόσον, huc faces quispiam afferat.
Ἐκδιεξοδεύω, totum narrare, enarrare.
Ἐκδικάζω, iudicia exerceo, vlciscor, Isæo. ἐκδικάζομαι reum perago, Isocrat.
Ἐκδικαίωμα, ατος, τὸ, pœnam luo, Gregor.
Ἐκδικάω, μ. -δικήσω, π. -δικηκα, defendo, vindico, vlciscor, ἐκδικήσασθαι ὧν τις ἠδικήθη μὴ, Luc. 18. ¶ Item persequi, agere ad ius suum obtinendum. ἐκ τῶν ἰδίων ἐκδικεῖσθαι ἀγωγῇ, rei vendicatio, in Pandect. Græcis.
Ἐκδικασία, ας, ἡ, vltio, actionis persecutio.
Ἐκδικαστής, οῦ, ὁ, vltor, & is qui experitur in eos qui Reip. debent, Bud.
Ἐκδικία, ας, ἡ, vltio. Ἐκδικία, iuris cessio, remissio debiti, Dion. in Cæsare.
Ἐκδικος, ος, ον, inultus, Soph. vltor, vindex, defensor, in l. vt perf. C. de annali except.
Ἐκδιος, ος, ον, ex Ioue, diuinitus, Hesiod.
Ἐκδικως, inultè, iniquè. Æschyl. in Prometh.
Ἐκδινέω, ῶ, ἐκδινῶ, ἐξδίνησα, Dem. ἐξ ἁρμάτων ἐκδινῶν, è curru deturbo, è curru eicio.
Ἐκδιψάω, ῶ, sitio.
Ἐκδιώκω, μ. ἐξιώξομαι, π. -εξωκα, expello, persequor, exporro. Ἐκδιωξις, εως, ἡ, insectatio.

Ἐκδοχή, excoriatio, euulsio, Dioscor. li. 5. ca. 129.
Ἐκδόσεις, τὰ, desquamatoria, siue eraso ria (vt vocant) medicamenta, Dioscor. li. 3. cap. 70.
Ἐκδοσις, εως, ἡ, erogatio, editio, locatio, traditio in matrimonium, Lucian. ¶ Item fœnus nauticum, vsuræ maritimæ, pecunia traiectitia, Demosth. ἐξ ἐκδόσεως.
Ἐκδοτος, ος, ον, deditus, Datiuo, Isocrat.
Ἐκδοτος ἐαυτὸν πιστεῦσαι, vel ὑπηρέτης, in fidem se permittere, Bud. in Comment.
Ἐκδοχεῖον, τὸ, promptuarium, cisterna, Ioseph.
Ἐκδοχή, exceptio, exceptatio, successus.
Ἐκδραχμον, & ἐξδραχμον, sex drachmarum.
Ἐκδρέπτομαι, decerpo.
Ἐκδρομή, decursoriæ, Iorta exoleta, Eupol.
Ἐκδρομος, ος, ὁ, & Ἐκδρομις, ιδος, excursio & excursus. ¶ Item ἐκδρομοι, peruius excursor, Cic.
Ἐκδυμα, ατος, τὸ, exuuium, exuuiæ.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, expositio, explicatio, designatio.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, nefandus, Phil. de mundo.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, scientia diuina.
Ἐκδυτικός, ή, όν, expositiuus, expressiuus.
Ἐκδυτος, ος, ον, ὁ, ἡ, expositus. ἐκδυτος γῆ, Eurip.
Ἐκδύω, excutio, propero.
Ἐκδύω, exugo.
Ἐκδυσις, & Ἐκδυσμαι, mollè facio, effœmino, Ἐκδυσμένος, venor, capto.
Ἐκδυσις, & Ἐκδυσις, efficio, as, exalpero.
Ἐκδυσμαι, condo. Phalaris in Epist.
Ἐκδυσις, alius Ἐκδυσις, fimbria vestis.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, afflictio.
Ἐκδυσις, ω, π. -υσα, exprimo, attero, elido: Vnde ἐκδυσθαι μὴ δυνηθῇ, Leuit. 22, qui contusis est testiculis. ¶ Ἐκδυσις, elisio.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, commotio, Hermog. ἐξέστησε τὰ μάτια, abeo, ἐκπεπλῆχθαι, exilio, effugio, prorripio me, abeo, ἐκπεπλῆχθαι, Xen. τῷ πάντα, è somno exiire, Lucian.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, concretio, Dioscor. lib. 1.
Ἐκδυσις, ebullio, euomo, ἐξέμω, Hesych.
Ἐκδυσις, Hippocr. Epidem. lib. 3. sunt ἐξανθήματα, quas pustulas interpretes vocant: Plinius papulas, & papulæ eruptiones.
Ἐκδυσις, vel Ἐκδυσις, vel Ἐκδυσις, simbria vestis, velox, Ἐκδυσις, Ἐκδυσις, Hesych.
Ἐκδυσις, ος, ον, promptitudo, Ἐκδυσις.
Ἐκδυσις, ω, lustrum egero, lustrio, accendo.
Ἐκδυσις, ος, ον, ἡ, promptus, alacris, ratus.
Ἐκδυσις, ex animo, acriter, promptè, audè.
Ἐκδυσις, placo, sacrificiis expio.
Ἐκδυσις, expiandus.
Ἐκδυσις, effrico, excido, sacrifico, ἐκπέπλα.
Ἐκδυσις, tus.
Ἐκδυσις, mucronatim, Theophr. 3. περὶ φυτῶν.
Ἐκδυσις, effusè rideo, Xenoph. in Sympos.
Ἐκδυσις, expurgo, repurgo, Iliad. ζ.
Ἐκδυσις, sedecim.
Ἐκδυσις, 16 palmos longus, Iliad. ν.
Ἐκδυσις, sedecim annorum.
Ἐκδυσις, intempestiuus, exoletus, in Epigr.
Ἐκδυσις, & Ἐκδυσις, Attice, ἐκκαίω, π. -εκαυκα, exuro, incendo, Plat. 2. de Repubi. ἐκκαυθήναι τὴν ὄψιν, oculi ei ementur. ¶ Ἐκδυσις, bellū exarsit. i. ἐξεκαύθη, Poly. li. 2.
Ἐκδυσις, de fucere, animo concidere, Polyb.

Ἐκδυσις, fruticor Cic. fruticesco Plin.
Ἐκδυσις, emuri, Odyss. ε.
Ἐκδυσις, seu ἐκδυσις, confirmor, cōfido, ἐκδυσις τὰς ψυχὰς, Plut. in Rom.
Ἐκδυσις, publicari, traducere, Polyb.
Ἐκδυσις, in religionem traho, Herodian.
Ἐκδυσις, consecro, vt deum colo, Phil. de mund. κόσμος ἐκδυσις ὑπὸ θεοῦ.
Ἐκδυσις, inscriptio, tabula publicè proposita.
Ἐκδυσις, ex deo, Hesiod. in Theog.
Ἐκδυσις, colo, concilio, ἐκδυσις ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων δόξαν, Plut. in Galba. ¶ Item sano, Galen.
Ἐκδυσις, meto, Dem. Ἐκδυσις, exæstuo.
Ἐκδυσις, refuseo.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, expositio, explicatio, designatio.
Ἐκδυσις, ος, ον, ἡ, nefandus, Phil. de mundo.
Ἐκδυσις, ης, ἡ, scientia diuina.
Ἐκδυσις, expositiuus, expressiuus.
Ἐκδυσις, ος, ον, ὁ, ἡ, expositus. ἐκδυσις γῆ, Eurip.
Ἐκδυσις, excurro, propero.
Ἐκδυσις, exugo.
Ἐκδυσις, & Ἐκδυσις, mollè facio, effœmino, Ἐκδυσις, venor, capto.
Ἐκδυσις, & Ἐκδυσις, efficio, as, exalpero.
Ἐκδυσις, condo. Phalaris in Epist.
Ἐκδυσις, alius Ἐκδυσις, fimbria vestis.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, afflictio.
Ἐκδυσις, ω, π. -υσα, exprimo, attero, elido: Vnde ἐκδυσθαι μὴ δυνηθῇ, Leuit. 22, qui contusis est testiculis. ¶ Ἐκδυσις, elisio.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, commotio, Hermog. ἐξέστησε τὰ μάτια, abeo, ἐκπεπλῆχθαι, exilio, effugio, prorripio me, abeo, ἐκπεπλῆχθαι, Xen. τῷ πάντα, è somno exiire, Lucian.
Ἐκδυσις, εως, ἡ, concretio, Dioscor. lib. 1.
Ἐκδυσις, ebullio, euomo, ἐξέμω, Hesych.
Ἐκδυσις, Hippocr. Epidem. lib. 3. sunt ἐξανθήματα, quas pustulas interpretes vocant: Plinius papulas, & papulæ eruptiones.
Ἐκδυσις, vel Ἐκδυσις, vel Ἐκδυσις, simbria vestis, velox, Ἐκδυσις, Ἐκδυσις, Hesych.
Ἐκδυσις, ος, ον, promptitudo, Ἐκδυσις.
Ἐκδυσις, ω, lustrum egero, lustrio, accendo.
Ἐκδυσις, ος, ον, ἡ, promptus, alacris, ratus.
Ἐκδυσις, ex animo, acriter, promptè, audè.
Ἐκδυσις, placo, sacrificiis expio.
Ἐκδυσις, expiandus.
Ἐκδυσις, effrico, excido, sacrifico, ἐκπέπλα.
Ἐκδυσις, tus.
Ἐκδυσις, mucronatim, Theophr. 3. περὶ φυτῶν.
Ἐκδυσις, effusè rideo, Xenoph. in Sympos.
Ἐκδυσις, expurgo, repurgo, Iliad. ζ.
Ἐκδυσις, sedecim.
Ἐκδυσις, 16 palmos longus, Iliad. ν.
Ἐκδυσις, sedecim annorum.
Ἐκδυσις, intempestiuus, exoletus, in Epigr.
Ἐκδυσις, & Ἐκδυσις, Attice, ἐκκαίω, π. -εκαυκα, exuro, incendo, Plat. 2. de Repubi. ἐκκαυθήναι τὴν ὄψιν, oculi ei ementur. ¶ Ἐκδυσις, bellū exarsit. i. ἐξεκαύθη, Poly. li. 2.
Ἐκδυσις, de fucere, animo concidere, Polyb.

Ἐκκαλλωπίζω, expilcari, spoliare fortunis, Aristoph. in Vesp. ζητεῖ τινα ἐκκαλλωπίζειν.
Ἐκκαλλύω, vela summittere, κάτω τὰ ἱστία.
Ἐκκαλέω, & Ἐκκαλοῦμαι, cuoco, accerso. ἐκκαλεῖται ψυχὰς τῶν πολιτῶν εἰς πολιορκίαν, ad muros hostes euocat, Plut. in Camillo. ¶ Pronocare & pellicere, Polyb. ¶ ἐκκαλεῖσθαι ἐπὶ δεῖπνον, appellare, Plutarcho.
Ἐκκαλύπτω, & Ἐκκαλύπτομαι, faciem detego, Plat. ἡ ἐκκαλυπτομένη (ἐκκεκαλυμμένη δὲ) σιωπὴ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐπαινεῖται. Sophocl. ἐκκαλύψασ' ὡς ἴδοι τὸ πᾶν κρατεῖ, age denuda.
Ἐκκαμνω, deficere, fatiscere, Plutarch.
Ἐκκαυσις, Poll. lib. 10 ebibere, euacuare.
Ἐκκεκλεισται, decipere, ἐξαπατῶ.
Ἐκκεκριμαι, detrudo, defrugor, ἐκκεκριμένα τὰ ἐδέσματα, consumt solum, macerat, Theoph.
Ἐκκεκυημαι, fructus & proventus accipio, vior & fruor, commodum cōsequor. Vnde ἐκκεκυημένοι, qui rem ampliarant, Thucyd.
Ἐκκεκυημα, fructuum perceptio, Bud. Comm.
Ἐκκεκυλισμαι, denuntio, indico, as, Plut.
Ἐκκεκυμαι, relinquo.
Ἐκκεκυμαι, exturbo, commouco, Aphrod.
Ἐκκεκαλυμμαι, describo, adnudeo.
Ἐκκαυλος, caulis emissio, scapus, Aristoph.
Ἐκκαυλίζω, caulem emitto, cresco. ¶ Item frango caulem, Aristoph. in Equit. ἐκκαυλίζω τὴν σὴν ἐκκλησίαν, ἐκκαυλίζων. ¶ Ἐκκαύλισις, caulis, caulis emissio, Theophr. de caus. lib. 3. ca. 3. Vbi & legitur ἐκκαύλωσις.
Ἐκκαυσις, εως, τὸ, exustio, ἐκκαυσις ἑλκῶν, Aphr.
Ἐκκαυσις, ardor, exustio, ἐκκαυσις ἑλκῶν, Aphr.
Ἐκκεκριμαι, grana deligo, ex eundo, contero, Hesych. ἐκκεκριμένα, ἐκκαυλίζω, ἐκκαυλίσω πολὺ σιτηρεσίου.
Ἐκκλησιάζω, sexdecim ordinum naues, Bayfio.
Ἐκκλησιαστὴς, in medio ponor. ἐκκεκλησιάζω παῖς, puer expositus, Herodot. ¶ Item proscribor, pendeo, Demosth. in Orat. ἐξ Μενδίης. ¶ Item existo, Procl. τὸ πλῆθος ἐκκλησιάζει, eorum numerum esse.
Ἐκκλησιασμα, τὸ, quod defloruit, Poll. lib. 6.
Ἐκκλησιαστὴς, fœmina impos animi.
Ἐκκλησιαστὴς, qui aleis bona sua profudit.
Ἐκκλησιάω, redactum esse in cineres.
Ἐκκλητος, accusator.
Ἐκκλητος, delatus, Lycophr.
Ἐκκλίνω, exhaurio, exinanio. ¶ ἐκκλίνω μάχαιραν, & ἐκκλινεῖν τινα, ilimulo.
Ἐκκλισις, ος, ὁ, ἡ, expulsus, ejectus.
Ἐκκλιτος, ος, ον, in exilium mitto, edicto exigo, ἐξέκλιτος ἐστὶ ὁ πολιτης, Æschin.
Ἐκκλοπεύω, furripio, furto subduco; Plut. in Pericl. ἐκκλοπεύσας ἀυτοὺς ἐκ τῆς ἀκροπόλεως.
Ἐκκλυζω, excludo, eiicio, Herodot.
Ἐκκλυσις, εως, ἡ, exitus, eo. cio, comitia. ἐκκλησίαι

σπειῶ, concionem aduocare, Arist. 2. Oecon. ¶ Item pro loco ipso in quem cõuenitur, Dem.

Ἐκκλησιάζω, μ. ἀοτ. ι, concionor, in concionem aduoco. τοιαῦτα σε ἐκκλησιάζοντα, ita se mutuò in concione alloquentes, Thucyd.

Ἐκκλησιαστήριον, minusculum theatrũ, Vitruu. 6.

Ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ, concionator. ¶ Lucian. in Necyom. pro eo qui audit concionem.

Ἐκκλησιαστικός, concionalis, deliberatiuus: ἐκκλησιαστικὸς λόγος, merces concionis, Lucian.

Ἐκκλησις, εως, ἡ, actio ad populum, prouocatio.

Ἐκκλητεύειν, vocare in ius, Æschin. κατὰ τιμάρχου.

Ἐκκλητικός, aduocandi vi præditus, Diosc. li. 2.

Ἐκκλητός, ὁ ἡ ὁ, is dicitur qui appellatur, ad quem prouocatur. Plutarch.

Ἐκκλίνειν, διστinguere.

Ἐκκλινής, ὁ ἡ ὁ, propensus.

Ἐκκοιλωμα, τὸ, ατος, τὸ, declinus, effugio, auersor, Herodot. ἐξέκλινε τὸν σῶμα, ab ipsis deflectebat. ἐξέκλινάν ἑ πόνοι, hos non sustinuerunt. Xenoph.

Ἐκκλυτος, vitatu: cui opponitur ἀκοὴ Basil.

Ἐκκλύζω, ι. σω, π. υσα. eiuo, effundo. ἐκκύζει τὴ κοιλίη, eluo lixiuio, Galen. ad Glauc. ¶ Aristot. ἐκκυσθῆναι εἰς τὸ ὑπερῶον τὸν ἀνθρώπου, fluctibus iactatus in aridum eiicitur.

Ἐκκνίζειν, exibilare, explodere: Vide Καπηλεῖν.

Ἐκκοβαλεύειν, ἐθῶ, attute turari, Arist. in Equit.

Ἐκκοιλαίνειν, ventriosus, crassus.

Ἐκκοιμᾶσθαι, ἐκκοιμήσομαι, edormio, Plat.

Ἐκκοιτοι, ων, οἱ, exeubantes.

Ἐκκολάπτειν, excindo, erado, excludo. ¶ Ἐκκολάπτειν τῆς ἀρχῆς, exclusio honorum, Arist. 9. Anim.

Ἐκκολιάζειν, & Ἐκκολιάζεσθαι, ἐκκολιάσομαι, ἐκκολιάσθην, emato.

Ἐκκομιδή, ῆς, ἡ, elatio funeris, ἐκκομιδὴ, Gregor.

Ἐκκομίζειν, ἐκκομίσω, π. ισα, & Ἐκκομίζεσθαι, exporto, Accusat. Thucyd. ¶ Efferri & tepeliri: Plut. in Timol. ¶ Item eripio, Herodot. ἐκκομίσας ἑωυτὸν ἐκ τῆς ἐξόδου τῶν ἀξιοπίστων ἐν τῷ μάλιστα γὰρ ἀνθρώπους φιλέοντας, præstare non potuit homo, vt alterum impendente fato eriput.

Ἐκκομιστικός, ἡ, ὸν, exportatio, Strab.

Ἐκκομπάζειν, efferor, in soleisco. Sophocl.

Ἐκκοπή, excisio, excẽtio Cicer.

Ἐκκοπος, fessus.

Ἐκκόπτειν, excido, penitus extirpo. Aristoph. πρὸ τοῦ ἐξεκόπτετο σφέτερον τὸ ὀφθαλμὸν λίθῳ, vtinam oculus prius mihi eruitus fuisset lapide.

Ἐκκορυθίζειν, reiicere, persequi.

Ἐκκοσμεῖν, exuctro, orno, exuctio, Synes. εἰ ἐκκεκόσμησε ἡ θυμέλησε. Alciphron. βούλομαι τὸν δεσπότην τὸν πολὺν ἀπὸ τούτου, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἡ κοσμητὴς ἐκκοσμήσω. ¶ ἐκκοσμεῖσθαι, ὡς καὶ θυμῷ ἐκκαλλύνεσθαι, renoi. explodi, exhilarari.

Ἐκκοψία, μ. ὁσπ. summatim dico, à priscio exponi, Hesiod. ἐκκοψί τοι λέγον ἐκκατὰ φῶτα.

Ἐκκόσμησις, εως, ἡ, honestamentum.

Ἐκκουφίζειν, exollo, effero.

Ἐκκοχεύειν, ἐκκοιτιᾶν, Hesych. excubare.

Ἐκκραπαλᾶν, crapulor, exturor.

Ἐκκρεμάζω, pendeo, dependeo, Aristoph.

Ἐκκρημνᾶν, pẽdeo, ἐκκρημνᾶσθαι τὴν κεφαλὴν, Epigr.

Ἐκκρίνομαι, ομμαι, pendeo, dependeo, Thucyd.

Ἐκκρεμὴς, ὁ, ἡ, pendulus, dependens, pensilis.

Ἐκκρίσιμος, durimor à cœtu aliquo, Aristot. de Anim. 6. ¶ Item dicitur de excrementis alui excernere Latinis, Galen.

Ἐκκρίνειν, ἐκκρινῶ, ἐκκρινάνω, approbo, longo tempore dubito. ¶ Item excipio, segrego, Aristot. ἐκκρινεῖται ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ τράχηλος ἐπὶ τὸν ἐκκρίνοντα, ab latrant. ¶ Item ordine moueo, numeroque eximo. Xenoph. 1. παιδ. ¶ Item egero, excerno, exhaurio, & eximo, φῦσαν ἐκκρίνειν, Aristot. flatum ventris extrudere.

Ἔκκρισις, εως, ἡ, secretio Cic. egestio Plin. excretio, exactio, Galen. ἔκκρισιν λαβεῖν, diuisa corpora rumpere potest. ¶ Item selectio Cic. ἔκκρισις etiam exhalatio & vapor, vnde fiunt & generãtur ea quæ ἐκ τῆς μετεώρου concrescunt, & μετεωρολογικὰ vocantur, Aristot. in fine τῶν μετεωρολογικῶν.

Ἐκκριτικός, excernens, excretorius.

Ἔκκριτος, egregius, selectus, sapho. ἐκλέγεται ἡ ἐκ τῶν ἀνθρώπων κάλλιστα ἀλλὰ ἐκκριτώτατα γένεσθαι, alii eximium munus iam dedit Hercules.

Ἐκκρούειν, ἐκκρούσω, π. ουσα, fugo, ejido, excello, excutio. ἐκκρούει τὸν στόμαχον τὸς ἀφροδισίους, dimouet Solonem de sententia, Plut. in Solon. ἐκκρούσας εἰς τὰς ὑστεραίας, extrudens in diem sequentem. Demosth. ἐκκρούσαντα τὰ πράγματα ἐμὲ ἀπὸ τοῦ παρόντος ἀναβιβάσασθαι, me à præsenti abducam. Eidem.

Ἐκκρυβεύειν, periclitor, aleæ me committo. Polyb.

Ἐκκυβιστᾶν, præceps sum in caput, Eurip.

Ἐκκυδαίνειν, litigare, ἐκκυδήνειεν, ἐκκυδάνειεν.

Ἐκκυλίειν, reuoluo, Hesych. ἐκκυλίσθω.

Ἐκκυκλεῖν, ἐκκυκλήσω, & Ἐκκυκλεῖσθαι, machina lignea in theatro, qua circumacta ostendebatur spectatoribus quidquid secreti in scena agebatur, Poll. lib. 4.

Ἐκκυλίειν, & Ἐκκυλίνδειν, & Ἐκκυλίεσθαι, ἐκκυλίσω, π. ισα, & ἐκκυλίνδω, π. ησα, & ἐκκυλισθήσομαι, ἐκκυλισθήσην, & ἐκκυλίσθην, π. ισθεὶς, evolvo, euerto, profterno. Iliad. ἐκ δ' ἔγχος ἐξέκυλισεν, præcipitatus est. ἐκκυλίσας ἐς γῆν, Nicand. qui & κυλιστὶ.

Ἐκκυμαίνειν, ἐκκυμανῶ, π. ανθεὶς, exundo, Neut. absol.

Ἐκκυμαίνειν, exanthemata, ἐξεκυμάνθησαν, Hesych.

Ἐκκυνᾶν, canis qui interoscularur alterum.

Ἐκκυπτειν, ἐκκύψω, π. ψας, prospicio, apparco.

Ἐκκωμάζειν, procax exeedo, Eurip.

Ἐκκωφοῦν, exurdo, surdum reddo, ἐκκωφοῦται τὰ ὦτα, furdus factus est, Eurip. ὦτα τὰ κλῦθι ἐκκωφωθέντ, obsil upuille.

Ἐκλαβεῖσθαι, ante oculos habere, ac metuere.

Ἐκλαλεῖν, fortior, ἐκλάλησι, Sophocl. fortiatur.

Ἐκλακτίζειν, calces in sublime iactare. Aristot. in Vesp. καὶ ἐκλακτίζει γ' ἐκλακτίζει.

Ἐκλεπισμα, τὸ, & Ἐκλεπισμός, ὁ, genus salutationis, Hesych & Poll. lib. 4.

Ἐκλεπτύνειν, effutio, effero, euulgo.

Ἐκλαμβάνειν, recipere, excipere, mutuari. ἐκλαμβάνω δὲ τὴν ἐπ' ἐμὲ ἐπιβολὴν ὧδε, Herodot. multa negotia in Græcia exhibentur. ¶ Item excipere, medicamenta contuso aliquo humore diluta colligere, Dioscorid.

Ἐκλαμπρύνειν, ἐκλαμπρυνῶ, ἐκλαμπρύνθην, lucidus, fulgidus.

Ἐκλαμπρύνεσθαι, gloriori, exulare.

Ἐκλάμπειν, μ. ψω, π. αμπρα, relucen, eluceo, fulgeo, ἐκλάμπουσιν τῶν ἄλλων, Nazan.

Ἐκλαμπρύνειν, fulgor.

Ἐκλανθάνειν, & Ἐκλανθάνεσθαι, μ. ἐκλαθέσθαι, π. σθαι, obliuiscor, Iliad. β, ὥστε ἀοιδοῦ θεσπεσίου ἀφίλητος ἐκλάθετο καθεζόμενος, obliuisci fecerunt.

Ἐκλαξεύειν, expolio, exculpo, Deuter. 10.

Ἐκλατομεῖν, lapides excido, fodio, Deut. 21.

Ἐκλαχαίνειν, effodio.

Ἐκλαχαίνειν, decerpo quæ ad vsum cibarũ capi solcant Gaz. li. 7. περὶ φυτῶν, Theophr. ca. 11.

Ἐκλεαίνειν, languo, complano, mitigo.

Ἐκλέγειν, ἐκλέξω, π. ξα. eligo, deligo, Isocrat. ἐκλογίζεσθαι ποιητὴν τοὺς ἐκλεγομένους, poetis eximis seligere quas vocant sententias. ¶ Item oratorie loquor, concionor, Demosth. ¶ Item exigo. Æschin. τὰ τελωνικὰ ἐκλέγειν, à prætereuntibus nauigus vectigalia exigebant.

Ἔκλειγμα, ecligma, vel eclegma Plin. arteriaca compositio quæ linctu absumitur, nõ vorando vt catapotia, vulgò *delinctura* vocant.

Ἐκλεικτὸν, quod delingitur, Celsus. ἐκλεκτὸν ἡ ποτήματα κωλικὰ, linctu potúque sumuntur, Dioscor. lib. 2.

Ἐκλεπτύνειν, ἐκλεπτυνῶ, tero minutissimè, contero.

Ἔκλειψις, defectio, ἐκλείπει ὁ δίσκος, iuris desertio Liuio. ¶ Item venia, concessio.

Ἐκλείπειν, reliquus fum, resto.

Ἔκλειπτος, ecligma, quod lingendo absumitur.

Ἐκλειπτικός, ἡ, ὸν, defectiuus. σωμάτων ἐκλειπτικὰ σελήνης φῶς ἥλιος, luna deficiẽs ex cõgressu solis, Plut. in Rom. τὰ ἐκλειπτικὰ συναίρεσθαι, cũ planetæ ita coeunt, vt alter obscuretur, Aphr.

Ἐκλείπτειν, ἐκλείψω, π. εψα, intermitto: desero, omitto. ἐξέλειπε τὸν βίον, Plut. ἡ σελήνη ἐξέλειπε τὰς ὄψεις, Aristoph. ¶ ἐκλείπειν τὴν ἡμέραν, delinquo quidquid à duerius leges. ¶ Ponitur & absolute pro desum, deficio, obliteror, τὰ μεθύσματα ἐκλείπει πεῖσιν δ' ἄχρηστα, legislatoribus aliquid ignorantia omittentibus, Plut. in Numa. ἐξέλειπεν ὁ ἥλιος, Hermog. ἐκλείπουσιν ἐκ τῶν ἐγγόνων, demortuorũ heres, Plato. τόμ. ¶ Ἔκλειψις, εως, defectio, eclipsis, Thucyd. ¶ Est & figura Quintil. lib. 8. cap. 6.

Ἐκλείχειν, delingo, lambo. Vnde ἐκλειχὶς, in ecligmate sumptus, in linctum datus.

Ἐκλεκτικὴ, Philosophi quidam, legeates flores Philosophiæ sectarum. Laert. lib. 1.

Ἐκλεκτὸς, ὸν, ἡ, delectus, eximius. ἐκλεκτοὶ διηγεῖσθαι, Plut. τόμ. ι. & ιζ. ¶ Ἐκλογαὶ, excerptæ, electa in Epist. Plinii.

Ἐκλελυμένως, remisse, solutè Cicer.

Ἐκλέπτειν, pulloru exclusio, pullatio Colum.

Ἐκλέπτειν, excludo, detego, Arist. de Anim. lib. 5. ἐκλέπτει τὰ ὠὰ, ova excluduntur. ¶ Item ἐκλέπτειν, dempto cortice expolire, λαμπρύνειν.

Ἐκλευκαίνειν, candidus, Arist. de mundo, ἐκλευκαίνεται κατὰ τὸ ἀφρῶδες ἡ ἁλὸς ὕδωρ, efficit contusio spumæ speciem exactúmque candorem.

Ἐκλέχειν, desino ab. Sophocl.

Ἐκλήθη, oblitio perpetua, Odyss. δ.

Ἐκλῆψις, εως, ἡ, exceptio, collectio, susceptio.

Ἐκλιθοβολεῖν, lapide ferio, Theophr. li. 5. plant.

Ἐκλιθολογεῖν, lapides legere, agrum lapidibus purgare: elapidare Plin. ex Theophrast.

Ἐκλικμᾶν, ventilo.

Ἐκλιμάζειν, efluries, Deut. 28. ἐκλύσει ἡ ἐκλιμία.

Ἐκλιμος, pr. eiumus, exucus, Theophr. de cau.

Ἐκλίσιος, lima effugere & recta: apud Eustath. Iliad. γ. παρεμφαίνει ponitur.

Ἐκλιπαίνειν, saguio, pinguefacio, Plin.

Ἐκλιπαρεῖν, μ. ησω, π. ησα, deprecor, impẽsè rogo, τὸν δάκτυλον καθαρσίου ἐκλιπαρεῖ μελετᾶν παρ' αὐτοῦ, Epicl em citharœdum rogat, vt artem apud se exerceat, Plut. in Themistocl.

Ἐκλιπεῖν, mori. ¶ Ἐκλιπὴς, ἐκλιπὲς, ὁ ἡ, deficiens: τὸ ἐκλιπὲς, quod deest: ἐκλιπὲς ἐκ τοῦ ἄπαντος, prætermissum erat ab omnibus. Thucyd.

Ἐκλιτεύειν, ἐκκλητεύειν, vocare in ius.

Ἐκλιχμᾶν, incito. Ἐκλιχμὸς, seligere.

Ἐκλογεύς, coactor, qui tributum exigit, Bud.

Ἐκλογὴ, electio, delectus, annotatio, Aristotel. ¶ ἐκλογὴ τῶν φόρων, vectigalium exactio.

Ἐκλογίζεσθαι, ratiocinor, numero, reputo. lib. 4. Reg. cap. 22. ὡς ἐξελογίζοντο αὐτοὶ τὸ ἀργύριον non exigebant accepte pecuniæ rationẽ.

Ἐκλογισμὸς, ὁ, ratio, cogitatio. ¶ Item extrema exactio, Cic. exacta ratio, subductáque summa, Plut. in Cat. παρεκάλει τὸν ἔφορον ἐκλογισμὸν ad summam licitationẽ rem pertrahere.

Ἐκλογὴ, ἐκλογῆς, enumeratio.

Ἐκλογὸς, apud Æschyl. narratio, recitatio.

Ἐκλουσμὸς, exusio, crimen diluo, Appian. li. 5.

Ἐκλούειν, abluo, lauo, eluo.

Ἐκλυμαίνεσθαι, ἐκλυμανῶμαι, π. ὑμανθεὶς, degenero, Dep.

Ἐκλύζειν, dilribuo, seligo, cap. 5. Canti.

Ἐκλυμαίνεσθαι, fluescu, Theophr. de cauf. li. 3.

Ἐκλύειν, ἐκλύσω, π. υσα, deficio, eneruor, ἐκλύεται ψυχὴ. ¶ Pro libero & seruo, Sophocl. φεῦσαι γ' αὐτοὺς ἐλυσάμεθα, si eripui. ¶ Pro exoluo, Plut. τόμ. ιζ. μεγάλων ἐφάς ἐλύοντας χρήματα πολλὰ ζημιώσας, à multis eos exoluunt.

Ἐκλυσιγνώς, ὁ ἡ, viridis, humidus, Hesych.

Ἐκλυσις, ἡ, dissolutio, imbecillitas, ἐκλυσιν τοῦ ἀφροδισίου, ad discutiendam venerem, Diosc. ¶ Ἐκλυσιγενὴς, solutio.

Ἐκλυσμὸς, impetu feror.

Ἔκλυτος, ὸς, ὴ, ὸν, viribus fractus, languidus, remissus. ¶ Hesych. inclitus, ἔκλυτος τιμῶν.

Ἐκλύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, Numer. cap. 3.

Ἐκλύτως, solutè, expeditè, Plut. in Lycurg.

Ἐκλύω, dissoluo, debilito. ἐκλύειν στόμα, verba facere, Sophocl. ἐκλύειν κοιλίαν, resoluunt ventrem, Dioscor. ¶ In Biblijs pro discedo. Machab. lib. 2. ¶ Item absoluo, decido, ἐκλύω σε κακῶν absoluo te malis, Euripid.

Ἐκλυπίζειν, furor, spolio. ¶ Item exuo, excorio.

E'κμαγεῖον, τό, signum, σφραγὶς, expressum simulachrũ, Plat. in Tim. ¶ Item mantile, Poll. 6.
E'κμαγεύω, exprimo, effingo.
E'κμαγμα, ατος, τό, feces & stigmenta vnguentorum, trochisci, & pastilli, Hippoc. οἷον ἀχλύες. ¶ Alias massam coactam significat, Galen. in glossemat. ¶ Dicitur etiam expressum alicuius simulachrum, Cratin. apud Poll.
E'κμαιμάσσω, exuio. ἐκμαλάττω οἷον ἀζύειν, filum deperdere. ¶ E'κμαίνω, in furorem ago.
E'κμακαρίζω, beatum prædico.
E'κμαλάττω, emollio.
E'κμαλθακόω, mollem & dissolutum reddere.
E'κμανὴς, ὁ, ἡ, furiosus, vesanus.
E'κμανθάνω, perdisco, pereipio, ἐκμεμάθηκα σου, ex te cognosco, Sopho. ἐκμεμαθὼς ἢ γλῶσσαν, linguam discere, Herodot.
E'κμαρτία, exterſio, apud Aristot. οἷον ἐκνπτίασις.
E'κμαραίνω, marcescere facio, in Epigr.
E'κμαρτύρομαι, testari rem ab aliis narratam.
E'κμαρτυρία, ας, ἡ, testimonium, testificatio, Hesy.
E'κμάσσω μ. ξω, π. γμα, extergo, Aristot. lib. 9. Anim. ¶ Item effigiem figurámque exprimo. ἐκμεμαγμένος εἰκόνα, expressam esse imaginem, Lucian. ¶ Apud Hippocr. pro cogere, conformare, ἐκμάσσειν. ¶ Item imaginem delere, abolere, Nicād. in Theria. ἐκμάσσειν τὴν ἴσχνν.
E'κματαιόομαι, frustror, superuacaneus fio.
E'κμετανάζω, exquirere, Hippocr. ἐκμάζητε.
E'κμεθύσκω, inebrio, humore redundanti vitio & corrumpo, Theophr. in 5. de causis.
E'κμελετάω, μ. ξομαι, π. γμαι, mitigo.
E'κμελετάω, edisco, meditor. ἐκμεμελετῆσθαι ἢ λέγειν ἀφ' οὗ ἐρωτήσεις ἐπῆλθε, Plut. in Galba. ¶ Exerceo discipulum, Plat. in Hipp.
E'κμελὴς, ὁ, ἡ, ὁ, absonus, diferepans, Aristid. ¶ Item dissolutus, socors, iners, Synes.
E'κμελίνω, massigia Plauto, verbero. ¶ Arist. in Ran. hoc epithet. Herculi tribuit. Nam in Melita ita indigetant Herculem.
E'κμενὴς, infirmus, ἀσθενὴς μοι, Hesyc.
E'κμετρίαμαι, ὁσομ, π. ημαι, dimetior, Accus. ¶ ἐκμετρεῖσθαι γῆλον, classem traiicere, Eurip.
E'κμετρος, ος, ον, modum excedens, Lucian.
E'κπαιδοτριβήσομαι, protrahendi, protracti.
E'κπαιδῶ, indignor.
E'κπαιδεύω, enantiari.
E'κπαιδεύω, indico.
E'κπαιρέω, explico, desmostr. Polyb.
E'κπαίρω, ὁ, ὁσω, ἄρω, ηκα, protendo, Accus.
E'κπαλαι, ὁς, ὁν, semestre spatium, Polyb.
E'κπαλαίνω, pollui, Aristoph. βεβηκα.
E'κπαλαίω, ὁ, ἡ, imitor, exprimo.
E'κπαλξις, εως, ἡ, mixtio.
E'κπαλὸς, mercedis expers, stipendio priuatus,
E'κπαλὸω μ. ὁσω, loco mercede, vendo, Herm.
E'κπαλὸω σις, ἡ, conductio, locatio.
E'κπαλάσσω, exprimo, Plat. li. 6. de Legib.
E'κπαλύπτω, exprimere, Plutarch.
E'κπαμβάνω, exantlo. Plut. ἐκπαμβάνω δ' ἀσφαλῶς

E'κπαμπάλλω, excutio, emoueo, Accus.
E'κπαγὶς, ἰδος, & ἀκπαγὶς, ἰδος, π. ακτ. fugo, ἐξέβαλα, μάλιστα exigo, exprimo, Accus. Lucian.
E'κπαύζω, & ἀκπαύω, ὁσω, π. ακτ. fugo, ἐξέβαλα, μάλιστα exigo, exprimo, Accus. Lucian.
E'κπαύσις, εως, ἡ, exactio, suctio, Dioscorid.
E'κπαυτοπήζω, derideo, naso suspendo, Suid.
E'κπαυτοπυγισμὸς, ὁ, cauilla Plaut. sanna Pers.
E'κπαύτόχειρ, vno hausta & spiritu ebibere: Vide Eustath. in Iliad. χ.
E'κπαγὴς, mors rigẽtium membrorum torpeo.
E'κπαγλίζω, μ. ἰσω, cum naui portum exeo. ¶ Ἐκπαπλεῖν ἐκ τινος, nauigio exponetur, Lycophr.
E'κπαμάσσω, depasci. ¶ Sophocl in Aiace, ὡς ἐκπατ', ὡς ἀνέρρηγε ἐκπνεῦμα πνεύσαν, educes, effertes pedem.
E'κπεδόζω, μ. ἰσω, π. σχω, enerno, ἐκπεδαλεῖν: & per metaphoram, subsidia tollere & pecuniæ quæ sunt πρὸς σφῆσιν τῶν πόλεων, Demost.
E'κπεδόω, ὁ, ἡ, neruicaulis Gazæ.
E'κπεδωτὸς, ὁ, declinatio ictũ vitantis, Plat. ἐκπεδωτὸς πρὸς ὁδοὺς, diuerticula viarum. ¶ Ité cursus.
E'κπεδῶ μ. ὁσω, π. ὁκα, innuo, Eurip. ἐξέπεδα χεῖρα σώσω. ¶ Item propendeo, νεὶ ἐκπεδᾶν τὸν ἐκείθεν, Eidem in Iphig. ¶ Item muto sententiam, ἐκπεδᾶ δὲ ἔτ' ἐστὶ τὰ νῦν, Eidem in Phœnissis. ¶ Prodeclino, enato apud Xenoph.
E'κπεφυὼς, ἐ nube proueniens, Theophr.
E'κπέφυκα, procella, Arist. de mundo.
E'κπεφυσημαι, ab ἐκπέω, enatare. Eurip. in Hippol.
E'κπηδάω, ab ἐκπέω, enatare. Eurip. in Hippol.
E'κπηδάω μ. ἀσω, π. ἀφα, quitigo, resipisco, i. Cor. 15. ἐκπήδατε δικαίως, ἢ μὴ ἁμαρτάνετε.
E'κπήγνυμι, ὁ, ξω, ξα, π. γμαι, enato, Aristot. de mundo, ἐκπέφυκε ἢ ἐκπέφυκε δ' αὐτὸν ἐκπέφυκε.
E'κπηδάω, vigilia, requies, Thren. Ierem. 3.
E'κπηγάω, inualesco, euinco, ἐκπεπαγὼς ἀσθενὴς, ἢ πολεμίους δύναμαι πάσης, obtinere, Thucyd.
E'κπιέσμα, id quod bello & pugna comparatur Naz. ¶ E'κπίεσις, enictio, in Pand. Gazæ.
E'κπίνω, eluo, purgo, expio, Demost. ὀδόντα ἐκπίνω οὐ πάλαι πεφαγμένα σαπρά.
E'κπίπτω, lauo nitro, nitro perfrico.
E'κπλὴξις, ἡ, ablutio, expurgatio, absersio.
E'κπληξις, εως, ἡ, mentis lapsus, delirium.
E'κπληκτικῶς, modum excedens, Lucian.
E'κπλεκτὸς, ὁ, ἡ, ὁν, vel ἐκπλωτὸς, inusitatè, enormiter, Aristoph. Plut. ἐκ τοῦ ἐκπλεῖν μ' ἡγοῦντο, me summopere reuerebatur. Ibidem, λίαν ἐκπλεῖν ἀθρόον ἐκπλαγέντα, memoras hominem amantem perditissimè.
E'κπλεμὴς, illegitimus, ἀθέμιτος.
E'κπλὴς, excors, demens, stultus.
E'κπλὴω, medeor, conualesco, ἐκπεπλασμένος.
E'κπλοπίζω, alieno, reiicio.
E'κπλὴσσω, Hippocrat. strepebat, stridebat.
E'κπλυδίζω, & ξυλύδω, lignum fieri, in lignum mutari, Theophrast.
E'κπνὴς, sponte, vltrò, Phocyl. μὰ τ' ἐκπνοκόπτους μὴτ' ἀγρὰς, μήτε ἐκπνηλατὰ δόλια, voluntarios.
E'κποιέζομαι, sponte offero.
E'κποιησμὸς, οῦ, ὁ, oblatio voluntaria.
E'κπὼν, ὁντος, ὁ, ἡ, voluntarius, ἐκπὼν συμμαχῶν Thucyd. ¶ πὼν ἐκπὼν, liberum arbitrium, Phil.

Phil. de mundo, ἐκπὼν & συμμαχῶν, Aristid. ¶ Thuc. ἐκπὼν & ἀκπὼν, sponte obiit.
E'κπυάω, vitro, sponte.
E'κπυγμὸς, vehementissimè, Hom. Iliad. γ.
E'κπυγὸς, ἐκπλαγὲς, terribilis, ferox.
E'κπυκλόω, ἐκπλήξω, π. ηκα, stupeo, terreor.
E'κπυκνόω, ἐκπυκνῶ, ἐκπύκνωμαι, ἐκπεπύκνωμαι, ἐκπυκνωθῆναι, ἐκπυκνωθεὶς

Ἐκπληκτικῶς, cum stupore, attonitè Plin.
Ἔκπληκτος, vecors, vetanus, Sophocl.
Ἔκπληξις, -εως, ἡ, stupor, pauor, consternatio, admiratio. ¶Item Theophr. hist. lib. 4. cap. 17. tabes arborum: Vnde & ἐκπλήττεσθαι.
Ἐκπλήσσω, -μι, -ξω, expleo, cumulo, Aristid.
Ἐκπλήρωσις, -εως, ἡ, expletio, complementum.
Ἐκπλησσομαι, -ξομαι, -π. -ηγμαι, percellor, stupeo, cum stupore admiror, Plut. in Thesco, ἐκπεπληγμένοι ὑφ' ἡδονῆς τοῦ πράγματος.
Ἐκπλήττω, -ξω, -π. -ηχα, percello, perterrefacio, stupefacio, Æschin. ¶Item ictu securis excutere, Theophr. ¶Aristoph. in Pluto, ἀλλὰ μὲ ἐκπλήττει χρῆμα πεπλεγμένον, pro excitabat.
Ἐκπλινθεύω, -εύσω, dissoluere latores, lateres.
Ἔκπλοος, -ου, ὁ, ἐκπλοῦς, -οῦ, ὁ, è portu nauigatio, ἐκπλέω πρὸς ἄλλους ἐκπλοῦς, repentina eruptione nauigat, Thucyd.
Ἐκπλυνω, -μι, -υνῶ, -υνῶσω, -υκα, eluo, abluo, ἐκπλύσας τὸ ἱμάτιον ἐς γάλα, abluta sit lana lacte, Aristot.
Ἔκπλυσις, -εως, ἡ, ablutio, eluuies, lotio.
Ἔκπλυτος, -η, -ον, non retinens colorem, clotus. ἐκπλυτοὶ γενόμενοι, elinor, Plat. τόμ. 3.
Ἐκπλωτέον, enauigasse, elapsum esse. ἐκπλάσσεται ἐκ τῆς γνώμης, mente capti, Herodot.
Ἐκπνεύμων, -ονος, ὁ, ἐκπνευμονία, -ας, ἡ, spiritum conuerto.
Ἐκπνευστικός, -ή, -όν, expirativus, respirativus.
Ἐκπνέω, -μι, -πνεύσω, expiro, exhalo, animam duco, Arist. de mund. ¶Item morior, Soph. ὑφ' ἑαυτοῦ ἐξεπνεύσατε, quo enim occisus es?
Ἔκπνοια, expiratio, exhalatio, Arist. de mund.
Ἔκπολις, -ιτατον, ἐκπολίτατος, -η, -ον, silicet, e vestigio, ἐκπολὺ ἐπιπλεῖν, Diony. Halicarn. expedité sequi.
Ἐκπολύ, è medio, procul, longè, Arist. in Ran. ἄπειρον ἐκπολὺ τοῦ σωφρονεῖν. ¶ἐκπολὺ δὲ τοῦτο ἐστὶ τὸ μηδὲν ἁμαρτάνειν, inculpatum abesse conspectu, Plut. in Opusc. ἐκπολὺ ποιεῖσθαι, amoliri, amouere de quid obiect. ἐκπολὺ ποιησάμενος τὴν πλεονεξίαν, Plut. in Numa. ἐκεῖνον ἐκπολὺ ποιήσεται medio tollere, i. occidere, Isocrat. ¶Pro exportare dixit Xen. in OEcon. ¶Apud Dionys. Halic. l. 9. ἐκπολὺ εἶ, obstaculo esse.
Ἔκποντος, alicunde, Genit. a Argon.
Ἐκποιέω, alienare. ¶In Pand. emancipare.
Ἐκποίησις, in adoptionem do, ἔσω. ¶Item suffacio, suppedito, Theophr. ἐκποιοῦσι τὴν ὀσμήν. ¶Item alieno, i. emancipo, in Padect. ¶Item efficio, effingo, procreo, & semen emitto, Herodot. ἐκποιεῖ μὲ τὴν διάγνωσιν, subducit me è iudicio, Philostr. ¶Est etiam cõsummo. ¶Ἐκποιεῖ, suppetit. Imperf. Laert. in Theophrast. ¶Polyb. ἐκποίησε τὴν ἀνωμαλίαν, licebit apertius cognoscere.
Ἔκποίησις, alienatio, creatio, seminis emissio.
Ἐκποίητος, -ου, ὁ, in adoptionem datus, ἔσω. Θεσσαλοὶ ἐκποιητοὶ ἐγένοντο τοῦ Γοργοῦς τοῦ Ἀλκμαίωνος γένους, dati in adoptionem. Æschin. ἐξ Ἐκποιητοῦ.
Ἐκπορεύω, mare trancio.
Ἐκπουλίζω, vello pilos, τὰς τρίχας ἐκπουῶ, Aristoph. ἐκπουῶ σου τὰς πτερύγας, i. ἁπλῶ,

Ἐκπολεμέω, -ήσω, -π. -ηκα, vinco, debello.
Ἐκπολεμωμένος, -ώσω, -π. -ωκα, reddo inimicum, Accus. ἐκπεπολεμωμένοι αὐτοῖς ἄνδρες, ipsis facti hostes, Plut. in Pericl. Ἐκπολέμωσις, debellatio.
Ἐκπολιορκέω, -μ. -ήσω, -π. -ηκα, per obsidionem capio, Actiu, Accus. Xenoph. lib. 1. Ἀπομν.
Ἔκπωμα, vel Ἐκπῶμα, -ατος, τὸ, poculum, φιάλη.
Ἐκπαπτόω, -μ. -δ. -πτω, -π. -δυκα, pando secreta. ¶Ire cum fastu incedo, glorior, Lucian. ἐκπαυτόω τὴν χώραν, se ob speciem maritat: de pauone.
Ἔκπεμπτος, repudium, relegatio in exilium, emissio, ἐκπομπὴ Χριστιανῶν, deductio coloniarum, Plut. de Leg. ¶Itè incursus, ἐκπομπαὶ λῃστῶν, latronum excursiones, Thucyd.
Ἐκπονέω, -ῶμαι, -ῶμαι, & Ἐκπονῶ, -μ. -ήσω, -π. -ηκα, elaboro, labore quæro, laborando conficio, excolo, excreco, meditor. ἐκπεπονῆσθαι τὴν πάροδον, qui pedibus iter facere assueuerunt, Xenoph. lib. 1. Paed. ¶ἐκπονεῖ τὴν ὄψιν, Aristot. Probl. 4. vt cibi conficere ambulatione Cic. ¶Idem in 9. de hist. ἀεὶ ἡ τῶν ὄψεων ἐκπόνησις, laborat pro filiorũ educatione. ¶Xeno 3. Paed. ἐκπονεῖσθαι τὸν βίον τὸν μέτριον, moderatum vitæ genus tenere. ¶ἐκπονούμενος ὑπ' ἀρχόντων, curis fatigatus, Plut. in Oth.
Ἔκπορεύομαι, -εύσομαι, -π. -εύμαι, exeo, egredior, prodeo, Polyb. ἐκπορεύομαι ἐκ τοῦ χάρακος, egressus castris. ¶Ἐκπορεύσεις, profectio, egressus, Nazan.
Ἐκπορθέω, depopulor, expugno, Accus. Plat. πόλεις ἐκπορθεῖν, vrbes deuastare. ¶Ἐκπορθητὴς, depopulator, Euripid.
Ἔκπορος, -ου, ὁ, negotiatio, quæstus.
Ἐκπορίζω, -ομαι, & Ἐκπορίσκω, -ίσω, subministro, suppedito, Plut. ἐκπορίσκειν ἐκπορίζω.
Ἐκπορπίζω, -ομαι, constupror, scortor.
Ἐκπορπώω, -ῶσω, -ῶκα, fibulatus, annectẽs fibulas.
Ἐκπυαίνω, -ήσω, -π. -ηκα, euolo, Neutr. absol.
Ἐκπυλέω, cicatrice obducere.
Ἔκπυλωσις, -εως, ἡ, obductio cutis, cicatrix.
Ἐκπυνθάνομαι, vlciscor, sumo pœnas, Herodot. ἐκπυνθάνεσθαι τὸν φόνον τοῦ ἀνδρὸς παρὰ ἐκείνων φάσκοντες vltionem necis Doris de illis exigere.
Ἐκπυρόω, perficio, διηνεκὲς ἐκπυρόω φίλτρον, Euripid. eadem filiæ perpetrare. ¶Item expono, ἐκπυρῶσι χρήματα, Thucyd.
Ἐκπυώνω, -ώσω, -π. -ύγκα, manufacio, Accus.
Ἐκραγίζω, extirpare, in Chiliad. Eras.
Ἐκφανὴς, -ῆ, -ές, elegans, conspicuus, ἐκφανὴς ἐν τοῖς ἑαυτοῦ ἐν τοῖς πολίταις. ¶ἐκφανὲς ἐποιήσατο ἑαυτὸν ἐπὶ τοῖσδε, ostentauit se ad hæc, Herodot. ἐκφανὴς ἐν τοῖς ἀνοσιωτάτοις, impiissimus, turpis. ¶Item indecens, indignus.
Ἐκφαῦτος, perpulchre, εὐκάλλιστος.
Ἔκφασις, -εως, ἡ, exustio, incensio Cic. ἐκπύρωσις.
Ἐκφαύσκω, -μ. -ήσω, -ηκα, emo, Depon.
Ἐκφέρω, -μ. -ήσω, -ηκα, dissico, execo, exsindo.
Ἐκφυλῶ, redimo, Chrysostomo.
Ἐκφυγόδικος, antiquatus, ἐκ παλαιοῦ, Hesych.
Ἐκφυγοδικέω, in mora esse. ¶In Pandectis Græcis debitorem esse, Bud. in Epist. privat.

Ἐκφυγοδικημένος, -ου, ὁ, venire post diẽ præfixum.
Ἐκφυγοδικητὴς, -οῦ, ὁ, qui in mora est. Ὁ ἐκφυγοδικητὴς λόγου ὑπερημερεῖ ἡμῖν, ἢ ἐκφυγοδικημένος τὴν ὁρισθεῖσαν ἡμέραν, vltra conditum diem debiti, Lucian.
Ἐκφυγοδικία, -ας, ἡ, ἐκφυγοδικίωμα, -ατος, τὸ, ius excedentia.
Ἐκφυγοδικῶ, -ῶσω, non ad diẽ constitutũ, Bud. Epist.
Ἐκφυγοδικῶς, -ου, ὁ, ἐκφυγοδικῶσις, -εως, ἡ, ἐκφυγοδικωτὴς, -οῦ, ὁ, ἐκφυγοδικωτικὸς, -ή, -όν, duco.
Ἐκφυγοδικωτικῶς, accerso, euoco, Odyss. β.
Ἐκφυγοδικωτικῶσις, -εως, ἡ, ἐκφυγοδικωτικὸς, -ή, -όν, relinquo, Phoenissi.
Ἐκφυγοδικωτικῶς, -ου, ὁ, effundo.
Ἐκφυγοδικωτικῶσις, palam.
Ἐκφυγοδικωτικῶς, -ου, ὁ, effundo.
Ἐκφυγοδικωτικῶσις, -εως, ἡ, euolo.
Ἐκφυγοδικωτικῶς, -ου, ὁ, & Ἐκφυγοδικωτικῶσις, alas moto ac verberito, Lucian. in Encomio muscæ.
Ἐκφυγοδικωτικῶσις, -εως, ἡ, euolare facio, exiẽdo alas vt euolem. ¶Ἐκφυγοδικωτικῶσις, volito, πρὸς ἀκοὴν ὦδῆς, Aristoph.
Ἐκφυγοδικωτικῶσις, -ου, ὁ, exercitem, ἐκ τῆς ἕδρας, obstupefieri.
Ἐκφυγοδικωτικῶσις, -ου, ὁ, expuo, respuo, abhorreo, Accus.
Ἐκφυγοδικωτικῶσις, -ου, ὁ, prolapsiones, luxationes, Galen.
Ἐκφυγοδικωτικῶσις, -ου, ὁ, lapsus, calamitas, Ceb. Theb. ἐκπεπτωκὸς μεγάλων καὶ πολλῶν χρημάτων. ¶Item ingressus, eruptio, & luxatio, Galen.
Ἔκπτωσις, sine casu. ¶Item prolapsus, Gregor. ἡ ἐξ ἕδρας ἐκπτῶσις τοῦ ἐντέρου.
Ἔκπτυστος, repentè.
Ἐκπύημι, -ύσω, & Ἐκπυΐσκω, suppuro. ¶Ἐκπυήσεως, -οῦς, ὁ, suppuratio.
Ἐκπυητικὸς, -ή, -όν, pus mouens, Galen.
Ἐκπύησις, -εως, ἡ, pus mouco, Diosc. lib. 2.
Ἐκπυησμὸς, -οῦ, ὁ, ἐκπυηματίζω, -π. -ίσμαι, percontor. Probl. 20. ἐκ τοῦ αὐτοῦ κατὰ μικρὸν ἐκπυηματίζεσθαι ὑγρὸν ἢ ἄλλο τι ἐκπυηματίζεται, exprimitur & ebditur.
Ἐκπυρόω, -ῶμαι, -π. -ώκα, ardeo, feruesco.
Ἐκπυρωτικὸς, -ή, -όν, feruidus, æstuosus, ardens.
Ἐκπυρώω, -ῶμαι, -ῶσω, accendo, feruefacio.
Ἐκπυρωτικῶς, -ου, ὁ, ἐκπύρωσις, -εως, ἡ, exustio, conflagratio, ardor, æstus, Procl. in Platonis Timæum.
Ἔκπυστος, auditus, cognitus, diuulgatus, Plut. in Camillo, ἔκπυστα καὶ γνώριμα πᾶσιν ἐγίνετο, vt illis quoque manifestè cognitum sit.
Ἐκπυτίζω, -ομαι, -ίσω, -ίσομαι, præludiis exercere.
Ἔκπωμα, -ατος, τὸ, poculum, cyathus, Ἔκπωμος, -ου, ὁ, stipes. Ἐκπώματος, qui erupit.
Ἐκρέω, decido, effluo, ῥ. fluo, obsoleſco, senesco.
Ἔκρηξ, -ηγος, ἡ, falebra, præceps loc⁹ & abruptus. ¶Item eruptio aquarum in magnis imbribus, Theophr. l. de caus. ¶Item Gal. Ἀπόῤῥηγμα ῥήγνυμι, ruptura panni.
Ἐκρήγνυμι, & ἐκῤῥήγνυμι, -μ. -ρήξω, -π. -ρηχα, crumpo, τὰς ἐκρηξίας ἀπὸ τοῦ πελάγους, ventus increbuit magnitudine coortus. ¶Item impressionẽ facio, κατὰ τὴν ἐκρηγνῦσαν βελόνην ἐκρήγνυμι ἐς αὐτὸν, &c. Herodot.
Ἐκρίνω, pro ἐκ-πίμπλημι, impleo, ἐκρίνω.
Ἔκρυξις, -εως, ἡ, vociferatio, effractura.
Ἐκριζόω, radico, radicitus euello, extirpo.
Ἐκριζωτὴς, qui eradicat & extirpat, profligator, Ioseph. ¶Ἐκρίζωσις, extirpatio Colum.

Ἔκριμμα, -ατος, τὸ, purgamentum.
Ἐκρίπτω, μυκτηρίζω. Lucian. irrideo.
Ἐκρίπτω, ignem fuscito, follibus accendo, ἐκριπτίζω πῦρ μου, Appian. ¶Item effio, emitto, Plut. in Othone, πνεῦμα πρὸς ἀστοὺς ἀφιεὶς τῶν παρακελευσμάτων ὧν ἐν τῷ δήμῳ ἐξέρριπτον, illapsus ventus subito paratam materiam in hostes immittebat.
Ἐκρίπτω, erectio & exactio Cic. vt τὴν ἐκ τοῦ σώματος ἐκρίπτωσιν, marris ejectamenta Tacito.
Ἐκρυηδής, -ές, fluentum, alueus, meatus, πετρώδη ἐκρεῖ, fluuiorum lapsus, Aristot. de mundo.
Ἐκρυής, & Ἐκρυὴς, effluxus, Herodot.
Ἐκρυσιάω, exoriheo.
Ἐκρυώω, effluo. Plut. in Themist. ἐξέρρυσαν οἱ δημοκλεῖς λόγοι τῆς ἰσηγορίας, Themistocli monita excidernnt Græcis. ¶Ἐκρύσεις, efluxio, effluxus, profluuium, profusio, Arist. lib. 7. de histor. Animal.
Ἐκρυτζάω, irretio.
Ἐκσαρκίζω, excarnifico, carnẽ separo, Exec. 29.
Ἐκσαρκία, carnẽ in genero. Ἐκσαρκομανία, Dioscor. & Galen. carnis superfluitas.
Ἐκσεύω, cripio, seruo, Apoll. 2.
Ἐκσεισμός, -οῦ, ὁ, ἐκσεισμὸς, -ου, ὁ, concutio, excutio.
Ἐκσημαίνω, -μ. -ανῶ, declaro, aperio.
Ἐκσηπτικὸς, -ή, -όν, putrefacio.
Ἐσιωπησία, -ας, ἡ, diuturnum silentium.
Ἐκσιφωνίζω, per siphonem euacuo, Iob. cap. 5.
Ἐκσκεδάζω, -μ. -άσω, dispergo, διατινάσσω.
Ἐκσκόβω, Hesy. καὶ παροιμίαν φησὶ τοῦτο λέγειν ἐκ τοῦ σκυβαλίζω, -μ. exporto, ἐκσκῦβω, Strab. l. 5. (τὸ δὲ ἐκσκῦβω ἐκφέρω, vmbratili pictura descriptũ.
Ἐκσκιαγράφημα, adumbratum.
Ἐκσοβέω, commoueo, expello.
Ἐκσπάω, -μ. -άσω, -π. -ακα, eutilo, Accus.
Ἐκσπερμαΐζω, ca. 5. Num. ἐκσπερμαίνει τὸν ἀπὸ τοῦ γάμου, mulier facies liberos. ¶Ἐκσπερμαίνω, ad semen pertinere, semen reddere.
Ἐκσπόδιος, -ου, ὁ, ἐκσπόδιον, -ου, τὸ, fœdifragus, à fœdere reiectus.
Ἐκσπόδιος, -ου, ὁ, lex gladiatorum.
Ἐκστασιάω, -ῶ, mentis commotio Cicer. stupor, Plut. in Solone, ἐκστῆναι μὴ δύνασθαι τῆς ἐκπλήξεως, furere se simulauit. ¶Theologis est animi concitati & abstracti motus ad contẽplanda cœlestia, Aeropag. ¶Item mutatio, quũ quid à propria natura degenerat, Theophrast. li. 3. de caus. plãt. φθορὰ δέ τι ἐξίστησις. ¶ἐξίστησιν οἶνος, de vino quod degenerare atque corrumpi incipit.
Ἔκστατικὸς, -ή, -όν, mente commotus, Arist. l. Prob. 29. Sect. de Aiace μὴ ἐκστατικὸς ἐξέστω πάντως. ¶Item alienans mutãsque mentem. Theoph. li. 9. ¶Plut. in Dione ἐκστατικὸς ἦσαν καὶ ἀδιάνοητοι, mente perculsi, atq; exanimati.
Ἐκστέφω, -μ. -ώσω, orno, extra mitto, Accus.
Ἐκστέφω, primo corona exhaurio, (poculum scilicet) Pausan. vt ἐξεστέφετο, Homer. vina coronare Virg. ¶Item exoro, κεκωμῆ, Eust.
Ἐκστομόω, ἐκστόμωσε μέλισσα, Dioscor. lib. 4. ca. 241.
Ἐκστραγίζω, excolo, stillatim exhaurio.

Ἐκστρατία, ας, ἡ, profectio militaris, expeditio, Nazan. ¶ Ἐκστράτευσις, εως, ἡ, idem.

Ἐκστρατεύω, & ἐξοικέω, infesto exercitu exco & inuado, eo in expeditionem. Arist. 2. OEcon. ἐκστρατεύει ἐπ' ἀγαθῷ.

Ἐκστρατόπεδον, ου, τὸ, castra loco, ἐξίσχια τοπεδ. μόνοι ἀπὸ λόφου, Thucyd.

Ἐκτίλλω, μ. ἐτίλω, inuerto, muto, Arist in Nub. ἐκτιλεῖ τὰς τότε τὰ ἐκ σωτῆ ἔρυτα.

Ἐκτορύγω, ζω, ξω, Hippocr. quum oscula vasorum & canalium referantur & dehiscunt.

Ἐκτορύνω, exhilo, explodo, Demosth.

Ἐκτοῦω, emouco: ἐξωτῶ, Homer. 1. ἐξώσμοτε, Ἐκτορνευτής, ciaculor, Basil. crepit.

Ἐκτυπόω, exfignare Lin exprimere.

Ἐκτύπωμα, ατος, τὸ, imago, effigies, Gregor.

Ἐκτύω, excindo, Aristot. de mundo.

Ἐκτύφω, μ. ἔτυφον, ferno, tucor, Sophocl.

Ἐκτυχία, ας, ἡ, mulcta, illus.

Ἐκτυπόω, quasi porrectum: ἐκτυπόω ἐκτείνω.

Ἐκτυπόω, ὁ, extēsus, Iliad. ἀσπὶς ἐκτυπόω ἐκτυπόω, vestis longa ad talos vsque pertingens.

Ἐκτυπόω, quasi extense, explicate.

Ἐκτυπῶς, pro ἐκτυπόω, prostrati sine, Apoll.

Ἐκτῶ, ἔκτω, sextus: ἑκτὸς, Suid ἐκτῷ ἐκτῷ.

Ἐκτακτος, extraordinarius, Aeliano.

Ἐκτασις, εως, τὸ, extensio, productio.

Ἐκτάσσω, excido, Hom. Iliad. γ. τοῖσι ἐκτάμνων.

Ἐκτατός, ὁ, ἡ, prolixus, protensus.

Ἐκτείνω, μ. ἔτεινα, ν. ἔκτακα, produco, longè extēdo.

Ἐκτεξις, ordinatio, institutio aciei, Diodoru.

Ἐκτεπτόω, deprimo, humilem facio.

Ἐκτέρεσις, εως, ἡ, commotio.

Ἐκτεφόω, obturbo, molestus sum.

Ἐκτασις, porrectio, discessus. ἐκτασις χώρης οὐ ἄμφω, in vtrunque discedirur, Aristot. lib. 4. de generat. Animal. ¶ Item productio syllabæ breuis in longam.

Ἐκτατός, ὁ, ἡ, exporrectus.

Ἐκτείνω, profero, Plutarch. ἐκτείνῃ τὰς συμβολὰς ἐκτείνας. ¶ Item instruo aciem, Diodor.

Ἐκτεθνώς, Plut. l. 12. Leg. intermortuus.

Ἐκτείνω, μ. ἐκτεῖνα, ν. ἔκτακα, produco, extendo, profterno, reduco. ἐκτείνει τὸ ἵππον ὁδόν, Xenoph. 5. Pæd. alacriter equum dirigere. ¶ ἐκτείνειν χρὴ τὰ πολλὰ, Sophocl. multum interesse temporis.

Ἐκτειχίζω, extruere, muro cingere.

Ἐκτελεύω, & Ἐκτελέω, perfectum reddo.

Ἐκτελής, perficio, absoluo, πλήρω. Ody ξ. & ἐξετέλεσεν τὰ κατὰ θεὸν, rem iudicatam fecit.

Ἐκτελεσμένος, ὁ, ἡ, ν. perfectus, Hesiod.

Ἐκτίλωμα, τὸ, pustularū eruptiones in capite.

Ἐκτείρω, μ. ἔτειρον, ν. ἔκτορα, excido, castro, Luci. ὁ μὲν ἐκτείρας ἐξέτεμεν τὰ πατέρα ἐκτορεῖν, &c.

Ἐκτένεια, ας, ἡ, assiduitas, extensio. ¶ Accipitur pro copia & abundantia, Act. 26.

Ἐκτενὸς, ἐκτενὸν, ἐκτενὴς, prolixus. ἐκτενὴς πεντεκαίδεκα prolixa oratio, Act. 2. Item liberalis, propensus.

Ἐκτενεμμένος, & ἐκτενεστενεμμένος, pexus, Poll. l. 2.

Ἐκτενῶς, ἐκτενέστερον, omnibus viribus, impensè, prolixè, i. admodum liberaliter.

Ἐκτετμημένως, explicatè, ἐκλελυμένως, ἐκτετμένως.

Ἐκτὸς, ἐκτὸς, triens, sextarius, Bud. de Asse.

Ἐκτραφόω, μ. ἐκτραφον, in cinerem redigo, Aphr.

Ἐκτραχηλιάζω, comminiscor.

Ἐκτυπόω, numismatū appellationes.

Ἐκτήκομαι, colliquesco Colum. intabesco.

Ἐκτήκω, μ. ἐκτηξα, π. ἐκτηκα, liquo, tabefacio, Nazan.

Ἐκτημόριον, Athenis plebeii sextam fructuum partem diuitibus soluentes, Plut. in Solone.

Ἐκτημόριος, μορίου, ἡ, sextans, sexta pars, Poll. 4.

Ἐκτίθημι, & Ἐκτίθεμαι, expono velut putrem, Lucian. ζωὸς ἐκτίθεται ἐκτιθεῖς, in Cretam expositus. ¶ Item depono, colloco, designo ἐκτίθημι αἰτίαν, expono causam, Aristoph.

Ἐκτιβδύλιον, & Ἐκτιβδύλιον, enutrio.

Ἐκτικός, vel ἐκτικὸς πυρετός, febris genus, Galen. de differēt. febriū, cū in solidis corporis partibus calor præter naturam accenditur.

Ἐκτικός, qui hectica febre laborat.

Ἐκτίκτω, edo in lucem, depono partum, Plat. ἐμοὶ ὑπ' κυήσαν τὸ ἐξ ἀδίνων, ὦ φίλε, ἀδὲ θεὸς ἐξ ἐκτικὸν παῖδα ἐκτέκοιμι.

Ἐκτικός, pro habitudine, Basil. in Epist.

Ἐκτίλλω, euello, expilo.

Ἐκτιλώθην, puellam demulceare, & conciliare vt vxorem ducas, Herodot. ¶ Ἐκτιλωθεὶς qui cuipiam familiaris est factus, Paulan.

Ἐκτιμάδιον, liceri magno, Aristot. 2. OEcon.

Ἐκτιμάω, colo, exorno, æstimo, Plat. epist. 7.

Ἐκτιμος, ὁ, ἡ, expers honoris, ὁ ἐκτὸς τιμῆς.

Ἐκτινάγμα, ατος, τὸ, concussio, excussio.

Ἐκτινάσσω, μ. ἐκτίναξα, excutio, amolior, extraho.

Ἐκτίνω, & Ἐκτίσω, & Ἐκτίσομαι, π. ἐκτικα, reddo, repēdo, exoluo. ἐκτίνειν ἐκτίνῃ, referre gratiam, Plat. de Republ. lib. 1.

Ἐκτίνω, pœnas exigere vel sumere. ἐκτίνουσι δίκην, Soph. in Aiace. ¶ Item pœnam luere, Herodot.

Ἐκτισις, exolutio, restitutio, Arist. 2. OEcon. ἐκτίσεις ἐκτίσεως, quū soluēdo non essent.

Ἐκτιμία, mulcta, iudicatum, Halicarn. li. 10.

Ἐκτοκὴς, qui soluit, Basil. μηδὲ πατρὸς ἐκτοκὴς ἀνοικὸς ἐκτοκὴς, vindex.

Ἐκτρώσκω, μ. ἔκτρωσα, π. ἔκτρωκα, pario abortum, abortio, τὸν ἐκ βίου ἐκτρώσας, Diosc. lib. 5.

Ἐκτμησις, εως, ἡ, castratio. Ἐκτμήματα τῶν ζώων segmenta, χοιρ. Aristot. in Meteor.

Ἐκτὸς, extrinsecus, extra, Genit.

Ἐκτὸς, extra, ἐκτὸς σοῦ, absque te, Apoll.

Ἐκτυπτός, corruptus, compressus.

Ἐκτυπῶς, ex eo tempore, Iliad. ε.

Ἐκτυλίζω, fœnero, Deuter. cap. 23.

Ἐκπαλεύω, elaborare, perficere, Accu Hesio.

Ἐκτυπεύς, ὁ, ὁ, sculptor, excisor, τυπεὺς τὰ ἐκτυπεύς.

Ἐκτυπόω, excisio, exectio, Plutarch. in Alcib. ¶ Disc. li. 5. ca. 77. fenestra seu foramen.

Ἐκτυπός, exectus, castratus, Herodot. πατὴρ ἐκτυπός πατρὸς, patrem execuit.

Ἐκτυπῶ, dicitur de vulua porcorum, quam Latini cicatriam vocant, Athen. lib. 3.

Ἐκτυφλόω

Ἐκτυφλὸς, sectrix.

Ἐκτυφλὸς, vel Ἐκτυφλὸν, veratrum, helleborū nigrū, Hippocr. γυναικεῖα. l. 1. ¶ Item castratus.

Ἐκφλόω, μ. ἐκφλον, π. ἐκφλα, exhaurio, Arist. πλοῖα ἐκφλοῦν ὕδατος ἐξελπίδας ἔρυτο, vitam esse confectam: sumptū à pharetra sagittis exhausta.

Ἐκφλύζω, exigo procul, submouco, sedē muto, Aristot. ἐκφλύζω ἄνεμον ἀπὸ νήσου.

Ἐκφύλιος, ος, ον, peregrinus, absurdus, Sophocl.

Ἐκφορὰ, ἡ, sedis vel loci mutatio, Strab. li. 4.

Ἐκφυγετὸς, loca mutare solitus, Aristot.

Ἐκφυγος, immētus, grandis, Theophr. de caus. lib. 6. ca. 28. χειμὼν ἐκφυγος, hyems vehemens. ¶ Ἐκφυγῶς, indecenter, supra modū, impensè.

Ἐκφυσᾶ, Hesych. temonis claui.

Ἐκφυσῶ, exorbitare, excurrere præscriptum terminum, Paulan.

Ἐκφυτον, ἐκφυτος ἐκφυτον ῥιζῶν, Plut. in Num. fextilis.

Ἐκφυτὸς, extrà, sine, præter, foras seu foris, ἐκφυτὸς ἐκφυτος, prodi foras, Eurip. Lucian. ἐκφυτὸς ἐκ μὲν τῶν ἀπὸ δὲ ἡμῶν ὀστέων ἐκφυτὸς πυρὸς κόνις, tibi fortè nos cinerem veteri persuasum habetis. ἐκφυτὸς ἐκφυτος τίθεται, sine dolentibus pariet, Dioscorid. lib. 5. ¶ οἱ ἐκφυτὸς λόγου ὄντες, homines illiterati.

Ἐκφυτὸς, extra, Homer. Odyss ξ. δόμου δ' ἐκβαλεν ἐκφυτὸς χειρὸς, è manu eiecit.

Ἐκφυδὲ, & Ἐκφυδὲν, & Ἐκφυδὲ, extra, Hesiod. ἐκφυδὲ ἐκφυδὲ ἀπὸ πάντων, id est, citrà omnia incommoda.

Ἐκφωνέω, μ. ἐκφωνον, & Ἐκφωνέω, tragicè narro, hoc est, cum amplificatione & commiseratione augeo, Polyb.

Ἐκφαλλος, monstruosus, Hermog. Vide Plin. lib. 7. cap. 16.

Ἐκφαλλίζω, præcipito, ceruicem frago. ἐκφαλλίζω τὸν τράχηλον, Aristoph. πρὸς δὲ ἐκφαλλίζω ἐκφαλλίζει τὸν μὲν ἐκφυγόντα ἐκφαλλίζει, ceruice in flexa excutit, Plut. ¶ Item efferre, extollere se, Hermog. ἐκφαλλίζω ἐκφαλλίζω. ¶ Hesych excidere.

Ἐκφαλλίζω, exasperare, exacerbo, Plutarch.

Ἐκφεύγω, ἐκφεύξω, π. ἐκφυγον, diuerto, deflecto itet, Plutar. in Sympol. τὸν ἐκφεύγω ἐβαδίζω ἐκφεύγω ἐκφεύγω ἐκφεύγω ἐκφεύγω. ¶ Punitur pro vito, declino, auersor, Lucian. ἐκφεύγω ἐκφεύγω ἐκφεύγω ἐκφεύγω. ¶ Item decedo via, non tamen honoris causa, vt quum alicui occurrere nolumus, Demosth. ἐκφεύγω ἐκφεύγω ἐκφεύγω ἐκφεύγω. ¶ Item mutor, & degenero, Chrysost. ἐκφεύγω ἐκφεύγω ἐκφεύγω ἐκφεύγω, Resp. mutata. ¶ ἐκφεύγω τὰ ἐκφεύγω ἐκφεύγω, euomo foras mea interiora, Aristot. lib. 9. Anim.

Ἐκφέρω, μ. ἐκφερον, π. ἐκφορα, deflecto, auerto, Sophocl. ἐκφέρω ἐκφέρω ἐκφέρω

Ε'κφαίνω, interpres, enarrator. ¶ Ε'κφαντορία, ας, ἡ, doctrina rerum reconditarum, Dionys. Areopag.

Ε'κφαντορικὸς, ἡ, ὸν, significatiuum, Areopag.

Ε'κφατνὴ, palàm, aperté.

Ε'κφατις, εως, ἡ, edictum, φατισμὸς.

Ε'κφατίζοντες, dicuntur dentes euelli, & excuti.

Ε'κφατίσματα, τὰ, purgamenta quæ abiiciuntur, Hesych. ¶ Athen. li. 6. reliquiæ mensæ.

Ε'κφάσθαι, effari, Odyss. α.

Ε'κφαυλίζω, ἰσω, ἰσομαι, ἰσθην, & Ε'κφαυλόω, Plut. parui facio, extenuo, eleuo, διαφαυλίζω.

Ε'κφέρομαι, fero, aufero, reporto, Demost. ἀεὶ μὲν ἡ δικαία δίκη ἐξέφερε τὸν ἀδικοῦντα. ¶ Et aliquando passiuè pro rapior. in trâsuersum agor, ἐκφερόμην ἄμυ μὲν ἔρχος ἀτὰρ μέλος, excadescentes feruntur in pugnam, Plut.

Ε'κφερωνύω, effero sermones, Basil.

Ε'κφέρω, με. ἐξήνεγκα, ἐκφέρεσθαι, ἐξενέχθην, educo, profero, exporto, effero. Aristoph. ἐκφέρε γραμματεῖον, deprome librum. ἐκφέρειν τὰ παρὰ τοῖς βουλευταῖς βιβλία, quæ in senatu consulcata sunt & decreta promulgare, Demost. ἐξ οὗ δ' ἐφέρομεν ἐφ' ὑμᾶς. ¶ ἐκφέρειν τινὰ πόλεμον, inferre bellum, Isocr. ἐκφέρειν ἐπιστολὴν, edere specimen, Lucian. ¶ Item natro, profero, ἐκφέρω τινὰς αὐτοὺς, ei significo, Plut. in Themist. ¶ Est etiã è carceribus cursum exire & cursum auspicari. Iliad. λ. ὦκα δ' ἔπειτα ἐξέφερ' ἱππάδας, &c. ¶ Item ἐκφέρειν dicitur equus, qui sessorem contumacius aufert, Xenoph. ¶ Ἐκφέρειν εἰς φῶς, edere in lucem, Plat. in Parmen. ¶ ἐκφέρεσθαι dicuntur fœminæ, Aristot. lib. 7. de natura Anim. quæ vterum ad exactos menses perferũt. ¶ ἐκφέρειν τὴν ὕβριν, edere specimen, Lucian.

Ε'κφεύγω, μέλλω, ξύγομαι, μ. ἐφυγον, effugio, elabor. ¶ Cum Accus. Plat. in Apol. τὸ μὴ θανεῖν ἐφυγον οὐ πολλῷ μόχθῳ. Cum Gen. Hesio. ἐκφεύγειν γήρεος.

Ε'κφθείρω, μέλλω, ξω, destruo. Ε'κφθίειν, μαι, pereo.

Ε'κφυσᾶν, ω, ebullio, enascor, Hippoc. ἐξεφύσα.

Ε'κφλέγω, incendo, Aristoph.

Ε'κφλογόω, ῶ, inflammo, flammam eiaculor.

Ε'κφλύζω, ebullire.

Ε'κφολέω, ήσω, Apoll. Rhod. i. dicere.

Ε'κφοβητήριον, terriculamentum, spectrum.

Ε'κφοβέω, ῶ, timore exterreo: expauesco.

Ε'κφοινόω, cruento, rubefacio, Euripid.

Ε'κφοιτάω, ήσω, procedo, egredior, ἔκφοιτ' ἐγυμνὸς ἐξοπίστω κλόνου. Plut. in Lycurgo.

Ε'κφορὰ, ᾶς, ἡ, pronunciatio, enuntiatio, λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰ μὴ σοφῇ, arcana ne efferas in vulgus, Periand. ¶ ἐκφορὰ etiam est impetus equi sessorem auferentis, & fræni commordentis. Xenoph. ¶ Item ἐκφορὰ, in columnis prominentia Vitruu. lib. 3. cap. 3.

Ε'κφορέω, ῶ, ἐκφορήσω, ἐκφορήσομαι, ἐκφορήθην, effero, exporto, ἐκφορεῖ μισθὸν, mercedem capiat, Aristoph. Ἐὰν δ' τις ἐκφορῇ ἐκ τοῦ πλοίου ἐν τῷ λιμένι, Lucian. ¶ Ἐκφορέω δίκην ἐκ πλοίου, Demost. pro pignerari.

Ε'κφόρημα, τος, τὸ, & Ε'κφόρησις, εως, ἡ, & Ε'κφόρια, ων, τὰ, quod pro solo pensitatur, fructus, census, Aristot. OEcon. li. 2.

Ε'κφορτικὸς, ἡ, ὸν, aberrans, impos animi, Synes. ¶ Item exportandus, vulgatus, peruulgandus. μηδὲ ἐκφορτικὸν τοῖς ἔξω τὰ πολλὰ τῆς ἱστορίας μυστήρια, Nazanz. ἐκφορτικὰ, τὰ ἐκ τοῦ πρίου, funes nautici qui primi sedata tempestate de prora laxãtur, Inter. Aristoph. liquet.

Ε'κφορτίζομαι, exonerari: metaphoricè prodi & exponi hominum fraudi, Eurip. in Antig.

Ε'κφράζω, ἀσω, describo, exprimo, eloquor.

Ε'κφρακτικὰ, medicamenta apud Galen. quæ fractos obstructósque meatus expediunt.

Ε'κφρασις, ἡ, enarratio, explicatio, Hermog.

Ε'κφρακτὸν, aperio, Dioscor.

Ε'κφρίειν, emittere, Aristoph. in Vesp. ἐκ τοῦ ἀνὴρ ἐξεφρίμψας, ἀπὸ τῆς ὀξυφόρβης.

Ε'κφυτεύω, excogito, disscio, Aristoph. ἐκφυτεύσαι τι τῶν ἐπὶ τοῖς σοφίσμασιν.

Ε'κφυγὴ, ἡ, ὑπὸ τῶν ἐκφυγόντων, exitus mentem, stultè.

Ε'κφυλ, ὁ, ἡ, ἄμενος, infamis, vecors.

Ε'κφυσις, ἀέρος, ἡ, appendix.

Ε'κφυσις, ἡ, effugium, fuga, euitatio, Quint.

Ε'κφυὴς, ἡ, ὁ, præstans ingenio.

Ε'κφυλλοφορέω, senatu vel ordine aliquem mouco. Ductum à frondibus quibus suffragiorũ vtebantur loco: Æschin. ἐξ ἧς πεφυλλοφόρηκεν ἡ βουλὴ ἐπὶ τὸ θυμελικὸν, ἐξεφυλλοφόρησαν αὐτόν. ¶ Hinc ἐκφυλλοφορία, Etymol.

Ε'κφυλος, ὁ, ἡ, diuersi generis, Æliano.

Ε'κφυσάω, μαι, ἐφύσησα, efflo, ventilo. Per metaphoram excito, Aristoph. in Pace. ἐξεφύσησε δὲ πόλεμον πολλὸν, tantum bellum excitauit. ¶ Ε'κφύσημα, ατος, τὸ, efflatio, venti sibilus: & inflatio, morbus, Poll. ¶ Ε'κφύσησις, Galen. li. 5. de Symp. magna & vehemens expiratio.

Ε'κφυσις, εως, ἡ, germinatio, Dioscor. lib. 4. ἐκφύσεις πολλὰς ἔχουσα ῥίζαι, radix multis capillamentis fibrata. ¶ ἔκφυσις etiam Galen. de vsu partium est exortus intestinorum, quem ex pyloro intestinum excipit.

Ε'κφυτεύω, insero, ἐκφυτεύω εἰς συκῆν, Aristot.

Ε'κφύω, produco, germino, Aristot. de mundo. ἐκ γῆς ἐκφυὲν ἐμφύλ πατρὶ τέκνα. ¶ ἐκφυκάομαι μανίαν Eurip. ex matre natum esse.

Ε'κφωνέω, ῶ, ἠσω, pronuntio, promulgo, Galen.

Ε'κφώνησις, εως, ἡ, pronuntiatio, enunciatio.

Ε'κχαλάζω, demitto, deicio.

Ε'κχαλαστικὸς, emollio.

Ε'κχαλκία, audacia. πόλεως.

Ε'κχαλκεύω, fabricare, Plat. in Polit.

Ε'κχέω, με. ἔχεα, effundo, exhaurio, emulgo, ἐξ οὗ μέσου τὸ πῦρ ἐκχέωμεν ἐκχεόμενον, per solam eurum diffunditur, Galen. ¶ Item exhilaro, Aristoph.

Ε'κχειλόω, με. ῶσω, vasto, negligo, Pausan.

Ε'κχείζω, fodio, σκάπτω.

Ε'κχεῖν, bile implere, in bilem vertit, Galen.

Ε'κχειρατίζομαι, exigo pecuniam, Thucyd.

Ε'κχέω, vtile erit. Herodot. ἐκχέοντί οἱ ταῦτα ἐκ τοῦ ἐμοῦ ἔσται, ex vsu erit hanc iniuriam intulisse.

Ε'κχηλίζω, exugo, ἐκμιζω, eliquo.

Ε'κχηράζω, euaporo, exugo, saporibus perfruor.

Ε'κχυμοῦσθαι, est humorem extra vasa effundi, Hippocr. οἷσι ἀχλὺς, φλεγμὴ δ' ἐκχεομένη, humorum effusio sub contusum locum.

Ε'κχυμόω, & ἐκχύνω, Galen. lib. 3. χυμοὶ, humorum effusio sub contusum locum.

Ε'κχυσμὸς, ἡ, effusio, fluxus, resolutio, Nazian.

Ε'κχυτὸς, ἡ, ὸν, genus potionis liquidæ, in Epigr.

Ε'κχυτὸς, ἡ, ὸν, effusus. ἐκχυτὸν κάρηνα, in Epigr.

Ε'κχωρίζω, relicto.

Ε'κχωρέω, fundo. Plutarch. in Camillo, ἐκχωροῦντας ἀπὸ τῶν ἐκχωμάτων, fudores statuis effusos. ¶ ἐκκεχωρήκασι τοῦ τείχους, vrbe aggestu terræ sublimi, Herodot.

Ε'κχωρέω, με. ἠσω, κα, cedo, moueor, discedo, Soph. χωροῦσιν ἐκχωρήσασαι ἄλσεσσιν ὕλης, hyemes cedunt feraci æstati.

Ε'κχωρέω, με. ἠσω, excerno.

Ε'κψῡχόω, με. ὦσω, κα, exspiro, animo deficio.

Ε'κὼν, οντος, volontarius, vltro cui sciens prudénsque. Plat. in Apolog. πάντας ἐγὼ ἑκὼν εἰδὼς ἀφίημι, persuasum habeo me nemini vltrò fecisse iniuriam. Xeno. in Tyran. ἐγὼ δὲ ἑκὼν μὲν οὐδεὶς πώποτε ἀπέθανον. ¶ ἑκὼν εἶναι, nolẽs volẽs, Eurip. ἑκόντα τ' οὐκ ἐθέλοντα, volẽte cunctate, Plat.

Ε Λ

Ε'λὰ, ᾶς, ἡ, Atticè, fructus oleæ. Plat. de Rep. ὑπὸ τῶν ἐλῶν τὰ φλοιὼ καὶ ἐλάας τυρεῖ.

Ε'λάδιον, parum olei.

Ε'λάζω, gradior.

Ε'λαίγρος, calefactus à sole, ἡλιοθαλὴς.

Ε'λαίας, ὁ, ἡ, oleaginus. ¶ Item planta in lacu Orchomeno nascens, quæ oleæ amerinęque speciem præfert, Theophr. lib. 4. cap. 11.

Ε'λαιαγεῖν, oliuarum fructus colligere.

Ε'λαιαγὶς, ίδος, locus paluſtris.

Ε'λαίδενδρα, oleæ arbores, oliuæ.

Ε'λαίζειν, oleas colere. ¶ Ε'λαίζειν, colore oleæ.

Ε'λαιηρὸν ἔλαιον, i. oleum in Epigr.

Ε'λαΐνεος, oleaginus, Iliad. υ. & Ε'λαΐνεος, Odyss. ι.

Ε'λαιόβλητος, ὁ, ἡ, oleo irrigatus.

Ε'λαιοδόκον, ου, ὸ, oleum continens.

Ε'λαιοκομεῖν, oleas curare. Ε'λαιοκόμος, ὁ, cultor olearum.

Ε'λαιολόγος, olearum collector. Aristoph. καὶ δ' ἔστιν ἐλαιολόγος, χρυσοῦ ἄμμα τῇ ἀμάθῳ ἐγχεῖ.

Ε'λαιομελι, elæomeli, melle crassius oleũ, Dioscor.

Ε'λαιον, ου, τὸ, oleum, oliuum, Galen. κῦ τύπτειν. l. 1.

Ε'λαιοπλανὴς, ὁ, ἡ, vbi oleum venditur.

Ε'λαιοῦν, οῦ, ὸ, miscẽs venenũ. ¶ Ε'λαιοῦς, ὁ, oleaster secundum Æliani Dionys. non autem ἀγριέλαιος. Est & aut is de ficedularum genere, Athenæo lib. 6.

Ε'λαιοῦς, ὁ, oleosus.

Ε'λαιοτρεῖον, vbi oleum conficitur.

Ε'λαιόψυγος, fex olei, amurca, ἀμόργη, Hesych.

Ε'λαιοψία, olei confectio.

Ε'λαιοφορεῖον, ου, τὸ, omne vas olearium.

Ε'λαιοφορέω, ῶ, ἠσω, ferens oleas, oliuifer Ouid.

Ε'λαιοφυτεία, ας, τὸ, oliuetum: oletum, Varroni.

Ε'λαιὼν, ῶνος, τὸ, oliuetum, oletum, Varroni.

Ε'λαιὼν, ῶνος, τὸ, quod pro solo pensitatur, fructus, census, Aristot. OEcon. li. 2.

Ε'λαιώνη, ης, ἡ, cella olearia, Exod. 23.

Ε'λαιος, via, ὁδὸς, Hesych.

Ε'λαιος, Athenæo pro lampadibus: apud Cleantẽ λύχνοι ἔλαιοι, i. calore: apud Nicand. verò vinculum, manipulus ex calamis.

Ε'λαιος, mulsus, Hesych.

Ε'λαστὴν, expeditionem mulior, Luci. Charon. ἐγὼ ἐλαστὴν εἰμὶ τοῦ λυθῆναι ἐκεῖσε.

Ε'λαστικὸς, ὸν, impulsio, expulsio. ¶ Item vectatio, equitatio, Bud. Xenoph. in Hipparch. εἰ μὲν ἀνωμάλοτερον τοῖς ἱππεῦσιν ἡ κατὰ τὴν ἐλαστικὴν πορεύοιτο.

Ε'λαυνόμενος, ὁ, ἡ, more tonitrus impulsus. ¶ Item magnificus, ἐλαυνόμενος ἵππος, Aristoph.

Ε'λαυσις, impulsio, equitatio, aurigatio, Xeno. 8. mod. ¶ Expeditio, Arriano li. 6. ἐλάσεως ἕνεκα βουκολίων ἐλαυσις. ¶ ἐλαυσις βουκολικὴ, abacta pecora. τὰ ἐλαυσις ἐκ τοῦ πολέμου, quæ ad trâsmittendum pertinent exponit, Herodot. ἐλαυσις τῶν ἀκοντίων, iaculorum procuratio & sublatio, Thucydid.

Ε'λάσματα, lamiuæ ductiles, Dioscor. lib. 5.

Ε'λασμὸς, ὁ, lamina, frustum, Suid.

Ε'λασσόω, ῶ, ὠσω, diminutio, detrimentum.

Ε'λάσσων, ων, ον, ὁ, ἡ, minor, paucior, deterior, inferior. Thucyd. οὐκ ἐλάσσων ἔχω, non minus valeo. ἐλάσσων ἀπὸ τοῦ, propius, Thucyd.

Ε'λαττων, ων, ον, ὁ, ἡ, minus. ἐλαττον μοῖρ' ἀνὴρ ἀνὴρ ἀμείνων, non pauciores duobus ponam⁹.

Ε'λαττόω, ῶ, minuo, ἐλαττοῦσθαι πόλεμον, bello impares. Thucyd. ἐλαττοῦμαι δ' ὑμῶν, honor mihi imminuitur. Idem.

Ε'λαύνω, ω, ago, pello, Herodot. ἐλαυνόμενοι ὑπὸ ἀνέμου νεῶν, naues quæ pariter agitantur. Idem, ἐλαυνον μῆκος πεντήκοντα τριήρεας actas.

Ε'λατὴρ, ῆρος, ὁ, quo impelliur, siue quod impellit.

Ε'λάτειρα, expultrix, Bud. Comment.

Ε'λάτη, ης, ἡ, & Ε'λάτης, ου, ὁ, abies: alii palmã, alii spathẽ. σῶμα τὸ ἐλάτης, ἢ ἄξιος ἐς ὑψος φύσεται ἔσω. Galeno tenerum palmæ germen: Dioscor. lib. 1. cap. 151. inuolucru fructus è palma nascentis. ¶ Item palmula, i. extrema pars remi, Odyss. ι. Apud Euri. ἐλάτα δικωπὸς exponitur, cymba. Synecdochicè.

Ε'λατὴς, ῆρος, ὁ, agitator. Item auriga, remex, apud Luc. ἐλατὴς λόγου, pulsator lyræ, ex Epigr. Ε'λάτειρα, expultrix. ¶ Item genus placentæ latæ, apud Aristoph.

Ε'λατήριον, quicquid deorsum aluum purgat, Hipp teste Gal. Item succus expressus ex fructu cucumeris syluestris, Plin. lib. 20. cap. 1.

Ε'λαφικὸς, venatorius.

Ε'λάφιον, clatine herba, Dioscor. lib. 4. cap. 40.

Ε'λάφινον μύρον, ἔλαιον, clatinum vnguentum siue oleum, Dioscor. lib. 1. cap. 151.

Ε'λάφιος, abiegnus, & poeticè Ε'λάτινος, metri causã, Odyss. ε.

Ε'λατός, ή, ductilis, τοῦ ἐλαύνω τύπτομαι, sensus mente tractandi, obscuri. Epigr.

Ε'λατήρ, indumentum suecinctum, ἱμάτιον.

Ε'λαττον, minus, Plat. Epist. 7.

Ε'λαττόνως, minùs, rariùs.

Ε'λαττόω, ῶ, ὑποσυ. ω, minno, min⁹ fero, Bud. ex 2. Corinth. 8.

Ε'λαττόνως, minùs, Plat.

Ε'λάττωμα, ατος, τὸ, detrimentum accipio, pauperior fio, inferior sum. ἐλαττώματα ποιεῖσθαι τῆς Ciceronis, Isocr. tota vita viliores, deteriores.

Ε'λαττόω, μ. ὑποσυ. ω, imminuo. ἐλαττοῦσθαι τῶν πόλεων, ciuitatis commodis detrahere, Isocrat.

Ε'λάττωμα, ατος, τὸ, vitium, defectus, imbecillitas, ἐλαττώματα τῆς πολιτείας, Aristid.

Ε'λάττων, cõparatiuum à μικρός, minor, inferior. ἐλάττων ἦχθε, vinci & superari in re aliqua, Demosth. ὑφ' ἑτέρου. ¶ Ε'λάττωσις, ιως, ἡ, imminutio Cicer. extenuatio, eleuatio.

Ε'λαττωτικός, ή, ὸν, qui diminuit, non rigidus.

Ε'λαύνω, dicitur equ⁹ emittit, & ad cursum impelli, Xenoph. in Hipparch. κριτὴς κριτικὸν τὸν ἐλαύνοντα ἐπιτρέψει. ¶ Item accersi & accusari, Heraclit. ἐξελαύνεται ἐλαύνων ἀσεβείας, accersitur impietatis. ¶ Capitur & Actiuè, Iliad. λ. βοῦν ἐλαυνέμεν.

Ε'λαύνω, Ε'λάσω, μ. ἔλασα, π. ἐλήλακα, impello, ago, infligo. Herodian. ὡσεὶ τε τὸν σωλῆνα πρὸ ἑαυτῶν ἐλαυνόμενον, stimulatus à conscientia sceleris. ἐλαύνει σε κέντρα, malis te diuexo, Euripid. ¶ Interdum remigo, Odyss. ὀ, ἄρυσσ' ἐλαύνετε νῆας, in vrbem nauê ducite & impellite. ¶ Interdum agito currum, Aristoph. ὅπως σὺ μίσχε ἅρμα ἐλαύνῃς πρὸς πύλας. Idê cum duobus Accus. ἐμὲ μᾶρυ τὸν πικρὸν ἐλαύνει ἁρμοῖς, quòd me cursibus agitas. Item Iliad. ἀ. ἱμερόεν ἔλασεν. ¶ Interdum expeditionem ago, Lucian. ἐλάσας ὅση ἡ Ἑλλὰς χωρεῖ κρατῶ. ¶ Interdum promouere, progredi, euadere, εἰς ἄκρον τὸ παράλιον ἐλαύνειν, qui eruditissimus euasit, Plutarch. ¶ Item equitare, equóque vehi, Xenoph. in Hippar. ¶ Item excitare, vt Ilia. ἀ. ἐν ζ δ' ἔριν κλυτὸν ἐλαύνετον, mouetis tumultum. ¶ Interdum refertur ad eas res quas producere solemus, vt est ferrum, fistulam, Iliad. ι. ¶ ἔλασσαν πάσσαλον, duxerunt fistulam, Iliad. μ. ¶ Pro percutio, Odyss. ὁ. νῆα κορυνοῦ ζεὺς ἐλάσειε, i. πλήξαι. ¶ Item vulnero, Hesiod. ἔλασσε μηρὸν, trauersi femur. ¶ Item expio, Hermog. τὸν κυλώνειον ἄγος ἐλάσαντες ἐλάσσαν, scelus expiare Cylonium noluerunt.

Ε'λάφειον, ου, τὸ, cornu vel caro cerui.

Ε'λάφειος, ου, ὁ, ceruinus: pro meticuloso, Galen.

Ε'λαφηβολέω, fugito & pauito more cerui.

Ε'λαφηβόλια, festa Dianæ, Plutarch. de Virt.

Ε'λαφηβολία, ή, venatio ceruorũ. Soph. in Aiace.

Ε'λαφηβολιών, ῶνος, ὁ, Decembr. quòd cerui eo mense Dianæ immolabantur, Aristot.

Ε'λαφηβόλος, ου, ὁ, venator ceruorum. Generaliter ab Hom. accipitur pro quouis venatore.

Ε'λάφιον, & ἐλάφιον, ceruorum tali, Hesych.

Ε'λαφίσκος, ὁ, hinnulus, πῶλος, Hesych.

Ε'λαφόβοσκον, herba quam ceruæ monstrauêre Dioscor. lib. 3. cap. 80.

Ε'λαφόγλωσσος, ἡ, ὁ, ἐ ceruo ortus, Hesych.

Ε'λαφος, ου, ὁ vel ἡ, ceruus, cerua, Ody. κ. ¶ Item placenta quędam, quæ in ἀμφιδρόμοις, festo Dianæ parabatur, Vide Athen.

Ε'λαφοσκόροδον, genus allii, Dioscor. lib. 2. ca. 183.

Ε'λαφρὸς, ἀ, ὸν, alieno.

Ε'λαφρός, ά, ὸν, leuitas, μωρία Hesy. ἐλαφρότης Suid.

Ε'λαφρύζω, eleuo, Suid. ἐλαφρύσκω, lib. 1. Epigram. ἐλαφρύζει δὲ τὸ χαῖρε ψυχή.

Ε'λαφυγερὸς, tunica illa tenuis, qua testiculi inuoluuntur.

Ε'λαφρόπους, ὁ, leuis, agilis instar cerui. Plat. ἐλαφρὸς ἦν ἐπὶ νίκῃ, leuis petitio. Dioscor. lib. 2. ἐλαφρὸν ποιοῦσθαι, minimi facienda.

Ε'λαφρότατος, ὁ, pro mansuetissimo, Etymol.

Ε'λαφρότης, ητος, leuitas, facilitas.

Ε'λαφρύνω, μ. ὑνῶ, π. ὕνω, alleuo, Accus.

Ε'λαφρῶς, citò, leuiter, Odyss. ἑ.

Ε'λάχιστα, minimè. ὃν ἐλάχιστα, imprimis.

Ε'λάχιστος, ὁ, minimus, ὃς ἐν ἐλαχίστῳ δηλώσω, vt breuissimè demonstrem. ἐν ἐλαχίστοις δύο ἐξίστησι, in duobus fàltem conficitur. ἐν ἐλαχίστοις τέλεσι, ad minimum in quatuor, Aristot. lib. 4. Ethic.

Ε'λαχύς, minor, minimus, Ephes. 3.

Ε'λαχύτερος, minor, vilior, pauperior, Etym.

Ε'λαχύς, seu ἐλαχύς, vilis, paruus, pauper, Etym. ¶ ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. breuis scapha.

Ε'λαχύτερος, ὁ, vilior, minor, pauperior, Etym.

Ε'λάων, ωντος, ὁ, insequens.

Ε'λαῶν, ῶνος, ὁ, oliuetum.

Ε'λδομαι, cupio, curo, ἕλδεται ἀνδρωθῆναι: vnde & ἱλδόμενος.

Ε'λδω, splendidum & amabile reddo, cupido.

Ε'λδωρ, ορος, τὸ, desiderium, ἕλδωρα.

Ε'λεάζομαι, μ. ἐλεάσομαι, π. ἠλέασμαι, miseréor, Ili. ζ. poeticè est.

Ε'λεαῖς, auis, apud Aristoph. in Auib.

Ε'λεάται, serui Lacedæmoniis, Athen. lib. 6.

Ε'λεαντῆρες, oliuatores, qui stringunt oleas, Poll. 7.

Ε'λεάρχης, œconomię totius præfect⁹, Athen. lib. 4. ¶ Qui etiam ἀγοραν ἔχοντες vocantur Atticè.

Ε'λεγεῖον, vel Ε'λεγεῖος, de sipere, ἐλεγεῖον.

Ε'λεγεῖος, molestus, lugubris.

Ε'λεγεῖα, ων, & Ε'λεγεῖον, ου, τὸ, elegia, elegiacus carmen, mœstum poema, ὀλοὰ ἐλεγεῖα πάσσω.

Ε'λεγειοποιὸς, ου, ὁ, confector elegiarum.

Ε'λεγεῖος, ου, ὁ, versus ad mœstitiam.

Ε'λεγῖνοι, pisces gregales, Aristot. li. 9. Anim.

Ε'λεγκτικὸς, redargutorius, reprehensorius. ἐλεγκτικαὶ λόγοι, Platoni, sermones ad coarguêdos qui contrà disputant, Quint. lib. 2. ca. 15. ¶ Aducr. Ε'λεγκτικῶς, refutatoriè, Aristot. Ἠθῶν quadã voluptate, reprehẽdẽdi studio. Plut.

Ε'λεγκτὸς, q. d. reprehensibilis, reprehensione dignus. oppos. Α'ψεύδεκτος.

Ε'λεγμὸς, ὁ, redargutio: item refutatio.

Ε'λεγος, ου, ὁ, luctus, lamentatio, Apoll. 2. ἐλεγοῦσι ἐλέγειαν ἐδύροντο, Aristoph. in Auib.

ἀκάνθων τοῖς ποὶ ἐλέγειος δύσκολος.

Ε'λεγχος, ου, τὸ, redargutio, 2. Petr. 2.

Ε'λεγχμὸς, ὁ, increpatio, ἐλεγχμὸν ποιεῖσθαι, ὀλέσσε.

Ε'λεγχεία, dedecus, probrum, Odyss. ξ.

Ε'λεγχὴς, vituperandus, indecorus, Iliad. γ. λέγειν ἰδίωτας ἐλεγχέας.

Ε'λεγχέστατος, maximè redarguendus, Iliad. ε.

Ε'λεγχόω, arguo, ἐλέγχω, reprehendo.

Ε'λεγχος, ους, τὸ, argumẽtum, Andocid. Documentum & specimen verti posse ait Bud. ex Isocr. in Archid. Exponitur etiam criminatio, accusatio: Indicium criminis, Synes. de insomniis.

Ε'λεγχρὸς, ῆ, ὸν, probrum, dedecus, Iliad. ὀ. ἐν πάντοσε κρὰς ἐλέγχρα.

Ε'λέγχω, ξω, π. ἤλεγξα, arguo, Virg. degeneres animos timor arguit: argumentis conuinco, Stoph. in Plut. ¶ Item reprehendo, Interpr. Xenoph. ¶ Pro comperio, Xenoph. ἄλλος ἐλέγχεται ἀδικῶν, ¶ Item premo, Aphr. ¶ Pro scrutari & scisciari, Arrian.

Ε'λεδόνιον, polypi species, Aristot. lib. Anim.

Ε'λεεινὰ, miserabiliter Cicer. miseranter Gell.

Ε'λεεινολογέομαι, conqueror oratione, commiserationem in epilogo cieo, Hermog.

Ε'λεεινολογία, oratio miserabilis, apud Plat. in Phædro. Bud. vertit Commiserationem.

Ε'λεεινὸς, ὸν, miserabilis, Plat. in Apol. ἐλεεινὰ δράματα, fabulæ miserabiles.

Ε'λεεινῶς, miserabiliter, Demosth.

Ε'λεέω, μ. ἐλέσω, ω. ἠλέησα, misereſco, misereor, Accus. Odyss. ξ. ἐμὲ ἐλέαιρε, mei est misertus.

Ε'λεημοσύνη, misericordia, Callim. hymno in Delum. Dicitur & de omni genere beneficii quo calamitosus prosequimur, Matt. 6.

Ε'λεήμων, ονος, misericors, clemens, Aristoph. in Pace. Οἷμ' ὡς ἐλεήμων εἶμ' ἀεὶ ἐ χρυσίου. Odyss. ξ.

Ε'λεητὸν, ῶ, commiseratio, poeticum est, Odyss. ξ.

Ε'λεθαίρω, lasciuire.

Ε'λέθαρος, calidus, insolatus.

Ε'λεία, & ἐλαία, splendor, aut calor solis, Hesych.

Ε'λείας, ὁ, paluster locus angustus, Aristoph. in Auib. ¶ Ε'λείας verò, auis apud Callimach.

Ε'λείνω, mulco.

Ε'λειος, ου, τὸ, genus herbæ palustris, Theophr.

Ε'λειόμενος, ον, ὁ, ἡ, in palude pascens seu agens. Argon. 2. νώμησε ἐλείοντας, paluſtres.

Ε'λειός, ὁ, paluſtris. ἐλεῖος ὁ ἐν ἕλει, Aristot.

Ε'λείς, ὁ, glis, animal de quo Aristot. 5. Anim.

Ε'λελισφακίστον, τὸ, paluda pium, i. apium paluſtre.

Ε'λελίσφακος, ὁ, aureliæ flos agrestis, herbæ genus, de qua Theophr. lib. 4 hist. plant.

Ε'λελισφακίσαι, τὰ ἄκρα τῶν κλάδων πάντα, palmites vitis.

Ε'λελισμὸς, acclamatio bellica, qua in properatione ac bellicis pæanibus uti solêt, Plut. in Thes. ¶ Apud Æschyl. in Prom. ἐλελεῦ ἐλελεῦ, lamẽtationis, & θρήνου δηλωτικὸν φωνῆμα.

Ε'λελίζω, μ. ἐλέλιξα, π. ἐλέλικα, clamo in bello, Xenoph. ἀλαλάζω. ¶ Item lamentor, Aristoph. in Auib.

πολεμικὸν ἔπος ἐλελιζόμενοι διεξῆσι μέλεσι. ¶ Item ἐλελίζω, in Fur. ἐλελίζω, pro ἐλελίσσω, torqueo, Nonn. ἐλελίζω κάρα αὐχένι κάμψας.

Ε'λελισφακίτης, ὁ, & Ε'λελισφακος, ὁ, saluia, Dioscor.

Ε'λελίσσω, ξω, π. ξα, conuolvo, implico, Ilia. ε. de dracone: τὸν δ' ἐλελιξάμενος πέρι μὲν σφιν λάβε κύκλῳ ἑῷ. ¶ Iliad. ά. μέγα δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον, tremefecit.

Ε'λένη, etiam vas de quo Poll. lib. 10.

Ε'λένιον, è lachrymis Helenæ natum: herba Latinis Inula vocata, Dioscor. lib. 1. ca. 27, & 28. Plin. li. 21. cap. 10. Renibus auxiliatur, Aphr.

Ε'λεννὶ, Hesych. vitium palmites.

Ε'λεοδύτης, ὁ, mensæ minister, Athen. lib. 4.

Ε'λεόθρεπτος, ὁ, ἡ, nutritus in palude, Iliad. ε. ἐλεόθρεπτον τὸ πάλαιον, i. e. ἐν ἕλει τεθραμμένον.

Ε'λεόμενσα, mensa coquinaria, Aristoph. in Equit.

Ε'λεός, miserabiliter, miserè Hesiod. μίσγετο δ' ἐλεός, lamentabili ploratione ingebat.

Ε'λεος, ου, τὸ ἐλεεινὸν, & Ε'λεος, ους, τὸ, misericordia, commiseratio. ἐλέου τυγχάνω, veniam impetro, Demosth. ¶ Item pro stipe, Phocyl. ἔλεον χρήζων ἀθρόον, egenti stipem eroga.

Ε'λεόσυρτος, ὁ, antè proprium, & fluuii. ¶ Pontus & pro mensa coquinaria, Odyss. ξ.

Ε'λεοσέλινον, apium paluſtre, Dioscor. lib. 3. c 75.

Ε'λεοῦν, oleas stringere, Poll. lib. 7.

Ε'λέπολις, machina obsidionalis, Ammiano, 23.

Ε'λεπτόλεμος, ὁ, ἡ, vrbis vastatrix, Eurip.

Ε'λεσσαὶ Λεσβιαί, loci paluſtres, aut potius petrosi.

Ε'λεστὸς, ἡ, ὸν, qui capi potest, ἁλωτός.

Ε'λευθερία, ας, ἡ, libertas, liberalitas.

Ε'λευθεριάζω, liberè ago, libertatem vsurpo. Crates Diogeni, ὅτι μᾶλλον ἐλευθεριάζομεν, Bud. Comment.

Ε'λευθέριον, τὸ, certamen epinicium pro libertate, Plaut in Perſa.

Ε'λευθεριαστὴς, liberè loquens seu agens.

Ε'λευθεριαστικὸς, liber, Plat. de Leg. At Bud. ex Plutarch. ἐλευθεριακὸς & ἐλευθεριαστικὸς exponit, Nimius in vsurpanda libertate.

Ε'λευθέριος, ου, ὁ, ἡ, liberalis, libero homine dignus, ingenuus: Xenoph. γυνὴ ἐλευθερία σώφρων, mulier liberali ingenio. Plat. ἐλευθερίου γένους τῆς πολιτείας, vocat liberã formã Reip. Plutarch.

Ε'λευθεριότης, ητος, ἡ, liberalitas. Itẽ ingenuitas, Plutarch.

Ε'λευθερίως, liberaliter, ingenuè, Xenoph.

Ε'λευθερωτικὸς, ὴ, ὸν, qui liberos reddit.

Ε'λευθερωτὴς, liber, ἐλευθερωτὴς δήμου, Epigr.

Ε'λευθερωτήριον, τὸ, crimen plagii, Poll. lib. 3.

Ε'λευθερωτικὸς, ἡ, ὸν, munificus, liberalis.

Ε'λευθέρως, liberaliter, vt decet liberum.

Ε'λεύθερος, ὁ, ἡ, liber cui opp. δοῦλος. ἐλεύθερος πατρὸς, Plat. Epist. 7. liberalis doctrina. ¶ Item immunis. ἐλεύθερος πολὺ δεῖ βασιλέως. Eidem, à barbaris liberum reddere. ¶ ἐλεύθερος κρατεῖν, ἐλευθερίας, pro patria ab obsidione liberata, Iliad. ζ. Dicitur & ἐλεύθερος φίλου, liber metu.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἐλευθεριάω, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι.

Ἐλευθερόω, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι.

Ἐλεύθερος, liberaliter, ingenuè, Ceb. Theb.

Ἐλευθερωτός, libertas, redemptio.

Ἐλείθυια, Lucina, à veniendo dicta, in Epigr.

Ἐλεύσιμον, inusitatum, μ. ἐλεύσομαι π. ἤλυθα, & Atticè ἐλήλυθα, ἀόρ. β. ἦλυθον & ἦλθον, venio.

Ἑλικτίς, bryonia herba, βρυωνία. Hesych.

Ἐλευσίνιος, Eleusinius. ἡ ἐλευσίνιος, versus quidam, seu opus Æschyl. Plutar. in Thes.

Ἐλαίνια, τά, sacra Cereris, quæ Athenienses magis mysterus celebrabant.

Ἐλθόντες, ὁ, aduentus, apud Aretham, & ἔλευσις, apud Eurip.

Ἐλδόμενος, amœnus.

Ἐλεάω, decipio, noceo, Hesiod. ὃ δ' ἀεὶ ἔριδι ἐλεφαίρετο πᾶσι μέλεσθαι, ἰ. ἐξαπατᾶν.

Ἐλεφαντάρχης, ὁ, & ἐλεφαντάρχευς, ὁ, elephantorum præfectus, Poll. li. 1. ¶ Hinc Ἐλεφαντάρχια, imperium in his belluis Terent. & Ἐλεφάντινος, elephantinus. ¶ Ἐλεφαντίασις, εως, ἡ, genus lepræ, qua cutis aspera, & elephanti corio similis efficitur, Cels. li. 3. c. 25. ¶ Ἐλεφαντιάω, elephantia laboro, Dioscor. li. 1.

Ἐλεφάντινος, ὁ, ἡ, eburneus, candidus: ἐλεφάντινοι πάγκαρποι, de quo vide Aristoph. in Διαιτᾶσθ. & Athen. lib. 3.

Ἐλεφαντόκτυπος, ebore reuinctus, Eurip.

Ἐλεφαντόκωπος, τό, manubrium eburneum:

Ἐλεφαντόπους, Athen. lib. 12. pedibus eburneis.

Ἐλέφας, ατος, ὁ, elephas animal, & ebur, Lucia. ¶ Item ἐλέφας, genus poculi de quo Athen. lib. 11. ¶ Item elephas morbi genus, Dioscor.

Ἐλεφίνης, piscis de quo Athen. lib. 7.

Ἔλαφρος, calor, propriè solis splendor. ¶ Ἐλάφηρος, epith. Cereris, quòd fruges solis æstu ad maturitatem perducat.

Ἔλλειμμα, τό, defectus.

Ἕλιξες, αἱ, apud Poetas dicuntur lineæ & rugæ quædam in palpebris, Poll. lib. 2.

Ἕλιγμα, siue ἑλιγμός, volutatio, versio, conuersio. ¶ Ἑλίγματα, monilia, ψέλια, Hesych.

Ἕλιγξ, vertex, conuersio, gyrus, replicatio.

Ἑλιγρός, humidus.

Ἑλιάσεσθαι, apricari.

Ἑλίκωπες, Heliæ, Achaiæ vrbs, terræ motu subuersa. ¶ Item Helica, salicis quædam species, quia virilis & tortilis, Theophr. de hist. plant. 3. cap. 12. ¶ Item inter astra maior vrsa.

Ἑλικοβλέφαρος, ὁ, ἡ, pulcher, rotundis oculis vel nigris, Veneris epithet.

Ἑλικοειδὴς, ὁ, ἡ, clauiculatus, rotundus, reuolutus. ἑλικοειδὴς γραμμὴ, linea tortuosa, Plutar. in Numa. ¶ De Luna dicitur, quòd obliquo incedat cursu. ¶ Ἑλικοειδῶς, q. clauiculatim, volutatim, κυκλοειδῶς, Hesych.

Ἑλικὲς, ὁ, ἡ, niger, Cæl. lib. 7. cap. 19.

Ἑλικτῆρες, οἱ, inaures, ἐνώτια, ἐνώτιλα. Poll. li. 5.

Ἑλικτὸς, ὁ, ἡ, volubilis, se voluens, qui se glomerat, inuolutus, Theophr. hist. 3. cap. vlt.

Ἑλικτὸν, ὁ, instrumentum musicum, ὀργάνου εἶδος, Prol. in musicis: & Procl. in Hesiod.

Ἑλικωνιάδες μοῦσαι, sic dictæ ab Helicone monte Bœotiæ: Vide Procl. in Hesiod.

Ἑλικωπιδόων, ad sese hominum vertens oculos: vel nigris oculis decora, Iliad. ε.

Ἑλικῶψ, ωπος, nigris oculis præditus, Iliad. ε. ἐλίκωπες: ἀγαθοὶ μαλακόθυμοι, ἢ ἐλικοειδεῖς τὸν ὄσσε κινοῦντες, Interpr.

Ἑλκεσίπεπλος, crinmor, tardè incedo, Suid.

Ἑλκάδιον, ramus, κλάδος. Nicand. in Alexiph.

Ἕλκαθον, Athen. lib. 11. περὶ οὗ ὅτι τῆς ἱστορίας ἐστὶν, ὁρᾶν.

Ἕλκιτον, vel ἑλκύτον, mutus & sine sensu sum, torpesco, moror, Herodot. ἕλκιτον ἐν τῷ χρόνῳ, nullum tempus intermittebant. ¶ Ἰσταμένου, Hesych. ¶ Ἑλκυστάζω, ἐφοβούμην, Suid.

Ἕλιξ, κος, ὁ, circumuolutio, volumen, vertigo. ¶ Marcellus notat à Plinio dici pampinos quos Dioscorides, τοῦ ἕλικος, vocat in vite. ¶ Ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis & abaris ornamenta, quæ volutæ & helices dicuntur à similitudine cochlearum & capi eulorum, Vitr. lib. 4. cap. 1. ¶ Ἕλιξ etiam est pala anulis, Ioseph. de Antiquit. ὁ σφενδόνης. ¶ Ἕλικες etiam Geometris sunt spiræ, lineæ siue circuli tortilis pampini modo circunducti, nec in sese redeuntes. ¶ Ἕλιξ præterea auris circumactum, Plin. Vide Poll. & Hesych. ¶ Ἕλιξ item vinea machina obsidionalis, Eustath. ¶ Est etiam nomen tertiæ speciei hederarum, Dioscor. ¶ Ἕλιξ etiam Adiectiuè capitur pro intorto & implicito, li. 1. Epigr. πλοκαμοὶ γὰρ ἕλικες ὑπὲρ ὀφρύσι βόστρυχοι ὄμμα capillus retortus.

Ἕλιξ, genus quoddam muscarum, Cæl. li. 11.

Ἑλιγμὸς, implicatio, Plutar. in Thes. ἑλιγμοὶ τῶν λαβυρίνθων, errores Labyrinthi.

Ἑλίσσω, μίξω, π. ιξω, verto, voluo, circumagito, implico, circûflecto, Soph. ἑλίσσων πάντα τὸν ἀλιπόρφυρα, agitans remum. ¶ Ἑλίσσεται τὰ σταφύλια, aluei vindemiantur, Aristot.

Ἑλίχρυσος, quod & ἰαλίμενον & ἀφάξυριον plantæ de qua Theophr. lib. 9. de hist. plant. c. 11. Theocr. μικρὸν ἐλιχρύσου κακκείσεται ὦρος: Interpretes dicunt, ἢ τὸ διὰ τῶν ἡμέρων κρίνον, ἢ τὸ χρυσοκόμης. ἄλλοι ἢ βοτάνιον λέγουσι ἡμερήσιον χρόνον ζῶσαν.

Ἑλκεσίπεπλος, & Ἑλκεχίτων, ωνος, ὁ, ἡ, vestem trahens, i. habens longam vestē, Hom.

Ἕλκω, ὑσω, vel ἕσω, traho, vim facio, Hom.

Ἕλκυθμὸς, tractim, trahendo, Hesiod.

Ἑλκυθμὸς, ὁ, tractio, laniatio, Iliad. ζ.

Ἕλκυστρον, ου, trahatorius aratri, Theophr.

Ἑλκυσὶς, Hesych. ἡ ἐπὶ ἅλωνος.

Ἑλκύσματα, τά, reliquiæ, Hesych.

Ἑλκύω, υσω, π. υσα, traho, Accus. ¶ Ἑλκτικὸν, ὁ, vim habens attrahendi, Dioscor. li. 1. c. 84. ¶ Ἕλκανα ὄργανα, tractoriæ machinæ, Vitr.

Ἑλκεσιπλοκαμίς, ίδος, ἡ, pulchricoma, Hesych.

Ἑλκεσίπεπλος, ὁ, ἡ, pulchre vestita, Hesych.

Ἑλκεσίφαρος, ὁ, ἡ, pulchre amictus, Hesych.

Ἑλκεσίχιτων, ωνος, ὁ, ἡ, pulchre vestitus, Hesych.

Ἑλκεσίχλαμυς, υος, ὁ, ἡ, pulchre amictus, Hesych.

Ἑλκεσίχρως, ὁ, ἡ, pulchre colorans, Hesych.

Ἑλκεσίψαμμος, ὁ, ἡ, pulchre arenosus, Hesych.

Ἑλκεσίωτος, ὁ, ἡ, pulchre auritus, Hesych.

Ἑλκηθμὸς, tractio, Hesych.

Ἑλκηθμὸς, ὁ, tractio, Hesych.

Ἑλκηθρον, ου, τό, tractorium, Hesych.

Ἑλκηθρὸν, ὁ, tractorium, Hesych.

Ἑλκηθρὸς, ὁ

Ἐλαφήβολος, ὁ, Diana, ab occidendis ceruis.

Ἐλαχίστευμι, insidior, delitesco, Plat. in Sympos. ὃ Ἡφαιστος τυπτήσας ἐλαχίστευε; Χαιρήσας οὖν ἐπιτρόπῳ αὐτῷ μὴ ἐστιᾶσθαι κατέκλινεν. ¶ Dicitur etiam ἐλαχιστεύειν, Alciph. in Epist. Menandri.

Ἐλαφίσκος, ὁ, piscis creò quòd muti sint pisces, Hesiod. Ἀλφίτης ἰχθὺς ὁ δίκην ὄνου ἰχθύς. ¶ Item piscis quidam peculiaris, qui & ἀφὴ ἰχθύς: Vide Athen. lib. ζ.

Ἐλαφίσκος, Dioscor. lucerna accensa.

Ἐλάχνη, ἡ, lucernæ funiculus, Poll. li. 10.

Ἐλαχίνος μύτος, linamentum ex ellychnio, de quo Galen. in Ilig.

Ἐλαω, affrico. Ἐλαφρύνω, mutuor.

Ἐλασσάω, humectis fractisque oculis inspectare.

Ἐλάτη, coniunctio, tabulatum, Hesych.

Ἐλμινθιάω, lumbricos patior, verminor Nonio, Aristot. 9 Anim. ὅταν ἐλμινθιάσιν.

Ἐλμινθώδης, ους, ες, lumbrico similis.

Ἐλμινθώδης, ους, ἡ, lumbricus, Dioscor. lib. 2. ca. 110.

Ἐλξίνη, herba cognomento πεπλομένη, apud Gal. Simpl. 9. Dioscor. lib. 4 cap. 29. ¶ Est & alia herba, dicta perdicium & muralis à Cels. auth. Plinio, à quo & vrceolaris vocatur.

Ἕλξις, εως, ἡ, tractus, attractio, Alex. Aphr. li. 2.

Ἕλος, εος, τὸ, palus, Plat. de Leg.

Ἑλόπος, ου, ὁ, accipenser Gaz. piscis est Rhodius delicatissimus, Gell. lib. 7. cap. 16.

Ἐλπίζω, μέλλω, ἀγω, spero, lugitur vt plurimùm Futuro Infinit. ἐλπίζω δώσειν, Æschin. ¶ Cum aliis temporibus etiam reperitur. ¶ Item pro coniicio, suspicor, Odyss. ζ.

Ἐλπίς, ίδος, ἡ, spes, expectatio, fiducia, Thuc. διὰ τὸ ἐλπίσαι τὰς ἐπιπλοὺς τῷ βασιλικῷ μισθῷ αὐξήσειν, affulgente stipendio à rege suppeditandi spe quiescebat. ¶ ἐπὶ δὲ ἐλπίδι ἡμέρας, passimè, spes de votis concepta, Thucyd.

Ἐλπτόν, τὸ, quod spe præsumi potest.

Ἔλπομαι, spero, existimo, Iliad. γ. ἐλπόμενοι πτόλεμον, ι. ἐλπόμενος.

Ἔλπος, εος, τὸ, oleum, pinguedo, Hesych.

Ἐλπίδιστος, poeticè, sperantes.

Ἐλπω, sperare facio, spero.

Ἔλπωρή, ἡ, poeticè spes, fiducia, Hesych.

Ἐλυμός, ὁ, spira, ἕλιξ.

Ἐλυμός, ὁ, medium aratri, vbi clauus crassior dentale connectit cum temone, Poll. li. 2. ¶ Item indumentum, περίπλωμα, Hesych.

Ἐλυμός, Poll. sunt lepores quidam vulgini.

Ἐλυμός, ὁ, tibia è buxo, theca citharæ, Poll. li. 4. ¶ Item leguminis genus quo vescebantur Lacones, Suid. ¶ Ἐλυμος, ὁ, panicum.

Ἑλύω, voluo: vnde Ἐλύθιε, involutus.

Ἔλυτρον, vel Ἐλύστρον, ου, τὸ, velamẽ, integumentum, involucrum, putamen, vtriculus, Dioscor. lib. 2. ca. 114. ¶ Sic item crustam vocant penne superuentientem, vt in scarabeis, Aristot. 4. Anim. ἐλύτρα τῶν πτερύγων, pennas crusta obtectas gerunt. ¶ Item partes à quibus palpebræ oriuntur, Poll. lib. 2.

Ἐλφός, Cypriis, butyrum, βούτυρον, Hesych.

Ἐλώδης, ους, ὁ, ἡ, paludosus, humidus. ἐλώδη σώματα, plena impuraque corpora, Arist. Probl.

Ἐλωρίων, & Ἐλώριος, τὸ, laniatus, & lacerato, præda, Iliad. ἐλωρίοισι δ' ἐλώρια τεύχε' ἔκειτο.

E M

Ἐμβάδωμα, τὸ, genus calceamenti, Aristoph. in Plut. ¶ Polyb. vocat spatium quadratũ, quod ponebant vbi castrametaturi erant.

Ἐμβαδόν, quod & χωρίον, spatium figuræ.

Ἐμβάδες, pedes, βάσεις ἢ πόδες. Iliad. δ. Ἐμβάδον ἐξιέναι ἐπὶ πατρίδα γαῖαν ἕκαστος, vt pedibus reuertatur in patriam quisque suam.

Ἐμβαδεύειν, sapienter consilii profundi.

Ἐμβαίνω, μι, ἀναγωγὴν ποιῶ, introeo, conscendo ἐμβαίνειν εἰς τὰς ναῦς, Plut. in Themist.

Ἐμβάλλω, μι, ἀφῶ, ω πῶς, immitto, Xenoph. Oeconom. ἵνα δὲ σπείρας, ἔφη, ἐγὼ ὑποζεύγνυμι καὶ ἐμβάλλειν τὸν σπόρον; quare immittis operas ad sarriendas segetes? ¶ Item impetum facio, Antiph. ἐμβαλόντων τῶν πολεμίων εἰς τὸν Ἀνθεμοῦν. ¶ Aliquando interfero, interpono, Plutar. in Solone, ἐμβαλεῖν τοῖς γεγραμμένοις, scriptis addere. ¶ Item insero arborem, Demost. ¶ Item impello, inicio, Dinarc. ¶ Ἐμβάλλειν ψόφον, dare suffragiũ, Xen. ¶ Item impono, inicio, Lucian.

Ἔμβαμμα, liquamen, intinctus, Galen.

Ἐμβαπτίζω, ἰσω, ἀσω, & Ἐμβαπτω, ἀφῶ, ἀψω, intingo, Arist. περὶ ἀνάπνοης, εἰς ὃ κρέας.

Ἔμβαρος, flatus, Menand. apud Hesych.

Ἐμβατίδιον, calceus, cothurnus, Aristoph. τὸ ὑποδῆμα δ' ἐμβατίδ, calceus attritus.

Ἐμβατίσκος, ου, poculi genus, apud Athen. Lib.

Ἐμβατόδικος, regem ago, Dat. Odyss. ὁ.

Ἐμβάτιος, Apollo cognomento Embasius, qui colitur ingressus gratiã, Apoll.

Ἐμβατός, introitus, solium, vas quo in balneo ad lauandum vtuntur, Dioscor. li. 9. ca. 15.

Ἔμβαυμα, fœcis, calcamenta comica.

Ἐμβεβαυκόμαι, δίσω, ingredior, accedo. ἐμβεβηκὼς εἰς τὴν ἀρχὴν, adire hæreditatem, Dem.

Ἐμβατήριον, solium, πλοῖον.

Ἐμβεβαπτισμένος, fessus, ἐμβέβαπται κάματος, Eur. ¶ Item modulus Vitruu. l. 4. c. 1. ¶ Item calceus, ἐμβάτης χρυσοῦ, Lucian. ¶ Ἐμβατήριος, ου, ὁ, qui ad ingressum, Plut. ἐμβατήριοι ἐνθουσιασμοί, sensim procedentes. ¶ Ἐμβατήριον, ου, τὸ, genus cantus ad tibiã. ¶ Item ingressus, Philost. ἐμβατήρια τῶν λόγων.

Ἔμβαφον, ου, ὁ, ahenum, olla profunda. (bulus.

Ἐμβάφιον, ου, τὸ, acetabulũ, Poll. Ἐμβάφιος, bimo.

Ἐμβιβάζω & Ἐμβιβάσκω, constabilio, confirmo, ἐμβιβάσασθαι τὸν νικῆσαι, Plut. in Lyc.

Ἐμβιβάσις διάστημα, spatium teli tactus, Polyb.

Ἐμβιβάζω, άσω, σ. κῶ, induco, ingredi facio. ¶ Ἐμβιβάζεσθαι εἰς τὸ βαλανεῖον, descendatur in balneum, Dioscor. lib. 2. cap. 189.

Ἐμβιβάσω, άσω, π. κῶ, ascendere facio.

Ἔμβιος, ος, ον, vitalis, viuus, Antiph.

Ἐμβιόω, ώσω, viuo, conualesco, adolesco.

Ἐμβίωσις,

Ἐμβίωσις, ως, ἡ, vita, victus.

Ἐμβλέπω, ψομαι, π. ἔφην, aspicio, intueor, Plat.

Ἔμβλημα, τος, insertum, insitio. ¶ Item ornamenta vasorũ, quæ reuelliebatur quum libitũ erat.

Ἐμβοάω, inclamo, Lucian. de luctu.

Ἐμβοήθω, procurro, opem affero.

Ἐμβόθιος, fouceam habens, qui est in fouca.

Ἔμβολος, fructus insitiuus, Aristoph.

Ἐμβολαιόπωλης, impostor, mango, Epigr.

Ἐμβολή, incursio, inuasio, impetus, ἐμβολὴ τῶν στρατῶν, Aristot. 2. Polit. ἐμβολὴ ἔσχουσι, aggressi sunt, Plut. in Camillo. ¶ Item rostrum nauis, Xenoph. 4. ἐπλεον ἐμβολὰς ἔχουσαι τῶν βιβλίνων, nauis rostrata. ¶ Est etiam caput arietis machinarii, Thucyd. ¶ Item ostium fluminis, ἐμβολὴ τοῦ ποταμοῦ, Aristotel.

Ἐμβολιμαῖος, & Ἐμβόλιμος, ος, insertus, sæpius inculcatus, Plutar. in Numa, μῆνα ἐμβόλιμον, mensis intercalaris. ¶ Aristot. 6. Animal. de fœtu ἐμβολιμαῖον ὄν, abortiuum est. ¶ Ἐμβολιμαῖος, ου, interpositum. Cicer. ad Atticum, Embolion (inquit) cogito, quasi argumentum & ingressum quendam scenicum. ¶ Item ἐμβολιμαῖα, retia, Poll. lib. 5.

Ἐμβολίσματα, diuersi panni hinc inde consuti, Hieronym. in cap. 16. Ezech.

Ἐμβολισμός, ὁ, embolismus, intercalatio.

Ἔμβολον, ου, τὸ, vectis, repagulum, Euripid. in Phœn. ζευκτηρίοις ἐμβόλοις, vectes ære reuincti. ¶ Item interstitium, quicquid interponitur, Herodot. ἐμβόλους τοῦ χώρου μετεξὺ τοῦ ποταμοῦ. ¶ Apud Pindarum trabs quæ anchoram sustinet. ¶ Est etiam instrumentum rusticum ve pastinum, vel paxillus quo semina deprimuntur, Theophr. περὶ φυτῶν, li. 2. cap. 5.

Ἔμβολος, ὁ, rostrum nauis, ἐμβόλοις πορεύεσθαι, est impressio agminis in cuneum aut rostrum coformati. ¶ Item pars machinæ qua machina ingruit, Plut. in Fabio. ¶ Item in curru pars illa quæ axi inserta rotam continet ne exeat: eiúsque vinculum ἐμβολὸν vocatur, Poll. lib. 1. ¶ Est etiam cuniculus, canalis subterraneus. ¶ Item ἐμβολὸς in Cesibicis machinis atque id genus, embolus masculus dictus, quia modiolos mittit: pressionibus aquam per fistularum nares extrudit, Vitru. cap. 12 lib. 10.

Ἐμβραδύνω, immoror.

Ἔμβρεμες, fatum, ἡ πεπρωμένη, Etym.

Ἐμβρέχω, breuiter, σμικρὸν, ἐπὶ βραχύ.

Ἐμβρίμημαι, fremo. Ἔμβρις, fluitus.

Ἐμβρίθω, perfundo, mergo vndis, immergo.

Ἐμβριθής, gravitas.

Ἔμβριθος, τὸ, libramentum, Etym.

Ἐμβριθὴς, ἐς, ἐν constans, grauis, onustus, vehemens, molestus. ἔθος φύσει ἐμβριθὲς, mores natura graues, Plat. Epist. 7.

Ἐμβριθῶς, duriter, ferociter, aspere.

Ἐμβριμάομαι, ἡμῆσθαι, ἤμην, minaciter mando, comminor. ¶ Ἐμβριμάω, & Ἐμβριμάομαι, infremo, frequenter in Euang. ¶ Ἐμβρίμημα, comminatio cum asperitate, indignatio.

Ἔμβριος, iracundus, diuinus. ¶ Ἔμβριμ, Suid. αἱ εἰς ζῶα διανοήσεις ἔμβριμ, profundè radices.

Ἐμβριστητὸς, attonitum esse, Demost.

Ἐμβροντησία, ας, ἡ, stupor, delirium, μανία.

Ἐμβρόντητος, attonitus, Demosth. περὶ στεφ.

Ἐμβροχή, ῆς, ἡ, infusio, irrigatio.

Ἐμβρόχωσις, illaqueati, capti per insidias.

Ἔμβυον, ου, τὸ, vncus medicinalis & spiculum ad educendos fœtus mortuos, Cels. li. 7. c. 2.

Ἔμβυος, ος, ον, infans in vtero, partus imperfectus. τὸ γυναικεῖον ἔμβυον, abortus, Dioscor. lib. 2. cap. 80. ¶ Item ἔμβυον inter aratri vocabula, Poll. lib. 1.

Ἔμβρυος, ος, ον, Adiect. prægnãs, genitalis, Theophr. de caus. plant. cap. 1. ἀεὶ γὰρ τὸ μέλλον ὀλκάδιον, ἴσχει τι δεῖ τοῦ ἐμβύου ὑγρότητος, intra se conceptum humorem habere semper conuenit quicquid germen est editurum.

Ἐμβυοτομία, ας, Poll. lib. 4. vmbilici sectio.

Ἐμβύσασθαι, imponere, Etym.

Ἔμβυσος, ου, ὁ, infans.

Ἐμβρεμμα, ατος, τὸ, crocio, ἐμβρέμματα ἰδίωτων, Dioscor. ¶ Eustath. Iliad. ζ. enenticulum.

Ἐμβύθιος, profundus, immersus, Epigram.

Ἐμβύλιος, Hesych. ἀγκὰς ἐμβύλιος: & lumbrici.

Ἐμεσίγη, ης, ἡ, pharmaca vomitoria Plin.

Ἐμπάω, ῶ, euomo. ¶ Ἐμετικὸς, ὴ, ὸν, vomitorius Plin. vomitionem mouens, Dioscor. ¶ Item ad vomitum propensus.

Ἔμετος, ου, vomitu ejectus.

Ἐμετώδεις, ους, ὁ, ἡ, vomitiones mouens.

Ἔμετος, ου, ὁ, vomitus, vomitio Plin.

Ἐμέω, μι, ἐσω, π. ἐσῶ, vomo, Neutr. Accus.

Ἔμω, Hippocr. Atticè pro ἔμετος, vomitus.

Ἐμὶν, Doricè ἐμοὶ, mihi, frequès apud Pind.

Ἔμμα, Æolicè pro ἑστία, vestis, Hesych.

Ἐμμαίνομαι, infanio, ἐμμανόμενος δυσπὶς, Acct. 26.

Ἔμμανής, ὁ, ἡ, furens, furibundus. ¶ Ἐμμανῶς, furibundè, furenter, ὀργίλως, ἐκθύμως.

Ἐμπατεῖν, ἐσω, ἐσῶ, adigens, infligens, Nicand. de ape: καὶ ἐστ' ἐπὶ πᾶσι θεοκλύτοις ἐμπατέουσα.

Ἐμπατικὸς, prompte, studiosè, pro ἀμπτικὸς, Odyss. ξ. ὃ δ' ἀπ' ἐμπατικὸς ὑπέκαυσε.

Ἐμπάσσω, fulcire, ὀρείδω.

Ἐμπαταιόζω, stulta blatero, ματαιολογῶ, Suid. sed apud Hesych. verior lectio, ἐμματαιόζω.

Ἐμπαττω, attrecto, palpo, rixor, concito, Nicand. in Alexiph. ἐμπατεῖν, vt inquit Interp. τὸ κινδύνου εἶναι ἐπιπλοῦς εἰς τὸν κόλπον τόπον ἐπὶ τὸ ἐπίσημον, digito elicere vomitum.

Ἐμπέδιος, artificiosus, Phil. de mundo.

Ἐμπεδόσοφος, ebrius sum.

Ἐμπεδῶσαι, subridere.

Ἐμπέλια, ατος, ἡ, ἐμπελία, modulatio, concinni-

tas: sedatum genus saltationis, Plat. lib. 3. de Legib. ¶ Poll. lib. 4. tragicorū tripudium. Athen. l. 1. & 14. & Interp. Aristoph. in Nebul.

Ἐμμελετάω, -ήσω, meditor.

Ἐμμελέτημα, -ατος, τό, meditatio, exercitatio.

Ἐμμελίας, concinnè, ἐμμελίης ἀδῆς, Apoll.

Ἐμμελής, -ές, consonans, concinnus, decēs. ἐμμελέστατος θεός, vir exactissimus, Plut. in Lycur. ¶ Ἐμμελῶς, -έστερον, -έστατον, compositè, Plut. in Publ. ἐμμελὴς σωφρονικὸν ἀγωγὸν ἀνδρός.

Ἐμμενής, τό, constantia.

Ἐμμενητικός, perstans, perseuerāns, Aristot. 7. Eth.

Ἐμμενῶς, constanter, alacriter, Hesiod.

Ἐμμένω, -ενῶ, ἔμμεμα, permaneo.

Ἐμμένων μ. -ον, immorans, persisto. τοῖς αὐθαδέσι πάθεσιν ἐμμένειν, Lucian. humanis adhuc affectibus moueri. ἐμμένων τὸ τῆς τάξεως, perdurans in ordine, Plat. de Leg.

Ἐμμέσος, -ου, ὁ, intermedius.

Ἔμμεστος, plenus, Genit. Plat. Epist. 7.

Ἐμμηνής, saltat.

Ἔμμετρος, -ου, ὁ, ἡ, metricus, mediocris, moderatus, modum seruans, Lucia. in dialog. Cœlest.

Ἐμμηνᾶγωγός, -οῦ, ὁ, ἡ, & Ἐμμηναγωγός, -οῦ, ὁ, ἡ, menstruus, Plat. 12. de Legib. ¶ τὰ ἐμμηνα, & ἐμμηνία, menstrua fœminarum. ἐμμηνία ἱερά, sacra menstrua, Sophocl.

Ἐμμήρης, obsides.

Ἔμμυελος, -ου, ὁ, ἡ, cui est medulla, Theophr. ἔμμυελα ξύλα, quæ non sunt emedullata. Plin.

Ἐμμιγνύμι, -ύω, immisceo.

Ἔμμιλτος, ὁ, ἡ, fucatus rubrica, Dioscor. lib. 5.

Ἐμμίσθιος, conductus mercede: vt ἐμμίσθιος λόγος, oratio mercenaria. ¶ Plut. in Pericl. ἐμμίσθους ποιεῖ τοὺς πολίτας, mercede affert ciuitati.

Ἐμμίσθωσις, -εως, ἡ, fœdera, pacta, συνθῆκαι, Hesych.

Ἔμμονος, -ου, ὁ, ἡ, habilis, permanens, diuturnus.

Ἔμμορος, -ου, ὁ, ἡ, adueną, coloni.

Ἔμμορος, -ου, ὁ, ἡ, fatum.

Ἔμμορος, -ου, ὁ, ἡ, particeps.

Ἔμμορφος, -ου, ὁ, ἡ, formæ speciem habens.

Ἔμμυσμα, medicamenta liquida, quæ linteolis conceptis excipiuntur, interáque vlcera conduntur, linamenta, penicilli, Galen. & Dioscor.

Ἔμμυστις, cui μυστὶ & penicilli inditi sunt.

Ἐμμύστος, -ου, musicus.

Ἔμμυχθος, -ου, ὁ, ἡ, æruminosus, Euripid.

Ἐμμύχνιος, -ου, ὁ, ἡ, mola, Numer. cap 11.

Ἐμός, -ή, -όν, meus: πὴ ἐμοί, quatenus ad me attinet: quantum in me est, Synes.

Ἔμπα, tamen, itaque: Vide Ἔμπης.

Ἐμπαζόμαι, -άσομαι, -άσασθαι, & Ἐμπάζομαι, -άσομαι, -άσασθαι, curo, concito, ἐμπάζομαι θυμοφθόρα, moueor vaticinio. Homer. Odyss.

Ἐμπάθεια, affectus, commotio, affectio.

Ἐμπαθής, -ές, -έστερος, affectus, ægrotus, affectibus deditus, indulgens.

Ἐμπαθῶς, cum affectu. ἐμπαθῶς ἔχειν, Hermog.

Ἐμπαίγμονες, τοὺς ἐμπαίζοντας, & ἐμπαιγμονιστάς, illusio Cicer. lachrimæ.

Ἐμπαίζω, -αιξω, -αιξα, -αιχθην, illudo, irrideo. ἐπεὶ πρῶτ' ἐμπαίξαντε θεὸν μέγαν, Matth. 2.

Ἐμπαίκτωρ, -ορος, ὁ, derisor, Plin.

Ἔμπειρος, -ου, ὁ, ἡ, peritus, expertus, ἔμπειρος, Suid.

Ἔμπειρος, -ου, ὁ, ἡ, grauida, prægnans, ἐγκύμων.

Ἐμπαλιν, contrà, exaduerso, rursus. ἐμπαλιν ἀπιέναι τρέχειν, retrorsum currere, Herodian. ἐμπαλιν ἄλλοις, aliter quam alii, Herodot.

Ἐμπαλάσσομαι, implicari, φρεσὶν, Thucyd. οἷς ἐμπαλασσόμενος κατέβησε τὸ τοῦ Διὸς πῦρ ἐς τὸ τοῦ Διὸς τέμενος. Ἐμπάλλω, vibro, καπύ.

Ἐμπαμπαί, tamen, omnino.

Ἐμπανοπλίζω, conuentu orno, Plut. ἐμπανοπλίζειν τὴν πόλιν, ornat publicis conuentibus.

Ἔμπαξ, -κος, ὁ, curator, tutor, Soph.

Ἐμπαράσκευος, -ου, ὁ, ἡ, apparatus. Basil. in Homil. 6.

Ἔμπαρτος, -ου, ὁ, ἡ, fractus, debilitatus, Nazian.

Ἐμπαρέχω, permitto, concedo, trado, Thucyd. ἐμπαρέχοντες σφᾶς αὐτοὺς τῇ πόλει verbem periculo exponētes. ¶ Item morigerum me præbeo, Lucian. in Sympos. ἐμὲ δὲ ἐμπαρέχειν ἐκείνοις τοῖς ἀνδράσιν.

Ἐμπαροινέω, -ήσω, -ησα, insulto, per temulentiam aliquem iniuria afficio, Ioseph. οὐ τοῖς ἐμπαροινοῦσι τοῖς ἀφίλοις σου, i. insultantibus.

Ἔμπαστος, -ου, ὁ, fide dignus testis, Hesych.

Ἔμπας, tamen, Soph. ἀλλ' ἔμπας ἐπισπένδω ἔγωγε τοῖσδ' ἐμοὶ δοκοῦσι ἀπηλαῖα· ἀλλ sed tamē, &c.

Ἐμπάσσω, seu πάσσω, -ασσον, inspergo, Galen. l. 2. ad Glauc. ἐμπάσσειν τι μέλιτι τῷ στυμφόρῳ φαρμάκῳ. ¶ Pro insideo, Nicand. in Alexiph. de cerusa, ἀφρὸς ὀδηγήσει ἐμπάσσειν τινί. ¶ Item pingo, intexo, Iliad. 3. de Helena, ἣ μέγα φάρος ἐμπάσσαιτο Δαναϊκὰς μαχητῆρσιν, πολλὰς δ' ἐπιπάσσοι ἀέθλους Τρῶας, &c. i. intexeret.

Ἐμπάσσω, vel ἐμπαμάσσω, vincio compedibus. ¶ Item paciscor. ¶ Interdum doceo, Accul.

Ἐμπεδοκοπέω, -ήσω, tempus quod in orbem firmiter & rugiter voluitur, Nonn.

Ἐμπεδοκοπίη, -ης, ἡ, necessitas solidi consilii.

Ἐμπεδόμορος, -ου, ὁ, ἡ, perpetuò laboriosus, Pind. Olymp.

Ἐμπεδόμυθος, -ου, ὁ, ἡ, qui firmi est sermonis, Nonn.

Ἐμπεδόν, firmè, constanter, solidè, Iliad. δ.

Ἐμπεδόω, -ώσω, stare pactis, iusiurandum seruare ἐμπεδῶν πιστοὶ τὰ ὁρκια, Herodot. in Melpom.

Ἔμπεδος, -ου, ὁ, ἡ, firmus, stabilis, tutus. ἐν ἐμπέδῳ, Odyss. ξ. firmæ vires.

Ἐμπεδοφρων, -ονος, ὁ, ἡ, prudens, Phalaris in Epist.

Ἐμπεδόφυλλος, -ου, ὁ, ἡ, perpetuò virens frondibus.

Ἐμπεδόω, -ώσω, -ωσα, -ωκα, confirmo, constanter observo. ἐμπεδοῦμεν ἐμπεδοῦντες, leges ratas esse habituros: Plut. in Solone. Eur. in Iphig. Taurica. ἐπεὶ δ' ὅρκους ἐμπέδωσε, ἐμπεδώσομεν, iusiurandum firmum præstabimus.

Ἔμπειρος, -ου, ὁ, ἡ, pro ἔμπειρος, expertus, in Epigr.

Ἔμπειρος, expertus suo, Suid.

Ἐμπειρία, ἡ, experientia, peritia, vsus rerum. ἐμπειρία τῆς λόγων, eruditio, Æschi. ἐκ πολλοῦ ἐμπειρίαν, Thucyd. veterana exercitatio.

Ἐμπειρικὴ, ἡ, empirice: medicorum secta.

Ἐμπειρος, -ου, ὁ, ἡ, expertus, vsu peritus, ἐμπειρος πολέμου, Thucyd. ¶ Ἐμπειρικός, -ὴ, -όν, medicus qui per experientiam medicinā tractat.

Ἐμπήγνυμι, infigo, trancio, Iliad. β.

Ἔμπηγος, prudenter, perite, Ceb. Theb.

Ἔμπηδάω, propè, Hesiod. ἐμπηδῶν, ἀβρομέων, -ήσω. ¶ Et ἐμπηδάω, Nicand. in Ther.

Ἐμπηλάζω, appropinquo, me admoueo, Aristot. de mundo. πάντα ἐμπηλάζοντα, i. ad nutes accedentia. ¶ Item committo inter se ad pugnandum, Hesiod. οἱ φῶτες ἐμπηλάσαντες.

Ἔμπηλα, Hesych. πόπανα, placenta.

Ἐμπηλάκατος, -ου, ὁ, ἡ, fortuna.

Ἔμπηλος, -ου, ὁ, ἡ, limidus, Nicandro.

Ἐμπηλοσύνη, Lacon. κεραμεύσις, Hesych.

Ἐμπηρόμορφος, -ου, ὁ, ἡ, contumelia & probra in ebrietate per petulantia admissa. ¶ Ἐμπηρόμορφος, qui humi modi contumelia passus est.

Ἐμπίπλασις, placentæ genus, Athen. lib. 14.

Ἐμπλεγμός, vectos, ἔμπλεγες, Callimach.

Ἔμπλεγες, ἐμπλεγος, -ου, ὁ, perite, Callimach.

Ἐμπλεκτός, -ή, -όν, circundo.

Ἐμπλεκτὸς λόγος, oratio elegans, Hermog.

Ἐμπλέκω, -ξω, -ξα, -χθην, scripto comprehendo.

Ἐμπλεκτικὸς, -ή, -όν, continens, capax, Nazanz.

Ἐμπλέκω, -ξω, -ξα, -χθην, circundo, intus cohibeo, Aristot. de mundo. ὅτῳ γε μὴν ἐμπλέκεται χθὼν ἄχρις.

Ἐμπλοκάζομαι, -άσομαι, -άσθην, complector, contineo, comprehendo, excipio. Aristot. 2. Meteor.

Ἔμπλοκὴ, -ῆς, interior coarctatio, Aristot.

Ἐμπλοκία, -ας, ἡ, stomachari.

Ἐμπλοκίαν, -ου, ὁ, inambulo, incedo.

Ἐμπλοκὶς, -ίδος, ἡ, diplois, vestis duplicata.

Ἐμπλοκόω, -ώσω, -ωσα, -ωκα, affigo clauis, custodio.

Ἔμπλυμα, infigo: vnde Ἐμπλυμμὸς, -οῦ, ὁ, fixus.

Ἔμπλυτος, -ου, ὁ, ἡ, edulium ex caseo paratum, Hesych.

Ἐμπλώσιμος, -ου, ὁ, ἡ, extendo, explico.

Ἔμπνοος, -ου, ὁ, ἡ, genus herbæ, Dioscor. l. 4. cap. 181.

Ἐμπνοος, -ου, ὁ, ἡ, amarus.

Ἐμποίημα, -ήσω, -ησα, -ηκα, infigo, gelo.

Ἐμπολάω, -ήσω, -ησα, -ηκα, in filo, struo.

Ἐμπολητὴς, -οῦ, ὁ, legillator. ¶ Item qui forenses tabulas in libellos compingit, Hesych.

Ἔμπορος, -ου, ὁ, ἡ, clauus, ἄκρος, Hesych.

Ἐμπρεπὴς, -ους, ὁ, ἡ, quasi infixus.

Ἐμπρηστὴρ, -ῆρος, ὁ, ἡ, mutilus, obses, Suid. αἱ δὲ γυναῖκες ἐπιστὰν ἐμπρηστῆρες τέκεσσιν.

Ἔμπης, Ionice, tamen, Odyss. ξ. ἀλλ' ἔμπης, &c. sed tamen. ¶ Aliquando denotat prorsus, omnino: Ibidem. ¶ Ἔμπης, cum particula μᾶλλον, Odyss. ὄφρα γὸ αὐχλώσειεν ἔμπης, perue hementer irasceretur. ¶ Item similitudinis, Odyss. τ. Ἔμπης τοῖσι μεγάροισι κεκλιμένη τι μιστύλλῃσι φαείνῃ· ὣς δυμῷ τοῖσι πᾶσι μελήσεται ἀνδράσιν.

Ἐμπολάω, -ήσω, -ησα, -ηκα, colostrum, Dioscor. lib. 2.

Ἐμπρεμετίζω, acerbo, offendo.

Ἔμπρηστος, -ου, ὁ, ἡ, intus amarus, subamarus.

Ἐμπρίθω, -ήσω, -ησα, -ηκα, conflo, condenso.

Ἔμπρικτος, -ου, ὁ, ἡ, perpinguis, subpinguis.

Ἐμπρόθεν, & Ἔμπροσθεν, ἐμπρόσθιος, & Ἔμπροσθε, impleo, Genit. & Accus. Aristid. ἐμπλησθεὶς φυσῶν τὴν ἀκμαιοτάτην.

Ἔμπτην, imbibo, ebibo. ἐμπιὴ τὸ αἷμα πιὼν, sanguinem potat, Herodot. ¶ Ἔμπιον, da in potu, Nicand. in Alexiph. Καπνὸν μυγδάλου ἢ βαλὲς ἐμπιον μυῶντι.

Ἐμπυρίζω, struo, ἐμπυρίσω, Sophocl. incendor.

Ἐμπυρισμὸς, -οῦ, ὁ, incendo, Aristoph. περὶ ἐμπυρισμὸν τῶν οἰκιῶν, cumburere ædes.

Ἐμπυτίσματα, ἐμπυτισμάτων, ἐμπυτίσμασι, πλακοῦς, Ar. C. εἰσὶν ὅτε, incido, ἐμπυτίζω, εἰς τὰ φρέατα, cadere in fossas, Xenoph. ¶ Item irruo, Iliad. λ. εἰ δ' ἐπὶ ὑσμίνῃ ὑσσοῖεν ἴσον ἄλληλοι. ¶ Interdum obnam fio, in aliquem incido, Aristoph. πεσεῖς ἀλλήλοις ἐμπεπτώκεσαν.

Ἔμπυς, -υος, ὁ, culex, vel animal de genere cuticis, Interp. Aristoph. in Aub.

Ἐμπω, -πίσω, credo, committo, Aphrod. l. 2. Probl. πάντας τοὺς δυνάμει ἐ φύσει ἐπιπίστους ἐμπίστευε τοῖς στρατοῖς, in foliis collocauit.

Ἐμπτύω, -πτύσω, Soph. in Aiace pro ἐμπτύω.

Ἐμπυτίζω, coagulo, Dioscor. lib. 3.

Ἐμπυτίζομαι, vagor.

Ἐμπυτάνω, -άσω, accedere, inuadere, Ælian.

Ἐμπλαστὸν, ἐμπλαστέον, φάρμακον, pharmacum quod cutis meatus obtrudi vim habet, Galen. l. 14. Therapeut. ἐμπλαστρον τοῦτο, vel ἐμπλαστὸν, compositio ex emplastris, quæ præ mollita & subacta vlceribus vulneribúsque imponi solet, Galen. 13. Therap. ¶ Ἐμπλαστρώδης, -ους, ὁ, ἡ, limus emplastro, Dioscor. l. 1.

Ἐμπλάττω, -πλάσσω, -πλασα, -πλασμαι, subigo & versando mollio, in massam formo. ¶ Item cutē rēfricuo, quod inducere nos dicimus. ¶ Pro illinere & infarcire, Aristot. Probl. ¶ Pro obstruere, & implere, Theophr. lib. 5. de Causis.

Ἔμπλεως, -ου, ὁ, ἡ, plenus, Plat. 2. de Republ.

Ἔμπλεκτον, τὸ, structuræ genus, Plin. libr. 36. cap. 22.

Ἐμπλέκω, implico, imoluo, Aristot. 10. Ethic. ἐμπλέκουσι τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῶν δυσμενῶν ἐπιβουλεύματα, connectunt & permiscent. ¶ Ἐμπλέκεσθαι, etiam implicari aliquo negotio, extricare se non posse. Polyb. an. 1. hist. Οἱ δὲ χαρίζεσθαι προαιρούμενοι σφᾶς αὐτοὺς ἀλογίστως ἐμπλακησόμενοι εἰς τὰ τῶν πολλῶν ἀτοπήματα.

Ἔμπλεως, -ου, ὁ, ἡ, plenus, Aphr. in Probl.

Ἐμπλήκτικὸς, -ή, -όν, impleo, satio, refertio.

Ἐμπλήκω, nauigo, innato, fluito. ἐνέπλεον τῷ ῥεύματι, nauibus vehebantur, Herodot.

Ἐμπλήσσω, temerè, sine iudicio, sine industria: stupidè, attonitè, Plin. ἐμπλαττόμενος, Hesych.

Ἐμπλήσω, plenè, Nicand. in Alexiphar.

Ἐμπλήθω, impleo, satio, Genit. & Accus. Plat. epist. 7. ἐμπλῶσαι τοῦ τῶν ἐμπλεκόντων, Demosth. τῶν φιλοτιμιῶν ἐνέπλησεν αὐτὸν, ibidem eum animi fastauit.

Ἐμπλήκτης, -ου, ὁ, insulsus, stolidus. ἐμπλήκτης τῇ ὄψει, qui est temerario ingenio, attonitꝰ, anxius, Plut. in Romul. ¶ Ἐμπλήκτως, ἐμπλήκτως, stolidè. ἐμπλήκτως ἐμάνησε.

Ἐμπλῶ, propè, πλώσας, Genit. Iliad. ε.

Ἐμπλαγία, -ας, ἡ, terror, stupor, pauor, Æschin.

Ἐμπλόκησις, expletio, quasi implētio.

Ἐμπλαγής, implendus, Genit. Plut. 2. de Rep.
Ἐμπλάττω, fcrio, ingruo, Arat. εἰ δὲ καὶ τὸν τ-ὸν ἐμπλῆξε σὺν βιαίοις δίναις, Cicer. Si grauis incidit vehementi flamine ventus.
Ἐμπλύνω, μ. υνῶ, eluo.
Ἐμπνευματικός, ὸ, ὴ, inflandi vi præditus.
Ἐμπνεύμονιάω, ῶ, tumefacio, Aphr. ¶ Ἐμπνεύμονησις, εως, ἡ, inflatio, inspiratio.
Ἐμπνεύμων, ονος, ὁ, ἡ, inflatus mouens.
Ἐμπνοή, ῆς, ἡ, inspiratio, sufflatio.
Ἐμπνοα, quæ spiritu inflantur, de quibus apud Athen. lib. 4.
Ἔμπολις, & Ἐμπόλιος, poeticè, μ. ίου, ω. ῖον, inspiro, Iliad. κ. τῷ δ' ἐμπνεύσαμεν ἦτορ. ¶ Prouino, Plat. in Apolog. ἐπεὶ τοίνυν ὧν μὲ πεποίηκεν ἐπιτρόπων, dum viuam. ¶ ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου, spiras minas, Act. 9. ¶ ἐμπνεῖ μοι, ἐμπέμοι, vel πνέει μοι, Hesych.
Ἐμπνίγω, μ. ίξω, suffoco, Nazanz.
Ἔμπνιξις, εως, ἡ, inspiratio.
Ἔμπνους, ὁ, ἡ, spirans, viuus, Plat. epist. 8.
Ἐμπνυτι, inspiranit, ad se redut.
Ἐμποδίζω, μ. ίσω, π. σχα, impedio, intercedo, sum impedimento, Aristot. 4. Polit. ἐμποδίζουσι ἀλλήλοις, se mutuo impediunt.
Ἐμποδιστής, οῦ, ὁ, qui est impedimento, ἐμποδιστὴς τοῦ ἄρχειν, aduersantes magistratui, Aristot. 5. Polit. ¶ Ἐμπόδιον, τὸ, obstaculum, Aristot. ¶ Ἐμποδιστικός, ὴ, όν, qui est impedimento. Suid.
Ἐμποδοῦσθαι, βαδίζειν, ἀσφαλίζεσθαι, firmare.
Ἐμπολάω, Aduerb. impedimento, ἐμπολὰν ἔχειν ἡμῖν, est is nobis impedimento, Thucyd. ¶ Aliquando palàm, ἐμπεπορημένος ἐν ἀγορᾷ πολίταις, extruit in loco patenti, Aristot. 5. Ethic.
Ἔμπροσθεν, coràm, ἐν προσθεν.
Ἐμφυτεύω, μ. εύσω, insatisfacio, insero, Xenoph. ἐμφυτεύειν, ἐμποιεῖν, indere.
Ἐμφυτίλλω, μ. λλύω, κ. ψω, vatio, muto.
Ἔμφυτον εἶδος, vestis pellicea, Suid.
Ἐμφυτος, ὁ, ἡ, iuniendus, pœna dignus, Suid.
Ἔμπολος, ὁ, ἡ, forensis negotiator: Mercurii epith. Aristoph. in Plut. & Acharn.
Ἐμπολάω, ῶ, emo, comparo, Accus. Odyss. ι.
Ἐμπολάω, ῶ, vendo, lucror, negotior, Luci.
Ἐμπολάω, ῶ, debello, expugno. ¶ ἐμπολᾶν ἐχθρὸν, vero, est infensum & hostem reddere.
Ἐμπολεμικός, ὸ, ὴ, bellicosus, bello accommodus.
Ἐμπορικός, ὸ, ὴ, mercator, in Epigram.
Ἐμπορία, ας, ἡ, Acharn. & Ἐμπόρημα, ατος, τὸ, negotiatio, lucrum, Aristoph. in Acharnens.
Ἔμπορος, ου, ὁ, ciuis eius ciuitatis.
Ἐμπορεύομαι, ευσομαι, ευσάμην, ευμαι, verfor in Repub. Nazan. ¶ Pro manere, insidere, versari, Basil. Homil. 11.
Ἐμπολεύω, μ. εύσω, Rempubl. rego.
Ἔμπολος, ου, ὁ, mercator.
Ἐμπομπεύω, ostento & iacto, Demosth.
Ἐμπονέω, ῶ, labori, exercitamentum.
Ἔμπονος, ου, ὁ, laborum patiens.
Ἐμπορήγιον, τὸ, negotiatio, Hesych. ¶ Ἐμπορεῖα χάρτα, emporetica charta, Plin. li. 13. ca. 12. non ntii ad inuoluendas merces vtilia.
Ἐμπορεύομαι, μ. εύσομαι, π. ύμην, negotiationem fuscipio, negotior. Chion. in epistol. ἐξέπεμψε ὁ πλοῦτος ἐμπορεύεσθαι εἰς τὴν πόντον. ¶ Item proficisci, Euripid. Οὐκέτι πρὸς πάντας ἐμπορεύσιμος Κέλευθος ἔξω δύναμαι, κλεῖθρα δ' ἐμοὶ μέλλει.
Ἐμπορία, ας, ἡ, lucror, negotior, mercor.
Ἔμπορος, ου, ὁ, mercator, negotiator, Plat. 2. de Rep. Aristoph. in Concion. Ἀλλ' ἐμπορεῖ τὸ σκέμμα. ¶ Ἐμπορία, ας, ἡ, negotiatio, mercatura. ἐμπορίαν πιπράσθαι, Hocr. ad Nicocl. ἐμπορίαν ἐμπορεύεσθαι, Plat. ¶ Ἐμπορικὸς, ὸν, nundinarius, Plin. negotiatorius. ἐμπορικὸν δίκην, Demosth. actiones promercales. ¶ Ἐμπόριον, τὸ, forum, locus vbi mercatus agitur. Ἐμπορεῖα: Thucyd. ἐμπόριον παρέχειν.
Ἐμπορπάω, ῶ, coniungo, connecto fibulas, infibulo Cæl. Herodot. li. 7. ἐπορπήσατο εἰμάτιον.
Ἐμπορφύρω, ῶ, ὴ, ad purpureum inclinans.
Ἔμπουσα, ης, ἡ, spectrum, larua, Eustath. quòd vna incedat pede, Cæl. l. 6. cap. 18.
Ἐμπρακτικός, ὴ, ὸν, efficiens, efficax, actuosus.
Ἔμπρακτος, ὁ, efficax ἐμπρακτότερος, efficacior.
Ἐμπράκτως, efficaciter Plin. strenuè.
Ἐμπρεπὴς, decorus, similis, conueniens.
Ἐμπρέπω, fum decori, conuenio, deceo. ἐμπρέπουσα ἀλγηδὼν, Sophocl.
Ἐμπρησμός, ὁ, incendo, inuro, Aquil. Aristoph. περὶ δὲ τῆς ἐμπρήσεως ὑπομνήσω.
Ἐμπρηστήριον, Ἐμπρησμός, ὁ, incendium.
Ἐμπρηστὴς, ὁ, incendiarius Tacit. Suet.
Ἐμπρήσω, ἐμπρήσω, feco. ἐμπρῆσαι τὸν ὀδόντα, infrendo dentibus, Suid. ὑ. συσφίγξαντες τοὺς σιαγόνας.
Ἐμπροθέσμως, intra præscriptum diem aliquid faciens, Lucian. ¶ Ἐμπροθέσμως τι ποιεῖν, intra diem constitutum aliquid facere, Bud.
Ἐμπρόσθιος, velox.
Ἐμπροσθεν, ante, ἐμπροσθεν τῆς ὄψεως ἡμῶν Demosth. anteuertere res ipsas. ¶ Item coràm, in conspectu, in oculis, ἐμπροσθεν σου, coràm te.
Ἐμπροσθιος, prior, anterior. οἱ ἐμπροσθιοι πόδες, Phil. de mundo, pedes priores. τὸ ἐμπροσθιον τῆς κεφαλῆς, prior capitis pars, Aphr.
Ἐμπρωτόδικος, ὸ, ὴ, cui est aculeus in ore.
Ἐμπρωτοθωρηκτος, ὸ, ὴ, in pectus rigès. ¶ Ἐμπροσθοπονος, morbus cotrahens caput ad scapulas.
Ἐμπυαίνω, ex aduerso mingentis.
Ἐμπυεσιάω, ῶ, speciosus, conspicuus, Phalar.
Ἐμπυησις, εως, ἡ, qui est in prora, Baysio.
Ἔμπυημα, ατος, τὸ, sputum.
Ἐμπτύω, μ. ύσω, inspuo, expuo, Dat. Marc. 15.
Ἔμπτωσις, εως, ἡ, lapsus, casus, prolapsio Cicer.
Ἐμπύησις, εως, ἡ, purulenta excreatio.
Ἐμπυϊκός, ὸ, ὴ, qui purulenta excreat, Aphrod.
Ἔμπυος, ὁ, ἡ, famosus, purulentus, purulenta excutiens, Galen. apud Hipp.
Ἐμπυρίδιον, τὸ, incensio, susceptabulum Nonio scintilla, fomentum, igniarium, Hesych.
Ἐμπυρίζω, μ. ίσω, incendo, ignem excito.

Ἐμπυρία,

Ἐμπυρία, Publicè iusurandi, vaticinii, Hesyc. ¶ Olla quæ igni imponitur, Coment. Iliad. ι.
Ἐμπυρίζω, μ. ίσω, π. ικα, incendo, Accus. fio. ¶ Ἐμπυρισμὸς, pro ἐμπρησμὸς, incendium, incensio.
Ἔμπυρος, ὁ, ἡ, ignitus.
Ἐμπύρωμα, τὸ, holocaustum, τὸ καιόμενον ἱερεῖον, τῷ θεῷ, ignitus, igneus, ardens. ἐμπύρου τοῦ τεχνίτου, artes quibus ignis adhibetur, Philostr. ¶ Ἐμπυρος ἰχθὺς, Epigr. assatus piscis.
Ἐμπυρόω, exuro, accendo.
Ἐμπυρῶδης, ὁ, ἡ, fulueſcens, rubescens, Dioſc. l. 3. c. 19.
Ἐμπυρώτατος, candens, ignitus.
Ἔμπυος, ὁ, ἡ, scelestus.
Ἐμπυτίζω, condenſo, coagulo, Dioſc. l. 6. c. 26.
Ἔμυς, testudo aquatica, mus aquatilis siue testudo lutaria: sic Gaza ex Aristot.
Ἐμφαγίζω, comesse, vesci.
Ἐμφαντάζω, quæ in speculo apparent, quasi repræsentata, Plut. in Plat. quæst.
Ἐμφαίνω, μ. ανῶ, patefacio, indico, profero, cōmonstro. φαντασίας ὑπάκουε ἐμφαίνειν, oblongam formam referre, Aristot. de mundo. ¶ Est & ἐμφαίνεσθαι, speciem edere, & speculari ratione ostendere, Aristot. in Meteor. Διὸ τὰς ἐν νεφέλαις οὐκ ἐνίοτε μόνον τὰ χρώματα, ἀλλὰ καὶ τὰ σχήματα ἐμφαίνεται.
Ἔμφανὴς, ὁ, ἡ, apertus, certus, manifestus. ἐμφανὲς ἐδίδου πᾶσι, Plutarch. in Rom.
Ἐμφανίζω, μ. ίσω, π. ικα, declaro, patefacio, Accus. ἐμφανίζομαί σοι, tibi apparco, Naz. ¶ Ἐμφάνισις, indicii. ¶ Ἐμφάνισις, declarādi.
Ἔμφανος, ὁ, ἡ, apertus, expressus, significatus, Chrysost. in Epist. ad Ephes. 2. Οὐδὲν κωλύει τὴν πλάνην, ἐν δύσει ἐμφανεστέραν.
Ἐμφαντικὸς, euidenter Liu. Polyb. βραχέως μὲν ἐμφαντικῶς ἅμα, breuiter quidem, sed perspicuè.
Ἐμφανῶς, planè, perspicuè, apertè, reipsa.
Ἐμφανῶς ἐμφορᾶσθαι, qui faucibus ruminant, qui deuerauit, Dioſc. lib. 8. cap. 15.
Ἔμφασις, suspitio, significatio, demonstratio, ἐμφασιν παρέχειν, repræsentatio: imago rei exhibitio, simulachrum, ἐμφασις, species edita. ¶ Κατ' ἐμφασιν εἶδος, speciem tantùm præbere, Aristot. de mundo. ¶ ἐμφασιν ποιεῖν, speciem præbere, Ceb. Theban. ¶ Est & schema, cùm subest in verbis tacita quædam significantia, veluti si dicas, Tu Cretensi fidem habes? non significat simpliciter hominem in Creta natum, sed (pro gentis illius ingenio) perfidum, Quintil. lib. 9. cap. 2.
Ἐμφατικὸς, habens emphasin.
Ἐμφατικώτερος, expressius, significantius.
Ἔμφατος, ὁ, ἡ, per emphasin dictum, Hesych.
Ἐμφέρεια, effigies, similitudo, cognatio, mulus, Soph. ἐμφερὲς ἀμφοῖν, similis, assimilis, similis.
Ἐμφέρομαι, deferor, Philostr. in Heroicis.
Ἐμφερὴς, ὁ, elixus.
Ἐμφιλαλοῦμαι, sludere honestati, Plutar.
Ἐμφιλοπονέω, laborem in re aliqua pono, Bud.

Ἐμφιλοσοφέω,

Ἐμφιλοσοφέω, in re aliqua studium colloco.
Ἐμφιλοσόφημα, τὸ, studium philosophicum.
Ἐμφιλοχωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, libenter inhabito.
Ἐμφλέγω, comburo, inflammo.
Ἔμφλοιος, ὁ, ἡ, cortice præditus.
Ἐμφλοιόσαρκα, quæ semen cortice tegunt.
Ἔμφλοξ, γος, ignitus, in Epigr.
Ἐμφοβέομαι, οῦμαι, timeo, metuo, Plut. in Oth.
Ἔμφοβος, ὁ, ἡ, terrefactus, territus, exterritus.
Ἔμφυλον, τὸ, grex ouium, Hesych.
Ἐμφύλιον, quod depascitur, Nicand. in Ther.
Ἐμφορίσκιον, οῦ, fibula sum constructus.
Ἐμφορέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, satior, impleor, exaturor. Lucian. τῶν ἐμβρύων ἐμφορεῖσθαι, ambrosia repleri. ¶ Translatè pro insolenter & immodicè vti & exercere, Plutar. τῆς ἐξουσίας ἄχαρι ἐμφορεῖσθαι, insolenter exercere imperium. ¶ Item pro frui in vtranque partem, vt Χρυσάνθου, Iulian. Aug. ἐμφορῆ δὲ καὶ τῆς τοῦ μετοικίου ἐμφορεῖσθε ἡμῶν: Phalaris in malam partem vsus est.
Ἐμφορέω, inſtigo, incutio, infundo, impleo.
Ἐμφραγμὸς, ὁ, cancellus, septum.
Ἐμφραγμὸς, ὁ, obturamentum, Plin.
Ἐμφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta vim habentia obturandi cutis meatus, Galen.
Ἔμφραξις, εως, ὁ, obstructio Cicer. Hesych.
Ἔμφραγμένος, ὸ, ὴ, septus, munitus.
Ἐμφράττω, μ. άξω, oppilo, obstruo, ἐμφράττειν, Demosth. τὸν στόμα. os obturare.
Ἐμφυλακίζω, inter custodias ago.
Ἔμφρουρος, ὁ, ἡ, custoditus, præsidiarius: ἔμφρουροι τῆς πύλης, in taurum conjecti, Phal.
Ἔμφρων, ὁ, ἡ, prudens, sapiens, peritus, ἔμφρων σκέψις, Thucyd.
Ἐμφρόνως, prudenter.
Ἐμφυΐα, ας, ἡ, insitio, Theophrasto.
Ἔμφυλος, ὁ, ἡ, consanguineus, intestinus, ciuilis, tribulis. ἐμφύλιος πόλεμος, Plut. ciuile bellū.
Ἐμφυλλίζω, inferere arbores, εἰς ἄλλο δένδρον.
Ἔμφυλος, ὁ, ἡ, tribulis, ciuis, gentilis. ἐμφύλιος, Demosth. seditio ciuilis.
Ἔμφυμι, inhæreo. Iliad. ὑ. Θέτις δ' ὃς ἔφατο γούνων ἐλθέσθαι ἐμπεφυυῖα, ἐμπλησίον. ¶ ἐμφύειν ταῖς ναυσὶ, naues conscendere, Plut. Themist.
Ἐμφύομαι, inhæreo, ingenero, innascor, Plat. 2. de Rep. τοῖς πόλεσιν ἐμφύονται. ¶ Plutarc. in Fab. ἐπεφύκατο τὸ ἀλλήλοις καὶ κατεφίλουν, amplexi inuicem iungebant oscula.
Ἐμφυσάω, μ. ήσω, insufflo, inspiro. Ioan. 20.
Ἐμφύσημα, ατος, τὸ, inflatio, afflatus: & oculorum morbus, Marcello apud Dioscorid.
Ἐμφύσησις, εως, ἡ, sufflatio Plin. inspiratio.
Ἔμφυτος, ὁ, ἡ, exortus.
Ἐμφυτία, ας, ἡ, insitio.
Ἐμφύτευσις, plantatio, Bud. in Annot.
Ἐμφυτεύω, μ. εύσω, π. ευκα, infero, Accus.
Ἔμφυτος, ὁ, ἡ, innatus, genitus, naturalis, Suid.
Ἐμφύω, μ. ύσω, ingenero, indo, produco. πόνος ἐμφύεται τινί, id omnibus insitum est, Eur.
Ἐμφωλεύω, π. εύσω, π. ευκα, latito, Neutr. Nax.

Ἐμφωνος, ον, ὁ ἢ ἡ, canorus, vocalis.
Ἐμφανὴς, ὁ ἢ ἐς, splendida vestis, Nazanz.
Ἔμφασις, εως, τὸ, cum sonitu factum.
Ἔμψυξις, εως, τὸ, refrigeratio Cicer.
Ἔμψυχος, ον, ὁ ἢ, animatus, vivus, aspirans. ἔμψυχος λόγος, Hermog. lib. 2. animata oratio.
Ἐμψυχόω, ῶ, ἀττ. animo, vivifico, in Epigr.
Ἐμψύχω, refrigero, Accus. Aphrod. in Probl.

E N

Ἐν, ἑνός, Cum Dat. ἐν ἥβῃ τ' ἐὼν ἐς, in ipsis ætatis flore, Aristoph. ¶ Athen. ἐν αἰτίαις ἦσαν τοῦ τοὺς μοιχεύοντας, non impunè ferent, graui animaduersione plectentur. ¶ Ἐν cum Dat. instrumēti, Epig. ἐν βέλεϊ πλαγεὶς, telo percussus. ¶ Pro εἰς, ἐν χερσὶ πεσεῖν, in manus cadere, Homer.
Ἑνάς, άδος, ἡ, vnum ἐν ἑνὶ ἐναρίζειν, si vnum cum vno conferatur, Plut. lib. 1. de Republ.
Ἐναβρύνομαι, glorior, Deponēs. Dat. ἀφάτῳ ὄμματι. ¶ Ἐναβρύνεσθαι idem, ὅ ἐστι τὸ ἀβρύνειν. Etym.
Ἐναγγείωμα, τὸ, τὰ, quæ semen habet in vasculo, quæ in vasculis fructificant, Theophr.
Ἐναγές, τὸ, purum, honorandum. ¶ Item piacula. Vnde οἱ ἐναγεῖς, dicuntur ἐναγεῖς, Suid.
Ἐναγής, ὁ ἢ ἐς, execrabilis, detestandus, deuotus, sacer, ἐναγὴς ἔσται τῷ δεσπότῃ, Æschin.
Ἐναγίζω, ναὶ πω. σω, parento, sacrifico, expio. ἐναγίζειν βοῦν, immolare bouem, Plut. in Solone. ἥρωσι ἐναγίζουσι, heroi parentāt, Herodo. ¶ Item occido. ¶ Item comburo.
Ἐναγίσματα, ων, τὰ, exequiæ, iusta, libamina quę Manibus offerantur, ὁλοκαυτώματα, Hesych.
Ἐναγισμὸς, οῦ, ὁ, religio, victima, expiatio.
Ἐναγκαλίζομαι, ἐναγκαλισμὸς, capio in vinas, Nazanz. μὴ σπουδὴν ἐναγκαλισώμεθα.
Ἐναγχωλίζω, declino, inclino, cubito incumbo.
Ἔναγχος, nuper, paulò antè, modò, recens.
Ἐναγχωνίζω, ἐναγχωνισμὸς, oppressus.
Ἐνάγω, μι. ἄξω, π. αγα, induco, suadeo, solicito, impello, incito, ἐναγω τὸν πόλεμον, Thucyd. ¶ Item accuso, defero, Basil.
Ἔναγωγὶς, ἡ, delatio, accusatio, ἔγκλημα.
Ἐναγωνίζομαι, refragor, certamen facio.
Ἐναγώνιος, ον, certaminum præfectus: Mercurii epith. quòd ludis præsit, Aristoph. πλ. ἐναγώνιος ἀμιλλᾶται, æmulatio, certamē, Plut. in Solon.
Ἐνάεθλος, ον, anniculus, Theophr. φέρε φυτῶν lib. 8.
Ἐναέριος, α, ον, quæ sunt in aere, aeria.
Ἐναείρω, apud Hesych. μετεωρίζω.
Ἐναζω, in templis vota facio, supplico, Etymol.
Ἐναθρεῖν, ἀτενίζειν, fixis oculis intueri.
Ἔναιθρος, ον, qui est sub dio, apricus, ἐναίθριον τόπον, Theophr. lib. 5. de causis plant. cap. 20.
Ἔναιμα, emplastra pro cruentis vulneribus.
Ἔναιμος, sanguine prædiues, vinus, Herodot. τοῦτοι ἔσονι γένεσθαι ἐναιμοι τὸ χρῶμα. ¶ ἐναιμοι βουπλῆγες, cruenta vulnera, Dioscor. l. 1.
Ἐναίρω, μι. ἀρῶ, occido, spolio, destruo, Hesiod. Καὶ τὸν μὲν δὴ ἔπειτα κατὰ στόμα χαλκὸς ἐναίρει, Etymol. Accusat.
Ἐναισιμόθυμος, pernix, sensicere.
Ἐναίσιμος, ον, festilegia.

E N

Ἐναίσιμος, ostentum, prodigium, ἀναίσιμος.
Ἐναίσιμος, ον, ὁ, ἡ, idoneus, decens, vtilis, suauis. ἐναίσιμος ἐναίσιμοι, aues fausta, Odyss. ζ. & ἐναίσιμος ἀνήρ, Iliad. ζ. æquus rerum æstimator.
Ἐναισίμως, κεκτῆσθαί τινος, commode, Homer.
Ἐναίσιμος, ον, ὁ ἢ ἐς, vigens.
Ἔναιμος, ον, ὁ, robustus.
Ἐναλλάσσομαι, stuprare & libidine cōeaminare, Datiuo. Athen. lib. 12.
Ἐναμφίλογος, ον, ὁ, ἡ, non ingens, resimus.
Ἐναλείφομαι, ἐναλειφθῆναι, ἐναλειφθήσομαι, adoleſco, inualesco, ἐναλείφω, Suid.
Ἐναλιος, ὁ ἢ ἐς, vigens.
Ἔναλος, ον, ὁ, robustus.
Ἐναλλάσσω, ἐναλλαγὴ, stuprare & libidine cōeaminare, Datiuo. Athen. lib. 12.
Ἐναμφίλογος, ον, ὁ, ἡ, non ingens, resimus.
Ἐναλείφομα

Ἐνταμάσσω, μι. ἀνῶ, interno splendore radio.
Ἐνταρ Ᾱ, ὁ ᾱ ῆ, astris apert⁹, Theophr. de Caus.
Ἐνταχθολογῶ, ῶσω, ἀπολογῶμαι, π. ησω, occupor.
Ἐνταῦθα Ᾱ, nono die aduenies, nonū diē agens.
Ἐνταυτίζομαι, ἰσθησ. intentē respicio, Dat. Basil.
Ἔνατος, nonus, Hesiod. ὀγδόατ᾽ ἐνάτῳ τε, &c.
Ἐναυλίζω, Philostr. in Heroic. ἐναυλίζουσι τοῖς χορείοις αἱ ἀηδόνες, prato accinunt philomelæ.
Ἔναυλος, viuus, vocalis, ἔμπνους, φωνῆς.
Ἐναυθεντῶ, authoritate valere, Gregor.
Ἔναυλα, quæ sunt in vestibulo & ante oculos.
Ἐνδιαίτημα, οἴκημα, domicilium, Suid.
Ἐναυλίζομαι, μ. ἰσθησ. ησομαι, tendo, inhabito, consido. ἐναυλιζόμενοι ἢ χορείων, in locis confidentes, statiua habentes, Thucyd.
Ἔναυλον, τό, domicilium, ἐναύλισμα, ἐνοίκησις.
Ἐναυσηγέτου ἄντρον, antrum stabulare, i. lustrū.
Ἔναυλος, ὁ, stabulum, Hesiod. ¶ Item trames, torrens, flumen per angustum iens, fossa angusta, Suid. ¶ Item insonans, personans, quod recens insonuit, Lucian. ἡ φωνὴ τῷ ἀκουσθέντι ἐναύλῳ ἔοικε: Cic. aures personare dixit in Epist. ad Leptam.
Ἔναυρος, auris apertus, Theoph. de hist. l. 8. c. 11.
Ἔναυσμα, ατος, τό, fomes, fax, igniculus, ignis incitamentum, suscitabulum, Herodian. τοιαῦτα ἔοικεν ἐναύσματα εἶναι τῆς ἔκπυκλίου θεωρίας.
Ἐναυχένιος, iacto, glorior, καυχάομαι.
Ἔναυχος, ad cetuicem pertinens, in Epigr.
Ἐναύω, accendo, ignis participem facio, Xeno. ἀ. ἀστραπὴν. ἢ τῷ γείτονι βάψαι τοῦ ἀρίστου ἵνα τοῦ ἑαυτοῦ ἅψῃ δᾷδα, Plutar. in Numa, ἐναύσαι ἀπὸ ἑτέρου πυρός, ex altero igne accendere.
Ἐναφανίσμαι, ἠφάνισμαι, deterahor.
Ἐναφίημι, & Ἐναφιέω, incoquo, Galen. εἰς ἀντλητὸν καυλὸν ἐναφιέντες ὕδωρ μελιτώδατον διὰ νέας πίτου.
Ἐναφίημι, insero, immitto, initio, Basil.
Ἔνδ᾽ ἄστρον, stella quam lul. Firmicus ingeniculum vocat, Ouid. 8. Metam. nixū genu: Vitr. nixum in genibus: Cicer. nixum: Manilius nixum genu speciem: Vide Higinum.
Ἔνδαδε, ὁ ᾱ ἠ, ædam habens, Theophr. li. 1. de histor. cap. 8. & lib 3. cap. 10.
Ἐνδαΐζω, ῶ ᾱ ἠ, bellicosus, trucidatus.
Ἐνδακτάμενος, ἀσπασμῷ, π. μαι, cōuiuor, Depon.
Ἔνδακρυς, υ ᾱ ἠ, lachrymosus.
Ἔνδαιμων, ονος, indigena, patrius, Poll. lib. 3.
Ἔνδασυς, υος, hirsutus, hirsutulus.
Ἐνδατέομαι, ὑποδιαιτῶμαι, π. μαι, suppeditare, in Pand. Græcis.
Ἔνδατος, ὁ, ἡ, τό, densus, πυκνός, πυκνή.
Ἐνδεδρομηκώς, suppeditare, in Pand. Græcis.
Ἔνδεη, interim, insuper. Herodot. ἐνδεῆ δὲ ἄλλα ἀγαθὰ ἐκτῆσθαι, ἐν ᾗ κτήσεται πλῆθος χρυσοῦ, erant ei quū alia bona infinita, tū verò peluis aurea.
Ἐνδεᾶ, remisse, parcè, ὑποβόσκω.
Ἐνδεᾶ, & ἐνδεῆ, deest, Xenoph. τί ἐνδεᾶ; quid deest? ¶ Lucian. in Cauc. ᾤ γὰρ ἐνδεῖν τι ἐμαυτῷ τοῦ θεοῦ, quippiam deesse deo putabam.
Ἐνδεής, ὁ ᾱ ἠ, deficiens, inferior, indigens, Genit. Lucian. τούτων ἐνδεὴς χρόμιός.
Ἔνδεια, ας, ἡ, indigētia, defectus, inopia, οὐ πολλοῖς ἐνδείας ὑπαρχούσης, Demosth.
Ἔνδειγμα, ατος, τό, ostensio, documentum.
Ἐνδείκνυμαι, ostendo, monstro, Plat. in Apolog. ἐνδείκνυμαι ὑπὲρ ὧν ἐς τοῦτο. ¶ ἐνδείκνυμί σοι, me tibi vendito, Æsch. ¶ Item accuso, Demosth. Πῶῤῥων, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐνδέδεικται, delatum & conuictum.
Ἐνδείκνυμι, defero, & postulo in iudicio, nomen defero, Plat. in Apolog. ᾤ ἐνείμων ὅτιον ἐνδέκνυσι μοι ὁ ὑπάρχων ἐπιτρόπων, quum oratores parati essent me reum deferre. ¶ Aristoph. in Plut. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος δύτινά τινα, obtecantes suam quisque benevolentiam.
Ἐνδείκτωρ, delator, sycophanta, Synes.
Ἐνδεικτικός, ὁ, ostentator, ostentatorius.
Ἐνδεικτικῶς, cū ostentatione, Gal. ad Glauc. li. 2.
Ἐνδεῖν Ᾱ, ῶ ᾱ ἠ, grauis.
Ἔνδειξις, εως, ἡ, demonstratio, significatio, indicatio, Hesych. ¶ Item accusatio, delatio.
Ἐνδεκάς, ἀδος, ἡ, vndecimus, Demosth. Vndecimuri, magistratus rerū capitaliū Athenis.
Ἐνδεκάζω, diem solennem ago, Dem. τῇ δευτέρᾳ ἐνδεκάζοντες, vndeciremis Plin. ἐνδεκήρης.
Ἐνδεκάκις, vndecies.
Ἐνδεκάλινος Ᾱ, ὁ ᾱ ἠ, vndeclinis, Plutarch.
Ἐνδεκάπηχυς, εως, vndecim cubitorum, Iliad. δ.
Ἐνδέκατος, ἀδόν, ὁ, numerus vndecimus.
Ἐνδεκαταῖος Ᾱ, vndecim dies agens, intra dies 11.
Ἐνδέκατος, vndecimus, in Epigr.
Ἐνδέκατος, vndecimus, Hesiod.
Ἐνδεκήρης, τ. ordinum nauis, Theophr. l. 5. c. 2. 3. de hist. plant. vndeciremis Plin. lib. 16. c. 40.
Ἐνδελέχεια, ας, ἡ, assiduitas, perpetuitas.
Ἐνδελεχισμὸς ᾱ, ὁ, perennis, non intermissus, continuus, Plutar. in Pericl.
Ἐνδελεχίζω, ἰσω, fum assidu⁹. Ecclesiasticus 30. ὁ ἀγαπῶν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, ἐνδελεχίζων μάστιγας αὐτῷ, qui diligit filium continuat illi flagella.
Ἐνδελεχισμός, ὦ, ὁ, continua mobilitas, continuatio. ἐνδυμέλεια ἐνδελεχισμοῦ, exponitur apud Danielē ab Hieronym. luge sacrificium.
Ἐνδελεχῶς, continenter, iugi vertigine, assiduè. Aristot. de mundo, κόσμου κινουμένου ἐνδελεχῶς
Ἐνδέλυμα, obturo, ædificiis munio, Herodot.
Ἔνδημα, Diosc. gestamen collo appensum.
Ἔνδεξια, ἃ dextra parte, Iliad. ἀ.
Ἐνδεξιόμαι, μ. ἰούμαι, dextra manu teneo, Euripid. ἐνδέξιόν μοι βαμὸν, dextra teneat aram.
Ἐνδέομαι, μι. ἐνδέομαι, egeo rei alicuius. ¶ Item
Ἐνδέομαι, pastum in stabulo, i. illigor, obligor.
Ἔνδεσμα, ατος, τό, vinculum.
Ἐνδεσμέω, inuoluo, illigo, colligo, irretior.
Ἔνδεσμος, colligatio, contignatio, fasciculus, vinculum, Prou. 7. ἔνδεσμος ἀργυρίου, sacculi pecuniæ. ¶ Pro inuolucro, & linteo. Diosc.
Ἔνδεχεται, licet, fieri potest, facultatis est nostræ, vsu venit, Isocr. πᾶς ἄνθρωπος ἐνδέχεται τυχεῖν ἀγαθῆς, Luc. 13. ὡς ἐνδέχεται ἀφανίζειν ἀπολλύμενα, fieri non potest, &c.

Ἐνδέχομαι, recipio, libēs admitto, recipio in me crimen, & culpam præstare volo, Dem. πάντα ἐνδέχεται εἰς ἑαυτὸν τὰ ἀφελήματα, omnia in se recepit, sese reum omnium fecit. ¶ οὐδὲν ἐνδέχεται λόγῳ, inco rationem, Herodot.
Ἐνδεχόμενος, possibilis, contingens, Theophr. de histor. plant. lib. 8. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐνδεχόμενα πλεῖστον διὰ τὸ σπάνιον, verùm hæc quia rara sunt, pro contingētibus accipienda.
Ἐνδεχομένως, quoad eius potest, Thucyd.
Ἐνδέω, μ. ἐνδέω, implico, illigo, Iliad. ε. ἄλλῃ ἐνδέδεται βαφείῃ, noxa grauī inuolut. ¶ Item desum, ἐνδεῖ τοῦ ἀριθμοῦ, decrat numero, Lucian.
Ἔνδηλος, parum, tenuiter, minùs, ἐνδήλως. Plut. in Lycurgo, ἐνδήλως ἔχων περὶ δικαιοσύνην, parum instructus ad iustitiam.
Ἔνδηλος Ᾱ, manifestus, cuidens, notus, patens.
Ἐνδημέω, ἐνδήμησα, π. ησω, præsens sum, domi ago.
Ἐνδημία, præsentia, παρουσία, Hesych.
Ἔνδημος, ου ᾱ ἠ, publicus. vnde ἐνδήμιος ἀσχολία, Aristot. ¶ Item ciuis, Hesiod. δίκας ξείνων καὶ ἐνδήμων διδοῦσι.
Ἐνδιαβάω, ruminor, Areth. in Apocalypsin.
Ἐνδιάζω, dego, verſor.
Ἐνδιαθύμαινω, π. ανῶ, sum tranquillus, dormio in meridie, meridior. ἐνδιαζόντων ἐκεῖ διὰ τὴν ὥραν ἡσυχάζοντα, greges quæ illuc ob frigora captanda cogūntur: sic Interp. Plutarch.
Ἐνδιάθετος, ου ᾱ ἠ, internus, ex animi sententia prolatus, Hermog. Ἐνδιάθετος λόγος, Interp. Aphthonii, index affectus.
Ἐνδιάθετον, animosè, cū affectu. ἐνδιαθέτως λέγειν, ἐκ sententia animi loqui, Hermog.
Ἐνδιαιτᾶμαι, ludibrium & delitias facere.
Ἔνδιαυλος, foramen in naui quo aqua emittitur.
Ἐνδιαυλοφορέω, μ. ήσω, insum, inhabito, verſor.
Ἐνδιαυλοφορία, τό, mansio, hospitium, stabulum.
Ἐνδιαυλοφορῶ, μ. ξω, immuto, Aristot.
Ἐνδίαυλος, anceps, dubius.
Ἐνδιαφορέω, μ. ήσω, disipo, Plut. in Numa.
Ἐνδιαφορῶ, ῶσω, digero, ordino.
Ἐνδιαφορῶ, verſor, tempus tero, & immoror circa aliquid, Ceb. Theb. καλλιὰ οὖν δοκεῖ ἐνδιατρίβειν τοῖς ἐνδιατρίβουσι περὶ τὰ ἐν τοῖς γραφείοις, intueri pulchros, Xen. li. 3. Pæd.
Ἐνδιάχυτος, illino, oblino.
Ἐνδιδύσκω, ἐνδιαπύσω, meridior, μεσημβριάζω, insideo, niteſco, affulgeo.
Ἐνδίδυσκω, doceo, erudio.
Ἐνδίδωμι, ἐνδώσω, π. ωκα, cōcedo, dedo, ἐνδίδοτε ἑαυτοὺς ἡδοναῖς καὶ τρυφαῖς, Plut. in Pericle. ἐνδιδόντες ἑαυτοὺς πρὸς ἡδονάς, voluptati succumbens, Aristot. 1. magnorum Moral.
Ἐνδιδυμόω, ὦσω, instum facio.
Ἔνδικος, ου, iustus, Sophocl. οὔτοι τοῦτ᾽ ἔδρασ᾽ ἔνδικα. ¶ Ἐνδίκως, iure, merito, iuſtè.
Ἐνδικτα, quasi ἐνδείκτα, τὰ ἐν τοῖς ὑπνοις, intestina.
Ἐνδικτον, diuersorium, domicilium, sedes, vt, ἐνδικτον

αἰδλίων. ¶ Nonn. μεταβλήθη ἔνδικα κλείσας, i. mœnia oppidi seu castelli. ¶ ἐνδικτον ἀνοχῆς, in Epigr. i. ferenitas. ¶ εἰς ἐνδικτον, i. μέχρι μεσημβρίας, vique ad meridiem, Apoll.
Ἔνδιος Ᾱ, ὁ, humidus, meridianus, Odyss. ο.
Ἐνδιόω, meridior. μεσημβριάζω, Hesych.
Ἐνδιπόματα, Hesych. ἐνδιαίτηματα.
Ἔνδικος Ᾱ, ὁ, confessor.
Ἔνδυγος Ᾱ, ὁ ᾱ ἠ, intus genitus, domi natus.
Ἔνδοθεν, intus, ἔνδοθεν εὐθύς, ex recto, Soph. in Aiace. ¶ τὰ ἔνδοθεν, res vrbanæ, Thucyd.
Ἔνδοθι, intus, domi, Genit. Aristoph. in Plut.
Ἔνδοι, pro ἔνδον, intus.
Ἐνδοιάζω, ἀσω, π. ασα, dubito, διστάζω, Ceb. Theb. ¶ Ἐνδοιασμός, ὁ, dubitatio.
Ἔνδοιαστος, & ἐνδοίαστος, dubius, anceps. ¶ Ἐνδοιαστος, Ioseph. & Ἐνδοίαστος, dubiè.
Ἔνδοξος, ου, ὁ, ἡ, inclytus, gloriosus, nobilis, celebris, illustris, præclarus, splendidus, famosus, præstans, præcipuus, præstantissimus, eximius, egregius, insignis, præcellens, præclarissim

Ἐνδύμη, τό, indumentum, vestimentum, Naz.
Ἐνδυκτήρια, τά, leges sunt musicæ Argis: siue Argolica celebritas, & saltatio.
Ἔνδυμα, amictus, vestitus, Polyb.
Ἐνδυναμόω, confirmo. ἐνδυναμοῦμαι, cōualesco.
Ἐνδύω, induo, Iliad. ε. μηλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα.
Ἔνδυο, celeriter, Menandro.
Ἐνδύομαι, ingredior. Plutarch. Κλέαρχος ὁ τυραννικὸς τύραννος εἰς λέοντα, ἐνδυόμενος, ἔφη, ὁρᾷς ἀκάνθινον. ¶ ἐνδύεσθαι ἑαυτόν, pro induere se laqueis, vel retibus dixit Xenoph. παιδ. 2. ¶ Aristot. de mundo, ὁ δὲ διάκοσμος ἐνδύεται, loricam ille induit.
Ἔνδυσις, ingressus, Hesych. vestitus, in Pand.
Ἐνδυσχωλία, incommoda affero, Plut. in Fab.
Ἔνδυτα, τά, integumenta, in Epigram.
Ἔνδυτις, inducula Plaut. ἐνδυτὶς πέπλος, Soph. Trach. peplus quo quis indui potest.
Ἐνδύω, & Ἐνδύομαι, induo. ἐνδεδυμένος χιτωνίσκους, induti tunicis, Plut. in Numa. ¶ ἐνδῦσαι εἰς δέρμα, pelle includens, Dioscor. lib. 2. cap. 60. ¶ Item ingredior, subeo, ἐνδὺς εἰς γαστέρας, Aristoph.
Ἔνδυτος, crudus, intemperans.
Ἐνεαρίζω, in vere ago, ver illic transigo, Naz.
Ἐνεγγυάομαι, spondeo pro, Accus. Ilæo.
Ἐνεγγύς, prope.
Ἐνεδρεύω, insidiæ, Plut. in Romulo. λόχος.
Ἐνεδρεύω, μ. δίπτω, π. δύσω, insidior, locor in insidiis, Accus. Plut. in Fab. ἐνεδρεύων αὐτὸν ὑπὸ τῷ ὄρει, in insidias secus vrbem collocans.
Ἐνέδρευσις, τό, insidiæ, Act. cap. 23.
Ἐνέδρος, Sophocl. in Philoct. incola, inquilinus. ¶ Hippocr. ἐνέδρους, sunt qui firmiter insidet.
Ἐνειδίζω, assuefacio, consuesco, Laert. Dat.
Ἐνειλίσσω, δέσμιον, ἀεροπ. inuolino, Thuc. ¶ Ἐνείλαιος, & Ἐνείλαμα, τό, inuolucrum, Iosep.
Ἐνείλω, εἰλίσω, inuoluo, ἐνειλιττε πολίν.
Ἔνειμα, τό, infusum, Dioscor. lib. 2. cap. 147.
Ἔνειμι, insum, sum intus, Xenoph. ὃν ἐνεῖσι τῇ ἐμοὶ ἀπιστίᾳ τε καὶ ἀπειρίᾳ, &c. ¶ ἐνεῖναι λέγεσθαι dicitur esse tibi dicere, Aristoph.
Ἔνειος, mitis.
Ἐνεκά, minæ, ἀπειλαὶ, apud Homer.
Ἐνείργω, prohibeo. ab εἴργω. ¶ ἐνείργω, ab εἴργω, includo, Phal. ἐνειρξαι τὴν ταύρῳ.
Ἐνείρω, infibulo, trancio, infero, innecto, Dioscor. lib. 5. cap. 71. ἐνείρειν τὸ εἷς λίτρον ἡμιώβολον.
Ἔνεκα, & Ἕνεκεν, causa, propter, Xenoph. πειρᾶσθαι διαφυλάττειν τὸ κεφαλαῖον ἕνεκεν, fructus causa. Aristoph. ἕνεκα ψυχῆς, quod animum.
Ἐνεκλησία, τό, immissio, iniectio, Dioscor.
Ἐνέλος, hinnulus, πῶλος, Hesych.
Ἐνέμα, clyster, Ægin. ab εἴνειμι, infusum Celsi.
Ἐνεμέω, enumo.
Ἐνεμφύομαι, innascor, ingenitus sum, Dativo.
Ἐνέναστον, nonaginta, Iliad. ε. pro ἐνενήκοντα.
Ἐνενηκοντούτης, nonagenarius.
Ἐνενηκοστός, nonagesimus.
Ἐνέξουσάζομαι, mihi potestatem assumo.
Ἐνεός, mutus, surdus, stultus, Arist. in Probl.
Ἐνεός, ὁ, mutitas, Gazæ ex Aristot.
Ἐνεπικύλω, incubo, ἐνεπικύλιε τοὺς λόγους, Iliad.
Ἐνεπυρεύω, peierare. Æschi. de Mineru. ἐνεπύρευσε αὐτῇ.
Ἔνεπω, & poet. Ἐνίσπω, dico, narro. (ἔσπομαι.)
Ἐνέπω, exuuiæ, spolia: Vide ἔναρα.
Ἐνεργάζομαι, operor, induco, efficio, Plutar. in Numa, ἐνεργάζεται τοῖς ἀνθρώποις ἀπαθείαν, hunc affectum subditis inserit.
Ἐνέργεια, actus, actio, efficacia, ἰσχύς, vis & gens, Aristot. in 8. Metaphysicorum.
Ἐνεργέω, ἔδεσι, π. πεκτεῖν, ago, operor, efficio, ἐνεργεῖν τὴν ἐπιστήμην, scientiam exercet, Arist. lib. 2. Magnorum moral. ¶ Ἐνέργημα, τό, effectus, vis & efficacia. ¶ Accipitur & pro vexatione dæmonum: vel pro afflatione numinis Spiritus, Areth. in Apocalyp. cap. 3.
Ἐνεργητικὸς ἡ, ὸν, cultus, efficax, valēs, potens. ¶ ἐνεργητικὸν χρῶμα, regio cultior, Plutarch.
Ἐνεργός, ἡ εἰς γλαυκὸς κρῶσας τοῦ χρῶτος, Hesych.
Ἐνέρδω, siue Ἐνέρδω, pulsus citharæ: aut clauus in medio citharæ vnde chorda alligatur.
Ἐνερτερίζω, mutor in, cedo in, Lucian.
Ἐνερυλλιάω, in aliqua re quæstum facio.
Ἐνέρχομαι, ὑπὸ ἡ, ὸν, laboratus, strenuus, efficax, Xenoph. ζῶα ἐνεργότατα τὴν ἐργάσιμον. ¶ ἐνεργάσιμος γῆ, terra quæ colitur, Xenoph. ¶ ἐνεργὰ χρήματα, pecunia fœnore occupata, Dem. & ἀφεῖσα.
Ἐνερείδω, inhæreo, ἐνερείσασα στόμαχον, quæ hæret stomacho, Dioscor. lib. 15. cap. 26. ¶ ἐνηρεισμένος χαμαί, per terram stratus est, Apoll.
Ἐνέρριμμι, ἔνεῤῥιφα, eructo, irructo Plaut. in Pœnul. Aristoph. Vesp. πρὸς κόμυζα ἀγανακτεῖν ἐνέρριψε.
Ἐνερυθρός, ὰ, ὸν, ruber, rubicundus, Strab.
Ἔνερθε, infrà, intrà, inferus, ὑπὸ γῆ ἔνερθε, Hom.
Ἔνερος, inferus, mortuus, Hesiod.
Ἐνεσχηκώς, habentes colorem qualē mortui.
Ἔνεσις, series, relegatio, Thucyd. lib. 1.
Ἔνιστερος, inferior, demissior, Hesych.
Ἔνεσις, ἡ, iussus, immissio, consilium, voluntas.
Ἐνεσμυρισμένος, incrustari, sordidari.
Ἔνιστος, ὸν, ἡ, domesticus.
Ἐνεστός, ὼς, ὸν, præsens, instans.
Ἔνετμον, ου, ἡ, fibula, ab immittendo, πόρπη.
Ἐνετήριος, ὁ, instrumentum medicinale, quo ἐνίεται infusus perficitur. Alex. Trallian.
Ἐνετία, Venetia, & Ἐνετικός, Venetus.
Ἐνθα, acclamatio quædam.
Ἐνθαδαιμονίζω, felix vnio moriórque, Thucyd.
Ἐνθαδίαν, tranquillus, Apoll. 2. quietus.
Ἐνθαδιάω, inclarescо aliqua in re, Demosth. ¶ Alicubi Lucian. pro laudibus prosequor.
Ἐνθαδέω, indormio.
Ἐνθαδιάω, abando, Aristoph. Interpr.
Ἐνθάδε, & ἐνθάδ', in lecto positus, Odyss. ξ.
Ἐνθαμιστεύω, deceuter me gero.
Ἐνθαρσύνω, suauiter cantillare, perstrepere, Philostr. de Aulis. εἰς ἐνθαρσῦναι τοῖς ἀλγεσιν ἐδει.
Ἐνευτυχῶ, in re quapiam feliciter ago, Aristid.
Ἐνθάδομαι, obsecro, δέομαι, Synes.
Ἐνθαλαίνω, conuiuiis indulgere, Synes.

Ἐνίζημαι

Ἔνιζημαι, ἔζημαι, reus vel obnoxius fio, obstringor, vincior, ἐνέζησε πάσης δίκης τῷ μισθῷ, Plut. in Themist. ¶ Plat. de Leg. ἐνίζησθαι, legibus reus est.
Ἐνίζω, ἐζόμην, pignera pignore capiuntur, Aristoph. ἐνίσαι γὰρ τὰ κακὰ χρήστου τὸ δυσκολώτατον ἀπεμφορήσαντος χρῆσαι ἐνίζομαι. ¶ Actiue, & ἄνεμοι πάσαι ἐνίζουσιν ἑαυτούς, munantur se vtiæ nomine pignora ablaturos, Idem ibidem.
Ἐνίζω, pignero, pignora rapio, Deut. cap. 24. ἐνίζουσθαι τὸ ἐνέχυρον, auferre pignus.
Ἐνιζοσία, ἡ, ὸν, oppigneratio, Ezech. 33.
Ἐνιζοφορέω, pignero Suet. pignori pono Plaut. oppignero Senec. ¶ Item pignori accipio, Æsch. ὃν δημοσθένης μισθοῦ καθεῖλε, καὶ ἐνιζοφόρησε. ¶ Ἐνιζοφόρησις, corporum pignoratio.
Ἐνίζωσις, τό, pignus, arrhabo, ἐνίζωσε τοῦτο, pignori oppono, Aristoph.
Ἐνίημι, infillo, simul ligo, misceo, infundo. ¶ Ἐνιέναι, ἐνιεῖσθαι, insidiabatur ei, Marc. 6.
Ἐνιθύμιος, τος, τὸ, ἐνιθύμιον, τὸ, Nicand. Alex.
Ἐνιθυμέομαι, δ. ζῶ π. δίκην, meditor, necto.
Ἔνιος, Attice, τρίτος, tricesimus dies mēsis, Interpr. Hesiod. ¶ Nonnulli ἔνιον ἡ ἔνιαν accipiunt pro calendis, Varro lib. 1. de re rustica.
Ἐνιαύσιος, τα, res iuuenles: & loca vbi iuuenes erudiuntur. ¶ Item cœnacula, Athen. 1. 10.
Ἐνιδύω, voluptuarium, delicatum.
Ἐνιδύω, oblecto, voluptate afficio.
Ἐνιδύομαι, se oblectare, Chrysostom.
Ἔνιδρις, ὁ, ἡ, mansuetudo, ἡμερότης.
Ἔνιδρις, ὁ, ἡ, prudens, mitis, Hesiod. μνήμων φιλόνικος ἐνίδρις, memor amicitiæ placidæ.
Ἐνιδρύω, moratus, incessens.
Ἐνίκμα, τό, claui rotam in axe continentes, ἐνίκμασι ἀξόνων, Euripid. Idem Eurip. in Supplic. εἰς ἄκρα ξένων κώλα ἐνίκμασι ἐπίκτυπα, insendere gradus scalarum.
Ἔνιλλος, ὁ, puber, pubescens, Plut. in Pericl.
Ἐνιλλοφόρος, ordine commutato, Nazanz.
Ἐνιλύω, tonitrus, fulmine ictus.
Ἐνίλλω, conciliatus, Ἐνιλλομαι, insideo.
Ἐνίμμι, nouem dici, ἐνίμμεν, Hom. Iliad. ἀ.
Ἔνιπος, ὁ, ἡ, nauis instructa, Plut. in Antonio. ¶ Bayf. de re nauali ἔνιπος nauicula quasi vnimis.
Ἔνιπτος, χιτών, vestis subtilis.
Ἔνιος, in perendium, in nouilunium, Hesiod.
Ἔνιπος, insono, Dat. Chrys. ἐνιπεῖν τοῖς ἀκούσι.
Ἔνιπος, ὁ, ἡ, insonās, Dat. ἔνιπος αὐλήσασα, sonora.
Ἔνισθε, vbi stunc, Iliad. ἄ. ἐνὶ δ' ἄλλοι μῆλ' ἐπίσταντο, &c. i. tum. ¶ Item hic, Odyss. ξ. ἐνθα ἡ τ' ἐπιστάθμη. ¶ Item illic, Idem ibidem. ἀς ἡμῖν ἐνθ' Ἀγαμέμνων, illic perit. ¶ ἐνθα cum motu, i. huc, Iliad. β. Αἱ μὴν τ' ἐνθα καὶ ἐνθα πετόνται, καὶ τε ἐνθα, aliæ huc, aliæ illuc volant.
Ἐνθάδε, hic, huc, Odyss. ξ. ἐνθάδ' ἀπημάξῃ ἀλωῆς, hic, Odyss. ὁ. ἐνθάδ' ἱκάνω, huc venio.

Ἐνθαδί, hîc, huc, Aristoph. ἦλθε μοι νῦν ἐνθαδί.
Ἐνθαδικός, ἐνθάδε, localis.
Ἐνθαδίκαστος, insidco. ¶ Ἐνθάκησις, sedes, Soph. in Philoct. διὰτὰ παύσει ἐνθάκησιν.
Ἐνθαλάμιος, placentæ é papauere & sesamo, Hesych. Ἐνθαδε, vbi.
Ἐνθαπτόμαφος, ὁ, sepelio.
Ἐνθαρσέω, confidere, Andocilidi.
Ἐνθεάζω, numine afflor. Ἐνθαστικὸς, οὐ, ὁ, numine afflatus, fanaticus, Plat. 3. de Leg.
Ἐνθεμα, dicitur quod inditum & insertum est, positum. ¶ Theophr. 1. de causis, ἐνθήμια vocat partem furculi quæ in fissurā immittitur.
Ἐνθήμιον, τό, interior pars puppis, Poll. lib. 1.
Ἐνθεν, hinc inde, hinc illinc, ἐνθεν ἡ ἐνθεν πίς ἀκαθὲς in spinæ latus vtrumque, Aristot.
Ἔνθεος, ος, ὸν, ἡ, diuinus, numine afflatus, ἐνθεος κάλαμος, de scriptorio calamo, in Epigr.
Ἐνθερίζω, per afflatem moror: Vide ἐνερίζω.
Ἐνθερμασία, ἡ, ὸν, exaltidus, tepens.
Ἐνθέσις, interpositio: ψωμὸν & μάσσημα, quod pueris à nutricibus datur, mansum Cicer. & quasi turundam, Lucian. ὥσπερ ὑπὸ ἀνθρώπου τὰ μάσσηματα ἐνθέσεις τοῖς παισὶ, i. tacite buccas in alteram tantum buccam inferit.
Ἐνθετος, legitimus, νόμιμος, Synes.
Ἐνθετως, legitimè, iure.
Ἐνθετος, insitus, insituus, insititius, Theog.
Ἐνθυτι, pro ἐνθυσι, apud Herodot. dehinc, illinc, præterea, postmodum, deinceps.
Ἐνθυμπαθαίνομαι, ἐμοὶ, muliebri libidine tabesco.
Ἔνθηρος, ferinus, ferix abundans, Euripid.
Ἐνθλασις, cauitas in rapite facta ex cōtusione, Galen. lib. 2. de causis morborum.
Ἐνθλάω, infringo.
Ἐνθλίβω, opprimo, infringo, adduco, exprimo.
Ἐνθνάσκω, immorior.
Ἐνθορεῖν, insilire, impetum facere, 2. Argon.
Ἐνθους ὁ, ἐνθουσα, ἡ, numine afflatus, ἐνθεος.
Ἐνθουσιάζομαι, ἀσω, ἀσμαι, afflor numine, furore concitor, bacchor, Plat. in Apol. ¶ Ἐνθουσιασμὸς, οὐ, ὁ, furor, afflatio numinis, Plat.
Ἐνθουσιαστικὸς, diuinus, animus, animos rapiens siue incitans, ἐνθουσιαστικὸν ἀφροσύνης, Arist. 8. Polit.
Ἐνθουσιάω, ασω, infanio, fanatico furore afficior, Arist. de mūd. τὸ μὴ ἐνθουσιᾶν ἀεὶ ὁμοίως ἀπιστίαζεται. Ἐνθουσιάδης, insanus, furēs, furiosus, Soph. furens, immane afflatus.
Ἐνθρίζω, Hesych. ἐνθρὶς ἐνθρίζει, ἐνθρίσσει.
Ἐνθρονίζω, sede colloco, ἐνθρονίσθη, Ester, cap. 2.
Ἐνθρυπτίζω, & ἐνθρύπτω, refrenes pedem.
Ἐνθρυπτος, ὁ, intritum, placenta. ¶ Apollo etiam apud Athenienses ἐνθρυπτος dictus est.
Ἐνθρύπτω, imminuo, Daniel. cap. vltimo.
Ἐνθυμάζω, incido, irruo, ἐνθυμάσας ἐπέμιξε.
Ἐνθυμέομαι, ἐνθυμήσομαι, π. ἐμαι, animaduerto, intelligo, animo concipio, Xenoph. Genit. πάντων ἐπιθυμεῖ ἐνθυμεῖσθαι, animo ea volutarunt. ¶ Cū Accusat. Isocrat. ἐνθυμοῦμαι τὸν φίλους καὶ σὲ αὐτὸν. ¶ Item cum particula ὅτι.

ν, Idem, ἐνθυμεῖ δ' ἢ δίκη τοῖς μὴ φαύλοις ἐνθάδε πᾶσι τὰ τυχόντα ἀφορᾶν. ¶ Item cum particula ἐν, Plat. Epist. 4. ἐνθυμοῦ δ' ἡμῖν ὅπως ἐκεῖ πάντα &c.

Ἐνθύμημα, ατος, τό, cogitatio, inuentum, conceptus animi, sensus, flocra. & Halicarn. commentatio Gell. li. 12. cap. 2. ¶ Est etiam argumentum & sententia oratoria, Cicer. in Topic. & Aristot. 1. Rhetor. Vide Hermog. lib. 3.

Ἐνθυμηματικός, acer in argumentationibus, & argutus orator, Arist. 1. Rhetor. Item enthymemate cõclusus, ἐνθυμηματικαῖς ἀφέξιος, Her.

Ἐνθυμημάτιον, commẽtatiuncula, Gell. l. 16. c. 1.

Ἐνθυμηματικός, ἡ, όν, commentationibus plenus.

Ἐνθύμησις, cogitatio, inuentio, Nazianz.

Ἐνθυμητός, ὁ, ἡ, ὁ πακεσκευάσμενος κάλως, solers.

Ἐνθύμιος, ἡ, cogitatio, Thucydid.

Ἐνθυμίζομαι, ἐνθυμίσομαι, Poll. lib. 2. cogito.

Ἐνθύμιον, τό, cogitatio, cauẽ excogitatum, quod religionem in animo ciet, ἐνθύμια πιέμενα. Thucyd. in religionẽ vertentes, Bud. ¶ Herodot. ἐνθύμιον εἰ ἐγίνετο ἁμαρτάνειν τι ἐφ' ᾧ ἐπὶ ποιεῦντι quod d. concremasset rẽplum.

Ἐνθύμιος, qui curæ est, Odyss. ξ. ¶ Atticis ἀφορᾶν, qui piaculum importat, qui religione obstringit. Antiph.

Ἐνθυμιστέον, ὁ, iracundus.

Ἐνθυμος, ὁ, iracundus. Aristot. 7. Politic.

Ἐνθύριον, pars quædam nauis, Hesych.

Ἐνθυσιάζω, sacrifico.

Ἐνθύσιος, annis nomẽ, quæ & ἀσφόδιος, Hesych.

Ἐνθυτεύω, μ. θύσω, π. θυκα, sedeo, latito, Neut.

Ἐνι, licet, contingit, ἔνεστι, ἐν ὑμῖν ἐστι πιεῖν &c. Lucian. quoad eius fieri potest. ¶ Ἐν pro ἐξ, Aristoph. in Plut. ἐν δὲ τί ἐστι κέτοιον ἐν τῇ ἀφορᾷ μᾶτι. ¶ Ἐν', pro ἐν, poeticè, i. in.

Ἐνιαί, ὁ, ἡ, aliquis.

Ἐνιαυσιαῖος, ὁ, ἡ, & Ἐνιαύσιος, ὁ, ἡ, annicul us, annuus, Aristot. de mund. πανηγύρεις ἐνιαυσίους, solennia anniuersaria. ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, annuas indutias fecerunt.

Ἐνιαυτίζω, annum alicubi ago.

Ἐνιαυτός, ὁ, annus, Plut. in Timæo. ἐνιαυτὸν ἄγειν ἐκεῖ, Cic. annorũ cõuersiones. ¶ Item genus poculi amplissimi, Eustath. Iliad. ι.

Ἐνιαυτοφορέω, fructum annum ferre, anno fructum reddere. Ἐνιαύω, immoror.

Ἐνιαχοῦ, ᾗ, ἐνιαχῇ, alicubi.

Ἐνίζηλος, vno membro vel pede mancus.

Ἐνιδρίν, inspicere, intueri.

Ἐνιδρύω, μ. ὑσω, π. υκα, insudo, Dat.

Ἐνιδρύομαι, ἐνιδρύσομαι, insideo, primo, extruo.

Ἐνιεμαι, ἐνιεσο, π. ειμαι, immitto, Accusat.

Ἐνιζάνω, insideo, Neutr. Dativo.

Ἐνίζω, vnitatem pono, aduno Plin. Aristot.

Ἐνιλλός, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

capio Cæsari; Synes. τῷ ναυῖ ἐκχεῖζει λιμένιον χαρίεν. ¶ Ἐνηέτης, qui in porcu est.

Ἐνηέτης, arno.

Ἐνόρχης, ὁ, vnicum habens testiculum, Cyrill.

Ἐνόρχεις, ου, ὁ, & Ἐνορχίτης, ου, ὁ, mas testiculatus, Herodot. ἐνόρχιον ἀντὶ ἐνόρχεω ἔθη ὀνομάζει.

Ἐνέφρω, incido, impello.

Ἐνιαυ-, tempus, annus, annuus. Theophr. lib. 1. περὶ φυτῶν. cap. 23. ἐκ τῶν ἐνιαυ βλαστῶν, ex annotinis germinibus Gaz. Vnde ἀφορᾶ-, annuus redditus, Moschopulo in Hesiod. Theog.

Ἐνοσίχθων, ονος, ὁ, Neptunus, ἀ παρὰ τὸν χθόνα πατέρα· ἐνοσιχθὼν δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνοσίου, Interp. Hesiod. ¶ Aliquando est epitheton ipsius Neptuni.

Ἐνόσιος, ία, vna hora digna.

Ἐνότης, vnitas, Apoll. in Epist.

Ἐνοῦλα, τὰ, gingiua, caro interior, Poll. lib. 2.

Ἐνουρέω, vrinam non continere, Diosc. li. 5. c. 53.

Ἐνυδρὶς, matula siue matella, Soph. in Pædora.

Ἐνυπο-, subsantialis, cum omnibus substantiæ propriis constitens, innatus, diues.

Ἐνόφθαλμος, ου, ὁ, oculus qui in cortice depangitur. ¶ Ἐνοφθαλμίζω, inoculationem admitto. Plut. ¶ Hyperid. ἐνοφθαλμισθῆναι, est cupere.

Ἐνοφθαλμίζω, insero, Theophr. li. 5. de Caussis.

Ἐνοφθαλμισμὸς, insitio, inoculatio, Eidem. 2. περὶ φυτῶν.

Ἐνοχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa.

Ἐνοχλέω, ὁ, pretium pensionis.

Ἐνοχλέω, μ. ήσω, π. ησα, turbo, fatigo, infesto, Dinarch. τῷ ἀνομοθ. ὁ γὰρ ἐνοχλήσας ὑμᾶς, δίκας ἀφεὶς τῆς ἀδικίας ἔκτισεν. ¶ Item ἐνοχλεῖσθαι, ægrotare. 1. Reg. cap. 19.

Ἐνοχλησις, εως, ἡ, importunitas.

Ἔνοχος, ου, ὁ, obnoxius, reus, τοῖς ἀρχαῖς ἔνοχος, Demost. excerabilis. Plat. de Leg. τῷ βιαίων ἔνοχος ἴσω, vim intulisse reus esto.

Ἐνοω, μ. ώσω, π. ωκα, vnio, aduno Plin. Accus.

Ἐνόω, μ. ώσω, π. ωκα, quatio, Accus. Cyrillo.

Ἐνόω, ῶ, μ. ώσω, infuo, includo, Herodot.

Ἐνοσσάομαι, irruo, impressionem facio, Iosseph.

Ἑνός, ἁνός, particeps numerorum, Plat. de Leg.

Ἑνός, ἁνός, quę ratione certa ordinem seruant.

Ἐνοτίνω, ἐνοτίσω, π. ενοτικα, traho, incutio, Accusat.

Ἐνοτρύνω, significo, imprimo, Plat. 2. νόμ.

Ἐνοτρύνω, insignio, significo, admoto, exprimo legendo vel dicendo, Xenoph.

Ἐνοτρύζομαι, compilo, interuerto, Plutarch. de Sylla. ¶ Pro indui, Aristoph. in Acharn. ἑαυτὸν ἐνοτρύνασθαι μὴ τοῖς ἀδολίστοις, finite me amiciri in modum hominis egentissimi, aut calamitosissimi.

Ἐνοπλίζομαι, ἐσομαι, π. ισθην, armo, adorno, induo, Accusat. Lucian. Ἐμὲ ἡ τύπτουσι φίλοι ἐνοπλίσασι, τοῦ πέλεκυ, τῆ λαβῆ τὸ πόρυ.

Ἐνοπλόω, ῶ, ὦσω, π. ωσα, irruo, inuado, aggranio, ingruo. βαρίως ἐμοπλοῦσι, Aphrod. 1. Probl.

πυθόμενος ἢ καθορῶν ἐνοπλῶσαι εἰς ἑαυτὸν, in ipsam irrumpeos. ¶ Interdum pro immitto. Herodot. ἢ πῶς τοιοῦτον ἐκχοῦναι ἐνόπλωσε ὁ θεὸς ἀνθρώπων τινὰ.

Ἐνοπλίσσω, μ. ίψω, π. ιμψα, infigo.

Ἐνοπτίζω, lantare, dispergere, σπείρειν, Hesy.

Ἐνοτρεφίζω, sepelio, sepulturæ trado.

Ἐνουσιος, ου, ὁ, qui copioso est semine, Diosc.

Ἐνοφώδης, ους, ες, cinereitus. ἐνοφώδες τὸ χρῶμα qui colore est cinereo, Diosc. li. 1. ca. 95.

Ἐνωμότας, ου, ὁ, ἡ, socius in bello, fœderatus Appian. λαπτὸν ἐνωμοτὰς ἐμμίσθους ἐντεῦθεν ἐγκατέλιπον ἐν κιλικίᾳ. Ἐνωμοτάρχης, fœderis instructor.

Ἐνσταλάζω, μ. άξω, instillo, εἰσέρχεται τὰ ὕδατα τῶν πόλεων ἐλεεῖν, Herodot. ¶ Ἐνσταλάζω, idem.

Ἐνστάσις πόλεμος, institutum bellum, constatum.

Ἐνστασιάζω, exordium rei quę instituitur. Æschin. ὥσπερ ἀθλητῶν. Item instantia litis. Eidem.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, qui in via obsistit, obnuntiator Festo, reclamator, resistens, Sophocl. in Aiace. ἐγὼ δ' ὁδοῦ μὲν ἐνστάτου λέγω, id est, ὁδοῦ ζῶν ἐφιέμενον.

Ἐνστατικὸς, pertinax, nō cedens, obsistens, Aristot. 2. de Cœlo: perpugnacem dixit Cicer.

Ἐνστατικῶς, pertinaciter, Hermog. instanter, repugnanter Quintil. repugnanter Cicer.

Ἐνστικτάω, medium complecti, fouere.

Ἐνστρυμονίζω, pythonico spiritu afflatus.

Ἔνστυτον, validum, manifestum.

Ἐνσῶμος, ου, ὁ, ἡ, qui in ore est, Diosc. li. 1. c. a. 126.

Ἐνσωμίς, ίδος, frænum, Iosepho.

Ἐνσκαπτάλλω, castra pono, castrametor.

Ἐντροχάλλω, contero.

Ἔντορνος, agilis, tortilis, nexilis.

Ἐντορνεύω, in ligno, in Epigr.

Ἐνυβρίζω, inhibeo, ἐνυβρίσαντα, Plutarch.

Ἔνυπνος, corporeus, Naz. corporatus Cicer.

Ἔνυπνος, ὁ, ἡ, certus motus, Aphrod.

Ἐνυπόμνημα, τὸ, mandatum, præceptum.

Ἐνυπόω, recondo, in thesaurum refero.

Ἐνυπόω, extendo, in Epigr.

Ἐνυφίς, ίδος, quum leuis armaturæ milites in phalangē alteris inseruntur, παρεμπτὸς, Suid.

Ἔνταμα, intentio, vehementia, ἔνταμα σφόδρα τοῦ προσώπου, vultus austeritas. ¶ Est etiam productus Vitruu. lib. 3. cap. 2. quæ adiicitur in medias columnis: Vulgò renflement de colomnes.

Ἔντατος, intentus, ἔντατα ὑφαίνειν, quę intexiendo perficiuntur. Plutarch.

Ἐντεκεδαμαῖος, Ægin. quę tentiginem ciet.

Ἐντελίζω, in ordine colloco, ordino, ἐντελίζειν τοὺς πολίτας, inter plebeios annumerare, Iud.

Ἐντεῦθεν, hic, istic, seu ibi, huc, eo: ἐξέλασε ἐντεῦθεν ἐντεῦθεν, ibi eum eiecerunt, Plut. in Publ. ¶ Pro istuc, Plat. in Epist. ἐμοὶ ἢ ἀφικέσθαι ἐντεῦθεν, &c. ¶ Cum Genit. lib. 1. de Republ. ἐντεῦθεν εἰ γ' ἐλαύνεις, in ista es æstate.

Ἔντευθεν, hic, nunc, ibi, in præsentia, ἐντεῦθεν, Aristoph. πῆ ἐντεῦθεν μόνος; hic moraberis. ¶ Item huc, Aristoph. in Plut. ἐν μ' ἔντευθεν δεῦ μεταπέμψασθαι, adhuc me huc accessetis.

Ἐντεφιάζω, μ. άσω, π. ασα, parento, sepelio, Accus. μόνος τοῦτο ἐντεφιάσαι, Naxan. Ἐντεφιασμὸς, ὁ, sepultura. ¶ Ἐντεφιασμὸς, ου, ὁ, vespillo, pollinctor, Genes. cap. 50.

Ἐντεφισμὸς, sepultura, ἢ ἐντεφίασις ἐξέβη θεοῦ, Naz.

Ἐντοιγενὴς, habitinarius, Vlpian. κτηματικὸς.

Ἐντύμβιος, funereus, funeralis, sepulchralis.

Ἔντυκα, τὰ, arma, Iliad. γ. μηρίκας δ' ἀμφὶ ἑαῖσιν ἔντεα ἔθεντο. Sic etiam dicuntur vasa. Vide Athen. lib. 5. ἔντεα ἀμφίπολα, vasa conuiuii.

Ἔντυκτος, acriter & cum contentione dico, Æschin. ἐντυκτότερον ἢ φωνῶ, sublata voce. ἐντύκτως τέξει, arcum intendo. Xenoph.

Ἐντυκτύω, ύσω, π. υκα, intendo, χαλκὸς ἐντύκτυε φαλάρους, Plut. in Solone. ¶ Item pulso, ferio, intorqueo: ἐντύκτυε πλαγὰς, infligo verbera.

Ἐντυλίσσω, ίσω, circumuallo, muro circundo.

Ἐντυλίσσω, cinctus mœnibus, Poll. lib. 9.

Ἐντύλισμα, muri extructio.

Ἐντυλίσσω, ίσω, vitam finio, desino, cesso.

Ἐντυλιξία, perfectio, quasi continuata motio & perennis Cicer. Tuscul. 1. τελείωσις, λεξικὸν ψυχῆς. Porphyr. Vide Bud.

Ἐντυλιχθεὶς ὢν, perfectus.

Ἔντυλος, Plato de Leg. iugiter, assidué.

Ἐντελὴς, ὁ, ἡ, finalis, absolutus, perfectus, Lucian. de facrif. τὰ τελεώτατα τῶν ζώων καὶ τὰ ἐντελέστατα εἰ ἔστιν εἶν, si integrum sit. ¶ Ἐντελῶς, perfectè, absolutè, τελείως.

Ἐντέλλομαι, mādo. τὰ ἐντεταλμένα, mādata, Xen.

Ἐντελεμβόλος, ὁ, qui plenam mercedem exigit.

Ἐντέμνω, incido, Thucyd. macto, immolo, θύω. ἐντεμὼν σφάγια οἰκείοισιν, Periphemo hostias mactasse, Plut. in Solone.

Ἔντονος, intentè, vehementer, Apoll. 2.

Ἐντονόλογος, apud Athenæum, exenterare.

Ἐντερικὸς, intestinalis Gazæ.

Ἐντέριον, medulla, interna pars cuiusq; Gale.

Ἐντερίωτις, ίδος, ὁ, navium interna ligna quæ à carina conforgunt, statumina, Poll. lib. 2.

Ἐντερόκηλα, ατος, defcensus intestini in alterum naturæ locum. ¶ ἐντερόκηλες, Diosc. lib. 1. ca. 103. hernias interanei Hermol. vertit.

Ἐντερόκηλικὸς, cui hernia intestini erūpit, Diosc. lib. 1. cap. 1. disruptus, ramicosus.

Ἐντερόνιον, τὸ, intestinum, Aristoph. τὰ ἐντέρια, teretæ intestina, i. vermes terreni, Ruell. ex lib. 2. Dioscor. cap. 72.

Ἐντερόκηλος, ὁ, meditullium nauis, carina, Aristoph. in Equitib. ¶ Ἐντερίδιον, idem.

Ἐντεσιουργὸς, ὁ, armorum peritus, Hesych.

Ἐντεσσιοῦργος, armorum opifex ¶ Iliad. ε. ἐμοὶ μὲν ἔντεα καλὰ πατὴρ ἐτορ ἐντεσσιοῦργος, vocat, currum trahentes.

Ἐντεταγμένως, gregatim, in ordinem redacti.

Ἐντεταμένως, constanter, intensè, impensè.

Ἐντέτηκε, lucrum insperatum.

Ἐντεῦθεν, hinc, ἀπὸ τούτου, ex eo loco, dehinc, Xen.

Ἐντεῦθεν, Aristoph. in diden.

Ἐντεύξεις, cum Cræso colloquium, Plut. in Solone. Ἰσοκρ. τὰς ἐντεύξεις μὴ πικρὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς, colloquia ne crebra facias cum iisdē.

Ἐντευκτὸς, ὴ, ὸν, colloquio facilis, affabilis, monumenta lecturus, Dioscor. ἐντευκτὲς λόγος, ἡδὺς, in quotidiano sermone elegans, Plutarch. in Alcibiade.

Ἐντεύω, apparo, ἐξεσκευάζω.

Ἐντεφρόω, ῶ, cinereus, quasi cinerulentus.

Ἐντεχνὴς, ὁ, ἡ, callidus, artificiosus, ἔντεχνος δημιουργὸς. Plat. νόμ. ¶ Ἐντέχνως, non dicunt Attici, sed τεχνικῶς, Phrynich. affabrè, artificiosè Cicer. artificialiter Plin.

Ἐντήκω, instillo, inuro. Bud. Hinc ἐντηκὴς, inutilium. ¶ Sophocl. in Electra, μίσος ἐντήκει τῷ κακῶν ἐντεῦθεν μοι, matrem inexpiabili odio prosequor. ¶ Item illiquo, Plutarch. ἐντῆξε μολυβδὸν, τὸ καρδίᾳ, illiquefecit.

Ἐντίθημι, indo, infero, Athen. lib. 10. ¶ Ἐντίθεσθαι, etiam dicuntur negociatores qui naues implent mercibus, Demost. Οὐτε τὰ χρήματα ἐνέβαλον εἰς τὸν ναῦν. ¶ χόλον ἔνθετο θυμῷ, Homer. Odyss. 1. ratus est.

Ἐντίθημι, impono, ingero, indo, infero, Lucia. de de Baccho loquens, δύλλον ἐνθεὶς ἐμοὶ μηρῷ ἐντίθησι, ὡς δοκοποιδὸν ἐστιν ὤν. ¶ Ἐντίθημι, in animum induco, Iliad. ι. σὺ δ' ἄλλον ἐνθέο θυμὸν, iratus animum placabilem habeto.

Ἐντίκτω, ingenero, ἐμποιῶ, Plato de Legib.

Ἐντίλλω, stercus elidere, Aristoph. in Acharn.

Ἔντιμος, ὁ, ἡ, honorabilis, pretiosus. ἔντιμον ἀφεῖναι ἢ κατασφῆξαι, Demost. res honorifica.

Ἐντίμως, honorificè, Plato de Legib.

Ἐντίναγμα, exeutio.

Ἔντινακτος, excussus, us.

Ἔντινος, vindicandus.

Ἔντολὴ, ῆς, ἡ, mandatum, præceptum, Rom. 7.

Ἔντομα, τὰ, insecta, i. minuta & imperfecta animalia, Aristot. ¶ Interp. Hesiod. ἔντομα ποιοῦντες, incisiones facientes. ¶ ἔντομα μηλῶν, Apoll. 1. ex pecudibus castrati mares.

Ἔντομὴ, incisio Gaz. diuisura. Aristoph.

Ἐντομίας, ου, ὁ, eunuchus, exectus Cic. castratus.

Ἐντομὶς, ίδος, ἡ, incisio. Laceratio corporis in luctu: Hinc Ἐντομίδες, qui ad eum modum se laniabant, apud Suid.

Ἔντομος, exectus, Herodot. λαβὼν δὲ οὗτος παῖδα ἐντομὸν σφέα ἐπέλασε, sumptos duos pueros execuit.

Ἔντονος, ου, ὁ, ἡ, acer, intentus, valens, ἰσχυρὸς. Plat. Theæt. ἔντονοι καὶ σφριγῶντες, rigidi & acres. ¶ Ἔντονία, intensio ἐντονία τῆς πλευρᾶς, laterum firmitas. ¶ Ἔντονος, acriter, enixè.

Ἐντυγχάνω, reuereor.

Ἔντυνος, ὁ, indigena, illius loci incola.

Ἐντυπία, incido. ¶ Ἔντυπος, ου, ὁ, tornatus, ἔντυπος κύκλος, Plat. νόμ.

Ἔντος, intus, Genit. Apoll. Rhod. ἔντος ἄντρου, in vrbe. Plutarch. πολλοὺς ἀπεῖναι λοιμοὺς καὶ πλήθους ἔντος γενέσθαι, qui scientia & vsu rerum præditus est. ¶ ἔντος τεσσάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plat. de Legib.

Ἔνδοθεν δ' ἀὐλῆς, Odyss. ξ. intra septum.
Ἔνδοθι, Hesiod. Ἔνδοθι ἐνὶ σπέος, in cæsibus, intus.
Ἔνδοια, τά, interanea, intestina. ἐνδοῖα τῶν ἱερείων, intestina victimarum, Lucian.
Ἐνδοσθία, vel ἐνδοσθιδία, quæ pectore continentur, Poll. lib. 2. σπλάγχνα.
Ἔνδρομος, parasitus.
Ἔνδρομος, asper.
Ἐνδυμοῦμαι, ἐνδύσομαι, ἐνδεδυμαι, curo, curam habeo, versor in aliqua re cum solicitudine. ¶ Item pudore suffundor, vereeundor, Plut. in Apophth. Laconicis, ἐδεῖτο τοὺς ἰδόντας αὐτὸν ἐνδύσασθαι τὴν ἐσθῆτα. Ἐνδυμοῦμαι μὴ ἐνδύσωμαι, ἐνδύσομαι, curo, curam habeo, versor in aliqua re cum solicitudine. ¶ Item pudore suffundor, vereeundor, Plut. in Apophth. Laconicis, ἐδεῖτο τοὺς ἰδόντας αὐτὸν ἐνδύσασθαι τὴν ἐσθῆτα.
Ἐνδυσωπικὸς λόγος, pudore reprehensum afficiēs, Chrys. Ἐνδυσωπικὸς, ἐνδυσωπικὸν, reprehensorie.
Ἐνδύσωπος, pudore afficio, Laert. in Socrate ἐνδύσωπον ἦν καὶ τὴν μητέρα ἐγκαταλιπόντα, pudore ad reuerentiam matris reduxit.
Ἐνεγείρω, innutrio, Hesiod. educo, Plutarch.
Ἐνεργία, ας, ἡ, discursus, diligētia. ἐν πάσῃ πολιτικῇ ἐνεργίᾳ, Diosc. lib. 7. cap. 1.
Ἐνεργέστερος, τὸ, solertius, γραφέστερον, Hesych.
Ἐνεργὴς, velox, volubilis, ingenio dexter, Plat. Polit. ζ. diligens & acer, Herodian. 5. ¶ Item adhærens quippiam, ἐνεργὲς κοπιῶντα, pulueulentum adhærens, Diosc. li. 1. σφόδρα ἐνεργὲς.
Ἐνέργω, ἐνήργησα, conuenio, quadro, cohæreo. Εἰ οἱ ἁρμόττοι καὶ ἐνήργει ἀγκὼν ἀώρᾳ, an membris suis arma accommodata essent, Iliad. τ. ¶ Item inhærere, insidere, ἐνήρει ἔγχος ἀνηνὲς ἐνήρει, Lucian. ἐνεργοῦντα φάναι, Hermog. rumor euulgatus.
Ἐνερύω, vestem induere, Hesych.
Ἐνεσκληκὼς, ὁτὸς, ὁ, conuersatus, intritus.
Ἐνεσκληκὼς, ἐνεσκλήκα, frico, infrico, tero, absumo, Aristoph. ¶ Item cædo, pulso, impingo, ἐνεσκλήκα τοῦ ἱππικοῦ κάνθωνος, percussit pugno, Plut. in Alciph. ¶ Ἐνεσκλήκατο κακόν τινι, infero malum, Lucian. ἐνεσκεμμένα ψευσματα, fucata, Xenoph. in OEcon.
Ἔνεσις, ἐως, ὁ, fucus, Poll. lib. 5.
Ἔνεσσι, triplex, Ecclesiastis Solomonis cap. 4.
Ἔνεσσος, ὁ, debilis, ἀδυνατος, Hesych. ¶ Ἔνεσσος, ου, τὸ, coma appositicia, galericulum, Poll. li. 2.
Ἐνεσφάδιος, palpebræ. ¶ Ἐνεσφάδιον, τὸ, pars, in qua nascuntur palpebrarum pili, Poll. lib. 2.
Ἐνεσφαίνω, fricatio. χρώματος ἐνεσφασις, coloris pigmentum, fucus, Xenoph.
Ἐνεστακὼς, ὁτὸς, ὁ, attremefactus, ἐμφοβος.
Ἐνεστάλαγμα, manuum alcerna mutatione, Hesy.
Ἐνεστηλίζομαι, ἐσόμαι, ἐνεστάλαγμαι, respecto, Iliad. ζ.
Ἐνεστώς, reuera, Cyrillo circumflectitur.
Ἐνεστώς, ὁτὸς, ὁ, verecundia, confusa facies, 1. Cor. 15. σφοδρὰ ἐνεστὼς τοῦ κάρα.
Ἔνεστρις, vappa, acetum, Hesy. & Suid.
Ἐνεστρὶς, ίδος, calceamenta, ὑποδήματα, Hesych.
Ἐνεστώς, ῶτος, ὁ, educatus, enutritus, Sophocl.
Ἐνεφυλίζω, vociferari, inclamare, Poll. lib. 9.
Ἐνέφυτα ἄνθη, Hesych. ἃ λύτροις ἐνῆν, flora.
Ἐνεφυφίομαι, ludibrio habeor & contemptui, Plutarch. ἐνεφυφίωθη ὑπὸ τοῦ δαιμονίου, ἡ μὲν δυσκολαίνων, ludibrio habitus ab eo, nec egrefert, ἐνεφυφίωμαι, ὦ, ludificor, ludibrio habeo, luxuriose & delicatè viuo. ¶ Cum Dat. Herodian. βασιλικώτερον ἐνεφυφῶντι τοῖς ἀρίστοις ἐπιπράγμασι, insolentius Cæsaris appellationem vsurpantem. ¶ Cum Accusat. Lucian. πολλὰ ἐνεφυφῶσι, μᾶλλον ἢ ἐνυβρίζουσι τοῖς πλήθεσι.
Ἐνέφωμα, oblectamentum, Nazan. deliciæ.
Ἐνεχρίμπτω, ἐνεχρίμψω, Aorist. β, ἐνεπέχρισα, incido, ἐνεχρίμψαι αὐτῷ σπάσαι, Plut. in Lycurg. ¶ ἐνεχρίμπτον πρὸς αὐτὸν, cum adiēs Eidem in Fabio. ¶ ἐνεχρίμψαι ὅπως καὶ ὄψεσθαι vidisse Homerum, Plut. in Lycurgo.
Ἐνελίσσω, ἐξω, ττ, ξα, inuoluo, Aristoph. ης.
Ἔνελλος, callum obducio: Vnde ὁ ἐνελλωμένος.
Ἐνεμάω, ω, ατῶ, paro, adorno, Iliad. ι. ἐνέμησε δὲ ἕκαστος ἱκέσθαι, pro ἐφθασε δὲ ἕκαστος.
Ἔνεμος, apparatus, ornatus, κόσμος, Hesych.
Ἔνεπαφὲ, impresso corporis vestigio, Apoll. ὁ ἐνεπαφὲ τὸ κλίνος κοιλοφυὲς γενόμενος.
Ἔνεπτα, legitimum: de numismate.
Ἐνεπτύω, formam exprimo, insculpo, Aristot. de mund. φησὶ τὸ σῶμα τὸ ἰδιαίτατον ἐνεπτύσθαι, faciem suam expressisse.
Ἔνερσις, ὁ, humeri acetabulum, vbi humerus brachio coalescit & commutitur, Poll. lib. 2.
Ἔνερτομος, ὁ, impressor, ὁ χαλκοτύπος.
Ἐνερτομέω, tyranno subiectum esse.
Ἐνεσσα, ἐνέσσω, ἐνέσσα, incendo, foueo, intus foueo, ἐνεσσεβόμενοι, Chrysost. ἀεὶ ἐνεσσόμενος.
Ἐνεσσάμενος, congressus.
Ἐνευω, ἐνεύσω, ἐνένευκα, paro, Apoll. Rhod.
Ἐνεωτίσω, τρυφᾶν, deliciis facere Plaut.
Ἐνήλιος, ὁ, Mars: bellicus. ἐνήλιος δὲ ἀστὴρ ὁ πολεμικώτατος, Dionys. de situ orbis.
Ἐνηνέλλω, contumelia afficio, Chrys. ἀεὶ ἐνηνέλλω.
Ἐνήνεισμα, ludibrium, contumelia, Ioseph.
Ἐνηχοδημότης, piscator, Plat. τῶν ἁλιέων.
Ἔνηχος, humidus, aquatilis, madens.
Ἐνηχρία, ας, ἡ, aquæ copia, aquatio Plin.
Ἔνυδρις, ίδος, lutra vel lytra, Varr. animal est de genere fibri, Arist. li. 6. ca. 5. Plin. lib. 32. cap. 7. Enhydris, ait, vocatur à Græcis coluber in aquis viuens.
Ἔνυδρόβιος, ου, ὁ, ἡ, in aqua viuens, aquatilis.
Ἐνυδρόβιος, ου, ὁ, piscator.
Ἔνυδρος, ου, τὸ, aquatile.
Ἔνυδρος, ου, ὁ, ἡ, aquosus, madidus, aquatilis. Xenoph. ἐνύδρου τεχνεῖον, riguum castellum. ¶ Ἔνυδρος, etiam gemma est, de qua vide Plin. lib. 17. cap. 11.
Ἐνυάλιος, ὁ, templum Martis & Bellonæ, Dion C.
Ἔνυάλιος, bellicosus, Mars, Pallas.
Ἐνυαλικὸς, quasi matrialis.
Ἐνυβρίσματος, semen membranis continens.
Ἐνυπάρχω, insum, contineor, sum insitus.
Ἐνύπνιον, τὸ, insomnium, Aristoph. ¶ Item Acutib. Iliad. ξ. ὀνείρῳ μιν ἐνύπνιον ἄλλον ὀπάσσαι, per somnum. ¶ Ἐνυπνιάζομαι, ἀσομαι, & Ἐνυπνιάζω, dormio, somnio, Arist. 4. Animal. ἐνυπνιάζει.
Ἐνυπνιάζω, ἐνύπνιον ἔχω, ἐνυπνιάζομαι, ὁ ὑπνῶν. ¶ Ἐνυπνιαστὴς, ὁ, somniator.
Ἐνυπόστατος, subsistēs, reuera existens, Damasc.
Ἔνυστρος, intestinus in animalibus quæ ruminant, Ioseph. de Antiquit. & Poll. li. 6.
Ἐνυφαίνω, intexo, ἐνύφανται, intextus, Herodot.
Ἐνυώ, ὦς, Bellona, pugna, ἡ πολεμικὴ δηϊοτής.
Ἐνδεδεμένος, ὁτὸς, ὁ, ἡ, fibris redimitus: pro ἐνδεδεμένος.
Ἐνώτιον, ου, τὸ, mauris, ἐάρινον.
Ἐνωμαῖος, ὁ, crudus, acerbus, Dioscor. lib. 1.
Ἐνωμοτία, ας, ἡ, turma ex quatuor & viginti militibus. ¶ Ἐνωμοτία, ordo militaris apud Lacedæmonios, quod iurarint se non descreturos ordinem. ¶ Ἐνωμοτάρχης, ου, ὁ, ordinis militaris doctor: Decanus apud Thucyd. lib. 5. à Valla exponitur.
Ἐνώμοτος, ὁ, iurans, ὀμὼν ὀμόσας, Eurip.
Ἐνωπάδιος, coràm.
Ἐνωπή, ῆς, ἡ, aspectus.
Ἐνωπή, manifestè, palàm, coràm, Homer.
Ἐνωπήλιος, vel Ἐνωπήσιος, clarè.
Ἐνώπιος, ἀντὶ, coràm, in conspectu.
Ἐνώπιος, ex aduerso positus, qui est in cōspectu, Exod. 33. ¶ Ἐνώπιος, ου, τὸ, pars iuxta viam, locus primus occurrens in domo, Iliad. θ.
Ἐνωπὶς, famula.
Ἐνωπὶς, manifestè, ἐμφανῶς, Hesych.
Ἐνωχλίζομαι, ἐνωχλήσομαι, comor, Homer.
Ἐνωχρὸς, tempestiuus in vigore.
Ἐνωσις, εως, ἡ, vnitas, cōiunctio, συζυγίς. ¶ Ἐνωτικὸς, ὁ, ὸν, vim habens copulandi.
Ἐνώτιον, mauris.
Ἐνωτισμὸς, negligentia, ἀμέλεια, Hesych.
Ἐνωτίζομαι, ἐνώτισμαι, auribus percipio.
Ἐνώτιον, ου, τὸ, mauris, Pollux lib. 2.
Ἐνωτικοὶ τόκοι, populi quibus aures adeò crescunt vt totum corpus ijs contegant.
Ἐνωχρὸς, pallescens, pallidus, exalbidus.

Ξ

Ξ, Genit. ξὸς αὐτῆς ἀνεχώρησαν, ex ea recesserunt, Thucyd. ἀ ξὸς ἀφεὼν πάγου ἔκλαε, Æsch. Areopagiticus senatus. ¶ Ponitur & pro μ, & pro ζ. ¶ Interdū vacat, ξὲ ὑφαίνων, Homer. ¶ Ξ, in compositione cum ornatu etiā significationem auget, vt in ξεφαίνομαι.
Ξ, sex.
Ξάγαστος, admirandus, θαυμαστὸς.
Ξαγγελία, enuntiatio, annuntiatio.
Ξαγγέλλω, annuntio, prædico, Plat. li. 2. de Republ. ἐν ξαγγέλλοντι τῷ βασιλεῖ τὰ αἰεὶ τὰ πραττόμενα. Plutarch. in Themistocl. ξαγγέλλοντα εἰς ἄστυ πολεμίους.
Ξάγγελος, index, nuntius. ¶ Ξαγγελικὸς, enūciatiuus, ξαγγελικὰς τὰ διανοίας, Arist. Probl.
Ξαγγελτος, ὁδὸς, palàm factus, Thucyd.
Ξαγιον, Actuario, sextula, sexta vnciæ pars.
Ξαγνὸς, impurus, sacer, Demosth. καὶ Ἀττικιστὶ.
Ξαγνωτὸς, Atticum futur. cubitum explicabo. Inter. Aristoph. ὁ ἐκκλησιαζόμενος.
Ξάγμα, stimulo, concito, vehementérque cōmoueo, Demosth. ᾗ γὸ ἐ τι πωποτ' ἐξαγμένος, καὶ λέγειν ἐξαγόμενος, cogor dicere!
Ξαγοράζομαι, & Ξαγορεύομαι, ἀσομαι, πεπρασμαι, redimo, mercor, emo, ξαγοράζει πάσων μεγάλας πιάσεις, Nazanz.
Ξαγορεύω, μ. δίσω, π. δυκα, occulta omnibus prodo, effutio. οὐ ἀπαξιώσεις ξαγορεῦσαί σου τὰ ἁμαρτήματα, Nazan. ἀφεὶ τὰ βαπίσματα. ¶ Ξαγόρευσις, commemoratio, confessio, Poll. 5.
Ξαγωγεῖν, educere, ξάγω, ξάγαγον.
Ξαγριαίνομαι, μ. ανθῶ, ferocio, exasperor, Plat. de Rep. ὥσπερ ἂν λέγων ἡμᾶς ξαγριαίνεσθαι.
Ξαγριόω, μ. ώσω, ferocio aliquem agrestē, irrito, immitem reddo, Accusat. effero, exacerbo.
Ξάγω, μ. ξάξω, ξᾶξα, educo, exporto, produco, Iliad. ἀ. ἀπὸ ξάγε δῖε γύναι κάλλει, ἐξ ἐμεῖο δ' ἀνάγκῃ ἄγεσθαι, proferēduc. ¶ Item cogo, exigo, stimulo, vehementer commoueo, Dinarc. καὶ Δημοσθ. ¶ Aliquando expello, depello. ἐξάγω τὸν Ἴλιον, est vim sibi afferre, vita migrare Cicer. Plat. in Phæd. ὡς ἂν τις φεύγων ἐκφύγοι τὸ δίωγμα, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐκ τοιούτου ξάγοιτο, ἀφ' ὧν δεινὰ πράσσοιτο.
Ξαγωγεὺς, ὁ, dux eorum qui proficiscuntur in coloniam, vel quoquo modo emittuntur.
Ξαγωγὴ, ἧς, ἡ, subductio alui, exportatio, ἀνέων ξάγωγαι, Plut. in Solone. ξάγωγὴ βίλος, mortē sibi consciscendi iusta occasio, Aphr.
Ξαγώγιος, exportandus, Aristot. 2. Oecon.
Ξάγωμα, τὰ, quæ extra causam & concertationem adferuntur, ἀ ἐκτὸς δίκης ἐστὶ, Lucian.
Ξαγωνος, sexangulus, sexangulatus.
Ξάγωνος, sextans, Bud. de Asse: sextāgul⁹, Nax.
Ξαδάκτυλος, qui sex digitos habet.
Ξαδάρχης, ου, ὁ, imperans sexies, sexcurio.
Ξάδαρχος, excantare, ægrum carmine sanare.
Ξαδέλφιος, patruelis, in Pandect. Græcis.
Ξάδραχμος, sex drachmis valens, Aristot.
Ξαδυναστέω, clangueo, defecio, Diod.
Ξαήσας, ἀσω, in aerem conuerto, Aphrod.
Ξαετὴς, sexennis Plin. ξαέτης, sexennis, Hom.
Ξαετία, ας, ἡ, idem.
Ξαετὸς, degenerās aquila, Gaz. l. 6. Anim. c. 6.
Ξαήμερος, ου, ὁ, ἡ, sex dies habens, Basil.
Ξαθλέω, ἐσω, sperno, despicio.
Ξαθυμέω, ingemiscere, molestare Modestin.
Ξαθυμεῖν τὸν λαὸν, populum albam in nigram mutari, Theophr. l. 2. c. 21. de caus. plāt.
Ξαθύω, ξανῶ, ad solem expono, Dioscor. li. 3. c. 53.
Ξαιμάσσω, μ. άξω, in sanguinem verto, Aphr.
Ξαιμάσσω, μ. ἄξω, π. αξα, cruento.
Ξαιμοποιικὴ δύναμις, sanguinis effectrix vi & potentia, Aphr. lib. 2. Probl. quæst. 63.
Ξαιμος, ου, ὁ, ἡ, exanguis, Suid. λεξαιμος.
Ξαίνυμι, aufero, primo. ἀφαιρῶμαι.
Ξαιρέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, eligo, eripio, subtraho, eximo. Xen. 5. παιδ. ἀνίκα ἐξαιρέμενοι σε αὐτῷ, tibi deligebam. Isocr. σοὶ γὸ ἔξεστ' ἐξαιρεῖσθαι τοῦ καιροῦ, metus eximebat. ξαιρεῖσθαι τινὰ εἰς ἐλευθερίαν, vendicare aliquem in libertatem, Lysias.
Ξαιρέσιμος, qui tolli potest, Aristot. 2. Oecon.

Ε'ξαίρεσις, εως, ἡ, detractio, euulsio. ¶Item locus in portu vbi onera deponuntur, Poll. 9. ex Hyperide. ¶Ξαιρέσεως δίκη, actio qua quis experiebatur aduersus eum qui seruum abduxisset, & liberum asseruisset, Suid.

Ε'ξαιρετ-έος, ἡ, όν, & ἐξαίρετος, ον, eligendus, eximendus. ¶Ἐξαιρετικός, ἡ, q. excepti uus.

Ε'ξαίρετος, ον, eximius, electus, exceptus, ἐξαίρετον ποιεῖν, eximere, Aristot. ¶Thucyd. οἱ ἐξαίρετοι, primores. ¶Ξαιρετώτερος verò ἐξαίρετος, electus, ἐκλελεγμένος. ¶Ἐξαιρετέος, ον, euertendus, abolendus, Polyb.

Ε'ξαίρετος, præsertim, maxime, potissimum.

Ε'ξαίρω, ω, ἐξαιρήσω, ἐξεῖλον, ἐξῄρηκα, ἐξῄρημαι, ἐξῃρέθην, excipio, seligo, expungo, secerno, Xenoph. 4. παρεσκευασμένοι μὴ τοὺς ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἐξαιρεῖν ἡμᾶς, ἢ μὴ ἐξελθεῖν ἐκ τῆς ἀκροπόλεως ἢ συνεξαιρεῖν ἑαυτοῖς ἐπιτήδεια ἡμῖν ἀνεῳγμένα χαλκία. ¶Ἐξαιρεῖν, etiam populari ac diripere, Demosth.

Ε'ξαιρίζω, in solum degenerare, Theophr. li. 4.

Ε'ξαίρω, ω, ἀρῶ, ἦρκα, ἦρμαι, ἤρθην, extollo, effero ἐξαίρειν τινα μεγαλυνόμενος, Plat. & εἰς ὄγκον ἐξαίρεσθαι, fastu elatus, Plut. in Camil. ¶Item eximo, excipio, σκοπεῖτον δ' ἐξαίρω τὸ λεγόμενον, ab hoc sermone Socratem excipio, Plat. ¶Item exporto, effero, ἐξαίρειν ἀνεῖναι, effertè ad moriendum, Eurip. ἐξαίρειν εἰς ἀνεψιοὺς εἰς τὸν ὄγκον, Plut. in Romulo. ¶Item detrahere, ἐξαίρειν τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τοῦ γράμματος, Xenoph. ¶Est etiam mouere castra, Polyb.

Ε'ξαίρω, exuperans mediocritatem, indecens, decorum excedens, Plat. epist. 7. χρεὼν δὲ ἐξαίρειν καὶ ὑπερβάλλειν μέτρον, tempestatum insuetata & inopinata vis.

Ε'ξαίσσω, irruo, ingruo, exilio. ¶Dicitur & ἐξαΐσσω, Arist. in Plut. Ἐξαΐξαι σὺν δύο δρακοντ' ἐπ' ἀμφοῖν, prosiluerunt de templo.

Ε'ξαιτ-έω, ῶ, depoſco aliquem ad pœnam, ἐξαιτεῖν τὴν πόλιν, seruum ad quæſtionem exposcere, Demosth. ὥσπερ Ἀνάβυσι. ¶Contrà ἐξαιτοῦμαι ponitur pro reorum pœnam deprecor, Æschin. ἐξαιτοῦσι τὴν χάριτα τῆς ἀθῳότητος, poſtulant reorum delationes precibus suis condonari.

Ε'ξαιτ-ητής, οῦ, ὁ, qui aufert & eripit, q. creptor.

Ε'ξαίτησις, deprecatio pro reo, Demosth.

Ε'ξαιτητός, eximius, delectus, pro ἐξαίρετος.

Ε'ξαίφνης, ου, repentina natura, Gell. l. 7. ca. 13.

Ε'ξαιφνίδιος, repentinus.

Ε'ξακέομαι, euellere, aculeatum esse.

Ε'ξακέω, ῶ, exapero. Basil. 10 Epist.

Ε'ξάκεστος, remedium, medicina.

Ε'ξακτέος, ον, extulis, expectorius.

Ε'ξακτός, ἡ, όν, sano, curo, in carm. Pythag.

Ε'ξάκις, ies. ἑξάκις ποιεῖ, apud Arat.

Ε'ξακισμύριοι, sexagies mille, sexaginta millia.

Ε'ξακισχίλιοι, sexies mille, Thucyd.

Ε'ξακισμύριοι, sexies millesimus.

Ε'ξάκτινος, ος, ον, sex radios habens.

Ε'ξακολουθέω, ῶ, ἥσω, sequor, Dat.

Ε'ξακοντίζω, ejaculor, cœtu incido, iaculis ferio.

Ε'ξακόντισμα, ατος, τὸ, & Ε'ξακοντισμός, emissi telis iaculatio, Aristot. de mund. fulguris genus in aere. ¶Est item scatebra, ἐκ γῆς ὑγροῦ, sanguinisque ductus, Eurip. in Iphig. Vide Elian.

Ε'ξακόντιος, ον, sexcenti.

Ε'ξακοσιοστός, ἡ, όν, sexagesimus.

Ε'ξακούω, exaudio, Xenoph. ¶Ε'ξήκουστος, q. audibilis, celebris, ἐξήκουστος φανῆναι, Plut.

Ε'ξακριβάζω, inuestigo, ἐξακριβάζειν, ἐξηκριβάζειν.

Ε'ξακριβόω, exactè facio & absoluo, Arist. Eth. 10. ¶Pro exactè respondeo, i. statis horis euenio, Idem de histor. Anim. 4. lib. 7.

Ε'ξακρόομαι, ad verticem pertingo, Eurip.

Ε'ξακροτελεύτημα, labor, labens, Neutrum.

Ε'ξακτήρ, exactor, quæstor, Hesych.

Ε'ξάκτια, quæ mari prominent: Vide ἐξάλια.

Ε'ξακτός, ἡ, όν, ex ἑξάκις, excæco.

Ε'ξακοντάζω, ἀξω, populor, expugno, Hesiod. ἐπεὶ δ' ἐπόρθησε πόλιν ἐξάλαπαξε.

Ε'ξάλαξ, ακος, ὁ, germinum ἐξάλαστον, Hesych.

Ε'ξαλάομαι, fugere, euitare, Hesiod.

Ε'ξαλείφω, μ. εἰψω, π. ειψα, oblitero, extinguo, expungo, Horat. πρὶν ἢ τὸν ἐπιτιμήσαντα τοῦτο ἐξαλεῖψαι δυνηθῆναι, obliterare. ¶Item illinio, ἐξαλειμμένον τὸ πίνακα ἐκ κηρωτῆς, Thucy. l. 1. ¶Hinc ἐξαλείφειν, ut alabastrum, vas vnguentarium, Poll. li. 6. ¶Ἐξάλειψις, obliteratio, deletio.

Ε'ξαλλάζω, cuneo, Accusat. Sophocl.

Ε'ξαλίζω, congregari, Hippocr. ἐξαλισθῆναι.

Ε'ξαλίτης, victor, aliptes, Hipp. χειρός.

Ε'ξαλίχνα, volutabrum. Vide Poll. lib. 1.

Ε'ξάλιτρα, ponderis nomen, Poll. lib. 4.

Ε'ξαλλάσσω, ττω, τίξω, extraho, euoluo, effero, Aristoph. νεφ. ἅπαντα ἐστὶν ἐξαλλαττόμενα ἀεὶ καὶ μεταβάλλοντα. Ibidem, ἐξήλλαχε τρόπον ἐκ τοῦ καλοῦ.

Ε'ξαλλαγή, ἡς, ἡ, immutatio, vt tritici in lolium, varietas, discrimen, Theophrast lib. 4. de Caus.

Ε'ξαλλαξις, εως, ἡ, alternatio, diuersitas, Strab.

Ε'ξαλλάττομαι, discedere, defungi, Dat. Sophocl. κρείσσων μοῖρ' ἐξαλλάσσεσθαι. ¶Item euanescendum & mutandum esse, Diodor. οὐχ ἥκιστα ἐστὶν ἐξαλλάττεσθαι, ἐπειδὴ πᾶς μεταβάλλει καὶ ἐξαλλάττεται, varietate mutata & inaudita.

Ε'ξαλλάττω, alterno, immuto, transeo ad alium habitum, Iulian. Iamblicho, Ἡγεῖται μέσην ἀρχὴν πολιτῶν ἐξαλλάττειν, immutare sese. ¶Theophr. in 8. ἐξαλλάττειν pro immutari & degenerare posuit, γῆ δ' ὅταν ἐξαλλάττῃ εἰς τοιοῦτο, ἐάν τε ἐπιγένηται ἄλλο τι φυτὸν, ἐάν τε μή, &c. ¶Ἐξαλλάττειν Χριστὸν τινα, à natu huc abiecto, Philostr.

Ε'ξαλλοίωσις, ἡ, ἀλλοίωσις, altero.

Ε'ξάλμενος, exilio, Depon. Ioseph. ἐξάλμενος τῷ στόματι εἰς φάραγγάς τε καὶ ἀκρωτήρια ἐξεπήδησε.

Ε'ξαλφ-ής, ἐς, clarus, præstans, exceptus numero.

Ε'ξαλφάνω, valeo, emancipo, vendo, Strab.

Ε'ξάλως, aliter, alio modo, mutatè, Polyb.

Ε'ξαμάω

Ε'ξαμάω, ῶ, impetus, saltus, Nazian.

Ε'ξαμβλόω, exilitas, Gemi. 2. Argon. Apoll.

Ε'ξαμβ-ύς, εῖα, ύ, extra mare positus. ἐξαμβεῖα πλοῦς, vsinus extra aquam acceptum, Polyb. ¶Item ἐξαμβὺς, mari exiliens, Oppian.

Ε'ξαμείβω, μ. ψω, π. ειφα, effugio, ἐξαμείβειν.

Ε'ξαμέω, vito, cauco, Soph. in Aiace. mastig.

Ε'ξαμήν, inuentio, ἐξάμην.

Ε'ξαμήχω, quasi de plaustro conuina fundo.

Ε'ξαμιππ-έω, ῶ, de curru delapsus, metaphoricè, qui ipe decidit.

Ε'ξαμιστάω, pecco, aberro, Plat. 1. de Republ. ἐξαμιστάνειν μὲν ἐν τῷ νῦν λόγῳ κινδυνεύω. Idem ibidem, ἐξαμιστάνειν τι ἢ ἐξαμαρτάνειν τοῦτο κἀμοὶ καὶ σοὶ καὶ τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν, Æschin. ἐξαμιστάνειν ποιεῖ εἰς ὑμᾶς τοὺς ἐμοὶ τοῖς ἀνοήτοις ὑμῶν ἐπιτρέψαντας, ea incommodis vos affecit. ¶Item aberrare facio, Antiphonti.

Ε'ξαμυδάω, obscuro, oblitero.

Ε'ξαμύσσω, ἐξαμύξω, repenté, Hesych.

Ε'ξαμάω, demeto, exceo, Sophocl.

Ε'ξαμβλόω, abortio, abortum facio, Ælian.

Ε'ξαμβλόω, μ. ώσω, π. ωσα, abortio Plin. conceptum abigo Sueton. ¶Aliquando excuno, μεταφορικῶς, Aristoph. νεφ. καὶ φροντιδ' ἐξέμβλωκας ἀθερμαντίδιον, excussisti mihi conceptam speculationem.

Ε'ξαμβλόω, triticũ degenerans, quod antequam plenè adoleuisset excussum est, Theophr. de caus. lib. 4. cap. 6.

Ε'ξαμβλόω, hebeto, obtundo.

Ε'ξαμβλωτής, οῦ, ὁ, abortus. ¶Ἐξάμβλωμα, ἰδέ, Artemid. abortio Cicer.

Ε'ξαμβλόω, facio abortum seu infero, Dioscor.

Ε'ξαμείβω, dissoluere.

Ε'ξαμείβω, transeo.

Ε'ξαμείβω, abeo, muto, perficio.

Ε'ξαμέλιμ, contemno, negligo. ¶Ἐξαμελέομαι, negligor, Plutarch. in Camillo, ἐξαμελοῦντα τὰ θεῖα καὶ τὰ ὅσια εἰς neglectæ fuerũt res deorũ.

Ε'ξαμελῶς, ὁ, negligens, torpore affectus.

Ε'ξαμετρος, hexametri, versus sex pedũ, Aristot.

Ε'ξαμῆνος, semestris.

Ε'ξαμῆνος, semestris, Plat. de Legib.

Ε'ξαμίσθιος, demeretor, Plat. in Demet.

Ε'ξαμοιβαῖος, ὁ, ἐξαίτερος, repenté.

Ε'ξαμόω, & ὄμνυμι, exagito, insequor, vexo, Eurip. τίνες πολῖται ἐξαμῶσι πατρὶ σὸν γάμον;

Ε'ξαμῦνω, μ, defendo, tueor, Eurip.

Ε'ξαμυστίζω, hausim potare, & sine respiratione.

Ε'ξαμφιβολία, dubito, dubium facio.

Ε'ξαναβαίνω, nauibus auehi, Thucydid.

Ε'ξαναγιγνώσκω, perlego, Plut. in Cat. Vticensi.

Ε'ξαναγκάζω, cogo, vrgeo, premo, Xenoph.

Ε'ξαναγωγή, digredior.

Ε'ξαναγωγεύς, chinouulpes, Phrygum lingua.

Ε'ξαναδύομαι, & Ε'ξαναδύω, μ. ύσω, π. υσα, fugio, detrecto, muto pactum, Plut. in Sert.

Ε'ξαναιρέω, spinas euello.

Ε'ξαναλίσκω, ἐξαναλῶ, emergo, orior, vrinor.

Ε'ξαναλύω, retrahо.

Ε'ξαναλόω, absumo, exhaurio, Æschin.

Ε'ξαναλύομαι, plenius resoluor, prorsus euanidus abeo: plus est quã ἀναλύομαι, Phil. de mund.

Ε'ξαναπλήρω, ῶ, repleo.

Ε'ξαναπτάω, appendo, annecto, Euripid.

Ε'ξανατείνω, demoliор, amoliор.

Ε'ξανάστασις, resurrectio, Theophyl. ¶Item euersio, & sedibus eiectio, Polyb. li. 2 histor.

Ε'ξανατίθημι, produco, exorior, ἐξανατιθέναι τοὺς λόγους, excitat, Plut. in Pericle.

Ε'ξανδρόω, clarè.

Ε'ξανίημι, recreor, conualesco, respiro, vires & spiritum recipio, Plut. in Sympol.

Ε'ξανίστημι, ablcedo, vt hi qui lutore soluunt: ter iuersor. ἐξανίστασθαι τῶν στρατιῶν, mouco castra, Herodot.

Ε'ξανόλλυμι, detero, consumo, corrumpo.

Ε'ξανύω, ὑσω, ὕσω, μ. ῦσα, in seruitutem abripio, diripio, expugno, Herodot. in κλειοῖ.

Ε'ξανδρόομαι, ῶμαι, in virum cuado, Aristoph.

Ε'ξανύω, exeo, egredior, Apollon.

Ε'ξανύω, dicuntur segetes cùm iam maturescentes nimis perflatu eximuntur, & quasi euentilantur, Theophrast. lib. de hist. 8. cap 10.

Ε'ξανύω, ὑσω, ὕσω, ὁ, indigestus.

Ε'ξανύω, Plat. in Timæo, deprehendere.

Ε'ξανύω, comperio.

Ε'ξανύω, tolero, perfero, Eurip.

Ε'ξανψιός, ἡ, ex parte consobrini, Poll. lib. 3.

Ε'ξαπάω, efflorescendi actio.

Ε'ξανθέμω, efflorescо. ἐξέανθησεν ἡμῖν ἡ βάσανος κηρὸς, cap. 17. Numer.

Ε'ξανθέω, pustulæ, vitiligo appellatur, Aristot. 3. Animal.

Ε'ξανθίζω, colorо, βαφῇ ξανθίζειν. ¶ἐξανθίζειν ὄφιν, fuluus capillus, Leuit. 13.

Ε'ξανθρώπος, ὁ, eruptio pustularum: cerago vernat Marcellinus: erithace Barbarus.

Ε'ξανθρωπόω, ad humanum cultum traduce. re. Plut. de Socrat. dæmonio.

Ε'ξανθρωπόομαι, ex humana forma mutari.

Ε'ξανθρωπος, inhumanus, ferus, Athen.

Ε'ξανίημι, emitto, ἐξανεῖσαι ὀργὴν, qui iram remisit.

Ε'ξανίσταμαι, exurgo, surgo, Plat. lib. 1. de Rep. ἐξανίστασθαι μὴ τὸ δίκαιον, Plut. in Apoph. ἐξανίστασθαι ἐπὶ τοῦ ἀδικοῦντος, subitò assurgo. ¶Item demigro, loco, ἐξανίστασθαι ἀφ' ἡμῶν, excito, suscito, exuscito, ἐξανίστασθαι ἀφ' ἑστίας, exurge priusquam sis ebrius. ¶Item submouco, demolior. ἐξανίστασθαι βουλῆς ἐκ τέλους, euertens illum a fundamentis, Eurip. ἐξανίστασθαι ἀπὸ τῶν θεῶν, ex insulis eos eiecerunt, Herodot. lib. 1. ¶ἐξανίσταμαι, sublimis sum, Polyb. lib. 1.

Ε'ξανίστημι, orior, proprié de sole.

Ε'ξανύω, explico, Aristoph.

Ε'ξανύω, obsecro, oro.

Ε'ξανύω, ὑσω, indemnis, integer, sanus, Ælian. ¶Item furens, furore abreptus, Etym.

Ε'ξανύω, & Ε'ξανύω, exhaurio, perfero. ἐξανύειν πόνους, haurire dolores, i. pati, Eurip.

Ε'ξανύω, μόσω, possum, perficio. ἀφ' ὅτου ἐξανύσθη

μι' ὀξύνω, ι. ὀξύπληρόω, impleui, Eurip.
Ἐξάνω, desuper, κάτω.
Ἑξάπαλις, ὁ, ἡ, ὁ sex palmorum.
Ἐξαπαλύω, & Ἐξαπατάω, subduco me, discedo.
Ἐξαπατάω, & Ἐξαπατεύω, μ. ακω, decipio, illicio, abduco, ὀξαπατᾶσθαι ἐπ' ἀργυρίῳ, pecunia fallere & corrũpere, Aristot. ὀξαπατᾶν τὴν νόσον, auertere sensum morbi, Lucia.
Ἐξαπάτηθεν, scorsum, ex alia parte, ἐκ τῆ ἑτέρου.
Ἐξαπάτη, ης, ἡ, impostura, error, illusio, Hesiod.
Ἐξαπαίσχω, fallo, Hesi. ζωὸς νόον ὀξαπαίσχων
Ἐξαπατῶ, & Ἐξαπάφω, decipio, Apoll. 2.
Ἐξαπειράζω, tentare, periculum facere.
Ἐξαπίλεως, tribun⁹ cui præferebãtur sex fasces.
Ἐξαπενίζω, depaupero, Horat.
Ἐξαπήχυς, υ, ὁ, ἡ, ὑ, sena cubita habens, Phry.
Ἐξάπινα, statim, subitò, repente, extemplo.
Ἐξαπίνεως, repentinus.
Ἐξαπίνης, ἐ vestigio, repentè, Odyss. ξ.
Ἑξαπλᾶ, sic vocauit Origenes editionem sacrę Scripturæ, vt ait Euseb. in 6. Ecclesiast. hist.
Ἑξαπλασιάσιος, sexcuplex, Bud. sexcuplus.
Ἑξάπλεθρος, sex iugerum.
Ἑξαπλόος, sexcuplus, ὁξαπλάσιον.
Ἑξάπλους, sexcuplex, & Ἑξαπλοῦς, Areopag.
Ἐξαπλόω, μ. ὠσω, explano, expando, explico.
Ἐξαποδύομαι, pro ἀναδύομαι, insequar, Iliad. ι.
Ἐξαποδύομαι, facio ingredi.
Ἐξαπονάω, decipere.
Ἐξαπόλωμι, emorior, ὀξαπολέσθαι, Synes.
Ἐξαπονήσας, ὁ, ἡ, ὁ, qui elaborauit.
Ἐξαπορέω, μ. ὠσω, destituor, tædio vincor, Plut. in Alcib. præ ingenij inopia rerum necessariarum vel consilij animo concido, 2. Corinth. 4.
Ἐξαπορίω, ὠσω, π. ακω, destituo, ad indigentiã redigo, conturbo, planè despero.
Ἐξαποστέλλω, μ. λῶ, π. λησα, emitto, Polyb. li. 5.
Ἐξαπόστολος, ὁ, ἡ, emissio, remissio, ἀπόπομψις, Polyb. ¶Item ablegatio Liu.
Ἐξάπους, ὁδος, ὁ, ἡ, sex pedes habens.
Ἐξαπρομάω, ostendo.
Ἐξάπτολις, sex aliis præditus, Nazan.
Ἐξαπτομαι, μ. ὀφομαι, π. αμμαι, demulceo, attrecto, palpor, attingo, Genit. ὀξαπτέσθαι τῆς ἑλλησπόντου, tex Græcanicas aggredi, Plutar. in Themist. ¶Item accẽdor. ὀξάπτεται ὁ λιθος τοῦ θείου, thus ardet, accenditur, Dioscor. lib. 1. ca. 82. ¶Et ὀξάπτεσθαι, dependere, Synes. τὰ τ' σωμάτων διαθέσεως ψυχαῖς αἰτίας ὀξάπτεσθαι. ¶Item sequi, assequi, Polyb. lib. 3.
Ἐξάπτω, ὀφω, π. αφα, appendo, adnecto, inseru, suspendo, τὸν χαλὸν ὀξάπτα τῆ θυλάκου, ad mare terram adiunxit, Plutarch. in Them. ὀξάπτω τὸ βάρος, appendo pondus, Aphrod. lib. 1. Problemat. ¶Item accendo, inflammo, ὀξάπτω τῆ χόλῳ, vitiosam materiam accendit, Plat. epist. 7.
Ἐξάπτωλος, ἅμαξα, Apul. seiuges currus, Plin. seiuges, Herodian. lib. 5.
Ἔξαρθρον, fractura, συμβεβηκὸς, Hippocr.
Ἐξαρίσκομαι, aresco, Depon. Absolut.

Ἐξαρτιστής, ὁ, exemptus, selectus, Herodot.
Ἐξαρτίωμαι, votum soluo, Suid.
Ἐξαρύω, pulso, quatio, conuicior, Aristoph.
Ἐξαρχαίνω, desideo, torpeo, Aristot. lib. 5. Polit.
Ἐξάρχμοτος, τὰ, mutilatæ partes extremæ cadaueris hominis dolo interfecti, quæ eius collo appendebantur piaculi causa, Interpr. Apollon. Argon. lib. 4.
Ἐξαργυρίζω, μ. ίσω, redigo in argentum, Thuc.
Ἐξαργυρόω, adæro, i. ære attumo, Bud. de Asse, & in Annot. posterior. Vide Etym.
Ἐξαρεσκέω, μ. ήσω, π. ησα, & Ἐξαρέσκομαι, placo, Demosth. ἐξαρεσκόμενος ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. ¶Xenoph. Dat. iunxit in Oecon.
Ἐξαρθρήματα, luxationes, luxata.
Ἐξάρθρησις, luxatio, Aphr. lib. 1. Probl.
Ἐξάρθρος, ὁ, debilitatis membris impotens.
Ἐξαρθρόω, deartuare apud Plaut.
Ἐξαριθμέω, & Ἐξαριθμόομαι, numero, recenseo, Isocr. de Pace, ἐξαριθμήσας τὰς ἀδικίας. ¶Ἐξαρίθμησις, enumeratio.
Ἐξαρκέω, μ. έσω, π. εκα, satisfacio, sufficio, εἰς τοσοῦτ', par sum, succurro, Xenoph. τοσοῦτον ὁ φίλος φίλῳ ἐξαρκεῖ, hæc amicus amicis abundè suppeditauit. Idem, ὀξαρκέσει μοι ὅδε εἰς ἀγαθὸς τὰς ψυχὰς ἐπὶ τὸ ἐπιτήδειον, eadem scientia mihi satis erit ad bonos.
Ἐξαρκής, ὁ, ἡ, sufficiens.
Ἐξαρκούντως, sufficienter Vlpian. Isocrat. ὀξαρκούντως ἔχειν.
Ἐξαρμα, τὸ, impetus. ¶Item altitudo in globo poli, eleuatio, ὀξαρμα τῆ ἁλίου, Strab.
Ἐξαρμόζω, auello, disiungo, proprie in fidibus nernorum concordiam dissoluo, de discordia.
Ἐξαρνέομαι, μ. ήσομαι, π. ημαι, abnego, ἐξαρνοῦμαι σοφὸς εἶναι, non nego quin faciam, Æschin.
Ἐξαρνητικῶς, inficiatio. ¶Ἐξαρνητὴς, inficiator, Aristoph. πλ.
Ἐξαρνος, ὁ, negans, qui it inficias, Demosth. ἐξαρνος ἦν ὁ φυλέτης ἐξαρνος ἦν, μὴ μὴ δοκιμασίαν σμίδριν, vsque pernegabat.
Ἐξαρπάζω, diripio, eripio, aufero, abripio, extorqueo. ὀξαρπάσαι δὲ νῦν μ' ἐκέλευσε, ab Annibale liberans Minutium, Plut. in Fabio.
Ἐξαρσις, ἐως, ἡ, ademptio, eulsio, ἔπαρσις, elatio, cuctio vel subuectio, Suid.
Ἐξαρτάω, μ. ήσω, π. ησα, eleuo, tollo sursum, ὀξαρτᾶσθαι χωρίου, arduus est locus, Thuc. ¶Item suspendo, alligo, annecto. Herodian. ὀξαρτᾶσθαι τὸ ἐπιτήδειον ζώνῃ, &c. ¶ Est & denuncio amicitia coniungo, Synes. ¶ Ἐξαρτάομαι, dependeo, i. suspensus sum. ¶ Item pendeo, i. magnoperè deditus sum, ὀξαρτᾶσθαι δὲ ἔστι ὁ ἔξω ἀρετὴ μόνον, pendentes è gloria vnius viri, Aristid. Athen. lib. 12. Οὕτω ἡ ὀξαρτῶσα τοῦ ἀνδρὸς ἐστὶν εἰ αὐτὸ, ὃς ἦν, &c. ¶Significat etiã actiuè, quasi ὀξαρτᾶν ἐμαυτὸν τοῦ ἀνδρὸς, Æschin. ¶ὀξαρτημένος, coniunctus sum, ὀξήρτημαι τούτου, Plut.
Ἐξάρτημα, ατος, τὸ, appendix, Hermog.

Ἐξαρτησις, idem ὀξαρτισμὸς, dependet.
Ἐξαρτίζω, perficio, πρὸς τὰ μέσα τῆς ἡμέρας ὀξαρτίσας, ad meridiem explesse, Act. 21. 2. Iamosth. 3. ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν ὀξηρτισμένος, instructus, vel paratus, vel potius absolutus.
Ἐξαρτύω, compono, condio, instruo, apparo, Thucyd. ὀξηρτυσαν ναυτικὰ πλοῖα, Græcia rei nauticæ incunabebat. ὀξαρτυμένος στρατιὰν, instructus, ornatus. ἔστι σωτῆρος ἔμμεν. ¶ὀξήρτυσε τὸ σῶμα, instruo, apparo, Herodian. ὀξήρτυσε τὸν

Ε'ξελεύσιμα, ἐκφυγεῖν effugere, Etymolog.
Ε'ξέλιγκτος, effugium, euitatio, Plat. ¶ Item volutatio, lapsus, motus, Etym.
Ε'ξελμα, possessione eicio, Accus. Demost.
Ε'ξεμβῶν, permissus.
Ε'ξεμῦς, exeo, prodeo, fluo.
Ε'ξεντυπεῖν efferre, reuelare, edicere. ἐξεντυπεῖν πρὸς ἕνα cum vno communicasse, vni diuulgasse, Plut. in Thes. Ody. ὡς μήτε που ἄλλον γεύσεται Ε'λένης ἐξεύξασθαι, ne quis renuntiet.
Ε'ξεγκὼ σκορπίος ἁλιεύς, scorpio piscis, Hesych.
Ε'ξείρξαμι, εἰρξω, cohibeo, disturbo, arceo, ἐξείργομαι δ' ἐκ τοῦ νομίμου, Plut. in Rom.
Ε'ξεῖπον, expeto, Apollon. & Homer.
Ε'ξειργω, exero, Aristoph. ἵνα ἐξὸν ἀνθρώπῳ ἅπαντα τἄλλα πράττειν ἐξείργεται ἀεί. ¶ Ε'ξειρύω, μ. ὑσω, idem, Herodot. ¶ Ε'ξείρ[illegible] γὴ βατράχους, edidit terra ranas, Psal. 104.
Ε'ξεκλησιάζω, concilium habeo seu concionem, Aristot. 2. Oecon. ἐξεκλησίασεν τοῖς μαθηταῖσιν ἔλεγεν, pro concione dixit.
Ε'ξεκνισα, excidi, expunxit, Herodot.
Ε'ξεκτίνω, reddo, rependo.
Ε'ξελαιόω, in oleum verto, Theophr. lib. 6. ca. 9. de caus. plant. ἐξελαιῶσαι τὰ κάρυα.
Ε'ξέλασις, ἡ, emissio, expulsio, profectio.
Ε'ξελαύνω, μ. άσω, π. ακα, & Ε'ξελῶ, effero, expello, abigo, Aristop. πρὸ μὲν ἐξελᾶν π' ἐκ πόλεως καὶ ἐκ τῆς οἰκίας. ¶ Item erumpo equo, ἵππον ἐλᾶν ἐξέλασιν δώσω διὰ μάχης, Plutarch. in Camillo. ¶ Item educo ex, Ody. ὁ. ἐκ δ' ἔκιαθε προθύρου, e vestibulo abegerunt.
Ε'ξελεγχω, ἐλέγξω, conuinco, redarguo, manifestum facio, refello, Plat. in Apolog. οὐκ ἔστιν ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἃ σὺ λέγεις ἐξελέγξω, in quibus alium refellam.
Ε'ξελεύσιμα, ὕμνοι, placo.
Ε'ξελεύθερος, libertus: filius liberti, Hesych.
Ε'ξηβολοδιεστομίσμ. ασα, audacter loquor, Soph.
Ε'ξελήλυθα, perf. exeo.
Ε'ξέλιγμος, ὁ, ordo quidam militaris, Suid.
Ε'ξελίττω, ἐξέλιξα, π. ιχα, euoluo, expando, explico, voluo, Accus.
Ε'ξελκόω, exulcero.
Ε'ξέλκω, extraho, educo.
Ε'ξέλλω, ἐξῶ, ἐξέλω, ἐξεῖλον, ἐξεῖλκον, ἐξέλκυσα, extraho, exerudo, abstraho, illicio, Arist. πρ. Ε'ξέλκυσις, ἡ, laniatio.
Ε'ξελληνίζω, ad Græcorum literaturam transfero: è Græco deduco, Plut. in Numa.
Ε'ξεμάνθανον, ἐξέμαθον, ἐκμ. enomo, Aristoph. πρ.
Ε'ξεμμορε, sortitus sum, Hom. ἐξέμμορε πατρός.
Ε'ξεμπατεύω, ἐξεπάτησα, ἐξεπάτευσα, ἐξεπάτηκα, sinistrorsum.
Ε'ξενάγω, educo.
Ε'ξενείρω, interficio, Hesiod. κλαῖεν δ' ἐξενείρων.
Ε'ξενεναντίος, aduersum, ex aduerso, cum Genitiu. Aristot. de mund. ὁμοίως ἐξενεναντίας φαίνεται τοῖς ἐν τῇ σκηνῇ τι καὶ σκηνοῖς, è regione solis. ¶ Cum Dat. ἐξενεναντίας τοῦ τοίχου, contra lixe, Aristot. li. 8. Ethicorum.
Ε'ξενίζω, μ. ίξω, π. ιχα, interficio, armis spolio, Iliad. δ', σημαίνων ἐξενίξει, ι. ἐφόνευσεν.

Ε'ξενίπτω, pro ἐξέω νίπτω, tuli, extuli, Herodot.
Ε'ξενίσπω, edico, eloquor, loco, Apollon.
Ε'ξενοχλίζω, pigneror, pignora capio, Laert.
Ε'ξενυμμι, exuo, depono, Odyss. ά.
Ε'ξεντερίζω, exentero, eximo intestina, medullam eximo, ἐξεντερίζεται ἡ ἐλλέβορος, veratrum emeduilatur, Dioscor. lib. 4. cap. 142.
Ε'ξεντερισμένος, Cornario exenteratus: emeduilatus Plinio: inanimatus Cicer.
Ε'ξεπᾴδω, excantari, demulceri & deliniri, mitigari, Soph. in Oedipo Coloneo.
Ε'ξεπάλλω, extollo.
Ε'ξεπαφῶ, attactus Virgil. Palpatio Plaut.
Ε'ξεπιπλαι, in superficie, in summo, Lucian.
Ε'ξεπίσταμαι, scio, Athen. de equis, ὧν ὅτι μὴ ἴσασιν ποδῶν ἰσχύουσι, τοῖς ἀνθρώποις ἀγνοοῦσι τὴν ἐξεπιστάμενοι ἀλήθειαν. ¶ Aristopha. pro ad vnguem tenere.
Ε'ξεπιτῶτες, & Ε'ξεπιτόδιος, consultò, de industria, Theophr. de Caus. li. 5. ca. 5. ¶ Item frustra, ex necessitate, Aristoph. πλ.
Ε'ξέπλεμμα, ατος, τὸ, & Ε'ξεπλεμεσμα, ατος, τὸ, vomitus, κύων ὀπίσω ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέπλεγμα. 2. Pet. 2.
Ε'ξέπλω, eicio, procio, proprié è terra, Aristop. in Achar. ἐπὶ γοῦμαι πόθεν χρόνῳ ἀφῖγμαι ἐξέβλητος, ἰκκλήσιαστος, ἀπρόβουλος.
Ε'ξεπράκτωρ, ὁ, ὁ alacer, actuosus, effector.
Ε'ξερανάω, interrogo, ἐξέρανῶ, scisitor, scrutor.
Ε'ξερεθίζω, irrito, ira afficio.
Ε'ξερείδω, roboro.
Ε'ξερεύγομαι, ruo, Hesiod. Τὴν μὲν ἐρεύγομενος, τὴν δ' ὑψόθεν ἐξερεύγετο πέτρον, illo ex alto prorumpente.
Ε'ξερήσομαι, interrogo, ἐρήσομαι, Odyss. γ.
Ε'ξέρυμα, τὸ, vomitus.
Ε'ξερυθριάω, μ. άσω, eructo, prorumpo.
Ε'ξερεύνημι, μ. ήσω, π. ησα, scrutor, quæro, excutio.
Ε'ξερεύνησις, ἡ, inuestigatio, conquisitio Cic.
Ε'ξερευνητής, οῦ, ὁ, Eurip. indagator Columel. inuestigator Cicer. scrutator Stat.
Ε'ξερύω, promulgo, indago, traho, ἐξέρυσσε.
Ε'ξέρυσε, indago, Odyss. ξ. caput & pro dicam, Iliad. ά. ἐξέρυσε γὰρ ἐξέειπε.
Ε'ξερημόω, ἐξήρημωσα, desolo, deuasto, Plat. Epist.
Ε'ξερεθίσμαι, allicio, prouoco.
Ε'ξερώτημα, interrogo, Soph. in Aiace.
Ε'ξέρω, ζω, repto, prorepo, subrepo, elabor, crepo.
Ε'ξέρπω, μ. ψω, crepo, prorepo, Aristoph. πρ.
Ε'ξερυθρίσκω, erubescens, ruber admodum, Galen.
Ε'ξέρυμμαι, vnde ἐξέρυσαι, ἐξέρυται, eripio, Apoll. 2.
Ε'ξέρυμαι, extraho, ἐξέλκω, Apoll. 2.
Ε'ξέρχομαι, μ. ἐξέλευσομαι, exeo, prodeo, euado, ἐξέρχονται οἱ ἐκ τῶν ἐφήβων, inter adolescentes enadunt, Xenoph. 1. Pæd. ἐξέρχομαι ὅτι ἐκ τῶν πολεμίων, exeo aduersus hostes, idem. ¶ ἐξέρχομαι etiam est caltigo, punio, Lucian. ἐκ δὲ ἀβδ.
Ε'ξεσθίω, exedo, erodo, comedo.
Ε'ξεσία, ας, ἡ, legatio.
Ε'ξεσμένος, ἐξεληλυσμένος, interlita lis & inducta.
Ε'ξεσμαι, depromunt, abstergunt, Herodot.
Ε'ξέσπω, exuit, ἐξέσσ. Iliad. ξ. ἐκ δ' ἕσσυτο πᾶσι.
Ε'ξεστεμμένος, ornatus, κατεστεμμένος, Sophocl.

Ε'ξεστ-

Ε'ξεστηκώς, ὁτος, ὁ, mente commotus, 1. Reg. 4.
Ε'ξεστι, licet, ἔξεστ' ζῆν ὡς ἐγὼ βούλομαι, Aristoph. ἔξεστι δὲ πλουτεῖν ἐξεστ' ζῆν ὡς ἐγὼ βούλομαι, Dem. licet beatis esse.
Ε'ξεστραμμένος, transuersa Virg. ex transuerso.
Ε'ξετάζω, μ. άσω, π. ασα, excutio, exploro, perpendo, examino, recenseo. ἐξετασθῆναι δοῦναι μισθοφορὰ recenseri, Demost. ¶ Aliquando ad forum refertur, sicut quærere Latinis pro informationem facere, & legibus vindicare: Vnde, ἐξετάζειν τὸ πρὸς γένος, quæstionem habere, rem quærere.
Ε'ξέτασις, ἡ, inquisitio, pensitatio Plin. examen, examinatio Virg. exploratio Columel. ἐξέτασιν ποιεῖσθαι recensere, Xenoph. lustrare, ἐξέτασιν εἶ ἐξέτασαι, nomen dare militiæ, ilocerat. ¶ Item quæstio tormentaria Bud.
Ε'ξετασμός, ὁ, inquisitio veritatis, Papin.
Ε'ξεταστής, οῦ, ὁ, indagator, cēlor: nomen est magistratus in Rep. apud Aristot. in Polit.
Ε'ξεταστικός, ἡ, όν, indagator, æstimator, pensitator.
Ε'ξετάστως, accurate & sedulò, exquisitè.
Ε'ξέτης, ους, ὁ, horarius, amiculus, Hesych.
Ε'ξέτης, ους, ὁ, ἡ, senis, annos sex natus, Aristo. πρ. ἀφ' ἑαυτοῦ ἐξέτης τὸ χρόνον.
Ε'ξέτης, ους, ὁ, ἡ, ab illo tempore, ἐξέτης τὸ χρόνον.
Ε'ξέτης, ους, ὁ, ἡ, sex annos nata, Plat.
Ε'ξεύδω, ἐξεύδησα, dormio, Hesych.
Ε'ξευνουχίζω, μ. ίσω, π. ισμαι, eunuchum facio, castro.
Ε'ξεύρημα, ατος, τὸ, inuentum, commentum.
Ε'ξεφοδιάζω, ἐξεφοδίασα, ἐξεφοδίασμαι, ἐξεφοδιάσθην, suggero, suppedito, Plat. 11. de Leg.
Ε'ξεφόδιον, ου, τὸ, inuestigatio, inuentio, deprehensio Cic. ¶ Ε'ξεφόδιον, ου, τὸ, commentum.
Ε'ξεφορέω, ἐξεφόρησα, ἐξεφόρημαι, ἐξεφορήθην, excogito, inuenio, Sophocl. ἐξεφόρησε ζητοῦντες, ἐγὼ δὲ φανερὸν, cum compertum inuestigarem quam Phrygas.
Ε'ξεφυλλοβόλησα, π. ακα, attenuo, Accusat.
Ε'ξεφύμην, mando, imbeo, Soph. in Aiace.
Ε'ξέφυν, natus sum, cum Genit. Soph. ἐξ ἐλεύθερου ἐξέφυν, nata sum ex patre libero.
Ε'ξέχομαι, hæreo, dependeo, suspensus sum ex aliqua re, deditus sum, Bud. Comment.
Ε'ξέχω, μ. ἐξέσχον, ἐξέσχηκα, eminco, excello ¶ Item orior, exorior, Demost. πρὶν ἄλλον ἐξέχειν, priusquam sol exoriretur.
Ε'ξέψω, coquo, elixo.
Ε'ξήβης, ὁ, ἡ, iam grandis & adultus, ἔξω τ' ἐξήβης.
Ε'ξηβολοδιεστομίσμ. ασα, audacter loquor, Soph.
Ε'ξηγγύημαι, vades dare. ¶ Ε'ξεγγυάομαι, vulgò exigniti dicuntur, vadimonio obstricti, qui in iudicium vocant, ab iudicibus impetrarunt, vt aut sua, aut sponsorum fide dimittatur ea lege vt in idem certū ad iudicium sistātur, Bud.
Ε'ξηγέομαι, ἐσομαι, π. ησάμην, ἐξήημαι, præeo, Iliad. ξ. ἐξηγεῖσθαι δὲ μάχης, hunc autem imperet. ἐξηγεῖσθαι τῆς στρατιᾶς ἐλέσθαι, moderor & rego Peloponnesium miserem, Thucyd. ¶ Item expono, dico, narro: ἐξηγήσομαι τὰ λοιπὰ, vertis differo, Plat. in Epist. ἐξηγεῖσθαι τοῖς ἀμαθέσι τῶν φαρμάκων, Galen. ad Glauc.
Ε'ξήκοντα, qui pubertatem transiit, quadraginta

& quinque annorum.
Ε'ξηγητικός, ἡ, όν, expositio, explanatio Cicer.
Ε'ξηγητικός, ἡ, όν, narratio, commentarius.
Ε'ξηγητής, οῦ, ὁ, præceptor, explanator Cic. interpres, commentator, glossularius, Bud. ἐξηγητὴς τῶν νομίμων, Idrisconsulti, Plut. in Rom.
Ε'ξηγορία, ας, ἡ, accusatio, ἐπὶ ξηλίᾳ.
Ε'ξήιον, Hesych. suffitus, θυμίαμα.
Ε'ξήλατρε, mentorius puer. ¶ Item podex, Hesych.
Ε'ξήκοντα, sexaginta, Interp. Demost.
Ε'ξηκοντούτης, sexagenarius.
Ε'ξηκοστός, sexagesimus, Thucyd.
Ε'ξήκω, discedo, præcedo, ἐξῆκα δὲ τῆς πίστεως, egressus est in Persas, Herodot. ἐξήκειν ὁδὸν capessis viam, Sophocl.
Ε'ξήλαμαι, ejecti, ejectio Cic ἐξήλατο.
Ε'ξήλατος, ὁ, ἡ, exitus, ἐξήλατος, ου, τὸ, ἐξήλατον μέρος, dementia extrema.
Ε'ξήλατος, ὁ, ἡ, exitus, ἐξήλατοι, Herodot.
Ε'ξήμερος, per sex dies, Odyss. ξ.
Ε'ξηνεμωμένος, fallo, perperam, Plat. de Legib.
Ε'ξήνεμωμαι, euicero, manu facio, ἐξήνεμωσαν κατασκευὴν εἰς ἰκανὸς, Plut. in Fab.
Ε'ξηρέμωσις, manufactudo Cicer.
Ε'ξήρεμος, ὁ, ἡ, qui commutatur, Odyss. β.
Ε'ξήρης, ες, ἐξήρεις, ἐξήρεσι πόδεσσιν ἔξοχος ἔσκε, ἐξήρεσι ποσὶν ἔξοχος ἔσκε.
Ε'ξήρης, ους, ὁ, ἡ, naus sex remorum, hexeres Liu.
Ε'ξῆς, deinceps, ordine, post. πρ. ἐξῆς ἔτει, subsequenti anno, Plutarch. ¶ Construitur elegantèr cum Genit. Aristoph. ἔξεστ' ἐν πλουτεῖν ἐξῆς ἡμιζάκτου, proximum locum à Plutone accipere. ¶ Item cum Dat. Aristot. de mundo, ἐξῆς τοῖς ἀστράσι τοῦ ἀχλύος, &c. qui à Coro deinceps spirat.
Ε'ξηυλημένος, extritus, exanimis, quasi exhibiatus, Poll. li. 4. ἐξηυλημένος γὰρ ἐστὶ καὶ ἀπεπνευκώς.
Ε'ξήχημα, ατος, τὸ, apud Hippocr. subtili & tenui panno vel flamme percolatum Galen.
Ε'ξηχεῖσθαι, resonare, 1. Thessal. 1. ἀφ' ὑμῶν ἐξήχηται ὁ λόγος ἐν παντὶ τόπῳ.
Ε'ξήχημι, ejicere, ἐξῆκα.
Ε'ξήχημαι, μ. άσομαι, & ἀσθησα, medeor, Herodot.
Ε'ξιδιάζομαι, proprium facio, Strab. lib. vlt.
Ε'ξιδιάσμαι, idem.
Ε'ξιδιασμός, habitus, diminutionum, Etym.
Ε'ξιδιοποιέομαι, mihi vendico, occupo, Athen.
Ε'ξίδιον, caruit, ἐξιδιώσατο, Aristoph.
Ε'ξιδρύω, exuo, Alex. Aphr. ὕδωρ ἐξιδρύει.
Ε'ξιερεύω, consecrare.
Ε'ξίημι, exeo, prodeo, excedo ἐξίεσθαι ἐκ θαλάσσης, exit in mare, Thucyd. ¶ Item cieio, emitto Vnde, ἐξιεὶς ἵππους, pro ἐξέλασε.
Ε'ξίθνω, dirigo, Apoll. Et Hipp. ἐξιθυνθῶσι, excedi & dirigi.
Ε'ξικετεύω, precor, Soph.
Ε'ξικμάζω, & Ε'ξικμάω, μ. άσω, π. ασα, exicco, arefacere facio, euaporo, Dioscor. lib. 2. ca. 11.
Ε'ξικνέομαι, ἐξικόμην, π. ικόμην, exicco, penetro, ἀφ' ἧς τὸ τοξεύμα ἐξικνεῖται, ante sagittæ ictum, Lucian. Xenoph. ἐφυμα ἐξικνεῖσθαι ὅσα πολλὰ φθέγματα εἰς ἀκοὰς ἀνθρώπων ἐξικνεῖται, vitum ad multa proferri ha-

Kii.

dia. Ἐξικέσθαι ἐς βόσιν ad fundum deuenisse, Herodotus. ¶ Cum Genit. Idem, ἐξικέσθαι τῶν καλῶν ἔργων ἐξικνεῖσθαι, ad res bonas & præclaras ascendere. ¶ Cum Dat. ἐξικέσθαι ἀκοῇ, assequi audiendo. ¶ Cum Accusat. Odyss. υ. ἐγὼ δ' οὐκ ἔτ' ἄλλον ὑποβρίσειν ἐκπάγλως ἐξικάνω, ego vero accessissem ad alium, &c. ¶ item prædico, persequor verbis, Soph. in Aiace, ἢ τοῖς' ἐξικάνει κἀπόκλητ' ἐμοί, ἃ δὴ κακοῦργος ἐξικνεῖτ' ἀεί, dicat quę quidem vir improbus diceret.

Ἐξιλάσκομαι, propitio Suct. placo. ἐξιλάσκεται ὁ ἱερεὺς τὸν θεὸν ἢ κεκλημένος ἐξορύσσει ἐπὶ τοῦ κυρίου, Leuit. 14.

Ἐξιλαστήριον, ου, expiatio, pacificatio Cicer.

Ἐξιλασμός, νος, ὁ, placatio, munus, expiatio.

Ἐξιλαστήριος, ου, ὁ, exoratio, placatio, expiatio.

Ἐξιλάω, concilio, ἀδυσσόμενος.

Ἐξιλλῶμαι, reconcilio.

Ἐξιλλω, effugio, ἐξιλλόμενος, κωλύω, ἐκβάλλω.

Ἐξιλύω, purgationibus euacuare, Poll. 4.

Ἐξιὼν, ὄντος, ὁ, qui abit.

Ἐξιον, exiui.

Ἐξιονθίζω, crines aut pilos emitto, Hesych.

Ἐξιτηλόω, exprimo, excolo. ἐξίτηλον τὸ ὕδωρ, aquam exprimito, Dioscor. lib. 5.

Ἐξιππάζομαι, ἀσόμαι, σ. ασα, equito, Neut.

Ἐξιππεύω, prorsus, premo.

Ἐξις, εως, ἡ, habitus, corporis constitutio siue animi, assuetudo, assuefactio, Plat. in Timæo, εἰς τὸ τοῦ σώματος ἕξις ἀκίνητον εἰ δυνατὸν ἕξειν, Cicer. ad primam atque optimam affectionem animi perueniendi. ¶ Item valetudo Gaz. habitudo, Phil. de mundo.

Ἐξισάζω, ad æquo & æquiparo, Aristot.

Ἐξίσου, æqualiter, ex æquo, ἐξίσου.

Ἐξισωτής, οῦ, ὁ, exæquatio honorum, ἐξισώσεως.

Ἐξίσου, æqualiter, ex æquo, tantundem, ἐξίσου ποιεῖν, idem facere, exæquare, Demosth.

Ἐξισόω, ῶ, σ. ωσα, ad æquo, æquiparo, Dat. & Accus. ἐξισοῦμεν ἐξισόμοιρον τὸν πλοῦτον, Plut. ¶ Soph. μήτηρ κρείσσων μητρὸς ἢ δόξῃ ἔοικεν, nihil quicquam matre dignum facit.

Ἐξίστημι, με, ἐξέστησα, σ. ασα, ἐξέστηκα, σ. ακα, ἐξεστάθην, σ. αθην, ἐξεστάμην, σ. αμην, ἐξίσταμαι, ἐξίστασο, σ. ασο, ἐξίσταται, σ. ασθε, ἐξίστανται, σ. ασθων, ἐξίστασθαι, σ. ασθαι, ἐξιστάμενος, σ. ασθεις, ἐξιστάμενος, σ. ασθεις, ἐξιστάμενος, σ. ασθεις

ας. ¶ Ἐξωμοσία, ἡ, νῶς, ἡ, q. adiuratio, Naxanz.
¶ Ἐξωμοτής, οῦ, ὁ, q. aduirator.
Ἐξώμνυμι, exeo, Sophocl.
Ἐξωμόω, μ. ῶσω, horsitter ingredior, irruo, inuado: sicut leo quum irruit in aliquam feram. ¶ Item erumpo, scateo, Xenoph. OEcon. ¶ Aliquando, viam inco, proficiscor, ἐξωμόει ἐκ τοῦ πόλεως, Æschin. ¶ Item excito, incendo, impello, exacuo. ¶ Item ἐξομνύω, soluere, portu excedere, Eurip.
Ἐξομβριζέω, ὑπὸ βλαστεῖ ἡ τι, efflorere, Phryn.
Ἐξόμνυμι, vel Ἐξόμνυω, ὑπὲ τὸ ὠμόσαμαι ἢ ἀπόλυμαι: ἐξομόζω τῶν νεῶν, soluere è littore, Demosth.
Ἔξομος, ου, ἡ à portu solutus. ¶ Ἐξόμνυσι ἢ χοῦς ἐς τὸ σῶμα τι, procax & terrenum in corpore, Gazæ ex Aristot. li. 4. de partibus Animal.
Ἐξορμάω, irrito, τὸν ἐρυθρόν.
Ἔξορος, exul, ὑξόρος ὁ ὑπήκοος ὢν.
Ἐξορία, exilio, Homer. Iliad. γ.
Ἐξορίζω, ferum lactis excolare, Hesych.
Ἐξορύσσω, μ. ὀρύξω, πτυχῆ, effodio, perfodio, euello,
Ἐξορχίσασθαι, enuntiare taceada, prodere mysteria, Lucian. in Dialogo κλωπ.
Ἐξορχέω, saltationibus celebro, foris salto: salto simpliciter. ¶ ὑξορχεῖσθαι ὁ Θ apud Demo. τὸ ἀποδιοπομπεῖσθαι, ponitur pro exule.
Ἐξοπλίζω, ὅπλα μ. ἀσω, expio, sanctum facio. ὑξοπλίσασθαι ἢ φρουρεῖ ἐκκλησίαν τὸν πόλεμον, Plutarch.
Ἐξυγίζω, exosso, luxo.
Ἐξυγίω, idem.
Ἐξύστωρ, ος, superuacaneum.
Ἐξοστρακίζω, μ. ίσω, mitto in exilium: Lapus vertit, testarum suffragio ciuitate eiecto. φοβούμενοι ὑξοστρακισθῆναι, Plutarch. timens exitium.
Ἐξοστρακισμός, οῦ, ὁ, proprie relegatio temporaria in locum certum quæ bona non ademit, Plut. in Themist. τοῦ ὀξοστρακισμοῦ γινομένου κατ' ἀγορὰν, testularum suffragio cum è ciuitate eiecerunt.
Ἔξοτε, ex quo, ex quo tempore, 2. Epigr.
Ἔξοτου, ex quo, Aristoph. περ. & Xeno. ὑξότου οὗ.
Ἐξοτρύνω, exacuo, Thucyd. exhortor, Eurip.
Ἐξουδένημι, & Ἐξουδενέω, μ. ήσω, π. ησα, in nihilū redigo, pro nihilo habeo. ¶ Ἐξουδένησις, ἡ, contemptus, nihili æstimatio. ¶ Ἐξουδενητής, οῦ, ὁ, contemptor. ¶ Ἐξουδένητος, ον, abiectio.
Ἐξουδενόω, μ. ώσω, π. ωσα, nihili facio, abiicio.
Ἐξουδένωσις, εως, ἡ, contemptus.
Ἐξουθενίζω, Boccifacio, in nihilū redigo. ¶ Ἐξουθένισμος, οῦ, ὁ, extenuatio. ¶ Iul. Firmico figura est, quū rem aliquā contemptam facimus.
Ἐξουλόω, μ. ώσω, π. ωσα, expello.
Ἔξουλα, eiectio, ὑξουλας δίκη, interdictum vnde vi quasi vis publicæ iudicium: ab ὑξέλλω i. de possessione eiicio. Demosth. τῷ Μειδίᾳ.
Ἔξοχα, angustia, conniuentia, Hippocr. μυκτῆρ.
Ἐξοχέω, μ. ήσω, vrinam reddo, vrinā reddendo excerno. ὑξουρεῖσθαι λίθους, Dioscor. li. 2. c. 58.
Ἔξοχος, Aduerb. ex vento, iecundis ventis.
Ἐξοχώτατα ὠνέω, Aphr. 2. Probl. oua ventosa.
Ἐξουσία, ας, ἡ, potestas, libertas, licētia, Xenoph.

ἐδῶ δέ μοι ὑξουσία δόξε πλέησι, si mihi potestatem dicendi feceris. ¶ ὑξουσία ἀφ' ἁμαρτάδος, necessariarum rerum copia, Plat. de Legib. ¶ Ἐξουσιαστικός, liber, qui authoritate valet principalis. ¶ Ἐξουσιαστικῶς, imperiose, Polyb.
Ἐξουσιάζω, μ. άσω, π. ασα, habeo potestatē, dominor, ius habeo, οἱ ὑξουσιάζοντες αὐτῶν, qui potestatem habent super eas, Luc. 22. ¶ Ἐξουσιαστής, οῦ, dominus, Isaiæ 6. ¶ Ἐξουσιασμός, οῦ, ὁ, potestas, arbitrium.
Ἐξοφλόω, μ. ώσω, augeo, cumulo, Odyss. ξ.
Ἐξοφθαλμος, qui oculis est prominentibus, Xen. ¶ Item inconsideratus, Polyb.
Ἐξοφρυόομαι, supercilioſus.
Ἔξοχα, nimium, egregiè, Iliad. ἡ, ὑξοχα δὲ μιν ἐφίλεον πάντες. ¶ Iungitur superlatiuo, Iliad. ι. ὑξοχα πολὺ μάλιστα ὑξοχ' ἄριστα, longe optimus. ¶ Cum Genit. pro sup. 2. Apoll. Rhod. lib. 1. ὑξοχα δ' ἄλλων ἀνδρῶν &c. i. præ cæteris.
Ἐξοχάδες, Ægin. sunt sedis tumores, qualiquæ excrescentiæ, ani extuberationes Plin.
Ἐξοχαυλίδιον, deriuata, ἐπίσχυσις, Suid.
Ἐξοχή, excellentia, acies, exuberantia, extremitas, fastigium. τὰς ἀπὸ ἀκμῆς ὑξοχὰς excrescentia. Dioscor. lib. 3. ¶ κατ' ὑξοχὴν τῶν in modum, egregiè.
Ἔξοχος, ου, ὁ, ἡ, emineus, excellens. ¶ Vim habet superlatiui, Iliad. γ. cum Genit. & Accus. κρίνει ἀρχὸν καθ' ὅλου, capite Argiuos superando.
Ἐξοχωτάτην in tuto collocari.
Ἔξοχος, egregiè, supra fidem, miré.
Ἐξονείζω, flagitium cōmitto, efferor superbia, lasciuio, ὑξονείζει τις ὑμᾶς τῶν, Lucia. ¶ ὑξονείζει, item pro euagari, vt solent flumina extra alueos: vel stirpes quum nimia luxu vbertate lasciuiunt, Theophr. de caus. plant.
Ἐξόνεισις, lasciuia, luxuria in segetibus.
Ἐξονειόω, μ. ώσω, madefacio, laguidum reddo.
Ἐξονδαφόω, μ. ώσω, in aquam conuerto. Alexand. Aphrod. tabefacio, ὑξονδαφοῦσθαι τὰ ὀστᾶ humiditates tabere & inflare, sic Gaz. ὑξονδαφίσθαι, in aquā abiens, in aquā cōuertibile.
Ἐξονδατόω, q. aquescere, mutari in aquam. Dioscor. lib. 1. cap. 88.
Ἐξοπίσω ἀπιμεῖναι μὴ ὑμᾶς ἐκεῖνος ὑξόπισθε κτῆσιν νίκας χειρόβιον, Aristot. de mundo, ἡ, ventī qui cum pluuio cōfertim effusi grassantur. ὑξοπίσω quasi aquarores dicuntur.
Ἐξυδατόω, aqua intercute laborās. ὑξυδατοῦσιν ἢ ὑφοπλῆθ φλέγματι οἱ ὑδρωπικοὶ aqua intercute oculorum exci moriuntur, Aristot. lib. 6. Anim. cap. 20.
Ἐξυλωμένος, ligno stratus, materiatus, ὑξυλωμένα κεδρίνῃ ὑσπίδι, contignata cedro cœnacula, Hierem. 22.
Ἐξυφρίζω, eximo membranulam, ὑξυμφιβλήτα τὰ σπλάγχνα, membranas eximi ab adipe, Dioscor.
Ἐξυμνέω, hymnis prosequor, celebro.
Ἐξυπόδυσις, Orph. ἐκφυγή, fuga, effugium.
Ἐξυπόρχεσι, à principio, denuo, ex integro, à primo naturæ ortu, Lucian.

Ἐξ

Ἐξυπηρετέω, ministro, ὑξυπηρετῶ, obsequor, deseruio, Basil. homil. 9. in hexaemer.
Ἐξυπνίζω, μ. ίσω, π. ισα, expergefacio, Accus. p ὑξυπνίζειν Attici dicunt ἀφυπνίζειν, ait Phryn.
Ἔξυπνος, ὁ, ἡ, expergefactus, experrectus.
Ἐξυπνόω, super, ex tempore, ex recenti.
Ἐξυπτιάζω, resupino, supinè delicatéque me habeo & ignauiter, resupinus sum, me resupino, Aristot. 2. histor. ¶ Luci. actiné vsus est, καὶ σκιαῖς παρεκαθεύδων καὶ ὑξυπτιάζων ἑαυτόν.
Ἐξυρημένος, Suid. τὸν κεφαλὸν ξυσάμενον, tonsus.
Ἐξυφαίνω, absoluo telam, contexo, texo, Hom. ἐπὶ βαρυστονάχοισιν ἀοιδῇ, Πάντας μὲν κρείσσων ἐξύφανε ἠδὲ ὑφήνας κρείσσων.
Ἔξω, extrà, foris, foras, ὑξω πίπτω, mente alienatum esse, Demosth. Xenoph. 3. παρὰ τὰ ὑξω κακὰ, extra calamitates. ὑξω διατρέβειν, foris agere, Aristoph. τὰ ὑξω ἀγαθά, fortensia bona, Demosth.
Ἔξωθεν, foris, extrinsecus. τὰ ὑξωθεν ἴσχα ἢ ὀπτὰ μελίμηλα, Xenoph. exercitatio forensis & extranea Cicer. ¶ Item ἡ ὑξωθεν παιδεία, atque οἱ ὑξωθεν φιλόσοφοι, eodem modo dicuntur, disciplina muadana ab Euangelio aliena, & philosophi externa illam rerum naturalium disciplinam sectantes, Chrysost.
Ἐξωθισμός, ejectio, expulsio, Alex. 1. Probl.
Ἐξωθοῦμαι, & Ἐξωθέομαι, ου, ω. ουμαι, & Ἐξέλαύνω, ὑξέλασα, π. ασα, & in prosa oratione, ὑξέωσα, expello, detraho, excutio, extrudo, Soph. in Aiace, ὅτ' ἂν μ' ἀκωὴ τῶνδ' ὑξελάσῃ μάχης, i. ἀποκινήσῃ. ¶ ὑξωθοῦμαι ὑφ' ὑποτρόπων, qui à planicie pelluntur, Plut. in Romul.
Ἐξωκεανίζω, in oceanum egressum fuisse.
Ἐξωκεανισμὸς, οῦ, ὁ, in oceanum egressio.
Ἐξωκέλης, nauis piratica. ¶ Item equus nō stratus ephippio.
Ἐξώκοιτος, nomen piscis, Ælian. & Athen. Dicitur etiam ἀλώπηξ: & exocœtus, Plin.
Ἐξολεθρος, ὁ, internecio i. m. pernicies, exitium.
Ἔξολιξις, Halicarn. lib. 7. extā intestina.
Ἐξολοίτιος, pestilentius, perniciosius.
Ἐξόλοος, ος, ον, ὁ, ἡ, pernicioſus, flagitioſus, pestifer, exitio dignus, Aristoph. in Plut. ὀλέθριόν τινα ὑξόλοιτον, ὑξόλοιτα πάσχειν, disperdere, Demosth. ὑξόλοι δοίμην, disperream, Idem.
Ἐξομίς, exertus, Lucian. in auct. vitarum.
Ἐξομίδιος, ου, ὁ, humeris renus nudatus, Aristophan. in Cocalon. ὑξομιδιάσας, ὁ ἔτερος θώραξ ἦν.
Ἐξομίς, ίδος, ἡ, superhumeralis.
Ἐξομιδοποίημα, ατος, τὸ, exomidis confectio, Xeno.
Ἐξομίς, ίδος, ἡ, tunica subtricta & tenuis circa humeros desinens, inquit Gell. li. 7. c. 12. Xen. χιτωνίσκος ἢ χειριδωτὸς ἢ ὑξομίδες. ¶ Festo & Poll. lib. 4. Cōm. Aristoph. in Vesp. ὑξομίδες ἐκαλοῦντο ἡμιμάνικα ἱμάτια ἢ ἐπωμίδες.
Ἐξομοσία, ας, ἡ, expeditus, exertus, accinctus: abiuratus. ¶ Hesych. ὅπλων ἄνευ.
Ἐξομοσία, ας, ἡ, abiuratio, excusatio cum iure-

iurando, Bud. Cōment. & Poll. lib. 8. Aristoph. ἐν Ἐκκλησιαζ. ὑξόμοσίς δ' ὡς ἔστιν οὐ δὲ δίκαιος, nulla detrectatio atque iureiurando excusatio admittitur.
Ἐξοπλίζω, μ. ίσω, π. ισα, redimo, Accus. ¶ Item ὑξοπλίζω, licitor, Aristot. 2. OEcon.
Ἔξοπλον, genus herbæ, Dioscor. li. 3. ca. 158.
Ἔξοπθε, ὁ, ἡ, extra conspectū positus, Eur. ἢ σὺ τῶδ' ὑξόπιθεν ἐξέστειχε, duc per posticū.
Ἐξοπλισία, parapherna bona in Pandect.
Ἐξοργιόω, ὁ, ἡ, in tempestatibus, Soph. in Electra, ὑξόργια πρόσωπα κοὐκ ἰσαῖ ὀφρύσιν τόσον. Et qui vetustate exolerunt, quorū exacta est ætas, exoletus, Lucia. de sacrific. χρηστὸς μὴν ὧδε καὶ ὑξώρης τέτατ, vetula, exoleta. ¶ ὑξώρης τὸ ἡδύ Θ, natu grandior quàm vt voluptati sit idoneus, Eidem.
Ἐξοσιωμένος, dicatum, consecratum, Theod.
Ἐξοσμία, ας, ἡ, expulsio.
Ἐξοστώσεις, proiectiones, mentiana, Vide Constant. Græcum lib. 2. Epitom. τὰ περὶ ὑξόστων.
Ἐξοστρηλάσας, luxatus, vel exoſſatus Lucr.
Ἐξώστης, ου, ὁ, Ἐξωστὴς, οῦ, ὁ, expulſor. ἐξωστὴς ἀπὸ μεγάρων, ventus asper & violentus, Æsch. ¶ Item ὑξώστης, vt περώστης δόμου τε καὶ στέγης, quod porticū, fornicem, testudinemque significat.
Ἐξώστρα, machina quędam in scena, quæ & ἐκκύκλημα appellatur, Hesych. & Poll. lib. 4. Sedes verò erat eminens supermpposita trabibus: ex hac spectatoribus ostendebantur arcana quæ in scenę penetralibus secretò patrabantur: ob id dixit Polyb. σ' πάσης ἀκαταστασίας ὑπὸ τῶν ἀλόγων ὑξώστρα φανεῖσα τῶν μυστηρίων ἀπάντων, fortuna velut consultò in exoſtram producente & euulgante vestram inſciitam.
Ἐξότατος, extimus, ab ἔξω.
Ἐξωτάτω, extimè, maximè extrà.
Ἐξωτερικός, ὁ, ἡ, externus, trivialis, peruagatorque, Aristot. 1. Politic. ἀλλὰ τῶν μὲν ἴσως ὑξωτερικωτέρας δεῖ σκέψασθαι verum illa fortasse peruagatioris sunt commentationis. ὑξωτερικὰ ἀγαθὰ, bona externa & fortuita, Idem 7. Polit. ὑξωτερικὴ ἀρχὴ, externus principatus, Idem 3. Pol.
Ἐξώτερος, ον, exterior, ὑξώτερος σωλὴν, Mar. 8.
Ἐξώτερος, exterius, vltrà. Genit.
Ἐξωτικός, ὁ, ἡ, exoticus, peregrinus, Hesych.
Ἐξωχρωμένος, ὁ, ἡ, supercilioſus, elatus.
Ἐξωχρός, ὁ, ἡ, præpallens, intensè pallidus.

Ε Ο

Ε', pro ὑσὶ aliquando ἀπὸ Odyss. ξ. τὸ κλίνη λίθου, eius curam valde gerebat.
Ἐοικώς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, τὸ, ὁ, ἡ, pars corporis circa quam colligantur, & coeunt cerricis nexus & nervi.
Ἐοικότως, consimiliter, eodem modo.
Ἑός, ἑή, ἑόν, Apollon.
Ἑόλιον, vtile, lucrosum, ὠφέλιμον καὶ χρήσιμον πρός.
Ἑόλπα, poeticè, Præterit medium pro ἔολπα: ab ἔλπω, spero, Hesiod. ἀλλ' ἐ γάρ ἔολπα ἔλπεται τε-

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἐοῦ δ' οὐ, non arbitror Iouem hæc facere.

Ἐπ' ὄνυχος, τό, pro ὀνικὸν quod est, Herodot.

Ἐπ' ὀρ, filia, consobrinus, ἀνεψιὸς πατρὸς, ὁ μητρὸς. Hesyc.

Ἐπ' ὑρὴν, ενος, cochlear. Vnde ἐπιρρήνιον, i. cochlearis mouere, Poll. lib. 6. ¶ Hesych. verò habet, ἐπιρρὴ ξυστὴ πυρεωτική. ¶ Alii ἐπιρρίπτω tudiculam interpretantur: Et ἐπιρρόθιον, hinc ἐπιρρίζοθαι tudicula commouere, quod & tudiculare dicitur Nonio, ex Varrone: quod & Titinius trua cōfutare dixit. ¶ Ὀρίζω, verò aliud est, nimirum lutum turbare & subigere.

Ἐ'ορτάζω, μ. άσω, σ. αχα, celebro, epulor, festum diem ago. ἑορτάσαι καὶ ἱμπανηγύρισαι ἡ πόλις, ciuitatem celebritatibus publicisque cōuentibus exornate, Plut. in Fabio.

Ἐ'ορτή, ῆς, festus.

Ἐ'ορτάσιμος, ὁ, ἡ, ὁ, ad festum instructus.

Ἐ'ορτησιάς, solennis, festus, ἱππασία καὶ μάχη solennes pugnæ, Plat. de Leg. festæ pugnæ.

Ἐ'ορτή, ῆς, ἡ, dies festus, celebritas, festum. ἑορτὴν ποιῶ, celebritatem ago, Plat. 2. de Republ. Dicitur & paulò pòst pro eodem, ἄγω ἑορτήν.

Ἐ'ορτ Θ-ιος, ὁ, festiuus, solennis. ἑόρτιος δόμος, domum solennē & festiuum, Nazar.

Ἐ'ὸς, ἡ, ὸν, suus, ἴδιος. ἐς τὸν ἑὸν οἶκον, domum suam se recipere, Apoll. ἐὸς δόμος, dom⁹ eius, Ody. ϛ. ¶ ἐὸς κἀτὰ τὸ ἑμὸς, Apoll. 2. Argon. ἐὸν λελάβηκας ἐς μεγαλοφροσύνη, i. meis. ¶ Item ἐὸν τὸ σφέτερον, Ibidem, ἐὸν ποιεῦ σφεῖς δρᾶσαι ἐπὶ χρηστὸν ἐοῖς περιστάσιν ἰδίοισι, i. σφετέροις. ¶ Item ἐὸν τὸ ὑμέτερον, Idem Argon. 2. κρατὺν ἐστὶ ἐὸν ἐπὶ χρόνον ἐν δηρῷ τεύχει δ' ἀλλὸς ὑμέναιος, i. vestris manibus. ¶ Item ἐὸν τὸ σὸν, tuus. Idem ibidem, ἀμφιφθὼν ἀγορεύσεις ἔξ ἐὸν ψυχὴν ἑλέσθαι ὕπνῳ.

Ἐ'οστήρ, adiutor, vindex, ἀνοστηρὸν ἐπὶ κακῷ.

Ε Π

Ἐ'πάβολος, compos, ἔμπειρος, Hesych.

Ἐ'παγαίρω, ἐφοπ, censere, iubere, Bud. Annot.

Ἐ'παγάλλομαι, exulto, efferor, superbio, Dat. Phocyl. ἐπὶ τοῖσι ἐπαγάλλει χαρμῇ.

Ἐ'πάγαμαι, admiror, affecto.

Ἐ'παγανακτέω, indignor.

Ἐ'παγγελία, ας, ἡ, promissio Cic. 1. Ioan. 2. καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία ἣν ἐπηγγείλατο ἡμῖν, pollicitatio quam pollicitus est vobis. ¶ Item nuntiatio, nuntius. ἐπαγγελίαι βοσκόντων, promissio cinciunorum, Philostr. ἐπαγγελία τε καὶ μεγαλαυχία πρὸς αὐτοὺς, Plut. in Lycurg. exhortatio ad virtutem.

Ἐ'παγγέλλομαι, μ. ελῶ, edico, polliceor, profiteor. αἱρετὸν ἐπαγγέλλομαι, Xenoph. virtutem profiteor. ἐπαγγέλλομαι ἀνδρεῖος εἶναι, Idem, polliceor me doctūrum. Polyb. lib. 5. ἐπαγγείλασα δ' ἑκάστῳ Θ- ἀνδρὶ αἰχμοῦσι τέλεωτα τεκμήρια, illis pollicitus est. ¶ Ἐπαγγέλλεσθαι, etiam est poscere vel significare potius, quàm nobis opus sit, quod vim habet verecundæ petitionis, Demosth. σφεῖς ἀξιόχρεως.

Ἐ'παγγέλλω, annuntio, denuntio, edico, Xenoph. in παρ' ἃ, πολλάκις δ' ἐμοῦ οὐκ ἐπαγγείλαντι οἱ φίλοι ἐπὶ πολλοῖς ἐπῆλθον, sæpe amici in rebus necessariis non significant quid sibi opus sit. ἐπαγγέλλω πόλεμον. Demosth. indico bellū. ¶ Item polliceor, profiteor, adhortor & cōmendo.

Ἐ'παγγελτικὸς, per promissionem.

Ἐ'παγείρω, congrego, Iliad. ὡς - τοὺς ἐπαγείρῃ.

Ἐ'παγερσις, collectio, coactura Colum. ἐπαγέρσει τῶν χρημάτων πολὺ πλείονας, copias contrahit, Herodot.

Ἐ'παγείρω, admouere, Herodot.

Ἐ'παγκαθίζω, ἐδομαι, ἐπαγκαθεδοῦμαι, Hesych. reducere.

Ἐ'παγκαλίζομαι, μ. ἰσομαι, π. ισμαι, exulto, intemperanter ago, ostento, & mihi placeo, Iliad. ε.

Ἐ'παγκαλίζω, oblecto, Aristoph.

Ἐ'παγκλίζω Θ-ρω ἐπαγκλίσω, alliciens, Herodot.

Ἐ'πάγκρημαι, vincīum aliquid post me traho, Lucian. ¶ Item adduco: Xenoph. in Apolog. Socratis, ὀδόντι ἐπαγκρήσ Θ-, inuidiam in se vertens. ¶ Item accerso, allicio, Demosth. ἀναγκάσειν αὐτοὺς ἐπαγκρᾶσθαι δουλείαν, sponte sua sibi seruitutem accersent. ¶ ἐπαγκρᾶσθαι τὰς ἰδρῶτας, emūdat vitia cutis in facie, Gaz. ex Theophrast. Arrian. lib. 6. & Aphth. in Progym.

Ἐ'παγρέω, superdicere Cicer. dictis adjicere.

Ἐ'παγωγὴ, accusatio, culpa, Hesych.

Ἐ'παγρὸς Θ-, ἄγρα Θ-, agrestis, ferox, Epigr.

Ἐ'παγριόω, μ. ώσω, agreste reddo, effero Lib.

Ἐ'παγρ Θ-, venatorius, felix in venationibus.

Ἐ'παγρύπνω, inuigilo, excubo.

Ἐ'παγχάσσεσθαι, stergiuersari.

Ἐ'παγωγὴ, ξω, π. χα, induco, inueho, importo, ἐπάγω λίθους, Thucyd. τὰ διαίσια ἐπάγεσθαι, animum ad spectacula adferre oportet, Plutar. in Pericle. ¶ Item pro impingere & illidere, Aristoph. ἀλλ' ἐπάγε τὰς σιαγόνας, impinge dentes tuos molares. ¶ Aliquando stipo, obstruo. ἐπάγαγε τῇ ὁδῷ, Theophrast. ¶ Interdum allicio, impello, incito, Aristot. Ethic. 5. κατὰ τὸ πλῆθος ἐπάγει. ¶ Item intercalo, ἐπάγαγε δεῖ ἑαυτὸν ὅλη τῇ φιλοσοφίᾳ τὸ ἐγκώμιον, Plut. in Numa.

Ἐ'παγωγὸς, ingressus, inductio, subuectio, receptio: ἐπαγωγὰς ποιεῖσθαι, se recipere, Thucyd. ἐπαγωγὰ ὧν ὀπτανδίων, comportatio commeatus, Thucyd. ¶ Item inuasio. διὰ τὰς ἀθρόως ἐπαγωγὰς, quia eos nuper Athenienses inuaserant, Thucyd. ¶ Item pellacia, illecebra, Plat. de Republ. ¶ Item assequatio in custodia, & quasi abductio in carcerem, Polyb. ¶ Est & ordinum series in exercitu compositio agmine procedente, Suid. ¶ Item argumentatio quæ ex concessis sensim laqueos texit. Cic. & Quint. Inductionem vocant: Vide Aristot. in 2. prior. Analyt.

Ἐ'παγώγιον, præputium, Dioscor. li. 3. cap. 25.

Ἐ'παγωγὸς, ὁ, ἡ, inutilis Gell. illecebrosus, Thucy. ἐπαγωγὸς ἡδονῆς, inducēs voluptatem.

Ἐ'παγωνότης, artemo, trochlea, Vitruu. lib. 10.

Ἐ'παγω-

Ἐ'παγωνίζομαι, adiutor, sum adiumento, adlaboro. ¶ ἐπαγωνίζ Θ- τῷ ναυϊκῷ, cum Annibale repetens certamen, Plut. in Fab.

Ἐ'παγωνίζω, contendo, nitor. ¶ Item incumbo, periclitor. ¶ Item peroro, Liban. in Argum. Plut. in Probl. ¶ Item incanto, carmine obligo, Xenoph. οἱ μὴν πάνυ φασὶν ἐπᾴδειν ἀλλ' οἱ ἐπᾴδοντες, οὐ δὴ βέλτιστοι, φίλοι ἑαυτοῖς πανταχοῦ. ¶ Item paulò pòst, Dat. & Accus. ἐμὲ μὲν οἱ σοφώτατοι ἐπᾴδουσι τῇ σοφίᾳ.

Ἐ'παείδω, incino, in aduc.

Ἐ'παείρω, solicito, ergo, Herodot.

Ἐ'παθλεύω, præmium certaminis.

Ἐ'παιάζω, accino lugens, adlamentor, Lucian.

Ἐ'παίρω, impetuosè spiro, Iliad. ζ.

Ἐ'παίρω, in superficie tantùm, leui attactu.

Ἐ'παίσσομαι, μ. ἰσομαι, erubesco, Euripid.

Ἐ'παίσσω, & Ἐ'παίσσομαι, edulia quæ à cœna apponuntur, bellaria, Eustath. Iliad. ζ

Ἐ'παίτιος, filii, nepotes, ἔκγονοι, Hesych.

Ἐ'παινέτ Θ-ὸς, laudandus, laudabilis Cicer.

Ἐ'παινετικ Θ-ὸς, laudatiuus, Quintil.

Ἐ'παινέτης, laudator, Xenoph. ¶ Ἐ'παινητικὸς, laudator, ad laudandum propensus.

Ἐ'παινετός, laudatus, laudabilis. ἐπαινετὸς παροιμιακῶς, laudatum prouerbiū, Gaz. de Senect.

Ἐ'παινέτως, laudabiliter Cic. ἐπαινετότερον, Diod.

Ἐ'παινέω, μ. έσω, & έομαι, π. αινέσομαι, laudo, approbo. ἐπαινεῖν τι τῶν τινα, in his te laudo, Plat. de Leg. ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ τῷ κρίνα Θ-, laudatur ob pulchritudinem, Lucian.

Ἐ'παινὴ, epith. Persephones, Isterp. Hesiod.

Ἐ'παῖνος, laus, laudatio, oratio de laudibus, commendatio. ἔπαινον ἔχω, laudor, Plat.

Ἐ'παινοτάτ Θ-ος, grauis Hesiod.

Ἐ'παινοτύπτω, Diod. Secul. laudabiliter Cicer.

Ἐ'παινύω, in litture lauari, Nicand. in Alex.

Ἐ'παίρω, & Ἐ'παίρομαι, ἀερῶ, π. ῆρκα, effero. ἐπαίρω τινὰ φωνὴν, Demosth. ¶ Xeno. ἐπαιρόμ Θ- ἐπὶ τοῖς πλούτοις, elatus ob opes, ἐπαιρόμ Θ- ἐπὶ δ), spe subleuatus, Thucyd.

Ἐ'παισθάνομαι, sentio, intelligo. Soph. οὐδὲ πάνυ ἐπαισθάνομαι κακῶν, i. οὐδαμῶς. ¶ Idem, τὸν σὸν ἐκ ἐπαΐοντα μόρον, vt audini tuam mortem.

Ἐ'παίσθησις, sensus.

Ἐ'παίσσω, μ. ίξω, π. ιχα, incito, irruo, cum impetu aliquid facio. ἔγχει ἐπαίσσων, hasta minitans, vel in hastam irruens, Homer.

Ἐ'παίσχυντος, ὁ, manifestus, φανερὸς, κατάφωρος: ἐπαίσχυντε ἐγίγνετο τοῦτο εἰργασμένος, quod vbi cum fecisse resciuit est, Herodot.

Ἐ'παισχύν Θ-ος, ὁ, ἡ, ὸ, pudendus, infamis.

Ἐ'παισχύνομαι, erubesco, reuereor: ἐπαισχύνομαι τὸ ὄνομα, nominis causa pudore afficior, Herodot. ¶ ὡς ἐπαισχύνομαί τὸ ἀνοσιώτατον, non me pudet Euangelii, Rom. cap. 1.

Ἐ'παίτιάομαι, ῶμαι, ῶσομαι, ῶσαμαι, emendico Suet. Accus. in simulo, oburgo. ¶ Ἐ'παίτιος, ὁ, mendicus. ¶ Item circulator, Chrysost. ¶ Ἐ'παίτιος, ὁ, mendicitas Ciceroni.

Ἐ'παίτιος, ὁ, mulctæ, Poll. lib. 8.

Ἐ'παιτέω, μ. ήσομαι, π. ησα, incuso, increpo, Demosth. ἐμὲ Μειδίου, ἐπαιτιασάμενός με φόνου, criminatus me cædis. ¶ Item excusationē affero: ἐπαιτιᾶται τὸ μῆκος τῆς περιόδου, ob itineris longitudinem me excuso, Plat. in Epist.

Ἐ'παίτ Θ-ιος, ὁ, tulpandus, fons, Thucyd.

Ἐ'παΐω, audio, exaudio, intelligo. τῷ βαρβάρῳ ὁ γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω, nam linguam tuā barbaram non intelligo, Soph. in Aiace. ¶ Cum Præpos. σφεῖς, Plat. in Gorg. ὡς ἐπαΐσε ὑλίκῳ σφεῖς γεγενημένῳ. ¶ Aliquando sine Præpos. ἐπαΐοντες σημείῳ, ferrum sentientes, Herodot. in Scholiis. ¶ Aliquādo σφεῖς postponitur, Plat. in Apoll. ἐγὼ οὐδὲν οἶδα περὶ τούτου σφεῖς ἐπαΐω, quarum rerum ego neque multùm neque parum quicquam scio.

Ἐ'παιωρέω, μ. έσω, eleuo, suspendo: κόμαις ἐπαιωρεῖσθ Θ- ἐπὶ ὤμοις, spe mani erectus.

Ἐ'παικάζω, sum aculeatus, spinis horreo.

Ἐ'παικάω, audio, Genit. Apoll.

Ἐ'παικάζω, vigeo, adolesco, cresco, Bud. Epist.

Ἐ'παικάζω, sensim inualescens, Galen.

Ἐ'παικμος, ος, non integer, fractus, ἐπακμον ἔκκαθον, Marcell. non penitus integrā spinam.

Ἐ'πακολουθέω, subsequor, consequor. οἱ ἄλλοι ἐκέλευσον ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν, alios iussit subsequi ordinata acie, Plut. in Camill. ¶ Pro assequi & intelligere, Plat. in Phædro.

Ἐ'πακολούθημα, τὸ, appendix. ¶ Ἐ'πακολούθησις, εως, ἡ, consequentia, successio Ciceroni.

Ἐ'πακολουθητικὸς, qui consequitur, cum Genit. Gazæ lib. 4. consectarius Cicer.

Ἐ'πάκοοι, οἱ μάρτυρες, testes.

Ἐ'πάκοος Θ-, auditor, Hesiod.

Ἐ'πακοστὸν, τὸ, ἡ, ὁ, quod auditur.

Ἐ'πακούω, μ. ούσω, π. κουσα, exaudio, obtempero, obedio. Homer. Ἡ ἐλιὰς δ' ἐς πατέρ' ἐφορᾷ, ἡ δὲ πατὴρ ἐπακούει.

Ἐ'πακρα, Hippocr. quæ in angustum desinunt.

Ἐ'πάκριος, ος, epith. Iouis, quòd in summis promontoriis solitæ erant aræ constitui Iouī. ¶ Ἐ'πακρία, ας, regio Athenarum: à Cecrope. ¶ Ἐ'πακρίδαι, ciuitates Athenienſiū, Etym.

Ἐ'πακροάομαι, ῶμαι, exaudio, Accusat.

Ἐ'πακρόασις, εως, ἡ, auscultatio, auditio.

Ἐ'πακρ Θ-, in acutum desinens.

Ἐ'πάκτης, ου, ὁ, inductio, fraus.

Ἐ'πακτήρ, ῆρος, ὁ, venator, piscator, κυνηγός.

Ἐ'πακτὴς, illex, qui attrahit, qui allicit. ἐπακτικὰ διὰ τοῦ ἡδέος τοὺς ἀνθρώπους δεῖ ἄγειν: murram ea voluptatem affert incautis, Dioscor. ¶ Ἐ'πακτικὸς λόγος, argumentatio inductione constans, quali apud Plat. vtitur Socrates semper. ¶ Inde Ἐ'πακτικῶς, per inductionem.

Ἐ'πακτ Θ-ιος, ὁ, ἡ, littoreus, littoralis: ἐπάκτιος δονὴ, ἀεὶ, i. ὁ ἐν τῷ ἀκτῇ πυνθάν Θ-, qui in littore colitur, apud Apoll. ¶ Ire magnus, altus.

Ἐ'πακτὸς, ὁ, ἡ, ὸν, aduena, hospes, ἐπακτὸς θνὴς, Sopho. ¶ Item inuectus, importatus, λίθος ἐπακτὸς ὑπ' ἀνέμου γλαφθεὶς, dicitur

bellum ab eo conflatum, Plut. in Fab.

Ε'πακτέω, coerceo, claudo, Aristoph. in Vesp.

Ε'πακτῆρες, οἱ, venatores, piscatores, λῃστὰς, κυνηγούς.

Ε'πακτίδια, ας, ἡ, & Ε'πακτὶς, ίδος, ἡ, nauis oneraria, Xenoph. ἱππάγ.

Ε'πακτικὸν, ου, τὸ, nauigium prædatorium, Suid.

Ε'πακτίς, ίδος, ἡ, nauicula piscatoria, Nicand.

Ε'πάλαλάζω, ἐπαλαλάξω, ἐπάλαλαξα, vocibus conclamo.

Ε'παλάομαι, περιάγομαι, περάγρω, Odyss. ε.

Ε'πάλγητος, grauiter affici, ἀγρὶ ferro, Odyss. δ.

Ε'πάλειμμα, ατος, τὸ, inunctio, illitio.

Ε'πάλειφα, superillino, illino, perungo. ἐπαλείφει ἡμῶν τὰς ἀκοὰς τοῖς λόγοις, nos cera aures oblinere, Philostrat. in Heroicis. ¶ Item acuo, irrito, incito, exhorror. Polyb. βουλόμενος αὐτὸν ἐπαλεῖψαι τὴν αἰτίαν, volens ipsum offensum reddere Antigono. ¶ Vnde Ε'παλείπτης, excitator, cohortator, vnctor.

Ε'παληθεύω, verum reddo, verum declaro.

Ε'παλιτραίνω, μαίνομαι, dmagor, oberro, Homer.

Ε'παλλάομαι, μέλομαι, κήδομαι, curo.

Ε'παλλὰξ, pro ἐναλλὰξ, apud Xenoph. vicissim.

Ε'πάλλαξις, permutatio, vicissitudo, Arist. Probl.

Ε'πάλληκτος, compositum esse, Aristot.

Ε'παλληλισμὸς, τί τὸ ἐπαλλήλους εἶναι, ἡ ἐπάλληλα ἰέναι, Xenoph. in Hipparch. Οὐδὲ δίκαιον μοὶ παρεῖναι ὧν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐπαλλήλοις ἐπιτρέπειν, ne illud quidem prætermittendum duxit, vt videant ne hastæ ita gestentur vt aliæ aliis incumbant.

Ε'παλλάσσω, ἀλλάττω, πάσσω, permuto, euario, alterno. ἐπαλλάξαι ἀλλήλοις, Aristot. in Probl. ¶ Aliquando affine aliquid eũ altero habeo, Aristot. in 1. poster. Analy. ὥσπερ ἡ τῶν ἐν ζυγῷ ὄντων μὲν ἐπαλλάττουσα δύναμις. ¶ Iungitur etiam cum φέρω, vt apud eundem. 4. li. ἐπαλλάττει φέρειν τὴν βασιλείαν, pro eo quod est in vicinia esse & confinio, ita vt facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras.

Ε'παλληλία, ας, ἡ, quasi alternitas, vt ita dicam.

Ε'παλλήλως, ὁ, ἡ, ὸν, alternus, promiscuus. ¶ Ε'παλλήλως, deinceps, Dioscor. lib. 1. cap. 176. de malis medicis, τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν ἐφεξῆς ἐπὶ ἄλλο τὶ καὶ ἐπαλλήλως, ita vt fructus nouus veterem excipiat, aliis atque aliis malis succrescentibus. Ε'παλλήλως, ministeriales.

Ε'παλλήν, ῆνος, ὁ, insiliens, irruens. Odyss. ξ.

Ε'πάλξεις, ἐων, ἡ, propugnaculum, pinna, pinnaculum, Herodot. ¶ Est etiam ἄλξις, summum rutæ lignum. ¶ Καὶ ἀπὸ ἀκρωτηρίου ἢ ἐπάλξεως ἕως.

Ε'παλξιστὴς, triturator, Xenoph.

Ε'πάλξις, lapis in pinna ad defendendum.

Ε'πάλυνω, inspergo.

Ε'παμάομαι, accumbo: Vnde ἀνεπαμωμένοι, accumulantes & aggerantes, Bud. in Epist.

Ε'παμάω, leuiter superinducio, ἐπαμᾶσθαι τῷ χιῶνι, Theophr. li. 4. cap. 14. hist. plant.

Ε'παμβλίσκω, cum tergiuersatione.

Ε'παμβλίσκω καρπὸν, excutio immaturos fructus, reddo præcoces fructus.

Ε'παμείβομαι, μεταμείβομαι, π. ἀμείβω, alterno, alternis accedo, vicissim respondeo.

Ε'παμείδω, permuto, Accus. Homer.

Ε'παμείκελος, ἡ, Ε'παμείκελος, ἡ, mutuò, implicité.

Ε'παμοιβὸς, alternus seu alternans, Apoll. 2.

Ε'πάμονες, οἱ, ὀπίσσονες, sequaces, posteri.

Ε'παμπίσχω, induo.

Ε'παμυντὴρ, ῆρος, ὁ, adiutor.

Ε'παμύνω, μ. ἀμυνῶ, auxilior, succurro, Aristot. in Probl. ¶ Item sumo vindictam, τίνα ἀλλήλοις ἐπαμύνουσι, vicissim dolosam, Epigr.

Ε'παμφίεζω, infero, induco, Plut. in Solon.

Ε'παμφιάζω, & Ε'παμφιέννυμι, & Ε'παμφιάννυμι, induere, amicire, circumuoluere.

Ε'παμφίστημι, verinque: Vnde Ε'παμφοτερίζειν cum Dat. vtroque pertinere, ambiguum & ancipitem esse, Aristot. lib. 3. de partibus Anim. ἐπαμφοτερίζῃ τῇ φύσει, natura est ancipiti. ¶ Significat etiã vtrique sufficere, Eidẽ 4. de generat. ¶ Significat etiam alternates Plutarch. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, alternantibus in eo sententiis. ¶ Construitur etiam cum ἐπὶ vel περὶ, Aristot. 7. Ethic. ¶ Significat etiam in neutras partes trãsire, integrum se & medium præbere, Plutarch.

Ε'πὰν, vel ἐν ἀν, quum, quando, postquam, Aphrod. lib. 1 Probl. ἐπὰν ἡ δυσὶς δύῃ.

Ε'παναβαίνω, ascendo. Aristoph. ἐπαναβὰς ἐπὶ τὴν θρυπτικὴν, super schalam ascendens.

Ε'παναβάλλομαι, amicior, superinduo, indan in modum amiculi. ¶ Item differo, procrastino.

Ε'παναβαίνω, in superiora recipio, Accusat.

Ε'παναβλύω, quasi circumiectim & obnoxiatim, ἐπὶ πόνοις ἢ κέρδεσι εἴωμα λαμβάνειν ἐπαναβλύειν, φησὶν, Herodot. lib. 2.

Ε'παναβοάομαι, μ. ἀναβοῶμαι, acclamo, Aristoph.

Ε'παναγορεύω, relego, Accus. Epictet.

Ε'παναγυιάζω, virgeo, compello, rogo, Aristoph.

Ε'παναγκὲς, necesse, necessariò, Demosth. ἐπὶ τοῦτ' ἐστὶ τοῦ ἀναγκαίως ἐπάγεσθαι.

Ε'παναγω, reduco, abduco, restituo, ἐπανάγειν τι εἰς τὸ φῶς, in lucem reducere, Plut. de Leg. ¶ Et ἐπανάγειν, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, ad maiorem pertestatem reuocare, Aristot. 4. Polit.

Ε'παναδίπλωσις, replico. ¶ Ε'παναδίπλωμα, complementum, Aristot. li. 2. Animal. ¶ Ε'παναδίπλωσις, ἡ, replicatio Cicer.

Ε'παναζέω, condoleo, pro ἐπιζέω.

Ε'παναθεωμαι, μ. ἀναθεάομαι, π. ἀμαι, specto, Accus.

Ε'παναιτέομαι, capio, recipio, suscipio, capessio. ἐπαναιτεῦμαι τὸν τοῦ ζῆν, hanc vitam deligo, Phal. in Epist. ¶ ἐπαναιτεῖσθαι, etiam est de medio tollere & necare, Polyb. in 1. ¶ Ε'παναίτησις, occisio, cædes, Eidem.

Ε'παναχωρέω, μ. ἀναχωρῶ, π. ἀμαι, redeo, reflecto, remeo, Aristot lib. 3. Animal.

Ε'παναλαμβάνω, reponor, proponor, Xenoph.

Ε'παναλογίζομαι, per epilogum enumero iam dicta, Hermogen.

Ε'παναπηγνύω, rursus miscere & confundi quæ discreta fuerunt.

Ε'παναπλασμὸς, ἡ, renouatio, Galen. ad Glauc.

Ε'παναπλάσσομαι, Xen. in Κυνηγ. de reuersione canũ clamantiũ. Polyb. ἐπαναπλασσόμενοι.

Ε'παναπτυκτικὸς, ἡ, ὸν, retrocessatio, inclinatio.

Ε'παναπτύσσω, ἀναπτύσσω, communio, Plat. de Leg.

Ε'παναπτωλέω, assector.

Ε'παναρμόζω, refero.

Ε'παναρτάομαι, suspendor, cohibeor, Aristot.

Ε'παναρυσμὸς, repercussio, reflexio, Aristoph. in Anib. Ἀπὸ τῶν ὑδάτων ἐπανάκρουσις πολλὴ, interpr. ἐπανάκλασις. ¶ Ε'παναρύσεως, reflexio, reflexio, recessio.

Ε'παναστομόω, ἀναστομόω, laceto, reparo.

Ε'παναστρώννυμι, repeto, inculco, Bud. in Epist.

Ε'παναστρωφάω, & Ε'παναστρέφω, & Ε'παναστρωφάομαι induere, amicire, circumuoluere.

Ε'παναστροφὴ, ἡ, quasi reuolutio, in Timæo Platonis, τὰς τῶν κύκλων περὶ ἑαυτὸν ἐπαναστροφὰς, Cicer. orbium conuersiones.

Ε'παναυχένιος, superbus sum & contumax.

Ε'παναφαίνω, ἐπαναφέρω, repeto, itero, renouo. ¶ Item epilogum facio, Plut. in Homer. δὶ ὀλίγων ἐπαναλαμβάνει. ¶ Ε'παναφορὰ, ἡ, repetitio, resumptio, Rutil. Lup. de figur. ¶ Ἐξ ἐπιλογος.

Ε'παναφυρῶ, commuto, commisceo.

Ε'παναφοιτάω, redeo.

Ε'παναφυλάσσω, expecto, cũctor, Accus. Aristoph. περ.

Ε'παναφωμαλίωσις, ἐπανορθόω, repero, renitisci facio.

Ε'παναφορὰ, ἡ, ἐπανορθόω, π. ωκα, renouo, instauro: & Ε'παναφορὰ λόγου, oratione redintegrabo.

Ε'παναγκαῖος, necessarius. Vide simplex.

Ε'παναπαύομαι, acquiesco, oblectar.

Ε'παναπλάω, reduco.

Ε'παναπτόω, insilio, insurgo, Aristoph. νεφ.

Ε'παναπτύω, contra nauigo, renauigo, Demosth.

Ε'παναπτύω, effundo, ἐπαναπτύειν τι ἐπὶ τινα, Herod.

Ε'παναπτύζω, curiosè examino, Aristo. 1. de gener.

Ε'παναστασιάζω, etiam interficio. (nerat.

Ε'παναστάλλω, memoriam renouo, Plat. de Leg.

Ε'παναστενάζω, Pollux. lib. 5. diris foluere.

Ε'παναστρέφω, πάντα ἐπάνω κάτω ἄγω, in sublime iaculor, vnum super alium reicio.

Ε'παναστὴς, ἐων, ἡ, crepitatio armorũ, Thuc.

Ε'παναστίλω, tracto, apparo.

Ε'παναστασις, εως, ἡ, rebellio, insultus, ἐπανάστασις φλυκταινῶν, eruptio pustularum, Dioscor. lib. 8. cap. 6. ¶ ἐπανάστασις δρύινη, insidiæ regni, dixit Sophocl. in Antig.

Ε'παναστέλλω, cõpesco, reprimo, Aristo. de mũdo.

Ε'παναστημα, eruptio, Aristoph. bulla, papula.

Ε'παναστρέφω, subuerto, reuertor, redeo, Xeno.

Ε'παναστροφὴ, ἡ, reuersio, reflexio, Hermog.

Ε'παντάσεις, ἡ, extensio, Aristot. 3. Polit.

Ε'παντείνω, & Ε'παντίημι, intendo, extollo, vibro in aliquem, Xenoph.

Ε'παντέλλομαι, ὀρνύω, orior, Neutr. absolut.

Ε'παντίθημι, attribuo, acceptum refero, Aphth. in Progymnasm.

Ε'παντιθέω, transpono, impono.

Ε'παντρίζω, redeo in sublime cresco, de arboribus, Basil. Virgil. subiicere dixit.

Ε'παυλίζομαι, post vindemiam quæ supersunt colligo, Leuit. cap. 19. & Deut. 24.

Ε'παφὴ, ἡ, crimen vel culpam in alium reiicio, siue transfero, Demosth. in 2. κατ' Ἀφόβου. ἐπὶ ἄλλον ἀναφέρειν. ¶ Ε'παναφέρω, etiam repetere & conduplicare significat. Vnde schema ἐπαναφορὰ, Hermog. ¶ Est etiam refero, renuntio, Xenoph. εἰ ὁ φυσικὸς ἐπανοίσει τοῦτο εἰς ἀλήθειαν.

Ε'παφικνέομαι, reuertor, me recipio.

Ε'παφοίνησις, ἡ, reuersio, reditus.

Ε'παφοινέω, reuertor, regredior. οὐκέτι μὴν πάντα ἐπανέρχομαι, Gale. rursus differam. Lucian. ἐπ' ἐκεῖνα τὸ ἐπανέρχομαι, redeo enim ad eos. Plat. ἐπανιὼν αὖθις τὸν λόγον, repetens, recenseo. ¶ Interdum ascendo, Plat. Sympos. ¶ Et ἐπανέρχεται, dicitur adoptiuus, qui è familia ascititia, ad suã naturalem q; reuertitur, Dem.

Ε'παφορῶμαι, rursus interrogo, Apollon.

Ε'παφυστερέω, redeo. ¶ Item rursus differo, iterum expiro. Aristot in 1. περὶ μὲν τοῦ φυσικοῦ λόγου πάλιν, denuò disputemus.

Ε'παφυστέω, qui rebellant, Herodot.

Ε'παχθομαι, acquiesco, fulcior, Demosth. ἀεὶ ἀχθόμενοι. οἱ ἄκακοι δὲ καὶ πᾶσι ὑμῖν ἐπιτήδειοι ἴσμεν. ¶ Item fulcipio, refillo. ἀφῆκε γένος πάλαμναι ἐπαίχθειν, Suid. ¶ Item præsto, antecello.

Ε'πάω, redeo. ἐπιόντος εἰς χάριν τὴν ἡδονὴν, in gratiam cum voluptate redeamus, Gaz.

Ε'πεῴδω, superfloreo, effloresco, Aristoph. πλ. τοῖς μάλιστα ἐπῄδει χροιὰ, superflorescebat. ¶ ἐπιπεδόω, ἄλμη, exudãs salsugo, Herodot.

Ε'πεῴζομαι, ἐπεόσομαι, ἐπέσχον, refloreo: floridis coloribus illudo, Naz. ¶ Pro exornare, Lucian.

Ε'πεώδιμος, ἡ, pina, quasi efflorescentia. ἐπεώδιμος πορφύρεος, flos purpuræ, Dioscor. lib. 5.

Ε'πεψιάω, ἐπέψησα, in prunis assari, Aristoph. Vesp.

Ε'πιείημι, ἐπίω, redeo, remitto imperum & cõtentionem. ἐπιέντες τοῖς νόμοις τὰ ἀκριβέστατα τῆς ἀγωγῆς, remittentes durissimum vitæ genus ipsis mucnibus, Plut. in Lycurg.

Ε'πιεικὴς, coæquo, compenso, ad æqualitatem redigo. ¶ Ε'πιεικέω, idem, Plat. de Leg.

Ε'πιεσταμαι, ὁρμῶμαι, impetum facio in, tumultum excito. ἐπιεσταμένου πορφύρεος, bullis erumpentibus, Dioscor. l. 5. c. 77.

Ε'πιεστάω, excito, Bud. in Epist.

Ε'πιζήμιος, ἐπιζημιόω, excito, erigo, infligo aduersus, deficio, rebello, ἐπιζήμιος τῇ πατρίδι, Plut. in Public. Herodot. in Thal. οἱ μάγοι εἰσὶν οἱ ἐπιζάθεται, Magi sunt qui à te defecerunt. ¶ Item pro postea surgo, Demosth. ἀεὶ ἀφ' ἑαυτοῦ. ἐπιζάσης δ' ὁ φιλιππίδης, postea surgés. ¶ ἐπιζήσασι οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπὸ, caligauerant oculi eius, 1. Reg. 4.

Ε'πιζώννυμι, reprimo, resilio.

Ε'πιθοὴ, ἡ, reditus, ascensus, renouatio, Plat.

Ε'πιθυσία, intumesco, Genit. Aristot. in Probl.

Ε'πιθρύπτω, ἐπιθρύψω, & ἐπιθρυπτόω, corrigo Terent. restituo, instauro, Aristot. καὶ ἐπὶ

ἀλκὴν ἔχει ἐπαυρεῖν ἢ πολιτείαν, ἢ κτᾶσθαι ἀλλ' ἢ ἐλεγχῆναι, collapsam reficere. ¶ Ἐπανόρθωσις, ἀπὸ τοῦ, emendatio, supplementum, Arist. ¶ Ἐπανορθωτής, idem. Ἐπανορθωτὴς, ὁ, corrector, castigator. Ἐπανατέλλω, exorior, pro simplici. Poetice. Ἐπάντης, ου, ὁ, ἡ, attus, acclivis, Hesych. Ἐπαντλεῖν, infundere: trāflare, ἐπαντλεῖ λόγοις, (sicut fundere Latinis) pro abundanter loqui: Virgil. *Talia fundebat lachrymans*. Synes. ἐπὶ πλείοσιν ἐπαντλῶν τοὺς λόγους, disputationes fundunt. ¶ Item exhaurio, haurio, ἐπαντλοῦσι τοὺς φόρους, Herodian. 1, cuncta exhauriunt. Ἐπανάλωσις, εως, ἡ, infusio, Dioscor. lib. 2. c. 155. Ἐπανάλωτος, idem, Galen. Ἐπάνω, suprà, Genit. ἐπάνω τοῦ τοίχου εἰμὶ, sum superior tabulis, Plutar. in Apophth. Ἐπανῶδι, suprà. Genit. ungitur. Ἐπαξιος, egregius, dignus, ἐπάξιος γάμου, Sop. Ἐπαξιῶ, postulo, rogo, precor, Sophocl. Ἐπαξίωσις, pro dignitate, Nazianz. Ἐπαοιδὴ, incantatio, Poet. ἐπῳδὴ, Phrynich. Ἐπαοιδὰ, pro eodem, Exod. 8. incantio. Geil. Ἐπαοιδὸς, ὁ, incantator, σαγηνευτὴς. Ἐπαπειλέω, ἐπω, π. ἐκ. minor, comminor, Iliad. ἀ. Λὴξ' ἐχεδὸς τῶν φεύγων, ἐπαπειλεῖ ἀγελαίοις. Ἐπάρατος, incomprehensibilis, multus. Ἐπαρτία, currus. Ἐπαρτύομαι, suscipio, aggredior, instituóque agere, adorior, Plut. in Marcello. Ἐπαρτύω, suprà, morior, immorior, Philost. Ἐπασπαλίζομαι, scilicet, diluo, Plutarch. Ἐπασπάομαι, quæstio ἐκ ἐπασπῶ, addubitare, quæstionem proponere: ἐπασπάομαι μὲν ἐγὼ ἐκ ἐπασπῶμαι λόγον. ¶ Ἐπασπασμὸς, dubitatio, desperatio, ἀπορία. ¶ Ἐπασπεσία, idem. Ἐπασπεύω, insuper mitto, Accus. Ἐπαρὰ, ᾶς, imprecatio, κατάρα. Ἐπαρῶμαι, ασομαι, & ὀσομαι, imprecor, execror, ἐπαρασάμενος τὸν τοῦ πολλὰ, Plat. Leg. Ἐπάρατος, execratus, ἐπάρατος, Phocylid. Ἐπαρύω, impingo, illido, struo, Synes. Ἐπάρατος, ὁ, ἡ, execrandus, Æschin. & Κτησιφ. ἀ, ἐπαρᾶτε ἐπάρατε ἀνάρατοι. Ἐπάρτιος, ου, qui os ulorum vitio laborat: ἀρτιος enim est albugo, Aristot. 9. Anim. Ἐπάργυρος, argenteus, inargentatus, κλίνας ἐπαργύρους, Herodot. lectos argento constratos. Ἐπαρὼ, itrigo, Arnan de Euphrate, lib. 6. Ἐπαρὶ συμμαχίαν ἐσομένων συμμαχίαν, reconcilio. Ἐπαρωγὸς, adiutores, Apollon. Ἐπαρήγω, ἐξω, π. ἐκ. adiuuo, Dat. Iliad. ἀ. Ἐπαρτίως, ὡς, finitter, inepius, σκαιῶς, Phryn. Ἐπαυρεῖν, ἐπαυρήσω, ineptia, finiftertas Plin. in libello de virt. Aristot. Ἐπαυρεῖσθαι, fiuistrè Horat. Ἐπαρκία, ἡ, auxilium, Eurip. in Hecuba. ¶ Polypro suppeditatione & commeatu. Ἐπαρκὴς, ὁ, ἡ, expertus, auxiliator. Ἐπαρκέω, ἐσω, π. ἐκ. sufficio, suggero, erogo. ἐπαρκεῖ τὴν ἕψησιν τοῖς γενέσιν, alimentum parentibus suppeditat, 9. Ethicor. ¶ Item possum, cum Infinitivo, Aphrod. ἐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστὴρ concoquere ventriculus nequit. ¶ Aliquando adiuuando arcere, Iliad. ζ. οὐδ' ἐπαρκεῖ πατὴρ ἐπαρκέσαι λυγρὸν ὄλεθρον, neque id ab eo removeri permicem. ¶ Pro opitulor, πολλοῖς φιλίοις ἐπαρκεῖ σι μὴ ὀλιγωρεῖν ὑπὸ ξυμφορῆς ἐπαρκεῖν: Eurip. in Oreste. Ἐπαρκὴς, ἀδοκεῖν, sufficiens, αὐτάρκης. Ἐπάρκιος, sufficiens, lib. 1. Epigr. πλοῦτον ἐχθρὸν ἐπάρκιον τοῦ ἐπιόντος. Ἐπαρκούντως, sufficienter, Sophocl. Ἐπαρμὸς, eleuatio, extuberatio, Galen. Ἐπαρμὸς, aptus, congruens, Hesiod. Ἐπαρσὶς, εως, ἡ, exultatio, hortulanus, Hesych. Ἐπαρσις, elatio, gaudium, αἰδοῖ δ' ἄνακτος ἐπαρσις, Cicer. Ibidem vel cupiditas efficiendi. ¶ Item tumor, extuberatio, ἐπαρσις μαζῶν furorientes mammæ Plin. Ἐπαρτάω, & Ἐπαρτάω, suspendo, impendeo. ¶ Æschyl. φόβους ἐπήρτησα, metum inieci. Ἐπαρτία, apparatus, ἑτοιμασία. Ἐπαρτὴς, ὁ, ἡ, promptus, præparatus, Odyss. ξ. Ἐπαρτύω, adapto. Ἐπαρυστὴρ, ῆρος, ὁ, & Ἐπαρυστὶς, ίδος, ἡ, haustrum. ¶ Exod. 25. proemanctorio. Ἐπαρυτὴρ, ῆρος, exhauriens. Ἐπαρχὴ, ῆς, ἡ, decima. ¶ Aliquando provincia. Ἐπαρχία, ας, ἡ, rouincia, præfectura, Plutarch. Ἐπαρχιῶται, ῶν, proui ciales. Ἐπαρχίζομαι, ξομαι, decimas capio. ¶ Item auspicor, cœpi, Iliad. ἀ. ἐπαρξάμενοι θεσπεσίοιο. ¶ Ἐπαρχοντεύω, præses prouinciæ, prætor, ἐπαρχεύειν τοῦ αὐλοῦ, Plut. in Galba. Ἐπαρχος, imperator τῶν ἄκρων, ἐπάρχων Ioseph. Ἐπαρωγὸς, ὁ, adiutor, auxiliator, Apoll. 1. Arg. ¶ Ἐπαρωγὴ, βοήθεια, auxilium, Eidem. Ἐπαυδάω, anhelo, respiro, πνέω. Ἐπαύειν, Hesych. καθεύδειν, decumbere. Ἐπαυλίω, colo, exerceo, medito, Aristoph. ἐπαυλεῖ σοφίαν ἐπαυλεῖ. ¶ Ἐπαυλητὴς, athleta, Hesych. Ἐπαύλιον, Siculis ἡ ζώνη, fundibulum, Hesych. Ἐπαυλία, incantamentum, Nazian. & ἐπαυλίσματα, cantilenæ quas pueris nutrices canũt. Ἐπαυρίζω, splendeo, καμπυλωδὲς αὐγάζω. Ἐπαυγασμα, τὸ, splendor. Ἐπαυδάω, alloquor: & ἐπαυδήσαι, ἐπαύσω. Ἐπαυδαδιστόμως, in eadem pertinacia durãtes. Ἐπαυλὸς, ἀδος, ὁ, caula. Ἐπαύλιος, aulicus, ἐπαυλίοις ὑδοῦ, Homer. Ἐπαυλῶ, ῶμαι, ῶμαι, modulor, incino, vel præcino, Lucian. δρῶσι ἐπαυλῶ τὸν σύβαριν. Ἐπαυλίζομαι, stabulor, in stabulis fum, in loco immoror, Lucian. τῶν νῦν ἐπαυλισμένων ἐν μόχλοις in stabulis constitimus. ¶ Plutar. τοὺς ἐπαυλισθέντας τοῦ χειμῶνος, vt pernoctarent. Ἐπαυλιον, τὸ, villa, Æschi. ¶ ἐπαυλια vetò Pluraliter, secunda dicta nuptiarum, i. repotia, Poll. lib. 3. Quæ & ἐπαυλία, Etym. Ἐπαυλις, ὁ, ἡ, cortis, stabulum, boum ouiumque caula, casa, villa, habitatio. τῶν χοίρων ἡ αὐλὶς ἐπαυλίζεται τὸ πρῶτον, agium & villas cuntati donat. Plut. in Pericle. βασιλικὸν ἐπαυλιν, domum regiam, Idem in Publ. Ἐπαυλοφυὴς, Theophr. de histor. plant. 3. cap. 18. ale hedera: Gazæ amplexicaulis. Ἐπαυλος, opacus, incola vallis. Ἐπαυλοῦμαι, ὑμαι, ortem vel casam inhabitans. Ἐπαυξάνω, accreico. Ἐπαυξησις, augmentum, Plat. de Leg. Ἐπαυξησις, accessio, incrementum. Ἐπαυξω, adaugeo, amplifico, ἐπαυξάνω τὴν τοῦ βασιλέως δόξαν, gloriam patriæ augere. Thucyd. Ἐπαυρίσκω, fruor, ἐπαυρόμενος. Ἐπαυρω, fruor. Hesiod. ἐπαυρεῖν ἀνδρὸς ἀμείνονος, ἐπαυρεῖν δὲ χέρηος, plus noctis capit, attingit. ¶ Ἐπαυρησις, fruitio. ἐπαυρήσεις πονηθείς, fructus percipere, Thucyd. ¶ Ἐπαύω, idem. Ἐπαυρίζω, ίσω, lenior spiro, ῆς, ἐπαυρίζων. Ἐπαυριον, postridie, siue posterò die, Polyb. Ἐπαυσιλογισμὸς, & Ἐπαύσιμος, fruor, ἐπαύσιμος ἐπαυσίμην δεῖ πίνειν, Apoll. ¶ Iliad. ἀ. ἐπαυσάτην ἐπαυσίμην βοὸς ἀγροτέρω, vt eius iuuat fluitriam. Ἐπαυστὴρ, ῆρος, torrens. Ἐπαυτῶ, in conspectu. Ἐπαυτοφώρω, Aduerb. in ipso furto. ἐπαυτοφώρω καλεῖσθαι Æsch. 1. in furto ipso & manifesto fures. ¶ Trãffertur & ad alia. ἐπαυτοφώρω ἑαλωκότ, deprehẽditus in ipso actu, Dem. Ἐπαυχῶ, superbio, glorior, μεγαλοφρονῶ, ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, Aristoph. 1. μεγαλοφρονεῖ σὺ καὶ ἐπαυχῶ, vt mihi polliceor, vt spero. Ἐπαφίημι, admitto, Galen in 9. Therapeu. Ἐπαφίεμαι, ἐσομαι, & Ἐπαφίημι, contrecto, ἐπαφῶμαι, Nazianz. Ἐπαφρίζω, exceo, Aristoph. in Ran. Ἐπαφὴ, tactus, contrectatio, Plat. in Tim. Ἐπαφὸς, ὁ, ἡ, fe fidubius Ἐπαφίημι, ἐσω, π. ἐκ. omitto, dimitto, subtorno. τὰ πέτρα ἐπαφιᾶσι, tragulas immittere, Xen. 4. Pad. ἐπαφῆκαν τὰ πρόβατα, pecora admittunt, Theophr. lib. 4. cap 7. hist. plant. Ἐπαφρίζω, ίσω, π. ἐκ. despumo, Accus. Ἐπαφροδισία, venustas, lepos, elegantia, Appia. Ἐπαφρόδιτος, & Ἐπαφρόδιτος, venustus. Ἐπαχθὴς, ὁ, moleftia, offensa, Chrysost. Ἐπαχθὴς, ὁ, ἡ, grauis, molestus, Æschin. Ἐπαχθῶς, moleste, Plat. in Epist. Ἐπαχρεῖν, tristo. Ἐπεὰ, mox, pòst, iterum, retrò. Ἐπεγκαλέω, insulto alicui ridendo, ἐπεγκαλοῦσι, Plut. ἐπεγκαλοῦντες ἀεὶ τοῖς ἡγεμόσι. Ἐπέγκυος, promissus cum fidemissione, Poll. 3. Ἐπεγείρω, ἐρῶ, ἐρέω, erigo, excito, excito, Aristoph. ἐπεγείρει δ' ἡδὺν ὕπνον ἐπεγείρομαι. Ἐπεγκρούω, intundere. Ἐπεγκρούω, infungo, inflecto: mordicus peto, Arist. in Equit. ἐπεγκρούσας λαζὸν ταδί. Ἐπεγκλεὴς, oculis innuens.

Ἐπεγκολάπτω, μ. ἀ. ψω, π. ψα, insculpo. Ἐπεγχανάω, inhiare, irridere, cachinnari, Suid. Ἐπεγχρονίζω, instillo, superfundo, Dioscor. Ἐπέγχυτος, ου, ὁ, ἡ, cerna, Cæl. lib. 15. cap. 16. Ἐπεί, quum, postquam, quandoquidem, quoniam. ¶ Cum indicatiuo. Interdum cum Optatiuo, Gaz. lib. 4. Plat. in Apol. ἐπεί μοι δοκεῖ κρεῖττον εἶναι, quanquam id quoque mihi pulchrum videtur. ¶ Interdum pro εἴπερ, quòd si non, alioqui, Plat. in Hippia minore, κρεῖττον δοκεῖ, ἐπεὶ ταῦτα δὴ δέξει. ἐπεὶ σὺ εἶπε, alioqui tu dicito. Ἐπείγομαι, εἴξομαι, solicitor, impellor, vrgeor, festino, ἐπειγόμενοι καὶ σπεύδοντες ἀκοῦσαι ἀφῆκαν Herodot. omnes res properando parit errores. ἐπειγόμενοι τὴν στρατηγίαν, munitionem absoluere properantes, Thucyd. Ἐπείγω, μ. εἴξω, ξω, ξα, vrgeo, compello, Isocr. Ἐπειγόνως, ὡς, studium, industria, ἀπουδῆ. Ἐπειδὰν, postquam, quum, Lucian. εἰρήνη ἢ αὐτὴ ἐπειδὰν ἴδωσι παρελκύσασι σὺν πελεμίοις, ἐπειδὰν ἐκβιάσωσι, vt quum vicissim &c. Ἐπειδὴ, postquam, quandoquidem, Xeno. cum Optat. ἐπειδὴ ὁμολογήσαιμι τοῦτο &c. quum cum fierentur, dicebat, &c. ¶ Cum Indicat. Pind. in Isthmis, hymno 7. ἐπειδὴ ὑπὲρ καφαλᾶς γὰ Ταντάλου λίθον φέρει πεδ' ἐσχεν ἄμμι θεός, quandoquidem lapidem Tantali immineté capiti aliquis nobis admouit deus. ¶ ἐπειδὴ τάχιστα simulatque, simul vt, Demosthen. ¶ ἄλλως ἐπειδὴ, præsertim quum, Isocrat. ¶ ἐπειδὴ ἐπεί, & ἐπειδήπερ, quãdoquidem, quia, quum, Xenoph. ἐπειδὴ δὲ ἐμοὶ τῆς ἀρχῆς ἐγένετο ἐν ἐμοὶ ἐξουσία ἀγωνίσασθαι ὑπὲρ ἐκείνων, ἐπειδὴ ἐπεὶ ἐμοὶ ἐξουσία ἐγένετο. Ἐπειδήπερ, idem. Ἐπειδήτε, dicas ne fastus & qui inauspicationes cæteris existimabantur. Ἐπείκελος, ὁ, ἡ, ἐπείκελον, similis, Homer. Ἐπείκω, concedo, ἐπείκων, aduenio, ingredior, supernio. ¶ Interdum recenseo, vt recensere exercitum, inuado, aggredior. Iliad. ἀ. Τλῶ οἱ ἔγχος ἐπείκων, priusquam senectus eam inuaserit. Ἐπείμι, insum, ἐπεσσι κεφαλῇ ἐπείμενος ἀνδρὸς ἐπείμενος, his adduntur septem millia, Herodot. ἐφ' ἑπτὰ πύλῃσι ἐπεῖσι, cui imminent portæ, Idem. Ἐπείρω, insulto, scilicet. Ἐπειρωνεύομαι, adsimulo. Ἐπεῖπον, dictum addo alicui facto, superdico Liu. Nazian. in Iulian. Ἐπειρωτάω, affabre factus Cicer. Pausan. Ἐπειρωτάω, interrogo, Herodot. Ἐπείρω, ἐρῶ, & ἐπειρέω, derideo, Appian. Ἐπείσαξις, ἡ, accessio, ἐπείσαξις, inuasio, aggressio Cicer. Sophocl. in Philoctete. Ἐπεισεφέρω, ἐνέγκω, ἐνεγκῶ, superinduco, succida-

Universidad de Deusto Biblioteca

neam legem fero, Basil. in Epist. ad Diodorũ.
Ε᾽πισχεσις, ecs, receptaculum, Thucyd.
Ε᾽πισυναγωγή, ῆς, superinductiuus. τὰ ἐπισυναγωγὴν, merces quę importatur, Plat. 2. Rep.
Ε᾽πισκευὴ, ῆς, alienigena, peregrinus. ἐπισκευὴ ᾖ πόσις importato aliunde trumēto, Dem. ¶ Ε᾽πισκευάζεσθαι, adsciti.
Ε᾽πισβαίνω, ingredior, Xen. ἐπισβαίνω τοῦ ἅρματος ὀλίγα ἐ διελαύνει. ¶ Ε᾽πισβιβάζω, admittere.
Ε᾽πισείσαγω, introduco, inuado, accedo, prorumpo, ἐπισείσαντες δὲ ἡμῖν, nos inuadens, Naz.
Ε᾽πισκήνιον, ornamentum, celebro.
Ε᾽πίσκηνον, aqualiculus ¶ Ε᾽πισκαλίσω, accerso.
Ε᾽πισπεύσομαι, ingredior, vt ἐπισπεύσομαι, Hesy.
Ε᾽πισκυλεύω, vel Ε᾽πισκυλεύω, ἐπισκύλευσον ἄνθρωπον, Suid. adolescere, attexere, Basil. ἐπισκυλεύσαι ἀφόρητα ἐπισκύλευσον ἐπισκύλευσον.
Ε᾽πισκωμάζω, impudenter me & velut temulenter insinuo in alicuius societatem, vel in collegium & nationem, Plat. de Republ.
Ε᾽πισκοπέω, ῶ, τῶ, ab ἐπισκοπὴ, pars fabulæ, Aristot. ¶ Ponitur autem pro omni aduentitio iucundoque accessorio, Plut. in Hom. ἐστὶ δὲ παρ᾽ Ὁμήρῳ ἐπισκοπὴ πᾶσα χαλκοῦ ἐμπεσούσης, ἀς Η᾽φαιστος χωλεύων ἐπέσκηψεν. ¶ Digressiones item iucundæ, vt in Iliade nauium enumeratio. ¶ Item ἐπισκοπὴ, carmina quæ canuntur in Imperatorem primùm vrbem ingredientem.
Ε᾽πισκοπὸς, ὁ, introductus, ingressus aliunde, φίλους πόλεσι ἐπισκοποῦσι, in Epigr. fuci flos aduentitius. ¶ Ε᾽πισκοπάδιος, aduentitius & extra argumentum assumptus, Aristot. lib. περὶ ποιητικῆς. ¶ Ε᾽πισκοπῶμαι, est ἐπισκοπέω, interuicere atque inferere, Idem ibidem.
Ε᾽πίσκοπος, ὁ, ingressio, & aggressio, inuasio.
Ε᾽πισκώπτω, irrumpo, prorŭo, prumpo, Aristoph. in Plut. ἡμῖν τὸ ἀγαθὸν ἐκεῖ τὸ πλοῖον ἐπεσκώπτει πρώτως ὑπὸ τῶν ἀνέμων, i. ei vt prædictum.
Ε᾽πισπάδων, ὁ, ὁσ, superinfilio, Herodian.
Ε᾽πισπάω, introco, impetum facio, Dat.
Ε᾽πισπάω, spiritum traho vel reduco, Galen.
Ε᾽πισπάω, influo, ἐπισπάσθαι εἰς ἅπαντα, Plutar.
Ε᾽πισπείρω, insuper infero, adduco, allego, introduco, Phil. de mundo, ἀλλ᾽ ἵνα τὸ φαῦλον ἐπισπείρῃ τοῖς ἐσθλοῖς. ¶ Ε᾽πισπορά, ᾶς, ἡ, dapatio.
Ε᾽πισφέω, adiicio, ἐπισφέρω, Suid.
Ε᾽πίστατα, postea, iam verò, deinde, deinceps, ὁ ἔπειτα χρόνος, posterum tempus, Xenoph. ¶ Est etiam interrogantis cum indignatione, Xen. ἐπεὶ οὐκ εἶ φρενῶν ἐπίστατα ἔτι; Tu igitur non credis?
Ε᾽πίστατος, sim alitque, Lucian. vt ἐπίστατος.
Ε᾽πίστη γε, siquidè, ἐπίστη γε καὶ, aliquis, Lucian.
Ε᾽πίστατος, aliquis, ἐπεί τινες, ἐπεί τινας, quandoquidem, Demost. ¶ Interdum postquam.
Ε᾽πιστάζω, ἐπιστάσω, ἐπιστάσομαι, ἐπιστάσωμαι, ἐπιστάσοιμι, ἐπιστάσαιμι, ἐπιστάσασθαι, ἐπιστάσασθαι, ἐπιστάσασθα

κάειν. ¶Aliquando pro applicare, admouere, Lucian. ἐπέχε τὸν νοῦν πᾶς μαχόμενος, animum aduertere. ¶Item obtineo pro potestate & regio imperio, ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων θεός, Aristot. de mundo, ἐπέχε δὲ πολὺ βυθὸς ὕδατος, late mare occupat, Thucydid. ¶Hesiod. cum Dativ. pro infesto & immaneo, ὄφις δ' ἀνθρώποις ἐπέχων κακὸν ἤθεϊ κύρσας, ἐμφερέως ἔχετο. ¶Aristoph. πῖε, pro pergo, ἐπέχε μᾶλλον βαίνειν πρὸς, ἴχνος ἴχνει δὸς ποδὶ ποδί. πῖε, dabam bibere, seu potum.

Ἐπόλας, vectis.

Ἐπόλασις, ἡ, obiectaculum Varron.

Ἐπόλασις, conuentus, occursatio Cicer.

Ἐπόλαστος, ου, ὁ, voti compos, qui aliquid est assecutus & adeptus. ἐπόλαστος τῆς καλοκἀγαθίας, honestorum & bonorum compotes, Aristot. lib. 1. Ethicor. Ἐπαγέτης, ἰατρός, ductor.

Ἐπαγκανίς, ίδος, ἡ, tabula nauium protesa, Odyss., interp. αἱ πλατεῖαι σανίδες.

Ἐπαγγέλλω, sertio, diligenter, ἐπαγγειλάμενος ζεύξω.

Ἐπαγρεία, incusatio & querela, μάμφις, Dionys.

Ἐπαγρεύω, incuso, conqueror, ἐπαγρεύσω, Hesych.

Ἐπαετής, ὁ, ἡ, perennis, durans toto anno, annuus, densus. ¶Odyss. ἦ, παρὰ μέγεθος ἐπαετὲς γέλασε, multum, copiosum. ¶Ἐπαετῶς, Aduerb. laute & abunde, Apollon. 2.

Ἐπαίσιος, ὁ, ἡ, ἐπαίσιον, ον, hexadicus, propitius. ἐπαίσιον βουλεύσασθαι γενέσθαι, consilia audit, Plutar. in Public. ¶Ἐπαίσιος, ου τόπος, locus ex quo exaudiri vox potest, Lucian. ¶Ponitur & pro eo qui audiuit, Plat. lib. 5. τῶν πολ. Οὐδὲ γὰρ λόγου κακοῦ τι ἂν ἐλθόντος ἐκεῖσε ἐπαίσιος γένοιτο.

Ἐπαλή, macula à sole: operculum cellæ.

Ἐπαλαζών, Suid. obumbro. Ἐπαλαζόνιος, Aristot. pro umbraculum sibi facere. ¶Dicitur & Ἐπαλαζόμαι, Idem Aristot. histor. τὸ δὲ συμμετέχειν ἀεὶ χειμῶνος, διὸν τὸν ἡμιόλιον περιέπαλαζονεῖσθαι τὸ ἀφ' ἑκάστου ὑπὸ μικροῦ, pro umbraculo foramen sibi contexens tela tua.

Ἐπακτός, ὑδατός, ἡ, ὁ, extraneus, aduena, aduenitius.

Ἐπαλσία, aduentus, Nonn. incantatio, Hesych.

Ἐπάλτευσις, εως, ἡ, insultus, impetus, in Epigram.

Ἐπαλύτης, ου, ὁ, aduena, ἐπήλυτος.

Ἐπαμοιβαῖος, ὁ, ἡ, commutatorius, Odyss. ξ.

Ἐπαν, quandoquidem, si. ¶Odyss. ξ, ἐπὰν πόντε ἄλλο δάκτυλον, vbi vir perierit. ¶Phocyl. ἐπὰν δυσπάλευτος ἐπὶ κεφαλὴ ἔχωσι, vt fatiari possit. ἐπὰν περιεχύσωσι, i. postquã, Herod.

Ἐπαναβαίνω, ascendo, enauigo, ἐπαναβὰς ὀρεσι, Suid.

Ἐπάνδιος, portus, Θεσσαλικὸς λιμήν.

Ἐπανοί, οἱ, affines, cognati.

Ἐπαλόω, sepeolus, papilio qui lucernarum luminibus aduolat, Aristot. l. 8. c. 27. Anim.

Ἐπαορος, sublimis, ὑψηλὸς, Apoll. 2.

Ἐπαρατός, ἡ, ὁν, optabilis, ἐπαρατὸν ἦμαρ, Hom.

Ἐπαρύω, ἐπάρυσα, ἐπάρυκα, calumnior, noceo, ludificor, insulto, oppugno, infero iniuriã. αὐτὸν ἐπαρύσασθαι τοῦτο, ipsum sibimet detrimento fore, Plutar. in Fab. ¶Ἐπαρύζω καὶ ὑβρίζω, Demosth. sum infestus, creo periculum. ¶Ἐπαρύζομαι, accipio iniuriam, Eidem. ¶Ἐπαρύσασθαι, vexatio, iactio, calumnia. ¶Ἐπαρύσικα, ἐπαρύκα, iniurias, animaduersiones, infestus. ¶Ἐπαρύστωρ, calumniator.

Ἐπαρυστία, dolor, tractio: violentia, iniuria, improbitas, ἐπαρυστίαν πολλὴν ἐποίησεν ὑπερημερήσαντος, fuit nocere alterius importunitate. ¶Item iniuria, vexatio, Thucyd. τὰς τε ἐπαρυστίας τοῦ ἐπιπλεῖν ἀφ' ἑτέρου ἐποιοῦντο αὐτοῖς.

Ἐπάρτιος, ὁ, ἡ, ος, ον, expeditus ad remigandum, Odyss. ἐπάρτιοι μὲν τοι Φαιήκιοι εἰσὶν ἑκάστοτε νῆες ἐπήρετμοι, τῶν ζωὸν πεπάλαχθαι ἐπιστεῖται, Homer. naues remis instructæ.

Ἐπαρτής, ὁ, ἡ, ές, coopertus, opacus, ἄλσεα.

Ἐπάρτος, ου, ὁ, ἡ, ον, paratus, παρασκευασμένος. Suid.

Ἐπάρχιος, æmulatione dignus, ob quem contenditur.

Ἐπαυρόω, elatus, Thucyd. οἱ ἐπ' Ἕλλησι ἐπαυρόωντες διὰ τὸ ἐξ ἀδυναίων κακοπραγῆσαι.

Ἐπαυτορία, mors impendens.

Ἐπαυτία, aduentus, prudentia, ἐπαύτιον.

Ἐπαυτος, ου, ὁ, ἡ, prudens, facundus, verus, iustus, benignus, Odyss. ὃς ἐπάνευθ' ἐὼν ἐπαύτου ἐν ἀγρῷ πατρὸς ἐμοῦ ἐπ' ἀγρόν, ἐφέστιος ἐν ἀγρῷ.

Ἐπαφὴς, ους, ὁ, ἡ, continuus, densus, Iliad. ζ.

Ἐπαφος, ου, ὁ, cautus, subtilis, ἐπαφος, λόγος.

Ἐπαφος, ου, ὁ, prudens & facundus, siue (vt alii volunt) prudentia, facundia, σωφροσύνη.

Ἐπαχέω, obstrepo, insono, ἐπαχεῖ βοὴ θεσπεσίη, Lucian. opprime clamore blasphemias.

Ἐπαχθὴς, impendens, sublimis, Greg.

Ἐπί, ιου, de, apud. Cũ tribus casibus construitur. GENIT. Aristoph. in Acharn. ἐπ' ἀνδρὸς ἀγαθοῦ πυρὶ θύειν ἐπὶ δειλοῦ, diuersimodi natibus sedere. ¶Tempus etiam significat, ἐπ' ἐμοῦ γε νέου, tempore meo, mea ætate, Demosth. ¶Item pro De, vt, ἐπὶ τούτοις λόγος, de vtribus dicitur. ¶Item Iuxta, pro, siue ante, Lucian. ἐπὶ τοῦ τοῦ δεῖ τοὺς μάρτυρας, delitescere apud testes tam multos. ¶Item pro Super, Chrysost. πόσην φιλανθρωπίαν ἐφ' ἡμᾶς ἐπιδείκνυται, quantam erga nos exhibebit humanitatem? ¶Item Super, Aristophan. ἐπὶ ξύλου καθίζω, super lignum sedens dormio. ¶Item pro Ad, in, cum verbo motus, ἐπὶ τὴν ἀκτὴν ἔβαινε, domum abiisse, Herodot. ¶Item etiam Officium significat, vt Latini dicunt, ἐπὶ τὰ ἀπόκρυφα, secretis, ab epistolis, &c. Polyb. Λεξιφάνης ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν. DATIV. iuncta cãdem est nota, & Propter significat, aut Præ, Xenoph. τοῦτο τοῖς ἄλλοις ἐπὶ τῇ κακίᾳ, hæc iueri causa fecere. Herodot. ἐπὶ τοῖσι ὑπερεβάλετο τοῖσι ἐμοὶ χρηστοῖσι, ob quæ, Demosth. ἐφ' οἷσιν & ἐφ' οἷς τε, ob quam causam. ¶Itẽ pro In, vt τούτοις μὴ ἐπὶ τούτοις, in his ac quiescere, Demosth. ¶Item Poteltas & Arbitrium, ἐφ' ἡμῖν ἔστιν, factum est in vestro arbitrio & potestate, Dem. ¶Item Post, ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι, post euenta, Demosth. ¶Item Super, Iliad. ἐπὶ δὲ ἐμοὶ ἀκαχήμενος, super terram. ¶Itẽ pro Super, Iliad. β, πίπτουσι ἐφ' ὕδατι, volant supra flumen. ¶Item

¶Item Ad, In, cũ verbo motus, ἐπὶ τέκτονα φέρεσθαι, huc delatus, Plut. in Romul. ¶Item Contra, ἐπὶ κρίσιν, Homer. ACCVSAT. verõ habet quando Ad, vel In, significat, motúmque aliquo, ἐπὶ τὸ κάθιδον ἐπορεύετο, Lucian. Ἐπὶ μείζονι δόξῃ ἐλθεῖν πατρὸς ἐμοῦ πολιοῦχος, Pausan. ¶Item Contra, ἐφ' ἡμᾶς παρασκευάζεται, cõtra vos, Demosth. ¶Et Tempus, Iliad. β. μείνατ' ἐπὶ χρόνον, manete ad tempus. ¶Item pro Apud siue Inter, Odyss. ξ. πολλὸν ἐπ' ἀλλοδαποῖσι δηθὴν ὀδύμην, τὸν ἐμὸν ἐπ' ἄκτιτον, suæ potestatis facere, Aristotel. 2. Oecon. ¶Item Est, vsque ad, Dion. πανσέληνος ἐπὶ δεῖ διαίνειν. ¶Item Sub, ἐπὶ τῇ κλίνῃ, sub imagine stabat, Herodot. ¶Itẽ pro Propter, de, ob, ἐπὶ τῷ ζυγάστρῳ ἀθῷος ἀποφεύγειν, quia Amasim super situ mutit. Herodot. ¶Item supra, præter, ἐπὶ δυοῖσιν, supra vires. ¶Item etiam tenus, Arato, λόπα χθονὸς ἐπ' ἴχνιον, Cicer. Lumborũ tenus a palma. ¶Ἐπί, sine casu, de, super, Apoll. 2. ἐπὶ ὦ λόφοι ἵσταντο. ¶Quando postponitur suo casui, mutat accentum, Iliad. ἀγὼν ἐπὶ πολλ' ἐμέμηκε, propter quod multos labores fuimus.

Ἐπὶ, ins. fit ad, Iliad. ἐπὶ τε ἐπὶ δ' ὦ, nõ est tibi metus, ἐπὶ χαίρει, sunt manus, Herodot.

Ἐπιάμενος, charissimus, perquàm charus.

Ἐπιανδάνω, iucundus, τερπνός.

Ἐπιάλμενος, insiliens.

Ἐπιάλλω, iniicio, incito, Aristoph. πῶς ἐπιάλλεις τὸν ἄνδρα τοῖς ἀμφιλόγοις;

Ἐπιαλλὰς, ἐπιάλλασα, ἐπίαλλα

Xenoph. in Sympos. ὅτε τὸ αὐτὸ βιβλίον ἐπεκτίθεσθαι π, si quando in ipso libro percurritis aliquid. ¶ Ἐπεκτίθεσθαι, etiam est inire, & salire: translatum à brutis animantibus, quæ saliendo fœminas ineunt, Aristoph. in Ran. ¶ Ité inquirere, dubitare, ζητεῖν, ἀμφισβητεῖν.

Ἐπικατάσκευα, τά, machinæ inuadendis muris, vt scalæ & ligneæ turres: Ἐπικατασκεύασμα ὑγρὸν, Xen. ¶ Ἐπικατασκευάζω, adiuuans ascendentum.

Ἐπίκτητος, vector: & qui vehitur, Nar. ¶ Hesyc. calx siue calcaneum. ¶ Ἐπίκτημα, nauis proprie cõscensores. π πλοῖον τ ὀδοιπορούντων, Polyb.

Ἐπικτητός, ἡ, ascensibilis, scansilis Plin. scansorius Vitruu. ¶ ἐπίκτητα κτύπια, propugnatores in naues impositi, Aristot. 5. Politic.

Ἐπικτής, ῆ, ὁ, vadens, vector. ¶ Item passiuè, τὸ ἐπικτὸν, per quod ascenditur, Herodot.

Ἐπίκτυα, dies quarta festi, Hesych. ex Pind.

Ἐπίκτυμα, species saltationis, Hesych.

Ἐπίκτυπος, ου, ὁ, qui est in naui. Item ὁ ἐπίκτητος, qui adiit, vt ὁ ἐπίκτητος πόλις, Nonn. i. qui patriam adiit. Odyss. ϕ. συνὸν ὁ ἐπίκτητος κακοῖσιν. Inscenfor Lamprid. ¶ Item pro mobili, agili.

Ἐπικτίζω, ἐπικτίσω, ἐπίκτικα, ascendere facio, Plat.

Ἐπίκτιος, attollo, αἴρω, ἐγείρω, Hesych.

Ἐπίκτιος, τὸ, παιδίον, puer, Ilæo, & Poll. lib. 3.

Ἐπικτύπημα, ἐπικτύπω, & Ἐπίκτυμι, sum superstes, ἀεὶ ἐπίκτυμαι τοῖσιν, quibus superuiuam, Plat. Epist.

Ἐπικατάρατος, ὁ, ἡ, ἡ, nocuus, damnosus, noxius.

Ἐπίκλαι, tibulæ, ἀρόται.

Ἐπίκλαστος & ἐπίκλαστος, nebulosus, niuosus, Hesyc.

Ἐπικλαστάνω, supergermino, præposterè germino, refrutico. ¶ Ἐπικλαστάνω, idem. ¶ Ἐπικλάστασις, ἡ, germinis superuentus, secunda germinatio, adgerminatio Gazæ. ¶ Ἐπικλαστικός, ὁ, ἡ, qui germina germinat.

Ἐπίκλινω, μι. ἰῶ, π. ικα, aspicio, inspicio, video, Lucian. εἰ ἐπικλινεῖμεν τῷ ζωῷ.

Ἐπίκλυδον, inuiciendo, quasi iniectim, 2. Argon.

Ἐπίκλυμμα, ατος, τὸ, vestimentum exterius, amiculum, stragulum thorale, Galen. ἐπίκλυμα ἐπὶ τῷ ἐπιβλήματι. ¶ Item additamentum & auctuarium. Matth. 9. οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ, nemo autem assuit additamentum panniculi impoliti vesti vetustæ. ¶ Item τὰ ἐπίκλυτα τῶν κατ' οἶκον οἰκίαν, ornamẽta domus: vt tapeta.

Ἐπίκλυς, ύστος, ὁ, ἡ, pessulus, repagulum, Iliad. ω.

Ἐπίκλυστος, ου, ὁ, ἀκροατὴς, spectatus, Hesych.

Ἐπίκλυστος, ου, ὁ, adiuentitius. ¶ Ἐπίκλυστος, ab ἐπικλύζω, notione percipere, incũbere, Philop.

Ἐπίκλυσις, affluenter, apud Athen.

Ἐπίκοος, ου, ὁ, ἡ, acclamo, exclamo, conuoco.

Ἐπικουρέω, in super auxilior, præter alios subueniro. ¶ Ἐπικούρημα, ατος, τὸ, subsidium.

Ἐπιβόημα, τος, τὸ, acclamatio, Thucyd. lib. 5.

Ἐπίβλητος, ου, ὁ, ἡ, infamis, famigeratus.

Ἐπίβυσις, cùm quis immolabat Minervæ, Pandoræ etiam bouis, præter ouem, cæso faciebat: hocque ἐπίβυσις βοὸς dicebatur, Suid.

Ἐπίβλαιον, τὸ, velamen, additamentum, Ezechiel. 13. τὰ ἐπιβλήματα, adiectiones, vestimẽta.

Ἐπίβολή, ῆς, inceptatio, exortus, propositum, institutũ, deliberatio, aggressio. Diod. μεγάλαι ἐπιβολαὶ κατωκῶν, qui ab ingenti inceptu decidit. ¶ Item infestus & hostilis accessus, impetus & incursus aciei, Plut. in Cæsare. ἐπιβολὰς ἀμφὶ ἰωνίαν ἐποιοῦντο χαμβύσης, ὁ περσῶν βασιλεὺς & ὑπηρχωῦ. Gal. ἐπιβολὴ ῥίγους, frigoris inuasio & aggressio in febre, accessus Plin. ¶ Theophrast. lib. 3. de causis cap. 22. ἐπιβολὴ & ἀναβολὴ, idẽ quod defensio, propugnaculum. ¶ Ἐπιβολὴ, pro transitu, Polyb. διὰ τῶν ἐπιβολῶν ἀνώμοτον, propter transitus immensam difficultatem. ¶ Item notio & cõceptus mentis, hoc est, ἔννοια: quas Cicer. primas notiones vocat in lib. de Nat. Deor. Themist. in 3. de Anima. ¶ In applicitis etiam, aliisque super alia sedentibus rebus, & imbricatis (vt Vitruuius loquitur) locum habet ἐπιβολὴ. nam Thucyd. ἐπίκλοπος πλίνθος appellat structuram lateritiam, quia latericulis cõstat aliis super alios sedentibus. ¶ Ἐπιβολὴ, præterea est multa: Lysi. ἐπιβαλὼν ἐπιβολὴν ἀργυρίου τάλαντα ἑξακισχίλια: multam irrogauit. ¶ Item tributum, vectigal, 1. Esdræ. ¶ Item obiectaculum.

Ἐπίβριθος, ου, ὁ, ἡ, eminens, compos, de quo Suid. Commen. ¶ Item fibula quæ axi indita ipsum impedit ne rotis excidat, Poll. lib. 1.

Ἐπίβουλος, ingeniosè, aptè, sapienter, Hesych.

Ἐπίβρομέω, bombos edo, & strepitum facio.

Ἐπίβροσις, ἰδος, ἡ, promuscis, Aristot. l. 4. Anim.

Ἐπιβόσκομαι, depascor, depopulor, Hom. Βαγ.

Ἐπιβουλία, ας, ἡ, insidiæ.

Ἐπιβουλεύομαι, insidiis appetor, circũuenior, ἐπιβουλεύομαι ὑπὸ σοῦ, petor abs te insidiis Thucyd. ¶ Ἐπιβουλευτικὸς λόγος, oratio captiosa, Hermog. ¶ Ἐπιβουλεύεσθαι, alicubi apud Hermog. exponitur, ἐπεξεργάζεσθαι, i. anxiè elaboratum, seu excogitatum esse. ¶ Ἐπιβούλευσις, insidiæ, deliberatio, Plat. de Legib. ¶ Ἐπιβούλημα, ἐπιβουλὴ, aggressio, conatus Ioseph. ¶ Ἐπιβουλευτὴς, ὁ, insidiator, Soph.

Ἐπιβουλεύω, μ. εύσω, ευ. ευκα, cogito, consilium ineo, tento & molior. ¶ Cum Accus. ἐπιβουλεύω ἐπανάστασιν, rebellionem molior, Herodot. ¶ Cum Dat. Plat. Epist. 7. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, affectare. ¶ Cum Accus. & Dativo ἐπιβουλεύειν θανάτῳ τινὰ, de hoc trucidando conspirant. ¶ Cũ Infinit. ἐπιβουλεύω ποιεῖν Aristoph. intendo facere, insidiosè molior.

Ἐπιβουλὴ, ῆς, ἡ, insidiæ. ἀπὸ τῆς ἐπιβουλῆς, Iustinus Martyri, Ioui structæ insidiæ. ¶ Item malum consilium, accusatio, damnum. ¶ μετ' ἐπιβουλῆς, & τῇ ἐπιβουλῇ, consultò, Plat. in Legib.

Ἐπίβουλος, ου, ὁ, ἡ, insidiator, inimicus, insidiosus, persidus. ¶ Ἐπιβάλλω, dolosè, insidiosè.

Ἐπιβοάω, imploro auxilium. Odyss. ζ. ἐγὼ δ' ἔτι δηθὰ βοησόμαι αἰὲν ἰούτας, implorabo deos. ¶ Ponitur & p celebro, & in ore habeo, Apho-

Ἐπιβραδύνω, cunctor, immoror, Lucian.

Ἐπιβραδύς, parumper, ad temporis momentum.

Ἐπιβρέμω, ἐπιβρεμήσω, insono, constrepo.

Ἐπιβρέχω, μ. ἐπιβρέξω, pluo, irroro, perfundo. ἐπιβρέχει σίμωνι νοῦς οὐ ἐπιβρέχει, Diosc.

Ἐπιβριθής, ἐπιβριθέστατος, π. ῆσι, prægrauo Horat. degrauo, ingrio, adorior: Apoll. 2. τὸν τῶν ἐπιβριθεστάτων ἄλλων, quę pŏtò ingruerint procellę.

Ἐπιβρίθησις, εως, ἡ, tonans, attonitus, Sophocl.

Ἐπιβροντάω, ἡσω, perfusio, Galen.

Ἐπιβρύχω, infremo, ἐπιβρύχω ὀδόντων, Epigr.

Ἐπιβρύω, ἰσω, caseo, Alciphr.

Ἐπίβυσμα, ατος, π. υσα, infarcio, tego, munio, obturo. Aristoph. τὸ χεῖρ' ἐπιβύσας κάρφασιν τ ἐπτέρων.

Ἐπιβωμίζω, sacrifico.

Ἐπιβώμιος, ου, altari impositus. ἐπιβώμιον αἷμα, sanguis per aram fusus, Nazanz.

Ἐπίβωτος, ου, ὁ, ἡ, lenis, æqualis, λεῖος, ὁμαλὸς, Anacreont ¶ Item infamis, ἀπρόσωπος.

Ἐπίβωτος, ου, ὁ, pastor, ἐπὶ βότῃ μόλων, Hom.

Ἐπίγαιος, ου, ὁ, ἡ, solo inuctus.

Ἐπιγαμβρεύω, spondeo te mihi generum futurum, sum gener. ἐπιγαμβρεύσω σοι, ero tibi gener. 1. Machab. 10.

Ἐπιγαμέω, superduco vxorem, vel virum. Plut. τοῖς ἐπιγαμουμένοις γνήσιος, ex secunda vxore natus.

Ἐπιγαμία, ας, ἡ, connubium, ius connubiale, Xenoph. 3. παιδὶ, ἐπιγαμίας ἀλλάξαι αἰτεῖσθαι.

Ἐπίγαμος, ὁ, ἡ, nubilis, Demost. ad Eœotum, ἡ διὰ τοῦτο μὴ ἔτι δυναμένη ἐπιγαμεῖν.

Ἐπιγανόω, ἰσω, ἀλλοτρίοις κακοῖς insulto.

Ἐπιγάστριον, ου, ὁ, pars ventris circa vmbilicum, venter exterior, Galen. lib. 2. ad Glauc.

Ἐπιγαυρόομαι, ὀσοῦμαι, ωσα, exulto, animo efferor, Depon. Dat. ἐπιγαυροῦνται τῷ ἀπὸ Κύρου, lætatus Cyri præcepto, Xen. li. 2. Pæd.

Ἐπίγαυρος, ου, ὁ, ἡ, iactabundus, fortis.

Ἐπιγεγραμμένος, ου, ὁ, suprà scriptus, Synes.

Ἐπιγειοκάλαμος, humicaulis Gaz. herba quæ caulem habet humi stratum, Theophr.

Ἐπίγειος, Ptolem. absit ima planetarum, & in circulis qui eccentri vel eccentrici dicũtur pars terris citima, in cuius curuatura atque margine cùm planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tum comparet, vt remotissimus cùm cuspidatione ἐν κατωφορᾷ, in summâque abside conspiterit: Vulgò *Angem* vocãt.

Ἐπίγειος, ου, ὁ, ἡ, terrestris, repens in terrã, humi prostratus. ἐπίγειον ὄζος, planta terrena.

Ἐπιγειόφυλλος, ab radice tantùm foliatus, sparsa humi folia habẽs, herba sessilis & humilis.

Ἐπιγελάω, ἀσομαι, π. ασα, insulto, irrideo, Lucian. in Prometh. ¶ Aliquando simpliciter rideo & arrideo, ἐπιγελῶν τὸ στρῶμα, ridens Sardonicè, Eidem. ¶ ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα, Aristot. in Prob. Gaza vertit, fluctus superfringitur.

Ἐπίγελως, ὁ, ἡ, ἡ, ἡ

φιμοῦ μόχθηρος, testiū nomina edo quos sum producturus, Demoſt. ¶ Ἐπιγράφομαι etiam eſt de ſcripto actionem intendo, ἵλεω, Νῶν ἢ πρὸς οἷόν τε τῷ δικαίῳ ἀνεπιτρέπειν ὀπτιγράφεσθαι; ¶ Ἐπιγράφειν πίμπρα, inſcribere ſeu taxare mulctam, Iſocrat. ¶ Ἐπιγράφειν δὲ τὰ τέτταρα, in tripode ſcribere, Thucyd.

Ἐπιγράφω, μέλαν, inſcribo, Suid. ὁ ψευδόμενος ἐπιγράφει ἑαυτὸν φιλόπονον τὸ μηδέν, ſe inſcripſit, Plut. ἀνεγνωκέναι τε εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μυνίσκια. ¶ Significat etiam, ſcarifico, perſtringo, leuiter vulnero, conſcribillo, Iliad. δ'. Ἀ'χαιῶν τοὶ δ' ἀρ' ἔσταν ἐπιγράψαι χρόα φωτός. ¶ Item veritim collationem deſcribo & indico, quod Latine etiam deſcribo dicitur, Ariſtot. 2. OEcon. Λαβὼν ἢ ἀργυρικὸν ἐπιγράψας τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῆς πολίταις τὰ ἀργύρια. ¶ Ἐπιγράφω τί μικρὸν, litem æſtimo, mulctam irrogo, Ariſtoph. in Plut.

Ἐπίχρων, ωνος, habens naſum aduncum, Plat.

Ἐπιχυτὰ, ὁδὸν λέγουσι rudentes, funes, Suid.

Ἐπίδαι, ων, commune, ὀδύναι καὶ ὠδῖνες.

Ἐπίδαν, ου, cibus, obſonium.

Ἐπιδακρύω, ploro, illachrymor, fleo.

Ἐπίδαμος, pro ὁπόπαμος, Soph. ὁπόδαμον φάσιν.

Ἐπιδανείζομαι, μισθοῦμαι, mutuor, Accuſ.

Ἐπιδανείζω, iunore aſtringo, Ariſt. 2. OEcon.

Ἐπίδασις, aliquantum denſus.

Ἐπιδαψιλεύω, & ὁπόδαψιλεύομαι, liberaliter exhibeo, ſum magnificus & liberalis, benignè exhibeo & permitto abeat, Herodot. lib. 5. καὶ τε ἑωυτῷ ὑπέσχετο ἢ τοῖς ἄλλοις ἐπιδαψιλεύσεσθαι ἱμείρων στρατιὴν μεγάλην παρέμενον ὅσῳ τάχιστα. ¶ Item addo corollarium & auctarium, Synef. ad epiſcopos, ἐπιδαψιλεύσατο τοῖς ὑποθέσεσι τὸ λόγικὸν ἐπιχείρημα, corollarium etiam addidit his ſceleribus ob quæ eiectus fuerat.

Ἐπιδεής, ἐς ἢ ἐν, deficiens, indigus. ἐπιδεὲς μουσῶν, abhorrens à Muſis, Plut. in Romul. ἐπιδεὴς ἦν πάντων, rerum inopes, Herodot.

Ἐπίδειγμα, ατος, τὸ, documentum, ſpecimen, Demoſt. ποιῆσαι Δία. ἵνα πάντα ἃ πάντα ταῦτα, ὃ δὴ ἔφην ἐπιδείγματα ἀρετῆς, μεγαλοψυχίας ἐπιδείγματα. documenta virtutis, &c.

Ἐπιδείελα, pomeridiana, Heſiod. ¶ Item ἐπιδείελα. Aduerbialiter, poſt meridiem, Eidem. ¶ Ἐπιδείελος, vel ſerotino tempore.

Ἐπιδείκνυμι, & Ἐπιδείκνυμαι, μέλλω, ὀψομαι, oſtento, oſtendo, demonſtro, ſpecimen præbeo, Iſocrat. τὰ ἐπιδεικνύμενα ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

Ἐπιδεικτέον, demonſtro, expono, Xenoph. μαρτύρια ἐπιδεικτέον. ¶ ὑπάρξειν βούλεται, opem adferre, Plat. de Leg. ¶ Ἐπιδεικτικὸς, ἡ, ὁν, demonſtrativus, laudativus, oſtentationi natus Quintil. ¶ Ἐπιδεικτικὴ ἀκρόασις, auſcultatio ſeſe oſtentans, Gell. lib. 2. cap. 2. ¶ τὸ ἐπιδεικτικὸν, oſtentatio, Epict. ¶ Ἐπιδεικτικῶς, oſtendendo, oſtentabundè, aperte.

Ἐπίδειξαι, oſtento κατιδεῖν.

Ἐπίδειξις, oſtentatio, demonſtratio, ſpecimen, indicium ἐπιφέρει, edere ſpecimen, Lucian. ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, Ariſtot. in Politic. ¶ Dicitur etiam equitum ludicra decurſio & tranſuectio, πομπὴ τῶν ἱππέων, Xenoph. ἱππικὴ. Tranquillus in Auguſto tranſuectionem appellauit.

Ἐπιδέσμη, bellaria, quòd vltimo loco edantur.

Ἐπιδέσις, & ὁπόδεσις, procœnium, condimentum oppidanum, Athen. lib. 1.

Ἐπιδέκατος, decimus, ὁπόδεκάτους τινὰς πελάτας, vſuras decimas pendere, Ariſtot. 2. OEcon. ¶ τὸ ὁπόδεκατον, decima pars bonorum, Xenoph. in Oeconom.

Ἐπίδεκτος, magnus, inſignis, ὁπόσημος, μέγας.

Ἐπίδημος, ου, ὁ, ἡ, in ſtrato poſitus, Eurip.

Ἐπίδεξια, dextrè, ingeniosè. ¶ Item ad manum dextram, Iliad. β'.

Ἐπίδεξιος, ὁ, ἡ, dexter, expeditus, facetus, Ariſtot. in Eth. ¶ ὁ ἐπίδεξιος, ὁ, dexteritas.

Ἐπιδέω, inſuper indigeo, Plat. in Timæo, ἐμμένειν τῷ ὑπάρχοντι δεῖν, Cicer. Nec enim oculis egebat. ¶ Item ſuper ligo, ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, obligatus vulnera, Xen.

Ἐπίδημος, caruncula in pudendo & genitali muliebri, ὑμὴν ὁ μυρτὸς, ὁ κλειτορὶς, Poll. 2.

Ἐπιδήκομαι, inſpicio, Accuſat. Apoll. 2.

Ἐπιδημοῦντες, οἱδὲ, ὁ, pellis quæ eſt inter digitos anſerum & cygnorum, & humiſmodi, Ariſtot.

Ἐπίδημις, ſumma cuticula, Linac. ex Galen.

Ἐπίδησις, ωσις, ἡ, alligatio. Galen.

Ἐπιδήσω, alligo. Ἐπιδήσαι, μέσον, alligo.

Ἐπίδεσμος, & ὁπόδεσμος, τὸ, vinculum, ligamẽ, fascia qua vulnꝰ ligatur, Ariſtoph. in Veſp.

Ἐπίδηλος, ὁ, ἡ, ὃν, indigens, Odyſſ. ε'.

Ἐπιδήλυσις, indigeo, Genit. Odyſſ. ὃ'. ἵστε ἐπιδήλυσιν. ¶ Accuſ. Arg. 2. ἵστε γὰρ ἀεὶ ἀλλήλοις ἐπιδηλυσιμάχα, &c. neq; robore ſic nobis eſt opꝰ.

Ἐπιδήν, iterum.

Ἐπιδέω, egeo, Phocyl. Ἀ'γρόμβου φείδου πάντων, μὰ τὸν ἐπιδεῖν, ne poſtremo indigeas.

Ἐπιδήσω, ligo, colligo, impedio, Galen.

Ἐπιδήχομαι, accipio, exſpecto, admitto, Accuſ.

Ἐπιδήλος, non ſatis, non ſufficienter, Plat.

Ἐπιδηλος, ου, ὁ, manifeſtus, illuſtris, Galen. in Hippocr. Aphor. lib. 2. ¶ Item ſimilis, cũ Dat. Ariſtoph. in Plut. βλέπω δ' ὅτι ἐπιδηλός τι πάσχεις, vultus eſt illi conſimilis, ei qui ſceleris aliquid admiſit. ¶ Ἐπιδηλότερος, Ariſtot. illuſtrius, manifeſtius.

Ἐπίδημος, ου, ſaltus, manſio.

Ἐπιδημία, in populo verſor.

Ἐπιδημέω, accedo, proficiſcor, peregrè aduenio, prodeo in publicum. ἐπιδημεῖν εἰς τὸν ἀγῶνα, venio in cunctatem, Æſchin. ¶ Xenoph. οὐκ ἐπιδημοῦντας ἐν Λακεδαίμονι ξένους ἐκέλευσε, externos qui Lacedæmone peregrè agerẽt. ἐπιδημῶ τὸ ἰσθμῷ, diuerto ad Iſthmũ. Luc. τοὺς μαθητὰς κατεμάθε ἐπιδημεῖν. Nazian. de Spiritu S. ¶ Ἐπιδημεῖν, eſt in publicũ ſuas in medũ produre, Demoſth. χρῆ Μῆδ'. Vnde dicuntur οἱ ἐπιδημοῦντες, ſatellites, Ariſtot.

Ἐπιδή, auxiliant in iudiciis, Lucian.

Ἐπίδικος, ὁ, ἡ, litigioſus, in controuerſia, Ariſtot. ἐπίδικος ἐλαία, hæreditas controuerſa, Iſæo. Sic

Ἐπιδίκως, ωτερος, ſedem nunquam mutans Gaz.

Ἐπιδημία, ας, ἡ, aduentus, peregrinatio, manſio.

Ἐπίδημον, ου, τὸ, commune, publicum, Plutarch.

Ἐπίδημος, ου, ὁ, ἡ, aduenticus, præſens, popularis, inteſtinus, publicus. ὁπόδημος πόλεμος, bellum ciuile, Iliad. ι'. ¶ Et Odyſſ. ἀ. ἐπιδήμιος ἦεν ἀνὴρ πατρὸς ἀπούρας, aduentare. ¶ ὁπόδημος, vir popularis ſeu ciuis, Nonn. οὐδ' ὁπόδημος ἀφίλος ὁπόδημος, non verentur publice concumbere, Apoll Argon. 2.

Ἐπιδημιοεργός, ὁ, opifex. ¶ Item nomen magiſtratus apud Corinthios.

Ἐπίδηνος, ου, ὁ, obtruſio, Tuſano.

Ἐπιδιαβαίνω, tranſeo, incurſo, tranſgredior.

Ἐπιδιαγράφω, iterum decerno, recognoſco.

Ἐπιδιαθήκη, ſuper pecunia pactus, Dem.

Ἐπιδιάθημα, ατος, poſterius teſtamentum.

Ἐπιδιάκρισις, ἡ, diſſẽtatio, vicꝰ ratio, Dioſc.

Ἐπιδιαναπαύομαι, acquieſco

Ἐπιδιαπρίνω, ὁπόδιακρίνω, diſcerno, Accuſat.

Ἐπιδιαπτύω, ἐμέω, emico, eluceo, perlucco, Theophraſt. ¶ Ἐπιδιαπτύω, permaneo, perſiſto.

Ἐπιδιατίθημι, ſuper diſtribuo.

Ἐπιδιαφθείρω, tranſicio, Xenoph.

Ἐπιδιαγνώρισις, Hippo. recognitio, retractatio.

Ἐπιδιδάσκω, addo aliquid, inſuper diſpono.

Ἐπιδιαιτάομαι, ſuper paciſcor, depono, vt qui contendentes pecuniam apud aliquem deponunt, Demoſt. περὶ Α'πατ.

Ἐπιδιαπαύω, interquieſco, tero tẽpus, Herodot.

Ἐπιδιδυμεῖς, quæ ſedem nunquam mutant.

Ἐπιδιδυμίς, Hippocr. particula exuberatioque varicoſa ac propago venæ & arteriæ tendentis ad teſticulos, Galen. οἷον ἀπόφυσις ἀ.

Ἐπιδίδυμος, tertium vas eſt ſpermaticum.

Ἐπιδιδυμόω, ὁπόδιδυμόω, creſco, augeſco, progredior, amplificor, exupero, proficio, ὁπόδιδυμοῦν μικρὸν τι, parum ſupio incrementi, Ariſtot. in Prædicam. Plat. in Hippia maiore, ἂν σοι συμβάντες πλείω δὲ νῦν ἀγαθὰ) ὁπόδιδοῦσιν, verùm conſuetudine progreſſus facerent maiores ad virtutem. ὁπόδιδοῦ ἑαυτὸν, πορεύου πρὸς μεγάλας χρείας, ſeipſum ad res neceſſarias reſernans, Plutar. in Pericle. ¶ Item confero, elargior, tribuo, impendo, Demoſt. οἷς ἐγὼ ἐπιδίδωμι τιμὰς τῷ δήμῳ.

Ἐπιδιδυμόω, decem & ſex annos natum eſſe, quaſi, δέκα ἔτη γεγονέναι, Dem. οἷσι ἐγὼ.

Ἐπιδιδυμόω, ἡ, ὁν, pubertatis annos exceſſit.

Ἐπιδιδυμόω, exequor

Ἐπιδιήγησις, repetita narratio Quint. li. 4.

Ἐπιδικάζομαι, hæreditatem cõtrouerſam peto, Genit. Demoſth. περὶ Μενεκλέους. ¶ Ἐπιδικασία, legis actio de hæreditate controuerſa.

Ἐπιδικάζω, præiudico. ἐπιδικάζειν. Etym. τὸ δικάζειν, Heſych ὁπόδικάζειν τὰς μίσθους χρέσεις, de medio loco decertare, Ariſtot. 2. Ethic.

Ἐπιδικάσμαι, auxiliant in iudiciis, Lucian.

Ἐπίδικος, ὁ, ἡ, litigioſus, contentioſus. ¶ ὁπόδικος ἐλαία, hæreditas controuerſa, Iſæo. Sic

χωὶ ὁπόδικος, cuius quis nuptias petit vt iure ciuili ad ſe delatas: Vide Poll. lib. 3.

Ἐπιδίμερος, bifariam, Vitruu. lib. 3. cap. 1.

Ἐπιδινέω, μέσω, verſo, inuoluo, implico, Accuſ.

Ἐπιδιορθόω, μέσω, pergo corrigere, ſupercorrigo, dirigo, emendo: Vnde Ἐπιδιόρθωσις, ἡ, ſubſequens correctio, Hermog.

Ἐπιδιορθωτέον, quod per correctionem ſuperiorum adiicitur, τὸ ἐπιδιορθωτικὸν, Herm. (no

Ἐπιδιπλάσιάζω, & Ἐπιδιπλόω, duplico, ingemino.

Ἐπιδιφρίας, ὁπόδος, ἡ, vltima pars bigæ, Etym.

Ἐπιδίφριος, ν, ὁ, qui ſemper lecticæ inſidet, delicatus, piger. ¶ Itẽ impoſitus curru, Ody. ι.

Ἐπιδιώκω, perſequor, à tergo inſector. Xenoph.

Ἐπιδίκασαι, Iſæo (teſte Poll. lib. 8.) iudicium eſt reſorbi, ſecundoque experiri, & ambigere.

Ἐπιδοκιμάζω, probo, defendo.

Ἐπίδομα, ατος, τὸ, adiectio quę ſupra iuſtam mẽſuram datur emptori, ὁπόμετρον.

Ἐπιδόξω, opinor, honore afficio, Theophr.

Ἐπίδοξος, ου, ὁ, opinabilis, probabilis, de quo opinio eſt vt aliquãdo ſit (vt quidẽ vult Phrynichus) ὁπόδοξος γίνομαι ἄρχειν, qui videtur malus futurus. Iſocrat. ὁπόδοξοι ὦσιν ἀκούειν. Æſchin. ¶ Item celebris, ſi ciuitas, illuſtris, gloriosus, honeſtus. ¶ Ἐπίδοξος, ου, ἡ, clarituds, magnificentia.

Ἐπιδορατίδιον, teſtũ lanceæ, cuſpis, Poll. 1.

Ἐπιδορπίζομαι, ſecũdam mẽſam apponere, Poll. li. 6. Vnde ὁπόδορπίσματα, & ὁπόδορπισμοὶ, & ὁπόδορπισμα, menſæ ſecundæ. ¶ Item ὁπόδορπισμα ὥρα cœnæ tempus, Nonn.

Ἐπίδοσις, ἐκ accẽſione auctuariũ, ὁπόδοσις ἀθήνησι, Athen. lib. 6. ſub finem.

Ἐπίδοσις, ἐως, ἡ, incrementum, additamentum, ὁπόδοσις πλίνθων, Demoſth. ὁπόδοσιν ἔχειν, creſcere, augeri, Xenoph. in OEcon. ὁπόδοσις τῶν ὑδάτων, elatio paludis, Plut. in Cam. ¶ Item dos, collatio pecuniarum, erogatio, donatium, congarium, Herodian. λαμπρὰν ὁπόδοσιν μεγαλοφρονεῖ.

Ἐπιδοσιμάω, inſtrepere. Menand. apud Suid.

Ἐπιδοχή, ἡ, variatio, acceſſio, ſuſceptio, ſucceſſio, Thucyd. πρὸς ἔχειν ἐφ' ἑαυτὰς πρὸ πολλοῦ μεταβολὰς καὶ ὁπόδοχάς, Valla: facies ſũt vibes ad ſtatus mutandos atque variandos.

Ἐπιδρομή, ἡ, inſicio, præbendo, Gen. Plutarch. petus. ὁπόδρομὴ ποιεῖσθαι, vndarum excurſiones, Ariſtot. de mund. ὁπόδρομὴ μιᾶς, dans irruendi ſignum, Plut in Camillo. ¶ οὐ ὁπόδρομος curſim, Naz. ¶ Ἐπιδρομάδιον, idẽ.

Ἐπίδρομος, ου, ὁ, acceſſu facilis, liber commeatuq; apertus, planus ὁπόδρομον ποιεῖσθαι, in Epigram Iliad. ξ. κλυσὼν δὲ πόντος, ἡ ὁπόδρομον ὑπῆκε, irruptioni & incurſioni patet murus. ¶ Ἐπίδρομον, etiam malus & arbor eſt nauis, non quidem ὁ πρύμνης, ſed ὁ κατὰ μέσην ἰσχίν, Poll. lib. 1. ¶ Item plagarum diſcurrens funiculus quo retia panduntur contracta, & retrahũtur expanſa, Poll. li. 5. & Plin. l. 19. c. 5.

Ε'πιδιαδεχομαι, in regnum succedo, Synes.
Ε'πιδυπασσω, grauiter audio.
Ε'πιδυπατιμία, infimi appellatione noto, Accus. Aristot. lib. 7 Ethic.
Ε'πιδυλάω, Hesych. adulari, palpari, ἐπαινεῖσθαι.
Ε'πιδύω, super occido, subeo, ingredior. ἐπιδύνειν ὁ ἥλιος, occidere sol, Deuter. 24.
Ε'πιείκεια, ας, ἡ, mansuetudo, æquitas, moderatio, modestia. τὸ ἐπιεικὲς καὶ φιλάνθρωπον αὐτῆς θαυμάζειν, vir admiranda mansuetudine & clementia, Plutar. in Pericle. ἐπιεικείας τυγχάνω παρὰ σοῦ, veniam abs te consequor, Aristot. in Rhetoric.
Ε'πιεικὴς, ες, æqualis, Dat. Odyss. ε.
Ε'πιεικνέω, μ. ύσω, mitesco, mitis fum.
Ε'πιεικὴς, ὴς, ὁ, ἡ, ὡφ. ὼς, mitis, mansuetus, modestus, ἐπιήμονος ἀεικέως, frugi famulus, Isocrat. ἐπιεικὴς γνώμη, animus lenis, Aristoph. ἐπιεικὴς λόγος, ratio probabilis, Plat. in Timæ. Polyb. vero ἐπιεικεστάτῳ λόγῳ, facetissima fabula. ¶ Cum Accus. subaudito χρῆσθαι, ἐπιεικὴς ἐστιν. ¶ Cum Dat. ἐπιεικὴς εἶναι τοῖς ἤθεσι, probis moribus præditus, Plat. νόμ. ¶ Cum πρὸς, ἐπιεικὴς πρός τινα ἔχειν, ad inimicitias clemens, Plut. in Solone. ¶ Item consentaneus cum Dat. Aristoph. περ. ¶ Item ἐπιεικὲς, τὸ ἱκανὸν, sufficiens, Hesych.
Ε'πιείκησις, εως, ἡ, pietas, Hieron. in Amos, 5.
Ε'πιεικῶς, ex fide bona, ex æquo & bono statuere, vel arbitrari, censere, Bud. in Annot.
Ε'πιεικὼς, οῦ, ὁ, subditus, cedens, Homer.
Ε'πιεικῶς, mediocriter, moderatè, ἐπιεικῶς ἀφίστασθαι, humaniter viuere, Isocrat. ad Nicocl. ἐπιεικῶς σωφρονεῖν, bona fide pacisci, Aristot. ¶ Item abunde, sufficienter, omnino, ἐπιεικῶς γιγνώσκειν, probè nosse, Plat. in Epist. ἐπιεικῶς καρποῦσθαι, admodum fructificat, Theophr. ἐπιεικῶς ἀναπαύεσθαι, Demosth. valde sufficientes. ¶ Suid. præter expectationem.
Ε'πιέλπομαι, spero, ἀπιστέω, Iliad. ά.
Ε'πιέννυμι, pro ἐφιέννυμι, sequor.
Ε'πιέννυμι, circumponere indumentum, Homer.
Ε'πιέρσαι, ὁ, ἡ, desuper valde flans.
Ε'πιέρσε, sinistrorsum, in rectum, proxima via, ex obliquo, Hesych.
Ε'πιερσιδὴς, contumax, vehemens, Hesych.
Ε'πιέρσω, sum superites, Plat. de Leg.
Ε'πιέρσωσις, τὸ, q. inferuefactio.
Ε'πιζεύγνυμι, desuper innecto, indo, conjungo, connecto, continuo, Aristot. de mundo.
Ε'πιζήνη, series, catena, σειρὰ καὶ ἁρμονία, Hesy.
Ε'πιζήτητος, ὁ, ἡ, cunctatio, Navarr.
Ε'πιζωννύω, ἐπιζώσω, ἐπιζώσομαι, ἐπέζωκα, inferuesco, ebullio Columel. ¶ Item attollor, augeor, Etym. Neut.
Ε'πιζηλωτὸς, inuidendus, æmulandus.
Ε'πιζηλοτυπέω, zelotypia laboro, Lucian.
Ε'πιζήμιος, ον, ὁ, ἡ, damnosus, noxius, Xenoph. ἐπιζήμιόν ἐστι, mulcta est constituta.
Ε'πιζημία, ας, ἡ, mulcta, dãnum, supplicium.
Ε'πιζητέω, μ. ήσω, inquiro, requiro, indago, effligito, ἐπιζητεῖν αἰεὶ πάντα, Aristot. in Polit. ¶ Ε'πιζήτησις, εως, ἡ, inquisitio, desiderium, Apollon. in Epist.
Ε'πιζητητὴς, οῦ, ὁ, indagator.
Ε'πίζυγα ἡ, ὀθόνιον, machinalis scientiæ vocabula sunt: mechanici enim siue machinarii epizygin vocant, loculamentum machinæ, putà catapultæ, vel balistæ, in quod inditur epitoxis: Vide Vitruu. lib. 10. cap. 15. & 17. Epizygis, vulgò *la chambrette, ou mortaise où l'on chasse la noix.* & Epitoxis, *la noix.*
Ε'πίζυξ, nauis pars quædam, Hesych.
Ε'πιζύω, oculis diductis conniuere.
Ε'πιζώννυμι, claudo, Synes. ἐπιζωσάμενος ὑπλα.
Ε'πιζώρα, Sophocl. pro balteo, Poll. lib. 7.
Ε'πήιμι, inuado, Aorist. C. ἐπῆιε, ἐπῄειμεν τῶν ἐκείνοις ἐπιόντων ὀλίγοις, le inuasuros rati, Thucy. ἐπῄειν ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν, ea in animum veneris, Demosth.
Ε'πήκοος, gratificari, Iliad. ά. & Etym.
Ε'πηκόως, gratus, iucundus.
Ε'πήκοος, auxiliator, ἐπήκοον θεὸν βοᾶν, gratus.
Ε'πηλαμᾶσθαι, ὦμαι, ἡ, inuigilo, Aphthon.
Ε'πηλαμᾶσθαι, ὦμαι, & Ε'πηλάσθαι, ὦμαι, ἡ, lemmaritimus, Poll. lib. 1. ἐπηλαμᾶσθαι χορῷ.
Ε'πήλατος, calidus, iucundus, ἥμερος.
Ε'πηνυτίζω, admiror, cum Accusat. Nonn.
Ε'πηνυτὴς, morti addictus, morti obnoxius.
Ε'πηνυτὸς, ον, ὁ, ἡ, lethifer, morti destinatus. ἐπηνυτὸς χυμὸς, sapor lethalis, Theophr. lib. 6. περὶ φυτῶν, cap. 4. ¶ Ε'πηνυτὸς ἔχειν laborare cum mortis periculo, Poll. lib. 3.
Ε'πηνυτὴς, ὴς, ὁ, ἡ, morti propinquus.
Ε'πηπεύω, μ. ήσω, π. ευκα, confido.
Ε'πηπυολάω, μ. ήσω, animo, as, audaciã adicio.
Ε'πήρατος, parte altera, in diuersum, Laert. de Zenone, τὸν ἐπήρατον ἐπῆρατος πολεμεῖ.
Ε'πήρειος, ἐπήρεια, donis honorare, Aristoph.
Ε'πήρεια, deos obtestari. Plat. in Phæd.
Ε'πηρέω, do operam rebus diuinis. ἐπηρέειν τόπους, loca sacrare, Plutarch. ¶ Cum Dat. ἐπηρέειν τοῦ λόγου φορτικῶς, ἐλεύθερον, orationi suæ fidem adiunxit commemorata vlisse, Idem in Themist. ¶ Item Deum inuoco, Thucydid. ἐπηρέατο τοιαῦτα, his deos precatus. ¶ Ε'πηρεμὶς, οῦ, ὁ, obtestatio, ἐπηρεμὶς ἐπιλεκτὸς: Vnde si ἐπηρεμοῖ, supplicationes.
Ε'πήτριον, ου, τὸ, additamentum, appositio, ἐπήτριον ὄνειρος, Dioscor. lib. 7. cap. 1.
Ε'πηφρονέω, rectè disponо, prospicio.
Ε'πήφωσις, ὁ, ἡ, impositio Plin. occupatio, intentio, conatus, impetus, ἐπήφωσις τυραννίδος, tyrannidis affectatio, Hermog.
Ε'πήφωτος, ὁ, ἡ, aptus ad inuadendum, audax ad res nouandas, Aristot. 5. Ethic.
Ε'πηφωτέω, approbo, author rei sum, reddo oraculum. ¶ Ε'πήφωτος, ὁ, oraculum.
Ε'πήφωτος, molestus.
Ε'πήφυτος, ὁ, ἡ, impositivus Vlpia. adiectitius, additus, ascitus, adiunctus. ἐπήφυτος ἑορτὴ, dixit Isocrat. peregrina festa & aliunde inuecta. ¶ ἐπήφυτος ἐπίκλησις, Lysi. quæ alicui ad transportandum traduntur. ¶ πῶλος ἐπήφυτος, adiectum, appositum, sequens, Macrob. lib. 1. cap. 2. Saturn.
Ε'πήωρος, quasi adiectiuè, fistè.
Ε'πῆχω, accurro, irruo, inuado, incurro, Aristid.
Ε'πηωρέω, prospicio, aspicio.
Ε'πηωρέω, ἐπηώρημαι, irrito, ἐπηώρηται.
Ε'πήωρος, ὁ, ἡ, appositio, adiectio vel adiectus, cumulus, accessio, ἐπήωρος, Hesiod.
Ε'πίαμμα, ατος, τὸ, operculum, additamentum. ¶ Item donarium, δῶρημα, ἐπίθημα ἢ τὸ μνῆμα ἢ τὸ δῶρον ἀναθήματος, Pausan. in Achaicis. ¶ Item integumentum, & quicquid superpositum est, Aristoph. ἐκ ἐπιάμων.
Ε'πιανάξ, ακτος, ὁ, qui quatuor elephantis dominatur, duplaris feranus Gaza interprete: Vnde ἐπιανακτία, duplaris feraria, Ælian.
Ε'πιάρτιος, obserno.
Ε'πιάρτιος, ὁ, ἡ, proauia.
Ε'πιάσσω, μ. ξω, π. χα, tango, Genit.
Ε'πιβαΐνω, ittingo, ἐφάπτομαι, Suid.
Ε'πιβαίνω, ἐπιβήσω, premo, fero, Genit.
Ε'πιβαίνω, in fidem, assideo, incumbo, Euripid.
Ε'πιβαλλω, μ. ὁλῶ, π. κα, confundo, perturbo Aphrod. ¶ Item considero, Accus. Eidem.
Ε'πιβάλλω, inuado, semen proicio.
Ε'πιβάλλω, in filio.
Ε'πιβαμβέω, μ. ήσω, tumultuor, instrepo, admurmuro, Xenoph. ἐπιβαμβεῖσθαι πολλοῖς ἔχλοις.
Ε'πιβάνιον, pars nauis, Hesych.
Ε'πιβαρύω, effringo, in Epigr.
Ε'πιβαυκάομαι, flebiliter succlamo.
Ε'πιβρέμω, orno, polio.
Ε'πιβρόμιος, in filio, insulto, Hesiod.
Ε'πιγενὴς, genus alii, Athen. lib. 3.
Ε'πιγιγνώσκω, πομαι, concupisco, desidero, Genit. Xenoph. ¶ Aliquando cum Infinit. Plat. 2. de Repub. ἐπιγιγνώσκειν. ¶ Ε'πιγιγνώσκομενος, η, Platon. & Ε'πιγίγνωσις, εως, Isæo, desiderium, cupiditas. ¶ Ε'πιγνώστης, ου, ὁ, affectator Quintil. qui desiderat, Xen. ἐπιγνώστης ἐστὶ, scius studiosus. ¶ Ε'πιγνώστικος, inuidus, cupidus, Genit. πρὸς ἐπιγνωστικὸν, cupiditas, libido, Plat. & Polit. ¶ Ε'πιγνωστικὸς, cupidè, auido animo, Polluc. lib. 5. ¶ Ε'πιγνωστὸς, ὁ, ἡ, desiderabilis, cupitus.
Ε'πιγνώσυνα, ων, τὰ, auditus, cupiditas, Plat. Epist. 7. ἐπιγνώσυνα φιλοσοφίας ἐν ἐπιθυμίᾳ ἡμῖν ἐγένετο, incredibili philosophiæ desiderio teneri. ¶ Item libido, ex Stoicorum definit. βούλησις ἄνευ ὀρέξεως: ἐπιθυμία, ὄρεξις ἄλογος, Cicer. Tusc. 4. Voluntas quæ quid cum ratione desiderat: Libido, vel cupiditas effrenata, quæ aduersa ratione incitata est vehementius.
Ε'πιδαιδάλλω, variæ cozollæ, Hesych.
Ε'πιδαμία, ας, ἡ, ἐπιδημία, ης, ἡ, suffitus, Sophocl. de Sacrific.
Ε'πιδαμάω, sacrifico: Vnde ἐπιδαμάδης.
Ε'πιδαμάδες, ων, τὰ, conuiuiorum appetentes.
Ε'πιδαμνον, flos thymi, Dioscor. lib. 4.
Ε'πιδάνω, corrigo, ἐπιδανῶσθαι.
Ε'πιδάπτω, μ. ψω, π. πτα, immolo, sacrifico, Aristoph. ¶ Item propero & cupio, Apoll. 2.
Ε'πιδαπτέω, turbabit, Lucian.
Ε'πιδαφαίδιον, π, quod thoracì superinduitur.
Ε'πιδαφαιδίζω, μ. ίσω, lorico Plin. desuper armo, super thoracem quid induo: de equis Xen.
Ε'πιδαφαιδοῦμαι, armari aduersus, Dat. Apoll.
Ε'πιδαφύω, inclamare, iubere, Hesych.
Ε'πιδήμιος, ὁ, ἡ, peritus, expertus, sciens.
Ε'πιδήμιος, sepono, admoueo, infisto, tento, Accusat.
Ε'πιδήμιος, ὁ, ἡ, cognitor, testis, arbiter, Apoll. 2. ἐπιδήμιος νόμισμα, nauium peritus, si res nauales.
Ε'πιδηχάζω, profuse ridere, cachinnari, ἐπιδηχάζειν.
Ε'πιδηχάομαι, adistergo.
Ε'πιδήχομαι, sedeo, inclino, Aristoph. in Plut. ¶ Nam ἐπιδηχόμενα dicuntur lances quum grauitate ad terram recellunt.
Ε'πιδηχόω, incubo, indormio, Lucian.
Ε'πιδήχομαι, infideo, incubo, Polyb. ¶ Demosthen. ὁ ἐπιδηχόμενος ὃν δεῖ τοῖς πραττόμενοις, institutor mensæ.
Ε'πιδήχομαι, in fideo, Dat. Plutarch. in Themist. ¶ Ε'πιδηχόμενοι φυλακῇ, impositi erant præsidium, Thucyd.
Ε'πιδήχομαι, præsum, Dat. Plat. in Timæo. ¶ Item constituo, subsituo, Polyb. 2. histor.
Ε'πιδημία τῆς ἐμπορίας, mercatoræ additum lucrum, Philostrat. in Heroicis.
Ε'πιδήμιος, ον, ὁ, & Ε'πίδημος, ὁ, ἡ, tempestiuus, opportunus, Xenoph. ¶ In primis aduertendus, primarius, Xenoph. in Oecon. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἐπιδήμιοι τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ἦσαν ἐκ τύχης. i. quæ sunt excellentissima & præcipua. ¶ ἐπιδήμιος, ex tempore, tempestiuè, commodùm. ¶ Ε'πιδήμιος, idem.
Ε'πιδήμιος, aduro, Plat. ¶ Item per summa vtor, Aristid. ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν ἄλλος ἐπιδήμιος, τὸ δ' ἐμὸν, ἦν δ' ἐγώ;
Ε'πιδημιόω, μ. ήσω, π. ωκα, inuoco, aduoco, imploro, ἐπιδημιοῦσθαι τὸν βρέτανον, Brutum implorabat, Plutarch. in Public. ¶ Item pronoco, i. superiorem appello, Plat. ὁ δὲ ἐπιδημιούμενος ὑπ' ἐκείνου. ¶ Item cognomentò vocor, ὅτῳπερ ἂν ὄνομα ἐπιδημιοῦται, appellabantur hymni, Plat. de Leg. ¶ Item postulor, accusor, Aristoph. ἐκ ἐπιδημιοῦσθαι ὑπὸ ἀνοήτων ἐπιδημιοῦσθαι.
Ε'πιδήμιος, cognomentò dictus, Thucyd.
Ε'πιδημιόω, μ. ήσω, π. ωκα, cognomino, inuoco, imploro, Xenoph. ἐπιδημιούμενος ἀεὶ ἐπιδημιοῦ. Idem, ἐπιδημιούμενος ἀεὶ τοῦ μικροῦ ἐπιδημιοῦσθαι, cognomentò paruum. ¶ Item appello in iudicio, incuso, ἐπιδημιῶ σοι τῶν σῶν σωμάτων, tibi crimini do coniurationem, Thucyd. ἐπιδημιῶ σοι ἐπὶ ἐμοῖσι, Idem.
Ε'πιδημμα, ατος, τὸ, operculum, testa cancrorum, prætextus, velamen, operimentum.
Ε'πιδημπλάω, operimentum.
Ε'πιδημπλημι, operio, velo, tego, obscuro, Hesiu.

Ε'πικάλυμμα, τος, τό, velamen, tegumentum, Naz.
Ε'πίκαμψις, flexio.
Ε'πικαμπής, οῦς, ὁ ἡ, adfícus, inflexus, incuruus,
Ε'πικαμπῆ, inflexus Gaza. ¶ Ὀπίκαμπον πυκνὸν Diodor. Sicul. est aciem incurua facie instruere.
Ε'πικαμπύλη, ης, ἡ, curuatura, inflexio Cicer.
Ε'πικαμπύλος, incuruus, Hesiod.
Ε'πικαρσίδιος, & ἐγκαρσίδιος, scanthorum radices, Pollux lib. 2.
Ε'πικάρσιος, Aduersus. ad verticem, in caput.
Ε'πικαρπία, remuneratio, fructuum & commodorum perceptio, quæstus, messis, ὀπικαρπίας λαμβάνειν, emolumenta percipere, Isocr.
Ε'πικαρπίζομαι, defrugare Plin. Theophr. ὀπικαρπίζεται ἡ αφόδρα ὁ αἰγίλωψ.
Ε'πικάρπιος, ος, ον, ὁ ἡ, ὁ, fructifer. ὀπικάρπιος Ζεύς, Iupiter frugipotens, de quo Arist. de mund.
Ε'πικάρπιον, communi appellatione dicitur, quicquid semen aliquod cohinet, Marcell. li. 3. Dioscorid. ¶ Athen. lib. 2. de Sycomoro loquens, ὀπικάρπια teneros ramos vocauit.
Ε'πικαρσίη, per obliquum, transuersâ Virgil.
Ε'πικάρσιον, τὸ, amiculum.
Ε'πικάρσιος, ον, ὁ, obliquus, trãsuersus, Herodot.
Ε'πικαρσιόομαι, pro condio, ἁρτύω, Hesych.
Ε'πικατιάομαι, descendo.
Ε'πικατακέλλω, deprimo, Accus. Xenoph.
Ε'πικατακλάω, infuper frango, Aristot.
Ε'πικατακλάομαι, vel Ε'πικατακλῶ, reuehor, tendo in hostem, iterum appello, Thucyd. 4.
Ε'πικατακλιδάω, dormio, soporor, Neut.
Ε'πικατακλίνω, descendere, delabi, deferri, Plutarch. in Pompeio.
Ε'πικατακλείω, concludo, condo, Xen. 4. Pæd.
Ε'πικατακοσμέω, κόσμῳ, indormio.
Ε'πικατακαλύπτω, occupor ab infectante.
Ε'πικατακολουθέω, assequor, occupo, anteuerto, Plat. in Timæo, μισῶ δ' ὅστις ἐπιόντα ὑποδὺς ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ κύκλον, ἄλλον ὑπικατακαλύπτει, Cicer. mensis autem quando luna lustrato suo cursu, solem consequuta est. ¶ Item opprimo, Xenoph. ὀπικατακλύει τὸ πῦρ ὁ ἀνὴρ ἐπιβαλλόμενος.
Ε'πικατακοιμάομαι, vel ὀπικατακοιμῶμαι, præstolor, diutius maneo, Xenoph. immoror, διατρίβω.
Ε'πικατακρημνίζω, supercumbo, Lucian.
Ε'πικατάκριτος, ον, ὁ ἡ, maledictus, execrandus.
Ε'πικατακρούω, percutio, impetuosè impello.
Ε'πικατακρύπτω, conceido, confringo, resoluor.
Ε'πικατακρύπτομαι, dispergor, diffluo.
Ε'πικατακρισις, concussio, decussio, Ioseph.
Ε'πικατακεντέω, defodio, Accus. cum Genit.
Ε'πικατακλυδάζω, libo.
Ε'πικατακρίβω, inuerto, verso.
Ε'πικατακρεμάννυμι, super iugulo, macto super, Lucian. οἱ ἡ ὑπὸ τοῦ ὄρους ὀπικατακρεμάμεναι.
Ε'πικατακτάομαι, concido, iacero, Demosth.
Ε'πικατακρυφίη, Mathematicis ea pars cæli in Signifero, quæ totidẽ partibus in demersu occidũ punctum Signiferi præcessit, quot partibus in emersu anaphora ab horoscopo relinquitur, Bud. de Asse. ¶ Ε'πικατακρυφεῖς, qui in Venerem proclines sunt, Athen.
Ε'πικατακωμῳδέω, adobruo.
Ε'πικατακεύδομαι, mentior, mentior.
Ε'πικατακόπτω, deplere Columel. decapulare, & elutriare Plin. quod & transfusare, Galen.
Ε'πικατοικέω, inhabito, meolo, Ceb. Thebam.
Ε'πικατακυλίω, Strenue ago.
Ε'πικατάκυψις, & Ε'πικατακύπτω, scrutariam facere, vel veteramentarii furoris arte exercere Suetonius in Vitel. Vide Poll. lib. 7.
Ε'πικαυσις, & Ε'πικαυμα, adustio. ¶ Æginet. vlcus sordidum, impurum & crustosum, quod dum repurgatur, sæpe humores in oculos ruinam facientes fluunt. ¶ Plin. ὀπικαυσις, oculorũ adustio.
Ε'πικαυστικός, ἡ, ὁν, insultatio, Herm. (nec.
Ε'πικαχλάζω, collido itridore, commouco.
Ε'πικαύχημα, superiacco, incumbo, impositus sum, Hesiod. ὀφθαλμὸς μέσος ἐπικαύχημα μετώπου, oculus mediæ fronti inerat, Arist. Pol. 4. ὀπικαυχᾶσθαι τοῦ ζωμοῦ, multa à cibi imponitur. ¶ ὀπικαυχήματα νῆσοι, i. circumiectæ insulæ, Thucyd.
Ε'πικειμήλιον, τὸ, impendens, Suid. ¶ Pro erecto sepulchro, Lucian.
Ε'πικείραμι, dissecuisse, ὀπικόψαι, διαφθεῖραι.
Ε'πικείρω, τὸ ὑπὸ μῶν, i. attondeo & depasco segetes in foliosam materiam luxuriantes.
Ε'πικελεύω, idem quod ὀπικελεύομαι, adnoco.
Ε'πικελεύομαι, & ὀπικελεύω, μ. ὀπικελεύσω, adhortor, Plat. in Phædon. ¶ Ε'πικέλευσις, adhortatio.
Ε'πικέλλω, appellor seu appello, μ. ὀπικέλσω, ἐπέκελσε, Homer. ὁπότε μὴν ἐπικέλσειε πόντῳ ἐπικέλσειε autem pòst ad terram perueniat.
Ε'πίκενος, ον, ὁ, vanus.
Ε'πικεντρίημα, ατος, stimulo, in Epigr.
Ε'πίκεντρος, vel, vt alii scribunt, ὀπίκωπος, Hippocr. fœnugræcum. ¶ Ε'πικεντρίς, τος, medicamenta quæ acrimoniam mordacium humorum retundunt, Galen. 12. Methodi.
Ε'πικερδής, ἐς, ὁ ἡ, ὁ, lucrosus, quæstuosus.
Ε'πικέρδεια, ης, ἡ, quæstus, Herodot.
Ε'πικερτόμιος, ον, ὁ ἡ, ὁ, exprobro, cauillor, obiurgo, Agathiæ, οὐ γὰρ ἔτι ὀπικερτομέουσι αὐτῷ τῆς ἀβουλίας καὶ ἀμελείας. ¶ Ε'πικέρτομος, conuitium occultum.
Ε'πικέρας, in cornua, in speciem cornu, Thucyd.
Ε'πικεύθω, celo, Odyss. ξ, κε ὀπικεύθοι, nõ celabo.
Ε'πικεφάλαιον, τὸ, tributum seu pensio quę colligitur capitatim seu virilim, Aristot. Oeconom.
Ε'πικεφαλαίου, breuiter, in summa, Polyb.
Ε'πικέφαλον, præcipitanter Lucret.
Ε'πικήδιος, ος, ον, ὁ ἡ, funebris, Plat. de Leg.
Ε'πικήρυκτος, ος, ον, ridiculus, infamis.
Ε'πικηρύσσω, hortensis aura.
Ε'πικηφαίνω, inimicari.
Ε'πικηφής, ἐς, ὁ ἡ, marcidus, debilis, infirmus, fragilis, Aristot. de mundo, φθαρτὸν καὶ ὀπίκηφες, &c. ¶ ὀπικήφεις, Isocrat. in Busiridem talitter Cicer.

Ε'πικηρυκεύομαι, mitto legatos de fœdere aut inducis acturos. ὀπικηρυκεύομαί σοι, tibi per legatum respondeo, tecum per caduceatorem transigo, Thucyd. ὀπικηρυκευόμενος σοὶ, idem, Herodot. ¶ Ε'πικηρυκεία, legatio est quum caduceatores inuicem mittuntur, Demosth. οἱ ἐπὶ λύσει. ¶ Capitur etiam pro edicto vel mandato.
Ε'πικηρύκευμα, μ. εύσω, τ. δ, κος, annuntio, præconio declaro, Dat. Demosth. Isocrat & Thuc.
Ε'πικηρύττω, edico per præconem, edicto pronuntio. ὁ ἐπικηρύξας τὰ χρήματα καὶ τὰ σώματα, res & corpora sub corona venũ exponebant, Plutarch. in Camillo. Herodot. ὁ ἐπικηρύξας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀφῦσαι, Corydali caput pecunia licitari iussit. ¶ Significat etiam sufficere & subitumere, Naz. ἀκαίρων ἡμῖν ἀκοὰς ἐπικηρύττων.
Ε'πικηρώ, dilpergo, effundo, Accus. Iliad. ζ, ὑδρηλὸν ἐπικηρῶσα ἄεθλα, aquâ inundat terram.
Ε'πικίνδυνος, ον, ὁ ἡ, periculosus, Xenoph. ¶ Ε'πικινδυνόομαι, in periculo sum, periclitor, Dem.
Ε'πικλάω, inflecto, infringo.
Ε'πικλαίω, deflco, lugeo.
Ε'πίκλαυτος, tristis, lamentabilis, flebilis, Aristoph. in Ranis.
Ε'πικλάσσω, inflecto, frango, obtundo, Plut. in Romulo. ὀπικλάσσας τὸ φρόνημα, animo frangi, remitti. ¶ Ε'πικλασθεὶς, exoratus, Lucian.
Ε'πικλείτος, celeberrimus.
Ε'πικλείω, μ. είσω, τ. δ, κος, laudo, celebro, dico, Arat. ἐπὶ δ' ἄνδρες ὀπικλείουσι βοώτην. ¶ Item inuoco, Argon. 1. ὀπικλείουτες ἰάσιν δύσμορον. ¶ Item claudo & obstruo, Aristoph. in Pace.
Ε'πίκλημα, accusatio, crimen, criminatio, Agathias, ἡ δὲ νῦν ὀπίκλημα τὸ ἐστορεῖν βλάπτει.
Ε'πίκλην, cognomento, Plat. in Timæo.
Ε'πίκλητις, puella sine parẽtibus & fratribus, cum hæreditate tamen orba relicta, Etym.
Ε'πίκληρος, Bud. in Comm. mulier vel virgo, cuius quis nuptias petit, vt iure ciuili ad se defunctæ res ea autem erat, quæ vtroque parente orbata nullo fratre superstite, cui successio optima obueneràt quæque ius erat agnato proximo cognatoue veluti vendicare, tanquam sibi ciuili iure delatam, Isæo, & Dem. Virgil. eam dotalem vocat Æneid. 11.
Ε'πικληρόω, sorte distribuo, Demosth.
Ε'πικλήσομαι, vocare, Musæo.
Ε'πικλητός, ἡ, ὁν, cognominatus.
Ε'πίκλησις, ὁ ἡ, appellatio, ὀπώνυμία, cognomẽ, Iliad. ε. ὀπίκλησιν κικλήσκει, cognomẽto vocant. ¶ Item inuocatio.
Ε'πικλιδόν, ὁ ἡ, deuexus, decliuis, Plutar.
Ε'πικλισις, inclinatio, propensio animi.
Ε'πικλίνω, incumbo, inclino, Dat. 2. Argon.
Ε'πικλονέομαι, terrę motus, Aristot. de mund.
Ε'πικλωμάτιον, ὁ, ὁν, ὁ, acclino, inflecto, Aristid.
Ε'πίκλισις, inclinatio, Naxan.
Ε'πικλώθω, mouco, Apollon.
Ε'πίκλωψ, furax, dolosus, subdolus, vafer,

Odyss. ι. κερδαλέῳ ὑπ' εἴδει ἠὲ δόλοισι.
Ε'πικλύζομαι, & ὀπικλύζω, μ. ύσω, π. υκα, stagno, fluctuo, vndis inuoluo vel obruo, Apoll. 1.
Ε'πίκλυσις, influxus, inundatio, alluuio, ὀπίκλυσις.
Ε'πίκλυτος, celebris, 2. Argon. Hesych. ἐπίκλυτοι.
Ε'πικλυω, audio, Apollon. (ται.
Ε'πικλώθω, μ. ὀσθησω. π. ωσα, voluo fusum, nempe Parcarum, & referitur ad fatum.
Ε'πικλωσμός, βίου, vitæ conditio à fatis iniuncta.
Ε'πικάμπτω, inflecto, Iliad. ά.
Ε'πικνάω, trabo, perdo, ὀλλυμι, φθείρω.
Ε'πικνίζω, scabo, scalpo, Theophr. 4. περὶ φυτῶν. ¶ Item mordeo, δάκνω, Aristoph. in Auib.
Ε'πικνισμός, ὁ, scalptus.
Ε'πικνίς, ίδος, ἡ, cilium oculi.
Ε'πικοινωνέω, communico, sum communis, οὐδὲν ὀπικοινωνῶ σοι, nihil tecum commune habeo, Æschin. ¶ Ε'πικοινῶς, communiter.
Ε'πικοινος, ον, communis, promiscuus, ὀπίκοινον ἡ γυναικωνῖτις αὐλὴ, ταῖσιν, Herodot.
Ε'πικοιτάζομαι, cubile mihi constituo.
Ε'πικάλυμα, ατος, τὸ, glutinamentum Plin. ex Theophr. lib. de hist. 4. cap. 4.
Ε'πικολάπτω, insequor.
Ε'πικολούθησις, consecutio.
Ε'πικομιδίη, παιδίου, infans qui adhuc in nutricis gremio & sinu gestatur, Porphyr.
Ε'πικομίζομαι, fero.
Ε'πικομιστής, ὁ, ad aliquid missus, curator.
Ε'πικομπάζω, & Ε'πικομπέω, μ. έσω, ostento. ὀπικομπεῖν τὸ φόβητρον, robur ostentant, Thuc.
Ε'πικόπανον, mensa coquinaria, Menandro.
Ε'πικοπή, incisio, ὀπικοπὴ δένδρων, Theophr. de hist. plant. li. 4. cap. 11. Plin. decacuminatio.
Ε'πικοπος, Lucian. lignum est quod supponitur quum quid secuti secatur.
Ε'πικοπτα, ὁ, ἁ, breuia ligna Gaz. ex Theophr.
Ε'πικοπτής, castigator, reprehensor, Laert.
Ε'πικόπτω, incido, præcido, Theophr. de caus. 5. ¶ Est etiam contero, extenuo vires, & immiuo opes & imperiũ, Aristot. Polit. 3, ὁ δ' ἀφ' ὧν ἔκαστος μάθοις ἂν βασιλικὰς ἐπικοπτόμενα πολλάκις. ¶ Significat etiam percutio nummum, Idem Oecon. 2, ὑπὸ χθόνιος ἡ τὸν αἰγυπτίου ὀπικόπτας χαρακτῆρα.
Ε'πικορέζω, sperno, subigo, contumeliosè tracto, constupro, Aristot. li. 9 histor. Anim.
Ε'πικορσία, τὰ, partes supra malas Attici vocant.
Ε'πικουρέομαι, ad oppugnãdum aut bellum inferendum me comparo, Dat. Lucian.
Ε'πικός, ἡ, ὁν, Epicum carmen seu heroicum.
Ε'πικοσμέω, exorno, excolo, Aristot. in Politic.
Ε'πίκοτος, culpandus, ὀπίμωμος, Sophocl.
Ε'πικότως, iracunde, Æschyl. in Prometh.
Ε'πικουρέω, μ. ήσω, π. ηκα, auxilior, Xenoph. τὰ σώματα ὀπικουρεῖσθαι, mederi. ¶ Ε'πικουρία, ας, ἡ, auxilium, obsequium, remedium, ὀπικουρίαν ποιεῖ, vel ποιεῖσθαι. βλάβης, Thuc. ¶ Ε'πικουρος, ου, ὁ, adminiculum, remedium, Eurip. in in Andromacha, ὑμεῖς δ' ὀπικούρους κακῶν.

Ε'πικουρίζω, alleuo, succurro.
Ε'πικουρικός, auxiliaris, βοηθητικός, Thucyd.
Ε'πικούριος, Apollinis epith. ab ope ferenda.
Ε'πίκουρος, auxiliator Quintil. adiutor, auxiliaris. βοηθὸς ὑμῖν, ferens auxilium aduersus frigus, Xenoph. ¶ βοηθὸς, etiam clauus ligneus, Hesych.
Ε'πικουφίζω, alleuor Cic. ¶ ἐπικουφισθείς, Phalar. in epist. cui remissa sunt debita.
Ε'πικουφίζω, alleuo, exonero. ἐπικουφίζειν πόνον, laborem leuiorem facere, Xenoph. 1. Pæd.
Ε'πικοχλίωσις, & ἐπικοχλίωμα, vrgeo, quatio, Xen.
Ε'πικραυγάζω, ἐξω, inclamo, Lucian.
Ε'πικρίνω, μῆνα, ἐνιαυτὸν, perficio, annuo. ¶ Dicitur & ἐπικρίνειν, pro eodem. Iliad. ε.
Ε'πίκριτος, curator, & ἐπίκριτος, Hesych.
Ε'πικρανὶς, ίδος, ἡ, cerebellum, παρεγκεφαλὶς, Vid.
Ε'πίκρανον, ου, τὸ, columnæ pars superior, veluti caput. ¶ Item crista, ornamentum galeæ, & reticulum, caliendrum, Iurip. in Hippolyto. ¶ Dicitur etiam ἐπικράνιον, Poll. li. 2. ¶ Item Adiectiuè, ἐπὶ τῷ δὲ ἅπασι ἀκάνθινος, clypeus telorum confector seu dominus & domitor.
Ε'πίκρασις, temperatio humorum: quæ fit κατ' ἀναίρεσιν vitiosorum succorum, & μεθόδευσιν bonorum sensim & paulatim, Dioscor. li. 2. c. 53.
Ε'πικρατέω, insuper confirmo.
Ε'πικράτεια, ας, ἡ, continentia, potentia, imperium, εἰς τὴν κεχωρηκυῖαν ἐπικράτειαν ἐφυγεῖν, Plut. in Epist. intra fines Carthaginensium se recepit.
Ε'πικρατέω, μῆκος, πλάτος, exupero, impero, prævaleo, vel prævalesco Columel. præpollum Tacit. Genit. ἐπικρατεῖ τῆς ψήφου, penes eum sunt suffragia, Plutarch. in Themist. Pausan. ἀυτὸς τὸ Μακεδόνιος τὸ ἀδικεῖν τῆς δικαιοσύνης ἐπικρατέστερον. ¶ Item aliquando Accus. Ιόσον τινὰ φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατέσης, naturæ superauerit errata.
Ε'πικρατὴς, strenuus, fortis, præpotens. ¶ Ε'πικράτησις, ως, ἡ, exuperantia, præstantia, victoria, ἐπικράτησις ἀδυναμίαν, de Atheniensibus victoria, Thucyd.
Ε'πικρατίδης, imperiosè, prænalidè, Hesiod.
Ε'πικράτησις, sistendi ac coercendi vi præditus. ἐπικρατητικὴ δυνάμεως, facultas sistendi aluum, Galen. 11. simpl. pharm.
Ε'πικρεμὴς, fidaria, fudatoria lintea, Hipp.
Ε'πικρατήτωρ, apud Astrologos dicitur ἀφέσις, cuius in themate maximæ vires sunt, exquisitæ de quinque locis apheticis.
Ε'πικρατύνω, firmo, roboro ἐπιχύω, ἐπιχέω.
Ε'πικρεμάννυμι, impendeo, immineo, ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ, foro imminens, Plutarch.
Ε'πικρεμὴς, ὁ, ἡ, pendulus, in Epigr.
Ε'πίκρημνος, ὁ, ἡ, præceps, præruptus, Nax.
Ε'πίκριον, virtæ, strophium.
Ε'πικρίδην, quasi electim, Apoll. 2. Argon.
Ε'πικρίνω, adiudico, postremus iudico, Plutare.
Ε'πίκριον, ου, antenna nauis, tigillum, Apoll. 2.
Ε'πικρίπτω, idem quod κρεμάω, Poll. lib. 6.

Ε'πίκρισις, adiudicatio, iudicium, Hermog.
Ε'πίκριτος, ου, ὁ, arbiter, consultor, Suid.
Ε'πίκριτος, ου, ὁ, lectus, delectus, Hesych.
Ε'πικρωτάω, applaudo, strepo, stridco, Hesiod.
Ε'πίκρωτος, proculcatus, pauitus, complanatus, Aristot. 8. de histor. Anim.
Ε'πίκτυμα, ictus, pulsus, Sophocl.
Ε'πίκτητος, quædam percussio cum leuibus ferulis, aprissima membris tollendis in tumorem extenuatorum, Galen. li. 14. Therapeut.
Ε'πικρύπτω, & Ε'πικρύπτομαι, celo, occulto. ἐπικρύπτει φίλοις χρῆσθαι Eurip. ἐπικρυπτόμενος τοῦ τάλλοτρίου, apud vulgus tegens, Plutar. in Pericl. ¶ Ε'πικρυπτὴς, occultator Cicer.
Ε'πίκρυφος, ὁ, occultus, absconditus.
Ε'πικρύφησις, occultatio Cicer.
Ε'πικτάομαι, insuper acquiro, Plat. in.
Ε'πίκτησις, locus supra pubem, Galen in Gloss.
Ε'πικτίδιον, ου, τὸ, exequiæ, inferiæ, τὰ ἐπὶ τοῖς τεθνεῶσι.
Ε'πίκτησις, accessio, incrementum. Gaza.
Ε'πίκτητος, ου, ὁ, ἡ, acquisitus & partus, adscititius. τὰ ἐπίκτητα, res extraneæ, bona non patria. Plat. lib. 11. de Legib.
Ε'πικυρῶ, recondo.
Ε'πικωλεμία, vertex, ἐπικωλεμία, Hesych.
Ε'πικώλιον, olle operculum, πῶμα τῶν χύτρων.
Ε'πικρεπῶ, instrepo, perstrepo, Aristoph.
Ε'πικυδὴς, potens, victor, honoratus. ¶ Ε'πικυδέστερος, honoratus, meliore successu, Polyb.
Ε'πικύημα, μῆνα, πλάτος, & Ε'πικύησις, & Ε'πικύκημα, superfœto, super vterum concipio, Aristot. in 7. histor.
Ε'πικύημος, superfœtatum, Plin. ex Aristot.
Ε'πικυησίαι, superfœtantia.
Ε'πικυκάομαι, inuoluere, ἐπικυκᾶσθαι.
Ε'πικύκλιος, placentæ genus, Athen. lib. 14.
Ε'πικυλίδες, superiores palpebræ, vt κυλίδες.
Ε'πικυλίδιος, inter pocula factus vel dictus, Lacon. ἐπικυλίδιος εἶπεν ἐξεπίτηδες ἀβρὸν ὑμῖν δοκεῖν.
Ε'πικυλίνδω, voluto, concito, conicio, Lucian.
Ε'πικυλινδρωτὸς, cylindro superinuoluto coercitus, Theophr. lib. c. de caus. plant.
Ε'πικύλλαμος, Suid. quod reliquum est post panes formatos: nam κύλιξ, est ὁ ἄρτος.
Ε'πικυμαίνω, ingruo, irruo, irrumpo, Dar.
Ε'πικυματίζω, fluctuo, in fluctibus versor, ἐπικυματίζει, innato, Philost. in Heroic.
Ε'πικυνέω, osculari.
Ε'πικύπτω, με, ἐκύφωσα, κύφα, inclino, pronus incumbo, sto capite obstipo. ἐπικύπτω τοῖς βόθροις, ad glebas me demitto, Xenoph.
Ε'πικυρόω, με, ὦσα, confirmo, sancio, Polyb.
Ε'πικύρτα, incidens, nasus, offendens, Iliad. γ.
Ε'πίκυρτος, ου, ὁ, ἡ, gibbosus, incuruus.
Ε'πικυρτόω, incuruo, κυρτόω, Hesiod.
Ε'πικύρωσις, confirmatio.
Ε'πίκυφος, ου, ὁ, ἡ, incuruus, λοφωτὸς.
Ε'πικωδάω, ήσω, perporare, Poll. lib. 6.
Ε'πικωκύω, ύσω, Sophocl. allamentor. Dar.
Ε'πικώλαται, ων, οἱ, impedimentum. Xenoph.
Ε'πικωλύω, impedio, sum impedimento.

Ε'πικωμάζω, lascino, petulanter comessationibus incumbo, indulgeo genio, Alciphr.
Ε'πικωμαστὴς, comessator, Alciphr.
Ε'πικωμῴδέω, μῆσω, π. ησα, increpo, irrideo, noto, Plut. in Apolog.
Ε'πικωπηγέω, ὁ ἐπωπτὴς ἰμὰς, Suid. vinculum quo remus scalmo alligatur.
Ε'πίκωπος, nauticus, nauigationi accinctus, Aristoph. in Acharn.
Ε'πικωχάω, subsortior, succenturior, sorte in alterius locum submittor, Æschin.
Ε'πικώχυμα, retineo, inhibeo, contineo, Eurip.
Ε'πίλαις, ιδος, ἡ, curuca, auis viuens vermibus, Aristot. lib. 8. Animal.
Ε'πιλαλάζω, lætos clamores edidit.
Ε'πιλαμβάνομαι, apprehendo, ἐπιλάβοντο τῆς αἰτίας, Herodot. occasionem amplexi sunt. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς περιόδου, in capillos inuolans, Æschin. ἐπιλαμβάνομαι τῆς ἀτελείας, Demosth. consequor immunitatem. ¶ Item corripio, reprehendo, Plat. in Gorgia. ἐπιλαμβάνεσθαι, μὴ λέγοντος, τῆς λέξεως ἁπλῶς, reprehendo quæ dicta. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς διανοίας τοῦ συνειδότος, conscientia animum remordet, Demosth. ¶ Item incautum opprimo & imparatum aggredior, Aristot. lib. 5. Politic. ¶ Item contineor, inhæreo.
Ε'πιλαμπάνομαι, extremo cibo assumpta, Diosc.
Ε'πιλαμπάνω, excipio, succedo, Theoph. de caus. ἢ ἐὰν ἡ φλεγμονὴ ἐξ ἀρχῆς πλείους ἡμέρας γένηται, ἡ ὑπὸ ἀλλοδαπῆς ἐξ ἄκρων, τότε σήπεται. ¶ Significat etiam opprimo, Thucyd. τοῦτο ἐπιλαμπάνει τὸν ὕπνον, quem nox oppressisset & dimisset opus. ¶ Eſt etiam obturo, Aristoph. in Pluto. ὁ πυθὼν ἀπορραφὰν τῶν ῥὶς ἐπιλαβοῦσα, nasum obstruens. ¶ Item extremum sumo, Dioscor. de Raphano. ἐπὶ ὄξους ἐπιλαμβάνεται μάλιστα ὠμοφαγούσαν τὴν ἐπιφάνειαν. ¶ Iungitur etiam Genit. attingo, nanciscor, Aristot. 7. de histor. ὅταν δὲ τοῦ ἐπιλάβῃ τὸ τετράπους μέρος, quodcunque autem quartum membrum attigerit.
Ε'πιλαμπρὸς, ὁ, illustris, apertus, Herodot.
Ε'πιλαμπρύνω, illustro, paro, orno, Accus.
Ε'πιλάμπω, με ἐλάμψω, π. φω, illucco, illustro, Apoll. ἐπιλάμψας κορυφὰς, lustrauit montes.
Ε'πιλανθάνομαι, obliuiscor, ignoro, sum immemor, Depon. Genit. vel Accus. Xenoph.
Ε'πιλανθάνω, lateo, negligo, Neutr.
Ε'πίλαχα, ας, ἡ, turba duplaris, duæ turmæ.
Ε'πίλαχε, allectus per sortem.
Ε'πιλαύνω, læuigo, polio, Herodot.
Ε'πιλέγδην, electim, eximié.
Ε'πιλέγω, eligo, deligo, Lucian. ἐπιλεξάμενος τὰ ἀναγκαῖα τοῦ λόγου. Item lego, Plutarch. de Homerica poesi, τί με ἀκριβῶς ἐκάστοις ἐφεῖναι ἐπιλέγειν ἐθέλοντι. ¶ Item recenseo, recognosco, ὁ δὲ τὸν ἀεὶ ἐμοῦ ἐπιλεξάμενον τῆς στρατιᾶς. ¶ Item addo, adiicio, Arist. ἐπιλέγει πρὸς τὸ μῦθος, additur his fabula. ¶ Dicitur & Passiuè, Aristot. 2. Rhetor. ἐπιλέγεται δὲ παροιμία ἐπὶ τῶν πολλῶν ἐστιν ἐπιτιμᾶσθαι, ἐπιλεγόμενα ἢ ἀμφιγνοεῖν. ¶ Ε'πιλέγεσθαι etiam prædicare, de aliquo dicere, Basil. in Epist.
Ε'πιλέγω, με, ἔξω, π. χθην, eligo, τῆς ἀρίστων ἐπιλέξαντες ἐμοὶ λόγου, Herodot. ¶ Item dictum addo alicui facto, Xenoph. lib. 1. περὶ ἐκείνου ἢ ὁ Κῦρος καλὸν τῆς ἀρετῆς, ἐπιλέγοντες τινὲς ἀμφὶ ἢ πατρωνυμικῆς, ἐπιλέγοντα ἐκάστῳ τοῦ ὀνόματος, ὅτι ἐπιλέγοντα ἐκάστῳ μὲ ἐπιθέσεις &c. elogium vnicuique addentes. ¶ Eſt etiam coniectura colligo, Thucy. ἐπιλέγω τεκμήρια, colligo coniecturas. ¶ Aliquando admurmurare, mussitare, arguere, ἐπιλέγω ἐπαγγελίας, eos præcipui in simulo, Herodot.
Ε'πιλείπομαι, sum posterior, deficior.
Ε'πιλείπω, ψω, ἔλιπον, ψάλειμμαι, desum, desero, deficio, Athen. ἐπιλείπει δ' ἡμᾶς μὲ χρόνος, deficeret me tempus. ¶ Cum Dat. Synes. ἐπιλείπουσα σχεδὸν τῆς ἡλικίας.
Ε'πιλείς, defectio, destitutio. (tio.
Ε'πιλεκίζω, vel potiùs Ε'πιτελεκίζω, securi percu-
Ε'πίλεκτος, ου, ὁ, delectus, selectus, electus, eximus, numero exemptus, Athen. ἐπὶ δὲ πόντῳ ἐπίλεκτοι χάλκου.
Ε'πιλεκτὸς, delectus, Appian. 3. de bello ciuili.
Ε'πιλεύκαινα, albico.
Ε'πιλεύκασις, candicans, albicans.
Ε'πιλεύσσω, aspicio, prospicio, Iliad. γ.
Ε'πιλεύω, τὸ, oblinio. Suid.
Ε'πιλευτὸς, subacta, Xenoph. 3 ἱππικ.
Ε'πιλεύω, sono, canto.
Ε'πιλεύκανσις, excæcatus, τυφλωμὸς, Hesych.
Ε'πιλεύω, ἀγῶνα, certamen Libero patri. Vide Comment. Aristoph. in Acharn.
Ε'πιλήδιον, cantio quę canebatur inter premendas vuas Libero patri, Athen. & Poll. lib. 4.
Ε'πιλήπτομαι, comitialis sum & sonticus, comitiali morbo laboro, Plut. Dicitur & ἐπιλαμβάνομαι. ¶ Ε'πιλαμπτὸς, & Ε'πίληπτος, comitialis Plin. caducus Firmico, comitiali morbo laborans. ἐπίληπτα νόσου, Aristot. lib. 7. cap. 4. ¶ Dicitur etiam reprehensione dignus, reprehensione non carens, Phil. de mundo. ¶ Item ἐπίληπτος, comprehensibilis.
Ε'πίληψις, morbo caduco laborans.
Ε'πιλήσμων, culpans, reprehendens, Plutar.
Ε'πιλησμονὴς, ὁ, ἡ, & Ε'πιλήσμων, ου, ὁ, obliuiosus, τῶν ἐκεῖνα διαθήκης ἐπιλήσμων, non immemor, Æschin.
Ε'πιλησμοσύνη, & Ε'πιλήσμη, Aristoph. in Neb. & Ε'πιλησμοσύνη, Cratino apud Suid. obliuio.
Ε'πιλησίασις, morbus comitalis, sontie morbus, Gell. lib. 19. cap. 2. Aristot. ¶ Ε'πιλησία, etiam retentio, interceptio & obstructio Cic. Aristot. Segment. 2.
Ε'πιλήψιμος, dicitur versus quasi caducus & interceptus, qui vnam sui partem in fine seruat, alteram in proximo subiungit, Eustath.
Ε'πιλήψιμος, idoneus ad capiendum, quasi reprehensibilis, Hermog.
Ε'πίληψις, morbus comitalis, Aristot. in

Probl. ¶Item vindicatio, Plat. 12. Leg.

Ε'πλήγδην, leuiter, languide, strictim, Lucian.

Ε'πλήμμι, permitto, ὑπίημι, Hesych.

Ε'πλημμύζω, superstagno Tacit. restagno.

Ε'πλημμύω, pingui illino, Plutarch.

Ε'πλήστης, deficiens, ἐπιών.

Ε'πλήσσω, adnictare Festo, nictare Plaut. & nictari Plin. annuere & oculorum nutu aliquid significare, Odyss. σ. ¶Est & illudere & irridere, Argon. lib. 1.

Ε'πλήττω, ττομαι, strabus, distortis oculis.

Ε'πλοκίς, fibræ iecinoris, apud Hesych.

Ε'πλογὴ ἐκλογῆς, delectus, electio, Damasc.

Ε'πλογίζομαι, excogito, reputo, computo, argumentis colligo, Phil. de mundo. ¶Ε πλογισμὸς, ου, ὁ, cogitatio, enumeratio, laudatio.

Ε'πλόγος, ου, ὁ, conclusio, peroratio, pars extrema orationis, dictorum enumeratio, Aristot. 2. Rhetor. ¶ Est etiam Herodot. explicatio vel applicatio dicti, ὡς ἔπος τε ἐπλόγου ἐπιεῖν τὴν ἀπόκρισιν, admodū delectarum fuisse Crœsum explicatione illa.

Ε'πλοῦμα, τα, carmina quæ canebantur de pestie, vel de sedata peste, Poll. lib. 4.

Ε'πλοιπος, ου, ὁ, reliquus, qui superest. ἐπλοιπον χρόνον, reliquum tempus, Herodot.

Ε'πλούδιον, merces balneatoris.

Ε'πλυμαίνων, obscurum, σκοτεινὸν, Hesych.

Ε'πος, ους, τὸ, λόγος, speculatus sermo.

Ε'πλύμαι, solvo, concedo.

Ε'πλυσία, μ. ἐπος, π. ειας, Accus. contristo Virg.

Ε'πλυτος tristis.

Ε'πνοια, ας, ἡ, morbi genus.

Ε'πόλεσις, εως, ἡ, interpretatio, impetus.

Ε'πόλυσις, dissolvo, dirimo, Marc. 4.

Ε'πολύω, cavillor, irrideo.

Ε'πορίζω, salio vt aqua bulliens, promico ex superciliis.

Ε'πορίζω, insanio, furiose adamo, οἷς ἐπορίζοντο, quæ furiose concupiebat, Aristoph.

Ε'πορίσμαι, attrecto palpo, vrgeo verberibus, Iliad ι. μάστιξι δ' ἐπορίσμην ἀφ' ἵππους, accedebat, tangebat. ¶Pro cupio, inquiro, Genit. Idem, Iliad κ. δώρων ἐπορίσμην ὑμέων, dona quærebat.

Ε'πος, ου, ὁ, incundum, bonum, imbecillum.

Ε'πουλος, promptius, propensius, Suid.

Ε'πουρὸν, ου, genus basii amatorii, Aristoph.

Ε'πουσμαι, ομαι, scisciter, disco.

Ε'πουσται, ομαι, ost docetor. Thucyd.

Ε'πουτόν, ου, τὸ, manipulus sacerdotis dicitur, in libello divi Chrysost. de re divina.

Ε'ποφος, statutus, ieiunus, μογγὸς.

Ε'πόφομαι, ατίσσομαι, attestor: ἐπόφονται τοῖς ποιοῦσι τὰ ὀφείλοντα, quæ molestissima sunt eis attribuere, Aphthon. ¶Diosc. li. 4. cap. 65. ἐπόφομαι πειθοῦς, est accipere fidem, probari.

Ε'πόφομαι, ατος, contestatio, attestatio, Thuc.

Ε'πόφομαι, ου, testes adfero, obtestor, testes appello, Plat. epist. 7. ἐπόφομαι τὸν ὀμόσαντα, Iouem testatus. ¶Polyb. denuntiare.

Ε'πόφομος, testis, Iliad. ι.

Ε'πος, ους, τὸ, insuper comedo, mando.

Ε'πομαι, ομαι, abstergere, contrectare, palpare, explorare, Nicand. Scholiast. ex Homer.

Ε'πομίζω, ομαι, ὁ, ὃ, lactens, subrumus Varr. Lucian.

Ε'πομος, ου, ὁ, idem.

Ε'πομος, ου, ὁ, ἡ, fameticus, mendicus, Odyss. ρ.

Ε'πορέω, ῶ, fero auxilium, Ammon.

Ε'πορία, ας, ἡ, subsidiaria societas.

Ε'πορος, ος, facilis expugnatu, expugnabilis, Suid. ¶Hesych. ἐπόρου, βοηθός, auxiliator.

Ε'πόρως, Aduerb. κατὰ τὸ μεγαλεῖος, admodum.

Ε'πορόω, arrideo, subrideo, Iliad. θ.

Ε'πορος, ου, τὸ, munera demulcentia, munera vltra dotem, Iliad. ι. (Vt quidem docet Hesych.) Et ipsa dos, quod maritos demulceat, Interpr. Homer.

Ε'πορόω, dare, gratificari, δωρεῖσθαι, demulcere.

Ε'πορος, nigrefacio.

Ε'πορός, ὁ, τὸ, ἐπορὸν, nigricans, Gaz.

Ε'πορός, ος, ὁ, ἡ, cura, diligentia, assiduitas, sedulitas, Xenoph. in Oecon. ταύτης ἡγήσομαι ἐπὶ ἐπορὸν τῆς ἐπιμελείας ἔχειν, ἐπορὸν ἐμοὶ πρεσβύτερον, curam suscipere, Plat. de Leg.

Ε'πορόω, ῶ, ὁ, ὃ, curo, curam gero, observo, obeo, præsum, Genit. Xenoph. ἐπὶ βουκολίου τοῦ ἐπορόοντος, pecorum cura suscipienda est. Idem l. 2. ἐπορόω. Accusationem, ἐπορόω τοῖς ἀνοσίοις ἐπὶ ἐμὲ ἐπορόωσι, & in talibus curam eius habebat. Cum Præpositione, ἐπορόω περὶ ἐπιτηδείων, Plat. de Legib. satago structuræ ἐπορόω εἰς μελέτην, prouidere. Idem ibidem.

Ε'πορός, τὸ, dignum diligentia, Herodot.

Ε'πορία, ας, negotiū, diligentia, Xen. in OEcon.

Ε'πορος, ος, ὁ, ἡ, sedulus, solicitus, Xen. ἐπορὸς εἶναι τοῖς φίλοις σου, amici tibi curæ sunt.

Ε'πορος, ου, ὁ, curator, procurator, Xenoph. ἐπορὸς τῆς τροφῆς, Demosth. curator nutris reficiendis Cicer.

Ε'πορικός, ὴ, ὸν, diligens curator, Xenoph.

Ε'πορος, cunctor.

Ε'πορόομαι, ἐπορόομαι, ἐπορόομαι, curo, diligentiam adhibeo, Demosth. Xenoph. in Cyn. οὐ ψυχῆς, ἅπερ ἐκ ἐλευθερίας ἔστι, ὡς ἐπορόομαι, vt animus sit quàm optimus, nihil curas.

Ε'πορόω, carmen in poemate frequenter repetitum & interpositum: vt apud Theocr. Idyll. 6. Secu. intercalares vocat.

Ε'πορός, ὰ, ὸν, assiduè, studiosè accuratè.

Ε'πορικός, ὴ, ὸν, accusabilis Cicer. culpandus.

Ε'πορος, culpandus.

Ε'πορόομαι, conqueror, culpo, ἐπορόομαι τοῦ Διοσκ. li. 8. ca. 15. ¶Item requiro, Iliad. ὰ, ἐπορόομαι ἐπορόομαι, i. ἐπορόομαι, desiderat.

Ε'πορία, reprehensio.

Ε'πορίδης, epimenidis scilla, Theophr. histor. lib. 7. cap. 11. Iuuenal. epimenidis.

Ε'πορός, ὸν, infixus, immorator, perseuero, Dat. τοῖς ἐπορόοις ἐπορόοντες, in precibus perseuerantes, Plutarch. ¶Phil. de mundo, Accusat. τὸν μισοῦντα τὸ κόσμου φύσιν, ἐπορόοντα, mundi quæque pars interitum expectat.

Ε'πορος, numerus maior minorē excedēs, Hes.

Ε'πορός, ὸν, distribuo, impertio.

Ε'πορός, ὸν, verba deponentia, Gaz.

Ε'πορός, ὸν, redundans, Poll. ἐπορὸς ὑφ' ἑπτὰ.

Ε'πορός, addo, aduerto, Genit. Lucian.

Ε'πορός, cumulus & auctarium, additamentū, superpondium Cicer. corollarium, Theophr. lib. 4. de Causis, cap. 15. ¶ Ε'πορός, item planta quæ nunquam floret, Theophr. de histor. plant. lib. 7. cap. 3. & Plin. lib. 21. cap. 15.

Ε'πορός, consilia, βουλεύματα.

Ε'πορός, caulis est non magnus. Vide Dioscorid. lib. 4. cap. 19. & Galen. 6. Simplic. & Plin. lib. 27. cap. 9.

Ε'πορός, excogito, ἐπορόομαι ἐπορός, Ody. ι.

Ε'πορός, ἐπορός, re peracta continuum capere.

Ε'πορός, ὁ, ἡ, prudens.

Ε'πορός, ὸς, ὁ, ἡ, prolixus, procerus, oblongus, promissus, subiongus, Hermol.

Ε'πορός, diuturnum, diutissime.

Ε'πορός, produco, protraho.

Ε'πορός, ος, species mespili nascentis in Italia, Vnedo, Diosc. li. 1. ca. 121.

Ε'πορός, ὁ, pastor.

Ε'πορός, ὸς, ὁ, ἡ, menstruus, Diosc. li. 2. ca. 100. ¶Ε πορός, sacrificii menstrui, apud eundem.

Ε'πορός, machinator Liu. molitor Suet.

Ε'πορός, & ἐπορός, comercia ineo, Xen. 7. παρ' ἐπορός φίλους ἀλλήλοις.

Ε'πορός, Theophr. de Caus. li. 5 permisté.

Ε'πορός, tenuis & exilis, Aristot. in Ethic.

Ε'πορός, commixtus, miscellaneus.

Ε'πορός, perfio, incumbo, Dat. Odyss. ξ'.

Ε'πορός, mixtim, confuse, permitte Cicer.

Ε'πορός, commercium, Ioseph. commixtio, admissio Cicer. Ε'πορός, ὸς, ὁ, idem.

Ε'πορός, versor, congredior, admittor, Hesiod. ἐς βουλὰς ἐπορός. ¶Item commercium habeo, me immisceo, ingredior, Callimach. in ὕμνῳ εἰς Δία.

Ε'πορός, ὸν, meritorius.

Ε'πορός, recordor, Genit. Apoll. 2. ¶ἐπορόομαι πολλὰ τῶν μόχων, multa de pugna allegantes, Herodot. ¶ Xen. 1. Pæd. cum præpos. ὧν τούτων ἐπορός, de hac re meminit.

Ε'πορός, tribuo, partior, & Ε'πορός, ὸς, ὁ, ἡ, distribuo, Phocylid.

Ε'πορός, perseuerantia, permansio Cicer.

Ε'πορός, constans, durabilis, Polyb.

Ε'πορός, desero, destituo, derelinquo.

Ε'πορός, constanter, perseueranter Colum.

Ε'πορός, & τὸ ἐπορόον, quasi pars abūdans, superpartiens, vt in numeris.

Ε'πορός, tetra ex parte constita, Poll. lib. 7.

Ε'πορός, laboriosus.

Ε'πορός, tacitus fremo, Homer. Iliad. ρ'.

Ε'πορός, affabulor. ἐπορόομαι, pro eodem.

Ε'πορός, ου, τὸ, adfabulatio, quod fabulæ annectitur quasi appendix, vt eius vsus accommoderur ad mores, Aphthon.

Ε'πορός, ος, quiddam molare, Hippocr.

Ε'πορός, ου, ὁ, superior mola, Deut. 24.

Ε'πορός, genus modulationis, Athen. lib. ιδ'.

Ε'πορός, os latum & rotūdum, gemmum commissuram tegens. Vulgo *patella*.

Ε'πορός, ου, ὁ, ἡ, ὸν, ὸς, ὁ, ἡ, ὸν, subsannator, στομφός.

Ε'πορός, reprehendo.

Ε'πορός, conniuentia, Nazan.

Ε'πορός, μυκτηρίζω, subsanno, strepitu nasi floccifacio, strepitu narium despicor.

Ε'πορός, subsanno, irrideo, Gregor.

Ε'πορός, claudo, conniuco, nicto, Polyb. lib. 4.

Ε'πορός, in simulo, Dion. de Situ orb. Dat.

Ε'πορός, culpandus, Hesiod.

Ε'πορός, inquilinus, hospes, profugus, Apoll. vbi ἐπορός legitur, & quidem melius.

Ε'πορός, ου, τὸ, nauale, parua statio. ¶ Interpr. Thucyd. pro quocunque emporio & oppido maritimo, vbi sunt naualia vrbium.

Ε'πορός, Suid. Ε'πορός, Hesy. distributio.

Ε'πορός, depascor, abiumo, Aristot.

Ε'πορός, attondeo, depasco segetes luxuriātes, in alio o pasco, ἐπορόομαι τὰ βοσκήματα, Plat. de Leg. ¶ἐπορόομαι τριχός, Homer. partitus meniæ apposuit.

Ε'πορός, soppletus, Aristoph.

Ε'πορός, ὸν, ὸς, ὸν, ὸς, ὸν, nuo, consentio, Ilia. ά, κυκλήσι ἐπορόοντο ἀρῆσι νῶτα, i. annuit, ἐπορόοντα τῇ ψυχῇ, Demosth. ¶ Translate propendeo Lucr. in Caucaso. ἐπορόομαι παρὰ τὰ ἄκρα, declines. ἐπορόομαι, sim præcipites & declines.

Ε'πορός, obnubilare Gell. nubilare. Aristot.

Ε'πορός, pinguitudo circa renes, Suid.

Ε'πορός, ὸς, ὁ, & Ε'πορός, ὸς, ὁ, ἡ, ὸν, nubilus, nubibus tectus. ¶ Ε'πορός, quasi obnubilatio, Aristot.

Ε'πορός, neo, colligo, de Parcis, Lucian. ἐπορόομαι ἐς ἅπαντας τὸν ἀεὶ μέγαν. ¶Item adnato, Aristot. ¶Item inclino, ἐπορός μᾶλλον, plus inclinatur, Theophr. li. 5. ca. 6. histor.

Ε'πορός, ὸν, ὸς, ὸν, in naui tripudiatio, Epigr.

Ε'πορός, infirmus: ἐπορός τοῖς ἀκμῇσι χρόνῳ, teris obnoxia, Theophr. li. 8. c. 6. de histor. plant.

Ε'πορός, fusus, vel fusum, Poll. lib. 2.

Ε'πορός, sobrium esse.

Ε'πορός, fluito, supernato, Dat. Aphrod.

Ε'πορός, aggrego, congero, & ἐπορόομαι Lascari, cum Accus. Herodot. ἐπορόοντο ἀμάξας τοσαύτας, aggerūt plaustra sarmentorum.

Ε'πορός, victoriosus Gell. triumphalis. ἐπορόοντα ἄγειν τὴν ἡμέραν, victoriæ monumētum festum diem agitant, Paul. in Romulo. ¶Et pro epulo victoriæ causa dato, Lucian. καὶ ἐπορόοντα ἐπόησεν. Demosth. τὰ ἐπορόοντα δόντες. ¶Item ἐπορόοντα, præmia, quæ strenuo

militi dantur, Poll. lib. 6.

Ε'πιπῶϊς ἡ μεταπῶϊς κύλιξ, poculum quod post lotas manus conuiuis datur, Poll. 6.

Ε'πίρρημι, inde opprimo, Theophr. 5. de Caus.

Ε'πισκώπτω, ἦσα, ω. ατ. ω, cominiscor, animaduerto, destino, constituo. ἐπισκώπτω σοί, animum tibi intendo, Phalari. ἐπισκώπτω πολέμῳ, Herodot. ¶ Ε'πίσκωμμα, ατος, τό, cogitatio, consideratio, Pollux lib. 2. ¶ Ε'πισκηπτικός, consultus, solers, prudens.

Ε'πίστασις, ἀσεως, opinio, consilium, conceptus mentis, considératio. τίνος ἐπίστασις, Aristot. artis excogitationes. ἐπίστασις πολέμου, Poll. lib. 1.

Ε'πισῦρα, quasi commercium pascuarium, ius simul pascendi, Xenoph. 3. πορῆς.

Ε'πισῦρις, pro stirpa, Athen. li. 3. ¶Item pars quædam triremis, Hesych.

Ε'πισφάζω, scindo sancire, Plat. de Leg.

Ε'πίσχαμος, hæres.

Ε'πίσχιος, morbis obnoxius, ægrotus.

Ε'πισυρίζω, irroro, inspergo.

Ε'πισυρμός, Cel. lib. 5. ca. 8. pessima pustula. Vide Actium τετραβ. Ser. 4. Serm. 2. ca. 61. & Poll. lib. 4. & Plin. li. 22. cap. 6. ¶ Hesych. hominis rei custodia. ¶ Bud. cõmentarium nocturnũ.

Ε'πισῦρω, irroro.

Ε'πισυρίζω, μ. άξω, σ. ατ. ω, dormio, inclino.

Ε'πισύρ, valdè, ἄλιαν, Suid.

Ε'πισυρίδιον, Epigr. mãtica aut penula hyberna.

Ε'πισύρτιος, supinus, humero impõsitus, à dorso, Hora. ¶ Item ἐπισύρτιοι, scapulæ.

Ε'πίξανθος, ω, fulous, sufflauus, leuiter flauus.

Ε'πιξενόομαι, hospitor, hospitaliter alloquor, hospitio coniungor. σπουδαλεῖ τὸν ἀκολουθεῖν ἐπιξενωθῆναι λόγοι ἔδη, à Sophocle Æsculapium hospitio susceptum fama est, Plut. in Numa. ¶ Ε'πιξενίδιαν etiã peregrinari, in alienáque Rep. versari, Poll. lib. 3. ¶ Sophoc. pro πεφύξεται, id est, ire.

Ε'πιξέω, rado, scalpo, Dat. Aristoph.

Ε'πιξύων, ουσα, τό, vel ἐπιξύω, ὁ, truncus in quo coqui secant carnes, Aristoph. in Acharn.

Ε'πιξηραίνω, exicco, asicco.

Ε'πιξηραντικός, ἡ, ὁ, desiccans.

Ε'πιξίφιον, protentis ensibus saltare, Iliad. ξ'.

Ε'πιζεύγνυμι, arctiùs alligo.

Ε'πίζυγος, ὁ, ἡ, communis.

Ε'πιζύω, erado, ramentis distinguo, Arat.

Ε'πίσιλος, sesquioctauus, Plat. in Timæo.

Ε'πισκήπτομαι, deligo, circunspicio, Iliad ά.

Ε'πισκλώθω, ἔσθω, σ. ατ. ω, peiero, falsò deiero per.

Ε'πίσκορον, periurus, Aristoph. ¶ Ε'πίσκοπος, periurè. ¶ Ε'πίσκιον, ατος, τό, perinrium, Suid.

Ε'πίσκορος, ὁ, custos, Odyss. ὁ. ὑπὸ ἐπίσκορος. ¶ Aliquando clauus ligneus. ¶ Item πᾶν ἐπίσκοπον, Interpr. Homer. impetus.

Ε'πίσσατ, ατος, ὁ, posterà ac proximè sequens, τῇ ἐπιόσσῃ, subaudi ἡμέρᾳ, sequente die. ¶ ἐ ἐπιόσσατ ἡμέρᾳ ὁ λιμὸς ἡμῖν ἔδη, crastino die nobis futurum est certamen, Herodot.

Ε'πιόσσ-ος, ὁ, crastinus: Ε'πιόσσος ἀ'τη, Matth. 6. Vet. Interpr. quotidianus: Hieronym. & Erasmus explicat Crastinus. Alii supersubstantialem verterunt. Th. Beza ait posse intelligi panem qui nostris viribus sustentandis sufficiat: & ideo posse verti panẽ cibariũ.

Ε'πιπάν, omnino, penitus.

Ε'πίπαγος, ὁ, humor concretus, Dioscor. li. 1. c. 134.

Ε'πιπαιήϊζω, pæana cano, ἀλαλάζω.

Ε'πιπαίζω, deludo.

Ε'πιπαμμα, offensio, erratum, πρόσκαμμα.

Ε'πίπαξις, planta de qua Plin. lib. 27. cap. 9. ex Dioscor. lib. 4. cap. 109.

Ε'πιπασσάλευσις, θύρας, fores claudere, Poll. li. 10.

Ε'πιπαταγέω, assurè applaudo, Lucian.

Ε'πιπαφάομαι, attonitus inspicio.

Ε'πίπαν, in vniuersum, in totum, Aristot.

Ε'πίπαν, breuiter, summatim. ἐπὶ πᾶν.

Ε'πίπαπαιος, proauus, Poll. lib. 3.

Ε'πιπάσσαλεύω, aceruo, insuper exaggero, Thucyd.

Ε'πιπαφλάζω, μ. άσω, π. αφα, paro, Accusat.

Ε'πιπαφίημι, adsum, accedo, superuenio, Lucian. ἀλλα πάσι ἀφροδίσιον ἐπιπαφίησι.

Ε'πιπαφίξομαι, feu sim exco & excedo, Gaz.

Ε'πιπαχύνομαι, exhortor.

Ε'πιπάσσω, ατ. ξω, spargo, insperso, ἐπιπάσσω ὄξ-ει, aceto aspergo, Theophr. ¶ Ε'πιπασμένος insperfus, Schol. Theocr. Idyll. ά.

Ε'πιπαστός, ὁ, ἡ, vitricus, Poll. lib. 3.

Ε'πιπαφλάζω, exæstuo, inferueo, Nonn.

Ε'πίπεδος, ὁ, ἡ, firmus, planus, latus, campestris, ἐπίπεδος οἶκος, domus ima & in solo posita, Epigr. τὸν ὑ' ὑμέναιε ἐπίπεδον, regionis seu loci superficies, Plat. de Leg.

Ε'πιπειθής-ής, ὁ, ἡ, persuasus, obediens. ἐπιπειθὴς τῷ λόγῳ, obsequens rationi, Aristot.

Ε'πιπείθομαι, pareo, Sophocl. ¶ Item puto, credo, cum Infinit.

Ε'πιπείθω, μ. είσω, σ. εικα, persuadeo, Accus.

Ε'πιπελιδής, liba, πάπυρος.

Ε'πίπεπλος, ἁπλοῦς, simplex.

Ε'πίπεμπτος, quintus, Leuitic. cap. 27.

Ε'πιπέμπω, immitto, relaxo, mitto insuper, Plat. in Apolog. ἄλλοι ἐπιπέμπουσι ὀδόντας ἐπιπέμψει.

Ε'πιπεντημόριον, quintarium Vitruu. lib. 3.

Ε'πιπέφυκα, color leporinus, subniger, Xenoph.

Ε'πιπέχομαι, inuolo, aduolo. Ε'πιπέχομαι δέ.

Ε'πίπερι, Hippocr. & Plin. Planta est ex earum genere quę etiam solo aruisse, suspensąque tantùm diu durant.

Ε'πιπήγνυμι, congelo, condenso, Gaza.

Ε'πιπηδάω, μ. ήσω, insilio, inuado, Aristoph. ἐπιπηδᾶν γ' αὐτῇ καιρός, insilii in eum iacentem. ¶ Significat etiam cupidè accedo, Chrysostom. 1. Corinth.

Ε'πιπηχυές, est superior pars cubiti, Poll. lib. 2.

Ε'πιπίερ-ος, ἁ, ον, variegatus Gazæ ex Theophr.

Ε'πιπίνω, superbibo Plin. postea bibo, Plat. 2. de Republ. ἐπιπίνοντες τὸ οἶνον, vinum bibentes. ¶ Cũ Accus. Aristoph. in Plut. τοῦτ' οὖν ἐπιπίνειν

Ε'πιπί-

Ε'πιπίπτω, irruo, incido, ingruo. ἐπιπίπτειν τοῖς ὑπτίοις εἰς τὰ ἀφροδίσια τῶν ἀνδρῶν, superponentes supina tergo fœminarum, Arist. 3. Anim.

Ε'πιπίσσω, inspergere, pro ἐπιπάσσω, Hesych.

Ε'πιπλαγή, geminatum causæ firmamentum.

Ε'πιπλακτά, supellectilia, res mobiles, Xenoph.

Ε'πίπλαστρον, supellex, & instrumentum.

Ε'πίπλασμα, τό, quod illinitur seu imponitur.

Ε'πίπλαστος, fucatus, fictus, ἐπίπλαστον δίκαιον.

Ε'πιπλατύς, leuiter lati & plani, Theophr.

Ε'πιπλήθω, inspergo, illino, obstruo, ἐπιπλῆσαι τὰ ὦτα, aures obstruit, Aristot. in Probl.

Ε'πιπλώω, dilato, expando, Aristot. de mũd.

Ε'πίπλεος-ος, refertus. ἐπίπλεον δέ, latius patet. Aristot. Polit. Naxan. ἐπίπλεον, diutius.

Ε'πιπλεῖστος, plurimũ, cui opponitur ἐπίλαιος.

Ε'πιπλέστατος, maximè, latissimè. ἐπίπλεστος ἐξίστανται, longissimè progrediuntur, Thucyd.

Ε'πιπλείων, amplior, Aristot. de cælo.

Ε'πιπλέκω, implico, permisceo, Gal. 20. Therap. Vnde ἐπιπεπλεγμένα, σοφίσματα, Hermog. argumenta seu causæ implexæ.

Ε'πιπλήν, copiosius, amplius. ἐπιπλὴν διεξιόντες-μενος-ος, pluribus commemorans, Thucyd.

Ε'πίπλεως-ος, plenus, refertus, Genit.

Ε'πιπλόϊον, ου, τό, superior pars laterum, locus ad mammillas sub alis, Hesych.

Ε'πίπλοος, ους, ὁ, ingressus classis, Thucyd.

Ε'πίπλοος, Thucyd. & ἐπίπλους, Herodot. supernanigo, naui vehor, nuado nauigãdo, Thucyd. ἐπίπλοοι ἀφ' ἑτέρου ἀλλήλοις, neutri in alteros nauigarunt. ¶ Item innato, Aphrod. à χολὴ ἐπίπλοον τοῦ κύστεως ἐ χαρτός.

Ε'πίπλοος, plenus, ἐπίπλοα ἢ ἐπὶ πλέον ἔτεα, septingenti & amplius anni, Herodot.

Ε'πιπληξις-ις, increpatio, obiurgatio.

Ε'πιπλήσσω, impleo, τὰ πλησθέντα τοῦ ἁπλοῦ.

Ε'πιπλήττω, ξω, increpo, castigo, plagam infero, lacerat. πατρὸς μήτηρ τ' ἐπιπλήττουσιν, ira vacuos reprehendens. ¶ Demosth. cum Accusat. ¶ Ε'πιπλήθομαι, doleo, ingemo, in carmine aureo Pythag.

Ε'πιπλόω, στω, stringo.

Ε'πίπλοκή, ἁδος, amplexus, connexio.

Ε'πιπλοκή, implicatio Cicer. implexus Plin. nexus, familiaritas, & affinitas, Polyb.

Ε'πιπλόμενος, accedens, profectus, aduolutus, subsequens, Odyss. ξ'. ἐπιπλόμενος ἔτος ἦλθε.

Ε'πίπλους, ἱλαο, supellex quæ auferri potest. ¶ Item ἐπίπλοιον, Athen. li. 3. & Poll. lib. 2. omẽtum. Vnde ἐπιπλακωμένος, pingui tẽtus omaso Horat. vel vt Pers. cui pinguis aqualiculus propẽso sesquipede extet. Hinc & ἐπίπλοκή, hernia, nomen habet, cùm omentum descendit in scrotum: Vide Cels. li. 7. cap. 18.

Ε'πίπλους, & ἐπίπλοια, ὁ, adnauigatio, impressio nauis, incursus classis, nauium ingressus, ἐπίπλοον ἔξω τοῦ, apparo nauium expeditionem, Thucyd. Herodot. lib. 1. ἐπίπλουν ποιεῖσθαι, adoriri, ire aduersus. ¶ Item ἐπίπλοος, classiarius, vector, ἐπίπλοος, Arrian.

Ε'πιπνέω, & ἐπίπνοια, μ. θύσω, σ. ευσα, inspiro, Hesiod. in Theog. αὔρας ἐπιπνείουσι θαλάσσιαι. ¶ Ε'πιπνοή, etiam pro vinere, Homer.

Ε'πίπνοια, instinctus, afflatúsque diuinus Cicer. Plat. in Cratyl.

Ε'πίπνους, ὁ-ὁν, ὁ, afflatus, Plat. in Menone.

Ε'πιπόδιον, retrorsum, cessim.

Ε'πιποδάω, stando, pedibus innitendo, Aristot.

Ε'πιποθέω, desidero, concupisco, appeto, Lucia. ἐπιθυμίαν μεγίστην, ἡ φιλοσοφία ἔσται, ἡ μεθ' ἡδονῆς ἐπιποθουμένη ὑπὸ πάντων. ¶ Ε'πιποθούμενος, ὁ, desiderium Paul. ad Corinth. ¶ Ε'πιπόθητος-ητος, ὁ, desideratus.

Ε'πιπόθησις, dilectio, desiderium, Rom. cap. 15.

Ε'πιποιέω, attingere, Dat. Philost. in Epist.

Ε'πιποίητος, fictus, commentitius, Synes.

Ε'πίπονος-ος, lanatus. ἐπίπονοι κριοὶ, 4. Reg. 3.

Ε'πιπολάζω, μ. άσω, σ. ασα, fluito, adnauigo, supernato, redundo, appareo per summa, Lucian. ὀλίγου δεῖν χρῆσιν σε ἐπιζητῆσαι εἰς τὸν ἀνδριάντα, ἡ μεγίστην εἰς ἐ φιλοσοφίαν ἡ λόγων ἡδονὴ ἐπιπολάσασα αὐτῶν. ¶ Item pro efferri & ferocire, Dionys. Halicarn. lib. 11. ¶ Est etiam ex obscuro emergo, Demosth. 3. Philipp.

Ε'πιπολαίτερος-ος, ἡ, ὁ, radices per summa tantùm agens, Theophr. hist. stirp. li. 1. cap. 9.

Ε'πιπόλαιος & ἐπιπολαιότερος-ος, ἁ, ὁ, in superficie situs, per summa apparens, supernatans, ἐπιπόλαιον τραῦμα, vulnus quod est in superficie, Lucian. ἐπιπόλαιον ἀπὸ τοῦ ξίφους ἐστὶ, hoc facie tenus & in aperto falsum est, Aristot. li. 3. Politic. ἐπιπόλαιος οἶκος, domus superficiaria Vlp. ἐπιπόλαιος τοῦ ξύστου, simplex, minimèque asturus, Suid.

Ε'πιπολαίως, per summa, leuiter, & in superficie, ἐξεπιπολαίως, Ioseph. ¶ Ε'πιπολῆς, idem.

Ε'πιπόλασις-ις, superlatio, innatantia Quint.

Ε'πιπολασμός, ὁ, lasciuia, redundantia.

Ε'πιπολαστικός-ικὸν, ὁ, ἡ, qui redundandi facultatem habet, redundans, suapte natura fluitans, Aristot. in Problemat.

Ε'πιπολαστικῶς, redundanter, Polyb.

Ε'πιπολεμόω, hostem ago, hostis sum.

Ε'πιπολή, ῆς, ἡ, superficies, summitas, Lucian. ¶ Item locus quidam Syracusis, Plutarch. in Dione.

Ε'πιπολίδες, fibulæ muliebres, Hesych.

Ε'πιπολῆς, in superficie, manifestè, in promptu, ἐπιπολῆς τὰ δίκαια τίθησι, in summa cute, Galen. ad Glauc. ¶ Aristoph. in Plut. τῆς γαστρὸς ἐπιπολῆς ἔτεινεν ἡ χλαῖνα, super vetulam sunt ollæ. ¶ ἐπιπολῆς εἶ, pro liquere, apparere, Aristot. hist. Anim. 9.

Ε'πιπολύς, magno, vel magni, Suid.

Ε'πίπολος, constanter manens.

Ε'πιπολύ, magna ex parte, quod & ἐπὶ πολὺ, plerunque, multùm, longè, latè, Thucyd. οἱ ἐπιπολύ, penè semper. Idem. ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐστὶ, latè mare occupat.

Ε'πιπομπεύω, triumpho, Dat. Plut. in Cæsare.

Ε'πιπονία, laboro, labores tolero.

Ε'πίπονος-ος, ὁ, laboriosus, operosus, molestus,

negotium exhibens, Plat. 1. Politic. τὸ γῆρας μετρίως ὀργὴν ἐπιφέρειν, Cicer. de Senect. tolerabilem agunt senectutem.

Ἐπαινύτις, Venus ἀφροδίτη, Hesych.

Ἐπαίνως, difficillime, cum labore, miserè, Xen.

Ἐπαιπερδίομαι, proficiscor, accedo, percurro, propero. ¶ Cum Dativo, ἐπαιπερδόμενοι τοῖς ἀγροῖς, per agros proficiscentes, Plut. in Lycur. ¶ Cum Accusat. τὴν οἰκουμένην ἐπαιπερδίσθαι, terrarum orbem peragrat, Idem.

Ἐπαίσιμον, preciosa fibula, Poll. lib. 10.

Ἐπαιπυρίζω, ad purpuram accedo. ¶ Ἐπαιπύρουσα τὸν, accedens ad purpuram, Gaz.

Ἐπαισσον, aliquantulum.

Ἐπαίσσω, ἀίξω, πάομαι, potum do.

Ἐπαισσωθῆναι τῆς αἴρας, in aere volare, Dioscorid. libr. 5. cap. 77.

Ἐπαισχύνομαι, addico.

Ἐπαισσύνομαι, addo, insuper facio.

Ἐπαισχύνει, decorem adiungit, connenit.

Ἐπαισχύνη, decorum, decentia, Aristot.

Ἐπαισχύνεσθαι, ὀφθῆναι, decètes vestes, Suid.

Ἐπαισχύνης, decorus, conspicuus, decens, Lucia.

Ἐπαισχύνω, deceo, conuenio. Lucian. de Polyphemo, ὥστε ἐπαισχύνειν ἐπαφίεσθαι τὸ μετώπῳ.

Ἐπαισχυνόμενος, legationem mitto.

Ἐπαισχύνω, ἐπαίσω, cernuus, in præceps, in faciem.

Ἐπαισχύνων, dentibus ictu dens, ἐπαισχύνας ἐλέφαντι πεῖζαι.

Ἐπαισχύνω, longo tractu, Apoll. lib. 1. Argon.

Ἐπαισχύλλω, superinicio, Plut. in Romulo.

Ἐπαισχύνω, propono, promitto.

Ἐπαισχύομαι, mitto trans seu versus, Odyss. ε.

Ἐπαισχύνιον, dotata, quæ cum dote locatur, Hesych. ¶ Ἐπαισχύ, ξ, quod dotì additur.

Ἐπαισχύνθεν, ante, coram, antea, ἐπαισχύνθεν πόντῳ πεφάνται, huic præfero, Plat. in Legib. πὶ δὲ ἐπαισχύνθεν ἀνθρώπῳ, quæ sunt ipsis anteriora, quæ præcedant, Idem.

Ἐπαισχύνω, ὦμαι, obscuror, tenebris obducor

Ἐπαισχύνω, ὦ, obtio, obtendo, obscuro, ἐπαισχύνειν τοῖς ὄμμασιν, obstruere luminibus Cic. Nazā. οὐ γὰρ ἐπαισχύνουσι τὸν ἀφθαλμὸν, lumen ademit & obumbrat. Philop. in Poster. lib. 1. ἡ σκιὰν ἐπαισχύνουσα τῆς γῆς τῷ ἡλίῳ ἐπαισχύνουσα ἐκλείπει, ἡ σκιὰν ἔχει ἐκλείπει, oppositu terræ obscuratur luna. ¶ Ἐπαισχύνων, & ἐπαισχύνης, obtentus Virgil. 11. Æneid. oppositus Cicer. obscuratio, prætextus & obtentus, Themist. ἡ γῆ σκιὰν ἐπαισχύνουσα ἡλίῳ ἢ ἐπαισχύνουσα τῷ γῇ.

Ἐπαισχύνω, procul.

Ἐπαισχύτερον, vlterius, Apoll. 2.

Ἐπαισχύνω, offensio pedis, Aristoph.

Ἐπαισχύνω, ὑμνῶ, iuuenculo, adulo, Plat. 2. γάμ. ἐπὶ σοὶ τὰ τε ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω.

Ἐπαισχύνω, remoco, detineo, Hesych.

Ἐπαισχύνω, ὑμνῶ, ἐπαίσω, superuolo, adulo. ¶ Ἐπαισχύνω, adulasse, insedisse, Hom. ¶ Ἐπαισχύνω, aduolabo, Lucian. in Cauc.

Ἐπαισχύνω, ος, applicatum operculum medio applicaminis, sic Gaza ex Arist. lib. 4. Anim.

Ἐπαισχύνω, applico, cõplico, claudo, ἐπαισχύνω τὸ τρῆμα, operit foramen, Aristot. lib. 1. Anim. ¶ Ἐπαισχύνεσθαι, cooperiri.

Ἐπαισχύνω, & ἐπαισχύνω, & ἐπαισχύνω, plicatura Plin. Lucia. περίκειται ἐχῖνος τὴν, ἐπαισχύνει τὸν ἐπαισχύνω ἐπαισχύνει, adiumentis vel assutis panniculis distinctum.

Ἐπαισχύνω τὸ σῶμα, rubidus, Aristot.

Ἐπαισχύνω, perambulo, perambulo, lustro, Hom. Iliad. γ', ἐπαισχύνω γαῖαν ἀνδρῶν.

Ἐπαισχύνω, operculo tego, obtruo, obduro, ἐπαισχύνω τὸ σῶμα, Aphrod. in Probl.

Ἐπαισχύνω, acritas, obstinatio.

Ἐπαισχύνω, virga instigare, Poll. lib. 2.

Ἐπαισχύνω, desiderium.

Ἐπαισχύνω, accelero.

Ἐπαισχύνω, tectus, ἐπαισχύνω, Hesiod.

Ἐπαισχύνω, contractus, curuus.

Ἐπαισχύνω, aspergo, inspergo, instillo, Aphrod. Probl. ἐπαισχύνει τὴν ἀνεξέλεγκτον τὸ ὕδωρ.

Ἐπαισχύνω, porta pendula & recidens Liu. Plut. ἐφεστήκασι ἐπαισχύνοντι.

Ἐπαισχύνω, subteruestimentum.

Ἐπαισχύνω, taxo, refello, reprehendo, Herodot. ¶ Ἐπαισχύνει τὸ πῦρ, obruere ignem.

Ἐπαισχύνω, murmuro, Polyb.

Ἐπαισχύνω, infuso, affuso. ¶ Et metaphoricè claudo, confero, fero. ¶ Halicar. lib. 3. ἐπαισχύνω αὐτοὺς τῷ ἵππῳ, dirigens equum in eos.

Ἐπαισχύνω, Actiuè & Passiuè, illudor, impingor, incumbo, irruo, Diodor. οὔτε μὴν αὖθις ἐπαισχύνω ὑπὸ τῶν πολεμίων.

Ἐπαισχύνω, decanto, Philoni.

Ἐπαισχύνω, sacrifico, ἐπαισχύσει, sacrificabis, Epigr.

Ἐπαισχύνω, influere, confluere.

Ἐπαισχύνω, propensus, proclivis, ἐπαισχύνω εἰς τὰ ἀφροδίσια, Athen. ¶ Accipitur & pro felici & succedente, Polyb. ¶ Ἐπαισχύνων Chrysost. propensio & promitas Senecæ.

Ἐπαισχύνω, inclino, vergere facio, Accus. ἐπαισχύνει τὸ πλάστιγγι, appendere libram, Theog.

Ἐπαισχύνω, affluo, dilabor, instillo, ἐπαισχύνει τῷ μέλει, Aristot. in Prob. ἐπαισχύνει ἐξ ἡδονῆς. Idem, ἐπὶ τὸ σῶμα ἐπαισχύνει. ¶ Item cum Accus. Iliad. β', ἀλλὰ τὸ μὲν κεφαλὴν ἐπαισχύνει ἐπαισχύνει, αὐτὰρ ἔλαιον, fluit super ipsum.

Ἐπαισχύνω, violenter inuado, insilio.

Ἐπαισχύνω, apertè, manifestè, 2. Argon.

Ἐπαισχύνω, ἐπαίσω, aduersum, Vide Apoll. ¶ Item comœdiæ pars, in qua chorus ad spectatores respiciens vtilia quædam suadet, aut improbos reprehendit ac notat, Aristop. Commēt. in Neb. & Ranis. ¶ Item gestamen Comicorum ex tæniis & vittis, Poll. lib. 7.

Ἐπαισχύνω, ος, aduersarius.

Ἐπαισχύνω, vituperatio, accusatio.

Ἐπαισχύνω, prominentes duritiæ Ruell.

Ἐπαισχύνω, oratoriè dicere, Athen.

Ἐπαισχύνω, infamis, famosus, Xenoph.

Ἐπαισχύνω, radix parua quæ adnascitur, capillamentum, adnascens exigua radix.

Ἐπαισχύνω

Ἐπαισχύνω, iusto naso præditus, Lucian.

Ἐπαισχύνω, & ἐπαισχύνω, filius, inuicio. ἐπαισχύνω, manum porrigo, Epigr.

Ἐπαισχύνω, ος, ὁ, fluxus, flexus, ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω Theophr. ¶ Dicitur & ἐπαισχύνω, vt ὑδατώδεις ἐπαισχύνω, Hesych.

Ἐπαισχύνω, applaudere, perstrepere, Eurip.

Ἐπαισχύνω, vituperandus.

Ἐπαισχύνω, ὁ, adiutor, ἐπαισχύνω, auxiliaris.

Ἐπαισχύνω, vrgere, hostari, ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω.

Ἐπαισχύνω, & ἐπαισχύνω, ἐπαισχύνω, ἐπαισχύνω, sorbeo.

Ἐπαισχύνω, rostri curuitas in auibus rapacibus quibus adunci vngues sunt.

Ἐπαισχύνω, incitare canes, Aristoph. in Vesp.

Ἐπαισχύνω, distillans, confluens affluens.

Ἐπαισχύνω, formo, dispono, apto, concinno.

Ἐπαισχύνω, accessio, additio, ἐπαισχύνω.

Ἐπαισχύνω, ὁ, irrigatus, irriguus, Galen. 2. ad Glauc. ¶ Dicitur & is qui influit humor & infunditur, Plat. in Tim. ἐπαισχύνω ἀνθρώπου ἐπαισχύνω, Cic. corpus influens vocat & effluens.

Ἐπαισχύνω, instillo.

Ἐπαισχύνω, inualeo, Halicarn.

Ἐπαισχύνω, confirmo, impello, Plut. ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω. ¶ Ἐπαισχύνω, confirmatio.

Ἐπαισχύνω, ος, centones qui supponuntur clitellis, & ipse clitellæ farcina quæ præter legitimum onus imponitur.

Ἐπαισχύνω, complano, adæquo, inculco, Accus. Aristot. ¶ Ἐπαισχύνω, insternere equum, Xeno.

Ἐπαισχύνω, alienum, ἀλλότριον.

Ἐπαισχύνω, concutior, aberro, Philostr.

Ἐπαισχύνω, instabilis, ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω.

Ἐπαισχύνω, aggestus Tacit. ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω, Theophr. terræ accumulatio Plin.

Ἐπαισχύνω, putrescens, rancidus.

Ἐπαισχύνω, æqualiter, æquabiliter Cicer.

Ἐπαισχύνω, & Ἐπαισχύνω, μ. ξω. insterno, clitellas impono iumentis, onera inculco Cæsari. Xen. ἐπαισχύνω ὑπὸ τοῖς ζεύγεσι τῶν ἡμιόνων πάσας ἐπαισχύνω. 2. Reg ca. 19. ἐπαισχύνω μοι τὸν ὄνον, sterne mihi asinam.

Ἐπαισχύνω, debitor.

Ἐπαισχύνω, vel ἐπαισχύνω, pubes, Poll. li. 2.

Ἐπαισχύνω, ita dicebatur persona scenica, Poll.

Ἐπαισχύνω, trabo.

Ἐπαισχύνω, quatio, concutio, intendo, inuicio, Ioseph. lib. 9. παρεσκεύαζε μαχομένοις ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω τοῦ κτείνειν, Plut. ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω, ἐπαισχύνω, ἐπαισχύνω, non prætendens Persas, &c.

Ἐπαισχύνω, puppis para, Poll. lib. 1.

Ἐπαισχύνω, placetæ lunatæ, πάντων μᾶλλον ἐπαισχύνω.

Ἐπαισχύνω, lasciuus.

Ἐπαισχύνω, incitatus, hortatus, Odyss. ξ.

Ἐπαισχύνω, sequor, aggredior, cum festinatione irruo, & vehementer cupio, Odyss. ν, τὼ δ' ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω, ad nauem ruebant.

Ἐπαισχύνω, irritatio & immissio canum.

Ἐπαισχύνω, acclamo populariter & applaudo, Æschin. ἐπαισχύνω τῷ ἀξιώματι ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω, populum admurmurantem & probantem. ¶ Item subscribo, approbo, obsigno, Demosth. ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω. ¶ Significat etiam insigne & honestare aliquo decore, vt imperator donans milites decore militiæ, Aristot. 2. Occon. ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω, donatorum accipere. ¶ Ἐπαισχύνω, etiam pro quancunque significationem dare, Aristot. Polit. 5.

Ἐπαισχύνω, annoto, significo, insigno, illustro, subscribo, indico, Aristot. 1. de gener. Animal. Σημεῖον τὸ καταμήνιον ἐπαισχύνει. Plut. in Demetrio, ἐπαισχύνει τοῖς πλείστοις τὸ θῆλυ portendit. ¶ Pro ipecto & pertineo, Naxo. ἐπαισχύνω τῆς πατρὸς ἐπαισχύνω.

Ἐπαισχύνω, nota, gestuum significatio, designatio, ἐπαισχύνω τῆς ἀστρικῆς ἐπαισχύνω, siderum prædictiones, Proclo. ¶ Est etiam ἐπαισχύνω, initium accessionis febris, Dioscor. de Agarico, λέει ἡ ἐπαισχύνω πρὸ τῶν ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω, ante aduenientem febrem.

Ἐπαισχύνω, adnoto, ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω καὶ τὸ ἐπαισχύνω morem approbantes, Plutarch. in Apophth. Hinc ἐπαισχύνω, adoratio.

Ἐπαισχύνω, ος, τὸ, umbilicus clypei, nota, signum, macula, insigne, ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω, Aristi.

Ἐπαισχύνω, ος, ὁ, insignis, insignitus, nota distinctus, ἐπαισχύνω χρυσοῦ, aurum signatum, Thuc.

Ἐπαισχύνω, insigniter, insignitè, Polyb. in Epit.

Ἐπαισχύνω, æquanter, ἐπαισχύνω ἴσως, Xenoph.

Ἐπαισχύνω, vas ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω τῷ πρόσωπον, Hesych. focale Latinis.

Ἐπαισχύνω, & Hesy. ἐπαισχύνω, canes instigare & immittere in feram, Aristoph. in Vesp.

Ἐπαισχύνω, noxius, Theophr. de caus. li. 4. ca. 11.

Ἐπαισχύνω, ος, aquaticulus, mulierebre pudendum.

Ἐπαισχύνω, canum in venatione incitamentum.

Ἐπαισχύνω, cibaria, commeatus.

Ἐπαισχύνω, viaticor Plaut. viaticum sumo.

Ἐπαισχύνω, victum paro, comedo, ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω τὸ ἄριστον, prandium mercatis. Valla ex Thuc. Interp. Græco, ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω.

Ἐπαισχύνω, & Ἐπαισχύνω, alicui cohabitans victus tantum gratia, Athen. li. c.

Ἐπαισχύνω, commeatus, viaticum, cibarium, Demosth. ἐπαισχύνω ἐγγὺς ἐπαισχύνω ἐπαισχύνω, habentes cibum dierum quadraginta.

Ἐπαισχύνω, turpe, ἐπαισχύνω μωρία, Hesych.

Ἐπαισχύνω, claudico, titubo, Apollon.

Ἐπαισχύνω, tabella sub fealmo, Poll. lib. 1.

Ἐπαισχύνω, infodio, in Epigram. Græcis.

Ἐπαισχύνω, inspergo.

Ἐπαισχύνω, dicitur in re equestri prima equi incœptio ad gressus glomerandos, Poll. lib. 1.

Ἐπαισχύνω, locus opacus, vel contectus & a vento remotus, Aristot. de hist. or. Anim.

Ἐπαισχύνω, visito, inuiso, considero, obserno, Sophocl. ἐπαισχύνω

μαλὼν, me nunc aspice. ¶ Ἐπινοημάδην, & cogitabundus, Xenoph. ¶ Ἐπινοήσιμον etiam est censum agere vel habere, censeri, recenseri. Num. cap. 1. σὺ καὶ Ἀαρὼν ἐπινοήσατε ἄνδρα ἄνδρα. Hinc ἐπίνοησις, census, recensio, Ibidem, αὕτη ἡ ἐπίνοησις αὐτῶν ἐκ τῶν ἐπινοήσεων μωϋσῆ.

Ἐπινοῶ, considero, aspicio.

Ἐπιστέγω, tego, in Epigr.

Ἐπισκευάζομαι, ἀσυ, σω, πεπικα, reparo, ἐπὶ δὲ κεφαλῇ ἔδαφός τις πικὸν ἐπίκειτο, ἐν ᾧ καὶ πολλὰ διεφθαρμένα ἐπεσκεύαζετο. Plut. πάμ.

Ἐπισκεύαζω, ασα, σω, ακα, reconcinno, instauro, reparo, refarcio, Lucian. τὸ δίκελλον διέσεσται ἐπέδει ἢ καρκίνῳ ἐπεσκεύασαν. Demost. τὰς ἰδίας ἐπισκευάζομαι. ¶ Item insterno, clitellas impono iumentis, onera superpono, Aristot. 2. Oecon. εἶτ' ἐπεσκεύασας τοὺς ἡμιόνους, &c. ¶ Ἐπισκευαστὴς, interpolator. ¶ Ἐπισκευαστὸς, instauratitius, redituus, Plat. Polit.

Ἐπισκευὴ, structura, apparatus, supellex, refectio, instauratio, Demosth. ἡμιόλιον ἐπισκευὴν τῇ πυλῇ ἐπεσκεύασε, cum præfectus esset muris reparandis.

Ἐπίσκεψις, census, recensio. ¶ Item consideratio, inspectio, cognitio, perpensio.

Ἐπίσκιος, sub pellibus in tentoriisque habitans, Sophoc. ¶ Ἐπισκίων, ωνος, superior scenæ pars, Vitruu. li. 5. cap. 8. & li. 7. cap 5.

Ἐπισκιώω, inhabito, 2. Corinth. 12.

Ἐπισκήπτομαι, accuso, insimulo. ἐπισκήπτεσθαι τοῖς μαρτυρίοις, testimonii falsi accusare, Demosth. ἐξ ἐλέγχου ἐπισκήπτεσθαι μαρτύρων, testimonii hominum niti, apud Eundem ἀφορμὴν. ¶ Aliquando etiam aggrauo, indicium facio, indico, Etymol. ¶ Item obtestor obsecróque apud Lucian. ¶ Item impero, committo.

Ἐπισκήπτω, ψω, ψα, ἐπέσκηφα, ψθαι, accuso, reprehendo, refello, Plat. πάντας τὸν ἀλλοδαπὸν ἐπισκήπτει αὐτοῖς, nemo ei contradixerit. ¶ Ἐπισκήπτω, inbeo, statuo, impero, Sophocl. in Aiace, ὑμῖν τι καινὸν ἐπισκήπτω κράτος, iniungo, mando. πολλὰ ἐπισκήπτων μολεῖν, frequenter mandans venire, Eurip. ἐπισκήπτω διὰ γραμμάτων, per literas mandans, Plutarch. in Themist. ¶ Itē occasionem seu prætextum capio, causor. ¶ Item cum religione quadam dico, & velut iuramēto confirmo. Lysias καὶ Ἀγοράτῳ, καὶ διὰ ταῦτα τοῦ ὑμᾶς ἐπέσκηψαν, cum imprecatione mādarunt. ¶ Item incumbo, inclino, procumbo. ἐπισκήψω κεφαλήν, Eurip. in cedris me prosternam. ἐπισκήπτω ἑαυτὸν ἐπὶ ἀγγελίαν φόνου, incumbo ad vltionem necis Doris de Ægestanis exigendæ, Herodot.

Ἐπισκῆψις, elogium morientis, Nazian. ¶ Item iudicium & actio in falsos testes, Suid.

Ἐπισκιάζω, ασα, σω, umbro, obumbro, Dan. Luc. 1. & Accus. Matth. 17. ¶ Ἐπισκίασις, idem.

Ἐπισκιασμὸς, adumbratio, χάλυμμα.

Ἐπίσκιος, ον, ος, umbrosus, umbratilis, tectus.

Ἐπισκιρτάω, peculiāter insulto, immoderatè lætor.

Ἐπίσκοπος, darus.

Ἐπισκοπέω, exorno.

Ἐπισκοπεῖον, statio episcopi & tabernaculum.

Ἐπισκοπεύω, gero episcopatum, Areopag.

Ἐπισκοπέω, ήσω, ησα, ηκα, & Ἐπισκοπτομάω, consídero, inspicio, inuiso, vt medicus ægrotum, Lucian. ἐπισκοπῆσ δέ μοι ἡ διαφθορά. ¶ Item recenseo, inspicere, Xenoph. τὸν δ' ὁρῶν ἐπεσκόπουν. ¶ Item mitto, Liuius, placuit mitti legatos in Hispaniam ad res sociorum inspiciendas. Galen. lib. 2. ad Glauc. ἐπισκοπῶ, ὁρῶ τι δίωκω, ad duo respiciens. ¶ Prospecto, ὁρῶ τι μέλλω λέγειν, ἀναγνοὺς ἐπισκέψει τῷ γράμματι, quicquid dicturus es, id prius animo tecum verses.

Ἐπισκοπή, inspectio, custodia, præfectura, Act. 1.

Ἐπίσκοπος, ου, ὁ, speculator, obseruator, inspector, explorator, διοὶ χρηστῶν ἐπίσκοποι, καὶ κακῶν ἔργων, Plutar. in Camillo. ¶ Finit & magistratus Atticus ἐπίσκοπος, prætor qui mittebatur ad ius dicendum in ea oppida quæ sub imperio & ditione erant Athenienſi. Aristoph. in Auib. ἐπίσκοπον ἔχειν δεῖν τὴν κώμην λέγων. ¶ Capitur etiam Adiectiuè. ¶ ἐπίσκοπα τοξεύω, ad destinatū emitto sagittas, Suid. ¶ ἐπισκόπως ἀκοντίζειν, Alcidamas.

Ἐπισκοτάω, ήσω, ησα, adumbro, obtenebro, Dan. Diosc. li. 2. cap. 7. αὐτὰ μὲν ἐπισκοτεῖ ἀκτινοειδῆ, quæ oculis officiunt. ¶ Cum Accusat. τὰς ὄψεις ἐπισκοτῶ τι, quæ pupillis oculorum officiunt, Eidem, li. 2. ca. 107.

Ἐπισκότησις, caligo, obscuratio Cicer.

Ἐπισκύζομαι, irascor, Aristoph. Comment.

Ἐπισκυλίζομαι, intemperantius bibere: à Scythis mutuatitis & merobibis, Athen. lib. 10.

Ἐπισκυθρωπάζω, frontem contraho.

Ἐπισκύνιον, ου, τὸ, pellis supercilii quæ flectitur supercilii prominētia seu supercilium ipsum. Aristoph. ἀφ' ὧν ἐπισκυνίων ξυνάγων.

Ἐπίσκυρος, ου, ὁ, ludi nomen, in quo sphæra verbatur, Poll. lib. 9.

Ἐπίσκωπτες, naues actuariæ.

Ἐπισκώπτω, irrideo, iocor, cauillor, exprobro, increpo, ubi obtecto, Xenoph. ¶ Cum Præpositione, Plutarch. in Lycurgo. ἐπεσκώπτομεν ὅτι μὴ παιδιᾶς, ad quod cauillum facetè vsus est.

Ἐπισμαραγέω, insono, instrepo.

Ἐπισμήχω, abstergo.

Ἐπισπαίζομαι ἀφῆς ἀλλήλοις, commercium habeo.

Ἐπισπαίρω, ἐπίσπαρα, miser, tristis, Hesiod.

Ἐπισπάω, cum sua pernicie.

Ἐπισπεύδω, incedere.

Ἐπίσπευς, ευ, ὁ, æqualis.

Ἐπισπουδάω, subsulco, veluti ab animi deliquio palpitabundus.

Ἐπισπουδάζω, amplector.

Ἐπίσπασις, attractio, Aphrod. li. 2. Probl.

Ἐπισπαστήριος, pro fune piscatorio, Epigr.

Ἐπίσπαστρες, cardines ostiorum, Herodot.

Ἐπισπαστὴρ, ῆρος, ὁ, extrahens, Celsl. lib. 5. ca. 18.

Ἐπισπαστὸς

Ἐπισπαστὸς, accersitus, ἀνὴρ ἐπισπαστὸς, Odyss. ξ. Η' γὰρ ἂν ἦν ἐπισπαστὸς ὑπὸ τοῦ ἀγαθοῦ κακὸς ὤν. ¶ Ὑπὸ τοῦτο ἐπισπαστὸς βρόχος, adducti laquei, id est, extenti & attracti, Euripid.

Ἐπίσπαστρον, ου, Exod. cap. 26. tentorium. Num. cap. 4. velum. ¶ Ἐπίσπαστρα, Diod. Sic. funes quibus aliquid trahitur, vt Vitru. dixit tractoria organa. ¶ Poll. de foribus loquēs, κλεῖθρα, ἐπίσπαστρα, ἐπίσπαρα. ¶ Hesych. βρόχοι, exponit, i. laqueum.

Ἐπίσπαρτος, laqueus, βρόχοις ἐπίσπαρτος ἀμφὶ δειρήν.

Ἐπισπάω, & Ἐπίσπομαι, attraho, adduco, intendo, extraho, cunco, cōtraho, reuello, allicio, Aristot. de mundo, μίαν μηχανὴν ἐπισπώμενοι, funiculum vnum adducentes & trahentes. Soph. in Aiace, πάντα δὲ τὸν ἐπισπόμενον ἐκ τύχας, spero me id gloriæ assecuturum esse. ἐπισπώμενος τὸν ἐπιόντα ἀσφαλῶς, sequentes equites. Plutar. in Othone. ¶ Ἐπισπώμενος ἐκ ἀκόλουθα, Athenæus profectus, Herodot. ¶ Ἐπισπώμενος, insequens, comitatus, Thucyd. ¶ Lucian. ἐπισπᾶν pro exhaurire, i. ebibere vsurpauit.

Ἐπισπορὴ, in sequi, ἐπισπορὴ, πάτημα, Odyss. ξ.

Ἐπισπορά, proprie est semen non nudum solo committere, sed intra aliquid conditum deponere, inseminare Gell. Theophr. de caus. lib. 2. cap. 13. ¶ Est etiam reseminare Ouid. vel reficere Plin. sementem sationémque iterare. Theophr. lib. 7. de caus. ca. 1. ¶ Ἐπισπορὰ & ἐπισπορία, iterata satio, vel sementis iteratio, Hesiod. ἔργων 2.

Ἐπισπουδάζω, fœdus ineo, libo, Plut. in Romul.

Ἐπισπουδή, μ. εσσ, idem.

Ἐπισπουδή, libamen.

Ἐπισπουδος, ος, η, ον, festinus, sedulus, Aristot.

Ἐπισπουδάζω, perseuero, excito, instigo, Thuc. l. 9.

Ἐπισπουδαίως, assiduè, ἐπισπουδῶς.

Ἐπισπουδάω, festino, maturo, festinare facio, ἐπισπουδῶ τὸ ἔργον, Sophoc. ἐπισπουδῶν τοῖς ἱερείοις, in faciendis sacris occupatus, Herodot. ἐπισπουδῶ ἐπὶ τὸ πλοῖον, ad legib.

Ἐπισπουδάζομαι, miseream.

Ἐπισπουδή, ῆς, ὁ, rumor, i. πλοῦτος ἐπὶ, Dat. Odyss. ξ.

Ἐπισπουδή, ῆς, ὁ, fœdus.

Ἐπισπουδάζω, festino, incito, instigo.

Ἐπισπουδαστής, ὁ, accelerator.

Ἐπισπουδάω, incito, Ilia. ἐπισπουδῶντο ἵππους, i. ruebant. ¶ Ἐπισπουδῶν, impetuosus, ἐπισπουδῶν ἐφέρετο, mentem concutiens, Euripid.

Ἐπισπουδή, rotæ circumferentia, Iliad. ι.

Ἐπισπουδή, ῆς, ὁ, instillatio, destillatio.

Ἐπισπουδῶς, constanter, petitè, fortè, Odyss. γ.

Ἐπισπουδάζω, instillo. Diosc. li. 1.

Ἐπισπουδάζω, Eurip. collibus insistentes.

Ἐπισπουδή, ῆς, ὁ, diuersorium Cic. epist. ad Artic. lib. 13. ¶ Ἐπισπουδή, ῆς, ὁ, mansiones, stationes, Poll. lib. 4. ¶ Ἐπισπουδή, stabulor, diuersor, stationem habeo, Plut. in Anton. ¶ Ἐπισπουδή, iudico, suspicor, domum recipio.

Ἐπισπουδή, mansionarius designator, præfectus hospitiorum. ¶ Item ponderator.

Ἐπισπουδή, irrigat pectus, in Epigr.

Ἐπισπουδή, tractus, Diosc.

Ἐπισπουδή, ατος, τὸ, mandatum per epistolam.

Ἐπισπουδή, scribendis epistolis operam dans.

Ἐπισπουδή, scio. Cū Infinit. Aristot. πᾶ. ἐπίσταται γὰρ κυβερνᾶν τὰ φίλια καὶ τὰ ἐχθρά. ¶ Et cum Genit. Iliad. 8. ἐπίσταμαι πολέμου. ¶ Cum Accus. Isocr. τὸν ἄνδρα οὐκ ἐπίσταμαι, eorum mores cognoscere. ¶ Cum Particip. ἐπίσταμαι ἐγὼν, scio me habere, Plutarch. in Themist. ¶ Aristoph. absolutè, ἐπιστάμενος, vir prudens, sapiēs: vel stans in summo, superstans. ¶ Ἐπιστημόνως, scitè, doctè, pulchrè, Hesiod.

Ἐπιστασία, ὁ, & Ἐπίστασις, inspectio, animaduersio, attētio, cura, administratio principatus, Polyb. lib. 2. μετὰ ἐπιστασίας διαφανοῦς, diligenter animaduertenda sunt. Xenoph. ἐπιστάται ἔργων ἐπίστασιν, operum curationem demandare.

Ἐπιστάτης Ζεύς, Plutarch. tutator Iupiter.

Ἐπίστασις, ὁ, animaduersio, meditatio & consideratio, Polyb. διὰ τὴν πρόληψιν ἐπίστασιν ἀναγκαίαν, qua propter non mediocri animi intentione opus est. ¶ Item cohibitio & coercitio, obstantia Vitru. Sophocl. in Antig. πολλαχοῦ ἔχων ἐμποδὼν ἐπίστασίν σου, curarū obstacula. ¶ Item insultus, impetus, Theophr. lib. 2. de caus. plant. cap. 11. de arboribus, ζωὴ ἐμπίπτει διὰ τὴν ἐπίστασιν, nodos faciunt propter insultum validámque impressionem. Polyb. imitatio. ἡ δ' Ἀνδρίσκου πίστις ἐμοὶ ἐπίστασιν τοῦ ἐμοῦ ἔθνους, præsidium. ¶ Item inceptio & aggressio, ἐπίστασιν ἔχειν, Xenoph. ἐπίστασις τῆς πόλεως, præfectio, præfectura, Chrys.

Ἐπιστατέω, ήσω, ησα, & Ἐπιστατοῦμαι, ήσομαι, præsum, Dat. Plut. in Pericle. ἐπιστατεῖ πᾶσι τοῖς τεχνίταις, præerat cunctis artificibus. ¶ Item Gen. Xenoph. 2. Κύρου, ἔχων ἐπιστατοῦντα, operibus præfectū. ¶ Cum Accus. ἐπιστατοῦντος τῶν ἀφεδρῶν, Plutarch. duce & authore Pericle.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, rostrū nauis, τὸ ζύγον τῶν νεῶν, Hesych.

Ἐπιστάτης, præfectus, præses, rector, Sophocl. in Aiace, ὃς τοῖς πολίταις ἐπιστάτης, cum ipse ciuibus magistri, siue pastoribus. ¶ Ἐπιστάτης etiam dicuntur ἐπιστάται ξύλων, subsules, Poll. li. 3. ¶ Quid ἐπιστάτης sit Fumin. gener. Vide Interp. Aristoph. in Ranis: Altis lignum est prælongum & impactum ex quo vtensilia & coquinaria vasa suspēduntur. Suid. tamen habet, ὁ ἐπιστάτης.

Ἐπιστάτης, ὁ, ὦ γείτονες, præses, Suid.

Ἐπιστατέω, in ambulo, ingredior.

Ἐπιστέλλω, λω, τὸ, λαι, per literas significo, scribo, ἐπιστέλλω ἐξ ἐπιστολῆς. Demosth. ἐπιστέλλαντος ἀπὸ τῆς στρατιᾶς, cum mandatis missurus, Thucydid. Plat. in Epist. ἐπιστέλλετε ἡμῖν ὅ τι πέπρακται ὑμῖν, ἢ ἀφ' ἑαυτῶν, πυνθάνεσθε, scribite quid à vobis gestum sit, aut quid geratis.

Ε'πιγεμίζω,δσω,π. αωρ,gemo,suspiro,Homer.
Ε'πιγεφάς,ἰδ-ὁ,ἡ,coronatus,& per metaphoram plenus,Iliad.θ,Ἠ ποιητὴς κρατῆρας ἐπιγεφέας εἶπεν: ita enim vina coronabant & cõplebant pocula,boni augurii causa,Suid.
Ε'πιγεφόω,ώσω,π. αρ,corono,Iliad.ά, - κρατῆρας ἐπιγεφόωντο πρὸς ἄκρα, Virg. - Ore vina coronant.
Ε'πιθήγατα,adhortationes,ἐπιτελεύσματα,Sop.
Ε'πίθημα,τὸ,columnæ,quæ erigi defunctis solebant,sepulchrales stelæ,Suid.
Ε'πιθήμιος,ὁ,ἡ,scientia,ἐπιστήμη ναυτικὴ,Plat.τέμ.
Ε'πίθημι,immineo,perficio,insideo,insto.
Ε'πίθημος,& Ε'πιθήμων,ονος,ὁ ἡ,sciens,peritus,ἐπιθήμων εἰμὶ τῶν παρόντων τῷ ἰμῷ ἑπλῶσι,Xenoph. ¶Ε'πιθημονικός,ἡ,ὸν,q scientificus,seu cuiusque scientiæ proprius & efficiẽs, Aristot. in princip. Topic. ¶ Ε'πιθημονικῶς, peritè,scitè,Nazanz. ¶Ε'πιθημόνως, scitè. Aristides. ¶Ε'πιθημοσύνη, ἡ, peritia, scientia.
Ε'πιθηλάζομαι,adaitor,innitor,Dat.Luciau.
Ε'πιθηλείωμι.ἰξω,denuò confirmo,corroboro.
Ε'πιθητὸς,sub scientiã cadens,Aristot.in Poster.
Ε'πιθίζω,maculis vario,notis compungo.
Ε'πιθίσκω,fulgeo,Lucian.
Ε'πίθυρον,τὸ,foriteè pro ἐφέστιον, Odyss.ξ.nauzle.¶Didym ἐπίθυρον,σκῶλον, τοῦτεστιν, ὃ σύκοφάντης τίθησιν. ¶Refertur etiam ad bellũ,ettq; militare domicilii,familia equitũ, Herodot.
Ε'πίθυρος,domesticus,hospitalis,Herodot.
Ε'πιθῴσσω,accedo,eo,Nonn.
Ε'πιθῶσαι,calumniari,Etym.
Ε'πιθωλάζω,ἀσω,infero,cumulo,construo.
Ε'πιθωλεύω,ornate,ordinatè,Hesiod.
Ε'πιθωλεύς,έως,ὁ,tabellarius,γραμματοφόρος. ¶Item præfectus classis,Pollux.
Ε'πιθωλή,ῆς,ἡ,epistola,iussum,mandatum,Soph.
Ε'πιθωλιαφόρος,tabellarius,Xenoph.6.ἑλλην.
Ε'πιθωλικὸς,epistolaris styl⁹,A.Tyan.
Ε'πιθωλιμαῖος,ώα,ον,Dem.copiæ epistolares.
Ε'πιθώλιον,τὸ, epistolium Catullo.
Ε'πιθωλοειδὴς,ἐς,ὁ ἡ ὲ,epistolæ similis,Bud.
Ε'πιθωλίζω, μ.ίσω, obturo os, reprimo loquentem,Lucian.ἐμοὶ οὐ δυνήσεται ἐπιστομίζειν.
Ε'πιστόμιον,oris obturaculum. ¶Instrumentum est etiam de quo Iurisconsul.in L.fundi,§. castella plumbea.D.de action.empti.Opercula puteorum,vt restituit Bud.Hoc ad hauriendum vinum ad quotidianum vsum in hypogeis vtimur,fauces appellantes.Vide Vitruu. lib.10.& Cæl.lib.16.ca.46.
Ε'πίστομμα,ατος,τὸ,obturamentum Plin.obstaculum,obex,& præpedimentum vehiq; frænum,Iosep.de Antiquit.
Ε'πιστρέφω,suspiro,ingemisco,Hesiod.
Ε'πίστρατος,vehiculi genus,Hesych.
Ε'πιστρατύω,facio exercitu tendo,bellum infero,bellum moueo,Eurip. Ε'πιστρατεία,ας, ἡ,expeditio,Demost,obsidio,Thucyd.
Ε'πιστρατεύω,in expeditionem eo,exercitum in expeditionẽ educo, ἐπὶ πολὺ ἐπιστρατεύσας πόλιν, Eurip.qui in hanc vrbem hostiliter expeditionem fecerunt.Aristot.2.Oecon. ἐπιστρατεύοντος ἐπ' αὐτὴν τοῦ πολέμου,bellum ei inferente Artabazo.¶Ε'πιστρατόω, idem, Dat.Xen.lib.4.ἑλλην. ¶Ε'πιστράτιος,ία,ον, & ἐπίστρατος,ον,superuenientes copiæ,Herodot.
Ε'πιστρεπτικὸς,ἡ,ὸν,elegans.
Ε'πιστρέφεια,ας,ἡ,sagacitas,industria,solertia,ἀγχίνοια.
Ε'πιστρεφὴς,solers,qui scit versare ingenium,industrius. ¶Ε'πιστρεφέστερος,α,ον,peritior. ¶Ε'πιστρεφέστατος,η,ον,peritissimus. ¶Ε'πιστρεφῶς,accuratè,δεξιῶς, & fraudulenter, Herodot.
Ε'πιστρέφω,μ.ψω,π.αμμαι,reuertor,reflecto,subsisto & respecto, ἐπιστρέψαι πρὸς ὀπίσω,Matth.10. ἐπιστρέψατε ἐν τοῖς αὐτοῦ σπορίοις,in eadem puncta reuertitur.Aristot.in Probl. ¶Plutarch.respicere,ad me tem reuocare atque ad intellectum,curam agere,Hesych.χαμαὶ ἐπιστρέφειν,super terram versatus.
Ε'πιστρώννυμι,ὀμαι,ον,conuerto,retorqueo,reuoco,flecto,in diuersũ ago,retroago, Thucyd. ἀφνω ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς. ¶Proh eiurare reuoco,Plutar. Aristoph.in Plut. ἐδόκουν σὲ φεύγειν τὰ πάλαι ἐπιστρέφειν, i. torquere,circumagere,vexare. ¶Item retineo,sistere porrò prohibeo,Iulian. Serapion, ἐμὲ μὲν πολλὰ ἴσχοντα κλαίειν, ὁ δ' ἐπιστρέφειν ἐπιστρέφει. ¶ἐπιστρέφειν ἀδομένας ἀοιδὰς, discordia famulorum corrigere,Chrysost. ¶Luc.9. ἐπίστρεφε δέσποτα μοι τὰ πάλαι, Domine permitte.
Ε'πιστρόγγυλος,ον,ὁ,rotundus.
Ε'πιστροφάδην,conuersim,studiosè,strenuè.
Ε'πιστροφεύς,έως,ὁ,primus spondylus,qui vnà cum colloconuertitur,Poll.lib.2.
Ε'πιστροφὴ,ῆς,ἡ,cura,prouincia,onus,munus, ἐπιστροφὴ ποιεῖσθαι,Demosth. ἐπὶ ἐπιστροφῇ ἀνιμαduertere. ¶ Pro castigatione & animaduersione pœnali,Polyb.li.4.συνεχώρουν πάσῃ τῇ ἐπιστροφῇ πολέμιον ἐξ ἑτοίμου ἐπιστήσαι,concessit vt animaduerterent insontes. ¶Item reuersio,conuersio,vortex, ἐπιστροφὴ γίνεται, turba fit, Thucydid. ἐπιστροφαὶ βοῶν ὦμοι, boum pascua, Aristoph. ¶Item intentio, Hermog.
Ε'πιστροφίς,ίδος,ἡ,Eustath.cincinni,contorti capilli.
Ε'πιστροφος,ὁ ἡ,qui curæ est alicui: vel qui alterius curam gerit, Odyss.ά, κἀν ἐπίστροφος ἐμοὶ δι' ἀδελφεὸν ἦεν, luberter cum hominibus versabatur,vel erat hospitalis. ¶Item flexuosus, Apollon.2.
Ε'πιστρωτόω,insterno,Accus.cum Dat.Lucian.
Ε'πιστυγέω τὸν πόντον,Basil.contristor.
Ε'πίστυλον,τὸ, trabs quæ super columnas ponitur,Plut.in Pericl. Vulgo architrauc.
Ε'πιστύφω,μ.ψω,adstringo,mordeo.
Ε'πισυκοφαντέω,ήσω,ἐπισυκοφάντησα,calumniari,Hyperid.
Ε'πισυλλέγω,congrego,cogo,Diosc.lib.4.
Ε'πισύλλογος,ον,ὁ,superexactio.
Ε'πισυμβαίνω,insuper accedere,Themist.
Ε'πισυμμαχία,ας,ἡ,συμμαχία,Demost.ius contrahendi societatem mutuò,Xenoph.

Ε'πισυνάγω,cogo & congrego,Polyb.lib.5.
Ε'πισυναγωγὴ,ῆς,ἡ,coacernatio,conuentus.
Ε'πισυναφὴ,ῆς,ἡ,coagmento,continuo, πάσχειν ὑπό τινος ἐπισυναφῆς,Plut.in Cam.
Ε'πισυνδέω,copulo.
Ε'πισυνίστημι,μ.ἀσω,insulesco,accresco.
Ε'πισυνίχω,continco,apto, i. Hsd. ἐπισυνίσχοντες γειναίατο ἀλλογενεῖς,ducentes alienigenas.
Ε'πισυνοδος,coacernatio Cicer.Themist.
Ε'πισυνοικέω,conuenire. Ε'πισυνοικεῖν,coire.
Ε'πισυνωμοσία,conspiro,coniuro, Plutarch.
Ε'πισυνωμοτὴς,congrego,insurgo.
Ε'πισυνωθίζω,accumulo,congero, Themist.
Ε'πισυρίττω,ve grus clamo,exibilo,Demost.
Ε'πίσυρμα,ατος,τὸ,vestigium totius corporis tractim sese agentis & reptantis,Hippocr.
Ε'πισυρτίστρια,ας,retrò gradientes,confluentes.
Ε'πισυρω,ρύσω,ρυκα,attraho, tractim duco, stricti m traho,in Hippiat. καὶ ἐπισύρει τὰ ἐπιπόδια,exigere posteriores pedes nõ potest. Xenoph. ὑγρομελῆ ὕπνα ἐπισύρουσιν ὀλκὰς ἐπὶ τ' ἄκρας, ingrediendo toto corpore terram stringunt. ¶Demosth.& Lysiæ,ὅσοι ἐφεστήκατε τοῖς σφετέροις πράγμασι,qui diuersis studiis incubuistis. ¶Et ἐπισυρμὸς ἐπὶ ποιεῖ, αὐτὸ τὸ μὴ ἀκριβῶς, quasi tractim & languidè,dissolute,incondite,sensim.
Ε'πισύστασις,ἐως,ἡ,incursus,instantia,conspiratio & coitio,seditio,rebellio,Act.cap.24.
Ε'πισυχίζω,conuocare,1.Machab.14.
Ε'πισφαγὴς,Hippocr.dicitur illud posterius cauum iuxta spodylum, qui nominatur σφαγή, ducto verbo à cæde:nam fracta hac parte cernicis,interit homo: Vide Poll.lib.2.
Ε'πισφάζομαι,macto,trucido,Accusat.
Ε'πισφαλὴς,ἐος,ὁ ἡ,instabilis,periculosus. ¶τὸ ἐπισφαλὲς δίκαιον,celeritatis periculum, Nazan. ¶Ε'πισφαλῶς,cum periculo,periculosè. ἐπισφαλῶς διάκειται,ἡ ἐκ πόλις, ciuitas laborat, Plutarch.
Ε'πισφάλλω,decipio,Accusf.
Ε'πίσφαλτος,culpandus,abiectus,Etym.
Ε'πισφάττω,μ.ξω,interficio,immolo,Accusf.
Ε'πισφυρίστης,ου,ὁ,remex,Hesych.θρανίτης.
Ε'πισφύρω,insuper perstringo.
Ε'πισφυρὶς,munera,δῶρα,ξένια,κειμήλια,Hes.
Ε'πισφραγίζομαι,Plat.τέμ. & Ε'πισφραγίσασθαι, & ἐπισημήνασθαι,sigillo. Eidem in Politic.
Ε'πισφράγισμα,ατος,τὸ,insigno,sigillo,Accusf.
Ε'πισφραγιστὴς,obsignator,addẽs sigillũ literis.
Ε'πισφυρίς,ίδος,ἡ,fibula ocrearum,Iliad.γ'. Vbi tamen Interpr. exponit tegumenta talorum: Alii pro ea parte quæ est supra pedis malleolum. ¶Ε'πισφύριος,ocrearius.
Ε'πισχερὼ,ὼ,ἡ,cuiuiter huico,Gaz.4.hist.plant.ca.13.
Ε'πισχεδὸν,propè,Apoll.2.Argon.
Ε'πισχεθὼν,Poet.deinceps,ordine, ἐφεξῆς, Apoll.
Ε'πισχεσίη,ης,ἡ,occasio,mora,prætextus,excusatio, Odyss. ἐπὶ πᾶν ἔπος Μύστη πεποιῆσθαι ἐπισχεσίην ἀδύνατον, nullum alium prætextum potuisse obtendere.
Ε'πισχεσις,ἐως,ἡ,vexatio,inhibitio,repressio,retentio. ἐπισχέσεις ἐμμήνων,menses suppressi, Diosc.li.3.cap.29.
Ε'πισχέω,μ.ἐσω,σω,σχον,contineo,compesco,supersedeo. ἐπισχεῖν τὸ ὄρμημα,sistere cursum, Aristoph. ¶ ἐπισχεῖν τι τινὸς,ab hoc te arceo, Eurip. ἐπισχεῖν ἀπὸ τῆς χαλάζης,reprime grandines, Aristoph. ¶Herodot. ἐπισχεῖν ὑδάτων χεῦσιν, ne tantillum quidem expectantes.
Ε'πισχίζω,flingo,compono.
Ε'πισχίδιον,cuncoli ferrei,Vitruu.li.10.cap.18.
Ε'πισχίδιος,ον,cuneus.
Ε'πισχίζω,infindo,proscindo,Apoll.Accusf.
Ε'πισχολὴ,ῆς,otiosè ἐπισχολὴν ἄγειν,Suid.
Ε'πισχύζομαι,adnitor.
Ε'πισχυρόω,ώσω,π. ωρ,corroboro,Accusf.Plutarch.in Othone. ¶Ε'πίσχυρος,adiutor.
Ε'πισχύω,μ.ύσω,π.ῦκα,inualesco,possum,valeo. ¶Item vires addo,corroboro,Xenoph.
Ε'πισχω,derineo,sustineo,compesco,sisto, Aristot.in Probl. ¶ἐπίσχειν δάκρυα,Eurip.adducere lamentos; quare in nos incitatis equos? ¶ Item attingo,apprehendo,Odyss.χιτῶνι δ' ἐπέσχεθε δῖα θεάων, iugulum fauces excepit.Apoll.φάσγανα δ' ἐπέσχεθε πύκτης, i. πρὸς ἑαυτὸν ἴσχοντες. ¶Ε'πισχὼν ἐλιγμὸς, immoratus,expectans,Aristot.
Ε'πισωματόω,in corpus coalescere,Diosc.li.5.
Ε'πίσωμος,torosus,corpulentus,in Hippiatr.
Ε'πισωμότερος,corpulentior,crassius.
Ε'πισωρεύω,μ.εύσω,ευκα,coacerno,Accusat.
Ε'πίσωρος,ον,τὸ,ferrum cingens rotas,Poll.1.
Ε'πισωφροσύνη,temperantia,prudentia.
Ε'πιτάγιον,ου,& Ε'πιτάγιος,α,ον,τὸ, subsidiaria cohors,Plutarch. in Pomp. ὁ δὲ μετὰ τοῦτο ἐπιτάγιος ἐπέστη ἐπὶ τὰ θώρηκα τοῖς ὁπλίταις. ¶Est etiam insensus,imperium,edictum, Plat.2.de Republ.
Ε'πιτάγματικὸς,ὴ,subsidiarius.
Ε'πίτακτα,quæ citrà contineantur,Aristot.
Ε'πιτακτὸς,amator,ἐρώμενος,Hesych.
Ε'πιτάμνω τὰ ἔντερα,infarcio aures.
Ε'πιτάξιαρχος,prases,præfectus.
Ε'πιτάραχος,ὁ,imperatori⁹,imperiosus,Thu.
Ε'πίτακτος,ordinatè,ordinatim Cicer.
Ε'πίτακτοι,triarii & subsidiarii milites.
Ε'πιτλαπαθέω,μ.ήσω,laboro,sum miser,Neut.
Ε'πίτλας,διuturnum,πολυχρόνιον,Hesych.
Ε'πιτλήθομαι,intendo.
Ε'πιτλῆ,breuiter,συντόμως,Callimach.
Ε'πίτλησις,iussus,imperium,ordinatio Plin.
Ε'πιτλήσσω,interturbo,interpello,Lucian.
Ε'πιτμήτιδες,ὁ,ἡ,nauis actuaria Gell.l.10.ca.25.
Ε'πιτοίχιος,ὁ ἡ,ὲ,ὸν,adiutor,vel adiutrix Cicer.robustus,commilito,Iliad.ι.
Ε'πίτασις,ἐως,ἡ,intensio,vehementia, amplificatio,exaggeratio,Plat.lib.1.de Rep.
Ε'πιτατικὸς,ὴ,ὸν,quasi intensiuus.

Ἐπικύριος, subditus sum alicuius ditioni, Dat. Aristot. 1. Metaphys. Οὐ γὰρ δεῖ ἐπικύριον εἶναι φρόνησιν ἀλλ' ἐπικρατεῖν, non enim conuenit sapientem subiici, sed præesse.

Ἐπικύω, μ. ξω, π. κα, iubeo, impero, pro potestate iubeo. ἐπικύσαι τὴν ἀλήθειαν, prohibeo furari, Xenoph. ἐπικύειν τοὺς νόμους, legem sancire, Plat. de Legib. ¶ Item appono.

Ἐπικωκύω, robustum, Hesych.

Ἐπικήδειος, ὁ, ἡ, feralis, sepulchralis, ἐπικήδειος λόγος, funebris oratio, Lucian. ἐπικήδειος ἀγών, certamen sepulchrale, Iliad. ψ.

Ἐπικήδω, accelero, maturo, vrgeo, Thucyd.

Ἐπικηλέω, molesto, incresco, et ficax sum. ἐπικηλεῖν τῷ πικρίᾳ, qui eximiæ est amaritudinis, Dioscor. lib. 3. cap. 25.

Ἐπικίνημι, σω, vehementiùs intendo, ἐπικινεῖν ὁλκάδα, fames augescebat, Plut. in Camill.

Ἐπικλείω, ῶσω, π. κα, murum addo, muro cingo, concludo, Xeno. 5. Ἐπικλῶσι τὸν Αἰγισθίτας. ¶ Ἐπικλείειν, Interdum actiuè idem quod ἐπικλῄειν. Interdū passiuè. Xen. in 5. παρὰ τοῦτο ἐκαλοῦντο ἐπικλεῖς τὸ πολέμου, τοὺς δ' Ἀσσυρίους ἐπικλεισμένους, vt esset aix contra Assyrios munita.

Ἐπικλῄειν, & Ἐπικλῆμα, ατος, τὸ, & Ἐπικλεισμός, propugnaculum, munitio & castellum, opúsque ad oppugnationem factum, Thucyd. lib. 1. ᾗ μάλιστ' ἂν ἐπικλήσειε, δεῖ τὸ πολέμιον πλεῖστον ἀξιοῦν εἶναι.

Ἐπίκνευσις, Hippocr. quæ tandem pariunt.

Ἐπίκλεισις, absolutio, augmentum. ἐπίκλεισις παίδων, liberorum procreatio, Plat. νόμ.

Ἐπικλείω, μ. ίσω, π. κα, perficio, absoluo, confirmo, exequor, ilocr. τοῦτο τοὺς ἔργους ἐπικλεῖ, hæc re ipsa perfice. ἐπικλείσας τὸ σχῆμα σὺν λαῷ, Xenoph. ¶ Item perago, celebro, vt ἐπικλεῖν τὴν ἑορτήν. ¶ Item edo & exhibeo, Iulian. Ἀγῶνα τινὰ καὶ πανήγυριν ἐπικλεῖσαι τοῖς θεαταῖς ἐπικλήμασι, venationes quæ in theatris eduntur. ¶ Ἐπίκλημα, victima postrema qua priores omnes ratæ fiant, Suid.

Ἐπίκλητος, absolutus, auctus, non irritus, Herodot. γνώμη ἐπίκλητος τῶν ἐγκλημάτων, hęc vt cōtingerent imprecata est. ¶ Ἐπίκλητος ἀρά, Plat. in Epist. votum ratum, preces ratæ. ¶ Ἐπίκλητος, maturus viro.

Ἐπικλώσσω, præcipio, iubeo, impero, Iliad. ι. κέλευσεν μὲν ταῦτ' ἐπικλώσσας, ι. παραγγέλλων. ¶ Item exoriri, 2. Arg. ἔμπαλιν δ' ἐπικλώσσει ὀδύνην.

Ἐπικλώω, μ. λῶσω, π. κλωσα, iubeo, Hesio. ἐμοὶ δαίμων χαλεπὰς ἐπέκλωσε λιὶ θάνατον, immanxit.

Ἐπικομβόω, compendiosè scripsisse, Hierocli.

Ἐπίκοτος, ὁ, vicina partui, parturiens, Herodot.

Ἐπικουρέω, à limite, limitaneus, Hesych.

Ἐπικτάομαι, obiecto, Dat. Hesiod.

Ἐπίκτητος, ὁ, ἡ, ὁ, voluptatibus deditus. ἐπίκτητος πλησμοσύνῃ, iucundum ciuibus votū, Plut. in Romulo. ¶ Ἐπίκτητος, alacriter, suauiter. ἐπικτητῷ δ' ἐπικτήτῳ, Idem in Numa.

Ἐπικτεμφέως, intensè, grauiter, rigidè.

Ἐπίκτητος, obnoxius, Dat. Plutarch.

Ἐπικυκλέω, voti compos, qui assequitur id quod in proclivi est, Eustath. ¶ Ἐπίκυκλον φάρμακον, Galen. medicamentum cum successu expertum.

Ἐπικύρημα, ατος, τὸ, lucrum, successus, reditus & obuentio, Suid. ¶ Ἐπίκυρσις, εως, ἡ, idem.

Ἐπικυκάομαι, ήσομαι, excogito, adinuenio Cicer. ¶ Ἐπίκυησις, ἡ, inuentio, commentum, machinatio & excogitatio, ars administrans quæ victum suppeditant, Pausan.

Ἐπικυκάω, ήσω, excogito, adinuenio Cicer.

Ἐπίκυκλος, arte laboratus, artificialis, Lucian.

Ἐπικυκλοποιέω, Aphrod. arte & methodo aliquid artificialiter differendo tradere.

Ἐπικύλιος, (& ἐπίκυλος Herodot.) ὁ, ἡ, idoneus, commodus, familiaris, expediens, vtilis. Xeno. ἐπίκυλόν ἐστι δὲ μάλιστα ἀφ' ἑαυτοῦ τ' αἰτιᾶσθαι. Idem, εἰ τῶν μὴ ἐπικύλιος ἐστὶ ἀγγελιοφόρος ἐπικύλιος ἂν εἴη, si tibi canis ad ouium custodiam esset aptus. ¶ Cum Dat. ἐπικύλιος τοῖς ἐπιτηδεύμασι, accommodatus domesticiis, Aristot. in Rhet. ¶ Cum Gent. ἐπικύλιος τὰ πολιτικὰ ἐπιτηδεύειν, velut essent Atheniensium studiosi, Thucy. ¶ Cum Infinit. ἐπικύλιος ἐστὶ ἄλλων ἀκούειν, Æschin. ¶ Item interpres, imperterritus, ἐπικύλιος τῷ λόγῳ, per pleonasmum τῷ, muratoque ὰ in ὰ per ectasin.

Ἐπικυρσία, opportunitas & habilitas Cicer. ἐπικυρσίαν τοῦ σώματος, Dioscor. li. 6. cap. 1. ¶ Ἐπικύρσιος, curiosè, congruenter, appositè.

Ἐπικύρτιος, studiosè. de industria, Odyss. ι. μαχήσεσθ' ἐπικύρτιος ἀμφὶς ἑκάστῳ.

Ἐπικύρτιος, ὁ, ἡ, studium, institutum vitæ professio. τὸν σοφίᾳ ἐπικύρτιον πεποιημένον, professor sapientiæ, Plutar. in Themist.

Ἐπικύρτιος, ος, ὁ, industria, artificium, accurata diligentia, ἐπικύρτιος βίου ἀσκεῖν, Eustath.

Ἐπικυρτόω, ώσω, π. ωκα, exerceo, do operam sedulo. ἐπικυρτοῦν τῷ ἀρετῇ, virtuti operam do, Thucy. ¶ Ἐπικυρτοῦν ἐπὶ τῷ, Xenoph. eruditus ad. ¶ Ἐπικύρτιος, affectatus, artificialis, Aristoph. Interp.

Ἐπικύρτιος, ὁ, ἡ, ὁν, aptus. ¶ Ἐπικύρτιος, commodè, ἐπικύρτιος πιέσαι, Herodot.

Ἐπικύων, ωνος, auia seu materterа, Ammon.

Ἐπικύω, illiquefacio, Herodot.

Ἐπικύω, σω, π. κα, obserno, animaduerto, κακοῖς ἐπικύσαι, Plut. in Public.

Ἐπικύστασις, ἡ, animaduersio, Nazan.

Ἐπικύστατος, insidiosus vel insidiator, Cic. 4. Tuscul. vleiscendi tempus obseruans.

Ἐπικύμπτω, μ. κύψω, π. ικα, immitto, infero insidior, impetū facio. ἐπικύμψας τὴν ἰδίαν γένεσιν aggredior, Xeno, Diodor. ἐπικύψας ἀπέκτεινε. ¶ Item molior res nouas & conspiro. ἐπικύμψαι τὴν τυραννίδι, tyrannidem affecto, Aristot. 5. Polit. ¶ Item toro pectore incumbo magnoperè & summo studio intentus fio. ἐπικύψαι ναυπηγίαν, nauigationibus incubuisse, Herodot. lib. 1. ¶ Accipitur etiam pro mandare & inungere prouinciam. ἐπικύψαντος δὲ ἄλλου τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἑταίρῳ ἀφ' ἧς μεμψιν ἔλαβε, Athen. li. 11. Ἐπικύψαντος τοῦ νόμου ἔζημίου, pœnam morte sanxerunt, Thucyd. ¶ Ἐπικύπτειν, etiam est cunctari & diem ex die ducere, Hipp.

Ἐπικύρω, ώσω, π. εικα, impono. τὸν κεφαλὴν ἐπικύρωσαν, summam manum imponere & vltimi fastigiū adiicere, Plut. de Leg. ἐπικύρωσε τῷ ἐπιστολὴν πιεῖν, do epistolam reddendam, Synes. πίστιν ἐπικύρωσε, fidem dare, Demosth. ἀφ' ἑαυτοῦ. ¶ Interdum superimpono, Aphrod. κεφαλὴν ἐπὶ ἄλλῃ ἐπικύρωσε, arundini si superposueris onus. ¶ Item irrogo, impingo. Herodian. li. 2. δίκην ἐπικύρωσαι, pœnam irrogare. Plat. in Apolog. τὴν δίκην ἐπιθεῖναι, & ἐπικύρωσαι τὰ δικαστήρια, sumpto de iniuria authore supplicio, mortar confestim. ¶ Et ἐπικύρωσαι τὴν δίκην, ἢ τὴν κεφαλὴν, ἢ τὴν ζημίαν ἐπιθεῖναι, Dion. Cass.

Ἐπικύω, edo partum.

Ἐπικύρωσις, bona nō publicata, Demosth.

Ἐπικύρωσις, precium alicuius rei augere, Dem. ¶ Item censum agere vel æstimare. ¶ Ἐπικύρωσις, ἡ, ὁ, ὁν, idem. ¶ Aliquando increpo, additis manis interdico, punio, ἐπικύρωσις δίκαιος, pœnam irrogans, Herodot. ἐπικύρωσις εἰμὶ σοὶ, te in hoc reprehendo, Aristot. 8. Polit.

Ἐπικύρωσις, ἰονicè pro ἐπικύρωσις, improbo. ¶ Item ἐπικύρωσις, honorans, Herodot.

Ἐπικύρωσις, qui nutritur, à ἐπὶ τῷ ἔχειν, Suid.

Ἐπικύρωσις, ὁ, inclamatio, reprehensio, Aristot. ἐπὶ πᾶσιν. ¶ Ἐπικύρωσις, idem.

Ἐπικύρωσις, ὁ, reprehensor, obiurgator.

Ἐπικύρωσις, obiurgatorius, Bud. in Epist.

Ἐπικύρωσις, vindex, adiutor, Odyss. ι.

Ἐπικύρωσις, mulcta, pœna. ¶ Item bona existimatio, status integritas. ¶ Item reprehensio, Chrysost. ἐπὶ μέρους.

Ἐπικύρωσις, ὁ, vitio, mulcta, pœna. ἐπικύρωσις δίδωσι ἐκείνοις, illis pœnas irrogant, Herodor. ¶ Ἐπικύρωσις, præmia, salaria, Sophocl. & Suid. ¶ Item castigatio, reprehensio.

Ἐπικύρωσις, præclarus, honestus, integer, Demosth. ἐπὶ μισθῷ. Magistratu fungens, Thucyd. ¶ Item puniens. ¶ Ἐπικύρωσις χρήματα, pecuniæ quæ in iuris legúmque præsidio sunt, Demosth. ἐπὶ κερδεσι κρεῖττ.

Ἐπικύρωσις, lasciens, ἐπικύρωσις παῖδα, Epigr.

Ἐπικύρωσις, incidere, cōstituere.

Ἐπικύρωσις, simul, eodem, ἅμα, Thucyd.

Ἐπικύρωσις, ὁ, partui propinqua, Cæl. li. 12. cap. 13.

Ἐπικύρωσις, fœneratio, Iud.

Ἐπικύρωσις, ὁ, mortuus sidērum, οἱ ἐπικύρωσις ἀστέρες, sub exortum Arcturi, Thucyd.

Ἐπικύρωσις, perpetui, perferre, Odyss. ρ.

Ἐπικύρωσις, ὁ, compendiarius, circumcisus. ἐπικύρωσις χείρ, præciditur. lib. 3. histor. plant. Theophrast. ¶ Item tendo, nervus. ¶ Ἐπικύρωσις, ὁ, ἡ, amputatio, compendium, breuiatarium Tranquill.

Ἐπικύρωσις, vinculum. ¶ ἐπικύρωσις, instrumenta quibus chordæ sunt eíque intēduntur, Vipian.

Ἐπικύρωσις, ligamen seu lorum ex bubulo tergore, quod antennas velo alligat, Odyss. μ.

Ἐπικύρωσις, in aliquem arcum tendo & collimo, Iliad. γ. ¶ Ἐπικύρωσις, vulgò, la noix.

Ἐπικύρωσις, incolo, κατοικίζω, Suid.

Ἐπικύρωσις, vt plurimum, ὅτι τὸ πολὺ εἶναι.

Ἐπικύρωσις, plerunque, magna ex parte.

Ἐπικύρωσις, vel ὅσα ποσότητα, tantisper.

Ἐπικύρωσις, epitragæ pisces, Arist. 4. Anim.

Ἐπικύρωσις, sic dicta est Venus, quòd Thesco, ad mare capram immolanti, in capram spontè mutata fuisse dicatur, Plut. in Thes.

Ἐπικύρωσις, vitium in vitibus quum carbunculantur, carbunculatio Plin. Poll. lib. 7.

Ἐπικύρωσις, tragicè exaggerare, cum amplificatione & commiseratione, Theophr. de plant. lib. 10. ¶ Est etiam ἐπικύρωσις, admirationem iure, vel ita narrare vt in admirationem rem quadrare velimus. ἐπικύρωσις πρὸς ἐμὲ τὸν ἀκροατὴν τὸ ἄθλιον, Plutarch. in Pericle.

Ἐπικύρωσις, parasitus, ὀψοφάγος, Hesych.

Ἐπικύρωσις, ὁ, ἡ, ὁν, qui super mensam est.

Ἐπικύρωσις, ος, τὸ, cibi mensæ, Athen. li. 4.

Ἐπικύρωσις, permitto, ἐπικύρωσις, delegat, Herod.

Ἐπικύρωσις, κόσμος, monile, Chrysost.

Ἐπικύρωσις, ίσω, π. κα, committo, curæ trado, demando, permitto, ἐπικύρωσις σοι τοῦτο, concedo seu committo tibi hoc, Isocrat. ἐπικύρωσις τοῖς ἀλλοτρίοις τὸ προστάτειν τοῖς δικασταῖς, Dem. Cic. pro Roscio, in amicorum arbitrium compromittere. Plat. in Apolog. ἐπικύρωσις τῷ θεῷ περὶ ἐμοῦ, &c. iudicium de me Deo permitto. ¶ Et passiuè, ἐπικύρωσις τῶν δ' ἄλλων, arbitriū eius rei mihi delatum est, Lucian. de iudicio deæū, Οὐκ ἐμοὶ ἐπικύρωσις ἡ κρίσις ἀπεδόθη τοῦ καλλίστου, οὐδ' ἐμοὶ ὁ Κύπρις ἐπέτρεψε τὴν δίκην, ne si Marti tuo arbitrium permittatur.

Ἐπικύρωσις, adnascī facio.

Ἐπικύρωσις, incursionem facio, incurro. ἐπέδραμε πᾶσαν τὴν, omnem campum incursauit, Herodot. ¶ τὸ ἐπιδρομή, Hermog. Trapez. subcontinuatio.

Ἐπικύρωσις, μ. ίψω, tero, comminuo, perdo, Aristoph. τὸ τοῦτο μ' ἐπέτριψε τὸ ἐπιτριμμα.

Ἐπικύρωσις, munus trierarchum complere, Demosth. περὶ πολιτείας. ¶ Ἐπικύρωσις, ὁ, tempus quo quis triremem regit, Demosth. & & Poll. lib. 1.

Ἐπικύρωσις, ατος, τὸ, fricatio, Hesych.

Ἐπικύρωσις, coferti alii post alios, Hesych.

Ἐπικύρωσις, ος, ὁ, dignus contēsi, sceleratus, & ξύλον ἐπίτριμμα, Aristoph. in Plut.

Ἐπικύρωσις, ter, Diosc. lib. 5. cap. 4.

Ἐπικύρωσις, ος, ὁ, sesquitertius, Aristot. 5. Polit. Vide Macrobium in Somnial.

Ἐπικύρωσις, εως, ἡ, Psal. 92. exponitur fluctus.

Ε'πισπουδάω, ex commisso, festinanter.
Ε'πισπουδία, ας, ἡ, & Ε'πισπουδή, ῆς, ἡ, ditio, vicaria opera, tutela, procuratio. ¶ Ε'πισπουδικός, ή, ό, qui peritiam habet negotia pro alio obeundi. Xenoph.
Ε'πισπουδέω, μ. εὐσω, π. δεύκα, sum tutor, procuro, administro, præfideo. ἐπισπουδεῖν τῆ αἰγύπτῳ, procuro Ægyptum. Herodot. ¶ Item cum Accusat. ἐπισπουδεῖν τὸν σκεῦον, illius tutelam gero, Thucyd.
Ε'πισπουδία, ας, ἡ, curatio, procuratio, tutela, compromissum, Demost. περὶς Ἀφοβον.
Ε'πισπουδάζειν, recentioribus, pro ἐπισπουδεῖν.
Ε'πισπουδικός, tutelaris, ἐπισπουδικὸς νόμος, Plat.
Ε'πίσπουδος, curator, tutor, vicarius, præfectus, cui quid committitur. ἐπίσπουδος παιδὸς ὀφφοῦ, Plutarch. in Camill. ὁ δὲ τὶς ἀγροῦ ἐπίσπουδος, villicus, Xenoph.
Ε'πισπουδάλλω, & Ε'πισπουδάλλω, succincte, maturè, sumatim, cursim, Iliad. ἐπισπουδάλλω ἀεῖρον.
Ε'πισπουδαμός, ῦ, ὁ, percussio, super se invicem effusio. ¶ Donat. figura, ubi multa terribiliter interrogantur, vt, Scate viri, quæ causa viæ? quive estis in armis? Quóve tenetis iter?
Ε'πισπουδής, ῆς, ὁ, velox, volubilis, Lucian.
Ε'πιστρύζω, admurmuro, resono, accino, Hesych.
Ε'πιστυγχάνω, offendo, conuenio, congredior, incido in aliquem, Aristoph. in Plut. μισεῖν χὴ δυσῆρες ὧν ἐπίστυγχε πάντα, modestum virum nunquam nactus es. Consequor, Plutar. in Numa, πλὴν ὀλίγοις ἀνδράσιν ἐπιτυχεῖν, peltam exlestem adipisci. ¶ Cum Dat. Aristoph. εἴπῃ δ' ἵνα μὴ κατὰ δαίμονα ἐπιτύχῃ, ne forte in vos incidat. ¶ Item verba cum aliquo facio, Plat. lib. 6. de Legib.
Ε'πιτυμβίδιος, ία, ὸν, sepulchralis.
Ε'πιτύμβιος, ον, super sepulchrum positus, Epigr.
Ε'πιτυμβίδιος, αἱ, corydales aues, quasi τυμβίδες ἀπὸ τ' ἀφανῆς ἐχουσαι.
Ε'πίτυρον, τὸ, genus eduli ex confractis oliuis, Varr. li. 3. de Lingua Lat. Cato cap. 119. Columb. lib. 12. cap. 47. & Plaut. in Milit. ¶ Hesy. ἐπίτυρα vocat fraces & oliuarum magmata.
Ε'πιτύφεται, comburitur: & ἐπιτύφῃ, accendatur, Aristoph. ὥσπερ δὲ πῦρ ἐπιτυφὲν μάλιστα μου.
Ε'πιτυφλόω, ῶ, obcæco.
Ε'πιτυχὴς, ὁ, ἡ, voti compos.
Ε'πιτυχία, ας, ἡ, adeptio, prosper successus, μυριάσιν τοῖς ἀεὶ εὐτυχοῦσιν ἐπιτυχίαις, Alcidam.
Ε'πιτυχῶς, humilis, vilis, Plat. 1. de Republ. ὡς ἐπὶ τὸ ἐπιτυχέστερον ἢ λόγος, non de re vulgari agitur.
Ε'πιτυχῶς, vulgariter.
Ε'πιτωθάζω, adulor, derideo, παίζω, ἐπιγελῶ, χλευάζω, Theodor. in Ecclesiastic. hist. li. 3.
Ε'πιφαγεῖν, est panem edendo opsonium assumere, & superedere Plin. Poll. lib. 6.
Ε'πιφαίνομαι, μ. φανοῦμαι, appareo, existo, exorior, ἐπιφαίνειν τῇ ἀλωῇ, Plutar. in Galba.
Ε'πιφανὴς, ἐς, illustris, excellens, ὀνόματος μεγάλου ὥσπερ ἀλλαῖς ἐπιφανὲς, Plutarch. in Publ. ¶ Ε'πιφανῶς, manifestè, apertè.
Ε'πιφάνια, τὰ, luminaria, Nazan. in Orat.
Ε'πίφασις, demonstratio, apparentia, Suid.
Ε'πιφαύσκω, lucifer, ἐπιφαύσκουσ' ἀστήρ, Hesych.
Ε'πιφαυσκίδιος, præceptalis, Xenoph.
Ε'πίφημις, ὁ, qui male audit, Sophocl.
Ε'πιφαίσκω, orior, lucco. Iob 23.
Ε'πιφέρομαι, superuenio, offero, subsequor, innato. ¶ Item importo, τὰ ἐπιφερόμενα ὑπὸ τοῦ κράτους τῶν ἐκεῖ πάντα καὶ τὰ τῆς γῆς, admissi peruarii placulum importans, Demost. κρ' ἀργυρικῶν. Lys. τὰ μὲν ἐμὰ μητέρα ἐλαίας ἦσαν ἐπιφερόμενα, quæ nullam dotem attulit. ¶ Item cum impetu feror & irruo. ἐπιφερόμενοι τὰς πόλεις, perturbantes ciuitatem, Plut. in Lycurgo. ἐπιφερόμενος τῇ φάλαγγι, aggressus cum exercitu, Thucyd. ¶ Item inferre & concludere, in eam sententiam ire vel ferri, Aristot. οἱ ἀδύνατοι ἢ ἀδύνατα λέγειν πάντες ἐπιφέρονται ὅτι τοῦτο οὕτως ἔχειν.
Ε'πιφέρω, μ. ἐνέγκω, infero. Ilia. ἐκ δὲ καὶ αὖθι ἐπιφέρεται βαρείας χεῖρας ἐπίοψ, manu inicier. ἐπιφέρειν τὰ ὅπλα πόλει, ferre arma aduersus ciuitatē, Demosth. ἀγῶνα ἐπιφέρειν, crimini dare, Isocr. ἐπιφέρειν αἰτίαν προδοσίας, proditionis accuso, Plat. de Leg. ἐπιφέρειν ἡμῖν τὴν δουλείαν, nobis seruitutē inducere, Thucy. ¶ Elā & allego, affero. ¶ Itē subiicio, subdo, Accus.
Ε'πιφευκτέος, fugiendus, ἐπιφευκτέον μοι ἐστὶν, Ε'πιφθάνω, acclamans, applaudens, ominans.
Ε'πιφημίζομαι, ominor ἐπιφημίζεσθαι ἡμῖν ἀγαθὰ μηδὲν improperat, Sapient. 2. ¶ Plutarch. in Camill. πάντες δ' ὑπὸ θάρρους ἐπεφήμιζον, dicata. Ε'πιφημίζω, μ. ίσω, π. ισα, laudo, illustro, celebro, cōsecro. τὰ φυτὰ ἐπιφήμισεν ἑκάστῳ θεῶν, cuique deo dedicarunt. εἰωθότες ἅπαντα τὰ μεγάλα ἐπιφημίζειν τῷ θείῳ, soliti omnes res magnas in Deum auctorem referre, Plutar. in Public. ¶ Item titulum sibi vendicare, sēque inscribere, honestare se, atque titulo aliquo insignire, Chrysost. 1. Corinth. 2. πολλοὶ ἢ Νικόλαον ἢ κυρίαν ἢ ἐγκλῆμα ἐπιφημίζειν ἑαυτοῖς τὸ ὄνομα.
Ε'πιφήμισμα, τὸ, fauor, cantio, sonus, omen.
Ε'πιφθέγγομαι, acclamo, adsono. Nonn.
Ε'πιφθεγμα, τὸ, acclamatio. ἐπιφθέγματα ἀνέζευγνυον, cōclamatio vasorum. Bud.
Ε'πιφθονος, ὁ, ἡ, fortis.
Ε'πιφθονέω, ῶ, sum inuidiosus, ἐπιφθονῶ σοι.
Ε'πιφθονος, ὁ, ἡ, inuidiæ obnoxius. ἐπιφθονος ἰσχύς, inuidiosa potentia, Plutarch. in Pericle. ¶ Plat. 12. Leg. χρυσὸς ἢ ἀργυρος ἐν ἀνδρὶ πολίτου ἰδίᾳ τε ἢ ἐν δημοσίᾳ ἔστω ἐπίφθονον κτῆμα. Cicer. 2. de Legib. aurum & argentum in vrbib⁹, & priuatim in fanis, inuidiosa res est.

¶ Aliquando admirandus, mitādus, ζηλωτός, Thucyd. ¶ Item inuidus, Lucian. in Mycill.
Ε'πιφθόνως, inuidiosè. ἐπιφθόνως ἔχειν ἀεὶ ἀλλήλοις, sibi inuicem inuident, Xenoph.
Ε'πιφορὰ φαρμάκων, i. φαρμακῶν, venenum, medicamentum lethale, Poll. lib. 5.
Ε'πιφορέω, strideo, tacite cano, Theocr.
Ε'πιφορτίδιος, studiosè consectatus, Xenoph.
Ε'πιφορὰ ἢ, ἡ, vena applicatus, Gaza.
Ε'πιφλέγω, μ. ἐξω, comburo, incendo. Iliad. Ε.
Ε'πιφλύω, nugari, comiciari, φλυαρεῖ ἠλιθιάζει.
Ε'πιφοβέομαι, metuo.
Ε'πιφοβος, placidè metuens. ¶ Item metus & suspicio, Polyb.
Ε'πιφοιτίζω, ruli facio, illustro.
Ε'πιφοιτάω, ventito, incedo, consuetudinem habeo. Ε'πιφοίτησις, accessus.
Ε'πιφορὰ, ᾶς, ἡ, ὁρμὴ τοῦ ὑπηρέτου, impetus & impressio, πολεμικὴ ἐπιφορὰ, Theophr. Polyb. de Horatio Cocle. κρατίζει τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, sustinuit impressionem hostium. ¶ Item illatio, i. contributio, illata pecunia, Thucyd. ¶ Item medicinale verbum, epiphora Cicer. in Epist. influxus atque impressio, Ælgin. lib. 3. περὶ τῆς ἰδιωτικῆς ἐπιφορᾶς. ¶ Item Dialecticorum vox est, Cicer. de Inuēt. & Quint. complexio siue conclusio. ¶ Significat etiam clausulam vel sententiam additam sermoni præcedenti, Hermog. tomo 4.
Ε'πιφορέω, μ. ήσω, induco super, desuper inicio, comporto, Plutar. in Numa. ¶ Ε'πιφορὰ, ᾶς, ἡ, congestus, supergestus Colum. ¶ Ε'πιφορμος, ον, quod infertur post primam mensam, secunda mensa, bellaria, Athen. lib. 14.
Ε'πιφορος, ὁ, ἡ, serens, commodus, secūdus, vehemens, Thucyd. lib. 4. εἰ πάντες ἐπιφόρως τῇ φιλοτιμίᾳ ἐδίωκετε ἀλλήλους, vrbē vestius ingressi. ¶ Ε'πιφορος, etiam dicitur fœmina vterum ferēs, vel vicina partui, Theop. de cauf. & Xenophon. Significat item proclivem ad aliquid, pronum, Hippocr.
Ε'πιφορτίζω, onus addo, Accus. Nazanz.
Ε'πίφραγμα, frænum, τὸ ὑπὸ τὸ στόμα, Hesych.
Ε'πιφρασσω, brevius, differtius.
Ε'πιφρασσω, prudenter, consultè, fortè, Apoll.
Ε'πιφρονέω, animaduerto, animo complector, cognosco, excogito, molior, ἐπιφρονεῖν, ἐνδυμεῖσθαι. Odyss. ἐμοὶ δ' ἐπεφρόνησε θεὸς ὄλεθρον.
Ε'πιφρονέω, ἐπιφρονήσω, deprehendo, intelligo, differo. Hesiod. ἐπιφρονεῖν τιμάς, indixit honores.
Ε'πιφράσσω, obstruo, obturo, præsepio.
Ε'πιφρένες, præcordia.
Ε'πιφρίξ, motus superficialis tempestate maris futurā, & spuma cùm incipit flare ventus. Hesiod.
Ε'πιφρων, ονος, ὁ, ἡ, prudens, Hesiod.
Ε'πιφυάς, άδος, propagines, Theophr.
Ε'πιφύομαι, inhæreus, insurgens, Nazanz.
Ε'πιφυλλάω, obseruo, Platon. de Leg.
Ε'πιφυλος, ίδος, ὁ, ἡ, pampinus racemarius qui exiles racemos profert, & in cacumine supra folia, Columellæ lib. 3. cap 18. Per translationem vsus est Aristoph. cùm malos Poetas Euripidemque irridens dixit in Ranis: Ε'πιφυλλίδα τιὼν δεῖ ἢ στεμφύλιον χελιδόνιον μισοῦσιν. vbi ostendit ipsos loquaces esse, de rebúsque futilibus nugari: nam parum sunt preci ἐπιφυλλίδες in vindemia, solénique à vindemiatoribus præterire, Leuit. 19. & Deut. 24. Hinc ἐπιφυλλίζειν etiam racematio, quasi secunda vindemia. ¶ Ε'πιφυλλίζειν, item per metaphoram sumpserunt Septuaginta duo in Threnis Ierem. 1. pro accuratè singula exquirere. Vulgò rīsplucher. Vnde & auxiè solitum esse vel animum habere Hircio.
Ε'πιφυλλόκαρπος, planta dicitur cùm fructū fert foliī dorso, cuiusmodi est ruscus, Theophr. hist. stirp. li. 1. cap. 16. & Dioscor. lib. 4. c. 147.
Ε'πιφύω, & Ε'πιφύομαι, accrescо, adnascor, adhæreo, Suid. ¶ Ε'πιφύομαι etiam ἐπιχέω, innado, adorior, Gregor. μὴ μοι τὸν ἐπιφυόμενον πολλὰ τῆς λογικῆς.
Ε'πιφυσάω, intumesco, inflo, Aristoph. in Plut.
Ε'πίφυσις, accretio, accrementum, ἐπίφυσιν λαμβάνειν, capere incrementum. Theophr.
Ε'πιφυτεύω, superfero, Plat.
Ε'πιφύω, insuper produco, innascor, Dioscor.
Ε'πιφωνέω, μ. ήσω, inclamo, acclamo, voco.
Ε'πιφώνημα, ατος, τὸ, exclamatio rei narratę vel probatæ summa acclamatio, Quint. ca. 5. lib. 8. de qua Hermog. lib. 4 de Inuentione.
Ε'πιφωνηματικὸς, quasi acclamatoriè, theatricè, Hermog.
Ε'πιχαίρω, iubio, irrideo.
Ε'πιχαιρέκακος, ὁ, ἡ, maleuolus, qui lætatur aliena calamitate. ¶ Ε'πιχαιρεκακία, voluptas ex malo alterius Cicer. Tusc. 4.
Ε'πιχαίρω, lætor alienis malis, insulto, Sophocl. in Aiac. ἐμοὶ θανόντι κἀπιχαιρεκακεῖτε καὶ ταῖς θανοῦσι insultent huius malis. ¶ Capitur & in bonam partem, Idem ibidem, οὐ μὴν ἐπιχαιρεκακῶν γ' ἐπῆλθον.
Ε'πιχαλάζω, insilar grandinis irruo.
Ε'πιχαλκεύω, supermolii, Aristoph.
Ε'πιχαλκόω, armati, ἐπλισάμην.
Ε'πίχαλκος, æratus, Aristoph.
Ε'πιχαλῶ, demitto, Nazanz.
Ε'πιχαράσσω, insculpo, Plutarch. in Public. οἱ τιμηταὶ τῶν πολιτικῶν ἔθεσι ἐπεχάραττον τὰ ἀφορισμένα αὐτοῖς, in vetustis nummis bouis vel pecudis vel suis signum incidebant.
Ε'πιχαρὴς, insultans, Iob.
Ε'πίχαρις, ιτος, ὁ, ἡ, gratus, gratiosus. νόμος ἐπίχαρις, lex onerosa, molesta, Plat. de Leg.
Ε'πιχαρίτως, gratiosè, plausibiliter, Aristoph.
Ε'πιχαρμάτιος, ὁ, ἡ, risorius, Theocr. εἰδ. ζ. gratulatio, gaudium. ¶ Ε'πιχάρματος, ὁ, ἡ, idem.
Ε'πίχαρτος, ου, ὁ, ἡ, de cuius infelicitate homines lætantur, Interp. Thucyd. ¶ Plat. Epist. 8. βαρβάροις ἐπίχαρτος γλώττῃ, barbaris factus ridiculus.
Ε'πιχαρὴς, indigens.
Ε'πιχαρὴς, ὁ, ἡ, dicitur de mēsura non ple-

na, quasi in ka labra consistente, Aristoph. ἐπλήσατε πᾶσι πάντα ἀμβροσίας μυρίων ἡδέων, ὀδωδὼς urbem nostram plenam reddidit magna ex parte vacuam. ¶ Ἐπιχλάω, etiam de garrulo dicitur.

Ἐπιχρίω, hyberno.

Ἐπιχειρέω, ἤσω, π. ησα, conor, aggredior, cum Accus. Hocr. περὶ ἁπάντων ἐπεχείρησα λέγειν ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς ταύτης, opus præclarũ aggrediuntur. ¶ Cum Dativ. inuadere & petere, Aristot. in 5. Polit. τοὺς τυράννους ἐπεχείρουν, tyrãnos aggrediũtur ἐπεχείρησε ποτὲ μὲν ἡ βουλὴ, ποτὲ δὲ ὁ δῆμος, classe Athenienses aggredi, Thucyd. ¶ Cum Infinit. Xenoph. ἐπεχείρουν διαλύεσθαι, nitebantur verba conferre. ¶ Elt etiam ratiocinor, argumẽtor, Laert. in Archesil. περὶ τοῦ ἢ ἐπιχειρεῖν ἢ μὴ ἐπιχειρεῖν in vtramque partem argumentatus est. ¶ Et ἐπιχείρημα, quod est argumentatione structũ, Phil. de mund. ¶ Ἐπιχείρησις, ἐως, ἡ, conatus, aggressio & partitio Cicer. τὸν τῶν ὑπεναντίων ἐπιχείρησιν, ad vos inuadendos, Thucyd. ἐπιχείρησιν ποιῶ, aggredior, Idem. ¶ Ἐπιχείρημα, ατος, τὸ, conatus, aggressio, syllogismus dialecticus, ratiocinatio, Cicer. ad Heren. argumentationes. ¶ Ἐπιχειρηματικὸς, exercitatus in argumentationibus: qui etiam ἐγγυμνικὸς, Xenoph. ¶ Ἐπιχειρητὴς, οῦ, ὁ, tentator Horat. aggressor operis, manu promptus.

Ἐπιχείρησις, & Ἐπίχειρα, Plat. 10. de Rep. præmia victoriæ. ¶ Ἐπίχειρον, τὸ, idem.

Ἐπίχειρος, νὸν, promptus ad manus. τὰ ἐπίχειρα, conamenta Plin. quibus aliquid aggredimur, Machab. cap. 15. lib. 2.

Ἐπιχειροτονέω, suffragor, iubeo, censeo. ἐπιχειροτονεῖ τοῖς νόμοις, leges sciscere, Demosth. ¶ Ἐπιχειροτονία, deliberatio per suffragia, Plat.

Ἐπιχέω, ω. εύσω. ευκα, & Ἐπιχῶ, infundo, suppetfundo, Odyss. ὁ χέρνιβα δ' ἀμφίπολος ποτὶ χεῦε ἐπὶ χεῖρας, ex gutturnio aquam fudit.

Ἐπιχθὲς, indigus.

Ἐπίχθιος, ω, ὁ, terrestris, mortalis, Iliad. ά.

Ἐπιχλιδὸν τὸ, χλωῦν, millesimum.

Ἐπιχλιδάζω, illudo, irrisione insector.

Ἐπιχράω, Ionice pr. Apoll. Rhod. exponit, ὡς χρωτὶ ἴσῳ τὰ λάσια φυσιόῤῥιζα πεύκης.

Ἐπιχρὸς, concretus, lanuginosus.

Ἐπιχρόνιος, ira condus.

Ἐπιχωρέω, ήσω, præbeo, subministro. ¶ Ἐπιχώρησις, & Ἐπιχωρέσις, suppeditatio Cic. additamentũ ad legitimam suppeditationẽ.

Ἐπιχώσιος, abundus, copiosus, Dat. Eurip.

Ἐπιχώω, inuado, irruo, grauo, Odyss. ὀτρύνει μοι μνηστῆρας ἐπιχώειν, matri meæ instabant. ¶ Pro spiro, lib. 22. Argon. ἐπιχώουσι δὲ ἀνέμοιο πνοιαὶ, flabant.

Ἐπίχρειος, utilis, commodus, Dioscor. lib. 2.

Ἐπίχριστος, inclinatus, imminens.

Ἐπίχριστος, labes, Theophr. li. 2 de Caus. cap. 7.

Ἐπιχρίω, ino & infercio, inspergo, inungo, Galen. ad Glauc. ¶ Ἐπίχρισμα, ατος, τὸ, vnguentum, illitus Plin. ¶ Ἐπίχρισις, medicamenta quæ illinuntur, vnguenta, Plutarch.

Ἐπιχρονίζω, μ. ίσω, π. ισα, immoror, inuetero, Gal. ¶ Ἐπιχρόνιος, ὁ, ἡ, diuturnus, inueterat⁹.

Ἐπίχρυσος, aureus, inauratus. ἐπίχρυσος ἀσπὶς Plat. 1. μ.

Ἐπιχρώζω, μ. ώσω, coloro, imbuo, intingo, Plat. ¶ Ἐπιχρωματίζω, idem Eidẽ. πεπτ. 10.

Ἐπιχυδὴς, ὑτος, infusi⁹, ὕδατος χάλικες, Dioscor.

Ἐπιχύνω, effundo, cap. 24. lib. 3. Reg.

Ἐπίχυσις, ω, infusio, vel infusus Plin. ¶ Ἐπίχυσις πολλαχοῦ, redundans numerus ciuium, Plat. de Leg. ¶ Hesych. albarium, tectorium.

Ἐπίχωτος, placentæ genus.

Ἐπιχωλόω, νῶ, aridus, Herodot.

Ἐπιχώρησις, ὑπὸ, exaggeratio, aggestus.

Ἐπιχώσιμος, χῶσις, operio, aggero.

Ἐπιχωρίως, cedo, concedo, 2. Machab 4. ¶ Ἐπιχώρησον, age familiariter cum eo, Aristoph.

Ἐπιχωρέω, suppedito.

Ἐπιχώριος, permissus vel permissio, Arrian.

Ἐπιχωριάζω, frequens & vsitatus patriæ fuit, patrium morem seruo, Aristot. ¶ Ἐπιχωριάζω, idem, Polyb. ὅπου τῶν ἐπιχωριαζόντων ἐστὶ τοῖς Κρησὶ, sic frequens & vbique est patriusque. ¶ Item morari & habitare alquo in loco, Synes. ἐπιχωριάζω, apud nos moratur & versatur. ¶ Accipitur & pro ad locum aliquẽ ventitare, Plat. in Phædone. τὴν πολιτικὴν φιλοσοφίαν ἐθέλεις πολὺν ἐπιχωριάζειν τοῖς νέοις ἀξιοῦς.

Ἐπιχώριος, ω, ὁ, ἡ, indigena, ciuis, gentilis vernaculus. ἐπιχώριον ὑποδήματα τὰ ἐγχώρια, gentis more calceos gestunt, Herodot. ¶ Aristoph. in Plut. ἀκούειν τὸν ἐπιχώριον ξένον, sectari mores patrios & assuetos. τὸν ἐπιχώριον ἐγκωμιάσεται, ex gentis ipsius more non erit, Plat. de Legib. ¶ Ἐπιχώριον, patrio nomine, patrio more, Aristoph. in Vesp.

Ἐπιχώω, aggerem cumulare.

Ἐπιψαύω, μ. αύσομαι. αυσα, attingo, primoribus digitis tango, stringo, attrecto, Hesiod. δὶς δ' οὐκ ἐπιψαύσεις πόδι σῷ πέτρου, neq; tangens semel pedibus. ¶ Ἐπιψαύω, tactum, stricim.

Ἐπιῤῥαίνω, irroro, instillo, pluo, stillatim gutta tim que infundo, Xenoph. ὡσπερ ἂν εἰ τις ἐπιῤῥάνειε κηρῷ ὕδωρ, ex quo non erit, Plat. de Legib.

Ἐπιῤῥάπτω, assuo, affingo, mentior.

Ἐπιῤῥώγμωσις, ιανugo quæ cõcrescit in lanis, Dioscor. lib. 5. cap. 119. spuma salis, spuma maris lanugo siue ramentum Ruellio.

Ἐπιψαλάω, μ. ήσω, contrecto, Plat. 2 νόμ.

Ἐπιψηφίζω, & Ἐπιψαφίζω, comprobo, calculum addo, decretum confirmo, Xenoph. ὧν ἐπεψηφίσατε ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς κατὰ τὸ αὐτὸ ἐψηφίσασθε. ¶ Plutar. τὸν ἐπιψηφίζοντα vocat eũ qui Romæ sententias senatorias rogabat, senatusque consulta perscribenda curabat. Sic Plato in Gorgia, pro rogare sententiam posuit, τὰ ἐπιψηφίσματα ὧν μὲ κελεύει ἀποψηφίζεσθαι σὺ παρήκας. ¶ ὅταν ψηφίζωνται περὶ

lege decernere, Plut. in Camill. ¶ Ἐπιψηφίζω ἅπασι δικῆ, virum extorrem nõ sino sententiam dicere, Herodot.

Ἐπλήσθην, intero.

Ἐπονείδιστος, ου, ὁ, vituperabilis Cicer. Poll.

Ἐπόνεγκα, refrigero, Apoll. 2. Argon.

Ἐπόνη, ονὴ, instans, insequens, adueniens, redeuntes, inuadens, Plat. 2. de Republ. ὑπὸ τῆς ἐπούσης διαφορᾶς τοῖς ὕδασιν, dimicabit cum hostibus imminentibus, Lucia. in Anach. ὑπὸ μὲν τῶν ἐπόντων ἑκάστοις, per partes ingressus fœtes omnia. ¶ ὁ ἐπὼν μὴν, mensis instans, & ὁ ἐπὼν ἐνιαυτὸς, Plat. de Leg.

Ἔπλεο, pro ἐπῆλθου, eras, Iliad. ά.

Ἐπλεύσατο, pro ἐπλεύσατο, Apoll. lib. 2.

Ἐπλῆ, pro ἐπλήσθην.

Ἐπλήμυρον, pro ἐπλημύριζον. ¶ Ἐπλημμύρειν, inundare.

Ἐπλήντο, pro ἐπίμπλαντο, implebantur, Iliad. θ.

Ἐπόβδ⊖, sesquioctauus Cicer. Plat. in Tim.

Ἐπόγκια, sarcinæ, & onera nauis.

Ἐποζωμένος, ὀputrefco, Exod. 7. ἐποίζωσε πόντος, putrescerent, Odyss. ζ. (ταμίαι.

Ἐπόθεον, exubero, intumeo, ἐποθεῖ τὸ σῶμα, intumescit vultus, Dioscor. lib. 4. ¶ Ἐποιδέω, idem, Gal. τὰ ἐποιδοῦντα ἐπουλοῦσι.

Ἐποικέω, inhabito, habito coloniam, i. cohabito, incolo, Aristid ¶ Ἐποίκια, τὰ, apud Apoll. domicilia. ¶ Ἐποίκιον, ου, τὸ, villa, c. 19. Iosue.

Ἐποικοδόμησις, superstruere, Chrysost. ¶ Ἐποικοδόμημα, ατος, ⊖, ὸς, exaggeratio, superstructio.

Ἐποικονομέω, accurare, Aristot. 2. OEcon.

Ἐποικος, aduena, incola, Thucyd.

Ἐποικοῦμαι, inhabito, inuado, Plut. in Camill.

Ἐποικτίρω, miserorem Accus. Sophocl.

Ἐποικτρόω, νῶ, miserabiliter queritur.

Ἐποιμώζω, ploro. Ἐποίνη, inferam.

Ἐποινία, tumulentia. ¶ Ἐποινόω, vino dedatus.

Ἐποίχομαι, spemeare, trãsire.

Ἐπολίσθημα, percurro, texo, Iliad. ά. ἐξῶν ἐπολίσθημα, pro ἐξῶν ὑφαίνω σφαῖραν. ¶ Item obeo, perabito. τὰ ἐπολισθήματα ἐν τῇ ἀγορᾷ, Idem. ibat. ¶ Item cum Accus. pro adeo. Ibidem αἱ ἐπολίσθουσαι δορυφόροι, ire ad cœnam. ¶ Aliquando impeto, inuado, Iliad. ά. ὑμᾶς μὲν πρῶτον ἐπολίσθω.

Ἐπόλισμαι, defico, Accus. Ian. Lascar.

Ἐπολλύω, μ. ῦσω, impingo, appello, intrudo, ἐπόλλυσι τὴν ναῦν, impegerunt nauẽ, Act. 27.

Ἐπολοίσιος, tuis nocturnæ species, Suid.

Ἐπολοφύρομαι, labor, eris, defluo. ¶ Ἐπολοφύρομαι, idem. ἐπολοφύρομαι μείζονα ἀγῶνα λαλιᾶς, incidam in errores grauiores, in Epigr.

Ἐπομαίνω, ξω, requiritari, emulare, lamentari. ¶ Pro ἐξαιτέω, & ἀνεμέσημαι, Aristoph. in Equit.

Ἐπομαρτέω, defico.

Ἐπόμνυμι, ὑσομαι, ὕμην, sequor, comitor, Herodot. de statibus, τὴν μάχην ἐπόμνυσι νικᾶν ἢ τεθνάναι τοὺς βαρβάρους, i. non sequitur vt qui iniuriam publicam fecerit violentus sit. ¶ Aristoph. in Plut. cum ἐγὼ ὑπὸ μὲν ἐμοῦ συμπομπὴ δεῖ κυρεῖ, sequere mecum. ¶ Item cum ὀπίσω, ἐπόμνυμι τῷ κυρεῖ, sequor Cyrum, Xenoph.

Ἐπόμφαλος, inutiles ad pugnandum.

Ἐπομβρέω, ήσω, pluuia perfundor, Epigr.

Ἐπομβρία, ας, ὁ, vel ἐπόμβριος, imbet, vis imbrium, & abundantia, Aristoph. περὶ. ¶ Ἐπόμβρια ἔτη, anni pluui, Aristot. lib. 8. Anim.

Ἐπομβρος, ὁ, ἡ, ὁ, pluuius, imbribus abundans, roscidus, Theophr. lib 4. de plant. ἐν τοῖς ἐπομβροτάτοις χωρίοις, in locis admodũ pluuiis.

Ἐπόμβρως, consequenter Vipian. exinde, deinde, tum, pedario more sequendo.

Ἐπόμνυμι, Aristoph. in Plut. & Ἐπόμνυσι, dextero seu iuro, iusiurandum interpono, Idem περ. Σοκράτους γ' ἐπόμνυμι τὸν Δία τὸν χθόνιον. Iliad. ά. ὅτι μέγαν ὅρκον ἐμοῦ μέμφῃ, magnum iusiurandum interponam.

Ἐπομόω, ώσω, superiuro, adiuro, Accus.

Ἐπομφάλιος, ου, ὁ, pars supra vmbilicum, τὸ ὑπὲρ ὀμφαλὸν, Poll. lib. 2. ¶ Item vmbo scuti.

Ἐπομφάλιος, vmbilicatus. ἐπομφάλιος σῦκον, in Epigr. nam ficus veluti vmbilicum habet.

Ἐπονειδίζω, ίσω, impropero, exprobro, dedecoro, Accus. ¶ Ἐπονείδιστος, ου, ὁ, ἡ, exprobratio. ¶ Ἐπονειδίστως, ὁ, ἡ, ignominiosus, vituperandus, Lucia. ¶ Ἐπονειδιστότατος, contumeliosissimus.

Ἐπονομάζω, cognomino, nuncupo, Plat. Epist. 8. φίλους ἐπονομάζειν τοὺς ἐχθρούς, precantes. Idem ὀνομ. ἐπονομάζεσθαι θεῶν, nomine deorum appellari. ¶ Ἐπονομαστὶ, ὁ, cognominatus. ¶ Ἐπονομαστὶ κατὰ λέξιν, nominatim recenssere, Athen. Ἐπόξυνα, exacuo, accelero.

Ἐπόπτευε, observa, reuerere, Hesych.

Ἐποποιία, ας, ὁ, versificatio. ¶ Ἐποποιὸς, ὁ, versificator Quint. Plat. de Leg.

Ἐπόπτεια, ὁ, inspectio, procuratio, tutela, Plutar. ¶ Ἐποπτῆδες, ῶν, spectacula. ¶ Ἐποπτικὸν, τὸ, ritus & initiatorum ceremoniæ, neque enim simul vt initiati erant spectatum admittebantur, Plat. in Sympos.

Ἐποπτεύω, & Ἐπόπτομαι, specto, inspicio, proprie eorũ est qui spectatores sunt ludorum & ceremoniarum, Appian. ¶ Ἐποπτὴς, spectator, ψιλοπατρίδου καὶ ἐποπτικοῦ, Aristot. de mundo.

Ἐπόπτης, ου, ὁ, inspector, Æschyl. in Prometh. ὃς οὐ πάντα μοῖρα ἐπόπτης ἐπέπτατο, ¶ Ἐπὶ τῶν πραγμάτων fides apud Pindarum μείων δ'.

Ἐποπτεύω, sibilo, Neutr. Absol.

Ἐπορθόω, ώσω, Herodot. ἐπορθώσας τὰ πρὸς μητέρα, res administrare. Ἐπορθεύω, iudex.

Ἐπορεύς, tutor, ὀρθ. ⊖.

Ἐπορθάω, irascor, impetuose feror.

Ἐπορέγομαι, apprehendo, opto, Apoll. lib. 1. ἐπορέξατο χεῖρα τοῦ ἑτέρου. ¶ Item initio, Idem lib. 2. ἐπορέξατο τῆς βασιλείας, impegit in eum manus violentas. ¶ Ἐπορεξάμενος, qui porrexit, in Solonis versu apud Plutar.

Ἐπορθρεύω, diluculo consurgere, Poll. li. 1.

Ἐπορκίζω, exorcizo, Can. 27. Conc. Laodic.

Ἐπόρκιον, periurium, Hesych.

Ἐπορκιστὴς, οῦ, adiurator, exorcista, Can. 10. Conc. Antioch.

Ε'πιμελῶ, Ionicè pro ἐπιμελῶ, Herod.
Ε'πιορνέω. Dat. hostiliter insilio, irruo, Iliad. γ.
Ε'πισκήπτομαι, insulto, Dat. Appian. in Lyb.
Ε'πίσσω, immitto, Hesiod. καὶ οἱ ἐν' αἰεὶ πάντ' ἔφεπε.
Ε'πος, ους, τὸ, verbum, sermo, dictum, versus, poema, Ody. ξ. Ἀξέμεναι δὲ τὸ ἔπος ἦν ἔπος ἦλθε, verbum dicam. Xenoph. lib. 1. Χρῶμ. ἐπαινέτης δ' ἐγὼ ἦν τῶν ἔπους, hunc versum laudabat. εἰς ἔπος ἐξειπεῖν, uno verbo, leges edere versibus, Plut.
Ε'πος, ους, excrescentia gingivæ inter dentes carnicula gingivis enata, Dioscor.
Ε'πουλος, leuiter crispus, Gaz. lib. 3. hist. plant.
Ε'πουλόω, ad cicatricē perduco, Dioscor. ¶ Ε'πούλωσις, εως, ἡ, cicatricis obductio. ¶ Ε'πουλωτικὸς, valens ad cicatricem obducendam, ἐπουλωτικὰ φάρμακα, Galen. ad Glauc.
Ε'πουρὸς, caudatus, Epigr.
Ε'πουράνιος, ὁ, cœlestis, Plut. in Apol.
Ε'ουρέω, mingo, vrinam reddo.
Ε'πουριάζω, & ἐπουρίζω, vento obsecundante ferri, Lucian. per metaphoram. ἐδόκουν τι πνεῦμα πρόσφορον πνεῖν αὐτῷ, ἢ ἐπουριάζειν τὰ πράγματα, Idem Lucian. ἐπουρίζω τῷ βίβλῳ, vela intendo.
Ε'πουρος, insiliens impetu facto, Euripid.
Ε'πουρος, piscis quidam, Hesych.
Ε'πουσία, inseparabile accidens.
Ε'πουσιόω, innatus, in natura esse potēs, Porphyr. ἐπουσιοῦσθαι φύσει ἴσχει τὸ συμβεβηκός.
Ε'πυρίλλω, rugeo.
Ε'πωπτικὸν ἄκρον, τὸ, acies, oculos inijcio, i. concupisco, Plut. in Demosth. ἄλλοι ἐπῆραν ὄμματα δῶρα ἐπωπτικὸν ἀποστεροῦντες πρὸς τὸν πλοῦτον ἰδιώτων. ¶ Dicitur & ἐπόπτευμα, Idem alibi, οἷς γε πρὸς τὰς βασιλικὰς χρήσεσιν ἐπόπτευμα ἀνωτέρω ἀφίζετο. ¶ Ité adnicto, ægris oculis aspicio. ἐπεβλήμαζε, & ἐφθαλμοβλήκει τῷ ἱματίῳ.
Ε'ππάζομαι, in equito, insideo, inuehor, Phil.
Ε'ππηγία, ας, ἡ, irrigatio, derivatio.
Ε'ππόγειον, derivor.
Ε'ππόγειος, coeo, inco, Aristot. 2. Anim.
Ε'ππόγημα ἔσω, π. ατος, veho, Actiuum, Accus.
Ε'ππος, in philosophia dicitur assensionis retentio Cicer. in Academ. & Offic lib. 1. ¶ Est etiam gradus planetarum in zodiaco, seu status cœlis, positúsque siderum, Hermolaus in Plin. & Cæl. lib. 1. capite 5. ¶ Est etiam ἔπαρσις, remora, & impetus fluentis, impedimentum atque inhibitio, Basil. Vt ἔπαρσις τοῦ ἡμιολίου, suppressio mensium. cui contraria est, ὑπερκάθαρσις apud medicos.
Ε'πτελαί, fusillamen seu retinaculum rotarum ne decurrant, Eustath.
Ε'πυγος, instratum equi, Xenoph.
Ε'πωδὸς, ὁ, ἡ, compos, insidens, idoneus equitatui, qui vehitur equo vel curru, Synes. ἐγὼ μὲν ἐπωδὸς μάχῃ ὡς ἵππος ὦ ἵππῳ, τῷ δὲ ἐπιγελῶ ὑπερηφάνως.
Ε'πωρὸς, ὁ, stabilior.
Ε'πωφόπιον, τὸ, pupa, Aristot. de hist. Anim. li. 9. cap. 49. & Aristoph. in Amb.
Ε'πὶ φαγομαι, ἔσομαι, facio optionem, ἐπὶ φάγῃ ἢ ζωμὸν, vescor iure, Plut. in Apophth.
Ε'πὶ σκεψις, εως, ἡ, aspectus. ¶ Ε'πόψιμος, ον, aspectabilis. ¶ Ε'πόψ, ὁπὸς, ὁ, idem, Arat. ¶ Ε'πόψιος Ζεὺς, Iupiter inspector & præses, Apoll. 2.
Ε'πτάς, septē, ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, septenarius numerus.
Ε'πτάβοες σπονδαὶ, septem pellibus bubulis circunctus. Aiacis clypeum sic appellat Hom. ¶ Ité pro impenetrabili & inuicto, Arist. βροτὸς ἑπτάβοος, excrescentia grossiuscula inter dentes carnicula gingivis enata, Dioscor.
Ε'πταχθόμενος, ον, durum, iracundum.
Ε'πτάχορδα, musica instrumenta, Aristot.
Ε'πταετὴς, septēnis, de ætate. ἑπταετὴς, de tempore, Odyss. ζ. Δίδυμα μῆλ' ἑπταετῆς μόρσε. ¶ Ε'πταετία, ας, ἡ, septennium.
Ε'πτάημερος, ον, ὁ, ἡ, septem dierum.
Ε'πτακαιδέκατος, septendecim. ¶ Ε'πτακαιδεκαέτης, septendecim annorum. ¶ Ε'πτακαιδεκάμηνος, septimusdecimus. ἑπτακαιδεκάμηνον ἐμέσαι.
Ε'πτακισμυριοστὸς πλέστος, septem & viginti partibus maior, Ficinus ex Platonis Timæo.
Ε'πτακλινος λογία, cana delabrū septem hastilia, h'πτάκις, septies. ¶ Ε'πτακισμύριοι, αι, α, septuagies mille. ¶ Ε'πτακισχίλιοι, septies mille.
Ε'πτάκλινον, τὸ, locus septem accubantium.
Ε'πτάκοσιοι, septingenti.
Ε'πτάλυχνος, septem lucernarum, Nazianz.
Ε'πτάμηνος, volans, Iliad. ι. ἀλλ' ἑπτάμηνος ἐπτάβοιον ἀσπίδα.
Ε'πταμηνιαῖος, septimestris Cic. ad Attic. lib. 10.
Ε'πτάμηνος, septimestris. ἐπτάμηνος τόκος, partus septem mensium, partus septimestris.
Ε'πτημοιρία, ας, ἡ, septima pars.
Ε'πτατριχία, ας, ἡ, densa capillitio.
Ε'πτάπηχυς, septem cubitorum, Herodot.
Ε'πτάπλοος, & Ε'πτάπλοιος, ον, ὁ, ἡ, septuplus, septemgeminus. ¶ Ε'πταπλασιάζω, septuplō, septies, Plat. ἑπτάπλασιος, septuplus.
Ε'πτάπλοκος, ος, ον, septenis costis creatus, Aristotel. de Anim. ¶ Ε'πτάπλοος, ου, τὸ, aliqui plantaginem minorem vocant.
Ε'πταπόδης, & ἑπτάπους, septempedalis, Hesych.
Ε'πτάπυλος, ον, ὁ, ἡ, habens septem portas. Thebarum epithet Hesiod.
Ε'πτάῤῥους, ους, ὁ, septemfluus.
Ε'πτάς, άδος, ἡ, numerus septenarius, Aristot.
Ε'πτάῤῥυτος, septemfluus, per septem ostia fluens. ἑπτάπορος πύλας, septem aditus, Euripid.
Ε'πτάσειρος, septem fidibus constans.
Ε'πτάφυλος, ος, ον, septem habens discrimina vocum, vt loquitur Virgil.
Ε'πτάφωνος, ὁ, dicta porticus in Olympia, quòd septies vox eadem redderetur, Plin. l. 36. cap.
Ε'πτάχορδος, & ἑπτάχους, septemplici ter, Odyss. ξ.
Ε'πτάχαλκος, ον, locus erat intra Athenas.
Ε'πτάχορδος, ον, ὁ, habens septem chordas.
Ε'πτάκτυπος, ον, ὁ, qui septies rondi potest, Suid.
Ε'πτέτης, ὁ, septem annorum.

Ε'πτήρης, ὁ, septem annos nata.
Ε'πτηδὼν, όνος, ὁ, humidus, vuidus, pro ἔφυδρος.
Ε'πύλιον, ου, τὸ, versiculus: diminutiuū ab ἔπος, Aristoph. in Ranis, & in Acharn. ὁ τεῦ μοῦ ὔζω συλλέγων ἐπύλια.
Ε'πω, curo, tracto, guberno, disponо, Odyss. ξ. ἄλλοι δ' ἔργ' ἐφέπουσι. ¶ πεζὸς ἐπόμενος, ornatus armis occupatus, Homer. ¶ Pro dico magis in vsu est suū cōpositum εἶπον, Poet.
Ε'πωάζομαι. ἔσομαι. ασα, ouis incubo, incubitu foueo, foueo ouа, pullationem facio Gazæ. ¶ Ε'πωαστικὸς, & Ε'πωαστὸς, ὁ, incubitus, fouendi opera, incubatio, Aristot. 6. de hist. Anim. ¶ Ε'πωαστικὸς, quæ magis incubat, Idem.
Ε'πωδεία, sexta pars existimationis litis, quam persoluebat calumnioſus accusator, qui reum damnare & peragere non potuisset, Demosth. κατ' μειδ. ¶ Harpocration per id sextam censuisse partem intellexisse videtur.
Ε'πωδὸς, turpe, δυσῳδὲς.
Ε'πωδὴ, ἧς, ἡ, cantatio, carmen, incantamentū. Polyb. πάσαις ἐπῳδαῖς καὶ γοητείαις καὶ θεσπεσίαις ἐπιφοραῖς ἀπαράμυθον. ¶ Ἐπῳδὴ etiam versus est intercalaris, vt ὀδυμελῴδησεν. Theocr.
Ε'πῳδὸς, ὁ, ἡ, quod odæ accinitur, Eud.
Ε'πῳδὸς, ὁ, excantator seu incantator, Eurip. ¶ Est item genus carminis, quum singulis versibus singulæ subiiciuntur clausulæ & accinuntur, cuiusmodi sunt apud Horatiū & Pind.
Ε'πωδύω, ὀδυνῶ, dolorem inferens, τὸ ὀδυνηρόν.
Ε'πωλίζομαι, gallinæ dicuntur, quum ouis incubantes clamant siue glocciunt, Aristoph.
Ε'πωλῶ, ῶ, impello. Ε'πωλέζω, idem, Lucian.
Ε'πωλὶς, ίδος, ἡ, qui inter vlnas fertur, Apoll.
Ε'πωμίδιος, ον, ὁ, supercumeralis, in Epigram.
Ε'πωμίδιος, ον, ὁ, in humeris, Aduerb. Apoll.
Ε'πωμίδιος, ον, ὁ, parua ἐπωμὶς.
Ε'πωμὶς, ίδος, ἡ, iugulorum ea pars quæ cum scapulis superis connectitur victima humero, Euripid. Hecuba. ¶ Item chlamys, genus vestis brachiorum quod humeris iniicitur, humerale Paulo Iureconſ. ¶ Poll. lib. 7. muliebris vestis appellatio est. ¶ Ε'πωμὶς τῶν πλοίων, latera siue humeri portæ, Ezech. 41.
Ε'πωμοσία, ας, ἡ, iusiurandum eius qui causam instam, quare ad diem præscriptum in iudicio non apparuerit, prætexebat, Comment. Aristoph. in Plut. Vnde Ε'πώμνυμι, Eidē Arist.
Ε'πώνυμος, ον, ἡ, astrictus iureiurando, Soph.
Ε'πώνυμος, ον, qui ineſt, qui est super, Aristoph. in Plut. ἐπώνυμα τὰ πρὸς πᾶσι πρόσφορα τοῖς πάσιν.
Ε'πωνυμία, ας, nomen impono, Plut. in Phlebo, ἐπὶ τε τῇ ἐκείνου στρατηγίᾳ ἐπωνυμίαν.
Ε'πώνιον, tributum quod pro re quapiam empta pendebatur, Poll. lib. 7.
Ε'πώνυμος, ον, nomen, cognomen, appellatio, Apoll. ὁ Δαναὸς ἐκ θεῶν ἐπώνυμος μέλιτος κληθεὶς.
Ε'πώνυμος, ου, ἡ, cognomen, nomen, Iliad. ι. quo nomen traxit, Lucian. τῆς σταυτῆς τῇ

Ε'πωνυμία, ας, ἡ, à quo te denominatum profiteris? Plutarch. metaphoricè sumpsit in Antonio, βουλόμενος ἐν τῷ πλοίῳ ἐπώνυμον ἀπὸ γλυκύτητος, ἢ μὴ πάντα τὰ Οὐεντίδιον κρατοῦντα, cupiens illud vaū saltem prælium ductu suo commissum esse videri, ne omnia Ventidio tribuerentur in eo bello gesta. ¶ Dat. Nonn. ἱερὸν πανημερίαις κλισίῃσι ἐπώνυμον, festum à taberna culis dictum. ¶ Item ἐπώνυμοι, heroes Athænis, à quibus 10. tribus sua cognomina acceperunt. ¶ Et ἐπώνυμος τοῦ ἐνιαυτοῦ dicitur ὁ ἄρχων, quòd ab eo annus in fastis denotabatur, Plut. in Demetr. Ἄρχὴ etiam ἐπώνυμος dicitur magistratus τῶν ἀρχόντων, dē in Sympos. ¶ Ἐπώνυμος præterea dicitur, qui rei aptū conueniensque nomen sortitus est, Soph. Aiac. Αἴ, αἰάζεις δὴ τοτ' ἐπώνυμα, ξυνοίσεται ὄνομα τοῖς ἔμοις κακοῖς. Νῦν γὰρ παρὼν ἔγ' ἐξ ἀρᾶς ἔμοιγε καὶ πάλαι. ἐπώνυμα ἐκφέρω, vocat quasi συνωδὸν, conuenientem cum & consonum fortunæ Aiacis.
Ε'πώνυμος, de nomine. Dat. Diod. lib. 3. cap. 28.
Ε'πωπάω, inspicio, ἐφορῶ, ἐπισκοπῶ.
Ε'πωπὴ, ἧς, ἡ, inspectores.
Ε'πωπὸς, lugeo.
Ε'πωρύομαι, curo, cogito, solicitus sum.
Ε'πωτίω, luctuor. Hesiod. ἀλλὰ τὸ γ' οὐ πάμπαν ἐπωτίσεται ἀνὴρ ἀγαθὸς κακὸν, πολλοὶ γὰρ ἐπ' αὐτῷ ἐλπόμενοι ἐπαύρειν, cum immanis Hercules.
Ε'πωτίζω, vlulare.
Ε'πωτόω, vlulo, fremo, rixor, Epigram.
Ε'πωτὶς, ίδος, ἡ, insanires. Poll. li. 2. ¶ Item ligna ex vtraque proræ parte prominentia, Interpr. Thucyd. Valla rostra vertit. Gaza auriculas nauis, apud Theophrast. de histor. lib. 5. ca. 8.
Ε'πωφελέω, ήσω, vtilitas, Basil. in Epist.
Ε'πωφελία, insuper anno, Aristoph. sch.
Ε'πωφελὴς, & Ε'πωφελιμος, vtilis. Pythag.

Ε p

Ε'ρα, ας, ἡ, terra: ἀφ' ἧς τὸ ἐριζέλαιον, Etym.
Ε'ρανδος, puer: contentio, commitium.
Ε'ραζε, ad terram, Odyss. ὀκτὼ δὲ πτερὰ χεῦεν ἐραζε, plumas humi fundebat.
Ε'ραζε, & ἄζομαι, amo, Gen. Hesiod. in Theog.
Ε'ραια, tamus oleæ, tamentum.
Ε'ραμαι, amo, cupio, gestio, Dep. Gen. Iliad. γ.
Ε'ραστρίαρχος, ὁ, qui tributus erogandis præest.
Ε'ρατὸς, aru.
Ε'ρανίζομαι, & Ε'ρανίζω, ισω, π. ισα, præmium vel beneficium peto, vel accipio, Plat. lib. 11. ἐρανίζειν φίλας ἀφ' φίλων. ¶ Item colligere, corrugare, emendicare, Æschin. πὰ μεθύσκεσθαι ἐρανίζων στάσεις ἢ κακὰ μηχανᾶσθαι φίλοις φίλα πάντα, Demosth. εἰς φίλας ἐρανίσας, quū ab amicis collationem coegero. ¶ Ἐρανίζω voce Pass. Lucian. ἁπάντων ἐρανιζομένων, ἄπαντα χωδὲν, πανταχόθεν ἐρανίζεται τῷ ἰδιώτῃ.
Ε'ρανος, ὁ, fructus, collatio publica, collecta, symbolum, beneficium, gratia.
Ε'ρανος, sodalis, socius conuiuii, Aristot.
Ε'ρανιστὴς, ὁ, conuiuium, a symbolorum collatoribus collatitia cœna, collatione cōparata cœna, Di

dymo

dymo in illud Odyss.ά. τίς δαίς; τίς ξεῖνος; ὅθεν σὺ ἐπλεο, πῶς δέ σε νηῦς; Εἰλαπίνη ἢ γάμος ἦεν ἐπὶ ᾧκηϑ' ἱκάνεις; ϑαῦ γ' ἔδαι. Hinc ἔρανος pro contributione & munere, Demosth. περὶ Νικόστρατ. τὸ δημοσίᾳ ἔρανον ἀπὸ εἰς τὸν πόλεμον εἰσφορὰν, collationem conferam pro virili parte ad bellum conficienda. ¶ Ἔρανος etiam beneficium & gratiam significat, Isocrat. in Busir. ἐγὼ γὰρ τοσαύτης εὐμενείας καὶ φιλίας ἀπολαύσας ἐπὶ τοσοῦτον ἦλθον τῆς εἰς ἐμὲ τιμῆς, ὥστε τὸν ἔρανον τοῦτον ἐπὶ τὴν ϑεὸν ἀναφέρειν, vt hanc munificentiam conferant & gratiam. Demosth. ὥσπερ ἡ Φαιακὶς ϑάλαττα ἔσται τοῖς ἀδικοῦσιν ἐν Ἰσθμῷ, οὕτω καὶ τὸ δικαστήριον τοῦτο τοῖς ἀδικοῦσιν ἔσται. ἔρανος γὰρ ἀληϑὴς ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἐστὶν ἡ τιμωρία, honestum igitur est beneficium.

Ἐραστήρ, venator.

Ἐραστρίνειν τὸ ταυτοκέν, parandæ classi incubo.

Ἐρατεινὸς, suavis. Vide ἐλεγεῖον.

Ἐρατίζω, Μ. ἴσω, π. ερα, amarto μιξίω, Interp. Homer.

Ἐρατὸν χρῆμα τὸν, ἡ pecuniæ desiderio flagrãs, Xen. αὐτὸ ἐρατὸν χρῆμα τὸ ζῆν σωϑῆναι ἐπιϑῦ.

Ἐραστὸς, ὴ, ὸν, amabilis, Lucian.

Ἐραστὴς, οῦ, amator, amicus cupidus, Aristoph. νεφ. πανταχοῦ ἐστ' ἐραστὴς σοφιστῶν, rerum malarum studiosum. ἐραστὴς ἐπιτηδευμάτων, Xen. lib. 1. Paed. ἐραστὴς χαλινοῦ, Κατωνος, Plutarch.

Ἐρατὸς, ἡ, ὸν, amabilis blandus.

Ἐρατώδης, ες, amatrix, Poll. lib. 3.

Ἐραυλίζω, milito. Item molestè fero.

Ἐραυνητὸς, ἡ, ὸν, amabilis, amœnus, Iliad. ε.

Ἐραυίζω, Μ. ἴσω, π. ερα, cupio, Accus.

Ἐραυὸς, ἡ, ὸν, amabilis, optabilis, Iliad. γ. μάλα μοι δοκεῖ ἐραυὸς ἔμμεναι ἀνήρ. ¶ Cum Accusat. Hesiod. φιλεῖ τ' ἐραυὸς ἐὼν ἐς δῶμα ἰόντας.

Ἐραυόχρως, amabili colore præditus, Epigr.

Ἐράω, μ. άσω, π. ασα, amo, cupio, appeto, Genit. Aristoph. νεφ. οὐ γὰρ τὸ σωφρονεῖν ἐγὼ φιλῶ, ἐρῶ. Plutar. de Pompeio loquens, Οὐ γὰρ ἐᾷ τὸ τύχης ἐμπεσεῖν ἐρᾶν ἀνδρὸς ὑβρεως. Plat. ἐρᾷς ἔρωτα καλοῦ. ¶ Cum Infinit. Plat. in Epist. τ' αὖ καὶ πάλιν ἐρῶντες τυχεῖν, principatum recuperare cupientes. ¶ Et absolutè positum significat amore captum esse, Xenoph. lib. 1. Χάριτα. πολλοὶ γάμοι ἐγένοντο διὰ τοῦτον τὸν ἔρωτα· ἐπειδὴ γὰρ ἐρῶντες ἀλλήλων ἐγένοντο.

Ἐργάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, operor, efficio, conficio. πῶς ἐργάζῃ; artes exercet, Plat. 2. de Repub. αὐτὸς ἐργάζεται τὴν γῆν, ipsis terram exercebant, Plut. in Lycurgo. ἐργάζεσθαι αἰσχρὸν τι, Xenoph. pro turpe quippiam in se admittere. εἰ τοίνυν τι κακὸν ἢ ἐργάζεται τοῖς ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς ὄντες, mali vicinis suis semper nocent, Plut. in Apolog. ¶ Item vendo, rem facio, seu pecuniam, Aristot. in Oecon. κελεύσας ἐπὶ τὴν ἐργάζεσθαι ἐργασίαν πῶς βιωσόμεϑα αὐτῷ ἐργάζῃ; interrogabat quanti sibi vellent vendere. ¶ Item afferre & ἐμποιεῖν, Xenophon. τὴν δὲ ἐπιϑυμίαν ἐργάζεται, corpori bonam parare valetudinem. ¶ καὶ ὅσας ἐργάζεται χάριτας vocat Plut. in Timoleone, scorta meretricia & prostibula. ¶ Item rem facere, i. cessum & fortunas suas augere, τὰ δίκαια ἐργάζεσθαι, Demosth. ἐργάζεσθαι τὸν βίον, victum quærere, victum ex aliquo quæstu tolerare, Andocid. ¶ Habet autem hoc verbum vtranque significationem, & Actiuam & Passiuam: vt ἐργάζομαί σε κακὸν, malis te afficio, & ἐργάζομαι ὑπὸ τῶν ϑεῶν κακόν, malo afficior.

Ἐργάϑω, separo, Accusat.

Ἐργαλεῖον, ν, τὸ, instrumentum, ferramentum artificium. ¶ Ἔργανον, idem.

Ἐργάνη, ης, ἡ, Minerua.

Ἐργασία, ας, ἡ, operatio, exercitatio, opera, labor, occupatio, ἀπαλλάττεσϑαι ἐργασίας ἐργαζόμενον, Aristot. 4. Ethic. ἐργασίας τῶν χρυσίων μεταλλακτικὰς ἔχω, præest auriferis officinis, Thucyd. ¶ Pro quæstu & lucro, Demo. ἐργασία τῶν χρημάτων, pecuniarũ acquisitio, Aristot.

Ἐργαστηρίως, cultus, elaboratus, confectus. ἐργαστήρια χρήματα, Plat. de Legib. loca quæ culi possunt. ¶ Ἐργαστήρια σμύρνης, ergasima myrrha, genus myrrhæ quæ pessima est, Dioscor.

Ἐργατικὸς, agricola.

Ἐργατικῶς, ἡ, όν, operarius, Poll. lib. 1.

Ἐργαστήριον, τὸ, officina, taberna, ἐπειδὴ τὸ τῆς διατριβῆς ἐργαστήριον, caput officinæ sententiorum organorum, Natan. ¶ Item formicæ vnde ἐπ' ἐργαστηρίου κρεμάσϑαι, mulier dicitur quæ prostat & publicè meret stipem, Demosth. Νεαίρᾳ.

Ἐργαστὴς, ὴ, tabernarius, opifex.

Ἐργατικὸς, ὴ, όν, operarius, operosus, in opere solicitus, opere & labore præstans, efficax, Legitur & ἐργατικὸς, in Solone Plutarch.

Ἐργατικῶς, adv. τὸν πάλαι νεὼν ἐργατικῶς, texticres.

Ἐργάτης, ου, ὁ, operarius, operum cultor, opifex. ἐργάται γῆς, agricolæ, Plutar. in Numa.

Ἐργάτις, ergata Vitruu. lib. 10. cap. 4. machina.

Ἐργατὴς, ὀφφικiosus. ¶ Ἐργατικὸν, artificiosè. πύλεις κατεσκευασμένας ἐργατικῶς, vrbes magnificè extructas, Plutar. in Camill.

Ἐργάτης, ου, ὁ, agricola, operarius, artifex. ἐργάτης βυσσὸς, in Epigr.

Ἐργατικὸς, ὴ, όν, operaria Plaut. laboriosa, officiosa, Lucian. μελίτται ἔργον μελίττης ἐργάτιδος.

Ἐργάω, pro ἐργάζομαι, operor, exerceo. ἔργα ἀνὴρ ἐργάω, operare ei terram, 2. Reg. 9. & Exod. 20.

Ἐργάτειαι, & ἐργάτιναι, tuguria in agris vbi fœni quiescunt.

Ἐργάτης, serui.

Ἐργαστήριος, Eustath. qui sedulò vrget opus.

Ἐργαστήρια, operum reficiendorum curatores.

Ἔρεπτος, sepimentum, φραγμὸς, Hesych.

Ἐρέτης, operator.

Ἔρετμα, ατος, τὸ, claustrum, septum. ἀφ' ἑρέτμης. ¶ Item res, πρᾶξις, negotium. ¶ Hesiod. ἔρετμα πάντα ἄριστος, ad hanc rem optimus.

Ἐρέω, arceo, includo, abscondo.

Ἐρεθιστὴς, ὁ, exigo operas, 2. Paral. ¶ Ἐρεθιστὴς, ὁ, exactor operis, monitor. Exod. 5.

Ἐρεθστὴν, opus faciendum locare, Poll. lib. 8. ¶ Ἐρεθστὴς, locator operis, Nazanz.

Ἐργαστικὸς, ergastularius, operis præfectus, ἔργων ἐπιστάτης, Epicharmo apud Poll. lib. 7.

Ἐργάσιμος, μ. ίμη, π. ιμα, recipio opus faciendum. operam meam loco, τὸ μισϑοῦν τοῖς ἐργασίμοις χρωμένοις, Plut. in Pericle. ¶ Item redempturas facere vt mancipes & conductores solent, Demosth. τοῦτο μὲν οὖν ἐκεῖνο ἐργάσιμον ἐκάλεσεν αὐτὸν, ἐγὼ δὲ κατηγορίαν ταύτην, cum enim addiebamus hãc calumniam transigendam ab isto redemisse & conduxisse. Æschin. πρὸς Κτησιφ. ἐργασιμώτερα τὰ πρὸς παρόντα ἦν, quæstum exercere in pronunciandis præmiis.

Ἐργαστὴς, ὴ, & Ἐργαστικὸς, operarius, mancips, operarum conductor, redemptor. ἐργαλλάττεσϑαι τὰ ἀναλώματα, faciendum sinu lachrymi conduxerat, Plutarch. in Pericle. ¶ Ἐργαστῆρες, sunt quoque sycophantæ & quadruplatores quæstui delationes habentes. ¶ Ἐργασία, ας, ἡ, merces ex labore, manualis operatio, redemptura Liu. redemptio operis & conductio, Ecclesiastici 29.

Ἐργάσσαμαι, opus assumo, solicitus sum.

Ἐργασσιμὸς, laudens.

Ἔργον, ου, τὸ, opus, factum, res, negotium. ἔργον μοι ἐστὶ τὸν λόγον ἐπεξελϑεῖν, prolixioris orationis rem esse existimo, Æschin. ἐν ἔργοις διατρίβειν, operibus instare, incumbere, Demosth. ¶ Significat etiam σύμπτωσιν, vt ἔργον ἦν, difficile erat, Demosth. Sic Virgil. Hoc opus, hic labor est. ἔργον ἐστὶ πεσεῖν, perdifficile est credere, Plutar. in Theseo. ¶ Fit etiam officium & functio, vt ἐμὸν ἔργον ἐστὶν ἐγὼ, hoc mei muneris est, Isocrat. ¶ Ἔργον ἔχειν, opus habere & munus, Xenoph. ¶ Item lucrum, quæstus, vsura, Demosth. & Arrian.

Ἐργόγειος, qui vrget operas.

Ἔργον, post. pro εἴργω, arceo, impedio, includo, ἔργομαί τινος, cætera prohibeor, Herodot. ἔργειν τοὺς πολίτας, excelsit vltro, Idem.

Ἐργώδης, ες, ὁ, ἡ, operosus, durus, laboriosus, molestus, Plat. τὸ ἀδημονεῖν καὶ ἐργώδες ἐστὶ τοῦτο.

Ἐργωδία, difficultas, molestia, negotium, Nazanz.

Ἐργωδῶς, operosè & difficulter, Theoph. 9 hist.

Ἐργωνία, redemptura metallorum vel sartorum tectorum, conductio operis, Polyb.

Ἔρδω, facio, Odyss. ὁ, ῥέζω· εἶπε καὶ ἔρδε. ¶ Hesio. pro sacrificio, ἱερὰ ἔρδειν, ϑεῷ ἑκατόμβας.

Ἔρεα, ατος, lana, τὸ ἔριον, Athen. lib. 1.

Ἐρεβεννὸς, ὴ, όν, obscurus, Hesiod. νὺξ ἐρεβεννή.

Ἐρέβω, ex erebo, Iliad. ἐλυσε δὲ γούνατ' ἐρέβδα.

Ἐρεβίνθος, ου, ὁ, & ἡ, cicer, testiculus. Vnde Ἐρεβινθώδης, & Ἐρεβινθιὰς, ϑος, ὁ, cicernus. ἐρεβινθιᾶν μόρος, ciceris magnitudo, Dioscor. li. 2. ca. 96. ¶ Ἐρεβίνθους etiam priapus dicitur, Aristoph. in Ran. ¶ Ἐρεβινθώδης, ες, cicernus. ἐρεβινθώδη ῥόπον, fulium ciceris, Theoph. lib. 6.

Ἐρεβοδιφὴς, scrutor subterranea, Aristoph. 119. Hesiod. in Theog. Ἐκ κεφαλῆς δ' ἱρεῖς τε μέγα ἀστράπτοντι τινάξῃ.

Ἔρεβος, ους, τὸ, erebus, tenebræ, caligo, nox, ¶ Ἐρεβεννὸς, ὁ, tenebris.

Ἐρεγμὸς, Gal. Ἔρεγμα, τὸ, π. ατος, faba fresa, Theophrast. de caus. plant. lib. 4. ca. 14. ¶ Ἐρέγμινος, fabaceus, ἐρέγμινον ἀλεύρου, faba lomentum, Dioscor. lib. 3. cap. 94.

Ἐρείνω, interrogo, ἀνερωτῶ. Accusat. poeticè.

Ἐρεϑὶσμὸς, irrito.

Ἐρεϑίζω, μ. ίσω, π. ισα, irrito, excito, lacesso, Accusat. Iliad. ά. μή μ' ἐρεϑίζειν, ἐμὲ μὲ παροξύνειν. ¶ Ἐρέϑισμα, ατος, τὸ, & Ἐρεϑισμὸς, ὁ, irritatio, pruritus, libido. ἐρεϑισμοὶ ἀστέρων, infestationum rosiones, Hermol. ex Dioscorid. ¶ Et provocatio, Appian.

Ἐρεϑιστὴς, ὁ, præternus, irritator.

Ἐρεϑιστικὸς, ὴ, όν, irritans, irritabilis.

Ἐρέϑω, irrito, Accusat. Homer. Iliad. ά.

Ἐρεῖδαται δ' ὀπίσω πύξαι, innixæ sunt & fixæ, apud Dionysium de situ orbis.

Ἐρείδω, & Ἐρείδω, μ. είσω, π. εικα, firmo, hæreo, innitor, figo, admoneo. ἴχνος ἐρείδω, figo vestigium, lib. 3. Epigr. ἐρείδομαι ἀκόντων, innitor sceptro, Iliad. βοὸς γλαῦ δ' ἐρείσας ὄμμα, oculum solo defigens, Euripid. κἀγὼ ἐρείσασ' ἀσπίδα καλκοβαρῆ ϑῆκα τὴν πρόμολον, fui; er mensam caput statuens, Herodot. Et cum Genit. 1. Argon. ϑῆκε χόνος ὄμματ' ἐρείσας. ¶ Item ὦ Dat. & præpol. ϑῆκ & ἐν, Ibidem. ἔγκυρ ἐν κύμασι ἐρεισεν, i. demisit. ¶ Ἐρείδει, exponit Suidas κοπιοῖ, i. incumbere: quod cum sit perfunctorie, ὡσάμενος ἐρείδει, dicunt, Aristoph. in Pace. ¶ Pro prosterno, Iliad. ά. ὃς ὑπὸ Τρώων ἐρείδεται. stratus est. ¶ Item iaculor, Aristoph. in Equitib. κἀμοῦ ἐρείδοντος, i. ϑάπτοντος καὶ κατακοντίζοντος. ¶ Pro συμπιέζω, i. coco, Idem in Concion. ζωμὸν ἐρείδεται ἐγκέφαλον. ¶ Item connecto, Idem in Ran. ἐρείδειν ὁμοῦ δύο μελέτω ἑκάστῳ.

Ἐρείκη, Theophr. ericem Plin. vocat, Varr. fissaram, Colum amaricem & amaricum. Palladiúsque Tamariscum: Herbarii appellant vulgò bruyere: Sed Dioscorid. lib. 1. cap. 18. fruticosum arborem esse scribit, quæ myrica est humilis Virgil. fragilis & tenuis Ouidio, Plin. hiya sylvestris. De erica vide apud Plutarc. in libro de Iside & Osir.

Ἐρεικάδες, Hippocr. ordea crassius rudiúsque fresa, ἢ τὰ ἐρεικωδέστερα ἄρτου.

Ἐρεικτὸς, ὴ, όν, fresus & tractus, Pausan. ¶ Ἔρεικτοι, faba fresa, lomentum, ἐρέγμες.

Ἐρείκω, μ. είξω, π. ειξα, ϑραύω, frango, confringo, Hesiod. εἰ δ' ὀργυῖαν ἔρειξαν ἐρίκιον χόλκα ἀέτης.

Ἔρεισις, σις, ἡ, fissio, fissura, sectio.

Ἐρειτμὸς, ὁ, paries tinæ, rudera, Sophocl.

Ἐρείπιον, labor, cado, Hesio. πᾶν ἐρείπεται ῥάχις. Apud Sophocl. ὑπὸ ἐρειπίοις πεσὼν ἐρείπει ἔζευκται, stratus in ruinis cadauerum sedet.

Ἐρείπω, μ. εἰψω, π. εψα, cado, diruo, euerto, Accusat. Hesiod. ¶ Ἔρειπτον, ruina. ¶ Ἐρείψιμος, ος, ὁ, cadiuus Plin. ruinosus Cicer. ἐρείψιμος οἶκος, ruina lapsum tectum, Eurip.

Ἐρείω, τὸ ἐρωτῶ, interrogo, Accusat. Iliad. ά.

Ἐρεμνόομαι, oberro.

Ἐρεμνός, pro ἐρεβεννός, σοῦ, ὸ, tenebrosus, σκοτεινός, μέλας, niger, Sophocl. in Aiace. ἐρεμνὸν αἷμα ἑλκέων. ¶ Iliad. σ. ἠλίθιός τ' ἐρεμνή, id est, φοβερὰ, horrenda.

Ἐρεμνοί, Æthiopię populi, qui & Troglodytæ. de his Homer. Odyss. λ. ¶ Posidonius apud Strabonem lib. 6. ἐρεμνίας καὶ Αἰθιοπίας eosdem esse dicit ieui nominum commutatione & corruptela.

Ἐρέσσω, interrogo, Iliad. ἐ. ἠδ' ἐρέσσετο.

Ἐρεσσωνὸς, laneus. ἐρεσσωνὸν ὑφάδι, lanea vestis, Dioscor. lib. 2. cap. 18.

Ἐρέπτα, τὰ, alimenta, ζῳοτρόφια, Hesych.

Ἐρέπτομαι, μ. ἐρέψομαι, π. ἔραπον, comedo: propriè ad bruta pertinet, quasi τὸ ἑρκεῖν ἐστὶ τῶν ζώων τῶν ξηρῶν ἐσθίειν, Iliad. β. λαοὶ δ' ἐρέπτοντο μελίφρονι. Iliad. τ. ἐρεπτόμενοι.

Ἐρέπτω, comedo, Nonn. ἀφ' ὅτου ἐρέπτων.

Ἐρέσσω, tego.

Ἐρέσθω, interrogare, Aorist. 2. ab ἐρωτάω.

Ἐρεσμὸς, remigatio, κωπηλασία.

Ἐρεσμία, ας, ἡ, Geometria, γεωμετρία, Hesych.

Ἐρεσχὼ, ἡ, mimi sterium, veneratio, Hesych.

Ἐρεθίζω, μ. ἐρέθομαι, π. ἤρεθον, & Ἐρέθω, & Ἐρεθίπτω, μ. ἐσομαι, vel ἐρέθω, π. ἔρεθον, remigo. πτερύγες ἐρέσσουσι, alis remigat, Eurip.

Ἐρεθισμὸς, ὁ, ἐρεθισμὸν, π. ἤρεθον, vel ἐρεσμὸν, nugor, decipio, insto, contendo, prouoco, Snid ¶ Nazanz. ἐρεσμὸν ἐπιφέρειν τῇ ἀφῇ τῶν βουλομένων πικρὸς, id est, caullis & verbis iudificatoris impetitur.

Ἐρεθισμὸς, ὁ, nugamentum Apul. nugæ, irritatio vel irritamentum Liu. & irritamen Ouid. prouocatio, contentio, Hesyc. & Nazanz.

Ἐρεθιζομάχομαι, π. ἐρεθισμάχημαι, contendo, Hermog.

Ἐρέτης, ὁ, remex, Iliad. C. οἱ ἐρέται, remiges qui scalmis hærēt. ¶ Ἐρετικὸς, ad remos pertinet. ¶ ἡ ἐρετικὴ, ars remigandi, Plat. de Leg.

Ἐρετμὸς, οῦ, ὁ, & ἐρετμὸν, ὁ, Hesych. remus. ¶ Item in genere Neutr. pro eodem, & pro membro virili, Hesych. ¶ τὰ ἐρετμά, 2. Argon.

Ἐρετμόω, μ. ὤσω, remigo, Nonn.

Ἐρετμοκλύζω, cauillor, ludo, σκώπτω, παίζω, Hesyc.

Ἐρετρικὴ γῆ, Eretria terra, Dioscor. lib. 5. cap. 163.

Ἐρεύγομαι, ἐρεύδω, ructus mouens Plin. & Martiali ructatrix herba, ἐρευγητικὸν βοτάνη.

Ἐρεύγμα, ατος, τὸ, ructatio: idem quod ἐρυγμὸς, ἐρυγή.

Ἐρευγομαῖος, δίξομαι, eructo Varr. ructum edo, fremo, lib. 4. Epigrā. ἔστω Θ. ἐρευγόμενος δόρπα. ¶ Pro influere Arg. l. 2. ὑποβρύχιος ἐρεύγεται ἄκριον ὕδωρ, i. ἐξέρεται, in pontum influit. ¶ Ἐρεύγομαι, μ. ξομαι, & in 2. Aor. ἠρυγόμην, idem, Aristoph.

Ἐρευθάω, rubeo, Nonn. ἐρύθανε γὰρ ἑκάστοτε ἠέλιος περ. ¶ Ἐρευθόμενος, rubicundus.

Ἐρεύθω, vel Ἐρευθίσκω, & Ἐρευθίσκομαι, rubia Plin. lib. 24. cap. 11. Herba à radicis rubore sic dicta, Theophr. li. 9. c. 13. & Dioscor. lib. 3. cap. 160.

Ἐρεύθομαι, μ. ἐρεύσομαι, π. ἐρεύθημαι, rubeo, Dep. Dat.

Ἐρευθρότης, ητος, ἡ, rubor, pudor, ἐρύθημα, αἰδώς.

Ἐρευθρὸς, rubefio, rubeo, ἐρυθρὸς.

Ἐρεύθω, μ. εὐσω, rubefacio, rigo, Accus. Et ἐρεύθει. Hesych. ἐρεύθων, φοινίσσων, ἐρυθραίνων.

Ἐρευκτικὸς, quod ructum mouet, Dioscor.

Ἐρεύγων Θ., Hesiod. ructans.

Ἐρεύνα, ης, ἡ, conquisitio Cicer. scrutinium Apul. disceptatio, Aristot. 2. Oeconom. ἐρεύνας ποιεῖσθαι τῶν οἰκετῶν, domos perscrutari.

Ἐρευνητὴς, μ. ἐρευνήτρια, π. ητὴς, & Ἐρευνάω, μ. ἐρευνήσω, π. ἠρεύνησα, scrutor, excutio, ζητῶ, Xen. ἐρευνᾶν κακοῦργους ἐρευνητὴν, maleficos exquirere. Arrian. l. 3. μαρτύρια τῶν μυχῶν τῆς θαλάττης ἐρευνᾶν. ¶ Ἐρευνοσκοπικὸς, scrutator, Nonn.

Ἐρέφω, μ. ἐρέψω, π. ἔρεψα, tego, coalio, contigno. ¶ Item orno, corono, Iliad. ε. εἰ σπάσι τις χαλκὸν ἐρέψει τῶν ὑφ' ἡμῶν. Accus.

Ἐρέχθω & ἐρέχω, π. ἤρεξα, scindo. Accus.

Ἐρεχμὸς, ὁ, ἐρεχμὸν, ὁ, ὄν, materies rectis idonea, Theophr. lib. 4. histor. cap. 1. ¶ Ἐρεχμὸν etiam herbam esse scribit Suidas, forte quia ad tegulum tegetésque idonea, vt vlua scirpi, arundo.

Ἔρεχμα, quasi rectura, tegmen, tegumentum, rectum etiam Theophr. histor. 5. cap. 7. ξύλα πρὸς τὰ ἔρεχμα, vtuntur ad rectum vel contignationem.

Ἐρίαμαι, π. ἠράσθην, interrogo, Actiu. Homer. πάντων ἀμφ' ἑνὶ ἕρεσθαι ἐρίαμαι ἠδὲ καὶ αὐτὸς. ¶ Εἴ τις & ἐρίαιτο ἀπαγγέλλω, denuncio, Idem, ἢ φάτιν ἐρίαιτο. ¶ Item quæro, conquiro, ζητῶ, ἐρευνῶ, Idem ἐπεὶ τὰς ἐρίαντο ἐδύσατο σκαλίδα τε. ¶ Ἐρόμην, idem.

Ἔρημος, ου, ἡ, desertio, solitudo, Isoc. ¶ Ἔρημος, solitarius, desertus, vacuus, Genit. Irb. 1. Ἔρημος νῆσος ἐρημίης, Apoll. deserta insula.

Ἐρημόω, volo interrogare.

Ἐρημόδης, desertus, ἐρημώδης, lib. 5. Epigr.

Ἐρημία, ας, ἡ, solitudo, desertum, Xenoph. ἐν ἐρημίᾳ φίλων ἀμαχωτάτῳ, omnibus amicis primari, Plat. Epist. 8. ἐν ἐρημίᾳ ἐπιλωπικῆς φωτὸς σταλὶν πάσης, vniuersa Sicilia in linguę Græcæ oblitionem lapsura videtur.

Ἔρημος, ὁ, ἡ, solitarius in Psal. Damidis.

Ἐρημίτης, ου, ὁ, eremita, solitarius, ὁ ἐν ἐρήμῳ διάγων.

Ἔρημα, τὰ, pecora.

Ἐρημοδίκης, qui solus suam causam agit.

Ἐρημονόμος, in deserto pastus.

Ἐρημόω, ὁ, solitari, solus, desertus, ἔρημον ἔσχον μόνος locuples, Thucyd. ἔρημον τῆ πόλει ἀφίλων καὶ πατρίδι, Plat. in Epist. carere viris amicis & fidelibus. μετοικίας ἄφορος τῶν ἐν ἐρήμῳ ἐμβιωσόντων, absens damnatus est, Plutar. in Camill. ¶ Item subaudito substantiuo δίκη: vt ἐρήμου κλήσεως, indicta causa damnare, vulgò par contumace. & par defaut, Demosth. ¶ Item τῶν ἔρημον δίκην, secundū præsentem de absente vel contra absentem pronunciare, vulgò donner defaut, Demost. ¶ Ἐς κλῆσιν ἐρήμου, Pollib. 8. quum deserti vadimonii iudicium rollatum fit: vulgò casser vn defaut.

Ἐρημοδικία, vadimonium desertū, indicta causa, eremodicium etiam in Pandectis.

Ἐρημόω, ὦσω, desolo, desero, Gen. ἐρημωθεὶς τῶν φίλων, desertus multitudine, Herodot.

Ἐρημαῖος, sum solitarius, in Epigram.

Ἐρήμωσις, ὁ, desolatio, desertio.

Ἐρημωτὴς, desolator, vastator, ἐρημοποιὸς.

Ἐρητύω, sedo, detineo, reprimo, retardo, coerceo, Iliad. β. ἐρητύειν ἐπέεσσιν, verbis cōpescere. ἐρητύων κακὸν ὄτρυνον, reprimo calamitatem, Arg. Ἐρύω, nihil per se significat, sed in compositione dictionibus intentionem affert.

Ἐρυσάρματος, collo elato vel procero, Homer.

Ἐρύσθ., augustus, venerabilis.

Ἐρύθ., ος, fertilis.

Ἐρυσιπτάρχιος, magnitonans, Aristop. in Ran.

Ἐρυσίπτολις, ὁ, valde rugiens, perstrepens.

Ἐρυσίχθων, sonorus, πολυχθόνιος, in Epigr.

Ἐρυσίβη, ης, ἡ, ἡ ἐρυσίβη Θ., ferax, Iliad. ά.

Ἐρυσίπυγος, ventrosus Plin. ventriosus Plaut.

Ἐρυσίπτυπος, ὁ, interpositio, latè sonās, Odyss. ὁ.

Ἐρύσμος, argutus, sonorus.

Ἐρυσίβαμος, ὁ, freqs fabr.

Ἐρύσμα, genus pulmenti ex leguminibus confectum, Aristoph.

Ἐρυσάω, claudo, abscondo.

Ἐρυσάω, & ἐρυσῶ μᾶλλον, ἀσω, π. ᾶσα, certo, cōtendo. Ilia. ά. ἐπεὶ ἐρύσσατο ἐρίδι περὶ δόξης.

Ἐρύθμα, litigo, Aristoph. ᾗ. ἵνα σοὶ ἵνα ἐρύθμαμαι, vltrò citroque verbis certabamur.

Ἐρίζω, ἴσω, π. ισα, litigo, certo, Iliad. ά. διαπρύσιον ἐρίσουσι. ¶ Cū Dat. & Accus. ἐρίζει ἀφροσύνῃ κάλλος, formæ venustate cū Venere contendat, Homer. ¶ Cum duobus Datiu. Odyss. ά. ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἐκ αἴσιμα ἐρίσσῃσι βροτοῖς ἄλλος, sedulitate nemo alius mecū certauerit.

Ἐρίζηλος, vmax.

Ἐρίηρος, ος, ον, peramabilis, coniunctus, cōgruus, concors, Odyss. ξ. ἐρίηρες ἑταῖροι.

Ἐρίηλος, ὁ, amabilis, Iliad. δ.

Ἐριηχὴς Θ., ὁ, ἡ, magnisonus.

Ἐρίθακος, ὁ, Arist. lib. 9. histor. c. 40. κορώνης γένος, Dioscor. lib. 5. erithace Varr. cerinthus & sandaracha Plin. ceraginem vertit Virgil. Gaza & Marcell. Hermolaus & Fuchsius vernigineam vocāt. φύεται δὲ κοπρίᾳ μᾶλλον ἐφυλλάνθη πόας τοῖς σαλίοις, apis & erithacen circa crura, Aristot. histor. lib. 5. cap. 22.

Ἐρίθακος, quædam arbor.

Ἐρίθακος & ἐρίθοκος, auis solitaria, quæ à quibusdam sylua: rubeculam interdum Theod. interpretatur: eadē dicitur φοινικουρὶς & rutilla: sed rubecula hyberno tempore, & rutilla æstiuo, Plin. lib. 10. cap. 29.

Ἐρίθαλλος, genus sedi siue aizoi, Plin. 25. c. vlt.

Ἐρίδηλος, ος, contentio, seruitus, concertatio. Verecundia exponitur ab Aretino apud Aristot. lib. 5. Polit.

Ἐρείδω, μ. δίσω, π. δικα, seruio, temerè laboro & in vanum. Dat. ἐρείδειν ἐπὶ τοῖς γυναικείοις ἔργοις, lib. Thobiæ, ibat ad opus textrinum. ¶ Ἐρείδιμος, turpes & pudendi, Aristot. 5. Polit.

Ἐρειδυιὴ Θ., ὁ, ἡ, valde virens, latè frondēs, Iliad. π. ¶ Ἐρείδεθε Θ., ὁ, ἡ, idem.

Ἐριδωπὸς, ὁ, ἡ, proprie lanarius siue lanificus, lanam tractans. ἐρίδωπος ἐριζόντων ἐκτομίης, Esaiæ 19. tela à texente proximè succidenda. ¶ Item mercenarius, agricola, Iliad. π. ἐριδωποὶ ἔσαν. Ἡμῶν δ' ἐξείης ἀριτομὰς ἐν χερσὶ λάβοντες, agricolæ demetebant, Hesiod. Σῖτον ἄνευρε πτισσάδας ἡ ἄτερπνον ἐρεῦσαι, famulam quæ non peperit filios.

Ἐρεπτὸς, ὸν, lepes. Ἐρέπτω, idem quod ἐρείπω.

Ἐρελικτὸς, lachrymosus, in Epigr.

Ἐρεπτὸς, frumentum molitum, Hesych.

Ἐρίπυτος, grauiter sonans, Hesiod.

Ἐρειμὴ, ἡ, ἡ Θ., ὁ, ἡ, valde gloriosus, Iliad. γ.

Ἐρείκω, quod ἐρείκω, frango, scindo, Iliad. ρ.

Ἐρεικὴς, vel ἐρεικτὸς, dirruptus.

Ἐρείμα, ἔσθαι, aggressus, cuasio.

Ἐρίμυκος, ὁ, ἡ, valde mugiens, Odyss. ὁ.

Ἐρινὸς, τὸ, grossi ficus.

Ἐρινάζω, & Ἐρινεάζω, caprifico, Theophr. ¶ Item apud eundem, culices gigno. ¶ Ἐρινὸς, idem. ¶ Ἐρινασμὸς, caprificatio.

Ἐρινασμὸς, caprificus, Athen. lib. 3.

Ἐρίπνος, ος, ventus procellosus.

Ἐρινεὸς, caprificus, sic dictus, quòd syluestris, ἀγρία συκῆ. ἀναβαίνων ἐρινεὸν μεγάλην, ascendentem caprificum excelsam, Plut. in Camil. ¶ Ἐρινεὸς, & ἐρινεών, & ἐρινὸς, ὁ, ἐρινὰ, ἡ, ἐρινάς, poma ficus, vel ficus grossos præciduos vertit Gaza li. 3. hist. plant. Theophr.

Ἐρινὺς Θ., Erynis, furia. Sunt autem furiæ filiæ terræ, ex guttis genitalium ipsius Cæli, Hesiod. in Theog.

Ἐρινὸς, ὸν, caprifici fructus, grossus. τὰ ἐπὶ συκῆ ἐρινὸς, ficus immaturæ, Aristot. lib. 5. Anim. ¶ Ἐρινὸς, etiam pro eodem legitur.

Ἐρίθ., herba, de qua Dioscor. li. 4. cap. 28.

Ἐριθὼ, verbi Dorica.

Ἐριθὼν, caprificant, Theophr. lib. 2. hist. plāt.

Ἐρινύω, indignari, Sophocl. in Aiace.

Ἐρίξος, crinis: & superior siue gibba iecinoris pars, qua inuicem fibræ eius separantur.

Ἐρίοδων, ὀντος, magnos habens dentes.

Ἔριον, τὸ, lana, vellus, Xenoph. ἱματίδιον ἐρίου. Ἐριοξύλινον, τὸ, lana siue lanugo τῶν ξύλων, i. xyli siue gossypii fructus, Plin. li. 19. ca. 1.

Ἐριοπλύτης, ου, ὁ, fullo, qui lanas lauat, Dioscor.

Ἐριοπολικῶς, dolosè, vt solent qui lanam humectant quò magis ponderet.

Ἐριοπώλιον, τὸ, emporium lanæ, Poll. lib. 7.

Ἐριοῦν Θ., lanea vestis, Dioscor. li. 1. cap. 18.

Ἐριούνιος, ος, ὁ, & Ἐριούνιος Θ., ὁ, ἡ, valde vtilis, epitheton Mercurii apud Hom. Iliad. ά.

Ἐριουργὸς, lanificium exerceo, Xenoph.

Ἐριοφόρος, ος, ὁ, laniger.

Ἐρέθω, laboro, maximè circa lanificium.
Ἔρεικτος, mons, rupes, promontorium, Nicand.
Ἐρείπω, cado, in Iliad. ἤριπεν δ' ὡς ὅτε τις δρῦς, Hᵉ ἀλωφῇς. ¶ Est etiam deiicio: Vnde & passiuū ἐρείπομαι, deiicior, deturbor, Iliad. ξ. ἐρεῖπε δ' ἔνθεν ἀναΐξαντ', i. κατεβάλοντο.
Ἔρις, ιδος, ἡ, Dea discordiæ, lis, contentio.
Ἐριβρόμος, ὁ ἢ ὁ, præpotens.
Ἔρεσμα, ατος, τὸ, νεῖκος, lis, seditio, certamen.
Ἐρεσμάεργος, ὁ ἢ ὁ, cōtentiosus, intractabilis.
Ἐρεσμάοχος, grauiter tonans, Hesiod.
Ἔρεσσα, rugosum, legitur lib. 3. Dioſc. cap. 119.
Ἐρεσχθώνιος, ex grandi vua expressus, Epigr.
Ἔρετμον, τοῦ, ὁ, remus, πάλαι μιμοῦ πτέρυγα.
Ἐρετής, οῦ, litigator. (Hesych.
Ἐρετικός, ὴ, ὸν, litigiosus, disceptatorius, discordialis, Aristot. cōtētiosus, ἐριστικὸς συλλογισμός.
Ἐρετός, ὴ, ὸν, litigiosus, discordiosus Salust.
Ἐριαύχην, ad contentionem incitare.
Ἐριγδαίνω, contentiosus, conuitiator.
Ἐρεύθω, formidolosus.
Ἐρίτιμος, ὁ ἢ ὁ, preciosus, Iliad. Ἐ. αἰγὶς ἔγχος ἐρίτιμον. ¶ Est & piscis, Aristot. sardam esse vel sardæ similē, author est Hermol. in Dioſc.
Ἔριφος, ὁ, hœdus, caper aut capella, duæ paruæ stellæ in summa Aurigæ manu, Procl. ¶ Ἐρίφεος, ὁ, ἡ, διανοῦς, ἐρίφεα κρέα, carnes hœdinæ Cicer. ¶ Ἐριφίσκος, τὸ, hœdulus.
Ἐριφύλλος, frondosus, multis aut magnis foliis. ¶ Est etiam suber arbor, Hesych.
Ἐριόδηκος, ὁ, sanatus Plin. sanaris Varr. lanosus, laniger, lanugine pubescens.
Ἐριόδυνος, dolorem grauem afferens.
Ἐριόλη, ης, ἡ, vehemens flatus, siue ventus, Aristoph. in Equit. ¶ In Vespis verò lanarum iacturam significat.
Ἐριόμματος, ὁ, habens magnos oculos, ὄμματα.
Ἐρμάζειν, cauillari, παίζειν, Hesych.
Ἑρκεῖος, ὁ, herceus, penetralis, ἐφέστιος, Iouis epitheton: septitius & cortalis à Bud. vertitur apud Aristot. de mund.
Ἕρκος, ους, τὸ, septum, paries, vallum. Iliad. ἡ γὰρ ῥα δουρὸς ἔρκος ὠλίσθανε, superauit septum.
Ἑρκεῖος, custos, φύλαξ.
Ἕρκος, ους, τὸ, septum, claustrum, πολὺν σὺν ἕπος φύξῃ ἕρκος ὀδόντων; Odyss. ε. Munimentum, vallum, rete, sepes, obex, propugnaculum, Iliad. ὡς ἔρκος ἀκαμάτοισι πέλασσε πολέμοιο, i. ἀφεκτικὸν ἐποίησε. ¶ Soph. in Aiace. εἰσέβαλλε εἰς ἕρκη κακῶν. in septa, εἰς τὰ δίκτυα.
Ἑρκτή, pro εἰρκτή, carcer, Herodot.
Ἔρμινος, τὸ, mauris, aurium ornatus, Iliad. ξ. ¶ Item lignum quod supponitur naui ne in terra marcescat, arma nauis, vt anchora, funes, & id genus alia, Iliad. ε. Quæ Cæsari phalanges & scutula dicūtur. ¶ Aristot. in apibus ponit pro saburra. ¶ Item scopulus, firmamentum. ἵκεο πόλιν, decus, columen, Odyss. φ. ¶ ἔρμ' ἀδινάων, i. ἔρεισμα ἐκπέδου τινὸς ἐδίνας, fundamentum & causa dolorum, Homer.

¶ Item pro incœpto. ἔρμασαι γὰρ ἐς μεγάλην πάτην ἀάτης χαλεπῆς, in reb⁹ enim magnis administrandis difficile est omnibus placere, Plutarch. in Solone. ¶ Ἔρμα etiam in portus ostiis dicitur crepido & obex, Ὁ' ἐς λιμένας ἔρματα μεγάλα ἔβαλον ἐς τὸ στόμα τῶ λιμένος, Herodot. lib. 7. saxeas pilas Virgil.
Ἑρμαθίδιον, Mercurii & Mineruæ statuæ.
Ἕρμαι, stolones, inutiles fruticationes. ¶ Item statuæ Mercuriales quadratæ, Dem. ad Lept.
Ἑρμαῖα, τὰ, Cretensium festa, Æsch. ἕρμαια πάσχειν.
Ἕρμαιον vel Ἕρμαιος, lucrum insperatum, ingens oblatum Liu. res omnis cōmoda & vtilis, Plat. 11. Leg. ¶ Item occasio, Athen. l. 13. ¶ Sunt verò τὰ ἑρμαῖα, Mercurii festa.
Ἑρμαῖος λόφος, tumulus struēsque lapidum quæ Mercurio dicabatur. ¶ Ἑρμαῖος etiam Aristoph. scopulus, cautes, ἕρμακες.
Ἕρμακες, sepes, scopulus in mari occultus.
Ἕρμακτα, apud Hipp. de articulis author Galen. sunt fulcimenta: ab ἑρμάσσω, i. fulcire.
Ἑρμαστίζω, ἀστραβίζω, saburro. Vnde ἑρμαστὸν πλοῖον, Basil. nauigium non saburratum.
Ἑρμαφρόδιτος, qui vtrunque habet sexum tam virilem quàm muliebrem.
Ἑρμάων, ὁ, Mercurius in Epigram.
Ἑρμῆς, ὁ, & Ἑρμείας, Poetice, Mercurius, Odyss. ι. ¶ Ἑρμεῖον, templum Mercurii, Herodot.
Ἑρμῆς, Mercurius. vnde Accus. Ἑρμέα, Homer.
Ἑρμηνεία, ας, ἡ, interpretatio, oratio, explicatio elocutio. κρῖναι τὰς ἑρμηνείας, pura oratione vtens, Halicarn. in Lys. ¶ Ἑρμηνέα τὸ, idem, Eurip. in Phœniss. ἀπλοῦς ὁ μῦθος τῷ ἀκούοντος· ἀ' ὁ ποικίλων δεῖ· δεῖ γὰρ ἑρμηνέως, veritatis simplex est oratio, quæ nec diuersa nec perplexa interpretamēta desiderat.
Ἑρμηνεύομαι, με, θέσομαι, σ. θην, interpretor, ἑρμηνεύειν τὰ ἀδηλούμενα, Nazanz.
Ἑρμηνεύς, ὁ, interpres, nuntius, Ceb. Theb.
Ἑρμηνεύτης, ὦ, ὁ, interpres, Plat.
Ἑρμηνεύω, με, θσω, σ. θην, interpretor, verba explico, Gale. ad Glauc. μηδὲν ἴδιον ἑρμηνεύειν ἀλλ' ἀπὸ τοῦ λόγου, verbis exponi potest.
Ἑρμῆς, ῆ, Mercurius: hūc facit Hesiod. filium Iouis & Maiæ filiæ Athlātis. Οἱ ἑρμαῖ. Hermæ lapidei erant Athenis, opus quadratum quos circa ora circumcisos noctu fuisse Thucyd. li. 6. refert. ¶ Ἑρμῆς etiam dicta est pars quædam Delphinii, i. templi quod Atheniis dicatum fuit Apollini, Plutarch. in Thes. ¶ Κοινὸς ἑρμῆς, paræmia monens in communē conferendum, publicique habendam oīationem.
Ἑρμίας, idem quod ἑρμῆς, Aristot.
Ἑρμίς, vel ἑρμὶς, ῖνος, ἡ, fulcrum Iecti, Odyss. δ.
Ἑρμιών, ῶνος, ἡ, & Ἑρμίων, ιονος, ὁ, templum in Peloponeso Cereri & Proserpinæ sacrū, sylui vicus.
Ἑρμογλυφεῖον, officina statuarii, Plat. in Symp.
Ἑρμογλυφικὸς, ἡ, ὸν, vel ἑρμηγλυφικὸς, sculptor Mercurii, statuarius, ἀνδριαντοποιικὸς, Lucian. ¶ Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, ars statuaria.

Ἑρμοκαϊδης, sic dictus Alcibiades & eius consortes Athenis falso crimine, Plutarch.
Ἑρμοπος, Panquòd ex Mercurio natus sit.
Ἑρμοτίβιος, Ægyptiorū pugnatores, Herodot.
Ἕρπις, vitis arbustiua, κλῆθρα, δρυός, Hesych.
Ἔρπυλλος, ficus caprificī, Poll. li. 1.
Ἑρπύλλιον, hortulus.
Ἕρπος, ους, τὸ, ramus, κλάδος, germen, stipes, Odyss. ξ. δρέψας ἄλλο ἔρπος ἐσσύμενος, plantæ similem & patem. ¶ Ἑρπόδιος, ὁ ἢ ὁ, ramosus.
Ἕρρος, clausti, inclusi, Odyss. ξ. ἔρρας μὴ ἔξω.
Ἑρκτήρ, coercitor, Herodot.
Ἑρκτός, faciā ab ἔρδω, vel à ῥίζω, per metathesim. Hesiod. ὃς ξείνοισιν κακὸν ἕρκτῃ, malè tractabit.
Ἐρυσσήνωρ, gratiosus, amabilis, Hesiod.
Ἐρωτάω, ἐρωτήσω, ἠρόμην, ἠρώτηκα, C. ἠρώτημαι, interrogo, Aristop. Σπάρτην τοῦ ἀπ' ἐμοῦ ἐρωτᾶν, de eo scisciter, Plutar. πόθεν ἐστὶν ἐρωτᾶν ἀστοὺς, de eo sciscitor, Plutar.
Ἔρως, Æolice, pro ἔρος, amor, Odyss. ξ.
Ἑρτή, festum, ἑορτή.
Ἐρυάνη, auis nomen apud Hesych.
Ἐρυσίβη, ης, gen⁹ herbæ, quæ & ἀκτῆ dicitur, Dioſc.
Ἑρπετά, τῶν, reptilia, serpentes, Odyss. δ.
Ἑρπετώδης, ους, ὁ, ἡ, à serpente morsus.
Ἑρπετώδης, ους, serpens, reptilis.
Ἑρπετώδης, & Ἑρπετικὸς, ὁ, morbus qui Latinis zona, Plin. lib. 26. ca. 11. Vide Galen. 14. Therap. & Method. & Paul. Ægin.
Ἑρπύδιον, serpēs: Vnde τὸ ἑρπύδιον ἑρπυδίου, Phil. de mund. serpens & gliscens morbus.
Ἕρση, vinum, ὃν ἡμεῖς πάντες πίνομεν ἐκ τοῦ πίνειν ἀκέρσας. ¶ Ἑρσήεις, ὁ, ἡ, reptile.
Ἑρσίζω, μι, ίσω, vel ἑρπίζω, & ἑρπετίζω, serpo, repo, ἑρπύσουσι βρέφη, infans qui repsit, Epigr. ¶ Ἑρσωσμὸς, ὁ, reptatus Plin. sonus, grunnitus, Hesych. ¶ Ἑρσώδης, ους, reptilis, in Epigr. ¶ Ἑρσώδεις, ὑδος, serpēs, reptilis. ἑρπυστικὰ ζῶα, reptilia animalia, Nazanz.
Ἑρσωλεσίδης, ου, cicada, τέττιξ, Hesych.
Ἕρπυλλος, vel ἑρπύλλιον, serpyllum, vulgò *serpolet*: Vide Dioſc. li. 3. ca. 46. Theoph. hist. li. 6.
Ἕρπω, μ. ψω, π. φα, serpo, repto, scrpo. Sophoc. in Aiace. πρὸς τὸ πεζὸν ἕρπε· ὁδοῖς ἵππει. Idem Accus. iunxit Ibidem, ἐξ ὁδοῦ ἕρπειν κελεύει, ire per vias vacuas: Vnde ἑρπετὸν, Aristophan. Comment. in Pace, pro quo ἑρπύδιον ab Aristot. serpens, reptile.
Ἑρπύζω, celeriter.
Ἑρπύλος, varies.
Ἑρπύλος, statim, citò, αὐλίως, Hesych.
Ἐρυγγάω, loalgeo. Vnde ἐκερυγγάωσε, Aristoph. πλ.
Ἐρύγγω, horreo, formido, Hesiod.
Ἐρυζοντες, in radice manent, inniruntur radice.
Ἐρυζωμένος, ης, ἡ, stabilita, radicata.
Ἐρυζωσάμενοι, radices egisse.
Ἐρυθρόδανον, stratra, ὀτορτα, Gaz. lib. 5. Anim.
Ἐρυθρόδη, transfeat, sesto, in Epigram.
Ἐρυθρὸς, abi, peri, Euripid.
Ἐρυθρομισθὸς, numerosus.
Ἐρυθρότης, ους, rugosus, Dioſc. lib. 3.

Ἐρυκακὸς, rugatus.
Ἐρύω, Æolice pro εἴρω. ¶ Item pro φθείρομαι, pereo, euanesco, pessum eo, Plat. in Epist. σὺν ἄλλοις ὀλωλότας ἐρύσασι ὑπὸ βαρβάρων νικᾶσθαι. i. vrbes à Barbaris excisas & dirutas struere seu instaurare. Xeno. in Sympos. ἐρύσει τὰ ἱμᾶ σκεδάσαντα, i. perierūt. ¶ Ità inauspicato & cū pernicie accedo, Iliad. i. Ἐγὼ δέ μοι μάλα πολλὰ τὰ κρήγυια ἐκδέδρυκ' ἔπεσσιν. ¶ Aliquando ἴρω, ægre eo, & vix me ago, Iliad. ε. de Vulcano claudicante, αὐτὰρ ὁ ἔρρων Πυριφλεγέθοντα διὰ δώματα ἔρρε κατ' ἴχνος· Vbi ἔρρων, pro σκάζων dixit. ¶ Ponitur & pro facessere atque abire. ἔρρε· ἐς κόρακας δεῦτε μὴ ἐρρόδ, Aristoph. in Plut. ¶ ἔρρων ἐκ βίβου, ex fluctibus emicans, in Epigr.
Ἐρωή, fractus, vt ἐρρωγυῖα, rupta, Aristop. πλ.
Ἐρώμαι, confirmor, inualesco, valeo, Xenop. in Oecon. ἔρρωντο μᾶλλον, præpotentes erāt, Demost. πολλὰ ἐρρώσθη ἡμῖν τοῦ σώματος, vt Cicer. multam salutem dixi curiæ.
Ἐρώμενος, ης, ἡ, fortius, vehementius, Isocrat.
Ἐρωμενὴς, ὁ ἢ ὁ, constans, robustus, ἐρρωμενέστερος, acrior. ἐρρωμενέστατος τὴν ψυχήν, Xen.
Ἐρώμων, validus, robustus, Demost. ¶ Ἐρρωμένως, fortiter, robustè, Lucian. πάνυ σφόδρα ἐρρωμένως κατασκεῖται, i. validè malleum defer.
Ἐρώοντο, festinabant, ruebant, Hesiod.
Ἔρωψ, ὁ, aper, Callimach. aries Lycophr.
Ἔρση, ης, ἡ, agni recens nati & teneri, Odyss. ι.
Ἐρσήεις, ὁ, ἡ & Ἐρσήεις, ἔσσα, roscidus.
Ἔρση, ης, vernā, roscida, tenera.
Ἔρσα, ης, ἡ, ος, cum denso spiritu, Homer.
Ἔρση, σεως, ὁ, pro ἄρσην, mas, proles virilis. ἐρσένων βοῶν, marium boum, Herodot.
Ἔρσην, ενος, ὁ, plexus, religatio Cicer. Thucyd.
Ἐρσήεις, ὁ, ἡ, roscidus.
Ἐρυγγάω, ructo, Phryn. ¶ Sumitur & pro laudare, Suid. ¶ Ἐρυγμὸς, ructus. ¶ Ἐρυγμὸς, ὁ, ructum ciens, ructuosus Quintil.
Ἐρυγμός, mugio.
Κρόμμυα, ὁ, sonorus, graniter boans, Iliad. π.
Ἐρυγμὸς, bellum. ¶ Item Aristoteli, ructus.
Ἔρυξ, sepimentum.
Ἐρύγμαι, ὑξω, π. ὑχα, mugio, Neut. absol.
Ἐρυθαίνω, rubefacio. ἐρυθαίνεται, rubesco.
Ἐρυθαία, ας, Erythea insula, Gerionis regia.
Ἐρύθεμα, rudix, quę erythrodanū, qua mulieres faciem pingūt. ¶ Item verecundia, ἐρυθήματα τῆς ὄψεως μᾶλλον, oculi suffusi rubore, Thucyd.
Ἐρυθίνη, Epith. Apollinis apud Rhodios.
Ἐρυθμία τῆς συμφύσεως, pro ἔρυθμία, apta compositio membrorum, & concinnitas partium.
Ἐρύθρα, folia papaueris.
Ἐρυθραίνω, rubeo, erubesco.
Ἐρυθραίνω, με, ανῶ, σ. ανα, rubefacio, Accus.
Ἐρυθρᾶν, ruber, ἐρυθρὸν πλάκας, Dion. de situ orbis. ἐρυθρᾶν κόλπους, Idē ibidem.
Ἐρυθρὰς λίθος, idem qui αἱματίτης Arriano, & μαργαρίτης Theophr. & λίθος ἐνύδρος Luciano, margarita Ciceroni, vnio Plin. bacca cō,

chea Virgil.in Culice. Lucian.in Amoribus, λίθος ἐρυθραίνων, rubri maris grana Hieron. ad Principiam. Erythræum lapillũ Stati. 4. Sylu.6. Claudian. gẽmas Erythræas.

Ἐρύθρημα, ατος, τό, rubor.

Ἐρυθριᾶς, ruber, rubicundus, Aristot.

Ἐρυθριάασμα, ἄσεν, rubore suffundor, ad corpus refertur: αἰσχυνόμενος verò ad animum. Plat. de Republ. εἴθισται ἐγὼ ὑπερυθριᾶν ἐν ὑμῖν τοῦτο.

Ἐρυθρῖνος, ου, ὁ, piscis qui vulgò *rouget*, Aristot. hist. 4. rubellio Gaz. Plin. erythrinus.

Ἐρυθρόδανον, quod & ἐρεύθεδανον, Theophr. rubia, vulgò *garence*, Dioscor. lib. 3. cap. 160.

Ἐρυθροστιγής, ές, rubiæ radice tinctus.

Ἐρυθρόκαρδος, rubro corde, hoc est, medulla.

Ἐρυθροκάρδιος, ου, ὁ, ἡ, rubro corde præditus.

Ἐρυθρόνιον σπέρμον ἢ ἐρυθραῖον, genus herbæ de qua Dioscor. lib. 3. Vide σπέρμον.

Ἐρυθρόπλαξ, suggillatio corporis rubens, & inflammata, sicut ignis. Vide ἰμπόπλακες.

Ἐρυθρόπους, οδος, ὁ, cui pedes sunt rubidi. ¶ Item nomen auis apud Aristophanẽ Auib.

Ἐρυθρός, ρά, ρόν, ruber, rubidus, rufus, puniceus, rubicundus. ἐρυθρὰ θάλασσα, Demosth.

Ἐρυκακέω, vel ἐρυκάκω, traho, κέτι χω, inhibeo. Iliad. ζ. λαὸν ἐρυκάκετε φρεσὶ πυκάσσι.

Ἐρυκανάω, & ἐρυκατάω, & ἐρύκω, ἐρύκομαι, detineo, arceo, prohibeo, Accus. vnde ἀπερύκω, κακὸν ἐμπεδίζω. Iliad. γ. Ἴτωσι μὴ ἴμεν ἔτι ἐρύκω δὲ τοῦτό γ' ἐγώγε. ¶ Ἐρύκω, idem.

Ἔρυμα, ατος, præsidium, septum, arx, propugnaculum, munimentum, Xenoph. τῶν πόλεων ἐρύματα περιβάλλονται, ciuitates fossa & vallo muniunt.

Ἐρύομαι, pro ἐρύομαι, custodio, tueor, libero. ἐσῆλθ. ξ, ἐρύσατο ἴρυσθαι, i. asseruare naues.

Ἐρυμβόται, cupediæ, deliciæ, apud Ælian.

Ἐρυμνόπους, qui habet tergum loricatũ, Epigr:

Ἔρυμνός, ή, munitus, tutus, inaccessus, 3. Epigr. ¶ Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio. ¶ Ἐρυμόω, stabilio, munio. ¶ Ἐρυμάδιος, superbus, molestus.

Ἐρύσσομαι, ὑσσομαι, π. υσσάμην, libero, custodio, obseruo, Odyss. ξ. ὃ δ' ἐρύσσατο καὶ μ' ἐλέησεν, seruauit & mei miseretus est. ¶ Sumitur etiã pro traho, Ibidem, ὥπασσε τε πέπλους ἐρύσσαι τε πόδεσσι, i. traxerunt. ¶ Item pro φυλάττομαι, viro, Idem, Iliad. β. ἀλλ' ὃν οἰωνὸν ἐρύσσεο κῆρα, non augurijs effugit mortem.

Ἐρυσσώτειρα, ἡ, ἡ, vel ἐρυσσώτειρα, currum trahentes, Hesiod. ἐρυσσώτειραι ἵππους.

Ἐρυσίβαι, pro ἐρυσίσκοι, ἐρεσίβη κόμεις, æruginẽ sentit faba, Theophr. lib. 4. cap. 15.

Ἐρυσίζω, ἐρυσίσκω, rubigo in segetibus, vulgò *nielle*. ἐρεσίβη, ἐρυσίζει δὲ τὸ ἐρυσιβῶδες ὑγρόν, i. rubigo, putredo quædam residentis humoris est, Theophr. hist. li. 4. ca. 15. & lib. de caus. c. 7.

Ἐρεσίβω, μάσω, rubiginem creo. ἐρεσίβωται σίτου ἐμβεβηκότος πᾶσι πυοειλήσεσι, rubiginem sentit in plenilunio, Theophr. hist. li. 5. cap. 17.

Ἐρυσιβώδης, ες, ὁ, ἡ, rubiginosus, æruginosus.

Ἐρυσίβη, ἔρεσσος, ὁ, ἡ, ης, capillos distrahit, Epig.

Ἐρύσιμος, Plin. lib. 8. cap. 10. irionem vocat: Vide de Theophr. hist. lib. 2. cap. 17.

Ἐρυσίπελας, ατος, τό, tumor est ex feruẽte renuque sanguine conflatus: vel est ex sanguine & flaua bile calidioribus iusta temperatione mixta fluxio: Vide Galen. lib. 2. ad Glauconem Actium περὶ καλλίλου lib. 4. Sermon. 5. cap. 89. Latini sacrum ignem appellant, & vulgus ignarum *le feu sainct Antoine*.

Ἐρυσιπελατώδης, ες, ὁ, ἡ, ad ignem sacrũ vergens. ἐρυσιπελατώδεις φλεγμοναί, ignis sacri inflammationes, Dioscor. lib. 1. cap. 15. & 25.

Ἐρυσίπτολις, ιδος, ἡ, patrona vrbis, Iliad. ζ. Πάλλ' Ἀθηναίη ἐρυσίπτολις ὀλλυμένην περ. ¶ Item quæ vrbes vastat, & distrahit ciuitates: ab ἐρύω.

Ἐρυσίσκοπος, vide Dioscor. li. 2. cap. 9.

Ἐρυσμός, pugna, πόλεμος, Hesych.

Ἐρυστοὶ σπορτοὶ, πυρεῖοι, κάλαθοι, Hesych.

Ἐρυστός, ὸν, tractilis, tractus, τὸ ἐρυστὸ ξίφος, stricti gladii & exerti, Sophocl. in Aiace.

Ἐρύω, μύσω, traho, ὀλοὴ ξ' ἐρύσει ἀπ' ὀστέων ἰὸν ἑλκος, i. ἐλκύσει, ἀποσπάσει. ¶ Item ἐρύω, seruo, φυλάττω, Apoll. 2. ἵν' ἀπαλὴν ἐρύωσιν ὑλοδρόμοι νύμφαι. trahere & tenere nauem in anchoris.

Ἐρώδιος, pellis, Nicand. in Alexiph.

Ἐρωεδεές, compactus.

Ἐρωεδής, ἐρωεδὲς ἐμοὶ, lepes.

Ἐρόϊνα, τά, in aqua suffocatum.

Ἐρχαμόν. ἐλθόμενον ἀντὶ τοῦ β. ἦλυθον & ἦλθον, venio, accedo, Iliad. ά. Λίσσετ' ἰὸν πάτερ πάντες ἀμύμονα μῆτιν Ἀχαιοῖς ἐρχαμόν. ἀπέρχεται. ¶ Et cum Partic. Herodot. πανταχῇ ἐρχόμενος ἐφόνευε, discurre aggredior, Plat. 1. de Republ. ἐρχόμενος δὲ τοῦτο ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, ad Rempublicam accedere. ἐλθὼν εἰς ἀκρόασιν, ad Eundem lib. 2. ἐρχόμενος δὲ ἐπὶ τὰ ἐδέσματα, i. tendit.

Ἐρχατός, ὸν, reptatus Plin.

Ἐρῶ, dicam, præcipiam, Accus. in Epigr.

Ἐρωάζω, quiesco, ἡσυχάζω, Hesych.

Ἐρωδιός, & Ἐρωδιάς, ὁ, ἡ, erodius auis, ex iis quas Romani Diomedeas vocant, Gaz. ardeolam interpretatur, Augustinus fulicã. Ciconiam putat esse Suid. aut ciconiæ similem dictumque quòd in paludibus versetur, quasi ἑλώδιος: Hæc auis vrinatur sicut & κλάξ, Lucian.

Ἐρώεις, fluens, cedens, desiderabilis.

Ἐρώομαι, ἐρόομαι, ἐρώσομαι, ἐρόσομαι, fluo, moueor, recedo, aberro, Iliad. Ε. μηδέ τ' ἐρώδιοι, μηδὲ ὀπωρήσει. ¶ Item cesso, otio me dedo, Callim. ἐρώοντα δὲ κόλπον κλαγγῇ κεκτεάξας, cum perfregisset.

Ἔρως, ωτος, ὁ, desiderium, impetus, motus, animus, vis, tractus, successus.

Ἐρωτάω, perditè amans. ¶ Ἐρωμανία, ἐρωμανίη, morbi insania, in Epigr. perditus amor.

Ἐρωμανέω, vehementer amo, Arist. 8. Topic.

Ἐρώμενος, ου, τό, scortum.

Ἐρώμενος, ου, ὁ, amasius, puer amatus, amasius scotti, Athen. ¶ Accipitur aliquando in bonam partem. ¶ Ἐρωμένη, amica, scortum.

Ἔρως, ωτος, vel ἔρος, Atticè, amor, libido, cupido

Epigr.

Epigr. Ἔρωτες ἑστᾶσι λίθου, μάρτυρα δὲ μῦθον ἀκούετε. ἐμοὶ ἐρῶντι μᾶλλον ἐφεστήκασιν, Plutarch. Μάτηρ ἔρωτα διδάσκει, καὶ τὰ ἀηδόνος ᾠδὰ τὸ φῶς, Musicen docet amor, à musis auersus vel si quis exuterit. ¶ Ἔρωτες, idem.

Ἐρωτάδιος, parum amoris in Epigram.

Ἐρωτάω, & ἐρωτῶμαι, ἠρώτημαι, interrogo, peto. ἐρωτᾶν πόλιν, quæro de ciuitate, Aristoph. ¶ Item rogo, precor, Mat. 15. ἐρώτησον αὐτὸν λιτῇσι, λύσαντες αὐτόν. ¶ Ἐρώτημα, ατος, τό, interrogatio, quæstio, interrogatum.

Ἐρωτηματίζω, interrogo, Gaz. lib. 4. Gram.

Ἐρωτηματικός, ὴ, όν, interrogatiuus.

Ἐρώτησις, εως, interrogatio, propositio, rogatio, quæstio. ἐρώτησις ἐστὶ λόγος ἀπλοῦς, Hermog.

Ἐρωτίδιον, festa amoris, Athen. lib. 7.

Ἐρωτικός, ὴ, όν, amatorius, in amorem propẽsus, ἐρωτικοὶ λόγοι, Aphthon. ¶ Ἐρωτικός, amatorie. Xenoph. ἐρωτικὸς ἦν πρὸς ἀδικίαν, fuit cupidus voluptatum.

Ἔρωτιον, ου, τό, unguncula Cupidinis.

Ἐρωτοδιδάσκαλος, qui de amore præcipit, Athe.

Ἐρωτόληπτος, amore captus, Suid.

Ἐρωτομανία, libido, Gaz. de Senect.

Ἐρωτομανέω, impatienter amare. ¶ Ἐρωτομανὴς, ὁ, ἡ, perditè amans, Athen.

Ἐρωτομανία, ας, ἡ, furiosus amor.

Ἐρωτοπαίγνιον, poema amatorũ, amoris lusus.

Ἐρωτοπλοέω, in amore nauigare, in Epigram.

Ἐρωτοτόκος, ὁ, ἡ, mater amoris, Veneris epith.

Ἐρωτύλος, ου, ὁ, amatorculus, Theocr.

Ἐ

Ἐς, Atticè pro εἰς, in, apud, Odyss. ξ. ἐλθὼν ἐς ἀγυιὰς ἐμὰς, &c. ἐς δυσμὰς ἔρχεται, co ad cõuium, Aristoph. ἐς τοὺς δικαίους, ad ducentas, ad numerum ducentarum, Thucyd. ἐς τὸ ὀξὺ ἦλθε, donec expugnauit, Herodot. ¶ Et ἐς pro circiter, vt ad Latinè, Thucyd. ἐς αἰσθόμενος ἐπὶ ἕλκωσιν μάλιστα.

Ἐσαγγελεύς, ἐσαγγελία, ἐσαγγέλλω, nuntius, Herodot.

Ἐσαγγελμα, ατος, τό, annuntio, Herodot.

Ἐσάγω, colligo, congrego, Odyss. ξ.

Ἐσάγω, introduco, ἐσαγαγὼν λαὸν ἐς ἄστυ, visens, inuisens, i. περιόδους ποιῆς λαοῦ ἐς ἄστυ, Interp. Homer.

Ἐσαεί, semper, in perpetuum.

Ἐσαθρέω, intucor oculis defixis, Iliad. γ.

Ἐσακοντίζω, tela mitto.

Ἐσακούω, audio, ausculto.

Ἐσαλέομαι, salio, in filio ἐσάλατο πυρὸς καπνὸς, in Epigr. in filiũ ignis in crateras.

Ἐσαμέω, Viris impleuerit, Apoll. Rhod.

Ἐσαντλέω, impleuerunt, Hesiod. à verbo ἔαντλον. Futuro ἐσω. in Aoristo ἀ. ἔσω, & ἔσαμα.

Ἐσαμύνω, accelere, Herodot.

Ἐσαναβαίνω τὸν ἵππον, equitatũ submouentes.

Ἐσανακλίνω τινὰ, qui in naues repulerit.

Ἐσανακλίνω, collocans, sedere iubens. ἐσ. ξ. & ἔσασε pro ἐσέδυσε, induens, Ibidem.

Ἐσαναφλέγω, inspicio, in Epigram.

Ἐσαῦριον, ad diem crastinum, eras, Eurip.

Ἐσαῦτις, & ἐσαῦθις, aliàs, denuo, Apoll.

Ἐσαῦτος, vique ad, Apol. Rhod.

Ἐσαφικνέομαι, accedo.

Ἐσβαίνω, ingredior, ἐσβὰς ἐς πεντηκόντορον, Herodot.

Ἐσβάλλω, denuo luo me, immitto, ingredior, subeo, defluo, Herodot. ἐσβάλλομεν ἐδὸν ἵππους ἐς νέας, in naues introduco equos. ¶ Ἔσβολὴ, irruptio, inuasio, ingressus. ἐσβολὴ ἐς πεδίον, Herodot. ingressus in planitiem. ¶ Aristoph. in Ran. ἐσβολαὶ δ' εἰσὶ πολλαὶ κ' ἄπορμ' ἀνθρώποις ἀμήχανα, Interp. ἀφορμαὶ, ἀμηχανίαι εἰσὶ ἀνθρώποις.

Ἐσγάτου, donec. Ἔσχατα, τα, palearia. (ὄϊ.

Ἐσδέκομαι, excipio, iunicè.

Ἔσδυσις, ἡ, impressio.

Ἐσδύω, penetro, introco, Herodot.

Ἐσδύομαι, immigro.

Ἐσελαύνω, ἐσάω, introduco, pertraho.

Ἐσέρπω, in posterum, Thucyd.

Ἐσερύω, irrepo.

Ἐσέρχομαι, ingredior, inuado, Odyss. ὁ. πείνη δ' ἄνεται ἐνέρχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ, Herodot. ἐσελθεῖν οἰκτον ἐμοὶ, miserationem ipsi subisse.

Ἐσέχυσις, ἐσέχυσα, inco. ἐσέχυσε ἐς ποταμὸν, exit in flumen, Herodot. ἐσέχυσαν ἐς τὸν κάδιστον τῶν θαλάμων, thalamus concluat contiguus, Idem.

Ἐσήκοος, admirabilis.

Ἐσήνεμαι, refero, induco, suadeo.

Ἐσήγησις, ἐσηγητὴς, inductio.

Ἐσηγητὴς, ὁ, dux.

Ἔσθεσις, infarcio, infero.

Ἐσθέω, introduco. ἐσθέει ἐδὸ πέρην ἐς τὸ τεῖχος. Perfus in vrbem introduxit, Herodot.

Ἐσκατόων, in Epigram. ingressus.

Ἔσδυτις, qui imposuit. ἐσδύτις ἐς τὰς χεῖρας τὸ σκῆπτρον, in filij manus prębẽs Cęsus, Herodo.

Ἔσθημα, ατος, τό, & Ἔσθής, ητος, ὁς, vestis, vestimentum, seu etiam vestiarium.

Ἐσθιοπώλιον, ου, τό, comœdo, Neutr. Odyss. ξ. ἐσθὶ νῦν & ἔρεο, Gal. ad Gl. ἐσθὴς τὸ σκέπασμα.

Ἐσθλὸς, ὴ, όν, bonus, frugi, strenuus, Iliad. ά.

Ἐσθλόν, τό, factum memorabile, Euripid.

Ἔσθος, ους, τὸ, ἐσθὸς, vestis, σκέπασμα, ἱμάτιον, Epigr.

Ἐσθοποιὸς, poet. comedo, Neutr. Accus. Hesiod.

Ἐσία, legatio, πρεσβεία, Suid.

Ἐσίαλλω, emitto. Ἐσίδρυμαι, extruor.

Ἔσις, εως, deliderium, sitio.

Ἐσιτήσια, siue εἰσιτήσια, Calendæ Ianuarii, annique initium, qua die totus magistratus apparebat Athenis, Demosth. ἄρξει ἐσιτήσια ἄρχων.

Ἐσκαμβία, scamma limẽsque & saltus terminus, qui in pentathlo siue quinquertio fiebat ducto sulco vel longurio lineaque appositæ terminabatur saltus. Hinc ὑπὲρ τὰ ἐσκαμβία πηδᾶν, transilire limitem, Lucian. in Gallo. Cęlius Aurelianus Medicus, tranicensum ligamorum conuertit lib. 2. Chronion cap. 2.

Ἐσκαμβύω, animaduersum, consideratum.

Ἐσκαμμένως, consideratè, περὶ ἐγκεκαμμένων, Poll.

Ἐσκεδασμένος, & Ἐσκιαδασμένος, commentitius, falsus.

Ἐσκιαγραφικὸς, & Ἐσκιαδραφικὸς, in vmbra enutritus, Aristoph. ἀπὸ γραφῆς σκιαδικῆς ἐ-

σκληρυφηθῆναι. ¶ Ἐ'σκληρυφησμός, ἡ, adũbratiõ.
Ἐ'σκλῄω, includo, induco.
Ἐ σκληρόω, aridus, resiccatus: à verbo σκλήρω.
Ἐ'σκληρότης, aridus, Apoll. 2. Argon.
Ἐ'σκλῠπάτωρ, speculator, explorator, Hesych.
Ἐ'σκολῠβίζω, atterere, radere.
Ἐ'σκομμᾰτεύω, commeatus.
Ἐ'σκορπίζω, importo, introduco, me recipio.
Ἐ'σκορπίζω admitto, recipio.
Ἐ'σκορφίσατε, comesto allio vel intrito mihi lachrymas excussisti; Aristo. in Equit. ¶ Ἐ'σκορφίσμαι Θ-, alliatus Plauto; allio pastus, alliũ olens, & irritatus allio, Æschyl.
Ἐ'σκύθω, intueor.
Ἐ'σμεν, poet. sum.
Ἐ'σπάδατο, inspicio, Soph. ἐσπάδατο ὀλεῖα πάθη.
Ἐ'σπλόν, Doricè, pro ἐσθλόν, bonum.
Ἐ'σχαντιόομαι, quæro, malè habeo.
Ἐ'σχήτω, μ. ξ, imprimo, in Epigr.
Ἐ'σμός, ὁ, examen apum, hominum multitudo, Nazanz. ¶ Et translatè pro grege, siue legione ponitur. Idem, τῆδ' ἐσμῷ τρυφερῶν ἐσμῶν.
Ἐ'σπίτης, ὁ, ἐπιχωλυμένος, innatus, commeo.
Ἐ'σπιτεύω Θ-, habitans.
Ἐ σπιτζίζομαι, immigro.
Ἐ'σπιτρίζομαι, inspicio in speculum.
Ἐ'σπίτριον, ἐλάου, simile speculo.
Ἐ'σπίτρον, speculum, Ioseph. de Antiquit.
Ἐ'σπόρτ-, tectro.
Ἐ'σπρα Θ-, condensatus.
Ἐ'σπρα μαι μαι, accerso.
Ἐ'σπρα πτω, mitto, Thucyd. de literis.
Ἐ'σπρα πτωμένος Θ-, ὁ, accersitus.
Ἐ'σπρι, in posterum.
Ἐ'σπρος, ος, ον, vesperus, ἑσπέριος χθονὸς ἄκρον, Xenoph. vbi aduesperasset: Vnde ἑσπρίως Aduerb. vesperi. ὡς ἐπὶ ἑσπρίοις, nõ erat Vesperi; Aristop. Et adiectiuè, vt ἑσπρία σκέλη, crepusculum vespertinum. ¶ Item ἑσπρος, occidens, Aristot. de mundo, ἀπ' ἀνατολῶν ἐπὶ τὰ ἑσπρα μέρη, ab occidentis partibus. ¶ Ἐ'σπρεύω, ὁ, vespertinus, occidua.
Ἐ'σπρίδες, Hesperides, Noctis filiæ, quibus curæ sunt mala aurea, Hesiod. in Theogon.
Ἐ'σπρῐνός, occidentalis, vespertinus, Odyss. ξ. ἀφίκοντο ἑσπρῖναι, vesperini accesserunt.
Ἐ'σπρίς, ίδος, ἡ, hesperis, herba quæ noctu plusquam interdiu redolet, Theophr. l. 6. de caus. plant. cap. 25. & Plin. lib. 21. cap. 7.
Ἐ'σπρος, ου, ὁ, vesper siue vesperugo Plaut. Hesperus Virg. stella occidentalis, Aristot. lib. 9. Anim. ¶ Item pro ἑσπρίος Θ-, vespertinus, serotinus. αἱ τοῦ ἑσπρου ὄρνεις, aquila serò volans, ἡ ἑσπρος τῶν ἑσπρίων Apoll. lib. 1.
Ἐ'σπρίσιμα, serotina cœna, vesperna Festo, τὰ δεῖπνα, Ex Athen. lib. 1.
Ἐ'σπρος, dicite, Iliad. Ε. pro ἔσπετε, addito σ.
Ἐ'σπῐτλω, incido, irrumpo, Thucyd. ἐσπῐτλῶσι εἰς τὸ δεσμωτήριον, in carcerem conijcitur.
Ἐ'σπλέω, nauigo, Thucyd.
Ἐ'σπλῠς Θ-, ος, ὁ, nauigatio, ἑσπλοις τῶν λιμένων Θ-, faucs portus, introitus, aditus, Thucyd.
Ἐ'σπρᾱξις, εως, ἡ, exactio.
Ἐ'σπω, dico, ab ἔσπε, Gazæ lib. 2. Grammat.
Ἐ'σσα, ὁ, pro ἑστὼς antiqui dixerunt.
Ἐ'σσα, ἡ, ὁ, rex proprie apum, princeps.
Ἐ'σσα, vestis, ἱμάτιον, Hesych.
Ἐ'σσαομαι ἧσσω, vinco, supero, Herodot. ἡσσῶνται ὑπὸ ἵππων, ab equis vincuntur. ἡσσηθέντες τῇ μάχῃ, prælio profligati, Idem.
Ἐ'σσᾰτόλιος, ἡ, ἐπιτόλιον, ini, Soph. ὁ δ' ἑσσᾰτόλιος φόνος.
Ἐ'σσυμαι, motus sum, impulsus sum, Odyss. ἃ.
Ἐ'σσυμένως, studiosè, certatim, Odyss. ἑσσυμένη δ' ἀπελαύνετε ἠνορέῃσι, i. properè, celeriter.
Ἐ'σταλπία, forum vbi venduntur vestes, Hesyc.
Ἐ'σταχυμένος Θ-, ὁ, spicatus.
Ἐ'στε, donec, Xenoph. lib. 1. Κύρου. οὐδὲν πάνυ ἐποφρυοῦντο ἕως συμπάντες συμόσαντες, dum manserunt cum Socrate. Soph. ἕσ' ἀπόλωμαι δίκην ἧς ἁπέδοσαν. ¶ Ἐ'στ ὅτε, donec, Apoll. Rhod. ¶ Ἐστ ἐς δόν, vsque ad, cum Accus. Apoll. 2. ἕσ' ὅδε μολόντα φορέοιμι σκύμνοις τε καὶ ἄνακτι.
Ἐ'στᾰκτῶς, ὁστῇ, & ἑστῇμεν, constanter sto, persto, permaneo, Demosth. περὶ Αἰσχίν. ὅπως τὰ μὲν ἔξωθεν ἑστῇ δίκαια πᾶσιν ἀεὶ βράστα, ἀγνοίᾳ κλοπίδια, firmata vel confirmata ætas Cicer. ex Plat. 7. Legum.
Ἐ'στι, interim. Ἐ'στι, Vide in Εἰμί.
Ἐ'στία, ας, ἡ, focus, lar, penates, ara, regia, domus, familia, ἀφ' ἑστίας ἄρχου, ab ipso lare; Aristoph. ¶ Item Vesta, Aristot. de mundo. ¶ Ἐ'στιάδες, αἱ, Vestales virgines. ¶ Ἐ'στιάρχης, custos domus, Iupiter. ἑστιάρχιον, ædituus, Polluc. li. 8. ¶ Ἐ'στιάομαι, paterfamilias & domus dominus, Poll. lib. 10.
Ἐ'στιάομαι, epulor, sum in conuiuio, conuiuium agito. ἑστιάσθαι μετὰ Διαγόρᾳ, Aristoph. ¶ Ἐστιητέον, τὸν, Eurip. in Iphig. epulũ; epulatio Columell. ¶ Ἑστιατής, οῦ, ὁ, epulatio, epulum, conuiuium, imitatio Cicer. Plat. 1. de Rep.
Ἐ'στιάτωρ, ορος, conuiuator Liu. Plat. in principio Timæi. ¶ Ἐ'στιατήριον, τὸ, cœnaculum, exhibitio conuiuii, Plutarch.
Ἐ'στιάσιμ. ασιωτ. ακὸς, conuiuio excipio, conuiuia celebro, Aristoph. πρὸς ἐμὲ ἐστιασόμενος σὺ βλέπεις, i. cõuiuio accipere. ¶ Trãslatè verò ponitur pro oblectare, reficere, cũ Genit. Plat. in Phædro, τὴν λόγων ἐμοὶ διανοίας ἑστίασε. Basil. in Hexaemer. Homilia 4. εἰς Dat. ἐστιᾶται ἀνθρώποις τὰ τῶν ἀλόγων ἐκείνων ἀποβλήματα. Καὶ ἐστιᾶσθαι ὅταν μὲ χρὴ ἐστιᾶσθαι αὐτοὺς ἐστίασιν τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculos spectaculis variis pascentes.
Ἐ'στιᾰτόμ. ου, paterfamilias, Cęl. lib. 8. cap. 3.
Ἐ'στῐοῦχος, ὁ, patronus domus, ἑστιοῦχος ἱστίας λελόσπες ἑρκίου. Cõuiuii dominꝰ & rex, paterfamilias, Plat. lib. 9. de Leg. ¶ Ἐ'στιοῦχος ἄνδρὸς pro casa pastorali, Eurip.
Ἐ'στός, plenus.
Ἐ'στρουθιομένη, lanaria herba radice curata.
Ἐ'στρυβμένα στέφανοι σμίλακι ἢ μυρρίνῃ, coronæ ex smilace vel myrto confectæ, Plat. 2. de Rep.

Ἐ'σφρ, clauus, vel paxillus qui inseritur temoni, cui subiugia lora inuoluuntur, Poll.
Ἐ'σύστερος, posthac, Nonn.
Ἐ'σφέρω, ἐνέσφερον, infero. ἐσφέρεσθαι ἐς βουλάς, ad consilia retulerunt, Thucyd.
Ἐ'σφιγμένος, constricta.
Ἐ'σφῐκτόπλευρος, sæpius adeo, ingredior, Aristoph.
Ἐ'σφορά, ᾶς, ἡ, collatio.
Ἐ'σχαρεών, vas æreum.
Ἐ'σχάρᾱ, ας, ἡ, ignis, focus, reliqui ab igne carbones, Odyss. ξ. ἐγκατὰ ἐν ἐσχάρῃ, super focum sicut & ἐν' ἐσχάρῃσιν, Ody. ι. δῆσε πρὸς ἐσχάρας. ¶ Ἐσχάρα βωμοῦ, focus altaris, Eurip. ¶ Ἐ'σχαρα Gazæ vertit concepraculum, apud Theophrast. histor. plant. lib. 5. cap. 10. pro vagina terebri. ¶ Item apud Aristoph. ἐσχάρας, ι. τὰ ἐν ταῖς ἐλαίαις τὰ ὀδύνια, in Acharn. verò ἐσχάρα ἐλαίας τὰ ἐν ἐσχάρᾳ μου δύνει ἢ τὰ ἐν ἐσχάρᾳ, Interpr. τὰ νῦν καλούμενα ἀφύλλα. ¶ Et ἐσχάρα μὲ Θ- βλαστεῖν, Poll. lib. 7. ¶ Item durities, & veluti crusta qua obducuntur vulnera aut vlcera, ἐσχάρας ἀφιστάναι, crustas rumpit, Dioscor. lib. 2. cap. 112. ¶ Ἐσχάρα etiam basim ex arrectariis & transuersariis compactam significat, Vitruu. l. 10. c. 17.
Ἐ'σχᾰτιάρχ-, ου, ὁ, qui foco præest, Poll. lib. 1.
Ἐ'σχᾰτιῶν Θ-, ῶνος, ὁ, focus. Ἐ'π' ἐσχάτου, apud focum, Odyss. ι.
Ἐ'σχάρᾰς, ου, ὁ, foculus, Poll. lib. 10. acerra, thuribulum. ¶ Item crates ex phalangis confecta, Bayf. de re nauali. ¶ Item basis & fulcimentum nauis, quum fabricatur vel stat in nauali, Athen.
Ἐ'σχᾰρίς, ίδος, ἡ, focus, craticula, coquinariũ vas, facula, Plut. in Public. de Mutio Scævola.
Ἐ'σχάτη, ης, ἡ, pit. 6. libr. 2. Regum pro assatura carnis.
Ἐ'σχᾰτίτης ἄρτος, panis genus, Athen. li. 3.
Ἐ'σχάφ. μ. ὁ σ, crustas ignis modo obduco, aduro, erustas creo, Dioscor. li. 4. ¶ Ἐ'σχάσεις, εως, ἡ, incrustatio, crusta, Gaza in Aristotel. Probl. ¶ Ἐ'σχατηκ. τα, medicamenta, Galen. lib. 6. περὶ τῶν ποιούντων ἐσχάτας, quæ crustas vlceribus tan quam igne adustis inducunt.
Ἐ'σχέδης, piscis quidam, Hesych.
Ἐ'σχατιᾶς, situm esse in extremis oris & finibus, Polyb. ἐσχατιῶται γὰρ ἀχαιῶν οἱ πρὸς ἑσπέρας ἐσμὲν ἡμεῖς, Achaiæ extrema contingens.
Ἐ'σχατιᾰ, ᾶς, ἡ, extremitas agri Caton. Æschin. ¶ Τὰ ἐσχατιὰ τῶν ἀγρῶν ἐσχάτα πᾶσι Μασσαλιώταις, τὰ μὲν πολλὰ, ἄγριος δ' ἐστὶν ἡ χώρα ἀπὸ θαλάττης ἐπὶ πολύ. ¶ Pro secessu & loco abstruso, Synes. Καὶ ἐσχατιὰ ἐν ἐσχατιᾷ τῇ πατρίδι, ἢ ἐν τῷ ἄστει, ἐν ἀγορᾷ ἐσχάτῃ γελοῖα. ¶ Pro solitudine, Basil. in Epist. ἐγὼ δ' ἂν μᾶλλον ἐσχατιὰν ἐκείνην τῆς ἐμαυτοῦ πατρικωτάτης καὶ ἀνδρὸς & remotior à principatu, Dionys. ¶ Item extremus ordo & remotior à principatu, Dionys. ¶ Item ἐσχατιὰ pro necessitate, Aristot. lib. 7. Polit. cap. 10.
Ἐ'σχατόω, ὁσω, ωσ. ακα, sum extrema in parte.

Ἐ'σχατίζω, tardo, extremus sum, 1. Machab. 3.
Ἐ'σχατογήρως, decrepitus, Ecclesiastici 41.
Ἐ'σχατιαῖος, ὁ, vltima, Iliad. C.
Ἐ'σχατος, η, ὁ extremus, nouissimus, ἔσχατοι ἀνδρῶν, Hom. postremi hominũ. ἔσχατος ὄλλυμι, Aristot. 4. Polit. pro infima plebe, ἐσχάτη πολιτεία, Demosth. vltimũ supplicii. ¶ Ἔσχατον, summè, extremè, nouissimè, Menand. apud Suid. φοβοῦμαί σ' ἐσχάτως ne miserè timeo.
Ἐ'σχηματισμέν Θ- λογισμὸς oratio figurata.
Ἐ'σω, intus, intrò, introrsum, Genit. ἔσω φρενός, & ἔσω δόμων. ¶ Ἡ ἔσω θαλάσσα, mare mediterraneum, Aristot. de mundo. ἔσω ἀλὸς ἰέναι, in mare trahere, Apoll. ἔσω ἰὼν ἐπ' ἀλλάδα, in vlteriora Græciæ. ¶ Ἰτέον ἔσω δὴ τῶν κάκων, Thuc.
Ἐ'σωθεν, intrinsecus, intus, ab internis, interius.
Ἐ σωτερικοποιεῖν, introducere.
Ἐ'σωτάτω, ἀτος, ἡ, spectus.
Ἐ'σώτατος, intimus, penitissimus.

Ε Τ

Ἐ'τά, vera, bona, ἀληθῆ, Hesych.
Ἐ'τᾰζω, ἀσω, ασ. ακα, scrutor, interrogo.
Ἐ'ταῖρα, ας, ἡ & Ἑ'ταίρη, & Ἑ'ταιρὶς, amica, prostibulum. ἑταίρη per vrbanitatem appellauit Solon Atheniensis, quæ πόρνη dicitur; Plut. in Solone. ¶ Ἑ'ταιρίδιον, ου, τὸ, meretricula. ¶ Ἑ'ταιρίδια verò testa, de quibꝰ Athen. l. 11.
Ἐ'ταιρία, ας, ἡ, sodalitas, amicitia, συνάγειν ἑταιρείαν, Isocrat. sodalitium cogere. Vide ἄγειν ἑταιρείας ἢ συνεστίαν Creticum Athen. li. 4.
Ἐ'ταιρι Θ-, sodalitius, Epith. Iouis, vt qui sit sodalitii iuris disceptator.
Ἐ'ταιρίζ. μ. δίσω. σα, societatem ago.
Ἐ'ταιρίζ. ομ. ισω. σα. ακα, scortor, immoderatè & dissolutè viuo, Dem. τοὺς μὲν γὰρ ἑταιρίζοντας ἐπιτρέπειν, τοῖς δὲ τοῦ μωσεῖον ἀναπεπλῆχθαι.
Ἐ'ταιρισμὸς, ἑταιρεία, scortatio, Herm. nequitia.
Ἐ'ταιρία, societas, amicitia, ἑταιρίαν τοῦ συνάγειν, communia sodalitiorum, Aristot.
Ἐ'ταιρίζ. μ. ἰσω. σα, adiutores & socios assumo, associo Stat. Hesyc. Ἐ'ταιρίζομαι, pro eodem, Nonn. ἑαυτὸς ὡς ἰδίους ἑταιρίζετο, &c. Aliquando prostituo, Chrysost. διὰ ξυμβόλων τὰς ἑταιρίζουσας γυναῖκας τῶν βδελυγμίας, meretricis fœditatem demonstremus.
Ἐ'ταιρισμὸς, scortatio, Venus merens, vita meritoria & meretricia, Athen. Ἐ'ταιριστὴς, & ἑταιριζόμενος Θ-, scortator.
Ἐ'ταιρικὸς, sodalitius, amatorius, meretricius, Chrys. μοιχὸς ἢ ἑταιρικὸς τῇ συμβίῳ.
Ἐ'ταιρίστριαι, meretrices, σκεδάδες, Suid.
Ἐ'ταιρίστικὸς, scortatio.
Ἐ'ταῖρ Θ-ος, ὁ, sodalis, adiutor, proprie dicuntur qui eadem ætate, eadem vitæ consuetudine actionéque inter se diu vixerunt, Etym.
Ἐ'ταῖος, verè, ἀληθῶς, σφόδρα, Hesych.
Ἐ'ταιρία, amicitia, sodalitium, ἑταιρεία φιλία.
Ἐ'ταῖρος, ὁ, socius, amicus, pro ἑταῖρ Θ-.
Ἐ'τασις, inquisitio, examen, ἔξ' ἑτασις.
Ἐ'τασμὸς, inquisitio, quæstio, tormentum.
Ἐ'ταστῆρ Θ-, ῆρος, ὁ, qui de suis malis diuinat.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἔτνεα, pro ἔτνεα, arma. Et ἐτνὰ, τὰ ἀλλᾶδι.

Ἔτνη, ης, anniculus, annuus, Eurip.

Ἐτελίεσεν, perfectius.

Ἔτελις, piscis quidam, χρύσοφρυς, Hesych.

Ἔτελώνδης, qui perfectam mercedem accipit.

Ἐτεοκλείδαι, familia Athenis illustris ex qua sacerdotes constituebantur, à Bute sacerdote quodam, Suid. & Etym.

Ἐτεοὶ μῶες, οἱ, fidelissimi seruientes.

Ἐτεοκρῆτες, οἱ, à prima origine in Creta nati, veri Cretenses, Etymolog.

Ἐτεόκριθον, ου, ὁ, hordei genus quod Eteocretichum vocatur, Theophr. lib. 3. de caus. plant.

Ἐτεὸν, verè, propriè, recens. Iliad. C.

Ἐτεόσσος, ὁ, verus, Etym.

Ἐτεροῖος, vtraque vice. Xenoph.

Ἐτεροκλινὴς, vicissim, Herodot.

Ἐτεροκλισίη, ης, ἡ, elegãs epitheton victoriæ & bellicæ fortunæ, quæ alterais modò huic, modò illi parti fauet, Iliad. ϛ. ¶ Capitur & pro diuerso & alio, ἑτεροκλισίη διώκειν, Nonn.

Ἑτεροφαλής, desipere, Aristoph.

Ἐτέρωι, alibi.

Ἐτερήμερος, alternis diebus viuens.

Ἐτερήμοιρος, vicissim & mutuas sortes habentes, per dies variantes, Polluc lib. 1.

Ἐτερόμια, ambigua, ἀμφίδολα.

Ἐτέρωσε, aliorsum, per aliud iter, Hesiod.

Ἑτερογενὴς, alienigena, alterius & diuersi generis, Ammon. ex Aristot.

Ἑτερόγλαυκος, altero oculo cæsius.

Ἑτερόγλωσσος, ὁ, diuersilinguis, 1. Corinth.

Ἑτερόγναθος, ὁ, vtrisque mandibulis auidè comedens, edax. ¶ Item contumax, duro ore, Xenop. ἐγὼ γὰρ μᾶλλον ἑτερογνάθους ἑταίρους μᾶλλον.

Ἑτερογνωμοσύνη, diuersa sententia, Ioseph.

Ἑτερογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, discors, diuersa sentiẽs.

Ἑτερόγονος, ex diuerso semine procreatus.

Ἑτεροδιδασκαλεῖν, diuersa docere. Basil.

Ἑτερόδοξος, qui aliter sentiunt. ¶ Ἑτεροδοξία, diuersa opinio. ¶ Ἑτεροδοξοῦντες, alterius sectæ, Lucian.

Ἑτεροειδὴς, ἐς, ὁ, ἡ, diuersæ speciei.

Ἑτεοζηλωτὴς, inique, Hesiod.

Ἑτεροζυγὴς, alteriugus, siue alteriiugis, Phocyl.

Ἑτεροζυγοῦν, iugum ducere cum alienigena, alligatum esse cum altero, 2. Corinth. 6.

Ἑτεροθέλειν, aliud volentes, Damasc.

Ἑτερόθροος, alienigena, aliter sonans.

Ἑτεροῖος, diuersus.

Ἑτεροῖος, alius, diuersus, dissimilis, dispar.

Ἑτεροῖοῦν, muto in alterum, altero, as Ouid.

Ἑτεροίωσις, mutatio in alterum, quando ex alio in aliud fit transmutatio, Aristot.

Ἑτεροκλινὴς, ὁ, ἡ, versatilis, declinis, Phal.

Ἑτερόκλιτος, aliter declinatus.

Ἑτερομανία, genus exercitationis de qua Cæl. Aurel. Chronion lib. 5. cap. 12.

Ἑτερομήκης, qui alteram tantùm capitis partem obsedit, Galen. in Isagoge.

Ἑτερόμηλος, altera parte villosus.

Ἑτερομήκαλος, vestis dicebatur seruitiis dicata. ἑτερομηκάλου καὶ χιτωνίσκου, Suid.

Ἑτερομηκέως, inæqualiter crescere, Artemid.

Ἑτερομηκὴς, ὁ, ἡ, pugnæ & victoriæ epith.

Ἑτερομικὴς, ὁ, ἡ, altera parte longior.

Ἑτερομοῖρος, quo alter duntaxat venit. ἑτερομοίρους δίκας εἰσὶν ἀπὸ τῶν ἀλλῶν, Suid.

Ἑτερόμορος, ὁ, ἡ, qui forma diuersa est, Aphr.

Ἑτεροπάθεια, ας, ἡ, alterius partis vexatio: Est & medicis curandi genus, cùm dolor in alteram partem euocatur. Dioscor. lib. 2. cap. 184.

Ἑτερόπλους, & ἑτεροπλόη, commeatus traiectio, Demost. & Diodor. Idé σφῶϊ φωμι, in pluralibus.

Ἑτεροπροσωπικὸς, ὁ, diuersæ personæ. ¶ Ἑτεροπροσωπικῶς, in aliam personam seu diuersam. ¶ Ἑτεροπροσωπῶ, personam differo.

Ἑτερόρρεπτος, in alteram partem vergens, Gaz.

Ἑτερορρέπω, & ἑτερορρέπτω, in alteram partem vergo.

Ἑτερορυθμικὸς, ὁ, ἡ, alterius rhythmi.

Ἕτερος, ὁ, alter, alius, ἕτερος ἑτέρου σοφώτερος, alius alii præstat, Thucyd. ¶ Item diuersus, ἕτερος, ἢ ἀλλοῖος, alienũ à vero, Plat. de Rep.

Ἑτέρωθι, alibi, ἀλλόθι.

Ἑτεροφρονέω, ἀσύμφωνος, discordans, dissentiẽs.

Ἑτερόφυλος, ου, ὁ, phalanx, à frontis diuersitate appellata, Suid. ¶ Item ex altera tantùm parte acutus, Synes. κωπίδες ἑτερόφυλοι.

Ἑτεροχρόως, ου, ὁ, ἡ, figura diuersus, Theophrast. hist. lib. 1. cap. 16.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, diuersitas, Plut. in Numa.

Ἑτερότροπος, diuersus, dissimilis, in Epigr.

Ἑτερούσιος, alius, alterius essentiæ. Nazianz.

Ἑτεροφθαλμὸς, ὁ, qui altero priuatus est oculo casu aliquo. ¶ In Hippiat. ἑτεροφθαλμοῦντες ἵππων vocantur, qui varios oculos habent.

Ἑτεροφρονέω, οῦντος, aliter sentiens.

Ἑτερόφυλος, alibi enatum, diuersæ naturæ.

Ἑτερόφυλος, alienigena.

Ἑτερόφωνος, ου, ὁ, diuersitas vocis, Theophr. apud Athen. li. 9. οἱ ἑτερόφωνοι τῶν ὁμοφώνων.

Ἑτερόχροος, versicolor, ἑτερόχροι κόσμοι, Nonn.

Ἑτερόχρωμος, versicolor, Dioscor. in Hippiat.

Ἑτερωμία, ας, ἡ, altero, as, Accusat.

Ἑτερῶθεν, aliunde, ex altera parte, Iliad. ϛ.

Ἑτερῶθι, alibi, alio in loco, ἑτερῶθι γαίης, Aristoph.

Ἑτερωνυμικὰ, quæ circa idem subiectum diuersitatem significant, Ammon.

Ἑτέρως, aliter, secus, variè, Aristoph. &c.

Ἑτέρωσε, alio, ἑτέρωσε ὀδηλοῦσθαι, vtrò citrò que commisceri, Thucyd.

Ἑτεροστεῖς, ὁ, quasi alteratio.

Ἑτυμεῖ, vera loquitur. & Ἑτύμως, verum.

Ἑτεόν, οῦ, ciuis, coætaneus Port. Latr. cognatus Cicer. coæqualis Colum. socius, familiaris Iliad. ϛ. ὅσσ' τε μάλιστα ἕται ἧς ἑτάροισι, &c.

Ἐτησίαι, Etesiæ venti, qui certo anni tempore flant, venti anniuersarii, Gell. lib. 2. cap. 22. flare solent post solstitium æstiuum, Plin. Etesias vocat aquilones, lib. 2. cap. 7. Vide Aristot. de mundo.

Ἐτήσιος, ου, ὁ, ἡ, annuus, anniuersarius. ἐτήσιοι θυσίαι, anniuersaria sacrificia, Thucyd.

Ἐτήτυμος, ου, ὁ, verus: Vnde ἐτήτυμον pro ἀληθῶς, Odyss. ξ. τῶν' ἀγορεύσει ἐτήτυμον Sophoc. in Trach. πῶς, χῶν μὴ πρᾶξ. ἐτήτυμος ἐκ μεγάλης Cic. Tuscul. 2. O nate, verè hoc nomen vsurpa patri. ¶ Vnde Ἐτυμηδαίως, veritas, in Epigr. ¶ Ἐτητύμως, verè, Euripid.

Ἔτι, adhuc, etiamnum, præterea, in posterum, Aristoph. in Ranis, ὅστις ἐν' οἰκοῖ ἔτι, qui vapulabit in posterum.

Ἔτυς, puls siue pulmentarium ex fœsis leguminibus elixisque confectum, Galen. lib. οἷον ἀλφίτων ἢ πυρίνων: Inde κυάμινον ἔτυος, sæpe apud Gal. & Hippocr. puls fabarii Plin. ¶ Ἔτυος apud Athen. li. 10. ex Phania μετὰ φυσῆ, idé quod Ἐτυσία. ¶ Ἐτύσεται verò rudicula qua τὸ ἔτυος mouetur, siue potius cochlear quo hauritur ex pultario.

Ἑτοιμάζομαι, & ἑτοιμάζω, apparo, Appian. χαῖρε τε θυμῷ ἀκούων ἑτοιμάζεσθαι, magnam militum manum comparabat clanculum. Iliad. ϛ. ἐμοὶ ἐμοὶ γάρος ἐστὶν ἐτοιμάσσαι, ἔπος μὲν πάσσασθαι, expedire.

Ἑτοιμότης, promptitudo, alacritas. Basil. Epist.

Ἑτοιμόφωνος, paratus, prõptus, propensus, ἑτοιμόφωνος ἐν μάχῃσθαι, Xenoph. Scribitur & cum circunflexo, antiquorũ more, Odyss. ξ. ἐν' ἑτοίμῃσ' ἑτοίμους ἀφικέσθαι φίλους ἔνδον, bonis repentè amicum esse fuit fieri. ¶ ἑτοίμου, τῷ ἑτοίμου, animi iracundia, Philostr. in Heroicis.

Ἑτοιμότης, promptitudo, alacritas, Nax.

Ἑτοίμως, promptè, alacriter, Plat. de Leg.

Ἔτος, annus, ἔτος τοῦτο, hoc triẽnio, Demost. ἔτους ἑκάστου, quotannis, Herodot. ἐπὶ μὲν ἔτεα ἕξ ἐποιεύμην, Thucyd. anno post Ilii excidium sexagesimo.

Ἐτώς, frustrà, Aristoph. ἐπεὶ ἐτὼς ἂν ὡς ἐμὲ λάθοι ὑπόπτωσις, non temerè quòd nunquam venit.

Ἐτυμαγόρης, ου, ὁ, ἡ, verídicus.

Ἔτυμος, quercus propriè dicta, primáque species quæ dulcem fert glandem, Theophr. hist. plant. li. 3. c. 10. vbi ἑτυμοδρυὸς, vericque cum transfert Gaza.

Ἑτυμόφρων, ονος, ὁ, ἡ, veriloquus, Nonn.

Ἑτυμολογία, ας, ἡ, veriloquium Cicer. vel notatio quod rem quæ prædicatur notam faciat, vt inquit Boetius. Alii originationem interpretantur, vt Fabius tradit. ¶ Ἑτυμολογέω, ῶ, rationem nominis duco vel sequor, Gaz. li. 3. Gramm. ¶ Ἑτυμολογικὸς, rationem originis verbi interpretando indagans, Gell. lib. 2. ca. 20. ¶ Ἑτυμολογοῦντες, qui rationem originis verborum inquirunt.

Ἑτυμοτερῶς, ὁ, ἡ, & Ἑτυμόφρων, verus.

Ἑτυμόφρονες, ἡδὲ ἑτυμόφρονα, Themistio, etymologia. Ἀεὶ τὰ ὄρη ἔξ ἡβῶν ἀδύει, Aristot. lib. de mund. cælum ab origine vocis dicimus, &c.

Ἐτώσιος, ὁ, ἡ, & ἐτώσιον, ου, ὁ, iners, vanus irritus, Homer. ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. ¶ Ἐτωσιοῦργος, deses operarius, Hesiod. ¶ Ἐτώσιον, incassum, nequicquam, Argon. 2.

Ε Υ

Εὖ, bene, pulchrè recte: εὖ ἀρᾶν, largiri beneficia, Euripid. in Hecuba. εὖ δίδωμι, sum benignus, Xenoph. εὖ λέγω, id est, πιθανῶς. Idem Xenoph. ¶ εὖ οἶδ' ὅτι, sat scio, Demosth. aliquando verò ἐκ τῶν πεπραγμένων ὄτι. sicut & εὖ ἴσθι: quod etiã nihil, vel vtique plerunq; significat, Lucian. αἰσχυνέμενοι δὲ εὖ ἴσθι ἐπ' αὐτῷ. ¶ εὖ ἀφρόντις & χρῆσθαι, auspicia sunt epistolarum: Vsurpantur tamẽ & in earum fine.

Εὗ, sui, οὑτοῦ, vel αὐτοῦ.

Εὐὰ, vocis hirearum imitatio, qua vtuntur quum puteum saltantes relinquunt, Suid.

Εὐαγγελία, ὁ, nuntius, nuntiatio, 2. Reg. 18. ¶ Item sacrificium ob lætum nuntium, Æschin.

Εὐαγγελίζομαι, μάλιστα, ἀσμαι, & Εὐαγγελίζω, μ. ἐσω, σ. ιξω, bonum nuntium affero. λέγειν ἅπαντας ἄριστα εὐαγγελίσασθαι ἀφεῖσαν ἐμοὶ θεοὶ ἔνδον, Aristoph. in Equitib. εὐαγγελίσατο τοῖς ἀφροδίτοις, euangelizauit per Prophetas, Apocal. 9. Ibidem cap. 14. εὐαγγελίσαι ἐπὶ τοὺς καθημένους, sedentibus euangelizare.

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, bonum faustúmque nuntium, ἐν εὐαγγελίοις ἱστορούμενος & κηρυχθέν, Aristid. Vnde & Apostoli vsurparunt hanc vocem pro gratiæ illius diuinæ mortaliũ generi exhibitæ per Christum annuntiatione. ¶ Ponitur quoque pro præmio quod dari solet lætum afferenti nuntium, Odyss. ξ. εὐαγγέλιον δ' ἐμοὶ ἔσω. ¶ Et apud Isocrat. εὐαγγέλια θύειν, pro sacrificio quod fiebat pro rei feliciter gestæ narratione.

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, τὸ, Euangelista, Act. 21.

Εὐάγγελος, proprié bona & fausta nuntians. εὐάγγελος εἰκότως, frugi & fidus famulus, Plutarch. in Pericle.

Εὐαγὴς, sanctè, purè, & ritè, Apoll. 2.

Εὐαγὴς, ὁ, ἡ, & καὶ, sincerus, purus, sanctus. εὐαγεστέρου σώματος, Nonn. κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστερος, Aristot. li. de mund. mundus claritate sinceritate præditus. εὐαγεῖ πνεύματι χρησάμενος, secundo vento vsus, Herodot. ¶ Interdum pro patenti, εὐαγὲς πύργον, lib. 4. Epigram. turris patens & aperta: & εὐαγὲς μέλισσαι, lib. 2. Epigra. agiles apes, quod per aerem ferantur facile. ¶ τὸ εὐαγὲς, fas, ἔστιν εὐαγὲς ἢ τὸ ἀνόσιον, vt fas sit occidere, Plutar.

Εὐάγωγος, ὁ, ἡ, mobilis, agilis, Aristoph. 169.

Εὐάγωγος, ου, ὁ, facilis portatu. Ælian.

Εὐαγρεῖν, in Epigr. copiam habere prædæ.

Εὐαγρία, ας, ἡ, prospera capturæ opima præda. ¶ Item εὐαγρία, feritas, rusticitas, Lucian.

Εὐαγωγὸς, ὁ, ἡ, ductilis, facilis ductu, εὐαγωγοὶ νομοθέται ἐσμὲν ἡμῖν αὐτοῖς ἐσόμεθα, idonei erunt quos legislator ad virtutem inducat, Aristot.

Εὐαδὲ, pro ἥδεται, ἁδὲ, & Æolicè per pleonasmũ

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἵλαθι, placuit, lib. 4. Epigr.
Εὐάδες, & ἄδην, placidus, tranquillus.
Εὐαδίκημος, expositus ad iniuriam, Lucian.
Εὐάζω, iugeo, iugendo insanio, Etym. ¶Item celebro Bacchi orgia, Epigr.
Εὐαής, bene & salubriter spirans: salubri vento expositus, perflatilis, ἀνεμώδης, Hesiod.
Εὐαίρετος, ὁ ἡ ἐν, facilis expugnatu, facilis delectu, quem facile est deligere, Xenoph.
Εὐαισθησία, ας, ἡ, sensus acumen.
Εὐαίσθητος, ον, sensu facilis, facilè sentiens. τὸ εὐαισθητικὸν, sentiēdi facultas, sensus acumen, Gal.
Εὐαίων βίος, Epigr. vita æui boni.
Εὐαλαζονίστως, ad se iactandum apti.
Εὐαυξησίμως, incrementum capiens & adolescens, proficiens & vtilis, Nicand. in Alex.
Εὐαχῶς, Hippocr. feliciter & cum profectu.
Εὐάχλοος, Doricè pro ἥλιος, apricus.
Εὐαφαίρετος, qui facilè immutari potest.
Εὐαφὴς, facile.
Εὐάφικτος, ος, ὁ ἡ, facilis captu, ignarus, lubricus. εὐάφικτα ἀμφιμαχίοις, obnoxii febribus quotidianis, Galen. li. 1. ad Glauc.
Εὐάων, Euan. ἐὰν ἴῃσιν εὐάσομαι, vt euohe Virg. & euoe Catul. ¶Item hedera Indis, Hesych.
Εὐβιβάκτως, βιβλος, lectu facilis liber.
Εὐβιώτως, qui facilè egeritur. εὐβιώτατα τὰ ἐν διάρροιαις πτύσματα, Dioscor. lib. 3. cap. 44. Plin. excreabilia pectoris vitia facit.
Εὐβλάστητος, Cellæa quę digestionem habent facilem, Dioscor. εὐβλάστητος ἄρτος.
Εὐβολάκλητος, qui facilè potest reuocari, Suid.
Εὐβόλαπτος, facilis apprehensu, Xenoph.
Εὐβολόρρωστος, facilis ad euertendum.
Εὐβοτορεῖν, Thucyd. bonis viris abundare.
Εὐβουλία, ας, virilitas, generositas, κόσμος πόλεως εὐβουλία, Gorg. Leont. in encomio Helenes.
Εὐβουλος, ον, ὁ ἡ, bonos viros habens, Aristoph. πλ. εὐβουλοτέρα γλὼ κἀκείνης.
Εὐβοώτης, vigeo, viribus valeo, Plut. in Camill.
Εὐβρώμως, ον, ὁ ἡ, ventosus, perflatilis.
Εὐβρωτος, qui facilè diluitur, facilè liquescens, Dioscor. lib. 5. cap. 144.
Εὐβωλόκαρπος, suaueolens.
Εὐβωλος, ὁ ἡ, εὐβωλώδης, floridus, pulchrè florens.
Εὐγαὴς, placidus.
Εὐγάθειος, ος, ὁ ἡ, apertu facilis, Bud. in Pandect.
Εὐγάθητος, ος, ὁ καὶ ἡ, obuius, expositus. ¶Item propitius. ¶Rhanc est etiam epith. Etym.
Εὐγάλαξος, ὁ, ἡ, habens pulchros axes.
Εὐγάμη, pro εὐλύτῳ, Hom. ¶Pind. Arcadiā εὐγάμαν, vocauit patriam virorum fortium.
Εὐγαξέως, ὁ ἡ, auctus, qui augetur ampliter.
Εὐγαπάθητος, propensi ad patiendum.
Εὐγαπλήκτως, ὁ ἡ, ος, qui facilè morbo vel dolore defungitur, Aristot. in Probl.
Εὐγαπὴς, ὁ ἡ, ὁ, obuius, comis. εὐγαπῆ τὰ ἐλληνικὰ, omnibus promulgata humanitas, 2. Machab. ¶Εὐγαπήσεια, ας, ἡ, comitas.
Εὐγαπήτως, ὁ ἡ, ὁ, facilis deceptu.
Εὐγαπήτως, ον, ὁ, facilè penetrabilis.

Εὐγαπόβατος, ον, ὁ, facilem descensum habens.
Εὐγαπόδηκτος, manifestus, bene demonstratus.
Εὐγαπόκριτος, ὁ ἡ, ον, quæ sunt ad respondendum facilia, Bud. in Epist.
Εὐγαπόλυτος, ὁ, ἡ, liber, facilè dissolubilis.
Εὐγαπόσπαστος, qui facilè extrahi potest.
Εὐγαπότμητος, qui circumuallari potest, Thuc.
Εὐγάρατος, ὁ ἡ, ον, occupatu facilis.
Εὐγάστως, ὁ, placidus, obtemperans, Xenoph.
Εὐγαστρίως, & εὐγάστρως, hilariter affectus animi placidè me habeo, Plutarch. εὐγαστρίσας δὲ τῇ παιδὶ τὸ ἱμάτιον ἀπῆλθε, libens acquiescens, & hilaritate comprobans.
Εὐγαστρος, gratus, acceptus, Basil. Euseb. ¶Εὐγάστρια, placabilitas Cicer. placiditas Gell. ἐν τῇ διαμονῇ τῆς εὐγαστρίας, mens placidè composita, Aristot.
Εὐγαστρὸς, & εὐγάστωρ, ορος, ὁ, acceptus, gratus.
Εὐγεγράμματος, numeratu facilis, Plat. in Apol.
Εὐγεμίζω, conuenio, congruo.
Εὐγεμοσύνη, ας, ἡ, concinnitas, Plut. in Pomp.
Εὐγεμος, ος, ὁ ἡ, congruus, concinnus, Haliæus in vita Lysiæ. ¶Εὐγεμόζω, concinnè.
Εὐγεώ τε πεδίον, campus aratu facilis, Arg. 3.
Εὐγεφὴς, ductus principatúsque probus, Dicæus. Vnde Lycophr. εὐγεφὲς, bonus ductor.
Εὐγηπονέω, primitias facere.
Εὐγηρος, ὁ ἡ, ον, moriger, imperio parens.
Εὐγηρὼς, bacchatio, vox bacchantium, Plutar. in Anton. βοᾷ ἔχλω μὴ βίασμᾶν καὶ σπάσεται σπαγικόν. ¶Εὐγήτης, ου, ὁ, Bacchi epichorus. Epigr. ¶Εὐγήτις, ιδος, ἡ, idem. εὐγήτις σαυτῇ γένου, socius sacerdotum Bacchi, in Epigr.
Εὐγλυκὲς, ὁ ἡ, ὁ, auctu perfacilis.
Εὐγνώστος, ὁ ἡ, ον, qui facilè tangi potest, facili sentore mollis, εὐγνώστατος, εὐγνωστέστατος.
Εὐγνώστως, facilis aspectu, εὐγνώστως, εὐγνώστατα.
Εὐγόητος, excusatione dignus, opportunus.
Εὐγοῶς, decenti tactu, Lucian.
Εὐγόχευτος, facilis gestatu, facilis ad gerēdum.
Εὐγόχημος, ὁ ἡ, ον, ouatio.
Εὐγόνως, perinus accessus, Plat.
Εὔγυος, compos vitæ facilioris, Aristot. 9. Anim.
Εὐγύτης, ος, ὁ, cui victus facilis, compos vitæ facilè viuens. Legitur & pro eodem εὔγιος.
Εὐδαίμητος, qui abundè viuit.
Εὐδιαπόβατος, ον, ὁ, offensioni expositus.
Εὐδιαφὲς, τὸ, quod bene germinat, Theophr.
Εὐδιαφέως, bene germino, Theophr.
Εὐδιαφὴς, ὁ ἡ, ὁ, & Εὐδιαφὲς, propensus ad germinandum. Inde Εὐδιαφία, Theophr.
Εὐδιδόντος, ὁ καὶ ἡ, qui iuuare potest, cui facilè succurritur, qui facilè iuuatur.
Εὐδίκαιος, ὁ, Euboea, insulæ & vrbis nomen.
Εὐδιπτάμενος, εὔβοια, pabuli vbertas, Aristot. li. 3. Animal. & Theophr. hist. li. 1. ca. 18.
Εὐδίσκητος, ὁ ἡ, ὁ, pulchras habens cincinnos, εὐπλόκαμος, Poll. lib. 2.
Εὔδιτος, ὁ ἡ, ὁ, fertilis, εὔδιτος, terra apta pascuis, Plutar. in Camillo, βρίμαται εὔβοια βόσκαις, læta pecoribus regio & pabulosa.

Εὐδιτος, ὁ ἡ, ὁ, bonum consilium, prudens consilium. τὸ γε τοι δικαίῳ ἀφήμερον εὐβουλία, Cicer. vitam regit fortuna, non sapientia.
Εὔβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, prudens, consultus, εὐφρονέστατος.
Εὐβούλως, prudenter.
Εὐβρεχὲς ἄμμα, pro luteo, in Epigr.
Εὐβρεχὴς, ὁ ἡ, ὁ, sedulus, vescus.
Εὐβρωδὴς, ὁ ἡ, ὁ, bene, delectabilis.
Εὐβρωτος, bene nutriti.
Εὐγαμος, qui feliciter vxorem duxit.
Εὐγε, euge: laudantis autem vox est, exultantis & assentientis, siue congratulantis, Bud.
Εὐγεὴς, bona terra, fertilis. εὐγεὲς ἔδαφος, Theophrast. lib. 3. de caus. plant.
Εὐγένεια, ας, ἡ, vel εὐγένεια, nobilitas, generis splēdor. ¶Εὐγενὴς, ὁ ἡ, ὁ, nobilis, generosus. ¶Item barbatus, subatus, villosus.
Εὐγένιος, ος, ὁ, generosus, nobilis, in Epigr.
Εὐγενὴς, ὁ ἡ, ὁ, generosus, γένει, Plat. 2. de Republ. claro genere natus, nobilis, Aristot. lib. 1. de Anim.
Εὐγεννὸς, ὁ ἡ, Atticè, & Εὐγεναιος, ος, ὁ, fertilis.
Εὐγεράεια, commoda senectus, lōgæua ætas, Aristot. in Rhetoric. ¶ Εὐγηρὴς, venerabilis senex. ¶Εὐγλωχὶς, ῖδος, vocalis cantus, Arist.
Εὐγλυφὴς, bene insculptus, in Epigr.
Εὐγλυφὶς, ὁ ἡ, ὁ, bene cauatus, & insculptus.
Εὐγλωττία, eloquentia, facundia, Aristoph.
Εὔγμα, ατος, τὸ, gloriatio Cic. κομπασμὸς, Hesych.
Εὐγνώμων, consentaneum, gratum.
Εὐγνωμονῶ, μ. ῶσω, ησω, benevolus sum, benevolè & amicè me gero. εὐγνωμονοῦσα ψυχὴ, animus bene constitutus, Aristot. in Rhetor.
Εὐγνωμοσύνη, ης, ἡ, ὑπόνοια, gratitudo animi, benevolentia, & æquanimitas, Herodot.
Εὐγνώστως, ον, ὁ, gratus, benignus, candidus, æquus & bonus, Æschin. ¶Εὐγνώμων λόγος, haud absurda ratio, Plutar. in Numa. ¶ Εὐγνωμόνως, benignè, candidè, animo grato & æquo, Lucian. in Dialog. Alexandri, Annibal. & Scip. καὶ κατηλιγγάνει ἑαυτὸν ἐγκωμιάσας τὸ σφέτερον.
Εὐγνωστος, ον, ὁ, & εὔγνωτος, bene notus.
Εὐγόνατος, ὁ ἡ, ὁ, geniculatus, internodiū habēs.
Εὐγονέω, μ. ήσω, bene partus mihi succedit.
Εὐγονία, ας, ἡ, bona generatio.
Εὐγονος, ον, vis moderata.
Εὐγραμμία, Athen. lineamenta scitè ducta.
Εὐγραμμος, bene depictus. Lucian.
Εὐγραφὴς, ὁ ἡ, ὁ, bene scriptus, seu pictus. ¶Item bene scribens, seu pingens, Epigr.
Εὐγωνὸς, angulatus. Gaz.
Εὐδαιμονέω, ήσω, ησομαι, ἐδαιμόνησα, sum felix, rem bene gero, Xenoph. in Oecon. ἀκούσῃς μου διαλεγομένου, ὅ τι εὐδαίμων εἰμὶ. ἀρκεῖσθαι χρὴ τοῖς, ὑπὸ δαιμονίου Cicer. de Senect. Recte verò te, Cyre, beatum ferunt, quoniam virtuti tuæ fortuna coniuncta est.
Εὐδαιμονία, ας, ἡ, beatitas & beatitudo Cicer. felicitas, Plat. in Epitaph. πάντα τὰ ὑφὸς εὐδαιμονίαν φέροντα. Cicer. Tusc. omnia quæ ad beatè viuendum ferunt.
Εὐδαιμονίζω, μ. ίσω, ησα, beo, beatum duco, εὐδαιμονίζω σε τῆς ἱστορίας, beatum te duco historiæ causa, Philostrat. in Heroicis. ¶Εὐδαιμονισμὸς, ὁ, felicitas, beatitudo vel beatitas Cicer. Aristot. lib. 4. Ethicor. ¶ Εὐδαιμονιστὴς, ὁ, fortunatus existimandus.
Εὐδαιμονικὸς, ἡ, ὁ, ad felicitatem idoneus, beatus, Aristot. 10. Ethicor. qui felicem reddere potest, Ceb. Theb. ¶ Εὐδαιμονικῶς, feliciter, beatè, Aristoph. in Pace.
Εὐδαιμόνισμα, ατος, τὸ, felicitas, Plat. epist. 8.
Εὐδαιμόνως, feliciter, Plat. epist. 8.
Εὐδαίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, felix, beatus, fortunatus. εὐδαίμονες τύχης, fortunati successus, Plat. νόμ.
Εὐδάκρυτος, ὁ ἡ, ὁ, pulchrè lachrymans, Philost.
Εὐδάπανος, sumptuosus, profusus, liberalis.
Εὐδερκὴς, acutè videns.
Εὐδιὴς, ὁ ἡ, ὁ, bene ad meridiem situs, hesperius. ¶Vel pro εὔδιος, clarus, Homer.
Εὐδίκητος, ὁ ἡ, ὁ, lauta conuiuia, Eurip.
Εὐδίκτυος, ὁ ἡ, ὁ, yluosus, arboribus consitus, Nonn.
Εὔδιος, ος, ὁ ἡ, perspicuus, manifestus, liquidus, Aphrod. τὰ μὴ ὄντα εὔδιαν, conspicua.
Εὐδία, tranquillitas, serenitas.
Εὐδιάκλητος, ὁ ἡ, ὁ, dignus calumnia, calumniæ & inuidiæ obnoxius, Hesych.
Εὐδιάκοπος, τος, quod tædium adimit, Suid.
Εὐδιάκοσμος, latus, hilaris, Dioscor.
Εὐδιάκρατος, tranquillè vino, Polyb.
Εὐδιάλειπτος, spatius interpositis.
Εὐδιαῖος, fenestra in naui qua egeritur sentina, Suid. ¶Hesych. εὐδίαιος, mulieris genitale.
Εὐδιαίσητος, ον, facilè scissilis, citissimè penetrans, εὐδιαίσητος ὀδμὴ, Xenoph. ventus apertus. ¶Apud Theophrast. li. 7. histor. c. 12. scillæ folium est εὐδιαίσητον, Plin. lib. 21. ca. 17. tractabile.
Εὐδιαίτητος, arbitratu facilis, Strab.
Εὐδίαιτος, frugi, qui victu parabili contentus est, Xenoph. in Apolog. ¶Item pellucidus, Ruell. qui citissimè penetrat Marcello, lib. 1. Dioscorid.
Εὐδιακαμψίβιος, benevolus.
Εὐδιάλακτος, ὁ ἡ, ὁ, facilis reconciliatu.
Εὐδιάλειπτος, flabilis.
Εὐδιάλυτος, facilè solubilis, qui facilè soluitur.
Εὐδίαπτος & εὐδίαπτος, qui facilè perflatus capit. Colum. perflabilis: Cicer. cuandus.
Εὐδιαπόπτος, ον, facilè expositus prædæ.
Εὐδιαφθόρος, ὁ ἡ, ὁ, qui facilè corrumpitur.
Εὐδιαφόρητος, est cui facilè fieri perspirabili cute digeruntur, Galen. in 9. Therapeut.
Εὐδιάχυτος, ον, fusilis, diffusu facilis.
Εὐδιαχώρητος, facile subducens.
Εὐδιήγητος, narratu facilis, Isocrat.
Εὐδιημερία, ας, ἡ, tranquillitas. εὐδιημερίαι, Odyss. ε.
Εὐδίνητος, ον, ὁ ἡ, qui facies versationes habet, Vitruu. versatilis, mobilis, in Epigr.

Εὐόδης, ους, ὁ, facilis versu, placidus.
Εὐοδίαδρομος, ὁ ἡ, expeditus, facilè pervius.
Εὐόπτης, ου, ὁ ἡ, perspicuus, Aristot. in Probl.
Εὔδιος, ου, ὁ ἡ, serenus, tranquillus, Chrysost.
Εὐδιόω, tranquillans, serenans, 2. Argon. κέλευθος δὲ διδιώσετ', i. διδιήσει.
Εὐδ μαντις, & ιδδ μαντις, ου, ὁ ἡ, bene fabricatus, Hesiod. αἱ δ' γυναῖκας ἐὺ δμήτορ' ἔπλ πύργον.
Εὐδοκίμησις, ὁ, ἡ, approbor, acceptus gratúsque fio. Polyb. lib. 1. histor. σπουδάζουσι φιλοτίμως ἐπιδείξασθαι καὶ διαλύσασθαι δυσκοινωνήτους γεγενῆσθαι, probatas & acceptas. ¶ Εὐδοκέω, μ. ήσω, α. ησα, idem. ¶ Item δυδοκῶ σοι τι, in amore alicuius siue in charitate acquiescere, vt Cicer. in Læliio: alicuius officio delectari. Diod. de Ephestione, τὸ μὲν καὶ φιλεῖσθαι ὑπὸ διδοκήσεως καὶ ξένια, hospitis officio delectatus. Pol. οὐκ ἐδοκίμασεν δὲ μὰ μένειν ὅπου τῆς ὑπαναπαύσεως non pactis acquiescent. ¶ In Biblis significat propensum & ardentissimum affectum. D. Ambros. ducere optimum. Luc. 3. ἐν σὲ ὁ υἱός μου ἠγαπήθην ὃν ἐδόκησα, tu es filius meus in quo acquieui & mihi complacitum est.
Εὐδοκία, ας, ἡ, libentia Gell. lubentia Plaut. placitum, quod complacitum atque acceptum est, comprobatio, propensa voluntas, Ephes. 1. κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ πλούτου αὐτοῦ, pro affectu propenso bonæ voluntatis suæ.
Εὐδοκιμέω, & Εὐδοκιμῶ, μ. ήσω, α. ησα, probus habeor, clarus fio. παρ' ὑμῖν διδοκιμεῖν, à vobis bene audire, Demosth. ἄξιον τοὺς ἄλλους διδοκιμεῖν, apud alios bene audire, Plat. 2. de Repub. ¶ Εὐδοκίμησις, εως, ἡ, gloriæ adeptio, nominis splendor, Plat. 2. de Republ.
Εὐδόκιμος, ου, ὁ, probatus, probus, admirandus, laudatus, splendidus. διδόκιμος εἰς τὰ πανάγια, ob talia commendatus, Plat. de Leg. διδόκιμος ἀφ' ἑαυτοῦ, virtute præstans. Idē ibi.
Εὐδοξία, sermone hominū celebror, Ceb. Theb.
Εὐδοξία, claritas nominis, bona fama, gloria, Plat. in Epist. τῶν ἐφ' ὑμῖν διδοξίαν αὐτοῖς, gloriam hoc tibi apud multos cōciliabit. ¶ Εὔδοξος, ου, δόξης, splendidus, Bud. Comm.
Εὔδουλος, frugi seruus, Athen. & Poll. 3.
Εὐεργετέω, τὸ δ. ετικός, benefacere, Aristot. 8. Ethic.
Εὐεργεσία, siue διδρασία, vis, potentia, Sapient.
Εὐέργετέω, bene curro, in Epigr.
Εὐέρμενος, pernix ad eurſuram habilis, bene decurrēs. ἵππος δ. εὐέρμενες ἐς διδρόμους, Poll. li. 1.
Εὐέρμης, firmiter, διδρμησε διδέσθαι, διδέσθαι.
Εὐεπικήρυκτος, ὁ, ἡ, iaculandi peritus.
Εὐεπίτευκτος, facilis atque obsequiosus.
Εὕδω, μ. ήσω, dormio, soporor, Neutr. in Odyss.
Εὐερής, tutus, firmus, ἀσφαλὴς, βέβαιος, Xeno.
Εὐειδής, ους, ὁ ἡ, speciosus, pulcher, cōspicuus, Plat. in Criton. γυνὴ καλὴ καὶ διειδὴς, fœmina pulchritudine eximia.
Εὐειδία, pulchritudo.
Εὐεικτέω, ad coniecturam facilis.
Εὐειμτέω, robustus sum, valeo.

Εὐειπτος, ου, ὁ, obediens, bene ceelena, morigeri, mollis.
Εὐειπτως, facilè, promptè.
Εὐειλος, ου, ὁ, apricus.
Εὐειμοσύνη, bene vestitus, Aristot. in Rhetoric. ¶ Εὐειμων, ους, & Εὐειμής, & Εὐειμων, ονος, idem.
Εὐείσβολος, ου, facilis ingressu.
Εὐεκκριτος, ὁ, facilis ad excernendum, Athen.
Εὐεκτέω, μ. ήσω, sum sanus, valeo, bene habeo, Ceb. Theb. κατασκεὲς ἡ διοικητὴ τοῦ σώματος.
Εὐέκτης, ου, ὁ, bene habitus, commodè habens bona fruens valetudine, Laert. de Socr.
Εὐεκτικός, ὴ, ὸν, incolumis, sanus, εὐεκτικὸν Aristot. 6. Ethic. facientia ad bonam corporis habitudinem. ¶ Εὐεκτικῶς, prosperè, sic satis.
Εὐεκτος, bene habito corpore & strenuus, Plat.
Εὐεκφορητὸς, ὁ ἡ, fertilis, fœcunda & facilè verum perferens, Aristot. 7. hist. Anim.
Εὐελκτος, qui facilè refellitur, diligenter exploratus, διλεγμένος διδήλωται, Plat. in Epist.
Εὐέλκωτος, in quo facilè vlcus sanatur, Galen.
Εὐέλπις, ιδος, ὁ ἡ, bene sperans, Plat. in Apolog. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς χρὴ τὸ διοῖον διανοεῖσθαι τοῦτο, ἐλπίδα μεγάλην εἶναι τοῦ θανάτου. ¶ Cū Genit. Arcer haec in Apocal. τὸ μὴ ἐλπίδας τινὰς διδεῖν διλεπτοῦ.
Εὐέλπιστος, bona spe, sic Theophil. in Instit. civil.
Εὐελπιστία, ας, ἡ, bona spes, fiducia, Arist. 3. Ethic.
Εὐέλπιστος, qui bona est spe, Bud. in Epist. posteri.
Εὐεμετος, ου, facilè ciens vomitionem.
Εὐεμία, facilè vomens, διεμεῖσθαι πολλὰ, vomitiones adiuuat, Dioscor. li. 2. cap. 202.
Εὐεμπτωτος, qui facilè labitur. ¶ Εὐεμπτώτως, procliuiter, labili gradu, Dioscor. li. 7. cap. 2.
Εὐεξάλειπτος, delebilis, qui facilè delectur, Xeno.
Εὐεξαπάτητος, ου, ὁ ἡ, facilis deceptu.
Εὐεξέλεγκτος, ου, ὁ ἡ, exploratus, qui facilè argumentis probari potest. Plat. in Apol. πολλοὶ ἡ ἀλλοδαπὸ οὐδ ἡ διεξέλεγκτος, non.
Εὐεξής, ὁ ἡ, facilem exitum habens.
Εὐεξος, ου, ὁ ἡ, ingeniosus, sano & robusto corpore. ¶ Εὐεξία, ας, ἡ, bona valetudo, bona corporis habitudo, διαξία τοῦ σώματος, Æschin.
Εὐεπεδεικτος, manifestè, rectè σημαίνειν.
Εὐεπιβατος, cui facilè nocere potest, facilè calumniæ opportunus, Galen. 2. Method.
Εὐεπηγής, ους, ὁ ἡ, facundus, διαπρεπὴς φωνῇ Xeno. Oedypo tyranno. ¶ Εὐέπεια, idem.
Εὐεπιβούλευτος, ὁ ἡ, qui patet iniuriis.
Εὐεπιγνωστος, facilis cognitu, διεγνωσμένος.
Εὐεπιτευκτος, ὁ ἡ, facilis inuasu.
Εὐεπιλησμος, obliuiosus, Theophil.
Εὐεπιπειστος, affabiliter Gell. humaniter Cic. benignè & comiter Terent. Poll lib. 5.
Εὐεπιφορος, ου, ὁ ἡ, procliuis, pronus, Strab.
Εὐεπιχείρητος, captu facilis, facilis aggressu, διεπιχείρητα σοφίσματα, Aristot. propositiones quæ facilè aduertantur.
Εὐεπτα ξύλα, ligna quorum materies siue in sculpturis

puruis, siue ad intestina opera pulchrā cōmodāmque præstat tractabilitatem, vt Vitr. loquitur, lege Theophr. de hist. lib. 3. cap. 10.
Εὐεργεσία, σις, ἡ, beneficentia, ἡ πρὸς φίλον διεργεσία, in amicos beneficentiæ, ἴσμεν ad Nicocl. διεργεσία μοι ὀφείλεται, mihi debetur beneficium. Thucyd. κέλευσιν σοι διεργεσία, habebitur tibi gratia, Idem.
Εὐεργετέω, μ. ήσω, π. ικα, beneficio afficio, διεργετεῖ τὴν πόλιν, in ciuitatem beneficus confert, Aristot. 5. Polit. Demosth. οὐχὶ κακῶς ἀκούσας ἀλλ' εὖ ἀκούσας εἰ τοῦτ' ἦσαν διεργετηκὼς ὑμᾶς ἔδει φάναι. ¶ Εὐεργέτημα, τος, τὸ, beneficium, Demosth. ¶ Εὐεργέτης, ους, bene meritus de aliquo, διεργέτης ἀμφοῖν, beneficus in nos, Luci. in Anachar. ¶ Εὐεργετικὸς, ὴ, ὸν, beneficus, Aristot. Ethic. 4. ¶ Εὐεργέτις, ιδος, benefica, Plat. de Leg.
Εὐεργὸν, Poll. 6. cochlear, rudicula, τορεύειν, ἐὐεργὸν.
Εὐεργὸς, ὁ, ἡ, ὸν, accuratè fabricatus, elaboratus. Odyss. ὁ. αὐτὴν διεργὸν ἔπι. ¶ Item ad opus obeundum expeditus.
Εὐεργὸς, felix rerum successus, Suid.
Εὐεργὸς, ὁ ἡ, beneficus, efficax, Odyss. ὁ. ἡ εἰ μ' διεργὸς ἦσθ', etiam si bene operetur. ¶ Item facili facilis, διεργὸς ἰμάντων, facilè effoditur. Herodot.
Εὐερέθιστος, apud Strab. irritabilis, iracundus.
Εὐερκτος, promptus expeditus, Xeno. in Oecon.
Εὐερκὴς, ὁ ἡ, bene septus, Iliad. 1. διερκέα δώματα. ¶ Εὐέρκεια, munitio. ¶ Εὐερκέω, ας, ήσω, idem, Plat.
Εὐεργετικὸς, in Epigr. 1. διεργέτης, beneficus.
Εὐερμενὴς, ὁ ἡ, fortunatus, ab διὸς & ἰρμὴ.
Εὐερμία, ας, ἡ, fortunæ successus, prosperitas, Ælian. ἀστασίᾳ διεργὸν διεργεῖ τὰ πράγματα.
Εὐερρὴς, ὁ, ἡ, ὸν, densus arboribus, dumosus, Plin. exponit ramosus, vegetus. ¶ Εὐερρὴς, ὁ ἡ, ὸν, fruticosus, ramosus.
Εὐερρὲω, vbs vbi mollis & mitis aer atque cæli clementia, Aristoph. in. Auib. Dicitur & Εὐέρεια, mollities Plat. Poet.
Εὐεσπερίδες, horti Hesperidum, Theophr.
Εὐεστώ, ὁ, ἡ, felicitas, animi tranquillitas, Sui.
Εὐετηρία, ας, ἡ, annua feracitas Colum. prouentus. ¶ Item status temporis salubris.
Εὐεφοδος, ου, ὁ ἡ, facilis aditu.
Εὐεφυὴς, facilis coctu, coctibilis Plin. Theophr. de Causis lib. 4. cap. 14.
Εὐζηλία, ας, ἡ, bona æmulatio.
Εὔζηρος, bene compactus, Didym.
Εὐζωία, vita beata, bona actio, Aristot.
Εὔζωμος, ου, ὁ, vel διζωμος, ου, cruca herba, Dioscor. ¶ Εὐζωνος, ου, ὁ ἡ, succinctus, expeditus, Iliad. ὄστις γυναικὸς, bene ornatæ, bene cinctæ: ἀνὴρ διζωνος, vir expeditus, Thucyd. habilis.
Εὐζωος, ου, vigens, Theophr. in 5. de caus.
Εὔζωρος, non dilutus, merus. διζωρος μέθυ, merum vinum, Eurip. 1. διζωρον.
Εὐηγενὴς, ὁ ἡ, ὲς, generosus, felix: abundat ὲ.
Εὐηγεσία, ας, ἡ, ductus principatúsque bonus, bona administratio, Odyss. 7.

Εὐηγορία, laudo, benedico Cic. pro Sextio.
Εὐήγορος, bene peritus fori, iurisconsultus, facundus. ¶ Εὐηγορέω, ας, ήσω, benedictum Terēt. κακολογίᾳ, κακηγορήμασιν. ¶ Εὐήγορος, benedicē Plaut.
Εὐήθεια, ας, ἡ, simplicitas, imperitia rerum, incauta probitas, morum probitas, Plat. 3. de Rep. ¶ Item stultitia, amentia, stupiditas.
Εὐήθης, ους, ὁ ἡ, simplex, homo minimè malus, Plat. 1. de Republ. ὡς δὴ ἐγὼ ἀγαθὸς καὶ εὐήθης, non esset probus & simplex. ¶ Item fatuus, stupidus.
Εὐήθιστος, bonus mos: Vide διδθέω.
Εὐηθίζομαι, & διηθίζω, μ. ίσω, π. ικα, ineptus fiam, insulsè ago vel loquor, Plat. 1. Polit.
Εὐηθικὸς, absurdus, stolidus, Plat. 1. de Republ. ¶ Εὐηθικῶς, simpliciter, fatuè, Aristoph.
Εὐήθως, simpliciter, temerè, ἀπλῶς γε, Demosth. 1. ingenue & simpliciter incautèque.
Εὐήκοος, ὁ ἡ, bene acutus, Nicand. in Alex.
Εὐήκοος, ου, ὁ ἡ, bene audiens, obsequens, Aristot. Ethicor. 1. ¶ Item exaudibilis, qui auditu intelligi potest. διήκοος τοῦ ξ. dicitur, quia strepitus vocésque facile percipiuntur noctu, Idem in Probl. ¶ Εὐηκοία, facilitas audiendi, obedientia Cicer.
Εὐηκτέω, acutum, vigens.
Εὐηλατέω, Deut. 29. ignosco, Dat.
Εὐήλατος, ου, ὁ, equitabilis, spatiosus, τὸ πρὸ δλαν διήλατον, patens planicies, Hermog.
Εὐήλιος, ὁ, ἡ, apricus, soli expositus, Aristoph.
Εὔηλος, apricus, Theophr. 1. de caus. plant.
Εὐημερία, μ. ήσω, π. ικα, felix sum, sum in tranquillo, Aristot. 5. Ethic. ¶ ὁ διημερήσας, qui splendidè recitauit causam, & feliciter peroranit. ¶ Εὐημερία, felix successus dici alicuius, prosperitas.
Εὐημερία, dici clementia, serenus dies, Aristot. in Oecon. de domo ædificanda loquens, καὶ πρὸς διημερίαν ὁ ἡλιος δεῖ ᾖ, βέλτιον μὲν τὸν ὄρθρον, διάλιον ὁ τὸν χειμῶνα. ¶ αἱ διημερίαι, serenitates.
Εὐήμερος, ου, ὁ, prosper, mansuetus, Sophocl.
Εὐημοσύνη, ας, ἡ, iaculandi peritia.
Εὐήνεμος, ventis prosperis expositus, Soph.
Εὔηνος, ου, ὁ, obediens, modestus, frænatus, fræno ductilis, Plat. de Republ.
Εὐηνοσύνη, simplicitas, imperitia rerum, incauta probitas, morum probitas, Plat. 3. de Rep. ¶ Item stultitia, amentia, stupiditas.
Εὐηνοῦς, ου, ὁ ἡ, mansuetus, obediens.
Εὐηνία, ας, ἡ, bona valetudo, διήξια, διδλεια.
Εὐηρατος, ὁ ἡ, qui facilè exiccatur.
Εὐήρης, ad remigandum aptus, Eurip. ¶ Hesyc. διήρεις vocat, ductiles, agitabiles. ¶ Plutar. πάντων διήρη σκάφος, διήρεσι ναυσὶ, verſatilibus. ¶ Εὐήρεια, facilitas.
Εὐήρετος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, aratu facilis, ἡ κάλλος διηρετμοῦσθαι.
Εὐηρεφία, τὸ, animum oblectans.
Εὐήτρος, ventrosus, bene textus, Poll. li. 7.

Εὐπλοΐα, ας, ἡ, facilitas, bona nauigatio.
Εὔηχος, ον, sonorè bene sonans, lib. 12. Dioſc.
Εὐήχως, bene sonans, Eurip.
Εὔηχος, ον, ὁ ἡ, bene sonans, canorus.
Εὐθάλλω, prosperè & commodè germinare & crescere, Plut. in vit. Sympoſ. ¶Εὐθαλὴς, ὁ καὶ ἡ, floridus, virens, vber, adultus.
Εὐθανατῶ, honesta morte defungor, Poly. ¶Εὐθανασία, ας, ἡ, mors facilis. ¶Εὐθανάτου, Cratinus apud Poll. li. 3. de facili mortis exitu.
Εὐθαρσία, ας, ἡ, fiducia, Bud. in Epiſt. poſter.
Εὐθαρσῶ, ὁ ἡ, confidens, audax, Luci. ἀλλὰ πᾶς ταῦτ' ἐφορᾷς καὶ πάνυ θαρσῶν; ¶Εὐθαρσῶς, fideliter, confidenter, audacter.
Εὐθεῖ, perquam vtile eſt.
Εὐθέτει, pro εὖ θέτει.
Εὐθετεῖται, θέλουσι.
Εὐθενῶ, ῶ, abundo, gliſco Colum. Demoſt.
Εὐθενία, incolumitas, Ariſtot. 8. de hiſt. Anim.
Εὐθεχείρωτος, ον, ὁ ἡ, tractatu facilis, cultu facilis, Theophr. 3. cauſ. plant.
Εὐθέρειστος, ον, τὸ, meſſu facile, Plin. li. 12. cap. 25.
Εὐθέρμαντος, qui facilè caleſcit, bene calidus, Theophr. lib. 4. de cauſ. plant.
Εὐθὲς, τὸ, rectum, Nat. ἡ πανταχῆ εὐθεῖα, &c.
Εὐθεσία, Hippocr. firma corporis cõſtitutio Cicer. ingenita corporis valetudo.
Εὐθετίζω, τὸ εὐθετῶ, diſpono, compono, Heſiod.
Εὔθετος, ον, ὁ ἡ, aptus, opportunus, conueniens, accommodatus. εὔθετος εἰς κτίσιν, ad recõdendum idoneus, Dioſc. li. 2. ca. 65.
Εὐθετῶ, compono, digero, ordino, concinno, Synes. κρεῖττον οὖν ἐστὶ πάντα εὐθετοῦντας, ἀναμφίσβητον τὸ δικαιότατον, honeſtum igitur erit ſi omnia digerens etiam cuerras cubiculum. ¶Accipitur & abſolutè pro aptus ſum & quadro, cohæreo, congruo, Theophr. li. 5. περὶ φυτῶν. εὐθετεῖ πάντα πρὸς πάντα, ad omnia vtilis eſt & appoſita.
Εὐθυδρομητικὸς, ὁ ἡ ὁ, quem facilè contemplamur.
Εὐθέως, confeſtim, continuò, Aphthon. εὐθέως ἀφικόμενος κατηγόρει. ¶ἐκ τῆς εὐθείας δὴ πλέοντι, Arrian. in Alexandr. expeditione, apertè & propalàm contradicere.
Εὐθηκτὸς, bene acutus, in Epigr.
Εὐθικτος, acutus, penetrabilis.
Εὐθῦς, ὁ ἡ ὁ, mammoſus, mammoſa: à θυλὴ, i. mamma. εὐθῦκες βόες, Eurip. obeſi boues.
Εὐθύμητος, pulchrè compoſitus, concinnus, aptè compoſitus, Ariſtot. 9. de hiſt. Anim. ¶Εὐθυμοσύνη, ας, ἡ, ordo, diſpoſitio apta, Heſiod. ¶Εὐθυμοσυνῶ, componere, Plat. 6. Leg.
Εὐθυμορφία, & Εὐθυμορφος, ον, bonis abundo, exubero, gliſco Columel. Ariſtoph. εὐθυμεῖν φυτοῖς, abundare arboribus. Baſil. in Hexaem. homil. 3. πάντα εὐθυμήσας, locus vbertate præditus.
Εὐθυνία, ας, ἡ, abundantia, annona, fertilitas.
Εὐθυνέτης, ὁ ου, ὁ, facilis venatu.
Εὔθυνος, ὁ ου, ὁ, felix in venando, in Epigr.
Εὔθυτος, placens, cap. 10. lib. 4. Reg.
Εὐθυτηγία, ὁ ου, ἡ, ἡ, εὐθυτηγῶ, εὐθυλογῶ, tactu facilis, tractabilis, Ariſtot. 9. hiſtor. πρὸς διάνοιαν εὔθυτος, acuti ingenii. ¶Item qui eleganter & facetè, vt homo acutus, tangit quempiam, Athen. lib. 13. ὡς ὁ Λάμια πρὸς τὸν εὔθυτον ἐν ἀστείοις πορρωτάτω τῆς χοιρογρύλου.
Εὐθύτατος, aptè, congruè.
Εὐθυτενὴς, splendidus in comitis.
Εὐθυφίλεντος, qui miti eſt tolerantia erga calumniatores. ¶Εὐθυφλεντία, ας, ἡ, facile ad turbandum & deterendum.
Εὔθρυπτος, ὁ ου, ὁ ἡ, facilis contuſu, friabilis, Plin.
Εὐθυχαίτης, ου, ὁ ἡ, bene comatus.
Εὐθυχρὴς, ὁ ἡ, ſtridorem edens.
Εὔθωρος ὠὼς, ὁ, ἡ, aurora ſedè habens bonam.
Εὐθωρος, ον, ὁ ἡ, ſonorus, vocalis, in Epigr.
Εὐθρυπτὸς, friabilis, Dioſc. li. 5. cap. 19.
Εὐθῦτος, ον, ὁ, ἡ, mollis, effœminatus.
Εὖθι, Aduerb. rectà. εὖθ' ὑπὲρ στεφάνης, rectà ſub imperatricem, Ariſtoph. ¶Item εὖθι μὲν ἐνθάδε, ſtatim, Phocylides, πλὴν ἐγὼ δ' εὖθι μενῶ, mendico protinus da.
Εὐθυδικῶ, rectè iudicare, emittere, πλανᾶσθε εὐθυδικοῦντες. ¶Εὐθυδικία, ας, ἡ, recta directio. ¶Εὐθυδίκου, ου, ὁ ἡ, rectè iudicans, Philo Mund. ¶Εὐθυδίκος, ου, ὁ ἡ, rectè iudicans. Hinc Εὐθυδικίτης, Baſil.
Εὐθυλυκὰς, dulcis radix, quę & παιδικὴ dicitur.
Εὐθύλογος, ον, ὁ, verax.
Εὐθύγραμμος, ον, directis conſtans lineis, rectilineus, εὐθύγραμμα σχήματα, Ariſtoph.
Εὐθύμαχος, ου, ὁ, ſimplex, popularis.
Εὐθυμία, rectâ caput cauſæ petere. Εὐθυμία, recta intentionis depulſio, Dem. πρὸς ἣν ἡ εὐθυμία, Ad.
Εὐθυδρομῶ, recto curſu contendere, Act.
Εὐθύνεργος, ὁ ἡ, cui recta ſunt intentiones.
Εὐθυρρημοσύνη, recti loquium, Heſych.
Εὐθυσθαλὴς, ſecundus, ſtatim interficiens, Plut.
Εὐθύσκιος, recti caulis.
Εὐθύστομος, obeſus.
Εὐθυτεκτῶ, comparaturo facilis.
Εὐθυτρεχὴς, rectè & propriè loquor, Gaz.
Εὐθύτρεχος, ὁ ἡ, oblongus ſico.
Εὐθυχαρὴς, tumultuarie pugnans, in Epigr.
Εὐθυχαρία, ας, ἡ, bellum repentinum.
Εὐθυψυχῶ, ἐυθυψυχοῦμαι, & Εὐθυψυχοῦμαι, ἐυθυψυχῶμαι, alacri animo ſum, ſum æquo & bono animo, Plutarch. in Sertorio, & Εὐθυψυχία, ſus eſt & Xenoph. 7. ἀναβ. & alibi, pro lætiter viuere.
Εὐθυμάθητος, ὁ ἡ, gratioſus.
Εὐθυμία, recta animi conſtitutio, ſecuritas, hilaritas, alacritas, Cicer. li. 5. de Finib. animi tranquillitas & animus terrore liber.
Εὐθυμοποιῶ, componere, digerere, ſuo quoque loco omnia collocare, Plat. de Leg.
Εὔθυμος, ον, ὁ ἡ, qui eſt animo tranquillo, lætus, lucer, hilaris, Plat. de Legib. ¶Εὐθύμως, eadem, lætè, animo.
Εὐθυμοσύνη, ας, ἡ, lætitia, πᾶσιν, Heſiod.
Εὐθυνῶμαι, Cicer. rationem vitæ & magiſtratus geſti, aut curationis actę repoſcor. Cæſari eam dico. ¶Bud. in Epiſt. poſter. pro feliciter mihi ſuccedit.
Εὐθύνη, ης, ἡ, rationum repetitio rerum à magiſtratibus adminiſtratarum, caſtigatio, correctio, emendatio, pœna: vnde εὐθύνας διδόναι, rationem reddere. ¶Εὐθύνας ἔφερον, dãnari repetundarum, Æſchin. ¶εὐθύνας εἰσάγειν, Demoſth. cauſam dicere de concionibus publicis. ¶εἰσὶν δὲ διδόναι παῖδες εὐθύνας ἐν ἡλικίᾳ, Ariſtot. 3. Polit. medicum oportet reddere rationem medelæ inter medicos. ¶εὐθυνῶν πάσχειν, qui præeſt exigendis rationibus rerum adminiſtratarum, ibidem. ¶εὐθύνειν βίον, iudicium ſeu cenſuræ, quibus quis vitæ antè actæ rationem reddere cogitur, Æſchin.
Εὐθυνήσιος, obtemperans.
Εὐθυνῶ, ὁ, & εὐθυντήρ, ῆρος, ὁ, & εὐθυντὴς, ῆρος, ὁ, rector, gubernator. ¶εὐθυνῶν, id eſt, correctores, vocat Ariſtot. lib. 6. Politic. qui præſunt rationibus exigendis ab aliis magiſtratibus.
Εὐθυντῆρα, Heſych. foli rudus Architectis.
Εὐθυνωλὸς, ὁ, ἡ, rationes repoſcens, qui repetit rerum publicarum adminiſtrationes.
Εὐθυόμενα, ωθῶν τὰ ἄλογα, propriè, quod prauum eſt corrigo, Herodot. Vnde fit, vt pro moderari, corrigere, regere & dirigere ponatur. εὐθύνειν ἵππους, regere habenas, Ariſtoph. ¶Item damnare, mulctare: vt εὐθύνειν, Thucyd. de Pauſania damnato. ¶Item poſtulare, reum facere, Plutar. in Cicer. ἀφικνοῦμαί τι μεμφόμενος εὐθύνων κλοπῆς. ¶Item, in alicuius geſta inquiro, rationem vitæ vel adminiſtrationis repoſco. Plat. in Protag. ¶Item redarguere, reprehendere, Naxan.
Εὐθυόνειρος, rectè ſomniantes, ariolantes, ¶Εὐθυονειρία, rectum ſomnium.
Εὐθυόπτης, qui eſt rectis vnguibus. εὐθυόπτης ἀγκύλος, Ariſtot. 8. Anim.
Εὐθυπλοκία, recta textura, Plat. in Politic.
Εὐθύπορος, ſtatus rectos habens, Ariſt. de mũd. Ariſtot. 5. de Gener. Anim.
Εὐθυπορῶ, rectà tranſire, recto tramite meare, Plat. de Legib.
Εὐθυπορία, meatuum directio, rectus motus, Plat. de Legib.
Εὐθύπορος, qui rectà tranſit, εὐθύπορος ὁδὸς, recti mores. Idem Ibidem.
Εὐθυπρόσωπος, ὁ ἡ, plurimùm feſtinãs, præcox.
Εὐθυρεκτῶ, habẽs naſum iuſtæ proportionis.
Εὐθυρρημοσύνη, rectè loquor, Ariſtoph.
Εὐθυρρήμων, ον, ὁ ἡ, rectiloquus.
Εὐθυρρὶς, ὁ ἡ, rectas radices agens.
Εὐθύς, ſtatim, ab initio, imprimùm. εὐθὺς ἀφ' ἑσπέρας, ſtatim ab initio fabulę, Ariſtoph. εὐθὺς ἐκ γενετῆς, Ariſtot. in Politic. ¶Item videtur ſignificare iam antea, apud Plutarch.
Εὐθύσελμος, rectus, εὐθὺς λόγος, ſermo rectè, Euripid. ἐκ τοῦ εὐθυ, protinus, Thucyd. ¶ἡ εὐθεῖα, linea. εὐθεῖαν ἐπ' εὐθείας ἐξελαύνειν, Strab. ¶Item ἐκ εὐθείας, idem quod εὐθυδικία, Plut. in Cicer. τῷ ἧττον ἐγκλίνειν τὸ μὴ εὐθεῖαν τοῦ βίου διώκειν καὶ πολιτεύεσθαι μὴ πολιτικῶτατα, cùm non auſus eſſet Hortenſius rectum & plenũ patrocinium ſuſcipere. ¶χρῆσθαι εὐθείᾳ, rectè, iuſtè, Phal. ¶ἐν εὐθείᾳ, verè, Plut. in Fab.
Εὐθυσκοπῶ, rectè aſpicere, Theophr. de hiſt.
Εὐθυτενὴς, ὁ ἡ, directus.
Εὐθύτης, ητος, ἡ, iuſtitia, æquitas, rectitudo.
Εὐθυτορῶ, recto ductu feratur, Galen.
Εὐθυβόλος, τος, ος, qui promiſſo pilo eſt, Ariſtot.
Εὐθυφερὴς, ὁ ἡ, in rectum tendens, Plat. Leg.
Εὐθυφλοιὸς, ὁ, ἡ, rectè cortex, ſpecies roboris, lib. 3. hiſtor. plant. Theophr.
Εὐθυφορεῖσθαι, in rectum protendi, Philop.
Εὐθύφρων, ονος, rectus. ¶Εὐθυφρονῶ, recto tramite, Hermog li. 2. cap. 5. ¶Εὐθυφρονεῖν, rectè ire, Ariſtot. in Probl. ¶Εὐθυφρία, ας, ἡ, q. rectitudo, rectus trames, Plat. in Tim. ἡ ὀφθὴ ἐμφύτου εὐθυφρίας, directio radiorum. ¶Εὐθύφρων, ονος, eadem.
Εὐθωρηκὴς, ὁ, ἡ, bene armatus, in Epigr.
Εὐίατος, facilè ſanabilis, Ariſtot.
Εὐιλατῶ, placidus ſum, Pſalm.
Εὐίλατος, ον, ὁ, placidus, propitius.
Εὐιμερτιστὴς, Mideſios Tyrius Maximus vocat, à cultus elegantia, Eraſ. in Adag.
Εὔινος, neruoſus, bene fibratus.
Εὔϊος, ου, Euius, Bacchi nomen.
Εὐίππος, ον, ὁ ἡ, equitatu præſtans, Xenoph. bonos equos producens, Euripid.
Εὐκαὴς, facilè flagrans, qui facilè accenditur.
Εὐκαθαίρετος, qui facilè funditus deleri poteſt.
Εὐκαρδὴς, magnanimus, intrepidus.
Εὐκαρπερῶ, copioſus ſum, abundo, Athen. lib. 6. εἰ σπάρτα ἄκαιρα ἐκφέρει πᾶς ἄνεμος, qui loca maximè opportuna colebant ad quærenda vitæ neceſſaria.
Εὐκαρπῶ, ἔσω, ἔσωμαι, ſum opportunus, eſt mihi otium. εἰς ὕδωρ ἐπεσεῖν ἀκαρπήσαντα ἢ λίθῳ τῷ ἐφεστῶτι, ad nihil aliud vacabant, niſi ad dicendum aliquid noui, Act. 17. Marc. 6. ἡ ὑδὲ φαγεῖν εὐκαίρησαν, ac ne cibum quidem capere vacabant.
Εὐκαιρία, ας, ἡ, opportunitas, occaſio, εὐκαιρία τῆς πόλεως, Polyb. Cicer. lib. 3. de Finib.
Εὔκαιρος, ον, ὁ ἡ, opportunus, tempeſtiuus, Herodian. κρεῖττον εὔκαιρον ἐγγενέσθαι. Vnde εὐκαίρως, in tempore, opportunè, tempeſtiuè.
Εὐκαλεῖν, quietcere.
Εὐκαλέω, quies, Heſych.
Εὐκαμία, facilitas, εὐκαμία, quum quis bene loquitur à κάμπτω, i. frænum: ſicut εὐχαλινία ἐστόμου.
Εὐκαμπὴς, ὁ ἡ, & Εὐκαμπτος, ον, flexibilis.
Εὐκαμψία, facilitas flectẽdi, Ariſt. de gener. l. 5.
Εὐκαταφορητὸς, caducus, Gaza ex Cicer.
Εὐκαρδὴς, ὁ ἡ, magnanimus, εὐκάρδιος, Euri.
Εὐκαρδία, Aduer. animoſe, Suid.
Εὔκαρπος, fertilis, ferax, fructuoſus. εὔκαρπος ἀὴρ, aer muans ad germinandum, Theophr. lib. 2. de cauſ. plant. ¶Εὐκαρπία, lætos & vbere fructus fero Cic. ¶Εὐκαρπία, ας, ἡ, fructuum prouentus.

Εὐκαταγέλαστος, ridiculus, contemnendus.
Εὐκατάγνωστος, ὁ ἡ, ὸ, facilis vinci.
Εὐκατάληπτος, comprehensibilis Cicer.
Εὐκατάλλακτος, ὁ, ἡ, qui facilè reconciliatur.
Εὐκατάμικτος, facilis.
Εὐκατάρατος, aridus, vstu idoneus, εὐκατάκοπος.
Εὐκατάπαστος, ὁ, ἡ, debilis, caduceus, Plin.
Εὐκατασυμπάτητος, ὁ ἡ, ὸ, facilis obsignatu, Bud.
Εὐκατασκεύαστος, confectu facilis.
Εὐκατάστατος, ὁ ἡ, ὸ, bene constans, Aphrod.
Εὐκατάσυρτος, Strab. volubilis Virg.
Εὐκατασκέπτος, procliuis, agitabilis, volubilis.
Εὐκατηφορίαι, Laert. procliuitates Plin.
Εὐκατάφορος, propensus, procliuis, Arist. 2. Eth.
Εὐκατάφρητος, ὁ, ὸ, despiciendus: vnde εὐκαταφρονητότατος, contemptior, Gaz. de Senect.
Εὐκατέκτητος, ὁ, ἡ, ὸ, subiectus, facilis retentu.
Εὐκατέργαστος, qui facilè conficitur. εὐκατέργαστος γῆ, Theophr. quæ facilè aratur.
Εὐκατηγόρητος, facilè reprehensibilis, Thucyd.
Εὐκάτοπτος, ὁ ἡ, ὸ, scisilis, διόρυκτος, cupressi epit.
Εὐκέλαδος, ὁ ἡ, ὸ, bene sonans, sonorus, canorus, Aristoph. εὐκέλαδα τερπνὰ ὑπὸ διφράκων.
Εὐκέντρος, in Epigr. telum acutum.
Εὐκέρως, pulchra habens cornua, Nonn. ¶ Εὔκερως, ὁ ἡ, ὸ, idem, Soph. in Aiace.
Εὐκέφαλος, prædituς egregio capite.
Εὔκηλος, ὁ ἡ, ὸ, quietus, placidus. Vnde εὐκήλως, tranquillè & placidè. ¶ εὐκηλία, ας, ἡ, quies. ¶ Εὐκηλοποιός, ὁ, ἡ, quietem concilians, Hesiod.
Εὐκινησία, ας, ἡ, agilitas corporis, mobilitas.
Εὐκίνητος, ὁ ἡ, ὸ, agilis, motu facilis.
Εὐκίονος, ὁ ἡ, ὸ, pulchras habens columnas.
Εὔκλαυστος, fractu facilis, fragilis.
Εὔκλεια, ας, ἡ, celebritas & nomen Cic. celebratio Plin. gloria, claritas famę, Aristot. εὐκλεία Homer. Odyss. ξ. εὐκλείη τ' ἀρετὴ τῆς, θνητοῖσιν. ¶ Est & deæ nomen, cui apud Bœotios & Locros in foro quoliber ara statuique dicata fuit. Plerique hanc Dianam putabant: Nonnulli Herculis filiam.
Εὔκλειτος, ὁ, ὸ ἡ, inclitus, celebris, præclarus, insignis. εὔκλειτος τέλος, exitus felix, Plutar.
Εὐκλειτὴς, præclarus, ἡ δὸς Ἐ, Apollon.
Εὐκλεῶς, Poll. gloriosè, εὖ δὲ ξυμβαίνει ἡμῖν στρατιώτας.
Εὔκλητος, bene clausus, munitus.
Εὐκληρία, ας, ἡ, sors bona, felicitas, Tzetzes in Hesiod. ¶ Εὐκληρίαι, ας, ἡ, idem.
Εὔκληρος, ου, ὁ ἡ, ὸ, felix.
Εὐκλύζεσθαι, bene audire, εὐδοξάζεσθαι.
Εὔκαμπτος, ὁ ἡ, ὸ, flexibilis, flexilis. Epigr.
Εὐκόσμητος, ου, ὁ, bene paratus.
Εὐκτήμων, ονος, ὁ, bene ocreatus, Epither. Græcorum: vt Iliad. ἀχαιοὶ ἕλκεσι εὐκνήμιδες ἀχαιοί.
Εὐκοιλος, ὁ ἡ, ὸ, faciens bonam aluum Cato, Dioscor. li. 1. ca. 134. κοιλίαν εὐκοιλον.
Εὐκοινώνητος, ὁ ἡ, ὸ, facilè communicans. εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, Aristot. 4. Ethic.
Εὐκολία, ας, ἡ, in differentia, facilitas morum, à

πρὸ ὥρου εὐκολία, Aristid.
Εὐκολίνη, Hecate, per διὰ τρίοδος apud Callim.
Εὔκολος, ὁ ἡ, ὸ, facilis, simplex, promptus. εὔκολος πρὸς τοὺ συμβάντας, familiaribus facilis, Plut. Fab. εὐκολα μῶλα, omes moriger, Epig.
Εὐκόλυμβος, vrinandi peritus, apud Alciphr.
Εὐκομιδὴς & Εὐκόμιστος, ὁ, bene curatus.
Εὔκομος, comans, bene comatus, comis luxurians. εὔκομος φυτὰ, lætæ stirpes, Aphr.
Εὔκοσμος, compositus.
Εὔκοτος, panis genus, de quo Athen.
Εὐκρατος, ου, ὁ ἡ, ὸ, facilis, facilè parabilis.
Εὐκράτως, facili labore & negotio, apud Aristoph.
Εὐκτεσμένη, li. 1. Machab. ornate, Accus.
Εὐκταμία, ας, ἡ, decentia, Xenoph. officiũ. Æsch.
Εὔκομος, ου, ὁ, perornatus, comptus, Xenoph.
Εὐκτάμως, rectè atque ordine, decorè, ornatè.
Εὔκρατος, ὁ ἡ, ὸ, temperatus, Apoll. 2. εὔκρατος ἄνεμος, ventus spirabat.
Εὐκρατὴς, ὁ ἡ, ὸ, idem.
Εὐκρασία, bene temperatus. εὐκρασία τόπων καὶ ἀέρος, locis temperatis & apricis, Theophr.
Εὐκρασία, ας, ἡ, bona temperies, bona habitudo corporis. ἀέρων εὐκρασία, cæli tẽperies, Chrys.
Εὔκρατος, ὁ, bene temperatus, bene constitutus.
Εὐκρατὴς, ὁ ἡ, ὸ, bene valẽs, Arist. in Probl.
Εὔκρουστος, sonorus, παρὰ τὸ κρίκον τὸ κιθαριστικὸν Naz. ἢ τις εὐκρίνητον παίσειν ἴσοι ἀκτύπα κάλων.
Εὐκρίαι, scaturigine bona prædituς, Epigr.
Εὐκρίνας, Odyss. ξ. deligens, habito delectu.
Εὐκρίνεια, ας, ἡ, distinctio, ordinata rerum digestio, Hermog. tomo 1. ἀεὶ ἰδίωτ.
Εὐκρινὴς, distinctus. εὐκρινὴς λόγος, Hermogenes purus & dilucidus sermo. ¶ εὐκρινὴς ἐτεὸς quòd cõualuit: & per ἀτὶ ἐξαίρετος de mortuo dicitur. Suid. & Hesyc. ¶ Εὐκρινὴς, distincte, dilucidè. Cicer. Xenoph.
Εὐκρήκτος, habens pulchrum littus, Nonn.
Εὐκρυφὴς, facilè se occultans, qui bene latet.
Εὐκτὸς, ὁ, ὸ, optabilis, optandus, Phalar. εὐκτὸν ἀνατρεπτέον νίκαν ὑπὸ τ' τύχης ἐκπεπραγμένην.
Εὐκτέανος, puella opulẽta, locuples, Epig.
Εὔκτης, appetendus, diues, in Epigr.
Εὐκτόδενδρα ἀτόπα, Theophr. hist. plant. li. 10. arbores quæ pectines & venarum cursus elegantes habent, Plin.
Εὐκτήμων, ου, ὁ, locuples, πλούσιος.
Εὐκτήριον, τὸ, q. oratorium, Lararium Lamprid. sacrarium Cicer. εὐκτήριος Θεοδότου Theodoreto.
Εὐκτικὸς, ὁ, optatiuus. Vnde εὐκτικοὶ ὅρκοι.
Εὔκτιτος, bene ædificatus, & structus, Odyss. ¶ Εὔκτιτες, idem, Iliad. ζ. ἡ, ὄλκτον ἀφ' ἁπτοῦ ἐΐ), viro libero exoptandum esse.
Εὐκυβεία, de tesserarum felice alea vel in eis gratia dicebatur, Poll. lib. 9.
Εὔκυκλος, ὁ ἡ, ὸ, rotundus, Plat. in Tim.
Εὐκύκλωτος, ὁ ἡ, ὸ, reuerentia, pietas. τὴν τῶν ἀλλοτρίων τε θεῶν εὐκύκλωτα, Albini in Deum pietas, Plutarc. in Camillo. ¶ Item vitatio, declinatio cum ratione, εὐκύκλωτα πτώματα vitatio plagarum.

Εὐκυκλωτία, μ. βουλομένη, ἀ. μᾶλλον, vito, Isocrat. εὐκλωτοῦ τὰς διαβολὰς καὶ φυλάττεσθαι δεῖ, fuge & auertare calumnias. ¶ Item religione ducor, reuereor. ἀνάγκη θεῶν, Plat. de Leg. εὐκλωτεῖν τὰ μεγάλα ἁμαρτήματα, metuere oportet magna vulnera, Diosc. lib. 7. cap. 3.
Εὐλαβὴς, ὁ, ὸ ἡ, religiosus, verecundus, cautus innocenter. ὡς τὸν λόγον ἐμοὶ εὐλαβὲς, ad dicendum timidè accedebar, Plutarch.
Εὐλαβῶς, cautè, timidè, circunspectè, Aristoph.
Εὐλάζω, putresco, vermes produco, vermino Senec. vermiculor Plin. σκωλικιᾶν, Hesych. ¶ Item aro, εὐλαζέσθαι, ἀροῦσθαι, arari tũ esse, Thuc.
Εὐλαί, enati vermes ex putredine, vel ex mascarum sterc ore, Iliad. χ.
Εὐλάκη, ξ, ἡ, ex bonis structus lapidib⁹, Poet.
Εὐλακόμων, Homer. Thucyd. lib. 5. Valla Interpr.
Εὔλακος, facundus, in Epigram.
Εὔλαμος, Doricè, aratrum, vomer: Alii δίκελλα ex Ilgonem interpretantur apud Thucyd.
Εὐλαστὸς, flexibilis, qui facilè teritur.
Εὐλεῖαρτος, qui facilè molitur, qui teri potest.
Εὐλείμων χάρις, gratia prætensis, Epigr.
Εὐλεπὴς, ὁ, ἡ, cui cortex extricabilis est, Plin.
Εὐλεπόφλοιος, qui facilè labitur in lethargum.
Εὐλεπτόφλοιος, forti animo esse, Æschyl.
Εὐλεπτὸς, facilis captu, εὐδιάβατος τὸ ὕπτιον ὑλαθέντα πρὸς, prærepere poculũ expeditissimè, Xen.
Εὐλία, frana, habenæ, lora.
Εὐλιβὴς, pulcher lapis.
Εὐλιβὴς, ὁ ἡ, ὸ, & Εὐλιμένιος, portũ habens commodũ, εὐλιμένιος πόλις, Plat. 4. Leg.
Εὐλιπὴς, ὁ ἡ, ὸ, pinguis, præpinguis.
Εὐλογία, laudor, sum præclarus fama. ¶ Itẽ fauore & beneficentia Dei ornor.
Εὐλογέω, benedico, laudo, εὐλογῶ σοι βουλόμενος εἰς πυρίφορα ἱερῆα, Aristoph. in Equit. εὐλογεῖν τὰς δίκας, bene agere causas, Isocrat. ¶ In sacris literis Deus εὐλογεῖν dicitur quicquid gratia sua complectitur, approbat, & suo fauore imbuit. Gene. 2. ἡ εὐλογία ἀ θεὸς εἶπεν εὐλογεῖν ἐ ἐδίδετο, ἡ ἐπὶ ἀστν ἀνθρώπου, Plat. 2. de Rep. bona oratio. ¶ Item munificentia, munus. 2. Corinth. 9.
Εὐλογεῖν, obtemperare, æquo animo ferre rerum euenta. εὐλογεῖν τὰ συμπίπτοντα, in eventa bene consulere, Plut. in Othone.
Εὐλογεστὴς, moderatus, prudens. ¶ Εὐλογιστικὸς, ὁ, rationabile. ¶ Εὐλογιστικὸς, ὁ, βουλία, ratio bene composita.
Εὐλογιστὸς, rationabilis Quintil. rationi cõsentaneus. Stoicis ἐὰν πρακτικὸν λόγῳ ἐμπίπτει, Cic. Tuscul. 4. Voluntas, quę quid cum ratione desiderat. ¶ Εὐλογος, probabiliter, iure.
Εὐλογιστὸς, ὁ, bonam sortem habiens.
Εὐλύσια κοιλίας, purgatio ventris.
Εὐλυὴς, ὁ ἡ, ὸ, bene cristatus, Sophocl.
Εὐλύτειρα, generosè, strenuè, Suid.
Εὐλόχεια ἄρτεμις, Diana quæ parientes adiuuat, Euripid.

Εὔλυρος, canorus, lyræ peritus.
Εὔλυτος, ου, qui facilè solui potest, Genit.
Εὐμάθεια, docilitas & celeritas ad discendũ Cic. ¶ Dicitur & ἀμαθία, lib. 6. Epigr.
Εὐμαθὴς, ὁ ἡ, ὸ, docilis, qui facilè aliquid assequitur ingenio, Genit. Plat. Epist. 7. ἄλλοις δ' ἄλλαι ἐμπρέπουσιν ἄμμε καὶ μνάμονες, alii enim ad alia sunt ingeniosi, &c. ¶ Aliquando quod facilè discitur, Xenoph. τὰ δὲ σοι ἐμμαθέστερα ἐκ ὄντα πρὸς σπουδήν μοι.
Εὐμαθὴς, ου, ὁ, seruus amans herum: & proprium nomen subulci Vlyssis apud Homer.
Εὐμάλακτος, facilè liquefcens, mollescens,
Εὐμαρίσμος, latrina, olẽtum, Herodot.
Εὐμαρὴς, ὁ ἡ, ὸ, facilis, procliuis, leuis. ¶ Εὐμάρεια, ας, ἡ, facilitas, procliuitas, leuitas. ¶ Aptitudo etiam à Bud. vertitur apud Aristot. de mundo. ¶ Xenoph. in Apolog. pro clementia capit. ¶ Εὐμαρέως, facilè, Apoll. οὐ δ' εὐμαρέως ἀγορεύω. ¶ Εὐμαρῶς, idem.
Εὐμαρία, & Ἀμαρία, facilitas.
Εὐμαρίζω, alleuo.
Εὐμαρμάρωτος, calcens, Pollux. lib. 7. ¶ In Epigr. genus est vestis, εὐθύμαλλος ἐμμαρίς.
Εὐμαχόμαρος, fortiter pugnans.
Εὐμαχητικὸς, ὁ ἡ, ὸ, ingens, procerus.
Εὐμεδέως, compendiosè, τετμημένως.
Εὐμειλὴς, & Εὐμείλικτος, placabilis.
Εὐμελὴς μουσικὴ, musica suauis, Aristot. in Pol.
Εὐμελίας & ἐμμελίστατος, ὁ, bene hastatus, bellicosus: ἀπὸ τῆς μελίας arboris specie, ex qua hastæ fiebant. ¶ Item εὐμελίαι, Hesiod.
Εὐμελίσσειν, feliciter mellificare, Theophr.
Εὐμενὴς, ὁ ἡ, ὸ, mitis, benevolus, lenis, Demosth. ¶ Εὐμενέστερος, Isocrat. benignius, placidius. ¶ Εὐμένεια, ας, ἡ, benevolentia, placiditas Gell. placabilitas Cic. ἀέρος εὐμένεια, Theoph. cœli clementia Virgil. cœlum placidũ Stat.
Εὐμενίσσω, amicus, benevolus, propitius.
Εὐμενῶ, sum propitius ac benevolus. 2. Argon.
Εὐμενίδες, clemens, bene volens, Nazianz.
Εὐμενίδες, furiæ, in Epigr. Eumenides Virg.
Εὐμεσίτευτος, placo, benevolum reddo. Xenoph. lib. 3. Pæd. ἡ ἔρεσσε ἀσυχίως εἰκότως ἐμμεσίτευτο. ¶ Εὐμεσίτευτος, idem.
Εὐμηδῶς, benigne, benevolè: & ἔμμηδος, Apoll.
Εὐμηκτὸς, ὁ ἡ, ὸ, facilè mutabilis.
Εὐμηχανία, mutabilis, inconstans, varius Cic.
Εὐμηχάνητος, ὁ ἡ, ὸ, facilis ad impartiendum.
Εὐμηχανήτης, ου, ὁ, auidus permutationis.
Εὐμήχανος, cui facilè diffuaderi potest.
Εὐμηχανώτατος, ὁ ἡ, ὸ, tractabilis, nullo negotio subactus, Xenoph. εὐμηχάνως β.
Εὐμετρῶς, modum seruans.
Εὐμήκης, ὁ, ἡ, ὸ, prolixus, procerus, prælõg⁹.
Εὐμικὴς, ὁ ἡ, ὸ, ferax otium, pecorosus, Odyss. ζ.
Εὐμύλητα ἱμάτια, lanæ ad nẽdum faciles, Lucian.
Εὐμήτις, ιδος, ὁ, prudens, in Epigr.
Εὐμηχανία, ας, ἡ, ingenium, industria.
Εὐμήχανος, in dustrius, ingeniosus, Aristot. lib. 9. Item facilis, permius, Aristot. hist. Anim.

Εὐμηχάνως, aptè, affabrè, summo artificio, Luci.
Εὐμίσητος, ὁ, odio expositus, Hermog.
Εὐμνημόνευτος ἡ, ὁν, Aristot. memorabilis.
Εὐμοιρία, ας, integritas, felicitas, & beata Reipubl. constitutio, Herodian. Luci. εὐμοιρία τῶν σωμάτων, quum omnes partes corporis integræ constant.
Εὐμοίρως, felicitèr, felici fato, Ioseph.
Εὔμοιρος, aptus, bene armatus, Hesych.
Εὐμολπία, egregius cantus, Φωνὴ, Hesych.
Εὔμορφος, ὁ ἡ, ὁν, formosus. ¶ Εὐμορφία, ας, forma præcellens, decor, species, status aspectus.
Εὐμουσία, elegantia, doctrinæ præstantia, Iulian.
Εὐμόχθια, honesti labores.
Εὐνάζω, iacentes.
Εὐνάζω, μάομαι, σκίπτω, sopio, consopio, κοιμίζω, sterno, lib. 1. Argon. κεῖθ' ὑπνον πόντου, mare sedauit. ¶ Item colloco ad quiescendum. ¶ Et εὐνάζεσθαι, dormire, cubare, εὐνάζομαι τῇ γυναικὶ ἅμα, cum vxore dormio, Lucian.
Εὐναιμόβος, populosus, bene habitatus, Iliad. α.
Εὐναῖα, ων, τὰ, stratum lecti, stra gulum, Poll. li. 6.
Εὐναῖος, α, ον, ὁ, qui procumbere amat, vt cubitor bos Columell. 1. Φιλύπνιον ἐπίγραμμα, in Epigram. colloquiorum quæ fiunt in lecto. Εὐναίοις πιθήκοις, Eurip. temonum trãquillorum, tranquillè dirigentium.
Εὐναστήριος, ον, opportunus locus cubilibus.
Εὐνεσίφυλλον, τὸ, dormitorium Plin. cubicularis lectus Cicer. Sophocl. in Trachinis.
Εὐνετικὸς, ἡ, ὁν, cubicularius.
Εὐνέτωρ, ορος, ὁ, maritus, concubitor, Eurip.
Εὐνέω, sopio, sedo, πείθω, Odyss. λ.
Εὐνήτης, maritus, concubitor, Eurip. ὑπνήτης δὲ ὁ, vxor, in Epigr.
Εὐνὴ, ῆς, ἡ, cubile, Odyss. ξ. ¶ Homeri Interpr. εὐνὴ non solùm lectum significat, sed etiã coitum. ¶ Εὐναὶ, tentoria, Thucy. ¶ Item lustrum, & cubile leporis, Xenoph.
Εὐνάζω, ex lecto, Apollon. 2. Argon.
Εὐνηθὲις, concumbens, compressa, Iliad. β.
Εὐνήθης ὕπνος, somno ex correptus, in Epigr.
Εὐνήκοος, ὁ, ἡ, laccus & quiescens mulier, Sophoc.
Εὐνήνεν, ὁ, bene filatus, & laboratus.
Εὐνήσιον, ex lecto, ὄνειρον.
Εὐνὴ, πλοῦ, prima tionem.
Εὐνὴς, orbata, viduata, Iliad. χ.
Εὐνὴς, ὁ, ἡ, ος, vidua, vxor, Eurip.
Εὐνοέω, μ, ῶ, π. ησα, beneuoleo, fauor. ἐ τῆς πατρίδος εὐνοέω, Plat. Epist. 7. in patriam amor. ἡ παρὰ θεῶν εὐνοέω ἴσχει, deorum beneuolentiam & gratiam inire, Demosth.
Εὐνοϊκὸς, ἡ, ὁν, beneuolus.
Εὐνοϊκῶς, beneuolè, Xen. εὐνοϊκῶς βουλεύειν, Demo. εὐνοϊκῶς σοὶ ἔχων, tibi faueo.
Εὔνομα τὰ, & μεῖζα, vocabula Spartana, Pol. l. 1.
Εὐνομέω, ῶ, ησα, instituo bonis legibus, Plat. 2. de Rep. ¶ Εὐνομούμενος, bonis legibus regor.

Εὐνομεῖται πόλις, bonis legibus regitur, Æschi.
Εὐνομία, ας, ἡ, bona lex, æquum æquitas, recta iuris legúmque constitutio, Aristot. 4. Polit. ἐν τῇ εὐνομίᾳ τὸ δίκαιον ἐστὶ τὸ κοινὸν, μὴ πρὸς ἕτερον δέ. ¶ Εὐνομίαν τέξειν ἀγαθὸν, quietem agitemus à sagittis, securi sumus, in Epigr.
Εὐνομώτατα τοῖς νομεῦσι κεῖται, pascua accommodatissima pecoribus, Herodot.
Εὔνομος, ὁ, ἡ, pascuus, pabulosus, Sophocl. ¶ Item honestis institutionibus formatus.
Εὔνοος, ου, & εὔνους, beneuolus, bene cupiẽs, Xen. in Apol. Socrat. τοῖς ἐμοῖς εὔνοος κοινωνίαν, meis amicis dolendum est. ¶ Εὐνοῦστερα, beneuolè.
Εὐνοῦχος, spado, Aristot. de geaer. Anim.
Εὐνουχόω, ῶ, ησα, castro, euiro, effœmino.
Εὐνουστέρια, herba ex lactucarum genere, quæ maximè refragatur veneri, Plin. l. 19. ca. 8.
Εὐνῦχος, ου, cunuchus, spado, Aristot. in Probl.
Εὐνυχόω, ῶ, ησα, effœminatus vt cunuchus, Hippoc.
Εὔνως, beneuolè, εὐνοϊκῶς, πως ἔπαθε.
Εὔνωτος, bonos & latos habẽs humeros, Aristot.
Εὐξένιος, ος, ον, hospitalis. Εὐξένιος Ζεὺς, Iupiter hospitalis, ὁ Εὐξεῖνος, Apoll. 2. Argon.
Εὐξέστως, amicè, εὐκαρδίως, Apoll. Rhod.
Εὐξεστος, ου, ὁ, ἡ, politus, mirificè fabricatus. Odyss. ξ. ἀκεστὸς δ' ἔξεστι, leuia & polita facilè.
Εὐξηραντικὸς, ἡ, ὁν, qui facilè siccatur.
Εὔξοος, & εὔξοος, politus, Iliad. ε.
Εὐξυλόκης, ὁ, ἡ, ος, qui est probæ materiæ.
Εὔξυλος, cuius laudata probáque materies.
Εὐξύμβολος, ος, ον, ὁ, facilis ad paciscendum, iustus conuentis, Xenoph.
Εὐξυνέτως, ὁ, ἡ, ὁν, Eurip. qui facilè intelligitur.
Εὐογκος, ον, ὁ, amplæ molis vel compactæ, Theophrast. lib. 9. histor. plant.
Εὐοδέω, μ, ῶ, ησα, π. ωκα, & εὐοδόω, facili via feror, facilè eo. εὐοδοῦσιν τῇ ἀσκήσει τὸ σπέρμα, semen dirigitur & imuatur, Aristo. ¶ Ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ λέγεται, cùm ratione verbum direxeris, Nazar. Probl. οἱ πρὸς τὰ πολλὰ ἐχόντως εὐοδοῦντες ἢ φύσει, ἢ ἐπιτηδεύσει. ¶ Εὐοδοῦμαι, ὦμαι, hilariter vitam traduco, beneficium accipio.
Εὐοδρόμητος, recta institutio liberorum, Eurip.
Εὐοδρόμος, & εὐόδμος, ου, ὁ, bona indole puer, ἔτος εὐόδμου, Eurip. ¶ Item bonos habens filios. ¶ Εὐοδμία, ας, felicitas in bonis liberis habendis, Isocrat. ἡ τῶν μὴ γιγνομένων εὐοδμία, dei ac rei agrariæ est cui omnes diligenter seruiunt.
Εὐοδμος, dexter, bene confructus, Epigr.
Εὐοδος, ος, ον, facilis, Apoll. 2. Argon. Plaut. Aristoph. κεἰ δ' ἐστὶ μὴ ῥᾴδιον ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς εὐοδον εἶναι, tamen facilè quamplurimum, Xenoph. Ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.
Εὐοδος, ος, ον, ὁ, ἡ, lasciuus, Basil. in Epist.
Εὐοδος, ος, ον, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ, facilis deprecatione, ad recipiendum, Plat. Epist. 7.
Εὐοδος, ος, ον, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ, facilè aduocatur: propensus ad recipiendum, Plat. Epist. 7.
Εὐοδος, ος, ον, τὸ, quod facilè intellectu assequimur, Halicarn.
Εὐοδος, ος, ον, ὁ, ἡ, intellectu facilis, qui

πιστεῖται, Galen. in gloss. ἐπιστήμη ἢ εὐοδος ἀπόδειξις.
Εὐοδρονος, magno animo & excelso, confidenter, & confiderate. Thucyd. Interpr.
Εὐοδρος, ὁ, ἡ, ον, appetentiam cibi excitans.
Εὐοδρος, qui iuris finibus facilè continetur. ¶ Item concretu facilis, Aristot. 4. Meteor.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, sanctè iuro, non pecto, Isocrat. μᾶλλον ὀμνύειν ἢ ἐπιορκεῖν.
Εὐοδρος, ος, ον, sanctum iusiurandum, Eurip.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, iustum iusiurandum, Xenoph.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, iustus, fidelis in iurando fidẽ, Aristot. πολλοὶ τῶν ἐμοὶ εὐόρκων κοινωνοὶ θανάτου. ¶ Εὐόρκως ἔχειν, periurum esse, Thucyd.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, bonum portum habens, Hesiod.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ, lætæ omina, Bud. in Epist.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, bene olere. Theophr.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, gratus odor, odoris præstantia.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, odorifer, odoratus.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, sagax canis.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, pulchros oculos habens: oculis & aspectu gratus: cpith. auri & argenti, Athen. Εὐοδρος, ος, ον, decenter, decore, Sui.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, aditu facilis.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, pulcher supercilius.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, rectè tegitur habenis.
Εὐοδρος, Hesiod. ἐπ' ἀλωὴν κριθαῖς ἐφοδρος, vel χαίρων κριθαλδῆσι τ' ἐφοδρος, i. qui spe bonæ, vel re lauta fruitur.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, lator, feliciter ago ex labore.
Εὐοδρος, obsonio abundans, lautus, Plutar.
Εὐοδρος, pulcher aspectu, Alexis apud Poll. li. 6.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, bene compactus, firmus.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, qui facile afficitur, εὐοδεῖς πρὸς ὁμόνοιαν, ad concordiam propensus, Plut. in Solone. ¶ Εὐοδρος, bona corporis habitudo, ἀνδρεία. ¶ Item acceptum beneficium, εὐχαριστία. ¶ Item deliciæ, voluptas, ἐν ἅπασι τοῖς ἡδέσι, genio indulgere, Herodot. ¶ Item natura quæ facilè affici potest, Aphrod. lib. 2. Probl. οἱ πρὸς τὰ πολλὰ ἐχόντως εὐοδοῦντες ἢ φύσει, ἢ ἐπιτηδεύσει. ¶ Εὐοδρος, ος, ον, hilariter vitam traduco, beneficium accipio.
Εὐοδρος, recta institutio liberorum, Eurip.
Εὐοδρος, & εὐόδμος, ου, ὁ, bona indole puer, ἔτος εὐόδμου, Eurip. ¶ Item bonos habens filios. ¶ Εὐοδρος, felicitas in bonis liberis habendis, Isocrat. ἡ τῶν μὴ γιγνομένων εὐοδμία, dei ac rei agrariæ est cui omnes diligenter seruiunt.
Εὐοδρος, dexter, bene confructus, Epigr.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, facilis, Apoll. 2. Argon.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, ἐκ τοῦ, facilis, qui facilè afficitur, Plat. 2. de Republ. ¶ Εὐοδρος, facilitas, Idem 2. πολ. ἀνεμόεσσα, Xenoph. & Εὐοδρος, Herodot. idem. ¶ Εὐοδρος, Herodot. & Εὐοδρος, facilè quamplurimum, Xenoph. ταῦτα ἔστιν ἐφ' ἡμῖν, hæc ferre nullo negotio.
Εὐοδρος, facilitas coquendi, proba concoctio.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, bene compactus, valdus, non strigosus, solidus, firmus, 2. Argon.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, bene compactus, Iliad. ε.
Εὐοδρος, pulchra galea ornatus, in Epigr.
Εὐοδρος, precioso textus, seu cultus, Eurip.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, bene coagmentatus, Eurip.

sequi facilè potest, diligens. Hesych.
Εὐοδρος, importatu facilis, Aristot.
Εὐοδρος, consolabilis Cicer.
Εὐοδρος, exorabilis, εὐοδρος ἡ εἰς τὸν λόγον ἢ τὴν χάριν, Plat.
Εὐοδρος, similis, mente alienatus, qui facilè in malam partem detorquetur.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, bene astans & assidens.
Εὐοδρος, pulchras genas habens.
Εὐοδρος, æquo animo, Phalar. in Epist.
Εὐοδρος, circunstans.
Εὐοδρος, facilis, manfuetus.
Εὐοδρος, in Hippiat. de equa quæ morigeram se præbeat admissario.
Εὐοδρος, ος, ον, ὁ, ἡ, eleganter cultus, prætextatus. ¶ Adjectiuè, Herodian. lib. 1. ἀνὴρ ἐν τῇ εὐπρεπείᾳ καὶ πανηγύρεσι, ἀλλα φίλων.
Εὐοδρος, qui facilè commouetur, Aristot.
Εὐοδρος, bono patre natus, Apollon.
Εὐοδρος, ου, τὸ, Eupatorium, herba de qua Dioscorid. lib. 2. cap. 210. & lib. 4. cap. 42.
Εὐοδρος, generosa filia.
Εὐοδρος, generosus, ingenuus, Naz.
Εὐοδρος, nobilis, patricius, Plut. in Publ.
Εὐοδρος, generosa.
Εὐοδρος, obedientia, persuasio, obseruantia.
Εὐοδρος, obtemperare, Charondas apud Stob.
Εὐοδρος, ος, ὁ, ἡ, obediens, persuasu facilis, ὕλη εὐπειθὴς πρὸς τὰς διδασκαλίας, materia ad quoduis sequax, Galen. εὐπειθὴς γίνομαί σοι, tibi pareo, Idem. ¶ Εὐοδρος, facili persuasione.
Εὐοδρος, facilè credens & moriger.
Εὐοδρος, lanosus.
Εὐοδρος, securi facilis, dolatu facilis, Theophrast. hist. lib. 5. cap. 8.
Εὐοδρος, ος, ὁ, ἡ, bene indutus.
Εὐοδρος, ος, ὁ, concoctu facilis. Galen.
Εὐοδρος, ος, ὁ, ἡ, circũactu facilis, versatilis.
Εὐοδρος, ος, ὁ, ἡ, extricabilis Plin.
Εὐοδρος, ος, ὁ, ἡ, bene circunscriptus, Luci.
Εὐοδρος, aspectabilis. ¶ Item aspernabilis.
Εὐοδρος, qui facilè sistit & hæret. εὐοδρος ἁμαρτία, tenaciter inhærens peccatum.
Εὐοδρος, qui facilè subuertitur, Lucian.
Εὐοδρος, deprehensu facilis, Plutar.
Εὐοδρος, frutex, qui & δρυόπτερις, Dioscor.
Εὐοδρος, frondens, viuescens, Epigr.
Εὐοδρος, latum, amplum, πλατὺ, Διὸς πόρος.
Εὐοδρος, ος, ὁ, ἡ, facilis, qui facilè afficitur, Plat. 2. de Republ. ¶ Εὐοδρος, facilitas, Idem 2. πολ. ἀνεμόεσσα, Xenoph. & Εὐοδρος, Herodot. idem. ¶ Εὐοδρος, Herodot. & Εὐοδρος, facilè quamplurimum, Xenoph. ταῦτα ἔστιν ἐφ' ἡμῖν, hæc ferre nullo negotio.
Εὐοδρος, facilitas coquendi, proba concoctio.
Εὐοδρος, ος, ὁ, ἡ, bene compactus, valdus, non strigosus, solidus, firmus, 2. Argon.
Εὐοδρος, ος, ὁ, ἡ, bene compactus, Iliad. ε.
Εὐοδρος, pulchra galea ornatus, in Epigr.
Εὐοδρος, precioso textus, seu cultus, Eurip.
Εὐοδρος, ος, ὁ, ἡ, bene coagmentatus, Eurip.

Εὐπάλαξ, κος ὁ ἡ, irriguus, fontibus scatens.
Εὔπατος, fordidus.
Εὔπιστος, ον, credulus, parens, credibilis, verisimilis. ¶ Item qui facilè fidem facit.
Εὔπλαστος, fingi facilis, facilè formam induens.
Εὐπλεκτος, ὁ &, flexibilis, plicatilis, nexilis, Homer. ¶ Item bene tunctus, Hesiod.
Εὔπλεκτος, bene plicatus, in Epigr.
Εὔπλινθος, ον, lateribus valens vel decorus.
Εὐπλώστην, pulchrè & pedetentim ibant.
Εὔπλοια, prospera vtor nauigatione, Naz.
Εὔπλοκος, secundis ventis nauigans.
Εὐπλοΐα, ας, ἡ, bona nauigatio. ¶ Εὐπλοίη, ης, ἡ, idem, in Epigrammat.
Εὐπλόκαμος, ος, ὁ ἡ, pulchros crines habens.
Εὐπλόκαμος, ος, ὁ ἡ, idem, κομόλπλοκος.
Εὔπλοκος, ος ὁ ἡ, bene textus.
Εὔπλοιος, prædives.
Εὐπλοῦν, μόσαι, π. αι, prosperè nauigo, Neutr.
Εὔπλωτος, ὁ ἡ, bene lotus, Homer.
Εὐπνοια, spiritus facilitas, facilis flatus.
Εὔπνοος, sum respirationi opportunus.
Εὔπνοια, ας, ἡ, commoda spiratio.
Εὔπνοος & Εὔπνους, bene spirans seu facilè. Διὰ τῶν εὐπνοϊκωτάτων, nares per quas liberè ducitur spiritus, Xenoph. vēris expositus, perflabilis Cic. εὔπνοοι τόποι, loca in pestatu Plin. Diosc. lib. 5. οἶνος εὔπνους, vinum oris halitum commendans Ruell.
Εὐποδία, ας, ἡ, pedum integritas, Xenoph.
Εὐποιῶ, μόσω, beneficiū confero, Xen. τῷ εὖ ποιοῦντι τὸν εὖ ποιοῦντα, benefacienti benefacere.
Εὐποιητικός, ἡ, beneficus, Aristot. in Rhet.
Εὔποιητος, ὁ ἡ, bene factus, Hesiod.
Εὐποΐα, ας, ἡ, beneficentia, beneficium, Suid.
Εὐποιός, beneficus. Διὰ ποιητικός.
Εὐπολίμαντος, facilis expugnatu.
Εὐπόλεμος, bellicosus, in Epigr.
Εὔπολις, proprium Comici, Aristoph.
Εὔπορος, bonus dux, ἀγαθὸς ὁδηγὸς, πλεῖστα πόρος.
Εὐπορία, ας, ἡ & Εὐπορίη, μόσυνη, π. ης, ἡ, abūdo rerum copia. ἀφ' ὅσον ὑπάρχει τις, pro facultate cuiusque, Plato de Leg. Xenoph. αἰρεῖν τὴν τῶν πολεμίων εὐπορίαν, labore negotiorum hominum ditescere. ¶ Cum Genit. Διαπορεῖν τῆς ἐφόδου, viatico abundare, Plut. in Themist. ¶ Cum Accus. Demost. Διαπορεῖν τὰς εὐπορίας. ¶ Cum Infinit. Εὐπορία ἐστὶν, facilè possum dicere, Plat. de Leg.
Εὐπορίστως, bene administrans, vel distribuens.
Εὐπορία, ας, ἡ, facultas, abundantia, Thucyd. Διὰ πορίαν πολὺ ἦν ἕκαστα, affatim materiæ. ¶ Item certa cognitio vel prompta, Aristot. 2. Metaphys.
Εὐπορίστος, ον, ὁ, parabilis, Cicer. li. 1. de finib. Natura ipsa diuitias quibus indiget, parabiles & terminatas habet, quod dixerat Epicurus, ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος εὐπόριστος καὶ διωρισμένος ἐστί.
Εὔπορος, ον, ὁ ἡ, abundans, Aristot. 2. Oecon. τὰ εὔποροι τόποι, fructuum dites. ¶ Item pertinus, accessus, factu facilis, Plat. ὁδὸς εὐπόρου ἡ εὔπορος, via facilis & accessa.
Εὔπορος, felix, Suid. ¶ Εὐπορία, ας, felicitas, Lucian. ¶ Εὐπόρως, feliciter.
Εὐποσδέσις, validis & solidis pedibus, Xenoph.
Εὐποσδεσία, felicem esse, Thucyd. & Xenoph.
Εὐποσδήσις, fortunatus. Διὰ ποσδήσεως εἶναι, felicior.
Εὐποσδαία, ας, ἡ, successus, prosperitas, Plut. 2. de Rep. alius ἄλλῳ τινὶ εὐποσδαίᾳ, causa est prosperæ fortunæ & felicitatis. ¶ Εὐποσδαίτως, facile.
Εὐποσδία, ας, ἡ, felicitas, Aristot. Ethic. li. 1.
Εὐποσδεῖν, felicem esse, secundis rebus vti. Διὰ τὴν εὐποσδεῖν ἐν τῇ μάχῃ, prælio superior discessit Thucyd.
Εὔποσος, pulchrum habens stipitem, seu pulchros ramos: dicitur & Διάποσος.
Εὐπρέπεια, ας, ἡ, decor, forma, ornatus, Plat.
Εὐπρεπής, ὁ ἡ, decorus, formosus, ornatus, excultus, Xenoph. μᾶλλον εὐπρεπὲς ἰδεῖν, muliebri eleganti & honesto aspectu. τὸ εὐπρεπὲς γάμου ἐστὶ γαμεῖν ὁμογάμιον καλλίστην, speciosa præcipuè virgo est connubium, Plutarch. in Camillo.
Εὐπρεπίζω, præparo.
Εὐπρεπῶς, modestè, decorè, eleganter. ¶ Εὐπρεπῶς ἀδικεῖν, honestè iniusti, Thucyd.
Εὐπρήσσω, mecum feliciter agitur, Herodot.
Εὐπρηστος, ος, ὁ, accensu facilis: vel Διὰ πρήσεως εὖ facilè potest inflari.
Εὐπρίστος, ὁ ἡ, qui facilè secatur.
Εὐπρωτόβουλος, qui primus affectus est beneficio.
Εὐπροσδεκτος, ος, ὁ ἡ, acceptus, Nazian.
Εὐπροσήμενος, ος, ὁ, assidens, affixus & adhærens. Corinth. 7. Διὰ προσήμενοι τῷ κυρίῳ, Erasmus, decorum.
Εὐπροσηγορία, ας, ἡ, affabilis, libenter salutans. Διὰ εὐπροσηγόρου στόμα, Demost. vnde Εὐπροσηγορία, affabilitas, facilitas, Cic.
Εὐπρόσιτος, ὁ ἡ, accessus, Virg. accessibilis.
Εὐπροσόδευτος, ὁ ἡ, accessibilis, Διαπροσόδευτος τοῖς δεομένοις, Plut. in Public.
Εὐπρόσοιστος, Euripid. accessibilis, expositus.
Εὐπρόσωπος, facūdus, qui bene profert. Διὰ τὴν ἡμῶν φωνὴν εὐπρόσωπος ἐκ λόγων, Hieron.
Εὐπρόσφυτος, facilè coiens & coalescens, Gal.
Εὐπροσωπία, placeo, Galat. 5.
Εὐπρόσωπος, bonus aspectus, Bud. Epist. pone.
Εὐπρόσωπος, ος, ὁ ἡ, bono aspectu præditus & lari facie & vultu, venustus, Sophocl.
Εὐπροφάσιστος, excusatione dignus.
Εὐπροφασίστως, excusatorie, sub prætextu.
Εὔπτερος, ον, ὁ ἡ, aliger, Aristoph. πτερόεις.
Εὐπτολία, Athen. clunium & natiū extuberantia.
Εὔπυργος, bene turritus, Hesiod.
Εὐπυρόεστος, ὁ ἡ, ignitu facilis.
Εὔπυστος, barbatus, Athen.
Εὔπωλος, ον, ὁ ἡ, producēs bonos equos, Διὰ πωλεῖν, epith. Il. & Odyss. ἔχειν εὔπωλον.
Εὐραδάμας, ντος, mirorans, Nonn.
Εὐραμεῖς, ferramenta axi affixa, Poll. lib. 1.
Εὐρᾶξ, pro παρᾶξ, Ionicè, ex obliquo, Suid. Ictum Διήμεμψε apud Aristoph. in Acha.

Εὐρεθὴς, ὁ ἡ, bene situs.
Εὐρέθω, Hesych. latæ mensæ in tabernaculis.
Εὐρεῖα, pulchrè fluo.
Εὐρεῖται, ου, ὁ, pulchrè fluens, latè fluens, Iliad. ζ.
Εὕρεμα, inuentum, Philoni Tharsensi medico.
Εὑρεσιλογία, ας, ἡ, inuentio verborum, Laert.
Εὑρεσιπαῖς, ὁ ἡ, verborum inuentor, Arist. 108. Laert. in Arcesilao. ¶ Εὑρεσιλογέω, μόσω, π. ησω, copiosè loquor & facilè, Polyb.
Εὑρεσιλογία, loquacitas perennis & profluens, profluentia loquendi Cicer. Diodor. Sicul.
Εὑρετής, οῦ, ὁ, inuentor, Isocr. Διὰ τῆς γλώττης ἡ εὑρετὴς γέγονε. ¶ Εὑρετικὸς, ὁ, ὸν, qui vim inueniendi sibi acquisiuit, inuentor, Plutarch. ¶ Εὑρετὸς, ὁ, ὸν, inueniendus, q. inuestigabilis. ¶ Εὕρεσις, εως, ἡ, inuentio, inuestigatio. ¶ Εὑρέτις, ιδος, ἡ, inuentrix.
Εὕρημα, ατος, τὸ, inuentio, commentum, Plat. in Epist. ἕρκος ἦν αὐτῇ δίκημα, tuum inuentum esse dixisti. ¶ Item lucrum insperatum, Xenoph. lib. 7. Διὰ ἐλάσσονος εὑρήματος ἐδόκει ἦν).
Εὑρημάτιος, venustus in dicendo.
Εὑρήμων, facundus. ¶ Εὑρημοσύνη, facundia.
Εὐρήμων, ονος, alens pulchras agnas.
Εὐρήνεμος, longæuus.
Εὐρεῖς, ὁ ἡ, bene fluens.
Εὑρέτωρ, ορος, ὁ, inuentor, in Epigr.
Εὐρέζ, bene radicatus, radice exuberans.
Εὐρήτης, ὁ, sagacis naris, Διὰ ἐσφρήτης, Sophocl. in Atace. ¶ Geminatur ρ. lib. 2. Argon.
Εὐρηθικῶς, more Eurip. Aristoph. 1. πλούτ. Εὐρηθίζειν τὰ διάφορα πάθη, Eurip. modo reciprocari & agitari, Aristot. in Probl. sect. 25.
Εὐρίπος, Neptunus.
Εὔριπος, instabilis vt Euripus, incerta fide.
Εὔριπος, ου, ὁ, Euripus, mare reciprocum, qualis est inter Euboeam & Atticam, septies in die vndas absorbēs, & toties reuomens, Aristot. de mundo. Transferrur ad alia, vt Εὔριπος ἀνθρώπων, homo incōstans, Erasmus in Chiliad. ¶ Εὔριπι, Plin. Euripi sunt fossæ in ludis circundatæ pro septis, quorum loca temporaria prius cloſtra fuerunt. ¶ Sunt & aquarum ductus, Cicer. li. 5. de Leg. ductus aquarum, quos isti Nilos Euripósque vocant, &c. ¶ Profossa, Ioseph. de Antiquit. βαθεῖ τάφρῳ περιβεβλημένη μέγας ὁ βασιλεὺς: Apud eundem pro cisterna. ¶ Apud Halicar. Διέρριπε vertitur ab Interp. lacuna, & stagnum. ¶ Hesych. est conclusi receptaculum aquarum: lacus, Eustath. in Dionys. de situ orbis. ¶ Apud Poll. lib. 9. cap. 1. fretum & maris angustia. ¶ Εὐριποδίτης, ὁ ἡ, receptocos æstus habens.
Εὐρίσκω, impetro, obtineo, Διὰ σκεμμάτων μαθεῖν, Demosth. ¶ Accipitur pro inuenio, Διὰ σκέψεως ἀφανῆ εὑρεῖν, comperiri facere, Demosth. ¶ Interdum in malam partem, pro incidere & impingere, Paulan. τὸ εὑρὸν ἐν βίᾳ φανὲν διῤῥάθυμον: Sic Cicer. cognomen ex contumelia

inuenit. ¶ Item affero & pario, Idem Paulan. οἱ δὲ συμμαχίας διέφερον οἱ Λακεδαιμόνιοι τῷ φοινίκων ζωμῷ, pœnas luerunt ob fœdus ictum cum Phocensibus.
Εὑρίσκω, μ. ισω, π. ηκα, ἀόρ. 2. εὗρον, inuenio, assequor, impetro, ὅπως ζῶμεν, Aristoph.
Εὐρίστευτος, ον, reparabilis.
Εὐρίστιος, μ. ίστιον, bene fluo. Διρίστοις, prosperaberis, Epicteto. ¶ Dicitur & Διρίστοις, Polyb. Διρίστωτε τῷ πράγματι, re feliciter succesſa.
Εὐρῖτα, ας, ὁ, facilis defluxus, Alcidam. ¶ Prosperitate & affluentia, Plat. de Leg. διὰ τὴν εὐροΐαν τῆς πραγμάτων, i. propter res prosperè & ad votum fluentes, Plutar. in Pericl.
Εὐρίζηνος ἰὰξ, bene strepens sagitta, in Epigr.
Εὐρικλύδων, ωνος, Euroaquilo. πνεύματος ἀθρόου ἀνεμικλύδωνος Εὐρακυλίδων, Act. 27.
Εὐρὸς, fœtidum.
Εὐρυάκυτος, ον, ὁ, pulchrè manans.
Εὐρύβιος, Euronotus ab oriente hyberno spirans, Aristot. Vulturnus Gell. lib. 2. cap. 22.
Εὐρύδινος, ον, ὁ, pulchrè fluens, lubricus, Suid. εἴδωρ ἀνθρώπου Διρίνου πᾶμα ἡ ἀμφιλαφὴν πλοῦ διάνοιαν πρὸς τὰς πολεμικὰς Διεργασίας.
Εὐρυτὴς, ος, ὁ, laxitas, latitudo, Aphr.
Εὐρύτης, υος, Eurus, Vulturnus, Aristot. de mund.
Εὐρύτης, bene fluens, de oratore copioso dicitur.
Εὐρύφρων, sagacis naris: epith. canum, Apoll.
Εὐρύφορος, Διρος, affluens, nimis affluens.
Εὐρύχορος, Διρος, latè, Iliad. β.
Εὐρύχθων, ονος, ὁ, terra seu regio ampla & patēs, Nō.
Εὐρυάγυιος, habens latas vias, patens, Iliad. β.
Εὐρυβαζεῖν, latè grassari, Erasm. in Chil.
Εὐρυβατίζειν, improbis vti moribus, Suid.
Εὐρυβάτης, vel Διρύβατος, ὁ, vafer, versutus.
Εὐρυβίης, ου, ὁ, latè potens, Hesiod.
Εὐρυβρίθης, ου, ὁ, ἡ, ας, ἡ, latæ generationis, Nonn.
Εὐρυθμία, ας, ἡ, concinnitas, corporis decens & aptus motus, Quint. lib. 18. cap. 1. de musica: inoffensa vocum copulatio Cicer. li. 1. Rhet.
Εὐρύθμεος, ος, ὁ, ἡ, concinnus, aptus, numerosus. Διρυθμεμενος, Aristot. 8. Polit.
Εὐρύθμως, concinnè, aptè, decenter: & Διρυθμῶς, idem, Διρυθμῶς βαδίζειν, Chrysost.
Εὐρυκαίως, latè patens.
Εὐρυκλεῖδης, divini atque ventriloqui: Vide Comment. Aristoph. in Vespis.
Εὐρυκράτης, magnanimus, potens.
Εὐρυκρείων, latè rex Virg. latè imperās, Iliad. ε.
Εὐρυμέδων, ωντος, ὁ, latus æther, Aristot. in Rhet.
Εὐρυμέτωπος, ου, ὁ ἡ, habens latam frontem, epith. bouis apud Hesiod.
Εὐρυμῆς, ου, ὁ, qui per calumniam inter amicos inimicitias excitare conatur, ab Eurymno qui id tentarit inter Castorem & Pollucem.
Εὐρυμίδων, ωντος, ὁ, habens latum tergum, Sophocl.
Εὐρυμόθης, ου, ὁ, latus, πλατυπάμων, Suid.
Εὐρυόδεια, via lata, πλατυπάμων, Suid.
Εὐρυόδεια, ης, ἡ, habens latas vias, Hesiod.
Εὐρυόπης, ου, ὁ, latè sonans, Iouis epith. Homer.
Εὐρύοχλος, numerosus, populosus.

Εὐρύπορος, habens lata vada.
Εὐρυπρωκτίων, ὁ, qui lato est podice, Arist. πρ.
Εὐρυπωλὸς, ὁ, ἡ, ὁ, latos habens meatus.
Εὐρυρεὴς, ἐς, late fluens.
Εὐρυρρείτης, Arg. 2. Phasis lato alveo manãs.
Εὐρύς, εῖα, ὺ, latus, amplus, spatiosus, Iliad. β.
Εὐρυσάκεσπλος, Neptunus vel Axeris potius tẽplum.
Εὐρυσθενὴς, habens latum clypeum, Epithet. Axacis, Sophocl. ¶ Hẽ ilinus Axacis, Plut. in Sol.
Εὐρυσθενὴς, ὁ, ἡ, præpotens, magni roboris.
Εὐρύστερνος, ὁ, ἡ, amplus. Εὐρύστερνος σῆμα, latum sepulchrum, in Epigr.
Εὐρύστερνος, ὁ, ἡ, pectorosus Columell. Hesiod.
Εὐρυστόμος, qui pectore est lato.
Εὐρυτενὴς, ὁ, ἡ, latus, amplus, Nonn.
Εὐρύτης, ητος, ἡ, spatium, laxitas, Gal. ad Glauc.
Εὐρυτὸς, ὁ, ἡ, bene fluens, Eurip.
Εὐρύτρητος, ὁ, ἡ, laxa & ampla habens foramina.
Εὐρυφυὴς, late serpens, Ἄρκτοις καὶ, Homer.
Εὐρύχορος, magni cœtus & chori, Ody. ὁ. Εὐρύχορος λεκέδαιμον, i. ampla, Ἀκτὴ.
Εὐρυχωρίστερος, latior, Aristot. 2. Anim.
Εὐρυχωρία, ας, ἡ, campestris latitudo, locus patens, liber campus, Thucyd. lib. 7. ἐπωνὴς τὸ στρατόπεδον ἐς τὴν εὐρυχωρίαν.
Εὐρύχωρος, spatiosus, capax.
Εὐρυωπὴς, magnum habens oculum, Hom.
Εὐρυώψ, actinosus. Εὐρυώπα σπινθῆρα στεροπῆς in Epigr. quinternionem vnæ bene granatum.
Εὐρώδης, ες, ὁ, ἡ, marcidus, cariosus, situ & squalore obsitus. Εὐρώδη ἕδρανα dicit Sophocl. in Aiace, quæ situ Græcos obduxit & squalidos reddidit temporis diuturnitate? Alii verò latam exponunt.
Εὐρώεις, εσσα, εν, marcidus, putris, squalidus, Hesiod. βάσσαι ἐς Εὐρώεντα δόμον κρυόεντ' ἀϊδηος.
Εὐρώστη, bona valetudo.
Εὐρωστόεις, ὁ, tenebrosus, latus, χάσμα Εὐρωστῆ, Iuripid.
Εὐρώτα, Iuno.
Εὐρώς, ῶτος, ὁ, caries, situs, putredo, mucor, Aristop. in Vesp. ¶ Item hominis genitale, Epig.
Εὐρωστέω, fortior, cap. 8. lib. Sapient.
Εὐρωστέω, ἐμαυτὸν κ. ἀκ, valeo, i. sanus sum, Neut.
Εὐρωστία, ας, ἡ, sanitas, fortitudo, firmitas.
Εὐρωστὸς, ὁ, ἡ, sanus, robustus, fortis, viribus valens. ¶ Εὐρώστως, robuste, Εὐρώστως λοῦσαι, Plut.
Εὐσαθέω, cariem sentio, situ sum obsitus, squaleo, putresco, Aristoph. in Nebulis.
Εὐσθὴς, ὁ, ἡ, bonus, formosus, Hesiod.
Εὐσσωτὴρ, Poll. lib. 6. inustiones. Hesych. olla.
Εὐσσωτὸς, habeos bonum tabulatum.
Εὐσωμία, ας, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis.
Εὔσωμος, ὁ, ἡ, corpulentus, succi plenus, carnosus.
Εὐσωρεύω, corpulentos reddens, Gal. lib. 14.
Εὐσέβεια, ας, ἡ, pietas, religio, Bud.
Εὐσεβέω, ῶ, ἐσα, sum pius, religionem colo, Isocr. Εὐσεβεῖ τε σφὸς εἰς θεούς, i. sic pius erga deos. Εὐσεβεῖ θεοὺς ξείνους, Eur. pius sis erga hospites.
Εὐσεβὴς, ὁ, ἡ, ὁ, pius, religiosus, Demost.
Εὐσύνετος, vecordiæ motibus obnoxius.

Εὐσέληνος, bene lunatus, lucidus.
Εὔσκιος, habens bonum tabulatum, bene tranitratus: Vnde νηῶν Εὔσκιος, Hom.
Εὔσπλαγχνος, ὁ, ἡ, venerabilis.
Εὔσσημος, ὁ, ἡ, insignis, bene præsagiens. Εὔσσημα φάσθαι, bene ominatum visum, Eurip.
Εὔσηπτος, ὁ, ἡ, qui facilè putrescit.
Εὐσηψία, putrescendi facilitas, Theophr.
Εὐσθένεια, fortitudo, prosperitas, fertilitas.
Εὐσθενέω, vigeo, valeo, abundo, Dar. Gaz.
Εὐσθενὴς, ὁ, ἡ, fortis, robustus, validus: Vocat Εὐσθενῶς, constanter, Aristot. de mund.
Εὐσθένια, ας, ἡ, incolumitas, Εὐσθενεία.
Εὔστομος, ὁ, ὁ, qui est bono stomacho.
Εὔσσωτος, ὁμοῖος, ὁ, ἡ, celer, agilis, apud Homer.
Εὐσταθὴς, ὁ, ἡ, ὁ, eruribus valens, Plut.
Εὔστεγος, ὁ, ἡ, ὁ, circum occlusus, ædificus, perspicuus. τὰ μὲν εὐσταθῆ Δωδωναῖος ἢ Θεσσαλικὸς Theophrast. de caus. plant. quæ in locis consepti is apricisque continentur. Εὐσταθὴς χώρα, ager sub cælo elementi situs, Idem.
Εὐσταλὴς, i. sum bene paratus, Soph. in Aiace.
Εὔστοχος, qui facilè adumbratur, opacus.
Εὔστοχος, ὁ, aptus videri, lib. 9. Anim. Aristot.
Εὔστρεπὴς, robustus, sanus.
Εὐσυσία, sanitas, Suid. Εὐσθένεια.
Εὔσπειρος, bonas spiras habens. Epigr.
Εὐσπλαγχνία, animi præstantia, Eurip.
Εὔσπλαγχνος, bonorum viscerum, misericors.
Εὔσπορος, & Εὔσπορος, fœcundus.
Εὐστάθεια, constantia, columen, στηριγμὸς.
Εὐστατέω, consto, sum stabilis, quiesco, Lucian. ¶ Εὐστατὴς, ὁ, ἡ, ὁ, stabilis, constans, firmus. ¶ Εὐστατία, stabilimentum, Sapient. 6. ¶ Εὐστατῶς, strenuè, fortiter, constanter, Appian.
Εὐστελὴς, ὁ, ἡ, frugalis, leuis, succinctus, & expeditus ad aliquam rem, Bud. ¶ Εὐστόλως decenter, frugaliter, leuiter, expedite.
Εὔστοχος, caudice firmo vel fideli, Gaz. ex Theophrast. histor. lib. & cap. 4.
Εὐστολὴς, præparans, instruens, Odyss. ξ.
Εὔστρεπὴς, ὁ, ἡ, ὁ, coronatus. Hesiod.
Εὔστρεπὴς, ὁ, ἡ, bene coronatus, in Epigr.
Εὔστρεπὴς, tritus, πεπεμμένος.
Εὐστρεφὴς φάρος, lib. 2. Argon. Apoll. bene retortus.
Εὐστρόφος, probè decoro, Euripid.
Εὔστροφος, ὁ, ἡ, bene ornatus, Apoll.
Εὔστομαχος, qui stomacho, i. ori ventriculi vitio & gratus est, Galen & Dioscor. ¶ Εὐστομαχία stomachi bona constitutio, Dioscor. lib. 2.
Εὐστομία, bona verba dico, oratundo loquor Horat. Sophocl. in Oedipo Coloneo, Εὐστομῶν ἀκούειν; fusè in Scholiastis modulantur.
Εὐστομία, ας, ἡ, bona pronuntiatio, suauitas, oris festiuitas, saporis gratia & suauitas, Theophrast. lib 6. cap. 24. de caus. plant.
Εὔστομος, ὁ, ὁ, bene pronuntians, eloquens, qui est iucundi saporis, Dioscor. lib. 1. ca. 61. Εὔστομα κάρυα, fructus gustu gratus, Gaz. ex Theophrast. hist. lib. & cap. 4. ¶ Εὔστομος τῆς χώρας, fœcundus.

fræno obtemperans, Plutar. Sophocl. in Philoctete. Εὔστομος, interpretatus, fic.
Εὐστόμωσις, consectura assequor, Depon. Gen.
Εὐστοχία, iaculandi peritus sum. Translatè pro coniecto, rectè ac feliciter consulo, Polyb. ¶ Εὐστοχία, iaculandi peritus, solers, Laert. de Diog. lib. 1. ¶ Εὐστοχία, dexteritas in iaculando, Herodia. lib. 1. ¶ Εὐστόχως, caute, scitè, exactè, aptè.
Εὐστορία, ὁ, fossa in qua mactabatur sues & exurebantur, Poll. lib 6. ¶ Spica etiam hordei tosta, Paulan.
Εὔστροφος, qui facilè flectitur, Theophr.
Εὔστρατος, bene impero exercitui.
Εὐστρεπὴς, & Εὔστρεπὴς, tortilis Plin. nexilis, Odyss. l. ¶ Εὐστρεφὴς, ὁ, ἡ, ὁ, idem, Odyss. ξ.
Εὔστρεπὴς, bene retortus, tortilis, volubilis.
Εὔστυλος, ὁ, ἡ, ὁ, qui constat iusta columnarum distributione, Vitruv.
Εὐσυλλήπτος, qui est facilis captu.
Εὐσυμβούλευτος, qui bene consideratè potest.
Εὐσυμβούλευτος, facilis ad coniectandum.
Εὐσύμβολος, facilis in pactis, Xenoph.
Εὐσύμβολον ὑμεῖς, signum boni symboli.
Εὐσυμπειθὴς, ὁ, ἡ, ὁ, facilis duci quò quisque volet, obsequiosus, moriger, Laert. in Zenon.
Εὐσυμφόρητος, qui coagmentari & coalescere facile potest, ἡ τοῦ σώματος εὐσυμφόρητος, Theo.
Εὐσυμφορία, commodus hominum concilio & conuentus, Aristot. Polit. 7.
Εὐσυμβλητος, ὁ, ἡ, ὁ, liberalis, facilis, compositus, placidus, benignus, Plutarch.
Εὐσυναίσθητος, qui facilè aptari potest.
Εὐσυνείδητος, qui sibi bene conscius est.
Εὐσυνοησία, bona sagacitas, docilitas.
Εὐσύνετος, ὁ, ἡ, ὁ, admodum prudens, docilis.
Εὐσυνθετέω, pacta seruare, διαθήκας ἔχω, Suid.
Εὐσύντακτος, ornatus, bene compositus.
Εὐσυντέτον, quod est aptum ad compositionem.
Εὐσυνοπτος, ὁ, ἡ, manifestus, oculis subiectus, conspicuus, εὐσύνοπτος, Æschin.
Εὐσφυρος, ου, ὁ, ἡ, pulchris talis vel pedibus præditus, Hesiod. Εὐσφύρου ἀμφιπόλοις.
Εὐσχήμων, ὁ, aptus, pulchrè compositus, formosus, Aristot de mund. ¶ Εὐσχημοσύνη, honesto habitu se continere, Plat. νόμ. ¶ Εὐσχημοσύνη, honestè, cõpositè, decenter, Hesy. ¶ Εὐσχημοσύνη, venustas, honestas, Plat.
Εὐσχημόνως, honestum dictum, Gaz.
Εὐσχιστος, ὁ, ἡ, bene scissus, fissus, in Epigr.
Εὐσχιστος, fissilis, multifidus, qui facilè finditur.
Εὐσχολία, & Εὐσχολία, otior, otio abundo.
Εὔσωμος, corpulentus, robustus, Polyb. ¶ Εὐσωμία, sum bona corporis valetudine, Aristoph. πλ.
Εὐσωπία, otium, silentium.
Εὔσωτος, ου, ὁ, ἡ, facilis versatu, celer, Ἄμαξα, Hesych. ¶ Ἅρμα, ἅτος, currus cuius rotæ ferro bene conglutinantur, Hesiod.
Εὐτακτέω, ὁ, ἡ, ὁ, ordinem seruans, bene constitutus. ¶ Εὐτάκτως, modestè, compositè, ordinatè. Aristoph. ἐν βατράχοις εὐτάκτως ἐπὶ πάντα ἰόντες ἔκαστοι, ineedere per vias decenter. ¶ Εὐτακτία, seruare ordinis grauitatem.
Εὐτάμιδος, ὁ, ἡ, ὁ, parcus, Aristot. Anim.
Εὐταξία, disciplina, modestia, compositio, dispositio. Cic. li. 1. Officior. Illa est εὐταξία, in qua intelligitur ordinis conseruatio.
Εὐτάραττος, ου, ὁ, qui facilè turbatur.
Εὖτε, quando, quum, dum. Εὖτ' ἐπλεον, dum nauigarem, Heroder. ¶ Aliquando pro velut, sicut, Iliad. γ. Εὖτ' ὄρνιθες κεκρυφότες πάτε κεκαφήοτες ἰμάχλαν. ¶ Item ἔστε pro quandoquidem, 2. Arg. ¶ Εἶτε δὲ μὲν ἔ, vbi venerit, Soph.
Εὐτάτθεος, ὁ, & Εὐτάτθεος, ὁ, ἡ, ὁ, bene munitus, Iliad. αὐτὰρ ἐπεὶ τείχεα Δευκαλίωνι ἔξοχα πύργωσε.
Εὐτέκμαρτος, facile coniectura, bene expressum.
Εὐτεκνία, prole felix, probè fœtificans, Ἐὐτεκνίη, Plut. in Lycurg. ¶ Εὐτεκνία, ας, ἡ, liberorum fœcunditas & probitas.
Εὐτελὴς, ὁ, ἡ, ὁ, frugalis, simplex, tenuis, vilis, ἔστελλε δ' αὐτὸς, tenuis victus, Xenoph. ¶ Εὐτέλεια, ας, ἡ, frugalitas, parcitas Senec, parsimonia, simplicitas, ἐς εὐτέλειαν, leuiter.
Εὐτελία, felicitas, ἐς τὸ εὖ τελεῖν, Aristoph.
Εὐτελίζομαι, attenuo, Theophil. in Instit.
Εὐτερπὴς, ὁ, ἡ, ὁ, iucundus.
Εὐτεχνία, intelligentia, artificium, peritia artis.
Εὐτηκτος, ὁ, ἡ, ὁ, qui facilè colliquescit.
Εὐτίθημι, bene compono.
Εὔτμητος, ὁ, ἡ, ὁ, bene inciſus, bene paratus.
Εὐτοιγε, rectè quidem, Aristoph. in Plut.
Εὐτοκέω, facilè pario, facilè partu leuor.
Εὐτοκία, ας, ἡ, fœcunditas, partus facilitas.
Εὔτοκος, ὁ, ἡ, ὁ, fœcundus, facilè pariens.
Εὐτολμέω, audax, animosus, intrepidus. ¶ Εὐτολμία, audacter, animosè. ¶ Εὐτολμία, ας, ἡ, animi præsentia, fiducia, audacia.
Εὔτομος, cæsu facilis, peruius, Aristot li. 7 Polit.
Εὐτονία, μ. ἐπιτήδευμα, sufficio, vites recipio.
Εὔτονος, vocalis, robustus, flexibilis, efficax, solidus. Εὔτονος κτήσασθαι, qui vehemens studium parandis pecuniis adhibet, Plut. in Themist. Εὔτονος τὸ δυνάμει, valens viribus, Dioscor. li. 5. ca. 81. ¶ Εὐτόνως, constanter, bene, scitè, Cicer. in Catilin. bonis latebris, ἐὐχρηστος, ἀκαρῆς, Hesych. ¶ Εὐτονία, ας, ἡ, firmitas tenoris & contentionis, egregia rigiditas Vitr. κατὰ φύσιν ἡ σώματος ἀκμὴ καὶ εὐτονία.
Εὐτρεπία, iaculandi peritia & dexteritas.
Εὐτυξὴς, bonas fagitas habens, in Epigr.
Εὐτρεπὴς, torno facilis, tornatu facilis, Theophrast. histor. lib. 5. cap. 8. ¶ Lycophr. teres, rotundus.
Εὐβάπτιζος, qui multos lautè in mensa excipit.
Εὐβαπτισμὸς, ας, ὁ, apud philosophos vrbanitas, lepos, festiuitas, comitas, facetia. ¶ Paulo ad Ephes. 5. 4 το scurrilitate, seu vrbanitate scurrili, & graui vito indigna.
Εὐβάπτιστος, ὁ, ἡ, ὁ, comis, facetus, dicax, Aristoph. vulgò vocat *plaisantier*.

Εὐτροφία, bene nutrior, alimentum vberius accipio, Theophrast. de Causis.

Εὐτροφή, ἡ, conuolutio.

Εὐτραφής, ὁ, ἡ, ές, bene alens, pinguis, corpulentus, plenus, Theophr. lib. 3. de Caus.

Εὐτραφία, ας, ἡ, nutricatio, bona alitura Gell.

Εὐτρεπής, ὁ, ἡ, paratus, absolutus, Bud.

Εὐτρεπίζω, paro, apparo, ἑτοιμάζω. Xenoph. 4. Ἑλληνικ. ἐν ἐλθὼν εὐτρεπιζέσθω τὰς πόλεις.

Εὐτρεπῶ, μ. ἴσω, π. ηκα, ordino, paro, instruo, Aristoph. in Plut. ἵν' ὄζῃς ἥδιον εὐτρεπισμένα, quæcunque intus sunt parata.

Εὐτρεπισμὸς, οῦ, ὁ, bonus ordo & apparatio.

Εὔβιπος, mutabilis, sic Aristot.

Εὐτρεφὴς, lætus, bene nutritus, Odyss. ξ.

Εὔβωτος, ου, ὁ, bene perforatus, Hesiod.

Εὐτριπὴς, friabilis.

Εὐπαιξ, ηγενὴς, εὔπλοκος, ου, ὁ, bene comatus, qui probo est pilo. ¶ Εὔπλοκα ἀγάλματα, in Epigr. hamo habenti lineam bonis pilis confectam.

Εὐβουλία, ας, ἡ, probitas morum.

Εὔβουλος, qui est talem habitum assecutus, vt ad bene iocandum sese possit flectere, Aristot.

Εὐβρίαμος, & εὐβρίαμος, bene nutrior, alimentum copiosum accipio, Theophr. 4. de Caus.

Εὐβρία, ας, ἡ, bona nutritio, bona educatio, Gaz. de Senect. Εὐβρία ἐθῶν, boni mores.

Εὔβρυος, qui copiosè nutritur, fertilis, bene alens, lib. 2. Dioscor. cap. 83.

Εὐγλαυκῶν, ὁ, ἡ, ὠνος, rotundus, κύκλος, æquabilis. Hesiod. Εὐγλάφῳ ἐν ἀλωῇ, in area plana. ¶ Aliquando agilis. 4. Argon. Apoll.

Εὔδρομος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, volubilis, liberè currens. εὔδρομος γλῶσσα, Plutarch. in Pericle.

Εὐτρύγητος, ὁ, ἡ, ὁ, qui facilè demetitur.

Εὔτυκτος, ου, ὁ, facilis factu, Herodot. ¶ Item εὔτυκτος, elegans, pulchrè laboratus, Ody. ξ.

Εὐτυχῶ, μ. ήσω, π. ηκα, felix sum, obtineo, assequor. τὰ δ' μάχης εὐτυχεῖτο, prosperè pugna cessit, Plutarch. in Numa. Lucil. γάμει σοφίᾳ μᾶλλον ἢ τύχῃ τὸν εὐτυχῆ). ¶ Εὐτυχία, ἡ, felicitas fortunæ, prosperitas, successus.

Εὐτυχὴς, ὁ, ἡ, ὁ, felix, fortunatus. εὐτυχὲς ὂν τὸ τῶν νέων ἡμῖν, fortunatus iuuenum comitatus, Gaz. de Senect. ¶ Εὐτυχέω, prosperè. ¶ Εὐτυχία, ας, ἡ, felicitas, prospera fortuna, successus, Thucyd.

Εὔυδρος, ου, ὁ, aquosus, habens bonam aquam. εὔυδρος γῆ, humida terra, Herodot.

Εὔυμνος, ου, ὁ, bonus hymnus, Iano Lascar.

Εὐυπλόκαμος, ὁ, ἡ, qui facilè superari potest.

Εὐυπόλαπτος, ου, ὁ, qui facilè potest congregari.

Εὐύφαντος, ου, ὁ, bene textus.

Εὐυφὴς, ὁ, ἡ, ὁ, bene textus, in Epigr.

Εὐφαής, splendidus.

Εὔφαλος, maritimum.

Εὐφανὴς, pellucidus, bene clarus, Nonn.

Εὐφασιστικὸς, qui sibi res, voces, actus, secundum verum optimè fingit, Quint. lib. 6. ca. 1.

Εὐφάρμακος, ὁ, ἡ, ὁ, medicaminibus laudatus.

Εὐφεγγὴς, lucidus, Arat. Εὐφεγγὲς ἀστέρι.

Εὐφεμέω, celebris, elatus animo, insignis.

Εὐφημίζω, μ. ίσω, π. ικα, bonis ominibus prosequor Cice. laudo, fausti s ominibus seu acclamationibus excipio. Plat. epist. γράφω ἢ δὲ ἐφημίζομεν ἐχθὲς εἰπόντες, nunc autem felicia auspicii gratia ominemur bona.

Εὐφημισμὸς, ὁ, bonũ omen, fausta precatio, laus, gloria, commendatio, Plat. de Legib. ἐφημίσαι ἴσχε πρὸς ἅπαν γένος, prosequi parentes benedictis & fauore. Εὐφημίας ἕνεκα, boni ominis causa, Æschin. (captatio.

Εὐφημίζω, ι. Εὐφημίσω. ¶ Εὐφημισμὸς, boni ominis

Εὔφημος, ου, ὁ, boni omnis, bene ominans, Horat. celebratus, plausibilis. Sophocl. Εὔφημος φωνὴ i. Εὐφήμως, dic bona verba. Εὐφήμως γλῶσσα, in Epigr. fauens & bona verba dicens.

Εὔφθαρτος, ου, qui facilè perit & corrumpitur.

Εὔφορος, astringens, συνάπτικὸς, vim astrictoriam habens, Nicand. in Alexiphar.

Εὐφλοιος, ου, ὁ, combustu facilis, ἀναφλὸς, Hesych.

Εὐφορβία, ας, ἡ, cibi copia.

Εὐφόρβιον, arbor, Dioscor. li. 3. cap. 95. ferulacei generis, Plin. li. 25. cap. 7.

Εὐφόρητος, ὁ, ἡ, ὁ, tolerabilis.

Εὐφορία, fertilitas, copia. ¶ Item εὐφορία, enim medicorum vox est, facilitas in ferendo morbo, Galen. ¶ Hinc εὔφορος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, qui facilè lenitérque fert morbum, Galen. 1. ad Glauc. & εὐφορώτερον φέρειν, leuiter ferre Cicer. Hippocr. Aphoris. 2. li. 1. ¶ Item εὔφορος, fertilis, ferens fructum, Aphrod. ¶ Εὐφορέω, μ. ήσω, abundo, εὐφόρησεν ὁ χῶρος, vberes fructus ager attulit.

Εὐφραδέως, prudenter, eleganter, & clarè.

Εὐφραδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, bene differens, disertus.

Εὐφραδία, venustas sermonis, vis dicendi.

Εὐφραίνω, μ. ῦνῶ, lætor. Depon. Datiuo.

Εὐφραίνω, μ. ὑνῶ, delecto, lætum reddo, lætificeo. Xenoph. οὐ φράζουσιν πλοῦτοι εὐφραίνειν.

Εὐφροσύνη, honestum gaudium.

Εὐφροσυνόωτος, cerrus, Dionys. de situ orbis.

Εὐφρονέω, sapio, prudens sum, Aristoph. πρ. ¶ Item εὐφρονῶ τοι σοὶ, sum tibi beneuolus.

Εὐφρόνη, nox apud veteres, ἡ νὺξ ἀπὸ εὐφρόνης, i. bene sapiendo: Nox enim dat consilium. Hesiod. μακρὴ γὰρ ἀστρόεσσα εὐφροσύνη ἐέλσαι.

Εὐφρονῶν, prudens, lætus.

Εὐφρόνως, hilariter, prudenter.

Εὔφρων, ονος, ὁ, ἡ, exhilarans, epith. vini, Ilia. ¶ Item pro hilari, læto, ἡμεῖς ξυνάνδρασι δὲ τοῖς εὐφρόνως Sophoc. ¶ Εὐφρὼν, idem. ¶ Εὐφροσύνη, ης, ἡ, lætitia, delectatio, Xenoph. ἐν μὲν εὐφροσύνῃσι gaudiis destitutus. ¶ Aliquando liberalitas. 4. Epigram. ¶ Item vna ex Gratiis, Hesiod. ¶ Εὐφροσύνη, hilaritatem faciens, Dioscor. lib. 4.

Εὐφυΐα, fugæ facilitas, Polyb.

Εὐφυὴς, ὁ, ἡ, ὁ, industrius, ingeniosus, facilis natura valens. εὐφυὴς πρὸς ἀρετὴν, ad virtutem bene à natura institutus, Plut. in Sol. Εὐφυέστερον φύειν, i. copiosius crescit. ¶ Item pro irrisore, apud Atticos, Hesych. ¶ Εὐφυὴς

φυῆς, ingeniosè, scitè, acutè. ¶ Εὐφυΐα, ingenii dexteritas, bona indoles.

Εὐφωνία, ας, ἡ, bona vox, vocalitas Quint. lib. 8. vocis flectiones Cicer. vocalitas Gell.

Εὔφωνος, ου, ὁ, consonus, sonans, canorus, vocalis, Demosth. φωνὴ εὔφ. ¶ Εὐφώνως, bona voce, consonè. ¶ Εὐφώνιος, idem.

Εὐφωράτος, qui facilè deprehenditur.

Εὐχαίτης, ου, pulchrè comatus, in Epigram.

Εὐχάλκεος πόδας, tripus æneus.

Εὐχαρὴς, ὁ, ἡ, ὁ, facetus, gratiosus. σχῆμα εὐχαρὲς, figura elegans, Xenoph. in Sympos.

Εὐχαριστέω, π. ησω, gratias ago, gratus sum, Rom. 1. φωνῶ, μὴ εὐχαριστῶ τῷ θεῷ μου. ¶ Εὐχαριστία, ας, ἡ, gratiarum actio, gratitudo, comitas. Εὐχαριστίας τύχοις, redde officia, Phalar. in Epist. ¶ Εὐχαριστήριος, ου, τὸ, idem, Nazian. τῶν σοι χθὲς ἐδόθη τυπτόμενος εὐχαριστήριον, hoc tibi sit pro gratiarũ actione. ¶ Εὐχαριστήλιος, liberalitas, Phal. in Epist. ¶ Pro Sacramento corporis & sanguinis Christi accipitur can. 13. conc. Nicæni.

Εὐχάριτος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, iucundus, gratiosus & amabilis, memor beneficii Plaut. Poll. lib. 5.

Εὐχαριτόομαι, gratiæ mihi aguntur, Areopag.

Εὐχαρίτωτος, gloriari.

Εὔχαρις, laginatus.

Εὐχείμερος, frigoris patiens, frigoribus salubris. Εὐχείμερος πλοῦς, Aristot. lib. 7. Polit.

Εὐχειρ, pulchrè vestitus.

Εὐχερὴς, promptus manu, dexter. ¶ Εὐχέρεια, ας, ἡ, dexteritas manuum, artificium, Herodian.

Εὐχερέως, ου, ὁ, facilis captu, Gaz. ¶ Εὐχερεῶτα, ἡ, opportunæ & ad manum pecuniæ.

Εὐχέρεστος, ου, ὁ, facilis captu, mansuefactus. Εὐχέρεστός τοι ἔστ' ἐμοί, tibi morem gerens, Aristot. ¶ Item qui facilè vinci potest, Polyb. li. 5.

Εὐχείρεια, ας, ἡ, manuum dexteritas, facilitas, agilitas, Lucian. ἐκ τῆς ἐμῆς εὐχειρείας, in mea praclusitas.

Εὐχερὴς, ὁ, ἡ, ὁ, facilis, in promptu positus, Plat.

Εὐχερῶς, expeditè, facilè, dextrè Liu.

Εὐχή, gloria, Odyss. ξ. πῶς ἐμμενεῖ ἀληθὴς ἐὼν ἐμῇ εὐχῇ; quo se iactabant & profitebantur? ¶ Cum Gen. Argon. 2. πόλυ δ' ἐμὴ σὴ ἀφ' αἵματος ἀλγεσιπήμονος, à cuius sanguine se iactant ortus. ¶ Pro supplico & vota facio, Odyss. ὁ, τῷ κέν τοι ἐγὼ καὶ ἐπὶ δηρὸν ὄπιν ἀλεγεινὴν ἀπαμύναιμι. ἀλλὰ μάλ' εὐχόμενος, tibi supplicatem.

Εὐχέτης, qui votum facit.

Εὐχή, oratio, votum, desiderium, Xenoph. ἐμὰς εὐχὰς ἐκπλῆσαι, vota reddere, Aristot. ἐμὰς εὐχὰς ποιεῖσθαι, precationes facere. ἀλλὰ χαῖρε, voto potiri, Plat. de Leg.

Εὐχθόνιος, ου, ὁ, eleganter sectus, pro ἄξυ.

Εὔχλοος κῆπος, virefcens hortus, Nonn.

Εὐχλωρὶς, ίδος, ἡ, viriditas. Εὐχλωρὶς, τὸ, viridis.

Εὐχόμενος, libellus supplicis, lararium, Suid. nuncupo, Dat. ἐὐχομαι τοῖς θεοῖς, Thucydid.

¶ Cum Accus. εὔχομαι ἀθάνατα, opto nefasta, Xenop. ¶ Cum Dat. & Accus. & præpos. πολλὰ τοῖς θεοῖς εὐχόμενον ἀγαθὰ λαβεῖν σοί, Xenop. multa tibi bona à dijs petentem. ¶ Cum Infinit. εὔξατο τὸν ναὸν ἀναθεῖναι, remplum se vouerat ædificaturũ, Plut. in Publ. ¶ Cum Præpos. εὐχόμην περὶ σοῦ ταῦτα, Idẽ. ¶ Item glorior, iacto, Iliad. ά, ἄριστος ἐὼν ἐμὸν αὐτοῦ εἶδος. esse gloriatur. εὔχομαι θεὸν, iacto Deum esse mihi defensorem, Eurip.

Εὐχορτος, ὁ, appetens pabuli.

Εὔχος, ους, gloria, decus, iactantia, votum, Iliad. ἀλλά μοι ὧδε νέος ἐδάμασε, i. ἤνεσε, laudẽ.

Εὐχρατέω, opulentus sum.

Εὐχρηματία, ας, ἡ, opulentia.

Εὐχρήματος, ου, ὁ, πλουτεῖν, ditescere, Poll. li. 6.

Εὐχρηστέω, beneficio afficior, Athen. lib. 7. πῶς παπαῖ, εὐχρηστοῦσθ' ὑφ' ἡμῶν πολλάκις ἀνεχρηστήμεθα; cur eos lacessitis à quibus sæpe commodè tractati estis?

Εὔχρηστος, ὁ, ἡ, ὁ, vtilis, vtibus accommodatus, Polyb. ¶ Εὐχρηστία, ας, ὁ, vtilitas, commodus vsus, Aristot. 1. Oeconom. ¶ Εὐχρηστος, vtilis sum, commodè vtor, εὐχρηστεῖ εἰς τὰ ἀκόνια, vtilis est acopis, Dioscor. lib. 1. cap. 94. ¶ Εὐχρηστήματα, τὰ, commoda Cicer. 3. de Finib.

Εὐχρηστόομαι, magna vtilitate vel commoda affectus, Athen. beneficiarius Cæsari.

Εὐχροεῖν, iucundo esse colore, hilarem esse.

Εὐχρὴς, ὁ, ἡ, ὁ, bonum colorẽ habẽs, Hom.

Εὐχροια, elegans color, color nitidus.

Εὔχρως, ὁ, ἡ, ὡ, probè coloratus.

Εὔχρως, ὁ, ἡ, ὡ, coloratus. ἐὔχρως ἀϊγὸς, ἐγὶς colore grata, Theophr. lib. 3. hist. plant.

Εὐχυλία, ας, ἡ, succi bonitas, gratus sapor.

Εὔχυλος, sapidus, vegetus, succi plenus, Gaz.

Εὐχυμία, ας, ἡ, bonus sapor, saporis gratia.

Εὔχυμος, sapore præstans, boni succi, bene habitus Gaz. ἐὔχυμος ἐφόδι, Galen. li. 1. ad Glauc.

Εὐχωλὴ, ἡ, votum, precatio, Iliad. ά. ¶ Item iactatio, gloria, elatio, κομπάσματος, exultatio.

Εὐχωλιμαῖα, τὰ, optabilia Cicer. Poll. li. 5.

Εὐχωλιμαῖος, qui vota exequitur, Herodot.

Εὐχωλιμαῖος, deuoti, Athen. Solduris Cæsari.

Εὐχωλιμαῖος ὁ, ἡ, ὁ, qui facilè absoluitur, separatur.

Εὐψυκτος, ὁ, ἡ, ὁ, frigori opportunus.

Εὐψυχεῖν, Poll. li. 3. confidere, forti magnóque animo esse Cicer.

Εὐψυχία, ας, ἡ, magnanimitas, Arrian.

Εὐψυχος, ου, ὁ, magnanimus, promptus, alacer. ¶ Εὐψυχος ἀὴρ, aer facilius refrigescens, Theophr. lib. 5. de caus. plant.

Εὐωλμῶ, δῶσω, π. ωσα, inflammo, illumino, φωτίζω, εὐωλμωσμένα, torreo, Hesiod. εἶδεν ἀστεροπὴν εὐωλμωσμένην.

Εὐώδης, ὁ, ἡ, ὁ, fragrans, odoratus, Iliad. γ, ἐν δὲ λάκκῳ ἄνθεσιν εὐώδεσι. ¶ Εὐωδία, ας, ἡ, odoris gratia, odoris suauitas, Dioscor. li. 1. ca. 124. ¶ Εὐωδιάζεσθαι, bene odorari, Dioscor. ¶ Εὐωδιάζειν, idem, Dionys.

Εὐώδυνος, ου, ὁ, partu felix. εὐώδυνος θυλάκωσις, Nonn. fœcundi maris.

Ε'υωνθ-, ου, ὁ, ἡ τιμὴ, vilis pretio, contemptus, ὀστοῦ δύωνος ἀτιμότερος, Demoſt. ¶ Ε'υωνία, Poll. lib. 7. mercium vilitas. ¶ Ε υώνως, vili pretio. ¶ Ε'υωνίζω, vili facio. Vnde & απευωνίζω, vilem & contemneodum reddo.

Εὐώνυμος, ὁ, ἡ, Theophraſt. hiſt. plãt. l. 3. cap. vlt. Plin. lib. 15 cap. 22. Euonymos arbor, vulgò *Euſſum.*

Εὐώνυμος, ου, ὁ, ἡ, ſiniſter. Εὐώνυμον κέρας, lævum cornu, Thucyd. εἰς δυσμὰς καὶ εὐώνυμα χωρεῖ: ἀπήγαγον, ſiniſtrorſum relinquens, Herodot.

Εὔωπος, bene cernens, aſpectu pulcher. ¶ Εὔωπες, oculis pulchris prædita, in Epigr.

Εὐωρεῖν, ῶ, neglectè, per antiphraſin: ſicut δωρεῖσθαι, apud Sophocl. ὀλιγωρεῖν, negligere. ¶ Εὐωρεῖν, idem. ¶ Εὐωρία, ας, ἡ, negligentia.

Εὐωχέομαι, ἑστιῶμαι, πίνω, edo, epulor, conuiuor. Ariſtop. in Plut. ἐγὼν πλουτῶ δ' εὐωχοῦμαι, volo dines epulo frui. ¶ Item fruor, Plat. 3. de Rep. δικαίῳ δ' ἄλλου θαῤῥεῖν, fruere animi tui ſententia. Lucian. δικαίως τῶν τε ἀφικνουμένων ἀπολαύουσι καὶ ἐνθάδε διάγουσι paratis.

Εὐωχέω, ῶ, ἔσω, π. ἐύωχα, cõuiuio aliquẽ excipio.

Εὐωχία, conuiuio accipio, ſatio, Gen. Plat. in Gorgia. ἐὐωχεῖσθαι τε δεῖ ἐπιεικῶς. ¶ Alibi cum duobus Accuſ. ἐγὼ πολλὰ μὲν ἡδέα με πεποίηκα πρὸ δείπνου ὑμᾶς. Sic Athen. pro oblectare, lib. 9. κρεανόμοις τοῖς πολλοῖς δικαίως τὸ θέλειν.

Εὐωχία, ας, ἡ, conuiuium publicum, epulæ, Plat.

Εὐωχὴς, ὁ, boni aſpectus, δωρεὰ πατρὸς ἀγαθὴ εὐωχὴς, Sop.

Ε Φ

Ε'φ, dixit, pro ἐφώνησεν.

Ε φαίνω, apparui, eluxi, Apollon. 2. Argon.

Ε'φαίρημι, ſubleuor.

Ε'φάλλομαι, inſilio, reſulto. ἐφάλλεσθαι ἵππου, aſcendere equos. ¶ Ε'φαλμένος, aſſiliens.

Ε'φαλος, & Ε'φαλος, ὁ, ἡ, maritimus, Iliad. C.

Ε'φαμμα βορᾶς πατρὸς, muria condita, apud Plut. ſalgama Latinè vocamus.

Ε'φάπτης, ου, ὁ, quaſi reſultatio.

Ε'φαρμος, ου, indumentum.

Ε'άμιλλος, ου, ὁ, ἡ, ſimilis, æmulus. Iſocrat. ad Demon. ὅπως ἐφάμιλλος ἔσῃ τοῖς πατράσι τὴν ἀρετὴν, vt ſis patris ſtudiorum æmulus.

Ε'φαμμα, veſtimentum, Polyb. lib. 2.

Ε'φαμμος, terra tenuis & exilis, ieiuna glarea Virgil. terra arenoſa, Theophr.

Ε'φασαν, dixerunt, ὅτι τὸ ἐφάσαν, Iliad. γ.

Ε'φασθαι, placeo. Ε'φάσθην, ſemel.

Ε'φαπλώματα, ατος, τὰ, culcitra, στρώματα, Suid.

Ε'φαπτὶς, Joſeph. de Antiq. Hieron. ſuperlumerale: Eſt etiam ſagus, paludamentum, Athen.

Ε'φάπτω, μ. ἐφῆψα, ἐφῆμμαι, π. ἐφάμμην, attingo, contrecto, Sophoc. ἐκ τοῦ ἐφάψαι πατρὸς, ſuſcipio, Athen. ¶ Item accendo, ardeo, πῦρ ἐφῆπται, contentio exarſit, Iliad. φ. ¶ Item vindico, Plat. de Legib. ¶ Eſt etiam π. ἐπιπορεύομαι, Iliad. C. ἐφάπτεται ἢ καὶδ' ἑφάπτεται, impendent.

Ε'φάπτω, illigo, alligo.

Ε'φέδρης, captator, & qui captis pignoribus aliquem coercet, Æſchyl. in Suppic.

Ε'φεδρεία, ſuperuenientia, coagmentatio Cicer. Plutar. περὶ ἐφεδρείας ἀστρολογίας.

Ε'φαρμόζω, μ. ὁσω, accommodo, apto, Heſiod. πρὸς τὸ ἢ χρῆσθαι κόσμου ἐφαρμόσας πάλαι, omnem eius corpori ornatum accommodauit. ἐφαρμόζει εἰς τι, ad id accommodatur, Ariſtot. in Rhetor.

Ε'φαρμόττω, adapto, compono, congruo, cohæreo. Dat. ἐφαρμόττει ἀλλήλοις. ¶ Cum præpoſit. ἐφαρμόττει ἐπί τινα ἄλλο τῷ Θ-, Ariſtot.

Ε'φαρτῶ, ferni quidã in Creta. Cæl. l. 13. c. 49.

Ε'φεδρὶς, τὸ, q. ſuperficiale, humile.

Ε'φέδρα, obſidio, ſeſſio, Plat. in Polit.

Ε'φέδρεια, τὰ, natium prominentiæ ſuper quibus ſedetur, Cæl. l. 2 ca. 46 & Poll. l. 2.

Ε'φεδρεία, ας, ſeſſio, inſidiæ, ſtatio, præſidium, Polyb. Diodor. & Ariſtot.

Ε'φεδρεύω, μ. εὔσω, π. εὐκα, inſideo, ſuper re aliqua ſedeo, Ariſtot. ¶ Itẽ immineo in occaſionem & calamitatem alterius, Idem Polit. 2. πρὸς λύκους οἱ ἵλεως ἅπαντες ἐφεδρεύοντες τοῖς ἀπροφύλακτον διαλύσι. ¶ Itẽ præſidio eſſe, Suid.

Ε'φεδρισμὸς, luſus genus, Poll. lib. 9. Vnde verbum ἐφεδρίζειν, Indere eo more, & velut ſeſſili tergo aliquem vectare: Qui ſeſſor eſt, ἐφεδρεύτης dicitur. Heſych.

Ε'φέδρος, ου, ὁ, ſellæ occupator, aſſeſſor, præſes, σκηνῆς ἐφεδρος, Sophocl. ἐφέδρῳ γὰρ ἐκπαλεῖ exercitus terræ inſidens, Eurip. ¶ Pro ſubſidiario & ſuccenturiato ſubſeſſore, apud Syn. ¶ Item ἐφεδρος ἀθλητὴς, Plutar. in Sylla, Athleta qui certantibus aliis, mox congreſſurus cum fatigato, ſedebat. ¶ Sopho. tranſlate pro vltimo vſurpauit in Aiace, μὴ δεύτερος πάντως, εἰμὶ ξυνέσει γ' ἐφεδρος, meis malis furor Aiacis poſtremò acceſſit.

Ε'φέζομαι, ſedeo, Heſiod. ἐφέζεσθαι ἐφ' ἵππου.

Ε'ζεται συλλήψεσθαι, de iudicio vno ad aliud prouocare, Etym. ¶ Ε'φέτης, licet.

Ε'φετὴς, immiſero, iniccero, Iliad. ε.

Ε'φιεμαι, compeſcens, cohibendi vim habens, Athen. ἐφιεμένη τῆς κακίας. ¶ Item ἐφιέμενοι φιλόσοφοι, q. quæſitores, ambigentes, conſideratores. ¶ Ε'φιεμένως, dubitanter.

Ε'φεκτὸς πόλος, vſura ad ſextam vſq; ſortis partem, Suid.

Ε'φέλκεσθαι, vix ſeſe agere, candam trahere, vel quid ſimile deformiter facere, Plat. de Leſſ.

Ε'φελκὶς, ramentum, cruſta vlceris, Gal. l. 2. τῶν ἑλκῶν.

Ε'φελκυστὴρ, ῆρος, adiutor, ſanitor, βοηθὸς, Suid.

Ε'φέλκω, μ. ὕσω, π. ὕκυκα, & Ε'φέλκομαι, & Ε'φέλκυμαι, ἕλκω, π. εἵλκυσμαι, attraho, elicio, diſtendo, diduco, Accuſ. ἐφελκύσας ἀβροχάνην, velamen obtendens, Plutar. in Numa. ¶ Item ægrè ſeſe agere, & languida crura mouere, Ariſtot. de Anim. σημεῖον ἢ τοῦ ἀῤῥωστίας τὰ μὲν ἄκρα ἐφέλκεσθαι τὰ δὲ ἄκρα ἐφέλκεσθαι.

Ε'φεξὴς, deinceps, poſtea, poſthæc, ordine, Gen. ἐφεξῆς δ' αὖ τῷδ', poſt eos, Galen. ¶ Dat. Plat. epiſt. γ. πόλει ἐφεξῆς πόλις, deinde, deinceps.

Ε'φίξις, vexatio, impeditio, Homer. ¶ Ariſtoph. Comment. in Veſpas, excuſatio, prætextus.

Ε'φίεμι, prohibebo, contincebo, πέμψω.

Ε'φέπομαι, μ. ἑψομαι, π. ἑσπόμην, inſequor, ſum comes, Depon. Dat. Dicitur & ὀδὸν ἑπέσθαι, eadem. 1. Argon. ἐφέπεσθαι δὲ ἵππων ἀκύτητι ἄνακτα, celeritas ſequetur. ¶ Xenoph. in Apolog. Socr. ἐφέπεσθαι τῇ γνώμῃ, non eſt aſſenſus.

Ε'φέστιος, foueo, teneo, cr. lo. 1. Epigrã. ἐφέστιος ἑστίαν ἐφέπων ἐφέστιος πόδι. ¶ Item obſeruo, Heſiod. de Parcis. ἐφέστιοι ἐφέπουσι, &c. tranſgreſſiones obſeruantes.

Ε'φευρίσκω, ἐφεύρω, βαδίζω, Ariſtoph. in Plut. ἐφεῦρε ἐπιθύμιον δημοσίοις ἐφεύρημα, ad quam accedere minè cupiebam. ¶ Ε'φεύρεσις, idem.

Ε'φέσμιος, ſtatiuus, ἐφέσμιοι γενόμενοι, cognitio de qua ſit appellatio & prouocatio, Gale. 1. Therapeut. vt ἐφέσιμος δίκη, Poll. lib. 8.

Ε'φεσις, εως, ἡ, de iudicio ad iudicium prouocatio, Lucian. ἢ ἔφεσιν δοὺς πάντα ἀπολεῖ, ad Iouẽ prouocatio eſto. ¶ Item deſiderium, ἐφέσεις ἀλιμέντων, appetitus, Naz. ¶ Ε'φεσις ἀφοσιώσεως, dimiſſio abſq; caſtigatione, Idẽ.

Ε'φεσιάς, ἀδος, Epheſius, ciuitas Ioniæ, vbi ἄγαλμα τῆς Ε. Diana colebatur, Ariſtoph. 109. ¶ Ε'φέσια, τὰ, Thucydid. lib. 3. feſtum Dianæ Epheſiæ. ¶ Ε'φέσια γράμματα, Athen. lib. 12. Literæ magicæ, Dardaniæ artes Colum in hortulo.

Ε'φέσπερος, ου, ὁ, veſpertinus.

Ε'φέσπομαι, ſequor. Antipat. li. 1. Epigr.

Ε'φέστιον, pro ἑστιάδιον, i. colloca, Odyſſ. ξ.

Ε'φεστιόω, inſidere, collocare.

Ε'φεστρώς, ῶτος, ὁ, imminens, ἐφεστῶτος τῆς ἐσπερίας, Ariſtid.

Ε'φεστιάομαι, conuiuatus.

Ε'φέστιος, ου, ὁ, domeſticus, familiaris, ἐφέστιος ζῶλος, Sophocl. in Aiace. ¶ Hoc nomine quoque appellatur ἀνὴρ ἱκέτης, ciues & indigenæ, Ilia C. ἐφέστιοι ἦσαν, ἤτοι, i. ἐνοικοι ἢ πολῖται, cõterranei.

Ε'φεστρὶς, ίδος, ἡ, vmbella.

Ε'φεστρὶς, ίδος, ἡ, ſagulum, exterior veſtis, ad tegenda arma, Polyb. & Poll. lib. 7.

Ε'φεστὼς, ῶτος, præfectus, imminens, vicarius, qui præeſt. ἐφεστὼς τῆς βαφῆς, artæ adſtans.

Ε'φέτης, ου, magiſtratus Athenis, qui de capitalibus cauſis iudicabant, Plutar. in Solone.

Ε'φετὸς, ὴ, ὸν, deſideratiuus, Gaz. 2. Gramm.

Ε'φετὶς, genus ludi, de quo Heſych.

Ε'φετὶς, cella.

Ε'φετμὴ, ἧς, ἡ, mandatum, præceptum, Odyſſ. ν.

Ε'φέτμιος, ου, ὁ, ἡ, Polyb. Ε'φέτμιον, ouans.

Ε'φεύρεμα, ατος, τὸ, inuentor, excogitator.

Ε'φευρίσκω, μ. ἑύρω, π. ἐφεῦρον, & Ε'φεύρημαι, inuenio, conſequor, Accuſ.

Ε'φιάομαι, diffamo, irrideo, cauillor, Homer.

Ε'φίβαιον, τὸ, pubes. τοὺς ἐφήβους ἀπὸ παίδων, pueros, Dioſc. lib. 2. cap. 103.

Ε'φῆβος, ου, ὁ, puberras, adoleſcentia. ¶ Ε'φηβεῖα, pro eodem in Epigr.

Ε'φῆβος, ſtamen, ῆβους, Plat. Comic. apud Poll. 7.

Ε'φηβία, ας, ἡ, pubertas, iuuentus, adoleſcentia.

Ε'φηβικὸς, ὴ, ὸν, pubes, adoleſcens. ¶ Item poculi genus, Athen. li. 11. ¶ Ε'φήβεια, loca puberibus exercendis conſtructa, Vitruu. lib. 5. cap. 11. ¶ Ε'φηβικὸς, locus in theatro vbi ſpectabant ephebi. ¶ τὸ ἐφηβικὸν, pubes, puberum multitudo, Lucian. ¶ Ε'φηβόσυνος, ου, ὁ, pubertas, Theophi. in Inſtit. ciuil.

Ε'φηγέομαι, præſum. ¶ Item adeo, ἐφηγεῖσθαι ἰδὼν τοὺς ἐν τέλει ὄντας, adit magiſtratus, Thuc.

Ε'φήγησις, cauſæ genus, quum accuſabatur is cui regione aliqua inter dictum erat, vt exuli.

Ε'φηγεῖσθαι, enarrare.

Ε'φήδομαι, δομαι, walis alienis lætor, inſulto. ἥπιμοι τοῖς ὑμετέροις ἐφηδόμενοι κακοῖς, Chryſ. ¶ Etiam delector in bonam partem, Gaz.

Ε'φηδύνω, exhilaro. Ε'φηκα, immiſi, ab ἐφίημι.

Ε'φήκω, aduenio, Sophoc. in Aiace, κομῶν ἐφήκεις, auſpicatò accedis, opportunè venis.

Ε'φήλιξ, ικος, coætaneus, coæuus, coæqualis.

Ε'φηλὶς, ίδος, ſeu ἐφηλὶς, ίδος, ἡ, tuberculum & aſperitudo cutis in facie, ex ardore ſolis prognata, lib. 4 Dioſc. ca. 142.

Ε'φηλος, ου, ὁ, fraudulentus. ¶ Itẽ maculas ac veluti clauos quoſdam habens in facie, Heſyc.

Ε'φημερία, ας, ἡ, familia, vix vicis, φυλάττειν ἐφημερίας, ſeruare per vices, cap 9 Paralip.

Ε'φημερὶς, ίδος, & Ε'φημέριος, quotidianus.

Ε'φήμερος, diarius, diurnus, eo ipſo die, Hom.

Ε'φημερίδιον, ου, ὁ, libellus in quo acta quotidiana referuntur, commentarius, diarium expoſuit Sempronius Aſello. Vide Gell. li. 5. c. 18.

Ε'φήμερον, herba, de qua Dioſc. l. 4. c. 84. & 85. l. 6. c. 5. & Gal. 6. ſimp. & Plin. l. 25. c. vlt. & l. 28. cap. 9. & Nicand. in Alexiph.

Ε'φήμερος, ου, ὁ, ἡ, τὸ, die viuẽs, diurnus, diarius, caducus, breuis. ἐφήμερος πυρετὸς, febris vni⁹ diei, Aphr. Probl. 88. l. 1. ¶ Itẽ ἐφήμερος, mortalis, breuis. ἐφήμερος τυραννὶς, tyrannis fluxa & breui pentura, Plat. Epiſt. 8.

Ε'φημοσύνη, ης, ἡ, præceptum, ἐντολὴ, Argon. li. 1.

Ε'φήμαι, incumbit, imminet, Iliad. C.

Ε'φήμενος, in alterius locum electus, Thucyd.

Ε'φῆν, Attice, pro ἐφῆσθαι, ἐφίεμαι, Iliad. ά.

Ε'φήσομαι, iubebo, imponam.

Ε'φησυχάζω, quietem ago, acquieſco. Bud Epiſt.

Ε'φθάκειν, anticipaueram, Plut. in Galba.

Ε'φθὰς, ὰδος, ὁ, cultus.

Ε'φθημιμερὶς, dimidiatus ex ſeptem, in Comment. Ariſtoph. Cæſura, quum ſyllaba alioqui breuis producitur in principio quarti pedis.

Ε'φθασεν, & ἐφθασαν, ου, π, locus vbi aſſata ventũt, Athen. ¶ Ε'φθασεν, ου, ὁ, cupediarius.

Ε'φθὸς, ὴ, ὸν, coctus, elixus, ſolidus, purus. ἐφθὸν χαλκὸν, atramentum ſcriptorium, coctile, Dioſc. li. 5. ca. 106.

Ε'φθω, coquere, aſſare.

Ε'φιάλτης, ου, ὁ, vel ἐφιάλτης, malum eſt, vbi aliquis noctu ſe grandi moli opprimi inuadique ab alio credit, Suid. & Dioſc. lib. 3.

Ε'φιαλτία, herba pæonia, Act. lib. 1.

Ε'φιδρόω,μ.όσω,sudo. ¶ Ε'φίδρωσις,ή Θ-ῶτος,sudor.
Ε'φακὸς,caliculus,χαλυξ Ioseph. de Antiq.
Ε'φίημι,mando,ἐντέλλομαι, Odyss. ὑμεῖς δ' ἐμοὶ ἐπίσχετ' ἐφιέμενοι Θ-υμὸν πείθεσθαι, vos verò mihi præcipio. ¶ Item appeto,cupio, Xenoph. in Apolog. τὰς ἀρετὰς ἐφιέσθαι, virtutis studiosum esse. ¶ Item capto,ad ictum designo,στοχάζομαι, Plut. in Pomp. ἐφιέμενοι τῶν ἀφεστώτων, aduersas facies petentes. Sophocl. in Oedipo, πρὸς τί τῶν' ἐφίεσαι; ad quid istud petis? ¶ Item mihi permittitur, οὐκ ἐφίεται αὐτοῖς τέχνη ἐλαύνειν ἁμαξίδων, non licebat ipsis, Plut. in Lycurgo.
Ε'φίεια,τα,donaria.
Ε'φίζανω,insideo,sedeo, Neutr. ἐφίζανε δ' ἵππων, sedebat in sede. Apoll. Rhod.
Ε'φίημι,με.ήσω,ω.εκα, mando. ¶ Item stimulo, incito,cogo, Iliad. ἀλλ' οὐ λοίγεά γ' ὄσσε ἐφίεσθαι ἐποτρύνουσιν ἑταίρους, i. vrgebis,coges. & Odyss. ἐφίεσκε πολύφρονά περ μετὰ ἀείσας, impulit. ¶ Item pro ἐνδίδωμι, 1. permitto & indulgeo. ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς, indulgere voluptatibus, Nazanz. ¶ Significat & ἐφίκω, prouoco ad aliud iudicium, ἐφ' ἕλλο δίκε εἰς ἄλλους ἐφιέναι, ab arbitris ad iudices appellare, Demosth. ¶ Item immitto, infero, ἐφιεὶς κλαυθμὸς λαοῦ, in Epigr. committite rudentibus vela. ¶ ἐφίεμαι τῶν ἱστίων, admitto, i. admissuram & contũ applico, Aristot.
Ε'φιεμένως,μ.όσως,π.ῦγμαι,μένος ἀόρ. C. ἐφιέμην, assequor, attingo, exequor, aspiro, Depon. Gen. Isocr. τῆς ἀρετῆς ἐφιέσθαι, virtutem consequi. ¶ Cum Accus. ἐφιεσθαι πολλὴν τόπου, spatium per longum permeat, Theophr. lib. 9. hist. plant. ¶ Cum præpos. Xenoph. ἐφιέσθαι μὴ ἐπὶ τοσοῦτο πλημμελεῖν, &c.
Ε'φικτὸς,ὴ,ὸν,comprehensibilis, possibilis. ἐφικτὸν ἐστὶ τοῦτο ἀνθρώποις, vt est hominum facultas, Plutarch. in Publ.
Ε'φίμερος,ος,ον,ὁ,ἡ, desiderabilis Cicer. Hesiod.
Ε'φιππάζομαι, vehor equo.
Ε'φιππασία,ας,ἡ, turma equitum mille & 24.
Ε'ἱππεστὴς,equester, ἐφίππιος ὁρμὴ, Plat. νόμ.
Ε'φίππιον,ου,τὸ,equi sella: apud Suid. ἐφίππιον: cui & ἐφίππιον, certamen equestre.
Ε'φιππος,ου,ὁ, eques, qui in equo sedet: & Adiectiuè, ἐφίππιος ἀνδριὰς, statua equestris, Plutarch.
Ε'φίππωμαι,mulo,as,λευμαι,ης ἐφίππωσαι, Naz.
Ε'φίστημι,πραeter spem vel sine cuiꝰ interuentu, Hippocr. in epist. ἐφέστηκε δέ μοι καὶ ἄλλα ἀνὴρ ἐπιτήδειος, πλησίον τε οἰκέων. ¶ Item aduenio,insto, appeto, Herodian. ἐπεὶ ἀφ' οὗ Σκύθης ἀδικεῖ, ἀεὶ τῷ πόλει ἐπιστήμονα ἐφεστηκέναι, iamiam affuturum, & iam instare eius aduentum. ¶ Item præsum, Aristot. de mund. ἐφεστήκασι διοικεῖν, præfectum administrationi. ¶ Significat etiam resisto, progredi nequeo, Synes. ὡς ἐφιστάμενος ἐφ' ᾧ τῷ μισθῷ ἀδρύνεσθαι, non ad colligendam memoriam resistens. ¶ Fit etiam aggredior aliquid tractandum vel dicendum, ad idque animum adiicio, Aristot. lib. de mund. ἐφ' ᾧ τῇ ψυχῇ ἐφίστασθαι, cuilibet operi incumbere. ¶ Item exto, innato, supernato. ἐφίσταται γάλακτι, lacti supernatat, Dioscor. lib. 1. ca. 96.
Ε'φιστάω,sisto,cohibeo, Dioscor. lib. 4. ca. 17. Accus. ¶ Item quæro, ἐπιζητῶ.
Ε'φίστημι,με.ήσω,π.εκα, insto, vrgeo, incumbo, Demosth. ἐφεστηκὼς δ' αὐτῷ κωλύσοντος ἐμοῦ κρίνειν τί τε φρονεῖ καὶ τῆς εὐνοίας ὑπομιμνῄσκων, premebant & vrgebant. ¶ Item adhibeo, ἐφιστῶσι τοῖς γάμοις αἰδῶ καὶ τάξιν, quum ordine & pudorem iugali copulæ adhibuissent, Plut. in Lycurg. ¶ Item τὸ τέτταρα, præficio, ἐφεστᾶσι τοῖς σφαγίοις δὲ ἄνδρες, sex viros rebus præfecisse, Plutar. in Camillo. ¶ Significat etiam animum intendo, animaduerto, Plutar. ἐπιστῆσαι τοῖς πεπραγμένοις, vbi animum appulit ad poemata, Aristot. οὐκέτι τῷ ὁρισμῷ ἐπιστῆσαι τῷ διαλύσαι, incumbens animo ad definitiones explicandas. ¶ Item ἐφίσταται τὸ ἀγωνίζεσθαι, aggredi aliquid tractandum vel dicendum, ad idque animum adiicere. Isocr. in Helenã ἐπιστὰς δὲ ἐπὶ τὰ Θεσπίου ἔργα, ἠλίγχῃ ἀξιόμαχον αὐτὸν ἀπέφηνε. ¶ Et pro ἐφίσημι, etiam dicitur ἐφίεμαι, i. admoueo, Galen. εἰ σπλαγχνῷ τῷ γυναικείῳ ἐπιθάλοντες ἐφίεσαν τὸ τῶν κόμεσιν, nutricem admouebant tabe laborantibus. ¶ ἐφίστημι rursus significat sistere & inhibere cursum, Plutarch. de Cæsare ad Rubiconem, ἔλεγε τὸ ῥόμβου ἐπὶ τῷ πορείᾳ ἐπιστῆσαι, gressumque coercens, & resistens.
Ε'φίστωρ,ορος,inquirere, ἐπιστάτης.
Ε'φοδία,ων,munus obeundi vigilias, & excubias inspiciendi, vigiliarum circuitio, Polyb.
Ε'φοδεύομαι,& ἐφοδεύω, percurro, lustro, obeo, circumeo vigilias Saluft. Plutarch. ἐφοδεύσαντι τὴν φάλαγγα, καὶ παραινέσαντι τῷ τάξει. Xenoph. 2. Ἑλλην. οἱ δ' ἄπειροι ἐφοδεύειν τὸ μὴ οὐ ἐφ' ἵππων ἐχειν σὺν ταῖς ἀσπίσι ἐξ' τὰ πίσω.
Ε'φοδιάζομαι, viatico donor, viaticum sumo Plaut. viaticor. ἐκ τῆς ἀλλοτρίων ἐφοδιάζεσθαι, ex aliis commeatum sume, Basil. Xenoph. lib. 1. Ἑλλην. ἐν τῇ παντοδαπῶν χρείαν ἐφ' ἑκάστῃ τῇ ναυσὶ ἐφοδιασάμενος, pro viatico exigens.
Ε'φοδιάζω,με.άσω,ω.εκα, do viaticum, ἐφοδιάσαντες αὐτὸν, dabis ei viaticum, Deuteron. cap. 15. ¶ ἐφοδιάζει ἀργίαν, alere inertiam.
Ε'φόδιον,ου,τὸ,commeatus, viaticum, i. quicquid iter agendi causa necessarium est, viæ auxilium Virgil. 1. Æneid. ἐφόδια δοὺς, commeatum præbens, Plut. in Epist. ¶ Transfertur occasionem & πορεῖα τι ἐφόδιον significat, Demosth. ἐφόδιον ἔσεσθαι τοῖς ἀνθρώποις τὸ τῶν ἀγαθῶν τοῦτο κλῆδας, ansam & occasionem causámque arripiens ex syngraphę verbis. ¶ Item metaphoricè, τὸ δίκαιον ἐφόδιον ἀπάτης, inuocatio, circumuentio.
Ε'φοδὸς,ος,ὁ,ἡ, accessus, inuasio, Polyb. 2. hist. τὰς πολίτιδας τοῦ αἰῶνος, ἢ ἐφόδους τῆς ἐπιβουλῆς τῆς ἐκείνου ἐφιδεῖν. ¶ Item expeditio, apparatus, ἐφοδὸς πολέμου, expeditionem suscipio, Thuc. ¶ Item occasio, causa, ratio, ἡ μὲν φορὰ τοῦ μὴ ἀκροᾶσθαι ἀλλοιοῦσθαι πάσχοντος ἐφοδὸς αὐτοῖς ἐστιν, hæc ratio est ne decepti facilè capiantur. ¶ Item recitatio, expositio, principium è directo ad narrationem tendens, Insinuatio in Rhetor. ad Heren. ¶ Hermog. lib 4. de Inuentione, argumenta epicherematica.
Ε'φοδός,ὁ,ἡ,ὁν, Vegetio, circitor vel circuitor, vigiliarum cognitor, Polyb.
Ε'φολκεύω,κύσω,τευμαι,τευθην, Odyss. ξ.
Ε'φόλκιον,ου,τὸ, nauicula ex qua in maiorem nauem vectores admittuntur, Suid. ¶ Proappendice accepisse videtur Plutarch. in Pop. ¶ Item farcina, vel quidquid trahitur, Aristid.
Ε'φολκὶς,ίδος,ἡ, caphasi. parua nauis quę sequitur maiorem, Interpr. Aristoph. in Vesp.
Ε'φολκίω,ἐφολκίσω, alliciens, illex, Aristoph. in Vesp.
Ε'φομιλέω,με.ήσω,ω.εκα, insequor, Iliad. δ.
Ε'φοπλίζω,με.ίσω, armo, paro, instruo, Iliad. δ.
Ε'φοράω,ῶ,inspector, ἐφορᾷ τὰ ἐπιτήδεια, Xenoph.
Ε'φορεύω,ἐφορεύσω, inspector, Xenoph. in Oecon. ἄλλοτε ἄλλα μοι ἐφορεύειν, ἐφιέμενος τι ἐμοῦ πυνθάνεσθαι ἢ ἐγὼ ἐκείνου.
Ε'φορία,ας,magistratus nomen, Aristot. l. 2. Polit.
Ε'φορεῖον,ου,τὸ, Ephororum curia, Plut. in Apoph.
Ε'φορία,inspectionem habeo, Lucian.
Ε'φορεία,ας,ἡ, tutela, inspectio.
Ε'φορίμη, Demosth. fines.
Ε'φορμάω,μῶ,ineo, cieo, Accus.
Ε'φορμάω,ῶ,με.άσω,π.ησα, irruo, impetum facio, Iliad. γ. εἰ μοι ἐφορμήσουσι πόλεμον, qui mihi mouerint bellum. Plutarch. πορεύεσθαι δ' αὐτὰ μέχρι πρὸς ἐφορμῆσαι, irruit, cum impetu intulit se in Pompeium. ¶ Ἐφορμᾶσθαι ὑπὸ τῶν πολεμίων, ab hostibus obsessæ, Thucyd.
Ε'φορμέω,με.έσω,π.ησα, maneo in portu, stationem habeo, Neutr. absol. ἐφορμοῦσιν τὰ λοιπὰ, portum subiens, Thucy. ¶ Item Polyb. in Epitome, ἐφόρμει τοῖς ὀδοῦσιν ὁ φιλιππισμὸς, classis Philippi conaribus occurrebat. ¶ Ἐφορμεῖν, aggressio, obsidio, nauium impressus, ἐφορμοῦσι σφίσιν, aggredi, Thucyd.
Ε'φορμίζω,φ, feror impetu, irruo. ἐφορμίζουσι ἐς λιμένα, portum subeo, Thucyd.
Ε'φορμος,ος,ὁ,ἡ, statio classis. ἐφορμοι πολεμίων τῶν, ingressum nauibus muniunt, Thucyd.
Ε'φορμος,ος,ὁ,ἡ, habens stationem.
Ε'φορος,ου,ὁ, ἡ τῶν παίδων ἐφόρους χρὴ, inspector, præses, Aristid.
Ε'φος,ους,τὸ, siue ἐφ' ἑσπέρου, quatenus, quoad. ὕπνῳ ἐφ' ἑσπέρου, somnus perquã dulcissimꝰ, Luci.
Ε'φυβρίζω, contumelia afficio, Accus. Plutar.
Ε'φυβριστὴς,ὴ,ὸν, contumeliosus, in Epigr.
Ε'φυβριστὴς,ὴ,ὸν, contumeliosus, iniurius.
Ε'φύβριστις πυραννὶς, iniqua tyrannis. ¶ Idem

Herodian. αἰσχρὸς καὶ ἐφυβριστὴς ἐπὶ πᾶσιν, turpiter & cum probrosa ignominia captus.
Ε'φυγρὸς,ὴ,ὸν, irriguus, vliginosus, humescens.
Ε'φυδρος,ὴ,ὸν, aquaticus, vdus.
Ε'φυδρεύομαι,εύσομαι, irrigo, ἐφυδρεύσωμεν, adaquor.
Ε'φυδρία,ας,ἡ, vrna tam vini quam aquæ. ¶ Ἐφύδριος, cleptydris moderandæ præfectus, Poll.
Ε'φύω, impluere Colum. superpluere, Theophr. 6. de cauſ. de aeris cælesti, ἐφύσθη ὕσαι πλείονα.
Ε'φυμνέω, Soph. decantare, ἐφύμνησε, Plat. Leg.
Ε'φύμνιος, poſt hymnum carmen, canticũ quod hymno succinitur, 1. Argo.
Ε'φυσα, ortus sum, natus sum, Eurip. & Odyss. ι.
Ε'φύπερθε, superius, ἐφύπερθε κεφαλῆς, Epigr.
Ε'φυπερτέλλω, τω, superliminare.
Ε'φυπνίδιον,ου,τὸ, Epigr. sonorum somnum inducentium.
Ε'φυρμάω,ῶ, imbre perfusus, Xenoph.
Ε'φυστερίζομαι, τὰ, subsequenta, posteriora.
Ε'φύσσομαι,ἐφύσσομαι, tempestuor.

Ε Χ

Ε'χάδη, viatorium quoddam vasculum.
Ε'χάδιον,ου,τὸ, lotum quo bos aligatur, Poll. l. 1.
Ε'χέγυος,ος,ὁ,ἡ, fide dignus, qui promissa seruat, magnæ existimationis, Plut. in Pericle. ¶ Euripid. Phœnissis, τὸν ἐξέγυον δ' ἐχέγυον τῷδ' ἀνδρὶ πιστὸν, ratum facio donum.
Ε'χθη, Aduerb. heus tu, agedum, Plat. 1. de Rep.
Ε'χθομαι, ῃ, prudens, modestus, pudicus, tacitus.
Ε'χθεσπάσιος,ος,ὁ,ἡ, spectabilis, Theophr. de hist. ca. 7.
Ε'χθόλιον, cohærenter, tenaciter, Dioscor.
Ε'χθομάλλω,μ.ήσω,τω,κα, fileo, taceo, Neutr.
Ε'χθομοὶ, taciturni homines, & qui cœsendi immunitatem habent, qui & ἀκουσίνοι, Gell. lib. 1. cap. 9. ¶ Ἐχθομάλλησις, ἡ, taciturnitas, silentium, Plutar. πρὸς σοφιστάς.
Ε'χενηὶς,ίδος, remora, ναυκράτου, Suid. piscis qui nauem quantumuis magnam ac remis vellisque concitatam sistit. ¶ Item adiectiuè, ἐχενηὶς ἀγκυρα, Epigr. nauem retinens.
Ε'χιμαίος,ος,ὁ, picatus, piceus, ab herba quadam terra, vel à resina pinus arboris, vel ab arbore ferali, i. pica, vt βέλεσι ἐχιμαίοις, Iliad. δ.
Ε'χιππος,ος,ὁ,ἡ, equos habens.
Ε'χίνωμα, Hesyc. ὅτι ἐχίνους ἔφασκε λαμβάνειν ἢ βέβροντᾶν, cum æstate fulgurat aut tonitruat.
Ε'χμαρκὸς, cuti adhærens, ἐχμαρκὲς ἐπιφανὲς, Athen.
Ε'χμὸς,ὁ, dines, Pindar. ἀφ' οὗ τὸ ἐχμὸν, Etym.
Ε'χπλος,ος,ὁ,ἡ, ἕλμα, τὸ ἀφεῖσθαι τὸ κάτωθεν. Hesiod.
Ε'χπλοια,ας,ἡ, locus in naui vbi res recondu. tur.
Ε'χπωτικὸς, Hippocr. alba bryonia, Galen.
Ε'χρεστίων,ὁ, studens sum, sapio, in Epigr.
Ε'χρεσύνη,ης,ἡ, prudentia, in Epigr.
Ε'χρήμων,ων,ον, habens mentem, prudens. ¶ Iliad. ἐχρήσατο καὶ ἐχρήσατο. ¶ Capitur & pro casto, vt ἐχρήμων ἐστὶ καὶ σώφρων, i. pudica.
Ε'χθαίρομαι, sum mœstus, displiceo, Sophocl. in Aiace. ἐχθαιρόμενος ἐχθαίρῳ Σοὶ, dus est inimicus.

Ἐχθαίρω, pro inimico habeo, odi. ἐχθαίρεται πᾶσι κακοῖσιν, vitium oderunt, Plut. in Romulo.

Ἐχθές, heri. Aristoph. πρὸ ἐχθὲς ἦν᾽ ἀστὴρ ἄριστος τὴν λοῦσαν ἐσπέραν. ¶ Ἐχθεσινός, ἡ, ὸν, hesternus.

Ἔχθος, odium, μίσος.

Ἐχθρός, inimicissimus, inuisissimus, Iliad. ά.

Ἐχθρός, inimicus, magis inimicus, Xenoph.

Ἐχθρὸς δὲ δώροισι, largatori, Iliad. ά.

Ἐχθρός εἰμι, sum inimicus. Iliad. ά. ὃν ἐγὼ ἐχθρὸς πάντων κεφαλῆς ἔσχον, compelles me inimicari.

Ἐχθρόβουλος, odiosus, ἀμενηνὸς, inuisus. ἐχθρὸς ἀπὸ ὁδοῦ, odiosi itineris, Plat. de Leg.

Ἐχθρωσύνη, sum inuisus: Dat. ἐχθρωδίῃ, inimicus.

Ἔχθος, ους, τὸ, odium, inimicitiæ. ἐχθος πρὸς Ἀθηναίους, odium in Athenienses, Thucyd.

Ἐχθρότης, ητος, ἡ, inimicitiæ, simultas, Plat. in Epist. ἐκόντες ἐχθρὸς κύριον ἐχθρὸν δὲ ἄκοντες μὴ πιθανὸν, probabilem in me odii rationem habere.

Ἐχθοδοπέω, odi. Accusat. Plut. in Num.

Ἐχθοδοκέω, odio habendus, Soph. in Aiace.

Ἐχθρόω, inimicus sum, Dat. 2. Machab. 10.

Ἐχθρὸς διώκων, ους, ὁ, ἡ, duis inuisus. Sophocl.

Ἐχθρόξενος, ὁ, ἡ, osor hospitum, Eurip.

Ἐχθρομαθὴς, inconcilio, sic Plaut.

Ἐχθρόπους, ὁ, ἡ, inimicus, hostis. ἐχθρὸς ποδὸς, Aristoph. duis inuisus. ἐχθρὸς χειροῖν σοι, Demosthen.

Ἐχθροδόκως, odiosè, hostiliter, malè, inimicè.

Ἔχω, odi, ομαι. Accus. Sophocl.

Ἔχθη, vertigo.

Ἔχιδνα, ης, ἡ, vipera, Hesiod. in Theog. ¶ τὸ δ᾽ ἐχιδνῶν φάρμακον, medicamentum quod ex viperis concinnatur, Galen. li. 1. ad Glauc. de Antidotis. ¶ Ἐχιδνώδης, viperinus, in Epigr.

Ἐχιδνίον, τὸ, catulus viperæ, Gaz.

Ἐχιδνόδακτος, ου, ὁ, mortuus à vipera, Diosc. lib. 2.

Ἐχῖνος, ου, ὁ, locus vbi tenetur temo.

Ἐχινοκάκτος, ὁ, echinoualpes.

Ἐχῖνος, murex in Aphrica, Herodot. lib. 4.

Ἐχῖνος, ου, ὁ, concauitas aurium, vel potius, vt ait Poll. lib. 2. de Auribus, ὁ ἀεὶ πᾶσι κακὸν ἐχθίστοις κακίστοις.

Ἐχινομυραινίς, species echinorum, Aristot. lib. 4. Animal.

Ἐχῖνος, tribulus, spinæ genus, Athen.

Ἐχῖνος, Demosth. expiat vel scrinium furense in quod testium dicta, acta lites, omnia; à partibus protara conijciebantur. ἐχῖνοι ἐμοὶ ἄκεα, apud sequestrem acta proferre. Demosth. ¶ Hoc item nomine dicuntur interna vteri, Eustath. ¶ Aristot. li. 3. de partib. Anim. dicitur omasum, quo certius venter est in animalibus cornigeris. ¶ Item ferri pars. Poll. ¶ Vitruu. ornamentum modulisque in capitulo Dorice columne. ¶ Ἐχῖνοι item dicuntur ornamenta circa carpum manus, quæ etiam ψέλια, φέλενα, & βάλανοι dicuntur. ¶ Item animalis nomen, spinis obductis: Suid. ἐχινόμορφον. Hesy ἀκανθώδεσιν. ¶ Ἐχῖνος etiam dicitur genus oliæ: Poll. lib. 6. & genus placentæ, Athen. lib. 14. ¶ Item plantæ genus.

Ἐχινώδης, echinatus, spinosus.

Ἐχιδνήεις, à vipera ictus, Ceb. Thebain.

Ἔχις, ιος, herba quæ & ἀκανθοδάκτυλος. Dioscor. li. 4.

Ἔχις, ιος, ὁ, vipera.

Ἔχυρα, ατος, τὸ, retinaculum, fulcimentū. ¶ Nicand. neruos & musculos ἐχύρωτα dixit.

Ἐχύρωσις, coercco, firmo, Eurip. in Oreste.

Ἔχθρος, ου, pendens ab aliquo, subiectus, continens.

Ἐχεφρονέω, deinceps. Laert. in Crat.

Ἐχέγγυος, ἐξομνύω, ὑμνέω, habeor, Plutarch. de Aristippo, ἐχω λαΐδα, ἀλλ᾽ οὐκ ἐχομαι, habeo Laidem, nō habeor à Laide Cic. Epist. famul. lib. 9. 1. ¶ Item Actiuè habeo, ἐχομαι τὸ σφέας, habeo occasionem. Herodot. ¶ Item iuxtà sum, tenaciter adhæreo. Lucian. in Nocy. οἱ πόδες οἱ ἐμοὶ ἐχόμενοι ἐχόμενοι ἀεὶ, continuus illi à tergo comes adhærebam. ¶ Item cohibeo, sisto. ἐχόμενος ἐδίωκον, sisto cursum, Plutarch. ¶ Item sustineo, cum Accus. Hesiod in Theog. ἐκατὸν πᾶς ἔχει ὤμοισι κάρη, latè cælum fulcit & sustinet. ¶ Ἐχόμενος τὸν τρόπον, consentaneo more, Arist. in Rhet.

Ἔχω, ους, ὁ, mater quæ fert vteram, Arist. 7. Pol.

Ἔχθος, grauauit, truit, in Epig. ¶ Item inhæsit, à χθὼν, ονὸς, pro corpore.

Ἐχέλω, & χθέω, oportebat, Aristoph. ῥητ.

Ἐχυρὸς, ὸν, ὸν, locus natura munitus, firmus. ὁδὸς ἐχυρὰ ἦν, in tuto esse, Xenoph.

Ἐχεφρονέω, qui seria & solida cogitat.

Ἐχυρόω, munio, firmo, Hocr.

Ἐχυρόομαι, iureiurando confirmare.

Ἐχύρωμα, τὸ, munitio, securitas, ἀσφάλεια, Suid.

Ἐχυρῶς, fortiter, tutò. ἐχυρῶς ἐσῴζετο, ἀσφαλῶς.

Ἔχνος, ους, τὸ, denso spiritu, ω. ἐχνος ἔχω, ἔχομαι, habeo, obtineo, possideo. Plutarch. in Solone. ἐχομαι δόξης, glorior. ἐχω σοι χάριν, tibi gratiam habeo. Isocr. ¶ ἐχομαι ἐχθρὸς, accusari. Demosth. εἰ αὐτὸς ἐχθρὸς, idem, Thucyd. ἐχθρὸς εἶναι τινὶ, bene affectum esse erga quempiā. Dem. ¶ Item affero, afficio, ἐχω μεγάλως τινὰ εὖ ἐν πόλει, Demosth. ἐχω ὕβριν, afficio contumelia. Sophocl. ¶ Item versor, Lucian. ἐχεν καὶ τὰ κάμινοι τε πολλὰ, multùm versari circa fornacem. ¶ Item pertinago, attineo, spectio, ἐχω ἐκ τοῦδε μέχρι τοῦ νῦν, pertingit in exteriorem ædium partem, Idem. ¶ Item agito, rego, ago, Hesiod. ἐχόμενος ἐφ᾽ ἁρμαμάξης, ¶ Item facio, Lucian. ἐχ, σὺ μὲν σὺ ἐκ τοῦ ἐχεῖν τὰ quidem fodes, ita vt facis. ¶ Ἐχω σοι τὸ τοῦτο in te ita affectus sum. Demosth. ἐχω σοι τοῦτο & ἐχω σοι τοιοῦτον, sum tibi amicus, Idem. ¶ Item addita Præpos. ἐχω κατὰ σοῦ τινὰ, ita de te sentio, Xen. ¶ Item cum ὡς, ἐχω ἑαυτὸν ὡς σε, mitem me tibi præbeo. ¶ Et aliquando abundat ἐχω, πείθεσθε ἔχων, Lucian.

Ἐψάω, elixus, decoctus, Nicand. Alexiph.

Ἐψανὸν, olla, patella, ἐψητήριον, λοπάς, Hesych.

Ἔψω, μάσσω, π. πέσσω, & Ἐφέω, coquo, lixo, decoquo, Aristot. 6. Anim. ἐψήσας χόλητας, ossa feruentes. ¶ Hesych. ἐψῆν, capillos tingere & inficere. ¶ Ἐψητὸς, coctus, elixus, Suid. & Dioscor. turuleutus Cels.

Ἔψω, ludicra, Hesych. ἐψίαι, risus, lusus. Idem.

Ἔψημος, ἡ, meritus est, Act. & ementis⁹, Pass.

Ἔψημος, panis inferiores crustę, Poll. 7.

Ἔψημος, ου, τὸ, decoctum, polenta, puls quæ in aqua coquitur, Plat. 2. de Republ. εἰς ἃς ἐς ὑγρὸν ἐψήσαντα. ¶ Pro sapa genere vini, Dioscor. lib. 6. cap. 10. εἰς ἓψημα σωπάσαι, sapa conditur, Hermol. & Ruel. ¶ Ἔψημα, dulcis quæd am decoctio ex melle. Apud Hippocr. τὸ σταιτὸν exponit Galen. ¶ Ἔψαλεος μαγειρικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, sapam resipiens vel redolens aut defrutum. Dioscor.

Ἔψησις, decoctus, elixatio, Aphr.

Ἔψησις τῶν μύλων, melliis coctores, Basil. in Epi.

Ἔψητὸς, pisciculi.

Ἔψητὸς, τὸ, olla.

Ἔψητὸς, Adiect. coctus. ¶ Item pisciculus, Aristot. naricam Plaut. naticero vocat Fest.

Ἔψιλος, ος, ον, confabulatorio, risus ἐψιλοῦς, Suid.

Ἔψος, τὸ, verborum ludicra, scommata.

Ἔψω, ludo, delector, cauillor. τὸν θανόντα γ᾽ ἐψιλοῦσιν ἄνθρωποι, mortuo autem iocis & facetis verbis illudant.

Ἔψωτος, ου, ludus, τὸ παίγνιον. Suid.

Ἔω, dico, confabulor: λόγῳ τῷ ἐπιψιλίᾳ, Etym.

Ἔω, elixo, coquo, Plat. 1. de Republ.

Ἔω, sum, vado. ¶ Item Subiunct. pro ᾖ. Iliad. ά. ὄφρα μὲ αὖθι ἀγείρων ἀλέγοντα ἔω, ne solus sim.

Ἔω, induo, sedeo, mitto.

Ἔω, oriens, matutina.

Ἔωθεν, manè, diluculò, Aristoph. in Plut.

Ἔωθινὸς, ἡ, ὸν, matutinus, ὄζει ἐωθινοῦ, Lucian.

Ἑῷος, orientalis, matutinus, Argon. 2.

Ἔοικα, similis eram, Iliad. β. νῆσος δ᾽ ὡς Εἴδοθέη μάλιστά τι φαίνετ᾽ ἐοῖσα.

Ἐπαφροσύνη, ης, ἡ, hesterne repletionis grauedo, temulentia pridiana, veternus, Suid. τὸ χθιζὸν βαρύνον ἐπαφροσύνῃ πόνον, Demosth.

Ἐπαλαιώθη, qui dudum est mortuus, Suid.

Ἔπαλος, ος, ον, hesternus, obsoletus, marcidus, rancidus: propriè dicitur de cibis qui in proximū diem seruantur, Hicton. in ca. penult. Esa. Lucia. ἔπαλον τῷδ᾽ ἔφασαν ἀγγελῶν, irritam appellationem prosequens. Ἐπὼν, ὄντος, poet. pro ὄντος, Aristoph. in Plut.

Ἔπομαι, σπεύσω, Att. pro ἕψομαι, Aristoph. in Plut. τὸν σπεύσαντα δ᾽ οὐ με ἐᾷ πυνθάνεσθαι κραπὶς ὁ δαίμων ἀπὸ τοῦ ἐπομένου.

Ἑῷος, pro ἑῷος, Att. Plut. in Lyc.

Ἑῷος, ὁ, lucifer, matutinus, orientalis, Aristot. de mund. ¶ ἑῷος ὑπερθύρων, Eous Apollo: colitur in Thynniade insula, Herodot.

Ἑῷος, ους, τὸ, sublimitas. Soph. Interp.

Ἑώρακα, vidi pro ἑόρακα, Att. Plat. in Epist.

Ἑώρτασα, feci & ἑώρτακα. Odyss. ξ. ἐπεὶ δὴ πολλὰ κακὰ ἑώρτασα ἠδὲ πάθοιμι. multis incommodis homines afficiebat, ἐπήμανεν.

Ἐώσαμαι, & ἐόσαμαι, suspendam, elatie, Suid.

Ἐωρίζω, attollo, exalto. Columel. μετεωρίζω.

Ἐωρία, ας, ἡ, arrogantia, ἐφαυσιγγία, Suid.

Ἐώρων, videbam, Attic. pro ὁρῶν, abiecta, Arritor.

Ἠώς, οῦς, ἡ, aurora, ὅσσα ἐπὶ ἠῶ καὶ μέσον, exorta ilatim aurora, Thucyd. Orient. ἐπὶ τὴν ἠῶ καὶ μέσον, ab Orientis partibus, Aristot. de mund. εἰς τὰ ἑῷ ἀποτείνουσι, quum postridie repulcerit, Aristot. lib. 9. Ethic.

Ἕως, quousque, quandiu, dum, donec, Genit. ἕως τοῦ ἐπὶ τῷδε, ἕως τοῦ, ἕως ἐπὶ πολὺ ἄστεος, quoad ipse ex Delphis reuertetur nihil mutare, Plutarch. in Lycurg. ¶ Cum Optat. ἕως κρίνοιεν, Aristoph. & Demosthen. ¶ Cum Subiunct. ἕως ἔλθω ἀπαγγείλαι ἐμῖσας, ἕως δ᾽ ἀμείνων τὸ πέλαγος, ἕως pelagus desæuiret, Synes. ¶ Cum Infinit. ἕως δὲ μάχεσθαι, quandiu pugnat.

Ἔωσμαι, repulsus.

Ἑωσφόρος, ου, ὁ, lucifer, stella matutina, Hesiod.

Ἑωυτοῦ, Ionicè, pro ἑαυτοῦ, Herodot.

Α, particula est, per se nihil significans, sed augmentum in compositione dictionibus affert, Hes.

Ζάλη, arma bellica.

Ζαλάω, pro ἀπαλάω, decipio, calumnior.

Ζαλεῖον, ου, τὸ, armamentarium.

Ζάλευος, ducis pecoribus.

Ζαλευτὸς, plenus consilio. ¶ Item regio.

Ζαμερὸς, ἡ, ὸν, edax, vorax, πολυφάγος, Suid.

Ζαλευὸν, Tertul. venabuli genus esse dicit, Suid. telum ferreum, lanceæ & ensis.

Ζάγκανον, & Ζάγκλον, falx, Nicand. in Alexi.

Ζάγμα, τὸ, habena.

Ζαγρεύς, Poet. Bacchus, vel Pluto, Etym.

Ζαγρὸς, ὁ, discalceatus, ὑποδήματος, Hesych.

Ζάη, vanit, spirat, Cypriorum lingua.

Ζαῆς, τὸ, magnum, multum, splendidum, forte.

Ζαής, ὁ, ἡ, ὸν, valde flans, μεγάλως πνέων, πολύπνοος Epigr. legitur ζαήσιν pro eodem.

Ζάθεος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, pr. ἐδιώνυμος, admirandus. ἐκ τοῦ Διὸς Iliad. ά. ἀλλά με τι ζάθεον, &c.

Ζαθερὸς, bene calidus. ζαθερὸν κατέκαιεν, æstuo æstuo in Epigram.

Ζαθήκη, ης, ἡ, cucurbitæ lingua Bœot. Nam inquit Athen. lib. 3. τὰς κολοκύντας ζαθήκας καλοῦσιν.

Ζαθήλεος, ος, ον, ὁ, ἡ, formosus, perpulcher.

Ζαθοσία, Veneris sacrificium.

Ζάκορος, νοῦ ὁ, ædituus. Ἱερέων ὁ ζάκορος διοῦ, sacerdotes & templorũ ædiles, Plut. in Cam.
Ζάκοτος, ου, furiosus, valde iracundus, Iliad. γ.
Ζακυνθίδιον, ου, cucurbitæ.
Ζάκυνθος, ου, ἡ, Zacynthus, insula in mari Ionio.
Ζακχαῖον, capite vlt. Paralip. cellarium.
Ζαλαίνω, dementio, infatuo.
Ζάλακες, οι, histrices, echini terrestres.
Ζάλεια, ας, ἡ, Zalia herba, Dioſc. lib 4.
Ζάλη, ης, ἡ, & ζάλα, tempestas, procella, Æschin.
Ζάλιμνος, ου, τὸ, catinus: aliàs ζωμόδιον, Dulcis.
Ζαλὸς, οῦ, cœnum turbida vada, Nicand.
Ζαμενίδης, felicis recordationis vulgò dicitur.
Ζαμβύκη, instrumentum muſicum, ſambuca.
Ζαμένης, ὁ, ἡ, animoſus.
Ζαμφράσσω, ττω, magna vi ago, vires intendo, Heſiod. in Theog.
Ζαμφώρης, ὁ, ἡ, robuſtus, vehemens, impetuoſus Laſcari. ζαμφώρης λόγος, pergrauis rumor, Soph.
Ζαῦ, ζανὸς, Iupiter, Doricè.
Ζανὶς, eſt inter coquinaria inſtrumenta, Poll.
Ζαπλᾶς, ara nendi.
Ζάπλουτον, latum pauimentum aut ſolum.
Ζαπλουτῆν, multùm diueſcere, Chryſoſt.
Ζαπλοῦς, ὁ, ἡ, multus, copioſus.
Ζαπυλέω, obeſſus, præpinguis.
Ζαπλουτοῦντες, valde diues, ditiſsimus.
Ζαπύτης, bibax, appotus probè Plaut.
Ζάρηκες, mons Iudææ, vbi naufragio periêre Græci, aliàs Caphareus, Iſæi apud Lycop.
Ζαρῖτις, ιδος, Diana apud Perſas.
Ζαρκανὶς genus rapaciſsimæ, Eurip. Schol.
Ζαρξᾶλις, in piſtrino torqueo. ζαρξᾶλιν βασανίζω.
Ζατρεφὴς, ὁ, ἡ, ὀν, ſaginatus, bene nutritus.
Ζατρίκιον, luſus, de quo Interp. Theocr. εἰδ. ε.
Ζαφοινὸς, ſplendidus.
Ζαφελὴς, ὁ, ἡ, ὀν, ſimplex, ruſticus, ἀγελαῖος.
Ζάχλιος, ου, ὁ, contumax.
Ζαχολῶ, contumaciter, iracundè.
Ζαχρηΐς, ΐδος, ἡ, valde ardens, magnanimus, valde vigens, Homer. Iliad. φ. de hominibus.
Ζάχολος, ου, ὁ, iracundus.
Ζαχρηὶς, ὁ, ἡ, valde vtilis. Ζαχρεὸς, idem.
Ζαχρὴς, ητος, & ζαχρεὸς, ὁ, ἡ, validus. ζαχρεῖς ἄελλαι, graues tempeſtates, Apoll.
Ζαχρυσεὸς, ὁ, ἡ, valde aureus, diues, Euripid.
Ζάω, ἤσω, ττικῶς, vito, vigeo, ζῆν καλῶς, viuere in magna bonorum abundantia, Xeno. ζῆν καὶ πίνειν, Ariſtot. in Polit. ¶ Plut. in epiſtol. ζῶν βίον ἑαυτῷ καὶ ἡδονῇ, vitam ſibi gratam viuunt.

Ζειὰ, Ζειᾶ, ᾶς, ἡ, hordei genus, ſpelta, ſpica, Hieronym. Dioſc. lib. 2. c. 114. ¶ Apud Hippocr. ζειαὶ, Gal. ἄλφιτα exponit. ζειὰ & zea & olyra idem ſunt Herodot. Plin. verò diſcernit, zeã vocans ſemen, olyram verò arineam, quod Galliæ propriũ frumẽti genus eſt. ¶ Aſclepiades apud Galen. lib. 9 κ. π. τρόφ. far & zeam idem eſſe declarat. ¶ Dionyſ. Halicarn. ζειὰν Latinè dici fabilam exiſtimat.

Ζειγέτιος, ædituus, ſacerdotes & templorũ ædiles, Plut. in Cam.
Ζειγέτης, regeries: ſic dicũ ntur mures in Aſſicis Græcorum lingua, Herodot. lib. 4.
Ζειδωρος, pro ζωοδώρος, ad vitam vtilis, fertilis, terax, Iliad. β. τὸν δ' ζειδώρου ἄρουρα: Xen. τὴν γῆν. Plin. autem deriuat, ἀπὸ τοῦ ζῆν, id ſpelta.
Ζειρὸς, οῦ, genus amiculi ſeu veſtis.
Ζῖρος, genus veſtis laxum, ſagulum, Herodot.
Ζείω, pro ζέω, feruco, bullio, ſcateo, Genit. lib. 4. Epigram. ἡ πυρὶ τὰ ζείοντα πολυσπόρια ἀγαίνων. ¶ Cum Accuſ. lib. 1. Argon.
Ζείλανος, ακος, ὁ, decoctio, Dioſcor. lib. 6.
Ζεμὲς, calidum: ἀπὸ τοῦ ζέω, Etym.
Ζεστὸς, & ζεστὸν, feruefacio, feruenti aqua coquo, Alex. lib. 2. Probl.
Ζεύγνυμι, Dioſcor. zea tritico mixta.
Ζεύτης, ου, ὁ, feruor, ebullitio, Nazianz.
Ζευτὸς, ὴ, ὸν, feruidus, feruefactus, Dioſcoridis Hippiar.
Ζεῦγος, εος, τὸ, iugale, iumentum, Philoſtr.
Ζεῦγάνα, lorum iugale, Eurip.
Ζευγηλατέω, qui boues agit, iugarius Colum.
Ζευγηλατικὸς, μὴ, ὸν, ago boues, Neutr.
Ζεύκται, remiges authore Poll. lib. 1. qui collocantur in medio nauis: Ariſtot. μεσόνεω.
Ζευγήνεος, iugatus, iugo aſtrictus. ¶ Et ζεύγιος tertii cenſus homines in Republica Solonis Plutarch. in Solone. ¶ ζεύγεσι κάλαμος, Theophr. lib. 4 de hiſt. ſtirp. cap. 12. Plin. lib. 16. cap. 36. aucupatoria arundo.
Ζεύγλη, ης, ἡ, lignum propendens à iugo hinc inde boum colla amplexans, Suid. τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ καθ' ὃ ἑκάτερθεν τοῦ τραχήλου τῶν ζώων.
Ζευγλόδιφρον, lorum iugi.
Ζεύγλη, ης, τὸ, iugatio, iugum, coniugatio, ζεύγλια τῶν κιμβίκων, fauces portus, Thuc. ¶ item ζεύγλιον, figura genus, de qua Iul. Firmic.
Ζεύγνυμι & ζευγάνυμι, ζεύξω, ἔζευξα, iungo, compingo, Odyſſ. ὁ, ἵππους τ' ἐζεύξατο ποσσὶν ὠκέας iungebat. ζεύγνυσθαι ἅμα ἅρματα ad currus ictus, Herodot. ¶ ζεύξασθαι ὑπὸ ζυγὸν ἅρμα, pecuniis vinctus, Eurip. ¶ Interdum accipitur pro γεφυρῶ, ponte iungo, committo ponte iungere naues Latini dicunt, vt ζεύγνυσθαι τὰς ἁλὸς πόντου, Lucian. ¶ Item ζεύγνυμι, copulo ſeu iungo matrimonio, Eurip. γάμους ἐζεύξω δυξιὶ vxorem.
Ζεῦξις, auium laquei, Heſych. βρόχοι ὀρνίθων.
Ζεύξις, εως, ἡ, coniugatio Cicer. partium conſtructio, copulatio, Gaz. lib. 4. hiſt. plant.
Ζεῦγος, ους, τὸ, iugum, vinculum, par, biga, currus, plauſtrum. ζεύγη μίσθια, Plutarch. bigæ & rhedæ meritoriæ. ζεύγη ἱππικὰ ἑπτὰ, ſeptem accipitrum paria, Herodot. ζεῦγος, coniugatim, Gaz. ex Ariſtot.
Ζευγοβόλος, qui ad iugum aluntur iumenta & equos.
Ζεῦγος, par equorum alo, ἁρματοδρομῶ.
Ζέω, Doricè, pro γεύομαι, guſtare.
Ζέωμα, ατος, τὸ, tunctura.
Ζεωτὸς, ὴ, ὸν, iugalis, iugatus, iunctus, cõpactilis.

Ζῆ, cui ſubditi populi ſunt, Euſt. Iliad. γ.
Ζῆν, ὁ, Ζῆνα, ὁ, Iupiter, Ariſtot. de mund. κατὰ τοὺς ἀπὸ Ζηνὸς ἀρχομένους χρόνους ἐπιγραφὰς. ἐπ' ἀρχῇ εἰ λέγομεν, ἀπὸ τοῦ ζῆν. ¶ ζῆνι κατα χθονίῳ, ſiue Διὶ καταχθονίῳ, Homer. i. Pluto, Summanus Capellæ, ὁ ἀΐδης.
Ζηνόβια, ἄλλα, τὰ, herba apud Thraces, Poll. lib 10.
Ζηνόβια, τὰ, ὀνα ſubuentanea, ſiue inania, Ariſtot. lib 6. Anim. cap. 2.
Ζηνοφυγὴς, ὁ, ἡ, ὀν, Zephyrii venti, Theophr.
Ζηνόφυτος, ὁ, Fauonius, ventus tepidus & ſiccus ab occaſu æquinoctiali flãs, Ariſtot. de mũd.
Ζήομαι, ἐσομαι, ἐσθην, feruco, exæſtuo, Homer.

Ζῆ

Ζῆ, pro ζῇς, vel ζῇ, viue, Eurip. vide Etym.
Ζῆθος, Theophr. lib. 6. c. 15. potionis genus confectæ ex hordeo aut tritico. Gaz. zethum.
Ζηλήμων, ὁ, ἡ, ὁ, inuidus, Epitheton Bacchi in Epigr.
Ζηλήμων, ὁ, ἡ, ὁ, inuidus, æmulus, Odyſſ. γ. ἀλλὰ τοῦ γε θεὸς ζηλήμονες ἔσχον ἄλοχον.
Ζηλοβρυγὴς, epitheton Bacchi, in Epigr.
Ζηλοβρυὴς, inuidus.
Ζῆλος, ου, ὁ, immodicus amor, æmulatio. Sic definiunt Stoici, ζῆλός ἐστι τὸ ἀλόγως παρεῖναι ὠρεκτὸν ἐπὶ θυμῷ ἀγαθῷ ἢ ὑπὸ τῶν ὁμοίων, Cicer. Æmulatio, ægritudo ſi eo quod concupierit, alius potiatur, ipſe careat. ζῆλος πυρέτιος, ardens zelotypia. Eurip. ζῆλος ἀσπαστὸς, genus dicendi Aſiaticum, Plut. in Anton. Tres res interp. Heſiod. ζῆλος συμφορᾶς, Seneca, triſtis inuidia. ¶ Sopho, pro opibus, εἶδες λαμπρὸς ἐμῷ ζῆλα τροφῇ.
Ζηλοτυπία, μ. ἀσπαστὸν ἄκρον, zelotypia aliquem proſequor. ζηλοτυπῶ ἀρετὴν, inuideo virtuti & obtrecto, Æſchin.
Ζηλοτυπιάω, ῶ, æmulatio, ſuſpicio, obtrectatio, Cicer. Tuſcul. 4. ægritudo ex eo quòd alter quoque potiatur eo quod ille ipſe cõcupierit. ἐμαινόμην ζηλοτυπίᾳ καὶ ἀνδροφονίᾳ διὰ ζηλοτυπίαν ἐφόνευσε τὸν ἑξηκοντούτην ὄντα, qui Ephialtem amicum dolo ſuſtulit ob ſuſpicionem atque inuidiam gloriæ eius, Plutarch. in Pericl.
Ζηλότυπος, ν, ὁ, zelotypus Iuuenal. Ariſtoph.
Ζηλόω, μ. ἀσω, σ. ωσα, æmulor, magni æſtimo, zelo moueor. ¶ Item in malam partem, inuidia moueor, Heſiod. ζηλῶ δ' ἀγαθὸν γαίοντα γαίοντι, vicinum vicinus æmulatur. ¶ Cum Accuſat. & Gen. ζηλοῦ σε τὸν αἰχμὴν. te felicem imperio arbitror, Aſoc. in Euagora. ¶ Cũ duobus Accuſ. Sophoci. ¶ Cum Dat. cap. 11. Numer. τί ζηλοῖς σὺ μοι; quid æmulatis pro me?
Ζήλωμα, ατος, τὸ, æmulatio, contentio, Æſchin. κ. π. μιμήσεως.
Ζηλωτὴς, zelotypus, Num. cap. 5.
Ζηλωτὴς, οῦ, ὁ, æmulator.
Ζηλωτὸς, ὴ, ὸν, & ζηλωτέος, α, ον, optãdus, amabilis, Ariſtoph. ζηλώτατον βίον διαπεράσαντος διὰ ξένης.
Ζημία, ας, ἡ, damnũ, Xenoph. ἡμεῖς δ' ἤγημαι ζημίαν μεγάλην ἀφελεῖσθαι δίκην, mihi re & verbo nocumento eſſe magis, quàm vtilitati. ¶ Pro

ſupplicio, pœna & mulcta, Xenoph. πάσης ζημίας ἀπηλλαγμένος, nocco, damnum infero, mulcto, Plat. de Legib. μηδὲν μηδένα ζημιοῦν, nemini damno ſum. ζημιοῦσι χρήμασι βασιλέα, reges pecuniis mulctarunt, Plut. in Per. ¶ ζημιοῦμαι, patior damnum. ζημιοῦμαι πολλὰ, multis detrimentis afficior, Demoſt.
Ζημιόομαι, οῦμαι, ὁ, damnoſus, pernicioſus.
Ζημίωμα, ατος, τὸ, damnum, detrimentum, Luci.
Ζημίωσις, εως, ἡ, mulctatio.
Ζεὺς, Ζηνὸς, ὁ, Iupiter: Vide in nomine ζῆ.
Ζῆν, viuere, ζῇν. Plat. epitaph.
Ζηνόφρων, ονος, ὁ, ἡ, Iouem ſapiens: epith. Apollinis, quòd ſit vaticinus, & oracula edat.
Ζηρευθὼ, ἀφροδίτη, Venus.
Ζηρυθίου, & ζηρυθίδου, antrum in quo canes ſacrificabantur: Corybantúmque illic, & Hecates myſteria erant, Suid.
Ζῆτα, locus in quo verſabantur οἱ ζητητὴς apud Athenienſes, Cæl. lib. 7. cap. 18.
Ζητέω, quæro, Heſio. ζητέω βίοτον καὶ χάριτας.
Ζητέω, μ. ήσω, σ. ησα, quæro, indago, Plat. in Epiſt. ζητῶ τὰ χρήματα. Ariſtoph. in Plut. ζητεῖς μαινόμενον, vis eſſe furiens.
Ζήτησις, εως, ἡ, quæſtio, inquiſitio Cicer. Ariſtot. ¶ Ζήτημα, ατος, τὸ, idem.
Ζητημάτιον, ου, τὸ, quæſtiuncula.
Ζητητὴς, οῦ, ὁ, inquiſitor Cic. quæſtor Virg quæſtor criminũ. Lyſiæ. ¶ Ζητητήρια, quæſtiones, torquẽdi inſtrumenta, Suid. τὰ βασανιστήρια.
Ζητητικὸς, ὴ, ὸν, exploratorius, ingenio valens quo rerũ rationes inquirat, Gaz. Lucr. de Zenone.
Ζητρεῖον, ου, τὸ, carcer ſeruorum, piſtrinũ, Poll. l. 3.

Ζ I

Ζιδάβη, ης, ἡ, iaculum ferreum, lancea, Heſych.
Ζιγγίβερι, τὸ, ἀπὸ ζιγγίβερι Plin. gingiber Barbaro & Ruell. lib. 2. Dioſc. ca. 193.
Ζίγδην, bombus, apum ſtridor, Heſych.
Ζίγιν. Zigir, ſic dicitur genus caſiæ craſſæ purpureæ & nigricantis, Dioſcor. lib. 1.
Ζίγνις, lacertæ genus.
Ζιζάνιον, τριφόρον, σκυθρωπάζω.
Ζιζάνιον, ου, τὸ, ἄγριος, Dioſcor. lolium, Matth. 13.
Ζιζάνιον τὸ ἔγχος, Ariſtot. σκυθρωπάζω.
Ζιτζιφιον, ου, τὸ, corrigia calceamenti, ζυγόν.

Ζ M

Ζμερδνὸς, & ζμερδὸς, acutum cerno, Iliad. γ.
Ζμερδνὸν, dolabra, ligo, δίκελλα, Æſius Dionyſ.
Ζμικρὸν, τὸ, perpuſillum, Euſtath Iliad. γ.
Ζμύσσω, ferire, flagris examinare, Euſtath.

Z O

Ζοάδες, vocabant ſacros hominẽs, quos eniuit occidendi erat poteſtas, Cæl. lib. 7. cap. 11.
Ζόανον, τὸ, ſtatua, idolum, ξόανον.
Ζόανος, ὁ, vita, ζόος ἀνθρώπου, iuſta vita, & ζόον ἐκ τοῦ πολέμου, ex hac re vitã tolerãs, Heſiod.
Ζόης, vehemens.
Ζόρκας, ὁ, pro δόρκας, ὁ, capreæ. Herodot. lib 4.
Ζόρκες, dorcades, Nicand. Ζορκάδιον, capreæ.
Ζορτοδρόμιον, ου, qui ad comitium vocatiſe-

rius & cunctantius venire solent, Chiliad.

Ζυφιδιανός, vel sperna, ὁ σκατοφάγος ἀλέκτωρ, Suid.

Ζυφοειδής, obscurus, ater. Nicand.

Ζυφόεις, ερα, εν, tenebrosus, ζοφώδης κόσμος, Nonn.

Ζυφομήνια, ας, ἡ, defectus lunæ, Suid.

Ζύφος, ου, ὁ, caligo, occasus, obscuritas, nox, Apoll. ¶Significat etiam locum infernum, Etym.

Ζυφώσις, ωσσα, ον, obscuro, Lucian. de Æthiopibus.

Ζυφώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, caliginosus, obscurus, ater.

Ζύφωσις, εως, ἡ, obscuritas Plin. obscuratio Cic.

Z Υ

Ζυγάδλιον, iunctim, συνεζευγμένως, Suid.

Ζύγαια, ἡ, libella piscis, Aristot. lib. 2. Anim.

Ζυγάμαξαι, duo currus.

Ζύγαστρον, & Ζυγαστήριον, area, ἁλὸς ἢ κόπρου, Xenop.

Ζυγάτης, ου, copula. ¶ Item luno nuptialis. ¶ Item carpinus arbor, Theoph. li. 3. hist. & Vitruu. lib. 2. cap. 9. vulgò charme.

Ζυγενὴς, ους, natus sub libra signo.

Ζύγιμος βους, bos iugalis, Athen.

Ζύγιος, α, ον, iugalis, ζυγιοπάτωρ, Aristoph. ζυγιόπους, pullus iugo suppositus, Eurip.

Ζυγὶς, ζygis, syluestre serpyllum, Dioscor.

Ζυγίτης, remex medii ordinis, Interp. Aristoph.

Ζυγόδεσμον, τὸ, in temone currus coheret clauo.

Ζυγόδεσμος, ου, ὁ, & Ζυγόδεσμα, τὰ, collaria, in Epigr. lora subiugia, Poll. lib. 1.

Ζυγόδινος, lorum quo iugum temoni alligatur.

Ζύγοδρον, τὸ, vectis ambas forcs continens.

Ζυγομαχέω, μαχήσω, πεπαχα, reluctor, calcitro, contendo, rixor, proprie cum domesticis & familiaribus, Plut in Catone. διὰ γαστέρα σφῆκι οἰκέτῃ ζυγομαχῶν, iurgare ventris causa.

Ζυγοπατέω, Aristoph. πτ. iuga currũ constituere.

Ζυγὸς, οῦ, ὁ, vel ζυγὸν, τὸ, iugum, par boum iugatorum, Plat. Epist. 8. φθονῶ τὸν βόλεσιν ζυγὸν ὑπ' ἀγκῶνι, iugum seruitutis fugere tanquam malum. ¶Significat etiam seriem porrectam, Aristot. de sepiis loquens, βαδίζουσι δὲ κατὰ ζυγὸν, incedunt iugatim Gaz. ¶Item statera, libra, vt in symbolo Pythag. μὴ ζυγὸν ὑπερβαίνειν, stateram ne transgrediaris. ¶ Æliano ζυγὰ, sunt ab vno cornu ad alterum ordines instructi; ζυγὸν verò dicitur qui hæc iuga efficiunt: ἐν πρώτῳ ζυγῷ τίτασται ἡμίσχοιτο, in prima parte quaterni viri pugnabant, Thucyd. ¶Item iugum citharæ quod manu sinistra tenent citharœdi, Homer. in Iliad. i. ¶ Ζυγὰ item in choris tragicis, Poll. li. 4.

Ζυγοστατῶ, libripendes per vrbes constituti, qui ponderibus præfecit appellantur, Bud. in Annot. poster. Vnde ζυγοστατικὴ fides 1. plena & examinata æquitas.

Ζυγοστατῶ, librare, exequare, Polyb. in Epitom. ζυγοστατεῖτο πάντως πολεμος, bellum vtrinque æquato Marte librabatur.

Ζυγοφόρος, ου, ὁ, iugifer, Eurip.

Ζυγόω, iugo submitto Columellæ, & iugumentor Vitruu. ¶ Ἐζυγωμένος apud Ezechiel. 14. Hieronym æqui ponderis, exponit.

Z Ω

Ζυγόδετος, & Ζύγωμα, ατος, quoddam in corpore lumbi.

Ζυγοκρίζω, libro, perpendo, examino, Aristoph. ψῆφ. κἀπειτ' αὐθις αὖτε κἀγὼ ζυγοκρίσω.

Ζύγοδρον, τὸ, vectis qui duas continet ianuas, ὁ συμπίπτων τὰς δύο θύρας μέσος, Eustath.

Ζύγωμα, iugumentum, Polyb. in Epit. ἑκάστῳ τῶν ζευγῶν, καὶ τὰ ζύγωμα τῶν βοῶν: dicuntur autem ζυγώματα, siue iugumenta, in fenestris & portis superum limen siue superliminare. ὅπου τὰ ζυγώματα, ingis, quæ arrectariis transuersa superponuntur. ¶ Ζύγωμα, item dicitur temporum musculi ox velut propugnaculum, Galen. Interp. Galen. & Theophil. lib. 4. τῶν κροταφιαίων, iugale transtulerunt. ¶ Ζύγωμα etiam dicitur καρκῖνος, i. cancer.

Ζυγωτὸς, ὸν, ἡ, iunctus, Sophoc.

Ζυθίζω, ad normam libellamque dirigere, erigere, emendare, Lucian.

Ζῦθος, vel ζύθος Galen. simpl. li. potus ex hordeo, ζῦθος, Theophrast. lib. 6. de caus. cap. 15. ὁ ἐκ κριθῶν, Aristot. & Athen. zythum Plin. lib. 22. cap. vlt.

Ζύμα, ατος, τὸ, fermentum, farina humore subacta, Gaz. massa. φύραμα.

Ζυμάζουσα γλυκὺ ὀξαλοῦν, fermentescens odore fermenti referens acorem, Diosc. lib. 2. c. 101.

Ζυμίτης, ου, ὁ, panis fermentatus.

Ζυμόω, ώσω, & Ζυμάομαι, ὦμαι, & Ζυμόσσομαι, ωσσομαι, fermentor & fermentesco, Accus. Plin.

Ζυμώδης, ὁ ἢ ἡ, fermentaceus, massalis, Gaz.

Ζύμωσις, ἡ, ζύμωσις, fermentatio, fermentum. Nicand. in Alexiph. per ζύμωσις κακὴ χολὴ, fungos extuberantes intelligit.

Z Ω

Ζωάγρεια, τὰ, præmia quæ penduntur pro vitæ redemptione, Odyss. 9.

Ζωηφόρος, ὁ ἢ ὁ, qui ad vitam sustentandam sufficit, ζωηφόρος τροφὴ, Nonn. vitalis spiritus.

Ζωάρχης, ου, ὁ, qui vni præest elephanti.

Ζωγρεῖον, ballami liquor, ἀπὸ τοῦ ζωγρεῖν, Hesych.

Ζωγραφεῖον, τὸ, officina pictoris.

Ζωγραφία, μ. ἡσω, π. ησα, ad viuum exprimo, describo, Accus. Phil. de mund.

Ζωγράφημα, τὸ, εἰκῶν, picturæ, Plat. in Phil.

Ζωγραφικὸς, ὴ, ὸν, pictorius, vel qui valet arte pingendi, Polyb. ὁ πλαστικὸς ἢ ζωγραφικὸς λεώ.

Ζωγράφος, ου, ὁ, pictor, ζῶσα γραφὴ ἀνδρός, Herodot. ¶ Ζωγραφία, ας, ἡ, pictura, Xenoph.

Ζωγρεῖον, bestiarum cauea Suet. auiarium Varr. ζωγρεῖον Hesych. & χειρομάκτιον Cõment. Aristoph. in Vesp. ¶ Suid. ζωγρεῖον, genus sportulæ.

Ζωγρέω, μ. ἡσω, π. ηκα, vegeto, vegetum reddo, Iliad. i. ¶ Item capio viuum, seu seruo, Iliad. ζώγρει ἀπὸ θανάτου, pro, ζώοντά με φύλαττε.

Ζωγρέω, venatio. ¶ Dicitur etiam quoniam viuus aliquis redimendus aut mulctandus capitur. ζωγρεῖν λαὸς ἐπαύετο, Hestiæum viuum cepit, Herodot. lib. 6. ¶ Ζωγρεῖν, idem Numer. 21.

Ζωγρία,

Z Ω

Ζωγρία, feretra mortuorum, Hesyc. νεκροφόρα, θήκαι.

Ζωγρὸς, canes ferarum, Hesyc. ¶ Basil. ζωγρεῖον.

Ζωδιάρχης, ου, Aristot. in 3. de partib. pro insectis & bestiolis quibus auiculæ victitant.

Ζῴδια, signa Zodiaci, Aristot. de mund.

Ζωδιακὸς, ὴ, ὸν, circulus in quo 12 sunt signa, Proc. signifer orbis Cicer. ex Arat.

Ζῴδιον, ου, τὸ, animal paruum.

Ζῷδιον, viuebant, Hesiod.

Ζωὴ, ῆς, ἡ, vita, tempus vitæ, sumptus ad vitã sustinẽdam, substantia, Odyss. ξ. ὃς δέ τε ζωὴν γ' ἰλλῷ ἀσσοτέρω, copiosus ei erat census.

Ζωθήκη, in Epitome Polyb. animantium ritu.

Ζωηφόρος, vitam afferens, Themist.

Ζωιδιοφόρος, signifer orbis Cicer. ex Arat.

Ζωϊκὸς, ὴ, ὸν, animalis, Aristot.

Ζῶμα, ατος, τὸ, cingulum, ζῶσις, balteus, succincta tunica, aut sagum, Iliad. δ. & Ody. ξ. ¶ Est & subligaculum, siue fascia Cels.

Ζώμευμα, ατος, condimentum, ἀφύσιγμα, Dioscorid. ¶ Ζωμεύματα, funes quidam in nauibus.

Ζωμεύω, ελίξω, condio, decoquo, Dioscor.

Ζωμήιον, ου, ὁ, ἡ, vas quo ius hauritur, instrumentum coquinarium quo ebullientem spumam detegamus, in Epigram.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, iusculum, Aristoph. 119.

Ζωμὶς, ἡ, Hesych. ἄνηθον, anethum herba.

Ζωμοποιὸς, οῦ, ὁ, cupediarius, cõdiendi iuris peritus. ¶ Item in cibos idoneus, Marcell.

Ζωογραφέω, ὁ, animal pictum.

Ζωμὸς, οῦ, ὁ, ius, ius esculentum, Aristoph. περὶ ζωμοῦ παντοδαποῦ ἡμισπάνιος, &c. iure implectus. ζωμὸς μέλας, ius nigrum, Plutar. in Apophth. ζωμὸς ἰχθύων, muria pisciũ, Poll. 6.

Ζώνη, ης, ἡ, zona, cinctus & cinctum Varr. cingulum, lorum, balteus. ζώνην λύειν, solucre zonam puella dicitur quæ virum admittit, in Epigr. Homer. verò λῦσεν ἑ παρθενικὴν ζώνην ἑανοῦ dixit, de viro. ¶ Est & pars corporis quæ cingitur, Poll. lib. 2. ¶ Ζώνη pro crumena interpretatur Erasm. Matt. 11. Vnde apud Horat. Zonã perdidit, de eo cui nihil erat pecuniæ. ¶ Poll. fasciam interpretatur, lib. 4. ¶ Hom. pro armorum apparatu vsurpat.

Ζωνάριον, τὸ, cingulum, cinctus muliebris, Poll. 7. τὸ ὑφάσμα, Aristoph. Plaut. cinctus, cinctic.

Ζωνάριος, ου, ὁ, zonarius artifex.

Ζωννύμι, ζώσω, ἔζωσα, π. ἔζωκα, & Ζωσάω, cingo, armo, induo, Accusat. Odyss. π.

Ζώννυμαι, armis induor, Pausan. in Bœoticis.

Ζωοτρόφιον, τὸ, pistrinum, locus vbi ferni molunt. ¶ Theophr. de caus. lib. 3. cap. vlt. ζωοτροφεῖσθαι pro eodem. ¶ Ζωοτροφεῖσθαι, item est vitam accipere, viuiscere Plin. Athendib. ζ.

Ζωογονία, generatio animalis, animalis partus.

Ζωογόνος, genialis, genitalis, Aphrod. Probl.

Ζωόγονος, animatum, Basil.

Ζ Ω

Ζωοδότης, ου, ὁ, vitam largiens, Homer.

Ζωοδότης, vitæ largitor, Dei epitheton.

Ζωοθυτέω, animal sacrificare.

Ζωόμορφος, ὁ ἢ ὁ, animalis formam habens.

Ζῶον, ου, τὸ, animal, Plat. in Timæo.

Ζωοποιέω, ήσω, π. ηκα, vitæ restituo, vegeto, animal procreo, Theophr. de caus. li. 3. cap. 23.

Ζωοποίησις, εως, ἡ, animalium creatio. ¶ Ζωοποιὸν, ὸ ἢ ὸ, vitalis, Cicer. ¶ Ζωοποιὸν, οῦ, τὸ, potentia vegetandi, vis animalis.

Ζωοτόκος, ὁ ἢ ὁ, vivus, ζωὴ διάκτορος, Herodot. ¶ Ζώοντες, animabilis spirabilisq; facultas Cicer. Plut.

Ζωοτροφεῖα, τὰ, animalium septa, tecta, aque.

Ζωοτροφέω, animal generare vivum. ¶ Ἐζωοτροφεῖτο, animalem formam prouenire, Gaz. apud Aristot. ¶ Ζωοτροφία, animalis generatio.

Ζωοτόκος, ὁ ἢ ὁ, fœcundus, Gaz. apud Aristot.

Ζωοτροφία, animali præsto alimentum, Theophrast. 4. cap. 16. de caus. plant.

Ζωοτροφικὸς, ὴ, ὸν, animalibus victito, Aristot. li. 8. Anim. Vnde ζωοτροφικὴ ἡ ἢ, carne vescẽs, Eid.

Ζωοφόρος, ου, ὁ, signifer. ζωοφόρος κύκλος, circulus zodiacus cõplectens 12 ζῴδια, i. 12. signa, Aristot. de mund. & Procl. de Sphæra. ¶ Ζωοφόρος, Vitruu. pars illa in columnis inter epistylium & coronicem quæ puluinatis sæpe figuris visitur, ornamentisque diuersis instructa, vulgò la frize. ¶ Hesych. ζωοφόρος, ὁ ἀπὸ κεφαλῆς ἕως ἄκρων ποδῶν, feretrum.

Ζωόφυτα, quæ nec animalium neque fruticum sed tertiam ex vtroque naturam habent, vt sunt verticæ & spongiæ, Plin. lib. 9. cap. 45.

Ζώπυρος, ου, ὁ, genus picis, resina quæ in vsum medicaminum à nauibus deraditur, Dioscor.

Ζωπύρα, ας, ἡ, & Ζώπυρον, ου, τὸ, follis, fomes, scintilla, incentinum, Plut. 1. de Leg.

Ζωπυρέω, ήσω, π. ηκα, & Ζωπυρόω, ώσω, π. ωκα, excito ignem, iuscito, διὰ ζωπύρου πῦρ ἀνάπτω, Etym. ¶ Ζωπυρεῖ ζωμὸς, ἰσθμὸς, ἀκμὴ, idem.

Ζωρίζω, merum bibere, in Epigr.

Ζωρότης, merum bibus Plaut. temulentus, Suid.

Ζωρὸς, ὸν, merum, ζωρὸς μέθυ, Apoll. Rhod. merũ vinum. ¶ Ζωρότερον, ὸν, purior, meracior, ζωρότερον πῶμα, vini meracioris potus, Dioscor.

Ζώς, vinus, animans, homo, viuens, Homer.

Ζωτικὸς, ὴ, ὸν, vitalis, qui viuere potest, Aphrod.

Ζώστις, ιδος, ἡ, cinctus, cingulum.

Ζῶσμα, ατος, cinctus, Basil. in Epist. ¶ Item thorax, vestis ad proeinctum idonea.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus, Odyss. ξ.

Ζώστρα, τὰ, cingula vel cinguli, Odyss. ξ.

Ζωτικεύω, viuiscere, ζωογονεῖσθαι, Suid.

Ζωτικὸς, ὴ, ὸν, vitax, vitalis, vmificus. ζωτικὸν δύναμις καὶ χλόη ἐστὶ καρδίας ἀσθμός, Galen. 1. ad Glauc. ¶ Ζωτικὴ ψυχὴ, vitalis, Plat. 10. de Republ. ¶ Ζωτικῶς ἔχειν, viuere velle, Plutar.

Ζωύφιον, ου, τὸ, bestiola, insectum, animalculum.

Ζωφυτὸς, ὸν, ἡ ὸν, fertilis plantarum, Plutarch. in Rom.

Ζῶω, viuo, Odyss. ξ. ἐσσομαι ἐν ζώοις. ζώοντες κατὰ πυρὸν, frumento victitant, Herodot.

Ζωόδητος, ὁ ἢ, beluinus, animalis, Naz.
Ζώωσις, ἡ, vivificatio animantium.
Ζῶα τά, vocantur vestes, vel tapetia animalium figuris intexta, Plaut. in Pseud. beluata, Athen. & Poll. lib. 7.

Pro accentuum variatione significatum quoq; variat. Cùm disiunctiua est coniunctio vel declaratiua, tenuatur & acuitur: cùm affirmatiua, tenuatur & circumflectitur, Gaza lib. 3. Gramm. Localis autem particula, articularis, & similitudinem importans, aspiratur, & circumflectitur, Ibidem.

H' aspiratum, articulus præpositiuus fœmin. generis. ἡ ἡδονή, ἡ παρθένος.

H" aspiratum atque oxytonum, articulus subiunctiuus fœmin gen. quæ, Iliad. ε, Μλωΐς ἀξίη ἔπεα, ἣ μοι ἀγορεύει ἄλοχος ἐὺπλοκαμος. ¶ Ité pronomen possessiuum tertiæ personæ, ab οὗ, οὗσα, pro ἑαυτοῦ, ἑαυτῆς.

H' leni spiritu oxytonum, vel, cõiunctio est disiunctiua tam rerum quàm personarum, Iliad. ἄ, ἢ αἰγὸς, ἢ ὄϊός θ' ἑλόντες. ¶ Ité disiunctiua indeterminata, Iliad. ο. Τῷ μὲν γὰρ πατέρων βίλος' ἀπήτριτος ἔστε ἀφορᾶν, H' γεγάασιν ἀγαθοί. ¶ Nonnunquam explanatiua, quæ αἰνιγματώδης à Theodor. appellatur, quasi discretiua, & per quam interpretatur. Sophocl. in Aiace, ἡμεῖς πρὸς πάντας ἢ κἀτὸς γλυκύς, mihi amarus magis obiit quàm illis dulcis. ¶ ἢ indignantis, Lucian. ¶ ἢ, prohibentis & reprimentis, i. ἁ. Aristoph. πῦ. ἢ ὁ στόμα, ἀ ἀ tace, vel ha ha file. ¶ Item ἢ pro quàm, post comparatiuum, Plutar. in Solone, τὸ φορτικώτερον ἢ φιλοπρόπτερον ἀνελεύθερόν τε ἀεὶ τῷ ἡδονῶν, de voluptatibus loqui licentius quàm philosophũ decet. ¶ Item vbi nec vis est comparatiui, Luc. 18. κρείττων τοῦτος δικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, descendit iustificatus in domum suam præ illo. ¶ Aliquando cum superlatiuo pro quàm, Aristoph. πᾶ. εἰκὸς ἧ μάλιστα εὖ γιγνώσκειν ἃ εὖ πάσχει τις κλύειν, pro μᾶλλον ἢ, par est potius scenes quàm pueros flere. ¶ ἢ δὲ cum Infinit. præcedente comparativo, i. quàm, vt μείζων ἢ ἄρχειν ἀρχὴ σωφρονεῖν, Xen. ¶ Significat etiam πρότερον, verum, Iliad. ἄ. ἀλλ' ἔτι καὶ μνησόμεθ' ἔξω, ἢ ὅτε φάσγανον ἐξὸν ἴρυσσόμεθ' ἀμφ' ἄνδρ' ἕνα. ¶ Nonnunquã dubitatiua est pro nunquid, vel an? ἢ γὰρ ἀπόλλυμι; Plat. li. 1. de Rep. ¶ H' ὃς, alioqui, Plat. in Phæd.

¶ H' etiã significat quàm quòd. τάδε in Hippolyte ὃ Σώκρατες ἄλλοσε ἢ ἐπιθυμία τοῦ ἄνδρος, &c. Quid aliud causę fuisse putas, nisi quòd hoc præstare nequiuerint?

H' verò circumflexa & Ieui spiritu, sit: Νοεῖ τῷ φωνῇ, ἐκεῖ ὃ ἔρις. ¶ Ité ἦ, dixit: Νοεῖ τῷ φωνῇ, per ablationem φ, ἠμί. ¶ Item ἦ Atticè, pro ἦλθ, Aristoph. in Plut. ¶ Item confirmatiua. Certè, Homer. ἦ μάλα δὴ τόδε γε μέγιστον ἄλλων ὑβρίζει. ὄντως. ¶ Item ἦ cum tenui & circumflexo Interrogantis, Plat. lib. 1. de Republ. ἦ ὦ μελίχιε τοῦ; nonne concessum est? ¶ H" μᾶλλον, quatenus quidem, & καὶ, quatenus verò, Theophrast. hist. plant. l. 1. c. 10. ¶ Aduerb. confirmandi, ἦ μάλα, profectò, bona fide. nimirum vtique, Demost. οὐ γὰρ πάντων ὁμοίως ἦ μάλα ἐστὶ πολλὰ φίλα πατρί, affirmabas iureiurando. ¶ Et pro atqui, nimirum, Iliad. π. H' ἐμὲ γ' ἦ πρώτιστα κελεύεαι ἠδὲ καὶ ἔργου.

H', aspirata & circumflexa, Dat. est Pronominis possessiui tertię personæ, ab ἑαυτοῦ, οὗ. Et Datiuus articuli subiunctiui, ab ὅ, ¶ Ité, qua parte, vt, siquidem, qua via, prout, ᾗ φασι πλεῖν Plutar. ¶ Ponitur etiam pro Quò, ᾗπερ, Hesiod. τῇδ' ἐξελθὼν σ' ἀφίημι καὶ ἄχρι. ¶ Et prout, ᾗ πεπραγμένα, quò cadet, qua parte, Thucyd. ¶ ᾗ μᾶλλον συμφέρειν, qua re facilè persuasio, Plato.

H A

H'a, ibam, eram, fui, factus sum, veni, Odyss. ξ. οὐκ Ἀθηνάων ἦα, eram, i. ἐώ,

H'α, τά, pro ἴα, leguminũ stipulę, Pherecrates.

H'αρ, sanguis, anima, ἀπὸ τοῦ ἄειρω, ψυχὴ, Hesych.

H'Αυδὼν, paululũ, Iliad. β, ὀλίγον πω ὕπερθεν. ¶ Ἠΐθεον, venter imus seu pubes, Dioscor.

H'Αυσὼς, ὁ, paruus, pro βαιὸς, παιδαριώδης. ¶ ἡ, pubesco, vigeo, Aphr. in Probl. ¶ Ἠΐθεον, ἠΐθεος, π. ακρ. idem, Neutr. absol. οὐκ ἠΐθεον κακὸν, malum tibi inualescit, i. recens est, fuit. ὅσοι ἐσμὲν ἠΐθεοι, qui iam biennium ægre supra pubertatem, Æschin.

H'Εβη, ἡ, pubes, pubertas, ętatis flos, Xenoph. Νόμῳ. 2. φασὶ δὲ ἐκγελᾶν, ὅταν οἱ παῖδες ἀπὸ τῆς ἥβης ὦσιν, Cic. Offic. 1. Nanque Herculem Prodicus dixit, quum primùm pubescere, ¶ Item Hebe, vxor Herculis, dea pubertatis ac iuuentutis, ex Iunone & Ioue progenita. Hesiod. in Theog. iuuentus Plin. & iuuentas Horat. ¶ Item iuuentus & iuuenũ multitudo. H'Εβῶν, per vel secundum omnem ætatem, significat etiam petulãter, iuueniliter Colum.

H'Εβητὴρ, ῆρος, ὁ, puber, in Epigr.

H'Εβήτειον, locus exercitii puerorum, Suid.

H'Εβητικὸς, ἡ, adolescens, puber, in Epigr.

H'Εβητικὴ ἡλικία, iuuenis ætas, siue iuuenilis, Galen.

H'Εβήτορες, οἱ κατάλυσεις, domicilium, Suid.

H'Εδεῖν, ὠτιάν, Suid.

H'Εδὼς, gibbosus, Suid.

H'Εθελοπαιγμονίαι, adolescentes ætate florentes, iuuenilę petulantiores. Aristoph. in Ran.

H'Εθεων, pubescerem, Odyss. ξ.

H'Εθῶντες, ων, ὁ, adolescens.

H'γαθ-

Π Γ

H'γάθεος, ὁ, diuinus, sacer, ἅγιος θεῖος. ἡ.

H'γάλατος, mutilatus, fractus. H'γαλίσκεσθαι, purus. τὸ πάγειον, ruta, Eustath.

H'γάλλομαι, proprium histrionis, Aristoph.

H'γεμονία, ας, ἡ, ducatus.

H'γεμονεύω, μ. ἐβόσυν, π. δεύσω, sum dux, imperium administro. ¶ Genit. 1. Arg. τοῦ ἡγεμονεύοντος, ductor est classis. ¶ Accus. 2. Argon. πλείονας ἡγεμονεύσῃ, reget. ¶ Hesiod. in Theogn. cum Genit. & Dat. ὃς ἐνὶ δήμου καὶ πᾶσι ἡγεμονεύῃ.

H'γεμονία, ας, ἡ, imperium, Plat. in Timæo,

H'γεμονίαι, imperium, belli principatus. οἱ τὰς ἡγεμονίας ἔχοντες χιλιάρχοι, tribuni militum belli habentes principatum, Plut. in Cam.

H'γεμονίδης, princeps, rector, Bud. in Pand.

H'γεμονία, ductus, principatus, præfectura.

H'γεμονικόν, τὸ, pars animæ præcipua vnde ratio proficiscitur, Laert. in Zenone.

H'γεμονικὸς, ὁ, principalis, aptus ad imperandũ, Xen. ¶ H'γεμονικὸς πρέπει σοι, admonens vt decet principem virum, Plutar. in Pericl.

H'γεμόνιος, ὁ, cognomen Mercurii, quòd dux viæ sit, Aristoph. in Pluto, & in Comm.

H'γεμονὶς, ίδος, ἡ, regina, dux. H'γεμὼν, όνος, ὁ, dux.

H'γεμών, præses, imperator, ductor, princeps, ὁ ἐπὶ ὁδοῦ ἡγούμενος, dux viæ, Xenoph. ἡγεμόνες τῆς φυλῆς καθεστᾶσι, Demosth. quos Romani Patres conscriptos appellarunt.

H'γέομαι, ἡγήσομαι, ἐπηγησάμην, πεπόημαι, præco, duco, præsum, impero, Accus. Odyss. ξ. ὃς εἰς πόλιν ἡγήσατο, duxit domum, Genit. Iliad. ζ. σὺ δὲ καὶ χάριν αὖ ἡγεῖο. ¶ Item cũ Dat. Aristoph. Plut. οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς πράγμασιν ἡγούμεθα, ἡγήσομαι, puto. Depon. Accus. οἷσι πλείονα θρῦλον ἡγοῦμαι, Iocrat. pluris facio.

H'γείρω, pro ἀγείρω, ἠγήσαντο, Iliad. β. conuenêre, congregati sunt. Νῦν τὸν ἀγείρω, congrego.

H'γεσία, ας, ἡ, præsidium, vitæ monstratio, principatus.

H'γεσίας, ὁ, dux, præses, ὁ ἡγούμενος.

H'γεμάζω, ἐσπασ. π. ακρ. duco, ago, præeo, Hom.

H'γεμὼν, τὸ, cõsilium, voluntas, ductus, Cyrill. Suid.

H'γεμὼν, existimo, Act. 26.

H'γεσία, principatus.

H'γεσίπολις, ὁ, dux, ductrix, in Epigr.

H'γεσιφάντης, ductor, dux.

H'γεσιφάντωρ, ορος, ὁ, dux, Iliad. C. ἡγεμών.

H'γεσιφάνεια, ας, ἡ, ductio, principatus. Psello, τὸ σύκων ἢ πικρὰ δικτυοτέρα ἢ μᾶλλον τοῦ σύκου, massa ficuum, Hesych. & Suid. ¶ Apud Athen. l. 3. non ἡγεσιφάνεια, sed ἐγγεσιφάνεια scribitur.

H'γήσιμος, eruditè, πᾶ. ἀγ. ἕως, est πανοῦργος, Suid.

H'γοῦν, Aduerb, videlicet, siue.

H'γράμματος, scriba, Aristoph.

H'γρωσπὶς, ίδος, ἡ, anchusa, purpurissum.

H Δ

H'δαιδεκαδὸς, ὁ, iucundus.

H'δὺ, καὶ τὸ, ἡδέα, hæc, Aristot.

H'δύσμυλοι ὁμοῦ συμπλωτῆρες, &, coniungitur quoq; ἁμῶς. Οὐδὲ ἂν ἡμῶν ἀμφὶ ἐγγὺς ἐλθοῦσα. ¶ Est & alterum sine altero, Iliad. ε. ἀλλ' ἐγγὺς ἀλλήλοιν ἔστον θεὼ ἠδὲ βροτοῖν, atque etiam virorum.

H'δελφισμὸς, germanus, cõsentaneum, Hipp.

H'δύ-ω, ὁ, delectabilis.

H'δέως, Aduerb. cum voluptate, alacriter, libenter, Epicur. in epist. ὡς ἔχει ἡδέως ζῆν αὐτὸ τὸ φρονίμως καὶ καλῶς καὶ δικαίως, Cicer. l. de Finib. non posse iucundè vivi, nisi sapienter, honestè, iustèque viuatur. ¶ ἡδέως ἔχω σοι, Dem. tibi bene cupio. H'δη, ᾗ γάμ, nouerat.

H'δη, iam, olim, quondam, aliquando, paulò antè, continuò. πολλοῦ ἤδη χρόνου κεκρυμμένον, Isocra. multo iam tempore. οὗτος ἤδη τὸν θάνατον dedit, Æschin. H'δη ἐκ παλαιοῦ, iamdiu.

H'δη τοῦ, iam nunc. ἤδη ποτὲ ποτε, iam tandem, Xenoph. ἤδη πάντων τοῦ, idem.

H'δήποτε, quò, tandem, aliquando.

H'δειτο, nempe, Xen. H'δεσθε, sciebas, Plat.

H'δύ, ηδε, εῖα, Aristoph. εῖα.

H'δύς, libentius, ἡδίων ἔρχομαι ἐπὶ τὰς διατριβάς, ad pacem libentius cœpit spectare, Plut. in Pub.

H'δίστα, iucundissimè, suauissimè, libentissimè.

H'δίστος, suauissimus, gratissimus, lepidissimus.

H'δύνων-ω, ὁ, suauior, libentior, ἡδίων τὸν δῆμον, πρὸς τὸ μᾶλλον ἐπιθυμεῖν, populum alaciorem ad futurum euentum reddidit, Plut. in Fab.

H'δύμμι, ἔσομαι, ἔσθην, frnor, capio voluptatem ex, Xenoph. τίς ἂν ἡδέως τοῦ πολίτου quis se tali oblectet? ¶ Item exulto, lætor, ἡδόμενος τοῖς ἐδάσμοις, Plat. in Philebo.

H'δω, placui. H'δον, cecini.

H'δονή, ῆς, ἡ, voluptas, ἡδονὴν ποιεῖ σοι, te afficio voluptate, Demosth. Plat. de Republ. lib. 2. ἐπὶ τὸ σῶμα ἡδονὰς, corporis voluptates. In Tim. ἀφορᾶν μὴ ἡδονῆς μεγίστου κακῶν ἔδεσμα, Cicer. de Senect. Diuinitus enim Plato escam malorum, voluptatem appellat. Idem de Finib. 3. Stoici communi nomine, corporis & animi ἡδονὰς appellant: ego malo lætitiam appellare, quasi gestientis animi elationem voluptuariam. ¶ κατ' ἡδονὴν πράττειν, genio indulgere, Thucyd.

H'δωνικὸς, voluptuarius, Ceb. Theban.

H'δωνὴ, ῆς, ἡ, voluptas, ἡδονὴ, Iliad. ἄ.

H'δύοσμος, ὁ, roscidus.

H'δυεπὴς, ὁ, ἡ, vocę iucundus, lib. 1. Epigr.

H'δυεπία, ας, ἡ, consilio delectans, prudens, Polyb.

H'δυεπὴς, suauiloquens, Hesiodus,

H'δυεπὸς, suauiloquus, Ilia ἀ. ἡδύεπος ἀηδονίδος.

H'δύφωνος, ὁ, ἡ, suauiter sonans, in Epigr.

H'δύκαρπος, ὁ, ἡ, suaues fructus habens, ἡδύκαρπον τὸν ἄνθρωπον, Theophr.

H'δύοσμος, carnem habens gustu suauem.

H'δύπνοος, ὁ, cuius caro est grati saporis. ἡδύπνοα κρέα, Aristot. in 5. de gener. Anim.

H'δυτέρπης, ου, ὁ, ἡ, suauior.

H'δυφωνία, iucunda bacchatio, Poll. li. 9.

H'δυχρισμὸς, adulatio, ἡ συμπάθεια, Hesych.

H'δυλόγος, ὁ, ἡδυεπὴς, ἡδύφωνος, suauiloquus.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἡδύλογος λάλους, in Epigr. suauiloquens Cic. ἡδύμολπος, ἡδύφωνος, ἡδύστομος, ἡδύγλωσσος, ἡδύγλωσσος, suauiloquens, dulciloquus, dulciloquens, dulciloquax, suauis sermonis, suauiloquentia Cic.

Ἡδύλογος, suauisonans, ἡδύλογος πάντα ἔχων, Epig.

Ἡδυμελής, suauiloquus, ἡδυμελὲς χέων, in Epig.

Ἡδύμολπος, dulcis, 2. Arg. ἡδύμολπε ὕπνε.

Ἡδυνόμενος, gaudens, lætatus.

Ἡδυπάθεια, iucundus sum.

Ἡδύποτος, edulcans, condiens: salis epith. Poll.

Ἡδυντικός, οῦ, vim obtinens condiendi.

Ἡδύντης, conditus aromatibus, Hippocrat.

Ἡδύνω, ἡδυνῶ, ἔσχον, ἡδύκω, demulceo, suauitate condio, oblecto, Gaz. ex Cic. de Sen. ect.

Ἡδύοινος, dulce vinum proferens, ἡδύοινοι ἄμπελοι, dulcis vim vites, Xenoph.

Ἡδυόσμιον, ου, gratus odor.

Ἡδύοσμον, ου, vel Ἡδύοσμος, menta, vel mentha. Theophr. hist. lib. 7. cap. 7. mentastrũ Gaz.

Ἡδυπαθέω, ἡδυπαθήσω, ἠδυπάθησα, volupeati indulgeo, in delicijs vitam traduco, Xenoph. ¶ Ἡδυπάθεια, ας, ἡ, voluptas, mollities, oblectamentũ.

Ἡδυπαθής, voluptuarius, Hesych. ἡδυπάθης.

Ἡδυπνοος, ου, ὁ, ἡ, suauè spirans, ἡδύπνοος, idem. Legitur & ἡδύπνους.

Ἡδύπολις, gratus ciuitati, Sophocl.

Ἡδυπότης, Bacchi epith. lib. Epigr.

Ἡδυποτος οἶνος, vinum suaue.

Ἡδύς, ἡδεῖα, ἡδύ, ὁ, ἡ, suauis, iucundus, ἡδὺ τὸν παθόντα γεωμήσας πόνον, Eurip. Blandus, iucundi saporis: Vide Gaz. l. 2. Gramm. ¶ Item stolidus, Strab. li. 11. ¶ Plat. 1. de Repub. ἡδὺς γὰρ οἶ, ἦν: Ficinus exponit, facetus es.

Ἡδύσαρον, genus herbæ, Dioscor. lib. 3.

Ἡδύσμα, ατος, τὸ, condimentum, quod gratiam saporémque conciliat, Plat. 2. de Republ.

Ἡδυσμένος, ου, ὁ, voluptuosus, iucundus, suauis. Cum ἡδυσμένος, cõditus, delicat? Plut. 4. Symp.

Ἡδυσμὸς, ου, ὁ, galbanũ boni odoris, Exo. 30.

Ἡδύτερος, iucundior, suauior, Phocylid.

Ἡδυφεγγὲς ἤλεκτρον, splendidum succinum, Dionys. de situ orbis.

Ἡδύφωνος, suauiloquus.

Ἡδύχρους, & ἡδύχροος μέλος, hedychron ac hedychroon vngues rum, Dioscor. lib 1.

Ἡδύω, μ. ὦσω, ἠδυσα, ἠδυκα, demulceo, exhilaro, Synes. ἡδύνει τὰς πόλεις ἡ ἀκρασία.

Ἥ, ibat, ἐπορεύετο. Apoll. 2. Argon. ἦ δ' ἐνέηκε.

Ἤ, siue, an. Odyss. ξ. ἢ ἀμφαδὸν ἢ κρυφηδόν, &c.

Ἤ, ea, bona, ἀγαθά.

Ἤ, εἴδῃ, sciebat, pro ἤδῃ, Argon. 1.

Ἤ, ἐς & σφετέρην, ἐπάτρην. ab εἶμι, iuerim, ibam, ἢ ἴδοι τὸν ἀγέροντα, magistratus adiit. Plutar.

Ἥβη, nexuit, pleonasmus τῷ ἁ, ab ἐέγω, necto.

Ἡέλιος, sol, ἥλιος. Vide Ἠέλιος.

Ἤεν, Aduerb. comparandi, quàm, Iliad. ά.

Ἠερέθονται, volitant sublimes, sunt instabiles, Iliad. ζ. ¶ Ἠερέθοντο, pendebant, Iliad. ξ.

Ἠέρθεν, sublatus sum, excitatus sum, ab ἀείρω.

Ἠεριαῖος, pro ἠαρινός, vernus, in Epigr.

Ἠέριος, ου, ὁ, matutinus, aerius, ἠέριαι γλῶσσαι, aeriæ grues seu matutinæ: Homer. Interpretamen exponit ἠαρινάς, i. vernæ.

Ἠέρμενος, sublatus, elatus sursum, Argon.

Ἠερόεις, όεσσα, όεν, ὁ, ἡ, aerem agitans, Epigr.

Ἠερόεσσα νὺξ, ὁ, ἡ, tenebrosus, ater, Hesiod.

Ἠερόθεν, ὁ, ἡ, obscurus, procul per aerẽ prospiciens, πάντα πρόσω κ' ἠερόθεν, i. tenebrosa.

Ἠέρθεν, ab aere, in Epigram.

Ἠερόπαιπα, τὰ, apparentia in aere.

Ἠερόπης ἰαχὴ, furia, ἡ ἐκ σκότου ἐρχομένη, vel per aerem iens, Iliad. Θ.

Ἠεροφοῖτις, ὁ, ἡ, aerius, obscurus. Phocyl. ἠεροφοῖτις μέλισσα, apis in aere versans.

Ἠερόφωνος, ου, ὁ, valde clamans.

H H

Ἤ, pro ἢ, aut: & ἢ pro πάντα, tace.

Ἤειν, pro ἤϊσαν, ἤμεθα, erat, eram.

Ἠέρ, ρος, ἀέρος, ἠέρι, aer, obscuritas, nebula, caligo.

Ἠΐθεος, bonus, ἀγαθός.

H Θ

Ἠθαίη, Athen. l. 11. ponitur in censu poculorũ.

Ἠθάς, άδος, ἡ, familiaris, cicur, assuetus, ἠθάδες ἑταῖροι ἐκάλεσσε, Eurip. amicorum familiarium.

Ἤθεα, allocutio seu vox iuuenis ad seniorem reuerẽtiæ causa, Iliad. ζ. & Apoll. quasi, ὁ venerabilis, dignissime, colende, venerande.

Ἠθεῖος, ὁ, diuinus, speciosus, ἀοίδ. ξ.

Ἠθμός, ὁ, cribrum. Vide ἀθμός.

Ἠθοποιός, pro εἰδωλοποιός. Aristoph. Interpr.

Ἠθοποιέω, ἠθοποιήσω, ἠθοποίησα, colo, transmitto, defæco, ἠθοποιῆσθαι, colatus, Plat. in Timæo.

Ἤθεσι, imagines sunt, quæ non modò vultum similitudinem, sed etiam sensuum & affectuũ referunt, Bud. in Annot.

Ἠθική, scientia moralis. ἠθικὴ ἐπιστήμη, ciuilis moralis, Sulpitius Victor.

Ἠθικός, ὁ, ἡ, moralis, ἠθικὸς γραφεύς, pictor qui nõ modò iconicas imagines, sed etiam mores exprimit: sensus, (ve inquit Plin.) & motus animi. Aristot. περὶ τοιούτους, ἠθικὸς λόγος ornata oratio. ¶ Theophr. lib. 6. cap. 24. οἶνος ἠθικός, vinum colatum, ἀπὸ τοῦ ἠθεῖν, colare. ¶ Ἠθικῶς, modestè.

Ἠθμὸς, apud Aristot. in Probl. colatio.

Ἠθμὸς, colum, διύλισμα.

Ἠθμοειδὲς, coli seu cribri referens speciem. Rarus de partibus hominis, nasi vocat intimam vbi crebra foramina per quæ sternutamenti mucúsque eranfit & percolatur. Naxanem. ἐκ δὲ τοῦ ἠθμοειδοῦς πόρου.

Ἠθμὸς, οῦ, ὁ, colum, qualus Virgil. vel qualus Varr. instrumentum ad percolandum. Dioscorid. cribrum Aretinus exponit apud Aristot. 1. Oeconom.

Ἠθογράφος, morum pictor, Aristot. ¶ Ἠθογραφία, mores scribendo exprimo, In vita Thucy.

Ἠθολογέω, morum ac affectuum cuiusque effictio: vnde & ethologus Cicer.

Ἠθολόγοι, sunt morum effictores, affectuúmque personæ cuiusque, Πανοῦργος, Suid.

Ἤθεσιν

Ἤθεσιν, ἤθεσι, mores formo, Halicarnass.

Ἠθοποιία, morum expressio affectuúmque, Halicarnass. in vita Lysiæ. ἠθοποιϊκὸς, facilitas seu ingenium se in multos mores vertendi, Bud. in Epist. poster.

Ἠθοποιός, animi formator & institutor Colum. ἠθοποιὸς ἐπιστήμων, Plut. in Themist.

Ἤθος, ους, τὸ, à nomine ἴθος deducit Aristot. in princip. 2. Ethic. est autem domicilium, locus consuetus, natale solum, sedes. ἐς ἴδια τ' ἤθεα, in lares suos, in suum natale solum, ad patrias sedes, Herodot. ¶ Item vultus, mos, indoles, natura, τὰ περὶ ἕκαστον ἀποδείξει πραγμάτων δὲ ἔθος, ἴσον ἐστὶ, morbus bonis præditi videntur. ἔθος δυσὶν ἐμέσαι, ingenium eius detestatus est, Plutarch. in Lycurg. ¶ ἔθος, (ait Quintil.) vno verbo Latinè dici nõ potest. hoc enim omnes mentis habitus cõtinentur. ¶ ἤθη etiam apud Rhetores dicuntur mitiores ac tenuiores affectus, quales sunt apud Comicos.

H I

Ἤϊα, ibam, ἰωι. perrexi, pro εἶα, facta dialysi, Iliad. ἄ. ἤϊεν ὁπωπὴ ἰουσῶν. Plat. in Apol. ἐπὶ τοῦτο ἤϊα, ad alium me contuli.

Ἤϊδη, pro ἤδει, sciebat, nouerat, Nonn.

Ἠΐθεος, ου, ὁ, adolescens, propriè 14. anno vsque ad 20. ἠΐθεοι παῖδες, impuberes pueri, Plutarch. in Theseo. ¶ Cœlibem etiam signi ficat, sed rarius, Etym. ¶ Item maturus & idoneus connubio, sed qui nondum vxorem duxit, Eustarth. Iliad. ζ. ¶ Item virgo, & qui illibatam seruat & incolumem virginitatem.

Ἤϊξεν, tuit, impetum fecit, ab ἀίσσω.

Ἠϊόεις, όεσσα, όεν, habens magnas ripas.

Ἤϊον, τὸ, maxilla: Viaticum, Nicand. ¶ Item aceres, paleæ & quisquiliæ, Odyss. ε.

Ἤϊσαν, ibant, Hesiod.

Ἰὸς, sagittarum, Apollinis epither.

Ἤμασα, assimilabar.

Ἤονες, medebaris.

Ἤπιον, ου, ὁ, solitus, Iliad. ζ. ¶ Item ripa, 2. Argo. ἤπια πυκνὰ ἐρεμνῆς ἀϊόνος.

H K

Ἡκέω, quiescè, submisse, sensim, suppressa voce, Iliad. χάλκεα πορεῖν ἀλλήλοις ἔπι ἡκέα.

Ἡκέσιος, imbecillis.

Ἤκεσαν, quietum, ἡσυχίαν ἦγον, Suid.

Ἤκεσαν, venerunt. Ἤκεσαν, offendit.

Ἤκεσε, misit, abiqua. Ἤκεσι, vtique, siue.

Ἤκεσε, venit, & ἐπανῆκε, redit.

Ἤκεσε, siue, an. Odyss. ξ. κείνου μὲν ἐάσομ μὴ ἐπὶ ἔπος ἄλλο ἐνείκῃ ἀλλ' ἤκεσε πόρρω, siue captus sit, siue effugerit.

Ἡκέστευε, indomitus, ἀδάμαστος, Homer.

Ἤκεσαν, acies ferri, ἄκρον τι σιδήρου, Suid.

Ἤκεσε, minuit, nullatenus, οὐδαμῶς πάντως, minime omnium, Demosth.

Ἤκιστος, η, ον, minimus, imbellis, Hesych.

Ἡκοδομημένος, vastus, latus, ab ἀκατασκεύαστος.

Ἤκομεν, venio, Plat. ἥξει παρ' ὑμᾶς ἀδελφιδῆ

se cõferet Athenas. ¶ Genit. οὗ ἥκεστε χρημάτων, bene nũmati. Herodot. ¶ Dat. ἥκω σοι, ad te venio, Plat. in Epist. ¶ Accusat. ἥκειν ἑβδομάδας, longum iter facere, Xenoph. 5. Pæd. ¶ Nonnunquam cum Præpositionibus εἰς, ὅτι, πρός, διά, ἀφ', Demosthen. ἥκειν εἰς Ἀττικὴν, venire in Atticam. ἥκεις ὅτι τὸ δίκαιον, Xenoph. ἥκω πρὸς ὑμᾶς ἐπὶ τοῦτο, venio in suspicionẽ, Dem. ἥκειν ἀφ' ὧν ἐπὶ τῇ πρεσβείᾳ, huc reuersi si fuimus à legatione, Idem. ¶ Cũ Part. ἥκειν ἀμυνοῦντες, venerunt auxiliaturi. Isocr.

H A

Ἥλα, pruna, καπνὸν ἐκλαμπόμενον, Athen. lib. 2.

Ἡλαδήτης, & Ἡλαδητὴς, ῆτος, ὁ, sole calefactum.

Ἡλαίνω, infantire, stultescere.

Ἡλαίνουσι, vertuntur, voluuntur, Theocr.

Ἡλάκατα, τὰ, lanæ colo circũuoluta, fusi. Suid.

Ἡλακατηφόρος, colus, Iliad. ζ. ¶ Significat etiam τὸ βέλος. Vnde Diana ἡλακατηφόρος, dicitur, in Epigr. ¶ Item pars mali nauis, Poll. lib. 1. τὸ ἐπιλαμπόμενον τὸ ἀφ' ἑκατέρου ἐπὶ τὰ κεραίας ἐκκρεμάμενον, ἢ καταπέτασμα.

Ἡλακάτιον, Hesych. pisces cetacei, i. οἱ κητώδεις, pisces ad fulgama idonei, Athen. 7.

Ἡλαλάζω, & Ἡλάσκω, vertor, cerno, fodio, occulto, refugio, Odyss. i. Ἐλαίνῃ, ἵππε κακὸν ἐμὸν μῆδ' ἐλάσασθαι, Interpr. ἐλαλήθη, ἀφανὴς γέγονε. Iliad. ε. ἐν δ' ἄρα σφιν πανικὸν ἐλάσσατο, Interp. πάντα τὸν αὐτὸν τρόπον εἰρωνεύσατο. ¶ Hesych. ἐλάσασθαι, ἀποκρύψασθαι, ἀφανίσαι.

Ἡλαστὴς, fabricator. Lucian. ἦλθον εἰς μέσον.

Ἡλασμένος, misericordiam consecutus.

Ἡλατήριον, instrumentum vel machina in summis nauigiorum dispositа, qua leui labore posset duo homines sagenam quàmuis grauem attollere: Vide Interpr. Thucyd. super dictione Ὀλκάδων.

Ἠλεκτρίνη, electrum, succinum, cuius materia bitumen est consectum, Odyss. δ. Aphr. in proœmio Probl. in genere fœminino.

Ἡλιάστρεις, ιδος, ἡ, sol. Iliad. ζ.

Ἡλίμυτος, ου, ὁ, vanus, stultus, ὁ μάτην, Suid.

Ἡμίμορμα, præfica, quæ sepultos mercede conducta deflet, θρηνήτρια, Hesych.

Ἡλίμυρος, duro sub sole.

Ἡλιόβιος, fluuidus, miser, insipiens. ¶ Capitur & Actiuè, Od. ξ. ἠλιόβιον δμῶα ἔθηκε.

Ἡλιοβόητος, subactus & molitus, Dioscor. l. 1. c. 38.

Ἡλιάζομαι, apricari. Aristot. ¶ Ità sub dio iudicare, Aristoph. ¶ Ἡλιάζεσθαι, ad Solem expãdere.

Ἡλιαία, ας, ἡ, magistratus & forum Atheniẽsium, cuius iudices ἡλιασταὶ, quia sub dio apricantes sedebant. Aristot. 5. Polit.

Ἡλιακὸς, ἡ, ὁν, solaris. ἡλιακὸς δίσκος, Aristoph.

Ἡλιασις, εως, ἡ, Solis calor, apricatio, Suid. ¶ Item iudicium τῶν ἡλιαστῶν, iudicandi munus, Demosth. ¶ Vnde Ἡλιαστικὸν, iudex. ¶ Ἡλιαστήριον, τὸ, locus vbi apricabatur.

Ἡλιαστικὸς, heliasticus, ἀκκλησιαστικὸς. ἡλιαστικὸς ὄρκος, Demosth. & Suid.

Ἡλίβατος, ὁ, ἡ, altus, aerius, ἡλίβατον ὄρος, lib.

2. Argon. πίτνα τ' ἀλίσατο, saxa ardua, Homer. Iliad. ε.

Ἡλίβα, plurimùm, acernatim, vehementer, Odyss. ξ. ¶ Aliquando frustrà, 2. Argon.

Ἡλιβάζω, stupeo, stultè ago à lapidibus qui sensu carent, Aristoph. in Equitib.

Ἡλίβιος, ου, ὁ, stupidus, stolidus. ¶ Ἀλίβιος ὁ τὴν γνώμην, Arist. pro temerè loqui & stolidè.

Ἡλιβότης, ητος, ἡ, stoliditas, dementia, Hesych.

Ἡλικίας ἀπολήγειν, Plat. Epist. 7. δέον ἤδη τῶν ἀλικιῶν ἐκ τοῦ τοιούτου παύεσθαι γήρως, Dion in ea erat ætate, in qua nunc est Hipparinus. ¶ Significat autem eam peculiariter ætatem, quę iam matura est militiæ, quam Lisius militarem ætatem appellat, à 17. anno, vt scribit Plutarch. in Graecho. ¶ Item statura exponitur, Matth. 6. ¶ Item integra & valida ætas, ἡλικία μέση ἢ κεκμηκυῖα, Plat. in Epist. ἡλικίας πρόσω ἥκειν, ętate longè prouectus, Plut. in Romulo. ἐν ἡλικίᾳ γηρύειν, Xenoph. ætate florens. ἡλικίας ἔχοντες γάμου, Demosth. nubiles. ¶ Ἡλικιώτης, ου, ὁ, coætaneus, coætanеus, æqualis, Plat. à ἡμὲς ἡλικιώτης. ¶ Et in genere Fœmin. Ἡλικιώτις, ιδος. ἡλικιώτις ἢ παρέξειν ἰσχυρὰ πολλὰς λυμαίνεται τῶν ἀλλάξαι, Plut.

Ἡλίκος, quantus, quàm ingens, quàm prouectus, quàm potens, ἁλίκος ἐμὰ, quantum malum punicum. Theophr. li. 2. histor. plant. ¶ Ἡλίκη, quanta, Gener. Fœmin. Plut. in Fab. ¶ ἁλίκον, quantum, quantopere, admirantis, Lucian. Θαυμαστὸν ἁλίκον, mirum quantum. ¶ Dicitur & ὑπερβολῆς ὅσου pro eodem, i. maximè.

Ἡλιξ, ικος, ὁ ἡ, coætaneus, Plat. ἅλιξ μὲν δὴ ἁλικίας ἀμείνονος κρίνει ἢ δίκαιον τὸν φίλτερον.

Ἡλίζω, ω, soli expositus. ἁλιζόμενα πόαι, Theophr. li. 4. de caus. plant.

Ἡλιοκαὲς, Dioscor. ὄξυμελι ἁλιοκαὲς, insolatum.

Ἡλιοκαία, quum accenditur sol, vel incalescit æstus solis, Laert. de Zeno.

Ἡλιοκάμινος, solaris fornax, & caminus, Plin. Iuniori in Epist. Est autem solare vaporarium in aprico loco situm, ad solis calorem accipiendum, Bud. in Pandect.

Ἡλιοκάραβος, solaris scarabeus Tertull. καραβίων Hippocrat. Alexand. Trallianus, ὁ ἡλιοκάραβος διαφορητικὸν ὂν τὸν τεταρταίζοντας, scarabeus qui pilulas voluit quartana laborantes curat. Vide Eusebium περὶ ἀβροκόμας διαίτης.

Ἡλιόκαυστος, ου, ὁ, sole exustus, fideratus Plin.

Ἡλιομάστιξ, cicada, quòd sole gaudeat, Suid.

Ἡλιόνιος, ὁ, sol. ἠέλιος Ἡλιόνιος τ' ὀνόμαστος, Hesiod.

Ἡλιοειδὴς, ὁ, ἡ, clarus, soli similis.

Ἡλιοσπάδιος πόα, solisequus, genus herbæ lactariæ, quòd comas ad solis cursum circumagat, Dioscor. lib. 4.

Ἡλιοσκιὰς, sole priuans, inumbrans, Suid.

Ἡλιοστάσιον τὸ, solaris herba Cels. quòd solem sequatur. ¶ Item solarium, Athen. 5.

Ἡλιοστέον, ου, τὸ, idem.

Ἡλιόσφυρος, sole aduri, illustrari, soli expositum esse, Aristot. in Meteorol.

Ἡλιοφαὲς, solaris claritas.

Ἡλιοῦν τὸ ἁλιάζω, apud Dioscor.

Ἡλιεὺς, ἑως, ὁ, Elis, vibs Arcadiæ.

Ἡλίκος, clauiculus, Aristoph. Poll. lib. 10.

Ἡλίκος, altus, vt πέτρα ἁλιτενὴς, ὑψηλὴ.

Ἡλίπης, helitis, squamma æris, Cyprius, Dioscor.

Ἡλιτόβιος, qui opus non absoluit, sed in ipso frustrà collocata opera deficit, Suid. ¶ Est etiam improbus, in Epigram.

Ἡλιτόμυθοι, frustrà, stulteque stomachans, ἢ μάτην ἐσκαλῶν, Hesych.

Ἡλιτόμυθοι, dicuntur infantes ante tempus nati, veluti fallentes in mense: Festus exterminеos vocat, tanquam eos mater extrema aluo ciecerit. ¶ Epith. Euristhei in Iliad.

Ἡλιτρὸς, peccaui, Iliad. ί. & Hesiod.

Ἡλιφ, calceus.

Ἡλιόβριτος, ὁ, ἡ, subcandidus.

Ἡλιοβόστρυχος, sole æstuantes.

Ἡλιόκομος κόμη, candida coma.

Ἡλίωσις, insolatio, seruor solis.

Ἡλίωτος κύκλος, à sole undique cingitur.

Ἡλόβλωτος, contusus sum.

Ἡλός, ὁ, clauus, ἦλον τὸν ἦλον, παλαιὸν ἦλον πατάσσειν, Adag. ¶ Item oleæ morbus, qui & fungus, vitium oculi, rotundus callus penè similis clauo, Poll. lib. 4. ¶ Hesych. ἦλοι κυνῶν φίλοι, i. laminulæ ferreæ. ¶ Item ἦλος, cus in quo nihil prouenit.

Ἡλοῦσθαι, ὁ, stolidus.

Ἡλόπυρος, clauo traiectus. Nonn.

Ἡλόω, ῶ, ὁσω, π. ωσα, configo, Accus.

Ἥλπε, saltauit: ab ἅλλομαι, mutato (vt scribit Chrysoloras) spiritu.

Ἡλυγαίνω, & ἠλύσσω, occulto, obumbro, adumbro, obscuro, Aristot. de Anim.

Ἡλύγη, ας, ἡ, vmbra, tenebræ nocturnæ, κηρὸς ἡλύγη.

Ἡλυγόεις, ὁ, ἡ, obscuratus. ¶ Ἡλυγεσία, ἡ, obtenebratio, obscuratio Cicer. & obscuritas Plin. adumbratio, ὑπόσκιασμὸς, σκότος σκιὰ, Hesych.

Ἡλύγης, ὁ, fumus.

Ἡλύσιος, ου, ὁ, Elysius. Ἡλύσιον, elysium, elysii campi, & insulę fortunatorum nemorũ Virg. μακάρων νῆσοι, Hesych.

Ἥλυσις, ὁ, aduentus, ingressus, Eurip.

Ἡλυσκάζω, declinare, effugere.

Ἡλυφάζω, adumbro, obumbro.

Ἡμαθεὶς, τὸ, iaculum, iaculatio, Iliad. ψ.

Ἡμάγρεθος, cruentatus.

Ἡμαθδὸς, pro ἀμαθὸς, ἄσπορος, ὁ, arenosus, asper.

Ἡμᾶσθαι, sedeo.

Ἡμαστήριον, τὸ, domus monetaria, Suid.

Ἡμαρ, ατος, τὸ, dies, Odyss. ξ. ἦκεν δ' ἐπ' ἦμαρ μᾶλλον ἢ ἐπὶ νύκτα, in dies singulos: ἄμαρ ἐπ' ἦμαρ quotidiè, assiduè, in Epigr.

Ἡμαρτημένως, malè, vitiosè: opponit Plat. ὀρθῶς.

Ἡμέα, ὁ, ἡ, ἡμερινὸς, diurnus, Hesiod.

Ἡμεδαπὸς, pro ἀμαρτὴς, aberrauit, Iliad. ι.

Ἡμέτερος, ου, ὁ, nostras, atis: ab ἡμεῖς & ἐμὸς quod

quod solum & terram significat, Aristoph.

Ἡμέων, pro ἡμῶν, poetice. & ἡμέων, Herodot.

Ἡμεκτεῖν, indignari, offendi, Herodot.

Ἡμέλεκτος, contempsi.

Ἡμεληκότως, incuriosè, negligenter, ῥᾳθύμως.

Ἡμέν, coniunctio poetica, pro δὲ, & huic respondet ἠδὲ, Odyss. ξ. ἠμὲν ἄμαξαι καὶ ἐπίβουλοι.

Ἡμὲν, pro ἐ μὲν, in iurcurando, Apoll. 2.

Ἡμὲν, Doricè fuimus, eramus, Act. 27. Et ἦμεν ἔν Θεοῖς, Theocrit. in Pharmac.

Ἡμένιμος, tuimus, Plat. lib. 1. de Rep.

Ἡμένος, sedens, ἡμένῳ δὲ autem suspenso.

Ἡμέρα, dies, ἡμέρᾳ δὲ ἁλὸς ἡμέρᾳ, Epicur. dies natalis Cic. 2. de Finib. Plat. in Apolog. ἐκείνην ἡμέραν σέβει αἴρεσις σὴ λόγοις πιστεῦσαι, per singulos dies de virtute differre. ἀμφ' ἡμέρας, prima luce, Thucyd.

Ἡμερδίαν, diem duco, Plat. ἀφ' οὗ ἡμερδίευτας. ¶ Ἡμερδιεμερία. διημερεύειν, idem. ¶ Ἡμέριον δένδριον, arborum fructiferarum, Herodot.

Ἡμεροδρομεῖον, τὸ, merces diurna, diarium, Suid.

Ἡμέριος, ου, ὁ, diurnus, Herodot. ἡμερησία ἀδὲς, iter ἡμερίου ὁδοῦ, diurnus, Aristid.

Ἡμέρια, Doricè ἀμερία, ἀμέρα, dies, Sophocl. in Aiace. τὰ δ' ἀκάματ' ἀμερίας τὸ δὲ βάρος, vrbanus.

Ἡμερίδιον, ου, τὸ, diecula.

Ἡμερήσιος, ὁ, diurnus, φυλακὴ ἡμερινὴ, Plut. in Cam. Ἡμερινὰ ζῶα, animalia cicura.

Ἡμέριος, diurnus, ἡμέριος πλεῖς, Xenoph.

Ἡμερίς, ίδος, vitis, ἀμπελος. Odyss. ι. Aristoph. in Acharn. ἡμερὶς ὄρχατος, pro horto fœmineo. ¶ Ἡμερὶς item species roboris, hemeris Plin. lib. 16. ca. 6. Theophr. histor. lib. 3. cap. 6.

Ἡμεροδρόμος, qui in diem vixit, de Diogene.

Ἡμεροδρομεῖν, tota die currere.

Ἡμεροδρόμος, diurnus cursor. Solis epith. Aristot. de mundo, ἡμεροδρόμοι καὶ σκοποὶ καὶ ἀγγελιαφόροι, cursores, exploratores, nuntii & flatores.

Ἡμερόδρυς, species quercus, Hesych.

Ἡμεροθαλὲς ἔαρ, in Epigr. ver benignè florens.

Ἡμεροκαλλὶς, Theophr. Hesych. Suid. ἡμεροκαλλὶς Dioscor. Plin. hemerocalles. Galen. ἡμεροκάλλιον ἄνθος, lilium est agrestę, quod & in hortis ferebant ad coronamenta: Vide Plin. lib. 21. cap. 10. ¶ Etiam ἡμεροκαλὶς, Athenis vocabant, vellus aut lemniscum punicеum & versicolorem, cuius vsus in sacris, vt author est antiquus Grammaticus Theodorus Pagenes, & Hesych.

Ἡμερόκοιτος, die dormiens, Hesiod. ἐς ἦρ. ¶ Est & pilcis nomen, Suid. phoca Erasmo.

Ἡμερολεγεῖον, quotidie numerare.

Ἡμερολόγιον, ου, τὸ, calendarium.

Ἡμερολογίον, supputo dies, ἡμερολογεῖν τὸν χρόνον, dierum numerum inire, Herodot. 4.

Ἡμερολογικὸς, sermo quem vix die absoluas.

Ἡμερολόγιον, τὸ, Gaz. de mens. diarium, ἡμερολόγιον, fasti, Plutar. in Cæsare.

Ἡμερονύκτιον, Basil. diei & noctis spatium.

Ἡμερόπωλις, mansuetum reddo.

Ἡμερος, ου, ὁ, ἡ, manluetus, ἀφ' ὧν, mitis. ἡμερος μόσχος mitis nutu, Plut. in Numa. ¶ Item tamuus, domesticus, cicur, ἡμερος ἐλαία, tamua. ζῶα ἥμερα, cicures & manluetæ animantes. Vnde ἡμερία, Aduerb. placidè, Chrysoll. ἡμέρως διάκεισθαι πρός τινα, εὐεργεσίας ἀντιτιθέναι.

Ἡμεροσκόπος, ὁ, speculator diurnus, Aristoph. interpr. in Aub. ¶ Ἡμεροσκόπιον, specula diurna, Strab.

Ἡμερότης, ητος, manluetudo, moderatio, Naz.

Ἡμερόω, ῶ, ὁ ἡ, diurnus, per diem durans.

Ἡμεροῦσθαι, interdiu ouerrans, Bass.

Ἡμερόω, manlucfacio, cicuro, Accus.

Ἡμερωμὸς, τὸ, mitigatio, Theoph. 5 caus. (Suid.

Ἡμεροφορεῖν, interdiu cultodire, ἡμεροφορακίν

Ἡμερωσις, ὁ, mitigatio. Ἥμερ. ῥ' ἐμφερίσαμεν.

Ἡμέτερος, ου, noster, ἡμέτερόν τε κλέος ἐμὸν ἐγχθόνιον, Odyss. ο. pro εἰς ἡμετέρους δόμους, domũ nostram.

Ἦμι, pro ἦ, eram: sed ἦμι, sedebã, ab ἧμαι.

Ἡμικαὶ ἡμὲς, quando, aliquando.

Ἡμὶ, Atticè pro ἐγὼ. vide ἦ, dixi, pro ἔφην, Aristoph. πῶς φὴς, πῶς φῄς.

Ἡμίαμφορεὺς, ου, τὸ, amphoræ dimidium.

Ἡμιανθὴς, ὁ, ἡ, semiuir, Lucian.

Ἡμιανθρώπειος, semihumo, Lucian.

Ἡμιανὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, semiuir.

Ἡμιάρτιον, genus quoddam panis, Athen. 3. Hesych. ἡμιάρτιος, panis lunatus, ἢ ἡμικυκλάδης.

Ἡμιαυάλιος, semiaulus.

Ἡμιβάκχιος, ου, ὁ ἡ, semimadidus, Theophr.

Ἡμίβιος, ὁ, ἡ, semimadefactus.

Ἡμιβρυὴς, ὁ, semelus, χοῦς ἡμιβρυὴς, Xeno.

Ἡμίβαρβος, ὁ, ἡ, semibarbatus.

Ἡμίγειος, semigenius, Ficin. in Tim. Plat. i. imperfectum genus habens, semicreatus.

Ἡμίγυμνος, ὁ, semiunudus.

Ἡμίγυνη, semimulier, semiuir. Synes.

Ἡμίθνητος, semimortuus, Suid. semidiutius, semimorsus, Epigr. ¶ Iano Lascar. semiesus, ab ἰόβ.

Ἡμίθνητος, semimortuus.

Ἡμιδαμάσιος, ὁ, ἡ, semidomitus.

Ἡμιδεὴς, dimidiatus, ἡμιτελὴς.

Ἡμίδρυς, ὁ, semiacuus, semiplenus, Poll. 6.

Ἡμιδρυπλίδιον, τὸ, muliebre pallium, Aristoph. in Concion. καμβαία τι τῶν τοῦ γυναικείου ἡμιδρυπλιδίου.

Ἡμίδυος, semiserenus, Euripid.

Ἡμίεκτος, semiextarius, Aristoph. ιφ.

Ἡμίεκτον, ου, τὸ, semiextarius, Theophr.

Ἡμίζυξ, ad dimidium factus, Arist. 2. Oecon.

Ἡμίετες, anni dimidium.

Ἡμίεφθος, semicoctus, Poll. lib. 6.

Ἡμίεως, ὁ, ἡ, partim soli expositus, siccaneus Gaz. ex Theophr. lib. de Caus. 3. cap. 28.

Ἡμίθεος, ὁ, ἡ, semianimis Plin. Poll.

Ἡμίθεος, ου, ὁ, semidcus, Hesiod. ¶ Hoc nomine dictus est Hercules, apud Thucyd.

Ἡμίθνης, ητος, ὁ ἡ, semianimis, semimortuus, Arist. ιφ. ἡμίθνητ. γίνεσθε ἡμεῖς, semanuus ero.

Ἡμικαδιον, ου, τὸ, dimidium cadi, Poll. 10.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἡμίεργον, semimalum, apud Sophocl. authore Polluc. lib. 6. ¶ Et ἡμιέργινον apud Aristoph.

Ἡμίεφθος, ὁ, semiustus, ἡμίφλοιος, Suid.

Ἡμικλεῖς πύλαι, fores semiclaustræ, Suid.

Ἡμίκριον, media pars corij quæ facit quidecim modios, Hieronym. in cap. 3. Oseæ.

Ἡμίκοτυλον ὄξος, Dioscor. Vini tres cyathi, Ruell. vini heminæ, & semissis Marcell.

Ἡμικοτύλιον, heminæ vel sextarii dimidium, sextarii semis, Marcell. lib. 5. Dioscor. tres cyathi: dimidiata, hemina Ruell. Ibidem.

Ἡμίκρανα, ων, ἡ, medium capitis, morbus quo medium capitis infestatur. ¶ Ἡμικρανία idē.

Ἡμίκρανος, ου, ὁ, dimidia pars capitis, Aristot.

Ἡμικρανικὸς, qui hemierania laborant.

Ἡμίλεβηρ, ηρος, τὸ, medium capitis, Phrynich.

Ἡμικύκλιον, τὸ, semicirculus, Procl. de Sphæra.

Ἡμικύκλος, hemicyclus, cathedra semirotunda: Cicer. in Lelio, semicirculus Colum. & semicircularis, ἡμικυκλάδης, Hesych.

Ἡμικυλινδρίτης, Porphyr. semicylindrus & volgiolus Plin. pro cerneali vtebatur Ægyptius.

Ἡμίκυον, ου, τὸ, semimodius.

Ἡμίλοβος, semialbus.

Ἡμίλιβρον, ου, τὸ, semilibra, selibra, Poll. lib 6.

Ἡμιμαδὴς, ὁ, ἡ, semiductus, Poll. lib. 6.

Ἡμιμαινάδες, Mænades nymphæ, Suid.

Ἡμιμανὴς, ὁ, ἡ, semiinsanus, Lucian.

Ἡμιμάσσων, semimanus, Poll. lib. 6.

Ἡμιμέδιμνος, ἡμίσους γενίαν εἰσοπιπαίσιον, Poll.

Ἡμιμέδιμνος, semiebrius, Poll. lib. 6

Ἡμίμετρος, semiplenus, seminanis Plin. Poll.

Ἡμίμναι, selibra, dimidiū minæ, drachmæ 50. ἡμίμναί, πέντε σύναι, heminæ quinque ficus, Plutarch. in Lycurg.

Ἡμιμόριον, pars altera, Poll. lib. 6.

Ἡμιμόχθηρος, ου, ὁ, semimalus, Plat. 1. de Rep.

Ἡμῖν, nobis, posteriori lōga; & breui interdum, vt Odyss. ἡμῖν δὲ θεοὶ δόσαν ἤθεα πάλιν.

Ἡμίνα, ας, ἡ, hemina, dimidium sextarii, Athen. lib. 11. ἡ ἡμίνα κοτύλιον καλεῖσθαι κελεύει.

Ἡμίνομος, coracinus piscis, κορακῖνος, Athen. 3.

Ἡμίξεστον, dimidiū sextarii, dimidius sextarius, Dioscor. lib 1. cap. 14 κοτύλη.

Ἡμιόβολος, qui dimidia ex parte præest itineribus, Aristot. 2. Occonom.

Ἡμιόλιον, nauigium, Hesych.

Ἡμιόλιος, Plat. sesqualter Cicer. sescuplus & sesquiplex dicitur: ἐλίτque, vt author Macrob. in Somnium Scipionis li. 2 cum de duobus numeris maior habet totum minorem, & insuper eius medietatem. ὁπόταν γὰρ δύο ἀριθμοὶ, alias aquilas sesqualtera proportione excedens, Aristot. 9 Anim. ¶ ἡμιόλιος, ἡ, ἡμιόλιον, nauis biremis quæ a puppi ad malum vsque binis remis, a malo ad proram vnico tantùm agitur: huius modi ἡμίολοι vulgò vocant, Bayf. ¶ Ἡμιόλια τὰ μείζονα, mediæ sesquialteræ, Aristot. in Probl. ¶ Item nauis biremis.

Ἡμιολιαδὸς, mulcta, vbi tota summa & amplius quoque dimidia penditur, Suid.

Ἡμιονέη, muli stercus.

Ἡμιόνιτις, herba est Galen. li. 6. περὶ τόπων.

Ἡμίονος, ὁ, ἡ, mulus, mula. Apud Aristot. li. Animal. exmontur asina. ¶ Item herba cuius pabulo delectantur mulæ, vnde nomen est sortita, Theophr. de histor. plant. li. 9. cap. 19.

Ἡμιόνου ὄνος, mulinus, ad mulum pertinens, ἡμιόνων ἅμαξα, carruca à mulis tracta, Herodot.

Ἡμίοπος, tibia imperfecta, Athen. lib. 4.

Ἡμίοπτος, semicoctus, semiassatus.

Ἡμιπαγὴς, ὁ, ἡ, semiconcretus.

Ἡμιπαχὴς, semicrassus.

Ἡμιπέλεκυς, εως, ὁ, securis vno tantùm latere scindens, Suid. ¶ Ἡμιπέλεκυν, securicula.

Ἡμίπεπτος, semicoctus, Plut. de fructibus anim.

Ἡμιπήχης, semicubitalis Ruell. qui sesquadrantali est altitudine Barbar.

Ἡμίπλεθρον, τὸ, dimidium rigeri.

Ἡμιπληξία, diminuta & dimidiata apoplexia.

Ἡμιπόρευτος, semipleuus, seminans Plin.

Ἡμιπλίνθιον, semilaterculum.

Ἡμιπόδιον, ου, τὸ, genus vestis muliebris.

Ἡμιποδιαῖος, triuns, semipedum, sesquipedalis Theophr lib. 2. hist. plant.

Ἡμίπολος, dimidia cæli pars.

Ἡμιπονηρὸς, semimalus, Aristot. in Ethicis.

Ἡμίπτωτος, ὁ, ἡ, semiruta, Bud. in Epist. poll.

Ἡμίπυρος, semiustus, semiardens, Arist. de mūd.

Ἡμιῤῥαγὴς, ὁ, ἡ, semifractus, semilacerus.

Ἡμισαπρὸς, semiputris.

Ἡμίσεα σύμφορα, dimidium mali.

Ἡμίσεια, ας, ἡ, medietas, dimidium. ἡ ἡμίσεια τῆς ὥρας, pars bonorum dimidia, Plat. Epist.

Ἡμισπάνδιος, semisperans.

Ἡμίσυνος, dimidium, media pars, Nazian.

Ἡμισυνὶς δίσκος, ὁ, dimidio, Accus.

Ἡμίσοφος, semisapiens.

Ἡμίσπασος, in Epigr. semiuulsus, semiauulsus.

Ἡμίστιχον, ου, τὸ, hemistichium, dimidium versus.

Ἡμισυ, ος, τὸ, dimidium, dimidiatum, ἡμισυ μέρος, Aristot. in Polit. dimidia pars. ἡμισυ μέρος, dimidiatus dies, Herodot. τὸ ἡμισυ τοῦ χοιρείου, dimidium chureæ, Plat. de Legib.

Ἡμισυς, ια, semis, dimidius, Xeno. ἡ τοῦ ἡμισυ σπάνις, dimidium panis, Herodot. ἐκ τοῦ ἡμίσεος ἑκάστῳ ἄρτου ἐκφέρειν, singulis dimidiatum panem.

Ἡμισφαίριον, ου, τὸ, dimidia sphæra.

Ἡμιτάλαντον, ου, τὸ, duo talenta cū dimidio.

Ἡμιτέμαχον, dimidium pecū. ¶ Aliquando pro dimidio solum vel semisse ponitur, Lucian.

Ἡμιτέτευχος, imperfectum.

Ἡμιτέλεστος, semisartus Vallæ.

Ἡμίτηκτος, semiperfectus, ἡμιτηκὲς λαβεῖν, semispado, Aphr. ἥμισυ ἡμιτήκεος, Iliad β.

Ἡμιτομον & ἡμιτόμιον, semiecastratus.

Ἡμιτόμιον, semisectum, dimidium, Dioscor.

Ἡμιτομος, ου, ὁ, dimidiata pars, Lucian.

Ἡμίτομος, ου, ὁ, semisectus, diuersis coloribus.

Ἡμίτραυλος, ὁ, ἡ, semibalbutiens. Ἡμί-

Ἡμιτριταῖος, semitertianus, ἡμιτριταίου πυρετοῦ, febris semitertiana, Galen. ad Glauc.

Ἡμιτύβιον, ου, τὸ, indumentum lineum vtrinque finbriatum, peplū, sudarium, Aristoph. in Plut.

Ἡμιυπόγειον, ου, τὸ, parvum sepulchrum, Suid.

Ἡμιφάλαρος, semeraluus, in Epigr.

Ἡμίφαρτος, & ἡμίφορτος, ου, ὁ, semiustus, & semiustus Ouid. semiustulatus Cicer.

Ἡμίχους, semisextarius, Arist. li. 9. de hist. Anim.

Ἡμιχοίνικες, modii semissem vertit Marcell.

Ἡμίχους, & Ἡμίχουν, semisextarium, dimidium congii, congu semisis, Marcell. li. 1. Dioscor. ¶ ἡμιχόα ἀγγεῖα, vasa semichoa, Gaza ex Theophr. semicongii Plin.

Ἡμίψυκτος, semibonus, Aristot. Polit. lib. 5.

Ἡμόβροχα λακάσματα, semifrigidu cibanis Ruell. cibanis egelidis Barbaro: furnis non adeò calentibus Marcell. lib. 3. Dioscor.

Ἡμοβόλιον, dimidius obelus, Aristot. in Rhet. ἡμοβόλιον ὄξυρεῖ δὲς τεθῦμαι μικρόν.

Ἡμοβολιαῖα, vascula parui ponderis.

Ἡμοβόλιον, & Ἡμιοβόλιον, semiobolus: Vnde ἡμιοβολιαῖος pro vili & exiguo, Xenoph.

Ἡμόειρον, horæ dimidium, semihora.

Ἡμοιρος, ὁ, ἡ, qui tetigit & accensus, ab ἅπτω.

Ἡμος, quando, Iliad. ἀ. cui ἧμος, i. tunc respondet. ¶ Et ἡμέος, pro ἡμέτερος, noster.

Ἡμασιάω, iaculatio, ἐλάσσω, ἀκόντισις, Hesy.

Ἡμύω, flecto, inclino, cado, incumbo, Iliad. β.

Ἡμφιεσμένος, & ἡμφιεσμένος, indutus, Plat. 2. de Republ. τῷ ἡ χλαῖνα ἡμφιεσμένῳ, hyeme induti. Dicitur etiam ἀμφιεσμένος.

Ἡνεθίζω, edentes mihi stupent.

Ἡνιοχεύς, iaculator, ἀκοντιστὴς, Cyrill.

Ἡμέων, nostrūm, Genitiuus pluralis.

H N

Ἦν, dicebam, inquam, ἔλεγον, apud Plat.

Ἦνεγκα & erat, erant. ¶ Item pro licebat, Æschin. ¶ Item ἰοὺ ἰοὺ, en ecce, Aristoph.

Ἦνίσ, an, Subiunctiuè vt ἰοὺ ἰοὺ γάμους μὴ ἀμφίσ, nisi me fallit opinio, Herodot. ¶ Cū Indicat. Hom. ἰοὺ πῦρ πορφύρεον, & si quē prouocet.

Ἦνωγα, Accus. ab ἠ articulo postposito. fœmin.

Ἦορ, apud Hippocr. scindere, tundere, Galen.

Ἠπαφάω, qui consumpsit, Bud. in Epist.

Ἤπειρος, interfecit.

Ἤπεισε, imperauit.

Ἠπείλησε, increpauit.

Ἠπεροπεύς, vnde ἠπεροπεύειν, porrectus & protentus in longitudinem, Nicand. in Alexiph.

Ἠπερόπης, ου, ὁ, altus, ventosus, Iliad. ε.

Ἠπερόπευε, pro ἠπάτα, Hesych.

Ἠπεροφοιτος, ος, ὁ, ἡ, aerius, per aera vadens.

Ἠπερόφους, ventosus.

Ἠρ, ἦρ, pro κεραυνὸς, Hesych. inferné.

Ἠρὴξ σκηπτὸς, fulmen delatum est, Hermog.

Ἠρεμαῖος, ὁ, apertus, cap. 4. Apoc. Ioan.

Ἠρεμαῖος, ου, ὁ, patulus, apertus.

Ἠρί, Dorice, ccce, Aristoph. ηρ. ἠρὶ μεδίμνῳ.

Ἡσία, ας, ἡ, habena, ὅτε χρὴ τοὺς ἵππους ἡσίας, habenas manu tenere, Plut. ¶ πρὸ ἡσίων, in plurali passim legitur, pro αἰ ἡσίαι.

Ἡσθὴ, ecce, lib. 3. Epigr.

Ἡσθιον, quandoquidem, Thucyd. & Demost.

Ἡσθον, ου, τὸ, habena, frænum, potestas.

Ἡσυχάζειν, regere, moderari, Xenoph.

Ἡσυχεῖον, officina vbi habenæ fiunt, Xeno.

Ἠῷος, ου, ὁ, bonus, matutinus.

Ἡνίοχος, ου, auriga.

Ἡνιοχεύειν, apud Laccdem. magister equestris disciplinæ qui iuuenes docet equitare, Hesy.

Ἡνιοχικὸν, moderamen, aurigatio.

Ἡνιοχίδαι, frænarii.

Ἡνίοχος, ὁ, ἡ, auriga, agitator. ἐπ' ἄρματι ἡνίοχος, Aristot. lib. de mundo. ¶ Ἡνιοχεῖ, idem.

Ἡνιοχῶ & ἡνιοχέω, aurigor, lib. 1. Epigr. ¶ Item rego, guberno, lib. 4. Epigr. πολιτῶν ἡνιοχεῖν. ¶ Ἡνιοχεύειν, aurigatum.

Ἡπάτησε, increpauit, Perf. med. pro ἠνία, Ilia. C.

Ἦπι, ἠπίδιος, & Ionicè ἠπιόδης, iuuenca, bos anicula, Hom. ¶ Suid. ἀκέστρευτος βοῦς.

Ἠπιάασκε, significabat, indicabat.

Ἠπειρία, virilitas, fortitudo, strenuitas.

Ἠπιόεις, vocalis, splendidus.

Ἠπιόφρων, siquidem, Xenoph.

Ἠπιστεῖτο διάθεσιν, quemquam habitum.

Ἠπιστοῦμην, quempiam. Ἧστο, sedebant.

Ἦπυον, Aristot. li. 2. Anim. ventriculus secundus. Vide Aristoph. interp. in Equit.

Ἦρσε, iussit, Odyss. ξ.

Ἤρατο, imperauit.

Ἤρσον, iussi, Odyss. ξ.

Ἤρεσαν, iusserunt, Homer.

Ἥρμοζε, vnitus, continuus, continens.

Ἤρξε, iussit, Accusat. Hesiod.

H Ξ

Ἥξω, ab ἀείρω, pro ἀείρω, i. considero μετέωρα φρονῶν ἥξω, fruitus cunarus sum, Eurip. ἥξε χρόνος, Sophocl. manum adiecit, rem patrauit.

Ἧξεν, pro ἦλθεν, vel abiit in Epigr.

H O

Ἠοῖ τῇ ἠμέρᾳ, Apoll. Rhod. manè.

Ἠῷος, ου, ὁ, orientalis, ἠῷα θάλασσα, Herodot.

Ἠῶος, litoralis, πόντος ἠῶος, in Epigr.

Ἠοὺ, io, heu.

Ἠῶθεν manè, ἠῶθεν, ἠῶθεν, τῇ ὑστεραίᾳ ἡμέρᾳ.

H Π

Ἠπιάω, & Ἠπιῶ, indigeo, dubito.

Ἠπιάη, ης, ἡ, indigentia, inopia.

Ἤπαρ, ατος, τὸ, iecur, hepar, Archiloch. ἐκ δὲ ἧπαρ ἐς ἐμὲ ἔκραινε. ¶ Ἡπάτιον, diminutiuum, Cicer. & Plin. iecusculum.

Ἡπατία, iecinoris fibræ.

Ἡπατίζειν, hepatis colorem referre, Dioscor. lib. 3. Plin. lib. 34. cap. 2. ad iecinoris imaginem vergere: & lib. 27. ca. 4. iecinoris modo cogi.

Ἡπατῖτις, ιδος, ἡ, iccoraria vena, Arist. 3. Anim.

Ἡπατικὸς, morbus hepaticus Plin. hepatarius morbus Plaut. Galen. lib. 8. περὶ τόπων.

Ἡπατικὰ, τὰ, medicamenta hepatis affectibus

accommoda & idonea, Alex. Trallian.
Η' πιτυς, piscis, Aristot. lib. 2. Anim. hepar vocat Plin. lib. 22. cap. vlt. & fel non habet.
Η' πιτ πσκοπιον ὄρος, exta consulere. Ezech. 21.
Η' πιτ ποσκοπιτ, extispicium, Herodian.
Η' πιτποσκοπος, qui exta inspicit, haruspex.
Η' πιτ ρεσιτ, seu ἱκτινος τε, dicitur ab aliquibus herba, quæ & ἀλπιτ ρεσιτ, Dioscor. lib. 4.
Η' πιτ ρει, decepit, seduxit.
Η' πιτ δανος, ον, infirmus, debilis, Iliad. δ.
Η' πιτδευτικος, μ. ον, πτ. ικος, debilito, Accusat.
Η' πιδ' ζειτ, planum reddere, Hesych.
Η' πιτχαδιτ, festinanter, πιτσσδυπος, Hesych.
Η' πιτρος, ου, ὁ, continens, terra firma, regio mediterranea, Aristot. de mund. ¶ Aliquando hoc nomine vniuersa terra, aliquid o terra à mari distincta dicitur, Interpr. Thucyd. ¶ Et apud Poetas pro terra, κατπχθονιος, Euripid. ἀπειρον εἰς ἀπειρον ἐκλελοιπε πόδα.
Η' πιτρφιμ. μ. ον, continenti adiicio, Thuc.
Η' πιτρφιτης, ου, ὁ, continentis habitator, Thucyd. ἐκ ἠπείρου ὁ πύρ Θ., Pyrrhus Epirota, Luci.
Η' πιτρφπκα μηλα κεχρημ. ἐξαμ. ἐξ ἠ ἐφεκυκλ. πτ, Epirotica mala à Romanis dicta orbiculata, Dioscor. li. 1. ca. 163.
Η' πιτρφπτιδιος, ὁ, ἡ, mediterranea, ἀπειρφπτίδες πόλεις, vrbes mediterraneæ, Valla apud Thuc.
Η' πιττιμ, pro ὑπτιμ. Hesiod. κωνμβδὸν δ' ἄπτιμ.
Η' πῦ, nempe, hoc est, scilicet, Thucyd. ¶ Item pro quàm, velut.
Η' πῦ, vbi, qua parte, qualiter, prout, Plat. de Rep. ἦπερ ἰχνίμβῳ, quo genere antecellimus.
Η' πτρπτικτης, deceptor, mendax, impostor, fallax. ¶ Η' πτρπτικτις, Θ., ὁ, impostura.
Η' πτρπτικτης, ου, ὁ, deceptor, fallax. Iliad. γ.
Η' πτρπτύω, μ. ὕσω πτ. ὐκ κω, decipio. Iliad. γ. τί μ πτρπτύτ πλαλίσιτ ἰπτρεπτύεις; his me ludificarit
Η' πτοπτόδιτ, Phrynicho, est farcire.
Η' πτπτης, ου, ὁ, sutor, sartor, farcinator, in βατραχομυ. ¶ Η' πτόπτρια, ὁ, farcinatrix Vlpian.
Η' πτόπτρον, τὸ, subula, Suid.
Η' πτὰ Θ., febris de qua Galen. lib. 2. de Differentiis febrium, & lib. de inæquali temperie, & Actius Serm. 5. cap. 87. Vnde Η' πτλαιώτης Aristot. in Probl. sectione 27. ¶ Η' πτλαν, & Η' πτλα Θ., ου, ὁ, febris. ¶ Η' πτλὰ Θ. verò dæsa spiritu, pro papilione.
Η' πτὰμ. μ. ἄσω, πτ. ασα, mitigo, Accus.
Η' πτδωμ. ἐς, ὁ, ἡ, mitia donans, mitis, Iliad. ζ.
Η' πτδυμ. ἐς, animo comis, in Epigr.
Η' πτόμ. ης, medela, in Epigram.
Η' πτΘ., ου, ὁ, ἡ, blandus, mitis, placidus, benignus, humanus, Odyss. δ. ἤπια φάρμακα, quæ dolorem sedant.
Η' πτὸς, ου, ὁ, ἡ, in Epigr. epithet. Apollinis, quòd sit medicus & blandas manus habeat.
Η' πως, æquo animo, mansuetè, leniter.
Η' πότατος, η, ον, ὁ, abiectissimus. ¶ τὸ ἠπότατον, lenitas, Thucyd.
Η' που, interrogantis, vtrum, nónne? Aristoph. in Pluto, ἦπου γὰ σὺ συκοφαντησει ἐκ τῆς γυ-

ναικὸς ἄδικα; ¶ Item nimirum, vtique, maiò magis, Iliad. γ. ἦπου χαιτ' ἀλόντε.
Η' που, vel, sequente ἂ, Plat. Epist. 7. πῖς που ἂ ἦτο δαίμων, ἢ πῖς ἀλιτήριος ἐμπεσὼν δαίμων, nunc autem vel dæmon quispiam, vel pestifer homo aliquis in nequitiam delapsus. ¶ Item ἦπου, nedum, ἤπου ἐκ πολλῷ.
Η' που, χολίγ., multò minus, nullatenus.
Η' που, παρεξ ὐτυσι, idé significat quod ἄπα, vel.
Η' πουτ, apud Plat. in 4. de Leg. pro ὅ, τι μάλιστα.
Η' πύτιος, ου, ὁ, & Η' πύτιος, ου, ὁ, vocalis, resonans Iliad. ι.
Η' πύω, sono, voco, clamo, Eurip.

Η Ρ

Η' ῥ. ἐῖτ, τὸ, ver, pro ἔαρ, Aristot. πῦ ἦμιν ἦρ, incunte vere, Thucyd.
Η' ῥα, ας, ὁ, Iuno, Hesiod. in Theog. filiam facit ἥβατ ἡ κόρην. ¶ Item acr. ¶ Significat & gratiã & auxilium, Etym. ¶ Η' ῥαιον, τὸ, Iunonis templum. Legitur & ἤραιον apud Herodot. pro eodem. ¶ Η' ῥάϊος, α, Iunonius festa. Η' ῥαϊ Θ., ου, ὁ, Iunonius.
Η' ῥαίνω, deliro.
Η' ῥακλίτ, ὁ, herculaces, genus spinæ albæ, Theophrast. lib. 4. cap. 5.
Η' ῥακλῆς, Hercules, Apollon. 2.
Η' ῥακλείατ, τὰ, festa, vel sacrificia Herculis, τὰ ἡρακλεῖα θύειν, Demosth.
Η' ῥακλειτ λίθος, lapis lydius, magnes, index Ouid. Theophr. lib. περὶ λίθων.
Η' ῥακλίδ, ης, ὁ, heraclea herba, Dioscor. li. 3. c. 15. οἱ δὲ ἡρακλεῖτες eidem, cap. 34. & 36. lib. 4.
Η' ῥακλείδης, ου, ὁ, Heraclides, filius vel nepos Herculis. Iliad β. πλατάμωος δ' ἡρακλείδης.
Η' ῥακλῆ Θ., ου, ὁ, siue ἡρακλεῖ Θ., Herculeus, Herculana herba, genus panacis, Theophrast. lib. 9. hist. plant. ¶ Item τὸ ἡρακλεῖον, locus Athenæ, Interpr. Aristoph.
Η' ῥακλῆ, Aduerb. admirandi, hercule, papæ. Xenoph. ἡρακλεῖ σοφῶ δοξάζοντες εἶναι ὁ ἀδυνατωτάτους Ariston. in Probl. sectione 27. ¶ Η' πλαν, & Η' πλα Θ., ου, ὁ, febris. ¶ Η' πλὰ Θ. verò dæsa spiritu, pro papilione.
Η' πτὰμ. μ. ἄσω, πτ. ασα, mitigo, Accus.
Η' πτδωμ. ἐς, ὁ, ἡ, mitia donans, mitis, Iliad. ζ.
Η' πτδυμ. ἐς, animo comis, in Epigr.
Η' πτόμ. ης, medela, in Epigram.
Η' πτΘ., ου, ὁ, ἡ, blandus, mitis, placidus, benignus, humanus, Odyss. δ. ἤπια φάρμακα, quæ dolorem sedant.
Η' πτὸς, ου, ὁ, ἡ, in Epigr. epithet. Apollinis, quòd sit medicus & blandas manus habeat.
Η' πως, æquo animo, mansuetè, leniter.
Η' πότατος, η, ον, ὁ, abiectissimus. ¶ τὸ ἠπότατον, lenitas, Thucyd.
Η' που, interrogantis, vtrum, nónne? Aristoph. in Pluto, ἦπου γὰ σὺ συκοφαντησει ἐκ τῆς γυ-

animum cibo, exhilarauit, instaurauit.
Η' ῥεμ. ης, ὁ, ἡ, vere incipiens, Gaz. de mẽsib.
Η' ῥέδομ. manus, amore captus fui vel sum.
Η' ῥετ. ης, ου, ὁ, ἡ, coniugium, coniugatio, Poll. lib. 3.
Η' ῥε ω, cepit. Η' ῥέ ω, precatus.
Η' ῥημ. ω, otiosi fuerunt.
Η' ῥησ. ω, qui coepit, Nazan.
Η' ῥδον, ου, τὸ, herba, ὀδωδὸς ἐ ἄμμῳ σκληρὸν, Suid.
Η' ῥδ ω, pendeo, crinibus traho.
Η' ῥεμ. ης, sensim, paulatim, remissè, lentè, ὡς ἠρέμα ἀκλήδην, non mediocriter succensere, Plat.
Η' ῥεμ. ης ἐκαθήμην, sedebam mœrens, 2. Esdr.
Η' ῥεμ. ης, Θ., submissius, tacitus Lucian. ἠρεμέα ὑπολαμ. remissa suspicio. ¶ Η' ῥεμ. ης, ου, parcior, Plutar. in Solone. ¶ Η' ῥεμ. ης, lentè, sedatè, quietè. ¶ Η ῥεμ. ης, ου, ὁ, idem.
Η' ῥεμ. Θ., electus.
Η' ῥεμ. ης, ὁ, quietus. ¶ Η' ῥεμέω, μ. ἠσω, πτ. ησα, quiesco, remissus sum, in eodem habitu perseuero, Aristot. ¶ Η' ῥεμ. ης, perturbationum sedatio Cicer. ἠρεμαῖος ἠρεμ. ης, Aristot. Rhet. li. 1.
Η' ῥεμ. ης, ὁ, quies, ἠρεμίᾳ ἐκ ἴσχ., quiesco, Plut.
Η' ῥεμ. ης, τὸ, quietum, placidum, ὀ ρον, Hesych.
Η' ῥεσ. ης, ὁ, facecdotes Iunonis Argiuæ.
Η' ῥέσ. ω πολλὰ, reperat vrbem, Plut. in Camillo.
Η' ῥέφ. ης, inhæserat, infixus erat, Illa. ſ. ab ἐρείδω.
Η' ῥ., Aduerb. manè, ὀρθρ. ου ὄντ. vel vere, ἐαρ. ἦμος πύλας, porta Athenis per quam efferebantur funera.
Η' ῥίζ. ης, ου, τὸ, eringium, Theophr. l. 6. hist. plãt.
Η' ῥιγένεις, manè genita, aut diluculum producens, Epithet auroræ, Iliad. ὦ.
Η' ῥιγένεια ἠ ὦ, manè genitus, seu genita, 2. Arg.
Η' ῥιγέρ., γηρ. ως, senecio. ¶ Item genus plantæ, quòd eius flores vere canescant, Dioscor. lib. 4. cap. 97 & Theophr. li. 7 ca. 7.
Η' ῥιτ, mortuus, τεθνεὼς, Hesych. ¶ Η' ῥῆρ, ὁ, spoliator sepulchrorum, τυμβωρύχος, Eudem.
Η' ῥιμ. ης, maruti mutatio ῥ in θ, Hesych.
Η' ῥιν Θ., laneus, Herodot. pro εἰρ. Θ.
Η' ῥιος, ου, ὁ, vernus, Aristoph. in Aud. Vnde ἠριολόγοι pro cicadis πτίσσες, Hesych.
Η' ῥίον, ου, τὸ, monumentũ, tumulus, sepulchrum. Epigr. ἠρίοι ἐν βάλε δισσάδες ἐκπαγλοτέλεσ.
Η' ῥιον, pro ἔριον, lana, accentu in prima.
Η' ῥιπ. ης, aurora, dies, in Epigr.
Η' ῥισ. ω, cecidi, ἐν Τιρσίπτ. Hesio. ἠρται ἡμοβοίς.
Η' ῥισ. ω, contendi, certaui.
Η' ῥισ. ω πτ. ξ, auis eius nominis, apud Hesych.
Η' ῥιφ. ης, præfi fumus, Theopõp. apud Athen.
Η' ῥιφ. ης, τὸ, amiculus laneus, vel verorum indumentum, ἠριφος ἱμάτιον πτ. ιον, Hesych.
Η' ῥως, amouit, Iliad. ζ.
Η' ῥω τὸ, negabat.
Η' ῥωτ. ης, ου, ὁ, ἡ, interrogans, cauitator, Hesych.
Η' ῥ., ὁ, apud Hesych. inducias, ἀνοχὰς, σπονδὰς.
Η' ῥ., ὁ, ἡ, amicabilis Plaut. placidus, gratus. ἦρ φέροντες, gratificantes, Homer.
Η' ῥίον, vel ἐρίον, Theophr. & ἠρίφιον Dioscor. eryngiũ & eringe Plin. herba quã inter ἀκανθώδη recenset Theophr. l. 6. hist. plãt. ca. 1.

Η' ῥύλος, villus dependens è mento capratum & hircorum. Aristot. hist. Anim. li. 9. Plin. lib. 8, cap. 50. aruncum vocari testatur. Spirillum etiam, vocabant antiqui teste Festo.
Η' ῥύσ, ου, mugio.
Η' ῥυθρ. ης, ου, ὁ, ἡ, rubricatus.
Η' ῥυθρ. Θ., diminutiuum ab ἐρυθρὸς, i. Hercules.
Η' ῥυσ, hauriebant, Hesiod.
Η' ῥω πόλεμον, suscepisti bellum, Aristoph.
Η' ῥ., pro ἥρωα, heroa, Apoll. 2. & ἥρ. pro ἥρωσι.
Η' ῥοικὸν, ου, τὸ, carmen heroicum.
Η' ῥοικὸς, ὁ, idem.
Η' ῥολεγιακὸς, mixtum elegiaco heroicum, Suid.
Η' ῥϊκὸς, ὴ, ὸν, heroicus, magnanimus, ἡ ῥϊκὴ σχ., heroici versus, Plat. 12. de Leg.
Η' ῥίν, ης, Heroine, i. semidea, à nomine ἥρως, Dion. de situ orbis ¶ Η' ῥίσσα, idem.
Η' ῥως, ῶος, ὁ, heros, heroica, Apoll. Rhod.
Η' ῥῶτ, pro ἠρῶτ. apud Aristoph. πῦ.
Η' ῥ Θ., heroicus, Epigr. ¶ Item ἥρ Θ., herous, possessium. vt πατρ Θ.
Η' ῥῶον, ου, τὸ, heroum, monumentum heroicum quod solet erigi viro alicui insigni. ¶ τὰ ἡ ῥῶα, basilicæ, Thucyd.
Η' ῥῶ Θ., cauillor, μωκῶμαι.
Η' ῥως, ω Θ., ὁ, hero, μιμ. Θ. ἀνὴρ. ¶ Ἥρωες, homines qui rebus gestis eam opinionem emeruerunt, vt inter diuos relati credantur, Hesiod. ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος Θ. οἱ καλέονται ἡμίθεοι.
Η' ῥως, potenter, fortiter, grauiter, generosè.
Η' ῥῶσσα, heroina, Lascaris in Epigr.

Η Σ

Η' σ, fusti, eras, Aristoph. ¶ Item pro ἦν, erat, Theocrit. in Pharm. ¶ Η' σ, cuius vel fui, fuæ, Homer. pergis cunitiari.
Η' σαν, ibant. Hinc μετῆσαν, adibant, Herodi.
Η' σ., mittet, emittet.
Η' σ, ησθ., tinnire petulanter illatæ.
Η' σθ., fautheras, Attice pro ἧς, Arist. Plut.
Η' σθ., oblectatus, gauisus, Thucyd.
Η' σκ., languens, Accusat.
Η' σθ., ου, ὁ, qui sentit, Plut. in Camillo.
Η' σθ., gauisus fum, delectatus fum.
Η' σ, pro ἦ, fuerit, Hesio.
Η' σ, pro ἦσσ., minuit.
Η' σ, ὴ, voluptas, πτ. ὴ, delectatio, Suid.
Η' σ., Ionicè pro ἧστ., exercebat, parabat.
Η' σ, sedes, ἕδος, ὁ, ab ἧμαι, Hom. Iliad. C.
Η' σσ., ον, inferiores partes, aduersum præliũ, ἧσσα τοῖς ἑκατέροις ἐγίγνετο, malè pugnarunt, Thucyd. ¶ Η' σσ., & ἡττάομ. ἡσσῶμ., supero, vinco. ¶ Η' σσ. μαι, vincor, cedo, ἡσσώμεθα ὑπὸ Θηβαίων, à Thebanis vincimur, Thucyd.
Η' σσ., nequaquam. οὐχ ἧσσ., æque, non minus quam, multo magis, eo magis, Thucyd.
Η' σσ. ων τ., minor ipse, Thucyd.
Η' σ, sedebatis, sedebant. Η. ἧτο, pro ἧστο, sedebatis.
Η' στ, pro ἦτον, in duali imperfecti ab εἰμ., per pleonasmum, essent, Aristoph. in Equit.
Η' στ. ἐκ ἂν ἐφθόνουν ἥλιον, quanis incantatione magis. ἧστ. ἐκ ἂν ἐκλίνω, qualiscũq; sepultura.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἡσύ, ἡ, τό, iucundum, suaue, ἀνφοχευτόν.
Ἡσυχαστικός, Aristoph. quietè.
Ἡσυχάζω, μέσως, π. ασω, quiesco. ἡσυχάζοντας τὰ ἄλλα, cætera intermittentes, Thucyd.
Ἡσυχαίτερος, quietus, Xenoph.
Ἡσυχαίτερος, quietior.
Ἡσυχή, quietè, tacitè, sensim. ἐξελθὲ ἡσυχῇ, rubescens modicè, Dioscor. lib. 3. cap. 147.
Ἡσυχία, ας, ἡ, quies, otium. ἐν ἡσυχίᾳ, quietè, Aristoph. ἡσυχίαν ἄγω, quiesco, Thucyd.
Ἡσυχος, & ἡσυχαῖος, ου, ὁ, ἡ, quietus, tranquillus, Arist. πλοῦς ἡσυχος, quiesco, μᾶλλον ἡσυχα. Idem.
Ἡσύχως, quietè.
Ἡσσα, mittam, sinam: iaculabor, ab ἵημι. Sopho. γόοις ἧσσ' ὀδύρομενος, gemitum edet miser.

H T

Ἦτ, & Atticè ἦσθα, eratis, fuistis.
Ἦτε, pro nimirum, ὅπως, Iliad. ι.
Ἦ τι, nunquid, Aristoph.
Ἦ τοι, profectò, Idem.
Ἦτοι, Aduerb. est διαπορητικὸν, pro videlicet, scilicet. ἤτοιμος, Iliad. β. ¶ Interdum coniunctio συμπλεκτικὴ, quidem, profectò, sanè: ferè idem quod μήν, nisi quod μὴν subiungitur, ἦτοι verò præponitur. ¶ Apud Atticos verò coniunctio est διαζευκτικὴ, pro ἤ, ἦτοι κεῖ τὸ σῶμα, ἢ κεῖ πλοῦ ψεῦδε, Lucian. ¶ Aliquando ἦτοι & μὴν simul ponuntur. Odyss. ξ. ἀλλ' ἦτοι ὅπλων μὲν ἐδευόμην, ἀσπίδι δ' οὐδενὶ ἔλλαι, &c. ¶ Item nec sequente μὴν particula, nec cum ἀλ. Iliad. γ. ἦτοι ἐγὼ εἰμὶ, i. ἐγὼ μὲν εἰμὶ. ¶ ἀλλ' ἦτοι, sed certè, Homer.
Ἦτορ, ορος, τὸ, cor, animus, ab ἄω, i. πνέω, Iliad. ἀ.
Ἡτρεμῶ, quiesco.
Ἡτρεμίδιον, Poll. li. 3. tomaculum siue tomaclum.
Ἡτρεμίδιον, τὸ, flamen, Plat. in Phæd. ¶ Nicandri Interp. ἦτορ, i. secur exponit. ¶ In Epigram. pro labaro sumitur.
Ἦτρον, ου τὸ, vêter ab vmbilico ad pubem vsque, Poll. lib. 2. Gaza abdomen, sumen, seu imum ventrem interpretatur. ¶ Nicand. Interpr. intelligit geniculum, vt vmbilicum in ferula.
Ἦτταν, ης, τὸ, profligatio, clades, cõflictus. ἦττα πολέμου, Æschin. bellica clades. ἦττα ἀνδρῶν, oppressio hominum, Plat.
Ἡττάομαι, vincor, succumbo, Xenoph. ἡδοναῖς ἐσωφρόνουν, voluptati succumbentem.
Ἡττάω, ἥσω, π. ασα, vinco, opprimo.
Ἦττημα, ατος, τὸ, nulla pugna, bellũ aduersum. ἔσεσθαι εἰς ἥττημα, vincentur, Esaiæ 32.
Ἡττάομαι, inferior sum, vincor, Genit.
Ἧττον, ον, minus, deterius, secius. ἧσσ' ἤπιον, nihilo minus, Arist. in Phæd. οὐχ ἧττον, pro magis, Theophr. histor. lib. 7. ca. 5.
Ἡττώμενος, vincor, Genit. ἡττώμενος τῆς τυραννίδος, vincor à tyrannide, Plut. in Publ. ¶ Aliquando Dat. vt ἡττώμενος μάχῃ, Demost. ¶ Nonnunquam Accus. vt ἡττώμενος τὸν πατέρα. in patre sumus victi. ἡττᾶσθαι ὑπὸ τοῦ μελίσσου, victus à Melisso, Plut. in Perisl.

H T

Ἦτορ, ορος, ὁ, minor, impar, ἥττων ἐστὶ ὁ ἕτερος, qui ab ira vel amore vincitur, Herodot.
Ἦτω, sit, ἀντὶ τοῦ ἔστω, vel ἴστω, vide Etymol.

H T

Ἠΰ, bonum: & ἀϋ, ceu, velut. ἠΰτε σύες ἀδῖνας. Iliad. ε.
Ἠϋγένης, ους, ὁ, ἠϋγένους, multùm barbatus, Suid.
Ἠΰδωσε μῦθον, auditum est verbum. 1. Reg. 18.
Ἠΰκομος, ὁ, ἡ, habens pulchros crines, Iliad. ε.
Ἠΰς, ἐος, bonus, fortis, generosus, Iliad. ε.
Ἠΰτε, veluti, ἠΰτε λέων, ἠΰτε σύες, Gaz. 4. Grammat. μελαίνησι δὲ τὸν πόντον, Iliad. β.

H Φ

Ἡφαίστια, Vulcanalia, Interpr. Aristoph.
Ἡφαιστίδης, Vulcanii, Bud. in Epist. poster.
Ἡφαιστεῖον, & ἡφαιστήιον, ου τὸ, templum Vulcani.
Ἡφαιστία, Minerua: Item ciuitas Lemni.
Ἡφαίστος, ὁ, Vulcanus, ἠφαίστου δημιὸς, Suid.
Ἡφαιστοποίητος, à Vulcano elaboratus. ἡφαιστοποίητον ὅπλον, Eurip. armorum Vulcaniorum.
Ἥφαιστος, ου, ὁ, Vulcanus, filius Iunonis solùm, Hesiod. vel Iduis & Iunonis, Iliad. α.
Ἡφαιστοτεχνίδης, viam doceo.
Ἡφίει, sinebat, Marc. cap. 1. permisit.
Ἡφιε πυρὰς δακρύων, emittebat fontes lachrymarum, Chrysost. cap. 3. de offic. Epist. Lucian. ἠφίει λόγχην, lanceam vibrabat.
Ἥφλυσμος, ου, ὁ, spuma, ἀφρός, Suid.

H X

Ἠχανία, inopem vitam ago.
Ἠχαχαχαῖ, sonituum discrimen.
Ἦχεῖον, genus machinæ edentis sonum vel tonitruum, Vitr. Architecturæ lib. 1. cap. 1.
Ἠχέτης, ου, ὁ, sonans, Hesio. ἠχέτα πτερύγων, stridula.
Ἠχμακτής, οῦ, ὁ, sonorus.
Ἠχέω, μ. ήσω, σα, κα, resono, sono, clango, Neuter.
Ἠχώ, οῦς, ἡ, sonitus, crepitus, fragor, fama, vagitus, Plat. in Tim. ἀδὲ ὀδύνης ἠχὴ ἰσχύει, Cicer. sine voce & sine vllo sono.
Ἠχήεις, ἠχήεσσα, ἠχήεν, sonorus, resonans, Iliad. ε.
Ἠχήνες, inopes, κενοὶ, πλανῆται, Hesych.
Ἠχήτης, ου, ὁ, præconis.
Ἦχι, vbi, quà, ἵνα, ὅπου, Ilia. γ. ἦχι ἐκάστῳ ἵπποι.
Ἦχος, ου, ὁ, sonus, vox, sonitus, Lucian. in Nigrinum. ἦχος δ' ἐφάνη ὁ ἦχος ἐκ τῆς ἀκοαῖς ἀφικόμενος.
Ἠχώ, οῦς, ἡ, sonus, echo, resonantia. Gaz. de qua Aphrod. Probl. 124. lib. 1.
Ἠχήεις, ήεσσα, ήεν, ὁ, ἡ, sonorus, resonabilis, Metamorph.

H Ψ

Ἤψεσε, concoctus est.
Ἤψατο, coxit.

H Ω

Ἠῶθεν, manè, ἠῶθεν, ἠῶθι, Odyss. ξ.
Ἠῶθι, in aurora. ἠῶθι καὶ, Hom. ι. ἀφ' ἑσπέρης ἐς ἠῶθι.
Ἠόκομος, matutinus somnus.
Ἠῶιος, ου, ὁ, locus maritimus, litus, ripa, Epigr.
Ἠῷος, matutinus, ἠῶιος ἀλίαστος, Epigr.
Ἠώρεσαν, attolli, suspendi.
Ἠῶς, οῦς, ὁ, aurora, diluculum, antemeridianum tempus, Etym. ἀπὸ δυσμῶν ἐπὶ ἠῶ καὶ ἡλίου ἀνατολάς, Hesiod. in Theog. ἀφ' ἑσπέρης ἐς ἠῶ, ad auroram.

Θ

IN iudiciis tristis erat nota, mortem, i. θάνατον, significans. ¶ Θ pro φ vti Æolicum est.
Θᾶκος, sedeo, Odyss. γ. θῶκος ἐν ἀγορῇ θωκαστήριον.
Θάκος, vide, ὄκος, lib. 4. Epig.
Θάμμα, & θῶμα, Doricè, pro θῆμα vel θαῦμα.
Θαμβητὸς, mirus, admirandus, Lasc.
Θαμβῶ, impello.
Θαμιὰ, domus, plantatio.
Θαμίζω, ῶ, ὁ, cardo, στροφεὺς, Poll. lib. 1. ¶ Θαμίζει etiam in curru partes dicuntur, vbi concurrũt obliqui lateres, Interp. Homer.
Θαμινόμορος, ὁ, ἡ, Θαμίνη, μ. ἦσα, π. ασα, sedeo, Soph. θαμινὸν ἐν ἑστιάσεσιν, sede supplex.
Θάμνος, fessio, Soph. in Oedipo Coloneo.
Θᾶκος, ου, τὸ, sedes, sella, consessus, Aristoph. νεφ. ἢ ἐφ' ἅρμα θᾶκος ἐστὶν ἀμφιπτύχου, & sedibus affulgendo senioribus cedere.
Θαλάμευμα, τος, foramina, cauernæ narium, Poll. lib. 2. ¶ Aristot. li. 8. hist. Anim. pro latibulis cauernisque piscium ἐφ' ἑαυτοῦ νέων.
Θαλαμίας, remex ordinis infimi, Aristoph.
Θαλαμιεύομαι, ας, ὁ, quæ curat ea quæ ad thalamum & nuptias pertinent, Poll. 3.
Θαλαμεύω, & Θαλαμεύομαι, in thalamo versari & se continere, Chrys. in primũ cap. ad Rom.
Θαλάμευμα, τος, Eurip. in Bacch. contubernium.
Θαλάμη, ης, ἡ, thalamus, lustrum, cubile.
Θαλαμίδια ὑλοτόμα, ligna ad domos extruendas.
Θαλαμηπόλος, ου, ὁ, ἡ, cubicularius, vertans in thalamo, in Epigr. θαλαμηπόλα κύματα.
Θαλαμίδιον, τὸ, foramẽ triremis per quod remus inseritur, θαλαμιὰ ἐστὶ. Aristoph. Θαλαμίη, idẽ.
Θαλαμίδιοι κώπαι, remi lentè nauigantes.
Θαλάμιος, ου, ὁ, & θαλαμίτης, remulcus, qui in infima parte triremis remigat, Poll. lib. 1.
Θαλαμος, ου, ὁ, cubile, domus, Ilia. ζ. θαλάμου γενετῆ τε κατασσύσω. ¶ Item latibulum piscium, Aristot. 4. Anim. & nidus animi. ¶ Item pars nauis in qua remigatur, Poll. lib. 1.
Θάλασσα, ης, ἡ, mare, aqua marina, aqua salsa, Aratus. τῆς δ' ἔσχ' ἁλὸς πίσσαν περᾶσαι θαλάσσαν, Cic. Hac fidunt duce nocturna Phœnices mateo. ¶ Lib. 3. Reg. cap. 18. θαλάσσαν pro sulco ponitur.
Θαλασσεύω, marina aqua conficio, condio.
Θαλασσεύς, piscator. ἁλιεύς.
Θαλασσίδιος, maritimus. θαλασσίδιαι χώραι maritimarum terrarum.
Θαλάσσιος, α, ον, marinus, & θαλάσσιος. θαλασσία ὕδατα, marina aqua, Lucian. θαλάσσιος οἶνος, siue θαλασσίτης ἢ τὸ θαλασσίζον, vinum cui aqua marina admixta est, Cels. li. 3.
Θαλάσσιον, Plutarch. in institutis antiquis, lanificii significare tradit, quasillum Varroni.
Θαλασσοκρατία, maris imperio potiri.
Θαλασσόμιλι, confectio est ex melle, marina & pluuia aqua, lib. 5. Dioscor. cap. 17.
Θαλασσονόμος, ου, ὁ, ἡ, in mari degens, apud Emped.
Θαλασσοπλανὴς, ὁ, ἡ, per mare errans, Eurip.
Θαλασσοπόρος, ου, ὁ, ἡ, per mare iter faciens in Epigr.
Θαλασσοστιβὴς, ὁ, ἡ, per mare incedens, Epigr.
Θαλασσουργὸς, epithet. piscatorum, Xenoph.
Θαλασσόω, μ. ώσω, σ. ωσα, aqua marina condio, πίθια θαλασσούμενα. οἶνος, Dioscor. lib. 5. cap. 10.
Θαλασσεύω, in mari plurimùm versor, Neutr.
Θαλασσίζω, tumultuor, Suid. θαλασσῶ.
Θαλασσοκρατῶ, maris imperium obtineo, mari potior. Herodot. li. 3. ¶ Θαλασσούμενος, & Θαλασσοκρατῶν, maris dominus, Xeno. 1. ἑλλ.
Θαλασσοπορέω, nauigare per mare, Plin.
Θαλασσεύων, piscator, rei nauticæ dãs operam.
Θαλασσεύω, victum quæro in mari, Polyb.
Θαλασσόω, admisso mari submergo, Aristot. de mundo, ὑπὸ τοῦ ὕδατος θαλασσοῦται.
Θαλάσσωσις, maris proluuies, Phil. de mundo.
Θαλλῶ, vireo, germino, θάλλω, floreo, Iliad. ι.
Θαλλὼ, οῦς, ἡ, florulentia, viriditas, furculus, πεφύλαγται τὰ θαλλοὺς τῶν κλάδων, furculos præcidunt, Theoph. l. 3. c. 6. ¶ Accipitur & Adiectiuè. ἐν ἄκρῃ θαλλοῦ, in florenti, & oppiparo conuiuio, Hesiod. ¶ Est item vna ex Musis, Θάλεια, ας, festiuus, θαλείαις ἑορταῖς, festiuis festis, in Epigram.
Θαλερὸς, ὸν, ὸ, floreſcens, vireſcẽs, immensis, vigẽs, vegetus, Ilia. ι. θαλερὸν τ' αἰζηὸν. ¶ Item diuersos, humidus & liquidus, θαλερὸν ὕδωρ, Homer. ¶ Item tener, Hesiod. θαλερὸν σπείσασθ' ἄκαμπτον, vxorem teneram duxit.
Θαλία, θαλίαι, pubesco.
Θαλία, ας, ἡ, θαλίη, conuiuium, Hesiod. πάντα δὲ θαλίῃσι, se obiectabant in conuiuiis. ¶ Item deliciæ, τρυφὴ, Herodot. pro epulo vritur. ¶ Item θαλία, serta, festæ frondes, rami festi, festum. χάριτες καὶ θαλίαι, chori & festiuitates, Plutarch. in Lycurgo.
Θαλλὸς, frons oleagina, termes oleæ, Dioscor. extremus & adhuc crescens oleæ cauliculus, furculus, qui depactus in terra bonam oleam producere potest, vt in fico κλῆθρα, Theophr. 5.
Θαλλὸς, genus herbæ, Dioscor. li. 4. cap. 83.
Θαλλοσκὸς, σί, qui ferinia ex corio fabricant, Hesych. riscos vocat Terentius.
Θαλλὸς, summus colliculus in noua generatione oleæ, Theophr. lib. 5. ca. 1. de cauf. plant.
Θαλλόζω, Plutar. in Sympos. & alibi, φυτοῦ νέου ἐς γῆν ἐμβεβλημένου ἀλλόκλωσις ἐκ ῥίζης.
Θαλλὸς, mar supiũ capax, χερσαῖα καὶ θαλάσσια μορφῶν, Hesy.
Θαλλὸς, ὁ, oleaginus ramus, furculus, Herodot. olea, Aristot. 8. Animal. thalea, Galen. ἱκέται θαλλοῖς, supplici ramo oliuæ, Euripid. ¶ Θαλλὸς δένδρων, rami arborũ, Aristot. li. 9. Anim.
Θαλλοφόρος, ου, ὁ, qui Athenis in Panathenæis oleę

ramos gestabant. Vide Comment. Aristoph. in Vespis.

Θάλλω, μ. ἔθαλλον, π. ἔθηλα in medio Præteriro, floreo: Propriè de arboribus, sicut ἄνθειν de floribus. Neutr. ¶ Per translationem pro celebrare, Xenoph. οἱ μὲν οὖν τὸν ἀεὶ χρόνον διαμένειν δοκοῦντα, florent æternis laudibus. ¶ Item exhilaror.

Θαλός, οῦ, ὁ, germen quod raditur pascēdis hœdis aut bobus, Poll. lib. 7.

Θαλύειν, in fuliginem evaporare.

Θαλύσιον pro ἰδιωτικῶν legitur apud Dioscor.

Θαλυσία, calefaciens, vel calfactus Odyss. τ.

Θάλυσσα, Iris vocatur, à θάλπω, i. calefacio.

Θαλυτός, splendidus, λαμπρός, Pind.

Θάλπος, ους, τὸ, calor, fervor, æstus, Xenoph.

Θαλπτηριάς, contrarium τῇ αἰμοπτηριάς.

Θαλπτήριον, tegumentum, fomentum, Suid.

Θάλπω, μ. ἔθαλπον, π. θάλφω, calefacio, foveo, θάλπει δὲ τὴν νοσοῦσαν ἡ δότε τὴν δύσιν, pullis, vel ovis desuper incubat, Deut. ca. 22. ¶ Ité floreo, vireo.

Θαλπωρή, ῆς, ἡ, tepor, solamen, lætitia, voluptas, recreatio, Iliad. ζ.

Θαλυκρός, calidus, Epigr. ¶ Hesych. improbus.

Θάμβαρος, vrot.

Θαλύω, foveo, calefacio, θαλύουσι πυῖ, Hesych.

Θάμινα, τὰ, sacrificia quę ob vberem terrę prouentum fiebant dijs, & potissimùm Ceteri. Interpr. Hom. Iliad. ι. ¶ Item θαλύσια, festiuitates, quæ cum θασίς, i. ramis fiunt.

Θάμνος, ἄρτος, panis qui ex nouis frugibus cōficitur primùm, θα, γρᾶ. Athen. lib. 3.

Θάλψις, εως, calor, tepor, fomentum, Aphrod.

Θαμά, crebrò, frequenter. Xenoph. θαμὰ ἐπιτὼ κατὰ ποτὲ πάρ, sæpius seipsam intuetur.

Θαμάνιαι, carbones semiusti.

Θαμιγξις, curriculus, ἁμάξιον. Æli. Dionys.

Θαμινοχωρεῖν, inquietum esse, ὑπερκοπιᾶν, Hesyc.

Θαμβαλέον, formidabile Ouid. formidolosum Liu. φοβερὸν, θαυμαστὸν, admirabile. ¶ Noan. θαμβαλέοι θεοὶ πάντες, admirabundi.

Θαμβέω, μ. ἤσω, π. ησα, stupeo, obstupeo, admiror. Iliad. ἀ. θαμβήσεν δ' ὄγε μύθοις, obstupuit. ¶ Item turbo, terreo. Accus.

Θάμβος, ους, τὸ, pauor, stupor, admiratio, Ilia. ξ. θάμβος Θεοῖσιν ἐπῆλθε κάρηνα, trepidatio inuasit deos, Aristoph.

Θαμβόω, ῶ, attonitus.

Θαμβύομαι, Plutarch. obstupesco, perculsus sum.

Θαμβώσας, stupefactus, Lucian.

Θαμεὰς, οῦς, ὁ, frequens, multus, Iliad. ἀ.

Θαμίζω, μ. ίσω, π. ισα, frequenter adeo. φοιτῶ, Dar. h. 7. Epigr. ἀλλὰ θαμίζε μᾶλλον ἀβλωβίτερ, sæpius accedis ad Mineruam.

Θαμιστεύς, sic Apollo dicitur à Scythis.

Θαμιστὰ, frequenter, crebrò. θαμιστὰ, Hesych.

Θαμινὸς, ὁ, & Θαμιὰς, ά, ὁ ἡ, θαμινὲς, frequēs, Od. ξ. θαμινοὶ ἦ θαμέες θαμεινὸν πατρὸς. Suid.

Θάμυξ, vulpes, ἀλώπηξ, Hesych.

Θάμνος, ου, ὁ, minutarum arborum densitas, arbustum, lucus, frutex, dumetum, Iliad. χ.

Θαμνίον, frutex, Dioscor. li 2. parvus frutex.

Θαμνίτης, frutectum, frutex, & θαμνώδης, fissilis frutex, Dioscor.

Θαμνώδης, fruticosus.

Θαμνώδης, ους, ὁ, ἡ, fruticosus.

Θαμυρίζω, congrego, à θαμίζω, ποιῶ. Hesych.

Θάμωξις, congregatio. Hesych. συνάγωγή.

Θάνασιμος, ου, ὁ, lethalis, exitialis, mortalis, Sophocl. θανάσιμον πτῶμα, casu mortifero. θανάσιμα φάρμακα, exitialia medicamenta lib. 1. Dioscorid.

Θαπτάω, cupio mori, animum despondeo.

Θανατηφόρος, ὁ, ἡ, lethifer, pestifer, funestus. Vnde θανατηφορία, li. 7. Epig. mortis allatio.

Θανατικὸν, ὁ, capitalis, inferens interitum.

Θανατόεις μόρος, Eurip. mors.

Θάνατος, ου, ὁ, mors, τὸν δεῖ θανάτου dicunt ἀντὶ τοῦ θανεῖν, vbi subaudi χρῆσον, ὦ ἄνδρες, Herodot.

Θανατώσιμα, τὰ, festū atque agon apud inferos, cuius meminit Lucian. de veris narrationib.

Θανατώω, μ. ώσω, π. ωσα, interficio, neco. ὑπὸ θανάτου, quem in iudicium accersitum capitis damnauit, Plut. in Themist.

Θανατώδης, ὁ, ἡ, mortis auidus, lethalis.

Θανάτωσις, εως, ἡ, cades, q. mortificatio, mors.

Θάξειν, ebrium esse, μεθύσειν, Hesych.

Θαπτέος, sepeliendum, Soph. in Aiace.

Θάπτω, μ. ψω, π. αφα, ἀόρ. β. ἐτάφην, Eurip. in Phœnissis, Ἐγὼ μὲν οὖν ἐκτὸς ὅς τις ἐν πύλαις ἔφυν. Θάπτει τε πάντα, Cic. Tuscul. 3. Mortales omnes est quem non attingat dolor morbúsque, multi sunt humandi liberi.

Θάραβος, ὁ, tharandrus animal, Ælian.

Θάρβαξ, ακος, ὁ, olla in qua percoquerentur fructus primitiæ Apoll. honori: & θαλύσιος ἀγών. ¶ Θαργηλιὼν, festū in Apoll. honorem. ¶ Θαργηλιὼν, ῶνος, ὁ, Februarius, vel Maius, Call. p. 655. ¶ Gaz. li. 5. Anim. Aristot. ca. 11. Apollin.

Θαρνεῖν, plantare, φυτεύειν, ὀρύσσειν, ἐπείρειν, Hesych.

Θαρσαλέος, ου, ὁ, audens, fidens, Xenoph.

Θαρσαλέως, audaciter, cōfidenter Tercut. audenter Tacit. Plato in Apolog. θαρσαλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, mortem non reformido.

Θαρσαλεότης, ητος, ἡ, fiducia, audacia, firma animi confisio Cicer.

Θαρσαλλέως, audeo, confido, Accusat. Demosth. in 3. Olynth. ὅτε φίλιππος ἐθαρσάλλεν πόλιν, οὐδ' ὅτου φίλιππος, neque aggredi audebat, &c. ¶ Dat. Chrysost. ἀλλὰ θαρσαλλέω τοῖς ἔργοις, εἰς σωτηρίαν τῆς πόλεως ἐπιδεικνύμενος. in multis horum posuit fiduciam hominum seruadorum. ¶ Θαρσῶ σοι ἐμμενῶ, Aristoph. ¶ Cum Infinit. θαρσῶ ἐξελθεῖν, Gaf. 2. ad Glauc. ¶ Cum Infinit. μὴ θαρσῶν ἀγαθόν.

Θάρσος, ους, & Θάρσης, audacia, confidentia, Aristot. ¶ Apud Plat. pro animi perturbatione.

Θαρσητικὸς, ὴ, ὸν, fiducia fretus Gaz. animosus.

Θαρσία, Hesych. confisio, confidentia, audacia.

Θαρσύνω, audaciorem facio, addo fiduciam. Plutarch. θαρσύνων αὐτὸν ἀπεκρίνατο.

Θαρσαλίζω, μ. ίσω, audens, audax, fidens, ferox, δεῖ θαρσαλίζειν εἶναι, sum secutus, Thucyd.

Θαρσαλέως, audacter, confidenter, Thucyd.

Θαρσέω, μ. ήσω, π. ησα, fido, confido, animum summo, θαρσεῖ διὰ τῶν, Thucyd. Sophocl. ἀλαστος οὐ θαρσεῖ τόδε, de Aiace diffido. θαρσοῦ πεμπαὶ ἐκείνῃ τὸ χωρίον, audet pastor in eo loco versari, Phil. in Heroic. σωφρόνως ἐθάρσησε χεῖρας ἐς ἐδώδιμον, non ausus fuit manus conserere, Plat.

Θαρσίστης, ου, audax, ferox, Plut. in Peric.

Θαρσολοί, ῶν, ὁ, posteæ amarulenti, dicaces, sui que confidentes.

Θάρσος, ους, τὸ, confidentia, audacia, animi præsentia, Apollon. ἰσχὺν ἀφεῖλε τοῦ θάρσους ἀλλοτρίαν, ex vestra virtute fiduciam accipio.

Θαρσύνω, confidens, τὸν θαρσύνοντα, Suid.

Θαρσύς, pro θρασύς, audax, confidens.

Θαρσωνίη, μ. ώσω, π. ωνησα, horror, addo animū, Hesiod. ἐς φρίκα θαρσωνίουσα.

Θάσσαν, pro θάλασσαν, vide Theocrit. Eidyll. ζ'.

Θάσία τραγῳδία, Thasia vua, Dioscor. à Thaso insula.

Θάσιον, τὸ, amygdala: à loco sic dicta.

Θάσος, Thasus, insula Thraciæ adiacens: Vnde θασία οἰνόμελι, Arist. πολ. pro vino optimo.

Θάσσων, citius, Odyss. ἐ. θάσσων ἰκέσθαι, properare.

Θάσσω, μ. ξω, curro velocius: sedeo, Sophoc.

Θασία, genus quoddam raphani, intinctum vel muria cui obsonia assa intingebant.

Θαυμάζεσθαι, cū dari, differre, διαφέρειν, Hesyc.

Θάτερος, alter, alteruter, oppositus, θάτερος ἀντὶ οὗ, alterum ex duobus, Plat. de Leg. θατέρῳ δοκεῖ πάντα ἐφάλματα, Aristoph. θάτερα θατέρων ἐστὶν, in diuersum, Aristot. de mundo. ἐπ' τὰ θάτερα φέρεσθαι τῆς πόλεως, vtrinque murū subibant, Thucyd.

Θάττων, θάττον, celerior, citatior, Plat. in Apol.

Θαυλακίζειν, cū clamore aliquid poscere. Hesyc.

Θαῦμα, ατος, τὸ, miraculum, res noua, visuque mira, Hesiod. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu. ἦ θαῦμα γ' οὐδὲν, Aristop. nihil mirum est. θαυμάζω, ὦ, miror, Lucian. ¶ θαύματα, præstigiæ. Æschin.

Θαυμάζομαι, sum admirandus, seu admirationi. θαυμάζομαι ἐφ' οἷς ἔδρων, præstantia formæ admirandus, Plut. in Camill.

Θαυμάζω, μ. άσω, π. ασα, miror, suspicio & observo, obstupeo. Accus. θαυμάζω τινὰ, hæc demiror. Demosth. ¶ Cum Genit. Xenoph. ὑμῶν μᾶλλον θαυμάζω. ¶ Cum Accus. & Genit. θαυμάσας τὸν κάλλος καὶ τὴν ἀνδρείαν τοῦ κτήματος, Camilli pietatem & probitatem admirati, Plut. in Camillo. θαυμάζω εἰ, miror si, Plato 1. de Rep. θαυμάζω σε, ὅτι ἐπιθυμεῖς, Interpr. Thucyd. θαυμάζω σε ἐπὶ τούτοις, ob id admiror, Thuc. θαυμάζων δὲ τὸ σῶμα τοῦ νεανίσκου, adolescentis corpus admirans, Plut. in Romulo.

Θαυμάζω, video, admiror, διαθαυμάζω.

Θαυμαλέος, τὸ, stupendum, θαυμαστὸν, admirandum.

Θαυμάλεος, ου, ὁ, semiustus, ignitus, Suid.

Θαυμάσιος, mirabilis, mirificus, mirus, Plat. 2. de Rep. ¶ θαυμάσιον, honesta appellatio est. ¶ Θαυμασίως, mirificè, mirè, Arist. πε.

Θαυμαστέος, admiratio, admiratione dignum.

Θαυμαστής, admirans, laudator, admirator.

Θαυμαστικὸς, proclivis ad admirandum, admirator.

Θαυμαστὸς, ὴ, ὸν, admirabilis, præclarus. θαυμαστὸς ὁ ἀνὴρ τῆς δικαιότητος, vir mirifica constantia, Plut. in Publ. θαυμαστὴ εἰρήνη, præclara pax, Demosth. θαυμαστὸν ὅσον, mirum in modum, Plat. in Epistol. θαυμαστὸν ἄρα, ὅτι τοῦτο, ob hæc est admiratione dignus, Plut. in Fab.

Θαυμασιουργικὸν, ἀσσον, π. ωκα, mirifico Plaut. Accusat.

Θαυμασιωτάτως, ἐνεκε, ὁ, summa admiratione habitus.

Θαυμαστῶς, mirabiliter, mirè, Plato li. 1. de Rep. τὸ καὶ λίαν θαυμαστῶς δὲ σφόδρα, mirum in modum.

Θαυμαστίζομαι, stupeo præ admiratione.

Θαυμαστικὸς, ὁ, præstigiæ, miraculum.

Θαυμαστοποιὸς, ὁ, præstigiator Plaut. Athen. li. 1.

Θαυμαστοποιῶ, miracula edo, Xenoph. in Symp.

Θαψία, ἡ, thapsia, planta ferulacea, de qua Theophrast. hist. lib. 9 & Dioscor. li. 4. cap. 157.

Θάψος, lignum Scythicum buxei coloris, quod nonnulla guaiacum Indicum putant, Theoc. Ægin. li. 1. cap. 2. θάψος vocari tradit rubiā. ¶ Hinc Adiect. θάψος, ου, ὁ, pro buxeo melinóque colore siue pallido, Aristoph. in Vesp. χωπὶ κλαπίου ἐκπώτου θαψίας.

Θ E

Θεά, ἡ, dea, σεμναὶ θεαὶ, i. Eryunies, Plu. in Sol.

Θέα, ας, ἡ, spectaculum, visio, spectatio. τῶν θεᾶν θαυμάσιος, specie decenti insignis, Euripid. θεᾶσθαι, spectare, Liban. in Dem. 1. Olynth.

Θεαγενεῖς, qui deorū solennitates promulgant.

Θεαγωγία, in Orat. Naz. diuinatio, Rufin. auspicia. Mosell. superorum euocatio.

Θεαδίως δοκεῖ μοι, à me videri, Apoll. in Epist.

Θέαμα, ατος, τὸ, spectaculū, res visa, spectū, speculatio, Sophocl. ἐμοὶ δ' ἀπόπτων δὴ θέαμ' ὀνειδίστατον ἄλγιστον, tristissimum mihi & molestissimum spectaculum.

Θεάμων, ονος, ὁ, spectator, θεατὴς, θεωρητὴς, Suid.

Θεάομαι, μ. άσομαι, π. αμαι, specto, video. Accus. θεᾶσθαι τοῖς ἐν πυκνοῖς, Demosth. observabūt quid acturus sis.

Θεαίζω, Cyrill. ex præscripto diuino.

Θέαιρα, τὸ, locus publicus in Ægina insula, vbi conuiuia fiebant. Alii fanum Pythii Apollinis esse dicunt, Pind. Schol.

Θεαρχία, diuinum & æternum principium rerū omnium à numine.

Θεαρχικὸν πνεῦμα, supremū numen & principium.

Θέασσαι, conspice.

Θεαστὸν, quod visum est.

Θεατὴς, οῦ, ὁ, spectator.

Θεατὴν, τὸν ἀλκτῆρα, ἢ ἐχθρὸν τινὰ, Hesych.

Θεατὸς, spectandus, spectabilis, Isocrat.
Θεατρίζω, in theatrum duco, Varr. lib. 3. ca. 5. de Re rust.
Θεατρικὸς, ἡ, ὸν, spectatrix, Poll. lib. 4.
Θεατρίζω, in spectaculum produco. Θεατρίζω τὰ κρίνα τοῖς ἐφεστῶσι, spectaculi vice pulchritudinem suam ostentare amatoribus, Nazar.
Θεατρικὸς, ὸν, ὁ, qui spectaculis theatralibus oblectatur, Nazanz. Θεατρικὰ μουσικὰ, theatralis musica, Aristot. lib. 8. Polit. ¶ Θεατρικῶς, theatricè, propalàm, ostentatorie, Nazan.
Θεατρικὸς, ἡ, ὸν, theatralis formæ, Diodor. Sicu.
Θεατρικότης, ητος, ἡ, theatralis potestas, Plat. de Leg.
Θεάτρον, τὸ, spectaculum, θέαμα, Hesych.
Θεατρώνης, qui à spectatoribus mercedē theatralem exigit, ὁ διὰ τῶν θεατῶν, Poll. li. 8.
Θείαφον, sulphur, Hesych. quod & θεῖον, Hom.
Θειάω, divinum numen, θεῖον. ¶ Item sulphur, thymiama quoddā ad expiationes, Odyss. ξ.
Θειάω, admiror, θαυμάζω, Suid.
Θειῶσαι & Θειάσαι, fumū v el vaporē facere.
Θείγκω, curro.
Θεῖος, & θείϊος, admiror.
Θεόγνητος, Nonn. à Deo factus, à Deo genitus.
Θεογνώστης, divini loquus, theologus, Suid.
Θεόδεκτωρ, ὁ ἡ, Dei susceptor, Dei hospes.
Θεόθλαστος, ὁ ἡ, impulsus à Deo, Eurip. συμφορὰ θεόθλαστος, calamitates divinitus immissæ.
Θέαμα, ατος, τὸ, Ionicè, i. θῶμα, spectaculum.
Θεομάχος, ὁ ἡ, Deo repugnans, Nonn. θεομάχος ἐστὶ γῆ καὶ θάλασσα. ¶ Θεομαχία, differt à θεομαχία: nam θεομαχία, pugna aduersus Deum: θεομαχία, deorum inter sese, Ammon.
Θεομοσύνη, ης, ἡ, divinitas, vel speculatio, Epigr.
Θεώμων, ονος, ὁ, spectator, in Epigr.
Θεοπόλος, ὁ, Suid. Θεὸν εἰδότας ἱκέτας ἀφικόμενοι ἀφ' ὑμῶν ἐσόμεθα ἀσεβήσοντες.
Θεοπόλος, ὁ, ὁρᾶν, hora Dei administra.
Θεοπτάω, ῶ, conspicatus, contemplatus.
Θεόπτης, ου, ὁ, spectator, pro θεατής.
Θεοπτόκος, ου, ὁ, pro θεογόνος, quæ Deum genuit.
Θεία, ας, ἡ, amita, matertera, θεῖα ὁμοῦ πατρὸς καὶ μητρὸς, amita: θεία ἁπλῶς μητρὸς, matertera. ¶ Θεία etiā dea fingitur ab Hesiod. in Theog. filia Terræ & Cœli. ¶ Θεία legitur lib. 4. Hiitor. plant. Theoph. cap. 1. alibi θύη, & θύϊα, pro arbore thuia.
Θεῖα, Lunæ, & Apoll. mater. Θεία, λατρεία.
Θειάζω, vnde ἀπο-θειάζω, deos obtestor, deos precor, Thucyd. ¶ Θειάζουσι τὰ δρώμενα, mysteria celebrant, Philostr. in Heroic.
Θειασμὸς, numine afflatus. ¶ Θειασμὸς, afflatus, diuinatio, commentum, Hesych. Θειασμὸς ἀφανισμοῦ, Thucyd. miraculis deditus.
Θειάσσω, ex Thebis, Aristoph. in Neb.
Θειάτης, admirandus, θαυμαστὸς, Hesych.
Θειακὸς, ὸν, diuinus. Θειακὸς, ad Deū referendo. ὁ παυσανίας οὐκ ἀλλὰ θειακὸς ἐφοπλίζων, Nazan.
Θειαλοιβέω, inlolare, Procl. apud Hesiod.
Θειάλοιβον, ου, τὸ, locus expositus ad calorem, area exponitur ab Homer. Interp.

Θειμωνιὰ, manipulorum cumuli, Hesych.
Θείνω, percutio, ſtimulo, κέντρῳ θείνειν πολλὸν ἵππον, equos ſtimulo ad curſum incitatos, Eurip.
Θεῖον, ου, τὸ, numen, diuinitas, Xenoph. Θεῖον πᾶν οὐδὲν ἀλλ' ἢ τοῦτο δρᾷ. Ariſtoph. πλεῖστα θεῖα ὑπάρχει, fundamenta, Hesych. ¶ Item ſulphur, θέαφον, Hesych. ¶ Item patruus, auunculus, ὁ πατὴρ τοῦ πατρός, Suid. Gaz. de Senect. patruus, ὁ πατὴρ, μητρὸς, ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφὸς, auunculus.
Θεῖος, ου, ὁ, numen, diuinitas.
Θειώδης, ους, ὁ, ἡ, ſulphuris colorem contrahens, lanā.
Θειόω, ῶ, Deo conſecro, Plat. ¶ Item θέαφον purgor ſulphure, τοῦ θείου καθαίρομαι, Hesych.
Θεῖος, pro θεῖος, curro, Hom. Iliad. α.
Θειώδης, ους, ὁ, ἡ, ſulphureus, ſulphuroſus Gaz.
Θεῖος, diuinus, diuina ſorte, diuine.
Θελατὸς, admirabilis, θαυμαστὸς, Hesych.
Θέλγης, incantatū, illecebra, Eurip. in Orest.
Θελγίδες ἡ θέλγητρα παρὰ σικελοῖς, nuclei, Gaz.
Θέλγινες, thelgines, venefici, præſtigiatores, Hesych.
Θέλγμα, ατος, τὸ, admiratio, θαῦμα, Hesych.
Θέλγω, μι. ἔλξω, ω. ωσα, demulceo, oblecto, decipio. ὦ θέλγεθ' ὕπνῳ, ne ſomno demulceamini Eurip. ¶ Ponitur & pro luſtrare, Accuſ.
Θέλγων, radicitus, ἔλγω ἐκ ριζῶν, Hesych.
Θέλγιος, ου, τὸ, miſerabile, quietum, διὰ ζῆν, Hesych.
Θέλιμος, quietè, miſerabiliter, ἡσύχως, Hesych.
Θέλξ, ὁ ἄνθρωπος, volēs nolens, Æſchyl. in Suppl.
Θελξὶς, qui vult, ὁ θελητικός, Hesych.
Θέλημα, ατος, τὸ, voluntas, placitum, arbitrium.
Θέλημος, quietus, ἡσύχιος, volens, fœcundus.
Θέλμων, volens, promptus, Apoll. 2. Arg.
Θέλησις, ὁ, ἡ, voluntas, placitum vulgare, Pollux. 5.
Θέλητος ἐπῶλαι ἢ χθόνιαι ἐπιπλάδιαι, 4. Reg. 21. ſi cit phytones, & ariſpices multiplicauit.
Θέλητος, placitus, 1. Reg. 15.
Θέλκτηριον, & θέλκτρον, oblectamentum, illecebra.
Θέλκω, blandus, demulcens, illex.
Θέλκτος, voluptuarius, ἡδονικὸς καὶ θελκτικὸς, Areopag.
Θέλκτρον, illecebra, Bud. in Epist.
Θελοδρησκεία, ας, ἡ, ſuperſtitio.
Θελοκρυπτί, de induſtria ignauiter ago.
Θέλξιος, ὁ, demulcens animum, in Epigr.
Θελξίφρων, ονος, ὁ, demulcens ſuauitate vocis alios. Ἐτέρα legunt.
Θελξίφρων, ονος, ὁ, ἡ, epith. Apoll. in Epigr. rem demulcens.
Θέλυμνα, τὰ, arbores quæ ramos habent inter se connexos: Vnde ἀμφιθέλυμνα, radicitus.
Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamētum, ὁ θεμέλιος, Hom.
Θέλω, μι. ἐθέλησα, ω. ηκα, volo, Accuſ. ¶ Item enim finit. Xenoph. θέλει καζόμενος, vult ſedens poſſum, Atticè.
Θέμα, ατος, τὸ, poſitio, depoſitum, Cob. Thebas propoſitum. ¶ Item capſa, regio, religio.
Θεμαίζω, depono, guberno, pono caſum, Pand.
Θέμαπας, Primitiuus, originalis. Θέμαπαι δὲ καὶ ἔμφυτοι, quaſi poſtitii, qui & ἐμφυεῖς, Poll. lib. 3.
Θέμα παρὰ, ſtatio, caſus, Vitru. l. 1. ca. 2.
Θέμεθλον, & Θεμέλιον, ου, τὸ, & Θεμέλιος, ου, ὁ, fūdamentum, extrema pars fundamenti, fulcimen. Θεμέλιοι πεπτωκότα λίθοι, ὑπόθεσις, fundamenta plurifariorum lapidum iacta ſunt, Thucyd. l. 1. ¶ Dicitur etiam θεμέλιον: vt lib. Epigr. Θεμέλιον καρτερὸς πέτρας.
Θεμελιόω, ῶσω, ω. ωκα, fundo, as, iacio fundamentum, ſtabilio, Accuſ.
Θεμελίωσις, εως, ἡ, fundamentum, q. fundatio.
Θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator.
Θέμεθλος, pro θεμελιώδης, indutus.
Θέμεστος, ſtabile, venerandum.
Θέμις, ιστος, ἡ, ius, fas, Odyss. ξ. ἔμοι θέμις ἔδεν ἀπήμεν. ¶ Item dea quæ inſta petere iubet, Bud. & lege ſancita, Euſtath.
Θεμιστεύω, leges fero, do iura & leges. Odyss. ι. θεμιστεύει ἕκαστος παίδων δὲ ἀλόχων, iura dat vnuſquiſque natis atque vxoribus, Homer. apud Ariſtot. 1. Polit. ¶ Item vaticinor, oracula edo, Bud. in Pand. ¶ Θεμίζομαι, idem.
Θεμιστοπόλος, legis peritus, iudex, iuriſcōſultus.
Θεμιστός, ὸν, ὁ, dea inſtitiæ.
Θεμιτὸς, ἡ, ὸν, licitus, ſanctus. ¶ Θεμιτὸν, fas, Plat. in Apolog. οὐ γὰρ ἔμοιγε θεμιτὸν ἢ ἀμύνεσθαι αὐτὸν ἢ ἄλλον τῶν οἰκείων ἢ βλάπτεσθαι, nefas enim eſt, vt ar bitror, virum meliorem à deteriore lædi.
Θεμιτῶς, inſtè, legitimè, δικαίως, πρέπόντως, Suid.
Θέναρ, fecit, coegit, perſuaſit, appropinquauit.
Θὲρ, particula aliquando abundans, aliquando motum à loco ſignificans, Ilia. γ.
Θέναρ, palma, vola, Poll. lib. 2. ¶ In Epigrā. pro planta pedis ponitur.
Θεναίζω, & θένω, percuno, πλήσσω, πλήττω, Arist. Achurn. Accuſ. poet.
Θεοβδέλεια, ας, ἡ, laſio deorum, impietas, Æſch.
Θεοβλαβὴς, ὁ-ὸς ἡ, ὸν, temerarius, in Deum cōtumelioſus: ceu Deus abſtulit intelligentiam.
Θεογαμία, τὰ, feſta Proſerpinæ.
Θεογένεσία, diuina regeneratio, Dion. Areopag.
Θεόγλωσσος, baptizatus, Idem.
Θεόγλωσσος, diuina facies.
Θεόγλωσσος ὁ Χάος, facer liber, i. ſacra ſcriptura.
Θεογνωσία, religio orthodoxa.
Θεόγνωστος, Deo cognitus, in Epigram.
Θεογονία, deorum origo ſeu generatio, Heſiod.
Θεόδεκτωρ, ὁ-ὸς ἡ, ὸν, Dei ſeu rerum diuinarū ſuſceptor, diuinus, Non.
Θεόδμητος, ὁ ἡ, à Deo manifeſtatus, Epigr.
Θεοδίδακτος, ὁ ἡ, diuinitus edoctus, Theſſal.
Θεοδίκαιος ὁμφὴ, vox diuinitus inſpirata, Nonn.
Θεοδίμητος, ὁ ἡ, à Deo ædificatus, vel paratus.
Θεοδμὴ, genus cretæ, Vitru. architecturæ lib. & cap. 7. Vide etiam Plin. lib. 35. cap. 6.

Θεοειδὴς, ὁ-ὸς ἡ, ὲς, diuinus, Odyss. ξ.
Θεοείκελος, ου, Deo ſimilis, pulcher, Homer.
Θεόθεν, diuinitus, à Deo, Ariſtoph. in Pace.
Θεόθυτα, τὰ, carnes victimarum.
Θεοίνια, τὰ, bacchanalia: nam Bacchū θεὸν νοcabant. Heſyc. Θεοίνιον, τὸ, templum Bacchi.
Θεοκάπηλος, ὁ, ſacrilegus mandinator, Nazan.
Θεόκλητος, à Deo vocatus, Nonn. Θεόκλητος τοῦτο, templum in quo Deus inuocatur.
Θεοκλήτωρ, ὁ, à Deo vocatus.
Θεοκλύμενος, nomen auguris, Odyss. ὁ. & vox cōmunis omniū vatum: τὰ ἐκ τῶν θεῶν κλύειν.
Θεοκλυτεῖν, Deum audire. ¶ Plurar. in Romulo, Θεοκλυτεῖν τὸν κυρῖνον, Quirinum inuocare.
Θεόκλυτος, Suid. Θεοπέμπτος.
Θεόκμητος, à Deo laboratus, i. diuinus.
Θεόκολος, facer dos.
Θεοκρατία, Ioſeph. reſpublica Iudæorum.
Θεόκριτος, diuino iudicio electus, Dionyſ.
Θεόκτιστα, quæ ſunt diuinitus.
Θεόκτιστος, ὁ ἡ, à Deo cōſtitutus, à Deo cōdit⁹.
Θεολέσχια, ἡ, ſolliditas, mentis alienatio.
Θεολήπτος, ὁ ἡ, cui Deus abſtulit mentem.
Θεόληπτος, ὁ ἡ, numine afflatus, ὁ θεόφρων, Suid.
Θεόλιτος, numinis afflatus.
Θεολογεῖον, τὸ, locus ſuprà ſcenam, in quo dii conſpiciebantur, Poll. li. 4.
Θεολογία, de Deo loquor, Naz. ¶ Item philoſophicè commentor, Ariſtot. de mundo.
Θεολογία, ας, ἡ, ſermo de Deo, Plat. 2. de Rep.
Θεολογικὴ, prima philoſophia quæ ſpeculatur ἡ χωριστὴ τῶν ἀϊδίων καὶ ἀκινήτων, Arist. 10. Metaph.
Θεολόγος, theologicus, qui theologiæ eſt peritus, qui diuina tractat, Nazan. in Orat.
Θεολόγος, ὁ, theologus, qui de Deo differit.
Θεόμαντις, vates, Plato in Apolog.
Θεομαχέω, ῶσω, ω. ωκα, Deo repugno, Neutr.
Θεομαχία, ας, ἡ, deorum pugna.
Θεομάχος, ὁ-ὸς ἡ, ὸν, Deo repugnans, Dei hoſtis, Act. 5.
Θεομήνια, ας, ἡ, ira diuina.
Θεόμητις, diuina ſapiens, Nonn.
Θεόμητος, diuinit⁹ edoctus. Suid. Θεόφρων, θεόκλυτος.
Θεομίμησις, imitatio Dei, Areopag.
Θεόμισος, ὁ-ὸς ἡ, ὸν, Deo inuiſus, Plat.
Θεόμορος, prudens.
Θεόξενια, τὰ, feſtum ſolenne omnium deorum.
Θεοτόκος, Maria virgo, Chriſti mater, Nonn.
Θεοπαράδοτα, diuinitus inſtituta, Areopag.
Θεοπαράδοτος, Ariſtoph. Interpr.
Θεοπάτωρ, pius, fidelis, Deo parens, Nonn.
Θεοπνεύστως, numine afflor.
Θεόπεμπτος, ὁ ἡ, à Deo miſſus, Ariſtot. Ethic.
Θεοπλάστως, diuinus fictor: ſic Deus vocatur à Philon. de mund. Poll. 1. Θεοπλάστας vocat idolorum fictores.
Θεόπληκτος, ὁ ἡ, à Deo afflatus, Phoeyl.
Θεοπλαστὴς, deos & ſacra effingere, Fulg. ex Plat.
Θεοποιέω, deum facio, Lucian.
Θεοποιὸς, ὁ, dei fictor, ſculptor, ſtatuarius.
Θεοπρέπεια, maieſtatis quiddam præ ſe ferens.
Θεοπρόπος, μ. πον, ω. ωκα, vaticinor, Iliad. α.

Θεοπρόπιον, τὸ, oraculum, Iliad. ε.
Θεοπρόπιον, ου, τὸ, oraculum, Iliad. α.
Θεοπρόπος, ὁ, vates, oraculorum cõsultor, μάντις, ὁ, ἡ, ὁ, Odyss. α, ἐκ μάντεως κλεῖσαν θεοπρόπον, hominem diuinum & vatem. Θεοπρόπους εἰς Δελφοὺς, qui Delphos ad consulenda oracula mittuntur, Herodot. ¶ Item Deum decens, Epigram.
Θεοπτία, ἡ, visio diuina, ἡ διὰ θεοπαισίας, Suid.
Θεοργόν, τὸ, quod fit à Deo.
Θεόρρητος, ὁ, ἡ, ὁ, diuina institutio. Suid.
Θεορρήτως, diuina locutus, Damascen.
Θεόρρητος, à Deo dictus, diuinus, Nonn.
Θεόρρυτος, à Deo fusus & fluens, θεόρρυτος ἄμβροσίη. Hesych.
Θεοσπέσιος, à Deo excitus, Æschyl.
Θεός, οῦ, ὁ, Deus, σὺν θεῷ θεοῖ, Deo propitio & fauente, Aristot. in Pluto, & Plut. in Epist. ¶ Θεὸς genere quoque Fœmin. Sophoc. in Aiace, ἀλλὰ μ' ἀ θεὸς ἀλκίμα θεογλύφου κλιζεῖ, i. Pallas Iouis filia dea me contumelia afficit.
Θεοσδότος, ὁ, ἡ, ὁ, Deo datus, Aristot. 1. Ethic.
Θεοσέβεια, ας, ἡ, pietas, cultus Dei, religio.
Θεοσεβὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ὁ, pius, religiosus, Dei cultor.
Θεοσεβῶς, pie, Xenoph.
Θεοσέβωμαι, ῶμαι, ὁ, ἡ, ὁ, venerabilis, diuinus, Aristoph. περὶ τοῦ τὴν φωνὴν τοῦ βροντῆσαι θεοσέβωμαι φωνὴν, venerandam vocem audisti.
Θεοσεβώνιος, pius.
Θεοσεβῶς, ερ, Dei cultor, Eurip. Θεοσεβὴς.
Θεοστυγία, odium in Deum, Arist. in Vesp.
Θεοσημία, diuinatio, Dei vaticinium, Suid.
Θεοσημονεῖν, Deum colere.
Θεοσηπία, religio Christiana, Areopag.
Θεόσοφος, in diuinis peritus, Theologus.
Θεόσπορος, à Deo impulsus, diuinus, Nonn.
Θεοστιβὴς γαῖα, N. T. diuini tramitis terra.
Θεόστοργος, pius, Dei amans, Nonn.
Θεοστυγὴς, ὁ, ἡ, ὁ, Deo inuisus & exosus, Non. Θεοστύγητος vero, vt θεομίσητος, Dei osor. Rom. 1.
Θεοσυλία, ας, ἡ, impietas, impuritas, odium Dei.
Θεόσυλος, ὁ, sacrilegus.
Θεοτιμὴς, ὁ, ἡ, ὁ, Deo gratus, Non.
Θεότιμον, à Deo factum.
Θεότης, numen, prouidentia diuina, deitas, Naz.
Θεοτίμητος, venerandus.
Θεοτοκεύω, ὁ, ἡ, ὁ, ex Deo natus.
Θεοῦδὴς, pro θεοσεβὴς, religiosus, pius: Vnde θεοῦδεια, pietas, religio apud Nonn. & θεουδία κλέος, in Epigr. ¶ Item excellens, ἔξοχος.
Θεουδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, Deum capiens, Non.
Θεομβρὸς, Naz. ὁ, ἡ, ὁ, qui diuinitatem afflauit.
Θεουργεῖον, opus plane diuinum, Areopag.
Θεουργὸς, οῦ, ὁ, qui in sacris operatur.
Θεοφάνεια, ας, ἡ, & Θεοφάνεον, τὸ, & Θεοφανία, ας, ἡ, conspectus Dei apparentis, Herodot.
Θεοφάνιον, τὸ, Naz. anz. Dei apparitio.
Θεοφάντωρ, theologus, Hesych.
Θεοφατίζω, vaticinor, multa loquor.
Θεοφιλὴς, ὁ, ἡ, ὁ, pius, amans Dei, Deo gratus, Plat. 2. de Rep. ἀνδρὸς θεοῦ θεοφιλοῦς καὶ μεγαλόψυχος ἀνοσιώτερος, nullus amentium vel insanorũ Deo charus.
Θεόφιλος, amans Dei, siue gratus Deo.
Θεόφρων, diuinitus, Hesiod. in Theogonia.
Θεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, pius, religiosus, θεοσεβὴς.
Θεοφορέομαι, numine afflatus sum, Heraclit.
Θεοφορούμενος, ὁ, ἡ, numine afflatus, diuinitate raptus. Deam ferens apud Lucian. θεοφόρητος.
Θεοφορία, ας, ἡ, afflatio numinis, ἐνθουσιασμός.
Θεοφόρος, ὁ, ἡ, ὁ, vir diuinus, Damascen.
Θεοφορούμενος, diuino spiritu plenus, fanaticus.
Θεοφορητὴς, diuinus loquus. ¶ Passiuè etiam capitur, θεοφορητὸς μῦθος, Nonn. sermo diuinus.
Θεοφόρως, Aduerb. Plutarc. cum odore diuino.
Θεοσεβεία, religio, pietas.
Θεόω, ώσω, ὠσα, ὠκα, q. deifico. deum efficio, Accus. ὠσε θεὸν ἐκ τῶν βασιλέων, Naz. anz.
Θεράπαινα, ης, ἡ, & Θεράπαινις, ίδος, ἡ, ancilla.
Θεραπεία, ας, ἡ, cultus, obseruantia, famulatus, comitatus, ἱερῶν θεραπεία, Aristot. de mãdac. ¶ Item medela, curatio, sanatio, Liuio delimentum, delinitio Cic. remediatio Scribon. Largo. θεραπείαι πυθμὴν πόνου, huius curatione vtor, Galen. lib. 2. ad Glauc.
Θεράπευμα, ατος, τὸ, cultus quo emeremur aliquem.
Θεραπεία, ας, ἡ, cura, supplicatio.
Θεραπεύσιμος, ος, ὁ, sanabilis, medicabilis.
Θεραπευτέον, venerari oportet, Xenoph.
Θεράπευτις, ῦδος, ἡ, seu θεραπευτρὶς, minister, culoo, cliẽs, θεράπευτρες ὑπηρέτριαι, ministros famulantes. Plut. in Lycur. ¶ Item medicus, curator, ἰατρὸς, Plat. l. 1. de Rep. ἰατρὸς περὶ κεφαλὴν θεραπευτής.
Θεραπευτικὸς, officiosus, officiis alios sibi concilians. Plat. Epist. 4. δικαίως ποτ' ἂν ἐκλεγόμενος τὸ φορτικώτατον θεραπευτικὸς ᾖ, quibuscũm videris non satis officiosus atque affabilis esse. ¶ Item curans, curandi vim habẽs, θεραπευτικὸς μᾶλλον, maculas curandi vim habentes Naz. ¶ Θεραπευτικὴ σύμφυτος ἕξις, corporis habitudo curatione indigens, Aristot. in Polit.
Θεράπευτος, sanabilis, medicabilis.
Θεραπευτρὶς, ίδος, ἡ, cultrix Cicer.
Θεραπεύω, εύσω, ευκα, seruio, colo, demereor, delinio vel fomentis vel obsequiis. θεραπεύειν χρόνωσιν τὰς παλαιὰς, pellices domi alere afficit, Plut. in Themist. θεραπεύειν νέαν γυναῖκα, Xenoph.
Θεραπνὶς, pro θεραπὶς, comitatus, Herodot.
Θεραπὶς, ίδος, ἡ, cultrix, Cic.
Θεράπων, pro θεράπαινα, Apoll. Rhod. seruus.
Θεράπων ἀναπαύεται, στεγὴ ἡμεῖ, stabula, caulæ.
Θεραπωνίδιον, τὸ, ancillula.
Θεράπων, οντος, seruus, famulus, Iliad. β.
Θεράπωρ, ορος, ὁ, minister, familiaris, Epigr.
Θέρεια, ας, ἡ, æstas, tempus æstatis, Diosc. lib. 1.
Θερίστοτον, τὸ, pascuum in quo etiam æstiuo tempore pascuntur armenta, Eustath. Iliad. β.
Θερμαγόρης, ὁ, ἡ, ὁ, vmbrosus, platani epith. Nicã.

Θερμαγόρης, dicitur Ægyptus, quòd æstiuo tempore à Nilo irrigetur.
Θερμάστατος, feruidissimus, Nicand. in Theriac.
Θέρμη, ἡ, clypeus, scutum, Dion. Halicar. li. 7.
Θέρμη, Hippocr. vel, vt alii legunt, θέρη, locus æstiuæ habitationi accommodus.
Θερμήλατον, τὸ, currus quo messis inuehitur, Hesy.
Θέρμη ἡμέρα, æstiua serenitas, Diosc.
Θερμήλατος, ον, π. ικῶς. Accus. ατε traduco, Hesych. messem facio, Aristoph. in Acharn.
Θερμηλατικὸς, ὁ, æstiuus, messorius.
Θέρμος, æstiuus, solstitialis: vnde αἱ θερμαὶ ἡμέραι, Aristot. 1. ortus solstitiales.
Θερμοδοσία, ας, ἡ, messis, λήϊος, Æschin.
Θερμοκαυσία ἐκαύθη καύσεσι, metere cruentas spicas, Plut.
Θερμοκόπος, ὁ, messor, falcarius Cic.
Θερμοκόπιον, τὸ, falx messoria, lib. 1. Reg. cap. 13.
Θερμοστὴς, pallium, Gen. 24. & Cantic. 5.
Θέρμος, theriasum, genus quoddã balsami, quasi demessile, Diosc. lib. 1. cap. 18.
Θέρμος, demessilis.
Θέρμος, ὁ, & Θέρμος, ου, τὸ, vestis subtilis & æstiua, vestimentũ messoris, θέρμος ἱμάτιον, Suid.
Θέρμη, calor, febris: fecuritas, curgeia. Hesych.
Θερμαίνω, incalesco. θερμανθεὶς, calefactus.
Θερμαντὸν, ου, τὸ, calefactorio. κατέσπον ἐλπὶς θερμαντὸν ἔσται, spe vana foueri, Soph. in Aiac.
Θερμαστὴς, caldarium, θερμοστὴς, Poll. li. 10.
Θερμαστὴς, ahenum, lebes.
Θέρμη, ἡ, calefactus & excalfactio, Plin. caliditas, Aristot. 10. οὐδὲ μὴν ἔστ. ἴσα δ' ἐστὶ θέρμη καὶ ψυχρὸν, ἀλλ' ὁ μὲν. Idem in Proble. ὁ δὲ θέρμη καὶ ψυχρὸν ἀδύνατα τῶν θερμῶν ἐστὶ καὶ ὧν ἐστὶ τοιοῦτος.
Θερμαντικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, vim habens calefaciendi, excalfactorius Plin. θερμαντικαὶ δυνάμεις, Dioscor.
Θέρμη, caminus, fornax, Callim.
Θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, genus saltationis vehemẽtis & præcipuè agilitatis. Et vas quoddam auritũ cancro simile, Poll. lib. 4.
Θερμαστρίδες, ων, αἱ, vocabula comica, ἐπὶ πάντων ἐστὶ τῶν αἰσχρῶν, significantia. Poll. li. 6.
Θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, rubor em virginalemque verecundiam, Æschyl. in Prometh.
Θέρμη, ης, ἡ, calor, caliditas.
Θερμὸς, ὴ, όν, calida, calidum solium Polit. labium Gazæ in Probl. Alex. ¶ Item vas in descriptione templi Solomonis.
Θερμοσκοπικαὶ, dies caliði, æstiui dies, æstas, Aristot.
Θέρμος, ὁ, ἡ, ὁ, æstate spirans.
Θέρμος, ὁ, lupinus, ex lupino conextus.
Θερμοτρόφος, ὁ, qui calidam aquam dat.
Θερμοτρώτης, ὁ, in Epigr. dutrix caldæ Martial. vel venditrix lupinorum.
Θέρμος, ους, τὸ, lupinus, θέρμος, Fusiath. Iliad. ὁ.
Θερμοσκοπία, caldum lauacrum.
Θερμοστὴς, calida perinur Horat. & θερμολουτὴς, calida perfundor, Plutar.
Θερμότης, calor, θερμὸν κρᾶσις, Aristoph.
Θερμόπλης, exungulatio, morbus equinis pedibus accidens.
Θέρμος, ὁ, qui cibaria calida vendit.
Θερμοσκοπὸς, ὁ, ἡ, ὁ, calidus, Hesiod. θερμὸς αὐτμὴ, calidus vapor. θερμοῦ ἔργον, facinus audax, præceps, Aristoph. in Plut. θερμὸν ἰδεῖν, torue intuens, Philostr. in Heroic.
Θέρμος, ου, lupinus, πυκνόκαρπον: Apud Alciphr. θερμολύπους, lupinos excorticans.
Θερμοστοιχεῖα, ων, τὰ, feruẽs cinis, Diosc. lib. 2. & 5.
Θερμότης, τητος, calor, fomentum, tepor, æstus.
Θερμουργὸς, ὸν, ὁ, feruidus ingenio, præceps, Xen.
Θερμαίνω, calefacio, foueo, comburo.
Θερμασία, ας, ἡ, calor, febris.
Θέρμος, caleo, caleño, vror, Depon. absol.
Θέρος, ους, τὸ, æstas, messis. Xenoph. τὸ θέρος ζητεῖς, æstate nuem quæris.
Θρεπτικὸς, ὸν, alendi vim habens.
Θρέω, calefacio, Accus. θρέψαντος, ἀλλ' ὁ φλὸξ χρῆσις, Naz. in Orat. fouentis, non vrentis.
Θὶς, pone.
Θησαυρίζω, accumulare, recondere.
Θέσαν, pro ἔθεσαν, posuerunt.
Θέσθαι παῖδα, adoptare, Plutar. de Æmyl.
Θέσις, ως, situs, positio. ἐκ τῶν θέσεων, armorum depositio, Plut. de Leg. ¶ Θέσις ab Her. dicitur infinita quæstio, id quæ habet in se controuersiam in dicendo positam, sine certarum personarum interpositione: propositum Cic. ¶ Θέσις etiam dicitur rei definitio, Aristot. ὁ δὲ ὁρισμὸς θέσις μόνη ἔσται. ¶ Item depositum, θέσις τῶν χρημάτων, depositiones pecuniæ in Pryntaneo, quæ fiebant ab vtroque litigantium, Interpr. Aristoph. ¶ Item apud Appian. ὑποθέσεις, adoptio, ποιήσεις.
Θέσιμος, ος, ον, deo similis, admirabilis, Iliad. γ.
Θεσμὰ παρθένιος, vincula virginitatis, Phalar.
Θέσμιον, ου, τὸ, legitimum, θέσμιόν ἐστι, Arg. 2. Sophoc. in Aiac. θέσμια ἐξίωσεν, iura impleuit.
Θεσμοδοκέω, μέσω, ησα, legi addico.
Θεσμοθεσία, institutum & ritus, Diony.
Θεσμοθέτης, legislator, Plut. in Periel.
Θεσμοθέτης, sum thesmothetes.
Θεσπέσιος, ον, diuinitus inimissum.
Θεσμοτόκος, legislator: sic Nonn.
Θεσμὸς, ὸν, ὁ, sanctio, mos vetus. θεσμοὶ ἴσαι, ritus fieri. θεσμοὶ ἦσαν τοῖς, Xen. 1. Pæd. ¶ Plutar. in Solo. θεσμοὶ, vocat leges Solonis, quæ in ligneis tabulis descriptæ fuerunt. πίνακες θεσμασίας, leges sancire, Athen. lib. 12.
Θεσμοφόρια, ων, τὰ, sacra Cereris, legumlatio eo die captum soluuntur vinculis. Hermog.
Θεσμοφόρος, ὁ, legifer, legumlator, Non.
Θεσμοφύλακες, ων, οἱ, Cereales celebro.
Θεσμοφύλακες, legum custodes, Thucyd.
Θεσπέσιος, ὁ, ἡ, ὁ, diuinitus ardens, immensè comburens. Iliad. ε. θεσπέσιον πῦρ.
Θεσπέσιος, ον, ὁ, ἡ, ὁ, edictum, decretum diuinũ.
Θεσπέσιος, ὁ, ἡ, ὁ, magnus, mirificus, admirandus. Iliad. ἐκ δόμου θεσπεσίοιο. Plat. 2. de Rep. θεσπέσιος ἀνὴρ, vita diuina.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Θεσπεσιάζω, idem quod θεσπίζω.
Θεσπιδής, ὁ, fatidica, Sopho. in Oedyp. Tyr.
Θεσπίζω, μ. ἴσω, σ. ιῶ, vaticinor, diuino, reddo oracula: obseruari præcipio, Theoph. in Inst.
Θέσπισμα, ατος, τό, res diuina.
Θέσπις, ιος, ὁ, ἡ, vates, diuinus, lib. 5. Epigr.
Θεσπισμός, οῦ, ὁ, vaticinatio, responsum, senatusconsultum, Theophil. in Instit.
Θεσπῳδέω, μ. ήσω, σ. ησα, vaticinor, Neutr. Aristoph. de θεσπῳδεῖ πεύσομαι ἐκ μελάθρου.
Θεσπῳδός, οῦ, ὁ, vaticinator, fatidicus.
Θεσπῳδός, oracula enuntians, Poll.
Θέσσασθαι, sedere, petere, quærere, rogare.
Θέσφατον, ου, τό, oraculum, vaticinium, Ilia. δ.
Θεσφατός, oraculo prædictus, fatalis, Odyss. δ'.
Θεσφατῶ, ῶμαι, vaticinor, multa loquor.
Θετέον, ponendum est, constituendum.
Θέτης, qui aliquid pro pignore accepit.
Θετικός, ὴ, ὸν, positiuus, θετικαὶ νίκαι, Aristotel. 3. Pol. ¶ Θετικῶς, affirmatiuè, Naz. in Orat.
Θετός, τή, όν, adoptatus, adoptiuus. θετὸς γενόμενος παιδίον, in filium adoptatus, Plut. in Thes.
Θετταλίς, ίδος, ἡ, Thessala mulier: & calciamenti genus.
Θέω, huc curre, θοῦρος τρέχω, Hesych.
Θεωρεῖα, primitiæ, vel pars quam sacerdotes ab immolatione reliquam capiunt, Hesych.
Θεωρεύειν, currere, θρωμαΐζειν.
Θεώσω, curram.
Θεωρεῖν, Xen. curro, θέω. ἴδη θρέμμα, cursu contendebat, Thucyd. ὡς ἕκαστος εἶς τι τῶν πλοίων θεώη, ad illos in castra currêres, Plutarch. in Publ.
Θεωρία, voluntas Deo informata, Naz.
Θεῶλος, dus perdendus.
Θεός, οῦ, ὁ, Deus.
Θεοπτεύω, Deum contemplor.
Θεώρεσι, hippodromus.
Θεώρεξις, τό, munus quod sponsæ dabatur, quū se visendam præberet, Philostr.
Θεωρέω, μ. ήσω, σ. ησα, contemplor, animaduerto, Accus. ludos spectо, Plut. Epist. 7.
Θεώρημα, ατος, τό, speculatio.
Θεωρητήριον, ου, τό, cauea, i. locus in Theatro vnde spectatur. Gaz. de Senect.
Θεωρητικός, ὴ, όν, contemplatiuus, Senec. θεωρητικὸς βίος, Aristot. 7. Polit.
Θεώρησις, ὁ, contemplatio, obseruatio.
Θεωρητός, qui sub cōsiderationem & contemplationem cadit. θεωρητὸν διανοίᾳ, comprehensibilis cogitatione, Naz. anz.
Θεωρία, ας, ἡ, speculatio, contemplatio.
Θεωρίζω, aspicio, specto.
Θεωρικά, τῶν, ærarium Athenis, ex quo sumptus belli principiò fiebant, qui postea in alios vsus, ac præcipuè ludorum spectaculorumque conuersi sunt, Plut. in Pericl.
Θεωρικὸν, proprium vatis, Demosth. ¶ Item nauis Athenis, qua Theori quotannis in Delum nauigabant litatum Apollini. ¶ Et θεωρὶς κέλης δος, iter per quod ibat illa nauis.

¶ θεωρὶς ναῦς, nauis quæ spectandi gratia appulsa est, Plutar. in Thes.
Θεωρός, οῦ, ὁ, spectator: oraculi consultor. θεωροὶ πέμπειν, Thucyd. consultores mittere.
Θεώσσε, vnio cum Deo: in Deum assumptio.
Θεώτερος, Dion. de situ orb. pro θείτερος.

Θ Η

Θηβαγενής, ὁ, Thebis genitus: epith. Herculis Hesiod. ἥρωϊ Θηβαγενεῖ καὶ Διὶ νέω.
Θηβαγενής, Thebis genitus, θηβαγενὴς δάσκιον.
Θηβαϊκὸν ἅμαξα, Thebaicum mortarium, Dioscor.
Θηβαϊκός, ὴ, όν, & Θηβαῖος, Thebanus, Dioscor.
Θηβαΐς, ίδος, ἡ, Thebais, i. ager Thebanus.
Θῆβαι, Thebæ.
Θήβαθεν, ex Thebis, Epig.
Θήβασθον, stupor, θηβῶσα, Hesych.
Θηγαλέος, acutus & acutens, in Epigr.
Θηγανατικός, cos, ἀκόνη, Sophocl. in Aiac.
Θήκη, theca, positio, ordo, Hesych.
Θήγομαι, ξομαι, acuo, Hom. Iliad β.
Θήγω, μ. ξω, σ. ιῶ, acuo, incito, Accus. Hesiod.
Θηέομαι, admiror, cum admiratione intueor, conspicio. ὁ δ' ὑπερθύμῳ ἐπὶ θηεῖτο θυμῷ, admirari cœpit. ¶ Θηεῖτο, admirabantur: pro ἐθαύμαζον.
Θεατήρ, ῆρος, ὁ, admirator, spectator: dicitur etiam θηήτωρ, ορος, Nonn. ¶ Θηητὸν, admirabile, valde pulchrum, spectabile, Hesiod.
Θήϊον, ου, τό, balsamum.
Θήκη, ης, ἡ, sepulchrum, loculus, Plat. lib. de Leg.
Θηκίον, entaphium, thesaurus.
Θηκτός, ὴ, όν, acutus, θηκτὸν ξίφος, in Epigr.
Θηλάζημα, ατος, τό, lacto, as. θηλάζημα πικρὸν, infantibus præbet vbera, Plut. in Rom.
Θηλάζω, μ. άσω, σ. ασα, vbera fugo, mamma aut ubere, Accus. tam de muliere lactante, quàm de puero qui lactatur. θηλάζω τὸ θηλάζειν, lactor à fera, Plut. in Rom. Lysi. ἐπειδὰν ἡ πολίτης πεπαιδοποιὸς μήτηρ αὐτὸ θηλάζῃ.
Θηλασμός, germino.
Θηλάσιμος, lactens, recens genitus.
Θηλαστής, ὁ, altor & educator Cic. ¶ Item thalamus, domus. Suid. sepulchrum, παρ' Ἕλλησι. Hesych.
Θηλασμός, ὁ, lactatio, nutritio, lactis haustus.
Θηλάτρια, Eupol. apud Poll. lib. 3. nutrix.
Θήλεια ἵππος, equa, Herodot.
Θήλεα ὀνόματα, nomina fœminina, Aristoph.
Θηλειμορφία, fœminea forma.
Θήλεος, τής, vtero.
Θήλεια, vel θήλεια, ας, ἡ, fœmina, fœmella. Xenoph. αἱ πόρδαλεις ὡρμὴν ποιοῦσι τοῦ θηλείας φανῆναι πρόσω. Plat. de Leg. θήλεος θαλάσσης, filiæ.
Θηλέω, τὸ θηλάζειν, germino, Epigr.
Θηλή, ῆς, ἡ, mamma, fœminæ propriè, vberum apex, papilla, θηλὰς μαστῶν, papillæ mammarum, Aristot. de Anim.
Θηλυγόνος, fœmellas generans, fœminas parit.
Θήλυς, nutritus, faciens florere.
Θηλυσθὴς, ὁ, ἡ, concamerator, Theophrast. 3. hist. plant.
Θηλύσιον, vel potius θηλύσιον, τό, locus sub dio ad exiccandum aliquid & insolandum. Hesych.

dyssch. & Dioscor. lib. 1. cap. de Cicino oleo.
Θηλυστρώτης, vel potius θηλυστρωτής, τι. insolare, Procl. in Hesiod. ¶ Dioscor. θηλυστρώτου ἔστω σταφυλὴ, vua est sole torrefacta.
Θῆλυς, τὸ, fœmina, mulebre, θῆλυς τὸ θῆλυ, sexus fœmineus, Plat. ¶ Aristoph. πρὸ πάντ' ἐγὼ θῆλυς ἁπαλὸν ἐπιτήδειον ὂν ἐς ἀφροδίσια δεῖν, ἅπαξ δ' ἐν ἔτει θῆλυς εἶναι, i. fœminina.
Θηλυστρεπής, ὴ, ὲς, mulebris, Plat. de Leg.
Θηλυτοκεῖν, fœminam procreare.
Θηλυτοκία, series generis fœminini & materni.
Θηλύτοκος, τό, herba, Dioscor. li. 3.
Θηλύτροφος, ου, ὁ, ἡ, fœminam gignens.
Θηλυφρονέω, effœminatus, Herodot.
Θηλυφρονής, ὁ, ἡ, mollis, effœminatus, θηλυφρονὴς φύσις, fœminea natura, Naz.
Θηλυφρονικός, ὸν, fœmininus, effœminatus.
Θηλυφρωσύνη, ἡ, cornus fœmina, arboris genus, Theophr. l. 3. legitur θηλυφρασία.
Θήλυμμα, τό, farina cum melle subacta, Hesych.
Θηλυμανής, ὁ, ἡ, insanus amator fœminarum, mulierosus Cic. & mulierarius Capitol. θηλυμανεῖς πόθοι, amores in fœminas, Epigr.
Θηλυμανῶ, ἀνδρίζω, in Epigr. molliter cæmentes.
Θηλύμορφος, ὁ, effœminatus, muliebri cultu indutus.
Θηλύμορφος, Suid. ὁ πόρδων.
Θηλύμορφος, Aristot. forma fœminea.
Θηλυνόμαι, effœmino, emollio. Accus.
Θηλύπους βάσις, pes fœmineus, Euripid.
Θηλύπτερις, filix fœmina, genus herbæ, Theophr. lib. 9. hist. plant. & Dioscor. li. 4. c. 188.
Θῆλυς, fœmina, Sophocl. in Trach. ¶ Et adiectiuè effœminatus, fœmineus, Nonn. θηλυβαρὴς θηλαὶ φωνὴ, muliebri voce. ὁ θῆλυς ἐλέφας, fœmina elephas, Aristot. 2. Anim. ¶ Item θῆλυς, pupilla.
Θηλύτρια, mulieres, Substantiuè, Antipater lib. 1. Epigr. θηλύτριαι μ' ἐδάμασσαν. ¶ Adiectiuè autem, Ilia. δ. θηλύτριαι ἧ γυναῖκες.
Θηλύτερος, effœminatior, in Epig.
Θηλύτης, mollities muliebris, sexus fœmineus.
Θηλυτοκέω, fœminam concipio, & pario.
Θηλυτόκια, parus fœmineus, fœminæ generatio.
Θηλυτόκος, fœminam genarans.
Θηλυτόκος, ferentes in vtero fœminam.
Θηλυτοκώδης, ὁ, ἡ, similis fœminæ.
Θηλύφυτος, acenitum, Dioscor. l. 4. quòd tactis genitalibus fœminei sexus animalium eodem die inferat mortem.
Θηλύφρων, ὁ, ἡ, muliebris, imbecillis, fœminea, pictus muliebria, mollis, Aristoph.
Θηλυχίτων, vestis indutus muliebri, in Epigr.
Θηλυχρυσία, Θηλυχρυσίς, Plutarch. in Probl.
Θήμη, theca, sepulchrum, ἡ κάτθημα.
Θημών, ῶνος, ὁ, cumulus, acervus, Odyss. ι. ¶ Θημωνιαὶ, ἐκ, idem, Suid. & Hesych.
Θήν, cumulus, tumulus arenæ, Hieron. in Ezech. 47.

Θήν, expletiua particula, Hom. Ilia. β. ἐ θὴν μάλα, & c. i. ἀνδρωδῶς, non quidem.
Θήνιον, lac, γάλα, Hesych.
Θῆξις, momentum, punctum, celeritas, Hesych. ¶ ἐξ' θῆξιν ἐπιφανεία, curatio vulnerum suturæ commissione, Galen. ἐξ' πόνου, li. 2.
Θηπόν, gratum, mirabile.
Θηπόω, μ. ώσω, σ. ωσα, vel θέπω, mentior, admiror, stupeo, concupisco, Hesych.
Θήρ, ηρός, fera. ¶ Item leo, ἀφ' οὗ θήσσω, Homer. Iliad. γ. ἠΰτε τε θηρὶ ἐικώς, i. λέοντι.
Θήρα, ας, ἡ, venatio, aucupium, captura. Xen. θήρας ζῆν, Aristot. in Polit. vinere venatu. θήραν ποιεῖσθαι, Xenop. venationem facere. θήρᾳ ἐπανδάνειν, venationi operam dare, Aristot.
Θηρεύτρα, ας, ὁ, venatio, & res quæ in venatu capitur, Poll. lib. 5. captura Plin.
Θηρεύτης, ου, ὁ, venator, in Epigr.
Θήρευμα, τό, venatio, captura Plin. inquisitio.
Θηρεύω, μ. ήσομαι, σ. ευσα, venor, aucupor, capto. Synes. μετιέντα ἧ θηρεύοντα τὸν ἀλήθειαν, indagantem, aucupantémque veritatem. ¶ Interdum patiuè pro captor, Depon. Accus.
Θηρευτήριος, ὁ, ἡ, imperium in bellua Terent.
Θηρευτικός, qui præst belluis.
Θηρευθείς, captus, persuasus, Laert. in Polem.
Θηρίακη, τή, vestis genus, Poll. li. 7. ¶ Θήριον, verò, vinum quoddam Cretense, Idem θηριακὸν, Galen. ἐξ' πόν. lib. 7.
Θηριάω, differo, procrastino, ἀναβάλλομαι.
Θηρατήρ, ῆρος, venator, indagator, Aristoph.
Θηρατικός, venaticus, venatorius, Xenoph.
Θηρευτρον, rete artificium aucupiumque, captio, pedica, laqueus, Xen. εἴ τι ἔρποιεν ἢ ὑπὸ πτήνεσι θηρεύτρου τινὸς ἢ πλοίου φανῇ ὑπὸ τῶν θηρίων ὑπεξέρχεσθαι, cadunt in laqueos.
Θηρευτικός, rusticus, syluestris, ἀγρεύτης, Hesyc.
Θηρεύω, μ. εύσω, σ. ευσα, venor, quæro, Xen. ἀναβάδην δὲ καὶ ἐξ ὄχου θηρεύειν, & c. à mulieribus captatus, & illectus.
Θήρειον, varium, παίλιον, Hesych. πίλιον ποικίλον.
Θήρημα, & Θήραμα, ατος, τό, venatio, Plat. τὸ μ.
Θηρήσασθαι, & Θηρεύσασθαι, μ. ήσω, σ. ευσα, venor, aucupor, Accus. Isocr. τὰς ἡδονὰς ταύτας μὴ δὲ ξεῖς, voluptates sectare laudabiles.
Θηρήσιμος, ὁ, ἡ, ad venandum aptus.
Θήρησις, venatio, Plat. de Leg.
Θηρητήρ, ῆρος, & Θηρευτής, ὁ, venator, Hesiod.
Θηρίδιον, ου, ἡ, scientia venandi. Aristot. 1. Polit.
Θηριευτικός, ὸν, venaticus, κύνες θηριευτικαὶ, Gale. θηριευτικὸς βίος, venatoria vita, Aristot. Polit.
Θηρευτός, ὸν, q. venabilis, pass.
Θήρημα, ατος, τό, venatio, captura Plin.
Θηρητήρ, ῆρος, poeticè venator, Hom.
Θηρήτωρ, ορος, venator.
Θηρία, ας, ἡ, tibia ex hinnularum ossibus, foramine secus ære obducta, qua vtebantur Thebani.
Θηριακή, τή, theriaca, medicamenta venenatorū animalium, vel quorum venenis aduersantur.

Dioscorid. ¶ ἡ θηριακή, genere fœminino, Aphrod. de cuius compositione vide apud eundem Probl. vlt. li. 1. & Plin. ca. 20. lib. 20.

Θηριακός, ή, όν, ferinus. ¶ θηριακὸς λόγος, theriaceus tractatus, ὁ περὶ θηρίων λόγος, i. de venenum ictu aut morsu relinquentibus animalibus, Dioscor.

Θηριάλωπος, ου, ὁ, à bestia capta.

Θηρίδεικτοι κύλικες, pocula thericlea, Theophr. lib. 5. hist. plant. & Athen. in δ' συμπ.

Θηρίδεικτον, vitreum poculum, Phalar.

Θηριόβοτος, feruorus, Phocylid.

Θηριοδήγματα, τα, serpentum morsus, Dioscor. l. 2.

Θηριόδηκτος, ὁ venenato animali morsus, Dioscor.

Θηριομαχέω, ἐ. ἤσω, π. αησα, cum bestiis depugno.

Θηρίον, ου, τὸ, fera aut noxia bellua, serpens: Interpr. Dioscor. non simpliciter bestiam, sed ferã & veneno obnoxiam significare ait, ve uti vi peram aut lupum. Xenoph. 1. παρὰ. ἀκκιμεσ θηρίον, ferox bestia.

Θηριώδης, ferocio. Ex Crantore, τὸ δὲ δάκνεσθαι καὶ τὸ ὡς θηρίοι ὠργίλοι ἐγγινόμενα μιᾶσι τῆ διαθέσει καὶ τῆ ψυχῆ, ὀνειδίζειν δὲ καὶ ἐπιτιμᾶν ἐπὶ τούτοις ἀνθρώπου ἐστὶ καὶ οὐ θηριώδους, nam istuc mihi dolere, non sine magna mercede contingit; immanitatis in animo, stuporis in corpore, Cic. Tuscu. 3. ¶ Item vermiculor, quũ vermiculis arbores infestantur, Theophr. l. 5. de caus. plit.

Θηρίος, ου, ὁ, ferinus: θηρίου, ferina, Xeno. Lacæn.

Θηριόσπαστος, ου, ὁ, & θηριοσπάς, άδος, ὁ & κυνὰ θηριόδηκτον, feritas, Aristot. lib. 7. Ethic. in princ.

Θηριοτροφεῖον, τὸ, vivarium Varr. Rust. 3. ca. 13.

Θηριοτρόφος, qui serpentibus vescitur, Galen.

Θηριώδης, ους, ὁ, ἡ, ferinus, immanis, Plat. 9 Pol. θηριώδη θαλάττια, mare bellua referum, Theophr. lib. 4. hist plant. ¶ ἕλκη θηριώδη, ulcera fera Barbar. atra ulcera Marcel. quæ rhetomata dicuntur, Dioscor. ca. 134. li. 2.

Θηριωδέστατος, ἡ, όν, feritas.

Θηρίωμα, τος, & Hesych. θηρίαμα, Poll. l. 4. tetrum ulcus Cels. li. 5. cap. 28.

Θηρίωσις, ferat ferire, in Epigram.

Θηρόβοτος, ὁ, ἡ, à feris depastus, Epigr.

Θηρόζευκτος, ὁ, à feris domoratus.

Θηρόθηρας, venatores.

Θηρολέκτης, in dicendo affectator, Suid.

Θηρομάμας, ου, ὁ, & Θηρομάστης, ου, ὁ, ferarũ observator, in Epigr.

Θηρόσυλος, venatio, in Epigr.

Θηροτρόφος, ὁ, ἡ, feras nutriens.

Θηρόφθορον, aconitum, Dioscor. lib. 4.

Θηρωτήρ, venator.

Θής, θητός, ὁ, mercenarius, prolecarius, Plutar.

Θίασος, lactare, natare. Vide διθύραμβος.

Θησαυρίζω, ίσω, & Θησαυρόω, ώσω, π. ωσα, condo thesaurum, congero, repono, Herodian. ἡμᾶς δὲ ἡ ἐξ ἀνάγκης ἐπιστήμη θησαυρίζειν. ¶ Θησαυρίσαι, ῶ, reponendi prudentia, Aristot.

Θησαυρισμός, ου, ὁ, thesaurus, Nar.

Θησαυροφύλαξ, Θησαυροφύλακος, ὁ, & Θησαυροφύλαξ, ακος, ὁ, collector thesauri. Θησαυροφύλακες κόπρου, Plat. πολιτ. δ.

Θησαυρός, ὁ, thesaurus, gaza, diuitiæ reconditæ in longum tempus, literarum monumenta, Xen. ἐπὶ θησαυροὺς ἀφ' ἑπτὰ πυθῶνα ἀλφίτων καὶ ἐκατὸν κεράμους τε βιβλίων γράμματος, πλήρεις, &c. ¶ Item θησαυροί, rerum necessariarũ acerui, vt frumenti, vini, & huiusmodi, Aristot. 2. Oecon.

Θησαυροφύλαξ, custos thesauri. vide Gell.

Θησαυροφυλάκιον, τὸ, Suid. thesaurus, ærarium.

Θησεῖα, ὰ, proprium loci in quo Delphos profectus Theseus anteriorẽ capitis partem abrasit. ¶ Θησεῖα. Hesych. festa in honorem Thesei.

Θησεῖον, τὸ, Thesei sepulchrum seu templum & asylum ad Thesei tumulum, Plutar. vnde Θησεῖόθεν, versans in templo Thesei.

Θήσειος, ου, τὸ, genus herbæ, Theophr. li. 7. cap. 11. Thesion Plin. li 21. cap 17.

Θησεῖδης, Theseidæ Athenienses, in Epigr.

Θησσις, tonsuræ genus, capillis de priore capitis parte resectis, Eust. Iliad β.

Θησσεύς, έως, Theseus, poetis de Theseo.

Θίασεύω, & Θιασεύομαι, sedere, assidere.

Θιάσιμος, Athen. li. 3. τὸ δὲ γάλα διαλέγεσθαι lac fugere, lactere Varr. Iliad. ἄκνατος δὲ θηρσὶ γαμεῖσθαι τε θύειν τε μιζειν.

Θιασμός, ὁ, seruitus, miseres, clientela, libertas, μισθοδοσία καὶ θεραπεία. H. Esych.

Θιασώνιον, ου, τὸ, mercede seruio. διδόναι τὸν μισθὸν ἀφ' ὧν βασιλεῖ, suam operam regi locauerunt Herodot.

Θιασώτης, ου, ὁ, seruilis mercenarius. ¶ Θιασώτης, τὸ quarta classis populi Athenientis, opifices & mercenarios complectens, Arist. πολ. 7.

Θίασος, ου, ὁ & ἡ, Varin. ancilla mercenaria paupercula, μισθωτὸς, Hesych. Θίασον ἡμέτερον ζωήν, Eurip seruilem mensam.

Θίασος, τὸ, precium quod datur mercenario salariũm, τὸ τοῖς μισθωτοῖς διδόμενον, Suid.

Θίλυς, vermiculus, σκωλήξ.

Θιλυάω, Nazanz exulo, luxurio, abundo.

Θίνγανα ἄρτοι, Athen li. 3 panes sic hant dicti.

Θιασεύω, ὁ, thiasus, salatio & pompa, quæ Baccho exhibebatur. Athen. li. 2. Virg. helogas.

Insternit Daphnin thiasos indutus Bacchi.

Θιάσασθαι συμπαρεῖναι. Demosth. ¶ Item sodalitas seu cœtus Xenoph. π. δὲ τὸ σφῶν τὰ σῶν διάνοιαν πολλοστὸν εἶναι, quin tuarum partium esse iuuat.

Θίασος, cœnationes, loci communes.

Θιασώτης, ου, ὁ, qui simul choros & sodalitates exercent, Aristot. Ethic. 8. ¶ Xenoph in Symp. ἐπεὶ δὲ καὶ ἐγὼ τοῦ θιάσου τοῦ τοιούτου ἦν.

Θιασωτικός, ad sodalitium pertinens, Arist.

Θίκη, πανέρου, fiscella serpens, Exod. 2. ¶ Athen. ἐκέλευε τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπιτήδευμα ἀγγεῖον, vas quod ampiexabatur discum vinearum ne frangerentur in cerealis ferendis: repositorium Plin.

Θίλβω, tollus, feruidus, Nicand. in Alexipha. θίλβων χολίων. Lonicer tamen tenera exponit. ¶ Hesych. θιλῶν, φιλικοπραγῶν ἢ ἀπιστῶν πολὺς γίνεσθαι.

Θλάδος, κρεμαστὸς, & θραυστὸς, Idem, διεφθαρμένος, κακὸς, σαπρὸς, ἀπολλύμενος.

Θλάζω, contrecto, attingo, pertingo, appeto.

Θλάμα, tactus, ῆ, μίασμα, Hesych.

Θλάω, ἄσω, π. ασα, tango, λάω. Accus. ¶ Ingitur & Genit. τῆς ἀπαγχόνου θλᾶται τράχηλος, viscera tangentes, Plutarch. in Publ.

Θλαυτία, acerum, Ecclesiast 39.

Θλείτης, ὁ, linus. Tradunt Grammatici pro litore accepitum Fœm. esse generis, alias Masculin. Iliad ἀκτῇ ἔπι θλείτῃσι, ad litus. Νῆας τὰς ἐλάσσω, arenę cumuli Herodot.

Θλιβερός, percussus, τυπτόμενος, Hesych.

Θλιβόμενος, ὁ, ἡ, militaris, Strab. li. 3. ferus.

Θλῖμμα, ατος, τὸ, tactus, πρόσμιξις, ἅψις.

Θλῖψις, ἐκπίεσις, exesura à tineis, Hesych. κρούσις.

Θλίς, ῖδος, ὁ, numen piscis litoralis, Gaz. reddit litmum: Vide Aristot. li. 8. Anim. cap. 13.

Θλίττες, commina.

Θ M

Θλίβω, πω, commendi, infringi.

Θλαδίας, & Θλασίας, ου, ὁ, qui habet testiculos cõtusos seu fractos, Deuter. ca. 23. & ca. 21. l. cum. Θλάσις, instrumentum extrahendo fœtui, Hipp.

Θλάσις, ἡ, ἀπὸ τοῦ θλάω, fragmen, contusio, fractura, collisio, θλάσεις δὲ ἀπὸ τῶν ἀκόντων, fractã auriũ Hermol. fractę aures Ruell. contusæ aures Marcell. li. 1. Dioscor.

Θλασμάτια, fracta, contusa, percussa. θλάσμα ἀπὸ θλασμάτων, attritus sedis Ruell. sedes fractæ Barbar. sedis dolores & contusiones, Marcell. li. 1. Dioscor.

Θλασπίδιον, sinapi Persicum, pes gallinaceus.

Θλάσπι, ιος, τὸ, genus herbę, Dioscor. li. 2. Sunt qui vocent θλασπίδιον. Galen. genere Fœmi. θλάσπεως Hippocr. θλάσπεσιν.

Θλασταὶ ἰκριῶν, contusæ olivæ, quæ condituram quamlibet facilè recipiunt Colum. Athen. li. 2. θλασταὶ πυροὶ, ἰτριώδεις.

Θλαστικός, vim habens collidendi & contundẽdi.

Θλάω, ἄσω, π. ασα, frango, collido, tundo, Hesiod. ἐν ἰξάδι βλαῖν ἐν ὕδατι. ¶ πλοῖα θλασθέντα, fractus Hermolao. ¶ Θλάομαι λίθῳ φλοιὸς, cortex lapide desquammatus.

Θλιβίας, qui habet testiculos attritos, κατάδλιβος, ὁ, Theoph. in Instit. cunil.

Θλῖβμα, afflictionem patior, grauor, Aristop.

Θλῖβω, ἰβήσω, π. ιψα, attero, stringo, comprimo, frango. θλῖβε χείλεα, oscula figere labris, Theocr. ἐπὶ ζυγὸν στεφάνῃ, vua premitur.

Θλίγω, vide in θρύπτω.

Θλίμμα, ατος, τὸ, attritus.

Θλιμμαίνω, ὁ, ἡ, affligo.

Θλῖψις, compressio. ¶ Portitur pro angustia & tribulatione in sacris litteris, Heb. 10.

Θ N

Θνατός, Dor. pro θνητός, à mortalis.

Θνησιμαῖος, ου, τὸ, morticinum, cadauer, Aristop. in Autib. τὰ θνησιμαῖα κρέα, vocat κατάκρεα.

Θνήσω, mori, corrumpo, φθείρω, Suid.

Θνησιμιαῖος, vel θνησιμαῖος, τὸ θνησιμαῖον, τὸ, Idem, διεφθαρμένος, σαπρὸς, ἀπολλύμενος.

β Θνήσκω, morior, Xen. ὃ. παιδ. ¶ Item interficior, ὑπὸ τοῦ θνήσκω, à te occidor, Lucian. τὸ θνήσκειν τῶν πόνων, Plat.

Θνητογαμία, nuptiæ mortalium: sic dictæ sunt nuptię Thetidos deæ & Pelei mortalis.

Θνητός, ὁ, ἡ, mortalis, interiturus, caducus.

Θ O

Θοάζω, resideo, Sophocl. in OEdip. tyran. τίνας πόδ' ἵδρας τὰς δ' ἐμὰς θοάζεις; quæ vestra est quam hic residetis sessio? ¶ Item curro, erro, insanio, bacchor, festino, Interpr. Apollon. Rhod. ¶ Sed & terreo, interficio, sino, absolno, more figuli fingo.

Θοάομαι, ἀσω, π. ασα, incito, fedeo, moueor.

Θοαρός, ὁ, conturbatus, πτοηθείς, μεθύων. Suid.

Θοάς, ἀδος, ingũ mulorũ, ζεῦγος ἡμιόνων.

Θωμίτιον, Attice, pro τὸ ἱμάτιον, vestis honesta, Aristop. ¶ Θωμίτια πάνυ, parua vestis, ideò in πλ.

Θοίνασις, dapes in Epigram.

Θοίνασμα, τος, epulum, conuiuium. Eur. in Oresl.

Θοινατήριον, τὸ, epulæ Eurip.

Θοινάω, ήσω, π. ησα, conuiuor, comedo, Hesio. θοινᾶτο ἰδυίην ἐπὶ νηὸς ἰχθύ, vorabant nutos pisces. ¶ Θοινάομαι, idem, lib. 1. Epigr. Δευὰ σοὶ θοίνασ' ἔλαφον, de venatione comedit. Athen. ex Seleuco lib. 2 & Hesiod. ¶ Θοινατόρευσιν, idem, ἢ πανδόκευμα, Hesych.

Θοινατικός, ὴ, όν, epulis congruus, Xenoph. in ἀνα.

Θοινατικῶς, ad comedendum aptum.

Θοινήτωρ, ορος, ὁ, comestor, conuiua, epulo.

Θοινίζω, conuiuor, epulor, Hom. ¶ ἰδοὺ δὲ τὸν θοινίζοντα, vorauit, de aquila, Æsop.

Θοιναστὴν, παροχὴν δαπάνης, Hesych.

Θολερίζω, ὁ, turbidus. ¶ Θολερίζειν τὸν βαλανεῖον, turbanter ei, antèque ingrederis, Suid.

Θολεστέρως, magnus, clari animi.

Θολόω, ώσω, π. ωσα, turbo, Adriu. Accus.

Θόλιον, petasus pileus fastigiatus vel cameratus ad formam tholi, Poll. l. 7. ¶ Est etiam vmbella, musicorum siue vmbraculum Hesych.

Θόλος, tholus, testudo, camera, Odyss. χ. ¶ Item locus vbi seruabantur scripturæ publicæ Athenis & vbi ii qui ex Prytaneo essent cœnare solebant Plat. in Apolog.

Θολερὸς, ὁ, turbidus & nigrum sepiæ atramentum, τὸ τῆς σηπίας μέλαν. Hesych.

Θολοῦμαι, ὁ, ἡ, turbinio, inquino. θολοῦται ἡ ἀναφορὰ τοῦ αἵματος, turbidę redditur & crassus sanguis. Galen ad Glauc. ¶ Θολοῦσθαι, ἀπὸ τοῦ συγχύσεως, παρὰ τὸ μετοπωρ. Hesych.

Θολοῦτος, ὁ, ἡ, obturbatus, ἰζήμενος.

Θολωτικὸς, ὁ, τὸ, turbamentum Salust.

Θοός, ὴ, όν, velox, celer, Iliad. ἀ. Διὸς δὲ θοὸς. ¶ Ἰὸς θοὸς acutus. 2. Argon. Θοὸν γόμφον, clauus acutus. ¶ Aliquando fitremus, fortis, gnarus, promptus. ¶ Item magnus, firmus, δυνατὸς, ἰσχυρὸς.

Θοῦρος, μάχιμος, π. ουρα, saltu, cursu, aut impetu insilio Hesiod. δὴ οἱ ἐπὶ θοῦρος ἔβαν ἵππος, in equestrem cursum insiliit. ἐπὶ τρόπιν δέρρεν, id est ἐπὶ ἐξάρτυσιν, instructum, Hom. ex. ¶ Θέρος, idem.

Θρωτής, οῦ, qui facit viam, præuius.
Θρώσκω, genitura, semen, Herodot.
Θρωνικός, piscis qui etiam ξιφίας dicitur, Hesyc. tomis thurianus Plin.
Θρωσκεῖον, genitali semini accommodus. Θρωσκὸς πόρος, meatus qui genitalis seminis recipiendi causa sufficit. Aristot. 4. Anim.
Θρώσκος, inesca piscium, ἄλευρον, Hesych.
Θρωχὲς ἄκερον, ὁ ἀκρότατος σίτος. Θρωχθίζω, inebriari.
Θρωχὸς, Hesych. ὑποπόδιον, subsellium.
Θυμόομαι, libidinis agitor, coco, Herodot.
Θυμός, οῦ, semen genitale, genitura, Theophr.
Θυνέω, ῶμαι, tumultuor, exæstuo. Θυνοβούρβυρ ὑπ' ἀνδρῶν ἐμαινόμεθα. Camillus ab eis turbatus, Plutar. in Camil.
Θυρεολοφοσυνάω, tumultuor, applaudo, Datin. Plut. in Apol. Socrat. μεμνῆσθαί μοι καὶ θορυβεῖσθαι, mementote mihi non obstrepere. ¶ Cum Accus. τοῦτο γὰρ θεὸς ἐποίησεν, hæc Galli turbabant. ¶ Et in bonam partem, Demosth. 2. κ' φιλίππ. ἐγὼ δὲ θυμοῦσθαι μὲν ὀρθῶς λέγεται, & plausu significantes recte ea dici.
Θυρεολοφοσύνη, ἡ, obstrepera, Aristoph.
Θυρεόομαι, tumultuor cico, panicis moueor.
Θυρεοσκοπεῖον, sic litiosus, tumultuosus Liu. ¶ Θορυβώδη καὶ θυρεόδη, ὁ, ἡ, tumultuosus, turbulentus, turbulentus turbidus.
Θυρεός, οῦ, turbamentum Salust. tumultuatio, Aristid.
Θυρεώδης, tumultuosè, turbidè, turbatè.
Θυρεὸς τὸ, conceptacula seminis genitalis.
Θυρίδιος, α, ον, in veneram concitat.
Θύρσις, vinum potus, Hippo. in Aphorism.
Θυτὴρ, saliens, qui exilit.
Θύω, pone.
Θυωλότατον, ponderosum, grauissimum.
Θωκεῖ, potens, audax.
Θωκέα, ας, ἡ, loc⁹ in Sicilia, optimos vates creans. ¶ Θωκέαι τριήρεις, actuariæ triremes, Xenoph.
Θωκεώτης, ου, ἡ, imperuosus, potens, agilis, violentus.
Θωκεωμάντις, vates missi ad Thurium vrbem Italiæ condendam, Aristoph. ψφ.
Θώρηξ, ηκος, ὁ, bellicosus, epith. Martis, θώρηξ ἀρηϊκτύπος, Aristoph.
Θωρὶξ, ἰκὸς, ἡ, strenua, θωρῆκες ἀλκαί, Ilia. Hom.
Θώρικτρον, scutum.
Θωρικτὴς, οῦ, impetuosus, exiliés, libidinosⁿ, Hom.
Θώρακτρον, οῦ, ὁ, solium, sedes, confessus, Suid.
Θώρηξ, ηκος, ὁ, raptim, gnauiter, Odyss. g.
Θώσσω, acuere, nitidum reddere, ignire.

Θ P

Θωκίδιος λαφύσσω, Thracia rabies, Theop. li. 7. c. 4.
Θωκίας λίθος, lapis Thracius nomine. Dioscor. lib. 5. & Aphrod. Probl. 64. li. 2: & Plin. l. 33. c. 5.
Θωμὸς, ου, ὁ, trabs.
Θῶν, διὸς, ὁ, extendi. Aristoph. in Equit.
Θωνίδιον, τὸ, sella, solium.
Θῶνιον, ου, τὸ, scabellum, transtrum, subsellia.
Θωρακίτης, ου, ὁ, remex, sessor, qui in puppi triremis sedet, Interpr. Thucyd.
Θωρὶ Θωμὸς, sedes, Poll. li. 10 Ibidem θρόνοι exponit ligna quibus ἀνάκλιτοι τοῖχοι, & lateritior paries cingebatur. ¶ Interp. Aristophan. Plut. ὑποπόδιον, i. subsellium, scamnum: Hom. ἀ θρῆκες, i. transtrum nauis, nisi θρῆκες: Vnde θρωκίται, remiges. ¶ Θωρὶξ item palus vel paxillus, παρὰ τὸ θρώσκω, Aristoph. in Ran. ¶ Item θρόνιον exponit Poll. lib. 10. ξυλάριον, i. assulla tabulam. ¶ Galen. θρόνιν interpretatur ἀναθυμικὸν θρόνιον, i. λάσανον, lasanum, vas quo recipiuntur excrementa.
Θωρακίσκω, θωρακίζω, cófringo, cõminuo, Lyco.
Θωρὶξ, nomen auis, apud Oppian.
Θωρὶξω, molestare: pro πατάξω, apud Æschin.
Θωρνὶς, carduelis auis, alias θρυαλίς.
Θωρὶσσω, turbo, θορύβω.
Θωρνὶς, audacem esse: vnde Thraso apud Ter.
Θωρνίως, audacter, πολυπραγμόνως.
Θωρὶτης, ου, τὸ, locus, τόπος.
Θωρὶτικος, recolere, Hesych. ἀναμερίσασθαι.
Θωρπὶας, ου, ὁ, Thracius ventus, Cæcias aquilonibus dictus, Aristot. de mund.
Θωρὶτης, τὸ, temeritas, audacia, ferocitat. Interpr. Homeri, θάρσος καὶ δύη τὸ δίλογον ἔμβαλε θυμῷ: ψυχῆς θράσος ἢ τιμὴν ἀνάτου.
Θωρὶττω, pungo, Hippocr.
Θωρὶττων, ὁ, audax verbis: vnde θρασυλογία.
Θωρὶττων, ὁ, ἡ, fortis vir victorum, Pind.
Θωρὶττων, ὁ, qui est & audax & tumid⁹, Aristo.
Θωρὶττων, ὁ, ἡ, duri cordis, magnanimus Hesiod. ἥτε θρασυκάρδιοι εἰσίν.
Θωρὶττων, ὁ, ἡ, promptus, audax, Iliad. δ.
Θωρὶττως, procax, temerarⁿ seu audax, ὕβρει καὶ κόσμου θρασυνομένου dixit Pind.
Θωρὶττως, animo vel animor: audeo, fero: ca, θρασυνόμενος κελεύεις ὑπὲρ τοίχου: insolescentes opinionibus, Plutar. in Solon.
Θωρὶττως, hospitis insolentia. Plut. de l. c.
Θωρὶττων, ὁ, ἡ, audax, temerarius, ferus, atrox, θρασὺς ὀδόντας, Hom. asperũ belli & feroc.
Θωρὶττως, audacter, Æschyl. in Prometh.
Θωρὶττως, audacter & liberè loquor, Eurip.
Θωρὶττως, liberæ & temerariæ linguæ.
Θωρὶττης, audacia, temeritas, Naz.
Θωρὶττως, asperitas vocis, Poll. li. 2.
Θωρὶττων, ὁ, ἡ, audax, & promptus animi. in Epigr. Inde Θωρὶττω ἀρέα.
Θωρὶττα, pro θρᾷττα, Threicia, Plut. in Pabl.
Θωρὶττω, pro θραύω, τρίβω, contero, conficio, dor.
Θωρὶττω, turbo, Accus. Arist.
Θωρὶττω, murmuro.
Θωρὶττω, Thraupalus arbor, Theophr.
Θωρὶττης, ου, ὁ, cardualis, Gaz. ex Arist.
Θωρὶττων, ὁ, fractor cantbi seu orbis aut currus, apud Aristoph. ψφ.
Θωρὶττω, rupturo. Aristot. 4. ψφ. ψφ.
Θωρὶττω, frango, collido, fio, vulnero, percutio, ὑπὸ πάθη τινὸς ἢ πληγῆς, contristatus eli super Dauid. 1. R. cap. 20. ¶ Θωρὶττω, ατος, τὸ, Dioscor. li. 3. fractura Ruel. fractura.

cuta & frustum, Marcell. ¶ Hesyc. λέπυρα, πλακοῦντα ἐκ μέλιτος γινόμενα, πυῶντα. ¶ Θρύμματα, tragilia, frinolus Plin. ψαθυρὸς, χαῦνος θρυμματώδης. ¶ Θρύμμασι, murmuratio, Can. 7. conc. Sardicensis.
Θρυπτὸς, asper, acutus.
Θρύπτω, alumn⁹, pec⁹, δύσκολον τὸ θρύπτα παιδάριον, Plat. de Leg. παιδικὰ θρύμματα παιδία, infantes, Ibidem.
Θρυπτὼ, in circulo curro. ¶ Item lac coagulo.
Θρυπτὼ, lac cogere aut coagulare.
Θρύπτρα, præmia nutricationis, Iliad. δ.
Θρυπτήρ, ῆρος, ὁ, nutrix, in Epigr. educatrix Cic.
Θρυπτὰς, nutrix, ancilla, Poll. li. 3. ex Pherecr.
Θρυπτοτροφὸς, Nonn. nutritor Suet. educator Cicer. nutritius Cæsari.
Θρυπτήρια, præmia educationis, Hesiod.
Θρυπτικὸς, ὴ, όν, alendi vim habens. Dioscor. lib. 1. Θρυπτικὰ ἀλωὴ σμύρνα, vis nutriendi, nutriens.
Θρύπτωρ, ορος, ὁ, nutrix.
Θρύπτρον, & τὰ θρύπτρα, præmium nutricationis.
Θρυπτώδης, ὁ, superfluosus: θρυπτώδεις, excellés, eximius.
Θρυπτὼ, ὁ, ἡ, ἀνδρεῖος, ἢ θρασύς, fortitudo & audacia.
Θρυπτὼ, vox citharæ, indeclinabile, Arist. πλάττειν, confingere. barbara dictio, Aristoph. in Equit. ἀλλ' ὡς ἐγὼ μὲν τὸ θρυπτὼ θρύπτειν.
Θρύπτω, dilare, coagulare: Vnde ἀργὸς θρυπτὸς αἷμα, languis concretus, Soph. in Trach.
Θρύπτωρ, nutritus, Aphr. lib. 2. Probl.
Θρυπτωρέω, nutriar, Plat. 2. de Rep.
Θρυπτώδια, alimentum capiemus, Xenoph.
Θρύλλω, lugeo.
Θρῆιξ, Thracia, Herodot. ¶ Θρῆιξ, Thraci⁹. ¶ Θρῆιξ ἵππος, ὁ, ἡ, Hom. Ilia. β. & Herodot. ¶ Θρῆιξ, ικὸς, ὁ, Thrace. ¶ Θρῆικες, ex Thracia. ¶ Θρῆισσα, Threicia, Plut. in Public.
Θρῆνέω μὲ, ἐνέω, ἐνῶ, lamentor, Lucian. φασὶ γὰρ τὸν Ἀχιλλέα τὸν Πάτροκλον τὸν ἑταῖρον θρηνεῖν τε καὶ δακρύειν, Sophocl. ἐξεστένακα κἀθρῆν' ἐμὸν κῆδος, deflere. Sophocl. ἐξεστένακα κἀθρῆν' ἐμὸν κῆδος, acuros cantus flebiles edet. ¶ Θρῆνεῖ Θρῆνος, lugendus. ¶ Θρῆνεῖν ναῦς, flebiliter, Poll. li. 6.
Θρῆνος, ου, ὁ, lamentatio, fletus, luctus.
Θρῆνυς, υος, ὁ, ἡ, transtrum, scabellum, Iliad. δ.
Θρηνώδης, ὁ, ἡ, flebilis, gemebundus, querulus, lamentabilis Virg. Poll. li. 6.
Θρηνῳδία, ας, ἡ, cantus lugubris, lugubre carmẽ, lamentum & lamentatio Cic.
Θρηνῳδὸς, qui lugubre carmẽ incipiebat. ¶ Θρηνῳδοῦντες, deplorans, Eurip.
Θρησκεία, ας, ἡ, & Θρησκεῖον, τὸ, culto, celebro, seruio Deo. Accus. Naz. ἀνὴρ θρησκεύων τὰ πάτρια, πατὴρ ἢ ἄλλο τι θρησκεῖον ἐπὶ τὸ λέγειν, non hæc sunt Thracum orgia, à quibus, vt fertur, superstitiones sumpsere initium. ¶ Θρησκεία, ας, ἡ, religio, cerimonia superstitio: nunc in bonam partem, nunc in malam. ¶ Θρησκὸς, ὴ, όν, religiosus, generosus, Hesych.
Θρῆσσα λίθος, lapis Thrasius, Commen. Nicãd. Vide Galen. simpl. li. 9.

Θρῆσσα, currus pars cui onera imponuntur, Hesych.
Θρῖα, τὰ, folia siculnea, quæ interdum depingũtur in vestibus, varietatis & voluptatis causa, Aristoph. in Vesp. Sic etiam cerebri meningas vocant, à siculneorum foliorum figura, Idem in Ran. ¶ Θρῖα etiam inter genera eduliorum, Vide Commen. Aristoph. in illud in Equit. Δικαίου βίστου ἐζωπυρώθην.
Θριάζω, folia fici arboris colligo, numine afflor, Hesych.
Θριαμβίδες, calculi, quos fortilegi in vrnam mittũt diuinantes. Vnde θριαμβίζω, pro vaticinari, Suid.
Θριαμβεύομαι, vulgo.
Θριαμβεύω, ω, εύσω, ευκα, triumpho, Accus. Θριάμβευσε τοὺς βασιλεῖς, de regib⁹ triumphauit, Plut. ¶ Θριαμβευτὴς, οῦ, ὁ, triumphator.
Θριαμβικὸς, ὴ, όν, insignis triumpho, θριαμβικὸς ἀνὴρ, vir triumpho potitus, Plut. in Cam.
Θρίαμβος, ου, ὁ, triumphus, Plutar. in Fab.
Θριαστὴς, ficuum vel vincarum cultores.
Θριγκὸς, ου, ὁ, θρῖγκος, ου, ὁ, & ædium saligium.
Θρίγκος, ου, ὁ, septum, vallũ, & loci alicuius munimentum, Dioscor. lib. 4. cap. 86. ¶ Θρίγκοι etiam dicuntur pinnacula & minæ murorum & ipsa suggrundia, in Epig. ¶ Θρίγκος, vallo, sepio, lorico, Odyss. ξ. ¶ Θρίγκωσις, loricatio.
Θριδακεύω, & Θριδακίζω, ὁ, ἡ, naturã lactucæ referens.
Θριδακίνη, lactuca sylueſtris, Galen κατὰ τόπους, li. 2. ¶ Item Athen. li. 3. est panis genus.
Θριδακοξυήσεις, lactuca, Herodot.
Θρίζω, meto, incido, rodo, reseco, Epigr.
Θρίμμα, τος, τὸ, murmur, Hesych. murmur.
Θριπήσεις, & Θριπτῆρες, ventilabrũ, tridens, cribrum, τὸ πλοῖον, Suid.
Θριξὶ τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν, capillus, villus, Hesiod.
Θριόβολος, ου, ὁ, qui thrias in vrnam incit, sortilegus, Suid. Vide Chiliad. Erasm.
Θρῖον, nautici funes, qui & ἐπαγωγὰ κάλων, ἢ ἐπάγωνα, Aristoph. in Equit.
Θρῖον, ου, τὸ, folium fici, folium siculneũ, & simpliciter pro folio, Nican. in Alexiph. ¶ Item genus edulis apud Athenienses, ex lacte & adipe suillo & semidalide, quod in fici foliis coquebatur, Aristoph. in Achar. ¶ Item membrana cerebri similis folio siculneo. Eidem.
Θρίον, lignarii vermiculi qui ligna rodunt. Theophrast. de hist. li. 5. cap. 5. εἰ δ' Θρίονες ὁμοίως τοῖς σκώληξιν, ὑφ' ὧν ὀξύλα τὰ ξύλα.
Θριπόλητος, & Θριπωτὸς, à tineis exesus, Theophr. li. 9. hist. ¶ Θριπόβρωτος, idem.
Θρῖπς, fortis, audax.
Θριπτοφάγειος, ὁ, ἡ, cui victus est ex cossis, i. vermibus lignorum, Aristot. 9. Anim.
Θριπώδης, ὁ, ἡ, putrescens, Gaz. l. 3.
Θρίσσα, ης, ἡ, aloſi pisces, Gaz. Arist. 9. Anim.
Θρίσσος, piscis quidam. in Epigr.
Θρίξ, ιχὸς, ὁ, eruptio pilorum præter naturam in ordine palpebræ, ex rheumate procedens.
Θρίψ, ῖπος, ὁ, vermiculus qui ligna inuasicur.

Θρῑ́ξ, Hesych. pareus & restrictus, ὀλιγόσιτος, μικρολόγος.

Θρῑσκεύω, ἤσω, σα, σκευκα, dico, refero, edo, sono. Sophocl. τοῦθ' ὑμᾶς ἅμα τοῦτο θρῑσκεύει θροεῖ, i. Alex. Eurip. τίνα θρῑσκεῖς αὐδήν εἰς; quamnam vocē edis? ¶Item θρύω, turbo, tremefacio θρῑσκεύω.

Θρῑσμός, ὁ, externus, θρῑς. & Θρῑσκ. (turbari.

Θρῑ́ω, in grumos concrescere.

Θρῑ́ον, τό, parvus grumus, Dioscor. li. 6.

Θρῑώδης, grumosus.

Θρόμβος, gutta, Serab. li. 9. ¶Item grumus, Herodot. ¶Item fragmentum, Dioscor. lib. 1.

Θρομβώδης, in grumos coire.

Θρυλλώδης, ης, ες, turbulentus, Gaz.

Θρῡλίζω, solium occupare, Nazianz. in Orat.

Θρῦμμα, ατος, τό, pigmentum, venenum, Theocrit. ¶Item flos vel rosa, Hom. & Nicand. Interp. ¶Cypri vocant θρύα vestes floridas & variegatas insigniter. ¶Thessali animalia varietate distincta maculosaque, Cæl. li. 9. ca. 9.

Θρυμματικός, τή, τόν, pigmenta varia.

Θρῦον, ου, τό, solium, sedes, sella, tribunal. Qui sedilia facit, Θρυονάριος vocatur Poll. li. 7.

Θρῦος, ὁ, rumor tumultuarius, ἰκμὴ ἀληθὲς ἢ ψεῦδος πυνθάνεσθαι ἔχουσα. θρῦος, sonus & vox.

Θρύπτω, prostilio.

Θυμβρίς, ίδος, ἡ, herba ex qua fiunt papyri lucernarum vel tunalium, Dioscor. li. 4. ca. 99. Vel ea ipsa papyrus, ely chnium, focus, familia, lucerna, Poll. li. 10. ¶ Aristoph. pro radio, ὁ δ' ἐκ τοῦ θυμβρίδος εἰς τὸν τοῖχον ὀβελίσκος σωμπεπόνται.

Θῡμαλίζω, susurro, Suid. θρυαλίζω, ἢ θυμίζω.

Θῡμαίνω, Hesych. τοῦτ', ἐξύω, perstringo, leuiter attingo, frico. Aristoph. in Pace, θρυμαίνων τὴν θύραν, Interpr. ἀκνῶν κινῶν, leuiter feriens fores.

Θῡΐς, ῑδος, iunceus.

Θῡλάω, & θρ. Μίλητον ἀεὶ πολλὰ πάσχει, divulgo. τοῦτο κατὰ πλείονα πεζολογεῖται, hoc fere plurium sermone celebratur, Plutar. in Solone. ¶Θύλημα, rumor, murmur, proverbium vulgi.

Θῡλάκιον, ου, τό, laniatio, Lycophr. ἀλάλκετον.

Θρυλίζω, τέρω, θρύπτω, συντρίβω, comminuo.

Θρύλος, ου, murmur, θρύλημα, Suid.

Θρύλος ὑμήν, τό, celebratum vulgoque iactatum.

Θρύμμα, frustum, Poll. 7. θρύπτανον, idem Cretē.

Θρυμματίδες, genera placentarum, Poll. li. 6.

Θρυπτάζειν, superbire.

Θρύον, ου, τό, iuncus, vlua, herba palustris, vocant aliqui σχοῖνον μακρόν, Dioscor. li. 4.

Θρύον, ου, vesicariæ herba, species, Theophr.

Θρυπτικός, ή, όν, delicatus, Xenoph. ¶Item θρυπτικὸς, communem, habens vim comminuendi.

Θρυπτικῶς, molliter, delicate, Poll. li. 6.

Θρύπτομαι, ψομαι, ψάμην, ψαμαι, molliter & delicate vino, delicias facio, Suid. ¶Summur etiā θρύπτεσθαι αἰσχρὸν τὸ σωμποτικεύειν, molestor, Aristoph. σώμφημι γὰρ τῷ ἐρασχόλῳ ἐγὼ θρύπτεσθαι.

Θρύπτω, ψω, π υφα, comminuo, mollio facio delicatum. θρύπτειν καὶ θεωρεῖν ἀεὶ δεῖ, Accaf.

Θρύπτα, agrestia olera. ἄγρια λάχανα, Hesych.

Θρυπτός, mollis, delicatus, τρυφερός, Hesych.

Θρῡ́ς, mollities effœminata, Aristoph.

Θρῡ́φερός, mollis.

Θρύων ξανθὸν, fucus, vespa.

Θρῡπτάω, σκώπτω, irrideo, cauillor, ludo.

Θρῡπτός, ὁ, tumultus, locus eminens, Iliad. κ. ἐπὶ θρυπτοῦ πεδίοιο. ¶Apoll. 2. διαφέρειν ἐπὶ θρυπτοῦ πεπαμένον, per falebras.

Θρῡ́σκω, genero, timeo.

Θ υ

Θύα, ας, ἡ, arbor thuia, quę & θύεια & θυία, & θύη. Theophr. hist. plant lib. 1. cap. 5. & Plin. lib. 13. cap. 16.

Θύαμα, odoramenta, aromata, ὑπὲρ τῶν ἐμπολῶν pro bellarum seu pemmatibus patuit.

Θυάζω confecto, orgia celebro.

Θυάμιον, thymiama, incensum, Hesych.

Θυάνατος, sacrilegus, sacrorum depeculator.

Θύαρ, ατος, solium, Dioscor. li. 1. ca. 25.

Θυασάρχης, prior lōga, Thyas, sacrificula Bacchi, Apollon. 1. Arg. Θύασον ὁμαδήσας ἐκίνησα. ¶Θύας λύσσα, furens rabies, li. 5. Epigr. ¶Quam Symmachus interpretatus est quas Græcolent ἐπισκόπους appellare, i. qui extis inspiciunt, & ex iis venturā prædicunt, Hieronym. cap. 2. Daniel.

Θυγατρίδεος, ὁ, θυγάτριος, per syncopen, filia. Ilia. ὑῆες δ' ἐμεγήρυσαν θυγατρίδεοι.

Θυγατριδοῦς, ὁ, & Θυγατριδοῦν, ὁ, ὁ, nepos ex filia. θυγατριδοῦς, idem, Poll. li. 3.

Θυγατριδοῦς, neptis ex filia, Poll. li. 3.

Θυγάτριον, ου, τό, filiola.

Θυεία, ας, ἡ, mortarium, Aristoph. πρ. ¶Item θύη, thuia arbor, Theophr. li. 3. hist. plant. ca. 9.

Θυείδιον, ου, τό, mortariolum, Aristoph. in Plut.

Θύελλα, ης, turbo, procella, Aratus, ἐπὶ δ' ἀνέμου Τρόπιν ἰμπλήξῃ ἀφνὸν κέρας ἠὲ θύελλα. Sin grauis incīderit vehemēti flamine ventus.

Θύεσον, aromaticum, θύεσσα τό, Herodot.

Θύη, apud Hipp. θυμίασον τῇ, Gal. κ. ἐμπλάστρ.

Θυηλής, ἐστος, ὁ, sacratus, Hom. θυήεσσι, Hellenica λευκῇ θυήεντι τῇ βοιδῷ, in aris odoratis.

Θυηπόλος, sacerdos, ἱερεύς.

Θυηπολέω, sacrificare,

Θυηπόλιον, vasis genus, apud Pollū. lib. 10.

Θυηλή, ῆς, sacrificium, & arcula in qua odoramenta reconduntur, primitiæ, Ilia. ἐκ δ' ἄρα θυηλὰς ἐκάτερθε βάλον, i. τοὺς ἀπαρχὰς, libamenta. ¶Item vaticinium quod ex victimis sacrificiis initur, Eustath.

Θυήματα, τα, farta ad sacrificium pertinentia.

Θυηπολέω, placo per sacrificium. ¶Pomachio, Nonn. κἀδρα θυηπολίοιο, &c. ¶Θυηπολίη, ης, operatio in sacris, sacerdotii officium. ¶Θυηπόλιον, ου, τό, sacrificium, θυσία. ¶Θυηπόλος, sacerdos, qui circa sacrificium versatur poeticum, Poll. li. 1.

Θύϊα, ἡ, Thuia, arbor perpetuō virens, Theoph.

Θύϊνα, mortarium, pila, Dioscor. lib. 2.

Θυΐνη δύναξ, mortariolum, τρύβλιον.

Θύϊνον ξύλον, thyinum lignum, ligni quoddā pretiosum, Apocal. 18. & Dioscor. lib. 1.

Θύϊον, thyæ arboris materiem simulitudine referens, Theophrast. hist. lib. 5. cap. 3.

Θυμίαμα, thuribulum, 5. Reg. 7. Sed 4. Reg. 24. significat mortariolum, Exod. 25. πρὸς θυσίας interpretantur phialas. ¶ Θυίνου vero Iosephus, acerra, thuribulum, θυμιατήριον.

Θυίτης λίθος, thyites lapis, in Æthiopia gignitur subuiridi colore Iaspidem referens, Dioscor. li. 1. vulgò emeraude.

Θυλάκιον, & Θυλακίσκος, siliqua, vasculum, cap. 5. lib. 4. Reg. Loculus, seu vagina seminis, Dioscor. Sacculus, Aristoph. ¶Item culeus, & cistella, panariolum Martial.

Θυλακῖτις νάρδος, Thylacitis nardus, quæ & mōtana dicitur, Dioscor. lib. 1. vide ibidem Marcellum.

Θυλακοειδής, ὁ, ἡ, folliculo similis, Gaz.

Θύλακος, ου, vas ad panem ferēdum, panarium Plin. panis reticulum Horat. Suid. ¶Poll. lib. 7. vehium arcu, ὑφ' ἅρμασιν ἁρπεδόνη. ¶Item culeus, vtriculus, folliculus, Gaz.

Θυλακοῦχος, mus, aut locusta.

Θυλακώδης, ης, ες, siliquaceus, folliculari specie, Herm. lib. 1. Dioscorid.

Θύλακες, ου, ὁ, sacculus apud Homer. & Poll. Eidem lib. 10 capsa, puluinar, θρυαλλίδων.

Θυλήματα, τα, farinæ vino & oleo mixtæ in sacrificium, Suid. & Comment. Aristoph. in Pac.

Θύλλα, tami, folia, furculi. ¶Item festum Veneris.

Θύλλατ, θύλλατα, θυλλήματα, receptaculum, vtriculus.

Θύμασπος, τό, sacrificium, victima, hostia, li. 4. Epigram. & Hocr. ad Nicocl.

Θυμαγερής, ὁ, ἡ, ές, afferens dolorem animo.

Θυμαλγέω, ήσω, ησα, ήκα, ήμαι, ήθην, ἀφαιρῶ, & τὰ ὑπὲρ τοῦ θυμοῦ ἀλγήματα

Θυμάομαι, μ. ἀποθυμάομαι, ἀπ. παθυμάομαι, iracscor, succenseo, Plat. Epist. 7, ἐγὼ δ' ἐκείνῳ πολὺ πεθυμημένος, cogitabam abire indignatus.

Θυμιᾶλγμα, conficitur ex thymo trito & oxalme, i. acida muria seu salso aceto, Dioscor. lib. 5.

Θυμοφθορικός, ή, όν, animum destruens, Hesych.

Θύμος, ου, ὁ, cepa agrestis, porrum, Aristoph. in Plut. ¶ Item verrucæ nomen, seu vlceris Ægyptiæ fabæ magnitudine, quæ thymi florem repræsentat, Ruel. thymus Barbaro, Dioscor. lib. 2.

Θυμός, pars glandulosa in cordis capite, Pollux. lib. 2.

Θυμός, οῦ, ὁ, animus, ira, animi vehementia, excandescentia. Θυμὸν δακεῖν, animũ mordens, i. reprimens, Aristop. Θυμὸν φέρω εἰς τὴν χώραν, animum intendo in prouinciam, Thucyd.

Θυμόσοφος, ὁ, ἡ, sapiens, solers, Aristoph. νῖφ. Θυμόσοφός ἐστι σύνεσις, ingeniosus est & solers.

Θυμοφθόρος, ου, ὁ, perniciosus animo, ad mortem pertinens, Hesiod.

Θυμόω, μ. ἀπο, ad iracundiam prouoco, Osee 1.

Θυμώδης, ες, ὁ, animosus, iracundus, Aristot.

Θύμωσις, excandescentia Cic. Tusc. 4.

Θυνάζει, falsamenta muriæ.

Θυνάσσω, dissecare, largè frui, furere.

Θυνίω, θύνω, festino, incito, sæuio, Hesiod.

Θυνάζειν, & θυνίζειν, pungere, imponere, configere, insilire, Aristoph. in Vesp.

Θυννίδιος, thynna piscis, Aristot. lib. 5. Anim.

Θυννος, ὁ, thynnus vel thunnus, nomen piscis prægrandis, Athen. lib. 7. ¶ Θυννεῖον, τὸ, sacrum quo piscatores Neptuno thynnum immolabant in spem felicioris capturæ, Cæl. ¶ Θυννοσκοπός, thynnos capto, obseruo, Aristoph. in ἱππ. ¶ Θυννοσκόπος, thinarii Gaz. i. qui thynnos pisces obseruãt & captant. ¶ Θυννοσκοπία, accipitur pro accurata & inconniuenti obseruatione.

Θυνός, ἡ, όν, ἡ, crassus & ineptus, Lucian.

Θυνός, bellum, impetus, cursus.

Θυίω, μ. πο, ὑρμάω, propero, curro, propello, cum impetu eo, certatim eo, Iliad. β.

Θυοδόκαιον, τὸ, vas ad recondenda odoramenta.

Θυόεις, εσσα, ὁ, odorifer, Nonn.

Θύομαι, θυσιάομαι, sacrificio, sacrum facio, Accus. Plat. 2. de Rep. ¶ Item mactor, Matth. 22. ¶ Item extra consulo, Arrian.

Θύον, ὁ, τὸ, sacrificium, libamentum & odores suffimentum, Odyss. ὀλίγον θύον δώσω, precor per sacra. ¶ Θύον, odorifera arbor, Interp. Odyss. ¶ Item sacrificium.

Θυοσκόος, ὁ, aruspex, Aristoph. in Equit.

Θυοσκόπος, ου, ὁ, aruspex, vates qui futura prædicit ex inspectione extorum.

Θυόω, μ. θύω, ἀπ. κατα, facio odorem, adoleo. ¶ Item incitor ad libidinem, Aristot. li. 5. Anim.

Θύπλος, caseus, τυρός, Hesych.

Θύρα, ας, ἡ, ianua, ostium, fores. αἱ θύραι δώμασι τῶν βασιλέων, ostiarii regis, Plutar. in Themist.

Θυρᾶγματα, excrementa, κόπρος, ῥύμματα, Hesych.

Θύρακες, foras, ἔξω τῆς θύρας, Odyss. ἐὰν δ' ἐθέλῃς ἔξω. ¶ Item foris, Argon. 2. καὶτὰ θύρακες ἔβην σ. ¶ εἰ θύρακες, externi, alieni, Aristoph.

Θύραθεν, extrinsecus, ἔξωθεν, Nazian. in Orat.

Θυραία, ας, ἡ, externa: & ianua inter duas ædes: vide Ammonium.

Θυραῖος, α, ον, externus, exraneus, forensis. Sophocl. Θυραῖος ἔδνα, i. abest, est foris, Θυραῖοι ἀνέρες, i. viros externos, Eurip.

Θυρᾶζειν, foris agere.

Θυρεπαξ, pro θυρεπακτής, Eustath. βωμοὶ ἱκέται, qui insidiatur sacris victimis, & qui abiecte vtitur causa nihil non audet.

Θυρεωλεῖν, domum custodire, ostiatim canere, Varin. ¶ Item in castris stariuis & sub dio agere, Aristot 6. Polit.

Θυρεωλία, ας, ἡ, vita agrestis. Aristot. 1. Oecon. ἐφ' ὑπαίθρου θυρεωλίας ἀθύτου, sub dio degere nequit.

Θυρεωλικός, ὁ, ἡ, ὑπαίθριος, θυρεωλικὸν ἔχων, qui sub dio sit, siue sub diuo, Philostr. in Epist.

Θύρεωλος, ὁ, ἡ, ὁ πρὸ θύρας, ὁ ἔξω αὐλῆς, Hesych. qui foris aut sub dio manent.

Θυρεωλῶ, excubare.

Θυρεωρέω, indico.

Θυρεώτης, ου, ὁ, scuta, in Epigr.

Θυρεοειδής, ές, q. scutiformis: à medicis cartilago quæ & καταθυρεοειδὴς & θυρεοειδὴς dicitur.

Θυρεός, οῦ, ὁ, scutum: à ianuæ similitudine, παρὰ τὸν θυρῶνα τῆς πύλης, Nazian. oppone clypeum fidei. ¶ Item lapis, qui est vice ianuæ & ostii, Phryn.

Θυρεοφόρος, ου, ὁ, scutifer.

Θυρεπανοίκτης, ου, ὁ, qui in quasvis ædes impune ingreditur, Laert. de Crat. Thebano.

Θύρη, ης, ου, τὸ, ostium, vestibulum, ianua, Iliad. β.

Θυρηδόκιον, stabulum.

Θύρηθι, foris, foras, ἔξω, ἔκτοθι, Odyss. ξ.

Θυριάζω, μ. ἀπο, sacrifico, cap. 22. li. 4. Reg.

Θυρεμάχος, bestiarius: à Capitolino & Iul. Firmico, arenarius, Basil.

Θύρετρον, ου, τὸ, portula, ostiolum, Aristoph.

Θυρέτριδες, ai, fenestra, ostium. Θυρέτριδες, fores, Ptolo. Polit. 2. ¶ Item cellula Gazæ, apud Aristot. de vespis, l. 9. Anim. & alio loco vaiula.

Θυροκαπεύω, fores pulsare, Aristoph.

Θυροκαπίστης, & Θυροκάστης, ὁ, qui ianuam pulsat.

Θυροκοπέω, fores pulsans, Heraclid.

Θυρονηλάτης, ὁ, ianuarum fabrica.

Θυροβομβέω, π. ἀπο, foribus mugio, Xenoph.

Θυροφόρος, thyrsi referens speciem.

Θυρσοκλόνος, ὁ, hasta, signum est cœleste, Procl.

Θυρσολέτας, insani in Bacchi orgia.

Θύρσος, ὁ, hasta frondibus vestita, qua vtebantur in sacris Bacchi, Virg. Ecloga 5.

Θυρσοφόρος, ὁ, ἡ, ὁ, thyrsifer, in Epigram.

Θυρωρεῖον, ianua, ostium. ἀφεῖς θυρωρεῖον, Suid.

Θυρώματα, τὰ, fores, postes ianuæ, 2. Reg. 7.

Θυρωρείον, τὸ, vestibulum. Poll. lib. 1.

Θυρωρός, ὁ, ἡ, ianitor, Ioan. 18. ¶ Θυρωρεῖον, locus inter duas ianuas, Vitr. li. 9. cap. 10.

Θυσ-

Θυσσόους, qui fabricant portas.

Θυσανόεις, εσσα, εν, fimbriatus. ¶ αἰ δὲ θυσανόεσσαι, Ægida trilicem, Valla reddit.

Θύσανος, ου, ὁ, vel Θύσσανος, ὁ, fimbria, nodus, quales dependent à crumenis. Iliad. β. τοῖς ἑκατὸν ἐκ θυσάνων, cuius centum fimbriæ i. περόνων.

Θυσσανόεις, εσσα, εν, ὁ, ἡ, villosus, Gaz. lib. 1. histor. plant. Theophrast. ca. 9. radices oleæ esse aiunt, θυσσανώδεις ἡ ὑζόφυτος, fimbriatas & nodosas.

Θυσσανωτός, ὁ, ἡ, fimbriatus.

Θύσθλα, τὰ, alii ramos vocant: alii thyrsos, i. fasera Bacchica: alii omnia quæ ad initiationem faciunt, Eustath. Iliad. ζ.

Θυσία, ας, ὁ, sacrificatio, sacrificium, hostia, victima, Plat. Epist. 7. θύσιας θυσίαι.

Θυσιάζω, sacrifico, immolo.

Θυσιαστής, Bacchus, & vox bacchantium.

Θυσίασμα, victima.

Θυσιαστήριον, τὸ, altare, 1. Corint. cap. 9. & 10.

Θύσιμος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, sacrificabilis.

Θυσκόη, ἡ, cassa, capsula thymiamatum.

Θυσσός, ὁ, ἡ, ὁ, sacerdos, vates.

Θύσσω, extendo.

Θυτήρ, Sophocl. in Trach. sacrificus, victimator.

Θυτήριος, α, ον, sacrificium, Eurip. ¶ Item herba libanotidi similis, quam iuraturi manu comprehendebant: Vide Comment. in Aranum.

Θύτης, ου, ὁ, sacerdos, sacrificus, Plut. in Galba.

Θυτικός, ἡ, όν, aruspicina, ars immolandi.

Θύω, sacrificio, macto, θύσας πᾶσι θεοῖς, Plut. in Camill. Xenoph. Στοὰς θύσαι μακράς, pannos hostias offerens. Aristoph. in Equit. θύων ἔλαια θύειν, κνήστιν βῶς τῷ θεῷ. ¶ Ponitur & pro festinare, excitare, impetu facere, ὁρμᾶν ἢ μάχεσθαι, Athen. li. 7. Hesiod. κύματα θύοντα ἀνέμῳ, ruunt, impetu rapiuntur.

Θυώδης, ες, ὁ, ἡ, suauis odoris, odoratus, Ossa δὲ θυώδεα λαβεῖν, θυώδη ξύλα, thuiæ ligna, Theophrast. lib. 4. cap. 5. hist. plant.

Θυωτός, ὁ, ἡ, odoratus, bene olens.

Θύωμα, ατος, τὸ, odoramentum, Aristid.

Θυώνη, Semele, ἐκ δὲ θύωνε καὶ ἀμφιτρύωνος, commestari, θυώνη δὲ ἐστίν, Hesych.

Θυωρεῖον, vel θυωρίς, mensa erat theatralis quæ placentas καὶ τὰ ῥίμματα sustinebat, Pollux. lib. 4.

Θυωρίδιον, ου, τὸ, mensurarius, argentarius, Hesyc.

Θυωρίς, ίδος, mensa sacris vsibus dicata, Laer.

Θυώσσω, præ libidine gestiens.

Ω

Ὠ, à Ἄω, curro, facio, nutrio, lacto, sedeo, pono, fruor, desicio, mulceo, paro, video, conuinor.

Ὠάξ, ηός, fera ex hyæna & lupo genita.

Ὠβή, ἡς, ἡ, iactura, damnum, mulcta, Ost. β.

Ὠβός, September apud Ægyptios, Plut. in Rom.

Ὠθεῖται μ. ἐξω, ἀπ. ἐκ, iacero, impetum facio,

Ὠκάθω, sedeo, θωκέω, τὸ ἐν ᾧ ἕζομαι, Herodot.

Ὦκαι, locus, sedes, concio, Odyss. ὁ.

Ὠκάμη, ης, ἡ, funiculus, laqueus, Suid.

Ὠκάμιζον, vel ὠκάμισσον, vincio funiculis, Suid.

Ὠκάμισον, τὸ ἥμισυ, dimidium, Hesiod. Interp.

Ὠκαμός, ὁ, cumulus, aristarum acernus, παρὰ τὸ ἀκμή, Theophr. de hist. lib. 8. cap. 10.

Ὠκάτιον, Attice, pro τὸ ἥμισυ, dimidium.

Ὠκάτη, ἀττικῶς, ης, cingulum.

Ὠκεανός, ου, Ægyptius: à Thono rege, Nicand.

Ὠκεανός, ου, ὁ, fons.

Ὠκεανίς, ίδος, ἡ, adulatio, blanditia, Plat. de Leg.

Ὠκεανόν, τὸ, idem.

Ὠκεανίσκος, ου, τὸ, assentatiuncula.

Ὠκεανιστής, οῦ, ὁ, assentator, blandiens, Plat.

Ὠκεανιστικῶς, adulatorie: κολακευτικῶς, Suid.

Ὠκεανόω, ὠκεανῶ, ἀπ. ὠκεάνωσα, adulor, capto, colo.

Ὠκεανώδης, ες, ὁ, assentatorius.

Ὠκέλλω, cauillor, adulor, inseruio.

Ὠκέλλον, τὸ, propugnaculum, Suid. τὸ πῖσος. ¶ Item velum quoddam quadrangulũ, quod maximi veli carchesia incumbit, Eustath.

Ὠκέλλωμα, propugnacula.

Ὠκελλίζω, armo lorica, thoracem induo, τὸν θώρακα ἐνδύομαι. ἵππος κατάφρακτος, loricatio. ¶ Ὠκεῖς κίνας, leuis armaturæ miles, ferentarius, apud Polyb.

Ὠκεμβολία, ας, ἡ, pinula militaris.

Ὠκεμβολικός, ὁ, armorum faber.

Ὠκεμβολίτης, thorace armatus, thoracem ferẽs.

Ὠκέξ, κεος, ὁ, pectus, thorax, Aristot. de mũdo, dicitur ea pars quę à collo ad pudẽda vsque pertendit, a stomacho & aluo distincta, vt docet Galen. ad Glaucon. ¶ Capitur & pro vesle, quę illas partes regit & mouet, vt lorica, Aristoph. in Acharn. φέρε δίδου πᾶς θώρακα τὸν λιμυττίφερτ'. ¶ Est etiam θωρήσσεσθαι, armari, τὸ καθοπλίζεσθαι αὖ. ¶ Itẽ bibere & inebriari, hinc ἄκρος θωρηκτικὸς ἀκρομέθυσος.

Ὠκεῖδες, dicunt Ioues pro διωκτῆδες.

Ὠκεμβολικός, ὁ, armatus.

Ὠκέξ, idẽ quod θώραξ. Arat. de θώρακι βαθρευκῆς. Ὠκέξ, ὠκεῖ, ὁ, vini potio, quod pectus armare videatur, & calefacere. Hippocr. in Aphor.

Ὠκεμβολικός, ὁ, ἡ, ὁ, armo.

Ὠκές, ὁ, ἡ, genus lupi, animal mordax: Gaza vertit lupum ceruarium: thos dicitur à Plin. lib. 8. cap. 34. ὠκεῖ, idem, Vide Oppian. li. 3. de venatione.

Ὠκεῖδες, Dorice, commari.

Ὠκελίζω, pro τὸ θελίζω, irrideo, cauillor.

Ὠκέλτωρ, ορος, ὁ, latrator. ¶ κύων ὠκέλτωρ, aper impetuosus, in Epigr.

Ὠκέω, latro, vociferor, Accus. Eurip. ὠκέλουσα πάλη, hęc vociferans. Idem καὶ ὠκέζω, clamore canes excitare.

Ὠκεῖς, pro θωμοῦχος, Hesiod. in scuto Herculis, τοῖ ἐν δείματι θωκεῖτο ἴφθιμε, hæc autẽ distincta erant admiranda opera.

Ὠκέτωρ, ορος, ὁ, adulator, assentator, Suid.

Ὠκέω, θῶ.

Ἰαχή, ἡ, vox, clamor. ¶Item vna, ἰσῦ. ξ. ¶Cyrillus distinguit, vt oxytonũ vnam significet, properoxytonum vocem. ¶Item ἴα, vis, violentia. βία, Suid. ¶Hesych. τέλη, τὰ βέλη. ¶Item flores, violæ, Theophrast.

Ἰάλλω, dormio.

Ἰαλλω, lingua Ionica vtor, Hermog.

Ἰαλυσία, ἡ, cubile, stabulum, somnus.

Ἰαλυσιάζει, Aristoph. Aduerb. dolentis.

Ἰαμαίνω, exhilaro, εὐφραίνω, Accus. Theor. τὸ δὲ μέλος ἰαμαίνει τὸν ἀκροατήν, ¶Item liquo, resoluo. Hesio. μισγόμενος ἰαίνεται ἀκόλαστος, i liquitur. ¶Ἰάμαινε ὕδωρ, calefiebat, intepescebat.

Ἰαμβίδης, homicida, μιαιφόνος.

Ἰαμβή, clamor, βοή, Varr.

Ἰαμβή, canis stella, Varr.

Ἰακχαγωγός, Bacchi mysteriis initiatus, Pollu. lib. 1.

Ἰακχάζω, μ. ἐσπ. ακσ, clamo, Neut absol.

Ἴακχος, ὁ, Iacchus, Bacchus, aut ipsum festũ, Aristoph. ¶Pro hymno & cantico, Plutarc. in Themist. ¶Ἰακχαζόντων φωλεῶν, vocem tollũt, bacchantur, Herodot.

Ἰαλεμίσαι, & Ἰάλεμίζειν, lamentari, lugere, Ielemum canere, i. cantionem frigidissimam.

Ἰάλεμος, carmen Apollini sacrum. ¶Ἰάλεμος, genus lamentabilis cantionis. lib. 4. Apoll.

Ἰαλεμώδη, τά, frigida, & nullius momenti.

Ἰαμβος, ὁ, diæterium, scomma.

Ἴαλλω, mitto, extendo. ἰσῦ. ξ, ἵν' ὀνείατα χεῖρας ἴαλλον. ἐξέτεινον. ¶ Item ἀγάλλω, tribuo, 2. Argon. κρεῖ χεῖρας ἴαλλε θεμιστοσύνας. ¶Itẽ pro volare. Hesiod. de harpyis in Theog. μετὰ χθόν' ἴαλλον, i. ἐπέτοντο, Interpr.

Ἴαμα, τὸ, medicamentum, medela, Plat. ῥήμ.

Ἰαμβεύειν, iambis canere.

Ἰαμβίζω, iambus, & versus iambicus, Aristoph. ¶Ἰαμβίζω, proscindo, conuitior, Suid. ¶Ἰαμβίζω, idem in Epigr. ¶Ἰαμβίζειν, ὠν, τὸ, Iambicum carmẽ, Lucian. ¶Ἰαμβίζειν, maledicus, Hesych. conuitiator ¶Ἰαμβύκη, organa sunt musica triangula, quibus iambica canebant. σαμβύκαι vocat Suid. & Hesych.

Ἰαμβώ, locus humidus & fruticosus, Hesych.

Ἴαμνος, ὁ, locus densus fruticibus. ¶Item ramus, κλάδος, Nicand. Interpr. in Theriac.

Ἰαῦ, indignantis, Aduerb.

Ἰαῦδες, flos.

Ἰαῦδινος, ὁ, violaceus.

Ἰαῦδινος, ὁ, scrtum violaceum, Suid.

Ἰάομαι, μ. ἀσπ. μαι, & ἰήσομαι, apud Hom. σ. αμφ. medeor, sano, curo. ἰατρὸς δ' ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος, cuius excitatam curationem. ¶Item emendo & sarcio, Æschin.

Ἰάπτω, μ. ἀττ. σ. αττω, maledico, conuitior, Accus. Sophocl. λέγειν ἰάπτειν, verbis incessere. ¶Ἰάπτω pro mitto: vnde ἄϋτε πορφύρεαι, Il. ἁ

Ἴαπυξ, υγος, ὁ, Iapyx ventus, qui & ἀργέστης, Aristot. de mundo, & Gell. li. 2.

Ἰαρόπτης, ου, ὁ, sanguipota, homicida, Hesych.

Ἰαρός, purificatus, lustratus, Hesych.

Ἰαρός, ἡ, ὁν, lingua Ionica. ¶Ἴαρὸν, Ionicè.

Ἴασι, ἡ μετάθ. ab εἶμι, ἴω, μέτ. μι, eunt. Iliad. σ. ἃς, πορφύρεαι κῦμ' ἴασι πρὸς ἠπειρον, resonabat.

I B

Ἰβάν, cadus, vrna, κάδος, ὑδρία, Hesych.

Ἰβδηκίς, paxillus in imo solo nauis, quo educto aquæ collectæ vis profluit, Iliad. ε.

Ἴβηρος, Iberus, fluuius Hispaniæ.

Ἰβηρία, ας, ἡ, Iberia, Hispania.

Ἰβηρίς, Iberis herba, foliis nasturtii, Dioscor. lib. 1. cap. vlt.

Ἶβις, ἴδος, & ἰβὶς, ὁ, ἡ, ibis, auis quæ serpentibus vescitur vide Plin. lib. 8. cap. 27.

Ἰβίσκος, ibiscum, herba quæ & ἀλθαία, Dioscor.

Ἰβώδης, ἡ, ἰδώς, ους, gratuitas, fœcuitas morum.

Ἴβυκες, ἡ, ἰβύκων, musicum instrumentum: artifices ludendi Ἰβυκίζειν Suid. dicuntur, ab inuentore Ibyco.

Ἰγδ, Hesych. genus auis vocalis.

Ἰδάω, verbero, clamo.

I F

Ἰγγηρός, cerebrum. Sed ἴγγρος, melius, Hesych.

Ἰγδίς, ίδος, ἡ, pila, mortarium, ὐγιεία, Etym.

Ἰγδιόγυρον, ὁ, ἰγδίδιον, mortariolum.

Ἴγδις, ὁ, ἡ, εως, pila, scribitur ἴγδις in Aristopha. comment in Vespis. ¶Apud Athen. lib. 14. ἴγδις genus est ridiculæ saltationis: quod etiam dicitur ἴγδιμα, Etym.

Ἰγμώδης, humidus.

Ἴγμῶδ, qui venit ἐπὶ ξένια.

Ἰγνάτιος, ὁ, & Ἰγνατία, ὁ, ἡ, poples, vt Græca vertit. Aristot. σφῦρα τοῦ ἰγνύου, ad poplitẽ. τυπτοῦσι τοῦ ἰγνύας ὄπισθεν, cæsis poplitibus cecidit, Plutarch. in Galba.

I Δ

Ἴδαι, loca densa arboribus.

Ἰδαία ῥίζα, idæa radix. Dioscor. li. 4. cap. 45.

Ἰδαία πεύκη, idæa pinus, lib. 3. hist. plant. ca. 10.

Ἰδαῖος, ὁ, Idæus, ab Ida mons Phrygiæ.

Ἰδαλιμός, ὁ, humidus. Hesiod. ἰδαλίμιον καθῦμα dixit, id est, sudoriferum. ¶Item auis species, Hesych.

Ἴδαλος, pulcher, iucundus, decorus.

Ἴδαρ, Hesych. cibus βοῦρον, apud Homer.

Ἴδε, ὁ, ἡ, vt.

Ἴδε, vide, vidit, paroxytonum.

Ἰδέα, ας, ἡ, idea, i. originalis rerum species. ¶Idéæ Cicer. de vniuers. nunc formas, nunc genera, nunc speciem trasferri, vt in Timæo ἰδέαν ἀρίστου, speciem optimi. ¶τῶν ἰδέων τὰ

σώματος ὁμοιότητα, specie corporis decorus, Plut.

Ἰδεῖν, laborare, sudare.

Ἴδεος, Suid. ὁ ἅμα τῇ ἰδίᾳ ἐρᾷν, qui primo intuitu in amorem rapitur, vt Lucãer Musæi.

Ἴδειν pro εἶδε, vidit, Homer. Iliad. χ.

Ἰδήεις vel ἀδήεις, deformis, imbecillis.

Ἴδηθεν, a, Ida mons. ¶Ἴδηθεν, ab Ida Herodot.

Ἴδησις, visio, visum Cicer. ὄψις, Hesych.

Ἴδιαι, peculiares, εἰδίμαι, vel ἴδιμαι, Hesych.

Ἰδιάζων, pulcher, κεχαριτωμένος, Hesych.

Ἰδίᾳ, priuatim. Thucyd. li. 3. ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνει, priuatim & publice. ἰδίᾳ σφίσιν, suapte authoritate agens, & urip.

Ἰδιάζοντα, τά, peculiaria, ab aliis secreta, Naz.

Ἰδιάζοντως, peculiariter, singulariter, Diodor.

Ἰδιάζω, secretum peto, remoto q; arbitris secretus maneo. Herodian. li. ζ. ὑπεκστὰς αὐτὸς ἰδιάζων, ipsum in secreto & secessu solitarium aggressi sunt.

Ἰδιαίτατος, propriissimè, Porphyr.

Ἰδιαίτερος, præcipuè peculiaris, Theophr.

Ἰδιαίτερος, peculiarius, seorsum magis, Dioscor. in præfat. ἰδιαίτερον ἢ θεραπεῦσαι, singulariter præcipuèque ergà nos. ¶Item ἰδιαίτερος, secretius, Herodian. lib. ζ.

Ἰδιαστής, ὁ, ἡ, qui agit vitam priuatam, Laert.

Ἰδιάζω, ἰδιάσω, exudo, Accus. Aristot.

Ἴδιδες, apud Galen. pro εἰδικὸς sæpe legitur, Linacer nũc specialem, nũc priuatum vertit. ¶Ἰδιακῶς, seorsum, κεχωρισμένως, Suid.

Ἰδιοβουλία, innitor meo consilio.

Ἰδιογνώμων, ονος, ὁ, ἡ, cui est suæ sententiæ, Aristot. 7. Eth.

Ἰδιόγραφος, idem quod αὐτόγραφος, Gell. li. 9.

Ἰδιάζοντος, quod quis suo iure possidet.

Ἰδιόμορφος, forma peculiari discretus.

Ἰδιοξενία, ας, ἡ, priuatum hospitium, Suid.

Ἰδιόξενος, ὁ, ἡ, peculiaris hospes amici peregrini. Vide ἀγορανόμος in Ammon. & Poll. lib. 3.

Ἰδιοπάθεια, ας, ἡ, propria & priuata affectio, Aph.

Ἰδιοποιοῦμαι, mihi adiungo, & vindico, Accus.

Ἰδιοπραγεῖν res suas agere, quiescere, Suid.

Ἰδιοπραγμοσύνη, sui tantùm curans, Laert.

Ἰδιοπραγία, ας, ἡ, priuata commoditas, Plat.

Ἴδιος, ον, proprius, priuatus, specialis, suus. Ἰδίᾳ πόλεσι, priuatæ diuitiæ, Thucyd. ἰδίου πολίτου ἢ ἀρχῆς, Aristot. 5. Polit. in ordinem cogere, magistratu priuare. ἰδίᾳ χαριζόμενοι, proprium solum colunt, Aristot. τὰ ἴδια συμφέροντα, propria commoda, Demosthen. τὰ ἴδια, res familiares, bona priuatorum. Isocrat. ad Philipp.

Ἰδιοσκελής, contractus, Phil. de mund.

Ἰδιόστολον πλοῖον, quod sibi soli quis conduxit, Athen. lib. 12.

Ἰδιότης, ητος, priuata classis.

Ἰδιοτυγκρισία, ἡ, propria natura, propria discretio. ἰδιοτυγκρισίαι τῶν μορίων, peculiares corporum affectus, propria corpori temperamenta, Dioscor. li. 6. Celsius proprietates vocat.

Ἰδιοσύστατος, ὁ, Cyrill. per se consistens.
Ἰδιότευτος, ὁ, rusticus, paganus.
Ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas. ἰδιότητες ξύλων, causæ abditæ & latentes, Aphr. in præfat. lib. 1. Problem. ἰδιότης τοῦ σώματος, corporis qualitas, Basil. in Epist.
Ἰδιόφωνος, peculiariter & privatim. Nazian.
Ἰδιόφορα, τὰ, quæ sui generis cibo vtuntur, Gaz.
Ἰδιόω, mihi vendico, Plat. de Legib.
Ἰδιόχειρ, ρος, priuata manu scriptum.
Ἰδιόχειρος χάριν, propria manu, Bud. in Epist.
Ἰδιωμα, ατος, τὸ, idem quod ἰδιότης.
Ἰδιόω, sudo, laboro, Aristoph.
Ἰδιος, sudor, Aristot. non semel in Probl.
Ἰδιότης, ητος, τὸ, idioma, proprietas linguæ, proprietas, Dioscor. lib. 1. περὶ χυλῶν. ἰδίωμα.
Ἰδίως, seorsim, priuatim, peculiariter, Aristot.
Ἰδιώτης, quum quid sit priuatū cuiusque, Plat.
Ἰδιωτεία, ἡ, vita priuata: ἀγορᾷ opponitur, Xen.
Ἰδιωτεύω, vitam priuatam ago. ἰδιωτεύων ἐν ἄστει, Aristot. in Pol. ¶ Item sum imperitus.
Ἰδιώτης, ου, ὁ, priuatus. Demosth. opponit ei πολιτευόμενον: aliàs etiam ἀγύμναστον. ¶ Item rudis, ἰδιώτης εἶναι καὶ σοφὸν πόνου, Xen. lib. 1. Pæd. ¶ Ἰδιώτης etiam ciuis, cui opponitur extremus. Aristoph. in Ranis, ἄνοσόν τε διάγοντα ζῆν, καὶ τὸ ξύλινα ἢ σὺ ἰδιώτας.
Ἰδιότης, ητος, affinitas, cognatio & propinquitas generis, Suid.
Ἰδιωτία, rusticitas, insciti a.
Ἰδιωτικός, ὴ, ὸν, priuatus, vulgaris.
Ἰδιώτις, ιδος, ἡ, priuata mulier.
Ἰδιωτισμός, οῦ, ὁ, vulgaris status, Herm. & Epist.
Ἴδμεν, scio, noui. ¶ Ἴδμεν, ἴδμεναι, scimus.
Ἰδέμεν, scire, pro εἰδέναι, Odyss. σ.
Ἰδμοσύνη, ης, ἡ, scientia. Hesiod.
Ἴδμων, ονος, ὁ, ἡ, peritus, Genit. in Epigr.
Ἰδνόω, με. όσω, reuoluo, torqueo, flecto, Iliad. β.
Ἴδον, pro εἶδον, vidi, Odyss. ξ.
Ἶδος, æstus, sudor, ἰδρὼς, Dionys. de situ orbis. ¶ Hesiod. ἴδος ἐν αἰγιαλοῖο, in æstu maximo.
Ἴδου, ecce, Aristoph. in Neb.
Ἰδυδεῖ, ai, genus tibiæ.
Ἰδυία, ας, ἡ, peritia, Apoll. 2. Argon.
Ἴδυιος, ου, ὁ, ἡ, scies, Genit. Apoll. 2. ¶ Hesiod. formicæ, ὅτε τ' ἴδριες σωρὸν ἀείρωσι, ἰ. ὁ μύρμηκες.
Ἰδρωσία, ας, ἡ, sudatio, Aristot. in Probl.
Ἰδροτραυτεῖν, sudare, Aristot.
Ἰδρόω, ῶσω, π. ωσα, & Ἰδρύω, sudo. ἰδρῶ τοὺς μυκτῆρας, sudo in alis, Aphrod.
Ἵδρυμα, ατος, τὸ, statua, fundamentum, fulcimen. ἱδρύματα θεῶν, fana. Plat. ἀγορ.
Ἱδρύω, collocor, sedeo, Plat. in Epist. πρῶτον μὲν ἐκβάλλειν ἐξ ἀστῶν τὸ θεῖον, Deus ipse longè à voluptate & dolore situs est. ¶ Ἱδρύσασθαι τὸν Πυθαγόραν, Pythagoræ statuam erexisse, Plutar. in Numa.
Ἱδρύω, sedem pono, iacio fundamenta. ἱδρυσάμενον θεοὺς εἰς τόπους, Plat. de Legib.
Ἵδρυσις, εως, ἡ, collocatio, constitutio, q. fundatio templi aut statuæ, Plat. de Legib.

Ἱδρυτὰ χαίνει, fixa & stabilita ex terra, in Epig.
Ἱδρυτέον, manendum, Sophocl. οὐκ ἱδρυτέον.
Ἱδρύω, & Ἱδρυμαι, vel Ἱδρύομαι, constituo, fundos stare aut sedere facio. ἱδρύσατο πλοῖα στῆναι, castra locauit, Plutar. in Camillo. Aristoph. in Pluto. ἵδρυσε πλοῖα δώδεκα στρατὸν ἀεὶ ἱδρύσασθαι μὴ πέμε statuite.
Ἱδρώς, ῶτος, ὁ, sudor. ἱδρῶ, per apocopen pro ἱδρῶτα, Homer. ἱδρὼ ἀπὸ χροὸς, sudorem abstergebant.
Ἱδρῶδης, τος, morbus ex sudore.
Ἱδρῶσις, sudoris euocatio, sudatio, ἴδρωτ.
Ἱδρωτικός, ὸν, sudori obnoxius, sudatorius Gaz. æ, sudorem mouens, sudator Plin.
Ἱδρωτοποιία, sudoris euocatio, sudatio Senec.
Ἱδρώω, sudo, poeticè, Gaz. lib. 3. Gram.
Ἴδρις, & ἴδρις, testes, & qui causas capitales iudicant, quasi ἰδμονες, Eustath. Iliad. σ.
Ἰδωλοχήτης, vates.
Ἰδώς, pro εἰδώς, sciens.

I E

Ἴε, vade. Ἴεζον, sedebas.
Ἴει, mittebat, Iliad. ε. ἴεσαν ἐς ἀγῶνα θοὰς ἵππους.
Ἴειε, dualis 3. Dorice loquens, Theocr.
Ἴεεν, pro ἴασιν, mittunt. Hom. Iliad. γ.
Ἴελδ-, intestinorum turbatio, Hesych.
Ἵεμαι, cupio, gestio, Genit. Odyss. ἱέμενος νίσσεσθαι, cupid⁹ reditus. ¶ Infinit. Ibidem, ἱέμεν ἀπίτμα, necare cupientes. ¶ Item feror cum impetu, festino, Iliad. ν.
Ἴεται, ται, ται, ται, ται, contra deteriorem tendere. Plat. li. 1. de Republ. ἴεσθαι ἐς ξύλον, prælium inire, Plut. in Themist. ἴεσθαι κατὰ κέρας ἵππου dicitur exercitus, quū expurrecta frons te agmen procedit, Xenoph. 2. παρὰ τὸν ἵππον ἴεσθαι ἀλλήλοις, pro coire mutuam in societatem, apud Plat. in Epist. ¶ Idem in Timæo, ἵεσθαι ἀλλήλοις ἵπποι, mouere contrariis inter se cursibus Cicer.
Ἵεμι, mittere, emittere: ab ἵημι, Aristoph.
Ἰεμαι, rubigine inficior.
Ἱερά, ἡ, epilepsis. ἱερὰ νόσος, morbus comitialis, Galen. ¶ Item maior anchora turionque extremum nauis subsidium. ¶ Ité facer lectus pens quidam pusillus, Aristot. 8. Anim.
Ἱεραγέλαι, qui deorum panegyres nuntiant.
Ἱεράκιον, ου, hieracium, genus herbæ, Dioscor.
Ἱεράκιον, ου, ὁ, paruus accipiter, Aristoph.
Ἱεράμοιβοι, vates deorum.
Ἱέραξ, ακος, ὁ, accipiter. ¶ Ité pilcis, Athen. lib.
Ἱεραρχία, Areopa. sacro imperio fungi. Ἱεραρχοῦμαι, tali imperio regi. ¶ Hinc Ἱεραρχία talis magistratus: & Ἱεράρχης.
Ἱερεύω, sacra facere, Chrysostom.
Ἱερεῖα, ων, τὰ, sacerdotium, Aristot. Pol. 7.
Ἱερεῖον, ου, τὸ, sacrarium, sacerdotium, 1. Petr. 2.
Ἱερεσύνη, ης, ἡ, sacerdotium, Aristot.
Ἱερητεύω, & ἱερατεύω, sacerdotio fungor. Ἱερατεύειν τῷ θεῷ εἴληχε ἱερατεύεσθαι μόνῳ, Phal. in Epist.
Ἱερατικός, ὴ, ὸν, sacratus, sacerdos. ἱερατικὰ ἱερεῖα, sacræ victimæ, Aristot. 3. Pol.

Ἱερεύς, έως, ὁ, sacerdos.
Ἱερεῖον, ου, τὸ, victima, hostia, Demo. ¶ Ité auis.
Ἱερεύτης, ου, ὁ, sacerdos, Plat. 2. de Republ.
Ἱερήϊος, ὁ, sacerdos. Aristoph. περσοῦ τι λαπάδνον ἱερήϊον ἱερεῦ, φαλλὸς, nugarum sacerdos & cultor. ¶ Augur à Plutarcho vertitur.
Ἱερίζω, sacrifico, Ody. ξ. ἱερίζομεν ἱερήϊα πάντα. ¶ Item consecro, dico.
Ἱέριον, pro ἱερεῖον, τὸ, victima, Odyss. ξ.
Ἱερίς, ίδος, cognomen Iridis apud veteres Græcos: Romani consecratricem vocauerunt.
Ἱερόβοτος, verbena, Dioscor. lib. 4.
Ἱερογλυφικὰ, quædam monumenta apud Ægyptios, non literis, sed sculptis rerum animaliumque figuris significantia. Vide Orū.
Ἱερογραμματεύς, ὁ, qui sacra profitetur.
Ἱεροδουλεύω, ὁ, ædituus, sacris inseruiens. ἱεροδοῦλοι γυναῖκες, Strab. mulieres Deo sacratæ.
Ἱεροποιῶ, sacra instituo, Accus.
Ἱερόπους, consecratum, Aristot. 2. Oecon. ¶ Item victima, Bud. in Epist. priorib.
Ἱεροφάντης, sacer præco, qui fauere linguis iubet dum sacra peraguntur, Synes.
Ἱερόφαντις, ædituus, qui sacrorum curam gerit.
Ἱερόφαντος, sacra verba pronuntio, de rebus sacris loquor, mystice loquor, Arcopag.
Ἱεροφαντία, quasi sacri sermones, Arcopag.
Ἱερομηνία, ας, ἡ, sacra primæ diei mensis huc noui lunii, Thucyd. & Theod. Gaz. de Mensib.
Ἱερομνήμων, ονος, ὁ, rex sacrorum Liu. sacrorum præsul. Vnde ἱερομνημονεῖν, Aristoph. ¶ Item ἱερομνήμονες, Aristot. 6. Polit. magistratus, apud quos in scripta rediguntur priuati contractus & iudicum sententiæ. ¶ Item postulationes & vocationes in ius.
Ἱερομνήστης, qui sacros ritus inducit, Suid.
Ἱερόν, οῦ, τὸ, sacrificium, sacellum, templum. ἱερὰ ἀμφὶ, matutinum diei repus dicebant, quo tempore diis superis sacra faciebatur, Eustath. Iliad. β. ¶ ἱερὰ etiam dicuntur exta, Xeno.
Ἱερονίκης, sacrorum certaminum victores.
Ἱερόπαιγμα, sacræ disciplinæ & institutionis magistri, & exactores, Bud. de Asse.
Ἱεροπλαστία, & ἱεροπλαστική, ἱεροπλαστέω, diuinarum rerū imagines & adumbrationes, Arcopag.
Ἱεροποιέω, consecro, dico, Dem. χρ. Mess.
Ἱεροποιία, sacrificium, sacrificatio Cicer.
Ἱεροποιὸς, sacrificulus, Aristot. in Polit.
Ἱεροπρεπὴς, ὁ, ἡ, sacer, diuinus, Lucian.
Ἱερός, ὰ, ὸν, sacer, diuinus, sanctus, augustus, Genit. Aristoph. in Plut. ἱερὸν ἐστὶ τὸ πᾶν, Pluto est sacrum. ἱερὰ νόσος, sacer morb⁹, Aristot. in Probl. ἱερὰ βλάξ, cum sacrificia perficiuntur, Homer. ἱερεύειν, θύειν.
Ἱεροσυλία, ας, ἡ, sacrilegium.
Ἱεροσυλικός, ὴ, ὸν, sacrilegus. ¶ Ἱεροσυλικὸν, sum sacrilegus. ἱεροσυλικὸν τοῦ θεοῦ, sacrilegium in deos sacrilegium commissum. ¶ Ἱεροσυλικὸν

μα, ατος, τὸ, & Ἱεροσυλίωμα, ὁ, sacrilegium.
Ἱεροσυλιστὴς, qui ad sacra initiat, Areopag.
Ἱερουργία, & ἱερούργημα, sacerdotio fungor, Synes.
Ἱερουργέω, μ. ήσω, π. ησα, sacra celebro, operor sacris, Herodian. ¶ Item sacro, dico, Nazian. ¶ Ἱερουργῶ τὸ εὐαγγέλιον, administrans euangelium, Rom. 15.
Ἱερουργικὸς, ὴ, ὸν, sacrificium, Bud. in Epist.
Ἱεροφάντης, ου, ὁ, qui sacra & ceremonias docet, sacrorum antistes, Plutar. in Numa.
Ἱερουργία, ας, ἡ, sacrorum ceremoniæ.
Ἱερουργικὸς, sacerdotalis. ἱερουργικαὶ βίβλοι, libri de iure Pontificio. Plut. in Numa.
Ἱεροφαντικῶς, more sacerdotum.
Ἱεροφαντῶ, sacra doceo, mysteria perago, Luci.
Ἱεροφορέω, ὁ, sacra ferens, sacriter Ouid.
Ἱεροφυλακεῖον, ου, τὸ, sacrarium.
Ἱεροφύλαξ, ακος, ὁ, sacrarum rerum custos.
Ἱερόω, magnam & claram vocem habens.
Ἱεροψάλτης, ου, ὁ, psaltes in sacris, sacer cantor.
Ἱερῶ, sacro, dico, Herodian. πρὸ δυοῖν ἱερεύσαι, id quod Deo sacrum est.
Ἱερωμὸς, diuinum sacrificium, cōsecratio, Hesy.
Ἱερώμενος, sacerdos ros, sacerdotio fungor, Gen.
Ἱερῶν ὑπὲρ μετοίκων, omnia iura ciuitatis habens.
Ἱερῶς Χριστιανὸς, qui pie obiit, Plut. Lyc. (bene.
Ἱερῶσθαι, Thucyd sacrari, sacra facere.
Ἱερώσυνα, excellētia quę sacerdotibus dabātur.
Ἱερωσύνη, ης, ἡ, sacerdotium, Plut. in Numa. sacrificium, religio, cæremoniæ, Herodot.
Ἴεσαν, mittebant ia verbo ἴημι, Hesiod.
Ἴεσι, Aristoph. irridentis Aduerb.

I Z

Ἰζαίνη, ης, ἡ, vestis ex caprarum pellibus, qua vtebantur Satyrici actores, Poll. lib. 4.
Ἵζάνω, sedeo, assideo, ἵζανεν, Thucyd.
Ἰζάλη, ὁ, marinus scorpius, Hesych.
Ἵζω, confido, ἐπὶ τῷ ἰζάνοντι, Iliad. γ.
Ἵζωμα, τὸ, sedimentum, Plutar. & Strab.
Ἵζω, ἵζομαι, ἵζομαι δὲ καὶ ἐνθάδε, sago insideo, Herodot. ἰζάνει ἐς τὸ ταὐτόγεων, apud Taygetum consederunt. Idē, ἰζάνουσι ἐς τὴν ταὐτόγειον, Idē.
Ἴζελοι, lumbi, renes, ἰσχύες.
Ἵζομαι, vel ἰζάνω, ἰζόμην, assideo, consideo, residco. ἵζω δὲ πάντων, Aristoph. subsido super remum. ¶ Item sedere facio, Iliad. ξ. ἵζε γέροντα θρόνῳ, senatum senum constituit.

I Θ

Ἰήϊον, vox modò lætitiam, modò dolorem significans, aut contemptum, Hesych.
Ἰή, vna, sola.
Ἰὴ παιών, vel ἰὴ παιάν, acclamatio prouerbialis qua vtimur, re feliciter gesta, Aristoph. in Pace.
Ἰήϊος, in lætantis est. ¶ Item despicientis. Aristoph.
Ἰήϊς, lætitia, voluptas, desiderium.
Ἰήϊος, ephebus, innuptus.
Ἰητὴρ, iaculator, epish. Apollinis.
Ἰήτωρ, aliquando ἰήτωρ, ab ἰάομαι. ¶ Item iaculator, seu sagittarius exponi potest.
Ἰήωνη, Aristoph. medens labori.
Ἴθλη, ligaui, inflexi, inclusi. vide Etym. ¶ Et ἴθ-

ακτή, ἡ ἀγρίελαιον, Hesych. arborum hæcce.
Ἰαλμίγγη, mulier prælica, ἡ λωποδύτις. Hesych.
Ἴαλλω, τὸ ἄπαξ λεγόμενον, immitto.
Ἴαμα, ατος, τό, Ionice, pro ἴαμμα, medicamentum.
Ἴαμαι, ἰάσομαι, π. ἤκα, mitto, iaculor: impero, voco, vocem emitto. ¶Item cupio, facio, induo. ¶Sed iam, vado, proficiscor, Hesi. in Theog. τὸ δ' ἴασι κραταιγύαλον δῖαν περάσαι, i. it, fertur.
Ἴαμβος, ὁ, lamentabilis, Sophocl.
Ἰάμβυκε, Apollo dicitur, vel quòd sagittas iaculetur, ab ἰάμαι, mitto: vel quod ἰάσιος, i. curationis & medicinæ dicebatur author.
Ἰατήρ, ῆρος, ὁ, medicus. Epigr. ἀσκληπιὸς ἰατήρ.
Ἰατρήιον, medicina, Hesych.
Ἴατης, & Ἰάτωρ, ορος, ὁ, iaculator, Hesych.

Ι Θ

Ἰθαγενής, ἐος, ὁ ἡ ἐν, nativus, ingenuus, indigena, oriundus γένος. Odyss. ξ. & Poll. lib. 3.
Ἰθαίνω, benevolum esse, calefacere, Hesych.
Ἴθαρ, celeriter, confestim, Hesych.
Ἴθαρος, celer, hilaris, pulcher, pur⁹, alb⁹, lenis.
Ἰθύνας, ὁ, ἡ, ὸν, recta, Herodot. οὐκ ἐθέλειε ἀπιστεύειν, ingenuè deficiuerit, i. aperto marte.
Ἴθιμα, rectè, protinus, mox, sine morâ.
Ἴθι, ἰλάθι, vade. ¶Item age, Adverb. hortandi. Plat. 1. de Rep. ἴθι δὴ, φ τοῦτο πρῶτ' ἀνάψω, age dum, hoc deinde perpende.
Ἴθμα, ατος, τό, motus, gressus, passus, Suid.
Ἰθμαίνω, anhelo.
Ἴθμη, Hesych. vocatur apum rubrum stercus.
Ἰθμὸς πολύπορος, in Epigr. vel stamine.
Ἴθος, vox adhortantis, & incitantis clamore.
Ἰθύας, eunuchus, cui is τὰ ἀφροδίσια, i. demessa est virilitas, κατὰ τὰ, πρὸς ἀφροδίτην. Hesych.
Ἰθύ, rectâ, ex aduerso. ἰθὺ πλέειν ἐπὶ τὴν, rectâ ad Istrum nauigarunt. ἰθὺ, rectè, Epigr.
Ἰθύλλιος, ὁ, directus.
Ἰθυντήρ, ῆρος, ὁ, rectè iudicans. Hesiod.
Ἰθυπέρμης, recte currens, in Epigr.
Ἰθυφαλλος, ου, ἡ, hederam vocant.
Ἰθυκλάδος, ον, ὁ ἡ, rectè ambulans.
Ἰθυντὴν, rectè, vel obuiam iens.
Ἰθυνομία, ας, ἡ, legitima pugna, recta & ex aperto conserta, Herodot.
Ἰθυφαλλικὸν, genus carminis & saltationis ridiculæ in honorem Liberi patris, Poll. lib. 3.
Ἰθύω, pro ἴθυνω, dirigo. Hesiod.
Ἰθύμητος, ος, ον, rectissimus. ¶Ἰθύμητις, idem.
Ἰθυντὴρ, rector, ductor, corrector, Nonn. ¶Ἰθυντῆρες, ες, idem. ¶Ἰθυντειρα, rectrix.
Ἰθυντήριος, α, ον, sceptrum è lauro quod vates manibus gestabant.
Ἰθυντὴς & Ἰθυντὼς, directio.
Ἰθύνω, ἰθυνῶ, π. γκα, dirigo, rego. ἰθύνω, Odyss. ξ. ἵνα μοῖρά μ' ἐθύνατο, morte afficere, Herodot.
Ἰθύντικον, rectâ volare, ἐπ' ἀλλήλους ἰθύνειν.
Ἰθυντὸν, rectâ procedens, in Epigr.
Ἰθυπλόος, rectâ volans. ἐπ' ἀλλήλους ἰθυπλόον ὁρμῆσαι, & ἐς ἀλλήλους ἰθυπλόους, Epith. hastæ, Ilia. φ.
Ἰθυντὴς, ferrum axem terens, Hesych.
Ἰθυτόνος, impetus, rectitudo.

Ἰθὺς, ἰθεῖα, ὀρθὸς, rectus, directus, Theophr. 3. de caus.
Ἰθὺς, & ἰθὺ, Adverb. rectâ in, sive rectâ ad, Odyss. ὁ δὲ ἰθὺς ὄπιθε μεθῆκε, rectâ ad mattæ ibidem. ¶Item cum Accus. & Præpositione ες, i. ad.
Ἴθυνε, perrexit.
Ἰθυντὴς, ὁ, ἡ, rectus. ἰθυντῆνα, Proleus.
Ἰθυντὴς, ὁ, quasi director.
Ἰθυπτάς, qui crimbus sunt rectis. Herodot.
Ἰθυφαλλοφόροι, qui in sacris Bacchi Phallum inquebatur induti muliebri veste, Ithyphallicum carmen canentes, Cæl. lib. 4. cap. 12. ¶Item ἰθύφαλλος, i. erecti Priapi, Suid.
Ἰθύω, μάθω, recta eo, vel aggredior, iliad. ζ. ¶Ἰθύειν etiam active, affectare, appetere, Homer. de Tantalo, τοῦ αὐτὸ ἰθύοντ' ὀπάσσαι, cum prehendere gestiret. ἰθύσαι πόλεμον, destino bellum mouere. Hipp.
Ἰθυφάλη, recti: ut do Quint. κατ' ἰθυφάλην, Hipp.
Ἴθυς, intestinum, nates, podex.
Ἰΐζειν, æruginosum esse, Dioscor. lib. 5.

Ι Κ

Ἱκεσιδότια, ας, ἡ, satisdatio. Theophil. in Institut.
Ἱκεσιμος ἱκετεύω, ἀφίγμαι, supplico, peruenio.
Ἱκανὸς, ὴ, ὸν, sufficiens, satis idoneus, par, accommodatus. ¶Infinit. ἱκανὸς διδάσκειν, Xenoph. satis instructus ad docendum. ¶Dat. ἱκανὸς φύσει, natura præditus, Plat. ¶Accus. ἱκανὸς ἰατρικὰν, rei medicæ peritus, Xen. 1. Paed. ¶Cum præpos. ἱκανὸς ὑπὸ τοῦ πόνου, i. ad ferendos labores, Plat. 2. de Rep. ἱκανὸς πρὸς ὑμᾶς, potentes aduersus nos, Thucyd. ¶Additur aliquando ἂν Particip. Xenoph. ¶Ponitur interdum absolute in Gen. absque Particip. Lucia de luctu. ¶Act. 17. ἡ καθ' ἑαυτὸν ἱκανὸν ἄρχειν τῶν ἐναντίων, & cum satis accepissent ab ratione.
Ἱκανότης, ητος, ἡ, q. sufficientia. πρὸς ταῦτα Cyll.
Ἱκανόω, ὦσω, π. ωκα, idoneum facio, Cobet.
Ἱκάνω, peruenio, apprehendo, contingo. Iliad. ι. πάντα ἱκάνει ἐπὶ γαῖαν ἰόντα, i. γιγνώσκει. Cyrill. ¶Item supplico. ¶Ἱκάνωσι, satisfit.
Ἱκαρὸς, saffranum, satis potenter, sufficienter, abunde. ἱκαρὸν ἰχθὺν πίνειν, murus iuftam habuit hac magnitudinem. Thucy. ¶Ἱκαρὸς σπουδὴ hoc magnitudinem diligenter obseruare, Aristot. in Rhet.
Ἱκαρὶ, omnino, prope.
Ἱκαρὸν, vel εἰκαρὸν, viginti.
Ἱκελον, simulachrum, Hesiod.
Ἱκελὸς, ὴ, ὸν, similis, ἰκμαῖος. Homer.
Ἱκελόομαι, assimilo, in Epigr.
Ἱκελίστειν, Hesych. μὴ πολλὰ ἱκελίστειν, ne furtilitas.
Ἱκετὴς, ὁ, ver niculi quidam. Vide ἴσπις, in Anim.
Ἱκέτης, ὁ, ἡ, supplicatio. ἱκέτας ἵζειν, in Odyss. supplicibus manibus orabant, & ἵζειν, in Odyss. ἱκέτης, ὁ, ἡ, supplex, ἱκέται κλάδοι, cum supplices, & ἱκέται χεῖρες, in Epigr. ¶Ἱκέτης Διὸς, Iupiter supplicum præses, i. Argon. & Aristot. lib. de mund.
Ἱκετία, supplicatio, Plat. in Apolog. ἱερὰ ἱκετείας τῆς διακόνου, ad supplicandum ministræ.

uersus. ἱκετεύειν ἰμβλῆσι πυοῖν, vos precibus obsecro, Thucyd.
Ἱκετεύω, μ. εὔσω, π. δικα, supplico, obtestor. Xenoph. Κύπρῳ. lib. 1. ἱκετεύουσι ἔδοσι θεοὺς δεσπόσαι ἀγαθῶν τυχεῖν, deos orare dominos nanciscendi bonos, Eur. ἱκετεύω σε τὰ δὴ γενάτιον, i. per ista genua. ¶Ἱκέτευμα, τὸ, supplicatio, Thuc.
Ἱκετηρία, ας, ἡ, supplicatio, forma supplicandi, Comment. Aristoph. in Plut. ramus oleæ lana obuolutus, quem supplicantes in manibus ferebant. Herodot. ἱκετηρίαν λαβεῖν, sumere oleæ ramum.
Ἱκέτης, & per syncopen ἱκτὴς, supplex. Ἱκέτιος, ἡ, supplex. ἱκέτιος ἀνὴρ κλίσιας, supplicem ei se præbens, Plutar. in Themist.
Ἱκετήσιος, ον, ὁ, deprecabilis, ἱκετήσιε ἐπάκουε, præfes supplicum. Ionis Epith. Lucian.
Ἱκετηριόδης, ὁ, ἡ, supplicabundus, supplex, Eustath.
Ἱκέσιος, ὁ, ἡ, supplex: quæ supplicat.
Ἱκετήσιος, supplicationes, lustrationes.
Ἰκμάζω, humecto, mollio, stillo, fluo, euaporo, ὑγραίνω. Suid. Hesy. κραιπνολιτύων, ἰκμάδα σιν, mollio, euaporo.
Ἰκμάς, ὁ. Ζεὺς, Iupiter humidus, 2. Argon.
Ἰκμαλέος, ὁ, ἡ, humidus, viridis, χλωρός.
Ἰκμᾶν pro καμάτῳ, euannare Varr. οὐκ ἔτι τοι κραδίην ἰκμᾶν, mollio, euaporo.
Ἰκμὰς, ἀδος, ἡ, humor, vapor. Homer. ¶Aristoph. πρ. ἰλαὶ πρὸς αὐτὸν τὸν ἰκμάδα, humorem attrahit. ¶Lib. 6. Epigram. ἰκμὰς ἀρυὸς δίκελλα, viscus.
Ἰκμάσιος, α, ος, humiditas, ὑγρασία, τεγάνη, Hesy.
Ἰκμερὸς, humidus, δῦσις ἐστι, Odyss. i. cum spiritu tenui vel cum denso. ¶Ἰκμερὸς, est πνεῦμα πνέον ἐς ἰκμάδα, ire faciens vel sic secundus ventus, & à terra spirans. Iliad. ἀ. τοῖσιν δ' ἰκμερὸν ὄρσας ἵει ἀπήμονα κῶπον.
Ἴκμη, herba in lacu Orchomeno. Theophr.
Ἰκμὰς, gleba humecta, Dioscor. li. 2.
Ἰκμάω, diuenti laetur, Theophr. li. 4. de caus.
Ἰκμὰς, φαγεῖν, Hesych. edulia, cibi.
Ἰκνέομαι, μ. ἵξομαι, π. ἱγμην, μαι. ἀορ. 2. ἰκόμην, peruenio, Accus. Ilia. ἀ. ἀνδρὸς ἐξοχ ἰκάνεις. ¶Cum duobus Accusat. Ibidem, πάντας ἱκάνει πολίτας. Sophocl. cum præpos. περὶ σοὶ ἵκει πόθος πάντα, qui cò veneris. ¶Item precor & quæso, Idem Sophocl. οἵ σοι πόθος τῶν ἐμῶν τέκνων ἐς ὄψιν ἵκοιτο, μὴ πόθος ἐμοὶ γένῃ, quæso ne ne nos deseras. ¶Aliquando ἱκόμην τρίτιμε sumitur, pro ἐκτίνω, & emitto. ἱκάνειν ἐφ' ἑαυτὸν ὕδωρ, tempestiuè, suo tempore se exercentem, Aristot. li. Probl. ἱκνέομαι μέγεθος, iusta seu debita magnitudo Gaz. ex Aristotel.
Ἱκνὸς, ἀτός, recta via, Hippocr.
Ἱκνὸς, lixivium, sapo, κάτοπτρον μέγα, Hesych.
Ἱκρία, ων, τὰ, rectum lignum, turca, fubrica, pabulum. ¶Item pars quædam mali, nêpe superior, Odyss. ἱκρία πᾶσι ἐπὶ νηὸς ἀνέστη, cõpinge longos asseres, tabulata & toros. ¶Item ἱκρία, pertica super quam dormiunt

gallinæ, Aristophan.
Ἱκριοποιοί, qui circa forũ tabulata compingunt. Dicuntur etiam ἱκριοστάται, Polluc. lib. 7.
Ἴκριον, Odyss. ὁ, ἐπ' ἱκρίοισι τανύσσαι νῆα, super tabulata. Ibidẽ, νῆας ἀπ' ἱκρίων, ex tabulatis.
Ἴκτινος, propè, ὑψηλὸς. ὡδ' ἴκτινος ἁλλᾶται, Plat. longè à scopo iaculari. ¶Hippoc. 2. περὶ γυναικείων, ἴκτινος est mulicbre pudendum, Galen. Inter.
Ἰκτερίς, ῖδος, ἡ, Galbula auis seu ictterus, cujus meminit Oppian. ¶Item morbus ab ictero seu galbula aue cõcolore dictus, regius morbus, arquatus, aurugo, ἰκτερικὸς, Gall. la iaunisse, fellis suffusio Marcell. ex Dioscor. li. 3. ¶Ἰκτερᾶν, laborare ictero morbo, quem Varro regium, Celsus auruginem vocat.
Ἰκτεριάω, sum arquatus, aurugine laboro, Dioscorid. lib. 3. felle suffundor. ¶Ἰκτερικὸς, ὴ, ὸν, arquatus, ictericus Plin. qui regio morbo laborat. ¶Ἰκτεριώδης, felle suffusus, regio morbo laborans, Dioscor. lib. 2. & 3.
Ἴκτις, & Ἰκτῖνος, pro ἰκτῖνος, per syncopen, Sophocl. in Aiace, ἐς χεῖρα ἴκτιν ἔχων ἐκτήσιον θησαυρὸν, supplicem thesaurum. Legitur & apud eundem, ἰκτῖνες, Gen. fœmin.
Ἴκτης, mendicus, aduena.
Ἰκτῖνος, ὁ, & Ἰκτῖνος, ου, miluus, Aristophan. ¶Est & lupi species, Oppian. de venatione.
Ἰκτιδεύς, ὁ, viuerra, mustella rustica. ¶Ἰκτῖδες ὑμέναιοι, alas ex mẽbranis habẽtes, Luci.
Ἴκτο, pro ἵκετο, Hesiod. εἶδός μοι ἴκτο φίλατον, &c.
Ἴκω, venio, ἥκω, Iliad. ἀ. κείνων δ' ἀφανὴς ἵκοι.

Ι Α

Ἴλαδὸν, turmatim, cõfertim, ἀθρόως, gregatim, Hesiod. τὼ μὲν τε γεγάασιν ἐς ἰλάδα, δῆρι ἰλάζειν. & Iliad. β. δύσετο τὸν ἰλαδὸν εἶσι ἀγορήν.
Ἱλάσιος, propitius esto, Lucian. & lib. 2. Epigr.
Ἱλάσιμος, turmæ.
Ἱλάσιμος, propitiũ reddo, propitio Plaut. Suet. placo, Apoll. 2. ἱλάσκετο πάντα πολιηῖδα, &c. ¶Accus. & Dat. ἱλάσσαι δυσίαις ἄνακτας, sacris heroas venerare, Plut. in Solone.
Ἵλαος, ὁ, ἡ, beneuolus, ἀμφίλεως, placidus, hilaris. Ilia. ἀ. αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ τοῖσι θεὸς μενεπτόλεμος ἱππεὺς, i. ἱλαος, propitius.
Ἵλαρ, custodia, nutrimentum.
Ἱλαρὰ, dies festus apud Assyrios, quo lætitiæ exordiũ celebrabatur ad 8. Calend. Apriles.
Ἱλαρίσιος, ὁ, mustela, γαλῆ, Suid.
Ἱλαρὸς, hilaris, alacer, Xen. αὐτὸ σκιδναμένῃ ἱλαρὸν ὕδωρ. ¶Ἱλαρὸς φίλος, Aristoph. lumẽ jucundum. ¶Ἱλαρότητος, ὁ, hilaritas.
Ἱλαρύνω, μ. ὕνω, exhilaro.
Ἱλασμὸς, μ. ασθῆναι, ὀργὴν, exhilaro, Accusat.
Ἵλαχος, ου, octo elephantis præfecti: turmæ principes.
Ἱλαχία, ας, turmæ præfectura.
Ἱλαφοδίτης, Ἱλαφηδὸς, & Ἱλαφοῦς, inter theatri ca censentur, ut κωμῳδοί, Athen. li. 14. mimorum genus quoddam castius, Poll.
Ἵλας, armentum, grex, ordo, acies. ¶Sed ἱλὰς, funiculus, vinculum.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἱλάδιτί μοι, propitius mihi sis, cap.18.Luc.

Ἱλάσκομαι, ἱλάσσομαι, placo, delinio, propitio, propitium reddo, Lucia. ἱλάσασθε τὸν θεὸν φιλόστοργοι μᾶλλον ἢ ἐκεῖνοι δίκῃ. ¶ Ἱλάσκω, idem.

Ἱλασμός, οὗ, ὁ, q. propitiatio, benevolentia, reconciliatio gratiæ Cic. placabilitas, placamen & placamentum Liu. Suid. δωρεά.

Ἱλαστήριον, ου, τό, & Ἱλαστήριος, Suid. q. propitiatorium, cooperculum arcæ testamēti, Heb. 9. Suid. θυσιαστήριον, Hesych. κιβώτιον.

Ἱλασμάτιος, ου, ὁ, reconciliator Liu.

Ἱλίδιναι, εἱ, nodi, vincula, οἱ δήσμοι, Suid.

Ἱλεός, gracile intestinum.

Ἱλιγξ, volumlus, intestini gracilioris morbus, ὅταν τὸ ἰλεὸν στρέφεται, vertere. ¶ Item latibulum serpentum. ¶ Et turbulentus rerum status.

Ἱλεός, ὼ, ὸν, & Ἵλεως, propitus, placatus, comis, Xenoph. οὐδ' ὅτι γὰρ οἱ θεοὶ ἄστοι ἵλεοι σημαίνειν, deos significare quibus sint propitii.

Ἱλάω, placo, propitius sum.

Ἱλαρός, & ἱλάως, hilariter, ἱλαρῶς, ἱλαρῶτερον.

Ἱλαρχία, ala, turma sexaginta quatuor equitū. ἡ σοφοκλέους, Sophocl. κατ' ἰλαρχίαν ἢ κατ' ἀγέλην, turmatim, gregatim, Plut. in Apophth.

Ἱλατὸς, propitiare, si propitius, Odyss. χ.

Ἱλαὸς ἡμῖν εἶναι, auis ex genere turdorum, Arist. l. 9. Anim. dicitur & πτελεᾶς, Athen. li. C.

Ἱλαχιάζω, μ. ἄσω, ἀ. ιαξα, clamo, caligo.

Ἱλιγγιᾶν, vertigine laborare & affectum esse, Aphrod. lib 2. Probl.

Ἱλιγξ, vortex aquarum, Diodor. ¶ Est etiam vertigo, Lucian. ¶ Sic & τὴν ἀφροσύνην πεφυκὼς, i. dubitatio atque hæsitatio in rebus perplexis appellatur: vt Latinè æst. ¶ Ἱλιγγός, idem, Comment. Arist. in Acharn.

Ἱλιθεν, ex Ilio, in Epigr.

Ἱλιάδι, in Ilio.

Ἵλιον, Ilium, Troia, Ἵλιον ἱκάνω, in Epigr.

Ἱλλάς, oculos distorqueo, Hipp. ὄσσε νύσσω l. 3.

Ἱλλός, ἁλλοῦς, vinculū, funiculus. ¶ Item genus turdi, corpore minimo, aliacus Plin. l. 16. c. 46.

Ἱλλόω, Athen. li. ζ. excludere seu coercere.

Ἱλλίζω, oculis innuere, διανεύειν, Suid.

Ἴλλυπις, murus, ἀφανῶς.

Ἱλλωπίζω, nictare, oculos ridendo distorquere.

Ἵλλωπος, strabo sum, cæcutio.

Ἱλλώψ, οῦπος, strabus, luscitiosus, γλαυκός, Aristoph.

Ἱλλωπωνὴς, lonice oculus: Vnde ἱλλαίνω, strabus sum.

Ἱλλω, contineo, σωμίζω, Interp. Aristophan. in Ran. Nicand. etiam in Theriac. ὠδῖνας ἄξασα ἵλλαι, Interp. συνέχουσι, & σωματοῦσι, i. cohibens, & conferuans: sed ibi videns significare videtur. ¶ Ἵλλομαι, vincior, contineor, Procl. in Timæo Plat.

Ἱλλάσσειν & ἱλλαπάζειν, cōniuere, hallucinari, nictare, Poll. & Comment. Aristoph. in Equit.

Ἱλλώπτειν, cæcutire, lippire, γλαυκίζειν, Hesych.

Ἱλύς, ὑός, & ἰλυὸς, ὁ, Herodian. limus, fex, lutū, propriè de fluminibus. Ἴλυς, idem.

Ἱλύω, cauerna, latibulum, φωλεός, Hesych.

Ἱλυώδης, ἐστι, limosus, prima longa.

Ἱλυοσκοπέω, εἰκάζω, τὰ κινούμενα, conjrahi, preuolui. Ioseph. serpentium instar aut vermiū progredi. ¶ Ἱλυοσκοπῶν ἐπὶ γῆς humi serpens, Plat. in Timæo.

Ἱλύσπασις, reptatio, Aristot.

Ἱλύω, abscondo, dormio, cubo, sono, versor.

Ἱλυώδης, ες, ὁ, ἡ, limosus, fœculentus, Galen.

I M

Ἵμας, ντος, τὸ, lorum.

Ἱμάσσω, loro verbero, μαστίζω, Homer.

Ἱμαστήρ, ῆρος, ὁ, hausior: Vnde ἱμάστωρ, carmen quod & ὑδατηρόν, quod concinebant aquam hausturi, Callimach.

Ἱματίλια, ὰ, additamentum farinæ, reiectamenta palearum, σπέρματα, Hesyc. ἀλλόφυλλα βάκκαρα.

Ἱμείρω, & Ἵμερος, desidero, cupio, amo, Genit. lib. 1. Epig. κἠμὲ ποθ' ἱμείρων ἱμείρεται, cupidus vndę. χρήματα δ' ἱμείρων μὴ ἔχει, pecunias vero desidero quidem habere, Plut. in Num.

Ἵμπλημι, ve, Odyss. ξ.

Ἵμπλω, idem, Odyss. ξ.

Ἵμερος, τὰ, flores & coronamenta, quę ad expiationes lustrationésq; adhibebatur. Hesy.

Ἱμερτός, ὸν, ὸς, desiderabilis, & optabilis Cic.

Ἱμείρω, ἵμμαι, subiit eū cupiditas spectādi, &c.

Ἱμερόεις, ἐσσα, ὁ, suauis, amabilis, in Epigr.

Ἱμείρομαι, induco ad desiderium. ¶ Item coeo, ἐπὶ μίσγομαι, Galen. in gloss. Hippocr.

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium, libido, Iliad. γ.

Ἱμερόεις, dulcis loquus, in Epigr.

Ἱμείρω, ὁ, ἡ, desideratus, ἐπιθυμητός, Suidas.

Ἱμερτός, ὸν, ὸς, desiderabilis, gratus, Suid. ¶ Item liquidus, Appollon. ὕδωρ ἱμερτὸν ἐπιπίνειν ἀνάγκη, ὑδρηλὸν καὶ ποτιμον, i. liquidis aquis.

Ἱμάω, ὑσω, ᾱ, ἀκα, hauriō.

Ἱμαντός, οῦ, ὁ, hausius, ἀντλητός.

Ἱμάντιον, funis per quam aqua hauritur.

Ἱμαντηροφόρος, hausior, Aristoph. in Ranis.

Ἵμπλημι, Neptunus, ὁ ζωγράφος ab ἵημι, quod Thessalorum lingua iungere significat.

I N

Ἶν, siue ἶς, ἶνος, genus mensurę. Eustath. Iliad. χ. putat ἰμάσθαι esse, τὸ ἄμυσσον τὸν δέρμα. ¶ Ité vena, nerus venis vicinus, fibra, filū, ligamentū. Arg. 2. gen. Fœm. μέσσας δ' αὖ ἰσχία ἶνας ἴασεν, medias fibras seu neruos incidit. ¶ Pro viribus, Iliad. ι. ἶς δ' ἀπόλωλε θεοῦ ἐξαπίνης, ἰ. ἰσχὺς ἢ φιλότης. ¶ Gaz. apud Theophr. lib. 1 histor. plant. enumerans partes plantæ Ἶνες, neruū, inter eas ponit. ¶ Ἶνας apud Euseb. quisquilias exponit Rufinus.

Ἶνεαν, cum, ιν.

Ἶνα, Vtiuniuersę ἐφίεται, cōstruitur vt plurimùm Coniunct. Optat. & nonnunquā Indicat. Vide Gaz. Gramm. Varenn. &c. ¶ Item ἶνα pro νῦν, vnde, Aristoph. in Neb. ἶνα Τελαμῶνες ἐκκεκαθάρκασι μεδέων; i. δὴ νῦν δ' ἐν ὕδατι ἰδίᾳ τὰ πρόβατα. ¶ Item ἡ ἵνα γὰρ εἶδ' ἐν εἴσῃ μεγάλῃ, i. quo in loco sunt magni. Cum Genit. Soph. in Aiace. ἐν ᾗ ἐς ἵν' ἐν κακοῖς, in quo malo versor. ¶ Aratus vsus est pro quò & Aristoph. ἵν' ἔστ' ἂν ἔξῃ σκευασίμην κλισίαν, quò nō poterit admouere lecythum. ¶ Item pro vbicunque, Aristoph. in Plut. πανταχοῦ δὲ ἔστ' ἂν ἵν' δὴ σκεπτόμενος ἔλθῃς, in qua quis sit felix.

Ἶνασθαι, occasus.

Ἶναμαι, vires exero, intendo, ἰσχύω πολλῷ.

Ἶνη, quare, Plat. in Apol. ἶνα τί ταῦτα λέγεις

Ἰνάλλομαι, videor, assimilor, Aristoph. in Vesp.

Ἱμαντοτόμος, textor, qui vestem texit.

Ἱμαντοτομική, ars textiaria, apud Platon.

Ἵμάω, & ἱμάω, haurio, func attraho.

Ἵμβρος, insula non procul à Lemno: Vnde Ἱμβριος, qui iudicii diem subterfugiebat, simulantes in Imbro absuisse, vt ex Ælio Dionys. adnotat Eustath. Iliad. φ.

Ἵμείρομαι, & Ἱμείρω, desidero, cupio, amo, Genit. lib. 1. Epig. κἠμὲ ποθ' ἱμείρων ἱμείρεται, cupidus vndę. χρήματα δ' ἱμείρων μὴ ἔχει, pecunias vero desidero quidem habere, Plut. in Num.

Ἵμπλημι, ve, Odyss. ξ.

Ἵμπλω, idem, Odyss. ξ.

Ἵμερος, τὰ, flores & coronamenta, quę ad expiationes lustrationésq; adhibebatur. Hesy.

Ἱμερτός, ὸν, ὸς, desiderabilis, & optabilis Cic.

Ἱμείρω, ἵμμαι, subiit eū cupiditas spectādi, &c.

Ἱμερόεις, ἐσσα, ὁ, suauis, amabilis, in Epigr.

Ἱμείρομαι, induco ad desiderium. ¶ Item coeo, ἐπὶ μίσγομαι, Galen. in gloss. Hippocr.

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium, libido, Iliad. γ.

Ἱμερόεις, dulcis loquus, in Epigr.

Ἱμερτός, ὸν, ὸς, desiderabilis, gratus, Suid. ¶ Item liquidus, Appollon. ὕδωρ ἱμερτὸν ἐπιπίνειν ἀνάγκη, ὑδρηλὸν καὶ ποτιμον, i. liquidis aquis.

Ἱμάω, ὑσω, ᾱ, ἀκα, hauriō.

Ἱμαντός, οῦ, ὁ, hausius, ἀντλητός.

Ἱμάντιον, funis per quam aqua hauritur.

Ἱμαντηροφόρος, hausior, Aristoph. in Ranis.

Ἵμπλημι, Neptunus, ὁ ζωγράφος ab ἵημι, quod Thessalorum lingua iungere significat.

I N

Ἶν, siue ἶς, ἶνος, genus mensurę. Eustath. Iliad. χ. putat ἰμάσθαι esse, τὸ ἄμυσσον τὸν δέρμα. ¶ Ité vena, nerus venis vicinus, fibra, filū, ligamentū. Arg. 2. gen. Fœm. μέσσας δ' αὖ ἰσχία ἶνας ἴασεν, medias fibras seu neruos incidit. ¶ Pro viribus, Iliad. ι. ἶς δ' ἀπόλωλε θεοῦ ἐξαπίνης, ἰ. ἰσχὺς ἢ φιλότης. ¶ Gaz. apud Theophr. lib. 1 histor. plant. enumerans partes plantæ Ἶνες, neruū, inter eas ponit. ¶ Ἶνας apud Euseb. quisquilias exponit Rufinus.

Ἶνεαν, cum, ιν.

Ἶνα, Vtiuniuersę ἐφίεται, cōstruitur vt plurimùm Coniunct. Optat. & nonnunquā Indicat. Vide Gaz. Gramm. Varenn. &c. ¶ Item ἶνα pro νῦν, vnde, Aristoph. in Neb. ἶνα Τελαμῶνες ἐκκεκαθάρκασι μεδέων; i. δὴ νῦν δ' ἐν ὕδατι ἰδίᾳ τὰ πρόβατα. ¶ Item ἡ ἵνα γὰρ εἶδ' ἐν εἴσῃ μεγάλῃ, i. quo in loco sunt magni. Cum Genit. Soph. in Aiace. ἐν ᾗ ἐς ἵν' ἐν κακοῖς, in quo malo versor. ¶ Aratus vsus est pro quò & Aristoph. ἵν' ἔστ' ἂν ἔξῃ σκευασίμην κλισίαν, quò nō poterit admouere lecythum. ¶ Item pro vbicunque, Aristoph. in Plut. πανταχοῦ δὲ ἔστ' ἂν ἵν' δὴ σκεπτόμενος ἔλθῃς, in qua quis sit felix.

Ἶνασθαι, occasus.

Ἶναμαι, vires exero, intendo, ἰσχύω πολλῷ.

Ἶνη, quare, Plat. in Apol. ἶνα τί ταῦτα λέγεις

Ἰνάλλομαι, videor, assimilor, Aristoph. in Vesp.

ἶμαι γ' ἐκδαλλόμενος ἰμαιόμενος ἔμ', videtur mihi simillimus esse.

Ἴνδαλμα, ατος, τὸ, simulachrum, species, Ælian.

Ἴνδικον, τὸ, indicum: color ex floridi genus erat antiquis, Dioscor. lib. 5. ca. 107. Vitruu. li. 7. ca. 10. Plin. li. 35. ca. 6. ¶ Ἰνδικὸν etiam arbor est Indię piperis arbori similis, Galen. in Glossis Hippocrat.

Ἰνδιάνειρα, ω, ὁ, Indię subactor, Epith. Bacchi.

Ἰνδίκτης, ὁ, talpa, ὁ κατὰ γῆς ὀρύττων, Hesych.

Ἰνδέω, tendo.

Ἰνδόν, vacuo inanio, κενόω, Hippocr.

Ἰνδώδης, Hippocr. exinanitio Plin.

Ἴνειον, τὸ, nerunus ceruicis, occipitium: Vnde nerui, id est, ἰνίοις cnascuntur, Iliad. δ. βαλὼν κεφαλῆς κὰτ' ἰνίον ἐξέλε δουρί. ¶ Ponitur & pro mensura.

Ἴνις, filius, infans, nepos, φῶς τὸ τέκνον, δύναμις δὲ οἱ ἀπὸ πατέρων οἱ υἱεῖς, Etym. Eurip. pro filia.

Ἴνις, pro ἄτερ, absque, sine, Eustath. Odyss. ὑ.

Ἰνδός, mancus, vanus. ¶ Item ἰνοὶ, εἱ οἱ ἐπάνω κεφαλαὶ, manni: vt in hominibus ταῦροι, Suid. ¶ Hesych. ἰνίον, ὁ ποῦ ἐστὶ τὸ ἰνίον τοῦ ἵππου καὶ ἀνθρώπου ἄλλο ἢ ἄκρον. ¶ Aristot. vocat ἰνόβρωτα, mulum, ἡμίονον ἀγόνον.

Ἰνύσσω, incuruari.

Ἰνώσσω, fleo. ¶ Ité orno. κλαίω, ἐδάκρυσα, Hesy.

Ἰνώδης, ὁ, ἡ, nerosus.

Ἰνώδης, ὁ, ἡ, fibrosus, in fibras extenuatus, nerosus, venosus, Aristot. lib. 1.

Ἰνάριος, inaniens, inanitus, Hesych.

J

Ἰξ, κός, vermis, Aleaman. Hesych.

Ἰξαί, Plut. in Mario ἰξίαι, Hipp. ἰξία. Poll. lib. 4. varices. Theophr. vero li. 3. de hist. plant. cap. 16. & l. 5. de caus. ca. 4 viscum. Dioscor. l. 3. ca. 10. Chamæleonem album significat, Plin. lib. 22. cap. 18. vlophonem.

Ἰξάλος, iens in altum, saltatorius. ¶ Ité salax, ὀχευτικός. Eustath. Iliad δ. ¶ Apud Hipp. ἰξάλα dicitur, τὰ τελεώτερα τῶν ἐτῶν, Gal. Interp.

Ἰξάνω, cedo.

Ἰξεύω, ἐπιτήσομαι, ἐμπλέκω, ἐμπαγῶ, Iliad. β.

Ἰξεύω ὁμαρτῇ, conuenire vtrique.

Ἰξευτρεία, ἡ, q. viscatrix, ἰξεύτρεια τύχη, fortuna viscata, Plutarch. in Probl.

Ἰξευτήρ, ῆρος, ὁ, aucupium.

Ἰξευτικός, ὸν, ὸς, auceps, Hesych. ἰξευτικὸς μάγος.

Ἰξία, μ. ἰξίας, aucupor, capto aues, Neutr.

Ἰξόμενος, quæ tanquam viscum procul existentia detinet.

Ἰξολύρης, viscum vorans: & turdi species.

Ἰξώδης, viscosus & lentalis.

Ἰξύς, adventus, præsentia, supplicatio. ¶ Item viscū odorem habens similem ocimo. Etym.

Ἰξύων, ὁ, Galen. rectus trames & ductus.

Ἰξυόεις, idem quod ἰξώδης, ἰξόεις, Athen.

Ἰξίζομαι, viscimorus, visco vescens, Aristot.

Ἴξουσι, iuerunt, venerunt, ἀφῖκνοῦνται, Cinnamus.

Ἰξός, οῦ, viscum. ¶ Ité parcus & sordidus. ¶ Est & ἰξὸς, arundo aucupatoria. Hesych.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἰξίλε, ilia, Poll. 2. & Galen. οἱ γλουτοί.
Ἰξώδης, viscosus, visci modo lentescens, tenax.

I O

Ἰοειδέστατος, pulchris palpebris.
Ἰόλλω, ῶ, iagitras mitto, in Epigr.
Ἰοβόλος, ον, ὁ, venenosus, quasi venenum eiaculans, Dioscor. ¶Item qui iacula mittit.
Ἰόβρεξις, iracundus, inimicus, Hesych.
Ἰογλαῦκαι, nigras habentes pupillas.
Ἰόδινος & Ἰόχρως, ὁ, ἡ, tinctus colore violæ, Hom.
Ἰοδόκη, ἡ, ὁ, pharetra βελοδόκη, Apoll. 2.
Ἰοδόκος, ον, sagittifera, ἰοδόκος φαρέτρη, Epig.
Ἰοειδὴς & Ἰόχρως, niger, ferrugineus, Hesiod.
Ἰόεις, ferrugineus, niger.
Ἰοιμι, ἴοις, ἴοι, venerim, tenderem, Plat. de Rep.
Ἰόμην, Ionice, pro ἰοίμην, priore longa, Iliad. ζ.
Ἰοπαγὴς, ὁ & ἡ, venenatus.
Ἰόπληκτος, ον, trucidatus, telo interemptus.
Ἰόπτερος, malè occupatus circa arcus & iacula, iaculis occisus, vel occidens, Hom.
Ἴος, ἴου, ἴῃ, ἴβαν, ἴβαν, ἴβατ, Homer. Iliad. β.
Ἰών, ἰόντος, τό, iens, Participium oxytonum.
Ἴον, ου, τό, viola, flos solum: Vide Marcell. li. 3. Dioscor. ¶Ἴον μέλαν, viola nigra, Theophrast. lib. 1. histor. plant. & lib. 6.
Ἰόνθος, viola, flos, Sypontinus.
Ἰόεις, ἄσσα, ὄν, velox, villosa, lanuginosa. ἰόεντα.
Ἰός, ὁ, varus in facie, Dioscor. lib. & cap. 4. Poll. lib. 4. ¶Soid. prima pilorum succretio.
Ἰόπωλοι, de genere caprearum sunt, Oppian.
Ἰός, οῦ, ὁ, sagitta, Iliad. α. ἰὸν ἰέναι, ἰ. βάλλειν. ¶Item venenum, sanies, Aristot. 3. Animal. ¶Item rubigo, & ærugo, Dioscor. ἰὸς ἡ σιδήρου, ferrugo Plin. ¶Est & alterum genus æruginis, quam vocat scoleciam Plin. lib. 34. ca. 12. ex Dioscor. li. 5. cap. 91.
Ἰός, vnus, ἰοῦ ἄνακτι, Homer.
Ἰόστεφος, ὁ, ἡ, viola redimitus, ἰοστέφανος κύπρις, Venus violis ornata, Plut. in Solone.
Ἴσις, ὁ, consilium, voluntas, gratia, Odyss. ξ.
Ἰοτόξης, ὁ, ὁ καὶ ἡ, sagittarius: & sagitta percussus, in Epigram.
Ἰώ, heu, indignantis, Genit. Aristoph. & Luci. ¶Pro gaudii signo, circunflectitur, ἰού.
Ἰουδαϊσθεύς, ὁ, Iudaicus. ἰουδαΐσαι λόγοι, Dioscor.
Ἰουλίζειν, pubescere, ἠβᾶν ἄρξει, Æschyl. Interp. barbam primam emittere.
Ἰούλις, ἴδος, ἡ, iulis, idis, piscis quidam saxatilis, Dioscor. lib. 2. & Aristot. lib. 9. Anim.
Ἰουλίς, epithet. nauis à remorum copia.
Ἰούλος, ὁ, lanugo: prima barba, Apoll. 2. Argὅτε τὸν ἐπ' ἰτέοντος ἰούλου θάλλων. ¶Item vernis multipes parietib⁹ arrepēs, Lycoph. ¶Item villus cuiuslibet fructus, vt nucis florentis. ¶Eratosthenes videtur protulisse in hymno Mercurii, pro catillatione puellarū lanificarum, quæ pensum ducunt. Didymus ait esse hymnum in laudem Cereris. ¶Quid sit Ἰούλος in nuce auellana docet Theophr. lib. 3. histor. plāt. ¶Ἴουλος etiam vocat intestina terræ Numenius Poeta apud Athen. li.

ζ. ¶Præterea mergites spicæ, ἄμητος manipulos in fasciculū collectos, ita nominārūt.
Ἰουλόφυλλος, pubescens, Gaza de Senect.
Ἰουλώδης, species iulorum, insecti genⁿ, Aristot. de partib.
Ἴουλος, vel ἴουδος, est lanugo prima, siue pilus primùm prodiens.
Ἰπεκάλυφος, ον, ὁ, iuniperum.
Ἰππάδιον, ἐρυγινem aeripere Plin. rubiginē contrahere, Dioscor. li. 5. cap. de squama æris.
Ἰοχαίρης, ου, ὁ, sagittis gaudens, Epithet. Dianæ Iliad. ι. ἰοχαίρης φαρέτρης, in Epigr. πεζικ.
Ἰπαμὸς, ὁ, ἐρυγινe confectio.

I I

Ἴπες, vermes qui vitibus innascūtur, Theophr.
Ἴπνιον, τό, purgamenta furni, fuligo.
Ἴπνης ὁ, ου, Athen. li. 3 panis testiuaceus.
Ἰπνοβόπος, ου, τό, ahenum aquæ calefaciendæ aptum, Bayf. de vase.
Ἰπνοειδὴς, quasi furni ex.
Ἴπνος, ὁ, furnus, caminum.
Ἰπνός, laqueus murium, muscipula. ¶Scribitur & ἱπνὸς καλεῖται πτῶσις, pœna, supplicium.
Ἰπνόω, premere, cogere, Polluc. ex Cratino, ἰπνώμην ὑπὸ συμφορᾶς, pressus miseriis.
Ἴπποι ἄγριοι, equi syluestres, Oppian. de ven. li. 3.
Ἱππαγωγὰ, naues hippagines Fest. hippagogæ Liu. à transferendis equis dictæ, Demosth. ¶Thucyd. ἱππαγωγοὶ νῆες, in hippagogis, Valla.
Ἱππάδιος, ου, genus lusus puerilis, κυβιστητικόν.
Ἱππάετος, grandis aquila.
Ἱππάζεσθαι, equito, πλὴν χαίρειν ἱππασόμενον, qui regionem perequitarunt, Plut. in Camil.
Ἱππάζομαι, ἀσάμην, ν. ἀκρ. equito, Neutr. absol.
Ἱππάκης, ου, ὁ, Plin. li. 28. ca. 24. equi coagulum Dioscor. li. 2. ca. 80. ὁ ἡ κλινομένη ἐν τῇ ἵππου γαστρὶ, caseus est equinus.
Ἱππαλεκτρυών, Aristoph. magnus gallinaceus vel animal quoddam marinum.
Ἱππάριον, ου, τό, hippardium fera, ab equo nomen sortita, Aristot. 2. Anim.
Ἱππάριος, ου, ὁ, paruus equus. ¶Item auis species, vulpanseri similis, Hesych.
Ἱππαρχία, equitum præfecti, 2. Reg. 1.
Ἱππάρχης, ου, ὁ, magister equitum, Hesyc. ¶Ἱππαρχεῖν, Genit. equitarui præsum, Demosth. ¶Ἱππαρχεῖσθαι, regi ab hipparcho, Aristot. 3. Polit. ¶Ἱππαρχία, præfectura, q. magisterium equitum, Aristot. 6. Polit. ¶Ἱππαρχίαι, qui eo munere fungitur, Xenoph.
Ἱππαχάδης, ὁ, celsus equestris, Plut. in Solone.
Ἱππεσία, ἱππεύειν, equitandi artem edoctus.
Ἱππεσία, ας, ἡ, equitatio, aurigādi inuentum, Poll. lib. 1. ἱππεσία ἱππικὴ, equestris & ludicra.
Ἱππάσιμος, ου, ὁ, equitabilis, equis idoneus, Xen.
Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator.
Ἱππεύειν, vt equitates diuaricatis cruribus, ἱππεύειν κεφαλῇ, humeris insidere, vt pueri.
Ἱππάφετος, idem quod ἀφιππάσιμος, Polyb.
Ἱππεία, ας, ἡ, equitatio, aurigandi inuentum.

Ἵππειος, ου, ὁ, equinus, equester, Hesiod.
Ἱππέλαφος, animalis nomen, Aristot. 2. Anim.
Ἱππεραστὴς, οῦ, ὁ, equorum amator. ¶Est & ἱππεραστὴς equorum & studium, Aristot. 10.
Ἱππεραστία, ας, ἡ, equitatus, equitatio, Aristop.
Ἱππεύς, ἱππέως, ὁ, eques, Hesiod. in Theog.
Ἱππεύω, μι, ἵππευσα, sum eques, equito, Poll. lib. 1.
Ἱππεχέτης, ου, ὁ, Neptunus, lingua Deliorum.
Ἱππηδὸν, equi modo, Aristoph.
Ἱππήλασία ὁδὸς, via qua currus agi potest, aut iumenta: Iurisconsulti actum appellabant.
Ἱππηλατεῖν, equos equitare, Aristoph.
Ἱππηλάτης, ου, ὁ, agitator equorum, Homer.
Ἱππήλατος, equitabilis Liu. Odyss. δ.
Ἱππήλατος, ον, amplum, planum, agendis equis accommodatum. ἱππήλατος γῆ, Aristid.
Ἱππημολγοὶ, gē Scythiæ equino lacte victitās, Hom. ¶Ἱππημολγὸς, mulgens equos.
Ἱππήρατος, statuæ equestres mulierum.
Ἱππιατρία, ars veterinaria: Vnde ἱππιατρὸς, mulomedicus, medicus equarius Valer. Max.
Ἱππίδιον, piscis quidam Hesych.
Ἱππικὴ, ἧς, ἡ, ars equitandi, facultas equestris.
Ἱππικὸς, ἡ, ὁ, equestris, equiso, equestrem artem edoctus, Plut. in Fab. Vnde apud Plat. in Apolog. ἱππικὸς ἀφ' ἑστίας, equestres. ἱππικὰ στάδια, equestre agmen, Xenoph.
Ἵππιος, ου, τό, equitatus. ¶Item mensuræ nomen, interuallū quatuor stadiorum, Plut. in Solon.
Ἱππικὸς, equestris. ἵππια ἄθλα, equestria certamina, in Epigr. ¶Epith. Neptuni, quòd primus ille equos inuenerit. ¶Mineruæ etiam epith. quod prima currū instruxerit. ¶Præterea epith. Martis & Iunonis.
Ἱππιγενὴς, ἐς, ex seris equinis factus.
Ἱππιγενὴς, ἐς, ὁ, ἡ, qui ex equo pugnat, & qui equis gaudet, Etym. Homer.
Ἱππίδιος, ου, ὁ, vestis equestris, Diuni.
Ἱππικὸς, ornatus muliebris Hesych.
Ἱππικὰ ῥήματα, equestria verba, in Ran.
Ἱππόβατος, eques, Herodot. lib. 5. ¶Ἱππόβατες, eques, ἧς ἱππόβατον, equitum, Eidem.
Ἱππόβιος, ου, ὁ, qui meretricio amore debacchatur, lasciuus Sueton. Aristoph. in Ran.
Ἱππόβοτος, equiso, equorum educator, Soph.
Ἱππόβοτος, Plut. in Pericl. equos alens.
Ἱππόβοτος, ον, alens equos. ἱππόβοτος πεδίον, Eurip. campus equis alendis aptus.
Ἱππόβρωτος, ab equis deuoratus.
Ἱππογένειον, Dioscor. li. 4. Plin. lib. 27. ca. 11. hippoglossa, Gal. Simpl. lib. δ.
Ἱππογνώμων, ου, ὁ, qui de equis cognoscit.
Ἱππόδαμος, ου, ὁ, equorum domitor, Iliad. γ.
Ἱππόδαμος, ον, desit crinibus equinis, Ilia. γ.
Ἱππόδεσμα, λίτρα, habenæ, λώρια, Eurip.
Ἱππόδετος, ligans equum, Soph. in Aiace.
Ἱππόδρομος, auriga.
Ἱππόδρομος, cursus equorum, ludi circenses vbi equis concurritur, Aristoph. Comment.
Ἱππόδρομος, μήν, hippodromius mensis, quem

Athenienses dicūt ἑκατομβαιῶνα, Plu. in Cam.
Ἱππόδρομος, ὁ, circus, vbi equorum cursu certatur. ¶Ἱππόδρομοι, ἱππεῖς, terentarii, leuis armaturæ milites.
Ἱππόθοη, equorum nutrix, Hesych.
Ἱππόθοος, ex equo, in Epigram.
Ἱππόθρωξ, ικος, equimulgi Gaz. ex Aristot. li. 6. Anim. ¶Ité pulli equorū equabus suppositi.
Ἱππόθωος, auriga. λώρια ἱππικὰ, Hesyc.
Ἱππόκαμπος, cantio ad incitandas equas, Plut. lib. 7. Sympos. ¶Est & asinus admissarius.
Ἱππόκαμπος, & ἱππόκαμπτος, equi marini, à flexura in caudas piscium desinente, Ælian. ¶Est & ἱππόκαμπος, Paus. aurigarū scutica.
Ἱππόκαμπος, Hesych. σχοινίον τι, quidam passerculus.
Ἱππόκελευθος, ον, faciens viam equo.
Ἱππόκενταυρος, Lucian. Vide Plin. lib. 7. c. 3.
Ἱππόκερδος, nomē est propriū: Sed Aristoph. κακηγόρως ita vocat pudendum muliebre.
Ἱππόκομος, ον, curto equos, Neuter. absol.
Ἱππόκομος, ὁ, equiso, equorum curator, equorum magister Vallæ. ¶Ἱππόκομος ὑφάλοια, Epigr. asinis quę conum è seris equinis præfert. ¶Ἱππόκομοι πτερύγιοι, equi iaculatores.
Ἱππόκορυς, υθος, ὁ, galeatus, habens conum ex cauda equina, ex equo pugnans, Iliad. ζ.
Ἱππόκρατία, ας, ἡ, equestris victoria.
Ἱππόκρατος, equestribus copiis obtinere, vel equitatu vincere, Synes. Apud Thucyd. ἱπποκρατεῖσθαι, equitatu superari.
Ἱππόκρημνα ἐπεῖν, verba rupium modo grandia, verba præruptā, scabra, Aristoph.
Ἱππόκροτος, ον, equisonans.
Ἱππόκυων, equi catellus: nomen Satyræ Varron.
Ἱππολάπαθον, hippolapathum, Dioscor. lib. 2.
Ἱππόλουτρα, piscina lauandis equis.
Ἱππομανεῖν, equire, insanire, ac furere in Venerem equorum siue equarum more Aristot. hist. 6. ¶Item equos alendi studio nimiū flagrare, equos supra modum delectari, Synes. in Epist. ¶Huiusmodi insanum studiū morbusque animi ἱππομανία dicitur.
Ἱππομανὴς, hippomanes, est virus ex equarū inguinibus defluens (vt vult Scruius) quo tempore feruntur in amoris furorem, Virg. 3. Georg. ¶Theocrit. in ἐφυμν. plantam esse ait, Ἱππομανὲς φυτὸν ὃς τις τ' Ἀχαΐδος, &c.
Ἱππομανὴς & ὁ & ἡ, studio equestri flagrans. ¶Item valde insanus, Soph. in Aiace. ἱππος enim in compositione significat multum. ¶Est præterea Eidem, Soph. in Aiace epith. prati floridi & luxuriantis.
Ἱππομάραθρον, fœniculū syluestre, quod & myfinēum, μήθυδρον ἄγριον, Dioscor. lib. 3. cap. 82. Galen. simplic. ζ. Plin. li. 21. cap. 23.
Ἱππομαχεῖν, equestrem pugnam committo.
Ἱππομαχία, pugna equestris, equestre prælium.
Ἱππομάχιος, ία, ον, ex equo pugnans in Epigr.
Ἱππόμελγος, ον, vt Apollinari equimulgus.
Ἱππόμηκες, ἱππομήκεις, formicę equites Gaz. ex Arist.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ἱππεία, animum ad equos adiicio. Xenoph.
Ἱππεύω, studium emendorum equorum.
Ἱππικός, ὁ, pastor equorum. ἱππικὸς βοτήρ, Sophocl. ¶ Et ἱππική, ης, merces ex equis vel mulis.
Ἱππικόν, ἡμα. sol dicitur ab Aristoph. ᾠῃ. 1. ὃ ἱκανὸν ἦν ἡμῖν τὸ πρῶτον, ἢ σὺ ἱππικὸς ὢν ἐμοῦ λώιον χαῖρε.
Ἱππόβολοι, οἱ, bellaces.
Ἱππόβοτος, ὁ, immane scortum, Alciphr.
Ἱπποβοσιδάων, ωνος, ὁ, Neptunus.
Ἱπποβοτάμιος, hippopotamus bellua, Plin. l. 8. cap. 25. & 26. Arist. Anim. li. 2. Ammian. l. 18.
Ἱππόβοτος, equorum venditor, auriga equestris.
Ἱππογεύω, equus. Et ἱππογεύς, equarius. Ἱππόβοτος, Pausan. equus durius sine ligneis. ἵππος ἀνωφελὴς, Odyss. 9. ¶ Item equitatus, genere Fœmin. Vnde χιλίαι ἵππων pro mille equitibus. ¶ Ἵππος etiam pisces, hippus Plin. de eo Athen. lib. 7.
Ἱπποδάμειον, Theophr. lib. 7. hist. c. 6. & Dioscor. lib. 3. cap. 78. pullum oleus Column. Plin. oleastrum, lib. 19. cap. 8.
Ἱππόκεια, & Ἱππόκειον, ου, τὸ, & Ἱππόκεστος stationes equorū in stabulis. Bud. Coment.
Ἱππικία, ας, ἡ, equitatus, ars equitandi.
Ἱππικός, οῦ, ὁ, eques, in fidens equo.
Ἱππίασις, morbus est equorum, de quo vide Tiberium equarium medicum.
Ἱππιοχέστης, ου, ὁ, equester sagittarius, Aristoph.
Ἱππόκερτείν, valere equos, Dioscor. lib. 4.
Ἱππόκομος, ὁ, equorum educatio, nutritio.
Ἱππόκομος, ὁ, ἡ, nutritor equorum, ἵππος ἐφ' ᾧ γῆ, terra ferax equorum, Lucian.
Ἱππομανία, ας, ἡ, equi ferocitas, inanis gloria.
Ἱππομανὲς, ὁος, ὁ, epith. galeæ apicem seu cristū ex setis equinis habentis, Iliad. i. ¶ Ἱππομανὲς etiam herba, Dioscor. li. 4. ca. 48. & Plin. lib. 26. cap. 13.
Ἱππομορος, piscis Arist. l. 5. hist. hippurus Plin.
Ἱππομάρις, herba Dioscor. lib. 4. cap. 162. hippophaes Plin. lib. 22. ca. 12. & l. 22. ca. 15. Theophrast. lib. 6. hist. ca. 4.
Ἱππόπαιονον, planta quam depingit Dioscor. lib. 4. c. 163. spina fullonia Plin. lib. 16, c. vli. Ægin. ἀλκάμενος vocant.
Ἱππόπεδον, ου, τὸ, capistrum, armētum equorū, locus vbi pascuntur, equile, Homer.
Ἱππόπολος, pastor equorum. ¶ Ἱππόπολος, instrumentum quo canunt equarii pastores, Pollux lib. 4.
Ἱππόπορνις, ὁ, gradarius.
Ἱππόσχολος, ος, ὁ, gaudēs equis, pugnans equis.
Ἱππών, ῶνος, ὁ, stabulum equorum.
Ἱππώσσω, & Ἱππώσσομαι, ὠθῶ, ὑφίημι, volo, as.
Ἱπτάμενος, & Ἱπτάμενος, ἀδ. ὑφίημι, nocco. Iliad. α.
Ἰυγή, sono, clamo.

Ι Ρ

Ἱερά, ᾶς, ἡ, sacra. ¶ Item sacrificia. Homer.
Ἱερά, conciones, ecclesiæ, Etym. Iliad. α.
Ἱερὸς θεοῦ, Dei sacerdos est, Herodot.
Ἱέρεια, sacerdos fœmina, dicitur & ἱερὶς.

Ἱερεύω, dicere.
Ἱερεῖον, pro ἱερεῖα, τὸ, sacrificium.
Ἱερὶς, pro ἱέρεια & ἱερὸν, pro ἱερόσυλος. ἱερ.
Ἱερὸν τῆς ὀδυνήτου ῥίζης κεφαλὴ τοῦ, Galen. lib. 2. ad Glauc. radix glutinosa est.
Ἱερόν, templum, victima. ¶ Ἱερός, sacer.
Ἱεροδοκος, ὁ, pro ἱεροδόκος, accipiter.
Ἱερόμνημων, ονος, ὁ, sacerdos, ὁ τὰ ἱερὰ ἐξηγούμενος.
Ἱερόν, ἡ, sacerdos, ὁ τὰ ἱερὰ ἐξηγούμενος.
Ἱερόσυλος, arteriæ, Hippocr.
Ἱερὸς, cœlestis arcus, Aristot. de mund. ¶ Item iris genus herbæ aromaticæ, Dioscor. li. 1. cap. 1. & Theophr. lib. 6. hist. plant. cap. 7. ἱερὸν μύρον, unguentum quod ex iride fit, Dioscor. lib. 6. cap. 67. ¶ Item ἱερὸς, Thaumantis & Electræ filia, Hesiod. in Theogon. ¶ Item placentæ genus. ¶ Item auris species. ¶ Est etiam ἱερὸς circulus in oculo circa pupillam & lapis crystallinus, Etym.
Ἱεμὰς, εἱμαδὸς, series, consequentia, Hesych.
Ἱμαστὸς, ὁ, carceris præfectus.
Ἱερὸν, ὑ. τὸ, ἱερὸν, templum, sacra ædes, pulvinar.
Ἱερὸς, ὕ. ὁ, sacer, pro ἱερόσυλος, sacratus, sacrosanctus, ἱερὸς τοῦ θεοῦ, sacer deo, Herodot. ἱερὸν τὸ σῶμα, Idem.
Ἴης, pauper, & proprium nomen apud Homerum.
Ἔθνος, nomen appellativum, & pro proprio vsurpatur, Δωτὸν τὸ ἔθνος, i. ad nunciando.
Ἱεροτέλεια, ας, ἡ, cæremonia.
Ἱερουργία, ας, ἡ, sacerdotes, sacrificuli.

Ι Σ

Ἴς, ἰνὸς, ὁ, nervus, fibra. ¶ Item vis, violentia. Hesio. ἀλλὰ ἰῇ ἰδάμασσε βίας ἔχεν ἀνδροφόνοιο, ipsum domuit Herculis.
Ἴσα, æqualiter & æquabiliter Cicer. Dat. id. ἴσα δοὺς ἰδαμάσσατο σὺν ἔχεϊ, Genit. Lat. æqualis.
Ἰσάζω, æquo, æquiparo, ἴσα ἀντὶ ἴσων ἀποδιδόναι τὸ ἔχειν, Genit. Lat. æquo.
Ἰσάκις, ας, ὁ, nuntium conforme.
Ἰσάγγελος, ου, ὁ, par Angelo, Luc. cap. 20.
Ἰσάζω, μ. ἄσω, π. σχω, adæquo, æquiparo, fio par, Aristot. Politic. ἰσάζεται ἀλλήλοις ἴσον, se æquātur. ¶ Ponitur etiam pro ἰσοδυναμῶ, nō minus valeo, vt Idem de pollice manus. ἴσα ἰσάζει ἑαυτὸν πολλοῖς.
Ἰσάζω, olere, odorari, respirare.
Ἰσάζων, ουσα, ον, similis, æqualis, Nicand. in Alex.
Ἰσαίτερος, πολιτεία χρῆσις τις, respublica alterum statum transferri, Thucyd.
Ἰσαίτερος, æquus, Euripid.
Ἰσάκις, æqualiter, pariter.
Ἰσαλλοδαπὸς, ἡ, ὁν, pellis, Interp. Aristoph. in Ἀχ. Ἰσάλλοδαπος. Apud Hipp. ἰσάλλοδα, Gal. ἰσόλλοδα.
Ἰσάμιλλος, ex æquo decertans, æqualis certamine.
Ἰσάνεμος, Eurip. vento par velocitate, velox.
Ἰσάριθμος, ον, par numero: ἰσάριθμα, totidem.
Ἰσάσιον, τὸ, par, æquipollēs, æquivalens. Polyb.
Ἰσαρον, draucuntia magna, herbę genus.
Ἴσασιν, sciunt, norunt οἶδ. ξ.
Ἴσατις, Dioscor. lib. 2. herba. Cæsari glastum. Vitruv. luteum, Gallis guede ou pastel.
Ἴσαται, sciuit. ¶ Item assimilatus est.
Ἰσαχῶς, tot modis, æqualiter.

Ἰσεῖον, sacrarium Isidis.
Ἴσθι, ad æquo, ἰσάζω.
Ἴσθι, scies.
Ἰσεγορία, ex æquo loquor.
Ἰσηγορία, ας, ἡ, æqualitas dicendi.
Ἰσηλιξ, ικος, ὁ, ἡ, ætate par, æqualis, Phil.
Ἰσημερία, ας, ἡ, æquinoctium.
Ἰσημερινὸς, ἡ, ὁν, æquidialis, æquinoctialis, Ἰσημερινὸς πυρὸς, tritieum æquinoctio verno satum, Theophr. lib. 4. cap. 12.
Ἴσημι, cognosco. ἴσαμεν πάντως, scio omnino.
Ἴσηρες, ες, bona para.
Ἴσθμερτος, mortuus est.
Ἴσθμιος, ὁ, ἡ, par, ἰσόμοιρος, ἰσόμοιρα. Eurip.
Ἰσόθεμις, æqualis numero ἰσοθέμιν, totidem.
Ἴσθι, scias, Plat. lib. 2. de Rep. οὐ δοκεῖ ἐν ἄκοντες ἁμαρτανεῖν, scias, p certo inuitos nos errare.
Ἴσθι, esto, Plat. lib. 1. de Rep. μὴ χαλεπὸς ἴσθι ἡμῖν, nobis ne sis molestus. ἴσθι χάριν, loco beneficii ponas, Herodot.
Ἰσθμάω, anxius sum, anhelo.
Ἴσθμια, τὰ, ludi, qui celebrantur in Peloponneso in honorem Neptuni, Plut. in Thes.
Ἴσθμια ποιεῖ, Eurip. i. Leucothoe. i. mattita.
Ἰσθμιάδαι ἀπουσαι, Thucyd. fœdera quę durabant dum Isthmii ludi fiebant.
Ἰσθμιάζω, parum commodē parūmque salubriter viuere. Vide Eras. in Chiliad.
Ἰσθμιον, ου, τὸ, monile, ornatus colli.
Ἰσθμοῖ, Aduerb. in Isthmo, Plut. in Themist.
Ἰσθμὸς, isthmus, terrarū inter duo maria angustię. ἰσθμὸς θηρὸς, angustus terræ limes. ¶ Item obstaculum quod in os vasis inditur, colum, cribrum, κἀκμηριάσθαι τὸ ὑγιεινὸν μόριον ἰσθμοῦ, eximere furfures enatantes incerniculo, Dioscor. li. 2. ¶ Item monile quod collum ambit ἴσθμιον dicitur. ¶ Ἰσθμὸς ὁ καὶ ἡ, Isthmos habens, aut Isthmi in modum angustū. ἰσθμὸν ἔχουσι, Thucyd.
Ἰσθμὸς, isthmus, lucanica, farcimen, genus pulmenti ex carnibus tritis, quod tomaculū & tomaclum etiam dicitur, Aphrod. lib. 1. Problem. Apud Tsallianum ἰσθμὸς, Athen. li. 3. ca. ἰσθμὸς.
Ἴσιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, par, Hermog.
Ἴσιδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, possum, valeo.
Ἴσιδω, scio, dico, comparo, decipio, subduco, fur. ἴσθι τὸ ἴσκω. Etym. ¶ Ἴσκος, fur.
Ἴσμα, ατος, τὸ, ἰσμὸς, fundatio, figmentum.
Ἴσμαρος, scimus, οἶδα, ἴσμεν, Plat. in Epist.
Ἴσμηνὸς, vocabatur Apollo, cō quod omnia sciret.
Ἴσμα, ατος, τὸ, prætextus, prudentia.
Ἰσμηνίδης, ἀπὸ τοῦ ου, Apollo Ismenius.
Ἰσόβαθρος, æque profundus.
Ἰσόβαρὴς, equali ponderc.
Ἰσόγαιος, terrę æquans.
Ἰσόγωνιος, ον, rectangulum.
Ἰσόδενδρος, ὁ, ἡ, arborem æquans.
Ἰσόδημος, idem victus, æquabilitas vitę.
Ἰσόδιαιτος, victus particeps, similis in victu.
Ἰσόδιον, xenium aduentitium quod dabatur ingredienti vrbem magistratui, honorarium.
Ἰσοδόμων, quid sit docet Vitruu. lib. 2. cap. 8.
Ἰσοδρομεῖν, vt ἱπποδρομεῖν, pariter currere & vnà ferri, Aristot.
Ἰσόδρομος, curru exequans, Plat. in Timęo.
Ἰσόδυναμος, æque potens, Aphrod. li. 1. Probl.
Ἰσοδυναμεῖν τινι, τινα, æqualia.
Ἰσοδυναμοῦντες, pares adepti vires.
Ἰσοζύγιος, æquilibris, ἴσον πλῆθος ἑλκόντων ἴσων, æquidem ponderis, ἰσοζυγίαις, Nican. in Ther.
Ἰσοζύγιος, cum epitheliorum. in Epig. cupressiorum æqualium & comparium.
Ἰσόζυγος, æqualiter, Nonn.
Ἰσοζυγὴς, æqualis, Nonn. ἰσόζυγα ἑταῖρα.
Ἰσοθεώτης, æqualis Deo, ἰσοθέους vocat Hom. præstantes virtute & Deo comparandos.
Ἴσον, totidem: cui præcedunt ὅσον & πόσον, Bud. in Comment.
Ἰσοκατάληκτα, æqualiter desinentia.
Ἰσόκεν, ὅσον ἂν, donec.
Ἰσοκλινὴς, ὁ, ἡ, qui in pari est diserimine.
Ἰσοκληρία τινὶ ἐπιβῆναι χώρας, æquali sortitione atque substantia degentes, Plut. in Lycurg.
Ἰσοκλινὴς, æque propensus, ὁ ἰσορρόπως, ad equilibriū quoque versus sedens, Arist. de mūd.
Ἰσοκράνης, ες, æque eminentes, Halicarnass.
Ἰσοκρατὴς, ὁ, æque potens. Herodot. ὁ μὲν πρῶτος ἰσοκρατὴς ἐμοὶ ἐστὶ καὶ χιλιάκις πλέων ἀνὴρ ἄλλος.
Ἰσοκρατία, æqualis potentia. Herodot.
Ἰσόκωλον, ου, τὸ, similiter desinens, Quintil. ἰσόκωλα dici videtur, in pares elocutionum tractus incidentia, lib. 4. ca. 2.
Ἰσοκρατία, similis ratio & honor, ἰσοτιμία, Suid.
Ἰσόκωροι, οἱ, æquales in pugna.
Ἰσομεγέθης, ὁ, ἡ, ες, æque magnus.
Ἰσόμολος, ὁ, ἡ, sciturus, Thucyd.
Ἰσομοιρεῖ, æqualiter diuisus. Athen.
Ἰσομοιρία, æquam mensuram habens, qui est æquali ponderc, ἰσόμοιρος, Aristid.
Ἰσομετωπία, acies esse dicuntur, i. æquatis frontibus, Xenoph. ἰσόμετωπ. 4.
Ἰσομέτωπος, ὁ, ἡ, æque procerus.
Ἰσομοιρεῖ, æquas partes ferre. ἰσομοιρεῖ τῆς συμφορᾶς ἅπασι ὑπῆρχε, cum nullo partitur calamitates, Thucyd.
Ἰσομοιρία, æqua partitio, sortis æqualitas, Nazianz. in Orat.
Ἰσόμοιρος, ον, ὁ, quam portionem habens, equis partibus hares, Ilæus, πάντες ὁ νόμος ἰσομοίρους τοὺς λαχόντας κληρονόμους ἐποίησεν.
Ἰσομοιρεῖν, exquisite verba facere.
Ἰσομοιρεῖν, pari iure fui, Thucyd.
Ἰσονεμὴς, ὁ, ἡ, æqualiter distributus, æquis legibus viuens, Platoni in Epist. ἰσονομία πολιτεία, æquabilis Respubl. ¶ Ἰσονομία, legum æquabilitas Cicer. li. 1. de Natura deorum, æquabilis tributio & æquabilitas. ¶ Ἰσονομικῶς, ὁ, æqualiter viuens.
Ἰσος, piscis quidam cetaceus.
Ἰσοπαλὴς, ὁ, ἡ, æqualis in pugna.
Ἴσος, par, æqualis.

Γσοπαχὰς, pari crassitie, æquè crassus.
Γσόπεδος, ὁ, planities terræ, patens & apertus campus, Xenoph. πεδίον.
Γσόπλατος, planus, æquatus, ἐξισωμένος, Plut. in Numa. τὸν τοῦ λοιποῦ χώρου τὸν ἰσόπλατον, locus reliquo tumulo exæquatus.
Γσοπλάσιος, æquale, magnum.
Γσόπηχυς, ὁ Θ, cubitalis.
Γσοπλατὴς Θ, ὁ ἡ ὁ, æquè latus, eiusdem latitudinis. τὸ ἰσοπλατὲς, æquilatatio Vitruv.
Γσοπλάτων, Platoni æqualis, in Epigr.
Γσόπλευρος, ος, ον, æquis lateribus, æqualia latera habens.
Γσοπολῖται, ciues æquales.
Γσοπολιτία, ας, æqualitas reipub. Plut. in Cam.
Γσοπυρὸν, herba, Dioscor. lib. 4. cap. 121. & Galen. in simplic. & Plin. li. 27. cap. 11.
Γσορρόπια, μ. ἴσων, π. ικὰ, sum æqualis ponderis, æquilibriũ facio, nec supero nec superor, Aristot. ¶ Translatè pro in neutram partem vergo, vt cquus iudex, Neutr. Absol.
Γσορρόπια, æquilibrium, ἰσορρόπια τῆς γῆς, Plat.
Γσόρροπος, ον, ὁ ἡ ὁ, æquilibris, æquè valens, eiusdem ponderis, Aristot. 11. Ethic.
Γσος, η, ὁ, æqualis. Dat. ἴσῳ, ἴσῃ, ἴσῳ, par pari referre, Chiliad. ¶ Item de vini mixtura & temperamento. Athen. li. 10. πῶς φιλοτησίας ἴσῳ μίσγειν ποιητέα ἴσον ἴσῳ κεκραμένῳ. ¶ ἴσα τὰ ἀεὶ διὰ τὰ αὐτὰ ἔχοντα ἢ ἀδιαφορία, habent omnes eadem numero atque impari, Aristot. de part. Anim. ἴσον σε εἰσορῶ, confero tantum quantum tu, Demosth. ἴσοι τὰ πλάδες, totidem numero. Idem.
Γσον, æqualiter, Iliad. γ.
Γσος, planta Theophr. de hist. lib. 1. cap. 17. ¶ Ἴσιον, etiam planta cuius meminit Aetius. est & ἴσιμον Plin.
Γσοδύναι, æquè pollens, Democrit.
Γσοκλινὴς Θ, ὁ ἡ ὁ, cruribus paribus constans, Plat. in Timæo.
Γσόμηρος Θ, legumini similis.
Γσόζυδμος, paris ponderis, æquilibris, ἰσοστάσιος.
Γσοτάχνια, æqualitas, ἴσον τῷ ταχυμοῦ.
Γσοτάχυς Θ, ὁ, ἰσοτάχεια, ος, qui tantidem æstimatur, æqui ponderis, æqualis, Athen.
Γσότασις, Hesych. ἰσωσις, σταθμὸν, ζυγόν.
Γσοτηκὼς, pari celeritate, æquè citò, Strabo.
Γσοτήλικος, ου, ὁ ἰσοῆλιξ, πος, æquilibris.
Γσοτηχὴς, ἐος, ὁ ἡ, eiusdem celeritatis, æquè celer.
Γσοτέλεια, ας, ἡ, æqualitas in soluendo tributo cũ ciuibus, æqualitas rerum, Xenoph.
Γσοτελὴς, ὁ Θ, ὁ ἡ ὁ, qui iisdem legibus cum eiusdem viuit, Demosth. ἰσοτελὴς Λακεδαιμονίοις.
Γσότης, ητος, ἡ, æqualitas, paritas Gell.
Γσότιμος, qui in communi atque in eodem quo cæteri iure versantur Cicer. Herodian. de Pertinace Aug. qui filium suum non regio luxu, sed ciuiliter eruditi voluit. σύντιμος μᾶλλον ἢ ἰσότιμος ἦν. ¶ Γσοτιμία, æqualitas, par dignitas.

Γσότονος Θ, ὁ, æqualis toni, Hermog.
Γσοτόνως, æquè, perinde, æquali motu.
Γσοτυχὴς Θ, ὁ ἡ ὁ, imperium quod instar habet regii imperii, Aristot. 2. Polit.
Γσοῦψηλος, æqualiter altus.
Γσοφερίζω, μ. ἴσω, π. ικὼς, adæquo, æquiparo, sum par. ἴσχα ἀδύνατα ἰσοφερίζει, ministerio multiebri Mineruam æmulari, Homer.
Γσοφόρος, par ferens, siue ex æquo trahens.
Γσοφυὴς, qui est eiusdem essentiæ, ὁμοούσιος Θ, Nonn.
Γσοχειλὴς Θ, ὁ ἡ ὁ, labrum pari libra dimitto, Gaz.
Γσοχηλὴς, ὁ Θ, ὁ ἡ ὁ, pertingens vsque ad labia. ἰσοχηλὲς τὸ ὕδωρ ἐστι, πλῆρες, Poll.
Γσόχνους Θ, ος, ον, æquè lanuginosus, in Epigr.
Γσόχροα, colore similia.
Γσοχρονίαμαι, ἰσόω, tempore æquo, Herael. Hermodoro, ἰσοχρονήσω τοῦτον ἢ χώραν ἣν σοὶ δέδωκα, ὁπόσον σε χρόνον Θ.
Γσοχρόνιος Θ, par tempore, Theophr. l. 4. de caus. plantar.
Γσόχρονος Θ, ος, ὁ ἡ ὁ, æqualis in tempore, coæuus.
Γσοχώνιον, in quo æqua auri portio, Poll.
Γσόψηφος Θ, ὁ ἡ ὁ, æqualem habens potestatem in suffragiis. Thucyd.
Γσοψηφία, par suffragium.
Γσόψυχος, ον, ὁ ἡ ὁ, vnanimis, pari præditus animo.
Γσόω, μ. ώσω, æquo, Accus. æquparo. Arat.
Γσόω, dico ab ἴσος, vt scribit Gaz. li. 2. Gramm.
Γσόω, acclamatio in eos qui ζ pronunciare nequeunt.
Γστημι, στῶ, ἀστὸν, ἵσταμαι πῶλος, Dat. Sophoc. Pro inhibeo & reprimo, cum Genit. Chrysost. ἵστη μου πολλοὺς, ὑδαμοῦ τῆς αὐτοῦ ταῦτα ἰσχυρᾶς ἐπιθυμίας, cupiditatem non coercent. ¶ Item instituo, stabilio, Plat. Epist. 8. ἀλλὰ γνώμην ὑγιεῖ μὴ πολὺ βασιλεῖ γνωσθῆναι ἵστημι, retem exurgo, cõsisto. ἱστάμενα σφῶν ἐπὶ ἀνδρὸς ἑκάστου, adnersus iniustè inuadentes stamus. Thucyd. ἵστανται ἐπὶ ποδὸς, in pedes erigitur. ἵστασθαι ἐν ἀγορᾷ, in foro erigi & locari, Aristot. ¶ ἵστασθαι μῆνα τὸν μῆνα, instante mense, Hesiod. ¶ ἵστασθαι, etiam est constare & perstare, durare, Theophr. de hist. plant. li. 5. c. 8. ἵστανται γὰρ ἐπὶ πολὺ πεπαυμένοι ὄμβρων. ¶ ἵστασθαι etiam dicuntur. Hesyc. fœnerari.
Γστάσις, fœnerare.
Γστε, pro ἵστατε, sta, siste.
Γστημι, ω. ἰσήσω, ω. ικὼς, & ἔστηκα, in medio Perfect. & ἵστημι, sisto, Xenoph. πλοῖα ἐν ἀσφαλεῖ ἵστασθαι, prope ipsum greges sistere & adducere. ¶ Item subsisto, firmo, exercenti go. νοι ἱστάμενοι ξυνασπίζειν Demosth. & Aristot. inhorrescentibus, διὰ συμβαίνει ἱστάμενα πέσειν. ¶ Item instituo, παγίδων. Nazianz. ¶ Ἵστημι. ¶ Sophocl. χόρους ἱστάναι, chorea instaurare.

staurare Virgil. ¶ Item ἱστάναι, astare, assistere, Sophocl. in Trach. Καὶ ταῦτ' ἐφ' ἑστῶσ' ἀνδράσι ἵσταμαι σταθείς. ¶ Et etiam appendo & pondero, ζυγὸν ἵστασθαι, Xenophon. Comment. ἃ ἐπὶ τῶν ἀναβασμῶν ἵστασθαι, ἃ μετρήσασθαι καὶ ἱστάναι. ¶ Aliquo excito. Odyss. ἔγειρε καὶ ἵστη τοῦτον. ¶ Item ordiri texere, Hesiod. ἱστὸν ἱστάναι, telam exordiuntur. ἱστὸν ὑφαίνειν, vociferatur, Eurip.
Γστία, Dorice & ionice, pro ἑστία, solium, ædes, domus, Herodot. ἱστίας βασιλικὰς ὀλέσαντες.
Γστιαῖος, ου, ὁ, cœnaculum, Herodot. Suid.
Γστιοδρόμος, nauis dicitur quæ vento fertur & passis velis, Hippocr. & Polyb.
Γστιοδρομία, nauigatio quæ fit velo & remige.
Γστίον, ου, τὸ, velum nauis, Odyss. ι. ἱστία δ' ἐστὶ λίνεα, vela. ¶ Item omne velamen, Plat. in Parmen. ¶ Exod. 27. tentorium.
Γστιόπους Θ, ὁ, velorum fautor, affinis, Aristoph.
Γστὸς, ου, ὁ, & Γστία ας, ἡ, lignum longitudinale, quod est inter vtrunque bouem, temo. ἱστὸς νεώς, locus qui concinet malum, castella Plaut. Nonn. lignum in puppi eminens, ad quod malus reclinatur, Iliad. α.
Γστοσκίτις, vel sciumi, in Duali, Arist. in Plut.
Γστοσκοπεῖον, in medio nauis lignum altum, cui alligatur malus. Suid.
Γστοπανὶς nauis actuaria. ¶ Et in textura, ἱστὸν πανὸς dicitur ex Aristot. Poll. l. 7. ἀπὸ τοῦ ἱστάναι.
Γστορέω, ήσω, ικὼς, vifo, inspicio, ab historiis percipio & cognosco, Plut. in Lucullo, Aristot. ἐπὶ τὸ ἱστορεῖν καὶ ἐπὶ τὸ ἀκούειν ἡμᾶς ἐγείρουσιν ἡδονὴν ἔχοντες καὶ ἱστορεῖν καὶ μανθάνειν, volens vrbem inspicere & cognoscere. ¶ Item memoriæ pro do, Theophr. ἐὰν ἢ ἐκεῖ ἱκανὸν ἵππον ἱστορῇ, sigillatim vitas cõmemorare & prodere.
Γστορία, ας, ἡ, aspectus.
Γστορικὸς, cognitio & experientia propria & fide à sensibus collecta, non accepta aut tradita ab aliis. Galen. ἱστορικὸν ἢ πολλῶν καὶ ὁμοίων ἐμπειρία, ex multa inspectione & cognitione, &c. ¶ Item narratio, inquisitio, commentatio, consideratio.
Γστορικὸς, qui è Γστορία Θ, historicus Cicer. qui res gestas memoriæ prodit. ἱστορικὸν διήγημα, historica narratio, Aphth.
Γστορικῶς, historicè.
Γστὸς Θ, tela, pensum, Hesiod. τῇ ἢ ἱστὸν ἐπέστησε γυναικὶ, tam ordiatur. ¶ Item malus, Iliad. α. ἱστὸν ἱστίον τε, malum nauis erexerunt.
Γστοτενὴς, Aristoph. textura telis extensis.
Γστοφορέω, ήσω, π. ικὼς, texo, Neutr.
Γστοφόρια, ων, τὰ, textura.
Γστοφορικὸς, ὴ, ὸν, textorius, Nazanz.
Γστοφόρος, textor.
Γστρὶς, ίδος, Scythicę fiolę. Et apud Athenię. opercula quibus sacra canistra velabantur.
Γστρὶς Θ, ίδος, illiteratum vinum. Dioscor. li. 5.
Γστρὸς Θ, ὁ, liter. i. Damnibus.
Γστρὸς, flagellum, scutica, Poll. lib. 2. legendum ὑγρὸς.
Γσυάζω, irascor, ὑσιάζομαι, Hesych.
Γσυ ἴσις ἀλλήλοις, pro ἴσα σοι, Soph. adstes aliis.
Γσωφρονικὸς, sciens, cultus, profes, prudẽs, expertus, peritus, H. fion. ἱστὸς φῶτα γλυκερὸν, Iliad. α. Κύκλωψ δ' ἰδὼν ἔδειξε ἱστὸς περιφραδέως, Interp. μάρτυς ὁ ἱστὸς.
Γσυεργέω, ιῶ, ικὼς, vide σιωπάζω.
Γσυμαίνω, anxiè & sollicitè cogito.
Γσύκη, ης, ἡ, caricula, Aristoph. in Plut.
Γσυκοβοσκὸς Θ, qui vendit caricas.
Γσυκοποιέω, ῶ, sanguinem sedans seu attenuans.
Γσυκοποιὸς, ὁ ἡ, sanguinem sistens, Galen.
Γσυκος, herba Thraciæ quę sistendo sanguini mire est efficax, Theophr. hist. li. 9. cap. 15.
Γσυκόω, macero, attenuo.
Γσυκλάω, via declinare, Hesych.
Γσυκὸς Θ, tenuis, aridus, vetus, Hippoc.
Γσυλλα, cupit. ἐπιθυμῶ, πικῶς, πτίσσω, Iliad. ω.
Γσυλλω, detineo, ἐπέχω, retineo, inhibeo, Odyss. ε. ¶ Dionys. de situ orb. pro ἐπιθυμεῖ accipit.
Γσυρὸς, cõprimo. Hesiod. εὐρὺ δίφρος ἐσύρου ἰσχανόωντι, vir strigus cõtinge & retinet. ¶ Γσυρὸν, idem.
Γσυς, ὁ, ἡ, ὸν, carica, ficus arida, Athenæo lib. 14. ¶ Item herba est quę dicitur ἄπτερος, ἀπαμβλιανὸς, χαμαιπίτυος Θ, & ἡμιόνειος ἀγρία, Theophr. de hist. plant. lib. 9. cap. 10. & Dioscor. lib. 4. cap. 155. & Plin. lib. 26. c. 8. & Ægin. li. 7. ca. 4. & 10.
Γσχάνω, contine te, mane, siste gradum, 2. Argon.
Γσχάδιος, ὰ ὶ, coxendicibus laborans, qui coxarum dolorem patitur, Dioscor. lib. 2.
Γσχάζω, cundo in vtramq; partem declinare.
Γσχας, arthritidis species, Ægin. ¶ Item coxendix. ἰσχάδες, dolores coxendicum, Dioscor. li. 2.
Γσχία, ας, coxa, coxendix, & nervus ille qui coxendicem femori committit, acetabulum coxę, Dioscor. lib. 3. ἰσχία πόνοι, vel ἀλγήματα, coxendicum laberes.
Γσχ Hesych. lumbus siue lumbi, ὀσφύς.
Γσχάδιος, ία, ιον, diuulsus, diuisus.
Γσχαίνω, ἀνῶ Γσχ. attenuo, arefacio, Aristo.
Γσχαντικὸς, vim habens extenuandi, extenuat.
Γσχανσις, siue ἰσχασμὸς, extenuatio Cic. gracilitas, Aristot. li. 4 Metaph.
Γσχάσιμος, ἀσχάσιμος, ἀσαι, submittere, lactare.
Γσχασμὸς, extenuare.
Γσχὲς μυθία, argutia de rebus minimis disputatio, ἰσχνὸς μῦθος, Suid.
Γσχνὸς Θ, ὸν, macer, exilis, strigosus, tenuis, gracilis, Aristoph. ἰσχνὸς γραμματικὸς, tenue dicendi genus, seu, vt Gell. li. 7. gracile. ἕξις ἰσχνὸς, gracilis habitus, Plut. in Lycurg.
Γσχνότης, ητος, ἡ, acies, gracilitas, siue hęsitatio, Galen. lib. 1. ad Glauc. extenuatio.
Γσχνωτία, Quintil. vocis exilitas. est etiam hęsitantia linguę Cic. Arist. in Probl. ἡ ἰσχνωτία, ὅταν τις μὴ δυνάμενος πολὺ σωλῆνα τοῦ στόματος συσπᾶσαι πολὺ τοῦ ἀέρος.
Γσχνόφωνος Θ, qui gracili est voce, cui vox sisti-

tur in loquendo, Aristot. hæsitator.

Ἰσχνός, me reprimo, me contineo, sicc. ¶ Item hæreo, vox mihi sistitur ac retinetur, Aristo.

Ἰσχνός, sordidus, auarus, τὴν ὄψιν, Cratin.

Ἰσχνός, tenuis. Apud Aetium visum, ἰσχὺς.

Ἰσχουρία, ας, ὁ, vrinæ suppressio, obstructa vesica, Gal. integra vrinæ suppressio. Vide Marcell. lib. 1. Dioscor.

Ἰσχυρίζομαι, obfirmani me, sum firmus, persto. ἰσχυρίζεται τοῦ πράγματος, vtilitate nititur, Demosth. ἰσχυρίζομαι ἐπὶ τῶν παρόντων, Aristot. 4. Ethicor. ¶ Item affirmate contendo, assero, obnixè assero, Xenoph. ¶ Aliquando significat nitor. ἰσχυρίζομαι τῇ γνώμῃ, vel τῷ φρονήματι, in hoc habeta cautè colloco. ¶ Æschin. pro contendere dicendo & conniti, vsus est.

Ἰσχυρίζω, με, ἰσχυρικα, ικα, roboro, affirmo, asseuero, astruo, confirmo, comprobo, Acti. Accus.

Ἰσχυρογνώμων, peruicax, tenaxque propositi, Aristot. 7. Ethic. ¶ Ἰσχυρογνωμοσύνη, peruicacia, obstinatio, contumacia, Ioseph.

Ἰσχυρόω, confirmo, corroboro, Hermog.

Ἰσχυροῦς, ᾶ, ὁ, radicem validè agens, sicc.

Ἰσχυρός, ὰ, ὸν, Arist. in Plut. fortis, porcus.

Ἰσχυρόω, ῶσω, corroboro, confirmo.

Ἰσχυρῶς, vehementer, enixè, admodum, Xenop.

Ἰσχύς, ύος, ἡ, fortitudo, vis, vires, virtus, Sopho. ἰσχὺς εἶναι τοῦ τινός, ἰσχὺν ἔχω ἐπί τινος, quàta sit deorum potestas.

Ἰσχύω, ύσω, κ. ικα, valeo, possum. Neutr. absol. μᾶλλον ἰσχύει, plus posse, Aristoph. ¶ Iungitur interdum Genit. ἰσχύω ἰσχύος τοῦ ἐμοῦ, sum mei iuris, Idem. ¶ Interdum Dat. Xenoph. ἰσχύειν τοῖς σώμασι, corporibus validis esse. ¶ Item cū Accus. Chrysost. ἰσχὺν οὐκ ἴσχυσε τὸν θάνατον, quod non potuit metus, id potuerunt preces.

Ἴσχω, habeo, ἴσχω, διαφορὰς ἴσχει πολλάς, tot habet differentias, Arist. de mund. ¶ Ite retineo, coerceo, contineo, cohibeo, Ilia. ἴσχεσθ' ἀγορῆς, cõtinete vosipsos. Accu. ὑδὲ μὲν ἴσχει, neque ipsum prohiber. ἴσχε κἀμοῦ μνείαν, retine mei memoriam, Sophocl. ¶ Cum genit. ἴσχε τῆς ὄψεως, in Epigr. ¶ Item etiam ἴσχει, decrescere, Arrian. de Indiæ fluminibus, χιόνες ἴσχουσι ὀλίγον ἢ χειμῶνος ἢ θέρους ἔτι οὔσης, hyeme decrescũt, & aliquis vado trãsiri possunt.

Ἴσωνυμος, æquale precium, ἰσωνυμία.

Ἴσως, & ἴσως τοῦ, fortasse, Plat. ¶ Aristot. nõ solum in dubia, sed etiam in re certa addere consuevit, vt Rhetor. 3. ἴσως τοῦτο ἐστὶ τὸ πανταχοῦ, ἀλλ' ὁ πρόσωπον λέγω. ¶ Item æquè, æqualiter, pariter.

I T

Ἰταμίζω, degere in Italia, Hesych.

Ἰταμός, arrogans, impudicus, Suid. ¶ Et Italiotæ, Græci Italiam incolentes.

Ἰταμῶσαι τράπεζαι, Italicæ, siue Italiotícæ mensæ, Plat. in Epist. & Cic. Tusc. 5.

Ἰταλός, prisca lingua bos, hinc ἰτάλεια, Gell. lib. 11. c. 1. nã ἰτάλεια olim Græci tauros vocabãt.

Ἰταμός, ὸς, violentus, truculẽtus, audax, impudens. ἰταμὸς ἢ ἀγρίως ὀργιζόμενος ἐφ' ὑβρίσμασι ἀνοσίοις, traci & horrido vultu Porsenam intuens, Plut. in Publ. ¶ Τὸ ἰταμὸν τῆς ψυχῆς constantia animi, Plut. in Rom.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, violentia.

Ἰταμῶς, temerè, effrenatè, impudenter.

Ἴτε, iusiurandum, ἰτὲ καὶ ἰτώ, Hesych.

Ἴτε, ite, venite, accedite, fuerite.

Ἰτέα, ας, ἡ, salix.

Ἰτέλινος, ὁ, salignus, Theophr.

Ἴτην, eundum, Plat. πεμπτὴ ἴτην, hãc eundum.

Ἰτέος, ὁ, salicum.

Ἴτις, sibilus, συρισμός, Hesych.

Ἰτονός, cõstans, ἰσχυρὸς, ὁ δεῖ τοιοῦτος, Æschyl.

Ἰτός, ὁ, temerarius, ardelio, impudẽs Aristoph. ὁ θρασὺς, ὀλίγωρος, καὶ μανικός.

Ἴτω, Aristoph. pro ἴτω, eundum.

Ἰτώ, ὼς, ἡ, temerarius, ardelio, impudens.

Ἰτέων, ὼνος, ὁ, genus placentæ pertensæ ex melle & sesamo, bellarium, libum quoddam, Aristoph. Comment. & Athen. li. 14. ¶ Hesych. liminales placẽtæ, ὑπερθύρια πλακοῦντα.

Ἰτύς, ύος, ἡ, abdomen, pubes Ruell. & Barbar. vel venter Marcell. lib. 3. Dioscor. ¶ Lacer. in Epigr. vtrem exponit pelle confectum.

Ἰτύφαλος, vesles ex pellibus, phenones, ἀσκοὶ ἐκ δερμάτων, Poll. 8. Dicuntur & ἰτρύφαλοι, Hesych.

Ἰτυωδέστατα, horribilia ἐκπληκτικά.

Ἴφθι, pro ἴσθι, sciat, Plat. Epist. 7.

Ἰφθῖμος, ὁ, ἡ, solus, puer, tener, Suid.

Ἰτύς, ύος, ἡ, genus Fœmin. in Epigr. quodam rotæ circunferentia, in qua radii insuuntur & axis agitatur, Interpr. Homer. Vmbo, orbis clypei, Hesiod. ἀμφὶ δ' ἴτυν βάλε κυκλοτερῆ & ambitus.

Ἴτω, concedat, eat, abeat, Nazianz. in Orat.

Ἴτων & ἰτωνία, & ἰτωνίη, Diana.

I T

Ἰυγή, ῆς, ἡ, vox, sibilus, clamor, Nicet. in Thes. de Basilisco, Interpr. vox inarticulata.

Ἰύκτης, clamans.

Ἰύγμός, οῦ, ὁ, clamor, συρισμός, fistulæ cantus.

Ἰύγξ, γγος, ἡ, auicula quã describit Aristot. hist. Anim lib. 2. cap. 12. vertit Gaza turbo, sed quilla, verticilla, alii motacilla. vide Theocrit. Comment. in hunc versum in ἀσκρεῖ. Ἰυγξ ἐκεῖ τὸ πλῶτον ἐμὲν ἔπεα δίσσα πεπάσθω. ¶ Ἰυγξ ἔχειν, Xenoph. τὸ ἄκρατον, habere effectum, & pelliciendi artificiũ tenere. ¶ Suid. magarum turbo & rhombus.

Ἰύξω, ιμόστομ. κ. ικα, fistulã cano, incundite cantu, Odyss. δ. ¶ Callimach. sibilo.

Ἰύουσις, cedens sibilum, vocalis, Theocr. Epith.

Ἰυχμός, sibilus, συρισμός, clamor, vociferatio.

I Φ

Ἰοβόλος, potens, generosus, Iliad. α.

Ἰοδόκος, ἰοφόρος, portãs, Ilia. α. ἰοδόκος ἀκόντων.

Ἰοφόρος, ου, ὁ, Diana.

Ἰοφόρος, celer, Etymol. Ἰοφορεῖ-

Ἰοφορεῖται, calcamenta Attica, Athen.

Ἰοφόρος, pinguis, πανσαγής, bene nutritus, vegetus, ἰόεσσα μῆλα, oues pingues & lętæ, Hom.

Ἰοφόρος, pulcher, velox.

Ἰοφόρος, ου, τὸ, vulnus.

Ἰοφόρος, vel potius ἰοφόρος, herba est, Theophr. de hist. plant. lib. 6. ca. 6. & ca. 7. ¶ Apud Aristoph. ἰοφόρος oleris syluestris genus est.

Ἰοφόρος, supercilium, ὀφρύς, Suid.

I X

Ἰχθύα, vel ἰχθύη, cutis squatinæ piscis, Galen. l. 1. de comp. Med. κατὰ γένη. Potest etiam signi ficare, inquit Idem in Glossis Hippoc. vncũ ferreum ad partus mortuos extrahendos.

Ἰχθύαν, venatur pisces ἰχθύας, cupit piscari.

Ἰχθυάζειν, piscabantur.

Ἰχθυάζω, capio pisces. Hesych.

Ἰχθυάζειν, piscari, lib. 1. Epigram.

Ἰχθυόλοφος, ὁ, & ἰχθυοκάμης, piscator.

Ἰχθύδιον, τὸ, piscis, piscis, piscis

Γάπιν, sinapi Persicum.
Γάριος, piscis quidam.
Γάξ, ακος, ὁ, persecutio Cicer. fuga. ἰακὴ, φυγὴ, Homer. Iliad. λ. Suid. ἰακὴ, i. αὐλαξ, sulcus, Hesych. verò ἰάκξ
Γάξις, ιδος, ἡ, persecutio, insectatio. δίωξις.
Γάρτος, ὁ, vestibulum, & vestibuli custos: mons, locus in monte, διῶρος, φύλαξ, Suid.
Γάμμα, ατος, τὸ, literæ i tumodica repetitio, Capell. lib. 5.
Γάμος, & Γάμμος, pro διωγμὸς, aphæresi τοῦ δ, διῶγμὸς δίωξις, persecutio, tumultus bellicus, perturbatio, vociferatio, Hesiod. & Iliad. β. περὶ Ἑκτορος ἐσθλὸν ἑταῖρον Ἥλιον ἐν ἰαχῇσι δραμεῖν.
Γάος, piscis nomen, Suid. & apud Callimach.

Κ Κάανος, vel Καίανος, inexplebilis. ἀπὸ τοῦ κάω, quod mensuræ frumentaceæ genus est.
Κάβαλλος, caballus, equus clitellarius, Plutarc. Hesych. ὑποζύγιον ἵππου.
Κάβαρνος, versutus, veterator. Suid.
Κάβειρος, Cereris apud Parios sacerdotes.
Κάβειρος, ὁ, edax, inexplebilis. κάβειρος· κάβειρος τὸ τοῦ μέτρου ξύλον, Poll. lib. 6.
Κάβλαι, pro Κατέβλαι, poeticum, Hesiod. Κάβλαι· ἔφυσαν κάβλον μέτρον, humi struxit.
Καβλοπικός, ὁ, prosternendo aptus. κάβλαι· κατὰ γῆς, ad prosternēdum aptior, qui aptius prosternitur, Plut. in Apophth. Lacon.
Κάβειροι, dii Samothracii, & montes Phrygiæ.
Καβίριον, ὁ ὁν, Cabirorum templum, in quod nemini nisi sacerdoti patet accessus, Herodot. l. 3. κάβειρον, ἱερὸν, Cabirorum festa. Idem.
Κάβειρος, ὁ, cubus, ξύλον.
Κάβλας, ὁ, cuirassus, apella & recutitus, ὁ ἀπεκτυλιγμένος τὸ αἰδοῖον, Hesych. ἢ πολὺ πλατύτερος.
Κάβος, ὁ, Iarus auis, ab edacitate, Suid.
Κάβος, κεφαλὴ τοῦ ὄνου, Hesych.
Κάβων, κερατίον, extrema tæmonis & cornua.
Κάδος, ὁ, frumenti mensura: lagena.
Καίω, κάω, calefacio, excico, διάκαω, ἐξαίνω, Hesych.
Κάγκαμον, Dioscor. lib. 1. cap. 23. Arabici ligni lachryma est. Cancamum vocat etiam Plin. lib. 12. cap. 20.
Κάγχας, ficcus. ξηρὸν κάγχανον, Iliad. 3.
Κάγκελος, cancellus, in Epigr.
Καγκελωτὴ θύρα, porta clathrata Plaut. Inter p. Aristoph. in Vesp. vide Κιγκλίς.
Καγκανὸς, ὁ, ἡ, aridus.
Καδαλ, anus matina, Suid. in verbo Ἡμέρα.
Καδάλλω, ἀπὸ τοῦ κατὰ καχάζω, effuse rideo, cachinno.
Καδάζω, ἀπὸ τοῦ κατὰ καχάζω, cachinnor, irrideo, χλευάζω, lætor, efferor, gestio, Neutr. absol. Iliad. 3.
Καγχασμὸς, ὁ, cachinnus, γέλως, Suid.
Καγχάζω, ἀπὸ τοῦ κατὰ καχάζω, cachinnor, Neutr.
Καγχάλλω, infeliciter ago, laboro, tristor. Argon. ¶Item strepito. in Epigr.
Καδμεῖα, ἰδος, ἡ, granum sine acinus fici, vel potius καδμεῖα, Gaz. de Senect.
Κάδμος, semen libanotidis herbæ, rosmarino, Κάδμος, Cáchry, fructus libanotidis, ἀνήθου τινὸς, Dioscor. lib. 3. dicitur & καδμὶς ibidem cap. 87. ¶Sunt tamen qui καδμὶς legant apud Theophr.
Καδμηΐδες πύρεις, eanchrydias genus tritici, Theophr. li. 8. ca. 4. hist. plant.
Κάδμος, hordeū, hordei farina, Aristoph. Inuers. Vnde καδμηΐδες ἄρτοι, panis hordeaceus.
Καδμεῖος, poet. pro Κάδμος, Apoll.
Καδμὶς, poetic. pro Κάδμος, Homer.
Καδμὸν ἰδεῖν, pro κατιδεῖν ἅπαξ, Iliad. ζ.
Καδμὶς, ἰδος, ἡ, vas in quod apomagdalias mittunt Lacedæmonii, dum probant eos qui ad eventus accedunt, Aristoph. Poll. li. 10.
Καδῆσθαι τέλειοι, dormierunt, Odyss. δ.
Καδδιάσειν, ἀντὶ τοῦ διώξειν, pro virili parte, Iliad. β.
Κάδιον, τὸ, pera, ἐν τῇ καδίῳ τοῦ πτωχοῦ, Regum.
Καδίσκος, ὁ, vrna, suffragiorum situla, Bud. ¶Item situla quę in puteū demittitur, Nōn.
Κάδιγος, cadalis: cadi mensuram continens.
Καδμεῖονες, Thebani, Homer.
Καδμεῖος, Cadmia: fit ex metallis ad vsum medicinę: scribitur & κασσιτὶς lib. 5. Dioscor.
Κάδδος, ὁ, cadus, sitella siue vrnula iudiciaria in quam suffragia demittebant. Aristo. in Acharn. Athen. lib. 11. κάδος ἡ κεφαλὴ ἀνθρώπου, pro capite hominis. Idem. ¶Item κάδος ἐστὶ καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου, ut Aristoph. in Equit. Κάδος ἐστὶ καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἐπεὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν ἐπιτιθέασι τοῖς ἀθλητικ

ritas simplicitásque sermonis, Hermog. ¶ἡμέραι καθάριοι, dies fasti: quibus opponuntur ἀποφράδες, Plut. de Leg. ¶ Καθαρὸς πλοῦτος, purus, mundus, mitis.

Καθαρπάζω, corripio, Aristoph.

Καθαρτεύω, expiator, qui expiationis gratia adhibetur, expiatorius, lustratorius, καθαρτὴς Διός, lupiter expiator, Iouis epith. Arist. de mund. ¶Καθάρσιον, ου, τὸ, piaculum. ¶Καθάρσια, sacra quædam & porcelli, quibus Athenis conciones & theatra lustrabantur, Lupercalia Plutarch. vocat.

Καθαρσιότης, purgatio, lustratio, medicina purgans, menses mulierum, menses & menstrua, prostibulum genitale Plin. Gal. de Alim.

Καθαρτήριος, purgator, expiator, lustralis.

Καθαρτικός, purgatius, vim habens purificandi.

Καθαρτεύς, ὁ, purgator.

Καθαρτικὸς, purgatorius, vim habens purgãdi & purgabilis Plin.

Καθαρῶς, pure, manifeste, plane, dilucidè, Aristot. 1. Rhetor. μᾶλλον οὖν σαφῶς καθαρῶς, magis distincte enucleateque differamus. Quint. hui⁹ aduerbii vim expressit, inquiens: & ad liquidũ exacta eloquia perducunt.

Καθάπτω, ua ponte, seorsum, per scipsum.

Καθαυτὸ, manifestum esse.

Καθεδοῦμαι, sedebo, ἀ καθίζομαι.

Καθεδοῦμαι, pro καθίσομαι, Aristoph.

Καθέδρα, ας, sedes, sedile, sessio, obsidio, habitatio, σφᾶς τὴν καθέδραν καθεῖλε ἡ πολιορκία χρόνος, diuturnitas per otiũ Capitolii obsessio, Plut. in Camill. ἐν τῇ καθέδρᾳ, sedendo, Thuc. ¶Dicuntur etiã καθέδραι, nidus, ἐμοὶ ὅτι τετάλαι καθέδρα, Hesy. dies iustus.

Καθεζόμην, καθεδοῦμαι, sedeo, Plat. lib. 1. de Rep. καθεζόμενοι καὶ παρ' ἄλληλους, sedebamus prope cum. καθεζόμενος ἐς τὸ ἱερὸν, Thucyd. sedeo in Iunonis templo. ¶Item perseueranter ruor & bene habeo, desidco, relaxor. ¶Item castra pono, obsideo, ἀμ πτερύγεσσιν.

Καθεῖλε τὴν βασιλείαν, occupat regnum, Plut.

Καθεῖλε, demolitus est, καθεῖλε δόμον, Sophocl.

καθεῖλκον, detraxi, deduxi.

Καθεῖμαι, demissus sum, pendeo, καθεῖντο σοι, à te dimissi sunt, Philostr. ¶Καθεῖμαι, remisse, parce, καθεῖσθε μύθους. ¶Καθεῖσθαι τὰς γνώμας, in medium afferre sententias, Aristoph.

Καθείργνυμι & καθειργνύω, & Καθειργάθω, ἐίργω, cœrceo, includo, & tanquam in carcere cohibeo, Aristoph. πρὸ· ὡς τὸ καθειργμένον ἐς λαφύσσει, ipsum intuserim in locutum. καθείργνυσιν ἐς οἴκους, in domum occludebantur, Plut. in Lycurg.

Κάθειξις, prohibitio, conclusio, coercitio.

Καθεῖσε ἐς μέσον, Sophocl. in medium deiciens & demittens. καθεῖσαν ἐς ὄνυχας, limeis impolita, Marcel. Dioscor. li. 1. limeis inducta Ruell. ¶καθεῖλε μοι ἀνδρὸς καὶ φιλεῖ, animã meu illecebris gratis affecerunt, Euripid.

Καθεῖς, singulatim.

Καθεῖσθαι ἐς τὸ ὕδωρ, in aquã indi, irrumpere in aquam, Aphrod. lib. 1. Probl.

Καθεισμὸν λακεδαιμονίων πόλεμος περὶ ἐκείνου aduersus illos Lacedæmonii bellũ iuste gerebant, Hesych.

Καθεκάστη, constitutus erat, Aristot. de mund.

Καθέκαστα, τὰ, res singulæ.

Καθεκάστοτε, quotidie.

Καθεκὼν & ὦν, vorum spontaneũ, Num. 15.

Καθεκτὸς, ὁ, qui retineri potest. οὐ πάνυ καθεκτοὶ καὶ ἀπὸ τοῦτο ὅτι τῶν μηχῶν, continere non poterant, ita properabant ad prælium, Plut. in Othon. ¶Καθεκτικὸς, ὁ, ὁ, cohibens, ἐγκράτεια καὶ καθεκτικὴ, Aphrod. ¶Καθεκτικὸν, retinendum est. ¶Καθεκτὸς, continenter.

Καθέλκειν, detrahere. Vide in verbo Καθαρπάζω.

Καθέλκειν, ἕλκω, ἕλκον, ἕλκυσα, ἕλκυσμαι, ἑλκύσθην, ἑλκυσθήσομαι, ἑλκυστὸς, ἑλκυστέος, ἑλκυστικὸς, ἑλκυστικὸν, ἑλκυστικῶς, ἑλκυστικότης, ἑλκυστικότητος, ἑλκυστικότητι, ἑλκυστικότητα, ἑλκυστικότητες, ἑλκυστικότητων, ἑλκυστικότησι, ἑλκυστικότητας

¶ καθίημι πεῖραν ἢ κατάπειραν, tentare, probare, experiri, Basil. Gregor.

Καθικετεύω, μι. ῦσω, π. ευκα, supplico, Accus.

Καθικνέομαι, μι. ξουμαι, attingo, Depon. Gen. Lucian. βαθὺς καθικέσθαι αὐτὰς ἡ πρὸ ἡβείου διαμαρτία, grauiter eam dolor attigit, quòd faceris non interesset. καθικνοῦμαι δ' ἐμοὶ λεγόμενος, prosecutus eum comitis, Philost. ¶ Est etiam καθικνοῦσθαι τινὸς κεντροῦσθαι, ferire, Plut. de Lupercis, αὐτοὺς καθικνούμενοι μὴ παίσασθαι τῷ αἰπολικῷ τύπτειν.

Καθίημι, ἥσω, π. ηκα, demitto, κατάω, Aristoph. in Vesp. Accus.

Καθιμάω, idem.

Καθίσις, ἡ, τὸ καθῆσαι, demissio Cic. Plut.

Καθιππάζομαι, incurso equitatu, Accus. Suid.

Καθιππασία, ας, adequitatio.

Καθίππασις, contra aliquem equito.

Καθίππευκα, Poll. equitatu præualeo.

Καθίππευσα, ἐν ἵπποις, in alendis equis consumo, Bud.

Καθιππίζομαι, πίσομαι, π. ικα, μ. ικ. ε. κατέπτην, deuolo

Καθιππίζω, Hesych. euolo, ἐπτόμην πτίσομαι.

Καθίστις, sedes.

Κάθισμα, applicatio, Dioscor. lib. 3. ¶ Item κάθισμα, ατος, τὸ, natis, clunis, Hesych.

Κάθισις, & κάθιστις, differunt. nam κάθισις, περὶ τὸν ἐξετασμὸν ἀναβάσεως ἢ καθεζήσεως, Lucia.

Καθίστημι, constituo, quiesco, componor, desisto. ¶ Καθίσταμαι, constituo, præficio, κατέστην τὸν δῆμον ἐπὶ τὰ μείζονα τῆς ἀρχῆς πάντων, Isocr. huc ad gubernacula maximarum rerum admouemur. ¶ Item cõstituor, redigor. καθίσταμαι εἰς δουλείαν, Isocr. καταστησόμεθα πόλιν εἰς τὰς ἀνάγκας ταύτας, Idem, denuò in eadẽ turbas recidemus.

Καθιστάω, vel καθίστημι, ἀσω, π. ασα, constituo, efficio, afficio, redigo, καθίστημι τὸν ἐκ πολλῶν χρημάτων, Demosth. redigo te in pecuniæ inopiam. καθίστημι εἰς ἀπορίαν, notam inuro, Idẽ. καθίστησι αὐτῷ ὅπλα τοὺς πολίτας, in scalis eã constituit, Plutar. in Numa. ¶ Καθίστημι ἐν, pro aggrego in numerum, refero inter, Xen. εἰς τὸν ἀρχικὸν καταστῆσαι, in classem imperandi peritorum cooptarim. καθίστησι τοὺς πολίτας εἰς τὰ δίκαια, domum hominẽ reducere, Plutar. in Pericl. Xenoph. διαπόντιον ἐποίησε καθίστημι, suum dominum efficere. καθίστημι ἰσχύν, fortem efficio. ¶ Aliquando instituo, cõstituo, præficio, restituo, repono, Aristoph. in Plut. καθιστὰς ἐπὶ πόλεις ἀρχὰς καθίστη, ciuitas præfecit iudiciis magistratus. Aristot. 4. Politic. τὸν δικαστὴν ἐκ πάντων ἢ τὰ ἐκ μέσου. ¶ Item reprimo, sisto, compesco, καθίστη τὸ ῥεῦμα, discurrit morbum regium, compescit, Dioscor. καταστῆσαι τὰς διαφωνίας, controuersias dirimere, Plutarch. in Solone. ¶ Aliquando item ponitur pro demulcere, componere, sedare, placidũ reddere, Isocr. ὅταν ἐκείνους ἀφέλησθε, cum res copossitę tranquillę q; fuerint. ¶ Aliquando incipere, destinare, κατέστη ὁ πόλεμος, Thuc.

¶ Καθίστημι etiã est εἰς τὸ εἶναι μεταβάλλω, constituere, stabilire, confirmare, ad melioremstatum redigere. ¶ Item καθίστημι contrarium τῷ ἐξίστημι, desciscere à fœdere, illud verò, ad suam redire, Theophr. hist. lib. 4. cap. 8.

Καθὰ, quòd, in quanrũ, tanquã, quoniã, in hoc.

Καθαγίζω, ducere.

Καθαγισία, viæ deductio.

Καθαγιστὴς, οῦ, dux.

Καθ' ὁδὸν, recte atque ordine, Plat. 4. de Rep.

Κάθοδος, ου, regressus, reuersio in patriam.

Καθ' ὁμοῦ, secus viam.

Καθυιὸς, ὁ, ἡ, vninertalis, communis, Herm.

Καθύλησις, εως, deductio.

Καθόλου, & Καθολικῶς, vniuersè, generatim, denique, summatim, breuiter, καθόλου μὲν οὖν εἰπεῖν, vt in genere dicam, Plutar. ¶ Item absque Infinit. pro eodem, apud Aristotel. de mundo. ¶ Ponitur καθόλου interdũ cum Genit. Isocr. ad Nicocl. καθόλου ὁ τῆς ἀνομίας ἀνὴρ ἐν πᾶσι τοῖς πονηροῖς ἐστί, in genere quæ spectanda sint studia nitar explicare.

Καθομοιόζω, ὁμοιόσω, Homericè induco, Nazianz.

Καθομιλέω, μ. ησω, π. ηκα, sermocinor.

Καθομολογέω, ῶ, confiteor, fatcor, Nazianz.

Καθομολογοῦμαι, despondeo, Plut. καθωμολογημένῳ δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτῆς Πλάτωνι.

Καθόμοιος, similiter, decenter.

Καθοπλίζω, μ. ισω, π. ικα, armo, Accus. καθοπλίζεσθαι ἐπὶ ἅπλοις, induo te arma, Chrysost.

Καθοπλισμὸς, armatura, armorũ instructio, Bud.

Καθοπτίζω, despicio, κατόπτης, Hesych.

Κάθοπτος, conspicuus, oculis subiectus, Bud.

Κάθοπτρον, speculum, Anacreont.

Καθοράω, video, conspicio, despicio, deprehendo aspicio, Accus. ὃς ὁρᾷς ἅπαντα καὶ καθορᾷς ἀνθρώπων πέρι, per omnia despectat, Plut. in Public.

Καθορθόω, dirigo, consummo, Accus.

Καθορίζω, μ. ισω, π. ικα, definio, Accus.

Κάθορμα, ατος, collare ornamẽti, ambitus, Suid.

Κάθορμος, monile, cap. 2. Osex Prophetæ.

Καθορμίζομαι, & Καθορμίζω, in portum appello, statione m subeo. καθορμισθέντες, quum subiissent, appulsus essent, Thucyd. Κάθος, vas, vel mensura frumẽti, σαφέστερον, Hesych.

Καθοσιόω, μ. ῶσω, π. ωσα, despõdeo, sacrificando oleo, lito, dico Accus. Aristoph. in Plut.

Καθοσίωσις, εως, ἡ, iustificatio, condemnatio.

Καθόσον, quantum quoad, Plat. καθ' ὅσα δύναμαι, quoad eius fieri potest.

Καθόσον, propter ea quòd, quatenus, Thucyd. ὅσα πάσχεις, quantum vobis cordi fuerit.

Καθότι, μὴ, quanti parte.

Καθοῦ, pro καθόπου, sedebas. ¶ Καθοῦ, manendo. καθοῦ σε δίξει, μεν, H. beat.

Καθυβρίζω, infamo, dedecore afficio, dedecus notamque inuro, Soph. Datuo iunxit in Anacreont.

Καθυβρίζω, conuicijs Insectans tuos dolores. ¶ Item cõtumelia afficio, Accus. καθυβρίζομαι πολὺ ὑπὸ τῶν φίλων, multis eladibus ægrum affecisse, Plut. in Romul.

Καθυγραίνω, μ. ανῶ, madefacio, Actiu. Accus.

Καθυγρότης, ητος, humidus.

Καθυδατόεις, ὑδατόεσσα, Nymphæ aquarũ, in Epig.

Καθυδρηλὸς, ὁ, ἡ, prælumidus.

Καθυδρίω, impluere.

Καθυπαντιάζω, ιάσω, π. ασα, oblatro.

Καθυπασμὸς, frondibus luxurio, Hippocr.

Καθύπασμα, ὁ, ἡ, materiæ manipatus, materialis.

Καθυπερβάλλω, μ. ῶσω, π. ασα, laudo, Actiu. Accus.

Καθυπερθεμένοις πρόσωπα, dicuntur Plat. in Timæus Cicer. circumuectiones optabili cursu vsus vocu.

Καθύπερθε, desuper, è superiori parte, vltrà, &c.

Οἱ ὑπερθεν καθύπερθε καθοδεύοντες, trans Ortygiam.

Καθυπερτέρω, editior, clatior, ὑπερτερώτερος καθυπέρτερος, Plutar. in Periel. superstitione superior.

Καθυπισχνέομαι, farcor, promitto, Nazanz.

Καθυπτιάζω, grauiter consopitus.

Καθυπνόω, ώσω, obdormio, Xenoph.

Καθύπνησις, excitatio à somno, Arist. Probl. 17.

Καθυπόβλησις, idem quod suggero, admonco.

Καθυπόστασις, subsisto, subiacco.

Καθυποκρίνομαι, histrionica actione vsco pro & demulceo, Dem. πᾶσι καθυποκρίνεσθαι.

Καθυποπτεύω, suspicior, Aristoph.

Καθυστερέω, tardus venio, sum posterior. καθυστερεῖ ὑπομένειν, tardabit patientiam, Eccles. 16. καθυστερεῖ δυνάμει, morte superari.

Καθυφαίρεσις, remittere, cedere, subiicere, Hesyc.

Καθύφαινε ἐν τεχνῇ, subtrahe.

Καθυφαίρω, subtraho, Ioseph lib. 2.

Καθυφηγέομαι, subtrahens.

Καθυφίστ. Bud. in Epist. præuaricari exposuit.

Καθυφίστημι, præuaricatio, Poll. καθυφίστασθαι δίκην.

Καθυφίημι, vel καθυφίσημι, omitto, prænaricor, prodo, & cõdono causam aduersariis, Dem. τοῖς ἐχθροῖς τὴν ἀρχὴν καθυφεῖναι καὶ τὰ ἐκείνοις καθυφεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις, occasiones autem rerum bene gerendarum si quis aduersariis cõdonarit & prodiderit. Deducta est significatio ab iis qui nõ pleno conatu aliquid faciunt, sed cõsulto vires submittut vt vincãtur. καθυφιέμην ἐμαυτὸν, despõdeo, contraho animum Cic. Poly. πολλοὶ δ' ἂν καθυφεῖντο ἑαυτοὺς ἐλεεῖσθαι, sibi animi demissione & contractione mortem conscinerunt.

Καθυφίσσω, fedeamus. Demosth.

Καθυψόω, glorior.

Καθὼς, vt, qualiter, pro vt, Aristot. de mundo, καθὼς ἐγγύς, quum autẽ appropinquaret.

Καθωσιωμένος, consecratus, inscriptus Ety. ¶ Indẽ scelcris purus, can. 12. conc. Sardicens.

Καὶ, & geminatur interdum Attice. καί τι ἦ, etenim, & quidem, Xenoph.

Καίγε, quanquam, saltem, atqui.

Καὶ δή, continuò, protinus, ideo. Demosth. ¶ Aristoph. pro iam ecce. ¶ καὶ δὴ σὺ χαῖρε, tu quoque salue, in Epigr.

Καίπερ, etiamsi, etsi, quamuis, Odyss. δ.

Καὶ μάλα, certè, ita, profectò, Xenoph.

Καὶ μήν δή, Latinè, quòd. ¶ Item cæterum, Bud.

Καὶ μήτοι γε, atque etiam. καὶ μήν τι καὶ φήσ', quòd si sin autem, Demosth.

Καὶ μέ, sine non.

Καὶ μὴν καὶ, atque etiam, quinetiam, atqui, Plat.

Καὶ μὴν δή, neque verò, Thucyd.

Καὶ μὴν, porrò autem, quinetiam, attamen, & tamen, iam verò, præterea, atqui, Chrysost.

Καὶ μὴν δὴ, imò, enimuero, sedenim.

Καὶ μὴν εἰ, &c. quòd si, &c.

Καὶ μὴν δή, neque verò,

Καὶ τὰ δίκαια, atque adeò, Xenoph.

Καὶ νυ, Hesiod. καὶ νυ θεὸς ἐπέκευε, aeque iussitiæ obtempera.

Καὶ ὅ, nec, Idem.

Καὶ πάλαι, iampridem, Aristoph. vbi καὶ vacat.

Καὶ περ, quanuis, quanquam, Apoll. 2. Argon.

Καὶ περὶ περ, pro καὶ περ ὢν τυγχάνω, Homer.

Καὶ τοῦτο, præsertim, maximè, itaque. καὶ τοῦτο μὴν δὴ τοῦτο, Aristoph. in Plut. hæc ita se habent.

Καὶ τὰ δή, ideo.

Καίτοι, licet, etsi, quanquã, nam, atqui, Demost. pro Ctesiph. καίτοι τί ἐστιν, &c. ¶ καίτοι τε, ac, Xenoph. ¶ Accipitur & pro verum, & pro sed, Demosth. καίτοι τί ἀναγκαῖον, verum quæ est ista causæ communitas? id Cicer. per Ar, expressit in Verr. vlt. ¶ καίτοι γε, quanquã. ¶ Est interdum collectiuum, proinde, itaq;, Bud.

Κάκπηδον, atque adeo.

Καὶ ἀδάς, locus apud Lacedæmonios, in quẽ fontes deiiciebantur, Strab. lib. 6.

Καίδω, fodiæ, loca à terræ motu concussa & aperta. εἰσίγησε, Hesych.

Καικίαι πνεύσαντες, καλαμοδαΐδες, Interp. Hom. Iliad. c.

Καικίζουσι, deridere.

Καικίας, ου, Cæcias, venti nomen, Aristot. lib. de mund. Vulturnus. ¶ Καικίας, idẽ, Hesych.

Καικία, victoria, νίκη. Hesych. vide Καίκα.

Καινίζω, innouo, initio, Accus. Nonn.

Καινισμὸς, nouatio.

Καινιστὴς, fratres, sorores.

Καινοδοξία, capitur inani gloria. p. Ker.

Καινολεξία, nouum studium, sermonis nouitas.

Καίνομαι, supero, percutio gladio, intento.

Καινοποιὸς, nouã faciens, Nazanz.

Καινοποιῶ, τὸ κεφάλαιον, res nouas facio, innouo.

Καινοτομία, ας, ἡ, nouitas rerum, innouatio.

Καινοφωνικὸς, ἡ, ὸν, nouus, nouitate iucundus.

Καινὸς, ἡ, ὸν, nouus, recens. ¶ Καινὸς, locus quidam ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Aristoph. in Vesp.

Καινότης, ητος, nouitas.

Καινοτομέω, μ. ήσω, metallum aut lapides excido. Aliquando καινοτομεῖν est res nouas moliri & designare, Aristot. Polit. 5. ¶ Item

Universidad de Deusto
Biblioteca

innouare quippiam, immutare, designare Latinè, Nazanz.

Καινοτόμημα, τό, innouatio, nouum institutum.

Καινοτομία, ας, ἡ, πανηγισμός, renouatio, rei nouæ designatio, facinus nouum atque ab omni humanitate alienum, Herodian.

Καινότομος πανήγυρις, Hermog. res noua.

Καινοτύπως, nouè, nullo exemplo.

Καινοτουργεῖν, res nouas moliri, Aristot. de mundo.

Καινουργέω, designo nouum aliquid, rebus nouis istudeo, Lucian. in Prometh. ¶ Καινουργίζω, idem. ¶ Καινουργεσμένος, ὁ, & Καινούργιος, recens factum. ¶ Καινουργία, ἡ, πανήγεσμος, renouatio.

Καινοφιλής, recens amicus, qui non iisdem subinde amicis vtitur.

Καινόω, innouo, κεχαινωμαι, Thucyd.

Καίνυμαι, ὑσπερο, Accus. Hesiod.

Καίπτω, κεφαλομαι. κατά, occido, φονεύω, Accus.

Καίουσιν. μαστίγουσι, π. κλαίουσι, ardeo, flagro. ἔκαιε πῦρ, ignis exustis lignis resedit, Home.

Καίπτυες, ἀσκία, ἀξίνη, Hesych.

Καμάλη, ἡ, antenna: potius καμήλη legendum.

Καμέλια, initia, fasciæ sepulchrales.

Καίρειον, τὸ, opportunitas temporis, obseruatio.

Καίρεος, ον, ὁ, temporarius Plin. temporalis Quint. tempestiuus, opportunus. τὰ καίρεα λέγειν, opportuna dicere & consentanea, Eurip. ¶ Ἰτέ Ieehalis. καίρια πλαγή, vulnus lethale, Xeno. Iliad. ἥλιον ἐς καίρια δῦ πεσέειν βίλεσι, non loco periculoso & lethali defixa sagitta.

Καιρίως, lethaliter. ¶ Item opportune, Nazan.

Καιριώτερος, tempestiuius, Xenoph.

Καιροβλεῖν, vincere: præuerti.

Καιρός, familiaris, cognatus, Eurip. in Oresl.

Καιρός, οῦ, ὁ, occasio, articulus temporis, siue opportunitas, tempus. καιρὸν ἴσχουσι χάριες, beneficium in tempore datum, Thucyd. καιρὸν παρὰ, Arist. Rhet. 2. capt are opportunitatē, imminere in occasionem. Hesiod. καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος. ¶ καιρὸς ἦν διαλύειν τὸ στράτευμα, Xenoph. ὅπου καιρὸς εἴη, quo fuerit opus, Demosth. ¶ Καιρὸς χρόνου, i. δυσκαιρία, Sophocl. ¶ ἀπὸ καιροῦ, intempestiuè, Hermog. & Plat. καιρῷ δουλεύειν, tempori seruire, in Epigram. ¶ Καιρὸν ἔσχεν, quum res ipsa postulat, Thuc.

Καίσιος, ὁ, filum. καίσιον καὶ σπεῖρον.

Καισφυκτός, bene textus.

Καισφυκτάω, tempus obseruo, Accus. Demosth.

Καισφυκτέω. ὑποτυπτάω, occasionem capio, obseruo tempus, Neutr. absol.

Καίσφυξ, ατος, τὸ, & Καίσφυτος, ου, ὁ, ἡ, connexio staminis, Poll. τῷ χαίσω συμπλοκή: Vnde & καισφύειν, stamina connectere & colligare. Interpr. Homer. Odyss. ε. esse ait τὸ διακεκλιμένον ἐν τῷ χαίσῳ σφῆν τὸν μίτον, ne stamina effundantur.

Καισφυσιάς, ἡ, textrix, ὑφαίστρια, Callimach. ὑφάστρια, ἱμαντρίς, Hesych.

Καίτω, κάω, & κατατίθημι. κάζουσι, accendo, uro, aduro, torreo, adoleo, arefacio, Galen. καίειν πυρί, ignes accendere, Xenoph.

Καιτάς, ά, cacabus, Gal. ad Glau. Καιτάδες, ἰδί.

Καιτρία, malus nuntius, Hippocr.

Καίχαλα, τά, mœnia, τείχη.

Καιχαλία, herba quę & λειρικὴ, Dioscor. l. 4. c. 129.

Καιχαλίς, ίδος, ἡ, narcissus, ναρκίσσος, Hesych.

Καιχάς, seu καιχή, Aristoph. de νηφ. dixit de vocibus puerorum inarticulatis.

Καιχαρδία, ignauia, ὀκνηλία, Sophoc. in Aiace.

Καιχαρεῖν τὰς ψυχάς, excitare iuuenum animos Raphael Rheg. Alius, iuuenturis animos cōtumelia imbuere & stultitia, Plut. in Apoph.

Κάκεῖ, pro κἀκεῖ, & illic.

Κἀκεῖνη, & inde, cap. 7. Act. Apost.

Κἀκεῖνος, pro κἀκεῖνος, & ille.

Κακείονες, peiores.

Κακέφατον, ου, τὸ, vel κακέφατος, & κακέφατα Quintil. lib. 8. cap. 3. al. κἀξεσκευάκει, Schema, cùm sermo in obscœnum intellectum detorquetur: vt illud Terent. Arrige aures Pamphile.

Κακηβρίχια, astuta malignitas, celeritas ad nequitiam, Basil. Hinc Κακοηθρίχης, malignè diligens & acer, improbè versutus solertiæ ad fallendum, Eustath.

Κακήφατος, obscurus, δυσλαλὲς, malæ famę, male sonans. ¶ Κακέμφατος, idem.

Κακηγόρος, ὁ, maleficus.

Κακήκοος, ὁ ἡ ὁ, extremè malus.

Κάκη, ας, ἡ, malitia, vitium, timiditas, ignauia quum deseritur locus in acie, Ælian.

Κακήρης, maledicus, obtrectator. κακηρεῖν, & κακηρέζειν apud Poll. Κακήρεσμος, maledicē. ¶ Κακηρία, ας, ἡ, maledico, conuitia iacio, vitupero, Accus. Plat. 2. de Republ. ¶ Κακηρεία, ας, ἡ, maledictum, maledicentia, κακηρείας δίκη, & κακηρείου δίκη, Demosth.

Κακηπλίη, ἡ, malè habeo, ægroto, Nicand.

Κακία, ας, ἡ, vitium, malitia, vitiositas Cicer. ἀπὸ κακίας, sine intētione mala, Aristot. 5. Ethic. ¶ Item scelus & maleficium, culpa, delictum. ¶ Interdū afflictio, miseria, Matthæi decur. ¶ Interdū afflictio, miseria, Matthæi decur.

Καικίζειν, dictus est Callimachus pictor ob nimia cura, Plin. de Pictoribus li. 35. cap. 9.

Κακίζομαι, sum timidus & ignauus, Eurip.

Κακίζω, timens, malè acceptus.

Κακίζω. ἐπονειδίζω. ἀγγαυο, improbo, accuso maledico, malè accipio, obiurgo, Chrysost.

Κάκιστος, mulcta affectus, malè affectus, Etym.

Κακίστυλος, infelix, aduersa Luna natus.

Κακίω, malefacio, maledico.

Κακοβδηλοσύνη, ὁ, probrum, detractio.

Κακοβδηλώτατος, superlat. pessimus, ineptissimus.

Κακίων, ον, ὁ, ἡ, Compar. peior, deterior Odyss. ξ.

Κακκάβη, ης, ἡ, perdix: & patella, Poll. li. 10.

Κακκαβίζω, perdicum vox, caccabare, Athen. lib. 9. Apud Poll. li. 5. scriptum κακκαβίζειν.

Κακκάβος, ου, ὁ, κακκάβη, cacabus, Athen.

Κακκάζω, idem, Polluci vox ἧσσ μεταχειρίσεως.

Κακκαίνειν, μέλλοντες κακκάζειν: sic Didym. Homer. Interpr. dormituientes.

Κάκκαλος, fœtor, merda, Aristoph. in Pace.

Κακκεῖς, minimus digitus, Hesych.

Κακκείσθαι, pro κατακεῖσθαι, Hesiod. occultans.

Κακκέσαι, infaustè pubescens.

Κακκός, ὁ, ἡ, malus victus, i. duram vitā agēs, vita ignobilis, victu iners, male viuens.

Κακκύεται, ὁ, ἡ, ὑ, in germinando deficiēs, κακκύησις γένεται, Theophr. li. 4. de caus. plant. ¶ Κακκύεται, deterius germinans.

Κακκυλία, ας, ἡ, peruersitas, malum consilium.

Κακκύλος, fluctus, inconsultus, Aristoph.

Κακκύλλεται, Eurip.

Κακογαμίαι, cum maritus vxórue male se gerūt in coniugio, Poll. lib. 3.

Κακόγαμος, inauspicatus, Eurip. in Hecub.

Κακοδαιμονάω, ῶ. ἤσω, infanio, sum fanaticus & malo dæmone percitus, Neut. absol. Aristop. ¶ Κακοδαιμονίαν, idē malus & cōtumax sum. κακοδαιμονεῖς, non dicunt Attici, sed Phrynich. sed κακοδαιμονᾷς, licet dicāt δαιμονᾷς. ¶ Κακοδαιμονία, ας, ἡ, infelicitas, miseria.

Κακοδαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ὑ, infelix, insanus, malus genius.

Κακοδαιτάω, malè accipio.

Κακοδιδασκαλέω, malè doceo, in Argum. νηφ.

Κακοδιαία, malè agēdi crimen, mala actio, Plat.

Κακοδικία, est peruersum iudicis corrupti iudicium, Plat. in fine lib. 11. de Leg.

Κακοδοξέω. ῶσω, malè audio, vituperor, Xen.

Κακοδοξία, ας, ἡ, infamia, iniquus error. πολλὴν κακοδοξίαν, ignominia notari, Xenoph.

Κακοδοξος, ὁ, ἡ, ὑ, qui mala est opinione.

Κακόδουλος, infelix seruus, Cratinus apud Poll.

Κακοειμοσύνη, vilitas vestium.

Κακοείμων, pannosus, detrita veste amictus.

Κακοήθεια, ας, ἡ, obtrectatio, sermo vitiosus.

Κακοήθεμαι. ῶμαι, iniurius sum, Aristoph. νηφ.

Κακοήθης, maleficus, iniurius, Phocyl. ¶ Κακοήθης, ὁ, ἡ, & Κακοήθικος, imitator ineptus.

Κακοήθια, ας, ἡ, mala affectatio, prauа æmulatio.

Κακοήθικον, genus carcinomatis, Cels. vlcera maligna, Galen.

Κακοήθης, ὁ, ἡ, malignus, morosus, Aristo. in Pace. ¶ Κακοήθεια, ας, ἡ, malignitas, mala consuetudo, morositas, peruersitas, Aristot. 2. Rhet. ἐν τῷ κακοήθεσθαι τι δεῖ τὸ χρῆσθαι ὁπωσοῦν καλῶς, ἀπιστοῦσι. ¶ Κακοήθεσται, & Κακοηθεύεται, idem.

Κακοήθευτέον, deprauandum est.

Κακοήθως, malignè, criminosè, Plut. in Pericl.

Κακοήθων, ὁ, ἡ, ὑ, malcuolus: sic Theophilus.

Κακοθέλητος, infelicem esse.

Κακοθρεπτος, maledicus, Sophocl. διάκλ. Θ.

Κακοθυμία, ας, ἡ, malignitas animi, malcuolētia.

Κακοθυμοσύνη, imprudentia, ordo confusus, Hesiod.

Κακοίλιον, infelix Ilium, Odyss. τ.

Κακοκοιμήτης, ὁ, cubicularius.

Κακοκαρπίας, ὁ, prauitas fructuum.

Κακοκέλευθος, volatu debilis, inualens pennis.

Κακοκείμων, macilentus ob victus tenuitatem.

Κακοκρισία, ας, ἡ, iniquum iudicium, in Epigr.

Κακολογέω. μέω. ἤσω. π. κκα, maledico, male loquor de, κακολογεῖ πατέρα, maledicit patri, Mat. 15.

Κακολογία, ας, ἡ, maledictum, maledictio Cicer.

Κακολογικὸν, vituperationum genus.

Κακολόγος, ὁ, maledicus, Genit. Arist. 4. Ethic.

Κακομαθὴς, ὁ, ἡ, malè doctus.

Κακομαχέω, improbe pugno, ac subdolè.

Κακομήτωρ, malè metior.

Κακομήτωρ, malè metiens.

Κακομήτης, mali consilii: dicitur & κακόμητις.

Κακομηχανία, ας, ἡ, mala ars, dolus, Lascar.

Κακομήχανος, ὁ, ἡ, ὑ, mala machinans seu machinatus. κακομήχανος, κακὰ μηχανᾶσθαι δεδώς, Homer.

Κακομοχθέω, in vanum laborans.

Κακονοεῖν, malè cogitare.

Κακόνοια, ας, ἡ, malcuolentia.

Κακόνομος, prauis moribus.

Κακόος, ου, ὁ, & contractè κακοῦς, malcuolus, male sentiens, Aristot. 5. Polit.

Κακόξενος, ου, ὁ, qui neminem hospitio excipit.

Κακοξοώτερος, ου, ὁ, male sentiens.

Κακοπαθέω, defatigor, vexor, laboro, lsocr. τὴν σώματι κακοπάθειαν μᾶλλον, ἢ τὴν ψυχὴν πονεῖν, corpore malè affecto esse magis quam animo, laborare corpore. ¶ Κακοπαθοῦς ζῆν, spere tractatur, Aristot. lib. 2. Polit. ¶ Κακοπαθία, labor, calamitas, molestia, Ceb. Theb.

Κακόπαθος, ὁ, ἡ, qui patriam vexat.

Κακοπετὴς, ὁ, ἡ, ὑ, malè volans.

Κακοπέστατος, corruptissimus, maligni simus Sophoc. in Aiace Vlyssem vocat κακοπέστατον ἄλαστον ὄργανον, impurissimum impostura exercitus, i. impotentem fœdissimum.

Κακοπήμων, malus, æmulentus.

Κακοποιία, ὁ, versutia, maleficium Cicer.

Κακοποιὸς, qui malè agit, noxius, nocens.

Κακοπονῶ, lædo, nocco, Ceb. Theb.

Κακόπραγος, tractatus, Hermog.

Κακοπολιτεία, ὁ, Reipub. æ rumna.

Κακοπονηρότατος, ὁ, imbecillis, pessimè affectus ad tolerandum laborem, Aristot.

Κακοπότμος, infelix.

Κακόποτμος, qui infirmis est pedibus, Xenoph.

Κακοπραγία, malè ac infeliciter affici, affligi, Gal. ad Glauc. ¶ Κακοπραγία, ας, ἡ, iactura res aduersa, infelicitas. κακοπραγία γίνεται, res male habet, Aristot. 4. Polit. ¶ Κακοπραγῶν, infelix.

Κακοπραγμων, ονος, ὁ, ὑ, maleficus, dolosus. ¶ Κακοπραγμοσύνη, nequiter & dolosè aliquid facere, Polyb. ¶ Κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas, maleficentia Plin. κακοπραγία, Pollux.

Κακοπτέρυγος, ὁ, ἡ, alis non volans.

Κακοῤῥαφεῖν, dolos confugere, technis agere.

Κακοβουλία, machinatio, κακοξυλία, κακοστομία Dydim. ¶ Κακοβουλίας, consuturus vocat Tacit. Plaut. sutelas & consutos dolos.

Κακορρήμων, ονος Ͻ. ὁ, maledicus.

Κακορρημονέω, maledico, conuitiis insector, Arist.

Κακοσπουδότατος, fordidissimus.

Κακος, ὴ, ὸν, malus, vitiosus, ignau', timidus. Anceps dictio est ad afflictionem & improbitatē. κακὰ κακῶς λοιδορεῖν, Demosth. κακοὶ πρὸς φυλάκεσθαι, segnes ad cauendum; Thucyd. κακὸν ποιεῖν, scelus admitto, Idem. κακὰ πολλὰ ἐπιλωᾶν, Idem, mala quę Græci intulerunt.

Κακόστομος, noxius, κακοστομία, Hippocr.

Κνίδιος τὸς, fastidiens cibos, Naz. in Orat.

Κακοσπλαγχνος, ὁ Ͻ ἡ, habens malum crus.

Κακόσπονδος Ͻ, ὁ, ἡ, fœdus, solidus. Arist. in Pace.

Κακόσπορος, ὁ, ἡ, qui malum habet semen.

Κακόσπλαγχνος Ͻ, ὁ, degener, vecors, Æschyl.

Κακοσυμβούλευτος Ͻ, improbe & totus inspiciens.

Κακοστομία, Cicer. in Epist. is est Celsi. cui imbecillus infirmitque stomachus, Athen. li. 3.

Κακοτεχνέομαι, ἠσάμην, ἠκα, conuitior, Neut. Dat.

Κακοτέχνης, ου, ὁ, ἡ, moli oris, maledicus.

Κακοφανὴς τὸς, ου, κακῶς φρονῶν, malè sentiens.

Κακόφυτος Ͻ, ὁ, ἡ, malum fœdus.

Κακοφωνότατος, ὁ, ἡ, malè compositum: & figurâ apud Gramm. cùm quid in oratione suum non habet locum.

Κακοφώτατος, ὁ ἡ ὸν, malè consistens, Trapezunt.

Κακοχημοσύνατος, turpissimè, Plat. de Leg.

Κακοχολία, inutile otium.

Κακοχρόνος Ͻ, ὁ, ὸν, otio malè vtens.

Κακοτεχνία, dolosè versor circa aliquam rem, malesicij excogito, κακοτεχνῶ ἢ φαίην ἐκείνας διαθήκας, manifestò liquet te circa testamentum dolosè & fraudulenter versatū esse. ¶ Κακοτεχνοῦντες, κακουργοῦντες, sunt qui vetitis & noxiis artibus vtuntur.

Κακοτεχνία, ας, ἡ, ars ad pernicem hominum inuenta, maleficium, Bud. Comment.

Κακότεχνος Ͻ, ὁ, ἡ, malefícus, malcuolus, maligus.

Κακοτροπότατος, ὁ, flagitium, scelus, iniuria, Illias. f. πισσόθεν Ἀλιξάνδρου κακότητος. ¶ Item afflictio, calamitas, ærumna, Hesiod. αἶψα δὲ οἱ κακότητα βαρεῖ κεκονιήσατο. ¶ Aliquando σφῆλα, signa uia, timiditas, Iliad. C. αἰσχρὰ κακότητι.

Κακοτροπίζομαι, malitiosè improbéque ago, Polyb. histor. lib. 5. ¶ Κακοτροπία, ας, ἡ, improbitas morum, facinus nefarium. ¶ Κακότροπος, ου, ὁ, improbus, nequam exponit Gell.

Κακοτρόφια, ας, ἡ, improba nutritio.

Κακοτρόφος & Κακοτρόφων & Κακοτρόφος, malè nutrior, parum alimenti accipio, Theoph. 5. de Caus.

Κακοτυχὴς, infelix, Euripid. ¶ Κακοτυχία, aduersa fortuna vtor, malè habeo, Thucyd.

Κακουργέω, μ. ἠσω, γ. ἠκα, malo afficio, deprauo. Accus. Xenoph. ὡς μεσ' ὑὸν τὰς πόλεις ἀδίκως κακουργῆ, ne incõmodet, Plat. 1. de Rep. ἢ βλάψουσίς τι τῶν λόγων κακουργεῖν, subdolè disputare.

Κακούργημα, maleficium, dolus malus, quū quis dolosè in sue munere versatur, Demosth.

Κακουργία, ας, ἡ, malitia, malus conatus, subdolus & meticulosum maleficium, astutia.

Κακοῦργος, ου, ὁ, maleficus, facinorosus, perditus, malignus, Genit. Xenoph. κακοῦργος μᾶλλον ἢ ἄλλων ἀνὴρ τῷ ἢ πόλει κακουργότερος. cum aliis tum sibi nocens. ¶ Κακούργως, fraudulenter.

Κακοῦργος, maleficus, Apollo. 3.

Κακοπάθεια, ας, ἡ, laboro, ærumnas patior, Cicero malum habeo, Thucyd. ¶ Κακοπαθούμενος Ͻ, afflictus, dolore affectus. ¶ Κακοπαθία, ας, ἡ, status in malis, vexatio, atque afflictio, Polyb.

Κακόφατος, malè sonans.

Κακόφημος, inauspicatus, infaustus.

Κακοφραδής, ineloquens, non disertus, Apoll. 3.

Κακοφροσύνη, temeritas.

Κακόφρων, insanus, impatiens, mala cogitans.

Κακοφυής, ὁ Ͻ, ὁ, ἡ, malè prouenies. ¶ Κακοφυία, mala indoles, ingenii & naturæ corruptio.

Κακόχαρις, ου, ὁ, ἡ, malis gaudens: & id quod mali gaudent, Hesiod. ἐκ Ἐριδος κακοχαρίς.

Κακοχάραμος, improbus.

Κακόχροια, malo colore sum: Vnde Κακόχρους, ingratus & malus color.

Κακόχρως Ͻ, ους, ὁ, colore ignobilis.

Κακόχροος, decolor. ¶ Κακόχρους, decoloratio.

Κακόχυμος, malis humoribus plenus, vitiosus, ἐν ᾧ ἐς τὸ χεῖρον τρέπεται ὑγρότης, Aphrod. Probl. 20. lib. 2. malè habitus Gaz.

Κακόψυχος, ν, malis humoribus plenus, vitiosus, Galen.

Κακόψυχος, ου, ὁ, malus succus, malus humor.

Κακόψυχος, animi demissio, Plat.

Κακοψυχία, ας, ἡ, animi demissio, Plat.

Κακόψυχος, pusillanimis.

Κακόω, μ. ώσω, vexo, malo afficio, vitio, Accus.

Κάκτος, ου, ὁ, carduus satiuus & κνήκος, vulgò *cardons & artichaulx*. Athen. ἀγριόκτος, lib. 9. Theophr. li. 6. c. 4. Nam & spinosum planta esse docet Theoc. Εἰδύλ. 10. πάσας ἀγρίους φυτῶν ἐξ ὧν πόδα κέντησε ἑτοῖμον.

Κακύνω, malus euado, malus fum, seu vexor.

Κακύνω, malo afficio, vitio, Plat. in Timæo.

Κακχάζω, cachinnor.

Κάκχαρις, lætabundus.

Κακχύω, pro κατακχύω, destruo, confundo.

Κακὸ τὰ κακὰ, aduersus rempubl. fum facinorosus.

Κακῶ, malè, vitiosè, miserè; Aristoph. πρὸς ὑμῶν ὡς κακῶς, te miserè perdam. κακῶς ἀγορεύειν, maledicere; Demosth. κακῶς λέγω τινὰ, omnes maledico, Plut. in Apophth. κακῶς ἀκούω, Demosth. te afficio malo.

Κάκωσις, vexatio, ærumna, iactura, malè administratum munus.

Κακωτέρος, peior, κακίων, Homer. Odyss. ὁ.

Κακώτατος, infestus, inutilis, noxius, maleficus.

Κακωτίζω, irrideo.

Κακωτέχνης, Apsyrtus medicus equarius, ὁ ἰδιώτης τοὺς ἵππους κακῶς θεραπεύων ἐκάλεσε τὰ σκέλη κακοτεχνήσαντας.

Κάλαβος, genus saltationis, Athen. lib. 14.

Κάλαβος, ου, ὁ, pedū, virga pastoralis, Lucia.

Κάλαβος, pisces quidam, & lacertus, stellio, genus belluæ, Leuitic. 11. σαῦρος, & κάλαβος, Hesych.

Κάλαθος, & Κάλαθίσκος, ου, ὁ, paruus calathus, quasillus. ¶ Ire genus saltationis, Epig.

Κάλαθος, ου, ὁ, qui figuram calathi habet.

Κάλαθος, calathus, κάφινος, ἀμίς, sportula, quasillum, Aristoph. ¶ Capitur etiam pro calice, Virgilius Eclog. 5. Dioscor. li. 4. Hesyc. κάλαθος ὑάκινθος, ὁ, ἡ ὁ χρῶς ἀνθεῖ.

Κάλαθος, lapis cuius meminit Plin. li. 37. cap. 10.

Κάλαθος, Hinc κάλαθος Ͻ, Dioscor. lib. 5 calamo colori similis. ¶ Κάλαθος, Hesych. πίλιον, velum.

Κάλαμος, genus loculiæ in stipulis nascentis.

Κάλαμος, & κάλαμόω, colligo spicas post messores, spicilegium facio, Plut. in Anton. ἐκείνου δὲ θερίσαντος τὰ λοιπὰ, ἐγὼ δὲ κάλαμον ἀναλέξομαι, ille messem fecit, ego spicas ponè lego.

Καλαμοθήκη, i. theca in qua reconduntur calami, Hieronymus in caput 3. Ezechielis.

Καλαμολόγος, qui calamo canit, Athen. li. 14. Et καλαμαύλης, idem, Eustath. Iliad. φ.

Καλαμοτόμος, messor, qui spicilegium ponè alios facit. ¶ Item qui linea piscatur, in Epigr.

Καλάμη, ης, ἡ, stipula, culmus, calamus, stramentum, Odyss. ξ. ἐπὶ καλάμης ἑδέσσω, dicitur apud Lysiam, malus ananisque agricola, qui semente terram quotannis fatigat.

Καλαμοκόπος, instar stipulæ.

Καλαμοκόπος, τὸ καλαμοκόπιον.

Καλαμοτομία, ας, ἡ, messis, calamorum sectio.

Καλαμοτομίς, ίδος, ἡ, spicilega, Suid.

Καλαμίδες, acus, quibus mulieres in componendo capillo vtebantur, calamistra.

Καλαμίνθη, seu καλαμίνθη, nepeta, herba, Dioscor. lib. 3. cap. 41.

Καλαμίσκος, stipula vel potius calamo carmen disperdere, sylueſtrem tenui musam aucna meditari, Athen. lib. 14.

Καλαμοπάντης ὁ Ͻ, calaminthites vinū, Dioscor.

Καλάμινος Ͻ, ὁ, ἡ, arundineus, καλάμινον πλίγμα, fiscella exiccandis caseis. Poll. lib. 7.

Καλαμίσκος, ου, ὁ, calamulus Ruell. calamistrum Hermol. acus arundinea Marcell. apud Dioria, fœtid. ¶ Item fistula, monile, theca graphiaria, calathus lactis, arundo piscatoria: vlna.

Καλαμοῦς Ͻ, ὁ, parua arundo, Aristop. in Achar.

Καλαμοῦσσα, dictus Antipater, quod nõ lingua, sed calamo Carneadi cõtradiceret; Chil. Eras.

Καλαμοχλυφία, arundines sculpo, Etym.

Καλαμόχλυφος Ͻ, arundinum sculptor, Ibidem.

Καλαμοειδὴς, calami speciem gerens.

Καλαμεών, ῶνος, ὁ, arundo, καλαμὼς ἀκρωτηριάσῃ, Dioscorid. lib. 1. vide Marcell. ibidem. καλάμῳ λευκῷ στεφανωσάμενος Ͻ, coronatus albo calamo, Aristoph.

Καλαμιστὶ ἀγγέλλω, vox calamis edita, Eurip.

Καλαμοψάλτης, arundine canens, Panos epith.

Καλαμόφθογγος Ͻ, ὁ ἡ, idem, Aristoph. in Ran.

Καλαμοφόρος, ου, ὁ, qui calamum fert.

Καλαμώδης Ͻ, habens folia arundinacea.

Καλαμοχαῖτις, adarca, ἀδάρκη: Vide Plin. lib. 32. cap. 10. & Dioscor. lib. 5. cap. 137.

Καλαμώδης, ους Ͻ, ὁ, ἡ, arundinetus Gaz. τὸ καλαμῶδες, arundinetum.

Καλαμοσύριγξ, ὑπορχηστὶς, Hesy. scitū subsellium.

Καλασίρις, vestis linea ad talos demissa. Ægyptiacè vestis fimbriata, Herodot. ¶ Ité καλασίριες dicuntur Ægyptiorum bellatores.

Καλαυρόπης, πτος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, Hesych. helluor.

Καλαυροπτὴς, calabritis Ruell. calamitris Marcel. spuma argenti quæ ex argento fit, Dioscor. l. 5.

Καλαύροψ, οπος, pedum, baculus, virga pastoralis in summo recurua, Homer. Iliad. ψ.

Καλέεσκε, vocabat; pro ἐκάλει, lib. 2. Argon.

Καλέοντες, Theoc. Idyll. qui inscribitur Ἐγκώμιον Πτολεμαίου Ͻ, Lascar. dixit significare instrumentum quoddam ligneum rectorum.

Καλδίειν, lapidibus petere, λιθοβολεῖν, Hesych.

Καλέω, μ. κάλεσον, π. κέκληκα, voco, cito, inuito, Xenoph. καλεῖτε σὺ θεὸν δίκαιον, vocare te ad cœnam. ¶ Interdum inuoco & inploro, Herodia. lib. 5. Accus. καλεῖ θεὸν, inuoca Deum.

Κάλλαβος, apella, recutitus, ci cuneisus, Hesyc.

Καλλίμερος, in Epigr. qui pulchrā habet diem.

Καλλίφωνος, epith. præconis vocalis, Iliad. δ.

Καλλίκαλος, nidus, Phocyl. ¶ Transfertè domus. Halicarn. pro fano, siue sacello, apud Hesio. lib. 1. ἔργων, horeum & granarium significat Polluci. Vitruuio κάλαθοι cellarum ædiculæ.

Καλλιεργάδιον, tugurium. ναοὺς καὶ καλιάδας ἱερὰς, templa & sacra tuguria, Plut. in Numa.

Καλλίδρις, calidris.

Καλλίζω, μ. ίσω, γ. κέκληκα, voco, inuito.

Καλλίτυπος, lignea.

Καλλιτυπέω, μ. ήσω, π. κέκρα, voluto, Accusat.

Καλλιτυπίζω, ίσω, ις, ὁ, ἡ, circumuolutio.

Κάλλιστος, casa, Aristop. ¶ Hesy. carcer, φυλακή.

Καλλιτρόπαλος, ος, bellicosus, strenuè pugnans. Hesych.

Καλλιφόρος, ου, ὁ, galli gallinacei barba, Arist. de Iuuen.

Κάλλιστος, ου, ὁ, lilium: a pulchritudine dictum.

Κάλλος, flores, vestes purpureæ gen. tinctura.

Καλλυντήριον, ου, τὸ, medicamentum quo fucantur ornantúrque palpebræ. τὰ καλλυντήρια, Hermol. circumlitiones quibus palpebras ornant, Galen. lib. 4. ἐν πυξ.

Καλλιγόνος, ὁ ᾱ ὁ, pulchro pōre prædituſ, Eur.
Καλλιγραφεῖν, non dicunt Attici, ſed εὖ καλλιγραφεῖν, Phrynic.
Καλλιγραφία, pulchritudo ſcribendi, elegātia.
Καλλιγράφος, librari⁹, lepidus ſcriptor, Naz.
Καλλιγραφῶ, pulchrè ſcribo & elegāter, Ioſeph.
Καλλιγυναῖκας, Hom. pulchras habēs mulieres.
Καλλιδιατεύκτης, ὁ, pulchro gurgite, Eurip.
Καλλίδρομος, ου, τό, via cum recto tramite: Cacuminis nomen apud Plutarch.
Καλλιέλαιον, ου, ὁ, frugifera olea, Heſych.
Καλλιεπεια, verborum ornatus & ſplēdor, Heſy.
Καλλιεπεῖν, μ. ἐσομ. ησω, ornatè & eleganter dico, Ariſtot. 3. Rhet. & Plat. in Apolog.
Καλλίζωνος, aſſabrè factus, elegans, Phil.
Καλλιζωΐζω, venuſtè & aſſabrè facio, Dionyſ.
Καλλιθύτειν, μ. Καλλίθυσ, μ. ἐσομ. ευσω, lito, numine propitio vtor, ſacra facio, Dat. ὁπόταν μοι τὰ ἱερὰ καλλιθύσῃ ἡ στρατιά, Herodot. Accuſ. Plut. in Alexādro de Calano, ἐκαλλιθύσατο ἑαυτόν, ſeipſum līcauit. ¶ Pro καλλιερεῖν etiam καλλιερεῖσθαι ſumitur. Dicitur tamen etiam paſſiuè, Xeno. ὡς ἢ κακὰ πάντα ἐκαλλιθύετο, non litabantur.
Καλλιθυσία, ας, τό, victima, conſecratio, Naz.
Καλλιτεχνία, artis decor.
Καλλιτρίχης, ες, habens pulchros pilos, Ody. ε.
Καλλιτύπων βωμῶν, in Epigr. altarium, in quibus immolatur ſeu litatur.
Καλλικαρπεῖν, lætos & vberes fructus afferre, Theophr. lib. 1. de Cauſit.
Καλλικαρπία, ας, ἡ, fructuum bonitas.
Καλλίκαρπος, bonum fructum afferēs, fructuoſus, καλλίκαρπος χώρα, fertile ſolum, Plutar.
Καλλικέλαδος, concinnus, dulcis, ſuauis.
Καλλικερής, ες, ὁ ἡ, bene cornutus. Gal. καλλικερεῖς τόποι, lib. 1. ἀγρολεκτ. 3. fœnum Græcum.
Καλλίκερως, ω ὁ ἡ, cui pulcher eſt acinus.
Καλλικλινία, locus quidam amœniſſimus iuxta Simoēnta, diis ſacer.
Καλλικόμης, ὁ ᾱ ὁ, habens pulchrā comā, Ody. ε.
Καλλικρήδεμνος, ον, ὁ, habens pulchras vittas.
Καλλικυρεῖν, exulem ſeruī Syracuſis dicebantur, agricolationem exercentes.
Καλλιλογέω, μ. ἐσομ. ησω, bene diſſero, Bud. in Epiſt.
Καλλιλογεῖν, ᾱ, καλλιεπεῖν, eleganter dicere.
Καλλιλογία, ας, ἡ, vis bene dicēdi, Idem ibidem.
Καλλιμέτωπος, ὁ ᾱ ὁ, formoſus. Eurip.
Καλλίνας, pulchriſſimus, pulchrè fluens, Eurip.
Καλλίνικος, victor egregius, Euri. καλλίνικος γλαυκᾶς ἐλθεῖν, victoriā reporto de inimicis.
Καλλίνος, liguēus Apollo.
Καλλίοινος, vini bonitas & præſtātia, & vini prouentus, Conſtantinus in 6. γεωπονικῶν.
Καλλιον, ου, pulchrius, honeſtius, melius.
Καλλιον, ου, calliculus quo libabant. Athen. li. 11.
Καλλιόνυμος, callionius, pro piſce, lib. 2. Dioſcor.
Καλλιπάμων, venuſto.
Καλλίπαις, αιδος, liberis pulcher, Baſil.

Καλλιπάρῃος, ᾱ ὁ ἡ, Bœot. pro καλλιπάρῃος, pulcher genas, Odyſſ. ἀλλὰ σὺ παρείσατο καλλιπάρῃος.
Καλλιπέταλος, folia habens pulchra, in Epigr.
Καλλιπλόκαμος, ον, ὁ, habens pulchrum crinem.
Καλλιπνοος, ſuauiter ſpirans.
Καλλιπρεπὴς, pulchra facie.
Καλλιπτερος ἵππος, equus cui pulchræ cunæ Horat. Athen. lib. 12.
Καλλιπύργος, ου ᾱ ὁ, pulchrè turrit⁹. Ariſtop.
Καλλιῤῥόος, ου, ὁ, pulchriſluus, Heſiod.
Καλλιρρημοσύνη, magniloquentia, iactantia, Hiſicarn. καλλιρρήμων ᾱ καλὴ ῥῆσιν ἔχουσα.
Καλλιῤῥοος, fons Athenis, qui & ἐννακρουνος.
Καλλιῤῥόος, ου, ὁ, pulchrè fluens, καλλιῤῥόου ῥοαὶ, Iliad. β.
Καλλισθένης, ους, ὁ ᾱ ὁ, potens.
Καλλίστη, optimè, potiſſimùm, ſplendidè, Plut.
Καλλιστεῖα, ων, certamen erat Lesbi de forma muliebris præſtantia in templo Iunonis.
Καλλιστεῖον, præmium pulcherrimi vel honeſtiſſimi, res pulcherrima Soph. in Aiace.
Καλλιστεῖοι panes quidā tu binari & in acumen taſtigiati apud Ægyptios. Vide Pollucem.
Καλλιστομία, τό, pulchritudo, ſpecies, Eurip.
Καλλιστεύω, ſum pulcherrimus, optimam operam nauo, ſum præſtantiſſimus. καλλιστεύουσαι πάντων, mulierū formoſiſſima eſt, Herodot.
Καλλιστόκωνος, optimus. εἶδος καλλίστου τὴν ἰδέαν, forma corporis pulcherrimus, Xenoph.
Καλλιστρουθίον σῦκον, paſſariæ ficus, Athen. li. 3.
Καλλιστρυφος, ου, ὁ ᾱ ὁ, habens pulchra calceamenta epithet. victoriæ in Theog. Heſiod.
Καλλιτεχνέω, ς, ἐκ, exoluit, aut optimè fabricauit.
Καλλιτεχνία, ας, ἡ, pulchritudo artis. (uis.
Καλλίτριχος, reddens capillos pulchros, Dioſc.
Καλλιτρίχος, ſplendidus. ¶ Καλλιτρίχους ἐλαφους, cloquēs, Heſych.
Καλλιφυλλον, herba, Dioſc. lib. 4. cap. 119. crithmanes, aliis Adiantum, Hippocr.
Καλλίφυτον, τό, adiantū herba, quę & callitrichē.
Καλλίφωνος, clamoſus, Plat. de Leg.
Καλλιχάλκος, ὁ, obol⁹ in quo teſtudinis ſpecies erat excuſa, Heſych.
Καλλίχθυς, piſcis quidam, Athen. lib. 7.
Καλλιχόρεια ὕες, ſcrophæ fœcundæ prolis laudabiles, Ariſtot. 6 Animal.
Καλλίων, ονος, ὁ ᾱ ὁ, pulchrior.
Καλλιώνυμος, proſperioris augurii. Ariſtoph.
Καλλώνυμος, pulcher nomine, piſcis quidam Ariſtot. 2. Anim. ¶ Membrum pudendū. Heſy.
Καλλος, ους, ὁ, ἡ, ſpecies, i. pulchritudo, bonitas Theophr. hiſt. plant. li. 9. ca. 2.
Κάλλος, ους, τό, pulchritudo, μάστειρα κάλλους Plut. forma modica, modeſta, & ſtata. ¶ Item ornatus. vnguentum, veſtis purpurea, lana tincta, flos. ¶ Significat etiam ę gallinacei mento pendulam caruncularn.
Καλλοσύνας, ᾱ, καλλή.
Καλλόφυλλος, ὁ ᾱ ὁ, pulchris frondibus prędita.
Καλλυμένως, nitidè & eleganter me habeo, decorè conſpicuus ſum, efferor pulchritudine Plat. in Apolog.

Καλλωπιστὴς, ornator, tonſor, κουρεύς.
Καλλωπισμὸς, ornamentum, κοσμητήριον.
Καλλωπίσσω, redimiculū, ſcopa, ſcopę, σάρωθρον, Pluryn. & omne inſtrumentum comptorium.
Καλλύνω, verro, como, venuſto, honeſto, cōuerro, Ariſtot. in Probl.
Καλλύντης ἀφ' ἡλίου, argentum deſæco.
Καλλυώνυμος, καλλιώνυμος, pulchri nominis.
Καλλύνω ζωίαν, efferor, glorior, mihi placeo, me iacto, planſum & gloriam capto atque aucupor, Plutar. in cōuiuio Sapient. τῶν Περίανδρον ἐκαλλύνετο τὴν ἐπὶ σοφίᾳ δόξαν ἀναιρεῖσθαι. ¶ Pro excoli & ornari, καλλύνεσθαι τὴν κεφαλὴν, comam exorno, Plut. in Solon.
Καλλωπίζω, ισω, ισομ. ισω, accuratè orno, honeſto, tecto, fuco, Actiu. Accuſ. Naz. 2. κ) Ιωλ.
Καλλωπισμὸς, ὁ, ἡ Καλλώπισμος, ου, decus & ornamentum.
Καλλωπιστὴς, laſciuè ſe ornans, elegantiæ in veſtitu nimium ſtudioſus, Iſocrat.
Καλλωπιστικὸς, comptrix, ornatrix Tranquill.
Καλλωπιστὴς, gallatores Plaut.
Καλοδιδασκαλος, honeſta docens. (rodor.
Καλοὶ, rudentes. οἱ κάλοι ἐστὶν, funes velorū, Hē
Καλοκἀγαθία, ας, probitas honeſta. Xenoph. τὸν καλοκἀγαθίαν ἐν καλοκἀγαθίᾳ ἄγειν, ad morum honeſtatem auditores prouehit. ¶ Καλοκἀγαθὸς, honeſtus ac probus, Plut. in Apophthegm.
Καλοκοπεῖν, ξύλα καλοκόπειν, ſcalmos ſcindere, ſcenas ſtruere, Heſych.
Κάλοπος, τό, lignum, Heſiod. πολὺ δὲ κάλοπος κεφάλα. ¶ Valla funē exponit, apud Herodot.
Καλοποδίλαι, καλοπόδιλοι, pedaraltę.
Καλοποιεῖν, μ. ἐσομ. ησω, bonū facio, bene facio, adorno, Neutr. abſolut.
Καλοπρεπὴς, pulchripes.
Καλοπώλιον, Καλοπώλιος, ſutorium inſtrumētum, forma ligneæ pedis, Galen. Therapeut. li. 9. καὶ τὸ καλοπώλιον, οἱ καλοποιοὶ πάντες ὀνομάζουσιν, iuxta prouerbium, eadē forma omnes calceant. ¶ Ariſtoph. Commēt. in Attib. notat quoſdā ſeruos καλοπόδας dici: meli⁹ καλοποδίας. ¶ Idem Neb. pēdiconeſ, quos Apollonius ἀφ' ἱππικοῦ πάτου vocat 1. Corinth. 6. quos & καλοπεδίλους dici, Idem interp. teſtatur.
Καλὸς, ἡ, ὁ, honeſtus, pulcher, bonus, egregius. καλὸς ὀφθαλμὸς, qui eſt ſpecie & forma inſigni, Plut. in Romul. καλὸς κἀγαθὸς, honeſto loco natus, Xenoph. ¶ Καλοὶ appellant philoſophi, quod quouis modo pulchrum ſit; ęterum τὸ καλὸν, eximium ac verè pulchrum ſiue honeſtum, quod à virtute proficiſcitur.
Καλοτάπιος, picus martius dicitur, quòd arborem roſtro tundendo excauet, Heſych.
Καλόφωνος, ου, ἡ, hoc nomine vocor, Lucia. ¶ Item καλόφωνος, pro voco in ius, reum cito, Ariſtoph. καλόφωνος ἐγενόμην εἰς τὸ ἴδιον τε καὶ πάτριον, verūm nomino, Plat. li. 1. de Rep. κυβερνήτης καλὸς τὴν τέχνην καὶ ἀγαθὸς ναυτικὸς ἀφικέσθαι, i. ab arte gubernator dicitur.

Καλπάζω, & Καλπάζομαι, equum ad ingreſſum exultantem vrgere: vulgò *galloper*, Plut. in Alex.
Κάλπη, ης, ὁ, & Κάλπις, ιδος, ἡ, vena aquaria, pelues, hydria, ſtitula, hauſtus, gurguſtium, gurguſtiolum. Comm. Ariſtoph. in Veſp. vinas iudiciarias, καὶ καλοῦσαι ἐν οἷς τοὺς ψήφους καθίσουσι, vocat κάλπιδας. ¶ Κάλπις, etiam pro quatuor ſtellis, quæ in ſumma Aquarii dextra viſuntur, Procl. ¶ Erat & κάλπις ἀγών, in Olympiis, Pauſan. in 1. Eliac. Erat autem κάλπις, cum eques ad curriculum ex equa celeriter deſiliens, apprehenſo freno equæ, quaſi cum ea curſu certabat.
Κάλπος, genus poculi, Heſy. Κάλπιδες, Athen. 11.
Καλπὶς, calceolus. Κάλπος, calceus, Poll.
Κάλπος, ου, genus calceamenti, quo equitando vtebantur, Heſych.
Κάλυξ, inſtrumentum pictorum, Poll.
Καλύβη, ης, ἡ, tugurium. ἀγροικικὴ οἰκοδόμημα.
Καλύβιον, τό, crg ſtillum, tugurium, Halicarn.
Καλυβοστιβία, tuguria cōdo, ætegias ſtruo, Strab.
Καλυβὸς, thalamus, ex velorum obductione facta ſcena, παρὰ τὸ Heſych.
Καλυβώτης ἰχθὺς, Heſych. fœtur.
Καλυκίζω, floreo.
Καλυκίον, parua roſa.
Καλυκοειδὴς, ὁ ᾱ ὁ, calyculatus, calycula tectus, Theophr. lib. 3 hiſt. plant. cap. 10.
Καλυμμα, ατος, τό, tegmen, operimentum, Soph. κρατὸς κεκλιμένου κρυφάμματι, caput velis tegentem. ¶ Eſt & genus rctis: palpebræ & genæ ſiue pellis oculos claudens, Poll. lib. 2.
Καλυπτήριον, teſtum Athenis.
Κάλυξ, calyculus roſæ, & omne putamen in quo aliquid ineluditur, folliculus, calyx Gazæ ex Theophr. ¶ Κάλυξ etiā ab aliquibus dicitur herba quæ & anchuſa, Dioſcor. li. 4. ¶ Κάλυκες etiam numerantur in mundo muliebri. Heſyc. κάλυκας exponit ὅρμους, καὶ τὰ ἐνώτια κάλυκας κόσμου. Iliad. σ. Interpr. κάλυκας exponit σωλῆνας.
Κάλυξις, ornatus quidam è roſis, Heſy.
Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, operculum, Diodor. Sicul. Exod. 27. & Numer. 4. videtur accipi pro inſtrumento quodam.
Καλυπτήριον, ου, τό, operimentum.
Καλύπτω, μ. me tego. Ariſt. περὶ τοῦ καλύπτω.
Καλύπτρα, ας, ἡ, muliebre capitis tegmen, tegumentum flammeum ſponſæ, Poll. li. 3. ¶ Capitur etiā pro quouis velo & tegmine, Heſy.
Καλύπτω, ψω, ψομ. ψω, & aliquando κρύπτω, ſed rarius, obduco, operio, Actiu. Accuſ.
Καλχαίνω, purpuro: penitus omnia cogitando curo, Surd. turbo, miſceo, Heſych.
Καλώδιον, τό, funiculus, ὑφάντιον, Ariſtop. in Veſp.
Κάλωες, rudentes, funes nautici, Argon.
Καλωπὸς, πώπατος, ſpecioſus.
Κάλως, ωος, funis, rudens, quo velum contrahitur vel demittitur. Vnde Proucr. πάντα κάλων ὀνίεις, omnem rudentem mouere, Epigr.
Καλῶς, bene, honeſtè, ſanctè, humaniter, hoc.

πὸς ἐγχείρησιν κραδὸς ἦν, conatus laudi dãdus est. κραδὸς ἐῆν, bene habebat, Xenoph.

Κᾰμᾰκτήρ, ῆρος, ὁ, qui funes parat, Plut. in Peric.

Κάμμα, ατος, τὸ, labor. πόνος.

Κᾰμμαχίδης, ου, ὁ, camacias, genus frumẽti, Theop.

Καμώνιες, ornatus mulierũ crinibus continendis comparatus. Alii fistulam exponunt.

Κάμαξ, ακος, ὁ, pertica, tibicen, tostix, palus, pedamentũ vitis. Hesi. σκίμβρος γάλλιον ἢ ἀγρωστὶς κάμαξ, id est, σκάφος, palis & adminiculis.

Καμάρα, ας, ἡ, fornix, camera, zona militaris. ¶ Καμάρα etiam dicitur pars auris iuxta foramen. ¶ Item lectica pars fornicata, Poll. ¶ Καμάραι ἅμαξαι, plaustrum concameratum, Herodot.

Καμπύλιν, cumulo, cum labore quippiam prosequor, congrego, vexor, κοπιῶ, σωρεύω, πείζω.

Καμάρια, camera, Galen. 8. de vsu part.

Καμαρίτης, paludis nomẽ, Vid. Chil. Eras. & Sui.

Καμάρος, ου, ὁ, cerebri pars supra communem meatum, fornicis modo superinducta, Gale.

Καμαρίς, muliebris ornatus, Hesych.

Καμαρίστης, concamerarius, conuexus.

Καμάρωτος, camarosis, quasi testudinario, idem quod καμπύλος, Marcell. lib. 4. Dioscor.

Καμαύρια, dicuntur ab Empedocle communi notione pisces, Cæl. lib. 14. cap. 55.

Καμβαίνειν, concutere, vibrare, Hesych.

Καμβώδης, ους, laboriosus, tessus, κακοπαθὴς, Aristot. de mund. πᾶς μὲν κόσμος τοῦτον ἄρχει, his quidem labor est moderari & regere.

Καμβοπόρος, laboriosè, ægrè, Poll.

Κάμβος, ου, ὁ, labor, defatigatio, morbus, Herodi.

Καμπτώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, laboriosus, πονώδης, Hesi.

Καμπτῶν, laborans.

Καμπάζειν, & Κάμβειν, cessio.

Καμηλαύκιον, galerus, Aristoph. in Acharn.

Καμήλειος, camelinus.

Καμηλασία, camelorum productio.

Καμηλελάτης, camelorum agitator & ductor.

Καμηλίται, camelarii, insidentes camelis, Herodia. ¶ Qui camelos curant, Aristot.

Καμηλοπάρδαλις, animal de genere camelorum apud Athen. lib. 4. vulgò giraffe.

Κάμιλος, ου, ὁ, camelus, iumentum. ¶ Item funis nauticus & crassus, cui anchorum alligabant, a similitudine cameli animantis torrui, Cæl. lib. 4.

Καμηλοτρίχινος, pellis cameli.

Κάμινος, ου, ὁ, pro κάμακος, quũ pro fune nautico accipitur, Suid. & Interp. Arist. in Vesp.

Καμινόμορφα χαλκεῖα, æris in fornace candẽtis, in fornacibus accensi. Diosc. lib. 5.

Καμινεύειν, ἐπὶ τοῦ χ, excoctẽ in fornace, Str.

Καμινεύτης, ου, ὁ, circa fornacem laborans, Lucian.

Καμινεῖον, ου, τὸ, fornacium vsus. ¶ Ité pro fornace, Theophr. historiæ lib 5. cap. vltimo.

Κάμινος, ου, ὁ ἢ ἡ, fornax, caminus, Aristoph. Comm. in Pace. ¶ Est & pars quędam nauis.

¶ Bos validus, Num. ca. 25. ¶ Item lupanar.

Καμινώ, οῦς, ὁ, vnde Ody. 2. Dat. casus καμινοῦ: annus foco assidens, ob nigrorem, q. fuligine oppleta: vel secundum Aristarchum, qui ad focum frigit torretq; hordeum, Iust. Ibidẽ.

Κάμμαρος, siue κάμμορος, gammarus & cammarorum pisces ex cancrorum marinorum genere, leo Plin. vulgò *lammart*. Dioscor. li. 4. ca. 77. Athen. Κάμμαροι dicitur.

Κάμματα, & Καμματίδες, de his vide Athen. 4.

Καμμὸν, pro κοπετὸν. Hesiod. κάμμορ ἄεσθαι ἀξεινὸν, &c.

Καμμίξας, immiscens, pro κεκραμένος.

Καμμονία, ας, ἡ, victoria, quæ ad solam partem vadit, victoria ex duello, Iliad χ.

Κάμμορος, pro κακόμοιρος, ὁ, infortunatus, Hom. Demosth. ἵνα ἡμεῖς ἀρχῆς ἐκπεσόντες ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν δῆμον, ὃν ἡμεῖς ἐκτησάμεθα, ἀπολέσωμεν, & si communicatur. ¶ Significat etiam fultum. ¶ Interdũ potentialis particula est. ¶ Κἂν εἰ, indicat. Dem. εἰ δὲ ἀδικοῦμεν, Κἂν εἰ τοῦτο τοῦ τιμᾶσθαι, & si in eo omnia hæc essent. Alibi cum Optat. Aristot. ὡς κἂν εἰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, perinde quasi mitarentur aliqui. κἂν εἰ μὲ τοῦτο τὸ εἰ κίνησιν τοῦτο, Aristoph. etiam si me verberes, tibi non conradixerim. ¶ Κἂν εἰ μὴ, & si, tamẽsi, si nõ, Aristot. Κἂν εἰ μὴ δι' ἄλλο τι ἦν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο, & si non ob aliam causam, certe ob istam. ¶ Κἂν εἰ τι τοῦτον ἔστιν, & si quid simile, Aristot. frequens.

Κάμος, ου, calathi, canistra, Theophr. ¶ Item τὸ κάμος, dies festus Athenis quo virgines in templũ Liberi patris canistra ferebãt, Æschi.

Καμόσιοι, τόρες τινὸ multiplici sparsi, Aristot.

Καμπή, vide Κάμπη.

Καμπαγὴ, currus viminibus connexus, Xenoph.

Κάμπτειν, pertubant.

Κάμπη, promontorium Pallenæ.

Καμπάνιον, vasa quædam concava.

Κάμπτρον, canistrum, tela, cochlear, Poll.

Κάμπος, ὁ, crepitus, strepitus, clamor, Hesiod. ¶ Κάμπος ἀνὰ στόμα, resono, Neuer. abs. ¶ Κάμπος χαλκοβατὴς, pedibus sonans, aper syllabis Gaz. ¶ Κάμπος, Aduerb. cũ strepitu, κραυγαστί. Apoll.

Καμπύζειν, ἐπὶ τοῦ κ, resono, strepo, Hesiod.

Καμπύλος, strepens, Nicand. in Theriacis.

Καμπύλος, saltem.

Καμπύλας, Mercurius, aut Hercules.

Κάμπυλος, ὁ, Mars, Eustath. Iliad. δ.

Καμπύλος, ου, ὁ, stratus veste vtens.

Καμπύλος, ου, ὁ, edulium ex amylo, caseo, melle & lacte, Poll. li 6. ¶ Vel κάμπυλος & κάμπυλος, vt alii scribunt, ibus ex elixa carne, & pane caseoque Phrygio cum anetho & pingui iure, Idem lib. 11. cap. 14. & Athen. lib. 12.

Καμπύλος, ου, ὁ, candys, indumentum Persicum, Cæl. lib. 14. cap. 56. Aristoph. in Vespis, Οἱ μὲν κάμπυλοι ἀφῆσιν, οἱ δὲ κανδύαι. ¶ Κάμπυλα, flibus. ¶ Κάμπυλα, res ca reponendis pecoribus vestimenta, i. ἱμάτια, vt ici Terent.

Καμπύλος, ου, ὁ, versutus, latro, Hesych.

Καμπύλος, ου, ὁ, canistrum, lanx, Hom. ἀπὸ δὲ κάμπυλα κρατὸς, ex canistro rotundo. ¶ Legitur apud

sussragio, poples, contractio.

Καμπυλόφρων, ὁ καὶ τὸ λέ, in Epigr. digito incuruo, & qui dum flectitur frequenter, dolet.

Καμπύλος, incuruus, camurus Virg. κεκαμπύλος.

Καμπύλλειν, operor, defatigor.

Κάμπτειν, mortuus, Hom. Iliad. γ.

Κάμπτειν, quanuis, Optat. Plat. 2 de Rep. κἂν μικρὸν ὑπὸ ἀγαθὸν πεποιῆσθαι, etiam si nihil ab eo beneficii acceperit. ¶ Quum verò significat καὶ εἰ, quod si, vel & si, subiunct. Demosth. εἰ δ' ἦμεν ἀρχῆς ἐκπεσόντες ὑπό τινος ἐχθρῶν τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸν δῆμον, ὃν ἡμεῖς ἐκτησάμεθα, ἀπολέσωμεν, & si communicatur. ¶ Significat etiam fultum. ¶ Interdũ potentialis particula est. ¶ Κἂν εἰ, indicat. Dem. εἰ δὲ ἀδικοῦμεν, Κἂν εἰ τοῦτο τοῦ τιμᾶσθαι, & si in eo omnia hæc essent. Alibi cum Optat. Aristot. ὡς κἂν εἰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις, perinde quasi mitarentur aliqui. κἂν εἰ μὲ τοῦτο τὸ εἰ κίνησιν τοῦτο, Aristoph. etiam si me verberes, tibi non conradixerim. ¶ Κἂν εἰ μὴ, & si, tamẽsi, si nõ, Aristot. Κἂν εἰ μὴ δι' ἄλλο τι ἦν, ἀλλὰ διὰ τοῦτο, & si non ob aliam causam, certe ob istam. ¶ Κἂν εἰ τι τοῦτον ἔστιν, & si quid simile, Aristot. frequens.

Κάμος, ου, calathi, canistra, Theophr. ¶ Item τὸ κάμος, dies festus Athenis quo virgines in templũ Liberi patris canistra ferebãt, Æschi.

Καμόσιοι, τόρες τινὸ multiplici sparsi, Aristot.

Καμπή, vide Κάμπη.

Καμπαγὴ, currus viminibus connexus, Xenoph.

Κάμπτειν, pertubant.

Κάμπη, promontorium Pallenæ.

Κάμπανον, vasa quædam concaua.

Κάμπτρον, canistrum, tela, cochlear, Poll.

Κάμπος, ὁ, crepitus, strepitus, clamor, Hesiod. ¶ Κάμπος ἀνὰ στόμα, resono, Neuer. abs. ¶ Κάμπος χαλκοβατὴς, pedibus sonans, aper syllabis Gaz. ¶ Κάμπος, Aduerb. cũ strepitu, κραυγαστί. Apoll.

Καμπύζειν, ἐπὶ τοῦ κ, resono, strepo, Hesiod.

Καμπύλος, strepens, Nicand. in Theriacis.

Καμπύλος, saltem.

Καμπύλας, Mercurius, aut Hercules.

Κάμπυλος, ὁ, Mars, Eustath. Iliad. δ.

Καμπύλος, ου, ὁ, stratus veste vtens.

Καμπύλος, ου, ὁ, edulium ex amylo, caseo, melle & lacte, Poll. li 6. ¶ Vel κάμπυλος & κάμπυλος, vt alii scribunt, ibus ex elixa carne, & pane caseoque Phrygio cum anetho & pingui iure, Idem lib. 11. cap. 14. & Athen. lib. 12.

Κάμπος, ου, ὁ, candys, indumentum Persicum, Cæl. lib. 14. cap. 56. Aristoph. in Vespis, Οἱ μὲν κάμπυλοι ἀφῆσιν, οἱ δὲ κανδύαι. ¶ Κάμπυλα, flibus. ¶ Κάμπυλα, res ca reponendis pecoribus vestimenta, i. ἱμάτια, vt ici Terent.

Καμπύλος, ου, ὁ, versutus, latro, Hesych.

Καμπύλος, ου, ὁ, canistrum, lanx, Hom. ἀπὸ δὲ κάμπυλα κρατὸς, ex canistro rotundo. ¶ Legitur apud Dionys. κρατῆρι, canistris, in 5. declinatione. ¶ Dicitur & κανοῦν & κανίσκιον. ¶ Κάνεον Hippocr. Sed eidem πρὸς γυναῖκας, lib. 2. est ollæ operculum, ἢ χύτρας ἐκπώμα.

Κάμπτειν, occido, destruo, Hesych.

Κάνατα, ατος, ὁ, ἡ, torea, calathus, Plutar. in Solone. ¶ Et apud Poll. li. 7. κάνεον, τὸ ἐν κανέῳ πλίνθιον, aliquod textũ canabeum. ¶ Dicuntur & canistra, κάνεα, κάνεται, κανέων ἡ κανίσκιον.

Κανηφόρος, ου, ὁ ἡ, gerens canistrum.

Κανθαρίδες, cantharæ, vitis huius nominis, Theophr. lib. 2. cap. 20. de caus. plant.

Κανδαύζειν, tremere apud Atticos, Ammon.

Κανθαρίδες, cantharides quibus Hippocr. ἐπὶ γυναικείοις φύσεσι, & lib. 4. de diæta in acutis, & Dioscorid. li. 6. & 2. ca. 54. & Plin. lib. 29. cap. 4. ¶ Item κανθαρίδες vel κάνθαροι, cantharus, scarabeus paruus frumenta erodens, Nicand. in Alexiphar. & Theophr. de hist. plant. lib. 8. cap. 9.

Κανδαβία, ας, ἡ, locus est Thraciæ.

Κάνθαρος, ου, ὁ, cantharus Virg. poculum Liberi patris. Gaza scarabeum pilularium vertit. ¶ Item piscis litoralis, quem etiã scarabeum exponit idem Gaza lib. 8. Animal. Aristot. Georg. Valla in Ethic. Aristot. crabronem. ¶ Est & nota in lingua Apidis bouis, Herodot. in Thal.

Κάνδις, pro κάνδις, & inde.

Κάνδηλα, τα, onera asinorum. Hesy. mumimenta quæ equorum centunculis circumponuntur. aliqui clitellas interpretantur, Polyb. ¶ Hesyc. sunt & in puppi ligna incurua ἐφ' ἑκάτερα τοῦ σκέλους τοῦ ἐπὶ τῆς πρύμνης. ¶ Apud Strab. κανδήλιον, cistam significare videtur.

Κανδήλιστρος, ὁ, asinus prægradis, ἵππος κανδήλιος, Lucian. ¶ Item tardus, hebes, Suid.

Κανδία, sporta.

Κάνδιξ, asinus, asina.

Κάνδιξ, ὁ, ferrum quo rotæ extremitates vinciuntur. ¶ Item hirquus, i. angulus oculi, Gal.

Κανδαυλιστὴς, ὁ, asinus. ὁ δ', Aristoph. in Vesp. Idem in Pace, de scarabeo extulit.

Κάνειον, seu κάνεον, ὁ, χωρὶς, & sine, Aristoph.

Κάννα, ης, ἡ, canna, torea.

Κάνναβις, εως, ἡ, & ὁ, ἡ, cannabi, Herodot lib. 4.

Κάνναβος, ὁ, cannabus, lini genus & lignum ad quod imaginum figuli ceram continant: Vnde Graciles & macilenti, κανναβῶνες vocantur. ¶ Κανάβειον, ου, ὁ, pro codem, in pig.

Κανοῦν, ου, τὸ, crates floreæ instar intexta, currui imponi solita. πλησθὲν Est Iliad. ω. xx Xe.

Κάνεον, vel κάνειον, ου, ὁ, torea, ἢ ἡ, Aristo. Ves.

Κανλωσοποιὸς, ὁ, ὁ, qui itoreas & canneas tegetes conficit, ὁ τὰς κανᾶς ποιῶν. Hippon.

Κάνναι, ligna quibus in cataphractis nauibus tabulæ incumbunt, Poll. lib. 1.

Κάνωβος, Hippocr. dicuntur quibus ventres vel lut ad regulam plani & circeti sunt.

Κανονίζω, μ. ἰσω, π. ικα, ad regulam examino, formo, artis præceptis aduingo, ad regu-

Iam dirigo, metior.

Κἀμπακὸς, οῦ, ὁ, regularis.

Κἀμπικῶς, rite.

Κἀμπιον, libellus, Suid.

Κἀμπὶς, instrumentum scriptorium, Suid.

Κἀμπτηκα, herba quæ & πετάσιτις, Dioscor. li. 4.

Κάμπυσις, ὁ, τὸ κάμπυ, canistrum, lanx.

Κἀνταῦθα, pro ἐνταῦθα, hic quoque.

Κάνδυς, Canusina vestis ex Canusio Apuliæ ex lana rutila, fusca aut rufa, Athen. lib. 3.

Κάνειν δ' ἐν ἀκατῖ, Plut. in Solon. oræ canopicæ.

Κανθηλία, licentia solutæ, & petulantiæ, Ser.

Κάνωβος, ὁ, stella fulgida in summo Argus gubernaculo, Procl. ¶ Item proprium nomen gubernatoris Menelai, qui in Ægypto periit, à quo κάνωβος illic dicta est.

Κανὼν, regula, amussis, linea, perpēdiculū, norma, examen, Aristoph. in Ran. ¶ Κανὼν etiam est falsus mensura, Poll. ¶ Item calamus circa quem textores fila involuunt, vulgò canete, Iliad. φ. ¶ Quinetiam κανόνες dicuntur regulæ, virgulæ, quæ quibus clypeorum ἐνεπήγνυτο, Iliad. γ. ¶ Κανόνες αὐλῶν, in Epigr. regulæ organorū, i. tabellas, quæ digitis percutiuntur. ¶ Iudith. 13. ἐν τοῖς κανόσι τοῦ κοιτῶνος τῆς κλίνης, accedens ad columnam, quæ erat ad caput lectuli eius.

Κανονὶς, pingendi instrumentum, parua regula.

Κάνυ τον, apud Paulum Ægin. sambuci cortex.

Κάνυσμα, flagitio, aduro, κανύω.

Κανωπεῖα, cauponæ, præsepia.

Καπαλίζω, sub iugum ago iumenta, ζεύλαττω.

Καπανεὺς, έως, ὁ, ἡ, ἀπὸ τοῦ, Thessalis, Athen. currus, Poll. currus virga media. ¶ Item galerus è pilis, Cels.

Καπανεύς, Athen. curulis.

Καπήϊον, ου, τὸ, plaga venatoria, ἀγκύλη.

Κάπηλα, pro ἐμπορικὰ, & mox.

Καπήτιον, ου, τὸ, fossula, torcular, Eustath.

Κάπη ος, ου, ὁ, fossa, cōditorium, sepulchrum, scrobs.

Καπηλεῖα αὐλὴ, palatium Capitolinum, Epig.

Κάπηλος, ὁ, præsepium, Iliad. δ.

Κάπηλος, ὁ, forum carnarium, apud Tarentinos.

Καπηλεία, ἡ, ars institoria, ars cauponaria. Plat.

Καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona, i. taberna. & καπηλεία, Athen. lib. 8. ἐν καπηλείῳ ἀφροδίσια πωλεῖ, Hermippus apud Poll. lib. 7. ex caupona nō numerato, sed credita pecunia bibere.

Καπηλεύομαι, δίομαι, ευσομαι, caupono, cauponam exerceo. καπηλεύειν τοῦτο τὸ πράγμα, res omnes quæ fluxi habent, Herodot.

Καπηλεῖα, ἡ, locus vbi gubernator considet, & in quem nautæ reponenda coniiciunt.

Καπηλὶς, ίδος, ἡ, caupona, cauponatrix, Aristop.

Καπηλοδύτης, qui cauponā subinde ingreditur.

Κάπηλος, adulteratum, ac dolo fraudéque viriatum, Æschyl.

Κάπηλος, ου, ὁ, caupo, institor, propola, tabernarius, Plat. 2. de Rep. ¶ Καπηλεῖα, Chrysost. ἐπὶ ἐμπορ. ars cauponaria, taberna. ¶ Καπήλιον, ου, τὸ, idem.

Καπηλικὸς, ἡ, ὁ, cauponarius, deceptorius, & καπηλεῖον, cauponaria ratio vel nūmularia, Aristot. 1 Polit. ¶ Καπηλικὸν, ἡ, id nidulentæ ergolosæ, per imposituram, Aristoph. in Plut.

Κάπηρις, placentæ species, quæ etiam κάπυρις.

Κάπη: ατος, τὸ, κάπη, præsepium.

Κάπη ος, ου, ὁ, genus mensuræ duo semodia Attica capiens.

Κάπιστρον, capistrum.

Κάπιτώλιον, Capitolium, Plut. in Romul.

Κάπνιλλον, resina quæ sponte fluit, Galen.

Κάπνιον ἄμπελος, vitis quæ capnea, Aristot. de generat. Anim. & Theoph. l. 2. hist. plant. Plin. li. 14. ca. 3. Capnais vitis dicitur

Κάπνος, ου, ὁ, caminus, fumarium, Comm. in Vesp.

Καπνώδης, fumidus, fumosus, Nicand.

Κάπνια, ας, ἡ, fuligo: & ὑπὸ καπνοῦμενα, ἀνθρωπάρια, Aristoph. Comment.

Καπνίας, ου, ὁ, fumosus, lapis quidam quasi fumo denigratus, de genere ἰασπίδων, Dioscor. 5.

Καπνίω, fumigo Varr. Apol. 2 Arg.

Καπνίζω, μαι, ισομαι, fumigo, fumo infector.

Καπνίζω, fumo denigro, fumo infecio, fuligine commuti gratia ignem fiecendo. Hia. ζ. ἐκαπνισαν τὸ ξύλον καὶ ἐσκότισαν, ignem accenderunt. ¶ Κάπνισμα, ατος, τὸ, incensum, incensio, fumus, Epigr. ¶ Καπνιζόμενος, suffumigatus, fumigatus, Athen.

Κάπνος, fumulus. Κάπνισμα, suffumigatio. Καπνοδόχη, ης, ἡ, caminus. Καπνοσκοπία, ας, ἡ, magia quæ ex fumo futura præuidet.

Κάπνος, ου, ὁ, herba fumaria, Dioscor. lib. 4.

Κάπνος, fumus, vapor, nidor, Marcell. l. 1. Diosc.

Καπνοφορτικὸς, ὁ, ἡ, sordidus ac parcus, quasi fumi olfactor, Cæl. lib. 14. ca. 21.

Καπνώδης, ους, ὁ, ἡ, fumosus, fumidus.

Κάπος, spiritus, anhelitus. ¶ Item cortex palmæ in quo fructus latet, & primum germen.

Κάπαρις, ὁ, Capparis, pliræ & fructis genus, Dioscor. li. 2. & Galen. ad Glauc. inturis Gaza vertit, ex Theoph. li. 3. ca. 1. de caus. plant.

Κάπποδα, per cāpum, pro ἐν πολέμῳ, in cāpo.

Κάπρευον ἐλάιον, Iliad. λ. decidi in Lemnum.

Καπυσσὸς, cappa ferens, Lucian.

Κάπυατα γυνὴ, puriginosa mulier, Eustath.

Καπφάω, μάομαι, conciio ad libidinem, apto & ue excito ad coitū, propriè de porca aprum appetente, prurio libidine, Aristop in Plut.

Κάπυαι, sunt in mentula cameli prominentes carnes, Suid.

Καπρίαι, ας, ἡ, subantium scrophārū virus, quale equorum hippomanes.

Καπρᾶν, subare, Aristot. ζ. hist. Anim.

Καπρίζω, subare de suibus cōcitatis in venerē.

Κάπρος, ου, ὁ, aper, Apoll. 2. ¶ Herodot. ὁ ἐξ ἡμέων κάπριος ἐγρώσκεται ἐκφεύγων, ac rostrata nares muti laurent.

Καπρόσκυλος, piscis dictus mys Phi. & μῦς, Athen. lib. 8. βορώτατος ἁπάντων ἐστὶ ὁ καπρόσκυλος.

Κάπρος, aper, σύαγρος, ὑὸς ἄγριος, Plut. in Thes. ¶ Κάπρος

¶ Κάπρος, pro porco domestico Hesiodus accepit. ¶ Item membrum genitale viri. ¶ Item piscis qui in Acheloio fluuio vocalis est, Aristot. 6. Anim. & Athen. lib. 7. Hesychius vocat φάγρον. ¶ Est & κάπρος morbus qui aquibus obuenit.

Καπρῶν, subare, lasciuire, hircissare.

Καπρῶν, tubus fictilis Gaz. apud Theophr.

Κάπτω, ψω, πτομαι, πτωμαι, auidè voro, comedo, mordeo. Aristoph. in Pace, κάλλιον ἐπίεσκε κἀκύλιστεν τὸν σκάραβον, dicit scarabeum deuorasse totam massam comprehensam pedibus.

Καπυρίδια, πε, panes quidam in furnis cocti, Athen. quæ & πρόκτα.

Κάπυρις, vestis Persica Polluci.

Καπυρίκατα, Athen. οἷον αἱ πατῆσαι ἢ τὰ κρανόμενα καλύμματα πάντα μίξεται.

Κάπυρος, vide Suidam in dictione κρόμμυον.

Καπυρὸς, ὰ, ὸν, feruens, æstuans, exultus. καπυρὸν γάλακτος ὠθισμὸς, in Epigr. ardenti & magno cum riiu transi. ¶ Item lib. 1. Dioscor. cap. 94. siridulus Ruell. hiulcus Hermol. siccescens Marcell. ¶ Gaza κάπυρον, durum & rigidum vertit.

Καπύω, ffio, expiro, Accus. Iliad. χ.

Καπφάω, Iliad. π. Interp. ἐν τῷ φάλαγγι. Sunt autem φάλαγγες in medio galeæ clypeoli ornatus, vastatus. (natus cauia.

Καρ ηβόλος, Carsi, aliquis e Caria: & seruus

Καρ, Iliad. π. per κυνόσαιμα, interp. τὸ κάρα. quod etiam apocope est τὸ κάρηνον, i. caput.

Κάρα, ατος, ὁ, Attice, vel κάρη Ionice: & Κάρη, ατος, caput. Apocope autem est, pro κάρηνον, siue κάρηατον. Soph. in Aiace, πάντας κάρα ξυρὸν περ ruffio capite vociferatus est.

Κάρηκες, ων, τὰ, mors capitalis, Euripp.

Καρήκιον, ου, τὸ, naucula.

Καρηκοβόσκος, ὁ, ἡ, locustæ specie. τὰ καρηκοβόσκα, locustacea, Aristot. lib. 4. de part. Anim.

Κάραβος, ου, ὁ, carabus piscis: ἰδίωμα, locusta, canrus, scarabeus, genus insecti. ¶ Καραβίδα, τα, quæ sunt locustacei generis, locustæ.

Καραβίδαι, Poll. ἀπτιε de his q caput torquēte.

Καραβιδοκαμπτόμενος κεφ, expectio, præstolor anxius, opperior, observo, specto caput alicuius. Accus. Herodot. in Polymnia, Ὁ δὲ παρὰ τὰς θύρας ἐκαραβιδοκάμπτετο τὴν κεφαλὴν ἢ πατρός.

Καρανὸς, qui est cum imperio mero summaque potestate, Xenoph. Ἑλλὰ. à: Vulgò chef.

Καραπροσωπόομαι, ωπήσομαι, caput amputo, decollo Sueton. Accus. Phrynich.

Καρηβαρέω, capite refectus, Soph. in Electra.

Καρίζω, & Καρίαζω, loquor barbarè, Chiliad. 1. Barbaram turbam.

Καρίδιον, ου, genus calcei rustici. καρίδια καὶ ὑποδήματα τὰς κνήμας. Aristot. 2. Animal. calceant camelos carbatinis, sic Gaza.

Καρίδιος, ου, ὁ, qui raptu viuunt, mercede conducti milites, Paul. ¶ Item impii, Areop. Cæl. l. 10.

Καρδαμίζειν βλέπειν, acutum cernere, Aristoph.

Καρδαμωτικὸν, cardamentice planta, quæ & ἰδαία, nasturtium syluestre, Dioscor. lib. 2.

Καρδαμίζω, sapio, acui sum ingenio, Aristoph.

Καρδαμίνη, Marcell. Empiric. herba quę in aquę iugis decursu nascitur, Latinis Berula.

Καρδαμίς, ίδος, ἡ, species nasturtii, Nicand.

Καρδαμογλύφος, Eraſm. Prou. Cumini sector.

Καρδαμον, ου, τὸ, nasturtium, Aristoph. in Neb. ¶ Καρδαμον, est pueris Persarum pro obsonio, Xenoph. ¶ Καρδαμον βλέπειν, Aristoph. Virg. acerba tuens.

Καρδαμύσσω, conniuere.

Καρδαμωμον, ου, τὸ, genus aromatis, Theoph. l. 9. hist. plant. & Dioscor. lib. 2. & Plin. lib. 12. ca. 13. Et apud Galen. ζ. κεφ πέπερι.

Καρδία, ας, ἡ, cor, ἐκ καρδίας ἐκ φιλῶ, ex animo amo, Aristoph. ¶ Item ostium stomachi, siue stomachus ipse: vnde & καρδιαλγία, καρδιωσμός. ¶ Item aliud vas κεφαλὴ τῆς κλεψύδρας, aluus clepsydræ, Aristot. in Probl. ¶ Καρδία etiam dicitur à Theophr. hist. plant. li. 1. cor & medulla siue matrix arborum.

Καρδιακὸς, Καρδιακὸς, cardiacus Plin. morbus in ore ventris. οἱ καρδιακοὶ σύνδεσμοι τοῦ ἥπατος, cardiacorum fusorcs cohibet, Dioscor. l. 1.

Καρδιαλγία, ας, ἡ, dolor cordis, κραδιωγμὸς.

Καρδιοθλάειν, triturari, ὑποτρίβω. Hesych.

Καρδιόμορος, ον, ὁ, qui corda nouit, Act. 1.

Καρδιοπάλη, cor reuellio, Lucia. Καρδιοπάλις, cordis euulsio, Suid.

Καρδιοφύλαξ, κος, ὁ, thorax æreus, Polyb.

Καρδιωγμὸς, morsus stomachi, i. oris ventris, Galen. in Comm. Aphor. Hipp. Καρδιωγμὸς δήξεις εἰσὶ καρδίας, ὀδύνται τὸ στόμα τοῦ γαστρός.

Καρδιώσσω, orit ventriculi stomachique dolorem sentio, Nicand. in Alexiph.

Καρδιῶν, ἄσσω, fame fecere, βλωμιάω, Poll. nauseare, stomacho morderi, Aristot. in Probl. εἰ πε καρδιώσσει, siquis nosionem stomachi sentiat, Galen. ¶ Καρδιώσσω, vulnerare, Cantic. 4.

Καρδοπεῖον, τὸ, instrumentum rotundum circa cesuicē, feruos in pistrino laborates, ne manū ori ad deuorandā farinā admoueāt, impediens, πυρισκήτιον.

Καρδοπος, ὁ, ἡ, πάρκη panaria, panarij Plin. & vas magnum in quo panis pinsitur, Aristop. ¶ Item mortarium. Nicand. ¶ Apud Artemidorum li. 5. pro solio balneario poni videtur.

Κάρη, caput. Odyss. ἡ, κάρη ξανθὸν ἀφαλάσσῃ. Inuenitur & ὁ κάρη, oxytonum.

Κάρηον, τὸ, caput, Hesiod. περὶ ὄφιος κεφαλὴν πολλάς.

Καρηβαρία, & καρηβαρέω, tentor, grauórque capite, laboro vertigine, in Epigr.

Καρηβαρία, capitis grauedo, helleb. Tertull. ¶ Et κραιπάλη, ebrietas, μέθη, Suid. ¶ Καρηβαρικὸς, ὸν, caput grauans, Genit. (clamores.

Καρηβόλα, vertigines capitis pari ob magnos

Καρηκομόομαι, ώσομαι, capite crinito fio, Ion. C.

Καρηκομῶν, ῶσα, ῶν, κρᾶς, capite crinito, Ion. C.

Καρηκομῶν, lugubres nęniæ, & cantilenæ, Lucian.

Καμάτιον, τὸ, caput, vertex, summitas, Iliad. β.
Καμπανίτης οἶνος, ὁ χυδαῖος, vappa, vinum abiectum, nihil redolens.
Κάμπη, ἡ, motus, pes, κίνησις.
Καμπή, ἡ, saltatio in honorem Dianæ.
Καμπύλος, ὁ, squilla parua: paruus cancer, Aristot.
Καμπύλος, turbino, rotundo, σφαιρῶ.
Καμψίλως, vel καμψιλῶς, Caricè loquor, καρικίζω.
Καμψός, vile, exiguum, καμψικὰ αὐλήματα, Aristoph. τοῦ καμψοῦ παλαίσματος, Caricarū massas, Lucia. ¶ Καμψικὸς etiam est eduliū, Hipp. ¶ Item ansa clypei, Eustat.
Καμψύη, Hesych. lugubres naniæ & cantilenæ.
Καμψύνος, ἡ, nux arbor.
Καμψώνη, pro Caria, Plutarch. in Themistocl.
Καμψίας, ὁ, piscis fluuiatilis, Arist. li. 4. hist. ani.
Καμψίς, squilla piscis, Dioscor. lib. 4. Dicitur καμψὶς ἀπὸ τῆς κάρης, i. κεφαλῆς, quia caput maius habet. Vocatur etiã καμψὶς & καμψὶς Athe. lib. 3. Hinc καμψίδιον, i. parua squilla, Aristot.
Καμψιστί, Caricè, Carica lingua. ¶ Καμψιστὶ ὑποκρίνεσθαι, amenti à Caribus confecti, Homer.
Καμψίτης, eques, pirata, Car.
Καμψάσσω, sono, ditrepo, κροτῶ, ψοφῶ, Homer.
Καμψάσσος, τὸ, furfur, Simon. ¶ Item mandra.
Καμψιτάλης, Aëtio, parua animalia minutis cancris admodum similia, coloris fului.
Καμψίλιον, ὡσεὶ τὸ, parvus cancer.
Καμψίνος, cancer morbus, Gal. de tumoribꝰ. ¶ Item cancer piscis, Plin. ex Aristot. li. 9. c. 33. & Athen. lib. 3. ¶ Καμψίνος etiam cancer sidus, Arat. ¶ Pherecrates apud Poll. li. 7. cum dixit, καμψίνους τοὺς καμψοὺς, calceamenti genus intellexit. ¶ Item καμψῖνοι, ossa iugalia. Poll. 7.
Καμψινώδεις, dicuntur plantarum radices, quæ cancri instar diuaricatis & in latera dispersis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, quod vulgo *empatter*, Theophr. de causis lib. 1. cap. 13. Vt Plin. lib. 18. cap. 7. dixit frumenta multis radicari fibris siue ramis: cancrificatur, nonè transfert Gaza.
Καμψινώδης, τὸ, genus cancrarium, Aristot.
Καμψινώδης, cancrosus seu cancrescens, tumor cancro similis, Aphrod. Probl. 92. lib. 1.
Καμψίωμα, ατος, τὸ, tumor aspectu terribilimus in corpore humano cum dolore vehementissimo, cancer morbus, Carcinoma dixit Suet. in Augusto. Vide Annot. Marcell. lib. 2. Dioscor.
Καμψῶνια, τὰ, Carmentalia, celebritas quædam Romanorum, Plut. in Romul.
Καμψωνία πύλη, Carmentalis porta, Plutar.
Κάμωνα, τὰ, festa Apollinis instituta ob interfectum Carnum quendã vatem, Cæl. 5. ca. 27.
Κάμων, τὸ, modulus huius nominis, Plutar. in Apophthegm. de Timotheo musico.
Καμώς, ὁ, Apoll. epith. ἀπὸ τοῦ καίνω, Thucyd. lib. 5. Vall. exponit Maius.
Κάνδυξ, ὁ, pediculus, pecus, oūis, Hesych.
Κανδυσμένος, ὁ, adultus puer.
Κάνειον, apud Nicol. Myrepsum, Palladio carnosum, Plinio sapa: & aliquãdo defrutum.
Κανθῶσαι, μ. ἀόριστ. π. μέσ. ebrior, aggravato capite sum attonitus, emo.
Κάνθος, ου, ὁ, veterni species est, altúsque sopor congenérque affectus τῷ καταφόρῳ, qui marcor est, & inexpugnabilis pene dormiendi necessitas, sopor Plinio: τὸν κάνθον ἢ ὕπνον πάλιν ποιεῖ, grauitatem creat & crapulam Aristot. in Probl. Vide Galen. 13. Methodi. & Aetium de Caro ex Posidonio. ¶ Apoll. in Argon. κάνθος δὲ μετ' ἀμφοτέρων ὀφθαλμῶν ἔστω ὑπνος. i. σκότωσις, inquit Interp. vertigo oculorum & tenebræ. κάνθος βαθὺς κατακαλύπτει, altissimo sopore corripi, Basil. in Epist. Vnde κανθιῶν, dixit Antiphon apud Poll. quod caput veterno & grauedine tentat. Et κανθοῦται, alto grauique sopore corripi; Aristot. κανθοῦται ὥστε ἔχειν πῦρ, consternatur tenebris.
Κάνθος, vel κάνθη, Dioscor. li. 3. ca. 66. carenum herba.
Κανθοφόρος, π. ον, perturbo, Accus.
Κανθύλιον, carpæ, vermes qui in oleis creãtur, Theophr. lib. 3. cap. 27. de Causis, plant.
Κανθύλιος, ludi genus, ὀστοῖς ἢ ἄλλοις, Athen. lib.
Κανθύλιος, ου, ὁ, velox.
Κανθύλιος, subito, τὸ αἰφνίδιον, Odyss. ξ.
Κανθύλλιος, καὶ κανθύμιος, fructus, proucrtus.
Κανθύνδην, dispergi.
Κανθύσιος, ου, inter venena censetur, Dioscor. lib. 6.
Κανθύσιος, malicorium, Nicand. in Alexiph.
Κανθύω, μ. θύσω, colligo, Accus. Hallicar. lib. 6.
Κανθύσσω vel κανθύττω, Aëtio Serm. 11. cap. 12. herba de qua Galen 1. Antid & 1. Ther.
Κανθύω, defrugare Plin. defrugare Cicero, κανθύσαι τὸν γόμον, solum emacerat, Theophrast. plant. lib. 4. ¶ Sed Thucyd. κανθύσας dixit αὐτὸ τὸ καρπωθῆναι, fructus colligere.
Κανθύω, irrigo, fœcundum reddo. ¶ Item fructus colligo, decerpo, meto, Dioscor. lib. 5.
Κανθύμη, τὸ, fructus, Aristoph.
Κανθύμος, ου, ὁ, fructifer, fructuosus, frugifer.
Κανθυμόω, ῶ, cum primis defrugationæ examinatur terra, Theophrast. li. 4. de caus.
Κανθύα, τὰ, arbores fructiferæ.
Κανθύκαμον, balsami fructus, Dioscor.
Κανθύκαμπτος ξύλον, pomiferum lignũ, Deuter. 20.
Κανθυκόμος, ὁ, ἡ, in Epigr. productus fructuum. ¶ Κανθυκόμος ἄλσος, frugiferum nemus, Hesiod.
Κανθύμων, ονος, ὁ, fœcundus. ¶ Κανθύμων ἀγρός, fructum fero, Aphrod. lib. 2. Probl. & Theophrast. ¶ Κανθύμων γῆ, fertilitas, fructus editio, Polyb.
Κανθύμωμα, pedis articulus.
Κανθυπόφορος, ὁ, frugifer, frugum dator, Nazian.
Κανθυποφόρος τὸ κανθύμωμα, fructũ lego & decerpo, Theophr. lib. 1. de caus. plant. & lib. 5.
Κανθύπτης, luxurians fructu. κανθύπτων, præpud Sophocl. εἰς κόρον ἐξανθίζουσα, præmodum luxurians.
Κανθύπτομαι, μ. ὀόριστ. π. μέσ. capio fructum fructu abundo, affequor, vtor, fruor. κανθύπτομαι τῶν δίκαιων, gloria fruor, Demosthen. ¶ Item

¶ Item fructibus vectigal impono, Xenoph. κανθυπτόμενος ἐφόρους κανθυπτοῦντας. ¶ Est etiã exhaurio, & consumo fructum alicuius prædii & reditum, Demosth. de matre Æschinis, κανθυπτόμενος τὰς τοῦ χωρίου πρόσοδους. ¶ Item fructum elicio, fructuosum facio, κανθύπτω ἐξ ἐτέρου, fructũ in annum elicere, Theophrast. lib. 4. hist. plant.
Κανθύπτος, ὁ, fructus, Theophrast. hist. lib. 1. cap 3. κανθύπτος δ' ἐστὶ τὸ συγκαίεσθαι καὶ ἁπλῶς μὴ τῷ σπέρματι. ¶ Sæpe tamen κανθύπτος dicitur semine fumitur κανθύπτος. ¶ Item κανθύπτος vocat Celsus primam palmæ partem, ἐφ' ἑκάστου κανθύπτος quæ gestantur ornamenta luxuriæ, brachialia Plinio, quæ Pollux ἐνθυμίδια vocat. Nam κανθύπτος propriè dicitur mucrura illa qua brachium cum manu cõmittitur. Aristot. ἀφ' ὧν ἔνιαι μορίαι ἐκ. ἀφ' ὧν ἡ λεπτὴ ἐκβλάστησις κανθύπτος. ¶ Capitur & pro volatile κανθύπτος πτηνός.
Κανθυπτώδης, fructum edo.
Κανθυπώδης, fructus editio, Theophr. lib. 1, cap. 3
Κανθυπώνης, frugifer, in Epigr.
Κανθυπώφορος, frugi vinens. Vnde Κανθυποφορία, vel creo Quinti. fructum affero, fructus offero, Nazian. in Orat. κανθυποφορεῖν τὰ γεγενημένα, vbi Bilibald. perfectiora colligat. κανθυπόφορος, χειρὶ ἐνδυομένη, Idem.
Κανθυποφορία, ας, ἡ, fructuum vbertas Cic. Nax.
Κανθυποφόρος, ου, ὁ, ἡ, fructifer Plin. fertilis, ferax.
Κανθυποφορεῖ, idem quod κανθυποφορεῖν, fructificare.
Κανθυπούλαξ, ακος, ὁ, custos fructuum, in Epigr.
Κανθυπωτὸς, καρπώσιμος, cap. 2. Leuit. ἃ συνήθισαν ἐπ' αὐτοῦ καρπώσει τῆς ἀμπέλου, non offeretis ex eo ad sacrificandum Domino.
Κανθύπωμα, ατος, τὸ, oblatio, sacrificium, munus, κανθύπωμα ἐκ γῆς, oblatio est Domino, cap. 29. Exodi. ¶ Item lucrum, fructus possessio.
Κανθύπωσις, perceptio fructus, Xenop. libamento, δυσὶ στάσεσιν ἐπὶ τοῦ κανθύπωσις, Leuit. 4.
Κανθύπωτος χιτὼν, vestis talaris, 2. Reg. 13.
Κανθύσσων, præstantiore siue possore.
Κάρρονες, ὁι, meliores, fortiores. κάρρονι πολλῷ πρεσβυτέρους, præstantiores multis, Dorice. Plut. in Lyc.
Κάρσις, εως, ἡ, obliquitas.
Κάρσις, ὁ, tonsura Varroni, Theophrast.
Κάρσιος, obliquus, dolosus, ἡ κάρσιαι πλαγίως.
Κάρσος, plus quam satis, præcipue, admodum, vehementer, per quam, plane, λίαν, Sophocl.
Κάρσων, Valerio, vinco.
Κάρσων, ωνος, ὁ, cartallus, canistrum, genus vasis. ἐν κάρσωνι, in cophinis. 4. Reg. 10.
Κάρτερος, ον, & ος, ον, tolero, patienter sustineo. κάρτερος πῦρ καὶ σίδηρος, tamen tolero, Xenoph. κάρτερος πῦρ καὶ χειμῶνας, Hermog. οὐ κάρτερος μὴ οὐ χειμῶνας, tolerabilem patior quin reddat, Philostrat. in Heroic. κάρτερος ἀκούων, sustineo audire. Æschin. κάρτερος ἐστὶ τὰ μάτην, ita me contineo, vt moderatè me geram, Plat. de Leg.
Καρτέρησις, εως, ἡ, tolerantia, vel toleratio Cic. moderatio. καρτέρησόν σεαυτὸν καὶ πεῖθε, consuescere à cibo & pōtu abstinere, Plat. de Leg.
Καρτερία, ας, ἡ, tolerantia, constans temperãtia, Xenoph. αἱ διὰ καρτερίας δόξαι τινὲς, assidua studia.
Καρτερικὸς, ὴ, ὸ, tolerans, Xenoph. ¶ Item fortis & temperans.
Καρτερόθυμος, magnanimus, fortissimus, Hesio.
Καρτερὸν, τὸ, constantia, Eurip.
Καρτερός, ὴ, ὸν, potens, fortis, ardnus, asper, acer, munitus. Iliad. ἀ. μάλα καρτερὸς εἶσι, i. ἰσχυρὸς, γενναῖος. ¶ Item temperans, constans, modestus. καρτερὸς πρὸς πάντα, ad omnia fœreda ferior, Xenoph.
Καρτερόφρων, magnanimus, constans, durus, Hesiod.
Καρτερόω, ῶ, vel καρτερόομαι, ῶμαι, qui robustos habet vngues.
Κάρτης, genus vestis: bos Cretensib. & famulus.
Καρτίστη, ης, ὁ, pro κράτιστος, fortissimus, Iliad. α.
Καρτιμήτης, ου, ὁ, deiisor, χλευαστής.
Καρτίστη, τὸ, genus pastinacæ, Athen. lib. 7.
Καρτύνω, pro κρατύνω ὑποτίθημι, ἀναδίδωμι, vires, Iliad. ι.
Κάρτος, tonsus.
Καρτύνω, pro κραταιῶ, μ. ώσω, firmo, teneo, Accus. 2. Arg. καρτύνασιν ἐκεῖς ἐν χρῷ ὑδρομέλι.
Κάρυα, ας, ὁ, iuglans, nux, ipsa arbor, Theophr. hist. lib. 4. ca. 6. ¶ Κάρυον, ου, τὸ, nux, iuglans fructus, Plin. lib. 15. cap. 22. quæ vt à nocedo, ita κάρυον à capitis grauedine, propter odoris grauitatem conuenit dictum. Theophrast. hist. 4. ca. 6. ἰσχὺν ὀλυμπιονίκου ποιεῖ τὸ κάρυον, ἢ φλὸς δίκην βάλανος. ¶ Item nucleus in ipsis nucibus. ¶ Pollux κάρυα σφαιρικὰ καὶ βαπτικὰ, iuglandes. τὰ κάρυα. ¶ Sunt & καρυοκαταγῆ μῆλα, nuces pruna Plinio. ¶ Κάρυα πινικὰ siue καστανέα, Dioscor. i. κάρυα ἐκ ἴσχυρᾶς διφύας. Pollinici, Prænestinæ nuces Macrobio, auellanæ siue abellinæ & Ponticæ Plin. ¶ Κάρυα δὲ Ἀσιάτικα, castanea, Virgiliúsque castaneas nuces dixit in Bucol. Theophrast. hist. lib. 1 cap. 18. ¶ Κάρυα σαγίνη, sagea glãs Plin. quæ omnium dulcissima est, Theophr. lib. 3. hist. ca. 6. ¶ Κάρυον πικρὸν, nux amara Cels. ¶ Κάρυον ἰνδικὸν, nux Indica: vide Κοκκύφοιγος. ¶ Κάρυον μοσχάτον, nux muscata, vide βάλανος. ¶ Κάρυον πιτύϊνον, nux pinea, Theophr. & Dioscor.
Καρυατίδες αἱ, ita vocant architecti statuarum mulierũ imagines marmoreas, statuásque ornatu matronali, quas in operibus ferundo oneri collocant, Vitr. lib. 1. cap. 1. & Athen. lib. δ' τοῦ β.
Καρυβαντιῶν, capitis dolore grauati.
Καρυβαντιῶν, granatus capite.
Καρυκίζω, pira sonitu & clamore dolere capite, & vertigine laborare, Hesych.
Καρυκοῦν ἀγγεῖον, mustis modo frangi, i. multifariter, Ægin.

Καρυηρὸς καρπὸς, fructus nucis modo. Gaz.
Καρύϊνος, nucleus, καρύϊνον ἔλαιον, Dioscor.
Καρίδιον, cyphi in nucis modu formati. Exo. 25.
Καρύϊνος, genus Tithymali herbæ, quod nucib⁹ similem fructum gerit, Dioscor. li. 4. c. 255.
Καρυκεῖον, turbo, παρὰ τὸ κάρη. Hesych.
Καρύκης, fici, proprie fici.
Καρύκινα, ατος, ἡ, & Καρύκινον, ου, τὸ, cibus cum aromatibus conditus, condimentum, Gal. de sanit. tuenda 2. Aliqui per duplex x scribunt, Cæl. li. 14. cap. 56.
Καρυκύω, καρύσσω, σω. ἀττικῶς, facio & tracto gulosa, condio, Neutr. absol.
Καρύον, genus edulii, Hippocr. quod Galen. exponit λόπιον ἰδίωμα πυκάλην ἐξ ἁμάτος σκληρὸν ἀζύμου, lydium edulium varium è sanguine confectũ. Lucian. καρύοις τὸ γλύκισμα δύσπλυτος. cum iure barbam perfudisset. ¶Legitur & καρυκεῖ, pro condimento.
Καρύϊνος, ου, ὁ, caryceinus color.
Καρυκοποιεῖν, fuauiter condire.
Καρύα, ὁ, corylus arbor, mutato ι in ο.
Καρυοβαφὴς, ὁ, ἡ, ὁ, rubido seu spadiceo colore tinctus.
Καρυοκατάκτης, ου, ὁ, instrumentum quo franguntur nuces, nucifrangibalũ Plaut. in Bacchid. Pamphilus ἐν γλύκυσι.
Καρύοπος, ου, ὁ, fuccus nucis.
Καρύστιος, lapidis nomen.
Καρυτίζειν, lætor. θυμοφλυκτίμαι.
Καρύχροος, ὁ, ruhidus, καρυοβαφὴς.
Καρυώδης, ες, ὁ, ἡ, ὁ, nucis referens speciem, nucleus Gazæ, lib. 1. de causis plant.
Καρύων, placenta è nucibus.
Καρυωτὸς, cyphi instar nucis, Exod. 36.
Καρυωτὸς φακῆς, Aetio li. 11. c. 30. Varr. l. 1. palmula caryota, Dioscor. καρυωτὸν ἄδυ. Plin. caryotæ.
Καρφαλέος, ου, ὁ, aridus, resonans, paleaceus, friabilis. ἀστὴρ καρφαλέος, in Epigr. ¶καρφαλέον πῦρ, siccans ignis, Nicand. in Mustella.
Κάρφος, ους, & Κάρφη, ης, ἡ, stramen, fœnũ, palea.
Καρφίον, parua festuca, furculus.
Καρφίτης, ex festucis compositus, in Epigr.
Καρφοειδὴς, furculaceus, festucæ modo gracilis.
Καρφολογεῖν, floccos legere & quisquilias in veste hærentes, ex Theophr. libello περὶ κολακείας.
Καρφολογία, ἡ, festucarum collectio, Galen.
Κάρφος, ους, τὸ, festuca, palea, stipula, Suid. ramus, furculus, Dioscor. li. 3. ¶Nicandri Interpr. τὰ κάρφη interpretatur λήμματα, i. pelles. Idem per κάρφα intelligit ξύλα ἄπλοια κλωστὰ, per antiphrasin. Apud Polyb. in Epit. κάρφος est tabellarum ξυλίδιον ἢ πλατύτερον. Lucar. transfert talcolam. Dicitur & κάρφη, ης, ὁ, Arrian.
Καρφολεῖ, Euripid. οἷς ὦν ὀφθαλμὸς ἔχων ξύλων μεταξὺ καρφῶν, lecti strati è lignis aridis.
Καρφοῦν, & κάρφωμι. ἰσοπαφές, sicco, squalidum efficio, deficco, sordido, Accus.
Καρφών, nidus, dumetus, Hesych.
Καρφωτὸς, pulli, νεοττοὶ, Hesych.
Καρχαλέος, ὁ, siccus, detentus siti, Athen. 11.
Καρχάρεος, asper, Etym.
Καρχαρίας, canis marinus, canicula, Theophr.
Καρχαρόδους, ουσα, ὁ, dentes habens asperos, rotundos, acutos, serratos, & inter se pectinatim coeuntes, Aristot. 9. de part. Anim.
Καρχαρόεις, ὁ, asper, acutus, Lucian. de Luctu.
Καρχηδών, ῶνος, ὁ, Carthago. ¶Καρχηδόνιος, Carthaginensis.
Κάρχησιον, mulcedo Gell. 20. 7. Ἑστιάσεως.
Κάρχησιον, ου, τὸ, Athen. genus poculi, Carchesia Virgil. ¶Item summa pars malis foraminis, quæ à summo mali funes recipiũt, vulgò carchesium & gumbal, carchesium etiam Vitruv. 10. cap. lib. 10. τῆς κατὰ πρῷραν ἀποκλίσεως, summis ostendit in medicina Dioscor. li. 2. ca. 26.
Κάστωρ, ορος, ὁ, castor, fiber, Dioscor.
Καστρήσιον, τὸ, prostibulum, meretrix: scribitur & per σ. ¶Κασπρέσιος, ὁ, ἡ, ὁ, idem.
Κατὰ, Præpositio Genit. nunc̃a significat aduersus, contra, κατ' ἀληθείαν λέγειν. ¶Item super, κατ' ἐλάιου νάματος, in laudem vtitur Æschin. πολλὰ κατ' ἐμοῦ καὶ κατὰ τῶν ἐμῶν ἐπράξατε. ¶Item per, & est iurisiurandi notatiui ὁ κατ' αὐτοῦ, ἢ κατὰ τῆς γῆς, qui fuerunt tẽpore Lysiæ, Hermogen. ¶Accusi iuncta significat secundum, κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, pro necessitate. ¶Item, per, seu inter. Odyss. ξ. κατ' ἰωτῆτα πυκὰ κέμεθον, iacebamus inter virgulta, in virgultis. ¶Aliquando rem pus, Sophocl. οὐ γὰρ κατ' ὀμμάτων ἰδοὺς ὁ ἐπίσκοπος, inter virgulta, in virgultis. ¶Aliquando rem nostra ætate. ¶Item aduersus, in, στίεσθαι κατ' ἐξοχὴν γωνίας, ad angulos acutos quatere, Aristot. κατ' ἀγορὰν, in foro, Demosth. κατ' ἰδίαν, Viritim, singulatim, i. καθ' ἕκαστον, Dem. κατ' ἄνδρα ἐμαχέσατο. κατ' ἐπιφανῆ τὸν βοῆθον, Thucyd. Aquiloni obnoxius Vallis, κατ' ἀνατολὴν, secundo loco. Hermog. κατ' ἰδιωτὴν ἀδίκημα, secundum, per se, ex seipso, aliis exceptis. καθ' ἑαυτὸν ἢ σὺν πᾶσιν ἐνθυμεῖσθαι, & singuli & vniuersi cogitate, Thucyd. κατὰ τὰ ἴδια, seorsim, secreto, priuatim, semotis arbitris. κατὰ μέρος, partim, particulatim, Plat. de Rep. κατὰ μέρος, per vices, Demosth. κατὰ πάντα, in omnibus, Demosth. κατὰ πολὺ, admodum, valde, permultum. κατὰ συμβεβηκὸς, per accidens. κατὰ βραχὺ, commode, decenter, Plat. in Hippia maiore. ¶Κατὰ in compositione subiectionem quandoque significat: vt κατακλίνω, obnoxius similachatis, Act. 17.
Κάτα, pro κάτω, & deinde ita' nẽ.
Κατάβα, pro καταβῶσι, Aristop. in Vesp. defecẽde.
Καταβαλλὼν, inferne pedes habens, Aristoph.
Καταβαλὼν, defectus.
Καταβάσιμος, ον, ὁ, ἡ, ὁ, descensus.
Καταβάτης, ου, ὁ, descensor, declivis, Hesych.
Καταβαυκαλήσεις, nutricum cantilenæ, Athe.
Καταβδελυρεύεσθαι, segniter, dissolute, Aristop.
Καταβέβρεθαι, ium onustus, Hesiod.
Καταβεβρωμένος, comestus, absumptus.
Καταβλήδην, ὁ, subsidium.
Καταβλώσκω, ἐπιβλώσκω, ἐπιβλώσομαι, ἐπιβέβλωκα, ἐπιβέβλωμαι, ἐπιβλώθην, ἐπιβλωτὸς, ἐπιβλωτέος, ἐπιβλωτικὸς, ἐπιβλωτικῶς, ἐπιβλωτικότερος, ἐπιβλωτικώτατος, ἐπιβλωτικότατος, ἐπιβλωτικῶ

Καταλλαγὴ, ἡ, λαμβ. Schol. Apol. 1.
Καταλλάσσω, oborior, peruenio, Hesych.
Καταβοάω, ῶ, vociferor, clamore prosequor. κατεβόων ἧς ἀξιώσεως, contra Athenienses vociferabantur, Thucyd.
Κατακραυγὴ, ἡ, & Κατακραγὴ, clamor, exclamatio. ¶ Item querela. κατακραγὴν κατεβάλετο ἡμῶν, querela aduersus nos, Thucyd. lib. 1.
Κατακτὴς, ἡ, ramus.
Καταβολὴ, ἡ, cõstitutio, successio, solutio. Demosth. κ᾽ Νεαίρ. Δίει αὐτὸν κατεβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλόμενον, pendere pensiones. ¶ Item fundamentum, structura, & molitio. Ephes. cap. 1. ἀφ᾽ καταβολῆς κόσμου, ante iacta fundamenta mundi, ante molitionẽ mũdi: Alii constitutionem transferunt. ¶ Præterea accessio, & impet⁹. καταβολὴ πυρετοῦ febris accessio. Demosth. ¶ Item pro calumnia, in eo versu iambico qui inter dicta & sententias Cleobuli sapientis habetur. ἡ δὲ κατα βολὴ τοῦ βίου λυμαίνεται. ¶ Καταβολαὶ, Thucy. Interpr. emporium & maritimum oppidum significare ait.
Καταβόσιος, ος, ον, Boreæ obnoxius. Aquiloni expositus. κατα βόσιος ἰσχὰς, Aristot. 1. Oecon.
Καταβουκολέω, depascere.
Καταβόσκομαι, depasco.
Καταβοστρυχὴς, crinitus, cincinnatus, Suid.
Καταβρυάομαι, irrideo.
Καταβοάω, clamore vincor, defatigor clamãdo; Aristoph. in Equit. ¶ Καταβοᾶσθαι etiã dicitur is qui clamore increpantium obruitur, Nazianz. ¶ Καταβοᾶν σου, significat etiam clamore auxilium tuum imploro, quasi quiritando, Eidem.
Καταβραβεύω, q. contrà præmiare, præmio defraudare, in cupiendo bramo aliquem circũuenire. ¶ Item Demosth. reum peragere.
Κατάβρεγμα, ατος, τὸ, madefactus.
Καταβρεχὴν, paulatim, Plat. in Tim.
Καταβρεχὸν, paulatim, membratim, minutatim, haud ita multo post.
Καταβρίθω, μ. ἐβάρησα, ἐβαρύνθην, ἐβρίθην, irrigo, madefacio, Acc.
Καταβρίθω, μ. ἐβάρησα, ἐβαρύνθην, ἐβρίθην, degrauo, onero.
Καταβροντάω, ῶ, stupefacio, conterreo, terreo.
Καταβρύκω, cruento, inquino.
Καταβρῶσκω, devoro, Genit.
Καταβρωχίζω, μ. ἰσω, π. ισα, præcipito, Accus.
Κατάβρωχος, devoro, in Epigr.
Καταβόσκω, depasco, derodo, Neut. Accus. ¶ Καταβρῶσθαι, derosus. ¶ Καταβρῶθῆναι, devorari. ¶ Καταβρωμα, ατος.
Καταβυθίζω, demergo.
Κατάβυσσος, ος, ον, cõtis contego, Thucyd.
Κατάγαιος, vel κατάγειος, hypogæum Vitru. ¶ κατάγαια, τὰ, ωτερα, cœnacula cristegia, Gen. 7.
Κατάγειος, ον, sive κατάγεως, ων, subterraneus.
Καταγλαΐζω, illustro, Actiu. Accus.
Καταγγελὴς & κατάγγελος, qui aliquid annuntiat, quasi annuntiator, Act. 17.
Καταγελία, acculatio, conuitium.

Καταγγέλλω, annuntio. κατηγγέλλοντο τὸν πόλεμον τοῖς ἄλλοις, indicit bellum seruis, Plutarch. in Lycurg. ¶ Item accuso, defero: sic canone 5. concilii Sardin.
Καταγγέλτης πολεμίοις γενόμενος, i. βλάπτων δὲ μᾶλλον ἢ ὠφελῶν, hostibus proditi, Thucyd.
Καταγγίζειν εἰς ἀγεῖσθαι, transfusare, in vas effundere. κατηγγίζετο εἰς ἕτερα κεραμία, in alia vasa transfundere Ruell. lib. 5. Dioscorid. cap. 22.
Καταγέλασμα τῶν διαλάκτων, apud Poll. expressit Luer. Subdola cũ ridet placidi pellacia pulli.
Καταγελαστικῶς, apud Poll. non irridicule Cassari, irridiculè, κατα γελαστικῶς.
Καταγέλαστος, ος, ον, ridiculus, Aristoph. τὸ, κατα γέλαστον, εἶ. ¶ Καταγελάστως, ridiculè. Æschin.
Καταγελάω, irrideo, derideo, Actiu. Genit. Xenoph. τοῦ πατρὸς τῶν τοιούτων κατα γελᾶν, Dat. ἐπὶ σοφίᾳ κατα γελᾶν, Persis illudo, Herodot.
Καταγέλασμα, ατος, τὸ, sum ridiculus, Plat. 2. de Repub.
Καταγέλασις, ως, ἡ, risus, irrisio, Xen. & Epist. ¶ Ridiculus, risu perfusus.
Καταγέω, sum plenus, Neut. κατα γεμὴς ἰχθύων.
Καταγηράω, aboleo, irritum facio.
Καταγηρύειν, τὸ γηρύειν, vaticinio.
Καταγηθὴς, pollinctor, vel spillo, Hesyc.
Καταγηράσκω, senesco, Neut. absol. Heliod.
Καταγηρασκόντως ἔχειν, consenescens, Aristoph.
Καταγηράω, pro κατα γηράσκω, consenesco, Herodot.
Καταγιάζω, acinos eximere vel contere. ¶ Item σωμα ἐξάπτειν, cotire, Aristop. in Achar.
Καταγίζω, adoleo, Depon. Absol. Herodot.
Καταγινὼ, abduco, κατα γίνω, Herodot.
Καταγίνομαι, habito, vertor, κατα γίνεσθαι ἐν τοῖς κιττοῖς, fragilem esse modo habitãdo Gaza ex lib. 5. hist. plant. Theoph.
Καταγιγνώσκω, cognosco, intelligo, percipio. κατα γιγνώσκειν σου κακίαν, Demosth. ¶ Item reprehendo, damno, Plat. in Apolog. κατα γιγνώσκω μου κατέγνωκας ἀπεχθῶς, multo me aduersario notasti. ἐὰν κατα γνῶσιν ἀλλήλων ἐξελεῖν, qui se mutuò condemnent ut liquet Æschin.
Καταγιγνώσκομαι, intelligor, damnor: Vnde ἐπὶ ἀδικίᾳ κατα γιγνώσκεσθαι, causa qua torqueri damnatus est aliquis, Antiph.
Καταγλωτ. ίζω, impudicè fruitari lingua mea inserta, collabellare osculum Laberio. ¶ Καταγλωττίζειν etiam est blaterare, quo modo in me deblateravit. Vnde Καταγλωττίσαι, suauium impudicum inserta labris & lingua inserta, Comment. Aristoph. ἐν νε.
Κάταγμα, ατος, τὸ, fragmen vel fragmentum, ossatura Plin. ὀστᾶ κατάγματα, ossa fracta & tusa, lib. 3. Diosc. ¶ Καταγματα, apud Sophoc. in Trachiniis, lana, ἔρια, Interpr.
Καταγνὺω, frango, Actiu. Accus.
Κατάγνωσις, damnatio, Nazianz.

Καταγογγίζω, obmurmuro, Genit. 1. Machab. 11.
Καταγωγὴ, ἡ, ὠνος, demento, Lucian.
Κατάγω, deducor. hinc κατα γόμενοι, reduces. ¶ Ille diuersor, hospitor. Xenoph. in Sympos. ἐκεῖνον δ᾽ ἡμῖν κατα γενέσθαι παρ᾽ ἐκεῖνον οὐκ ἐθέλομεν, ἀλλὰ παρ᾽ ἡμᾶς ἐκεῖνον Ἀκκαδημεῖνον.
Κατάγησις, ἡ, expositio, significatio, Plutarch.
Κατάγλωσσος, ος, ον, occultum detego, expono. κατάγλωσσος ἐμὸς φίλος, amico defero, Thucyd.
Κατάγραπτος, ος, ον, descriptus, depictus, variegatus.
Κατάγραφὴ, Cic. in Topic. descriptio, Polyb. in politia Rom. κατα γραφὴν πατρίδων ἢ τόπων, ¶ Græci enim dicunt Κατα γράφειν, quod Latini conscribere. Diodor. κ᾽ ἐν ἄλλοις μὲν ἐν ἄλλοις δὲ τόποις κατα γεγραμμένος ἦν ἐπὶ τῶν ἐβδομήκοντα ἐτῶν ἀριθμὸν, delineatio & deformatio, desiguratio Vitr. Plat. in Symp. Nam κατα γράφειν est deformare, describere, & delineare. Proc. de sphæra, σφαῖραν δ᾽ ἐκ βιβλίων μόνον κατα γράφειν ἐκέλευσε πρὸς τὰς τῶν ἀστρολόγων.
Κατεγραφὸς, inscriptus, notatus lineis vel punctis.
Κατα γράφω, describo, delineo, depingo. τὰς κατα γεγραμμένας ἐξ ἔτους ἄξονας, leges describuntur in ligneis tabulis, Plut. in Sol.
Κατα γρεῖ, comprehendit, destruit.
Κατα γηράω, senesco, deartuo Plaut. Hipp.
Κατα γνύω, suffoco, prohibeo, restringo, angeo.
Κατα γωγὴ, ἡ, deorsum ago. κατα γωγὴ ἡ μαγίσσης τὰς ἐπῳδὰς, deorsum egisse lorum arte magica vsos, Plut. in Numa. ¶ Item deduco, volno, filum nendo deduco, κατάγω τὰ ἴα, deduco lanas, Lucian. ¶ Item de mari ad portum nauigo, applico. εἰς τὸν λιμένα κατα γόμενος, Demosth. ¶ Item in patriam reduco: Vn de κατα γωγοὶ, reducti. τοὺς φυγάδας κατα γαγεῖν δήμου, ab exilio reduxerunt populum, Isoc. κατα γωγὴ ἐπὶ βασιλείαν, estimo in regnum, Thucyd. ¶ Item frango, Plat.
Κατα γωγὴ, ἡ, appulsus, diuersio & applicatio Laidæo, reditus. ¶ Idem sedes, receptus, mãsio, domicilium, diuersorium, receptus, portus, asylum. ¶ Item sustentaculum cui innitimur ascensuri, Herodot.
Κατα γωγεὺς, ὁ, elicius, Dionys. Theol.
Κατα γωγὴ, ἡ, diuersorium, hospitium.
Κατα γωγὶς, ίδος, ἡ, indumentum muliebre, simbria.
Κατα γωνίζομαι, in luctu & prælio vinco, expugno, deuinco, debello, κατα γωνισάμενος σπουδὴν, qui superauit Pompeium, Plutarch. in Numa.
Κατα γωνισμὸς, subactio Cic. debellatio, Thucy.
Κατα δάμνημι, comedo, Nonn.
Κατα δάκνω, mordeo, Hom.
Κατα δέομαι, defleo, deploro, κατα δ᾽ ὄμνυσι ἡ ἑαυτὴν ἢ τὸν πόλεμον, Xen. 5. Paul. defleuit suam sortem.
Κατα δηλητικὸς, libidinosus, Aristop. in Equit.
Κατα δημόω, domo, perdomo.
Κατα δημιακὸς, domori, in Epigr.

Κατα δαλὴς, ὁ, ἡ, bona oppignerata creditoribus. ¶ Apud Diodor. Sicul. κατα δανεῖ, obæratus.
Κατα δαπανάω, absumo, consumo.
Κατα δαπάνησις, consumptio, Aphro. li. 2. Probl.
Κατα δαπανάω, consumo, lacero.
Κατα δαρδάνω, deuoro.
Κατα δαρθάνω, dormio, Neut. Arist. 1. ¶ Κατα δαρθὼν, ὄντος, dormiens, consopitus, Eidem.
Κατα δεδασμένος, deuotari, discerpi, depasci, Lucian.
Κατα δεὴς, ὁ, ἡ, ὸν, imminutus, impar, obscurus, egenus, tenuis.
Κατα δεῖ, ἐστὶ τὸ ἐλλεῖπον, deficit, desideratur. κατα δεῖ δύο τῶν ἐς τὸν ἀριθμὸν, duæ ad explendum numerum naues desunt, Herodot.
Κατα δείδω, metuo. κατα δείσαντος, metu perculsi.
Κατα δείκνυμι, ostendo, demonstro, Accus.
Κατα δεδιὼς, ὼς, ὸς, timeo, Accus.
Κατα δέομαι, ἐδεήθην ἐμοῦ, plenus & cõsitus arboribus.
Κατα δέομαι, egeo, rogo, deprecor, Plat. in Apol. ¶ Item cõstringor. κατα δεδεμένος ἐδὼ ὀφθαλμοὺς, velatus oculis.
Κατα δέσμη, alligo, colligo, Accus. Nat.
Κατα δεσμὸς, ὁ, vinculum, alligatura Colu. vel alligatio, Plat. 2. de Repub. (fil.
Κατα δέχομαι, recipio, absorbeo. ¶ Itẽ patior, Ba-
Κατα δέω, colligo, obligo, vincio, cohibeo, Odyss. ξ. ἐπεὶ μοῦ κατέδησαν, me deligarunt.
Κατα δηλος, manifestè.
Κατα δηλος, ος, ον, manifestus, conspicuus, Xenoph. ἆρ᾽ οὐ πάνυ σοι κατα δηλον; nonne tibi cõstat?
Κατα δημα, ατος, τὸ, inter vpedo, Gaz. ex Aristot.
Κατα δημαγωγέω, & Κατα δημαγωγάω, π. ησα, blande aut populariter loquor, hominum demulceo, Accus. Plutar.
Κατα δημοσιόω, absumo, quæ sunt Reip. deuoro.
Κατα δημοσιεύω, in populum distribuere.
Κατα δουλόω, vastari, depræ dari.
Κατα δρομὴ, ἡ, certo.
Κατα δύω, μ. ὔσω, π. υσα, diuido, Actiu. Accus.
Κατα δικάζω, μ. άσω, π. ασα, condemno, vt arbiter, Demosth. κ᾽ μισθ. ¶ Κατα δικάσασθαι δὲ est arbitrium vincere, Idem, ἵνα ἔτι μὲ κατα δικάσασθαι πάλιν δίκαιον ἦν, negauit me arbitrium vicisse cum eo.
Κατα δικαστὴς, ὁ, qui in iudicio vicit.
Κατα δικάτωρ, ορος, ὁ, arbiter.
Κατα δύω, ἐς τὸ πλεῖον, influit in fluuiũ, Herodot.
Κατα δύω, diffribuo, profluo, Plut. in Fab.
Κατα δύω, dimisisse, κατα μεμυσάσθαι.
Κατα δυσιολογία, ας, ἡ, vocatur a Rhetor. cùm sola narratione materia continetur, quæ in his cõtrouersiis collocatur, in quibus tota oratio narratiua est, Consult. Chir.
Κατα δύω, separo.
Κατα δικάζω, μ. άσω, π. ασα, cõdemno, damno vt iudex. κατα δικάζειν σώφρονα, ἰῶ, prudentium mẽtem incusas, Phal. in Epist.
Κατα δικαστὴς, iudex. κατα δικαστὴς δὲ verò, secundùs quem iudicatum est, Dem. κ᾽ Μειδ.

Καταδίκη, ἡ, cõdẽnatio, mulcta, iudicatũ Cic. Lucia. in Cauc. ἐς μεδὲν εἶν ἐξ νύκτα μὴ ἐπὶ καταδίκῃ. ¶ Καταδίκῃ, dãnatus iudicio.

Καταδίψαω, sitio.

Καταδιώκω, persequor, Actiu. Accus.

Καταδοκέω, μ. ὁσω, π. ησω, expecto, existimo, reor, suspicor, ὑποζῶ, ὑπόνοιμι. ¶ Καταδοκέομαι, existimor, & suspicione opprimor, Antiph.

Καταδομαι, cantoribus comitatus sum, Lucian.

Καταδοξάζω, Halic. l. 6. hallucinor, male opinor.

Κατάδοξος, ratus, cum Infinitiuo, Herodot.

Καταδουλόω, μ. ὡσω, π. ωσω, vel καταδουλεύομαι, subigo, redigo in seruitutem, Xenoph. εἰ ἀδελφὸν τὸν ἑαυτοῦ καταδουλωσάμενος κτεινοῖ τις. Isocr. τῶν τῆ βασιλεῖ ὅλων καταδουλωσαι.

Καταδούλωσις, ιος, ἡ, subactio Cic. imposita seruitus, seruitium Tranq. seruitudo. οἱ κατὰ δουλώσεως σφίσι, de sibi subigendo, Thucy.

Καταδυτης, του, cataractæ Nili.

Καταδυπάω, cum sonitu cado, in Epigr.

Καταδυπος, strepitus, locus abruptus & præceps fluctibus.

Κατάδυσις, receptio, Plut. in Leg.

Καταδύω, obdormire, τὸ καταδαρθάνειν.

Καταδραμεῖν, decurrere. καταδραμόντες ἐς πεδίον, campum procursantes, Thucyd.

Καταδρεπανοειδὴς, falcati currus.

Καταδρέπω, stringo, decerpo.

Καταδρομὴ, ἡ, ὁσω, π. ωσω, contra curro, Neutr.

Καταδρομὴ, ἧς, ἡ, incursus vel incursio, decursio. καταδρομὴν ποιεῖσθαι, incursionẽ facere, Xeno.

Καταδρομος, stadium in quo equites decurrebãt imaginario prælio, decursorium, Bud.

Καταδύομαι τὰς χεῖρας, laceratones manũ, i. à manibus factæ, Eurip.

Καταδρύπτω, dilanio, Accus. Hesiod.

Καταδρύπω, dilacero, discerpo, Accus. Epigr.

Καταδρυφόω, μ. ὤσω, π. ωσω, munio, Accus.

Καταδυναστεία, oppressio.

Καταδυναστεύω, tyrannide & potentia cuiuspiam opprimor.

Καταδυναστεύω, μ. εύσω, π. δευκα, tyrannide opprimo, βιάζομαι καὶ δυναστεύομαι πόνοις ἀνθρώπους, diuites in vos tyrannidem exercent, Iacob. 1.

Καταδύω, demergo, abscondo, subeo, Philo de mund. ἐξ οὗ θαλάσσης καταδὺς ὑπὸ γῆν, mari submersæ sunt. καταδύεσθαι εἰς γῆν, terram subeunt, Aristot. πολλάκις μὲν καταδύσας ἐν ὕδατι, sæpe in aquam demergebatur, Homer. in bello Ranar. ¶ Item occidere, Ilia. ἡλίου καταδύντος, sol occidit.

Καταδύω, liteo, inferius subfodeo, mergue, occultor, Plut. in Peric. ¶ Item confundor, ἐμαυτὸν καταδύομαι πρὸ πολιτῶν τὴν ἀσυνεσίαν τὴν ἐμαυτοῦ, Chrys. vereor, vel non audeo.

Κατάδυσις, ἡ, ὡς, ἡ, quasi demersio, latibulum, specus.

Καταδύω, πόῳ, pudore suffundor, Lucian.

Καταδύω, μ. ὑσω, π. υκα, demergo, deprimo. καταδύομαι ἐν τῇ θαλάσσῃ, mari obruit, Herodot. ¶ Καταδύς, ingressus, absconditus, καταδὺς ἥλιος, sol occidens, Hom.

Καταδύω, vel καταδύομαι, occino, cantu obstrepo, Eurip. ¶ Item incanto, y carminibus afficio, Herodot.

Καταδωροδοκεῖν, sordidis muneribus corrumpere, & munera accipere, Aristot. 2. Polit.

Καταδωροδοκέομαι, muneribus corrũpi. καταδωροδοκεῖσθαι, munera accipit, Aristoph.

Καταδωροδοκούμενοι, dona largientes, Aristot.

Καταείμαρμένος, tectus, densus.

Καταείνυον, tegebant, ab εἴω.

Κατάκαπος, ὁ, ἡ, ὁν, vinum amphoris contentum, Theophr. li. 2. de caus. plant.

Κατακλίνω, castrametor, tacio vallum, Plut. de Leg.

Κατακεντέω, alendis equis consumo, Hesych.

Κατακεντησις, castrametatio, Plut.

Κατακεντῶ, viuere, degere, Bud. in Epist. prior.

Κατακλίνω, libramentum, Bayf. de nummis.

Κατακεντέω, & κατακεντῶμι, circumcingo, præcingo.

Κατακερτόμιος, quadrupes fera, apud Æliam.

Κατακλῆδες, lora quibus ephippia & alia equis alligantur, Hesych.

Κατακλήσσομαι, perhorresco. καταπεπληγμένος τὸν Ἀννίβαν, Annibalem perhorrescẽs, Plutarch. in Fab.

Κατακλιδὸν, ad stuporem vsque micor.

Κατακλίνω, defodio, sepelio, in Epigr.

Κατακλύζω, audeo quid contra aliquem, Bud.

Κατακλύω, μ. ὑσω, confundo.

Κατακναφίζω, confido, Genit. Herodian.

Κατακνίζομαι, ὀσομαι, π. ισμαι, conspicor, abiicio deorsum, Depon. Accus. Phil. de mund.

Κατακνίζω, mulceo, recreo, delinio, in Epigr.

Κατακοιμίζω, denoueo, detestor, Matth. 26.

Κατακοιμέω, deponere.

Κατακοίτης, propagatio, dilatio, Gaz. de Sen.

Κατακοίω, discurro, decurro, Herodot.

Κατακόλλημι, ξω, acuo, in Epigr.

Κατακολλητικὸς, ὸν, ὸν, titillatio.

Κατακολούω, μ. ὤσω, π. ωκα, confringo, Accus.

Κατακολπίζω, vincere.

Κατακονέω, intereo.

Κατακοντος, mortalis, Hom.

Κατακοπάζω, turbidum reddere.

Κατακορὴς, ὁ, ἡ, ὁν, ex equis desilientes.

Κατακοσμέω, depono, Arist. ᾧ. καταδὲν ἀκρόασιν.

Κατακουράσαι μᾶλλον, audax sum, audacter loquor.

Κατακουφίζω, μ. ισω, π. ικα, frango, differcdo, uello, distraho, effringo, Accus.

Κατακράζω, percurrere.

Κατακρᾶναι, desilire. καταπράσσω ἐκ μηχανῆς de maceria desilio, Herodot.

Κατακρίμνημι, μ. ασω, considero. ¶ Item animo excido & labasco: cadere animis Cic. Xen.

Κατακρίμνω, desiderium, ca. 7. Mich. Proph.

Κατακρύπτω, ὑ, ὑ, animo placens, suauis, qui ex cordi, Synes. καὶ κατακρύπτει δὲ. ¶ Significat etiam quod animo versatur, Ilia. ἃ δὲ ἐμοὶ κατακρύπτει.

Κατακρύπτω, noli in animo & mente mortem habere. ¶ Καταδυμίως, libenter.

Καταδυμόω, ὁσω, exeanto, κατατρυτόω. ¶ Item sacrifico, immolo, macto, Herodian. Accus.

Καταδυπερ, pro ἐξ, sicut, παρὰ pro ἐξ, Gaz. 4. Grã.

Καταδυπερθε, ε, ῶ, π. ωκα, destruo, demitto cũ pernicie, Accus.

Καταδυπτάω, al. sigua cœlitus ad terrã demissa.

Καταδυπτος, pro καταδυπτός, descensus.

Καταδυπτος, ὁ, ἡ, ὁν, hominib⁹ accessæ.

Καταδυπτος, ὁ, cognomen Iouis. ¶ Et genus sulmi nis, quorum alia καλλιστεῖς, alia ἀρίστεις vocantur, Aristoph.

Καταδυπτος ὁμος, declivis via, Nonn.

Καταδυπτος, pro καταδυπτός, peruius, quasi accessibilis.

Καταδυπτω, impetuosè, a longa, Apoll.

Καταδυπτος, ὁ, procella, tempestas, Aristot. de mund. ¶ Καταδυπτος ζειν, ciere procellam, impetuosum esse. καταδυπτος ζουσα διάνοια, tumultuans, in Epigr.

Καταδυπτω, Actiu. pudore perfundo & ad venerationem rogo vel flecto animũ, Plut. in Polit.

Καταδυπτομαι, veneror, reuereor, Accus. ὑπ.

Καταδυπτόω, μ. ὤσω, comburo, ardeo, fumino, in fumum redigo, Euripid.

Καταδυπτος, vrens, καταδυπτόσαν, ἀναζέουσαν.

Καταδυπτος, vro, Eurip.

Καταδυπτόω, & καταδυπτός, verbero, corrumpo, damno afficio, supplicio afficio.

Καταδυπτος, sponsio.

Καταδυπτόω, ὁσω, annuo, admitto, laudo, acquiesco, accipio conditionem, καταδυπτόσαι δὲ τὰ τοιαῦτα, hæc approbant, Herodot. ὅτου παῖδα καθέσαντες, cui destinasti filiam, Eurip.

Καταδυπτος, turbo, procella, σεισθεὶς ἐκινήθη, Apocalyp.

Καταδυπτος, perfundo, inspergo, illino, foueo, Accusat.

Καταδυπτος, diuersorium, appulsus, καταλύσεις.

Καταδυπτος, descendo, appello, deferor, Polyb. li. 5. καταδὺς μὲν τῶν πάντων εἰς κορίνθον cũ vniuersa classe delatus est Corinthum. ¶ Ire solito, regredior. ἐς δίκας καταδύσεις, Aristid.

Καταδυπτος, intelligo, Sophocl.

Καταδυπτος, descendo, deferor, ruo.

Καταδυπτος, ὁ, ἡ, ὁν, crubesco, Depon. absol.

Καταδυπτος, fœdo, contumelia & probro afficio, pudore suffundo, Actiu. Acc. Lysi. καὶ ἀλλοτρίας καταδυπτόσει γυναῖκας: quod Horat. alienas permolere vxores.

Καταδυπτος, incuso, damno, Accus.

Καταδυπτος, ὁ, genus galeæ humilis & sine crista, cassis Vallæ interprete.

Καταδυπτος, depondo. & καταδυπτόμαι, dependeo, Hesiod.

Καταδυπτος, ambusta, adustiones, Dioscor. l. 2.

Καταδυπτος, arsilis, incensum esse.

Καταδυπτος, ὁ, & καταδυπτος, percutio, occido, interficio, interimo, Accus. Xen.

Καταδυπτος, periculum, lethale.

Καταδυπτος, μ. αὐσω, π. αυκα, comburo, Accusat. Aristopha. ἀυτὸς ἑαυτὸν καταδυπτος, seipsum deurens.

Καταδυπτος, aduoco, accerso, exquiro, ἐκ τῆς μυθολογίας καταλαδυπτός, Thucyd. ¶ Item implioro. τὸν θεὸν ἅμα πάντα καταλαδυπτόμενοι φωνῇ, vna simul voce Deum inuocarunt, Plutarch. in Themist.

Καταδυπτος, orno.

Καταδυπτος, obtego, operio, circuntego, Plat. in Timæo. καταδυπτόλυπται γὰρ ἡμῖν ἡ πόλις ὑφ' ἡμῶν, à nostro conspectu obliterascunt, & rursus emersi Cicer.

Καταδυπτος, velamen.

Καταδυπτος, inflecto, detorqueo, Plat. in Tim. καταδυπτος εἰς κύκλον, in orbem torsit Cic.

Καταδυπτος, ὁ, ἡ, res ad amorem inducẽs, vis amoris, φίλτρον, desiderii poculum Horat.

Καταδυπτος, in caput, secundum caput, Atticé.

Καταδυπτος, plaga & vulnus ad coripsum vsque descendens, Herodian. li. 6.

Καταδυπτος, ὁ, ἡ, ὁν, fructus, Theophr.

Καταδυπτος, ὁ, ἡ, ὁν, diues, fructifer. καταδυπτος ἐλαία, fructifera oliua, Psal. 51. Hesy. πλούσιος.

Καταδυπτος, Leuit. 6. ἐξ ἧς ἀφελεῖ τὴν καταδυπτον, ἐν ᾗ κατατέθεικε τὰ πῦρ, tollet cineres.

Καταδυπτος, demolior, corrumpo, fico, Hesy.

Καταδυπτος, libidinosa: à κάτυρος, virile semen.

Καταδυπτος, infelices, quæ ob flagitium domi manent, ignis supplicio dignæ. Hesyc.

Καταδυπτος, aduſio Plin. καταδυπτόμενος, ambusta Gaz. ¶ Καταδυπτος, ὁ, ἡ, ὁν, adustio.

Καταδυπτος, glorior aduersus, Rom. 11. μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων, ne glorieris aduersus ramos.

Καταδυπτος, iaceo, accumbo, discumbo, Plat. 2. de Rep. ἐπὶ λεκτοῦ κατακεῖσθαι, super lectos accumbere, Aristoph. in Plut. ποιμὴν καὶ μαθὼν, rite cubabamus. ¶ Est etiam τὸ νοσεῖν, decumbere morbo, vt cubare Horatio. Luci. εἴ τις ἀβέλτερος κατακεῖται τὴν νοῦσον, si quis sodalium morbo decumbat.

Καταδυπτος, detondeo, καταδυπτος πώγωνα, Hom.

Καταδυπτος, regio quædam Lydiorum & Myforum, exusta arboribus præter vitem. Illinc vinum affertur præstans, quod καταδυπτος dicitur, Cæl. li. 4. cap. 14.

Καταδυπτος, ὁ, species cantus, quo in Pythicis ludis vti solebant, Pollux.

Καταδυπτος, impero, iubeo silentium, Aristoph.

Καταδυπτος, μ. ὤσω, cruento, effundo.

Καταδυπτος, stimulo, pungo, Lucian.

Καταδυπτος, pungo, vulnero, confodio, Ioseph.

Καταδυπτος, τὸ, punctum Plin punctio.

Καταδυπτος, confundo permisceo, diffundo.

Καταδυπτος, temperare.

Καταδυπτος, ὁ, temperatio.

Καταδυπτος, vide Κατατρυπάω.

Καταδυπτος, fulmine interficio.

Καταδυπτος, quæstum facio, Xenoph.

Καταδυπτος, ὁ, ἡ, ὁν, disicco, in minutas

Universidad de Deusto
Biblioteca

partes distribuo, & redigo in nummos, Accu. Achilles Statius ἐκ τοῦ ἐμπορεύεσθαι.

Κατακιρνάω, μ. ήσω, π. ακα, illudo, nugor, contemno infector, Accus. χλευάζω, ψυχρόω.

Κατακεχριῶσθαι, asperum fieri, exasperari.

Κατακεχριμένος, qui vtendum accepit, Laert.

Κατακηλέω, κατακηλῶ, Hesych. permulceo, mitigo.

Κατακηλητικός, ή, ώνικός, lenitdi vim habẽs.

Κατακηρόω, cera oblino, cera obduco, incero Cel. & Iuuen. Herodot. li. 1. κατακηρώσαντες δὲ ὧν τῶν τέκνων ἔθαψαν γῆ κρύψαντες, Cic. Tusc. 1. Persæ etiam cera circunlitos condunt.

Κατακηρύσσω ἐκεχειρίαν, τὸ κατακηρύσσειν ἐκεχειρίαν, inducias & pacem sequestrem indicere, Poll.

Κατακεχρίμενος, ή, όν, & κατακεκερασμένος, incератus, cera circunlitus, Herodot.

Κατακίνησις, εως, ἡ, q. dimotio.

Κατακιρνάω, misceo, tempero, Aphrod.

Κατακλαιστάζω, simulare.

Κατακλάζω, μ. άσω, frango, distorqueo, Lucian. Actiu. Accus. ¶ Κατακλάσθης, pro κατακλεῖσθαι, Theod.

Κατακλαίω, κατακλάω, per cõprehensionem, cõprehensè Cic. ni legendum sit compressè.

Κατακλαίω, deploro, lugeo.

Κατάκλασις, εως, ἡ, perfractio Gaz.

Κατακλάω, idem quod κατακλάζω.

Κατακλείς, ίδος, ἡ, pars sub pectore ἡ ὑποκλαβή, i. scoptularum in collum desinens. Arist. in Vesp. κατακλεῖδες, sunt quę fores claudũt. ¶ Item κατακλεῖδες etiam quæcunque iñcluunt, & fori transtra.

Κατακλειστός, ή, όν, clausus, abstrusus, occlusus.

Κατακλείω, μ. είσω, π. εικα, includo, contineo, astringo, Xenoph. εἰς πολιτείαν ἐμαυτὸν κατακλείω, in Remp. me includo. κατέκλεισεν ἐμὲ κλεῖθρος ἀρδήκτου, à Macedonia intercluserũt Perdiccam, Thuc. i. ἀπέκλεισαν. ¶ Interdum etiam κατακλείειν, pro perorare accipitur.

Κατακλείζω, occludo, includo, obsero, Herodot.

Κατακληρουχέω, possidere. κατακληρουχήσεις σοφίαν, hęreditabis sapientiam, Ecclesiast. 4. Itẽ dare in hæreditatem. κατακληρούμενον λαὸν τῇ γῇ, sorte distribuit eis terram, Act. 13.

Κατακληρόω, sortitò accipio, sortior, adipiscor, Plut. in Pompeio.

Κατακληρόω, in coloniæ deſcribo & partior, Poly. κατεκληρώσαντο τὴν χώραν, sortiti sunt.

Κατάκλησις, εως, ἡ, innocatio.

Κατακλιδίη, discumbens, Xen. li. 5. Pæd.

Κατακλινής, ίνης, inclinatus, Aristoph. 159.

Κατακλίνω, decumbens in lectio, valetudinarius, Suid.

Κατακλινόντες τοί, qui sunt thori authores.

Κατακλίνω, & Κατακλίνω, decumbo, eo cubitum, reclino, accumbere facio, Aristophan. in Vesp. κατακλινῆναί τ' ὀλίγον ποτὲ καὶ παρὰ, iacentes in lectis. ¶ Item vergo, Apoll. 2. κατακλίνει τὴν ἀπειρηνὴν κεῖνα ὑπηνέμια κάπη. Itẽ prosternor, κατακλίνομαι ὑπὸ τῆς ἀδίης, muleteor alliciórque voluptate, Aristot. 9. Anim.

Κατάκλισις, discubitus, accubitus, loci cessio honoris gratia. κατάκλισις ἐπὶ δεῖπνον τινός, Gaz. de Sen. accubatio epularis.

Κατάκλιτος, lectus, solium.

Κατακλύζω, μ. ύσω, π. υκα, demergo, obruo vndis, inundo, irrigo, χωρίζω ὕδατι πολλῷ. Accus. κατακλύσαμεν δ' ἀφθονίᾳ τοῦ ἐμοῦ δίψαντα Xenoph. copia victus meum abundare faciens.

Κατακλυδώνις, ablutus.

Κατακλύσεις, εως, ἡ, & Κατακλυσμός, οῦ, ὁ, diluuiũ terrarum inundatio, Platon.

Κατακλῶθες, accumulationes Parcarũ fusa. contexta stamina Parcarum, Hom. Odyss. ε.

Κατακλῶθω, ῶσω, ὁ, fatum, εἱμαρμένη.

Κατακναίω, in tenues partes attero.

Κατακνίζω, μάστιγι, π. κτισω, patior cruciationem.

Κατακοίτη, ἡ, Aristoph. Interp. secare.

Κατακοίτης, instrumentum quo quid teritur.

Κατακολύω, pungo, scarifico, κατατέμνω.

Κατακολλίζω, titillo, vellico, Aristop. πλὴν ἢ ἐς τακέκνησμαι ἀγλάκρα. ¶ Lædo, fuggillo, Hesych. ¶ Et κατακέκνησμαι, prurit libidinis rem.

Κατακομάζω, sopio, mulceo.

Κατακοιμάομαι, μ. ήσομαι, π. ησάμην, dormio. Dipnos. Κατακοιμήσασθαι, dormiendi.

Κατακοιμήσιος, cubicularius.

Κατακοιμάω, μ. ήσω, π. ησα, sopio, Accus.

Κατακοιμίδιον, gen. ου, epithalamii, quod canebatur ab ortu vesperi ad mediam vsque noctem donec somnum caperem, Theocr. Interp.

Κατακοιμίζω, μ. ίσω, π. ισα, sopio, concilio somnum.

Κατακοινόω, impertior, communico, Æsch.

Κατακοιρανέω, διατάττω, guberno, regno, ordino Odyss. ἀ. ἰδιαίτων κατακοιρανέοντα.

Κατακολλάω, glutino.

Κατακολουθέω, subsequor, Datiu.

Κατακολπίζει, sinus circoïre. κατακολπίσαι τὴν αἰγίδα, in sinum Æginæ deflexillo, Thucyd.

Κατακολυμβάω, aquis ingurgito me, vrinoscato.

Κατακολυμβητής, ή, vrinator.

Κατακομάομαι, aspero.

Κατακομιδή, perceptio, ἡ συγκομιδή, Thucyd.

Κατακομίζω, defero & deporto, Herodian. ¶ Et etiam κατακομίζειν domum reportare, & κατακομίζεσθαι, domum redire, Æschin.

Κατάκομος, ον, densus, Poll.

Κατακομψεύεσθαι, scitè & concinnè dicere, illudo.

Κατακονάω, destructio.

Κατακοτάω, differẽtia, dissidiũ, Eustath. Iliad. φ.

Κατακοτέω, exacuo, exerceo, domo, Euripides.

Κατακοτύλιζω, pugno percutio, Æsch.

Κατακοττίζω, iaculis confici vel confodio.

Κατακοπής, truncatus, plagis confectus.

Κατακοπή, ἡ, præcisio.

Κατακοπάνιος, ος, ὁ, furiosus, insanus. ¶ Item defessus, labore confectus, Diodor.

Κατακόπτω, μ. ψω, obtrunco, trucido, concædo. ¶ Herodot. nummum percutio. ¶ Theophr. arbores præcido, materiam luxuriantem reseco.

Κατακοπία, ἡ, meræ bilis excrementa, Hippoc.

Κατακορέσαι, ἀπορρῆσαι, satiare.

Κατακορής, ές, crebra.

Κατακορέω, ῶ, ὁ, satur, multus, redundans. κατακορὴς ἄμμος, arena crassissima, Dioscor. lib. 5. κατακορὲς ξυνήθεια, satura consuetudo, Plat. ¶ Hippocr. κατακορέα, vocat recrementa bilis merę, τὰ ἐκ κατοχῆς διαχωρήματα Galeno. & χολὴ κατακορής, quæ humorem cius modi generant: à quo & homines κατακορεῖς vocat: & καθαρὰν κατακορῆ, bilem euacuãs, vel bilis colore: quin & vehementem sitim quam bilis accẽdit, δίψαν κατακορῆ dixit idẽ Hippocrat.

Κατακορτάζω, scindere, comminuere, Hesych.

Κατακορύζω, ῶ, ὁ, satur.

Κατακορύφη, ἡ, domus altera parte angustior.

Κατακορῶς, abundè, ad satietatem, Dioscor. li. 5. cap. 96.

Κατακοσμέω, compono, orno, apto, digero in ordinem, exorno. κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, colentes obseruantésque se inuicem, Plutarc. in Romulo.

Κατακόσμησις, ordo & digestio rerum, Plat.

Κατακοπή, nouaculæ sectio. Vide κεῖρ.

Κατακοπή, ἡ, vide Plutarch. in Problem.

Κατακόω, exaudio, Actiu. Accus. & Genit.

Κατακράζω, reclamo, obstrepo.

Κατακράς, à summo, à capite in totum, Thucy.

Κατακρασία, ἡ, temperantia.

Κατακρατέω, obtinere in poteſtate, robore vince re & domare, superare, Gen. Phil. de mundo, τοῦ τόπου κατακρατεῖν.

Κατακρατέομαι, vincor, superor.

Κατακράτησις, subactio Cic. debellatio.

Κατακρατία, ἡ, vim habens compescendi & cohibendi, Actius 9. cap. 37.

Κατακράτως, pro viribus, vi, vehementer, κατακράτος εἶλε, vi expugnauit, Plat. de Leg.

Κατακρεάω, pensilis Gaz.

Κατακρεμάω, lanii more concido, dilanio, Herodot. in Polymnia.

Κατακρέως, pro viribus, à summo, Iliad. π.

Κατακρημνάομαι, dependẽre.

Κατακρήμνημι, præcipito: Vnde κατακρήμνασθαι, præcipitor, pendeo, Aristoph. 1149.

Κατακρημνίζω, μ. ίσω, præcipito, Actiu. Accus.

Κατακρήνη, ἡ, à capite, à summo, funditus.

Κατακρίβω, delitesco.

Κατακριδάνω, contradicere, irridere, à cicadis.

Κατακρίμα, ατος, τὸ, condemnatio, Nazan.

Κατακρίνω, damnor, Accus. κατακρίνομαι θανάτου, morte damnor, Nazanz. Xen. in Apolo. per impersonale dixit, ὡς δὲ τοῦ κατακρίνεσθαι, &c. nam si nunc damner.

Κατακρίνω, ανῶ, π. ακα, damno, condemno, Accus. cum Genit. Iscor. κρῖναι τοὺς ἅπαντας κατακρίνειν, omnes morte damnare.

Κατάκρισις, εως, ἡ, condemnatio.

Κατακριτήριος, ὁ, condemnatus, Gaz. de Sen.

Κατακρότω, valde laudo, celebro, applaudo.

Κατακρύπτω, desino, Attinè & absolute ponitur Galen. 13. Metho.

Κατάκρυσις, εως, ὁ, repressio, repressus desuper il latus Gaz.

Κατακρυστικός, vim habens reprimendi, Aristot. in Problem.

Κατακρύω, reprimo, discindo, defigo, adigo. ¶ Apud Plat. lib. 8. de Legib. videtur accipi pro fallo. ¶ Apud Hippoc. vbi agit de cucurbitulis, Cornarius κατακρύσι exponit sca rificare.

Κατακρύπτω, occulto, tego. εἰς τὸ γλῶ κατακρύπτειν, Xen. Aristot. ὑπὸ γλῶ κατακεκρυμμένος.

Κατάκρυψις, εως, ἡ, occultatio Cic.

Κατάκτας, qui deducunt ad diuersoria, Poll.

Κατακτάομαι, ι. κτήσομαι, Ilia. γ. interficere.

Κατακτείνω, pro κατακτάομαι, occido.

Κατακτάομαι, acquiro, habeo, Sophocl. εἰ μὴ τῶν κατακτῶ τινὰ, nisi mentem tibi compares.

Κατακτάς, qui interfecit, κατακτανών, Odyss. δ.

Κατακτάω, μ. ανῶ, interficio. Accus. & Genit.

Κατακτερίζω, pexis capillis.

Κατακτύς, ύδος, ἡ, Aristop. in Pace. τὴν κυπάδα, i. phialam vel poculi communis species, de quo Athen. ¶ Item κατακτύς, fragilis. Vnde δυσκατακτος, Dioscor. l. 2. c. 1. frangi pertinax.

Κατακυβεύω, in alea consumi & dissipari. Ysc.

Κατακυβεύω, alea rem perdo, Lysi. χρήματα κατακυβεύθη.

Κατακυκλόω, circuncludo.

Κατακυλινδέω, μ. δήσω, π. ησα, & Κατακυλίω, μ. ίσω, π. ισα, denoluo, Accus. κατακυλινδεῖσθαι ἀπὸ τῆς πέτρας, ab equis deuoluti, Xeno. 5. Pæd.

Κατακυμβαλίζω, μ. ίζω, π. ισα, declino, inclino me deorsum, Luci. κατακυμβαλίζει ἑαυτὸν ἐς τὸ χθόμενον.

Κατακυριεύω, μ. εύσω, π. ευσα, dominor, dominiũ exerceo aduersus, Genit. Matth. 2.

Κατακυρεῖν τῶν ὠνίων, in auctionibus licitatori allubescenti & digitum tollẽti rem venalem addicere atque adiudicare, Ioseph. de Antiq.

Κατακυρδής, damnatus.

Κατακωλύω, prohibeo, impedio, moror, Aristop.

Κατακωμάζω, & Κατακωμῴδέω, derideo, Poll. apud Hesych.

Κατακωμάσις, εως, ἡ, detentio, instinctus, Plat.

Κατακώμιος, pronus, qui facilè capitur, Aristot. Ethicor li. 10. κατακώμιοι εἰσὶ τῆς ἀρετῆς ἕδραι, quod facilè capitur amore virtutis.

Κατακωφόω, effœmino.

Κατακωφίζω, ἀκοσμέω, μ. ήσομαι, π. ησάμην, superbio, iactito, mentior, Depon. Abs. Isocr.

Κατακωφίω, μ. έω, π. ησα, detrahо, deblatero. Quoties rebus iungitur animatis, Gen. Inanimatis additur cum Accus. Sui. ¶ Sed κατακωφίω est κατὰ γῆς ἐδαφίζω, ἀπόλλυμι, dolere, mœstum esse. ¶ Κατακωφῶν ὁ, celebratus.

Κατάλαλος, ὁ, obtrectator, obloquitor Plaut. Roma. 1. ¶ Κατάλαλία, ας, ἡ, obtrectatio.

Καταλαμβάνομαι, occupo, occupor, vinco & vin

eor celeritate, Plat. in Timæo de planetis loquens, κατακωλυόμενοι ὑπ' ἀλλήλων ἢ ὑπ' ἄλλων ὧν' ἀλλήλοις Cicer. alii alios vincunt, vicisimque vincuntur.

Καταλαμβάνω, inuenio, apprehendo, circumuenio, accipio, deligo, κατελαμβάνοντο ὀξύτητος, offrodite egredientes, Demosth. κατελαμβάνω τὸ στρατόπεδον, locum castris deligo, Thucyd. ¶ Item assequor, occupo, detineo, κατελαμβάνεται ἰσχίου, loris ligantes, Plutarc. in Numa. ¶ Item complector, Theophrast. de plant. 5. ἐπὶ ὄφεως κατελαμβάνεσθαι τὸ ὄζος, is cõtegit, obducit. ¶ Est etiam reum perago: vt ἐὰν μὴ κατελαμβάνῃς, Antiph. ¶ Item opprimo, & affligo, inuado, & hoc in malam partem, Herodot. κατελαβε νόσος μεγίστη τὸν ἄνδρα, morbus eum corripuit, quo laborauit circa pudenda. κατελαμβάνει με πυρουρὰ, mihi incidit calamitas, Plut. in Leg. ¶ Et impersonaliter, κατελαβε ἀπορία λόγου ἔχειν, contigit vt liberis orbus discederet, Herodot. ¶ Item aduenio, Herodian. ἐπὶ Α. κατελαβεν αἱ τῶν δύο ἐπιστολαί. ¶ Καταλαμβάνω, comprehendendus est Herodot. ¶ Item κατάληψις, ἡ, comprehensus, pro καταληπτὸς, apud eundem.

Καταλάμπω, μ. ψω, π. ψα, illustro, illumino, Accus. Plutar. ¶ Pro luceo, cum Accus. Lucian. in Cauc. ὡς τὸν ἥλιον κακοῦργοι κατέλαμπον ἐπιόντα, vt lucere. ¶ Et cum Genit. κατέλαμπε κάμελει χρυσοῦ ἡ καταγωγή, Aristid. ¶ Καταλάμπομαι, idem, Aphrod.

Καταλγέω, dolere, tristari.

Καταλείβω, μ. ψω, π. ψα, deleo, explano, contero, lituris induco, Actiu. Accus.

Καταλείχω, repurgans.

Καταλέγω, recenseo, recognosco, conscribo, deligo, Xenoph. οἳ δ' ἔπειτα κατελέγοντο τῷ στρατεύματι, exercitum conscripsit. κατελέγοντο ἐν τοῖς παπποις ἀριθμοῖς, in militares numeros referri, idem. ¶ Itẽ deflere mortuũ, Hesy.

Καταλέγω, μείξω, ξα, recenseo, enumero, Xenoph. τοὺς πολεμιωτάτους τῶν κατειλεγμένων, id interrogantibus enumerare. ¶ Item deligo, conscribo, centurioque, κατέλεγε, delectum facio, Plutarch. in Camil. κατέλεγε ἐκ μισθοφόρων similium habuit delectum. ¶ Significat etiam ordine dico, & quasi deduco deputóque dicendo, Odyss. ε, πολλὰ δὲ μητρὸς ἀπηνείως κατέλεξεν: dicit recense, refert, figillatim enarrauit de matre.

Καταλείβω, μ. ψω, π. ψα, & καταλείβομαι, destillo, Hesiod. ἀπὸ πέτρης καταλείβεται ἐκ ξυλο destillat, defluit.

Καταλείμμα, ατος, τὸ, reliquiæ, 1. Reg. 15.

Καταλείπω, μείψω, λειπον, λοιπα, relinquo, derelinquo, deseró, testamento lego, Actiu. Accusat. καταλείπω δόξαν, hanc gloriam relinquo apud posteritatem, Demosth. καταλείπω τὸν λόγον, finem dicendi facio, Isocrat. in Euagora. ¶ Καταλείπομαι, relinquor, Thucy. μνήμη καταλείπεται, memoria relinquetur.

Καταλειπόω, ὁ ῶ, derelictus, Vnctus, Aristoph.

Καταλεύω, illino, κατελεύσω, Hippocr.

Καταλέω, Herodot. mola frangunt: ab ἀλέω.

Καταλήγω, ξω, ξα, extenuo, Aristoph.

Καταλήθω, idem.

Καταλοιπὰς, reliquiæ.

Καταλοιπόθεν, ἐκ τῶν μιλησίων, in Milesum remeaturum esse, Herodot.

Καταλύσιμος, ὁ, dignus qui lapidetur, Suid.

Καταλύω, lapidibus obruo, lapido. κατέλυσαν βάλοντες, lapidarunt, Plut. in Epist.

Καταλύω, μ. ξω, π. σα, dormio, requiesco, dormitum eo, Odyssiæ.

Καταλύω, molo, maturefacio, Hippocrat. de arte med.

Κατάλυμα, ατος, τὸ, finis vbi cessatur.

Καταλύσεις, εως, ἡ, fines, confinia.

Καταλήψεις, sopientes, quiescentes.

Καταλύω, μ. ξω, π. σα, termino, desino, Nonn.

Καταλύω, discerpo, diripio, διαλύω.

Καταλυτὸς, μὴ ὄν, carmen cui ad perfectionẽ syllaba deest: pendulum Trapezuntio.

Κατάληξις, εως, ἡ, terminatio, finis, clausula. Quintil. Trapez. pendula clausula apud Aldum de pedibus, depositio, Hesyc. καταληγόντων.

Καταλαπάκης, occupans & antecertans, Aristoph. in Equit. ἐν τοῖς καταλαπάκη φαντασίαις, imaginatione apprehensiua, Epictet. ¶ Καταλαπάκη δύκαιον, ducia & assueratione.

Καταλήπτὸς, ὁ, comprehensibilis, cognitus, perceptus. καταληπτὸν σοφίᾳ, sapientia comprehensibilis, Philostr. καταληπτὸν δοκεῖ μοι εἶναι ludicrus diuinitus acceptus, Eurip.

Κατάλημψις, ad deprehensionem cõdemnationémque conducens & incitans, Antiph.

Κατάληψις, εως, ὁ, deprehensio, mucro, comprehensio Cicer. κατάληψις τῆς φαντασίας, assensio & adeptio rerum. κατάληψις τῶν ἐπιστολῶν, inuasio & deprehensio, Demosth. ¶ Musici etiam comprehensionem, pulsationemque chordarum κατάληψιν appellant, quando concentum explorant, interp. Aristoph. 149. ¶ Καταλήψεις, etiam mucrones, qui & κέντρα, siue κεντρὰ dicuntur, mutationibus recentionibus congelatio. Vide Galen. libr. de locis affectis, Aetium lib. 2. Serm. cap. 8. & Ægin. lib. 3. cap. 6.

Καταλιθάζω, μ. άσω, π. ασα, & Καταλιθόλω, Καταλιθόω, lapido, lapidibus peto, Hermog.

Καταλιμπάνω, relinquo, Actiu. Accusat. Plutarch. καταλιμπάνω φαύλας διαφορὰς, improbis hominibus locum dare & cedere.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, lætifico.

Καταλιπαρέω, supplico, obsecro, Lucian.

Κατάλιπασμοὶ, ablumor. κατάλιπασμοὶ ἐπὶ μαντείου, ab oraculo commincor.

Καταλυμαίνομαι, demulceo, Aristoph.

Καταλυμαίνομαι, Hesyc media para deuoro vel naues, vel inter columnas.

Καταλλάσσω, mutuo, vicissim, è conuerso.

Καταλλαγὴ, εως, ἡ, conciliatio, reconciliatio, Aristoph. Commutatio, Aristot. 2. OEcon.

Καταλλακτὸς, placidus, facilis, Aristot.

Καταλλάττομαι, mutuo, κατηλλάγημεν χρεῶν ὑπὸ τῆς πρωτόζης, Demosth. τὸν βίον ὅσον μικρὰ κέρδη καταλλάττοντες, modicis lucris vitam commutantes, Arist. 3. Ethic. ¶ Item concilio, Dinarch. κατηλλάξαντες τῶν πρὸς τὸν πόλεμον, emereri istorum gratiam. Sophocl. in Aia ce, δυσμενῆ κατηλλαχθεν χόλον, vt dius reconciliatur. ¶ Item alieno, addico, vendo, Herodian. βασιλεῖ αἰχμὴ, ἀσπὶς τὸ δίκαιον ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος καταλλάσσεται.

Καταλλακτήριος, ὁ, ἡ, ον, concilio seu reconcilio, Aristot. 2. OEcon. κατηλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους, eos inter se reconciliauit.

Καταλλάττω, molestiis vos explicate, Herodot.

Καταλλακτὸς, ὁ, ἡ, dignus qui lapideur.

Καταλλάω, μ. ήσω, π. ησα, lapido, Accus.

Καταλλάω, vt ἀφίλλαξα, aduerb. pro κατηλλάγην, serie consequẽti, & sese ordine excipiẽtes.

Καταλλακτὸς, mutuus, inuicem respõdens, aduersus, subalternus Gaz. ordinatus, Aristoteles in Problematib.

Καταλλήλως, quadrans cohærentia, inoffensa rerum ordinisque concinnitas.

Καταλλήλως, modo hoc, modò illud agendo vel addendo, concinnè. εἰς καταλλήλως ἐπιφωνεῖν ἢ τὰ ἐναντία, quæ congruenter vnà cũ finis nominibus enunciatur, Nazian. in Orat.

Καταλλήσσω, μ. ήσσω, π. αξα, frãgo, impingo, Accus.

Καταλογάδην, πεζὸς λόγος, profaice, Isocr.

Καταλογάομαι, delectum habeo, numero.

Καταλογεὺς, ὁ, historicus, qui describit & recenset nominatim.

Καταλογίζομαι, numero, recenseo, computo, Xenophon, ἐκ τοῦ ἀδίκως καταλογίζεσθαι τοῖς ἀποθνήσκουσι, in numerum iniustorum asciscere ingratos.

Καταλογισμὸς, numerus, enumeratio, cursus.

Καταλόγιον, enumeratio, recensio, calendarium nominũ, delectus. ἐκ καταλόγου, ex formula, ex delectu, Thucyd. ἐκ τοῦδε τοῦ καταλόγου, ex meritis, donati rudes, Demosth.

Κατάλοιπος, reliquus, retiduus, Arist. 2. OEcon.

Καταλούω, in balneas confumo, vt aquam profundo. ¶ Καταλούομαι, idem, Aristoph. 149.

Καταλοχίζομαι, gemo, doleo, illachrymor.

Κατάλοχα, turma, cap. 23. Paralip.

Καταλοχάω, & Καταλοχίζω, & Καταλοχόω, instruere aciem, in multitudinem & classem conscribere, in decurias distinguere. καταλοχίζειν παῖδας εἰς ἀγέλας, pueros in greges distribuit, Plut. in Lycurgo.

Κατάλοχος, instructio aciei.

Κατάλοχος, cohors, Thucyd.

Καταλυγίζομαι, vincri, torqueri, διαμιᾶς ἁπάσας καταλυγίζομαι, Lycurgi leges cito & vsurpo contra aliquam rem, Alciphron. in Epist.

Κατάλυμα, τὸ, diuersorium, habitatio, taberna culum, cœnaculum, triclinium, Marc. 14.

Καταλυμαίνομαι, noceo, incõmodo, destruo, corrumpo, attero, perdo, Xenoph. in OEcon.

Καταλύσιμος, μ. όσιμος, σ. υμος, desinio bellum in concilio, Pausan. in Attic. depono bellum, me explico, remitto. καταλυσίμους τοὺς πολέμους, Thucyd. ¶ Significat etiam extorter, Gregor. ¶ Itẽ demigro. ¶ Herodia. ponit pro morior.

Καταλύσιμος, dicitur quicquid iam non viget sed cessat, Plutarch.

Καταλύσιμος, idem, Sophocl. Interpr. solubile.

Κατάλυσις, εως, ἡ, dissolutio, euersio, depulsio, sublatio, ruina, pernicies, interitus, finis, Xenoph. ὑπὸ τῶν καταλύσεων τοῦ πολέμου, sub belli finem. ¶ Aliquando reconciliatio. ¶ Item diuersorium, mansio, Plutarch. in Camillo.

Καταλυτήριος, ὁ, τὸ, καταλυτήριον, diuersorium.

Καταλύτης, ου, ὁ, hospes, qui diuertat & hospitio suscipitur, Plutarch. Cic. diuersorem vocauit lib. de Inuentione. ¶ Καταλύτης, ὁ, ἡ, idẽ.

Καταλυτὴς, quasi dissolutor, euersor, destructor, Nazianz. in Orat.

Καταλύω, μ. ύσω, π. υσα, dissoluo, destruo, euerto, πόλιν καταλυσαι κέλευσα, Homer. Aristoph. in Plut. τὰ δίκας τοῦ θεοῦ πρίασθαι, ὧν λυπεῖ τι, καταλύσομένους. ¶ Est etiam maneo, commoror, hospitor. καταλύσεις παιδευτηρίου, in diuersorio venio, in meritoria tabernam diuerto, Plutar. in Apophth. ¶ Item desino, πλεῖν καταλύσαι, nauigare desii, Demosthe. καταλύει τὸν βίον, vitam finire, Xenoph.

Καταμάθησις, disciplina, eruditio, Hermog.

Καταμάχομαι, furore contendo, contrà insanio.

Καταμαλακίζομαι, remollesco, Nazianz.

Καταμαλθακίζω, μ. ίσω, π. ισα, emollio, Accus.

Καταμαλθάσσω, μ. άξω, π. αξα, mollio, demulceo, Accusat.

Καταμαλάσσω, demulceo, καταμαλάττω.

Καταμαλθακίδιξις, tractus animi mollitie, Plat.

Καταμανθάνω, perdisco, intelligo, odoror, animaduerto, cognosco, Plutar. εἰ δ' ἐμοῦ καταμαθόντες ἔλεγον, & si forte ex me intelligitis, τῷ σεαυτοῦ φίλῳ καταμάθε, consule naturam tuam, Epict.

Καταμαντεύομαι, coniecto, Accus. Arist. Rhet.

Καταμάομαι, accumulo, attrahо, haurio, Iosep.

Καταμαραίνομαι, & Καταμαραίνω, emarcesco, emarcescere fino, marcescere facio, extinguo.

Καταμαρτύρομαι, comprehendo, apprehendo, assequor, Hesio. ¶ καταμαρτύρεται φθόνῳ ἐπαίρειν τὸν Θεμιστοκλέα, timore inflammatus Themistocli crimini dabat, Herodot.

Καταμαρτυρία, testimonium dico in, dissentio, Genit. καταμαρτυρεῖ μου, aduersus me testificatur, Demosth.

Καταμαρτυρέομαι, testimoniis cõuincor & pereel lor, Æschin. contrà Timarch.

Καταμαρτύρω, inquiro.

Καταμάχομαι, depugno, pugnando supero, fluct.

Κατάμβλυνω, obtundo, hebeto, Sophocl.

Καταμελύω, μ. ύσω, π. υσα, obtundo, Act. Accus.

Καταμεθύω, inebrio, ebrium facio.

Καταμιμέομαι, deridere, ludibrio habere.

Καταμυλαίνω, demulceo.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Κατεμελετᾶθ, exercere, meditari. Plat. de Leg.
Κατεμέλω, μ. ἐσω, negligo, contemno. Sophocl.
Κατεμελὴς, ὁ, ἡ, sanctus.
Κατεμέμφομαι, ἐμέμψομαι, π. μεμψ, damno, insimulo, Actiu. Genit. & Accu. interdum. Xeno. κατεμέμφομαί μου τὸν νόμον, me accuso.
Κατεμέμψις, εως, ἡ, querimonia, criminatio, reprehẽsio. κατέμεμψε ἑαυτὸν ἀυτῇ ἰωῇ, sibi ipsi succensebant. Thucyd.
Κατεμπίπτω, μ. σομαι, ruinosus, præsto lor. Neut.
Κατεμερίζω, μ. σω, π. κα, diuido, distribuo. Basi.
Κατεμέρισμα, ατος, τὸ, fragmentum.
Κατεμερισμὸς, ὁ, diuisio, partitio.
Κατεμίσγω, membratim, figillatim. Dioſc. li. 7.
Κατεμετρίω, ῶ, dimetior. admetior.
Κατεμέτρησις, εως, ἡ, dimensio.
Κατεμακρύνθ, ὁ, ἡ, ὁ, longus.
Κατενάντιος, specillo, siue spatula & rudicula demissa aliquid moliri vel agitare. Item, lanam inficere, & pannum tingendum baculo deprimere, Poll.
Κατεμηνιθ, ὁ, menstruus. & τὰ κατεμήνια, mẽstrua, menses, Alex. li. 2. Probl.
Κατεμηνιώθης, ὁ, ἡ, menstruosus.
Κατερηκω, indico, prodo, defero, significo: exprobro.
Κατενεάζω, dejicere, sternere.
Κατενεάφομαι, fœdor.
Κατενείκω, conspurco, maculo, deformo. Cic.
Κατενίζω, μ. ἰσω, π. ικα, & Κατενίπτω, immisceo, infero. κατενιζόντο τοῖς ἀνάγκῃσι ἀστῶν πολλοὶ ξένοι, rebus necessariis virtutis desiderium admiscebat, Plut. in Lycur.
Κατενίθω, devorare.
Κατενιδὲς, catamithus, puer meritorius.
Κατένιξις, permixtio.
Κατενιόθητον, largitione emo.
Κατενιόθησις, in alendis militibus consumo, Æschin.
Κατενικάω, scorsum, solitariè. Marc. 4.
Κατενικομαχέω, μ. ἐσω, singulari certamine supero, Plut. in Thes. τὸν δὲ κατενικομάχησε.
Κατενιοσύνη, numeris & modis exornare, & venustiùs reddere. Accus. Iulianus Gregor.
Κατενιπτω, cooperto.
Κατενιπτὸς, inclinatio & nutus in terram.
Κατενιπτόω, σω, tibi fabellas narro. Philostr.
Κατενιπτοσύνη, confusio.
Κατενιπτόομαι, ξω, π. ωκα, lacero, saucio, Iliad. δ.
Κατενιπτύθω, allium cõtundere, facere intritũ & alliatum. Aristoph. in Pace.
Κατενιπτω, μ. ὑσω, inclinor, concido, claudor, conniuco. Apoll. 2. κατένυσσον δ' ἀκάνθαι δύμοι.
Κατενοφωνὶς, tibiarum genus.
Κατενωπιάζω, derideo. Genit. Arrian.
Κατενωτὸς, comparatus ad quærendum. Hipp.
Κατενωχλέω, μ. ἐσω, cogo, subigo, extorqueo.
Κατενώχη, Catanance herba, cuius duæ species, Dioſc. li. 4. cap. 134. Plin. li. 27. ca. 8. ¶ Κατενώχη etiam pro violentiore illecebra amoris ponitur, apud Synes.

Κατεξάγιος, ατος, τὸ, maledictum. Apocal. 22.
Κατεξαγορεύω, detestor. Matth. 25.
Κατεξαίρω, cõsumo, absumo, accido, extermino. Accus. Isocr. κατεξαίρουσι τοὺς ἐν τῷ βίῳ πολλοὺς εἰς τοὺς τῶν λόγων φιλοπόνους, vitæ otiũ impende libẽter literis percipiendis. ¶ Κατεξαιρεῖσθαι & κατεξαιρεῖσθαι μόνους. Hippocr. idem.
Κατεξαίω, consumo, extenuo, haurio, occido. κατεξαΐουσι τὰ χρήματα, qui pecunias cõsumpserunt. Xenoph.
Κατεξάρτης γίω, comportantes terram, iniectẽ terram: retrocedentes, tergiuersati.
Κατεξαφλάω, μ. ἠσω, π. κα, facio obtorpescere & elanguere. Nam κάρκαρ est torpescere sine Plin. ¶ Κατεξαρκεῖ etiam est obtorpescere. 2. Cor. 11.
Κατεξάσω, scortum, libidinosa.
Κατεξαυμοχλόω, ὑσω, π. κα, expugno, Accus.
Κατεξάω, habitare facio, Hesiod. in Theog. κατέναιον δ' ὑπὸ χθονὸς, collocauit sub terra.
Κατεξαφίζομαι, oppugno.
Κατεξεθελοκάκως πονοῦμεν θ, collationẽ facientes à singulis viris exigens. 2. Mach. 12.
Κατεπιανύομαι, vigeo, iuueniliter gliorior.
Κατεπιμοιρέω, in decurias distingui, in numerũ aliquorum asciibi & centuriari. Demosth. ¶ Item possidere & frui, Isocr. in Plataico.
Κατεπιμοιρέω, habito.
Κατεπιμοιρόω, ὠσω, π. γκα, distribuo, partior. Iurgior, prœbeo, Actiu. Accus.
Κατεπισεγχρίθ, ὁ, deuectus.
Κατεπίτομα, perficitur. κατεπιτόμως, in Odyss. Nic.
Κατεπιτύμβιος, descendo. κατεπιβὰς κέλευθον, Nic. de finibus descendens. κατεπιβὰς τόπου.
Κατεπιτύσσομαι, annuam, Ilia. ε.
Κατεπίτυτος, ὁ, ἡ, ὸν, ος, ον, κ. ικα, inclino, annuo.
Κατεπίτυτος, aggeratus, Herodot.
Κατεπιφρυκάω, μ. ήσω, comburo, Accus. ¶ Κατεπιφρυκάομαι, idem.
Κατεπιφρύκτης, aut est cognomen alicuius, aut ab officiis Minervæ, quum peplum eius tolunt, sordidatum aliquis abluit. Etym.
Κατεπίσχιμος, descendo, Apoll. 2.
Κατεπισχήμων, repugnaturus insurgo, Polyb. li. 2.
Κατεπιφθίνω, nitor obrui, perire.
Κατεπίχω, ningo, Aristoph. περὶ ὀρνίθ.
Κατερείζω, diffundo, transfundo.
Κατερείδω, μ. ἐσω, π. κα, considero, intelligo, contemplor, disco, deprehendo. Accusat. κατερείδειν, esse intelligo. Thucyd. κατερείδειν τοὺς πολλοὺς, Xenoph. li. Pæd.
Κατερείδμια, τὰ, consideratio, coniectura, cretiam apud Aristot.
Κατερείδησις, εως, ἡ, animaduersio, cognatio, attentio. κατερείδησιν ἐκαστῶν πολλὴν παρεχόμενος, permultã sui ingenii documenta præbet, Plutar.
Κατερείκω, absumor.
Κατερείπω, μ. ψω, π. φκα, diuido. Accus.
Κατερείσιμον, legem pono, legem obtrudo. Plut.
Κατερείσθω, legem pono, legem obtrudo. Plut.
Κατερείσθω, instituo, moderor. Accus.
Κατερείπω, μ. ἐσω, π. κα, occulto, incido, delitesco, de-

do, peruenio tandem. Polyb. li. 4. κατερείσασι εἰς λύσσαν, perueniunt Lyssram, Act. 18.
Κατερείσθω δ, ὁ, declinis, pronus. Aristoph. ¶ Κάτερθε, ex regione positum.
Κατερεθίζω, ἐσω, π. κα, precor. Accus.
Κατερεῖνε, ex regione, è regione, contrà. Genit. Aristot. de mundo. κατερεῖπε ἀλλήλων. ¶ Κατερεῖνε, idem. κατερεῖνε τὸν ἔμβολα βαλόντες, in Epigrammat.
Κατερεῖπε, contrà, è regione, Genit.
Κατερεῖφι, ex aduerso.
Κατερήλαω, & κατερήλω, exhaurio, perfundo, fœneo cum infusione, perungo. κατερήλασε σὺν τοῖς, Aristoph. li. 1. κατερήλω, κατηρῶ. Alex. Aphrod. lib. 1. Problem. τὸ θέρμον ἔλαιον κατερήλημένον ἀφέλωμεν, calidum oleum perfusum prodest. Galen. κατερήλαιο ἔλαίῳ τὸν μηρὸν, linebant oleo femur.
Κατερηλάτης, ὁ, exhaustio, fomentũ, quod cum infusione fit, fotus.
Κατερήλασις, εως, ἡ, fomentum, aquæ calidæ fotus.
Κατερηλύθθ, ὁ, qui exhauritur, qui exprimitur.
Κατερήμω, tacco, quiesco, doleo, pugno, punio. κατερήμων ἐμοὶ, stimularis, Ecclesiast. 12.
Κατερήτης, ὁ, ὸν, compunctio Plin.
Κατερήσσω, μ. ξω, π. κα, compungo.
Κατερύκω, palpebras concludere, nictare sonmolentorum ritu. τὸ σωματεῖον βλέφαρον, Pol.
Κατερύω, μ. ὑσω, π. κα, expedio, Accus. κατερύσαι ὁδὸν, cursum confecre, Herodot. φίλης ὁδοῦ κατερύσαι κέλευθον, Sophocl. peregerunt opus, iter, vel executi sunt cõtra eam, i. eam peremerunt. Lasc.
Κατερυσθθ, ὁ, dossuarius, Poll. vt dossuaria inuenta dixit Varr.
Κατερυτὴς, μος, dorso fero, ὁ, ἡ τὸν φόρτον.
Κατερύω, frangere, Eurip.
Κατεξαίνω, μ. ανῶ, π. νκα, lacero, excorio, Accus. Aristoph. in Acharn. κατεξαίνει τὸν δῆμον τὸν τῶν φιλίππου, Interpr. λίθους αὐτὸν ἀφιέντες, ὅτι φιλιππίζει αὐτῷ πείθει τὸ σῶμα.
Κατεξαίνω, contero, absumo, punio. Eurip.
Κατεξαμαίνω, exicco.
Κατεξηρασμένος, ὁ, aridus, peraridus.
Κατεξίζω, dignor, dignum puto. κατεξιώθεὶς ἀτιμωθῆναι, dignus habitus contumelia affici. Act. cap. 5.
Κατεξῆς, ους, ὁ, fractio in partes magnas, sed diuisio in quaslibet, & plures omnino duabus. Arist. 4. Meteor. vbi etiam vide differentiam inter δραυστὸν & κατεξῆς.
Κατεξίστ ἐμοὶ, pro mea dignitate. Sophoc.
Κατεξόω, frango.
Κατεξύω, deradO. ¶ Κατεξυσμὸς, scalptura.
Κατεπαγὴς, illudo.
Κατεπαγὴς, flagello, mulcto, ferio.
Κατεπακτὸς, compactus.
Κατεπαλαίω, μ. αλαίσω, π. λα, eluctor, superO palæstra. Accus. ¶ Transfertur etiam ad alia: pro superO & vinco. Plat. 2. de Rep.

Κατεπάλμενος, ὁ, desiliens.
Κατεπάλτης, catapulta, telum. Apud Hesych. scriptum κατεπάλτης. vide Κατεπέλτης.
Κατεπαμύνω, defendo, callide ago.
Κατεπανξ, prorsus.
Κατεπαυρέω, in Aorist. 2. à κατεπάω, oppedere. Aristoph. in Plut. τοῖς πολλοῖς κατεπαυρεῖν.
Κατεπάσματος, τὸ, q. inspersio.
Κατεπείσσω, μ. ασσω, π. κα, inspergo, spargo, Accusat. Alexand. Aphrod. li. 1. Problem. ¶ Aristoph. περὶ χ. τὸν τεφρὸν κατεπάσας καπνὸν ἀνθρώπου, per mensam spargens cinerem exilem.
Κατεπάτερε, inspersus, plenus, Arist. in Equit.
Κατεπατιδόω, abiectum esse.
Κατεπαύλιος, ὁ, ὸν, ος, ον, κ. νκα, conculco, perculco.
Κατεπαύλιος, ατος, τὸ, conculcatio Plin.
Κατεπαύλιος, requies. κατεπαυλιος, Hom. Iliad. ρ.
Κατεπαύλιος, sino, desino. Aristoph.
Κατεπαύσαμεν πᾶν ἔργον ἡμέρᾳ, dies operũ quietem afferens, Nazianz. de die septimo.
Κατεπαυσις, εως, ἡ, requies. ¶ Item depositio.
Κατεπαύω, μ. αὐσω, π. αυκα, sedo, compesco, cessare facio, Accus. κατεπαύσω τὴν μάχην, cano receptui, dirimo prælia. Plutarch. in Camillo. ¶ Item absolute requiesco. κατέπαυσαν, requiuit, Hebr. cap. 4.
Κατεπαυδάω, ὁ, obaudiens.
Κατεπεδαίπαίζω, adhortor, induco, Dat.
Κατεπείλω ψυχὴν, animam retinam, Aristot. 8. Polit.
Κατεπειράω, & κατεπειρέζω, rento, conor, Polyb. lib. 5. Οἱ τὸ μὲν πρῶτον συμπλέκειν τε καὶ κατεπείρεζον ἀλλήλοις, periculum virtutis inter se fecerunt.
Κατεπείρημος, experientia, tentatio.
Κατεπείρατήριος, instrumentum nauticũ, quo altitudinem maris explorant, βάθος. Herodot. in Euterpe. ¶ Κατεπείρατήριος, idem.
Κατεπείρω, trajicio, palis affigo. Phalar.
Κατεπείρωμα, φία, picturæ confusa, Iosue 10.
Κατεπείτάζω, oppugno, incutio, iaculor, Aristoph. in Achar.
Κατεπείτης, ὁ, catapultarum iaculator.
Κατεπέλτης, ὁ, catapulta, & balista. Poly. ¶ Suid. supplicii species.
Κατεπέλτησις, ὁ, missus ex catapulta. Plutarc. in Apophth.
Κάταπεμπω, demitto, subditis edicta mittere.
Κατεπενθέω, lugere.
Κατεπήγω, ui, ixas esse.
Κατεπηρεφὴς, iacens. Plat.
Κατεπήλιος, ατος, τὸ, sic appellatur cantus tibiarum, quę præclusis quibus clarescunt foraminibus recto modo exitu grauiorem spiritũ reddunt. vide Quintil. li. 3. cap. 19.
Κατεπήλυσε, obtorquit, aut negocia res est.
Κατεπήνδυσα, confusus sum.
Κατεπηνδύω, devorari.
Κατεπήρης, exterritus, deciduus. Hesiod.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Κατεσθίω, devoro, concoquo, digero, Iliad. ά. χόλον κατεσθίειν. Cic. concoquere odium.
Κατεσταλμένος ὑπὸ λιμοῦ, tabefactus fame.
Κατεστός, pro ut, quemadmodum, ut. Herodot.
Κατεσφάλλω, oppedo, Gen. κατεσφάλθω, Aristo.
Κατεσχεδιάζω, longè excedo & superior sum, Polyb. li. 5. ἐδόκει οὖν ἑστὶ τέχνῃ κατεσχεδιάζειν.
Κατασφάττω, μ. ἔσσω, π. ξω, transfigo.
Κατασφενδονάω, π. ήσω, τὸ χωρίον, adulor.
Κατασφενδονή, deuolans, volatu delapsus.
Κατασφενόω, & Κατασφενόω, μ. άσω, π. ώσω, tego, Accusat. Aristoph. in Pluto. κατεσφενώσατ' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, cooperuit eius caput puniceo panno.
Κατασφενωτὸς, ὁ, τό, velum, obtectum aliquod atque obiectum.
Κατασφῆνόω, μ. ώσω, π. ώσω, lapido, Accus.
Κατασφίγγω, concoquo, conturbo, deiicio. τὸν ὀργὴν κατασφίγγειν, Cic. concoquere odium.
Κατασφύω, occido, σφύσω, Accus. Iliad. 7.
Κατασφύζομαι, gelo. Arist. de hist. Anim. lib. 6.
Κατασφυγόω, & Κατασφυγόω, μ. ώσω, π. ώσω, defigo, Aristot. de hist. Anim. lib. 5.
Κατασχάζω, π. άσω, π. σω, desilio, Neut.
Κατασχάλλω, μ. άλλω, adulterio, vitio, Accus.
Κατασχεδιάζω, lædo, κατασχεδιάσθαι.
Κατασχεδὴ, palus in aquam defixus.
Κατασχεδεῖν, defigere.
Κατασχεδὸν, quatuor cubitorum.
Κατασχεδὸς, pessuli.
Κατασχίζω, ίσω, deprimo, opprimo, Accus.
Κατασχεσιφρονέω, compressus.
Κατασχέτος, amarus.
Κατασχημονέω, ῶ, præpinguis, obesus.
Κατασχημονίζω, opplebo.
Κατασχηνόω, μ. ώσω, comburo. κατασχήνωσαν τὰς οἰκίας, faces tectis iniiciebant, Plutarch. in Camil.
Κατασχία, deglutio, absorbeo, Plut. in Alci.
Κατασχίλλω, decido, prosternor, diruor, Aristoph. περὶ οὗ ἔνιοι κατασχίλλουσι, ab asino delapsus κατασχίλλειν δεῖ τὴν γῆν, in terram cadere, Xen.
Κατασχεύω, committo, trado, Phal. in Epist.
Κατασχέω, fidem facio, aut præsto.
Κατασχέσεις, fiduciæ est & securitatis contractus, vt fit inter eos quibus incomperta est vtrinque fides, Plut. de virtut. mulier.
Κατασχίνω, ῶ, pice illino, Aristoph.
Κατασχίνω, pico, pice punio, comburo.
Κατασχιστὸς, pinguis, κατασχιστὸν.
Κατασχλαγία, ας, ἡ, consternatio I. in.
Κατασχλακτὸς, exterrens, aberrans.
Κατασχλασμὸς, ὁ, τὸ, cataplasma Plin. Scribon. Larg. superpositum medicamentum. κατασχλασμὸν ἐπιτιθέναι ἰμπλαστροειδῆ, Dioscor.
Κατασχλασσόω, emplastri modo imponere.
Κατασχλασσὸς, ὁ, Herodot. cataplasma.
Κατασχλαστὸς, ὴ, ὸν, cataplasmatis in modū conformatus, Aristoph. in Plut.
Κατασχλάω, cataplasmate medeor, impuno. κατασχλάσθαι ἰατρὸν πηλῷ, limo obducto se lorierat, Gaz. ex Aristot. hist. 9. Plin. luto circumlitus.
Κατασχλίω, complico, necto, insero, Herodot.
Κατασχλὸς, ὀυνὸν ὴ, ὸν, plenus, expletus.
Κατασχλύω, nauc deuehor, quasi deorsum nauigo & secundo amne in portum rédeo, appello Theophr. li. 4. de caus.
Κατάσχλυσις, Atticè, idem quod κατάσχλασις, plenus.
Κατασχολάζω, obiurgatio, Ecclesiast. 22.
Κατασχολὴ, confertum.
Κατασχολιστικὸς, ὴ, ὸν, horribilis. Plut. in Lycur.
Κατασχολὸς, ὁ, ἡ, percussus, stupefactus, sim per attonitus, Plutar. in Fab.
Κατασχολὴ, ἡ, ἡ, stupor, pauor, Aristot. li. 2. magnorum Moralium.
Κατασχολόομαι, admiror, ad stuporē vsque despicio, percellor, ἐκθαμβοῦμαι, Accu. Plut. de tuend.
Κατασχολόω, μ. ώσω, π. ξω, perterreo, inicio timorem. κατασχολοῦσι πάντας, Xen. lib. 1. Ped.
Κατασχολὸς, ὁ, contextus, complexio.
Κατάσχολος, ὁ, ἡ, adnauigatio, portus ad quem appellimus, incursus nauium, Bud. in Pandect.
Κατασχολύω, & Κατασχολύζω, dito, locupleto.
Κατασχολύω, tendo, nanigo, deferor.
Κατασχολύω, expurgo, perluo, abluo, Theophr.
Κατασχολύσις, inuectus, Herodot. li. 1.
Κατασχολύομαι, diffiari, perflari, ventilari & vsto exponi, Theophr. li. 4. cap. 14. de Caus.
Κατασχολυμὸς, inflatio, Eurip. κατασχολυσμὸν ἐμποιεῖν, de tibiis quæ flebāt ex loco, tibicinum inflatus Cic. vel incentio cum Gell.
Κατασχολύω, μ. ύσω, π. ὐξω, perflo, aspiro & fuco, spiritum emitto, Arist. li. 6. Anim.
Κατασχολίγω, stringo, ac propemodum strangulo. κατασχολίγειν πῦρ, ignem opprimere & suffocare, Gal.
Κατασχολίζομαι, fumo perfusus.
Κατασχολίζω, ίσω, π. ιξω, fumigo.
Κατασχολιξὶς, strangulatio, suffocatio.
Κατασχολὸς, cominus, per vestigia, Thucyd.
Κατασχολὸς, absorptus, consumptus, Chrysost.
Κατασχολόω, distinguo, vario, Hermog.
Κατασχολόω, nimiū & plusquām par est timeo.
Κατασχολμόω, μ. ώσω, debello, expugno. κατασχολμῶ τι ἐγκλήματι, crimine te iniector, Thucydid.
Κατασχολμὸς, Thucyd. q. debellatio.
Κατασχολτύπημα, vrbibus exturdo, subigo. κατασχολτύπουσι τὸ πλεῖστον ἐξαιρεῖν ἐκ μέσου, fustibus plurimum habendi cupiditatem, Plut. in Lycur.
Κατασχολλὰ, multis de causis, Thucyd.
Κατασχολλῶ, multum, effusim, Dioscor. li. 1.
Κατασχολόω, μ. ώσω, π. ώσω, supero, in fugā obtineo, opprimo, labore conficio. Achil. Accu.
Κατασχολὸς, ὁ, delassus, defessus, laboriosus.
Κατασχολύω, labore conficior.
Κατασχολύομαι, interdum pro exercitato.
Κατασχολυτίζομαι, & Κατασχολυτίζω, μ. ίσω, demergo, in mare præcipito, submergo, March. 2.
Κατασχολυτισμὸς, ὁ, ἡ, q. demersio.

Κατασχολυτὸς, ὴ, ὸν, pitaxa.
Κατασχολυτίζω, demergo, Herodot.
Κατασχολύω, oppedo e contra, Neutr.
Κατασχολύομαι, redeo, descendo, tendo, Polyb.
Κατασχολυσίως, apud Plutar. in Timoleone, scortandi actio, q. scortatio: quæ & meretricium Tranquillo.
Κατασχολύω, & Κατασχολύω, μ. ύσω, π. ύξω, scortor, Neut. κατασχολύουσι τὸν γάμον, gustum illecebrosis saporibus irrito, Naz. in Orat.
Κατασχολύομαι, scortando opes exhaurio.
Κατασχολύω, μ. ώσω, π. ώξω, præbeo, κατασχολύσαι τὰς σκευωρίας κακὰς, Xenop. li. 1. Pæd. afferre seu inferre incommoda hosti.
Κατασχολύω, vorago, gula, λάρυγξ, βόθυνος.
Κατασχολύω, sæpus, φραγμὸς, πλοκάνις.
Κατασχολύω, guttur, gula, λάρυγξ, βόθυνος.
Κατασχολύω, τὸ, catapotia, medicamentum quod fumitur deglutiendo. ¶ Κατασχολύω, Plin. pilulas & catapotia vocat.
Κατασχολυγωνιδίου, de negotiatoribus qui annonæ precium intendentes, è penuria vulgi lucrum captant, & inde locupletantur, Naz.
Κατασχολύω, declinis, κατασχολὴς, pronus.
Κατασχολύομαι, & Κατασχολύω, μ. άξω, π. ξω, gero, transigo, peragos, perfracto, Xenoph.
Κατασχολύνεσις, ἡ, ἡ, mitigatio.
Κατασχολύω, mitigo, leuio, demulceo, Xen.
Κατασχολύζω, concremo, Bud. in Epist.
Κατασχολύω, comburo.
Κατασχολύζω, considerās, Herodot.
Κατασχολύζομαι, ὁ, ἡ, pronus, declinis, Hom.
Κατασχολύζομαι, præcipitatus, pessum dedisti, Epigram.
Κατασχολύω, mitigo, demulceo, κατασχολύω.
Κατασχολύω, disseco.
Κατασχολύδομαι, prodo, dilapido, defero, Luci.
Κατασχολύδομαι, prodere, apud Suid.
Κατασχολύζω τὸν δίκλον, præuaricari.
Κατασχολύζομαι, vel κατασχολύζομαι, sine diæresi, (& inelius, vt scribit Phrynich.) contemnere, deferere, impune irridere.
Κατασχολύω, deuolo. κατασχολᾶς, deuolans.
Κατασχολύω, deuolabo, Lucian. in Cane.
Κατασχολύω, terreo, consternor, Ilia. δ.
Κατασχολύω, terreo, Accus.
Κατασχολύμαι, tango, exprobro, Geni. κατασχολύμαι τὸ δημόσιον, ad Demaretum refero, seu Demaretum testem cito, Herodot. li. 8.
Κατασχολύμαι, deorsum volo.
Κατασχολύω, despuendus, abominādus, Anacr.
Κατασχολύω, despuo, contemno, reiicio, κατασχολύω, despuo, execror, Æschin.
Κατασχολύω, deuolauero, Lucian.
Κατασχολύω, & Κατασχολύω, ruina, ruinæ, lapsus, Aphr. li. 2. Probl.
Κατασχολύω, timeo, trepido.
Κατασχολύομαι, inops fum.
Κατασχολύω, cinædus.
Κατασχολύω, ῶ, ὁ, flagitium abominandum libidinis, fœda voluptas, obscœnicas, Aristoph. 1405.
Κατασχολύω, libidinosus sum, κατασχολύω, Suid.
Κατασχολύω, ὁ, ἡ, cinædus, francus, obscœnus. Aristoph. in Vesp. Et apud Atticos medius digitus & infamis, qui, & κατασχολύς appellatur.
Κατασχολύομαι, marcesco, putresco.
Κατασχολύω, μ. ώσω, dento, frequentem reddo, multiplico, Accus. Plut. in Lycur.
Κατασχολύω, vinco in pugilatu.
Κατασχολύω, comburere, Phalari.
Κατασχολύω, rubeus, rufus, fulvus, fulvescens.
Κατασχολύω, impleo, humecto.
Κατασχολύω, execratio, imprecatio, Herodot.
Κατασχολύω, ὁ, ἡ, genius anus maritimæ. Esse ex aquilarum genere annotat Eustath. in Dionys. ¶ Item cataracta locus est abruptus & præceps in flumine, vnde aqua ruit potius quàm fluit, Strab. lib. vlt.
Κατασχολύω, frangere, deiicere.
Κατασχολύω, μ. ήσομαι, π. ασμαι, maledico, execror, demoueo, Dat. Aristoph. περὶ οὐ τοῦ διδάσκειν ἐστὶν ἀρᾶσθαι, an præceptori imprecaris? Aliquando & Accus. κατασχολύσθαι τὸν θεόν, Aristid.
Κατασχολύω, ὁ, præceps.
Κατασχολύω, ὁ, ἡ, maledictus, execratus.
Κατασχολύω, μ. ξω, π. ασχα, vel κατασχολύω, ingruo, percutio fortiter, collido, frango, rumpo, Herodot. 3. κατασχολύσεσθαι τῇ ἐν αὐτῷ ἰδόντι. ¶ Item erumpo, Diodor. ¶ Est etiā præcipito, cum impetu decido, κατασχολύομαι, Aristo. de mūd. ¶ Itē defluo, castro, Gal. Meth.
Κατασχολύω, chlæna talaris, Sophocl.
Κατασχολύω, μ. ήσω, otiosum & inutile aliquid efficio, tritum facio, inutili opere onero, Luc. 13. ἵνα τί ἡ γῆν καταργεῖ; ad quid vel terram inutiliter occupat?
Κατασχολύω, initiatio, primitiæ, Eurip.
Κατασχολύφαρμακα, medicamenta quæ purgando sunt, Dioscor. lib. 1.
Κατασχολύω, Chrys. 2. Corint. 3. vacantem, cessantē & superuacaneū, vt ager vacāns, Cæsari.
Κατασχολύω, μ. ώσω, π. ασμαι, deargento.
Κατασχολύω, argenteus, Herodot.
Κατασχολύω, irrigo, Aristoph. in Achar.
Κατασχολύω, manibus tractare, demulcere, Ilia. δ.
Κατασχολύω, execror, Datus.
Κατασχολύω, turbo, procella, Eust. Ilia. ι.
Κατασχολύω, articulo.
Κατασχολύω, horrenda sunt.
Κατασχολύω, μ. ήσω, & Κατασχολύω, in numerum coopto, enumero, recenseo. ἐκαλεῖτο ἐν τοῖς σοφοῖς κατὰ ζημεῦσι, septimum inter sapientes enumerant, Plut. in Solon. κατασχολύω ὑμᾶς, recenseo apud vos, Æschin.
Κατασχολύω, & ἀσχολύω, Athen. li. 10 prandere.
Κατασχολύω, sufficit. κατασχολύσει μοι, mihi satis erit, Eurip.
Κατασχολύω, adaptans, Herodot.
Κατασχολύω, cōmissus, Herm. de Inuent. tomo 2.
Κατασχολύω ὑπὸ χρεῶν, crumpente prælio, Herm.

Καταῤῥᾳθυμέω, desideo, incuria perdo, Xenoph.
Καταῤῥαίνω, aspergo, Galen. li. 2. ad Glauc.
Καταῤῥάκτης, siue Καταῤῥάκτης, ὁ, locus præceps in flumine vbi fluuius ruit potius quã fluit. ¶Item Liu. porta catarrhacta, receidénsque porta, Plutarch. in Anton. ἡ, εἰς καταῤῥάκτας ἄφικα πλεύσοις ἢ, μοχλοὶ καταῤῥάττας. ¶Sopho. in Oedip. Colon. καταῤῥακτὸν ὕδωρ vocat, descensum apud inferos, quod præruptus sit, & delisiens.
Καταῤῥάκτης, catarrhacta auis, Aristot. lib. 2. Anim. & Leuit 11. τὸν καταῤῥάκτην ἢ καταῤῥάκτὴν ἢ ἱέρακα, bubonem & mergulam & ibin. ¶Plin. catarrhactas Diomedeas aues vocat, libro 10. cap. 44.
Καταῤῥάπτω, consuo, persuo, insero.
Καταῤῥάφης, pannosus.
Καταῤῥαγής, rupitus, Herodian.
Καταῤῥᾰδιουργέω, nugari.
Καταῤῥέω ὑδρωπικῶς, sudore profundor, Lucian.
Καταῤῥέπης, in alteram partem vergens.
Καταῤῥέπω, deorsum vergo, Polyb.
Καταῤῥέω, defluo, resoluor, distillo, delabor, Neutr. καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν, delabi in terrã, Xenoph. li. 1. Pæd.
Καταῤῥήγνυμαι, decido, delabor, ruo, cum impetu fluo. αἵματος καταῤῥηγνύτο, ventus cum fragore incidebat, Plutarch. in Fabio. καταῤῥῆξαι πόλεμος, erupit bellum, Aristoph. ¶Item abrumpo, discindo, Xenoph. li. 3. παιδ. γαμίσας ἐκατέρᾳ τὴν θυγατέρα εἰς τὴν πόλιν.
Καταῤῥήγνυμι, καταῤῥήξω, discindo, dirumpo, Lucian. ἱδὼν δὲ καταῤῥηγνυμένην, vestis dirumpitur. ¶Item cum impetu decidere facio, deiicio. καταῤῥῆξε εἰς χαλκᾶν δὲ πολιήων, hostes in vallum compulit, Plutarch. in Fab.
Καταῤῥήσις, ὁ, condemnatio.
Καταῤῥέκτης, constrepere, insonare. καταῤῥέκτης κοιλίαν, alium purgat, vel alium turbat, Dioscor. li. 2.
Καταῤῥιπτικῶς, eloquentiẽ torrente rapior, vt liberum iudicium non habeam, Herodot.
Καταῤῥιπτέω, vi eloquentiæ demulceo, Bud.
Καταῤῥόπτω, siue καταῤῥόπτω, instrepo, δόκησιν.
Καταῤῥυάρ, ὁ, distillatione laborans, Dioscor. li. 3.
Καταῤῥύω, terra condirus, Gaz. li. 1. hist. plant. Theophr. cap. 10. ¶Καταῤῥύωμα, ago radices, radicor Plin. ¶Καταῤῥύω, fulcio.
Καταῤῥύω, limo, polio, Aristoph. βατέχν.
Καταῤῥυτίζω, difficio.
Καταῤῥύω, προῆκα, proiicio, Accus.
Καταῤῥυτικός, qui distillationibus infestatur.
Καταῤῥυτίζομαι, distillationibus laboro, Dioscor.
Καταῤῥύσις, languores qui fiunt distillatione, Plat. in Tim.
Καταῤῥύω, defluxus, distillatio, Dioscor. ¶Καταῤῥύσις, idem, ὃς ἐκ τῆς κεφαλῆς ῥεῖ, Etym.
Καταῤῥώψ, deorsum vergens, declinis, Galen.
Καταῤῥοφέω, ῆσω, sorbillo, sorbeo, digero.
Καταῤῥυὲς, ῆντος, lapsus.
Καταῤῥύθμιζω, quadrare facio, concilio.

Καταῤῥυπόω, contamino, obscuro, Plat. Leg. vi.
Καταῤῥύπτης τόπος, locus in quem humor influxo. καταῤῥύπτης πεπαιδεύκασι, regio fluuiis irrigua, Plut.
Καταῤῥώδυνος, in metum adduco, Accus.
Καταῤῥώδυνος, solicitus.
Καταῤῥωδιάσεις, metuens, formidans, perterritus.
Καταῤῥώξ, ῶγος, copulsi, rupes hians. Sopho.
Κατάρσις, ἡ, appulsus, descensus nauis.
Κατασκευάζω, ἀσω, apto, præparo, appendo, Accusat. ἵνα καταστήσω δέ τοι τὰ κατὰ σεαυτὸν, vt omnia tibi in integrum restituam, Herodot.
Κατάστασις, ἡ, aptatio.
Καταπήγνυμι, ἔπηξα, πέπηγα, & καταπήγνυμαι, cemento, adapto, coagmento, componoque, quum luxati artus componendo redeunt ad naturalem iuncturam & positionem: quod καταπηγνῦν vocat Æginet. Sic etiam transfulit ad animum Plut. in Cat. ἡμέτερον ἔτι νῦν ἔργον ἀλλοιωθὲν μὲν ἀξαι ἢ καταπῆξαι, perturbatum sanæ menti restituere. ¶Καταπήγνυμι, concilio, conciliare dissidentes, confociare dirempta, Herodot. in Terps. de Mileto. καταπήξαι τε τὰ μάλιστα στάσεα μιν ἔχοντα. Πάριον καταπῆξαι, reconciliare, Polyb. hist. 1. καὶς καταπήξαι τὰ διάφορα, refectis classibus portis soluerunt.
Καταπηγὶς, ἰδος, malus nauis, Hom.
Κατάπηξις, εως, ὁ, absolutio & perfectio, Plut. in Them. ἀδημίλητα ἢ κατάπηξις, cura atque institutio, id est, παίδια ἢ ἀγωγὴ. ¶Est & concrepitus.
Κατάπηξις, ῦδος, ἡ, compositio & concinnatio. ¶Est etiam solutio & perfectio, reconciliatio. ¶Est etiam Galeno, ὁ μεταξὺ ἐστὶν ἐν τῷ σῶμα γόνου τε καὶ τοῦ εἰς τὸν ἢ φύσιν, luxatorum compositio, restitutio ad naturalem positionem. ¶Significat etiam instaurationem.
Καταπηγὼν, ῶνος, ὁ, recõciliator Liu. διαλλακτὴς, ἁμοσσὶς, Herodot. in Terps. de Mileto.
Καταπήνω, condio, dispono, adapto, Plat. de Leg.
Καταπηλάω, defluere.
Καταπηλίζω, dispono, καταπηλίσαντες, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα.
Καταπηχὴ, libatio, primitiæ pro exordio, Aliis. τὰ καταπηχέα τῶν καταπηγέων πεποιῆσθαι. ¶Καταπηχὴ, ab initio, αὐτικα καταπηχέες, iam inde ab initio, Herodot.
Καταπηχὴς, firmus, solidus. Καταπηχὲς, ab initio.
Καταπήχυσις, ἡ, ἀσφάλεια, firmitas, firmitudo, vt firmam ferio. καταπήχυσιν ἀπὸ τοῦ ἐπιστόμου ἐποιήσατο, Demosth. sacra auspicari. ¶Item incipio, inchoo, auspicor, aggredior. καταπήχυνε τὰς μάχας, prælium incipere, Polyb.
Καταπήχω, lacesso, auspicor. exemplum præbeo, καταπήχομαι, auspicor prælia. Eurip. ¶Accipitur etiam pro ἡγεμονεύειν, præsidere, dominari, cum Genit. οὐ χὴ καταπήχειν τῆς ἀληθείας, in Protagora.
Καταπήχων, præsultor, præcentor.
Καταπηώδης, terra vitibus apta.

Καταπιαίνω, μανῶ, q. incarno, carnem facio.
Καταπίδυος, ου, ὁ, corpulentus, obesus.
Καταπίθοντες τὴν γῆν, terram aggerantes, Theophr.
Καταπίθω, μι, & Καταπιθεύω, μι καταπίθωσι, extinguo, sedo, compesco, Accus. Aristoph.
Καταπιλέω, μι, εἰσαγω, π. ειμαι, decido.
Καταπίλημα, ατος, τὸ, concutio, vt hastam quassio. καταπίλησον κῦ τὸ κοντὸς, decutiat superstructum, Gaz. ¶Καταπίλης etiam verbum communale pro prosternere multis exiccatis poculis, Menand. apud Athen. lib. 10, ἐπεὶ τὸ γ' ὑπνῶσαι κἀδέκα ἢ δώδεκα κύλικας ὅως καταπίλης φιλοπαμφάγος. ¶Item non voce, sed manu silentium indico, vel aliud significo, Xenoph. li. 5. παιδ. ἢ τὴν χαλκίδα καταπίλησι signum dederunt.
Καταπίπτω, emarcui, putrui, Aristoph. in Plut.
Καταπίτνημι, obfigo, διατορεύω, Herodian. li. 1. ἵδρωτα καταπιτνάμενα χειμαίνει τὸν πυρετὸν πίνοντι. ¶Significat etiam infigo, Gregor.
Καταπομπεύω, adnoto, noto, conscribo.
Καταπονέω, marcesco, Depon. absol. Chrys.
Καταπόνω, tabefacio, putrefacio.
Καταπορφύρω, silentii impero, iubeo vt linguis faueatur: idque sacrorum præconum, qui ἱεροκήρυκες dicebantur, officium erat, Xenoph. li. 2. Hellen.
Καταπορῶ, conticesco, Plat.
Καταποτάζομαι, Aristoph. in Vesp. πορῦ ποτωῖ ἐκ τοῦ καταποτάζει, Interp. τὸν στρατηλάτην πάλαι, siculorũ more edit.
Καταπρίω, lædere.
Καταπτύω, μι, ἀπτύσομαι, π. ῦμαι, edo vescor.
Καταπτώσσω, μι, ἔπτωξα, πέπτωχα, fileri subeo. ¶Apud Arist. 3. Rhet. pro simplici sumitur, fileo.
Καταπτύω, procumbere facio, concido.
Καταπυθμαίνω, μι, ἔνω, effodio, cuerto, diruo, funditus cuerto. καταπυθμένας οἰκίας ἐκ ἐδάφους πεσεῖν, domum solo adæquasti, Plut. in Publ.
Καταπυκάζω, vellico, fodio, pungo.
Καταπυκτὸς, ὁ, ἡ, defossio, cuerio, excidium.
Καταπυκτὸς, defossus.
Καταπυκτὸς, qui amicis dedecori est, Hesyc.
Καταπυλάω, μι, ἔσω, σ. ακα, dispergo, dissipo.
Καταπυλίζω, carnes absumere, Hesych.
Καταπυνέω, attenuor.
Καταπυργόω, protego.
Καταπυστεύω, ἐθέλησα, π. ῦμαι, speculor, prouideo. τοῦτο καταπυστεύσαντες ἐπεμψαν ἄνδρας, cum autem ad hostes speculandos mississet, Plut. in Solon.
Κατάπυστος, ὁ, habitatio.
Καταπυτίζω, instruo, exorno, armoque, ἐπὶ τὴν πολεμίαν καταπυτίζομαι, Xeno. ¶Item compono, conficio, molior, extruo, ὁ φειδίας καταπυτίζεται τὸν ἀθηνᾶν. Arist. de insid. καταπυτίζομαι τὸν βασιλέα, regnum occupare volens, Xenop. ¶Item comparo & acquiro, Idem, συμμάχους καταπυτίζεσθαι.

Καταπυτίζω, μι, ἔσω, π. ακα, ædifico, extruo. οἰκοδόμημα καταπυτίσαι, Pausan. ¶Item instruo, adorno, Plat. 2. de Rep. σωμάτιον καταπυτίζει. ¶Item dirigo me ad, efficio, cõcinno, insterno, munio, Demosth. καταπυτίζει τὰς ὁδοὺς, vias moliri, exitum munire. ¶Item probo, astruo, καταπυτίζει μυθίαν τινὰ, Demosth. astruit, probat. ¶Refertur & ad fraudes, contechnor Plaut. cõtexto Cic. Demosth. μηχανήματα καταπυτίζει τινὶ τινα, struit, molitur.
Καταπυτόω, destruo, Prouer. 25.
Καταπύτωμα, ατος, τὸ, ædificium, apparatus, structura, machina. ¶Item fraus, commentum, Demosth. καὶ ἀφεστήκατε τῶν καταπυτωμάτων ἀυτῆς, τὰ προσβάντα αὐτὴ κατασκευάσει, res ipsa indicat ex composito factum esse & structum quod dico. ¶Dicitur & καταπυτωμάτων ab Eodem in Eadem, Καὶ καταπυτωμάτων ἀμελὲ ὑπὲρ τὰ ἀκόσια τούτων τὸν τόμον πεποίηκα, fraus & commentum ex composito adornatum. ¶Accipitur & in bonam partem, Aristot. 6. Polit.
Καταπυτωσμὸς, ὁ, ἡ, fraus, institutum, instrumentum, apparatus, Thucyd.
Καταπυτωτὴς, opifex, vt mundi Deus molitor.
Καταπυτωτικὸς, astruens, Hermog.
Καταπυτωτὸς, subornatus, appositus, adornatus & summissus, Aristot. 2. Oecon. ¶Significat etiam compactum & fabrilẽ. Plut. in Apoph.
Καταπυτὼ, οῦς, ἡ, structura, opificium, compositio, compages. Halitar. in vita Lysiæ, Γοργίας τε ὁ Λεοντῖνος ἐν τοιούτῳ πάνυ φορτικῷ σοφιστῇ ἢ ὑποψυχεῖ τὴν καταπυτὼ, orationis structuram & compositionem. ἡ τῶν ἀχιλλέως ὅπλων καταπυτὼ, descriptio armorum Achillis, Apollon. καταπυτὼ πανηγύρεως, Athen. pro opificio & opere. ¶Item καταπυτὼ τοῦ σώματος, constitutio corporis, Galen. ¶Item supellex & vasa & instrumenta domus vel fundi hoc nomine significantur. οἰκίαν καταπυτῶ τινὶ χορηγῶν, supellectilem digestam esse suis locis, Xenoph. in Oecon. ¶Est & probatio, adstructio, demonstratio, Aphtho. καταπυτὼ τοῦ μύθου τοιάδε βουλόμενοι σοφίζεσθαι.
Καταπαλωίζομαι, μ. ασθμαι, firmo tentoria, Plat.
Καταπαλύω, μ. ὕσω, π. υκα, requiesco, Matt. 11. nidifico, Marc. 4. in tabernaculo maneo, Xenoph. εἰς ἐνδεήματα καταπαλύειν, in tabernaculis quibus aliquid desit, habitare. ¶ Ité hospitium exhibeo, εἰς τοῦτον χρόνον καταπαλύειν, in loco pascuæ habitaculã præbens, Naz.
Καταπαλύνιον, ου, τὸ, vmbraculum, receptaculũ, diuersorium, pro nido, Matt. 8. & Luc. 9.
Καταπαλτὸς, ὁ, ἡ, ὸν, ακα, emergo, cum impetu exorior, grassor, καταπαλτὲς τὸ νόσημα, morbus emergit. Dioscor. li. 5. ¶Item incumbo, καταπαλτὲς ἐς τὴν πόλιν, in vrbem incubit, Herodot. ¶Aristot. de mundo, pro decumbo capit, ἵκανον ἢ πάντα καταπαλτὰ εἰς τὴν γῆν, omnibus ἐπιπέσῃ τοῦ, horum quempiã in terram decumbere, σκηπτὸς, i. fulmen, dicitur. Aphro-

Universidad de Deusto
Biblioteca

ωμ Dat li.1.Prob.κατακεῖσθαι τῇ ὀδόντι, in dentem decumbere.

Κατάκλιτος, incubitus Gaz. Dioſc.li.7.

Κατακλίνω, obumbro, Plat.in Timæo.

Κατακλύω γαμαι, diſpergor, κατακοσμοῦμαι.

Κατάκλωνος, vmbrolus, inumbratus, δένδρεσι κατακλώνοις, arboribus inumbratus, Herodot.

Κατακολάω, ditigeo, exarco, exiccor. κατακλᾶσαι, contabeſcens ficcitate, Lucian.

Κατακοπτάω, exploro.

Κατακοπτήριος, exploro, ſpeculor, circuſpecto. Κατακοπτήριος, idem, Xeno.2. Κύρου.

Κατακοπτή, ἡ, ſpecula, ſpeculatio, exploratio.

Κατακοπτήρια, vel κατακοπτικά, munus exploratorium & ſpeculatorium.

Κατακοπτήρ, ορος, explorator, ſpeculator, index.

Κατακοσμῶ, docco, παιδεύω, inſtituo, ἀσκῶ, Baſil.

Κατακοσμῶ τὸν συμπότην, inter conuiuas iocor.

Κατακομψολογῶ, parùm pendo, Hipp.ad Demag.

Κατακομψόω, deprimo, exterminio, imminuo.

Κατακομψῶ, myrrhatus, olens myrrham, Dioſc. lib.1.cap.76. ¶ Κατακόμψως, pro eodem, Ruel.

Κατακονίω, comburo, corrumpo, diſcerpo, Ilias. ἐκατακόνισε πυρὶ ναῦς. κατακαῦσαι. ¶ Et κατακονίομαι, torqueor dolore, Phal.in Epiſt.

Κατακορδάβιμος, cū faſtu ſpernens, Laer.in Diog.

Κατακορδάβω, perſequor, arceo.

Κατακορδίζω, decipio, ſophiſmate redarguo, Plu. ¶ Dicitur etiam Κατακορδυλίζω, Gregor.

Κατακορδύλω, demitto, detraho, deorſum duco.

Κατακορδυλῶ, luxu conſumo, prodigo.

Κατακορδυλῶ, μάξω, π. κχα, dilanio, Accuſ.

Κατάκορμα, τι, diſtractio & diſtractio Cicer. Theophr.hiſt.plant.li.4.ca.12.

Κατακορτικά: γάλακτος, lac euocans, Dioſcorid. lib.2.

Κατακορτικῶ, affluo delitiis, Naz.in Orat.

Κατακορτίζω, diuello, detraho, diſſoluo. κατακορτίζειν σημεῖα, ſigna ſunt reuulſa, Thucyd. ¶ Κατακορτίζω γάλα, lac attrahere atque elicere, ſiue euocare. Interpr. Ariſtoph.in Equit.

Κατακορτίζω, ſpargo, ſemino. κατακορτίζειν τὸν ζόφον καὶ τὸ ὄρθρον ἀμφὶ πυρφόροις, flammas in velum iactauit, Plut.in Camil. ¶ Item detraho.

Κατακορτίζω, imbuo, libo.

Κατακορύσσομαι, vrgeor.

Κατακορυφῶ, teſtino, accelero, ſum ferox.

Κατακορυφῶ, accelero, vrgeo, præcipito, Æſchi.

Κατακορυφῶ, impellere.

Κατακορυφόω ζω, ingenti ſtudio, & cum ambitione quadam aliquid facio, Naz.in Orat.

Κατακορυφῶ, ſpargo, bona fide, citra figmentum.

Κατακορυφῶ, de induſtria, ſeria.

Κατακορυφῶ, deſtillatio Ceſ.lib.4.ca.2.

Κατακορυφῶ, diſtillo, inſtillo, Luci.

Κατακορυφῶ, ιτος, conſtitutus. ¶ Κατακορυφῶν, conſtituum eſſe. ¶ Κατακορυφῶσθαι, conſtituatur.

Κατακορυφῶ, in ſtabulo aut ſtatione aut diuerſorio colloco, ſtabulo Varr.Strab.

Κατακορυφῶ, in rectum, ad perpendiculum.

Κατακορυφῶμα, τος, τὸ, appendix, Herm. lingulæ per ſua pondera adiectio Marc. apud Dioſc.

Κατακορυφῶ, vim habēs cohibendi, reprimēdi. κατακορυφῶν, pharmaca cohibentia, Gale.

Κατακορυφῶ, ſtans, Herodot. κατακορυφῶν τὸ πλῆθος, ſtans apud multitudinem. κατακορυφῶν τὸ τεῖχος ἀπολείπω, pro muris ſtantes, &c. Thucydid.

Κατακορυφῶ, factionibus vincor in ſeditionem deuenio. κατακορυφῶσθαι τὰς γάμους, de nuptiis concertare, Ariſt.li.5.Pol.ca.6.

Κατακορυφῶ, ſeditionem ſuſcito, Plut.in Thes.

Κατάκορυφος, ἡ, tranquillitas, ſtatus, Lucian. ἡ κατάκορυφος τῆς ἀτμοσφαίρας, mire erat ſerenum. ¶ Item rerum compoſitio in melioremque ſtatum reductio, ἐπιβουλὴ τῆς πολιτείας, Herodot. ¶ Significat & conſilium, conciliū, ſedem, ſtatum, Interp. Thucy. ¶ Item induſtria, & ratio, ἐκ προνοίας καὶ κατακορυφῆς, Herodot. ¶ Eſt & execratio. ¶ Κατακορυφῶς item eſt caſtrenſe vocabulum pro ſtatione & præſidio, Eupol.apud Suid. ¶ Et ſtipendium quod ſtationem agentibus, ſtationariis militibus dabatur, etiam dicitur κατακορυφῶς Lyſix.

Κατακορυφῶς, diſpoſitor Senec. inſtaurator, Spond.

Κατακορυφῶς, intralis, εἰς κατάκορυφος ἀγγεῖον, Hermog.

Κατάκορυφα, τὰ, ſubtegulanea.

Κατακορυφῶ, μῶ, tego, obtego, cooperio.

Κατακορυφῶσμα, ατος, τὸ, tectis, lacunis, Herodot.

Κατακορυφῶς, ὁ, conſtipatus, vndique tectus.

Κατακορυφῶ, deſcendo, redeo, Nonn.

Κατακορυφῶμαι, ἐλθὼν, π. ἐλθεῖν, in officio ceſſeuo, ego res compono. Plutar. διορθώσασθαι ἀπὸ τῶν ἔργων. ¶ Κατακορυφῶσθαι etiam eſt reprimere & ſuppremere tumentia vel excreſcentia, Dioſc.

Κατακορυφῶμαι, ingemiſco, Baſil. ¶ Dicitur etiam paſſiue, Aiciphron.

Κατακορυφῶ, μῶ, π. ξω, ingemo, ſuſpiro, Nonn. Genit. κατακορυφῶν τινι. Eurip.

Κατακορυφῶμαι, ιτεως, π. κχα, iteris inſigno, in numerum ſtellarum refero, Procl.

Κατάκορυφος, ὁ, ſtellatus, ſidereus, ſtellarum fulgore corruſcans, Naz. Orat. de cauda pauonis.

Κατακορυφῶ, emm° abſis à me. Plaut.

Κατακορυφῶμα, τος, τὸ, habitus, ſtatus. hęc dicitur ſolum ad veſtium referūtur, ſed ad omnē corporis habitum. κατακορυφῶμα τῆς ψυχῆς, habitus, Dioſc.lib.6.

Κατακορυφῶσις, ὁ, placido ac placato animo.

Κατακορυφῶς, conſtitui, ſiſti, quieſcere.

Κατακορυφῶς, amuleta.

Κατακορυφῶ, in otio & pace quieſcere, Plut.

Κατακορυφῶ φύλακας, conſtitue cuſtodes, Ariſtop.

Κατακορυφῶ, confirmo, βεβαιῶ. ¶ Item condemno.

Κατακορυφῶ, punctis diſtinguo, Baſil.

Κατακορυφῶσις, ἡ, interſtinctus, notis compunctus Cicer maculoſus: Vnde & pro tunica pictura, animalium figuris aut floribus intexta, bellūata Latine, Pollux.

Κατακορυφῶ, reluceo.

Κατακορυφῶμαι, amictus, habitus, Plut in Pericl.

Κατακορυφῶ, facere facio.

Κατακορυφῶ, tibiæ pars quædam, Heſych.

Κατακορυφῶ, ſuſpiro, in Epigram.

Κατακορυφῶ, ομαι, vel κω, π. ξω, ſterno ædificia, ſeu habitacula extruo, Thucyd. ¶ Et κατακορυφῶσαι, interficere. Herodot. ἐπὶ δὲ σφεας πάντας κατακορυφῶσαι τὸ αὐτίκα.

Κατακορυφῶμαι, complano.

Κατακορυφῶσθαι, vel κατακορυφῆσθαι, collineare vel collimare, ad ſcopum intendere, Baſil.

Κατακορυφῶ, amictus.

Κατακορυφῶ, facio diſtillare.

Κατακορυφῶμαι, fulgure obruo, Plutar. in Galba.

Κατακορυφῶμαι, ομαι, π. ξω, bellica affluia deſpicio. ſtratagemate ſupero, Baſil. de 40 Martyribus. μισθοῦσι δεῖσθαι ἐπιτίμιος κατακορυφῆσαι, mil le ipſos doſis petebat & capiebat.

Κατακορυφῶμαι, ομαι, milites caſtrametari iubere, & in caſtra contrahere, Xeno. 7. παιδ. ¶ Item caſtrametor, in caſtris dego, 2. Machab. cap. 4.

Κατακορυφῶς, ὁ, ἡ, ὁ, depraua tus.

Κατακορυφῶ, præſtringo, Accuſ.

Κατακορυφῶσις, contortus.

Κατακορυφῶμαι, ſubigo, in poteſtatem redigo, ſeruitutem. Aphth. τὰς δὲ δράκοντας ἰσθμίαν κατακορυφῶσι πόλεις, Ariſtot. de Nautilo piſce, ἡ αἰνιγματώδης κατακορυφῶμαι τοῦ σχήματος, vbi conuerti, vel inuerti ſignificat.

Κατακορυφῶμαι, ῶ, π. ξω, finem impono, do exitum & finē rei. τὸ σπουδῶν κατακορυφῶσαι, exitum habuit, Paſſan. ¶ Abſolutè poſitum, altō anno, Plutarc. de virtutib. mulier. ἔτος δὲ μοι κατακορυφῶσαι βουλόμενος. ¶ Κατακορυφῶμαι etiam eſt reprimere & ſuppremere tumentia vel excreſcentia, Dioſc. μὴ πεπαυμένου, ἀλλ' ἔτι ἐνοῦσι κατακορυφῶσι λόγοις εἰς πειθανάγκην, reuocauit orationem ad ſe, Liban. apud Demoſt. ¶ Item ſubiugo, in poteſtatem redigo, expugno. πόλιν κατακορυφῶσαι, Ariſtot. in Equit. ¶ Κατακορυφῶσαι etiā τὰ πεδία, Heſyc. fodere, terram mouere.

Κατακορυφῶ & Κατακορυφῶμαι, ομαι, π. ξω, luxurio, πρὸς ἡδονὴν, laſciuio, Genit. 1. Timot. ca. 5.

Κατακορυφῶσις, ſubuerſio, expugnatio, vaſtatio, interneciō, exitus rei: Vnde pro extrema parte fabulæ accipitur, Lucian. ¶ Κατακορυφῶ φυλὰ τοῦτοις herbis confectus, lectiſterniū, Eurip.

Κατακορυφῶμαι, ſuperius paruūm nauis, ſi ue fori pars ius, i. tabulatus, Gaz. de ſenect.

Κατακορυφῶμαι, & Κατακορυφῶμαι, ομαι, π. ξω, proſterno, ſtragem edo, Actius. Accuſ.

Κατακορυφῶσις, ἡ, explicatio, explanatio.

Κατακορυφῶς, mœrere, triſtari, Iliad. 9.

Κατακορυφῶ, detrahere, colligere, odiſſe.

Κατακορυφῶς, ὁ, aridus, Heſiod. in Theog.

Κατάκορυφον, τὸ, aridum. Eurip. in Taur.

Κατακορυφῶμαι, garrulus, Ariſtoph.

Κατακορυφῶμαι, ομαι, π. ξω, abduco, deraho, diſtraho, εἰς βαλανεῖα κατακορυφῶντες ὑπὸ τῆς ἀμαθίας. Nazan. in Orat. ¶ Item populor, diripio, vexo, Polyb.2.hiſtor. ἀλλὰ ἐπὶ τοσοῦτον ἦλθον κατακορυφῶντες τοὺς τοῖς χώραις, impunè vagabantur, & depopulabantur hæ regiones. ¶ Κατακορυφῶμαι, quaſi de cœlo detraho (vt Cicero loquitur) ſe ſummo in imū deturbo, euerto, Areth. Apocal.9. ἀλλοδόξους κατακορυφῶσαι, de ſtatu mentis deturbant, ad inferos detrahūt.

Κατακορυφῶ, interficio.

Κατακορυφωτικός, ſanguinarius, Bud. in Epiſt. poſt.

Κατακορυφαλίζομαι, confirmo, roboro.

Κατακορυφαλίζω, munio, li.3. Machab.

Κατακορυφάκτης, interficiens.

Κατακορυφῶμαι, ξω, iugulo, macto, occido, Luci.

Κατακορυφαγίζω, ισω, obſigno, ſignaculo clauſo. (do.

Κατακορυφῶσις κιβωλοῦ.

Κατακορυφῶ, ſacrificio.

Κατακορυφῶμαι, inſultare.

Κατακορυφωσμός, ſacrificatio, inciſio ſcalpello facta.

Κατακορυφῶ, μῶ, fingo, mentior, Joſeph.

Κατακορυφής, coercitus, coactus.

Κατακορυφῶσις, retentio, detentio, poſſeſſio, Act. 7.

Κατακορυφαλίζω, exaggero rem, indigné fero.

Κατακορυφῶσις, ὁ, ἡ, detentus, q. detentiuus.

Κατακορυφῶ, detineo, occupo, inhabito.

Κατακορυφῶμαι, ῶμαι, ſimulor. κατακορυφαζόντων ἐν τοῖς σοφοῖς τὸ καλόν, formantur ad honeſtatem, Plutarch.

Κατακορυφῶ, formo, cōformo, κατακορυφοῦσιν ἑαυτόν, veſtitum ſibi aptauit. Plut.in Rom.

Κατακορυφῶ, diſtringo, diſcindo, præcido, diffindo.

Κατακορυφωσις, diuiſura, ſiſſio vel ſiſſura Colum.

Κατακορυφωμα, ſiſſum Cicer.

Κατακορυφῶμαι, tegor, velor, Iliad. 3.

Κατακορυφῶ, occupo, appello. κατακορυφοῦντες τοὺς λιμένας τῶν χωρῶν, appellentes nauigia, Herodot.

Κατακορυφῶμαι, ομαι, π. ξω, accumulo.

Κατακορυφοτόμος, ὁ, ὁσω, π. ξω, conſumo, diſlapido.

Κατακορυφῶ, attero, contero.

Κατακορυφή, digeſtio, vt decuriatus & centuriatus Liu. centurionatus, & decuriatio Cic.

Κατακορυφῶ, in ordinem refero, colloco, Xenoph. ¶ Κατακορυφῶσθαι, eſt quod Iuriſconſulti vocāt pecuniam conſtituere, vnde conſtitutum Cicer. i. pecunia aſſignata. Demoſth. κατὰ Θεσμόν, κατακορυφῆσαι τοῖς φυλέταις ὕστερον ἢ τῷ ἄλλῳ, conſtituit apud tribales pro ſeipſo ac fratre.

Κατακορυφῶς, continuò, breui, raptim, trepidè, propere, feſtinanter, quàm celeriter.

Κατακορυφῶ, præcurro, celeritate vinco & anteuerto, Poly. lib. 3. κατακορυφοῦσι γὰρ ἐκεῖνοι Λυσίας.

Κατακορυφῶμαι, admiror, timeo, obſtupeſco.

Κατακορυφῶ, intendo, extēdo, contendo. κατακορυφῶ-

τὸν δρόμον, contendo cursum. Synec. ¶Item κατατείνειν, contendere, scilicet dicendo, διεξιέναι, latius differere, explicare, Plat. 2. de Rep. ὡς κατατείνας ἐροῦ, τὸν αὐτὸν δὴν ἐπαναλήψομαι, quare latius commemorabo. ¶Item sternere, deuccre, premere, atterere. κατατείνοντες αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ἀσπίδων, eos solo sternētes, Plutarch. in Public. ¶Κατατείνω, τὸ κατατρέχω, confcio, rumpo, frango, Demosth. Ὅ δὲ κατατείνομαι ὑπὸ τῶν βασάνων, ἀμελήσαντι, ruptus & cruciatu victus agnouit.

Κατατείχισμα τοῦ τείχους, muros effero, Xenop.

Κατατιθέμενος, in pariete scribo, Strab. lib. 14.

Κατατίλλει, Arrian. sacrificiorum reliquiæ.

Κατατιμᾶται τὰ Herodo. sumptus, impensa.

Κατατιτρώσκω, τιτρώσω, contundo, concido, interficio, Accus. ἅπαντας κατατιτρῶσαι, Xenoph.

Κατατρακτος, contabulis macer atus sum, Arist. ex.

Κατατρέχω, in artem redigere, artis præceptis alligare & astringere, Naz. in Orat.

Κατατεχνεύω, artificiose dicere. Plutar. in Pericl.

Κατατεχνος, ον, artificiosus, industrius.

Κατατήκω, liquefacio, consumo, tabefacio.

Κατατίθεμαι, voce Passiua significat Actiu, depono: κατατίθεσθαι τὴν ἀρχήν, deponere magistratum. Iliad. γ. τὰ μὲν κατέθεντο δῶρα ξανθῇ, i. quæ quidem deponebant in terram. κατατίθεσθαι τὸν πόλεμον, Demosth. deposuerunt. ¶Aliquando est collocare gratiam, beneficium conferre, Demosth. ὑπὲρ ὧν εἰς τοὺς ἀνθρώπους χάριτας κατατίθεσθαι, ex ithmans à muliere gratiam se iniurum, Xenoph. 8. παιδ. χάριν δ' ἀνδρὶ ἀγαθῷ κατατίθεσθαι δικαίως ἂν, gratiam autem apud virum bonum collocatam non recusarim. κατατίθεσθαι τὴν ἀπαγορίαν παρὰ τινα, beneficium collocare apud aliquem, demereri, Demosth. βουλόμενος ἀσφαλῆς κατατίθεσθαι τὰ αὑτοῦ πράγματα, volens statum rerū suarum stabilire, Isocr. in Enagora.

Κατατίθημι, pono, depono, amouco. Δεῖπνον κατατίθεσθαι, cœnam ponere, Aristot in Plut. ¶Pro disponere singula suo loco, Xenop. in Oecon. ἐγὼ δ' ἂν, εἰ σοὶ δοκεῖ, ἐπαυτὴν τὴν ἀλλοδαπὴν κατατιθείην. ¶Item pro beneficium aliquod in alium ponere, κατατίθεμαι ἔκ τινος, confero beneficium, Basil. in Epist. ¶Luciamus sæpe vsurpat pro rependere gratiam & parta facere. ¶Ponitur aliquando pro soluere, numerare, exponere. κατατίθημι χρήματα, soluo & pendo, Æsch. In ea significatione iungitur quoque cum Dat. & Genit. Demosth. Ναυσικλεῖ. Lucian. de Luctu pro indere, αἰσχύνῃ ἐξαίρετον ἐς τὸ σῶμα κατατιθεμένη ἄσπερ, obolum afferētes, in eius os indidenunt.

Κατατιλάω, conspurco, commaculo, cōcaco, κατατιλᾶν τὴν ἐσθῆτα, Aristoph.

Κατατιλάω, cuello, Aristoph.

Κατατινάσσω, reprimere.

Κατατιτρώσκω, prosterno, sauc io, vulnero.

Κατατρέμομαι, i. enore obiuor, Arist. 2. Pol.

Κατατρέχω, audeo, aggredior, Genit.

Κατατμῆσις, ἡ, sectio, concisio, incisura.

Κατατοξόω, cōfigo, sagittis confcio, Arist. περὶ ζ.

Κατατρίω, corrino.

Κατατραυματίζω, lacero, saucio.

Κατατρέχω, fundo, fugo, profligo, Accus.

Κατατρέχω, discurro, incurrionem facio. κατατρέχειν τὴν ἀκρόπολιν, Acarnaniam incursionibus infestant. Plut. in Peric. ¶Κατατρέχειν τινὰ ἐπὶ κακῷ, aliquem insectari & inuehi. Laert. in Chrysippo. εἰ δὲ ἢ κατατρέχεται παρὰ τῶν ἀκούειν αἰσχρὰ ἢ ἀβέλτερα διηγεῖσθαι.

Κατατρήσιμος, ον, perforo, Dioscor. l. 5.

Κατατρῆσις, ὁ, foramen, exesio.

Κατατρύω, tero, attero, cōsumo. κατατρύειν τὸν βίον, Demosth. ¶Ire exerceo, defatigo, Xenoph.

Κατατρύζω, stridor, Hom. in bello ranarum.

Κατατρυφερός, ὁ, tenuis, capillamenta rum instar.

Κατατρώγω, κατατρώξω, acclino.

Κατατρωθάζω, ἀσω, σ. ξα, roto, Accus.

Κατατρυφάω, ἥσω, σ. ησα, delector, luxu diffluo, atque delinis. Colum. eluxuriat in aliqua re. Genit. Greg. ἵνα τί ἡμῖν αὐτὸς κατατρυφᾷ τῶν λόγων, vt ipse quoque eluxuriante ille in nobis. ¶Item deridco, insulto, eludo, ludificor per lasciuiam ac delitias, Idem Greg.

Κατατρυφή, libido, luxuria.

Κατατρύχω, μ. ξω, σ. υξα, domo, affligo, vexo, suppetmo, abluuo, accido facultates, Odyss.

Κατατρόχω, comedo.

Κατατυγχάνω, assequi, fortiri, successum habere. Genit. ¶Κατατυχών, όντος, ὁ, voti compos.

Κατατυφόω, sicco, spiendidum reddo.

Κατατυχλόω, video, aspicio, Accus. lib. 1. Epigr.

Κατατφόω, illustro, illumino, φωτί τινα. Nonn. ¶Pro luceo & resplendeo, Idem c. 8. ¶Ἔστω γαμήλιος, ὁ, illustratio Quint. fulgor, splendor.

Κατατώδης, Hippo. vociferatio.

Κατατωλεύω, fuico.

Κατατυλίσσω, ἥσω, tibia modulor, Plut. 7. Leg.

Κατατύλισις, tibialis scientiæ exercitium, tibiarum inflatus & incentio, vt loquuntur Cic. & Gell. Theophr. hist. 4. ca. 12.

Κατατυλίζω, μ. ίσω, μαι, castramcetor, Plutar.

Κάτατυτος, extensus, apertus.

Κατατυλίττω, τὸ δουλεύειν, capior & recreor tibiæ cantu Lucian. σὺ δ' ἡδέως κατατυλίττῃ.

Κατατυφίς, vrinator.

Κατατυφόθι, ibi, hic, Apoll. 2. Arg.

Κατατυφάομαι, glorior. κατατυφᾶται τὴν κρίσιν τοῦ ἀδικεῖν, iactant aduersus iudicium Iacobi 1.

Κατατύω, exuro, aboleo, Alcman. Lyric. Eustath.

Κατατραγεῖν, comedere, Aristoph. in Plut.

Κατατραγωδέω, vorax, helluo, Æsch.

Κατατραυματίζω, videor, i. appareo, Arist. de mund.

Κατατραπάω, ad formam perduco, facio.

Κατατραφθάω, affirmare, κατατραφθᾶν.

Κατατραφία, ας, ἡ, perspicuitas.

Κατατραφῆς, ἐς, ὁ, ἡ, manifestus, aperte, perspicuus. κατατραφὲς ἔχειν τι, manifestum esse, palam.

Κατατραφθᾶν, affirmatum.

Κατατραυματίζω, μ. ίσω, σ. υκα, venenis inficio.

Κατατρέμμασι λόγῳ, delinio oratione.

Κατατρέπω, πτω, ὁ, affirmatio, intentio, assertio.

Κατατρέπω, affirmo, Gaz. l. 4. περὶ ἐνεργ. διὰ τὸ κατατρέπειν, Dioscor. li. 6. ¶Est & sua oratoribus κατατροπή, hoc est, inter accusandum longior spiritus productio, Hermog.

Κατατρέχω, dormio, deprehendo, intelligo, Gaza de Sen. ¶Κατατρέχω, deuelio, defero.

Κατατρεχής, ἐς, ὁ, ἡ, pronus.

Κατατροπικός, ὁ, ἡ, vehemens, impetuosus. κατατροπικὸς λόγος, i. ὀβριστικὸς, Hermo. ¶Item somnolentus. κατατροπικὸς ὑπάρχειν, Paul. Ægin.

Κατατρόπιος, ὁ, prunus, manifestus. κατατρόπιος ἀφίξις, proclivis ad gloriam, Plutar. in Them.

Κατατροπώδης, ὁ, onerosus, vehemens, σφοδρός.

Κατατροχάω τὰ νεῶν ἔχοντα, nauis loricata.

Κατατροχάω, confidero, animaduerto, Hesiod.

Κατατροχαλάω, equus vndique munitus armis. κατατροχαλάωντες, & κατατροχαλατα πλοῖα, naues constratæ.

Κατατροχάω, contegere.

Κατατροχιάω, ἥσω, σ. ησα, despicio, nihili pendo, Genit. κατατροχιᾷ τῆς τῶν σωμάτων ῥώμης, ira Spartę contemnit, Plutarch. in Apophth.

Κατατροχύω, contenor, spernor, Arist. 2. Occ.

Κατατροχύτημα, ατος, τὸ, confidentia, fiducia.

Κατατροχυσμός, contemptus, despectus, Thucyd.

Κατατροχυστικός, ὁ, contemptor. ¶Κατατροχυστικὸς, idem, Genit. Arist. 4 Ethic. ¶Κατατροχυστικὸς, contemptim Liuio.

Κατατρόχυστος, ος, ὁ, despectus, qui est cōtemptui.

Κατατροχύω, expendo in studio literarum, Aristoph.

Κατατρύζω, deuro, aduro, Aristoph. in Nebul. de fulmine. ¶Κατατρύζομαι, idem.

Κατατρυγάω, κατατρύξω, Æschin. effugio.

Κατατρυγή, ἧς, ἡ, perfugium, suffugium, Æsch.

Κατατρύγιον, κατατρύγανον, subsidium, βάπτισμα.

Κατατρυλλίζω, per gentes vel tribus, tributim.

Κατατρυλλίζω, obserno, Aristoph.

Κατατρυσία, afflo, efflo, effundo.

Κατατρυσόω, perspuo, Arist. li 9. de hist. Anim.

Κατατυτθόω, planto, transplanto.

Κατάφυτος, locus arboribus consitus, Lucian.

Κατατφωνέω, resonare facio, Naz. in Orat.

Κατάφωτος, ον, manifestarius, manifestus.

Κατατφωτίζω, manifestarium facio, in furto prendo, deprehendo, Xenop. παιδ. 8. ¶Κατατφωτίζω, Hesye. ἐξιχνιάζω, ἐξιχνεύω, excutere, exquirere.

Κατατφωτίζω, illumino, lumine penetro, Accus.

Κατατχόω, insulto. Herodot.

Κατατχολάζω, demitto, Accus. Iosue 2.

Κατατχολάω, ἀτατος. κατατχολᾶσθαι τὸν, Eurip.

Κατατχολάω, ἥσω, σ. ησα, ære obduco.

Κατατχολάζομαι, gratificor, cōdono, largior. κατατχολάζεσθαι τοῖς γυναιξὶ τοὺς ἀπατεῶνας, patriæ proditores mulieribus per gratiā concedit, Plut. in Pub. ¶Item κατατχολάζω, præuaricari gratiose, ambitiose tractare, ebiā diu, effugere, Bud. in Pandect.

Κατεχρεστικὸς, largitor, Bud. in Epist. prior.
Κατεχασμα, ατος, τὸ, hiatus, sectio profundior.
Κατεχασμώδης, hiantia, Theophr. libr. 4. ca. 14. de Caus. plant.
Κατεχέω, μ. ἐσω, eli. do stercus, Aristoph. πφ. τὸν κύνα· γαλεᾶν τε κατέχεεν, stellio cacauit.
Κατεχηφίζω, diffentio, Etym. condemno. κατεχηφίσατο τοῦ τέλους, de condemno, Æschin.
Κατεχήφισις, condemnatio, contrarium suffragium.
Κατεχίδνη, τὸ κατεχίδνιον, Plat. in Tim.
Κατεχόω, ομαι, effundo, Accus. Hesiod.
Κατεχύω, profundo, infundo, perfundo, Accus. κατέχυ τὸ ἔλαιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, Aristoph. ¶ Idē cum Accus. & Genit. ἐπαφῆς μου κατέχυσε φῶς χαρᾶς, i. offudit equinum morbum meis tortuuis.
Κατεχῶ, irrisio, κατεχῶμαι, κατεχάσασθε.
Κατεχώνω, ησω, hiatus, irritio, Arist. in Vesp.
Κατεψάω, frangi, Gaza.
Κατεψυγμένως, sum perfrictis, Dat.
Κατηφόνιος, ου, ὁ, infernalis, infernus, subterraneus.
Κατηφὴς, pinguis.
Κατηχέω, irrideo.
Κατηχλὺς, ύος, viridis admodum, Hippocr.
Κατηχλύω, caligo, tenebrarum q. offusio.
Κατηχὼν, ὼνος, circinclo. Herodot.
Κατηχὼς, ὼτος, species cantus quo in Pythiis repræsentabatur Apollo ouans, Poll.
Κατηωρέομαι, largior, suppeto, Genit.
Κατηωρέω, μ. ησα, obtuo, exaggero, Accu.
Κατηωρεύομαι, ησάμην, ω. ησαμαι, abutor, i. re aliqua male vtor, vel supra modum vtor, Lucian. de Luctu, πύτη σωφρονεῖν ἢ χρῆσθαι τοῖς παροῦσι κατηωρεύεται, hoc socio & chorago dementiæ abutuntur. Plat Epist. 8, ὡς ἐρῶσι κατηωρεύεται δόξαι, dono non est rectè vsus. ¶ Est etiam malè accipere, verberibus vel morte afficere. Herodot. κατηωρέσατο λέοντα, interfecit leonem. ¶ Accipitur & pro simul interdum, Isocr. in Panegyr.
Κατηωρὴς, satis est, Herodot. li. 1.
Κατηωρία, debito & vsuræ implicitus, Athen. ὁ δὲ τῶν βίων πολυτέλειαν κατηωρεῖτο ἐγίνετο.
Κατηωρίαμαι, exceo, Aristoph. in Pace.
Κατηωρισμὸς, abusus, vsurpatio. ¶ Item figura, abusio Quint. 8. ca. de tropis ¶ Κατηωρισμένως, abusiuus. & κατεχρηστικῶς, Aduerb.
Κατηωρίω, illino. ¶ Κατηωρισμένος, illitus.
Κατηωρτισμὸς, unctio Plin. Aphr. 2. Probl.
Κατηωρτυμα, unguentum, Dioscor. li. 2.
Κατηωρτύω, ὑσω, qui vel quæ illinit.
Κατηωρύω, perungo, illino, Gale. lib. 2. ad Glauc. αὐτὸ γὰρ τὸ ἐλαιῶδες κατηωρύει φαρμάκων.
Κατηωρυχὴς, ὑποδήματος, arcens calceus, Epictet.
Κατηωρυχὼν, mauro, Accus. Plut. in Perici.
Κατηωρύω τὴν κεφαλὴν, tingere capillu, in Epig.
Κατηωρυσις, ὑσεως, τὸ, aqua balnei qua perfundun tur balneo exeuntes, iuris condimentum.
Κατηωρυσις, ὑσεως, infusio, aspersio Cic. diffusio.

Κατηωρώματα, τὰ, res siue bellaria quæ effundebantur super caput serui nuper empti, sicut supra caput vxoris nuper nuptæ, Aristophan Pluto. & Poll.
Κατὸς, ὁ, instrumentum balneatorum quo aquam infundunt lauantes, Poll. li. 10.
Κατοβρίζω, obrutus sum, Aristid.
Κατοβρίομαι, obruor, i. animium implicor.
Κατοχυρόω, μ. ὠσω, π. ωκα, facio aggere, Accus.
Κατοχωρίζω, μ. ίσω, π. ικα, colloco, in loco situo & dispono, semoueo.
Κατοκλάζω, mouco, festino.
Κατοκλάομαι, tibiis citharisq; personо, Plutar.
Κατοκλάω, demulceo, defrico, Accus. Xenoph.
Κατοκλύζω, irroro, aspergo, Accus Plutar.
Κατοκλυδάζω, mentior contra, Genit. Plat. 2. de Rep. κατοκλυδάζω σου, contra te mentior.
Κατοκλυδάζωσις, falsum dico testimonium cum Genit. Xeno. in Apolog. Socrat.
Κατοκλυδαζωτυροπώλης, ου, ὁ, qui adhibuit falsos testes, Demosth. & Mosch.
Κατοκλυδάζωτυρέω, falsis testibus opprimo.
Κατοκλύδω, falsò accuso, ementior.
Κατοκλυσμὸς, mendacium.
Κατοκοτέω, obscurare, κατεσκοτίζεν, Hesyc.
Κατοκρένω, condemno, fero sententiam. κατοκρίζω μ. ισω, π. ισμαι, eum morte mulcto, Xeno. in Oniss.
Κατοκρύω, demulceo, adulor, leniter contrecto ἡνίκα καλλίστου ἐς κρατὸς, Nicand. in Theriac.
Κατοκυλόω, tenuem vel glabrum reddere.
Κατοκύλυσμα & ἡ ἐκ, cauillor, scommatibus incesso, κατοκύλισμα, Hom. in Odyss.
Κατοκυπτικὸς, refrigeratorius Plin.
Κατοκυπτὸς, refrigeratus.
Κατοκυπτότης, ητος, ἡ, perfrictio, frigiditas, refrigeratio Cic. Dioscor. li. 1.
Κατοκύπτω, refrigeror. κατοκυπτῶσι ἐς ἀθρόον φόβος γλῶσσαι, rigens & balbutiens lingua Nazianz.
Κατοκυπτὸς, ὁ, ἡ, frigidus, algens, Dioscor.
Κατοκύπτω, refrigero, sicco, frigefacio, obrigesco, obstupesco, Accus. Actius. κατοκύπτω τὸν ἀγῶνα, re conficio, Bud. in Epist. poster. Actius. Acta
Κατοκῶ, palpo, demulceo, Herod. & Eccles.
Κατοκωμαι, fractus sum. κατοκωμένος ἀλλοτρίοις πυρὶ σφᾶς κατοκώμασι, Aristoph. ¶ Κατοκώμενος, ὁ, ἡ, & Κατοκωμένος, Participium fractus. κατοκωμένα ὀστᾶ, ait ex fractus, Phil. in Heroic. ¶ Et interdum, fluxus, mollis, effeminatus.
Κατοκωμὸς, pro κατοκωμα, fregi. diffregi, Accus.
Κατοκώνη, confringet, ca. 12. Euang. Matth.
Κατοκώνης, sopitus.
Κατοκώνη, constituti sedent, Herodot. pro ἐδικάζοντο.
Κατοκωτὸς, fractus, deiectus, vel positus est.
Κατοκωτὸς, supimus, iners.
Κατοκωτόω, tradere vt κατοκωτῶσι τοῖς πόλεμοι, vendo despondeo. ¶ Item vadimonio vel ipsum sponsione, vel satisfactione obstringere quasi Demosth. & Νεοβουλίνης ἐκατὸν ἀργυρίου κατοκωτοῦται.

πατοκωτῶσι, satisfactione eum obligant apud magistratum. Aliter alibi dixit, κατοκωτῶ τὸν ἀργυρίου τῷ νεανίσκῳ κατοκωτῶσι ἐς τὸν παῖδα, i. puero & ratum pro credito pignerari.
Κατοκωτάω, in iudicium vocare, actione conuenire, iudicium intendere, Areop.
Κατοκωτεύω, festinare.
Κατοκωτόω, dissolutum & infirmum esse.
Κατοκωτόω, ὠσω, damnatus, reprehensus.
Κατοκωτρίζω, delicias facio, morosiusculè & meretricio fallidio reficio, Athen. 13.
Κατολαφίζω, subuerto, solo æquo.
Κατολείπω, dissectus est, dimissus est.
Κατολείχω, absorpsi, deuoratus, accisus. Κατολείχων, qui deuorauit. ¶ Κατολείχθαι τὰ πατρῷα, patrimonium decoxisse.
Κατολείω, edo, edam, comedam.
Κατολὴ, ἡ, ἡ, ἡ

Universidad de Deusto
Biblioteca

Καταγνώ, recognosco, in Pandect. Græcis.
Καταγοράζω, porcellatem exerceo, Gen. Mat. 20.
Καταγώγιος, ου, ὁ, ἡ, qui est suæ porcellatis & sponte.
Καταδαμάζω, effusè promitto, polliceor, Accus. Plutar. in Politic. præcep.
Καταδέω, inuito, induco, infero.
Καταδοιδύω, ύσω, incanto, consolor, lenio, χαταδούω, Plut. in Gorg. Accus. ¶ Naz. Genit.
Καταδραμεῖν, insilio, Nazanz.
Καταθρώσκω, insilio, pro καθαλλόμενος. 2. Argon.
Κατατετάδη, conculcatus est.
Καταπείγω, propero. χαταπειγομένας ἀλλήλων, inimicem se præuenientes: sic Bibul. ex Nazianz. ¶ Item studiosus sum, Poly. li. 5.
Καταπλήσσω, πλήξω, πέπληγα, vrgeo, impello, stimulo, cogo, solicito, ango, Accus. Plut. Epist. 7. χαταπεπληγότι ὑμῖς οἱ θεὸ στάσεις πολλαὶ διαφοραί, &c. vrgent vos. ¶ Pro festino, accelero, Absol. Isoc. & Xeno. χαταπέπληγε σοι πράγμα, negotium vrgens.
Κατέπεφνε, occidi. Κατέπεφνες, occidisti, Sopho.
Καταπεφρόντικα, in philosophos insumpsi.
Καταπόθμως, concupiscens.
Καταπολεῖν, periurio causam obtinere, Dem.
Καταπόλω, sum absorptus, Phil. de mund.
Κατεπόησαν, fabricauerunt.
Κατεπτήχειν, perterreri, καταβάδην.
Κατεπτηχότως, ὑτος, ὁ, latitans, pauidus.
Κατερεικτή, verbū medicorū, decapulare Plin. ex vale in vas transfundere, deplere Colum.
Κατεργάζομαι, άσομαι, ασάμην, ασμαι, operor, cōficio, exequor, efficio quod continui. χατεργάζεται μειγνῦσα ἁπαντα, Plat. in Tim. ¶ Item concoquo, Theophr. li. 4. de caus. de lupino, ἐὰν μὴ χαλῶς χατεργάζηται τὸν ὑπνῶ ἐπιπίπτειν, ἀλλὰ τὴν χατεργασίαν ἡ βλάπτειν, concoqui & putrescere ad germinationem. ¶ Ité supero, subiicio, opprimo, Plat.
Κατεργασία, confectio, opificium, cultura, agitatio, sarritio, fructuum concoctio, Theophr.
Κατεργαστέον, expugnandum est, emendum.
Κατεργαστικὸς, vim habens conficiendi.
Κατεργαστὸν, occultus, operosus.
Κατεργεῖν, cultus. χατέργος χώρα, exculta regio, Theophr. li. 5. ca. 20. de caus.
Κατεργεστὸς, antiquatus.
Κατέρχω, vasto, rapello, Herodot.
Κατέρυκτο, dictum est.
Κατερύω, incito, Gaz. de Sen. non semel.
Κατεφίστημι, ἐφιστήσω, superimpono.
Κατέχεε, confundere, Aristoph. in Vesp.
Κατέχεεν, demolior, labefacio, euerto, Accusa. Herodia. τὸ γὰρ τῆς φρήνης μέρος χατέχεεν.
Κατέχεε, demulsit. χατέχεεν ἐλαίῳ, ἐλαίου, ἐλαΐ.
Κατέχεε, Aorist. 2. χατέχυσον, effo, eructo, Aristo. in Vesp. ὡς θυμὸν ἡ μανίη τὸ μέγα χατέχυσεν.
Κατηρεφὲς, ἐος, ἐι, munitus, tectus.
Κατηρεφω, tego. χατηρεφὲς οὐ τῆς πάτρης, deferam te ano, seu ad anum, Xenoph. ¶ Accuso. χατηγορῶ αὐτοῦ φόνου τοῦ μέγιστου, eos apud magā accusabo, Herodot. in Thalia.
Κατηρτύω, comprimo, Accus.
Κατήρξατο, ad pauimentum impegisti.
Κατήρεε, defluebat.
Κατηρεμής, ἐος, ἐι, fragilis.
Κατηρεμμένος, limatum, expolitum, Aristoph. in Ranis.
Κατηρὴς, ῆτος, qui defluxit.
Κατηρεφὴς, ῆος, timosus.
Κατήρεφες ἀσκοί, rupti vtres, ca. 10. Iosue.
Κατήρεφὴς, constipatus, firmus factus.
Κατηρυθρωμένος, erubeo, tingo colore rubro.
Κατηρύκω, inhibeo, detineo, Odyss. ὃν ἐπιμήνω χατηρύκει, qui abire parantem remorabatur.
Κατήρω, καθήλασα, deduco, Odyss. ξ.
Κατήρχομαι, descendo, redeo postliminio, Depō. ¶ Æsch. pro χατέρχομαι, supervenio, deveniō.
Κατεσθίω, vel χατέδω, deuoro, absumo, Aristop. ἅπαντα χατεσθίειν, omnibus vescebatur.
Κατεσκληκὼς, ὼτος, ὁ, attonitus, attenuatus.
Κατεσκληκὼς, ὼτος, ὁ, ædificium.
Κατέσκληκα, morbo vel fame contabui, marcui.
Κατεσκληκὼς, ὼτος, ὁ, accuratus.
Κατεσπευσμένως, festinatō.
Κατεσπουδασμένως, studio factum, affectatum.
Κατέσσυτο, impulit.
Κατεστάθεν, pro χατεστάθησαν, Hesiod. oppositi sunt.
Κατεστέφατο, constituti sunt, Herodo.
Κατεστεφανωμένος, coronatus.
Κατεστεφανωμένος χάριτες, dona cū suspirio data.
Κατεστώς, constitutus, versatus.
Κατεστιγμένα, punctis distincta, στιγμαὶ μέλα.
Κατεστομωμένος, ὼτος, ὁ, garrulus, inerudītus.
Κατεστρεμμένως, aduersè.
Κατεστρέφατο, suba cū sunt, Herodot.
Κατεστυφλωμένος, inuisus, formidatus, exosus, Apud Hesych. scriptum χατεστυφλωμένος.
Κατεσφαλμένος, antiquatus.
Κατέτηκε, tenebat, Hesiod. in Theog.
Κατέτμαγεν, ἐτμάγησαν, alieno feror arbitrio posside ēque. Dat. ἀπὸ τοῦ χατέτμαγεν, Lucian. ¶ Κατετμημένος, derenus, correptus.
Κατέτος, quotannis, in singulos annos, Bud.
Κατευχωλὴ, ἠτος, τὸ, imprecatio, ilis. ¶ Item votū, vel donū votiuū, Sophoc. in Oedip.
Κατευδαιμονίζω, fortunatum dico, Accus.
Κατευμοιρεῖν, vt δυμοιρεῖν, prosperè agere, auspicio pollere, censeri, Æschin.
Κατευθετίζω, tangere.
Κατευθύνω, rectum.
Κατευθυντηρία, ας, ἡ, amussis, & linea, Gelā 3. μα, Interp. Homeri. Ilia. ε.
Κατευθύνω, dirigo. χατευθύναι τὸ πλοῖον ἐπὶ τὸ χέλευσμα τῶν χυβερνητῶν, ad finem optimum præsentia dirigere, Plutar. in Cam. ¶ Constituor etiam cum Accus. & Genit. pro multo, Plat. de Leg.

Leg. αἱ δὲ μὴ χρὴ τοὺς ἀρχὰς χατευθύνειν ἀπὸ τῶν εὐθυνῶν. ¶ Item administro, moderor.
Κατευλογέω, prædico, extollo, cōmendo, Plutar.
Κατευφημίζειν, verbis aliquid leuare. χατευφημίζειν ἑαυτὸν ὡς ὀδύνη, complano, χατευχολίζω, Suid.
Κατευνάζω, superare, dominari, Genit.
Κατευνάζομαι, ασάμην, ασμαι, accumbo, dormio, placor, Depon. absol. Illi. γὰρ τεκοῦσαι χατευνάζονται λεχέεσσι, i. χατεκοιμήθησαν, cubuerunt.
Κατευνάζω, sopio, consopio, soporo, sedo, li. 3. Epigr. φάρμαχα δ' οὐδ' ἀλόης μ' χατέυνασεν.
Κατευναστὴς, οῦ, ὁ, cubicularius, Plut. in Othone.
Κατευνάω, ήσω, ησα, ησάμην, facio dormire.
Κατεύξιμος, ὁ, ἡ, qui peregit preces.
Κατεύξατο, obdormierint, Herodot.
Κατεύοδος, ὁ, ἡ, prosperū iter facit, Iudic. 18.
Κατευοδόομαι, ώσομαι, ωσάμην, prosperor, Dep.
Κατευοδωτὴς, οῦ, probi, qui peterare metuit.
Κατευπρόσωπος, dilator.
Κατευτρεπίζω, ίσω, ισα, bene conjecto.
Κατευτρεπίζω, compono, Aristoph.
Κατευτρεπὲς ἦν τὰ παρ' ἐμοὶ χατέτρεπε, mihi hæc res succelsit, Areth. in Apocal.
Κατευφημέω, laudo, fauorem præsto. παρὰ χατευφημεῖσθαι ἑαυτὸς, eo collaudato, Plutar.
Κατευχὴ, obsecratio, precatio, Plut. in Dione.
Κατεύχομαι, deprecor, imprecor, deuoueo, insulto, precor, ago. χατεύχομαί σε τ' ἀγαθὸν, tibi bonum opto, Euripid.
Κατεφάγομαι, epulor, vescor, pascor, populor.
Κατεφίσσομαι, insurgo, aduersum sto, in Act.
Κατέχεεν, intelligo, Gaza de Senect.
Κατέχθαιρω, odio prosequor, inimicor Cic.
Κατέχομαι, occupans.
Κατέχομαι, pareo, me teneo, Plat. in Ione.
Κατέχρεσεν, occidit.
Κατέχω, occupo, possideo, magnopere aliquid teneo, custodio, amplector. πλεῖστοι ὑμᾶς χατέχουσι πόλεμοι, bellum vos remorabatur, Plat. in Epist. Theb. χατέχειν φρονήματα, callere literas, Ceb. χατέχειν φρουρᾶς, occupat & tenet præsidium, Demosth. χατέχει τὸν χόρτον ἐν τοῖς ἀγροῖς, tenet oram terræ. Herodot. ¶ χατέχων λόγος, sermo qui inrebuit aut inualuit, Thucy. ¶ Κατέχομαι, ι, σοῦμαι. ¶ χατέχου χαιρὸς, præsens tempus, Basil.
Κατεχεύατο, qui dānauit, vel damnatus est.
Κατεχθαίρω, liquor animo, Nicand. in Alex.
Κατεχθὴς, morbi circuitus, Hippoc.
Κατεχθὴς, dux, Ionicè, pro χαθηγεμών.
Κατέχω, sum dux, deduco, Datiu. χατεχέοντο ὑπὸ τούτων ἐς τὰ σφέτερα, in suam regionē Persæ prabant, Herodot.
Κατεχθονίζω, ίσω, ισα, accuso, obiicio, Accus. & Genit. χατεχθονίζω σε τούτου, Aristop. ¶ Ité cū duplici Genit. Phal. Megarens. χατεχθονίζω ἐμοῦ τε καὶ ἀνανεώσας, stupiditatem mei contemno. Cum præpos. ἐπὶ & Genit. χατεχθονίζω ἐπὶ τούτου, Demosth. ¶ Item aliis, χατεχθονίζω σοῦ, te accuso, Xenop. in Omiss. χατεχθονίζω σοὶ σὲ, tibi defero, apud te accuso, in Theseo Plutar. ¶ Κατεχθονίζειν, pro indicare, arguere, Dem. ἐστὶ δὲ τοῦτ' αὐτὸ τὸ δίκαιον ἡ χατεχθονίζειν, ὅτι παῖ τὸν φεύγοντ' χατεκτονάχασι, hoc est autem quod significat & plane demōstrat, quòd omne hoc negotium ex compōsito ab ipsis structum est. ¶ Κατεχθονίζειν ἡ, χατεχθονίζειν, Dialecticorum est, quod prædicari vocant, Aristot. 7. Metaphys.
Κατεχθόνιος, ου, τὸ, accusatio, Plat. 7. Leg. ¶ Ité prædicamentum, quod de quodam dicitur Cic.
Κατεχθονίσματα, τὰ, obiecta crimini, Plat. in Apol.
Κατεχθονίστεος ἐστὶ, accusandus ipse est, Plutar.
Κατεχθονολογία, ας, accusatio, crimen, reprehensio. χατεχθονολογία μου, mei delatio, Demosth. ¶ Item prædicamentum, Aristot.
Κατεχθονικὰ σοφίσματα ἡ, Χοφαστικὰ, Martiano Capellæ in li. Dialecti. dedicatiua propositio.
Κατεχθονικὸς, delator. ¶ Κατεχθονικὸς, ὁ, ἡ, accusator, actor, petitor, Plat. in Epist.
Κατέχει, descendebat, Thucyd. lib. 3.
Κατέχθημαι, exercitatus.
Κατέχει, par est, pertinet, Dat. Herodot.
Κατέχεε, demiserunt, Ionicè.
Κατήκοος, ὁ, ἡ, obediens, dicto audiens, morē gerens. ἴσον χατήκοος, in Epigr. audi.
Κατήκω, liquefacio.
Κατήκω, deuenio, habito, pertingo, Herodo. χατήκει ἐπὶ θάλασσαν, ad mare pertingo.
Κατηλίσκω, curare.
Κατηλίτης, ὁ, propitius, ἵλεως, Hesych.
Κατήλθον, reuerti, veni, redii, Thucyd.
Κατήλυφ, υφος, vel φος, ὁ, scala, tabulatum, trabs tectum sustinens, Aristop. in Ran.
Κατήλιγεν, neglexit. ¶ Κατήλιγον, ingularunt.
Κατήλυθον, παρῆλθον, χατέβην, descendi.
Κάτηλυς, deelinis. χατήλυδα πέζειν dixit Non.
Κατηλύσιος, ος, ὁ, & Κατήλυσις, εως, ὁ, descensus, profectio, in Epig. οἱ χατήλυσιν ἐπὶ χατήλυσιν.
Κατημαξευμένος, vulgaria, trita, conculcata.
Κατήμαρ, quotidie.
Κατημαλὴς, obedient, obsecundans, χατήκοος.
Κατήμενος, sedens, confidēs. ἐν μέσῳ χατήμενοι, e medio cedentes, Herodot.
Κατηλαλκὼς, qui absumpsit.
Κατηλεγεμένος, occisa perdita, spoliata.
Κατηλεγκὼς φῶτα, sententiam detuli, Act. 26.
Κατηλεγὴς, ventis obnoxius.
Κατηλεγὴς, delatus est, cecidit.
Κατήλιξ, dependens, demissus, Apoll.
Κατημιγμένως, raptim, festinanter, Heliodor.
Κατημίνω, mitigo, placo, sedo.
Κατημύνω, mitigati sunt. χατημύναντο.
Κατήρατος, maledictus. ¶ Κατήρατον, execratus ex.
Κατήρεφες, pro deglutur, Strab. li. 7.
Κατηρεμής, ὁ, ἡ, lapsus, flexus.
Κατηρεφὲς ἐστὶ, euersus sum & diruus.
Κατηρεμίζω, ίσω, ισα, sedo, Accus.
Κατηρεφὴς, ὁ, ἡ, tectus, altus, adumbratus,

qui fronte est tristi. Sophocl. & Eurip.
Κατήρης, sublimis, pendens. Eurip.
Κατηρέφω, increpauit, castigauit.
Κατηφιάσαι, vitæ vultu grauate, & sese demittentes. Hesych.
Κατήφιον, Hecates statua, Interpr. Aristophan. in Vesp.
Κατηφορέλεφαντον, ruborabam.
Κατηφορικός, ή, όν, ὁ, ἡ, τὸ, tristitia cum vultus demissione, vultuosa tristitia, Iliad. γ.
Κατηφόνω, vel κατηφάω, ῶ, ῆσω, cado animo, tristor, mœsto vultu & demisso cogitu, 2. Arg.
Κατηφορικῶς, ὁ, ἡ, ὑ, subtristis, præ verecundia in percilia & vultum demittens.
Κατηφόρως, pro κατηφῶς, Apoll. 1. Arg.
Κατήφορος, ος, ον, ὁ, ἡ, morte dignus.
Κατηφόρος, ος, ον, ὁ, ἡ, morte & cæde dignus. Iliad. ε.
Κατηχέω, ῶ, ήσω, audio, Act. 21. ¶ Item erudio, initior, voce erudio. κατηχῶν μύθους, Lucian. de Poetis. i. fabulis personant, seu fabulis initiant lectorem. ¶ Κατηχοῦντες τέκνα, Vitr. li. 5. ca. 8. loci dissonantes.
Κατήχησις, sonitus, Bud. in Epist. post.
Κατηχητικός, ὁ, ἡ, ὑ, resonans.
Κατήχησις, ὁ, instructio: κατήχησις etiam dicitur.
Κατηχητικός, ὁ, ἡ, ὑ, quasi instructimus.
Κατηχούμενος, qui initiantur, qui initiatur, Areo.
Κατηχούμενος & Κατηχούμενος, institutus, eruditus, imitatus, Rom. 2.
Κατηχέω, instituo, admoneo, Galat. 6.
Κατηχητής, ὁ, susceptor, vulgò compater.
Κάτθανε, mortuus est. & κατθανεῖν, Soph. mori.
Κάτθετο, prægnans, seu κατέθετο, imponebat. Hes.
Κατίειν, descendunt, κατίουσι, à κάτειμι. Sed κάτεισι, comitunt, κάτιον, à κάτειμι.
Κατιδεῖν, perspicere, Accus. Aristoph.
Κατ' ἰδίαν, seorsum, privatim, Plut. in Lyc.
Κατίη, demittur. ¶ Κατιμένη, demissa.
Κατίνυε, cruciat.
Κατίσχε, detinentes, Herodot.
Κατιόντι, descendere.
Κατίζω, sedeo, pono. ἐκάτισεν, collocauit, Ionicè.
Κατίων, descendo. Aphro. lib. 2.
Κατίθυνε, dirigo, moderor, modulor. in Epigr.
Κατιέρευε, obiecrauit. Herodot.
Κατιερεῖον, sacrificium ob reditum. Hesych.
Κατιόνθασι, κατιόνθασιν, deiectis oculis irridet. Poll. κατιόνθασιν ὀφθαλμοῖς.
Κατιόω, μανθάνω, πίνω, infectolinea, ubuolue. Accus. κατιόω, δίελκυσμὸν obductus. Xeno.
Κατιών, adhuc.
Κατιόωσα μάλιστα, κατιόωσι, erugineus detraho.
Κατιόωσι, ἀπὸ κατιόωσι, erugine vitio.
Κατιόωσι, deuolo.
Κάτιστον, colloca, statue. Herodot.
Κατίστασι, constituere. Ionice. Herodot.
Κατίσχω & Κατέχω, exicco, attenuo, κατισχόμενος.
Κατισχνός, ὁ, ἡ, ὑ, qui tenui est valetudine.
Κατίσχω, coerceo, teneo, Accus. Iliad. β.

Κατισχόμενοι, lautitiis fruentes.
Κατίσχυμαι, vincor, cedo, Diodor.
Κατίσχυσι, roboro, præualeo, vinco, Basil. Accus. Synes. μὴ γὰρ δὴ κατίσχυε ἡμῶν ὁ δεσπότης, præualeat κατίσχυσι αὐτοῦ τὸ μῶρον κατηγορεῖν, Dauter. 1.
Κατίσχω, detineo, sisto, coerceo. Accus. κατίσχον τὰς ναῦς, subsistierent naues, Thucyd.
Κατιτάκτειν, vulnero.
Κατ' ἴχνος, ὁ, ἡ, τὸ, ος, ὁ, ἡ, τὸ, ε, vestigio.
Κατιώψ, ὁ, ῆ, rubigine obliti, Diosc. li. 4.
Κατιὼν, ὄντος, delabens, decurrens, descendens, πῦρ κατιὸν, cani defluentes, Aristoph.
Κατιών, ῶσα, ὸν, rugine vitiatum est.
Κατιωτίζω, moto, traduco, Eratin.
Κάτοδος, regressus, reditus, Ionicè. Herodot.
Κατοδύρομαι, dolore conficior.
Κατοδύνημαι, affligo.
Κατοδύρομαι, lugeo, deploro, Accusat. Iuuenal.
Κατοθλίβω, forlidum.
Κατοῖδα, ιδα τὸ πᾶν, noui, scio, Sophocl. & Nicand. in Alex. ἴσασι σοφοὶ κατοῖδα, domestici & Nicand. in Alex. ἴσασι σοφοὶ κατοῖδα, vel κατοικίδιοι, ἴδασι, domestici.
Κατοικέω, habito, sum accola. κατοικοῦσι, habitant. Herodot. τὴν χώρην, hanc regionem incolunt. Herodot.
Κατοικία, habitatio, domus, ædes, oppidum, κατοικίαι πόλεων, dedactio coloniæ, seu colonia. Strab. li. 5. & Appian. li. 4. ciuil.
Κατοικίδιος, ος, ον, villaris, domus incola, Iouis κατοικίδιος, villaris gallina. Aphr. li. 1. Probl.
Κατοικίζω, locũ ad habitandum capio. Thucyd. κατοικίσαντες τὲ αἰχμὴ πόλιν, Æsch. primo coluerunt. Herodot.
Κατοικίζω, habitabilem loci facio, deduco in nouas sedes, coloniam deduco. κατοικίζω ἐς ἄλλην οἰκησιν τὸν δῆμον, in alia loca colloco mortalem. Plat. in Tim. Idem Epist. 7. κατοικίζειν τὰς πολιτείας, reuocare & reficere.
Κατοίκισις, reductio domũ, domicilium in Paul.
Κατοικισμός, collocatio domicilii. Plat. Epist.
Κατοικίσαι, ædificare.
Κατοικτίρω, misereor, Neut. Accus. Herodot. κατοικτίρω τὴν τύχην τῶν ἀνθρώπων, miseror humanæ sortis. Herodot.
Κατοικτίρω, habitator, incola. Aristot. 2. Oecon.
Κατοικτίρω, familiam domãque adregit, redigo, depaupero Horat. Plutarch.
Κατοικτίρω, misereor, Neut. Accus. Herodot.
Κατοικτίρω, misericordiam imploro.
Κατοικτισμός, misericordiam, commiseratio, Xenoph. 6. Paed.
Κατοικτισμός, ὁ, miserans, Herodot.

Κατοιμώζω, lugeo.
Κατοινόω, vino obruor, Plat. de Leg.
Κατοινωμένος, vinosus.
Κατοιόω, abscondere.
Κατοιομαι, sum arrogans, ca. 2. Habacuc Proph.
Κατοιομένως, de se arroganter sentiens, Hesych.
Κατοίομαι, pecunias solutarum esse, Plutarch.
Κατοίομαι, motio, ior, decedo, Depon.
Κατοιχόμενοι, manes, mortui.
Κατοιωνίζομαι, augurium capio, Phalar.
Κατοκνέω, torpeo, pigresco, cunctor, vereor, Iso. μὴ κατοκνήσωμεν δὴ ὀλίγα πονῆσαι, ne te pigeat vitam longam consecere.
Κατοκή, detentio, possessio.
Κατ' ὀλίγον, sensim, paulatim, κατ' ὀλίγον πεσεῖν τὸ πᾶν, paulum præcunte, Thucyd. (lyb.
Κατοκνέω, vt κατοκνῶν, prorsus negligo, Polyb.
Κατοκνέω, labor. κατοκνῶν ἐς ἐμὲ, Sui.
Κατοκόω, μαι, dcfleo, Depon. Accus. κατοκλαύσαι ἐμαυτὸν, suam sortem deploro, Eurip.
Κατοκόω, humecto, madefacio, in Epigr.
Κατοκωκύω, humidus, irriguus, in Epigr.
Κατοκωκυσμός, fletio.
Κατομνύω, deiero, cũ iuramento affirmo, Eurip.
Κατομφάω, ad iuratio.
Κατονειδίζω, vitupero, exprobro, Accus.
Κατονομάζω, denomino, dico, nuncupo, Phalar. in Epist. κατονομάζω τοὺς θεούς.
Κατοπάζω, peracuta, ὀφθαλμοὶ κατοπάζειν, Aristoph.
Κατοπίζω, sepelio, pono sepulcro, Hesiod.
Κατοπιάζω, repagulis μοχλοῖς, Interp. Theocr.
Κατόπιν, posterò, a tergo, quasi post facié, Genit. Ariost. in Plut. ἐκατόπιν ἐκείνου ἐγένετο, ab illo natus. Plut. 2. de Rep. ἐκατόπιν ἐκείνου λειπόμενος, & κατόπιν ἐκείνου, post, ponè, a tergo, Genit. Plut. 2. de Rep. ἐκατόπιν ἐκείνου λειπόμενος, in posterum superstites manere.
Κατόπτευσις, conspicua.
Κατοπτεύω, exuro, cremo, torreo, inasso.
Κατοπτεύω, aspicere, oculis lustrare, Suid.
Κατόπτης, speculator, explorator, Herodot.
Κατόπτης, manifestum, è conspectu, e regione.
Κατοπτήριος, ος, ον, perfectus, Diosc. li. 1.
Κατοπτρίζω, κατοπτρίζομαι, ad speculum me affingo & compono, in speculo repræsento ac refero, Plutar. κατοπτρίζεσθαι ἐν ἄλλοις τινὶ ἐαυτὸν, imaginem tridis reddens: vt imaginare dicit Gellius. 15. ¶ Κατοπτρίζεσθαι vero. est imaginari, contemplari, mirari. 2. Corinth. 3. ¶ Κατοπτρικὸς, ὁ, ἡ, ὑ, perspicax, specularis. ¶ Κατοπτρικὸν, quæ reflexiones deprehendit, specularis ratione.
Κατοπτρίς, speculum, Aristoph. ἐν.
Κατοπτρον, Ioni pro κατόπτρου, despicio, Herodot.
Κατορθόω, flores ve vigere, εὐθυμεῖσθαι ζωὴν.
Κατορθόω, ergis imitare vel allegare, Dat. & Accus. κατορθοῦσι ἡ κλεισθένεια τὴν φυλὴν τὴν ἀθηναίων ἐς τὸν ἀριθμὸν, expationibus vrbem ad mysteria vehementique instituens, Plut. in Solo.
Κατορθόω, ὁ, ἡ, τὸ, cũ virtute ac laude alicui

quid facio, ex animi sententia gero, Aristo. in Plut. μεγάλα κατορθοῦν, Demo. κατορθοῦν τὴν πόλιν, conatus recte cedit, Thucy.
Κατόρθωμα, ατος, τὸ, recte factum, Cicer. offic. 1. ¶ Facinus item bellicũ & memorabile, Plutar. τὰ μέγα κατορθώματα πολέμου.
Κατόρθωσις, ως, ἡ, correctio.
Κατορθωτικός, ὁ, quid quod suscepit, pro animi sententia efficere solet, Bud.
Κάτοδος, ου, ἡ, in via.
Κατοδύρομαι, ὀδύρεσθαι, trepido, metuo, Accus.
Κατοδυρόμενος, ος, ον, ὁ, ἡ, territus.
Κατορύσσω, defodio, sepelio, humi defodio, obruo, Accus. Aristoph. in Plut. κατώρυξέ μιν ἐς τὴν γῆν κατὰ, me terra obruit.
Κατορυχή, q. defossio, defossus Plin. Secundo.
Κατορύχης, ου, ὁ, ὑπὸ γῆν οἰκήματα κατορύχων, catorchites vinum, quod nonnulli syrites, i. ficatũ vocant, Diosc. li. 5.
Κατορχέομαι, exulto, saltãdo lætitiam exprimo, salto, gaudio, saltatione & tripudiis simulato Bacchi numine opprimo, Lucian. φλαῦρα οὕτω μισήσειν τοὺς δαίμονας κατορχησάμενοι, Busaltationibus demulsis, & ita demeriturus, vt parêre ei non recusarent. ¶ Gregorius Genit. κατορχοῦνται τῷ ὑπνῷ πανταχοῦ ἡ ἀθρόοι τινὲς λυσίπλοκοι, spectatores multiplicibus atque effœminatis flexibus inter saltãdum obsecrare. ¶ Alibi passiuè vsus est de Iuliani
Κατόσον, quantum, Herodot. (funere.
Κατοτι, cur, idem Herodot.
Κατουδαῖος, ος, ον, ὁ, ἡ, subterraneus, κατουδαῖος τόπος.
Κατουλὰς, άδος, nox opaca & obscura, Arg. 4.
Κατουλάω, ad cicatricem perduco, Diosc. li. 5.
Κατουλωτικός, ὁ, ἡ, ad cicatricem perducens.
Κατουρίζω, verbum esse tragicum vult Eustat. pro quo etiam κατουρεῖν ἡ ἀνουρίζειν, siue ἀποφορίζειν, secundo vento deferri, Polyb. li.
Κατουρῶ, τῶ, te permingo, Aristoph.
Κατοφλεῖν, debere, apud Demosth.
Κατοφρυάζω, τὸν ὀφθαλμὸν, cilium supercilium aduersus aliquem tollere, superbe ipsum & cum fastu alloqui. Genit. Nazianz.
Κάτοχος, terebri pars qua tenetur manubrium.
Κατοχή, ὁ, detentio, retentio & possessio, l. 1. D. de acquirend. poss. Aphrod in Probl. ἡ τῶν πνευμάτων κατοχὴ, spiritus retentio. ¶ Est etiã affectio animi τῆς ὀδυνηρᾶς. ¶ Κατοχὴ etiã est morbus veternosus, Galen. Therap. li. 13.
Κατοχιμος, ος, ον, fanaticus, numine afflatus.
Κάτοχος, ου, ὁ, numine afflatus, inflatu insinctúque diuino animatus Cicer. κάτοχος ἐκ θείου γοὴς, numine correpta mulier, Plutar. in Rom. ¶ Est & κάτοχος seu κατοχὴ, detentio occupatioque aut mentis aut corporis sensu motúque priuati. ¶ κάτοχος ἀπὸ τῆς βίβλου, possessio firmata vsu. In vita Isocrat. ¶ Κάτοχα etiam dicuntur prominentes partes ἡ ὀσφύος, secundæ vertebræ quæ ἄξων vocatur, Poll. ¶ Item κάτοχοι dicuntur lapides monumentorum.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Κατόπτης, apertus, oculis subiectus. κατόπτης θεσπιῳδός, è regione Palladis, Eurip.
Κατοψοφαγεῖν, per luxum consumere, voraciter pulmentaria edere, & pane abstinere, Athe.
Κάτοχον, acclive.
Κατὰ δή, Dorice, quemadmodum, in hunc modum.
Κάτοψ, ωπος, felis. Varin. κατοπτὶς δὲ ἀλλαχοῦ.
Κασσίτερος, ου, ὁ, stannum. κασσίτερος ὁ, stanneus.
Κασσύματα, τὰ, coria duriora, quæ à veteramentariis calceis muniendis subduntur, soleæ, sutulæ. Vide Interpr. Aristoph. Κασσύματα, Poluntur calceorum genera recenset. ¶ Item, impostura, dolus.
Κασσὶς, corii rasura.
Κασσύω, consarcino, assuo, cõsuo, ῥάπτω, Poly. Metaph. struo, machinor, Aristop. in Equit.
Κάστορα, quod struitur.
Καταβρήσσων, qui profligauit, Datin. Herodot.
Καταβρῶδη, vltrà, suprà, Genit.
Κατωτέρω, ὁ, superior, Herodot.
Κατυπνῶσαι, obdormisse, cepisse somnum.
Κάτω, infrà, pessim, deorsum, infernè, subter. οἱ κάτω καθεύδοντες, qui inferiora seu maritima colunt, Thucyd.
Κατωφλάσιαι, tera quæ solo oculorum intuitu homines perimit, Plin. Catoblepas, li. 8. ca. 21.
Κατωβλὰξ, ῥος, qui capite est in terram demisso.
Κατώγαιος, ου, ὁ, ἡ, subterraneus.
Κατώγεων, ωνος, τὸ, diuersorium, κατώγειον, Gaz.
Κατωδύνως, ὁ, ἡ, ὀν, dolore affectus, tristis.
Κάτωθεν, ab imo, ex inferiore loco, Aristot. ¶ Dicitur & κάτωθε Doricè, vt ἄνωθε, Pindar.
Κατωθέω, deicio, depello.
Κατωκόπα, Aduerb. in caput, Arist. in Achar.
Κατωμαδόν, Aduerb. humeris, Apoll. 2. Vnde κατωμαδὸν, qui humeris fertur, ab humero pẽdens, li. 4. Epigr. πάλιν δ' ἐξ ἀγορᾶς κατωμαδὸν ἤιον.
Κατωμαδὸν, Hippocr. ἀδεῖ ἀφ' ὑγροῦ, cùm humeris adiuuatur restitutio luxati membri.
Κατωμαῖος, equus sessorẽ ab humeris excutiẽs, equus ferox Virgil. Hesych.
Κάτωμος, in Hippiat. demissis armis.
Κατώμοτος, infuscandum, Herodot.
Κατωμωτικός, admirationis, Aristoph. Interp.
Κατώνιον, τὸ, iumenti genus.
Κατωνάκη, ἡ, & Κατωνακὶς, νίδος, vestis seruilis & brevis, quæ vltra genua non pertingebat, & in inferiori parte limbum subsutum habebat pellitcum, Comment. Aristoph. Ἐκκλ.
Κατώνητον, contemptum, Accus. Herodot.
Κατωνοδόω, vino obrutus, Plut.
Κατωπάω, caput in terram demitto, Arist. lib. 8.
Κατωπής, in Hippiat. capite in terram demisso.
Κατωπήρ, ῆρος, Hippocr. instrumẽti quo podex diducitur, vt alui recrementa trahantur.
Κατώρα, aspiciebat, Herodot.
Κατωρᾴζομαι, glorior, ornor.
Κατωρατικός, qui aliquem ciet, Aristotel. in Probl. sect. 1.
Κατωρὴς, pronus, deorsum vergens.

Κατώρυγες λίθοι, lapides fundamẽtis substructis & defossi altius.
Κατώρυχα, τὸ, τὰ, infernum, quod sub terram inuenitur. vnde ὑπαπατώρυχα, vitiũ programmatis, Theoph. ca. 12. li. 5. de caus. plant.
Κατώτατος, η, ον, ὁ, infimus, extremus, Philo de mundo.
Κατωτερικὸν φαγεῖν, Hippo. quod per alium deducit.
Κατώτερος, α, ον, inferior.
Κατωτέρω, ex inferiori, Theophr. li. 1. ca. 25.
Κατωφαγᾶς, genus auis lurco, Aristoph. in Aues.
Κατωφελὲς, vtile, commodus.
Κατωφερεια, ας, ὁ, libido, intemperantia.
Κατωφερὴς, ὁ, ad ima tendens, pronus, proclivis. Alexan. in Probl.
Κατωφερῶς, in præceps Virg. Aristoph. & Eubul.
Κατωφορεῖσθαι κάτω φερόμενον, deorsum tendere, delapsus, Alex. Aphr. τὰ δὲ βαρὺ, κατωφορεῖται.
Καυαλὴ, manubrium terebri.
Καυαλιᾶν, pallesco. ¶ Καυαλιᾶσαι παρασκευὴν Epig. pallore contracto in genis.
Καυαλίζω, μι. ξω, contero, frango, Hesiod.
Καυδηρὸς, flos, exustum, aridum, calidum.
Καυακὸς, morio, fatuus.
Καυαξὴς, larus auis, in Epigr. ¶ Καυαξὶς idem.
Καυαρὸς, malus, improbus.
Καυδμὸς, vredo, Theophr. hist. plant. cap. 17. li. 4. & 5. de Causis cap. 16.
Καυηλίον, ου, τὸ, vas quod vulgò boccale, à fonte quem edit dũ aqua confertim egreditur aut excunte, & contrà, Aphro. Probl. 94. li. 1.
Καυηλιστὴς, ὁ, lasciuè saltans, Athe. li. 4.
Καυηκὶς, herba quam in olerum censu annumerat Theophr. hist. li. 7. & cap. 7.
Καυκὶς, ίδος, ἡ, genus calceamenti mulieb. lexis apud Athen. li. 3.
Καυλᾶν, caulescere, Theophr. l. 1. c. 3. de caus. pl.
Καυλεῖν, calamus, virgula, Nicand.
Καυλὸν, ου, τὸ, calamus, virgula, Nicand.
Καυλὸς, ου, ὁ, in modum caulis, Ægin. 5.
Καυλὸς, ου, ὁ, succus laserpitii, scaparum Gaz. li. 6. ca. 3. hist. pl. Theophr. caulias Plin.
Καυλὸς, ὁ, ad caulem spectans, caulicularis Gaz. li. 3. ca. 9. hist. plant. Theophr.
Καυλὸς, Athen. de gobiis lib. οἱ δὲ καυλοὶ ἢ καλοῦσιν τὴν ἢ καυλίαν) ἔχουσι τὸν ὄπισθεν ἢ καλοῦσιν.
Καυλὸς, ου, τὸ, cauliculus, scapus caulium herbæ qua sicut alga & musco pisces quosdam vesci refert Arist. li. 8. Anim. ca. 2.
Καυλὸς, ου, ὁ, μικρὸς καυλὸς, cauliculus.
Καυλοειδὴς, caulis speciem præbens.
Καυλὸς, ὁ, caulis, quis & scapus & thyrsus vide καυλίδιον, thyrsiculum Stetoan Augusto, cauliculus paruus Plin. καυλὸς τοῦ κράμβου, caulis brassicæ, Arist. li. 5. Anim. ¶ Item pars telæ. Item caulis quo constat penna auis. Aristot. Item caulis quo constat penna auis, Diosc. li. 2.
Καυλοφόρος, qui caule est ampliore, Diosc. li. 2.
Καυλωτία, iactantia.
Καῦμα, ατος, τὸ, calor, æstus, solis feruor, Gaz.
Καυμασία, pileus latus ad æstum solis arcendum.

Καυματίζομαι, æstuo. διακαυματίζω, exustus est.
Καυματίζω, æstu afligo, exuro, Accus.
Καυματόδης, ες, ὁ, æstuosus.
Καυσία, πος, vestis genus, Arist. in Vesp.
Καυσία στρωτὴ, stramentum, stratum.
Καυσιάομαι, fortis, κλαγγάζω, Aristophan. in Pace.
Καυσὶς, malus, amarus.
Καυσὶς, σος, ἡ, καῦσις, vnde Καυσίζω, Aristop. Cõment. in Pace, fortior.
Καυσίφρων, ὁ, mente surdus, stolidus.
Καυσόφρων, ον, gen. ονος, siccus, Accus.
Καυσώδης, febris.
Καυσώδης, vredo, arborũ quarundam morbus.
Καυσωνία, velamentum capitis nauticum: Pro gestamine regio, vide Athen.
Καυσώνιος, ου, ὁ, vri aptus, vrendus, Plat. de Leg.
Καῦσις, vilio Plin & Cels. crematio Cicer. ¶ Καῦσις item dicitur in expolitionibus ceræ Punicæ loriatio quæ igni liquefacta seta indurata Vitru. lib. 7. cap. 9.
Καύσων, ωνος, ὁ, ἡ, ardor, febris ardens, Hippocr. Aphor. 54. lib. 4. & li. 6 Aphor. 26. καύσων ἐστὶ πυρετὸς, æstus stomachi, ardor.
Καυσοῦσθαι, æstuare, calore corripi.
Καυσοῦμαι, æstuo, καυσοῦμαι ὑπὸ τοῦ βουλήματος, æstuanti stomacho auxiliatur, Dioscor. li. 1.
Καυσόω, ardens, pugnæ epith. Homer.
Καυστέον, vrendum est.
Καυστηριάζω, μ. άσω, notam imro, i. Timoth.
Καυστικὸς, adurens Cels. ardens. καυστικὰ φύματα, canilucæ Plin. quæ adurendi vim habent.
Καυστὸς, mœsius, spicarum exortus, Hesych.
Καυστὸς, ὁ, quod exuri potest, cremiũ Colum.
Καυστὸς, ὁ, ἡ, cremabilis, qui exuri potest.
Καυσώδης, ardens. καυσώδης χόλος, æstuosa. καυσώδεις πυρετοὶ, Galen. ad Glauc.
Καυσώδης, æstuans, fudans.
Καυσωδία, apud Hippoc. li. 1. de mor. i. πλεονασμὸς, æstus, ardor, febris æstuans.
Καυσώδης, ες, ὁ, ἡ, lex incendẽdi, Iliad. in Epist.
Καυστηριασμὸς, notarus cauterio, καυστηριασμὸν.
Καυτὴρ, Apsyrto, & Καυτήριον, cauterium Plin. instrumentum quo vstio perficitur, Galen. ad Glauc. ¶ Est item locus vbi inuruntur fligmata.
Καυτὸν, sacrificium quoddam, focus.
Καυτὸς, ὁ, ἡ, ὀν, pustula, φλύκταινα.
Καυχᾶσθαι, glorior, & prædicor, iacto, Lycurg. apud Suid. οἱ ἐκ τῶν ἀγαθῶν καυχώμενοι, ob quæ exultas alii vecundantur. διὰ τὸ καυχᾶσθαι εἰς τὰ ἴδια κλέα ἀναπεῖσαι, quia iactatior se eius abusum esse existit, Aristot. li. 5. Polit. cap. 10.
Καύχημα, gloriatio, καύχησις, apud Pindar.
Καύχησις, gloria, gloriatio, exultatio.
Καυχησιώδης, gloriosus, iactator.
Καυχησιώδως, ὁ, ἡ, ὡς, Poll.
Καυχητὸς, ὁ, ἡ, exultatio, gloriatio.

Καφὲ λακωνικῶς, apud Lacones, peluis, labrum.
Καφάζειν, ridere, cachinnari.
Καφίω, μ. ήσω, π. ακα, spiro.
Καφηρεὺς, ὁ, Capherus Euboeæ promõtorium. ¶ Et appellatur, locus asper, scopulosus, difficilis descensu.
Καφὴς, spiritus. vnde κῆτος, ὁ καφηρεὺς πέτρας.
Καφὼν, vulpes, κάλπης, Suid.
Καχάζειν, Doricè, in cachinnos effundar.
Καχεκτῶ, valetudinarius sum, Polyb.
Καχεκτικὸς, ὁ, ἡ, Καχεκτὴς, cachectes Plin. li. 28. c. 9. tabidus, malè habitus, is enim corpus macie cõficitur, l. 2. Dioscor. ¶ Pro seditioso, Poly.
Καχεκτικὸς, Galen. affectiones oculorum ad malum habitum, vocat διαθέσεις καχεκτικὰς ὀφθαλμῶν.
Καχεξία, ας, ὁ, malus corporis habitus alimenta corrumpens, Cels. li. 3. cap. 22. ¶ Transtulit ad animum Polyb.
Καχήμερος, infœlix, qui inauspicatum diem sortitus est: cui opponitur καλήμερος, in Epigr.
Καχλάζων, ridiculus, stupidus, Comic.
Καχλάζω, strepito, immodestè rideo: κακλάζω ἀφρὸν, feruore spumam concito, Eurip.
Καχλάζων, turbo.
Καχλύς, cochlan herba, quæ & βουφθαλμον, l. 3. Dioscorid.
Κάχλασμα, ατος, τὸ, q. ebullitio, Iliad. 4.
Καχλὴξ, ηκος, ὁ, testudo, lapillus qui ab aqua agitatur, glarea Interpr. Iosephi.
Καχλὼν, ὁ, ἡ, καχλὼς, ridiculus, stupidus, Comic.
Καχλοδίτης, ου, ὁ, panis ex hordeo.
Καχλύδνα, panicum interpretantur apud Arist. Probl. segm. 20. quæst. 8.
Κάχρυς, υος, ὁ, vel Καχρὺς, rosmarinũ fœcũdum quod canchrys etiam à Plinio dicitur. vide Theophr. hist. li. 9. cap. 12. vbi & κάχρυς dicitur libanotidis fructiferæ fructus.
Καχρυόφορος, Theophr. li. 3. hist. pl. c. 7. amẽtifer.
Καχρυώδης κομὴ, Ibid. c. 12. amẽtaceus piceol.
Καχύποπτος, ου, ὁ, ἡ, suspectus, de quo est mala suspicio, Plat. in Phæd. ¶ Item suspiciosus, vt ille apud Virg. —omnia tuta timens. Aristot. Rhet. 2. de morib. senum loquens, ἐν ᾗ καχύποπτοι εἰσὶ διὰ τὸν ἀπιστεῖν, ἄπειροι ὄντες ἐμπειρίας. ¶ Dicitur & καχύποπτος ἀπὸ Plat. suspectus.
Καχυποπτεύειν, mali quippiam suspicari, Aristophan.
Κάψα, capsa, & κάψακος, vel potius κάμψακος, à κάμπτω, pro vase olei, 3. Reg. 17.
Κάψαι, mordicus petere, ore hiantẽ rapere.
Καψιγνάθιον, marsupium, Hesych.
Καψιδρόπιον, ου, τὸ, fundariolum, σουδάριον, Poll.
Κάψις, mortis Gaz. ἔβρε τὸ κάπτω τὸ ἐδίδου.
Καψὸς, murus, paries, καψαὶ πύργοι, Hesych.
Κάω, μι. καύσω, π. κέκαυκα, calefacio, Accus. κάειν πῦρ, ignem facere, Xenoph.

K h

Κι vel κε, adduntur frequenter ad finem syllabarum, nihilque significant, sed ipsas ornãt.
Κίαδος, filius vel nepos Cecx, patronym. Etym.

Κεάζω, μ. ἀσω, diuido, scindo, frango, Odyss. ξ.
Κεῖμαι, iacent, laborant, Accus.
Κεῖνος, genus spinæ, Theophr. li. 4. ca. 11.
Κείρω, & crasi. κᾶρ, gen. τος, τό, cor, Aristt. in Acharn.
Κείριον, securis, ferramenti fabrile aut sutorii.
Κειρώνιος, ὁ, locus quo immittuntur malefici apud Lacedæmonios, vt Athenis in Barathrũ.
Κειρωμα, fractura.
Κεῖσαι, pro κεῖσαι, iacent.
Κεῖσθαι, pro κεῖσθαι, iacent.
Κεῖσθαι, pro ἐκλείπειν τὰ χθόνα, cessarunt, prima
Κεῖσθαι, primans, curans, separans, parcens.
Κεῖσθαι, flexus.
Κεῖται, det tellus sim: ἀόρ. β. Subiunct. pro κέωμαι, κέῃται.
Κεκαρμένος, ebrius, somno & sopore grauat⁹.
Κεκαρπισμένος, multifructus, κεκαρπισμένος τὰ κλῆρα.
Κεκαυμένος, ambusta, vlliones.
Κεκαυμένος, tostus, outatus.
Κεκεασμένος, spinans, expitans, Iliad. ε.
Κεκεύθω, texi, tego, cõtineo, cõpecior, in Odyss.
Κεκλιμένος, gracilem habens vocem, Hesyc.
Κεκμηκὼς, cecubum vinum, li. 5. Dioscor.
Κεκορυθμένος, latrabo.
Κεκρυμμένος, furto subreptum.
Κεκλασμένος, perfracta, languida membra.
Κεκλαυσμένος, flebitur, impersonaliter, Aristt. sep.
Κεκλήσεται, vocant, vocaut. Hom. Odyss.
Κεκλήγων, pro κεκλαγγότες, clamantes. Odyss. ξ.
Κεκλαγμένος, clamans, Hesiod. κεκλήγοντα κεκλαγγότα.
Κεκλαγμένος, resonans, clamans, Iliad. ε.
Κεκλεγμένος, lecte electus.
Κεκλιμένος, inflexus sum, inclinatus sum.
Κεκλόμην, hortor, iubeo, Datiu. Iliad. θ. ¶ Aliquando inuoco, 2. Arg. Accus. κεκλόμενοι μακέσσιν Ἀπόλλωνα, Apollinem inuocantes.
Κεκλύω, pro κλύω, audi, Odyss. ξ.
Κεκλόμην, voco, iubeo.
Κεκμηκυῖα, vita defuncti, Thucyd.
Κεκολοβωμένος, pedes mutilati vel mutili.
Κεκομμένος, pro importante, & importato.
Κεκομμένος, iactatus, Odyss. ξ.
Κεκομμένος, armatus, Hom. ¶ Item acutus.
Κεκορυμβωμένος, fatigiata coma.
Κεκορυθμένος, tiati, Apol. 2. Arg.
Κεκορυθμένος, & κεκραγμένος, clamor, vociferatio & vociferatus Plin.
Κεκράγω, clamo à medio Præterito κέκραγα.
Κεκράκτης, vociferare.
Κεκραγμένος, clamosus, vociferator, Poll.
Κεκραμένος, temperatus, diluitus, Arist. in Plut.
Κεκραμένος, concutiens, temperate.
Κεκραμένος, qui miscuit, Eratosth. in Chilia.
Κεκραγμένος, clamore enecans, Aristop.
Κεκριμένος, incerte loquentes.
Κεκριμένος, qui causam dixit, electus, κεκριμένος ἐκ τῶν ἀγώνων iudicio firmata. Ceb. Theb.
Κεκριμένος, impollor, ἀπατεών, & simia, ἀδικώτατος, Hes.
Κεκρυφάλος, pro κροκόδειλος, crocodilus.
Κεκρύφαλος, reticulum, vitta, filamentum. ¶ Item secundus venter in cornigeris, li. 3. ca. 13. de partib. Anim. Aristot. ¶ Est & vterorum vocabulum κεκρύφαλος pro finuoso illo plagarum contextu, in quæ se insinuant animalia vrgentibus canibus, Xenop. ¶ Κεκρύφαλος etiam equorum κεκρυφαλίδες, & κεκρύφατος. Hesych.
Κεκτημένος, possideo. ¶ Κεκτημένος, dominus. ¶ Κεκτημένη, domina.
Κέκυρα, curo, doleo.
Κεκωμωδηκώς, alto sopore oppressus, Hippoc.
Κελαδητικὸς, clamosus, tumultuosus.
Κελαδίσκω, μ. ἐσω, π. ησα, clamo, resono, Neutr. ἐλάδησα κελαδοῦσαι, dulciter canunt, Lucian.
Κελαδηθμὸς, ου, τὸ, vox, sonus, strepitus, Aristop.
Κελαδητικὸς, strepitus, clamor, Iliad. ε.
Κελαδίσαι, ησαι, τὸ, sonans, clamans, Aristop. sep.
Κελαινεφὴς, ὁ, ἡ, ater vt nubes, niger, Hom.
Κελαινόβοτος, nigricans.
Κελαινεφὴς δημός, obscurus, dolosus.
Κελαινὸς, νὸς, niger, κελαινὸν νὺξ, σκοτεινήν, Homer.
Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.
Κελαινοφαὴς, ὁ, ἡ, niger, obscurus, Aristo.
Κελαινεφὲς θυμὸς, niger animo⁹, occultus, & subdolus. Sophocl.
Κελάρυξ, υγος, ὁ, ἡ, ἡμιβάφιον, Poll. recẽsẽt inter condimẽtorum vascula, quæ ἐνδυματὰ ἀγγεῖα vocat.
Κελαρυζομένη, garrula, crocitans, epith. cornicis.
Κελαρυζομένη, ου, ον, resono, de aqua molliter inter fluendum sibilante, Hom. Interpr.
Κελαρυστὴς, ὁ, strepitus.
Κελέβη, ης, poculum ligneum, peluis, κέγχρος, λεκάνη. Suid. ¶ Κελεύη, idem.
Κελεὸς, securis, ὑπὸ, τοῦ. Hesych.
Κελήτιον, ου, naues actuariæ, perticæ, Ælian.
Κελήτης, galgulus auis, Aristot. li. 9. Anim.
Κέλης, ητος, instrumentum piscibus capiendis aptũ.
Κελεύθιος, ὁ, viator.
Κελεύθιος, cupiens iter facere.
Κέλευθος, ου, ὁ, & Plural. τὰ κέλευθα, via. Iliad. ἀ. πλατεῖα κέλευθος, lata via. Plur. in Num. ὑγρὰ κέλευθα. Hom. viæ humidæ, per mare, & vndas. ¶ Κέλευθος, ου, τὸ, idem.
Κελεύομαι, iubeor, mihi imperatur, κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Xenoph. ¶ Κελευσθεὶς, iussus, Idem.
Κέλευσις, exhortatio, iussus.
Κέλευσμα, τος, τὸ, & κελευσμὸς, exhortatio nautica. τὸ κέλευσμα, mandatum, Eurip.
Κελευσμοσύνη, præceptum, iussus, Herodo. li. 1.
Κελεύστης, vel κελευστὴς, curuis malorum.
Κελευστὴς, ὁ, hortator, qui nautas moderatur.
Κελεύω, μ. σω, σ. εσα, & Κελεύομαι. δ. σω, σ. σα, iubeo, mando, Dat. Iliad. δ, κελεύω ὃ οἵοντε ἕκαστος ἐκμιμεῖσθαι. Hesiod. per Accusat. μελέτας βίον, ὡς σε κελεύω. Plat. cum Accus. & Infinit. in Epist. κελεύουσι σε τοὺς πόλεις κρατεῖν, iubẽt te ciuitates rectinere.
Κελευσμοσύνη, iussio.
Κέλης, ητος, ὁ, equus celes, qui ab vno sessore agitatur & regitur, celox Gell. lib. 10. desultor Bud. in Pande. κέλητες κέλητας δ' ἄρμα τε, agebant equos desultorios & currus, Herodot. ¶ Per translationem κέλης pro nauigio actuario ponitur, quod vno remo non duobus agitur: vnde & κελεύειν, pausulus celox: vide Bayf. ¶ Κέλητες videntur pro statuis equestribus vsurpasse Plin. lib. 24. cap. 5.

Κίλαι, apud Comicos etiam genitale muliebre significat: vide Eustath. Odyss. i.

Κελαπάω, μ. άσω, & Κελαπίζω, μ. ίσω, π. ικα, equito, rego equum desultorium, Hom.

Κίλασος, ὁ, per, συν. χρ. Suid.

Κίλαστος, ου, τὸ, census domus.

Κιλλὰς, obliquus, ἐγκλιὴς, πλάγιος, Hesych.

Κίλλω, μ. κιλόσω, τὸ ποσπαίζω, appello in portu, venio in terram. Apoll. ¶ Item πατέω, πρίζω, properanter curro, Etym.

Κίλλος, puer. lecyth⁹, & vnus ex idæis dactylis.

Κίλλομαι, inbeo, poet. Depon. Odyss. ὁ.

Κίλλω, in textrina idem quod ἱστὸν πήκτειν, Poll. ¶ Κιλλοντες, Antiph. recta ligna vocantur, Suid.

Κίλλυρος, ου, τὸ, intonsa anus.

Κελὸς, niger, καλλιπόκιλλος.

Κίλσαι, appellere. Odyss. i. & Κίλσαι, appuli.

Κελτοί & κελται, Galli, à Celto Herculis filio, Polyb. ¶ Κελτίβεια, Celtoi populi Galliæ. Plut. in Cam. ¶ Κελτικὸς, Gallicus, Aristot.

Κιλύφακος, ου, τὸ, siliqua, cortex.

Κιλυφαρέδης, putaminosus. Gaz. apud Theophr.

Κίλυφος, ὁ, τὸ, cortex exterior, putamẽ, testa, caliculus, cruста, κέλυφος τῆς κραμβης, cortex nucis, Diosc. li. 1. κέλυφος τῆς κραμβης, cancrorum crustæ, Aristot. li. 9. Anim. ¶ In 1. Epigr. metaphor. pro scaphula sumitur.

Κίλων, inbeo.

Κίλωρος, vox, eques, spado, filius.

Κελωτὸς, vitiatus.

Κιμβὰς, ἀδος, ὁ, cerua, hinnulus, Iliad. κ.

Κίμπτω, Iouis agilis. Hesych. κοῦφος, θηλυπρεπής.

Κίμβικος, cerua, pro καμηλος.

Κίμβος, ὁ, fulica auis, quæ & κέμβος, Gaz.

Κίμων, ὁ, vnoculus, κυκλωπικὸς, μονόφθαλμος.

Κίνδαλος, vir vanus & futilis, κενὸς ἀλλ᾽ ὁ, Suid.

Κίνδυλος, Epigram. instrumentum ad naues faciendas.

Κενεαγγείη, apud Hippocr. Aphoris. li. 5. vasorum inanitas, vel quasi inanitio: Vide Galen. ibid. ¶ Apud Poll. κενεαγγία, pro inedia.

Κενεαγορία, Plat. orationis vanitas Cicc. vaniloquentia Lin. Et δεκενεαγόρος, inaniloquus Plaut.

Κενεαυχὴς, vana iactans, Iliad. θ.

Κενεβρεῖα, τὰ, morticinæ carnes. Arist. in Anib.

Κενεβρεύω, μ. ήσω, π. ηκα, per vacua vado, vana conor. Neutr. Absol. Sand.

Κενεὸς, pro κενὸς, ὁ, vacuus, inanis, leuis. Odyss. ὁ.

Κενεόν, ὁ, ὁ, λεγόμενον, unus venter, pars quæ est inter latera, locus sub pectore concauus & ossibus carens. ¶ Item capacitas & complexio, κοιλία. ¶ Aliquando capitur pro aere seu cœlo: vt inanis Latinis. & χθὼν δ᾽ κενεὸν, pro terra apud Nonn. ¶ Κενεόνητος, equorum morbus est circa ilia, Aspyrto.

Κενεοφορία, ου, ἡ, inane sepulchrum, Nonn.

Κενεόφρων, ὁ, ἡ, inani gloria ductus, Nazian. & Chrys.

Κενεοφρόνως, ἀδος, ὁ, inanis gloria, Chrysost.

Κενεόφρων, gloriosus, gloriæ auidus.

Κενεχέως, μ. έσω, inaniter garrio, Themist.

Κεντεύω, inaniter affici, Basil.

Κενὸς, ὴ, ὸν, vacuus, desertus, vanus, Demosth. κενὸς χαρίζεσθαι, inanem vis gratiam.

Κενόφρων, ὁ, ἡ, inanium rerum studiosus. Cic. ad Attic. ¶ Κενοφρόνως, frustrà, Plutarch. in Apophth.

Κενοφροσύνη, ης, ἡ, inane studium μεγαλοφροσύνης.

Κενοφωνία, vana sapientia.

Κενοτάφιον, imaginarium sepulchrum, τὸ κενοτάφιον, inania sepulchra, 1. Reg. ca. 19. vbi tamen statua exponitur, Bud. in Pandect.

Κεντηκὸς, de indocto dicitur.

Κεντίνης, ου, ὁ, vacuitas.

Κεντρομανὴς, ὁ, ἡ, ferũ maniũ & vanarum findũ.

Κεντρόπες, crumena, βαλλάντιον.

Κενοφανία, vana opinio, Plut. in Platon. quæst.

Κενοφωνία, ας, ὁ, vocum inanitas, Naz. in Orat.

Κενόω, μ. ώσω, π. ωκα, inanio, euacuo, exhaurio. Accus. & Genit. Gaz. lib. 4 Gram.

Κίνημα, stimula, inbes, crea.

Κενταυρίς, ίδος, ἡ, genus ornamenti muliebris.

Κενταυρικὸς, centaurice, imitamentum. Arist. Rhet.

Κενταύριον, τὸ, centaurea herba, vel centaurea Plin. Diosc. & Galen. ¶ Κενταύριον Theophrast. hist. lib. & cap. 9. quę centauris Plin. lib. 27. cap. 6 & 7. torches, à triorche de genere scilicet.

Κενταυρίτης, agrestis.

Κίνητῆρες, latrones.

Κενταυρομαχία, ας, ὁ, pugna centauroium.

Κένταυρος, centaurus nauis, apud Bayf. ¶ Item signũ cœleste & nomẽ sideris. Proclus in Sphæra. ¶ Aristoph pro monstro, ὁ ἱππανθρωπος.

Κεντέω, μ. ήσω, pungo, Nazian.

Κεντίον, vel κεντάριον, μ. ίου, π. ικα, stimulo. Aristoph. πς. ¶ Item trucido. Sopho.

Κέντρον, damnum, pũctum, punctio Plin. Item latio, Polyb. in Epitome, κέντρον ἐν ἀνθρώποις, mucronem habet anceps item.

Κεντρίς, ίδος, cœteris planè genus, Theophr. hist. c. 1. hist. plã. vbi tamen κεντρὰς impellit ea.

Κεντρωτὶς, ίδος, ἡ, pungens, aculeatus, Theophr.

Κεντρωτὸς, ὴ, ὸν, punctis distinctus.

Κεντρίζω, μ. ίσω, π. ικα, κεκέντρικα, pungo, stimulo.

Κέντρων, vel potius κέντρωψ, Theophr. hist. 2. cap. vlt. Plin. lib 17. cap. 27. genus vitium quos vocant centrinas.

Κίντυρες ἵπποι, equorum stimulatores. Hom.

Κεντῶ, Herodot. stimulare.

Κεντρίωχος, ὁ, ἡ, veloxi, rapidum stimulo percussus equus, stimulo obediens, in Iliad.

Κεντέζω, pungo, in Epigr.

Κεντεῖνος, ὁ, Athen. & Aristot. li. 5. hist. an. γλαυκὸς φωσὶ τὰ χαλκία ἢ ὀξυκάνθοις ἢ κεντείνοις, galeos piscis quia aculeum habet in capite.

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, & κεντρὶνη, genus serpentis.

Κεντεὶς, locus in quo à pectore equus stimulatur. punctum Plin. Vide Aspyr. stimulamentum.

Κεντρίβιον, Theophrast. histor. ca. 17. lib. 5. spidatam vertices myrrhã vocat Plinius.

Κεντρικὸς, fuscus.

Κέντρον, τὸ, stimulus, calcar, aculeus, Aristoph. ¶ Κέντρα etiam idem quod Latinis centrum, punctum in medio circuli aut globi. ¶ Κέντρα item dicuntur cardines cæli, quas cuspides nonnulli vocant. ¶ Κέντρα etiam dicuntur vitia quædam arborum, de quibus Theophr. hist. li. 5. ca. 3. Plin. lib. 16. ca. 39.

Κεντρομανέω, μ. ήσω, π. ησα, habeo stimulum.

Κεντρονύτης, ὁ, nequam, vafer, stimulator, Interpr. Aristoph. in Nub. & Hesych.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, vestis versicolor: Vnde pro vario & versuto ponitur, Aristoph. πφ.

Κεντρωτὸς κασίης, aculeati fuci, Arist. 9. Anim.

Κέντωρ, stimulator, percussor, lib. 3. Epig. ¶ Item auriga, li. 5. Epig. ¶ Item mordax, Nonn.

Κένωμα, ατος, τὸ, euacuatio, inanitas, Gal. Diosc. & Ægin. τὸ κένωμα ἢ κένωσις διὰ κλυσμοῦ, &c.

Κένωσις, κενώσεως, τὸ, κενὸν, in Hippiat. ἀπὸ τοῦ κενοῦν.

Κένωσις, εως, ὁ, euacuatio, inanitas, Nazian. in Orat.

Κένωτὸς, vim habẽs euacuãdi, Gal. ad Glau.

Κερασφόρος, ὁ, ἡ, cornutus, irrisus.

Κέρβηλος, ὁ, Gazæ fulica, vulgò verò *maune*, quia est clamosa, spuma etiam victitans: quæ ἀπὸ τοῦ κέρβειν, de nomine ipsius ilidi vocantur, Aristoph. in Pluto. ¶ Κέρβηλος Hesych. Aristoph. in vana promittẽtes. vide Interp. Aristoph. ἐπὶ τῶν ὑπισχνουμένων, vbi & κέρβηλος dicitur.

Κέρβις, ἴδος, ἡ, cera, herba quæ & brassica sylucstris, Theophr. li. 9. ca. 15. hist. plant.

Κέρας, cornua, crines, arcus.

Κερασκόπος, vertices montium scandens, Hesy.

Κερασσὸς, cornibus tractus. Nonn.

Κερασία, ας, ὁ, apex, pũctum, virgula minuta. ¶ Item antenna, lignum in transuersum mari positum, vnde pẽdet velum. Didym. Ili. ε. Plut. in Marcello, à figura antennarũ dixit Plut. in Marcello, à figura antennarũ dixit trabes è muro suspensas ¶ Nicand. in Ther. κερασίαι τῶν κέρων vel κέρατος, id est, pro cornu vsurpant.

Κερασμὸς, scindo, populor, vasto, dirripio, ἁρπαγὴ καὶ ἅλωσις. Actiu. Accus. Iliad. β.

Κεράσσω & κρᾶσσω, misceo. Iliad. ι.

Κέρασος, Hesych. κυρὸς, crux, furca.

Κεράστης, salacissima auicula, à quæ Medeam secum vocat Lycophr. vide Interp.

Κεράστης, cornutus. ¶ Genus serpentis, Varin.

Κέρασμα, ατος, τὸ, ionum Græcum.

Κεραστὴς, ὁ, ἡ, figulus, Hesio. ¶ Κεραστέω, fingo, facio figlina. ¶ Item male mereor de Republ. Aristoph. ἐς Ἐκκλησιαζ. ¶ Κεράστια, figulina vel figlina. Plin. ars figularis. κεραμευτικὴ, Ceramicus, locus Athenis, in quo sepelichãtur qui in bello periũt. Erat & alter, in quo diuersabantur meretrices. ¶ Κεράσματα κεραμικὰ, figulina, fornax, Diosc. li. 5. ¶ Κέρασμα, ατος, τὸ, figulina, vas testaceum, amphora, hydria fictilis. ¶ Κεράσματα ὀστέινα, Herodot. vas vinarium figlinum. ¶ Κεράσμινος & κέρασος, figulinus, fictilis. ἐκ κεράσμου κέρασος, fictilis lucerna, Lucian. ἐκ κεράσμου πυτάνη, in fictili patina, Diosc. lib. 5.

Κεράσμιον, τὸ, vas fictile, figlinum, amphora, i. mensura octo & quadraginta sextariorum, Bud. de Asse. κεράσμιον, ὃ ἔστι κεράσιον, Dioscor. lib. 15. ¶ Κεράσμινος, figularis, Theophr. lib. 2. cap. 13. de causis plant. ¶ Κεράσμινος, omnia fictilia. ¶ Κεράμινος πώλος, figularis creta, Dioscor. ¶ κεράσμινη κόλιξ, fictilis calix, Herodo.

Κεράμις, ίδος, ἡ, tegula, testa, Plutarc. in Apoph. ¶ Item genus cretæ. Ficin. apud Plaron. vertit cretam.

Κεράμιος, ὁ, tegula. λίθοις κεραμίοις, lapidibus & tegulis, Thucyd. ¶ Item dolium, vrceus, fictile vas, hydria, Plat. in Timæo. ¶ Et carcer, lingua Cypriorum. Hesych.

Κεραμοπωλεῖν, figlina vendere. vnde & κεραμοπωλικὸν & κεραμοπωλεῖον, apud Polluc.

Κεραμύζειν, natare, immergi, Hesych.

Κεραννύω, μ. κάσω, vel κεράσω, π. κέκρακα, & κέκρημαι, misceo, tempero, confundo, diluo. κεράσαι οἶνον ὑδρηλὸν ἢ πολύν, vino & melle temperans fontem, Plut. in Numa. Ody. γ. τὸν δ᾽ ἐγὼ κρητῆρα κεράσσασα, quo, vino scilicet, crãterem implebit. οἶνον ὕδατι κεκραμένον, vinum frigida dilutum, Gal. ad Glaucon. κεκεραμένον ἀκράτου οἴνου, mixto mero vino, Apocal. 14. Theophr. de caus. li. 6. ca. 19. κεκεραμένῳ οἴνῳ ἢ φύσεως τῇ ὑδατώδει, temperatum aqua à natura.

Κέρας, capillus: arcus: mẽbrum pudendũ, Hesy.

Κερασφόρος, ὁ, poliens cornua, fabet arcuarius.

Κερατόεις, ὁ, ὁ, cornutus, κεραστὴς ἔφιππος, Iliad. γ. δίφρον ἐλατὸν κεκόν᾽ ἐ ἄρεσσι κέρασσε. ¶ Aliquando cornea, κεράσσις βίος, arcus corneus, in Epigrammat.

Κερασφόρος, ὁ, ὁ, alæ præfectus.

Κερασφορία, ας, ὁ, cornu præfectura, quæ triginta duobus imperauit.

Κέρατος, ου, τὸ, ὁ, τὸ κέρας, cornu, Lucian. & poculum: antiqui enim cornibus bibebãt, Didym. Refertur quoque ad rem bellicam, Aristot. de mundo, ὁ ἵππειος θὼρ κέρατος ἐστὶ πλέως. ¶ Accipitur & pro cornu vnguæ bouis. Idem lib. 8. Anim. ca. 8. & 23. ¶ Dicitur item ostium, Thucyd. μέχρι θύρας κέρατος, i. vt interpretatur Varin. τὸ τῆς πύλης κόμμι. ¶ Item coma, ἀπὸ τῆς κείρω, tondeo: vnde Diomedes ad Paridem apud Homer. κὴν ἀγαλὸν ποιήσω, coma compti simè, & capite puellariter compto. ¶ Quin & κέρατα vocarunt nonnulli σκοτούλιτον ἄγριον, i. erraticam palinacanthã fibratã & capillatã radice. ¶ Aristot. li. 3. Anim. accipit pro extremis vulnarum, i. κεφαλαῖα. ¶ Κέρατα etiam dicuntur sophismata, & captiosæ argutiæ. ¶ Κέρατα itẽ dicuntur αἱ τῶν κρανίων, i. cornua antennarũ.

Κερατόβλητος, præfractus, intractabilis, ita fe-

nibus, quæ priusquam in terram cadant, si in cornua boum inciderint, duriora nasci dicuntur, Theophr. lib. 4 ca. 14. de caus. plant. vide Plut. in Symp. & Aristot. in Probl.

Κεράτιον. τὸ δένδρον. κέρατος. ὁ καρπός. & Κερατέα, cerasus arbor, in γεωπονικοῖς lib. 10. κεφ. ος.

Κεράτιον, τό, cerasa: de quibus Dioscor. li. 1.

Κεράτιον, κατος, τὸ, mixtura, potio.

Κεράννυω, infundo.

Κεράστης, ου, ὁ, cerastes vermis in ficu, Theophr. hist. lib. & ca. 5. ¶ Κεράστης etiam serpens. Cerastes dictus, Stat. Thebaid. 1. & 11. Actio lib. Τετρασ. 4. ca. 26. Plin. lib. 8. cap. 23. Dioscor. de percussis à Ceraste lib. 7. ca. 17. de remediis lib. 8. cap. 13.

Κερατοφόρος, ου, ὁ, corniger, cornut⁹, ὁ κέρατα ἔχων.

Κέρχνον, labris incurvis.

Κερπώλης, & κερκόλας, cornicen, cornu canens.

Κέρτιον, ὁ, siliquastrum.

Κερατοφόρος, corniger, cornutus, δίκερως.

Κέρκας, ὁ, cometæ genus, cornu speciē habens.

Κέρκη, ου, μ. ίσον, σ. ουρά, aricto, Gal. 1. de vsu part.

Κέρκνη, buccina, 2. Reg. cap. 2.

Κέρκιτις, ὁ, cornicen, cornut⁹. ὁ κερατίνοις πλάξι, in corneis plectris, Plat. de Leg.

Κέρατον, τὸ, siliqua, Theophr. ¶ Item cornicularum. ¶ Item ponderis genus, & nomen.

Κερκηρὶς, ῖδος, ἡ, q. cornupeta, cornu petēs & feriēs

Κερκίτης, corniculatum papauer, Dioscor. lib. 6.

Κερκοτηλόφος, qui cornu expolit excolitque.

Κερατοειδὴς, corneus, qui specie est cornea, trāslucidus, corniculatus: Vnde ὑμὴν κερατοειδὴς, cornea membrana, Gal. l. 2. ad Glauc.

Κερατοτήρης, ὁ κερατίνην λύρην, qui cornua expolit.

Κερατίζεσθαι, in cornu durari, cornescere Plin.

Κερατώδης, cornutus, cornu imitans.

Κεραυνὸς, Plut. in Thes. Ceraon ara in Delo.

Κερατωνία, ας, ἡ, Galen. li. 7. Simplic. & Actio, arbor est siliqua, Dioscor. ¶ Κερατωνία etiam siliqua dulcis & prædulcis à Plinio dicitur, lib. 15. cap. 28.

Κεραύλας, cornicen, Pollux.

Κεραυνόω, μ. ὁπω, σ. κω, fulmino, Accus.

Κεραυνίας, ου, ὁ, fulmine ictus.

Κεραυνὸς, & Κεραυνὸς ζεύς, in Epigr. Iupiter fulminator. κεραυνὸς δίεμαι, fulmine ictum corpus, Eurip. ¶ Item Adiect. fulmineus. κεραυνὸν πῦρ, ignis fulminis, Idem. ¶ Item κεραυνὸς, vestis quædam.

Κεραυνοβλῆτες, quæ fulmen iaciunt, Theophr.

Κεραυνοβόλιον, fulmē iaculor, fulmen intorqueo.

Κεραυνοβολία, ας, ἡ, fulminum iactus.

Κεραυνοβόλος, fulminis iaculator, Lucian.

Κεραυνὸς, ὁ, fulmen, Aristot. de mundo, τὸ δὲ κεραυνὸν διὰ πυρὸς φέρεται. διὰ τοῦτο καὶ ἄχρι τοῦ γῆς διήκειν, κεραυνοῦται λέγεται, at quod fulmen ceciderit accēsum si ad terram vsque cursim illisum sit, fulmen dicitur.

Κεραυνοσκοπεῖον, machina in scena, versatilis vt specula, ex qua fulminū iact⁹ exhibebāt, Pol.

Κεραυνοφόρος, fulmen ferens.

Κεραυνὸς, μ. ὁπω, σ. κω, fulmino, fulmist percutio.

Κέρκω, irrisio, χλεύασμαι, Hesych.

Κεράω, & κεράννυμι, misceo, vinum infundo, ab antiquo vsu cornuum pro poculis, Odyss. ι.

Κέρκιος, Cimerii, imbecilles.

Κέρκω, conuitior, maledico, decipio.

Κέρδεσι μ. ἐμῶν, & κερδέσσι σ. χρῆσι, lucrificatio quæstum facio, Xenoph. Χεῖρ πάντες κερδαίνουσι à quouis lucrum accipere. Præterito κεκέρδηκα vtitur Phalar. in Epist.

Κέρδαλος, ου, ὁ, vulpes.

Κερδαλέος, ου, ὁ, astutus, callidus, fraudulentus, Ody. ὁ. πρὸς κερδαλέον, puer versutus. ¶ Item lucrosus, Plat. lib. 1. de Rep. ἐπιστήμη κερδαλέη. δίκης. in Epigr. domus opulenta.

Κερδαλέως, astutè, vafrè Horat.

Κερδαλεόφρων, ονος, ὁ, ἡ, versutus, auarus, Iliad. αἰεὶ τέκτονες ἐστὲ κερδαλεόφρονες.

Κέρδαλα, vulpes, κέρδαλέη, pellis vulpina, Nazianz.

Κερδαλεότης, astutia vulpinæ.

Κέρδος, vatramentum Valer. Max. astutia.

Κέρδος, expedient, ὠφέλημα. ¶ Item κέρδιον, vtilius, lucrosius, Odyss. ξ. ἐμοὶ γε τὸ κέρδιον ἔσται.

Κερδίστος, η, ὁ, vtilissimus, astutissimus, Sophocl. in Aiace, ὡς τὸ κέρδιστον πρασσοίς γ' ἀνήρ. conuersus ad prudentissimum consilium.

Κερδαίνω, lucri causa vxorem ducere.

Κέρδος, herba lanaria.

Κέρδος, ους, τὸ, lucrum, vsus, stipendium, proēstus, astutia vulpina, astus. κέρδος ποιεῖσθαι, lucrum facere, Aristot. in Polit.

Κερδοσύνη, astutia, decipiēs astutiā, Odyss. ξ.

Κερδύλιον, lucellum.

Κερδώ, οῦς, ἡ, vulpes, forma diminut. Aristoph.

Κερδῶος, ὁ, lucrosus, conciliator lucri seu lucrifer, Mercurii epithet. apud Lucian.

Κέρδιος, ὁ, auis quædam, Aristot. Gaz. cerchnis.

Κέρκος, ἀκρίς, locusta, cicada.

Κέρκος, accipiter.

Κέρκη, auis, Hesych.

Κέρκιδος, Rhodii, à Cercapho rege, in Epigr.

Κέρκωψ, machina ferrea, quæ de antenna suspendebatur in nauali prælio, ad demergendas hostiles naues, Eustath. ex Paus. Lexic. Iliad. ο. ¶ Est & gubernaculum nauis.

Κερκίδιον, τὸ, radiolus.

Κερκιδοποιία, pectinaria ars, Arist. li. 1. Pol. c. 9.

Κερκίζω μ. ίσω, σ. κω, texo cū radio, Plat. in Pol.

Κερκίδωλος, erodius auis, Hesych. κερκίδιος.

Κερκὶς, ίδος, ἡ, radius textoris, pectē, Odyss. ι. ἐν δὲ κερκὶς ἑκάστη χρυσείη κρεμάτο. ¶ Item panni radio textus, Eurip. & quæuis textura Hom. Interp. ¶ Itē arbor de genere populi quam describit Theophr. histor. li. 3. cap. 12. ¶ Κερκὶς item in curru paxillus siue cuneus est ligneus qui in iugi foramen inseritur, vt subiugia lora cohibeat, nec sinat extra iugi caput excidere, ἐμπήγνυσι καὶ ἐνδοῦσι Pollux. ¶ Itē os brachii & tibiæ qui radius dicitur, de quo Cels. l. 8. ca. 1. ¶ Est etiam pars lineæ tricæ, κερκὶς enim Latinè cunei Theatrorum dicuntur, Poll. ¶ Item pistillum, Gal. 3. κρ. πόνος. ¶ Κέρκαι, Hesych. pinus cacumen aut populi arboris & genus auis.

Κέρκος, accipiter aut gallus, Hesych.

Κέρκος πίθηκος, vide in Prouerb. Erasm.

Κέρκος, ου, ὁ, vasis genus cauda, Aristoph. in Equit. ἀνὴρ δ' ἥκων κέρκον λαμβάνει, ecce leporis caudam accipe. ¶ Isti & κέρκος Hesych. κέρκον ἀφεῖναι vt Horat. dixit, — *caudamque pilacem Demeteret ferro.* ¶ Item κέρκος, ὑμένιδιον vitibus infestum. ¶ Item vasis genus, vt est tripus. ¶ Item ianua ænea, anulus ostii.

Κερκουρὸς, ἁλιεὺς, ἰχθύς, Hesych. actuarium nauigium, Κέρκουρος Athen. cercurum Plin. Valle in Herodot. genus est nauigii breuioris, quasi caudata nauis, & species piscis, quæ caudam habent.

Κερκοφόρος, duplex scutica: vide Aristoph. in Vespis.

Κέρνω, pecto, tendo, pulso, Dionys. Halicar. li. 7.

Κερκώπη, cicadæ genus exiguum.

Κερκωπὸς, lasciuus, adulor, Cæl. li. 11. ca. 3.

Κερκωπικὸς, morbus muliebrium locorum.

Κέρκος, astutus, caudatus, & similarum genus. Lucrionem significare air Festus.

Κέρμα, ατος, τὸ, stips, monera, pecunia. Arist. al. ¶ Κέρμα, fruticia minuta, minutiæ æris Sen.

Κερματίζω μ. ίσω, σ. κω, in minuta scindo, comminuo. ¶ Item cudo monetam, Aristoph.

Κέρμα, ατος, τὸ, frustum, pecuniola.

Κερματιστὴς, ὁ, nummularius.

Κερματιστικὸς, ἡ, ὸν, nummularius. Nonn.

Κέρνος, vas figulinum, Athe. sacrificium Cybeles, securis, torculus. ¶ Item κέρνα, in humeris asperitates Poll.

Κέρνος, ου, ὁ, saltationis genus, quod crateras manibus gerentes præagebant, Poll. ¶ Hesych. est astra, ἄρτια.

Κέρνης, ου, ὁ, epith. Panos, quòd cornua gesset.

Κέρνη, ης, ἡ, ἀπὸ τοῦ κέρνα, teres cornu reuinctū, Eurip.

Κέρνος, pro κέρας, teres cornu, in Epigr.

Κέρνα, ης, ἡ, cornua & extrema temonis, Suid.

Κερνάω, comæ ornandæ artifex, Poll.

Κέρνος, ου, τὸ, ἀπὸ τοῦ κέρνα, cerostrotum opus Vitruuii li. 4. cap. 8. Plin. lib. 11. ca. 37. vermiculatim ligno inserto cornibus trahens.

Κερνοφόρος, cornibus trahens.

Κερνοφόρος, ὁ, ἡ, ὸν, corpus erigo, Aristoph. in Equit.

Κερνοφόρος, cornigera.

Κερνοφόρος, cornutus, ceruchus.

Κέρνος, piscis quidam, Suid.

Κέρνος, incidit, Doricè κάρει, Hesiod.

Κέρνημι μ. μῶ, σ. κω, conuitior, mordeo, ludificor, irrideo: à κέρνος & τέμνω. Hom. Iliad. 8

Κέρνησις, irrisio, ludibrium, Soph. in Philoct.

Κέρνημα, probrum, conuitium, irrisio.

Κερνητὴς, ὁ, & Κερνήτωρ, ορος, ὁ, mordax, quasi irritatiuus, Iliad. ε.

Κερτομέω, iocabūdus, mordax, cauillatori⁹. Hesiod. κέρτομοι βάξις, conuitia dicere.

Κέρτομος, ου, ὁ, ἡ, asper, aridus, sticuloſus.

Κέρτομος, asperitas, & asperitudo gutturis, Cels.

Κέρχνη, vel κέρχνια, τὰ, ossa & radices dentiū.

Κέρχνη, ης, ἡ, asperare, scalpere, cælare. ¶ Item stridere, stertere, Gal. de Cauſ. Sympt. l. 5. Hinc

Κέρχνος, ου, quasi stertor, stridor, strepitus, Trallian. Hinc & Κέρχναλέος, & κέρχνωδης, τὸν κέρχνον ποιῶν, q. stertorem mouens. Dicitur & κέρχνωμα, Gal. ¶ Κέρχνος etiam argentariarum est puluis, Poll. ¶ Κέρχνη, vel κέρκνις, vel κέρκνη, vel potius κέρκνη, auis nocturna, strix. Ouid. 6. Fastor. vulgo *la dame*, quæ vt & noctua depascitur animalia quæ Græci vocant πυρραύστας, (i. apros) syluestres, quę vuas exugunt & absumunt) Aristoph. in Auib.

Κέρχνωσις, ασπερίτας, cælatura.

Κέρχνος, ὁ, signis asper, cælatus, tornatus. κέρχνος ἀργύρου, argentum pustularum, Poll.

Κέρχναλέος, α, ον, absque v. Hippocr. qui asperam & obscuram habent vocem, ex diuturno vitio natorum in pulmonibus crudorum tuberculorum. Galen. lib. 3. de Articul.

Κέρκω, pulso, cædo, πατάσσω, τύπτω, Inter. Lycophr.

Κερκὶς, ίδος, ἡ, alia arbor est quā κερατωνίαν si. siliqua Græca, Theophr. li. 1 cap. 18.

Κέρκουσι, χειρῶσι, nisi ceant, Homer.

Κέρκω, iacebat, ἔκειτο.

Κέρκω, proic.

Κέρκωσις, ἐλαφρὰ, τὸ κατάπτισμα τῶν λίνων, Hesych.

Κάστανον βέλανος, castanea, Aetius Serm. 8. c. 73.

Κάστος, ὑφάσμα ποικίλον, cingulum Veneris. κεστὸς ἱμὰς, in Epig. & Hom in Iliad.

Κέστρα, ὁ, piscis, qui & σφέκινα, Athe. li. & Plin. ludis. ¶ Est etiam malleus, σφὲξ, Poll. ¶ Item stimulus, stylus, telum, Cæl. li. 14. ca. 37.

Κεστρεὺς, apud Hippocr. mugil. κεφαλὸς.

Κέστρος, ὁ, mugil. Aristot. lib. 2 Anim. dicitur & mugilis in recto, Gaz. li. 4. Anim.

Κεστρίζω, cestuire, Suid. & Hesych.

Κέστρος, Larinus bos, Cæl. li. 3. cap. 11.

Κέστρος, piscis quidam, Suid.

Κεστὸς, teli genus: vnde κεστροσφενδόνη, cestrosphendona Liuio lib. 2. Decad. 5. ¶ Item viriculum & veruculum Plin. instrumentum quo cauatur ebur. ¶ Κέστρον etiam herbam significat, quam Latini betonica vocāt. Galen. Simp. 7. ex hac conficitur κεστρινίτης οἶνος, cestrites vinum, Dioscor. lib. 5.

Κέστρος, asperitas linguæ: telum: prima seminum germinatio.

Κεστρὸν, lignum graue, acutum & præustum.

Κέδαννυμι, vado. ¶ Item tego, Iliad. 7.

Κέδασμα, ατος, τὸ, latibulum, secessus, Hesiod.

Κέδαννυμι, vado.

Κέδασμα, τὸ, profunditas, cauerna, Hesiod.

Κέδασσαι μ. δάσω, σ. δάσω, occulto, Accus. Iliad. ά.

Κέδρελαία, ας, ὁ, planta, Theophr. hist. 9. cap. 1.

Κεφαλαία, intentus capitis dolor, Galen.

Κεφαλαὶ, αἱ, tribus Atticæ, Arist. in Auib.

Κεφάλαιον, τό, caput. ὅτι τὴν κεφάλαιον τῆς πόλεως ἔλαχεν; quodnam caput ex interfectis eduxisti? Plutarch. in Pericle. ¶Ite summa, quæ rem continet, τὸ κεφάλαιον ὅλον τὸ πραγματος, caput rei totius, Isocr. ¶Item pro summa, i. forte vsurarum. Plat. ἵνα τὸ κεφάλαιον ἀπόδωσιν, quoad summam soluerunt & sortem, i. τὸ αἴτιον. ¶Aliquando pro firmamento & capite causæ ponitur, Gregor. de Constant. Imper. ἐχεῖ ἡ κακὸς βασιλεὺς κεφάλαιον ἔστησε τὸν τῶν κολοβῶν. ¶Accipitur etiam aliquando pro parte diuitæ, quod vulgo capitulum vocant.

Κεφαλαιάζομαι, verbum dutum.

Κεφαλαιοῦσθαι, in summam subduci, & colligi, Aristot. de mund.

Κεφαλαιόω, in summam quandam subduco & colligo. ¶Item summatim dico, in pauca contraho, in summam contraho, Thucyd. ¶Item κεφαλαιοῦσθαι, caput contundere, caput comminuere, Euang. Marc. 12.

Κεφαλαιώδης, ες, ὁ, ἡ, ὁ, summarius, capitalis. ¶Κεφαλαιωδῶς εἰπεῖν, summatim differere, 3. Rhetoric. Aristot.

Κεφαλαίωμα, τό, summa, τὸ κεφάλαιον, Herodot.

Κεφαλαλγέω, capite doleo.

Κεφαλαλγὴς, ὁ, ἡ, caput tentans, Xenoph.

Κεφαλαλγία, ας, ἡ, vel κεφαλαργία, Galen. capitis dolor.

Κεφαλή, ῆς, ἡ, caput, vertex, summa pars, apex, cerui x, exordium, origo, ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, Iliad. φ. a capite vsque ad calcem. ¶Κεφαλὴ etiã hominẽ significat, vt apud Lat. caput. ἐμὴ κεφαλὴ, ὦ μιαρὴ κεφαλὴ, Demosth. ¶Ἐς κεφαλήν σοι, imprecationis formula malum aliquod in authorem retorquentis, Aristoph.

Κεφαλήγερέτης, ὁ, dictus est Pericles à Cratino poeta, quod esset capite obtõgo, Plut. in Pe.

Κεφαλήκομος, ὁ, ἡ, capitalis, Diosc. li. 3. cap. 55 ¶Κεφαλικῶς, capitaliter Plin. Herodian. 3. κεφαλικῶς κολασθῆναι, capitali supplicio affici.

Κεφαλίη, linguæ pars cui gustus inest.

Κεφαλίζω, piscit qui & Καφαλίας. Athen. li. ζ.

Κεφάλιον, capitulum, lib. 2. Dioscor.

Κεφαλίς, ίδος, caput, capitulum, vasculum, vt in plantis, Diosc. li. 3. ¶ Καφαλὶς est item capitis tegmen, vt pileus, capitium, capital Varroni & Festo.

Κεφαλικός, Aristot. in Topic. simplicium numerorũ vsque ad decem multiplicatio, vulgo mensam Pythagoræ vocant.

Κεφαλίτης, capitatus Gaz. l. 1. c. 10. hist. plant. Theophr. vide Aristot. de diutur. & breuit.

Κεφαλοειδής, & Κεφαλόσημος, frontale.

Κεφαλόεις, capitis speciem habens, Hippocr.

Κεφαλόθλαστος, τα, capitis ruptiones, Theophr.

Κεφαλοκρύφιος, ὁ, phalãgii genus, quod & κεφαλοκάλαθος, apud Nicand. in Theriac.

Κεφαλοκρύφιον, τὸ, sudarium.

Κεφαλοῦμαι, radicem habens capitatam.

Κεφαλόω, cephalus piscis, capito, Gaz. Aristot. lib. 5. Anim. cap. 11. hunc vocant etiam labconem, ὁ χρύσοφρυς, Idem lib. 8. Anim. cap. 2.

Κεφαλώδης, in caput extuberans.

Κεφαλωτὸς, capitatus, Aristot. in Prædicam.

Κίφαλος, ὁ, τὸ, κάλυμμα, cortex exterior, putamen.

Κίχανδος, ἡ, ον, ium capax.

Κιχαρακωμένος, vallo munitus.

Κιχάρωμα, ganisus sum, ἀπὸ τοῦ χαίρω. Herodot.

Κιχαρωκὼς, τος, gaudens, Hom. κιχαρὼς τῷ ἔργῳ.

Κιχαρμένος, ἡ, ον, iucũd⁹, gratus, Iliad. α. τοῖσιν δὲ μάλιστα κιχαρμένη ἔπλετο βουλὴ ἀντιθέου Πριάμοιο καὶ υἱάσι δουρικλυτοῖσι.

Κιχαριτωμένος, gratuito non meritis acceptus, gratiam consequutus, gratiosus, Luc. c.

Κιχαρισμένος, gaudens, se oblectans, Eurip.

Κιχαίρω, lætor, gratulor, gratulatur, Homer.

Κιχάρημαι, gaudeo sum, Iliad. σ.

Κιχήλημαι, vinctus sum.

Κιχήν, hiaui, medium Perfect. τοῦ χαίνω. Hinc

Κεχηνὼς, hians, hiscens, Aristoph. κεχηνότες, hiantes, ilulti. ¶Κεχηνὸς, τὸ, hiatus.

Κιχημάζω, facio florere, floreo.

Κιχηδία, cacastia à χέζω, Aristoph. ἀκαπνότατα.

Κιχηλάτης, lonice pro ἐκιχήλατης, irascebantur.

Κιχρεμπολεύω, ἀεὶ, qui locupletatus est.

Κιχρεμπολία, ἡ, ὁ, mutuatus, indigens, Odyss. ¶Alibi in eodem pro egenti & mãlico posuit. Cum Genit. Hesio. σὺ δ' ἄλλου χρηστοῦ ἔργα, tua opera egebit.

Κιχρεμπολὼ, mors oraculo prædicta.

Κιχρημι, mano, expatior sum, sum fatus. Lucian. ἐκιχρήμασε δυσπαιδευσίᾳ ἢ ὅτι ποτὲ ἐκφύσειεν ἡ χρεμπολὼ, in venerem profusus.

Κιχρίδνημι, discrepat, separati sunt. Herodot.

Κιχρώζω, exaggerari, aggeri, κιχρώζειν δ' ἔοικε ἐκ τοῦ ἀεὶ ἐπιφέρεσθαι, satis soli ad vsum videtur. Thucyd.

Κίω, vnde κιάζω, κίζω, scindo, rumpo.

Κίων, ονος, ὁ, dormiturus.

Κοάδιος, barathrũ, locus profundus apud Athenienses, in quem conici solebant noxii.

Κοάζω, redolens, odoratus.

Κοαίνω, in Genit. κόω, vt ἰανοῦσθαι, Gaz. li. 2. Gramm. Ceos insula quã Latini Ceam vocãt, vt Plin.

K H

Κὴν πῦρ, accendere ignem, Odyss. δ.

Κήας, ἀντι, comburens. κηάσσας, qui adoleuit & assauit.

Κηβος, ὁ, simia caudata, cercopitheeus, Aristot. histor. Anim. lib. 2. ca. 8. ἐχει δ' ὁ κῆβος, πάντα τὰ ἴχνη ὥσπερ ἄνθρωπος: vulgo *marmot*.

Κηδίζω, spurgo, κηδάσσω, κηδαλίζω, Hesych.

Κηδαίνω, curo, solicitus sum.

Κήδεα, luctus. ¶Ite tenebræ, tenebrosum, Eurip.

Κηδεία, ας, ἡ, funus, sepultura, exequiæ. Apoll. ἀμαὶ ἡ κηδεία νέκυος μέλῃ, apud funus defuncti manebant. ¶Item affinitas. κηδεῖαι δὲ ἐγγίνονται ἐκ τοιῶνδε κηδέων, affinitatem inter homines conciliare, Aristot. lib. 5. Polit. cap. 5.

Κηδεῖος, ὁ, adultus matrimonio, sapiens prudens. ¶Item funestus, funeralis, Eurip.

Κηδεμόνες, ων, curatores, qui prospiciunt, Apoll. ¶Item

¶Item affines, propinqui, Eidem.

Κηδεμονία, ας, ἡ, diligentia, curatio, officium, Chrysost. πόσης κηδεμονίας ἀπέστερε τὸν ἄνδρα ἡ γυνὴ ἐκείνη, solicitudinem cui anus è cælo deportabunt preces. ¶Item affinitas.

Κηδεμονικὸς, ὁ, intẽtus, qui curam gerit, Areop. lo deportabunt preces. ¶Item affinitas.

Κηδεμονίτης, ὁ, rector, patronus, affinis, benefícus, studiosus, Xenoph. οἱ μὲν ὡς κηδεμόνα ἐθέλουσι, vt procuratorem diligebant.

Κηδεμονικῶς, sedulò, accuratè, Polyb.

Κηδευτὸς, ὁ, ἡ, curandus, sepultura dignus.

Κηδεύω, destruo, euerto, labefactato, Accus.

Κηδευτὴς, οῦ, ὁ, affinis, socer: & aliquando γαμβρὸς, gener, Xenoph. ¶Item frater vxoris, Demosth. ¶Κηδευταὶ, propriè dicuntur, qui funus curant.

Κηδεύω, & Κήδομαι, ῶμαι, τὸ, affinitas, Plat. ἡμῖν κηδεύσομαι, sepelior, ἐκείνων ἐκηδεύθην, sepultorum mortuorum, Plutarch. in Solone.

Κηδευτὸς, curandus & sepultura dignus, Didym. in Iliad. ϟ. ἀφανὴς ἐπὶ τῷ ἐξ ἀνθρώπων κηδευτὸς.

Κηδεύω, ῶ, ὁ, ἡ, ὁ, ὦ, ὦμεν, ὦμι, ὦμεν, ὦμεν, ὦμεν

Κηπεύω, μ. Βοτ. in horto sero, hortū excolo, Pol.
Κῆπι, pro ᾗ ἐπὶ, ἐλθὲ πέμπτῃ ζεύξας. Epigr.
Κηπίον, ου, τὸ, κῆπος. hortulus, Thucyd.
Κηπόκομος, ου, ὁ, apud Comicos dicitur qui cæsariem habet certo modo artonsam. Eustath.
Κηπουρικός, hortulanus, κηπουρός. Poll.
Κηπουρός, hortulanus, κηπωρός.
Κῆπος, ὁ, hortꝰ, pomarium, κῆπος πολυδένδρεος, Homer. Odyss. Ἀδώνιδος, horti Adonidis, horti pensiles, Plin. li. 19. ca. 4. & Pausan. ¶ Item tōsura & ornatus capitis capillique antiqua in Perside ratio, Hesyc. ¶ Item pecten mulieb. risque pubes. inguina & verenda mulierum, Laert.
Κηπουρικός, ὁ, olitorius, res hortulani.
Κηπουρός, ὁ, olitor, hortulanus, Poll. κηπωρός.
Κηρ, ῆρος, ὁ, ὀνυξ. parca, mors, Od. ὁ, ἱκέτης κῆρας, mortem vitauit. ¶ Κῆρες enim noxæ, fata, vitia, diræ calamitates seu pestes, Theophr. li. 5. cap. 14. de caus. plant. de morbis stirpium, ὅλως δ' ἑκάστου τῶν τοιούτων ἴδιαι εἰσὶν αἱ κῆρες, i. omnino singula loca sua vitia habent, Gaz.
Κήρ, pro κέαρ, ατος, τὸ, circunflexum, cor, anima, Iliad. κέαρ, ἀχνύμενος κῆρ, animo iratus.
Κηρεύω, μ. ἀνών. τ. ἐκ κήρ, morior, curo, corrumpo, grauiter irascor, more moribūdi nugor, Neu.
Κηρεμών, ῶνος, ὁ, apud Lycophr. vindex & propulsator mortis.
Κηρεσίαι, fasciæ sepulchrales, exequiæ.
Κηρήιος, fatalis, calamitosus.
Κηρικοσμήτωρ, ορος, ὁ, satis aduectus, Iliad. Ψ.
Κηρίλαιον, vlcera in modum faui, Dioſc. lib. 2.
Κηρίζειν, fauos construere, Aristot. hist. li. 5. ca. 15. Plin. lib. 6. cap. 39. cerificare.
Κηρίνη, flagellum quoddam.
Κήρινθος, cerinth*, flos quidā æstiuus, Theoph. li. 6. ca. 7. hist. plant. lilium fuluum.
Κήρινθος, ὁ, cerago, melliſicium, sic dicitur quidam cibus apum, Arist. li. 9. Anim. ca. 40.
Κήρινος, ου, ὁ, cereus, Plat. in Theæteto.
Κηρίοεσσα, cerei speciem præferens.
Κηρίον, ου, τὸ, faucs, Hesio. Apum domicilium & cellulæ, cādela cerea. ¶ Est etiam genus vlceris, à faui similitudine, Plin lib. 22. ca. 2.
Κηριοποιός, ὁ ᾗ, fauos faciens.
Κηρίσσειν, terreri, ἐκπλήττεσθαι.
Κηρίτιον, fulcio, ἐρείδω, Odyss. γ.
Κηρίτις, piscis, de quo Athen. lib. 8.
Κηρίτης, ου, ὁ, ὀλοὸς obnoxius & morti, Hesiod.
Κηρίτιτον, Polluc. κερατίζω, cornu peto, arieto.
Κηρίφατος, fato decedens, & defunctus, Hesy.
Κηρολιθάω, vertigine capi.
Κηρογλύφος, ου, ὁ, ceræ opificium, Ioseph. de Anti.
Κηρόγραφία, Athen. 5. cerę picturam ab aliis ἐγκαυστικὴ dicitur. Ceris enim pingebāt veteres ac picturam inurebant, vt docet Plin.
Κηρόδετος, ceræ alligatus, cum cera coniunctus.
Κηροδομέω, ex cera domos facio, Phoc. de apib.
Κηροειδής, ceræ colorem seu speciem referens, Vide Marcell. lib. 1. Dioſc.
Κηρόθι, ex animo κεαρόθεν, Odyss. δ.

Κηρομαχητής, οῦ, ὁ, πυγμοδοκίδης, ἀλοιφᾶτης, vnctor.
Κηρόπωλος, ὁ ᾗ, cerā concretus, in Epigr.
Κηροπήγιον, ου, τὸ, candelabrum.
Κηρόπλαστος, ου, ὁ, qui cera aliquid effingit.
Κηρός, ὁ, cera, candela κηρὸς πυρίλινος, cera Tyrrhenica, Dioſc. li. 2.
Κηρός, ὁ ᾗ, ceram alens, in Epigr.
Κηρὸς κάς, ad fatum & mortem perrrahens.
Κηροχυτέω, ceram fundere & liquare, Aristoph. μεταφορικῶς dixit, pro fundere scripta scita quidē, sed nō solida, ἀλλὰ μαλακὰ, i. mollia.
Κηρόω, vnde κατακηρόω, cera circunlino.
Κηρύδια, τα, reiectamenta fabarum.
Κήρυξις, εως, τὸ, edictum pręconis, κήρυξιν ποιεῖν, per caduceatorem edicere, Arist. 2. Oecon.
Κηρύκαιον, ου, τὸ, & Κηρύκειον, ου, τὸ, legatio, nuntius & præmium quod datur prœconi, Suid. Item insignia legatorum, & vela manu supplicum, Δεινοκράτ. καὶ Δημοσθ.
Κηρύκειον, caduceus. Vide Interp. Thucy. lib. 2. & Polyb. lib. 3. ¶ Est & signum cæleste, Proc. ¶ Κηρυκίαν, idem.
Κηρυκίαι, τα, prœconia.
Κηρυκεύομαι, ου, officium prœconis exerceo.
Κηρυκίδαι, legationes, Herodot. lib. 7.
Κηρυλος, ου, ὁ, halcyonum masculus. Vide Κήρυξ.
Κήρυξ, κος, ὁ, caduceator, fecialis, præco, legatus, buccinator. ἀπὸ κήρυκος ἐλευθερωθῆναι, per caduceatorem esurata libertatem, Lucian. ¶ Κήρυξ etiam apud Aristor. histor. lib. 5. cap. 10. murex, & buccinum, Plin. lib. 9. cap. 37.
Κηρύσσω, & κηρύττω, μ. ξω, τ. ξα, per prœconem iubeo, pronuntio, τὰ Δι κηρύσσει πατρὶ, nūcio patri alta voce, Aristop. κηρύξατε μὴ ἀθροίζειν μηδένα ἐπ' ἀγορᾷ, Xenoph. lib. 4. Pæd. præco edicat ne quis fori ius violet. κηρύττειν ἀσφάλειαν τινί, fidem publicam dare, Xenoph.
Κηρώδης, faui naturæ æmulus, vel cereus.
Κήρωμα, ατος, τὸ, tabula cerata in quam antiqui scribebant, & ceratura Columell. ¶ Est item vnguentum, quod fit subacta oleo cera, qua in palæstris ad luctam vtebantur athletę. Plin. pro loco vsurpauit in quo cerabatur.
Κήρωσις, ὁ, quasi cerago, materia ex qua ceram conficiunt apes, Arist. hist. lib. 4. cap. 22.
Κηρωτὸν, medicamentum, i. φαρμάκιον cera temperatum, Galen. ad Glaucon.
Κηρωτὸς, τὸ, cerorum, emplastri genus. ¶ Item nervus rectus & valens, Homer. Iliad. Ψ.
Κέστρον, τὸ, caro thyni quam saltarii condiunt sale, ἁρμόζουσι, Diphil. apud Athen. li. 7.
Κητίδιον, ὁ, nauigium grande, vel à forma cetis vel à magnitudine dictum.
Κήτιος, & Κήτειος, εία, εῖον, ὁ, immensus, μεγαλόσωμος.
Κῆτος, εος, τὸ, balena. ¶ Homero etiam virulus marinus. ¶ Item quoddam signum cæleste Procl. ¶ Apud Arat. pistricem vertit Cicero.
Κητώδης, ους, ὁ, ᾗ, ὁ, magnus, cetarius, cetaceus, Gaz. lib. 8. Anim. cap. 2.

Κητώεις

Κητώεις, Lacedæmonis epith. vel ob magnitudinem, vel quòd vicinum mare plurima cete nutriat, Iliad. ζ.
Κητώδης, ους, ὁ, ᾗ, ceraceus, Dioſc. lib. 3.
Κήφ, vide καφ: Hesych. corrupte habet κηφὸν ξ.
Κῆφα, Dori. ᾗ κ' ἐφοπλίσῃ ἰλικωπίδα κῆφα, i. κῆτος, Lycophr.
Κηφαλίων, ωνος, ὁ, fideris nomen, Procl. (Epig.
Κηφάλλιον, ου, τὸ, fucus, Aristot. lib. 5. Anim. c. 22.
Κηφάλλιος, ὁ, ficus parnulus, fauus fucorū, Aristot.
Κηφάλλινος, inflatus, fedatus.
Κηφέα, argentum.
Κήφι, pro ποῦ, vbi.
Κηφήνιον, fœnero.
Κηφίδιος, ου, ὁ ᾗ, redolens, fragrans, εὐώδης.
Κηφίσις, εως, ὁ, vaporatus odoratus, Odyss. ε.

K I

Κία, ὁ, ebrietas.
Κιαθίς, ίδος, ἡ, meretrix ebriosa.
Κιαμός, ager Cii, vrbs. terra proxima Cio, Ery.
Κιανὰ, cinędes, κίναιδοι, Hesych.
Κιβδηλεύω, prædo, latro, διαπτώσσω, Hesych.
Κιβδηλία, ματος, τὸ, falsificatio & adulteratio, adulterium merces & fraus, magnum Plin.
Κιβδηλόω, διαφθείρω, διαπτώσσω, corrumpo, fuco, κιβδηλεύω, adulterium fraūsque in aliqua re, supposititia & fucus, Plat. 1. Legum 11. ¶ Κιβδηλία, ας, ἡ, idem, Aristoph. in Auib.
Κιβδηλοῦχος, ου, ὁ, palleo, Aristot. Probl. 2.
Κιβδηλώδης, ους, ὁ, ᾗ, rubigo in metallis, excrementa metallorū, quod σκωρίαν vocāt. Vide Σκωρία.
Κίβδηλος, ου, ὁ, ᾗ, adulteratus, subæratus, adulterinus, proprie de nummis. κίβδηλα νομίσματα, adulterina & subærata, Aristo. ἰησῦς.
Κίβδηλος, improbus, lutum, κακοῦργος, πανοῦργος.
Κίβδις, εως, ἡ, auarus.
Κίβιον, ου, τὸ, area siue pera, capsa. Hesiod. in scuto Her. vbi pro theca capitis Gorgonis capitur.
Κίβος, ου, ὁ, capsula, ilutus, cibus, τὸ κιβώτιον.
Κιβωτάριος, ὁ, latro.
Κιβωτὸς, ὁ, κιβώτιον, genus poculi. Athe. ¶ Item ciborium seu ciborii, faba Ægyptia. Dioſc.
Κιβώτιον, scrinium, scriniolum, arcula.
Κιβωτοποιός, ὁ, arcas, capsa, armarii. Hebr. 9. ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης, arcam testamenti.
Κιγκλίδες, ων, cancelli, fori quibus à iudice populus arcebatur, Plut. in Galb. ¶ Potiuntur & pro vsu, fera, siue foramine, quo immittitur clauis, Aristoph in Equit.
Κίγκλος, ου, ὁ, Cinclus auis, vulgò beccasine de mare, marina auis est, astuta, quæ tamē capta si quę eius similis, ideóq; posteriora velut crissans atque exagitans, Vide Aristot. lib. 8. & 9. cap. 3. & 12. Ælian. lib. 12. de naturis animalium. ¶ Apud Suid. Κιγκλὰς, ὁ πυγμάχος.
Κιγκίζω, crebrò mouere atque agitare, motare. Virgil. Κιγκᾷ τὸ κέρκον, aue caudam quatiente. Κιγκισμὸς, ὁ, crebra agitatio & motio, succussus, motatio, Hipp. κιγκίζω.
Κιγχάω, assequor, συγχάω. vide Κιχάω.
Κιγχασμὸς, ὁ, cachinnus, immodestus risus, (Hesy.
Κίδαρις, genus numini, Poll.
Κιδαλον, ου, τὸ, ἐφόδιον, Hesych.
Κίδαρις, insigne capitis regiū apud Persas, inquit Curtius, Plutar. in Anton.
Κίδαφος, vel κίδηφος, improbus, dolosus, vulpes, δόλιος, ἀλώπηξ, Hesychio. ¶ Κιδαφεύειν, decipere. Nam Κιδάφη, vulpes, Hesy.
Κίδνημι, diffundor, dispergor, Iliad. ο.
Κίδνη, hordeum tostum.
Κιδνὸς, imbecillis.
Κιδνὰ, lux, lumen, nebula, pruina, Hesych.
Κίδωσις, caries, frugum vermes, διάβρωσις σπερμάτων.
Κιθάρα, ας, ἡ, cithara, instrumentum musicum, testudo, vulgò lut vel luc, Plat. πολιτικῶν 3. ¶ Est etiam κιθάρα ὑπερῷος, superior pars thoracis vsque ad iugulum, in Hippiat.
Κιθαριστήριον, citharæ peritissimus, Aristop.
Κιθαρίζω, audio cithara ludētes, Bud. Com.
Κιθαριζόμενος, quod cithara canitur, Plutarc.
Κιθαρίζω, μ. ίσω, cithara cano, Lucian.
Κίθαρις, εως, ἡ, lyra. Hom. Iliad. γ.
Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, sonus citharæ, Plat. πολ. ¶ Κιθάρισμα, ατος, τὸ, idē, Eidē in Prot.
Κιθαριστήριον, tibiæ quędam, de quibus Ath. 4.
Κιθαριστήριος, ου, ὁ, citharitta, Hesiod. in Theog.
Κιθαριστικὸς, idem, Plato 1. de Rep.
Κιθαριστικὸς, ὁ, ἡ, citharistria, Athen.
Κιθαριστὴς, οῦ, ὁ, ἡ, ars cithara ludendi, Iliad. β.
Κίθαρος, citharus piscis, de quo Aristot. de hist. Animal. & Athen. lib. 7. Gaz. transfert fidiculam. ¶ Κίθαρος, ου, apud Hippocr. exponit Galen. i. θώρακα, thoracem.
Κιθαρῳδέω, ad citharam cano. ¶ Κιθαρῳδία, ας, ἡ, carmen ad citharam modulatum, sonus citharæ vel cantus, Plat. ¶ Κιθαρῳδικὸς, citharæ accommodus. ¶ Κιθαρῳδικὸς, ὁ, ἡ, citharœdus, Bud. in Pandect.
Κίθαρος, κίθαρις, cithara, lyra.
Κίθιον ἢ Σιανικὸν, cithrum Thessaliæ, Theophr. li. 5. ca. 20. de caus. plant.
Κίθων, ωνος, ὁ, tunica, lorica, vestis, paludamentum quod ponitur sub veste, Herodot.
Κίθωνος, operculum doli, τὸ πῶμα πίθου, Hesy.
Κικίας, ου, τὸ, cici arbor, quæ & κρότων, Latine verò ricinus: vnde fit oleū κίκινον, ricininum, Dioſc. lib. 4. ca. 164. Plin. 15. ca. 7. Galen. in Simpl. Theophr. hist. lib. 1. ca. 16. & de Caus. lib. 2. ca. 22. vulgò Palma Christi.
Κικκος, ου, ὁ, cicinnus, capillus plexus & compt⁹, accuratus, Aristoph.
Κικκὼς, gallus, ἀλεκτρυών. Κίκκη, gallina, ἀλεκτρίς. ¶ Et κικκὸς, gallus. ¶ Sed κίκκος, recens cicada.
Κίκυς, υος, ὁ, potentia.
Κίκυς, υος, ὁ, galla, fructus quem fert quercus præter glandem, Theophr. lib. 1. hist. plant. & lib. 3. cap. 6. κικύδιον apud Dioſc. per ῡ.
Κικυφοβλεψίνυχλώπιος, noctuz, Aristoph. Interp.

Ee. iiii.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Κικκαβη, nocturarum vox est, Aristoph. in Aui.
Κικκαυος, fudor manans ex femoribus. ¶ Item boli iactusque tesserarii nomen, Hesych.
Κικκη, coitus, genitalium fœtor.
Κικκιλιστρίς, pueri retrimenta alui.
Κικκλίσκομαι, voco, lli ad. Ϛ. κεκλήκασκε Ϛ κέκρυπται.
Κικλησμός, ῦ, ὁ, risus, cachinnus.
Κικκισμὸς ἔσω, ex acutiæ, δυσβάλισμος, Hesych.
Κικκος, ὁ, firmus, potens. ¶ Sed à κίκκος, vis, δύναμις, Interp. Homer. in Odyss.
Κικλίσκω, accelero, πεζοχωρῶ ταχέως.
Κικλίσκω, improbum esse, κακοηθίζεσθαι.
Κίκλος Ϛ-ὁ, acerbus, hirsutus, Aristid. μάζας δυσπεπτος, Eustath. κίκλισκος ἄρτος, panis cibarius.
Κικλοσφαγὶς, ῶδος, cædes, φόνος ἐπὶ παρανομίᾳ, Theopomp. cædes commissa per remulentiam.
Κίλλιξ μῦθος, cilissa fabula, Apluh.
Κίλλον χρῶμα, de veste dicitur apud Pollucem asinini coloris, quam & σπάδιξον vocat: Nam κίλλος Doricè, ὁ ὄνος, asinus.
Κιλλακτὴς, & κιλλακτὴρ, Doricè, agaso, Chiliad.
Κιλλαμύζειν, idem quod κατακλᾶν, irridere.
Κίλλιξ, basis mensæ, mensa tripes, cui scuta imponebãt fatigati bello, Interp. Aristoph. in Acharnens. ¶ Apud Pollucem verò κιλλίβατοι, inter partes currus numerantur.
Κιλλικύριοι, vel κιλλικύριοι, οἱ, exulum serui, qui quum agros colerent, nox in tantum multitudinem excreuerunt, vt dominos suos eiecerint, Poll. lib. 13 cap. 48.
Κίλλιξ, vrna: bos alterũ cornu contortũ habẽs.
Κιλλᾶς, Doricè, asin': hinc κιλλακτὴρ, asinarius.
Κίλλυρις, Vide in Κίγκλος.
Κιμβάζειν, milito, στρατεύομαι.
Κιμβεκὰρ, vocauit Sappho genus tunicæ, quod & Ϛ̓δος dicitur, Poll. lib. 7.
Κιμβίον, το, iter facio, ὁδεύω.
Κιμβικὰς, fraus, πανουργία, ἐπιορκία.
Κιμβικὸς, ἡ, ὁν, auaritia, μικρολογία.
Κιμβικὸς, vespa, aluearia, σφηκία, μικρολασία. Chi.
Κιμβίξ, ικος Ϛ-ὁ, nimis parcus, sordidus, Aristot. lib. 1. magnor. Moral. cap. 25. ¶ Κιμβικὸς, τὸ, parsimonia: apicula, Erasm. Prouerb.
Κιμμερικὸς βόσπορος, Cimmerius Bosphorus.
Κιμμερὶς, ίδος, Cybele mater deorum.
Κιμμερὶς, ίδος, alba creta fullonum, ἀλλὰ γῆ, Sui. κιμωλία γῆ, Cimolia terra, Diosc. l. 1. & 5.
Κιμμερικὸν, Suid. κεκλῆσθαι, Hesy. κιμωνία, parietinæ, rudera, τὰ ἐρείπια.
Κιννάβαρι ἢ χρῶμα, color rubricæ, Gaz. ex Arist.
Κινάβαρις, cinabaris vide Κιννάβαρις.
Κινάδιμα, τὸ, exemplar imagini effingendæ.
Κίνα Ϛ̓ος, cibus caninus, grauedolentia, i. fœtor caprarum siue hircorum, odor sub alis virosus. ¶ Κινέζω, grauem odorem reddo, fœteo, Aristoph. in Plut. ¶ Κινέζος, hircosus, Lucian. ¶ Κινέζωμα, purgamentum fœtens. ¶ Κινεζώδης, olidus.
Κινάδης, vulpes, bellua astutissima, vafer, in re.
Κινδυνίζειν, Hesy. proprium efficere, paulatim recondendo opes reponere.
Κινάδημα, τὸ, fragor, strepitus multitudinis, Interp. Æschyl. in Prometh.
Κινάδησις, impudicitia Cic. impuritas & obscenitas cinædorum, Æschin.
Κιναιδαλόεις, ου, ὁ, ἡ, turpiloquus.
Κίναιδος, ὁ, cinædus, mollis, pathicus, puer meretorius Interp. Aristoph. ¶ Κιναιδεύω, nefariam rem facio. Cinædus quis in vocem etiam dicitur Cinclus auis de qua in voce Κίγκλος. ¶ Κιναιδία item dicuntur pisces soli omnium lutei: cinædos vocat Plin. lib. 32. cap. 11. Idem cinædias lib. 37. cap. 10. ¶ Κιναίδιος, gemma quæ & ἰουδαϊκὸς Ϛ̓ος, vulgo perle, margarita, vnio, κεγχρομαργαρίτης, vulgo perle, margarita, vnio, baccha concha Virgil. in Culice, gemmam rubri maris Hieron. tryphœus lapillus Arabiæ nomen, Aristot. lib. hist. 9. cap. 15.
Κινάδιον, quod & apud Dioscoridem scribitur κιναμώμου, cinnamomum, Theoph. hist. lib 9. ca. 5. Dioscor. li. 1. ca. 13. Plin. lib. 12. cap. 19. Galen. de antidotis, lib. 1. de Antidotis. ¶ Item ἀπὸ τῶν ἀντιφώνων, Aristot. lib. hist. 9. cap. 15.
Κινάδρα, ὁ, vulpes.
Κινάρα, ας, ἡ, cinara, carduus qui in pappos abit.
Κινάρίζομαι, ploro cum singultu, mouco.
Κινάσκος, ου, ὁ, hircorum fœtor, frigʒ mutuum.
Κινασκόω, fœteo, Neutr. absol.
Κινάσπολος, decipio, πανουργεύομαι.
Κίνδα, ης, meretrix, turpitudo.
Κινδαλεῖς, ῶν, ὁ, paxillus: vnde κινδαλεισμὸς, Poll. l. 10. ¶ Κινδαλοποιὰ, ας, ἡ, qui ludit paxillo.
Κίνδαλος, agilis, facilè mobilis, δεξιὸς πρὸς.
Κινδάλος, vulpes: Hinc Κινδάλος Ϛ̓ος, versutus.
Κινδαλοφόνος, musici instrumenti genus, Hesych.
Κινδυνεῖον, τὸ, periculum, facinus audax, locus.
Κινδυνευτικὸς, ἡ, ὁν, periculosus, Thucyd.
Κινδυνευτικὰ, τὰ, pericula subiens, Thucyd.
Κινδυνιτικὸς, ἡ, ὁν, idem, Aristid.
Κινδυνεύω, μέλλω, πέμπω, periclitor, periculũ subeo, periculum facio. Cum. Infin. iubeo, κινδυνεύειν ὀφθῆναι ποιῶ, adeo periculum mente abalienet, Xenoph. ἀκινδυνότατος ἐστὶ πολέμου, de salute periclitatissimus, Æschin. ¶ Cum Genit. κινδυνεύειν τῆς ἀρχῆς, de imperio periclitor, Thucyd. ¶ Item cum Dat. κινδυνεύειν τοῖς ἐναντίοις σφᾶς τε αὐτοὺς, periclitor his quæ certa sunt propter incerta, Thucyd. ¶ Cum Accusat. πολλὰ κινδυνεύσας ἐν ἐμοὶ, Æschin. ¶ Cum Præposit. κινδυνεύειν ἐν ἑνὶ σώματι, in vno filio periclitor, Phalar. in Epist. ¶ Item cum Genit. & ἀπὸ, Xen. κινδυνεύειν ἀπὸ τῆς βίου, de vita periclitatur. κινδυνεύειν ἀπὸ τοῦ πολίτου, Xenoph. κινδυνεύειν ὑπὲρ τοῦ, Demosthen. Quo & κινδυνεύομαι dicitur vt κινδυνεύομαι τὸν ἀγῶνα, in eadẽ significatione; Item κινδυνεύειν ἀπὸ τῆς ὅλης τῆς πόλεως, quum ab aliquo periculum impendet, quæ ad summam rerum pertinent.
Κίνδυνος Ϛ-ὁ, periculum, alea, κίνδυνος ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ αὐτοκράτορος, periculum ex capite imminet Imperatoris, Plut. in Galba. ¶ Κινδύνου κρεμαμένου, periculũ creatur. Κινδύνοις ἐμπεσεῖν, periculosus.

Κινδυνώδης, ες Ϛ-ὁ, ἡ, periculosus.
Κινέω, ήσω, κεκίνηκα, mouco, κινεῖν πάντα λίθον, omnem mouere lapidem, Prouerb. Molior, animum erigo, incitor. κινεῖ πρὸς ἀνδραγαθίαν τοὺς ἀκούοντας, ad res honestas animum intẽdit, Plut. in Pericl. ¶ Item turbo & abrogo quæ à maioribus tradita sunt, Isoc. κινεῖ τὰ μεταπεπονημένα, abroga & repone non recte institutu. ¶ Pro subagitare, & venerem pati, Aristophan. κεκίνηκε ἐκείνη, i. ἐμοιχεύθη, stuprabat. ¶ Κινεῖσθαι etiam dicuntur fœmina, cum producendi tempore appetente ad germinandum incitantur, Theophr. de caus. plant. lib. 1. cap. 7.
Κίνημα, ατος, τὸ, & Κίνημ' ατος, τὸ, incitabulum Gell. incitus Plin. incitatio, motus, Polyb.
Κινήρα, ης, ἡ, vibramenta.
Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, Aristot.
Κίνητος Ϛ-ὁ, mouendus, Aristot. in Polit.
Κινητήριον, ου, τὸ, incitamentum.
Κινητικὸς, ἡ, ὁν, motor Martial.
Κινητὸς, ὁν, ὁ, mobilis, motorius Donat. motalis Garæ: qui concitat, motiuus Politian. in Probl. Aphrod.
Κινητὸς, ἡ, ὁν, mobilis, mouẽdi obtinens facultatem.
Κινητὸς Ϛ-ὁ, tinctorum baculus quo panum tingendum iam mergunt, apud Poll.
Κίνητος Ϛ-ὁ, ἡ, ὁν, variegatus.
Κίννα, ης, ἡ, genus ἀγρωστώδους, i. graminis nascen tis in Cilicia, Dioscor. li. 4. ca. 33.
Κιννάζω, fum cinnabaris colore, cinnabarim imitor, Dioscor. lib. 5.
Κιννάβαρις, ιδος, τὸ, cinnabaris, cuius duo genera esse tradit Theophr. minij quod vulgo vermilion: alterum quod sanguinem serpentis vocant pharmacopolæ. Vide Plin. li 33. cap. 7.
Κίννα Ϛ-ὁ, ex ἔρλαρ aliquod futuri operis, Suid.
Κιννάρα vel κιννάρη, ας, ἡ, carduus satiuus, cinara, vulgò artichaut, Dioscor. l. 3. c. 10.
Κίννηλος, equus improbus.
Κίννηλος, idolum apud Æschyl. in Prometh.
Κιννύζομαι, κλαίω, ὀδύρομαι, in Epigr. fleo, lugeo.
Κίννυμι, mouco, agito, Actiu. Accus. Iliad. ϛ'.
Κίννυρα, ας, ἡ, instrumentum musicum, cithara, lyra. Alius instrumentũ decachordon, quod plectro pulsaretur.
Κινυρίζομαι, conqueri, cantillare, Aristoph. in Plut. κινυρίζεται ἀλλοτριοπαθῶν, quid frustra lamentamur?
Κινυρὸς, ὁ, querulus, flebilis, funestus, Nonn.
Κινώπη, ης, ἡ, & Κινωπὸς, οῦ, ὁ, anus.
Κίξ, ικὸς, ὁ, fur. ¶ Item ἀλλᾶται.
Κίρκη, ης, ἡ, circula.
Κίρκη Ϛ-ὁ, columnaris. Vide Κίων.
Κίρκος, ὁ, carnosa quædam particula in summa oris parte dependens, quæ apparet cum ore aperto lingua rudicula deprimitur, Galen. κίρκοι τὸ πάνυ lib. 9. Latini vuam vocant.
Κιστάκιον, τὸ, summitas vel caput columnæ.
Κιρκήσιος, Circenses ludi, Arrian. in ἐπικτήτου.
Κιρκηρὶς, Dioscorid. vel ἀκρωρὶς, & in Galen. codice Simpl. lib. ζ. κερκὶς: sic & apud Ægin. Plinio circæa.
Κίρκος, ὁ, circus, tertia species accipitrum, Aristot. hist. 9. cap. 1. & 36. Plin. lib. 10. cap. 8. ¶ Κίρκος, idem quod κίρκα poeticè, i. κύκλος, circuli & anuli quibus funes trahiciuntur, Poll.
Κίρκος, ferreo anulo aut vinculo quopiam in orbem circundo & astringo, Æschyl. in Prometh.
Κιρνάω, μ. ήσω, π. κεκρα, misceo, inficio, tempero, κεκραμένος οἶνος, vinum crateri miscet, Herodot.
Κίρνη, miscebant, Odyss. ξ.
Κίρνη, miscebant.
Κίρρὰ, ας, ἡ, ignea, rufla.
Κιρρεύω, ς, rutilescens. Dioscor.
Κιρρόχρως, ὁ, color giluus, Gell. vlt. cap. lib. 13.
Κίρσιον, τὸ, cirsium herba, Dioscor. lib. 4. ca. 119.
Κιρσοειδὴς, varicum modo tumens.
Κιρσοκήλη, varicosus ramex, Cell. li. 7. cap. 18.
Κιρσὸς, οῦ, ὁ, & κίρσος, varix & ixmor pedum, qui & κιρσοῦ dilatatio venarum circa tempora, aut ventrissimam partem, nonnunquam circa testes, vocatur & ἰξὶς, Galen. lib. 2. ad Glauc. Dioscor. lib. 4. πολὺς κιρσὸς, πάνυ, sedat varicum dolores.
Κίρτος, ad venerem ineptus & inhabilis, Hesy.
Κίς, κὶς, ὁ, vermis, qui in ligno & frumento nascitur, Theophr. li. 4. ca. 16. de caus. plant.
Κίσηρις, & κίσηρος, pumex, prima breui, in Epigram.
Κισηρώδης, pumiceus, Theophr. l. 3 hist. plant. cap. 8.
Κίσσιον, τὸ, vel κίσσα, fastidium confuetorum ciborum, & absurdorum appetitus, morbus mulierum prægnantium, qui pica dicitur. Vide Probl. 74. Aphr. lib. 2.
Κισσάμπελος Ϛ-ὁ, species connoluuli herbę: de ea Dioscor. l. 4. cap. 39. κισσὸς ἐξίνη.
Κισσαῦχμος, altera tuberis terrę species, Dioscor.
Κισσήρης, pro κισσὸς, hedera, Plin. li. 25. c. 9.
Κισσηρὶς, ίδος, ὁ, pumex, de quo Dioscor. lib. 5.
Κισσηρώδης, ες Ϛ-ὁ, ἡ, ὁ, pumicosus.
Κισσήρινος, η, ον Ϛ-ὁ, ἡ, ὁ, hederaceo colore tinctus.
Κισσήρινος, ου, ὁ, hederaceus.
Κίσσηρος, hedernla.
Κίσσηρις, genus auis, Suid.
Κισσοειδὴς, hederæ similis, hederaceus. Dioscor.
Κισσοκόμης, ου, ὁ, hedera redimitus, Homer.
Κισσὸς, οῦ, ὁ, hedera, lib. 5. Anim. Aristot. cap. 22.
Κισσοστέφανος Ϛ-ὁ, in Epigr. redimitus hedera.
Κισσοφόρος, hederam gerens, Dionys.
Κίστη, ης, ἡ, vas pastorale, quod & κιστίσκος dicitur. Κίστη τὸ κισσοῦ, hoc est, ab hedera, ex qua fiunt pocula, Homer. ¶ Odyss. ι. Κίστην μὲν ἔπειτα λάβον μάλα Ϛ̓ αἴσιον.

Κισσίνος, hederaceus. Vsurpatur etiam pro eo qui cissa laborat. κισσίνη ἀφυλλία, Dioscor. lib.5.ca.14. prægnantium malacie prodest.

Κίστη, ης, & Κιστίδιον, ου, cista, arca, loculi, marsupium, Nonn. ¶ In Epigr. pro cista scriptoria, vbi atramentum, cultellus & calami asseruantur. Apud Theophr. hist.3.ca 10. Gaza transiluit cunas. ¶ Promptuarium in quo reponuntur cibi, Suid. Sūt & κίστην pharmacopolarum, Aristoph.

Κίστος, ου, cistus, frutex, quem & vocant λίθρειον, vel κίσσιον. Vide Dioscor. li.1.cap.127.

Κιστοφόρος, ου, numismatis genus, in quo imago eiusdam cistam ferentis procudebatur.

Κίτταρος, ου, ornat' capitis, Plut. in Themist. vbi Lapus tiara exponit. Vide Κίδαρις.

Κιτζανα, τά, Citibæna, locus in Arabia vbi thus prouenit, Theophr. lib.9.c.4. hist.plar.

Κίτριον, ου, τό, citrus: cortex mali medici à Gaza redditur apud Aphr. lib.1. Probl.

Κίττα, ας, ὁ, mobus prægnantium.

Κιττάζω, picarum vocem edere, Poll.

Κίττη, siue κισσή, est pica laborare, siue malacia, qui morbus est prægnantium. Athen. li. 9. ἐστρυθᾶτο ἡ πίων λεπτὸν κύτος ὥστε κίττην ὑπὸ κατόπτου γαδυλίδος. Hinc pro improbe aliquid appetere, Aristoph. Τμεῖς μὲν οὖν οἱ πετόμενοι τῆς εὐλογίας κίττᾶτ' ἀνδρικῶς.

Κίττωμα, τό, nucamenta callo squamatim compactilia. vide Κύτωμα: sic enim scribendum.

Κίτωσις, diadema, melius κίδωσις vel κίτασις.

Κιττοφόρος, picam ferens in mysteriis Bacchi, quod infirmi solent: Hoc dictum inuenitur in hominem vilem, vt de Æschine ait Dem.

Κιττοφορτίται, οἱ, libidines complectentes, Plut.

Κιττός, sic dicitur genus quoddam calicæ, Dioscor.

Κιχάνω, offendo, reperio, Odyss.ι. τὸν δ' οὐκ ἐκίχανεν.

Κιχάνω, assecutus fuero, deprehendero, Iliad.α.

Κιχάνω, ἐκίχησα, π. κιχήσω, inuenio, perucnio, accedo, consequor.

Κιχήσατο, dixit Nonn. pro κιχῆν, deprehēdere, 12. Ioan.

Κίχησις, λῶ, Hesych. inuentio, adeptio.

Κιχήσομαι, reperiam, consequar, Odyss.ξ.

Κιχήτης, acerra, vel thuris vas.

Κίχλα, est Dorice κιχλάνα, turdus auis, vulgò grive, Aristot. hist. lib.9.cap.20. Athen. lib.2. ¶ Item turdus piscis, de quo præter Aristot. hist. li.8. cap.13. Athen. lib.7. & Plin. lib.32. cap.11. Quint. lib. 8. cap.2. Colum. li.8.ca.16.

Κιχλίζω, ἐκίχλισα, π. κιχλῶ, turdos edo, lasciue rideo, cachinnor: Accipitur generaliter pro gulæ indulgere & delicatè viuere, Neut. Aristop. οὐδ' ἐκιχλίζετε, οὐδὲ κιχλίζει. ¶ Apud Athen. κιχλάζω scribitur.

Κιχλισμός, οῦ, ὁ, cachinnus, risus mollis & impudicus, Aristoph. ut.

Κίχρημι, vt vendum accipio, Accus. in Epigr.

Κίχρατο, qui vt vendum dedit. Vide Κίχρημι.

Κίχρημι, cōmodo, do vt vendum, 1. Reg. ¶ Κίχρημι idem Demosth. ὥσθ' Ἡκιστ' ἂν ἐκίχρων τῶν σπουδαίων οὐδενί, οὐδ' ἐπίστευον.

Κιχώρη, ης, intercurra.

Κιχώρια, ὰ, intubum herba, Theophr. l.7. ca.7.

Κιχώριον, τό, intubum erraticum Plin. endiuia syluestris, quæ & πικρὶς dicitur. Κιχόρη, Poll.

Κίων, vado, accedo, πορεύομαι.

Κιὼν, ὄντος, vadens, Iliad.α.

Κίων, ονος, ὁ vel ἡ ἰωνικῶς, columna, Aristop. πρὸ τῶν κιόνων. Vide Κιών.

Κιών, etiam animal exiguum fruméta corrodē, curculio, vulgò calenzon. ¶ Κιών, etiam pars illa nasi quæ velut murus interiectus nares discriminat, Poll. ¶ Item excrescēs carnis in faucibus vocem impediens, vua Columell. idem quod κιονίς.

Κ Α

Κλαγγάζειν, clangere, propriè grues, Poll.

Κλαγγή, ῆς, clangor, propriè gruum, Poll. Xenoph.

Κλαγγηδόν, μετὰ βοῆς καὶ κραυγῆς, cum clangore.

Κλάζω, μέλλω, π. κέκλαγγα, ἄσχ. ἐκλάγξα, clango, clamo, resono, Neutr. Apoll. 2.

Κλαγγώδης φωνὴ vox stridula, qualis est gruū.

Κλαδαρομματος, ὁ, mobilis oculis, instabiles habens oculos, ὀλίσθους τοὺς ὀφθαλμούς. Hesych.

Κλαδαρὸς, οῦ, ὁ, fragilis, vel vibratilis & ramalis, κλαδαρὰ κράμβαλα, ramales persicæ, in Epigr.

Κλαδεύω, pampino, quatio, Phrynich.

Κλάδευσις, εως, ὁ, putatio.

Κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, putator.

Κλαδευτήριον, τὸ, falx putatoria.

Κλαδεύω, π. εὔσω, π. εὐθην. puto vites.

Κλαδίσκος, quatio, mouco, concutio, loquor.

Κλάδος, ramus, Theophr. lib.4.ca.2. hist. plant.

Κλαδώδης, ες, ὁ, ramosus.

Κλαδώδης, ου, ὁ, ramus.

Κλάδωνες, Bacchæ antiquitus dictæ, fortasse à thyrsorum gestatione.

Κλάζω, ἔκλαγον, π. ακτ. frango, flecto, curuo. item resono, clamo. κλάζε μέλισσαν, cane, in Epigr. κλάζει, aquilis proprium tribuit Poll.

Κλαίουσι, flebit, Demosth.

Κλαῖσκον, plorabat.

Κλαῖστρον, τό, operimentum, claustrum, κλαῖστρον ἀπὸ τοῦ κλῄειν, apud Pindarum in Pythiis.

Κλαίω, κλαύσω, π. αυκα, fleo, mœreo, deploro, κλαῖε λίγα σύ, flere te iubeo, Aristo. in γη.

Κλαῖον, lugebant, flebant.

Κλαμαῖος, fluxus, infirmus.

Κλαμαῖος, Apsyrtus in asino admissario desiderat ἄγαν μὲ μικρὰ, μαῖ κλαμαῖα, ne mandata sint depopulatáque tempora raptis auribus.

Κλαῖς, Dorice, claustra.

Κλαυκάζω, duro, longo tempore moror.

Κλαυκάω, leniter dormio.

Κλαυσίων, monile, μανίον, Suid. apud Hesych.

Κλαφθμὸς, vide in dictione Ἐλαφθμὸς.

Κλάω, frangere, fregisse, Plutar. in Rom.

Κλασιόλαξ, ακος, glebas terens, in Epigr.

Κλάσις, εως, ὁ, fractio Plinio, fractura, Aphrod. ¶ Item anfractus, reflexio, amputatio. Κλάσις ἀμπέλων, vitiū putatio Cicer. Theophr. lib.3.cap.19. de caul. plant.

Κλάσμα, ατος, τό, fragmentū, frustum, fragmen.

Κλασσάω, cōculcare, clamare, subiicere, turbare, mouere, perdere, Aristoph. in Equitib.

Κλασταί, talx vitibus putandis, interpr. Aristophan.

Κλαυθμὸς, pampinator, vinitor.

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, fletus, vox flebilis, Theophr. lib.4.ca.17. hist. plant. & de caus. li.5.c.16.

Κλαυθμυρίζομαι, vagio, eiulo: puerorū est fleri.

Κλαυθμυρίζομαι, plorantes.

Κλαυθμυρίζω, fleo, Aphr. li.1. Probl.

Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, eiulatus, Plut. in Lycurg.

Κλαυθμὼν, ῶνος, ὁ, locus flentium, cap.2. Iudic.

Κλαυμονέω, ἐκλαυμόνησα, π. ακτ. pro κλαίω, fleo. Plat. in Leg. κλαυμονεῖ, Pol.

Κλαυσιγέλως, ὁ, blasfas emitto voces.

Κλαυσίγελως, sonare vltrò, Aristoph. in Plut.

Κλαυσίγελως, flens & ridens simul, Poll. li.2.

Κλάω, frāgo, infringo, luxo, flecto, curuo, Actin. Accus. Nōn. ἀφ' ἧς ἔκλασεν, fregit.

Κλάω, κλάσω, & κλάσομαι, π. ακτ. pro κλαίω, fleo, lugeo, Aristop. 109. 27. ἐλεεῖν κλάσεις. Sep. δίκαιον ἂν κλάσαιμι

Κλεεννὸς, ὴ, celebris, illustris.

Κλείζω, voco, sono, loquor.

Κλειδὼ, pro κλειδών, fama, augurium, Herodot.

Κλεῖδες, & κλεῖς, fama, vaticinatio, sonus, Hesiod.

Κλειδία, & diminutiuè κλειδίσκα, iuguli thynni piscis, qui clides & clidis, Plin. lib.9. cap.15.

Κλειδίσκος, ὁ, clauicula, clauis, & pars piscis cetatti, Athen. ¶ Κλειδίσκος, ὁ, clauiger.

Κλειδοῦχος, ὁ, κλειδοῦχος, ὁ, clauiger.

Κλειζω, celebro.

Κλειθρον, rima, Lucian.

Κλειπάζω, decipio, luctor, supplanto.

Κλειπάτρα, radius, scala.

Κλειπτός, ὁ, κλειπτὸς πόλεως, certamen quoddam.

Κλειστὸς, celebris: & Κλεινὸς, νὸς, idem, inelitus.

Κλεῖς, apud Arrian. l.3. Interp. vertit catenam.

Κλείσθρον, τὸν κλεῖν, clauis. ¶ Item in corpore ea pars, quæ diuidit pectus à cruice, i. os latum in summo costarum, quod & κλείδιον dicitur, nonnulli clauiculam nominare non dubitarunt, Aristot. lib.5. Ethic. cap.1.

Κλεισμὸς, ὁ, clausura, pro valuis aut foribus, Plutarch. in Publ.

Κλεισταὶ, tabulum, κλεισμὸς, Suid.

Κλεισταὶ, & κλεῖσται, scena, claustrum, Thucyd.

Κλεῖστος, sedes, gloria, δόξα, Hesych.

Κλειστὸς, portus clausus, Thucyd.

Κλειτομάχη, ἡ, ἔριν ἐκλειτόμαχα. Poll.

Κλειτὸς, ἡ, citra equos insignis.

Κλειτύειν, pudendum muliebre, Hesych. Vnde κλειτύζειν, pudenda & fœminæ genitale irritare. Κλειτυζέειν, idem.

Κλειτὸς, melius, solennis, Iliad.α.

Κλεῖτος, aquæ delapsus. ¶ Item eminentia mōtis.

Κ Α

Κλειὼ, οῦς, ἡ, Clio, ἱστορία μετὰ τοῦ μουσικοῦ, Herodot.

Κλείω, μ. εἴσω, π. ακτ. laudo, celebro, τὰ ἐμὰ πάθεα κλείω laudare, Odyss.α. ¶ Item obsideo, obsero, præcludo, Demosth. τὰ πρὸς πόλεμον κλῄειν.

Κλῆμα, ατος, τὸ, φάσκηλος, furtum & pecunia interuersa, circumuentio, Plat. de Rep. li.3.

Κλημαθὶς, furtim, Plat. li.12. Leg.

Κλημματικὸς, ὴ, ὸν, furtiuus, furax, Epigr.

Κλῆμαξ, scala.

Κλημεὶς, tellus, δόλος,

Κλημίζω, præd ico, declaro.

Κλήζομαι, glorior, celebror, Odyss.ι.

Κληδεμονικὸς, ὴ, delectans & illustrans mortales.

Κλῆδος, εος, τὸ, laus, gloria, fama, nominis splēdor, Iliad. ἐκλέος ἐσθλὸν ἄροντο, i. ὀφθαλμὸν κλέος ἔχοντες τοῦ πρὸ τοῦ, ἀγαθὸν, clari gloria nautica, Thucydid.

Κλῆνος, furtum, τὸ κλέμμα, κλοπή, Poll.

Κλεπτίλιγγος λίθος, lapis furem deprehendens seu coarguens, Dioscor. lib.5. de actitre lapide.

Κλέπτης, ου, ὁ, Κατὰ τὴν κρασπεδῖτιν, fur, Pherecrati.

Κλεπτικὴ, ars furandi. Lucian.

Κλεπτικὸς, ὴ, ὸν, furax, Eurip.

Κλεπτίστατος, η, ὸν, furacissimus, Aristoph. in Plut.

Κλέπτομαι, fallor & circumuenior, Nazan.

Κλέπτος, instar furis, Aristoph. in Vesp.

Κλεπτοσύνη, ης, ἡ, furtum.

Κλέπτων, ωνος, ὁ, fur, Nazanz.

Κλέπτωσις, ἐκλοπὴ, furor, occulo, occultè habeo ita vt nō appareat, fallo, aufero, κλέπτει τὸ κοινὸν, Demosth. subtrahere res publicas. Iliad. ἀμφὶ δ' ἄρα τοῖσι κλέπτε νύξ, ne me fallat, ne fallere te posse me speres. ¶ Interdum significat λανθάνω, lateo, Sophocl. in Aiace, λανθάνομεν κλέπτοντες μῦθον οἱ μεγάλοι βασιλεῖς, verba elim serunt & fallō supponunt.

Κλέπτω, κλέψω, ἔκλεψα, π. ακτ. deuexus & ale' locus, cacumē, rupes, l.4. Epig.

Κλεπτὸς, furtiuus, furto sublatus.

Κλεπτὼ, mentem fallens, poeticum.

Κλεπτὼ, parcè poto, impono cōpotori, Suid.

Κλεψύδρα, ας, ἡ, clepsydra. Aristo. Interp. in Vesp. Apuleius in Asino aureo, dicit esse vasculum quoddā in vicem colli graciliter fistulatū, ac per hoc guttatim defluum infusa aqua. ¶ Κλεψύδρα etiam fons Athenis, Hesych.

Κλεωνὶα μαγαιρὶς, cleonea radix, Theoph. l.7. c.4.

Κλεωνὶς, cleonia herba, quę & ἐλένιον, Dioscor. l.3.

Κλήδιον, q. vocatim, nominatim, Hom. in Iliad.

Κληδονίζομαι, vaticinor, ariolor.

Κληδονισμὸς, οῦ, ὁ, ominatio, vaticinii genus, Lucian.

Κληδὼν, ὀνος, ἡ, gloria, celebritas, Hesy. Vocatio, appellatio. ¶ Item diuinatio, fama, sors. τὰς φήμας καὶ κληδόνας, famæ templum, Plut. in Camill. κληδὼν τοῖς ἔπεσι, omnis gratia, Herodot. ¶ Κληδὼν τῶν ἵππων ἡ βοηλάτου, 2. Reg. cap.1. armillam brachii.

Κλειδονίζω, divinaculos consulo, 4. Reg.
Κλειδονομάτειον, ου, τὸ, vaticinii genus, augurium.
Κλείζω, μ. ίσω, π. κεχρ. appello, nomino, claudo. Act. Accus. κλῆσον, interclusurã esse, Thuc.
Κλειθρίς, inuitatus, Herodot.
Κλήθρα, ας, & κλήθρος, ου, ὁ, nomẽ arboris, alnus, vectis, Gazali. 1. hist. plant. Theophr. ca. 7.
Κλῆθρον, ου, τὸ, claustrum, septum, Eurip.
Κλείθριον, ου, pars sub tonsillis circa fauces qua deglutimus, Galen. in Glossis Hippocr.
Κλεῖθρος, ου, quidquid clausam ianua cõtinet, transtrum, sedes, Odyss. ὁ, ἧσι κλῆσι κληίζεται, in transtris. ¶ Κλεῖθρα τῆς νεὼς, claues Cypri, Herodot. lib. 5. Vnde & pro κλεὶς ponitur, i. pro cervice humeri, qua humerus iungitur cervici.
Κλείζω, ίσω, π. κεχρ. voco, famam spargo, Xenoph. 1. Pæd. ¶ Item claudo, Actiu. Accusat. Vnde Κεκλῆσθε, obseratus, κεκλῆσθαι σανίδες, fores clausæ.
Κλῆμα, ατος, τὸ, palmes, pampinus, Gazæ internodium, & fasciculus sarmenti. κλήματα ὑπολάμπω, Theophr. submittere palmites & flagella vitis, vt loquitur Columel. Κλῆμα ἐκφυτεύειν, Macrob. vitis centrialis. ¶ Καὶ ὡς ῥυσυρπαίει Plutar. in Apophth. pro virga, baculo & scipione, τῷ κλήματι χρῆσθαι αὐτὸν ἀσυπλέω & ἀσκεῖν λέγω, Valer. Max. li. 6. Pompilius virga solum quo insistebat, denotauit.
Κλῆρα κλήρου, asper, rectus, aceliuis.
Κληρανάριος, denarius.
Κλῆρος, ου, ὁ, est terræ motus species in latum vibrantis, apud Heraclid.
Κλημάτιος, sarmentitius, κλημάτιον κοιλία, lixiuium ex sarmentis factum, Dioscor. lib. 6.
Κλημάτις, viticula, veluti ramulus in herbis, sarmentulum, Theophr. l. 9. c. 12. hist. plant.
Κληματίς, ίδος, ἡ, malleolus, sarmentum. ¶ Item clematis herba de qua Dioscor. li. 4.
Κληματῖτις, quasi sarmentaria, species aristolochiæ, de qua Dioscor. li. 4. & li. 3. cap. 6.
Κληματώδης, sarmentosum, Dioscor. lib. 3.
Κλῆρεμαι, cur sic dicantur Leuitæ, docet Suid.
Κληρονόμος, ου, ὁ, distributio, hæreditas, Nazi.
Κληρονόμος, ου, ὁ, ὅσπερ κλῆρος, diuido per sortem, Actiu.
Κληρονόμος, testator, in Pandectis Græcis.
Κληροποιοῦνται, Thesmotheræ sorte creãtur.
Κληρουχίαι, captiuæ hæreditates.
Κληρονομέω, ῶ, ὅσπερ κλῆρος, hæredito, i hæres sum, sortior seu consequor hæreditatem. Gen. 15. Socr. τὰς φιλίας τῶν πατέρων κληρονομεῖν. Accusat. ὅσῳ διαφέρουσι τοῦ παρ' ἀνδρὸς κληρονομεῖν, quanto excellentius præ illis sortitus est nomen, Heb. 1.
Κληρονομία, hæres inscriptus.
Κληρονομία, ας, ἡ, hæreditas. possessio hæreditaria. τὸν τῶν ἀνόμων κληρονομίαν λαμβάνειν, nomen sibi vendicat, Aristot. lib. 7. Ethic. c. 13.
Κληρονόμος, ου, ὁ, hæres, Plutar. in Rom.

Κλῆρος, ου, ὁ, sors, conditio, fatum, patrimonium, hæreditas, portio quæ sorte obtigit. Κατὰ τὸν κλῆρον πορεύεσθαι, adire hæreditatem, Plat. de Legib. κλῆρος πάσσω, sortem ducite, Eurip. ¶ Interdum accipitur pro mẽsura terræ, putà iugero, aut certè pro horreo. Vt Latini hæredium pro prædio intelligunt, Plat. de Leg. dium pro prædio intelligunt, Cyrill.
Κληρόω, ῶ, ὁ, sorte dat⁹, electus diaconus, Cyrill.
Κληρουχέω, ου, vbi magistratus sorte fit.
Κληρουχία, sorte accipio, sortito aliquid facio, sortes duco, Lucian. cum Infinit. κληρουχεῖσθαι ὑπὸ φωτὸς τὸ πλεύσεσθαι ἀφ' ἑνὸς λιμένος ἐπὶ τὸν ἕτερον, in mortuos imperium sortitò cum accepisse. Eurip. κληρουχίαι διακόσμησις, sortientium hæreditatem. ¶ Κληρουχεῖσθαι, cõpetitores & ambientes, Demosth. ¶ Κληρουχοῦσθαι, idem.
Κληρουχέω, obtineo, in sorte accipio, Appia. l. 5.
Κληρουχία, ας, ἡ, gens aliquò sorte habitatum missa & tellus ei data, Aristot. li. 2. Rhetor. ¶ Item diuisio quæ per sortem fit, ὅσῳ κληρουχίας εἶσιν, Plutar. in Numa, quum sortitio recens esset.
Κληρουχικός, sorte datum, Aristoph. περ.
Κληρούχος, ου, ὁ, gubernator vrbis, & distribuens agros per sortem coloniæ. ¶ Item colonus, i. sortitus ad habitandũ alicubi. Pausan εἰσάγω εἰς τὸν Δίκαιον κληρούχους, colonos diduxit.
Κληρόω, ῶ, ὅσπερ κλῆρος, sortior, sorte lego.
Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus vbi magistratus per sortem creantur. ¶ Polluci verò locus in Theatro, in quo ei κληρωτοὶ magistratus sedebant.
Κληρωτής, sortium distributor. Bud. in Epistol. κληρωτὴ ἀρχή, sortitò creati magistratus. Plutarch. in Pericle.
Κλῆσις, Iosue 21. sorte, Naz. in Ο 21.
Κλῆσις, εως, Aristoph. in Vesp. vas in quod conijciebantur sortes & suffragia, situla Plato.
Κλῆσις, ου, ὁ, qui sorte factus est, sorte electus.
Κλίειν, lauare: dicitur que de poculis ac vasis.
Κλιμάζω, congrego.
Κλιμακίς, ianua scenæ, Poll.
Κλῖσις, ίσεως, ἡ, inuitatio, cognomentum, appellatio, vocabulum, vocatio. τῶν κλίσεων τὰ μὲν ἐρωτικὰ, Xen. audiuit se à Cyro vocari.
Κλητέος, έα, έον, vocandus, Plat. 1. de Rep.
Κλητεύω, diem dicere, in ius vocare, denuntiare testimoniũ, vadari vel antestari Horat. Demosth. σὲ κελεύω τὸν σὸν κλητεύειν ἐπὶ τὴν δίκην, vos in iudicium vocauit? ¶ Κλητεύειν ἐπὶ δίκην, in iudicium vocari, Aristot. in Problem. ¶ Poll. κλητεύειν, est ad testimonium reddendum vocari.
Κλητός, ὁ, ἡ, ὸν, antestatus, Interp. Aristoph. qui homines in ius vocat. Latini viatorem, apparitorem, & statorem vocant.
Κλητικός, ὸν, ὁ, vocatiuus, κλητικαὶ ἐπίκλησις, ἐπωνυμίαι quæ deorum habent adnocationes.
Κλιβανεύω, impudentius contrectare mulierem, Polluc.

Κλιμακηδόν, pudenda mulieris.
Κλυτός, ὴ, ὸν, vocatus, exoptatus, celebris.
Κλέος, ους, τὸ, multitudo, gloria.
Κλυτοεργός, antestatus, Dem. & Εὐέργου.
Κλυταιμνήστρα, gloria. ¶ Item mensa regia: præterea pudendum mulieb. re. κλυταιμνήστρα.
Κλίνω, allingo, Eurip. præcludo, Thucyd.
Κλίβανον, genus herbæ, quæ & ἀλίβανον. Dioscor.
Κλίβανος, & κλιβανίτης, panis in clibano coctus.
Κλίβανος, vel Attice κρίβανος, clibanus, testus Catoni, & testum Plin. Herodot. lib. 2. κλίβανος διακονικὸς. Hinc κλιβανίτης, siue κριβανίτης, panis testuaceus, Athen. lib. 3. & Galen. lib. περὶ ἀτροφίας, & lib. de alimentis 1. quin & lib. 2. Antidot. ¶ Hinc κλιβανωδὴς, in modum clibani conformatus, Dioscorid. lib. 4. cap. 2.
Κλίβανος, clitellum bens, Herodot.
Κλίμα, ατος, τὸ, clima, regio, plaga, tractus, segmentum, clitus, Galat. 1. ἐπιβῆναι ἑνὸς τοῦ κλίματος τῆς οἰκουμένης, in tractus & regiones. ¶ Pro mensura quadam Columell. li. 5. cap. 1. ¶ Κλίμα etiam scalæ, Aphro. libr. 2.
Κλιμάζω & Κλιμακίζειν, εἰς ὕψος τι, Dinarc. pernertere, torquere, supplantare, Poll.
Κλιμακηδόν, in modum scalæ, in Epist. Basil.
Κλιμακίδιον, τὸ, parua scala, vel lignum transuersum in scalis, τὸ πλάγιον ἐν ταῖς κλίμαξι ξύλον, Galen
Κλιμακοειδὴς, ὲς, alrus, q. scalatus.
Κλιμακοστάσιον, gradus, Exech 21.
Κλιμακτῆρες, Climacteres, anni scansiles: qua de re vide Censorinum in libello de natali die, Suetonium in Augusto, Gellium lib. 3. & 15. cap. 10. Hermolaum in Plin.
Κλιμακτικός, ὴ, ὸν, scalaris.
Κλῖμαξ, ακος, ἡ, scala seu scalæ, Aristop. in Ranis. ¶ Item gradatio figura, quæ & ascensus quibusdam dicitur, Roman. Aquil. ¶ Est etiam ἀλλαγὴ, palæstræ genus, Interpr. Sophocl. in Trach.
Κλιμακτίς, scala nauium.
Κλίνη, ης, ἡ, & κλινάριον, τὸ, lectulus.
Κλίνη, lectus discubitorius & nocturnus, le dicumensa, Plut. Sympos. feretrum, Epigr.
Κλινήρης, grotus, lecto decumbens, Idem.
Κλινίδιον, lectulus, lectica.
Κλινικός, grotus, lecto affixus, clinicus Plin. vel medicus qui decumbẽtes inuisit, clinicus Martialis. Vnde & clinice medicina, Plinio.
Κλισίη, locus in curru in quo spõsa sedet, Hesy. ἑλισσόμενος, ἢ κατὰ κλισίην ὀδύρεται ἀλόχοιο.
Κλίνομαι, & Κλίνω, & κατακλίνω, & ἀνακλίνω, & ἐγκλίνω, & ἐπικλίνω, & ἐκκλίνω, & παρακλίνω, & συγκλίνω, & ὑποκλίνω, & ἀποκλίνω, & διακλίνω, & προσ

λαῖν κλοπαῖ ἀφ' ἑδός, Soph. furtim se subducere.
Κλοπεύς, ὁ, furtum, ablatio, κλέμμα.
Κλοπιμαῖος, ου, ὁ, & Κλόπιος, furtivus, Phocyl. ζωὴ κλοπαίου, ὅστ' ἀχρεῖ, viuit furtiuis manibus.
Κλόπος, subdolus, vt δόλιος πος, Hom. Odyss. t.
Κλόπος μῦθοι, furtiui sermones & callidi.
Κλοπτάζειν, diripio, deprædor, Accus. Genes. 3.
Κλοπτεύειν, decipere, Accus.
Κλοπτεύτης, Hesych. ὁ ἐξαλλάκτης, ἀλαζών.
Κλύζαντες, herba quę Helxine, κλιτάδιον, Dioscor. & Nicand. in Theriacis. ¶ Dicitur etiam πάθος τι περὶ τὸν πνεύμονα καὶ τὸν ἥπαρ, perdicium & muralium Celso & Plin.
Κλυδάζειν, μ, tumultum cieo, Hippocr. de Locis.
Κλυδωνίτης, ου, ὁ, fluctus, Strab. lib. 6.
Κλυδωνίζεσθαι, ἰσθήσομαι, π. παθ. fluctuo, Ephe. 4.
Κλυδώνιον, ου, τὸ, fluctuatio, ζάλη, χεῖμα, tempestas maris, Apoll. 2. Arg. ¶ Apud Eurip. κλύδωνα ἐγεῖραι, litis tumultus.
Κλυδώνιος, α, ον, vnda, turbatio, æstus vndarum. ἐν κλυδωνίῳ, in vndoso mari, Thucyd.
Κλυζίσω, inundo. κλύζοντες, inundabant.
Κλύζω, μ, interrumpo.
Κλύζω, ύσω, π. υσα, allno, diluo, celluo, inundo, demergo, cluo & purgo clystere, Epigr. Accusat. Euripid. ἅπαντα κλύζει πυὶ τὰ δράκοντα κακά. Idem, εἰς ὃ τι κλύζω dixit, pro purgo aures.
Κλύμενον, τὸ, clymenon herba, Dioscor. lib. 4.
Κλύμενος, ὁ, cognomen Plutonis. ¶ Item herba quędam volubilis dicta, Antimacho hedera.
Κλύσμα, ἀ κλύω, audio, Ion. ἀ. κλύδι μευ ἀχουῆ ἐξῆι.
Κλύσις, infusio, clyster, Luuatio Cicer.
Κλύσμα, clyster, alluuio, inūdatio, diluuio alui, κλύσματα ὅτῳ ἐφαρμόζειν μέλλουσιν, clysteribus infunditur aduersus coxendicum dolores, Dioscor. l. 4. ¶ Dicitur etiā Κλυσμάτιον, Hipp.
Κλυσμός, οῦ, purgatio. lotio, Dioscor. lib. 3.
Κλυστήρ, ῆρος, ὁ, clyster, Gale. Meth. 9. κλυστὴρ ἐγχεῖται τῷ ἐνιέντων τῆς κοιλίας. ¶ Est & infusio siue το κλύσμα.
Κλυστήριον, idem.
Κλυτοιμωγή, exaudiens luctum.
Κλυτόμητις, inclitus consilio, in Epigr.
Κλυτόμοχθος, clarus laboribus, in Epigr.
Κλυτόπατρις, ιδος, ὁ ἡ, inclitus filiis, clarus liberis.
Κλυτόπωλος, inclitus equis, Plutonis Epith. vel cuius aduentus facilè auditur ob mortuorū luctus, Interp. Iliad. t.
Κλυτός, ἡ, ὁ. clarus, celebris, inclitus, Ilia C. κλυτὸς ἐπ' ἀσπίδι φάσθαι. ¶ Item vocalis, clamore & strepitu turbulentus, Sophocl. in Aiace μάστιγι κλυτὸς appellat, greges caprarum clamosos & tumultuosos. ¶ Ibycus item diluculum appellat κλυτὸν, quòd eo tempore κλύῃ, i. audire iam & loqui liceat.
Κλυτοτέχνης, ου, ὁ, artifex celebris, Vulcani epit. Iliad. σ. ἔβραισε κλυτοτέχνης ἔϊν' ἀχράδιον.
Κλυτοτόξος, ου, ὁ, arte sagittandi celebris.

Κλύω, audio, sentio, auſculto. Gen. & Accuſ. Obſ. ἔτι δὲ τὸ ἤκουον ἀκούω, dei vocē perceperunt. ¶ Cum Dat. Heſiod. in Theog. ἢ ἔτι γαστὶ φίλῃ κλύον; illi autem filiam auſcultabant. ¶ Κλύω ἐκ τινος, ex te audio, Eurip. ¶ Significat etiam obedio, more gero, Sopho. κλύειν τοὺς ἐσθλοὺς ἀνδρὸς χρὴ τῆς πόλεως, virum bonum magiſtratibus parere oportet.
Κλωβός, ὁ, caueę animum, in Epigr.
Κλωγμός, οῦ, exibilatio, Heſych. Sonus acutus palati ac guſturis, proprie ſonus otris, Lucil.
Κλώδων, ωνος, ὁ, Macedonica lingua Machaera.
Κλώζειν, ſonum quendam excitare in ore, qualis auditur in pronunciatione verbi illius priorē ſyllabā exploderē, Poll.
Κλωθώ, οῦς, ὁ, Clotho, Noctis filia, vna ex Parcis, Heſiod. in Theog. ¶ Κλῶθες, αἱ, Parcę.
Κλώθω, μ. θσω, π. σθην, circumuoluo, neo, contorqueo. μίτον κλώθειν, filum glomero, Lucian. ¶ Κλωθομένης, fato deſtinatus.
Κλωκωδίζειν, in vtriſque pedibus ſedere.
Κλώμακες, αἱ, aſperitas. ¶ Κλωμακώδης, ὁ, ἡ, aſper, cōfragoſus, ſalebroſus, mōtuoſus, præruptus, ſcopuloſus, montiuus. Iliad. ξ.
Κλώνος, qui frangitur, Theophr. li. 3. capit. cauſ. plant.
Κλών, ῶνος, ὁ, ramus, ſummitas rami, furcatus Gaz. Theophr. in princ. poli lib. 2. de plant.
Κλωνάζειν, κλάδει, ramus.
Κλωναρίζειν, τὸ, diminutiuus, ramulus, furculus.
Κλωνίον, τὸ, idem.
Κλωνίζειν, τὸ κλάδας κόπτειν, Suid. ramos puto.
Κλωπάσειν, clàm taciteque facio aliquid, ſum loquor, incedo, furor. Heſych.
Κλωπεία, furtū, Plat. ¶ Fuit item ſaltationis ſpecies cuius meminit Iubas Theatr. 4.
Κλωπεύειν, & Κλωπεύσω & Κλέπτω, Xen. in Hiet. Lacedæm. furor.
Κλωπικός, ὁ, furtiuus.
Κλώσσω, neo, κλώθω.
Κλῶσμα ὑακίνθινον, vitta hyacinthina, Nonn.
Κλωσμός, οῦ, vox gallinacea, filopus.
Κλωστήριον, τὸ, filum, nexus, futus, Eurip.
Κλωστός, ὁ, connexus, retortus, Lexit. Ap.
Κλώψ, ωπος, ὁ, fur, κλέπτης.

K M

Κνίλλαμα, τὸ, trabes apud Pamphilum, Etym.
Κνιπτός, factus, elaboratus.

K N

Κνησμάλλω, prurio, ἐνήσμαμαι.
Κνήζω, ιυνω, βσω.
Κνήθω, eo.
Κνηθμός, contriſto, tundo, interpr. Ariſt. in Arist. ¶ Eſt etiam ἀκόνησις, radula calcum radens. ¶ Κνηθὴ eſt item ἀκόνησις, polire.
Κνηκίας, fluuius de quo Plut. in Lycurg.
Κνηκός, ὁ, albus, rufus, enecti ſeminis color. Color eſt fuluus ad albiorem accedens. Item ὑπόλευκον ξανθόν, fuluū hircū hirſutū ſignificat.
Κνήκωτος, ὁ, idem: capri nomen, Theocr.
Κνήμωτος, flectio, polio, ſtarmino, lanio.

Κνηπεύς, confricio, derado.
Κνήπτω, ψω, ἔψα, π. φθην, rado, carmino. ¶ Varin. pta dentium.
Κνηφός, ὁν, ὁ, ἡ, ὁν, ὁ, ἡ, ὁν, ὁ, ἡ

Κνισόω, χω, in fumum redigo, fumigo: Aphr.
Κνισσηρός, ά, όν, pinguis, nidorulentus Gaz. ex Ariſtot. lib. 4 Anim. cap. 8.
Κνῖσσε, τά, ſic vocabant olera conciſa, Poll.
Κνισφός, ή, όν, vertex, κεφαλή, κόρυμβος.
Κνίφ, vel κνῖψ, culex, mulio, Ariſt. in Anib. & Theoph hiſt. 4. cap 17.
Κνώ & Κνῶ, ſtrepitus axis rotæ, vel pedum.
Κνώφος, caligo, γνόφος.
Κνύζα, ſyncopa, pro κόνυζα, ης, ἡ, plãtę genus arcens venerem, Dioſc. & Theocr. Edyl. 4.
Κνυζάω, vel κνυζίω, ήσω, π. κνυζη, κνυζᾶς, gannire adulatorie & queribunde, Ariſtophan. ex αφῆρ.
Κνυζάθμος, gannitus canis adulantis, Interp. Ariſtoph. in Veſp. ¶ Athen. lib. 8. pro vagitu pueri.
Κνυζησιακτης, ου, ὁ, vagitus, circulatoriũ dicteriũ.
Κνύζησμα, laboro, affligor aduerſis, vagio, ploro.
Κνυζόω, nebulosus, ventoſus: oculis dolens.
Κνύζω, κνάσσω, π. κνῶ, decurpo, Accuſ.
Κνύθη, ὁ, ἡ, parua ſpina, ἄκανθα μικρά.
Κνύμη, pruritus, ſtrepitus, κνήμη, apud Hippo.
Κνύω, corrumpo.
Κνύω, prurio, rado, ferio.
Κνώδαλα, caput papaueris.
Κνώδακες, folium vtres.
Κνώδαλον, ου, τό, fera tam terreſtris, quàm aquatica & aeria, belua, Heſiod. ¶ Inter. Æſchyli in Prometh. vertir bouem.
Κνώδαξ, centrum, axis, gnomon, frenum, ferrũ tormi, organum fuſorium.
Κνώδιξ, & Κνώδων, ὁ, mucro, gladius, ſecuris, & omne in acutũ deſinens, Int. Soph. in Antig.
Κνώζει, clamat, βοᾷ.
Κνώμων, ὁ, ἡ, ſcalpere, κνήθομαι, ſcalpentes.
Κνώπες, feræ terreſtres.
Κνώσσω, titillans.
Κνώσσω, μ. ὄξω, π. ωσω, dormio, Neutr. Heſych.
Κνώφ, ὁ, cæcus, πυρλός.

K O

Κοᾶ, audit, perſuadetur.
Κοάλεμος, ὁ, ἡ, ſtolidus, fatuus, inanis, Ariſtoph.
Κοάξ, vox ranarum, Ariſtoph. βατραχ.
Κοβαλεία, ας, ἡ, ſcurrilis vafritia & impoſtura ludieri ſpeciem habens, ex Interp. Ariſtoph. in Veſp. ¶ Κοβαλεύω, prædor, decipio.
Κοβαλευόμενος, aſſentatio. Ariſtoph. in Equit.
Κόβαλος, ὁ, ἡ, dicax, loquax, ineptus, futilis, illiberalis, verſutus, Ariſtop. in Plut. ἀνεξίκακος ὡς μάλιστα καὶ ἧττον κόβαλος. ¶ Ariſtot. hiſt. Anim. li 2. auem ἄκανθιν ſcribit eſſe κόβαλον, & imitandi ſtudio teneri: atque ita ſaltantem capi. Plin. paraſitum interpretatur, Theodor. blateronem, hallucinatorémque. ¶ Interpres Ariſtoph. etiam κοβάλους, οὓς ξύλου λήγειν ἢ κατασοβεῖσθαι, i. latrones cum claua graſſantes. ¶ Κόβαλοι præterea appellabant dæmones quoſdam Dionyſiacos, Ariſtoph. Plut.

K O

Κόβαλος, ὁ, riſum mouens, deriſor, conuiciator.
Κόβωλος, idem quod radula qua calcus raditur, Plut. Poetæ.
Κόγγρος, ὁ, conger.
Κόγχη, ης, concha, oſtreum, & pars in auricula. Apud Hippoc. κόγχη καρδίης olli. figlinum.
Κόγχιον, ου, idem, vaſculum ad implendum ſplendúmque, Ariſtot. lib. 4 Anim. & Diſſ. lib. 1. cap. 32. ¶ Item calua capitis, Lycophr. ¶ Κόγχος etiã vmbo clypei: in Epitom. Poly. ¶ Apud Hippocr. idem quod χόανος, mentula incerta quantitatis.
Κογχύζω, & Κογχαγχύζω, concha deſpumo, vel eximo, de cpleo, Dioſcor.
Κογχύλιον, ου, τό, purpura.
Κοχύλιος, ου, ὁ, conchylias, genus lapidis.
Κογχυλικός, ή, όν, conchyliaticus, conchyticus, Plut.
Κογχύλιον, ου, τό, conchylium, conchula purpurea, Crito, apud Galen. li. 3. ὃ γίνεται ὀστρείου καὶ κόγχου καὶ χλίου, i. tomentum lanę purpura infectæ indito.
Κοδαλίσκαρ, otior, intus latito.
Κοδομία, ας, ἡ, ſiccatio hordei in furno, aut aliquopiam vaſe, κοδομή. ¶ Κοδομίζω, in furno ſicco, torreo, κοδομῶ. ¶ Κοδομίτης, τοῦ frixorium, ſartago, Poll. σκαφίδιον τοῦ κοδομίτου, i. tomentum lanę purpuræ infectæ indito.
Κοδομεύς, ῆος, ὁ, tritor, q. fruges trigit & torret.
Κοδομευτικός, ή, όν, quæ trigit torretque, Poll. li. 6.
Κοδράντης, ου, ὁ, quadrans.
Κοδρίγκαλον, ου, τό, malum ſtruthium, Athen. li. 3.
Κοεῖ, pro νοεῖ, intelligere,
Κοέω, intelligo, ſentio.
Κοίτη, ης, verenda.
Κόθορνος, ὁ, cothurnus, in Chiliad. Erafmi. Apud Hippoc. κόθορνος ὀλίγου ἐστὶ τὸ ἄνω τοῦ ἰσχίου ἄχρι τοῦ γόνατος, i. poſt oſſa femoris. Poll.
Κοθώγιος, vulpes.
Κοίσυρος, ου, ὁ, epitheton fuci, quòd aculeum non exeratvt apes reliquæ, Heſiod.
Κοκκυαξ, ῆδος, ἡ, cedax.
Κοκκύ, vox paruorum porcorum, Ariſtoph.
Κολάζω, dedico.
Κολάζω, oppignero.
Κολεός, ὁ, animalculum fabis innaſcens.
Κολίζειν, grunnire à κολ. proprie ſuum.
Κόλπος, τό, ſtirps, fœtus, γόνιμος.
Κόλλαξ, palmularum ſpecies.
Κολλύω, circunſpicio, obuerſor circumquaque oculos circunferens. ¶ Item inuideo.
Κολλυβισμός, cauo, cauum reddo, exenteratio, exinanio, Accuſ. μὴ τοῦτο κολλυβισμὸς ποιῇ τὴν ἐπιβολήν, ne hoc ſcilicet me tecum pauca tractaſſe, Heſych. κολλυβιστήριον, lupanar, fornix.
Κολλυβιστής, ὁ, cœnobium, contubernium, vitæ fortunarumque communitas, Gell. lib. 2. cap. 9.
Κολλυβιστικός, ή, όν, ſenex ores.
Κολοβόκερως, quod vtriuſque eſt generis, vt aſinus ex equa, Plat. in Polit.
Κολοβόω, publicè, vulgò.
Κολοβωτός, ή, όν, quod publicè omnium eſt.

Κολίνη, ης, cuniculi ſubterranei.
Κολιοκάκη, ης, ὁ, cœliacus morbus.
Κολοβόω, cauo oculorum parte intumeſcere.
Κολοφάω, Athen. qui in gula & vētre ſummum bonum ponit.
Κολυβόδουλος, ου, ὁ, ventri deditus.
Κολυμβοσπάσται, ὁ, ἡ, ſolutio ventris Cic. ad Attic.
Κολυμβοσπάστης, vēdens ventres & omaſa, Ariſtop. apud Aphr. in Probl. Gaza oculos ſubſidere vertic. leg. κολυμβῶ.
Κολυμβώδης, ης, palpebra ſuperior.
Κολυμβώδης, ventris ſpeciem gerens.
Κόλυμβος, ου, τό, palpebra inferior: ſuperior κελύφη, Poll.
Κολωνώδης, ης, ες, conicauus, ſinuoſus, vacuus, Xenoph. ¶ Κολωνὸς, ου, ὁ, viuum argentum, Ariſtot. 2. Oecon. κολωνὸς ἀργύρου, cælatum, Plutarch. ¶ κολωνὸς, vola, cauum pedis, Poll.
Κολωστόμια, vel Κολωστόμιον, quum vox in ore quaſi ſpecu obſeruatur, & in receſſu auditur.
Κολοσυραῖος, ὁ, pars Syriæ, quæ quod ſita eſt inter duo flumina, Euphratem & Tygrim, Meſopotamia appellata eſt.
Κόλπος, ὁ, claudus.
Κολπίας, cauarior Gaza.
Κολπότης, ητος, ἡ, cauitas, κοιλότης.
Κολπόω, ῶσω, π. ωκα, oculorũ cõcauitas, Aphrod.
Κολπώδης, ης, ες, oculi ſubſidentibus reddor, militi oculi excauantur.
Κολοβόω, ῶσω, π. ωκα, qui conicauis eſt oculis.
Κολοβωτός, ή, όν, concauis foliis conſtans.
Κόλπωμα, ατος, τό, cauum, concauitas. ¶ Item vbi eius in ea oculi tunica, quæ cornea dicitur.
Κολπώτης, ητος, ἡ, profunda, prudens, Epigr.
Κομᾶν, ῶ, ῶσω, π. ηκα, dormio, obdormio, cubo, quiſco, Xenoph.
Κομᾶω, ῶσω, π. ηκα, ſopio, dormio, Actt. Accuſ. Κομᾶν ὑπνῶν, ſopiri: cubare, dormire.
Κομεῖσθαι, ου, τό, q. dormitio, obitus: ſic canon 23. concil. Antioch. ὃς καὶ κοιμητήριον, i. poſt obitum.
Κομητήριον, ου, τό, q. dormitorium, Athen. lib. 4.
Κομίζω, ῶσω, π. ικα, ſedo, compoſimo, mulceo, ſopio, Actt. Accuſ. Sophocl. Pro ἀναπαύω, Eur.
Κομψός, ή, όν, compoſitus, ornatus.
Κομῶ, dormio, in Epigram.
Κονέω, ῶσω, ſuperuacuari, ſe cotrari. Κονέσαι, lupanar.
Κοινᾶ, communiter, ſimul, publicè, generaliter, quæ communi examine diſſeruntur, Ariſtot. 15. Anim. ¶ Cũ Dat. Plat. in Epiſtolis ἐμοὶ καὶ σοὶ κοινὰ ἔσται τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σά, ſcis me tecum pauca tractaſſe, Heſych. κοινωνεῖν τὰ Heſych. κοινωνεῖν, lupanar, fornix.
Κοινόβιον, cœnobium, contubernium, vitæ fortunarumque communitas, Gell. lib. 2. cap. 9.
Κοινόβιος, ὁ, ἡ, ſenex ores.
Κοινόγονος, quod vtriuſque eſt generis, vt aſinus ex equa, Plat. in Polit.
Κοινοδημεῖ, publicè, vulgò.
Κοινοδημοσίης, quod publicè omnium eſt.

Κοινοδρομία, ad æquare curſum, Xen. in Symp.
Κοινολεκτος, vulgariter, lingua communi.
Κοινολεχὴς, ὁ, ἡ, adulter, habẽs lectũ cõmunem.
Κοινολογέομαι, confero ſermones Cicer. & communico cum aliquo de re aliqua, cõfero, Ariſtot. in Polit. κοινολογοῦμαι τοῖς ἐκείνοις, cum Samiis publicè loeur. κοινολογεῖσθε πρὸς ἀλλήλους, inter vos in aurem dicite, Lucian.
Κοινολόγημα, collocutio, Plut. ¶ Itẽ dialectus qua vulgò omnes vtuntur.
Κοινόν, τό, communcs. Reſpublica. ἐκ τοῦ κοινοῦ ἑστιᾶσθαι, in ærario ciuitatis, Ariſtot. in Polit. ἐν τῷ κοινῷ, in medium, Lucian. τὰ κοινὰ τῆς βαβυλωνίων, magiſtratus Babyloniorum. Herodot. Plat. in Epiſt. 7. ἐπὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως ἰέναι, ad Reſp. pub. adminiſtrandam accedere.
Κοινὸς γραμματεῖον, publica tabula, in quam referebatur illi qui liberos profeſti erant, aut inter tribules & cognatos aſciti.
Κοινοπλοΐα, ὁ, ſimul nauigans, Sophocl.
Κοινοπραγέω, communico, commune facio. Datiuo & Accuſ. mediante σφῶν. Naz. in Orat.
Κοινοπραγίδης, ὁ, comes viæ, ſocius, Sophocl.
Κοινοπραγία, inire ſocietatem rerum gerendarum, Polyb. 5. ¶ Κοινοπραγία, conſpiratio, conſenſio, Eidem.
Κοινὸς, ή, όν, communis, publicus, vulgaris, expoſitus, Iſocr. ad Dem. τῶν φίλων κοινὸς λόγος, is expoſitus. ¶ Item κοινὸς, vſitatus, non experans, Pho. ἴσον καὶ κοινὸν πάθος, affectus modum ne ſuperent. Hermog. li. 4. de Inuent. κοινὸς, pro affini. κοινὸς δὲ ὅτι τῷ μεθύειν τὸ ὑπνοῦσθαι, affine enim eſt ebrietati ſomnium. ¶ Itẽ κοινὸς ſocius & particeps, Sophocl. in Aiace. κοινὸς ἐς κοινὸν κυνηγέτης ξυνός. ¶ Item κοινὸς pro Aduerbio, i. ſimul. κοινὸν ἐμοὶ τόνδ' ἄλγος, ſima mecum ſepelientur, Sophoc. ¶ in ſacris Literis κοινὸς capitur pro immundo, & neſario, idq; pro linguę Hebręæ cõſuetudine. Act. 10. οὐδέν πώποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον. ¶ Κοινότερον quod à multitudine quoque tractatur atq; imperitis, Arill. li. 1. Rhet. ¶ Κοινὸν τὸ, omnibus expoſitum, accommodus.
Κοινότης, ητος, ἡ, cõmunitas, participatio, Naz.
Κοινόφρων, ὁ, frater, i. communiter natus.
Κοινόω, communico, impertio, Plat. de Legib. κοινοῦμαι σοὶ σε, conſilii tecum agito. ἐγὼ σοὶ κοινοῦμαι, tecum lecti participem, Euri.
Κοινόφρων σοι, cõmuniter ſentiens tecum, Euripp.
Κοινοχρηστία, communis vſus, & publica vtilitas.
Κοινωνέω, ῶσω, π. ηκα, communico, committo, commune reddo, κεἰ τινων μὴ δεῖ κοινωνεῖν ἐμοὶ, Eurip. imperti nobis ſermone. Ariſtoph. ἐκοινώνησα αὐτῶν καὶ ἐγὼ τῶν ἐμῶν, vt eum ipſis communicem quampiã reculam meam. ¶ Pro polluo & inquino (ex Hebraicorum vſu) Act. 10. ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισεν, μὴ κοίνου, ne communia feceris aut exiſtimaueris.
Κοινωνὸς, copulatus, coniunctus, Plat. in Tim.
Κοινωνὸς, ὁ, ſocius, familiaris.
Κοινωνῶ, ῶσω, π. ηκα, κεκοίνωμαι, cõmunico, ſum

Universidad de Deusto
Biblioteca

particeps, Gc. Xen. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνός, cibo & potu vti cõmuniter. Dat. Plat. 1. de Rep. ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ κοινωνὸς ἦν, talis cũ tali conseuerat. Dat. & Accus. κοινωνεῖν τοῦ κοινωνεῖσθαι, tecum habeo commercium. Plat. de Leg. ¶ Καὶ τοῦ τῶν ἄλλων τὸν σύλλογον ἐκοινώνουν, participes classis, Thuc.

Κοινώνημα, ατος, τὸ, cõmercium, Plat. 1. de Rep.

Κοινωνία, ας, ἡ, cõmunicatio, societas. cõsortium. κοινωνία μοι πρὸς σε, societas mihi tecum intercedit, Plat.

Κοινωνικὸς, ἡ, ὸν, societatis & æquabilitatis cultor.

Κοινωνικὸς φόβος, ad coniunctionẽ congregationẽmque hominum & ad naturalem societatem natus. ¶ Item qui libẽter aliis cõfert & communicat, Aristot. 2. Rhet.

Κοινωνὸς, ὁ, ἡ, ὁ, particeps, socius, adiutor, Xen.

Κοινῶς, cõmuniter, publicè, vno animo. τὰ κοινῶς συμβαίνοντα, cõmuniter accidẽtia, Porphyr.

Κοινωφελὴς & Κοινωφελέστατος, omnib⁹ vtilis, Ret-publ. vtilis, ὁ πάντας ὠφελῶν, Phanor.

Κοῖξ, Theophr. hist. l. 1. ca. 16. planta est ἐν τῷ κηλωνοφύλλῳ. ¶ Idem l. 7. ca. 13. recensẽt inter bulbacea: vbi tamen legitur κύῖξ. Est etiam Κοῖξ vas farinarium, Antiphani.

Κοίλης, ὁ, μιμ. sacerdos, augur.

Κοῖλη, pignus.

Κοῖλος, Æolicè, pro πῶς, qualis. ¶ Item prudẽs.

Κοιλοφάλαγξ, vocabulum militare.

Κοιλοφόβη, granida.

Κοιρανέω, μέλλοντος, ήσω, τὸ, ῆσειν, impero, Gen. & aliquãdo Dat. Apoll. 2. τῶν πάντα κοιρανέοντα.

Κοιρανία, dominium, imperium.

Κοίρανος, ὁ, dominus, Homer.

Κοιτὼ, οῦς, ἡ, nomen proprium mulieris nobilissimæ. Vnde κοιτωνίτης, & Κοιτωνίδιος, luxu diffluere, nimiũ ornari, Aristoph. in Nub.

Κοιτωνίζομαι, in lecto cubo.

Κοιτωνίσκος, culloco.

Κοιτωνίτης, ὁ ὃς τὴν καλὴν ἐγκοιμᾶται, qui it cubitum, qui lectum petit, Demosth. ὁπόταν ἐν τῇ χώρᾳ κοιτωνίτης γένηται, in agro cubare.

Κοίτη, ης, ἡ, cubile, lustrum ferarum, Xen. κοίτη μαλακὴ πεποιημένη, strata molli honorẽ deferre.

Κοιτὼν, ῶνος, cubiculum dormitorium Plin.

Κοιτωνίδιον, ἡ κέγχρου ἀπόκοπος, arcula, in qua mulieb ris mundus reconditur. ¶ Item cunæ, ἐν κοιτωνίδιον βαλεῖν, in cunis vagire Gaza de Senect.

Κοῖτος, Cœti, quidam pisciculi fluuiatiles sub saxis quiescentes. Aristot. lib. 4. Anim.

Κοίτων, dormitorium Plin. thalamus Vitruu.

Κοιτωνίδιον, ου, τὸ, lectulus, cubile.

Κοῖτος, ου, ὁ, somnus. & cubile, Od. δ. ¶ κοίτην ποιεῖσθαι, dormio, Herodot.

Κοιτύλη, ης, ἡ, cubiculũ, melius σκηκοιτύλη, Phry.

Κοιτωνίδιον, ου, τὸ, lectulus.

Κόκκαλα, nuclei pinei, qui & στρόβιλοι, apud Hipp. sunt qui coccũ Cnidii intelligũt, Gal.

Κόκκαιος, ὁ, progenitor, auus, Epigr. li. 11. ¶ Κόκκαια, etiam vocantur quercus, quòd priscis mortalibus nutrices extiterint.

Κόκκαι, αἱ, crines compti ac curati, cincinni & calamistrati capilli, Aristoph. in Vesp.

Κόκκος, ου, ὁ, coccinus: à grano tinctura vocatus, & ipso rubore clarus. κόκκινος, vermiculum transtulit Hieronym. κόκκινος χιτὼν purpurea vestis, Pluar. in Fab.

Κοκκοβαφὴς, & κοκκοβαφὶς, cocco tinctus, Athen.

Κόκκωμα, coccho tinctum.

Κοκκοχρίζιον vel cum simplici χ apud Apsyrtum, granum oriæ.

Κόκκος, ου, ὁ, granum, Dioscor. l. 4. κόκκοι τῆς ἰσχάδος, ni ni punici mali. ¶ Κόκκοι τῆς κεφαλῆς dicuntur etiam pilulæ, τοῦ κεφαλικοῦ, Trallian. ¶ Κόκκος & etiam Hippocr. granum infectorum. ¶ Hesych. pudendum muliebre.

Κόκκυ, celeriter, ἀπὸ τοῦ κύω.

Κοκκύαι, aniæ, progenitrices, maiores. Sic vocantur quercus, li. 1. Epigr. quòd antiquitus homines glandibus vescerentur. Ibi tamen legitur, κόκκυαι.

Κόκκυζα, ης, ἡ, caprificus grossi, Nicand. in Ther.

Κοκκύζη, Gazę in Aristot. cucurrires l. 9. Anim.

Κοκκυμηλέα, ᾶς, & κοκκύμηλον, ου, τὸ, prunus arbor, Dioscor. li. 1. c. 175. ¶ Κοκκύμηλον, τὸ, prunum, Nicand. ¶ Suid. τὸ κοκκύμηλον, tradit vocari βερίκοκκα, vulgò *abricots*.

Κόκκυξ, υγος, ὁ, cuculus auis, qui & κόκκυς. Suid. vide Ælianum, & Oppian. ¶ Est & piscis vocalis, apud Aristot. l. 4. Anim. ¶ Item appendix illa ossi sacro adnata, Galen. li. de Ossib.

Κόκκυς, υος, ὁ, collis.

Κόκκων, Hippocr. granum Cnidium.

Κόκκυσι, vide Κόκκυξ.

Κόλα, venter, κοιλία.

Κολαβίζω, μ. ίσω, π. ισα, bucellã deuoro, deglutio, absumo. Vnde κολαβίζουσιν, apud Aristoph.

Κόλαβος, ου, ὁ, Lyricorum poetarum genus, ἀπὸ τῶν κολάβων, quæ sunt citharæ verticillæ, dicti.

Κολαβοῦν, ου, τὸ, truncũ, quod summa sui parte amisit, diminutum, Theophr. hist. l. 5. ca. 10.

Κόλαβος, ὁ, offula, parum frustum, ψωμὸς ἐλάχιστος.

Κολαζία, resilio, exedo, distrunpo, delpicio.

Κολαζεμάτιος, ὁ, gen⁹ salrationis Thraciæ, Poll.

Κόλαζος, ου, ὁ, porcellus.

Κολάζω, pœnas luo, damno afficior, κολάζομαι τῆς κλοπῆς, iniuriæ do pœnas, Thucyd. Pro κολάζω, Aristot. 6. hist. Anim.

Κολάζω, μ. άσω, π. ασα, punio, animaduerto, vindico, Accus. Xenoph. κολάζω σωφρονίζω ἐγκαλῶ, omnibus malis eum afficio. ¶ Item temperio: sic medici dum per admissionem alicuius rei aliquid redundans emendant.

Κολαστὴς, Dianæ cognomen à quodam Colasto, qui templum ei constituit: aut ἀπὸ τοῦ κολάζω, in Auib. ¶ Est & auis nomen.

Κολασσαὶ, nomen oppidi, quod Thessali subuerterunt propter inuidiosum nomen, Bud.

Κολακεία, assentatio, adulatio.

Κολακεύομαι, adulationibus inducor & capior.

Κολακευτικὸς, assentandi peritus.

Κολακευτικῶς, adulatoriè, assentatoriè.

Κολακεύω, μ. εύσω, π. εύσα, assentior, adulor. Xen.

Κολακικὸς

Κολακικὸς γραμματεύς, assentatricula, Athen.

Κολακευτικὸς, blandus, Plat. de Leg.

Κολακρέται, dicebantur qui pecuniæ præessent, quæ ad res diuinas erogabatur. Custodiebãt & hi pecuniam quę iudicibus contribuebatur, Aristoph. Grammat. Et omnino ciuilium pecuniarum quęstores erant, Cæl. li. 5. c. 9.

Κόλαξ, ακος, ὁ, adulator, Cæl. lib. 11. ca. 13.

Κολαπτήριον, genus instrumenti.

Κολάπτω, ψω, π. ψα, tundo, scalpo, excauo, lacero, incido, rado, Accus. Lucian. τὸ ὄμμα κολάπτειν, iecur pertundere. κολάπτω τὸ ὄμμα, Aristot. li. 9. c. 2. oculos exculpere.

Κόλαψ, απος, ὁ, auis quam rapit αἰγόλιος, i. vlula, & aliæ aues vngnibus vncis, Aristot. l. 9. Anim.

Κόλασις, εως, ἡ, punitio, castigatio ac cohibitio. κόλασις συμμάχων, de Samiis vltio, Thucyd.

Κολασμὸς, ὁ, animaduersio, cruciatus, Xen.

Κολακεία, ας, ἡ, adulatio. ¶ Itẽ reprehensio, Plut.

Κολαστήριον, τὸ, carcer, carnificina, locꝰ vbi quis punitur, animaduersio, Xenoph.

Κολαστὴς, ὁ, castigator, & Cicer. animaduersor, tortor, vindex, Euripid.

Κολάσιμος, ον, π. ιμος, colaphis cædo.

Κολαφος, & Κόλαφος, colaphus, κόλαβος.

Κολαφίζω, ὁ, nummularius, argentarius, Suid.

Κολαφίς, ίδος, ἡ, vaginipennis, cuius pennis crusta superuenit, vt sunt scarabæi, & huiusmodi.

Κολεός, ὁ, vagina, capsula, culeꝰ, testiculus, li. 4. ¶ Item gal gulus quis, Aristot. li. 9. Anim.

Κολεόποδες, glabræ, κολεοποδῆ ὄιες, oues breuẽ lanam habentes, oues glabræ, Arist. l. 8. Anim. c. 10.

Κολεός, ὁ, matrix percutio, aut vẽtrem calcibus impeto. Aristoph. νεφ.

Κολεὸς, instrumẽtũ fossorium, genus choreæ.

Κολεὸς, pro κορέννυται, Aristoph. Inter. Equit.

Κολεύς, monedula piscis: vide Athen. li. 3.

Κολεύω, contendo, ingratus sum. Hesych.

Κολεὸς, graculis, vt proprium tribuit Poll.

Κολεοσφάραξ, mo: bo maioris intestini laborantes, Gaza in Probl. Alex. melius κολεὸν, vide κόλον.

Κολεὸς, pants rotundus: vnde κολεοπερόζος, Arist.

Κόλεος, glutẽ, & fragmentũ coriorũ, ex quibus exequitur colla, pellis dorsi in boue, Hesy.

Κολεύω, impingo, πατάσσω. Aristoph.

Κολεύω, Poll. fudi genus. vnde Κολεβισμὸς, vulgò *rapillade*.

Κόλον, clauiculi in cithara, quibus intẽduntur & remittuntur fides, Didym. Iliad. i. ¶ Apollonii species placens quadrãgulę, aut minuti pẽnis intelligunt, Cæl. li. 16. cap. 46.

Κολλάω, ήσω, adglutino, ferrumino, glutine munio, adiungo, Dat. Plat. de Leg.

Κόλλαβος, ὁ, ἔστω, glutẽ.

Κόλλαβος, ὁ, conglutinatus, colligatus, Hesiod.

Κόλλαβος, conglutinatio, Hermog. ¶ Κόλλαβος etiam translatione sumpta à lignorum compactione, pro appositu adhæsúque cucurbitularum ponitur, Athen. lib. 10.

Κολλαβὶς, ἀπὸ τοῦ, fores, seræ, repagula, Hom.

Κολλήτης, ὁ, glutinator, concinnator.

Κολλαμάω, glutinãdi vi prædituꝰ, tenax. κολλαμητικὰ φάρμακα, quę glutinãt vulnera, Galen.

Κολλητὸς, ὁ, cõpactilis Vallę, apud Herodot.

Κόλλιας, locus in Attica, vbi fictilia fiebãt. ¶ Item tugurium.

Κόλλιξ, vel κόλιξ, ικος, ὁ, species panis rotundi, subcineritius panis, Athen. lib. 3. ¶ Item origanum, Interp. Aristoph. in Acharn. ¶ Item in Ran. μάλικες, exponit ἄρτους ἢ ὄντικες, panes aut vermes.

Κολλομελεῖν, Aristoph. connectere orationẽ cõcinnè atque compositè: idque μετ᾽ εὐκοσμίας.

Κολλοπίζειν, intendere, κολλᾶν.

Κολλύρια, quæ mutilatas caudas habent.

Κολλύριον, τὸ, ocularemedicamentum, quòd fluxum oculorum sistat, Dioscor. li. 2. de Iride.

Κόλπος, ου, ὁ, sinus, gremium. ¶ Item verticillũ citharæ, quo fides intenduntur, Arist. ψυχ. ¶ Proprie autem eo nomine durissimum id genus in boum cerui cibus corium significatur, ex quo glutẽ fieri solet: vnde exoleti & calloſi pueri κόλποι dicebantur, Aristoph.

Κολλυβιστὴς, numularius, Bud. Comment.

Κόλλυβος, ὁ, collybus Cic. & Suet. q numulario datur pro commutanda pecunia, Poll. ¶ Interp. Aristop. in Pace, genus vilis numi. ¶ Item species bellariorum, Eidem in Plut.

Κόλλουρα, Callimach. minutum numisma.

Κολλύρης, inter genera panis, Aristoph. in Pace.

Κολλυρίς, & κολλυρίδιον, collyridꝰ, tortę panis, 2. Reg. ca. 6. ἐκάστῳ δωρήσασθαι κολλυρίδιον ἕν.

Κολλυρεύειν, opus pistorium facere, 2. Reg. c. 13. ¶ Est item in sartagine coquere.

Κολλυρίων, ὁ, collyrio auis, Aristot. li. 9. Anim.

Κόλλυς, capillus verticis dicitur, quẽ relinquebant indetonsum diis consecrandum. Etym.

Κολλύφιον, cortex nucis, κυρίως κάτω φλοιός.

Κολλώδης, ὁ, ἡ, ὁ, glutinosus, tenax.

* Κολλοειδὴς, florem sessilem gerit Gaz. ex Theophrast. lib. 8. hist. plant.

Κολόβιον, tunica, vestis brevis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali vtebatur monachi & heremitę, Beroaldo.

Κολοκυνθίς, ὁ, florem minutulũ edens, Theophr. hist. li. 6. cap. 5.

Κολόκυνθος, ου, ὁ, truncatus pedes.

Κολόβουρος, Lemit. cap. 21. caudatus Virgil. cui mutilatus & decurtatus est nasus, Suid.

Κολοβός, ὁ, mutilus, vitiatus, Aristot. 4. Metaph. κολοβὸς χεῖρα, mancus, in Epigr. ¶ Item κολοβὸς, Interp. Gaz. ex 8. Anim. de oto duce coturnicum, blaterator & hallucinator, & planipes, Suid.

Κολοβόω, canda mutilatus, Chrysost.

Κολοβόχειρ, ὁ, ἡ, breuẽ ferens spicam. Dioscor.

Κολόβωσις, εως, ἡ, decurtatio. κολοβώσεις κολοβώσεις, animæ angustia, Plut. in Demosth.

Κολοβόω, μ. ὦσω, π. ωκα, decurto, mutilo, trunco, minuo, diminuo, castro, Actiu. Accus.

Κολοβόρινος, νη, Galen. li. 14. mutila, decurtata; ¶ Sunt & κολοβόρινα, aurium morbi, quum aliqua earum pars decst, Celsus vocat curta.

Κολοβώτης, ωτου, decurtator, qui malè pronũciat, quasi syllabas extremas deglutiens.

Κολοιζάζω, inordinate comedo.

Κολοίδριον, lignum vel truncus, qui pugnantibus (vt diuellantur) interiicitur, longurius & linea.

Κολοιδρίσκος, κολοίδριον.

Κολοιεύω, ῦσω, graculus, Lucian. vel vt Gaza trifert, monedula auis, de qua Aristo. Ælian. & Oppian. ¶ Aretinus cornicem vertit, apud Aristot. in Ethic. ¶ Κολοιεύτης, ου, graculeum.

Κολοιτέα, ἡ, colœtia arbor Gaz. libr. 1. histor. plant. ca. 8.

Κολοκασία, ας, ἡ, vel κολοκάσιον, τὸ, radix fabæ Ægyptiæ; ¶ Sycionibus κολοκάσιος, πολιάδος templum.

Κολοκεύματα, τὰ, intestina, omasa, sic Lascar.

Κολοκύνθη, vel κολοκύντη, Atticè, ης, ἡ, cucurbita, Aristoph. ης, ἡ, ἀπὸ τοῦ κολοῦσθαι τοὺς ὀπτῶντας vocasse ait Nicand. τὰς κολοκύνθας.

Κολοκυνθίς, ίδος, ἡ, cucurbita agrestis, quę pituitam ducit, Aphrod. in Præt. ar. lib. 1. Probl.

Κόλον, cibus, pastor: Vnde κόλακες, Athen. lib. 6.

Κολόνη ἄθω, molet Athonis, τ. athos mõs, Apoll.

Κολόνη, tumulus, collis: forte melius κολωνός.

Κόλος, vel κωλος, animal quoddam, Strab. li. 7.

Κολοσσαία, statuæ vmbra, erectio in altũ. κολοσσαῖος τὸ μέγεθος, colossi magnitudine, Lucian.

Κολοσσός, ἡ, statua vitendę magnitudinis, colossus, vide Adag. Colossi magnitudo. ¶ Κολοσσικώτερος, grandiora, colossi instar habentia, Vitruu.

Κολοστός, οῦ, ὁ, tumultus, turba, & multitudo vaga, strepitus: Interp. Aristop. in Pace, propriè stipulorum vel faseium lignorum, dum trahũtur excitato puluere, cremium, palea. Hesiod. πημαλόεις κόπος τε καὶ ἀχάλκεον κολοστοῦ. ¶ Item sicus, squalor, Aristop. in Plut. ¶ Dicitur & κολοσυρτός.

Κολοσύρτης, aliminutus, legitur & κολοβόλιτος, i. demutilatus, apud Theophr.

Κολοφῶ-ῶνος, viribus diminutus, Theophrast. li. 2. ca. 2. ἐκ κακοκοιλίας κολοφῶνος. Epigr.

Κολούω, disturbo, destruo.

Κολοφὰς πτέρνας, cauæ, gibbosæ, flexibiles, Callim.

Κολοφών, ῶνος, mutilorum cauda. ¶ Item panis genus & pharmaci: Latini collyrion vocãt.

Κόλουρος, ος, ον, imperfectus, mutilus, Lucr. ¶ Hinc Coluri circuli duo in Sphęra; ob imperfectam conuersionem: vide apud Proclum de Sphæra.

Κόλουσις, εως, ἡ, imminutio, mutilatio, Aristot.

Κολύμματα, fragmenta κλάσματα.

Κολυτέα, describit Theophr. de hist. plant. li. 3. cap. 17. arbor est, quæ vulgò *hagnandier*.

Κολοῦω, μ. ὦσω, π. κα, turbo, impedio, frango, arceo, κατὰ πολὺ, Plat. in Apol. οὐδὲν ἄλλως κολύει, alios imminuere & lædere.

Κολύφορβα, armẽta, vt boues, muli, Theophr. ¶ Callimacho reptilia, vt dicit Nicander. Interpr.

Κολυφὼν, ῶνος, ὁ, κορυφὴ, περιφὴ, περίκλασμα τέλους ἢ πέρατος. Festus, Colophona dicunt, quum quid finitum significatur: vertex. vnde κολοφῶνα ἐπιτιθέναι, vltimam manum & veluti fastigium imponere, Plat. Epist. 3.

Κολοφωνία, ας, picis genus.

Κόλπωμα, sinuosum loculamentum, sinus.

Κόλπος, ου, ὁ, sinus & laxa vberis regio quæ lac continet. ἐς ἕ βλαῦτον, πρὸς κόλπον ἀνατιθεῖσα, in Epigr. ter sputit in sinum. ¶ Item nomen vlceris quo cutis & caro summa laxa sinuosáque redditur: dicitur etiam affectus vbi cutis à subiectis partibus multùm diducta est & solura, Galen. lib. 2. ad Glauc. ¶ Item κόλπος, pro reti, in Epigr. ¶ Κόλπος, etiã pro loculis muliebrib' & vtero ponitur, Callimach. in Hymno ad Iouem. ¶ Κολπόω, ῶσω, sinuo, curuo. ¶ Κολπόομαι, ῶμαι, sinuosus, Theophr. histor. plant. lib. 1. ca. 15. ¶ Κόλπωμα, ατος, τὸ, vestis sinuosa, Pollucis qua in tragœdiis reges vtebantur.

Κόλπωσις, remigium, velificatio, Herodian.

Κόλυβα, frumentum coctum.

Κολυβίσκος, ου, ὁ, numularius.

Κόλυβος, ου, ὁ, villa, casa. ¶ Item proiicien ſtis caput. Vnde ἐκκολυμβᾶν, natandi inscium.

Κολυμβάω, vel κολυμβίζω, μ. ἴσω, π. κα, natandi inscium. Neutr. absol. ¶ Κολυμβᾶν ἐκ τοῦ ὕδατος, lea conditanea in muria innatans, Dioscor. lib. 1.

Κολυμβητήρ, ῆρος, ὁ, vrinator, Theophr. histor. lib. 9. cap. 7. ¶ Κολυμβήθρα, ας, ἡ, piscina, lauacrum Plat.

Κολυμβίς, ίδος, ἡ, vrinatrix Gaz. & anatis genus.

Κόλυμβος, vrinator: seu vrinatrix aues, Aristop. ¶ Item natatio, ἐς κολυμβον, in Epigram. ad natationem.

Κόλυμβος, & Κολύμβων, numismatis genus.

Κολυττέα, ας, ἡ, genus arboris, Theophr.

Κόλυφα, ficus maturæ, τὰ πέπονα σύκα, Phillimoni de Atticis vocibus, ὄψιμα.

Κολυφεών, ῶνος, ὁ, cortex, putamen: pro κολύφη.

Κολυφίζω, lenis, agilis, κλαπίζω.

Κολχικόν, οῦ, τὸ, herba venenata, Nic. in Alex.

Κολωβόω, μ. ὦσω, π. ωκα, effutio, tumultuor, Noui Iliad. C. Gell. lib. 1. cap. 15. est loquutus.

Κολωβός, pro κολοβός, mutilus, pusillus, Theophrast. de caus. lib. 3. cap. 7.

Κολωνάω, ῶ, pisces, Athen. ἀγαν. lib. 6.

Κολώνη, ης, ἡ, ἐξοχὴ, mons, collis, tumulus, illicò ait, vehit. ¶ Ite adduco seu accerso. Sophocl. κολωνὸς ἐκ πολλῶν τῶν ἐμῶν ὁ ἐκ ἐδὼν. Thucyd. ad regem epistolam. ¶ Item κομίζω, effero mortuum, Sophocl. in Aiace.

Κολωνὸς, οῦ, ὁ, turbatio, strepitus, tumultus, Ilia. ά.

Κόμαρος, flauam habens cæsariem, Lycophr.

Κόμαρος, ου, ὁ, arbutus, Theophr. hist. li. 1. ca. 15. vulgò *arbousier*. Dicitur quę κόμαρος, & in masculi. gen. apud Athen. lib. 2.

Κόμβος, pars posttrema in Tragœdia, vbi reliquum in luctu ponitur, Æschyl. Schol.

Κομβόω, comam nutrio. κεφάλης τὰς κεφαλὰς, adlentes comas, Herodot. ¶ Aristot. de mund. Dat. ἡ γῆ φυτοῖς κομᾷ καὶ πανοπλίαις, terra omni genere vestita stirpium. ¶ Item pro superbio, Aristoph. 149. πάντως κἀὐ δὲ πλουτῶ κομῶ, non mihi placco, non superbio.

Κομβώδης, magnificè iacto & crepo.

Κομεῖν, ornare, comere, κομᾶν.

Κόμειν, Curetum mater.

Κόμος, ου, ὁ, modus. ¶ Item locus editus, ὑψηλὸς τόπος. ¶ Item γομφίος ὀδούς, dens molaris.

Κόμεσμα, ornatus, vestitus.

Κόμεσις, idem.

Κομάω, orno, como, curo, nutrio. i. Arg. ὃ καὶ μᾶλλον κεκόμηκεν τοῦτο, alunt. Vnde κομίσσαι, curabat. Hom. in Odyss. ὃ. γηροκομεῖν, senii curam habere. ¶ Item κομῶν, suni comatus.

Κόμη, ης, ἡ, coma, Arte medicor. αἱ ἐπιφάνειαι τῆς ὑπὸ τὴν κόμην γινόμεναι. ¶ Item herba, quæ alio nomine ἄγριον πήγανον, Theophr. hist. lib. & cap 7. Plin. l. 21. cap. 15. ¶ Et de arborum coma etiam vsurpatur, Theophr. de caus. lib. 3. cap. 8.

Κομήτης, ου, ὁ, λαοῦ ἄρχων, Suid. princeps, dux.

Κομήτης, vectorius.

Κομήτης, ου, ὁ, crinitus, comatus, Aristoph. ¶ Item cometa, Aristot. de mund. Cicer. crinita.

Κομιδή, ῆς, ἡ, vectura, portatio, propriè frugum in ciuitatem, cõmeatus. ἡ τοῦ καιροῦ κομιδή, fructus collectio, messis, Xenop. ¶ Item recuperatio debiti, Aristot. lib. 9 Ethic. ¶ Item κομιδὴ, tractatio, cura, vulgò *bon traitement*. ἔχειν τὰ κομιδῆ, ἀκριβῶς, lautè vixisse, Philostr. in Heroic.

Κομιδῇ, valdè, magnopere, diligenter. κομιδῇ νέος, admodum adolescentuli, Herodian.

Κομίζομαι, ἰσθμαι, ισμαι, habeo, capio, recipio. τὰ μίζοσθαι ζῆν τῶν ὄντων λύω, apud Synes. recipere. κομίζεσθαι χάριν, beneficium vicissim recipere, gratiam reportare, Demosth. ¶ Item colligo, recupero, adipiscor. κομίζεσθαι τὰ ἑαυτοῦ ἐκάστῳ, Andoc. & Isoc. ¶ Pro percipere, κομίζεσθαι τὸν καρπὸν ἀπὸ τῶν ὄντων, Xenoph.

Κομίζω, ίσω, ισα, gesto, veho, duco, Odyss. ὃ. ἐς Θεσπρωτοὺς, hunc ducam, curabo, Isocr. de Thesco. ἔνθα λαβὼν τὸν ἑτέρωθι ἐς ἔφιδ γῆν ἀγαγὼν κομίσειεν, transportauit, Hesiod. ὀλίγας ἐπὶ τὰς ἀρχὰς κομίζεσθαι, ferri, duci, vehi. ¶ Ite adduco seu accerso. Sophocl. κομίζω μοι πάῤῥα τὸν ἐμὸν ὃν ἐκ ἐδὼ. Thucyd. ἐπὶ τὸν βασιλέα ἐπιστολὴν, fero tibi ad regem epistolam. ¶ Item κομίζω, effero mortuum, Sophocl. in Aiace.

Κομιστὴς, cibus.

Κομιστῆρες, οἱ, hauili, deductores, nautæ.

Κομιστὴς, curator, vector, gestator, portator.

Κομιστικὸς, ἡ, ὁ, ad portandũ aptus. κομιστικὰ πλοῖα, Hyperidi, nauigia quibus tyranni prędа ab hoste capta spolia deportabant.

Κομίστρια, nutrix, curatrix, comptrix.

Κόμιστρον, ου, τὸ, præmium quod datur ferenti quippiam, apud Poll.

Κόμμα, ατος, τὸ, incisio, percussio, pars, fragmentum in oratione: locúmq; habet in re nummaria. Aristoph. in Plutar. ἴσασι σ' ἅπ' τὰ πανταχοῦ κόμματος; vulgò, *ostre de mamais cong*. ¶ Item κόμματα, aquarum emissaria & incilia, vt aquæ in campos arualeis deriuentur, Harpocr.

Κομμόω, venor, laboro.

Κομματικὸς, ἡ, όν, q. incisiuus, circuncisus, & lenocinii plenus, seu ad lenocinium pertinens, Trapezunt. κομματικὰ σχήματα, dissolutæ figuræ, Hermog.

Κομματικῶς, cæsim. Idem.

Κομμάτιον, sectiuncula, Poll.

Κομμοῦν, ornare.

Κόμμι, τὸ, gumma Gazæ, Vide Dioscorid. lib. 1. τοῦ κέδρου ὑπαχρίου, gummi illino, Herodot. ¶ Κομμώδης, gummosus Plin. Theophr. de caus. lib. 3. ca. 13.

Κόμμος, ου, ὁ, lenocinium, superuacaneus ornatus. ¶ Item pars Tragœdiæ, Aristotel. ὅρα πάντα.

Κομμοῦσθαι, comptum esse, nimis ornari, Suid.

Κομμωνικὸν, τὸ, epistola quæ cum mandatis in regiones emittitur ab Imperatore: Suid. legit κιμμον.

Κόμμωσις, εως, gummitio Colum. lib. 12. cap. 50. Plin. lib. 11 cap. 7. de apibus loquens, ait, prima fundamenta operis, comosin vocare peritos. ¶ Itẽ cultus comptior, comptum Lucr.

Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, cõptor, ronsor, Poll. κομμωτιστὴς.

Κομμωτίζω, curiosius orno, κομμωτικῶς τρίζω.

Κομμωτικὰ, τὰ, pigmenta & fuci quibus mulieres lenocinantur suæ formæ, lenocinia, mangonia. ¶ Κομμωτικὴ verò, honestamenta sunt quibus non fucatus & ascititius splẽdor conciliatur, sed insitus conseruatur, Galen. li. χ' σύντ. ¶ Κομμώσεως αἱ γυμνάσιαι, ornatrices vocat Tranquill in Claudio. ¶ Κομμώσιον dixit Lucian. τὸ κομμωτικὸν, vt cultum muliebrem Plinius, crinalem cultum Claudian. virginales comptus, Lucret.

Κομμωτικὴ, ars fucãdi & lenocinii, Plat. Gorg.

Κομμωτικὸν, τὸ, comptum dicendi genus, Hermogen.

Κομμωτικῶς, compté, Hermog.

Κομψευτικὸς, comptrix. Plat. 2. de Republ.

Κόμψευτρον, τὸ, instrumentum muliebre.

Κομψόω, comam nutrire, Strab.

Κομψύνομαι, ῦσω, magnificè iacto, gloriot, tumidè & cum fastu efferor, Accus. Sophocl. in Aiace, μὴ δὴ τι κομψύσῃς, ἀκούσας

εἰ λάζυε, magnopere tibi placeres. ¶ Κομπασία, & Κόμπασμα, ostentatio, Aristophan. ¶ Κομπαστής, οῦ, ὁ, ἡ, iactator, mendax, Idem. ¶ Κομπαστικῶς, iactabundè.

Κομπάσασθαι, ἐπὶ τοῦ ὑπερηφάνου, superbio, Soph. in Aiace. cum Accus. κομπάσασθαι μόνον τοσοῦτον, tantum verbum superbiæ iactabat.

Κομπαστικός, superbus.

Κόμπασσα, futilis gloriosa, Aristoph. in Ran.

Κομπαστής, ὁ, iactabundus.

Κόμπος, iactantia, fastus, Soph. in Aiace. κόμπος τις ἀνὴρ φαίνεται, fastosus adest. ¶ Item stridor, sonus. Eurip. in Rhesa. κόμπος ἐξ ἀλκμαίωνος ἀκούεται, id est, sonitus.

Κομπώδης, superbus, insolens, Cyrill.

Κομπωδῶς, iactanter aliquid dico, Thucyd. li. 6. ἐπαίρεσθαι καὶ κομπωδῶς, id est, κομπαστικῶς λέγειν.

Κομπορραιστότερα, gravibus & duris verbis vtens. Nam φορτικὰ graues sunt lignorum fasces, Aristoph. in Ran.

Κομπώδης, ες, superbus in verbis. τὸ κομπῶδες, iactantia. κομπώδεσσιν, iactantiusculus Valla.

Κομψῶς, magnificè.

Κομψεία, ας, ἡ, festiuitas, lepor, argutia. πόθεν ταῦτα κομψείαν ἐλάβετε, ἀγροῖκοι; Interpr. Aristoph. in Aurib.

Κόμψευμα, scitamentum, speciosus sermo, Luci.

Κομψεύομαι, μ. διώκομαι π. ἀκούω, scitè & vrbanè cauillor, Plat. lib. 4. de Repub. ¶ Themist. elegantèr singo. ¶ Item adulor, veneror, Depon. Absol.

Κομψεύσασθαι, versutè, Aristoph. ἐκομψεύσατο.

Κομψεύω, ἐκόμψευσα, ἀκομψεύκα, ioquor, venustè dico vel secuit. κεκομψεῦσθαι, Neutr. Absol.

Κομψὸς ἀγγελίαν μέλους, dicitur ab Aristophane, res musica festiua, lepida, comptaq; cura, venusta.

Κομψὸς, ἡ, ὁν, festus, elegans, industrius, facundus, fictus, suborn atus, versutus, Plat. 2. de Repub. κομψότερόν τι τὰ κομψά, tu es astutiis exercitatus, Euripid.

Κομψότερος, α, ον, nasutior, βλιτάνης, ἰκανώτερος.

Κομψότης, ητος, ἡ, lepor, festiuitas, vrbanitas, venustas, subtilitas, argutia, Plat. Epist. 10.

Κομψόω, vel κομψεύω, scitè, pulchrè, lepidè. Xen. Κομψόω τὰ ἔργα μου, curo, coram adhibeo.

Κομψοπλόκαμος, nutriens capillos. & κομψοπλόκος Poll. eo. & ornandæ artifices.

Κομψοπλοκία, ας, ἡ, peritia nutriendorũ capillorum.

Κομψόφωνος, & Κομψόφωνον ἔπος, sonoro, strepo ἀγγέλου. Neutr. absol. Iliad. ε.

Κόμψος, ὁ, Aduerb. in hpige. cum strepitu.

Κόμψος, ὁ, strepitus, plausus, ἀγγέλου.

Κόμψος, pinguis, efficax, ἀγγέλου.

Κονδρίλλη, ης, ἡ, condrilla herba cichorio similis, Dioscor. li. 2. cap. 161. ¶ Apud Galen. & Paul. Ἀγινήτου.

Κόνδυ, poculi genus, Athen lib. 11.

Κονδύλιον, tuber, vibex, Interp. Arist. in Achar.

Κονδύλιον, operculum siue testa conchylii, Æginet.

Κόνδυλος, ὁ, tuberculum, siue id quod extat articulus siue nodus digitorum, Aristot. li. 1. Anim. τὰ ἐν δακτύλοις κονδύλια. vocant. κονδύλους λαβεῖν, alapis cædi, Demosth. ¶ Κονδυλώδης, Dioscor. lib. 1. Ruell. tuberosus. Cornario nodosus.

Κονδυλίζω, pugno vel nodo digiti verbero. Hyperid. Κονδυλίζεσθαι, verò Lacr. lib. 2. ἀπὸ τῶν ἄκρων δακτύλων.

Κονδυλοῦσθαι, intumescere.

Κονδύλωμα, excrescentia carnis circa anũ, Pollucis, & tubercula quædam in locis muliebribus sanguinem fundentia: Vide Authorem definition. apud Galen. & Actium li. 4. Sermon. 4. cap. 106.

Κονίαμα, operor, ἀλοιφὴ, Interpr. (Apoll.

Κονίατης, minister.

Κονδυλώματα, extuberationes, ἐξανθήματα, Hesych.

Κονία, ας, cinis, pulus, Iliad. Cinere opus tectorium. Interdum certamen, ἀγὼν ἐπὶ κονίης ἰέναι ἢ καταβαίνειν. ¶ Item κονία ἀσβεστώδης, i. certare, siue se comparare ad pugnandum. ¶ Item lixiuium, Pollucis. Κονία ἁπλῆ, διαβρεχὴς, κονίας ἁπλοῦς, & simpliciter κονία, lixiuia, siue lixiuium liquidum, Galen. lib 7 περὶ τροφῆς.

Κονίαμα, τὸ, albarium opus Vitruu. gypsatum, arenatum, marmoratum Varr. Theophrast. de caus. plant. lib. 4. cap. vlt. κονίαμα ἢ λευκὸν ἢ ἐρυθρὸν. ¶ Κονίασις, albarius, us, Varroni, q. albatio, τὸ κονίασιν ἢ λευκαίνειν, Hesych.

Κονάβη, ης, tectorium vide Κονίαμα.

Κονιαστὸς, ὁ, calce illitus, calce læuigatus, Theophrast. lib 4. de caus. plant cap. vlt.

Κονιάω, ἀσω, & κονιῶμαι, opus albarii facio, dealbo, Aristot. 8. hist. Anim. κονιῶσι δὲ ἐγχέλεις, i. calce illinunt & fabricant albario opere, anguillarum viuaria.

Κονίβη, idem.

Κονίζα, ης, ἡ, vel κόνιζα, pulicaria herba, pulicaris Gaz. cumilago Plin. lib. 21. cap. 20.

Κονίζω, ἐκόνισα, puluere fœdo, excreco. Accus. Hesiod. κεκονισμένος, pulueulentus.

Κονίλαυρος, origanũ syluestre, cunila Plin. Nic.

Κονιορτὸς, pulueris excitantes, Odyss. δ.

Κονιστήριον, calceamentum lacertum, nõ cooperiens totum pedem, præterea angustum. Hesych. scribit κονιστῆρα, i. ὑποδήματα μικρά.

Κονιορτοποιὸς, agrestes, operarii, κονιάτης.

Κονιορτώδης, pulus: ὄμβρος κονιορτώδης, Theophr. de Caus. lib. 4. cap. vlt.

Κονιορτὸω, pulueream iniicio, pulueres excito. κονιορτοῦμαι, pulueres inspergo. Nazian.

Κονιορτώδης, ες, ὁ, ἡ, pulueulentus.

Κονιορτὸω, qui versatur in palæstra. Κονιορτὸω, pulueres excito.

Κονίστρα, plebeii & vulgares, qui pulueulentos pedes habent. Plutar. in Græcanicis.

Κονίστρα, ης, ἡ, excito pulurem, pulvero Colum. impleo pulvere. Acc. Accus.

Κονίς, ἐδος, ἡ, furfures capitis, Cyrill.

Κονίς, ἰδος, ἡ, oxyton, pulvis, cinis, calx. Κονὶς λιπαρὴ, Galen. ψιλοῦσθαι lib 5. in palæstra pulvis mollis in quo nihil sit aspri. ¶ Apud Suid. κονίδες, ἀκόνες. legitur.

Κονιστὸς, ὁ, pulueulentus.

Κόνιτος, ὁ, pulvis, κονιορτὸς, Iliad. 7. ¶ Item dæmonis nomen Athenienſibus, Cæl. lib. 4. cap. 26.

Κονίτρα, ας, Hesych. ἀφροδίσια, venerea.

Κονίτρα, ας, ἡ, coniterium Vitruu. li. 5. ca 11. vbi puluere posit ceroma luctaturi aspergebantur, vt prehensiones essent firmiores & minus lubricæ. Galen. ἀγωνιστικὸν lib. 2. & 3.

Κονίτρα, ἡ, ὁ, in pulnere se voluntans. κονιτρᾶσθαι, vt πυρίζεσθαι, ἀλείφεσθαι, Aristot. pulueratrix, lectica, arena, seu pulus in quo exercemur, palæstra, area, Aristot. lib. 9. Animal.

Κόνιτρον, pulvis, sordes, ῥύπος, Suid. κονίτρου.

Κονίω, lino, pulverem excito, fellino, Hesiod.

Κόνις, cinis.

Κόννος, Connarus arbor, Athen. lib. 14.

Κόνοπες, intelligere, scire.

Κόνυπος, cerro, mendicus.

Κόνυς, barba.

Κόντος, ὁ, contus, remus. ¶ Item trudes quibus nauis inhærens saxis extrahitur.

Κοντοφόρος, milites ferentes contum.

Κοντοφόρια, genera quædam nauis dicta, quòd contis propelleretur, Diodor. ¶ Appian. pro minoribus nauigiis vsitur, quasi actuariis.

Κονυζᾶς, ὁ, βοτάνης τις, quædam herba. vide κονύζα.

Κόξ, κοκὸς, coxa, poples, τὸ ὀπίσω τῆς γόνατος μέρος.

Κοπάζω, ἐκόπασα, fici mollitiem. Gaz. l. 1. ca. 5.

Κοπάζω, μ. ἀκούω, ἐκόπασα, ceſſo, requiesco, Num. 11. pitillum: vide ἀφίεμι, ἀνίημι, &c.

Κόπανος, ἀbor incisa.

Κοπανίστρος, cœlius, contusus, detruncatus.

Κόπανον, Hesych. & Fauor. αἱ πλάκες τοῦ ὀστέου τῶν κεφαλῶν.

Κοπαστικὸς, planctus, luctus, eiulatus.

Κόπαστος, genus cœli.

Κόπασις, contusio, tritura, præcisio, Strab. l. 10.

Κοπασμὸς, ὁ, laborosus, Aristot Probl. sect. 5. cum facesso, lassitudinem affero, fessus sucumbo, Neutr. absol. Aristoph. de Oss.

Κοπάτιον, ου, τὸ, mortarium, Cæl. lib. 14. cap. 38.

Κοπετὸς, ὁ, ululatus, loquax, ὀδυρμὸς, Eurip. Hecub.

Κοπεύς, ἐως, ὁ, ἡ, mercro, falx, bipennis, Plutar. in Phocione. ἐκ τῆς ἐμῆς κοπεὺς ἔσται πολίτης, verba sunt Demosth. de Phocione. Poll. inter incudes & culinaria numerat. ¶ Ἐρετικὸς τρόπος, verbum, quo idem vtitur lib 2. & 4.

Κόπος, ὁ, labor, molestia, lassitudo sponte vegetans, defatigatio, Aristoph. in Plut. τὸ κόπῳ χαίρειν, in labore versari.

Κοπτὸω, lassesco, fatigor, iactor, Dioscor.

Κόπτωνες ἵπποι, equus x litera notatus, Aristoph. Interpr. in Nub. & Cæl lib. 14. cap. 31.

Κοπρίαω vel Κοπρίω, stercoro, planto.

Κόπρος, ὁ, stercus, sterquilinium, Chrysost.

Κόπριον, stercus, simus, Nazianz. ¶ Κόπρος, ὁ, ἡ, plebeius homo. ὁ κόπρος ἐστὶ, qui fœda & vilia loquitur. ¶ Κόπρισις, ἡ, stercoratio. ¶ Κοπρίσκος, ὁ, idem. ¶ Κοπρίζω, ἔκοπρισα, μ. ἔκοπρον, stercoro, Neutr. Accus.

Κοπρώδης, ες, ὁ, ἡ, stercoroſus. ¶ Κόπρωδες, ους, τὸ, scarabæi, quòd stercora ea pilas procoluant, Hippocr. ¶ Κοπρῶδες, ους, ὁ, stercoreus.

Κοπρολόγος, viri sordida loquentes, legentes stercora. ita vocat rhetores Aristoph. ἐν ἐφεδῷ.

Κόπρος, ὁ, ἡ, sinus, stercus, καθαρμὸς, Aristot. περὶ ἀθύρτου ἢ τῶν κόπρων, vescens stercore.

Κοπρόω, ἐκόπρωσα, inquinare. κόπρωσον τὸν ἀγρόν.

Κοπρῶν, ῶνος, ὁ, stercquilinium, latrina, Aristoph.

Κοπρώνιος, pro homine extremæ sortis, Chryso.

Κοπρωνιασμὸς, stercoratio, Theophr. de caus. lib. 3. cap. 24.

Κοπρῶνος, ὁ, quod contusum est. ¶ Κοπρῶνες, Medicis pharmaca quæ ad placentulæ formam contundendo redigunturi Vide Galen. ἐν τοῖς libr 7. & Dioscorid. libr. 4. de Cnico.

Κόπτης, ου, placentæ genus.

Κόπτης πλάκους, ferramentum acutum.

Κόπτης πλάκους, & locus, Schol. Theocr. Idyl. 17.

Κόπτω, μ. ἐκοπτόμην, ἐκόπην, Depon. & Κόπτω, μ. ἐκοπτόμην, ἐκόπην, cædo, percutio, pulso. κόπτειν κόπτειν, Aristot. 2. Œcon. cudere nummũ. ¶ Pro plango pectus, Lucia. de sacrifie. κόπτεσθαι τὰ στέρνα καὶ κλάειν τὰς παρειάς, ἐδὲ πατρὸς ἐπιθανόντος. ¶ Accipitur aliquando in significatione impudicè, quemadmodum Latinis præcidere; Aristoph. Ran. κεκόφθαι τὴν κλειτύν præcisitur arcelinatus.

Κοπτὸς, ὁ, operosus, q facilè fatigatur. ¶ Promoleſto. Plut. in Plat. quæstion.

Κοπτοῦντες, ὁ, defatigati.

Κόραξ, ακος, puellam abducere.

Κόραξ, ακος, ὁ, ficus genus à comi nigredine & coracino colore, Comment. Aristoph.

Κορακεύω, ἐκορακεύσα, deligro. μοιχεύω.

Κορακῖνος, ὁ, niger. ¶ Item graculus, species quædam monedularum, Aristot. 9. Anim.

Κορακῖνος, ὁ, corninus vide Κόραξ.

Κόραξ, ακος, ὁ, piscis, ὃν ἔνιοι τὸν φύσιν, Oppian. Interpr. ¶ Athen lib 7. dicitur asseri κατὰ τινας κόλπους ἀνὰ Plinio coracinus. Gaza græculum vertit & cornalum.

Κορακώδης, ες, ὁ, ἡ, corninam speciem gerens.

Κορακώδης, ὁ, ἡ, qui est cornini generis.

Κοραλλίζω, corallium imitor, rubesco.

Κοράλλιον, corallium, intrà per ω ῥᾶ.

Κοραμβὸς, Attice pro κάραβος, brassica.

Κόρανος, ὁ, cornus, Aristot. l. 8. Anim. Ælian.

Universidad de Deusto
Biblioteca

& Oppia. ¶Est etiã locus supplicii in Thessalia, Aristoph. πφ.ὐκ ἐς κάρηκας ἔπεσθε τοῖσδε; non abibis in perniciem? ¶Est etiam fidus, signum cæleste, Procl. de Sphæra. ¶ Est & machina nautica cuius in naumachia vsus apud Polyb. lib. 1. & Appian. Corvus demolitor, & genus Vitruu. lib. 10. cap. 19. Horum corruptũ fit mẽtio apud Curt. l. 4. ¶Est & κάρηξ marculus ferreus ostiis, cantharus Plautinus extera Lucretio.

Κερκίξω, suppliciter obsecrare.

Κερκοπη, ης, ἡ, puella, puellula.

Κερκοπιδικὸς, ἡ, ὸν, & κερκοπικὸς, ἡ, ὸν, puellaris.

Κερκίσαι, obstrepere, improbè & pertinaciter quippiam flagitare, Suid.

Κερκολαψ, ηκος, ὁ, vicus, δοκίμιον.

Κέρκωψ, ωπος, ὁ, amis quædam.

Κερδικαίζειν, incondite & luscinè saltare.

Κερδικαπηλόκωμος, ὁ, & Κέρδαξ, ακος, ὁ, genus ridiculæ saltationis ac rusticæ in comœdiis, Demosth. & Interpr. Aristoph. πη. ¶Capitur & κέρδαξ pro pede trochæo, Quint. lib. 9.

Κερδύλλιον, ου, ὁ, ligula, clauus, omne eminens & cõtortum: & genus vilissimi pisciculi, Cęl. l. 13. cap. 58. ¶Interpr. Aristoph. Nebul. annotat Cyprios κερδύλλιον appellare capitis inuolucrum. ¶Item fœtus thynnorũ, qui in pelamidem abit, exactoque anno thynni nomen assumit, Aristot.

Κερδύλος, ου, ὁ, animal ἀμφίβιον, quod soli expositum emoritur. ¶ Κέρδυλος Numenio apud Athen. lib. 7. Vide Aristot. hist. li. 8. c. 2.

Κέρδος, ους, ὁ, astutus, fallax: propriè πανοῦργος.

Κορεία, saturitas, pulchritudo, virginitas, Proserpinæ sacrificium.

Κορεῖον, ου, τὸ, idem quod κρατηρίσκιον.

Κορεύω, puerum siue puellam educo, Eurip.

Κορέννυμι, ἐκόρεσα, & Κορεννύω, & Κορέω, saturo, satio, explco, Gen. Hesiod. κακοφραδὴς ἔπος ἰδωδὴν.

Κορθύσσεται παρθένιος κλέος, soluere virginitatẽ, Euripid. in Alceste.

Κορέω, ῶ, κοσμῶ, orno, purgo, verro. Accus.

Κόρη, ης, ἡ, puella decenti forma, virgo, παῖς κόρη, puellula virgo, Demosth. ¶ Lycophr. hoc nomine vocat naues πρῳραι παλλάδος, i. primum in aquam coniectas. ¶ Item pupilla in oculo, Plutarch. ¶ Κόρη etiam significat manicas & est genus chirothecæ quo etiã nostro tempore mulieres vtuntur, Xenoph. li. 2. Ἑλλην. ¶ Item impedimentum sistens profluuium & nummi species.

Κόρθορος, ου, τὸ, scopæ, Lucian.

Κόρμος, scopæ quibus verrimus. ¶Significat etiam ramentum, id quod demum verrendo abiicimus. ¶Item vas. Polluci.

Κόρθυλος, ὁ, amis quædam: nonnullis basiliscus.

Κορύνω, accumulo, colligo, Hesiod. in Theog.

Κόρυνος, cumulus, σωρὸς.

Κορύσσω, accumulo, eleuo, augeo, Iliad. ι.

Κορώνη, ης, τὸ, annulus qui in indice ferebatur, teste Polluce lib. 2. ornatus muliebris. ¶ Et coriandrũ herba, de qua Nicand. in Alex. & Dioscor. genus oleris hortensis, Gaz. coriandrum ex Theophr.

Κορύθαιολος, ὁ, qui virgo ducit vxorem.

Κορύζομαι, blandior, blandè appello, Aristoph. τὸν τὸν τῶν ἐμὸν κακοδαίμονα ἐπορύζετε.

Κορυζόμφαιος, puellæ nubiles.

Κορύθολος, laurus.

Κορύμνη, τὸ, res ad virginem spectans.

Κορυνὰν, virginale.

Κορυνᾶν, puellarum more, puellariter Plin.

Κορυνάδιος, ὁ, ex clancularia concubitu nati.

Κορυνθία ῥαφανὶς, radix Corinthia, Theophr. l. 7.

Κορινθιάζειν, & Κορινθιάζεσθαι, scortari, lenonem agere, Corinthiari: vide in Chiliad. Erasm.

Κορινθιουργὸς, Corinthio opificio factum, Bod.

Κορίννη, puluerem concito: malim, κονίη.

Κορινναδικὸς, puellæ similis.

Κόριον, ου, τὸ, & Κορίσκιον, ου, τὸ, puellula. ¶Item κόριον, coriandrũ. Nicand. in Alexiph. Interpr. syluestre coriandrum intelligit.

Κόρκορος ὁ, & ἡ, cimex Gaz. ex Aristot. histor. li. 5. cap. 31. ¶ Item herba de genere Hippericis Dioscor. lib. 3. cap. 174.

Κόρος, ου, ὁ, adolescentulus, νεανίσκος.

Κορωνικὸς, puellaris.

Κόρσειος, olus agreste & contemptũ. Vide Κόρσειον. ¶ Item piscis quidam.

Κορυζᾶν, à ῥαγὴς dicitur, i. latrare, stertere: vnde στεντορορυζεῖν, apud Aristoph.

Κορυμβᾶν, tumultuari, Æschyl. ἐν ἑνὶ δὴ δώμασι κορυμβᾷ.

Κορυμβιάδης, intestinorum latratus, & stertitus, proprie de equis. Vide Διαπορυμβιάδης.

Κορυμβὸς, genitale vel testiculus virorum.

Κορυμβάζω, μ. ἄσω, incido, populor, circumligo.

Κορυμβὸς, ὁ, truncus, stipes, caudex, codex, Eurip.

Κόρυμβος, epith. Herculis, à fugatis locustis.

Κορυνητὴς, & Κορυνήφορος, loculta.

Κορυφὴ, ῆς, ἡ, mucro teli, τὸ ἄκρον τῦ πέους.

Κόρυς, υθος, ὁ, Corœbus. ¶Ponitur & pro galea.

Κορύτης, ὁ, vulpes, ἀλώπηξ.

Κόσμος, ου, ὁ, virginum corruptor.

Κοσμάσμιον, τὸ, virginum ornatus.

Κονυσσόπους, silago, herbæ genus, Theophr. 7.

Κουπλάδης, ου, ὁ, vel κουπλάδος potus, (scite Christodulo) figulus, proprie puparum & huiusmodi imaginculatum, Iloer. in Orat. ἀφ' ἧς κάνδυος.

Κόρος, ου, ὁ, filius, puer, iuuenis mas, nonellum germen, ramus. ¶Ire satietas, ἔρχει κόρος, Demosth. εἰς κόρον, γελᾶν, ad satietatem rideo. Id cian. ¶Item mensuræ genus 41 medimnum teste Ioseph. lib. de Antiquit. ¶Est etiam hominum multitudo. Galen. in Gloss.

Κορὸς μέλας, κλώθων, Hesio. Interp. niger, pus, Κόρρη, ης, ἡ, caput cum collo, genã, maxilla. Lucian. κατ' ἀκρόρρινα πατάξας, colaphum incussero.

Κόρριον, ου, τὸ, parua puella.

Κόρση, ης, ἡ, tempus, pars capitis, κρόταφος. ¶Interdum capillus, in Epig. ¶Interdum caput, κεφαλὴ, Lucian. in Dionys.

Κόρυς, cognominatus est, qui barbam sibi abrasit primus. ¶Κόρυς, item quidam, qui erat in Ionicis ædium sacrarum toribus.

Κόρυς, υθος, corsum, radix loti, Theophr. li. 4. hist. plant. cap. 10.

Κόρυτον, ου, τὸ, radix quædam, vel numisma apud Ægyptios κατασφὸν appellatum.

Κόρυτος, ου, natis, Hesyc. Corsica, Eustath.

Κορυτόλιθος, gemma colore simili canicici.

Κόρυφος, libidinosus, qui est prolixi cæsarie.

Κορύφη, truncus, stipes.

Κορυφᾶν, radere, tondere.

Κορυφὴ, idem quod κράνιον.

Κορυφηδὸν, & Κορυφαῖς, & Κορυφὰς, ὁδὸς, ὁ, consor. ¶Κορυφαίτερον, ου, τὸ, tonitrina, κεραυνὸν, Hesych. apud Athen.

Κόρυφος, tempus, pars capitis, pro κόρυμβος.

Κόρυφος, apud Persas, prætexta virilis.

Κορυφὸς, ricinus canes infestans, κρότων, Hesyc.

Κορύβαντες, Corybantes sacerdotes Rheæ.

Κορυβαντιασμὸς, insanio more Corybantum, Aristoph. in Vesp. ¶Est etiam patientibus oculis dormire, vt lepores, & multi hominum, Plin. lib. 11. ca. 37.

Κορυβαντίζω, Corybantum sacris initio, Arist.

Κορυβασμὸς, lustratio, purgatio, καθαρσμὸς.

Κορύσσειν, πτερύγεσσι, arietare, cornibus petere.

Κορυφαῖος, Dorice, κορυφὴ, præco.

Κορυδὸς, ὁ, vel κορυδαλὸς, κορυδαλλὶς, κόρυδος simul κορυδὸς & κόρυδος, & κορύδαλος, alauda, vulgo alouette. eius duo genera: vnum cum apice in capite, galeri specie siue cassidis: ob id q; galeritam vocat Plin. Varro galeticum, apice, cuius turfus duo genera, terrestre & marinum, Aristot. histor. lib. 9. ca. 2.

Κορυδαλὶς, herba eni⁹ vsus in colicis affectib⁹.

Κορυδαλὸς, piscis salsamentarius, cordylla. Numenius in Halieut. γλαυκὸν κορύδαλον dixit.

Κόρυζα, humoris à capite fluxio, grauedo, pituita, mucus narium. μυξὸς καὶ ζὰς ἡ ῥὶς, habens nares muco oppletas, Lucian. ¶Potest aliquando pro superbia, fastu.

Κορυζᾶν, μ. ἄσω, σ. ξω, muco plenus sum, Neut. absol. κ. ξαι, ὁ, μυξορροῖν, Hesych.

Κορυζᾶσθαι, lacero, vanus ho.

Κορυζώδης, impetuosus, violentus.

Κορυθαίολος, ornatum habens galeam, Ilia. ζ. κεκαλυμμένος κράνεσι, Interp. Hom. ὁ αἰόλλων καὶ ἀστράπτων ἐν ταῖς μάχαις ἢ ἐν τοῖς πολέμοις.

Κορυφὰ, scopa. nam κορεῖν, verrere est.

Κορυφοῦν, κ. πω. σω. κεκορύφωμαι, & per Syncop. κεκόρυμμαι, Particip. κεκορυθμένος, armatus, Odyss. η.

Κορυφὴ, sperta, sacculus, genꝰ pilę ex pelle factę vento que inflatę, Latinè tollit. ¶Ire testium conceptaculum & sacculus, scrotum, Aplyrtides. ¶Item ἐν ἕρτεσι κὲς κορυκὸν ἢ δολάκην.

Κόρυμβος, ου, ὁ, hedera.

Κόρυμβος, ου, τὸ, castellum & summitas nauis, ἀκροστόλιον, Eurip. in Iphig. in Aulide.

Κόρυμβος, ὁ, quoduis summum, eminens, cacumen, ora, Herodot. εἶχοντο φόβητρος θεὶ ἐπὶ ἄκρου & κόρυμβος. ¶Item coma muliebris plexilis, κόσμος. Vide Interp. Thucyd. & apud Suid. κέρμα τριῶν χρυσῶν στρογγύλον κεκοσμημένον, comam nutriens aureis corymbis fastigiatam. ¶Item coles, & ramus siue racemus. κόρυμβος διακόσιος, i. ramus, in Epigr. ¶ Κόρυμβος idem est etiam quod ῥόμβος, turbo.

Κορύμβιον, monile, κοσμίσκιον, ornatus muliebris.

Κορυνὰ, τὸ, ἰσχὰς.

Κορυνίσκος, clauus, virga capitata. 2. Argon. ἰδὼν θηκάρῳ κορυνίσκον, i. τὸ ῥόπαλον. ¶ Ponitur pro asini veretro, Nicand. in Alexiph. ¶Dicitur etiam translatè βλάστοι κορυνῶν, à clauæ similitudine quam in germinatione nõnullæ exprimunt arbores, Theophr. hist. lib. 3. cap. 6. Plin. lib. 16. ca. 25. vocare videtur geniculatum incrementum, & cacuminum articulationem. ¶ Vsus est etiam verbo κορυνᾶν pro κορυνοφορεῖν, ἢ τὸ κορυνίδας τίθεσθαι, clauæ instar fastigium edere, vel fastigiare se. Idem Theophr. hist. l. 4. ca. 12. ¶ Κορυνώτης, & Κορυνώδης (vt si à claua, clauatus dixeris) ramosus, fastigiatus Plin. lib. 19. cap. 8.

Κορυνώσεις, germinatio, βλάστησις, Hesych.

Κορυνώτης, ου, ὁ, & Κορυνοφόρος, νοῦ, ὁ, clauiger, Diodor. li. 5. Festo & Plauto clauator.

Κορυνώσις, ἡ, ὁ, κόσμος, sporta, calathus.

Κόρυξ, iuuenis, νεανίσκος, Hesych.

Κορυπάδη, vel κορυπάδιον, ου, τὸ, cornupeta.

Κορυπᾶν, vel κορυπανίζω, ἔσω, caput iacto saltando, cornu peto, arieto, Neut. absol.

Κόρυς, υθος, ὁ, cirrutus, ὁμοίως ἔχων κεφαλὴν, idem.

Κόρυς, υθος, ὁ, galea. ¶ Est & galerita auis.

Κόρυς, υκος, ὁ, cimex melinus est κόρις, vt suprà.

Κορύσσω, μ. ξω, σ. χω, animo, turbo, cõcito, Ilia. β. βωλαῖς τε ὀξείαις κεφαλὰς τε λόφοις ἐπικορύσσων τε, adornans. ¶ Capitur etiam κορύσσομαι pro surgo & sæuio, 2. Argon. κόρυσσε δὲ λαὸν ἐπὶ θοὸν ἔβην ἰδὲ κατὰ στυμ. i. furit aduentus nauis.

Κορυστὴς, ὁ, armatus, armatus bellator, galeatus, bonus miles. πολεμιστὴς, πολίτης.

Κορύσσεσθαι, armari, armati.

Κόρυτος, plenus, redundans, διάμεστος.

Κορυφαία, ἡ, pars habenæ summum equi caput cingens, Poll. & Xenoph. ἱππικὸς.

Κορύφαινα, piscis, σπάρος etiam dicitur, Aristot. lib. hist. & ἱππουρις, apud Athen. li. 7.

Κορυφαῖος, ὁ, cuiusq; ordinis caput & princeps, in vertice positus, summus, Aristot. de mund. κεφαλαὶ ἐν χορῷ κορυφαῖοι καταξέσται, σωστικοὶ πᾶς ὁ χορὸς, vt fit in choro, auspicanti præfuli aut præcentori arcinit totus chorus.

Κορυφεῖον, τὸ, pars anguſta retis, κορυφίς, Poll.

Κορύφαλος, calsita, idem quod κορυθαλὶς.

Κορυφαιότατος, excellentissimus seu eminentissimus.

Κορυφαῖος, ἀίδος, ἡ, orarum contractio ad vmbilicum vsque, Hippocr.

Κορυφή, ῆς, ἡ, vertex, i. summa pars capitis, quæ inter sinciput & occiput interiacet. ¶ Capitur & pro iugi montis cacumine, fastigio & cacumine. Transcertur & ad mortium cacumina & cæterarum rerum extremitates, Plutarc. in libello de prudentia sua. Ἀναφαίνω ὑπὲρ τὰς ἐπιπέδους ἀκρωρείας καὶ κορυφάς πανταχοῦ, vt autem oratio sibi velut fastigiū imponēs, finem faciat. ἐξ ὀρεμβαίνω ἐφ' ὑψηλοῦ, ex iugo montis inuadere, Thuc. ¶ Item os ilia κορυφὴ dicitur pars, podicem versus inclinans, κορυφαῖα dicitur à Pollu. ce. ¶ Et digitorum internæ extremitates, ἄκρα & κορυφαὶ appellantur.

Κορυφοῦμαι, μωθήσομαι, κεκορύφωμαι, attollor, assurgo, tumeo, impleo ad summum ab ore. κεκορυφωμένη ἐς ἀχανῆ, numerus in vnum collectus, in Epigr.

Κοσσύφη, ἡδίτη.

Κόσσυφος ὁ, γλαυκὸς ὁ, coma muliebris.

Κορφοκλαυστηρία, eleuter, agiliter, facilè.

Κορυφοτὸν vel κορυφοτὸν, olerū genus vilissimi, & agrestis: vide in Cinliad. Erat. & Theophrast. hist. li. 7. ca. 7 Plin li. 21. cap. 32.

Κορῶ, exorno, verro solum, κορῶνται κορλώνια.

Κορῶν, improbus, cornibus rectis.

Κορώνια, gloriose, iacto.

Κορωνὶς ὁ, genus ficus, Aristoph. κορώνειον, Suid.

Κορώνη, ης, auis cornix, & fulica vel merguli, Hom. id. Ε. & id. Δ. auis est marina. ¶ Item κορώνη, catena seu catenula oblii, annulus ostii quo pessatur, vel ob figuram, vel ob garrulitate sic dictus κορώνη ὁ πυλωρός. ¶ Dicimus etiam κορώνην, cornuturam in arcu, vbi figitur ex vtraq; parte nervus, corona tenuis à quibusdam dicitur. à Valla cuspis. Ilia I. de arcu loquens Homer. χρυσείων ἐπὶ κέρα κορώνην, Interp. τὸ ὀπίσω μέρος ἑκατέρου τοῦ κέρατος τοῦ τόξου, ὅπου ἐπιτίθεται ἡ νευρά. ¶ Item apex ligni inter vtrumque boucm in aratro protensi. ¶ Item quicquid est incurui: & inflexū illud quod in nauis puppi visitur. Arat. Vnde κορωνίδες naues, Hom. ¶ Apoll. lib 3 annulum regi significare videtur. ¶ Ité cexilis coronæ genᵃ, Eustath. ¶ Sic etiam dicitur exortus siue processus rotundus in vlna. & κορωνοῦν, idem. Vide Hippocr. de natura ossium, & Gale. 2. de vsu partium. ¶ Item κορώνη, Rufo medico futura sinciputis. ¶ Κορώνη, penis, glans, βάλανος, Artemidoro.

Κορωνίαμα τὰ γαυλοῦ, exultura à κορόω, i. saties: ex quod bene faginata animalia exultent & gestiant.

Κορωνίδες, cornicis pullus.

Κορωνοῦν, inflexus, limatus.

Κορωνὶς ἰδος, ἡ, diminutiua à κορώνη, summitas seu apex alicuius rei, veluti montis aut structuræ alicuius. ¶ Est & nauis epith. Iliad. ά. σὺν νηυσὶ κορωνίσι, i. cū nauibus inflexas habentibus summitates, i. puppes, κορωνίδας ναῦς, Ouid. li. 15 Metamorph. vocat naues coronatas. ¶ Κορωνὶς ité corona Virtutis, siue coronis, vulg. cornua, ornamentum columnarum vt cymatium, trochilus, astragalus. ¶ Κορωνὶς etiam, signum est in drammate de quo Hephæstion, & Comment. Aristoph. in Plut. ¶ Item in calce libri nota apposita solita vnci figura ad significandum finem, κορωνὶς dicebatur. Plutarc. Δεῖ δ' ἐν ἀρχῇ μὲν τὴν κορωνίδα ἐπιγράφειν τοῖς ἔργοις ἀλλ' ἐν τέλει.

Κορωνίς, ἡ, salamina insula, Porphyrio.

Κορωνισταί, οἱ, circulatores. vide Athen. lib. ζ.

Κορωνίσκος, ὁ, in Epigr. instrumentum ad cornices petendas, vt est funda.

Κορωνίσκος, ὁ, cubitus, κύβιτος, Poll. συνών. Hipp.

Κορωνιστὴς ἐς, ὁ, cornicis pedi similis, Hipp.

Κορωνόπους, ὁδος, Coronopus herba, ita dicta à pedis cornicis similitudine quam eius exprimunt folia, de qua Dioscor. li. 2. cap. 158. & Plin. lib. 22. cap. 19.

Κορωνὸς, οῦ, taurus elatis cornibus, ὀρθοκέρως. ¶ Item elatus, iactabundus, ferox, tacimonius, improbus. ¶ Cyrillus exponit anculus.

Κοσκινὸν, pocnlum: forte idem quod κύαθος.

Κοσκύλλιον, paululum, πολὺ βραχύ, τὸ διὰ σμικροῦ.

Κοσμαγοφυλακεῖον, pugni, colaphi.

Κοσμάζω, ad sacrificia ordinari.

Κοσμικὸς, ἡ, ὸν, κοσμικῶς ἐπιτηδεύων, aues domestica.

Κοσμικῶς, Aduerb. instar cribri, Plat. in Tim.

Κοσμίζω, μ. ἐσω, π. ἐκκ. cribro, Neutr. Aceruo.

Κοσμιτήριον, ὁ, vtres cribro diuinos, Philippides apud Pollucem.

Κόσκινον, ου, τὸ, vel κόσκινος, ου, ὁ, cribrum. Plat. 2. de Republ. κοσκίνῳ ὕδωρ ἀρύειν, cribro aquā ferre. Pfello est figura, quæ col ectione numerorum perficitur, eo quod velut per incertorum perficitur, eo quod velut per incertorum niculum quoddam dilabantur primi quibet numeri.

Κοσκινοποιὸς, οῦ, ὁ, cribrorum fabricator.

Κοσκινοῦμαι, ῶμαι, ῶσομαι, ῶθην, scarum in modum cribratum confectum.

Κοσκυλμάτιον, τὸ, coriorum minuta præsegmina. Suid. ¶ Aristoph. in Equit. Fallacia verbula & illecebrosa.

Κοσμάω, contendo, ingratus sum. ficus κοσμάω, no, impero, rego, Accusor. ἐπὶ σοὶ κοσμήσω τὸ πᾶν, Plat. in Tim. habens corpus mundiliis excultum, Xenoph.

Κόσμημα, ατος, τὸ, ornamentum, Plat. 12. de Leg.

Κόσμησις, εως, ἡ, cultus, ornatus, Aristot.

Κοσμητικὸς, ἡ, όν, ornatorius, Aristot.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ordinator Senec. compositor Cic.

Κοσμητικὸς, ἡ, όν, ornatui, ornatorius, quæ ad honestum ornatum pertinent.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ornator, princeps, dux, moderator, Iliad. α. ἀνὰ κοσμήτορα λαῶν.

Κοσμιακεῖον, ὁ, mundialie Tertul. 5. in Marcion.

Κοσμιότης, τῆς, æquitas, dignitas, modestia, quod decet, honesti cultus κόσμια σχηματικὸς, prætoria, ante imperatoria insignia, id est, gestamina, Plutarch.

Κόσμιος, ία, όν, ornatus, honestus, modestus, moderatus, Plat. lib. 1. de Rep. τὰ ἧθη γὰρ κόσμια ἢ ἄκοσμα ἔστι, si mode rati sint nec difficiles.

Κοσμιότης, ητος, ἡ, venustas, honestas, moderatio, decus, modestia. Aristoph. in Plut.

Κοσμίως, modeste, composite, decenter.

Κοσμοκράτωρ, magistratus in Creta, Aristot.

Κοσμοῦμαι, κεκόσμημαι, dixit in Epigr. Lasc. pectinem capillorum comptorem.

Κοσμοκράτωρ, princeps mundi. Nazian.

Κοσμολογία, sermo, vel ratio de mundo.

Κοσμοπλάστης, mundi fictor, Phil. de mund.

Κοσμοποιεῖν, mundum moliri, mundum ordiri.

Κοσμοποιία, mundi creatio, liber Empedoclis, cuius meminit Aristot. ἐν τῇ περὶ τῆς φύσεως.

Κόσμος, mundi opifex, Phil. de mund.

Κόσμος, ornamentum, ordo, ratio, institutū, status, modus, rerum coagmentatio composita, concinne que digesta, Aristot. de mundo, κόσμος πανταχοῦ, ratio Reipub. recte atque ordine constituta. Plutarch. Οὐκ ἐν κόσμῳ ἐξῆν τὰ παιδία, nec modum nec rationem in se amplius habebat populus. Vnde & mundus, i. orbis, hoc nomine appellatus, à perfecta absoluta que elegātia, vt scribit Plin. ¶ Et κόσμος γυναικεῖος, Plat. 2. de Republ. mundus muliebris, quo matrona (vt inquit Vlpian.) mundior fit & ornatior.

Κόσμος, Ionice pro πάντες, quantus.

Κόσμος, vel κόσμαλος, maxillæ: vide κόσμαλος.

Κόσμος, ὁ, ὁδὸς τρεῖς, Aristot. lib. 9. Anim. c. 19.

Κόσμος, ου, merula, in Epigr.

Κρίθη, hordeum.

Κόστος, costus, genus aromatis, Theophr. lib. 9. de plant. & Dioscor. lib. 1.

Κοτυληδών, ὁ, & Κοτυλεδών, όνος, ὁ, nodus capillorum, succinguli, vestis fimbriata, Exo. ca. 28.

Κοτυληδών, όνος, ὁ, fimbriatum, κροσσωτόν.

Κοτύλη, ης, ἡ, cumulus terræ, aut semen.

Κοτυληφόρος, acutus.

Κοτύλιον, Ionice pro πάντες, vtrum.

Κοτύλιος, ὁ, ἡ, iratus, μεμφόμενος.

Κοτύλλεσθαι, ομαι, ἐσόμην, irascor. Dorice. Hesio. ἐν κοτύλῃσι, ¶ Κοτυλίσκος, ὁ, figulus figulo est inimicus. ¶ Κοτυλίσκος, pro eodem, Iliad. β.

Κοτύλος, ὁ, ἡ, iracundus.

Κοτύλος, inuideo, æmulor.

Κοτύλος, cucullo, τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς. & κοτύλλιον, mēbrū virile.

Κότυς, υος, ὁ, insertæ olea in oleastrum.

¶ Acinus exponitur apud Theophr. histor. plant. li. 2. ca. 2. ¶ Et corona ex oleastro, Hesy.

Κοτυσσοφόρος, ὁ, decipula, nervus cruricis, cerebellū, Hippocr. ¶ Item ira, inimicitiæ.

Κοτύτη, ης, vel Κότυτος, ου, ὁ, ira, ex cādescentia, ὀργὴ, ira reposita, Iliad. ά.

Κοτύλιον, genus poculi. Aristot. in Rher. & Athe.

Κοτύλιον, ου, ὁ, quæ crispis est cupilli.

Κότυλος, ου, ὁ, λατιν. λανκτρ, genus conuiualis ludicri seu lusus. Interp. Aristoph. ¶ Cottabus à Plauto etiam dicitur ænea phiala quā in conuiuio apponere solebāt vino plenam: deinde in minora pocula ab alto transfundentes sonum edebant, qui si elisu maior ederetur, ab amatis eligi se augurabantur: Accipi potest quoque pro eo ipso sono: Vnde Κοτυλίζειν, verbum, pro huiusmodi sonum elido, dixit πατάξας ὑποκρούσῃ, Hesy. ¶ Et κοτυλισμὸς, ipse ludus, Plutarc. in Sympos. ¶ Et κοτύλια, præmia vincenti eo ludo data. ¶ Et qui ita ludebāt, μετὰ ἀκροβολισμοῦ appellabantur: Vide Athen lib. 11.

Κοτυληδὼν, ὁ, latercum coctio.

Κοτυλεδών, ὁ, locus vbi aues dormiunt.

Κοτύλη, parua ficus.

Κοτύλη, ης, ἡ, ἄκρον τὸ ἀκρότατον, summitas milii.

Κοτύλη, verbero, lancea configo.

Κοτύλη, irasci.

Κοτύλη, ης, ἡ, & κοτύλη, ἡδος, caput: Vnde κοτύλη gallinacei dicti quòd cristam in capite ferant.

Κοτύλη, crepitaculum, strepitus.

Κοτύλη, galeæ μέρος κεκτημένα ἀκρωτήρια.

Κοτύλλειν, obseruare aues, vel captare.

Κοτύλλη, fungo simile quiddam nascens.

Κοτύλος, ὁ, κίττος, merula piscis, & aurigapud Aristot. vertente Gaz. De ane merula vide etiam Ælian. & Oppian. de Aucupio.

Κοτύ, celeriter.

Κοτύλη, ης, ἡ, omne cauum hoc nomine significatur: Vnde pro emni vase cōcauo ponitur. Odyss. ά. ἀμφὶ δὲ κοτύλαι δύο πίνατο ἐξῆς: vbi Didym. adnotat esse, πινακίσκοι εἴδους τι. poculi genus. ¶ Pro manuum cauo capiendum quam volam Latini vocant. ¶ Est etiam mensuræ genus, (vt Pollux scribit) τὸ ἥμισυ τοῦ χοίνικος. ¶ Athenæus hemina quoque dici tradit. Continet autem hæc Cotyle cyathos sex. Efferturque tam de humidis quam aridis, Thucyd. lib. 4. κοτύλαι δύο καὶ ἡμικοτύλιον σίτου, atque singula acetabula, panis bina, Vall. ¶ Æschyl. κοτύλαι cymbala appellat. ¶ Κοτύλαι, accipit Simon in Synonym. pro pondere nouem vnciarum. ¶ Athe. li. 13. genus quoddam ludi. ¶ Item sinus, in quo caput femoris vertitur.

Κοτυλεδών, ὁ, cotulæ mensura, Laert.

Κοτυληδών, coxa, pars qua femur versatur, Aristot. acetabulum Gaz. Athen. li. 11. rozēdix.

Κοτυληδόνιος, poly podium acetabula, Eustath. Iliad. χ. Sunt etiam Hippocr. in Aphorism. orificia vasorū quæ pertingunt ad matricem. ¶ Item herbæ genus, quod vmbilicum Veneris vocant, Dioscor. lib. 4. cap. 91. & 92. Plin. lib. 25. cap. 13. ¶ Κοτυλεδών, etiam idem quod κοτύλη.

Κοτυλήρυτον, ου. Athen. lib. 11. & Eustath Iliad. χ. interpretantur, quantum quis vtraque

manus vola hauritre potest.

Κοτυλίζω, quasi heminatim vendo, Aristoph.

Κοτυληδών, vertebri in coxa cauum & iis locis quę coxę adiũcta sunt, Gale, apud Hipp.

Κοτυλίσκιον, & κοτυλίσκιον, apud Aristoph. in Acharn. diminutiuum τοῦ κοτύλου.

Κοτυλίσκος, ὁ, poculi genus, quo in sacris vtebantur, Eust. Ilia. χ. Inde κοτυλισμός.

Κότυλος, poculi genus de quo Athen. xi.

Κότυς, υος, τό, rudera, σκύβαλα.

Κοτύτια, τά, festa quædam erant apud Siculos, Vide Cniliad. Erasmi, Rapina Cotytiis.

Κοτυτώ, οῦς, Cotyto dea, turpitudinis præses, Eupol. in Baptis comœdia, & Iuuen. Satyra. 2.

Κοτυώδης, iracundus.

Κοῦ, pro ποῦ, Ionicè, κοῦ δῆτα, vbinam?

Κοῦα, τά, ἀπὸ τοῦ κεῖσθαι, pignora.

Κύανος, πικρὸν χρῶμα, apud Lacones, nigrum.

Κυάνω, & κυάζω, μ. ἀόρ. υ, πασσ. alieno.

Κυβερνήτης, Dioscor. qui alio nomine ὀνίοχος, multipedæ siue asellis. Vide Ὀνίοχος.

Κύβευσις, vid. supra κύβευτικός.

Κουκάβαργος, ὁ, bor. Theophr. Plin. vocat Cuci.

Κουκάμιον, τό, cucuma, vasis genus.

Κουλεοπήγανα, quibus pennarum tutelæ crusta superuenit, vt scarabęis: scribitur & κολεόπτιλα.

Κουλεόν, οῦ, vagina, Ilia. ά. Et Iliad. γ. ¶ Apud Hippocr. cordis inuolucrum instar vaginæ & conditorii, κουλεὸν καρδίης dicitur.

Κουλίσσες, οἱ, ὁ, pinus, ὁ πίτυς.

Κουρήτιον, τό, τὸ ἱερὸν ὅπου κείμενα, aliũ habitatio.

Κούτεμμα, κοκκάτα ὑ ὁ κύων.

Κύτελλος, ὁ, cuniculus, Athen. & Ælian.

Κουτίδιον, κυμάδιον, testudo curulis.

Κουφαλαῖα, cęsaries, tonsura, criniũ præsegmen. ἀφὴ τῆς κεφαλῆς, ad tondendum, Plutar.

Κουφαλίζω, ad corallii vergere colorem.

Κουφάλιον, τό, coralium, apud Orpheũ de gẽmis.

Κουφάτια, ὰ μαλίνης ἄλφιτα, farina ex pisis.

Κουφὶς, inscriptio, vel tabula in summo tecto.

Κουφεῖα, Proserpinalia.

Κουρεοκομικὸν, ὁ, tonstrina, Aristoph. in Plut.

Κουρεῦν, tonderi cupio.

Κουρεωτικὸν, ὁ, gẽn. dulcis moduli & carminis, à Curetibus dictum.

Κουρεύς, ὁ, & κουρέτωρ, ὁ, tonsor.

Κουρεύτρια, ας, ἡ, tonstrix, Plutarch.

Κουρεύω, tondeo, Aristoph. Interp.

Κουρέω, curo.

Κουρεώτις, ὁ, ριο κάρη, puella, Iliad. ά. ἰλλακὶς κόμη πλόκαμος. ¶ Item tonsura quæ nouacula instituitur, Hippocr.

Κουρῆτες, ὁ, iuuenes validi, ἥλικες.

Κουρῆτες, Salii, & sacerdotes Cybeles Cretenses, quæ κουρῆτων ἐνόπλια πυῤῥιχὰς Curetum armatorum ludi, Plat. in Leg.

Κορητικὸς, ὁ, Saliorum sacerdotum festum.

Κορίζω, abundare coma & squalere.

Κορίκιον, horrido & prolixo capillitio.

Κορίδιος, idem quod κορίδιτος.

Κορίδιος, ας, ὁ, quæ virgo nupsit & puella adhuc, παρθένος ἀλόχευ, id est, παρθένος γαμικὴ, Homer.

Κορίδιος, qui virgo vxorem ducit, Odyss. ι.

Κορίζω, nubere.

Κορίζουσα, ὁρμένη, quæ virgo nupsit.

Κορίζω, adolesco, sum puer, sum iuuenis, Aristot. Hesiod. in Theog. ¶ Item succido, truncо. Theophr. κορίζεσθαι ἀλλήλων, abire succisi.

Κορμεῖον, tonsorius: vas ligneum.

Κόρνη, emporium, proparoxyt. Cyrill.

Κόρνιξ, idem quod superius κόρνη.

Κορείτης, idoneum ad tonsurã, Eurip. in Orest.

Κόρμος, ὁ, tonsus, in Epig. ¶ Eurip. in Oreste. κόρμον κόρμου, dixit rasorium cultrum in nouaculam, tonsorium cultrum Cicero.

Κορυξεῖν παῖδα, iuueniliter, ἐρεθίζειν πυγμῇ, protervis aliquem corripere, Eustath. Odyss. χ.

Κόρυξις, πτίλεσις, raserunt.

Κορύσσω, lignum, & vrbs Cypri, Cyrill.

Κορύσιδος, nouacula.

Κορύσσος, nomen est Latinum quod vsurpat ramen Suidas in vita Chrysost. ¶ Erat autem Curiosus, Magistratꝰ, de quo in Cod. Lat. Lib.

Κόρυτον, potus quidam ex hordeo similis ζύθῳ, siue ceruisiæ. vide Dioscor. li. 2. ca. 110.

Κορυθολέκια δὲ φασὶ ramis florens laurus.

Κόρυς κεφαλαίτης, i. statura, Odyss. ά. Didym.

Κορυφαλλόεις vide superius κορυφαλόεις.

Κόρος, ου, ὁ, filius, puer, iuuenis, Odyss. ά.

Κορσοῦν, ου, τό, infantia, pueritia, in Epigr.

Κορσοῦν, sacrificium pro tonsa cæsarie, Nat.

Κορσόω, ῶ, puerilis capillus, in Epigr.

Κόρσυρος, iuniores, adolescentes, Hesiod.

Κορυτικὸν, ὁ, puer per a mater, Eurip.

Κορυφοβόσκος, ὁ, nutricius filius, Hesiod.

Κορῶν, decens.

Κορωτὴρ, tonsor, κουρεύς.

Κουσωνία, vox Latina Græcis vsurpata, Suid.

Κουτίσται, fiscedulæ aues, συκαλίδες.

Κουτίστα, τά, retia, δίκτυα.

Κουφίζω, μ. ἰσωτ. ω. ιξω, leuo, leuem facio, ergo Xenoph. ἵνα μὴ τι σὺ ἡμῖν κουφίσῃς τοῦ πόνου laboris parte leuare possimus. κουφισθῆναι τῶν πόνων, leuatus malo, Aristot. in Probl.

Κουφίζω, pro hilarescere, & alacre esse, Plut.

Κούφισις, ὁ, & Κούφισμα, ατος, τό, & Κουφισμὸς, ὁ, leuatio, leuamen, alleuatio & alleuamentum Cic. κούφισμα dixit Eurip. in Phœn.

Κουφολογία, φλυκρεία, orationis vanitas Cicero Thucyd. de Cleone.

Κουφόλογος, inanis, leuis.

Κουφόξυλα, Nic Myrepsi. ligni scobs, limatura.

Κοῦφος, leuis, expeditus, κοῦφα τὰ κρέα Suid. ¶ Item remissus, Dioscor. κοῦφον ὕπνον κινεῖ ὄψησις, coque igne non vehemens vocat Theophrast. femina quæ terram nimia detrectatione non exinaniunt, sed quasi subleuant atque recreant: Vnde κουφότης γῆς, eiusmodi soli leuamentum.

Κορυφοδός, armiger, βαστάζων τὰ πανοπλίαν.

Κούφοντες, οντος, ὁ, leuitas.

Κοῦφος, celeriter, facile, κούφως ἀίσσω, in Epigr.

Κόφινος, cophinus, corbis, calathus, quallus, sporta, Aristoph. in ὄρνισι. ¶ Item mensuræ genus, Polluci.

Κοχλάδιον, vel κόχλακες siue κόχλακες, λίθακες ἐν τοῖς ὕδασι, silices, glareæ, lapides qui leguntur in fluminibus vel quos mare agitatione & æstu in littus conijcit, Dioscor. lib. 5.

Κοχλάζω, μ. ἀόριστον π. κοχλ. ebullio, Neutr. absol.

Κόχλαι ἔνιαι, conchæ quædam, Aristot. 4. Anim.

Κοχλακώδη, silicea, Theophr. lib. 5. ca. 10.

Κοχλία, monedula piscis, Gaz. apud Aristot.

Κοχλιάριον, τό, cochleare, mensuræ genus, μυστηκὸν, κατὰ χλιάρυγον. Polluci.

Κοχλίας, ου, ὁ, cochlea, quam vocauit Hesiod. κοχλίδι πορίσσαι, domi portam. ¶ Sunt tamen cochleæ nudæ quæ Latinis proprie limaces, vulgò limaz. ¶ Κοχλίας item in aure dicitur, externus ambitus circunflexu cochleam imitans, quæ & Polluci ἠχῶδες ὠτὸς καλεῖται.

Κοχλίδιον, τό, Strab. lib. vlt. scalarium genus cuius scapum instar cochlearum, volumẽ elauiculatim circunductum ambit à summa coassitione ad imum libramentum: vulgò vne vis.

Κοχλιδὸν, cuniculatim Plin. elauiculatim.

Κοχλίτις, cochlea, conchæ.

Κοχλίτης, ὁ, ὁ, ὁ, tortilis, tortuosus.

Κόχλος, testa, cochlea, testudo, vmbilicus, concha tortilis & turbinata. κόχλος φωνῆς, concha inflata sonans, Eurip. ¶ Pro purpura, in Epigr. ostrum, murex, Ioseph.

Κόχλος, gyro.

Κοχλὸς, abundanter, cum strepitu.

Κοχλοῦν, ὑπερβάλλειν, exuberare, perfundere, Hesy.

Κοχλάσαι, impetuose fluo, Theocr. Idyl. ζ. ὑδάτων ἄπο κοχλάσσαι. Vnde κόχλος, impetuosus fluxus.

Κόχλος, ου, ὁ, pars infra pudenda, quæ coxis interiacet, iunctura coxendicis, Arist. in Equit.

Κοχλὰς, vrna, hydria.

Κόχλος, τό, smyrnion herba, vulgò leuisticum, Nicander.

Κοχλώδη, colla, κύρτα, Hesych.

Κοχλὸς, genus arboris, Theophr. lib. 3.

Κοχλὸς, ἀπὸ, genus, quã & ἀλεανὸν, & merulam esse exponũt. κοχλὸς per i apud Eustath.

Κοῦ, dormio, Neutr. Sed κοῦω, scio, intelligo,

Κρᾶς, τό, caput, Apoll. l. 1. κράατος δὲ ὀστέα.

Κρᾶβατος, ὁ, grabatus, lecti genus, aut lectica potius, in Euangelio sæpius legitur.

Κράβιλος, larus auis, ὁ λάρος, Hesych.

Κράζω, crango: alidis canerum vertit Gaza, aliis cranginẽ: piscis est de genere squillarũ.

Κράγχαι, ων, αἱ, crangines, Gaz. lib. 4. Anim.

Κραγγὼν, genus squillæ piscis.

Κράδη, vel Κράδιον, ου, ὁ, tam fici ramus, summum ficorum germen quod plantari consuevit, Hesiod. Nicander pro ipso fico posuit. ¶ Item hamus vel pegma, ex quo aliquid suspenditur. ¶ Aliquando ea pegmatum species, quæ in scenis ad ficulneæ arboris imaginem produci solebant, Zenodot. ¶ Κραδιαῖος, venenficus, eo quòd ramis ficulnis perebatur.

Κράδινον, τό, fici arboris folium, Poll.

Κραδαίνω, & Κραδάω, libro, vibro, crispo, quatio, Accu. ¶ Item cradatione infestor, Theoph.

Κραδάμνον, pro κράδεμνον, capitis ornatus.

Κραδάω, quatio.

Κραδίη, pro κραδίη, ης, ἡ, cor, Didym. Iliad. ά.

Κράδος, ου, ὁ, ramus, κλάδος, & præcipuè ficulneus. ¶ Item vitium præsertim in ficu cùm in articulos & cacuminum digitos vis morbi erupit, ramique denigrantur, Theophr. de histor. plant. lib. 4. cap. 16. & Plin. lib. 17. cap. 24.

Κραιπάλη, συναφόρα, parœmiacè, sordidus homo & rusticus. Vide in Chiliad. Erasm.

Κραίζω, ἀξω, σ. ξα, μέλλω, κλάγξω, clamito, vociferor, Aristoph. in Equit. κραιπαλοκραξόμενος οὐ κραίζω, obtundam te clamoribus.

Κραῖς, mixtus, temperatus, à verbo κεράω.

Κραῖνάμενος, temperabor, præditus æro, Plat. in Epistol.

Κραιπνόω, ῶ, κραιπνῶ, i. διάγω τὴν, perago, exequor.

Κραίνω, μ. ανῶ, π. ῦνῶ, perficio, adsum, impleo, præsum, impero, Sophocl. in Aiace, ὃς κραίνει στρατὸν, i. βασιλεύει, imperat exercitui, & regnat. Apud Hippocr. κραίνειν Gale. exponit per κλύζειν, i. detinere.

Κραιπάλη, vel λεκραιπάλη, μ. ἀσω, σ. ηκα, crapulam sentio, ebrior, exaturor, Neutr. abs. Aristoph.

Κραιπάλη, ης, ἡ, crapula, quando ex vinolentia caput tremit. Plat. in Sympos. κραιπάλην ἐν τῷ σφυγμῷ, grauedinem adhuc sentiẽs ex potatione hesterna. ¶ Dicũtur item κραιπάλαι, medicamenta quibus vini leuitas excitatur: ἀκραιπάλια φάρμακα, medicamenta ebrietatem prohibentia.

Κραιπαλίζω, ισσω, π. ισα, crapulor, Neut.

Κραιπαλίμαρος, ebrietatis laus. ¶ Item ebriosus, Aristoph. in Ranis.

Κραιπνὸς, velox, Hom. ποσὶ κραιπνοῖσι μετασσεύειν, citis pedibus accurrere. ¶ Κραιπνῶς, velociter, & κραιπνὰ δίεσθαι, celeriter currere, in Epigr.

Κραιπνώσσοντες, velociter concitatus, Æsch.

Κραιποφόρος, velox, citus, Idem.

Κραίρα, caput proprie erectum, cornu. Lasc.

Κραίτης, vel κραιτήλης Poll. strepet, clamator.

Κραιτικὸς, clamosus.

Κρᾶμα, ατος, τό, temperatura, mixtura, vinũ aqua dilutum, vt plus aquæ sit quam vini, Plut. in libello de connubiorum præceptis.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Κράμβη, ης, ἡ, brassica, Dioscor. & Galen.

Κραμβίδιον, ου, τό, raphanus parvus, cauliculus, Antiphanes apud Pollucem.

Κραμβίον, apud Hippocr. brassicæ decoctum.

Κράμβος, ὁ, vincarum vitium, Theophr. li. de caus. plant. 5. cap. 13. vulgò *rostiginem*.

Κρανικώτατος, ατη, ατον, ἀριδιήμος. ¶ Item dulcissimus, Aristoph. in Equit. Ἀνὴρ κρανικώτατον φύσαντες ἐμοὶ τὸν ἀνεψιὸν τὸν ἐμαυτοῦ, Interp. εὐφυέστατον, ἐξοχώτατον.

Κράνα, caput.

Κρανίζω, curo, cupio.

Κρανιτὴς, ὁ, sterilis, asper, τραχὺς, montanus. Vnde κρανιτὰ ἰδάκνει, dicit Hom. Iliad. ζ. βαρύνει.

Κράνεια, ας, ἡ, cornus, Theophr. 1. hist. plant.

Κρανία, ας, ἡ, cornus, Theophr. 1. hist. plant.

Κρανίδιον, ου, ἡ, cornus, 3. ex corno.

Κρανία, perficio.

Κρανιδιωτὴς, οῦ, ὁ, Eurip. victrix sententia.

Κρανία, ας, ἡ, cornus arbor, Theophr. 1. hist. plāt.

Κρᾶνίον, ου, τό, cranium, caluaria vel calua, sedes cerebri etiam à Gaza a vertitur. ¶ Item poculi genus apud Athen. lib. 11. quod & κρατὴρ dicitur. ¶ Item ciuitatis nomen Cephalenix, Thucy. ¶ Cranium item erat gymnasium ante Corinthum, Laert. lib. 3. ¶ Item κράνον, genus fruticis radicibus carentis, vt tubera & fungi, Theophr. li. 1. hist. pl. ca. 9, Pli. lib. 19. ca. 3. habet Ceramium.

Κρανοκολάπτης, ου, ὁ, & κρανοκόλαπτον, τό, genus phalangii, bestiolæ lucernis aduolitanti non dissimile, Nicand in Ther.

Κράνον, ου, τό, corni fructus, Theophr.

Κρανοποιὸς, οῦ, ὁ, artifex galearum, Aristoph.

Κρανοφόρος, ου, ὁ, galea, Aristot. & Herodot.

Κρανοτέκτων, ονος, ὁ, princeps pertectrix, in Epigr.

Κρανοτρῆτες, dentes genuini dicuntur, dentes posteriores, dentes maxillares, Interp. Nican.

Κρανταίρης, imperans, perficiens.

Κράντωρ, ορος, ὁ, rex, imperator, princeps, à κραίνω.

Κρᾶς, ατὸς ὁ, ἡ, caput, Eurip. Ἀπὸ κρατὸς πίσεις τοῦ κάρα σε κρεμῶν, tuo capite dependes. κρᾶτα λιποτεμνῆναι, caput sine pilis, in Epigr.

Κρᾶς, τό, id est, κρέας, caro.

Κράσις, εως, temperamentum siue temperatio Cicer. αἱ κράσεις, Athen. lib. 1. κάκεσθαι κράσιν ἐν τῷ ἀέρι, aeris temperies, i. conditio & status cæli, Theophr. lib. 6. de caus. plant.

Κράσπεδον, ου, τό, margo, κράσπεδα ἀγκαλὸς, in Epigr. ¶ Item limbus, ora vestimēti, fimbria, Comment. Aristoph. in Vesp. ¶ Item à similitudine radiei solis dicitur vua siue columellæ affectus in renuem & oblongā membranam desinentis, Aretæus lib. 1. Acutor. ¶ Καράσπεδα, item de retibus dicitur, Poll.

Κρατέω, vinco, impero.

Κρατήρ, ῆρος, τό, compago ex quatuor lignis vnde iumenta pabulum depascuntur. Apud Pollucem mendosè scriptum κρατῆρα, lib. 7. cap. λ.

Κρατίζεσθαι, fœno semiudo pasci.

Κράτις, ιδος, herba, semiaridum fœnum, Poll.

Κράτιστος, vel κρατιστὸς, arbor est folio melissi sine incisura, Athe. li. 2. δένδρον. Theophr. hist. lib. 3. cap. 14. Plin. lib. 27. cap. 8.

Κρατηρίζω, roborans membra, validos artus habēs, δυνάμεις κρατηρίζουσι, firmis. Iliad.

Κρατήριον, ου, τό, consuetum scripturæ aut pictūræ firmamentum.

Κράτις, herba de qua Theophr. hist. li. 9. ca. 19. & Dioscor. li. 3. ca. 139. Sed κρατιστὸς vel κρατιστὴς vocat.

Κρατὴς, οῦ, ὁ, fortis, validus, potens, μοῖρα κρατὴ, violentum fatum, Homer.

Κρατύνω, μέλισσα, π. κρατ. confirmo, corroboro.

Κρατὴς, ῆδος, ὁ, ἡ, via lapidibus strata, solum durum, τὸ ἐλαφρὸν, Odyss. ζ.

Κρατὶς, validos pedes habens.

Κρατωμὴ, ατος, τό, firmamentum.

Κρατὼν, poculi genus, Poll. κρατὴρ, Athen.

Κρατὼς, pro κρατερὸς, ὁ, fortis, unus, Iliad. ε. κρατὼν δ' ἔλε θῆκε μάχην ἐνὶ νηλεῖ θυμῷ, id cibo gero & ἀπολακίζω.

Κρατερόφρων, ονος, ὁ, fortis, prudens, magnanimus, truculentus, Hesiod. ἀδάμαντος κρατερόφρονος θυμὸν, habebant ex adamante durum animum.

Κρατήρωμα, ατος & stanni commixtio.

Κρατὴς, ῆρος, ὁ, fortis vnguibus.

Κρατὺς, ὑ, ὁ, fortis vnguibus.

Κρατύφωνος, præfractè, rigidè, Homer.

Κράτος, capite, aut capitibus, Dionys. perieg.

Κρατυτὴς, ὰς, lapides quibus imponitur vera cum carnes assantur, Iliad. ι. ¶ Item Pollux κρατυτῆρα, vulgò *lustre*, qtiæ nunc ex ferro parantur.

Κρατέω, ῶ, π. κρατ. teneo, apprehēdo, vincere occupo, domo, Gen. κρατεῖν τῆς ἀρχῆς, in Iliad. ras habere imperiū, Soph. ἐμοῦ κρατεῖ, supra sui, Xen. τῆς ἡδονῆς κρατεῖ, voluptatibus est superiorem. ¶ Item cum Dat. κρατεῖν τῷ σώματι, bello superior euado, Demosth. ¶ Interdum cum Accus. κρατεῖν μάχην, prælio vincunt Sicanos, Thucy. ¶ Interdum absolutè, Sopho κρατεῖ φάσις, fama obtinet. ¶ Ponitur aliquando pro maneo, absisto.

Κρατὴρ, ῆρος, ὁ, crater, capula, vas vnde vinum in paterā infunditur, Iliad. ζ. ἐν δὲ κρατῆρες ἀφυσσόμενοι ἑστήκεσιν. ¶ Κρατὴρ item in monte Ætna dicitur foramina quibus ignis ciniſque euomitur, li. 3. Epigr. vide Aristot. de mund. ¶ Κρατὴρ ceia dicitur in Thessalientis aquæ cōceptaculū, Odyss. ¶ Κρατὴρ præterea signū est cœleste, Procin Sphæra.

Κρατηρὸς πλοῖον, τό, nauigiū instructū, Herodot.

Κρατηρίζω, vinum infundere, libare.

Κρατηρίσκος, & Κρατηρίδιον, τό, parua crater, Poll.

Κρατηρίσαι, Hesy. οἱ ἐκ ὑδρίας, qui ἐκ κάδου.

Κρατὶς, farrago, Aristot. lib. 8. Anim.

Κράτιστα, optimè, præclarissimè, Thucyd.

Κρατιστὸς, μ. ὅλιστ. π. ὅλ. κρ. sum præstantissimus & fortissimus, Neutr. Xen. τῷ σώματι καὶ τῇ ψυχῇ κράτιστον ἦν, corpore & animo præstantissimum vel lancem vel quid eiusmodi, in

stantissimus, ἀρίστου κρατίστη γραπτὸς, Aristot. in Ethic. ad Nicom. li. 3. optimus miles.

Κράτιστα, fortior.

Κράτος, ους, τό, imperiosus.

Κράτος, ους, τό, potentia, robur, vis, imperium, Aristot. de mund. ὁ τῶν κράτος ἔχων ἡγεμών, dux apud quem summa est imperii. ¶ Item victoria, Soph. Ἐπεὶ μὴ κράτ' ὁ τεθνὼς ὧν ἐμοῦ κράτος κρατήσαντος, homo etiam mihili victoriam cum diis sibi comparauerit.

Κρατωνύχως, firmo, κρατωνύχως τῷ πίστει, fidem habeo, fidem præsto. κρατωνύχως πόλιν, vrbe potior.

Κρατωτὴς, victor.

Κρατωτικὸς, ὁ, firmans, confirmans.

Κρατωνύω, μ. ὦσω, π. ἔκρ. munio, firmo, Accus. Ἰσθμὸν κρατωνύουσι, dicuntur Hippocr. conferuere Celsi.

Κραυρὸς, fortis: à κράτος, sicut à πλάτος πλατύς.

Κραυγάζω, μ. άσω, clamo, voco, Neutr. ¶ Κραυγάζειν, vagio, κραυγάζοντα παῖδα, Herodot.

Κραυγὴ, ῆς, ἡ, clamor, vociferatio. κραυγὴ πολὺς, clamorem tollere, Xenoph. ¶ Hist. & morbus quidam puerorum, Hesych.

Κραυγὴς, ὁ, ἡ, clamore & strepitu terreatur.

Κραυγὸς, picus, picus Martius, auis, Hesych.

Κραυγὸς, idem.

Κραυδὴς, ῆτος, ὁ, fragilitas.

Κραῦμα, ατος, struma, morbus sues infestans.

Κραυμάτιον, struma a labore at, Aristot. li. 8. Animal.

Κραυρὸς, siccus, friabilis, rigidus Gaz. aridus Ficin. Aristot. lib. 2. de part. Anim. ¶ Item ὁ κραυρὸς, struma morbus boues tentans, Idem 8. Animal.

Κρέ, dicitur quicquid in anteriore tibiæ parte tenue & carnis est expers.

Κρεαγρὰ, ας, ἡ, harpago, fuscina, coquinariū instrumentum incuruum vnci modo ad carnes extrahendas ex olla, Aristoph. in Equit.

Κρεάγρα, ας, ἡ, idem cum Accus. κρεάγρα κρέα, in Epigr.

Κρεάδιον, ου, τό, caruncula.

Κρεάδιον, desino, finio.

Κρεαδμὸς, οῦ, ὁ, carnis distributio, visceratio Cic. κρεαδμοὶ, Ioseph. & Lucia. in Prometh. & κρεαδμοὶ, carnes distribuere, Ibidem.

Κρεάδιος, & κρέαδος, τό, caro, κρέας per apocopen, carnes, Plat. de R. cp. 6. ¶ Κρέαδος item vsurpatur ἐπὶ τοῦ σώματος, Sophoc. αἵματος πολὺ κρέαδος, in hoc corpus habet imperium.

Κρεάδιον, tabatum dedicæ genus, Etym.

Κρεμβὸς, pultatio, sonitus, strepitus citharę Horat. ¶ Κρεμβὸς ἐρέτης, apud Poll. κρεμβὸς corruptè.

Κρεμβὸς, Aduerb. cum pulsu, Apoll.

Κρεμὸς, ὁ, ἡ, caro, caro, in Epigr.

Κρεμὸς, ου, τό, abdomen, vas ad recondendas carnes, quid. ¶ Secundum aliquos placenta est ex fœtu animantis confecta. ¶ Euphorion eo nomine carnes intelligere maluit vt scribūt Appion & Herodia. ¶ Pausan. putat esse cadustrum vel lancem vel quid eiusmodi, in

quo concidatur caro. Vide Etym.

Κρεῖ, Atticè piscis is qui κάραξ apud Macedonas, aspera concha, Athen. lib. 3.

Κρείουσα, ης, ἡ, ἐξοχὴ, imperatrix, regina, Etym.

Κρείσσων, melior, potentior, Iliad. ε.

Κρεῖσσοδέσμη, Vnde κρεισσώσεως, fœderationis genus est, Plin. li. 17. ca. 24. in defloreſcentibus vitibus roratio, Theophr. de Caus. li 5. ca 13.

Κρεῖττον, ὁ, ἡ, potior, κρεῖττον χρημάτων, Isocrat. πατρίδος, Aristot. λόγου, Aristoph. μισθοῦ, qui est eiusmodi vt pecuniis corrumpi, doctrina corrigi, verbis declarari, reprehēsioni obnoxius esse possit. ¶ Τὸ κρεῖττον, præstantius, & potius. ¶ Κρείττους λόγοι τῶν ὁμοίων, Æschin. κρείττους, captiosa verba, quę vim legibus afferrent.

Κρείω, pro κρίω, impero.

Κρείων, ὁ, princeps, βασιλεὺς, ἡγεμὼν, Iliad. ε.

Κρειὼν, pro κρέων, carnium, Odyss. ξ.

Κρίκα, capillum, τρίχα, à recto κρὶξ.

Κρίκαι, ὁ, ἡ, ὁ, luctus.

Κρίκινος, sonus odiosus, Hippocr. 2. de Morb.

Κρίκω, μ. ίξω, π. ἔκρικα, resono, citharam pulso, Aristoph. Interp. ¶ In Epigr. κρίξουσι κίκεσι.

Κρεμάζω, vel κρεμάω, μ. άσω, π. ἄκρεμα, pēdo, suspēdo, appēdo, Accus. Arist. in Rhan. μὰ μὴν ἀλλ' ἔστι κἀκεῖ ἡ ἀγχόνη κρεμάσασθαι σοῦται.

Κρεμὰς, ἀδος, ἡ, vas pensile, quali rustici vtūtur ad exiccandum caseum, τυρόκ. ¶ Comment. Arist. in Nebul. vas asseruandis opsoniorum reliquiis destinatum, pensile repositorium.

Κρέμαμαι, pendeo, suspensus sum.

Κρεμάννυμι, pendeo, annecto Gaz.

Κρεμαννύω, suspendo.

Κρεμαστῆρες, αἱ, cremasteres, i. nerui à quibus testiculi pendent: testium appendices vertit Gaz. lib. 2. Probl. Aphrod.

Κρεμαστῆριον, ου, τό, fera.

Κρεμαστὸς, ὴ, ὸν, pensilis, suspensus.

Κρεμαστρὰ, ὰς, appēdix, Theop. li. 3 hist. plāt. c. 17.

Κρεμάω, κρεμάζω, suspendo, Aristot. 2. Oecon.

Κρεμβαλὸν, ου, instrumentum quod digitis agitatum strepitum tantū edebat, Athen. li. 14. ¶ Hinc verbum Κρεμβαλίζειν, Hermippo, i. quod mendici circumforanei faciunt, dum testis vel ossibus inter digitos insertis strepitum incondità excitant. Hinc κρεμβαλιαστὴς, crembali peritus, Hom. in hymnis.

Κρεμβαλὸς, ου, radius in quo tramā agglomerant fœminę, cui tramam inuoluere solent, Hesy.

Κρεμάννυμι, suspendo, Accus. ¶ Κρεμάω, idem.

Κρεμὼς, ῶ, pendeo.

Κρεμὺς, Athen. piscis λαβρακόμορφος Aristot.

Κρὸξ, ακὸς, ὁ, capillus. ¶ Κρὸξ etiam auis est, Aristoph. in Anib. Aristot. eius meminit histor. lib. 9. ca. 1. & 17. vulgò *aigrette*.

Κρεοβόρος, apud Athen. lib. 9. carnes, quæ minutim conficiæ cum sanguine & aruina dulci iure conditaneo concinnantur.

Κρεουχὸν, Herodot. frustatim Valla.

Κρεουργὸν, excarnifico, dilanio, lanii more concî-

do, Herodot. ¶ Κρεωτόμος, laniatus Cic. cõcisio carnium, τῶν πλοίων κρεωτόμος, Nazanz. ¶ Κρεωτόμος, ὁ, ὁ, laniat.

Κρημνάμισος, ὁ, ebrietas ex hesterna potione.

Κρημνίζω, pullus citharæ.

Κρίσσω, ττω Ⓖ, pro κρείσσων, fortior.

Κρόμμυον, caruncula, Synes.

Κρόνος, imperio regno.

Κρεανδιοτομία, ας, carnium diuisio, κρεωτομία.

Κρεανδιοτόμος, ου, ὁ, carnium diuisor, lanius, Plutar.

Κρεανδρέγκτης, Poll. instrumentum excoriatorium.

Κρεάδιος, ου, ὁ, ἡ, carnosus.

Κρεαθήκη, vas ad recondendas carnes.

Κρεαμπόλιον, macellum, vel potius laniena, locus vbi carnes veneunt, laniarium Varr.

Κρεανομεῖον, ἐσθίειν, ἔδειν, ἔδεσθαι, ἔδεται, ἔδεσθε, ἔδεσθον, ἔδεσθον, ἔδεσθον

Κορβίζω, idem quod κόρζω, Etymol.
Κορδὼς, morbosus, insimus.
Κόρδυξ, τυκος, in Accusi. subtegmen, Hesiod.
Κορεκτικὸς, & κορεκτὸς, ὸς, & κορέκτιον, τὸ, lit⁹, calculus, lapis albicās, arena litoralis, Epigr.
Κόρεμα, ατος, τὸ, crama, filū, subtegmen. ¶ Itē litus, arena. ¶ Ex κορέσι Aristot. calculi frequēti motu in litore maris rotundati. Cicer. de Orat. 2. vmbilicos appellat, Cæl. lib. 8. ca. 42.
Κορεύς, εως, ὁ, geminata croci dicta colore.
Κορεσθεὶς, floccī & pili in vestib⁹ ἐπὶ κορεσθὲν πορφύραν, in purpureis subtegminibus, in Epigr. ¶ In singulari legitur apud Plut. in Sylla: Vade Κορεσθεῖσαν, adulari vel delirare, Trall. proprie floccos & festucas ex vestibus colligere, quod adulatores solent, Cæl. li. 11. ca. 13. ¶ Κορεσθεσιοσυλλογία, collectio floccorum, quod est assentatorū, vel etiā phreneticorū.
Κορέσσω, ἐσσω, ἐσσα, neo, texo croco illino, ad croceum colorem verge: tramare Vall. apud Herodot. Diosc. li. 4. ca. 65. Neutr. Accus.
Κόρεσσον, ὁ, flos croceus, Theop. li. 1. hist. pl.
Κορκαδοειδὴς, ὁ, ἡ, ὸν, croco tinctus.
Κορκοδάνιον, τὸ, herba chamæleōti nigro similis.
Κορκόδειλος, ὁ, crocodilus, genus serpētis, Ælian. Vide Chil. Arist. 2. Oecon. & Lucia. περὶ συρίγγων. ¶ Κορκόδειλος etiam sophisma.
Κορκοδειλίτης, quæstio sophisticarum ludicra.
Κορκοδεῖλος apud Poll. idem est quod κόπτωμα.
Κόρκορος, ωτος, ὁ, ὁ, indutus croceis.
Κορκόριον, quod est coloris croci, Theophr.
Κορκύζω, μαι, τω, τσω, fæx & recrementū olei crocini, quo crocum adulterant, Diosc. li. 1.
Κόρκυρος, ου, τὸ, vel κόρκορος, crocū vel croc⁹. κόρκορος libros inungi solitos scribit Lucian. ¶ Itē κόρκορος, auena, genus frumentaceum, Theophr. 8. histor. plant. ¶ Κόρκορος etiam dicitur oui lactēum fuue vitellus, ὁ λέκιθος, Trallian.
Κορκόρυκος, ὁ, ἡ, croceam habens vestem.
Κορκόρυξ, apud Porphyr. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, li. 3. crocuta fera de qua Plin. lib. 8. cap. 30.
Κορκύλη, Herodot. pro flocculo ponere videtur.
Κορκύρω, ὁ, stuppa. ¶ Item herbæ genus.
Κορκωτὸν, quod per subtegmen texendo immittitur. ¶ Item summitas galeæ, Ety. Crocuphātia quidam existimant esse ornamenta villosa quæ sub reticulis cōtexta per eorum plagulas apparent. Vlpian. in l. 25. §. 4. D. de auro argen.
Κορκώδης, ους, ὁ, ἡ, crocum referens.
Κόρκωμα, τος, τὸ, trama. ¶ Itē gen⁹ vestis, Aristop.
Κόρκωτος, ὁ, croceus. ¶ Itē vestis rotūda & fimbriata, diuitioribus matronis in vsu: Vnde κορκωτίον, crocotula, Bayf. & Chil. Erasm.
Κορκωτοφόρος, ὁ, qui crocoto vestitur.
Κορκύω, ὠ, ocyus accelero, appropero.
Κόρκυς, nodus, vel articulus digiti, κόρδυλος.
Κορμαγωγὸν, τὸ, cepigetiū Gaz. 4. hist. Theo.
Κόρμος, ου, τὸ, cepa, vel cepe, Athe. lib. 8. κόρμους ἐδάκρυ ὁ ἀστροφικὸς, pro inuitē flere, Bias apud Laert. lib. 1. & Aristoph. in Ran.

Κορμοξυσμία, crudiras, fœtórque qualem eructant qui cepas ederint, Aristop. in Pace.
Κόρνος, ου, ὁ, Saturnius, prisc⁹, Arist. in Neb. κορνίων ἔζων, i. ἀρχαῖος ἀνθρώπος, respiere antiquam simplicitatē vel stulcitiā. κόρνος stulti. i. ἐκ παραδοξου. ¶ Κόρνια, τὰ Saturnalia. ¶ Item vetustate præancida, & rasura Cronii, i. Saturnalibus, festo perantiquo. ¶ Κόρνιος λίθος Adriaticum mare, quod illic Saturnus habitauerit, Cæl. lib. 7. cap. 6.
Κορνίδιος, ὁ, Saturno genit⁹, Saturnius Iupiter.
Κορνικὸς, delirus, ætate desipiens, Arist. in Plut.
Κόρπακος, vehemēter delirus, veterator, peruetus, Aristoph. περὶ οὗ ἐγὼ κόρπακος ἦν, i. vetulus.
Κόρνων, antiquus homo, & epith. Iouis, Homer.
Κορόλλας, ὁ κορυνᾶς, Eras. Chil.
Κόρος, ου, ὁ, Saturn⁹, Arist. de mūd. ¶ Interdū κόρος pro hardo & stupido, propterea quod Saturn⁹ podagrosus ac senex à poetis singatur.
Κορσὸς, idem quod κορσεὺς, Etym.
Κόρσις, fimbriam ei. cumpono, assuo, Etymol.
Κόρσος, ου, ὁ, pinnæ murorum, scala, gradus, fimbria & propugnaculū, Ilia. μ. ¶ Κόρσοι ἐπὶ τοῖχον. Inter. Σανδάλοις κολλῶσι πόδα τὸν χαμαιπέδιον ὑπόπτιλον.
Κόρσος, vas, in Epig. ¶ Κορσὸς, vas est balneatorix supellectilis ad affundendam aquam, Plut. in Alexand. ¶ Item fimbria.
Κορσωτὸς, ὸν, fimbriatus, Exod. ca. 28.
Κόρτα, φυλακτήρια, fimbriæ.
Κόρτη, ὁ, ὁ, & per γγ κόρτη, cuspis ferrea, quæ extrema hasta præpilatur, Iliad. i.
Κορυβαντὸς, idem quod κορυβαντὴς, Etym.
Κορυβαντίζω, ιῶ, ιστω, ιστα, strepo, plaudo, concutio, rūi effuso excipio, fustati.
Κόρυβος, ου, τὸ, crepitaculum, quod est calamus fissus, ex testa, ligno, ære ita concinnatus, vt efficere sonum queat, si quis vertex manibus, Aristoph. περὶ. ¶ Alii instrumentū musicū intelligut, quo in deorū ceremonis vtebātur Ægyptii. ¶ Alii pro plaustro resonanti accipiunt. ¶ Quidā annulū ferreū interpretātur, qui ferreo quatiatur baculo. Cæl. li. 10. ca. 4. qui lingua est expeditiore ac voce sonanti, homo loquax, Metaphoricè.
Κορυβὶς, instrumentum fabri ferrarii, Poll.
Κορυφαῖος, musculi temporales, Galen.
Κορυφαῖος, tempus, pars capitis, Hom. ¶ Κορυφαῖος etiam Suid. τὸ βελτίον τὸ ἐπάνω μέρος.
Κορυφαμάτιον, plaudo, plausū cōprobo. ¶ Κορυφαμάτιον, plausu excipior, Aristot. de arte poeti. plaudor Cicer. ¶ Κορυφαμὸς, plausus.
Κορυφαῖος, ὁ, collidens, plausibilis, κορυφαῖος πόδα plausum edēs. ¶ Κορυφαῖα, τὰ, loca quæ pedibus saltantium pulsantur, Theoph. li. 6. c. 6.
Κορυπανδίσκια, crepundia & crepitacula.
Κορυπανίζω, ιῶ, lignecum caleamentū: strepito.
Κορύπτω, applausus κορύπτει χεῖρα, Aristoph.
Κορυτὸς, ὸν, ricinus κορυτὸς ἐπὶ Hom. vulgò ricinus. ¶ Item Κορυτὸς, ricinus arbor. ¶ Itē κορυτὸς pars in aure, τὸ ἀκρον τὸ ἔξω τοῦ ὠτὸς, Poll.

πνευμ, Hippoc. li. 2. περὶ νούσων, pulmonū brancha cartilaginea, siue cartilagineæ cōcauitates in pulmone.
Κορυφαῖος, ὁ, plaudens.
Κορυφὴ, crotonis, gingrū, vitium quod innascitur arboribus, vt oleæ. Theophr. li. 1. hist.
Κορυφὴ, pulsatio, pulsus, Etym.
Κορυφὴ, pulsatio, pulsus chordarum.
Κορυφὴ, ἡ, ἡ, ἡ

Κτῆμα, ατος, τὸ, possessio, Pindaro.
Κτῆρ, ερος, τὸ, prædium, possessio, Odyss. ξ.
Κτησίδημος, ου, ὁ, possidco, acquiro, Accus.
Odyss. β, πολλὰ κτήματα, multa possidens.
Κτήσιος, interimens, occidens.
Κτήσιος, ου, ὁ, ὁ, ὁ, ὁ, ὁ, ὁ, occido, Accu.
Κτήσιος, textus.
Κτίς, ένος, ἡ, pecten, Callimach. ¶Item pubes, quæ & pecten Iuuenali. ¶Item pectines pisces qui pectinatim conchas striatas habent, vulgo *coquas & coquillades* de his Plin. lib. 9. ca. 31 Aristot. hist. lib. & ca. 4. Gaza vertit pectinem aut pectunculum. ¶Et κτίνες, quatuor dentes anteriores, pectinculi qui naribus iunguntur, Gaz. apud Aristot.
Κτίζω, ίσω, σα, σμαι, pecto, Accus. Herodot.
Κτίνιον, ου τὸ, κτίς, pectunculus, pecten.
Κτίνυμι, & Κτείνω, & Κτένω, μ. ἀόρ. macto, morte mulcto. ¶Τῇ morior, Eurip. in Tauris.
Κτῆ, τὸ, possessio.
Κτήκτος, κεκτημένος, res possessa.
Κτήνα, monumenta.
Κτηρίζω, & κτερίζω, ισω, σα, σμαι, iusta facio, parento, sepelio, Accu. Apollo. κτηρίζω ἰοὺς, defuncto ferebat popul⁹ inferias.
Κτήρες, ων, mortui, iusta, exequiæ.
Κτήρισμα, τὸ, & Κτήρισις, τὸ, parentatio, iusta, quicquid in mortuorum honorem fit, Lasc.
Κτηρίστης, ου, ὁ, curator funeris, libitinarius, Vlp. L. Quicunque D. de institoria actione.
Κτήσω, occido.
Κτηδών, όνος, ὁ, in arboribus venarum discrimina & cursus, Theoph. hist. li. 5. cap. 2. Apud Hippoc. κτηδόνες, interp. striæ, & segmenta traitulit: apud Ruffum fibras vel filamenta.
Κτηλ, ὁ, κτηλ, ὁ, aries, dux gregis.
Κτῆμα, ατος, τὸ, possessio, lucrum, res, emolumentum, facultates. εἰς τὰ κτήματα πολιτεύεσθαι, hæreditatem adire, Demost. χρόνος ὁ ἀφ' οὗ ἐστὶ τὰ κτήματα, Plat. 12. Leg. Cic. aurum autem & argentum inuidiosa res est.
Κτήσιος, multas habes possessiones, Plutar. ¶Dicitur etiam Κτήσιος, pro θεός. Suid.
Κτήσις, τιτuli possessionum.
Κτῆσις, interfectio: vnde κτήσιος, interfectus.
Κτήσιος κτῆνος, animalia veterina, iumenta sarcinaria.
Κτηνίδιον, pecudum more.
Κτηνιατρία, veterinacii, iumentorũ veterinorũ curatores & medici, Bud. in Annot. post.
Κτηνιατρικὸς, ὁ, ascensor iumentorũ, Arist. Ran.
Κτήνιον, ου, τὸ, iumentum, rerum Virgil. pecus quod mactatur. Xenoph. in Oecon.
Κτηνοβοσκία, pecorum pabulum.
Κτηνοβοσκός, ὁ, qui iumenta pascit.
Κτηνώδης, instar pecorũ, irrationalis, belluin⁹.
Κτησιδίκη, ης, ἡ, possessiuncula, curta supellex.
Κτησιπλούσιος, ου, ὁ, gloriæ possessor, Lucian.
Κτήσιος, quæstorius, Mercurii Epith. & Iouis apud Hipperid. & Menand.
Κτησίππος, equorum possessor, Lucian.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, patrimonii, dominii cõparatio possidẽdique ius, peculium, res, præsidiũ, hæreditas, κτῆσις χρημάτων, Demosth.
Κτήσιμος, ου, ὁ, ετεσον, possessor. Lucian.
Κτησιμαχία, ης, ἡ, possessium, adcititius. ἐκ κτησιμαχίας, acquirendi disciplina seu ratio, Aristot. 1. Polit.
Κτητὸς, ὴ, ὸν, acquisitiuus, emptitius, cõparabilis, Hesio. χωρὶς ἐκ κτητῶν, ἢ γένους ἐλαί, i. ancillis.
Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus.
Κτίδιον, ου, ὁ, nomen possessionum ab ἰκτὶς, per aphæresin, vel à κτίς.
Κτίδος, ους, fibræ quæ in lignis visuntur, κτίσις.
Κτίζω, μ. ἴσω, π. ἔκτικα, creo, fabrico, munio, cingo. κτίζω τὴν πόλιν, oppidũ in insula cõdo, Herodot. ἐκτίζοντο τείχεσι, muris cingebantur, Thucyd.
Κτίλος, ου, ὁ, aries, dux gregis apud Hom. κάλλιον ἰέναι, vado: quoniã gregem ferè præcedat. ¶Pro quocunque cicure & mansuero animali capitur apud eundem, Iliad. γ.
Κτηλόω, & Κτηδόω, puellam demulcere & ita demum cõciliare, vt vxorem ducas, Accus. Herodot.
Κτίσθη, conditus, habitatus.
Κτίννω, occido. κτίννυμι etiam dicitur.
Κτίς, ίσσος, viuens.
Κτίσις, εως, ἡ, fabricatio, Roman. cap. 1.
Κτίσμα, τὸ, opus, ædificium, creatura, Iacob.
Κτίστης, ου, ὁ, creator, conditor, Herodot.
Κτίστος, creatus, conditus.
Κτίστωρ, creator, mundi fabricator & molitor Athen. lib. 9. Ζεὺς ὁ τῶν ὅλων κτίστωρ.
Κτίνες ἀλάστορες, Oreites, Eurip.
Κτίνες, ων, fibræ quæ ligna per longum percurrunt, ίνες, Eustath. ex Aristarch. Iliad. φ.
Κτονία, occido: vnde Κτονικός. ¶Κτόνος, cædes.
Κτυπάλμη, pro κτυπάλη, strepo, Aristoph. in Plut.
Κτυπάω, μ. ἤσω, π. ἤκα, & Κτυπέω, sonum edo, sono, obstrepo. κτυπᾷ ὁ βροντᾶ, Iliad. ὁ δὲ κτυπᾷ, tonans.
Κτύπημα, ατος, τὸ, strepitus, plausus, ῥόθος.
Κτύπος, ου, ὁ, sonitus, fragor, strepitus, Etym.
Κτῶ, compara, pro κτάομαι. ἀ κτήσομαι.

K T

Κυάθη, ης, τὸ, cyathus, Poll. κυάθιον.
Κυαθίζω, poculis indulgere, Erasm. Chiliad.
Κυαθιστὴς, μέλας, Galen. ἰpecilli concauũ Celsus & Scribonio ſpecillum auerſum.
Κύαθος, ου, ὁ, cyathus, cochleare vncias duas capiens, ſextarius Ruel. li. 1. Dioſc. Vide Chalcus.
Κυάμη, ης, ἡ, grauida eſt.
Κυαμευτὴς, ὁ, qui agit cum fabis, ſortilegus.
Κυαμίστης, ου, ὁ, fabis delectus. κυαμιδίστης ἄρχων, magiſtratus fabis creatus. Xenoph. 1. Ἀνάβ.
Κυαμεύω, ſortior. κυάμευε ἑκάστοτε, ἐφ' ὅτου ἐστὶ ἔργον.
Κυαμικὸς, ὁ, fabali magnitudine, Lucian.
Κυαμίζω, rutullire, eyamiſſare. De puella ſextare ita maturior virũ appetere incipit Cal.
Κύαμος ἀλόητος, lomentum fabaceum.
Κύαμος, οι, Aſiatica lingua (Gal. teſte) ſelliniũ malcula in hydriis nata, à fabę ſimilitudine.
Κύαμος vel πύαμος, faba, qua ſortiebantur olim magiſtratus, & concilium congregabatur, Thucyd. li. 8. de Rep. Athenienſi. ¶Significantur item hoc nomine teſticuli, quia ſint ἐν τῷ κοίτῃ ὀχυροί. ¶Κύαμος etiã menſura liquidorum, τὸ κυλίκιον, ſiue κύλικον Aetio. ¶Aliquando ita prima lactis πῆξις, i. coagulatio: & ſub circulo illo nigrãte, pupillã ambiẽte, P.
Κυαμοῦχος, iudex qui victũ habet à ſuffragiis, in quibus ferendis vtebantur κυάμοις.
Κυανανθὲς, ὁ, fabacum, Theop. li. 4 hiſt. plant.
Κυανανθὴς, ὁ, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ, ὁ, q. cæruleè ſplendens, ex nigrore ſplendeſcens. κυανανθὲς ὀφθαλμοῖσι, Eurip. ripid. nigris ſupercilijs.
Κυανέη, ης, taxa maris Euxini, Latinè cyanea.
Κυανεὸς, cæruleus, fuſcus, Heſiod. κυανέοις ὀφθαλμοῖς, nigri virij. Æthiopes. κυάνεα νεφέλη, Homer. cærulea nubes & μελανέη. Idem Iliad. κυανέῃσιν ὀφρύσι τέρπει, nigris ſupercilijs annuit. ¶Κυανέος, idem, Etym. ¶Κυανῆς, ητος, cæruleus color: & genus phalaogii, Nicand. in Ther.
Κυανόπλοκες πρῴρῃσι, roſtris cæruleis triremes, vel mare ſecantes, Ariſtoph. in Equitib.
Κυανόω, nigreſco. Heſiod. in ſcuto Herculis.
Κυανόπεπλος, ὁ, ἡ, cæruleus, Ariſtot. 5. Anim.
Κυανοπρῴρος, Iliad. ν. nigrantibus pedib⁹.
Κυανόπεπλος, ὁ, ἡ, cæruleo peplo vtens.
Κυανόπρῳρος, & Κυανόπρῳρος ναῦς, Odyſſ. ξ. navis nigra prora.
Κυανόπτερος, ὁ, nigras habens pennas canora cicada. Heſio. κυανόπτερος ὄρνις, Eurip.
Κυάνος, cæruleus Gaz. aqua marina: auis quędã.
Κυανοχαίτης, ου, ὁ, nigro ſupercilio, Theocr.
Κυανοχαίτης, ου, ὁ, habens crines nigros vel cæruleos potius, Epith. Neptuni, Heſiod.
Κυανοχρὼς, purpureo colore.
Κυανώπις, ιδος, nigros habens oculos, Heſiod.
Κύαρ, foramen acus, Hippocr. ¶Item foramen manubrii melæ truſatilis. ¶Item pars auris interna, Poll.
Κυβαία, ας, ἡ, caput galli, galea.
Κυβαίνω, euertere.
Κύβδα, inclinando, Ariſtoph.
Κύβδις, ὁ, Gallus, Cybeles ſacerdos, cynædus.
Κύβδιον, apum receptaculum, alueare, Suid.
Κύβδος, ὁ, ludus aleæ, iactus talorum, taxillorum iactus. τὰ κυβεῖα παίζειν, ἀεὶ χαίρειν, de vxoribus aleam iacere, Athen. li. 10. ¶Item πανουργία, nequitia, Epheſ. 4. ¶Κυβεῖον, locus in quo alea luditur, ludus talarius Cic.
Κυβεῖος, impudens.
Κυβέλη, ης, Cybele deorum mater, quę & Rhea. ¶Item aurium foramen, Cæl. li. 10. ca. 17.
Κυβέλια, monos in Phrygia, vbi templũ Cybeles.
Κυβερνάω, μ. ήσω, π. ηκα, guberno nauem, Accuſ. ca. ¶In honorem Nauſithei & Pheacis nauis Theſei rectorum, Plutar. in Theſ.
Κυβέρνησις, ἡ, gubernatio, regimen, adminiſtratio, recta vitæ inſtitutio, Plat. 6. Polit.
Κυβερνήτης, ου, ὁ, & Κυβερνητὴς, ὁ, gubernator naualis, rector nauis, κυβερνήτης πλοίων, Plat.

νήμ. ¶Κυβερνήτειρα, ας, ἡ, gubernatrix, in Epi. ¶Κυβερνητήριον, ου, munus gubernãdi, Plut. in Solon. ¶Κυβερνητικὴ, ῆς, ἡ, gubernatio, gubernatoris vel gubernandi ars, gubernandi facultas, ars gubernatoria, Idem ibid. ¶Κυβερνητικὸς, ὁ, ἡ, qui peritus eſt nauis gubernandæ. ¶Κυβερνησία, ας, ἡ, gubernatio.
Κυβερνίω, guberno, Accuſ. Soph. in Aiace.
Κυβευτήριον, τὸ, vbi alea luditur, Plutar. ludus talarius Cicer. ¶Κυβευτὴς, ὁ, aleator.
Κυβευτικὸς, ὁ, luſor alearum, Plat. de Repub.
Κυβίνδα, ης, ἡ, ludo taxillis, iacio talos. κυβίνδᾳ παρὰ ἀλλήλοις ἀεὶ τὸν χειμῶνα, Athe. li. 10. Periclitari, & ſubire aleam, Polyb.
Κύβη, caput, Cæl. li. 10. ca. 17. & Etym.
Κυβίζω, in caput prouolui, Etymol.
Κυβίστη, ης, ἡ, Cybele.
Κύβιστος, pronus, inclinatus, κεφαλαλγίας, Etym. ¶Item Bacchus, qui & σεβάζιος.
Κυβίστις, ιος, ἡ, mater deorum Cybele.
Κύβιστις, ιος, ἡ, ſecuris, bipennis, πέλεκυς.
Κυβιστίω, ſecuri percutere, πελεκίσω, Suid.
Κυβιστητὴς, circulator, ἀγύρτης.
Κυβίτιον, τὸ, granum milij, & palea, Hippocr.
Κυβιστίνδα, genus luſus puerilis, ἐγκωρίλιον.
Κυβία, ludus teſſerarum, Ariſtot. in Rhetor.
Κυβικὸς ἀριθμὸς, numerus cubicus, Ariſt. Prob.
Κύβιον, τὸ, pelamis conciſa particulatimque conſecta, Plin. li. 6. cap. 15. Athen. lib. 3.
Κυβιστάω, ſalto caput demittendo, me deiicio, me iniicio, me immergo, in caput ſalto, in caput deferor denoluorque, Xen. ἔδει κἂν εἰς μαχαίρας κυβιστᾶσθαι, hic in enſes ſe præcipitare poſſit. ¶Capitur & pro vrinari & natare, κολυμβᾶν. ¶Aliquando & pro taxillis ludere, Bud. in Ann. ¶Κυβίστασις, gurges aquarum, vertigo, vortex, contortio. ¶Et genus ſaltationis, aut exercitii, quod κυβίστησιν Luciano dicitur. ¶Κυβίστασις, ſaltatio.
Κυβιστητὴρ, ῆρος, ſaltator. ¶Item vrinator, Bud. ¶Item κυβιστητὴρ, pro præcipiti, Nonn.
Κυβιστίζω, cubito percutio, Epicharm.
Κύβιστος, ου, ὁ, cubitus. κύβιστος τὸ κύβιτος, Etym. nodus brachii, Dioſc. ¶Κύβιτος, idem, Etym.
Κύβος, ου, ὁ, teſſera, Athen. lib. 13. διὰ τῶν κύβων, ἐν ἑπτὰ ἀστραγάλοις, iacta hæc eſto aleа. ¶Item figura geometrica vndiq; quadrata, cubus, Cæl. lib. 10. ca. 17. ¶Item κύβοι inter vertebras. ¶Et panes quadrati, Athe. ¶Eſt & ipſa monas quæ in teſſera extat, Eurip. ¶Item quadrantale, numeri ſpecies, Ariſt. in Probl. ¶Κυβοειδὴς, ſpeciem cubi præferens, quadratus vndique vt teſſera.
Κύβωλος, ου, τὸ, cubitus, Pollux.
Κυγχεὶς, ιδος, crater magnus, Hippocr.
Κύγχραμος, auis dux cornicum, Ariſt. 8. Ani.
Κυδαίγχη, conuicium, contentio.
Κυδαίγχω, conuicior, λοιδορῶ.
Κυδαίζω, conuitior, territo, Soph. in Aiace. κυδάζετο πᾶσι πάντα φαίνων.
Κυδαλίμως, illuſtro, orno, Accuſ.

Κυδάλιμος, ον, gloriosus, ἐπίδοξος, ἐπιφανής, lib. ξ.
Κύδαλος, ου, & Κύδαλον, του, Etym. & Κύδιππος, ου, nauigii genus.
Κυδάνω, & Κυδαίνω, turbo, conuicior.
Κυδάνω, & Κυδαίνω, ομαι, gloriori, veneror, admiror.
Κύδε, cura dignus, gloriosus.
Κυδιάνειρα, gloriosus, in Epigr.
Κυδιδάλλω, honore afficere & gloria Cicer.
Κυδιάειρα, faciens viros claros, Iliad. δ.
Κύδιμος, η, ον, gloriosus, illustris, Hesiod.
Κύδιον, melius, magis opt. in dū, honorificētius.
Κύδιστος, η, ον, clarus, honorificus, Eurip.
Κυδοιμέω, ομαι, exulto, glorior, efferor, Dat. Hesi. κυδοιμᾶν κακοῖσι de populis gloriāris.
Κύδιστος, η, ον, illustrissimus, eximius, Iliad. α.
Κύδιστος, ου, cycnus.
Κυδρός, ή, όν, venerāb', celebris, Hesi. in Theog.
Κυδοδοκάω, confundere, Aristoph.
Κυδοιμάω, turbo, Actiu. Accus.
Κύδοιμος, ου, tumultus vel bellum, Hesiod.
Κυδώνια, ων, ficus hyberna, Athen. lib. 3.
Κῦδος, ους, τό, gloria, decus, Odyss. μ.
Κύδος, ου, ὁ, conuicium, obiurgatio, maledictum.
Κυδιστος, gloriosissimus, ἀνδρόξιστος, Etymol.
Κυδοποιός, gloriosior, Etym.
Κυδοιός, ή, όν, venerabilis, honestus: Vnde Ody. ξ, κυδρὸ φράσσατε, pudica & honesta vxor. ¶ Κυδρόω, honesto, clarum reddo. & κυδρύνομαι, superbio, Lascar.
Κυδωνία, ας, Galen. li. 1. περὶ ὠφ. cap. 5. Cydonia herba, quam alum Latinos itemque Gallos vocare dixit Plin. li. 26. ca. 7, & 27. cap. 6.
Κυδώνιον, ου, imitor pomum Cydonii, in Epig.
Κυδώνιος, Coronea, Theophr. lib. 2. hist. plant. cap. 4. κυδωνία μηλέα, coronea malus.
Κυέω, με. ήσω, & κύσω, cōcipio, verum fero. κύουσι τὰ ἄρρενα, quæ mares ferunt, Arist. 7. Anim. ¶ Item oculos, adoro Ammon.
Κυζάνεμος, canum blidientium admurmuratio.
Κύζομαι, μύσομαι, π. σομαι, iracor, Depon. Dat.
Κύησις, conceptus, genitus.
Κύημα, ατος, τό, fœtus, germē, partus, cōceptus, Aristot. li. 1. de gener. Animal. ¶ Dicitur etiam κύησις: Vnde apud Callimachum, ἠνδουῖδες, oues steriles.
Κύησις, εως, ἡ, prægnātio, grauiditas Cicer. partus, fœtus, fœtura, conceptio. κύησι κεχρᾶσθαι, Euseb. ¶ Κυήσιος, ία, ον, genitalis.
Κυθέρεια, ας, ἡ, Cytherea Venus.
Κυθήρων, ωνος, ὁ, Cytheron, mons Baccho sacer.
Κυθηρίδης, ου, ὁ, Κυθήριος, Cytherea Venus, in Epi.
Κυθρίδιος, & κυθρίλλος, & Κύθριλος, calamitosus.
Κύθριον, ου, τό, & Κύθρος, ου, ὁ, semen, sperma genitale.
Κύθρος, oculus, ibscondor.
Κύθος, vide Κύπελλον.
Κύθρασις, εως, ἡ, ἅπαξ εἰρημένον, risus mordens. ¶ Itē olla, testa, pro χύτρα Ionicē, teste Eustath.
Κυθρεάζω, ficus folia legere.
Κυθρίζω, ἀπαξ εἰρημένον, mordeo, irrideo.
Κυθρίωσις, Iosep. de Anti. labrū cōchę specie,

Κύθρος, festum apud Athenienses erat, in quo se inuicem irridebant, Etym.
Κύθων, ωνος, fœtridus.
Κυθώνυμος, infaustus, inominatus, infamis.
Κύϊξ, ϊγος, ὁ, cyix, herba de genere bulborum Theophr. li. 7. cap. 13. hist. plant.
Κυΐσκομαι, & κυΐσκω, fero partum, concipiogigno, fio prægnans, Theophr. 3 de Caus.
Κύκανις, genus palmæ, Theophr. li. 2 hist. plā.
Κυκάω, vel Κυκλάω, μήσω, π. ᾱκα, misceo cōturbado, agito, κυκᾶν τὴν βίβλον, Aristoph, dicitur vero κύκᾶν τὸ κυλικεῖον, poculo in quo multa simul herbæ cōfundebantur & terebantur.
Κυκεία, ας, confusio, perturbatio.
Κυκειών, ῶνος, ὁ, radix anguloſi iunci.
Κυκεών, ῶνος, ὁ, potio ex multis herbis, cinnus. Antiq. ¶ Κυκεὼν ἐπὶ κακοῖς, seditiosus & turbulentus, Iosep. de calamitate, sirepitus. ¶ Ité Aristop. τὸ κυκεῶνι τὸν κάνθαρον, confusio, perturbatio.
Κύκηθρον, ου, τό, confusio, perturbatio.
Κυκηστὴς, ου, ὁ, cinis, Aristoph.
Κυκητὴς, οῦ, ὁ, turbator, merobibus, Laert. lib. 10.
Κυκτάω, misceo, turbo.
Κύκλα, ων, οι. Odyss. τ. & Theocrit. Idyl. 31.
Κυκλάζω, gyro, circumeo. ¶ Κυκλάω, idem.
Κυκλάμινος, sive κυκλάμινος, tuber terræ, herba purpureis floribus, Theoph. hist. plant. lib. & lib. 7. ca. 9. Dioſc. li. 2. ca. 194, & 195.
Κυκλάς, άδος, ἡ, vestis genus, vel limbus. ¶ Item rotunda, orbiculata. Adiect. Nonn.
Κυκλάω, μ. ήσω, π. ᾱκα, κυκλόω, circundo.
Κυκλείομαι, pro κυκλόω, verso, Sophocle in Aiace.
Κύκλειον, poculum in quo fit mixtura.
Κυκλίσκος, verso, ducō rota vel plaustro vehō, in orbem ago, Soph. Schol. Accusat.
Κυκλάδην, in orbem, vndequaque, Eustat. Iliad.
Κύκλησις, ὁ, circuitus.
Κυκλικός, circularis, orbicularis, Natur.
Κυκλιστὶ δίθυραμβος, dithyrambicus poeta, apud Aristoph. in Auibus.
Κύκλιος, ία, ον, in orbem actus, Aristophanes. ¶ Κύκλια μέλη, quæ sunt eiusdem argumenti. ¶ Κύκλια, in Iphig. Eur. circulariter, in gyrū.
Κυκλίσκος, & κυκλίσκος, orbiculus. Sui. ¶ Galen. lib. 6. Meth. scalprum excisorium cauum.
Κυκλίσκος, vide κυκλίσκος.
Κυκλοβορέω, clamore infectari, Aristoph.
Κυκλοβορέω, auari, sordidi.
Κυκλοδίωκτος, ὁ, ἡ, in orbem actus, in Epigr.
Κυκλοειδὴς, ές, rotundus.
Κύκλος, ου, ὁ, rota, orbis, circulus, Dionys.
Κυκλοπαιδία, ας, disciplina circularis.
Κυκλοπορέω, est non recta via iter facere, sed circuire, Strab. lib. 7.
Κύκλος, ου, ὁ, circus, globus, orbis, rota, gyrus, ambitus, circulus, Plat. Epist. 7. κύκλος ἐστὶ σχῆμα ἓν ὑπὸ μιᾶς γραμμῆς περιεχόμενον, quod ab extremis ad medium æqualiter dirigitur. ¶ Est & κύκλος, circul', figura dicitur Herm. idē proponens & concludens, vbi in

his verbis, circularis argumentatio quæ in seipsam redit. ¶ Hippoc. etiā κύκλους vocauit locum sub oculis, in mali rotundi speciem exuberantem. ¶ Κύκλος etiam sumitur pro circulo, i. hominum cœtu in orbem collectorum, Eurip. in Androm.
Κυκλόσε, circumquaque.
Κυκλοτερὴς, ές, circularis, rotundus, orbiculat', Κυκλοτερῶς, circulari Colum. Xen. 6. παιδ. ¶ Est & circumuenire, & in medio cōcludere, Idē.
Κυκλοφορέω, in orbē agitor, verſor, Aristot.
Κυκλοφορία, versatilis, Plutarch.
Κυκλοφορικὸς, Aristot. in 9. Metaphy. rotatio in orbem, conuersio in gyrum.
Κυκλοφορικῶς, in orbem, Athenagoræ.
Κυκλοφορὸς, verſo, circumago.
Κυκλόω, μ. ώσω, π. ωκα, circuendo, vallo, circūfio, Soph. in Aiace, βάσιν κυκλοῦσθαι, oberrare, circumire, Epig lib. 7. κυκλοῦσθαι τόξα, arcum in circulum rendere & curuare.
Κύκλῳ, circū, in orbem, circularim, Aristot. de mund. κύκλῳ περὶ τὴν κάλλιστα πεπτωκὸς ἄχθος, area circum rotum fidus se exhibet.
Κυκλῶδης, in ambitu, περιφερῶς.
Κυκλωπεία, ας, circumactio, Eurip.
Κυκλωπικὸς, ῆ, όν, vitu Cyclopum, Arist. 10. Ethic.
Κύκλωψ, ωπος, ὁ, rotum illud quod albicat in oculo & ambit pupillam oculi, Aristot. 4. Anim.
Κυκνόομαι, ωθήσομαι, circuitus.
Κύκνος, ου, ὁ, & ἡ, cygnus: Κύκνειος, melos cygni.
Κύκνος, ου, ὁ, olor, cygnus, Aristot. Ælia. & Oppian. ¶ Item est gen' nauigii, quod in prora cygnos habeat insculptos, Etym.
Κυκώω, turbo, territo, Etym. melius κυκάω.
Κύλα, ων, τὰ, sub oculis pars.
Κυλάδια, vide Καμακωτὰ, ῶν.
Κυλινδέω, & κυλίνδω, & κυλινδάνω, & κυλίω, verso, voluo.
Κύλιξ, ικος, ἡ, versator.
Κύλισις, εως, ἡ, conturbatio, voluratio.
Κυλλαίνω, sterilis brassica.
Κυλλόω, ώσω, π. ωκα, verſor, κυλλοῦμαι.
Κυλλοποδιστὶ, quæstiones & griphi conuiuales atque inter pocula, Poll.
Κυλλύστρα, theca poculorum, Athen. lib. 11.
Κυλλυστρὶς, Attic. li. 11. cōcionari inter pocula.
Κύλλυστρον, parum calix, poculum.
Κυλλύβδης, pyxis e buxo tornatilis, Eustath.
Κύλλυβος, pelvis, patina, catinus, Etym.
Κυμβία, ας, & κύμβιον, ου, τό, & κύμβιος, ου, ὁ, & κύμβη, ης, ἡ, pyxis cithurna: vasa figulina, Etym.
Κυμβίζω, & κυμβιστάω, ήσω, volvo, Actin. Lucian.
Κυμβιστήρ, ῆρος, ὁ, locus in quo volutant se iumenta, volutabrum.
Κυμβιστὴς, verſor, volutor. Plut. de Pompe.
Κύμβος, ου, ὁ, cylindrus, κυμβοῦσθαι, Interp. ¶ Κυμβοειδὴς, ές, cylindro ſimilis. ¶ Κυμβόω, cylindro ſpiſſo ac cōquo, Theophr. hist. lib. 2. ca. 5. ¶ Κυμβοβόλιον, cylindratus Gaz. li. 8. hist. plant.

Κυλινδω, voluo, περιφέρω, Act. Accus. Odyss. ι.
Κυλλοπόντερα, terra minime frugifera.
Κύλιξ, ικος, ὁ, poculum, calix, Aristoph. in Pluto. αἰαῖ ἡ κύλικος ἔσσ' ἐγὼ κακοδαίμων! ô poculum pari temperatum portione vini & aquæ!
Κυλινδέω, & κυλινδάνω, voluor, verſor.
Κυλίκιον, poculi genus, Poll.
Κυλισμὸς, οῦ, ὁ, volutabrū, volutatio, 2. Pet. ϐ.
Κυλισπὰς, άδος, ὁ, ἡ, colla pactilis, Eubul. Com.
Κυλίστρα, ας, locus in quo volutant se iumēta.
Κυλίστρα, ας, catinus, πρόειδος κυλίστρας, Poll. ex Aristop. ¶ Κύλιστρις vero pyxis, πυξὶς, Idē.
Κυλιστρικὸς, τὸ, pyxidicula, Aristoph.
Κυλίω, ίσω, deuoluo, voluro, verſo, & accuſat.
Κυλλὸς, κύλλα, oculorum ſinus.
Κυλλαίνω, iracor.
Κυλλήνιος, ὁ, qui eſt ex Cyllene monte Arcadię, Κύλλην, ης, ἡ, ſuggillata. (cepit Merc.
Κύλλος, ου, ὁ, arida ficus.
Κυλλοποδίων, ὁ, mutilatus, mācus, epith. Vulcani.
Κυλλὸς, ὴ, όν, debilis, claudus, habens genitalia craſſa, mutilatus, κυλλὸς, μόριον, Galen. lib. 3. κατ' ἰητρεῖον. Hinc Κύλλωσις, Idem.
Κυλλόω, μ. ώσω, π. ωκα, & Κυλλόομαι, oculis turgeſco, quaſi natantes oculos habeo ex deſiderio & pernigilio, Theocrit. ¶ Est & κυλλούμενος ἐπαφροδίτως, ὁ ὑπνώσσων, inuidus, Poll.
Κυλλοποδία, ας, ἡ, locus templi & fontis, ex quo mulieres potūt vt cōcipiant, & facile pariat.
Κῦμα, ατος, τό, vnda, tempeſtas. κῦμα μάχης, belli æſtus, in Epigr. ¶ Interdum fœtus, germen, Eurip. χθὼν ἔκυσε κύματος ἀνθρώπων. ¶ Interdū κῦμα pro aqua, acre & igni accipitur, ob eorum corporum ſubtilitatem & tenerit udinē, Hermol. & Plin. Secund. ¶ Κῦμα ἡ καυλίσκος, coliculus ſiue cauliculus, propriè braſſicæ, qui prima germinatione producitur, quem Cymam Cæſ. Plin. & Colum. vocāt. ¶ Item κῦμα τὸ in columnis ſuprema pars epiſtylii, i. capitelli ſiue capituli Plin. Iosep. de Antiquitat. ¶ Κῦμα Plat. 5. de Repub. pro riſu poſuit, quo loquētes interdum obruuntur, quū quippiam ridiculum eis excidit.
Κυμάγχη, ης, carcer, εἰρκτή.
Κυμαίνω, μ. ανῶ, π. ᾱνα, redūdo, fluctuo, feruco, æſtuo. κυμαίνει τὸν ὑδάτινον, Lucian. turbare. ¶ Transfertur & ad alias res cōmotas & fluctuantes.
Κύμανσις, εως, ὁ, fluctuatio.
Κυμαντὸς, ἀδὸς, ὁ, ἡ, grauida, κύω, κύμα.
Κυμαρὸς, ὁ, illaudes. Κυμαρὸς ὁ χαλκὸς ὑπὸ τῆς σκωρίας.
Κυμαρὸς, ου, ὁ, vndoſus, vndabundus, Herodot.
Κυμαρὸς, tempeſtas, pro κῦμα, Herodot.
Κυμαρίζω, vndis iactari & fluctuari.
Κυμαρίω, & Κυμαρόω, fluctibus iactare.
Κυμαρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, vndabundus.
Κυμασιὸς, ὁ, ἡ, ὸν, vndis plenus, in Epigr.
Κυμασμὸς, fluctibus agitari, Thucyd.
Κυμαστὴς, ὁ, conchæ.
Κυμαστὴς, procella, vndas, summū litteris, quod vndis euerberatur, Herod in Calliope.

Κυμαντώδης, ες, ὁ ἡ ὁ, fluctuosus, Aristot.

Κυμαντικός, restagnans.

Κυμάτωσις, Strab. ἐστὶ procellæ, fluctuatio Liu.

Κυμβίον, τὸ κύμβιον, poculum, Cæl. li. 2. ca. 23.

Κυμβαλίζω, cymbala pulso.

Κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalum. vide Chilia. Eras.

Κυμβαλοτὴς, zuceps.

Κύμβαχος, ου, ὁ, pronus, in caput præceps, Ilia. i. ¶Accipitur & pro suprema parte galeæ, Cæl. lib. 2. ca. 23. ¶Item occipitium, cutis, Etym.

Κυμβεῖον, genus poculi simile nauigio, Etym.

Κύμβη, ης, ἡ, cymba, testa, caput, σκαφίδιον.

Κυμβηπλέω, in caput præcipitor, deuoluor, Ety.

Κύμβιον, cymbium, poculi genus simile nauigio, quod κύμβιον vocant: Athen. li. 2. dicit parua & concaua pocula ita vocari. ¶Significat etiã vertebram seu cubũ pedis bouini, Etym.

Κύμβος, ου, ὁ, acetabulum, quoniam cubi esset figura, quadrangula scilicet.

Κύμβη, ης, ἡ, fundᵉ ollæ fictilis, Nicãd. in Ther.

Κυμινῆται, vocabulum castrense ad significãdum militum seriem fluctuum instar gradientem.

Κύμινδις, ιδος, ἡ, Iliad. ξ. accipitrem nocturnum interpretatur Plin. lib. 10. cap. 8.

Κυμινοπρίστης, prepᵉ arcᵉ, cumini sector, Ody.

Κύμινον, ου, τὸ, cyminum.

Κυμινοπρίστης, ου, ὁ, quasi cumini sector, sordidus, & restrictus, Aristot. 4. Ethic.

Κυμινοπριστοκακοσκελιδοφορβοσυφοδιδασκαλοσυκοφαντοσιτοφάγος, composita dictio apud Aristoph. in Vesp. pro sordido.

Κυμινόδης, ες, ὁ ἡ ὁ, cuminaceus, Theophrast.

Κυμβαλόγλωσσος, ου, ὁ, vndas capiens, Eurip.

Κυμοτόμος, Suid. genus ædificii in põtibus triangularis formæ nauisque magnæ rostrũ referens.

Κυνάβαρις, ιος, ἡ, rubricæ color.

Κυνάβρος, fœtor alarum, Arist. Interp. in Plut.

Κυνάγχη, ης, ἡ, angina, cynanche, Cæl. li. 2. ca. 33, & lib. 9. ca. 52. ¶Item collare canum, in Epi.

Κυναγωγός, οῦ, canum ductor.

Κυνάδης, ὁ, illiberalis, sordidus.

Κυναδῶς, Aduerb. caninè, canum ritu.

Κυνάδρα, fons ex quo bibebant serui qui manumittebantur.

Κυπαθὴς, ὲς, valde impudens, durus.

Κυπαθῶς, idem.

Κυναικάσπις, Laconicus canis, vulpe & cane natus, Cæl. li. 10. ca. 41. & Eras. Chil.

Κυναμυίης, ὁ, impudens & temerarius, in Epi.

Κυνάρεον, ου, τὸ, catellus.

Κυνάρα, cynara herba, aut cynosbatus.

Κυνάς, άδος, rubus caninus. ¶Dores κυνάδας puellas vocant, Theocr. & Cæl. lib. 28. cap. 1. ¶Et Lacedæmonii κυνάδια vocant τὰ λοπαργυδάλια, i. massam quam deterſis manibus canibus abiiciant, Poll.

Κυνδαλιά, lusus pueriles, quo paxillos paxillis impellunt atque proſternunt, Poll.

Κυνδαλισμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Κυνδαλοπλίνθιοι, paxilli, πασσάλισκοι.

Κυνδάλου, claues, paxilli.

Κυνὴ, propriè canis aquatici pellis. Ex ea antiqui videtur effecisse capitis munimẽtum, aut galeã ea operuisse. Vnde pro galea pasim accipitur, Οὐ ξυνιείλω δέρμασι κυνέην, terribilis. κύνεος δείσας, Aristoph. ¶Ite canina.

Κυνηλασία, abscondo, κρύπτω.

Κυνὶς, ίδος, ἡ, caninus, impudens, Hesiod.

Κυνίω, μι. ἔκυνα, ω. κυσω, oſculor, oro, blandior, Accuſ. Aristoph. in Achar. τί με σὺ κυνεῖς;

Κυνῆ, ῆς, ἡ, galerus, galea, cristã, pileus Lacedæmoniorum, Bayf. ¶Est Polluci pellis canina.

Κυνήσια, venatio quę fit per canes, Gal. ¶Dicitur & κυνηγέσιον, ab Eurip.

Κυνήγεσιον, locus aptus venationi.

Κυνηγέτης, ὁ, venator, Aristot. de mundo.

Κυνηγετέω, μ. ήσω, σ. ησα, venor, Neutr. Accuſ.

Κυνηγέτης, ου, ὁ, venator.

Κυνηγετικὸς, ὴ, ὸν, venatorius, Chion. in Epiſt.

Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, venatrix, in Epigr.

Κυνηγέω, μ. ήσω, venor, Accuſ. Plat. Epiſt. 7.

Κυνηγία, ας, ἡ, venatio, Soph. in Aiace.

Κυνήγια, τὰ, legitur in Prob. Arist. pro catellis.

Κυνηγὸς, οῦ, ὁ ἡ, venator, venatrix.

Κυνηδὸν, caninè, more canum, Aristoph.

Κυνηδιάειν, venari, canes ciere, Nicãd. in Ther.

Κυνθάνω, abscondo, κυπτάφω.

Κυνίδιον, τὸ, persona aut larua lignea.

Κυνίδιος, gen. ᵗ ἰδεῶν Athenis, à Cyno, vel Cinide.

Κυνίδιον, ου, τὸ, catellus.

Κυνίζω, cynicam exercere, cynicè viuere.

Κυνικεύομαι, σ. ευσομαι, σ. ευσα, caninè irrito, Neut. Accuſ.

Κυνίκη, cuniculus, Polyb.

Κυνικὸς, ὴ, ὸν, caninus, mordax, inuerecundus.

Κυνικὸς σκοπὸς, oris conuulſio & diſtortio ducta fortè quod rictum canis repræſentet.

Κυνίσκαι, velitationes.

Κυνίσκη, ης, ἡ, catella, parua canis, Aristoph.

Κυνίσκος, ου, ὁ, pisces quidam.

Κυνίσκος, ου, ὁ, catulus.

Κυνισμὸς, οῦ, ὁ, secta Cynicorum, Laert. lib. 6.

Κυνίσκος, ου, ὁ, fallax, impoſtor, ἀπατεών.

Κυνοβλῆτες, impudentes, caninè incuntes.

Κυνόβλωσις, plantago minor.

Κυνόγλωσσον, ου, τὸ, canis lingua herba.

Κυνόγλωσσος, piscis esse videtur apud Athen.

Κυνοδόκιον, ου, τὸ, vinculum præputii, Poll.

Κυνόδηκτος, ὁ, à cane morsus. ¶Κυνόδηκτα, τὰ, canum morsus.

Κυνόδοντες, dentes canini acuminati Plin. li. 11. cap. 37. Cicer. genuini & intimi.

Κυνοθρώσκω, cum canib. currere, peruestigare Xenoph. in Sympoſ. ἐκυνοθρώσκουν ἐρρωμένως, incitato cursu tanquam canes ferebamur.

Κυνοθῆρας, ὁ, ἡ ὁ, canino aspectu.

Κυνοθυμὸς, impudens, ἀναιδὴς.

Κυνοκεφάλιον, nasturtium.

Κυνόκεφαλος, ὁ, æstus Caniculæ.

Κυνόκεφαλος, herba quędã, q. caninus stimulus nemonem vocant.

Κυνοκέφαλος, & Κυνοκεφάλαιον, herba quam

Κυνοκέφαλος, cynocephali, canicipites: sic dicũtur quædam animalia, Herodot. li. 4. ¶Item quidam homines Aphrici, Lucian.

Κυνοκέφαλος, ὁ, ἡ, canicepᵉ Gaz. ex Aristotel. ¶Accipitur pro impudente apud Aristoph. ἀναίσχυντος.

Κυνοκλὲψ, fur canis: sic dicitur Hercules, quòd Cerberum sit furatus, Aristoph.

Κυνοκτόνον, perecutiũ, πανσίον, σκίμμνον πόσον, vel verberabo vt canem, Idem.

Κυνοκρήμνιον, canina brassica.

Κυνοκτόνον, ου, τὸ, aconitũ, quo canes necantur.

Κυνόλειρον, ου, τὸ, rosa canina, Marcell. Emper.

Κυνολοιγοῦν, obscœnus, sermone turpi.

Κυνόλαχνα, asperitates vertebrarum in principio spinæ dorsi, Poll.

Κυνολύσσης, ὁ, Andreæ medico hydrophobus, quòd e rabie canina morbᵒ ille cõcipiatur.

Κυνομαχέω, cum canibus pugnare.

Κυνόμορον, τὸ, herba orobanche cerium iugulans.

Κυνόμυια, ας, ἡ, musca canina, cynomyia. ¶Potius pro valde impudente, Cæl. li. 9. ca. 52. ¶Κυνόμυιαν γράφει, in Epigr. venter impudens vt canis & musca.

Κυνόπρασον, τὸ, rubus canis, apud Rufum.

Κυνοπρόσωπος, canina facie, Lucian.

Κυνορρηγίη, musca canina.

Κυνόρροδον, τὸ, canina rosa, Theophr. lib. 4. hist. plant. rosa sylueſtris Plin. lib. 25. cap. 2.

Κυνόσαργες, iactus aleatorii nomen.

Κυνοσβάτη, ου, τὸ, canirubus, genus rubi, Theophr. li. 3. hist. plant. canina sentis Colum.

Κυνοσβατίον, ου, ὁ, caninus rubus, quem ξυλίδιον alii à vocanis Pythia apud Athen. li. 2.

Κυνοσούρα, vrsa minor, q. canis cauda, Arat.

Κυνοσούρα, ὠὰ, ova vrina, Aristot. hist. Anim. l. 6. ca. 2. Plin. li. 10. cap. 60. Irrita ova.

Κυνοσσῆμα, τὸ, tumulus est Hecubæ, Eurip.

Κυνοσσόοι, venatores.

Κυνοσσὸς, nullius pretii.

Κυνοσσὸς, procella, fluctus, Hesych.

Κυνοσσύρης, pera, τὸ δηλάκιον, βδελύττεται ἡ μητέρα, Hesyc. lotũ quo canis ligatur, Poll.

Κυνοσφαλίζομαι, impudenter aspicio.

Κυνόσφαλος, peior, impudẽtior, molestior, λ. θ. Comparat. à κύων vt Superlat. κυώτατος.

Κυνοσφραντὸς, ὰ, ὸν, canis speciem referens.

Κυνόσφρησις, ως, ἡ, qui canino est aspectu, Iliad. ε.

Κυνόσφυρα, ας, ἡ, innerecunda, Iliad. γ.

Κυνόσφυρον, τὸ, canaria, genus herbę, Theophr. li. 7. hist. pl. oculus caninus etiã exponitur.

Κυνόσφυρος, ὁ, fictitius calculorum, Eustath. Iliad. ϛ.

Κυνοσφυρτὸς, infantes q. vtero geruntur, Aristoph.

Κυντελὲς, ἐς, fictus editio, vteri gestatio, Aristot. Alexand. Aphrod. Probl. 68. lib. 2.

Κυοφορέω, qui in vtero parentis gerũtur, Plat.

Κυοφορία, ας, ἡ, cœtus, Arist. lib. 4. de gener. Anim.

Κυοφορέω, ferre vterum, prægnante esse, Lucia

¶Κυοφορεῖσθαι, in vtero gestari.

Κυοφορία, vteri gestatio, Ioseph.

Κύπη, nauis genus. & ex materia fœnóq; tuguria. Hesych.

Κυπαζω, milito.

Κύπασις, fons Siciliæ Arethusa.

Κυπαρίσσινος, ου, ὁ, cupressinus, Plat. κυπαρίσσινος.

Κυπάρισσος, ου, ὁ, cupressus arbor, in Epigr.

Κύπαρος, vas cauum & capax. pudendi glãs pinus aut piceæ germẽ. lege κώνακες vt infrà.

Κυπασσὶς, ίδος, ἡ, pallium, lecti stragulum, Lycoph.

Κύπασσις, ιδος, ἡ, genus ornamenti muliebris, aut vestis σκεδάσματος, supparũ, cinctus, apud Poll.

Κύπειρον, ου, τὸ, & κύπειρος, ὁ ἡ ὁ, Dioſc. cyperus herba, vulgò souchet: iuncũ quadratum exponit Hermol. iuncum anguloſum Marcell.

Κύπελλον, ου, τὸ, poculum, cyathus, Iliad. ά.

Κυπερὶς, ίδος, radix anguloſi iũci. κυπερὶς πᾶν πλάτος, vlmi folliculus Gaz. ex Theophr. hist.

Κύπτω, foramen, τρῶμα, Hesych.

Κυπαρίζω, floreo.

Κυπαρίζουσα, ης, ἡ, florens.

Κυπρῖνος, ου, Carinus piscis fluuiatilis, Aristot.

Κύπριον, cyprinum Hermol. Marcell. liguſtrinũ vnguentum: Ruel. cyprinum oleum.

Κύπριος, cypria tabula, Aphithon.

Κύπρις, ιδος, ἡ, Venus dicta Interpr. Apoll. ¶Itẽ pulchritudo, ἡ πόρνη, Hesych. ¶Κυπρογένεια, ας, ἡ, & Κυπρογενὴς, ὲς, ὁ ἡ, eadem Venus, veluti in Cypro nata.

Κύπρος, ου, ὁ, genus mensuræ frumentariæ, Alcæo.

Κυπρὸς, ũ, arbor est Ægypti asimilis liguſtro. Vide Ioseph. περὶ ἀλώσεως, li. 4.

Κυπτάζω, μ. άσω, σ. ασα, κύπτω, prospicio, immineo, insto, incumbo. κυπτάζω περὶ τὰ σκῦλα, occupor circa spolia, Plut. in Apophth.

Κυπτάριον, Nicol. Alex. placentula curua & inflexa.

Κυπτὸς, inclinatus, supplex. Æschyl.

Κύπτω, μ. κύψω, σ. ιψα, propẽdeo, demitto oculos, κύπτω ἐς τὴν γῆν, humi vultum demitto, Herodot. ¶Item caput erigo & exero, Strab.

Κύρβεις, dæmones sunt circa Rheam, Etym.

Κυρβασία, ας, cassis, galea, tiara, cristata cassis, pileꝰ genus in coni specie educti, Bayf. 4. de re Vest. ¶Κύρβασις, idem.

Κυρβεσταὶ, tabularum custodes, in quibus leges Athenienſium scriptæ erant, Etym.

Κύρβεις, ἡ κύρβεσι, ων, tabulæ triangulæ, Pollu. & Aristot. de mund. ¶Aristoph. περὶ κύβεις capitur pro leguleio seu legũ perito, Vid. Plutar.

Κυρία, ὁ, κυρίη, domina, propria.

Κυρῶ, μ. κύρσω, & κυρέω, ὲ. πύρσα, sum, adipiscor, incido, propinquo. ἐκύρσαν τὸ σῆμα, affecutꝰ sum tumulum, in Epigram. ἔκυρσε δόμῳ, in domum incidit, Eurip. κύρσαν ἀπαλλαγῆς, crimẽ sum refuturus. Herodot. ¶Item absoluo, allido.

Κύρα, ceres apud Cnidios: ὡς τὸ κυρίως τῇ τῆς ζέας: sic Orus.

Κυρὴς, ητος, Ceres.

Κυρμαγία, pugna quæ fit cornibus, concursus cornutorum animantium.

Κυρμαδίων, & Κυρμαδιμαῖος, π. ικός, pugno, Aristoph. in Equit.

Κυρσίων, furtures, dimin hordei aut tritici, acus, palæ, Galen. apud Hippocrat. ¶ Apud Aphrod. Politian. vertit folia arida.

Κυρυλλίων, halcyon masculus.

Κύρωμα, τος, τὸ, sors, lucrum quod casu accidit.

Κυρία, ας, ἡ, hera, domina. ¶ Interdum dicitur is locus concionis Athenis, vbi ereabantur magistratus: Latini comitia vocant. ¶ Item Κυρία, dies vadimonii sistendi. ἀπογράφεσθαι τὴν κυρίαν, obire vadimonii diem. Demosth. ἐν Μειδίου, κυρία ἐστὶ τῆς Χοηρίνης, dies responsioni præfinita, Herodot.

Κυρίζω, appello, Σκεπτικῶς.

Κυριακὸς, ὸν, ὁ, authenticus, dominicus, Naz.

Κυρικεύω, pugnare, contiari, λαοδικεύειν.

Κυρικεύω, pugna.

Κυρικεύω, & κυρικεύομαι, procax, maledicus.

Κυρικίαι, ῶν, ai, fructures, palæ. Vide κυρίδια.

Κυριεύω, dominor, in potestate habeo, Neut. Gen. Xenoph. τῶν κυριευόντων.

Κυρίζω, cornu verberare sive petere.

Κύριος, persone larux que e ligno, Hesych.

Κυριολογέω, proprie nomine dicere, tulli. Mart.

Κυριολογία, propria & sana oratio, quam ipsa veritas & simplicitas exornant, Quint.

Κύριος, ου, ὁ, dominus, qui aliquem habet in potestate, potestate prædius. κύριος εἶμι τῆς ἐμαυτοῦ, reconciliationis penes me est potestas, Thucyd.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominatio. ¶ Item dies in qua quæ statuta fuerant, peraguntur.

Κυρίτης, idem quod κυρίτης.

Κύρις, Adonis, sportula, funiculus.

Κυρίττω, idem quod κυρίζω.

Κυρίττω συλλογισμὸς, syllogismus cornutus, Plut.

Κυρίττων, ωνος, ὁ, cornipeta.

Κυρτεύω, cornu peto, arieto, Plut. li. 9. τῷ σώματι.

Κυρίως, proprie, cum potestate & authoritate.

Κύριωτατος, η, ον, potissimum.

Κυρόω, potior.

Κυρσαίνω, tumultuor, moueo, turbo, Etym.

Κυρσὸς, tumultus, turbatio, Idem.

Κυρσωτὴρ, ῆρος, ὁ, adeptio, inuentu, lucru inspera-tum, præda ἐξαίφνης fruitus, Iliad. i.

Κύρτασις, ὁ, Cortica, Theophr. hist. lib. 5. cap. 9.

Κύρτασις, idem quod κυρτὸς. Etym. κύρτης τὸ ἀγαθὸν, bonum sortitur, consequitur, Homer.

Κύρτασις, ὁ, & κύρτασις, authocinia, potestas, arbitrium, firma mentum, probatio. ἐκ ἴσης τύχης πολλοῖς ὑπάρξει κύρτασις ἐπὶ τοῖς ἔργοις, Soph. in Electra, hodiernus autem dies fortasse nobis pignus erit fortunæ meliorie. ¶ Item caput & cardo alicuius rei, quod Plin. indicatura appellat, Gal. in Therapeu. ἐν τούτῳ γὰρ ἔοικε κύρτασις ἡ διάσκαλος. Ité Κύρτασις edictū, Dioni.

Κυρτὸς, & Κυρτὸς, ὸν, ὁ, ἡ, curui habens terminos, cymbalo, compedo, Aleui. Herodot.

Κυρτώνες, appellant Lacones adulescentulos & homines ætatis κοῦρος τὸ μέσον, quod vtilissimi eiusmodi olerisspecies est.

Κύρτος, incidens, κυρτοποιοῦσα.

Κύρτος, podex. Hippocr. vide Κύστις.

Κυρτοσέλης, ου, ὁ, alucaria, κυφοσέλης.

Κυρτοσφυρία, varicosus ramex, inerbus testiū.

Κυρτοτράχηλος, curui incurua cervix.

Κύρτη, cauea, nassa. Herodot. ¶ Interp. Nicāl. in Alexiph. qualius vel fiscella.

Κυρτὼς, ωτος, genus clypei.

Κυρτὸς, ὸν, τὸ, quatillus, sportula, fiscella. Dioscor.

Κυρτὶς, ίδος, fiscella, quallus, cauea, sporta, Nicand. in Alexiph.

Κυρτοτὸς, ὸν, vas piscatorium, sagena gibbosa.

Κυρτὸς, ὸν, gibbosus, curuus, rotundus, altus, assurgens, denexus, Aphr. lib 1. Probl.

Κυρτόω, & κυρτόομαι, curuo, inflecto, Accessit.

Κύρτωμα, τος, τὸ, camera, locus testudinatus & incurua, fornix. ¶ Item tumor, tuber cellum, corpus gibbum. Hippocr.

Κύρτωσις, εως, ἡ, gibbositas, cumitas, spinæ inflexio, Gal. li. 3. de articulis, quæ ἀπὸ κυρτώσεως.

Κύρτος, sum, exilio. 2. Argon. κύρτος ἀέρος, est in æthere, κυρτότερα ἐξ ἀνάγκης, vt Interp. exponit. Significat etiam nanciscor, Gentil. Euripid. Medea, τὸν πάντα κυρτώσασ' ἐς ἔμ' ἔχθος ἐκδέχου. Hesiod. πίρνημι κύρτοις, in damnum incidere.

Κύρτος, idem quod κύρτις, Plat. in Gorgia.

Κυρτοτάται, principes.

Κυρτωτίζω, congredi.

Κύρτη, ης, ἡ, intestinum rectum.

Κύρτος, idem quod κύρτα, Etym. ¶ Est & piscū genus Laconici, Aristop. Interp. ἐν ἀχάρνεσι. & idem quod κυρτὶς, podex, γαμφηλαὶ ἀλλήλων. Interpr. Aristoph. in Acharn.

Κυστάλιον, idem quod σκεῦος λίθου.

Κυστάλιον, scabies, prurigo.

Κυστελλικὸς, nocturna, cicindela.

Κυστολόγος, turpiloquus, αἰσχρολόγος. Iliad. i.

Κυστοπώλης, scortator, cinædus.

Κύστος, nates, mulicbre pudendum.

Κύστος, anus, podex, Hippocrat.

Κύστος, pumex.

Κύστις, εως, & Κύστις, ὁ, ἡ, vesica, ἐκτὸς τῆς κύστεως, Aphrod. lib 1. Probl. ¶ Item locus in femora, vrinæ receptaculo. vesica, ἐκ τῆς κύστεως, Galen. de Artic.

Κυστίς, ίδος, ἡ, concauum, conuexitas.

Κυστίζω, alneare, vasis aut mensuræ species, 6. medimnos capiens, Cel. l. 9. c. 53. ¶ Item pars auriū interior, auriū sordes, Aph. Prob. & Κυστάζειν, Etym. sordes aurium mammorata vocant Latini, alii cerumina, Cel. li. 9. ca. 53.

Κυστίον, ου, τὸ, vesicula. Aristoph.

Κυστοειδὴς, ἐς, alueo, alueus, Aristot. 9. Anim.

Κυστοειδίσκος, ὁ, cistella, Gaz. ex Arist. codē lib.

Κυστοφόρος, birundinum species, Aristot.

Κυτταύλης, ου, ὁ, tale caput gerit, Gaz. l. 4. hist. plant. Theophr.

Κύτινος, cytinus, Theocr. ἀνθέμωλλον, Hesych.

Κυτρίδιον, emplastri genus, Lucian.

Κύτος, ους, τὸ, latitudo, capacitas, sinus, alueus, conceptaculum. κύτος τῆς κεφαλῆς κοῖλον, occiput vacuum. ¶ Sic etiā vocatur (vt scribit Poll.) os capitis vniuersum: Latini caluam & calvariam vocant: Aristot. σφυρὸν, intelligit, i. quod capillis integitur. κεφαλὴ κύτος, caput, globus capitis, Ficin. apud Plat. ¶ Est item tertia pars insectorum & animalium sanguine carentium. ¶ Lascar. exponit pro nauis quadam particula ventricosa & lata: venter nauis.

Κυτόω, corio tego.

Κύτρα, Doricè, pro χύτρα, olla.

Κυτταρὶς, ίδος, sublimior cæli pars. ¶ Aliquando κύτταρος, loculi, sellæ, cellulæ apum aut vesparum. ἐξέρχονται διακλασθείσης ἡ κηρυθρίπτου ἡ κυτταρίδος, exeunt rupto quo continebatur folliculo, Arist. 5. Anim. de apibus, crabronibus & vespis. ¶ Κύτταρος ὁ πηλὸς, Theophrast. lib. 3. histor. plant. lanugo quæ in pirea arbore pro flore est, pannicula Ruel. li. 3. Dioscor. nucamentum Plin. ¶ Et κύτταρος vsurpauit Idem Theophr. hist. l. 4. c. 10. ad significandum cellulam fabę Ægyptiæ.

Κυτταρόω, ῶ, alueo tumeo.

Κύτταρος, apud Aristot. genus squillæ, pisces de ventre squillarum, Gaz. vertit gibbas.

Κυτταρὼν, ῶνος, ὁ, intestinum.

Κύτταρος, τὰ, nubes.

Κύτταρος, poculum ἀφ' οὗ πίνομεν, Etym.

Κύτη, Thymiamatis quædā cōpositio facer dotibus Ægyptiis vsitata, Dioscor. lib. 1. cap. 24.

Κυτόω, gibbosus, incurvus, Apollon. Interp.

Κύτος, ους, idem quod κύστις, Etym.

Κύτος, ους, vas coneauum exculptum, Etym.

Κύτος, ους, genus supplicii, lignum in quo vinciuntur nocentes, collare. Aristo 5. Polit. ἐπιδεῖσθαι ἐν ξύλῳ τὸν πόδα, ligari ac cerniees annulo ferreo includi in ipso foro. ¶ Item camera, fornix, locus testudinatus seu incurvus. Etym. ¶ Est & vestis genus. ¶ Præterea baculi genus incurvati. ¶ Item angina Pfello.

Κυφαισμὸς, ὁ, supplicium.

Κύφασις, inflexio spinæ retrorsum cedēs, quæ & κυφότης, Galen. de Artic.

Κυφασμὸς, concauum, conuexitas.

Κυφάσκη, alneare, vasis aut mensuræ species, 6. medimnos capiens, Cel. l. 9. c. 53. ¶ Item pars auriū interior, auriū sordes. Aph. Prob. & Κυφάσκαι, Etym. sordes auriū, alii cerumina, Cel. li. 9. ca. 53.

Κυφέλλιον, ου, τὸ, cistula. Aristoph.

Κυφὸς, alneus, Aristot. 9. Anim.

Κυφὸς, cistella, Gaz. ex Arist. codē lib.

Κυφὸς, birundinum species, Aristot.

Κυφωτὸς, ὸν, sordibus coopertum.

Κύων, οντος, ὁ, ἡ, os, osculor, Aristoph. πρὸς λύσσαν με, me osculare. ¶ Item gero vterum, Hesiod. κυσὶν μίγη δ' ὑπένερθε θεὰ δεκάτῳ ἐνιαυτῷ, i. grauida facta dea à deo in amore.

Κυῶ, concipio & non pario: Vnde κύουσα.

Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis, Aristot. ¶ Item canicula signum cæleste, Procl. de Sphæra ἀστὴρ κυνὸς, caniculę tempore, canicula oriente, Aristot. 8. Anim. ¶ Item κύων, canis marinus: & mebrū virile, inferior præputii pars cuti adnata, παρὰ τὸ κεῖσθαι κάτω, Etym. ¶ Ité scintilla ferri attritu orta. ¶ Est etiā κύων ἐν ἀφέδρῳ τοῦ πυθμένος, Gal. lib. 2. de pulsib. ¶ Est iactus in tesseris, ἐξάκις βλέπω.

Κυοφορέω, pregnans.

Κυφότατος, præpotentissimus.

Κ Ω

Καάζω, impigno ro.

Κνάς, ἀδος, ἡ, pellis ouina, Apoll. 1. Argon.

Καβάω, vertitus. τὰ καβῶντα.

Καβάκης, cicada grandis.

Καβέρα, acus. ¶ Item coitus.

Καβίος, ὁ, gobius vel gobio, genus piscis.

Καβρὸς, piscis quidam ex aquarum genere, è prauis gobiis in arena nascens. καβροὶ ἀφύης, ipsuma gobionaria Aristot. 6. Anim.

Καδάριον, ου, τὸ, diminut. τὸ καδίσκος, Aristoph.

Κάδαρος, ὁ, caput papaueris: Vnde pro capite interdum apud Poetas ponitur. ¶ Significat & orbiculum. ¶ Est etiā genus herbę, Etym.

Κάδη, trucium papaueris, Etym.

Καδία, ας, ἡ, pro capite tabę, Theophr. l. 4. hist. plat. c. 10. Plin. li. 17. c. 17. papauera exponit.

Κάδιξ, ικος, ὁ, codex, χάρτης, τὸ, charta.

Κάδος, ου, τὸ, pellis cum villis, stragulum lanei, villosa pellis, Aristopia ἐκ τῶν καδίων. ¶ De bulbis etiam dicitur. καδίον ἐστὶ βολβῶν, flos bulbi, Theophr. lib. 6. hist. plant.

Κάδωνος, ὁ, tintinnabulū, crepitaculū, tuba: Vide Interpr. Sophocl. in Aiace.

Καδωνίζω, tinnio. ¶ Item exploro, periculum facio.

Καδωνισμὸς, ὁ, q. tintinnabulis plausum edens, sonans, Eurip. in Rhes.

Καδωνοφόρος, ὁ, qui tintinnabula & nolas phaleris equorū adiicitis, apud Aristoph.

Καδωνοφορέω, ῶ, tintinnabula gestantes, Etym.

Κάεσκον, pelles ouium, Iliad. ἀ. Interpr. κώδια.

Κάθαρος, ὁ, inordinatus potus, ebrietas. ¶ Ité militare poculū Athen. li. 11. & Erasm. Chil. Hinc Καθαίνω, largā potio, Arreţo.

Καθαίνζω, & καθαινίζω, indecore lasciuire, ebrium esse. καθαινίζοντες πολὺ μᾶλλον ἀπὸ τῶν ἐκπωμάτων, amplis & forcidis calicibus hauientes, Arist. in Probl.

Καθαίνιος, ὁ, liberalior potio & plenior.

Καίας, pignus, vestis.

Καιάλια, τὰ, animalia quæ testa teguntur, vt conchylia, limaces, Aristot. 4. de Anim.

Καιάζω, lamentor, lugeo, Neutr.

Κάιαρος, ος, ον, pleratus, Sophocl. in Aiace.

Κωκυτός, οῦ, ὁ, luctus, Cocytus, fluuius infernus.
Κωκύω, μέλλοντ. κωκύσω, ploro, lugeo: verbum ficitium ad vocem galli, Neutr. absol. Lucia.
Κωλακρέτης, ου, ὁ, dispensator, Aristop. οἱ κωλακρέται, quæstores & custodes iudicialis pecuniæ, & sumptuum in deos.
Κωλάκιον, imperfectus versiculus, Suid.
Κωλάριον, fasciculus fœni, à ἄλη, κώλης, perna.
Κώλεθρον, præmium propositum certantibus.
Κωλεός, & apud Athen. ὁ, perna, suffrago animalium, Eustath. Iliad. τ.
Κωλή, ἡ, anterior pars victimæ, armus, pes anterior, Aristot. in Plut. ¶ Pro pede aut tibia, Eidem. ¶ Item oleris ac edulii genus, Xenoph. de venatione. ¶ Κωλὰ pro pudendis, Aristoph. in Neb.
Κωλιὰς, ἀδος, ἡ, tibia hominum, perna, crurum ossa quibus femora & tibiæ constant, pernæ aut culinæ nomine, Gaz. ex Aristot. lib. 3. Anim. ¶ Κωλέαι & κωλῆνες vocat Athen. quos Cels. petiolos.
Κώλιξ, ικος, ὁ, os, ilis.
Κώλη, ης, ὁ, talus, Nican. in Ther. ¶ Apud Homer. Odyss. τ. Eustat. τὸ κέψαι κώλαπα idē significat quod παρὰ τὸ σκέλος κυμβάσαι apud Comi. ¶ Est & κώλη ἡ ἐξέλυσε ἢ σβέσε τὰς ἐγκύας quam ἀμύτω καὶ ἄκεσιν vocant.
Κωλίας, poples, sura, coxa, κῶλον.
Κωλιὰς, άδος, ἡ, Venus, à loco Atticæ vbi illa colebatur, Aristoph. πρὸ & Stephan. σβέσε πόλεως.
Κωλικόμορφος, morbo colico laboro, Alex. Tralli.
Κωλικὸς διάθεσις, colicus affectus, coli intestini morbus. ¶ Ex Κωλικός, qui colo laborat.
Κωλίφανον, τὸ, panis athletarum, Iunen.
Κῶλον, ου, τὸ, membrum, Aristot. l. 1. Anim. ¶ Item crassioris intestini pars, laxius intestinum Cels. lib. 1. Apsyr. Aphr. Probl. vlt. sect. 1. τὸ ἄνω μέρος ῥάστιστον τὸ κῶλον, ruta laxum intestinum adiuuat. ¶ Item κῶλα, veneres in talis, pars scilicet tali. ¶ Κῶλα etiam dicuntur quæ nos crura & lacertos vocamus, ait Herm. in Plin. l. 9. ¶ Item κῶλον, orationis pars duobus aut tribus incisis constans.
Κωλοβοῦς, culus, podex.
Κώλοψ vel κόλοψ, animal quoddam, Strab. l. ζ.
Κωλοτομέω, μήσω, σ. ησα, membrum incido.
Κώλυκρον, ου, τὸ, sacculus, area, κάψυκτον.
Κώλυμα, ατος, τὸ, impedimentum. κώλυμα δύο δέδοται sunt impedimento, Thucy.
Κωλύμη, ης, ἡ, apud Herodia. querela, inhibitio, impedimentum, Thucyd.
Κωλυσιεργός, οῦ, ὁ, ventorum cohibitor, Laert.
Κωλυσιθέτης, ου, ὁ, qui cunctantius seriúsque conuiuiū rogatus accedebat, & suamora impedimēto erat, quo minus cœnaretur, Apollodor. apud Athen. ὀψοφάγ. lib. 2.
Κωλυσιεργία, ας, ἡ, operæ impedimēti & remora.
Κώλυσις, εως, ἡ, impedimentum, obstaculum.
Κωλυτήριον, τὸ, propugnaculum.
Κωλύτης, ου, ὁ, quasi prohibitor, vindex, intercessor.

Κωλυτικὸς, ὴ, ὸν, vim habens prohibēdi, Alexan. Aphrod. φάρμακον κωλυτικὸν αἵματος, medicamentum prohibens ne quid officiat.
Κωλυτὸς, ου, ὁ, qui prohiberi potest, Epictet.
Κωλύω, μέλλοντ. κωλύσω, π. υσα, prohibeo, impedio, reprimo, inhibeo, Accus. ὡδέ τι κωλύσω σταυτὸν ἐμοὶ ἑκάστοτε, Aristoph. κωλύω ὅστις μὴ σβέσει, prohibeo ne nauem circumagat, Thucyd. ¶ Genit. Chrysost. φύσις κωλύει σπουδαίων, arcet à vitiis. κωλύω ἀπό τινός, abs te arceo, Xenoph.
Κωλωτή, ῆς, colota auis apud Aristot.
Κωλώτης, ου, ὁ, & Κώλωψ, ωπος, ὁ, stellio, lacertæ genus.
Κωλῶτις, Venus, κωλιάς.
Κώμα, syncopa, pro κώμωμα, ατος, τὸ, sopor alnus Virgil. ὦναξ, somnus, veterni species, Hesych. κώμα δ' ἔστι κώμου κωλύπτης, i. malus veternus. ¶ Κώμα etiā est illecebra, lenocinīū, pellacia, Lucret. Pindar. in Olymp.
Κωμᾶζω, μάσομαι, σ. ασα, sum petulans, Hesiod. τίνι κώμαζε, ὦ ἀνθ' ἁλός, ad tibiā tripudiabat. ¶ Item pro accedo, Nonn. εἰς ἄλλον ἀνὴρ ἐκώμασεν ἐγκυμονεῖν. κωμάσας δὲ τὸ δεύτερον ἐγείρει, Hermog. ad seu prope carcerem accedens.
Κωμᾶσία, ας, ἡ, ὕπνος, somnus, dormitorium, appeto somnum, & κωμᾶσίτδομαι ἀντὶ τοῦ κοιμᾶσθαι.
Κώμακον, τὸ, comacum, fructus quidam quem vnguentis sumptuosis permiscere solent, Theophr. li. 9. hist. plant. cap. 7. quibusdam gariophyllon.
Κωμάρχης, κωμάζω, μήσω, conuiuor, lasciuio.
Κωμάρχης, & Κωμάρχος, ου, ὁ, vicorum præfectus, qui vrbium imperio præest.
Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, ebrius, petulans, lasciuus, comessator, Aristoph. περὶ τοῦ κωμαστοῦ διώκειν.
Κώμη, ης, ἡ, vicus, castellū, oppidū, vicus, pagus. Interp. Hesiod. ἡ ἐν πόλει οἰκία ἡ μεῖζον κώμης. κατὰ κώμας, vicatim, pagatim, Plat.
Κωμηδὸν, vicatim, pagatim Liu.
Κώμηθεν, ἐ, Iouis epith. in Halicarnass.
Κωμήτης, ου, ὁ, vicinus, χωρίτης, eiusdem pagi seu oppidi, Aristoph.
Κωμήτης, ιδος, ἡ, vicina.
Κωμικίζω, μισω, comicè loquor, Lucian.
Κωμικὸς, comicus.
Κώμιον, diminutiuum est à κῶμος.
Κωμοπόλεις, vici maiores, quasi πόλεις oppidorum. Quidam municipia interpretantur.
Κῶμος, ου, ὁ, deus, comessationum nocturnarumque saltationum præses. Hinc κῶμος, lasciuia, procacitatem, & intemperantiæ fœdum vocauerunt, Aristoph. in Plut. ¶ Est & κῶμος, laudatio, encomium, Pindar. in Olymp. ¶ Item tempus à cœna dum cubitum itur.
Κωμοφόρτιον, ἄγγελε πόα, vilis quædam herba.
Κώμυθα, idem quod κώμυς. Κώμυθον

Κώμυθος, ου, ὁ, comythes, vide Theophr. hist. 4.
Κώμυρος, ου, ὁ, Iupiter apud Halicarnassium hoc nomine colebatur.
Κώμυς, υδος, ὁ, fasciculus fœni, Theocr. Edyl. 4. ¶ Item laurus, boni ominis gratia ante fores locata. Quid sit Κώμυθος, Theophr. explicat histor. plant. lib. 4. cap. 12.
Κωμῳδέω, ήσω, ησα, comœdia. ¶ Κωμῳδῶ με, ὦσον, π. ησα, τινὰ præcēdo, nominatim in comœdia perstringo, Aristop. in Plut. ¶ Κωμῳδήσας, & Κωμῳδηθείς, Plat. l. 7. de Leg. accipit p omni ludicra musica & ridicula. ¶ Κωμῳδία, ας, ἡ, comœdiarū editio. ¶ Κωμῳδία καινὴ, comœdia carmina, Aristop. ¶ Κωμῳδιοποιέω, ήσω, ησα, poeta comicus. ¶ Κωμῳδιοποιητὴς, οῦ, ὁ, comicus poeta. ¶ Κωμῳδιοποιικὸς, idem, Plat. in Apolog. Socrat. ¶ Κωμῳδὸς, comicus, comœdus, histrio. ¶ Κωμῳδοτράγῳδος, comœdiis tragœdiis.
Κωμώδης, ους, τὸ, viculus.
Κωμοῦν, circumterere, pice inungere, σβεδιτεῖν.
Κώμυσμα, ατος, τὸ, fruitum: vsitatius dicetur χόνδρος.
Κώνειον, τὸ, cicuta, venenum, Nicand. in Alexi.
Κωνειάζω, lethale venenum bibere.
Κώνειος ὄἶνος, vinū picatū, οἶνος πισσίτης, Hipp.
Κωνώδης, ους, ὁ, ἡ, vrecolus.
Κωνοειδὴς, ὴς, ὲς, cono similis, turbinalis Politian.
Κῶνος, ου, ὁ, conus galeę, turbo, figura ex lato in acuum desinens. τὰ κώνου ἔδατα κώνους ὀδῶ, turbinis basis in orbem se colligit, Arist. in Probl. ¶ Aliquando placentæ genus ex vuis passis & amygdalis. ¶ ἐκ κώνου, illud tegmē quo fructus aliquarum arborum includūtur, quod ab eis abfolui & separari potest, Theophrast. hist. plant. li. 1. ¶ Κῶνος, fructus pinorum & piceæ, ipsique strobili, Dioscor. ¶ Κῶνοι in arce dicuntur metæ, Hippocr.
Κωνοφόρος, ου, ὁ, conifer, thyrsiger.
Κώνων, ωνος, ὁ, tectorum imum, Aristo. 9. Anim.
Κωνώπιον, ου, τὸ, instrumentum arcendis culicibus, in Epig. ¶ Κωνωπεῖον, ου, τὸ, idē, Horat.
Κωνωπεδόκος, ου, ὁ, ἡ, culicis gerens speciem, Gaz. ex 3. li. 3 hist plan. Theophr.
Κώνωψ, ωπος, ὁ, vel ἡ, culex vinarius, Aristotel.
Κώπαι καὶ κωπίδια τὰ, Strab.
Κώπη, ης, ἡ, pignus, vestis.
Κωπὶς, ίδος, ἡ, pellis agnina, stragulum, Argon. 1.
Κωπὸς, ὁ, ἡ, ὸν, lentio, tactus tessellatū senariū valēs hoc nomine palus in Bœotia, in qua ingentes anguillæ nascuntur.
Κωπόω, ώσω, ωσα, lignia vnde remi parantur.
Κωπῶν, ῶνος, ὁ, remiges.
Κώπτης, ου, ὁ, manus remigans, Eurip.
Κώπτες, aues quæ & σκάπτες.
Κωρυτὸς, ὁ, luctus, lugubres næniæ.
Κώρυτος, ου, ὁ, remi, Theoph. l. 4. hist. plant. ca. 1. ¶ Item molæ quasi manubrium, Lucian.
Κώτη, ης, ἡ, manubrium remi & gladii, Iliad.
Κωτίζω, ίσω, ισα, capulatus, ansatus, Etym.
Κωπηλατέω, ήσω, π. ησα, remigo, Lucian. ¶ Hinc

Α, particula per se nihil significans, sed in compositione dictionibus vehementiam affert, vt in λακκὼ. nam λά est σφόδρα.
Λᾶας, ὁ λάας, & λᾶος, per

κωπηλασία, remigatio, remigium.
Κωπηλάτης, ου, ὁ, remex, ῥάπτης.
Κωπήρες πλοῖον, nauigiū quod remis agitur. κωπήρης πλοῖος, nauigio quod remis agatur, Thuc.
Κωπηρὸς, nauta remum tenens, Alciphr.
Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, scalmus remi.
Κωπήτης, ου, ὁ, ossa anguliora costarum, Poll.
Κώπιον, ου, τὸ, parua remus, Aristoph.
Κώπος, ου, ὁ, μιᾷ δ' ἐλάσσει κωλαμέι, monile.
Κωπόδικος, garruli.
Κωπωτήριον, τὸ, locus in naui iuxta remiges vbi remi asseruantur, Poll.
Κώρα, iniuria.
Κωράλιον, του, τὸ, coralium, κωράλλιον, & κωράλλιον.
Κωράλλιον, τὸ, adolescentulus.
Κωρίκιος, κρόκιος, coricium crocum.
Κώρος, pro κῦρος, puer.
Κωρυκαῖος, ου, ὁ, Corycæus, explorator, in Chil.
Κωρύκιον, ου, τὸ, cœmenula. ¶ Item antrum, & promontorium Siciliæ. Cebes Theb.
Κωρυκομαχία, Hippocr. σβεσι δυσκρησίης, exercitium cum folle vel pila, Cæl. Aurel. Med. libr. 5. Chron. c. 12. Dicitur & κωλαδόν.
Κώρυκος, vnde & κωρύκιον, follis & folliculus, bulga, & panarium siue canistrum, Athen. l. 5. ¶ Suid. Σωλάκιον, βωλάδιον, pera, sacculus.
Κώρυνθος, Cos insula. ¶ Corinthiis erpastulum vbi fures & fugitiui includebantur, Etym.
Κώστος, ου, ὁ, costus.
Κωτίλη, ης, ἡ, hirundo, ὁ χελιδών. ἀπὸ τῆς λάλου φωνῆς.
Κωτίλλω, μέλλοντ. ήσω, π. ησα, multa loquor, garrio, Hesiod. ¶ Κωτίλος, loquax, garrulus, l. 3 Epig.
Κωφάσκω, obmutesco, surdesco, Depon. absol.
Κωφεύω, pro κωφόω, eleuare, quiescere.
Κωφεύω, decipere, lædere, impedire, mutilare.
Κωφίας, serpentis genus, alio nomine πορφίας.
Κωφὸς, ὴ, ὸν, cui audiendi est vitiatus, mutatus, Sophr. lib. 1 Prob. διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ κωφοί; ¶ Item languidus, inualidus, stupidus, absurdus, Sophocl. κωφὸν ἔπος, ψυχρὸν, frigida & futilia verba.
Κωφὶς, species rubetæ, Nicand. in Alexiph.
Κωφότης, ητος, ἡ, surditas, stupor, Demosth.
Κώφωσις, εως, ἡ, surditas.
Κωχύω, μέλλοντ. ύσω, π. ύσα, coco, μετὰ κωζέω, ἰχθύων.

crasin, vel ὁ λάκκος τοῦ λάκκου τὸν λάκκον, v tradit Lascar. lapis, Iliad. σ. λάκκος αἰειδής, id est, λίθος τραχύς.

Λακκάζω, στάζω, gutta, stilla.

Λακκάριος, qui argentum accipit, Athen. δ.

Λακκάριον, λακκάριον, parcella, parua peluis.

Λακκισμός, ῶ, orationis vitiũ, qua L. crebrò repetitur, vt solet luna luce lucere, Cap. l. 5.

Λακκόκεφαλος, ἡ κεφ. futura capitis posterior, literę A figuram exprimens, Galen.

Λαβή, ῆς, ὁ, ansa, capio, prehensio, manubrium, capulus, causa, occasio. λαβὴν παρέχει, ansam præbere, Aristoph. ¶ Λαβὴ apud Hippoc. morbi accessio & inuasio.

Λάβης, ητος, ὁ, excusatio, paroxytonum, Cyrill.

Λάβης, canis nomen, Ἄντ' ἐμοῦ λαμβάνῃς, in Vesp.

Λαβίδιον, forcipicula.

Λάβιον τὸ, manubrium: diminut. ἀ λαβή.

Λαβίς, ίδος, forceps, fuscina, Ioseph. in sepulchrali Templi, λαβίδι χρυσῇ παγεῖσα. Inter. tenacula. ¶ Item λαβίς, fibula, ansa, capulus, manubrium, ὡσπερεὶ λαβὶς τῆς ξιφους, inquit Homeri Interpr.

Λαβρακόμης, ὁ, temerarius in loquendo, rabula.

Λαβρακίζω, procax & temerarius sum. ¶ Item vociferor, Nicand. in Alexiph.

Λάβραξ, ακος, ὁ, lupus piscis, labrax, Athen. ζ.

Λαβροστομία, ἡ λόγου ἀκολασία, hęsitantia sermonis.

Λαβρόστομος, ὁ, ἡ, λόγου ἀκόλαστος, turbatè aut immodestè loquax, Dep. abs. ¶ Λαβρόγλωσσος, Idē.

Λάβρυς, ὑος, ὁ, Lydorum lingua fecuris dicitur.

Λαβυρινθικὸν, poculum Persicum, Eustat. Iliad. σ.

Λαγανεύω, abundè bibo, in Epigr.

Λαγαρὸς, ὰ, ὸν, abundans, oxytonum. Cyrill.

Λάγδην, ωνος, ὁ, vehemens, rapidus, infanies, impetuosus, Odyss. ὁ. ἄνεμος ἰσχυρὸς λάγδην σφίσιν ὄρνυτο.

Λαγδηνιστὴς, οῦ, impetu ruens, cursu concitus.

Λαγδηρομία, loquacitas, ἢ ὀλιγωρία λαλιᾶς.

Λαγδωνιὰ, procacitas.

Λαγεφανεῖς, εῶν, ἑῶν, edaces, voraces.

Λαγίζω, timeo. δειλιάω.

Λαγηνίον, ἄκ. λαγήνιον, poculi species. ¶ Athen. lib. ια. λαγήνιον, poculum Persicum, latum.

Λάγηνος, incontinēter, voraciter, rapidè, impetuosè, Polyb. λάγηνος χαμάξυλος πυκνώσας.

Λαγηνοστόμος, mons in Creta habens antrum sinuosum, difficile ingressu & reditu difficilius, Etym. & Chil. Erasm. ¶ Sumitur etiam in loquacem qui orationis exitum nunquam inueniunt. ¶ Λαγηνοστόμος, ὁ, ἡ, tortuosus, flexuosus. λαγηνοστόμος ἐρώτησις, interrogatio intricata. Lucian.

Λάγηνος, ὁ, fouea. βόθυνος.

Λαγήτα, τὰ, lagana, placentæ.

Λαγκάνω, spinum agito.

Λαγκαζόμενος, ὁδὸν τὴν λάγκαον, Interp. in Vespir.

Λαγκάζω, fodio latera manibus, cubitum pungo ilia. ¶ Item maligno animal pascens sine vescendi, Interp. Aristoph. in Vespis.

Λαγκαστὴς, ὁ, vt μισητὴς, gracilis, exercitatus, angulus, arctus. λαγκαστὴν τὴν εἰς πίνοντας, qui bibūt graciles, ventre adducto, effici, Theophr. l. 9. hist. plant. ¶ Λαγκαστὴς, versus in medio brevem syllaba pro longa habentes, qui & σπονδειάζοντες. ¶ Λαγκαστὴς, anguitis, concauitas clauium. ¶ Λαγκαστὴς, Eustath.

Λαγκαυχέω, tenuor, gracilesco, contrahor. λαγκαυχέως τοῦ ποταμοῦ, fluuius subsidens vt lacunę, quod solet fieri dum gelu remittitur, Epig.

Λαγκάω, dimittere. Λαγκάσαι, μὴ κατασπάσαι.

Λαγόβολον, tugio. Λαγοβόλον, ἀσπίδιον.

Λαγοβόλος, mercator. Λαγόβολος, ἔμπορος.

Λαγοβόλος, locus Alexandriæ vbi equorum cetamina eduntur. Λαγοβόλος, ἱππικὸς τόπος.

Λαγόπους, dux populi.

Λαγχὶς, hasta, ὄπλον.

Λάγυνος, ὁ, lagena, Gen. fœmin. in Epigr.

Λαγυνοφορία, Athe. ζ. festũ in quo strati per lectos bibebam, è lagena qui quisq; terebat, bibebā.

Λαγυνοῦσθαι, congelascere.

Λαγωὸς, libidinosus.

Λάγων, & λαγίδης, catuli leporum. ¶ Λαγίδιον τὸ, idem, Xenoph. & Poll.

Λαγωπώλης, vino præfectus.

Λάδανον, ὁ, similis erat.

Λάδανος, extrema oris matricis, Hippocr.

Λαδεία, ας, ἡ, libido immodica, Xenop. Λαγνεία δὲ ἐστὶν ἀκόλαστος ἐπιθυμία. immodicæ libidini seruire.

Λαδίδης, peculantem & salacem esse, σπερματικὴν ἔχειν περίττωσιν, semen emittere, Poly. τὸ δὲ αἰδοῖον τοῦ λαδίδου, Hipp.

Λαδιδία, ας, ἡ, lascuia & petulantia. Hipp.

Λάδιος, ὁ, ἡ, λάδιον, vel λάδιος, ὰ, ον, mollis, effœminatus, libidinosus, salax. ¶ Item λάδιον τὸ, pudendum fœmininum.

Λαδωνίδες, species aquilæ.

Λαζύρις, ιδος, ἡ, terræ hiatus & fissura.

Λαζυρίσκος, congregationes, cuneationes.

Λαζὸς, ὁ, lepus, hanc inflexionem inuenit apud Eustath. & Λαζοῦ, Hesiod. et una λαγὸς in Accusat.

Λαζυτὸν λαγὸς, κατεβόησεν, Hesyc. loculus.

Λάζωνος, τὸν, mensura 12. heminarum siue coclarum.

Λάζυμι, mollis, effœminatus, Suid.

Λαζυμόμαλλος, ὁ, ἡ, Ὁ δὲ λαγὸς ἐπὶ μέρους λέγεται ὁ ἐπὶ κλήρῳ τὸν κλῆρον λαγχάνων. sortior, adipiscor. λαγὼς ἐπὶ βουλῇ λαγχάνειν, designatur tribus & in curiam cooptatur. Demosth. ¶ Genio Apoll. li. 1. Epigr. τοιοῦτος ὢν ἐλάμβανε παρὰ τοῦ θεοῦ λαγὼς, honore afficiebatur. Plut. Lysand. ¶ Accus. Suph. γράφεσθαι λαγὼς, præmium ferre. ¶ Item λαγχάνειν, accusare. λαγχάνειν δίκην τινὸς κακώσεως, actionem iniuriarum intendere.

Λαγῶνες, carnes leporinę, delicię. Aristoph. pulpamentum. λαγῶνα τινὰ ἐπιθεῖναι.

Λαγώνιον, τὸ, pedum, λαγωνίου, τοῦ ποδὸς. Theocr. lepores capiuntur, Interpr. Theocr. δίκτυον, ᾧ λαγωνίζονται οἱ λαγωοὶ θηρεύοντες.

Λαγῶνις, τίδος, ἡ, ὄστρεον, Athen. lib. 3.

Λαγώνιος, lepusculus, Aristoph.

Λαγὼς, ὁ, ὑος, ile, latus, vterus, lumbus, prò fundum. ¶ Halicarn. l. 1. angiportus vel diuerticulum.

Λαγῶσα, λαγῶσα, λαγοῦ κρέα, leporinæ carnes.

Λαγωσύνη, ὁ, ἡ, iliorum dolor.

Λαγῶσ, leporinus, Etym.

Λαγωὸς, ὁ, erinaceus, lepus terrestris & marinus.

Λαγώπους, pes leporinus. ¶ Item nomen herbæ.

Λαγώπους, herba apud Hippocr.

Λαγωτὸν, λαγῶν, lepus, Xenoph.

Λαγωφαγία, ας, ἡ, cædes, vel deuoratio leporis.

Λαγωφθαλμία, apud medicos cui palpebræ oculorum non coeunt, sed aperti oculis dormire videntur instar leporis, Cels. l. 7.

Λαγωφόνος, ὁ, ἡ, aquila leporaria, Aristot.

Λάδανον, pinguedo quæ exit ex herba ladone, & adhæret velleribus caprarum, Herodot. libr. 2.

Λάδανος, cerum, hinnulus.

Λαδεσία, Veneris cognomentũ, quòd ad Ladonem Arcadiæ flumen nata fuerit.

Λάδιμον γένος, τὸ, ἐπὶ τῆς, sententiam adfero.

Λάδιν, τὸ, chlamys, Doricè pro λῶδις.

Λάδων, valde fluens. λάδων γὰρ ὁ ῥοῦς, Etym.

Λάδων, ladon, fructicis genus, & Arcadiæ fluuius.

Λάζυρ, ἔρις, insonuit, ἀπεφθέγξατο.

Λάζυρ, videre, βλέπειν. vnde ἀλάζυρ, ὁ πτωχός.

Λάζυρ, lapides, vnde λάϊνος, λίθινος, saxis, ὀλοῷ.

Λάζυρ, ἔρις, ἀφίημι, καταλείβω, Depon. conuerto, emendo, capio, teneo, Iliad C. ὁδὸν λαζέσθαι παρὰ τεῖχος, terram mordicus teneāt. Iugiter Gen. & Accusat.

Λάζυρ, capio, sumo, teneo.

Λάζυρ, lasciuio nimia pabuli vbertate, λελάζυρ.

Λάζυρ, arrogans.

Λάζυρ, ἔρις, loqui, pronuntiare.

Λάζυρ, velit, cupiat.

Λάζυρ, λάζυρ, clām.

Λάζυρ, vermis quidam: & canis latēter mordens, ramentum corti, pellis, mēbrana.

Λάζυρ, qui latet, qui celat alios, Aristot.

Λάζυρ, senex, q. imuetæ immemor, vel præter obliuionis vitium illi ætati peculiare.

Λάζυρ, tarde accēdēs, redirum suum profitiam, à βραδυνόμενος ἐπὶ τὰς πράξεις.

Λάζυρ, latens.

Λάζυρ, obliuiosus, amens.

Λάζυρ, facies obliuiosi curas, Ib. χ. ἐπὶ τοῖς circa Oceon, quòd fecerit Hercules obliuiscī calamitatum, Etym.

Λάζυρ, abscondens laborem, doloris obliti. Sophocl. in Aiace.

Λάζυρ, faciens obliuiscī vocē, Hesio.

Λάζυρ, Apollon. li. 4. obliuio.

Λάζυρ, pro λανθάνει, Ionicè, sum immemor, Epigr.

Λάζυρ, obliuio, negligētia. Λαθωμάλια, ας, ἡ, idem.

Λάθρα, seu λάθρᾳ, furtim, clàm & furtò. Genit. Eurip. in Androm. λάθρα δυσζήλου τῆς ἐμῆς.

Λαθραῖος, ὁ, occultus, clandestinus.

Λάθραιος, latenter, κρυφίως. Λαθραῖος, idem.

Λαθραιόφρων, ὁ, spurius, illegitimo coitu natus.

Λαθρίδιος, occultus, poeticum.

Λαθρόδιος, clanculum, in Epigr.

Λάθριος, ὁ, clandestinus, in Epigr.

Λαθροδάκτης, occulte comedere, apud Poll.

Λάθυρος, ου, τὸ, & Λάθυρος, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis, Theophr. li. 8. hist plant.

Λαία, instrumentũ quo vtuntur mulieres stamē texendo, Aristot. li. 5. de gener. Anim.

Λαΐγξ, lapilli fluuiatiles, glareæ, Odyss. ζ.

Λάϊγξ, lapillus, Etym.

Λαιδαῖον, τὸ, lacerna, penula, vestis æstiua.

Λαιδρὸς, sinister.

Λαιδρὸς, ὰ, ὸν, impetuosus, temerarius, sinister, velox, impudens, rapax. Nicand. in Theriaciz.

Λαιδωρεῖ, canis latenter mordens, Hesych.

Λαιδωρεῖν, irrideo, χλευάζω.

Λαικάζω, decipio. ¶ Item scortor, Aristoph. Equi.

Λαικαστὴς, scortū masculū, Aristoph. Acharn.

Λαικάστρια, meretrix, λαικάστρια, Aristoph.

Λαίλαπ, ἀπος, ὁ, turbo venti, imber cum turbine, procella nimbus, Aristot. de mund.

Λαιλαπώδης, cœli condītio nubila & ventosa, Idem.

Λαῖμα, τὸ, ἄβρα, ὑπερῷα, sacra victima.

Λαιμάζω, & λαιμάω, λαιμάσω, intēperātèr edo.

Λαιμαργία, ας, ἡ, ingluuies, voracitas, Plat.

Λαιμάσσω, ὁ, helluo, famelic", deuōror, pig.

Λαιμοτμησίαι κεφαλαί, capita amputata ceruice resecta, Eurip. λαιμοτμησίαν ξίφη, in Epigr.

Λαιμοτόμος, ὁ, ἡ, fauces mordens, in Epigr.

Λαιμοτόνδης, ου, ὁ, collare canis, millus. ¶ Item pedica auibus capiendis, in Epigr.

Λαιμὸς, ὁ, guttur, iugulus, gula, ingluuies, vorago, lacuna. λαιμὸς κάπης, pro vase amplo & capaci, in Epigr. ¶ Iliad. τ. pro meatu cibi & potus.

Λαιμότμητος, cui incisa gula vel collum, Eurip.

Λαιμοτρύλης, iugulo. Arg. 2. λαιμοτρύλησιν ἐμοῖσιν βλῆτες, pecudes immolarunt. λαιμοτρύλησεν ἑαυτὸν, qui sibi gulam præcuit, Plutar. in Othone.

Λαιμώδης, iugulo.

Λαιμώδης, λαιμώδης, puritas, splendor.

Λαιμῶσσω, esurio, famesco, Nicand. Comm.

Λαῖνα, læna vestis, i. lagum villosum, Strab. li. 5.

Λάϊνος, lapideus. Nonn. ἄγγιστα λάϊνος, lapideis vasis. & λάϊνοι βαλλόμενοι, pro lapidibus.

Λαίνων, sinister, durus, terra frumento consita.

Λάϊνος, ὁ, ἡ, lapideus, λίθινος, Iliad. ζ. ἃ τε καὶ ὕδρη λάϊνον ἐνδύσεται ἠπεροπῆα. lapideam tunicam induisses, i. lapidatus esses.

Λάϊξ, γος, ὁ, lapillus, petra, Odyss. ι.

Λαῖος, leges, pro λίθοι. ¶ Item falx messoria.

Λαιὸς, ὰ, ὸν, sinister, lævus.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Λαιτμοῦν, segetes demetere: λαΐδος pro λίθου.
Λαΐς, caper lascivus, Etym.
Λάϊτι Θ, & per crasim λᾶ Θ-τι, lapis.
Λακτίδιον, & λακτάριον, τό, scutū oblongum, clypei genus ad modum lunæ factum: alias breue scutum crudo corio obductum, Eustath. Iliad. 6. parmula, telum, Iliad. 8. Κοπίδας δυώλακτας, λακτάρια τε πλεκτά.
Λαΐνιτος, ὁ, ἡ, cinædus, meretrix.
Λαίσηιος, ὁ, lasciuus, petulans.
Λαισποδίας, qui ad venerea proclivis est. ¶Item qui altero pede est putrido, claudus, Aristophan.
Λαίσχη, vel λαίδη, dedecus.
Λαῖτος, molestus.
Λαίτρον, ventilabrum.
Λαιτρωνία, τό, vnda, profunditas, hiatus & fluctus maris, & ipsum mare, Homer.
Λαϊφάσσω, palpo, contrecto.
Λαΐφη, ης, ἡ, & λαιφὶς, ίδος, ἡ, & λαῖφος, ους, τό, vestis ex licio, tegmen, vestis pannosa & turpis, Hom. in Odyss. Hesy. τὸ ἱστίον ἡ γὰρ τὸ ἀφανιστον.
Λαφυστὴς, ὁ, imbecillis, infirmus.
Λαιχαλᾶν, fellare, Erasm. in prouerb. Lesbiari.
Λαιψηρὰ, pro λαίψηρα, celeriter.
Λαιψηρόπτερος, volucer, rapidus, Eurip.
Λαιψηρόῤῥοος, rapidè, celer, obliquè means, Hesiod. ἔχθεα λαιψηρόῤῥοα δίδυμα.
Λαιψηρόφυτος, celer, leuis.
Λακεδαιμὼν, ὁ, lacara arbor, Theophrast. 3. histor. plant. ca. 4.
Λάκεδον, Ægin. lib. 7. cap. 22. in compositione Cyphos heliaci, lacaphichi dodrantem exponit.
Λάκη ἀγγελίας, nuntios retulit, Eurip.
Λακκάρυζα, ης, ἡ, garrula, Hesiod. λακκάρυζα κεκρᾶγυῖα, stridula, pro καλλάρυζα, Plat. Pol. li. 2. ἡ δὲ λακκάρυζα περὶ θυρέτρου κύων, canis latrans.
Λακκαρύζειν, nugari, conniciari, λακκαρύζει, fuid.
Λακκάρυζα, nugor, inclamo, Etym.
Λακκίζω, ἄσω, increpo, clamo, ludo fistula, Eurip.
Λακκίδωμι, lacero.
Λακκίζω, ίσω, σ. ιξω, τύπο, scindo, ῥήγνυμι, σχίζω.
Λακκίσιδες, ὁι, detrimēta vestis, & ipsa vestis lacera, Aristoph. in Neb. ¶Item resegmina panni, & earbalorum fragmina. ¶Item simpliciter ruptura, scissura.
Λάκισμα, ατος, τό, ruptura, scissura, λακίσγισμα.
Λακκώδης, ους, ὁ, Athen. 3. cisternina aqua Colum.
Λακκίζω, fodio.
Λακκόπλοτος, ου, ὁ, ex fossa locupletatus, Plutarch. & Erasm. Chiliad.
Λακκόσπερμα, τος, cinædus, κιναιδεύσιμον, Arist. 10.
Λάκκος, ου, ὁ, fossa, puteus canali similis, lacus vbi vinum fit, cisterna, fouea. ¶Pro transenna, Interpr. Polit. Plutar. (Poll.
Λακκόσπαδος, ου, τό, scrotum, sinus testiculorum,
Λάκκος, sonitus.
Λακκοσφάκης, ου, ὁ, apud Atticos dicebatur, cui semper laxus est testiculorum fasciculus, Poll.
Λακκοτύπειν, calcibus petere, conculcare, euertere.
Λακτίζω, ίσω, σ. ιξω, calcitro, calces inimico iacto calces, Aristoph. πρὸς τὰλλότρια λακτίζειν.
Λάκτις, stimulus, scutica, & cochleare, tudicula, Nicand. in Theriacis.
Λακτιστὴς, calcitro, Xenoph.
Λάκυος, ου, vinum ab expressis racemis collectum.
Λάκω, resono, clamo, cano, Hesiod. ἀμφὶς δὲ λάκησε, misera, quid strepis?
Λάκων, ὁ, paroxytonum, Laco: gentile nomen.
Λακωνὶς, ίδος, ἡ, Lacæna: in Epigr.
Λακωνίζω, σω, σ. ισω, fauco parti Laconum Laconicè loquor, brevitati studeo: Neut. absol. ¶Λακωνισμὸς, οῦ, ὁ, acumen, breuitas, quentia, amicitia in Laconis, in Chiliad. Erasm. ¶Λακωνικῶς, Laconice, breuiter.
Λακωνικὰ, soleæ Laconicæ, calcesmenta vicilia, apud Aristoph. in Thesmoph. ἀμφὶ δὲ λακωνικοῖσι.
Λακωνικὸν, ὸ, Laconica, genus plantæ, Theophrast. li. 7 de caus. plant. ¶Λακωνικὸς κάλαμος, arundo Laconica, Idem li. 4. hist. plant.
Λακωνισταὶ, partes Lacedæmoniorum sequens.
Λάλαγες, virides ranæ circa paludes: vel quædam auium genus.
Λαλαγέω, ήσω, σ. ησα, ῆκα, τύπτω, vocem edo, Dur.
Λαλαγητὸς, ὁ, vox, ομαι γη.
Λαλάγμησις, τὸ, sonitus, κλαγγὴ, ὀμφὴ.
Λαλαγὼν, nugator, ματαιόλογος.
Λαλάζων ἐρωτιδίων, in Epigr. pro λαλαγὼν.
Λάλαξ, pro λαλαγὴ, sonus, tumultus.
Λάλημα, ήσω, σ. ησα, loquor. Sæpe in malam partem accipitur: Vnde celebratum illud Sapientem apud Gell. λαλεῖν ἀρετὴν ἀλλ' οὐ λάλημα, ad garriendum præceptus & optimus: ad dicendum nemo minus idoneus. ¶Λάλημα, ατος, τό, sermo, loquacitas, Eurip. ¶Λάλητὸς, prædicandus, fortissimè vocalis, in Epigr. ¶Λαλητικὸς, οῦ, ὁ, garrulus, Aristoph. Epigr.
Λάλιαρος, garrulus. λάλαθρον ἄλλο τι ἡδύσμα, Epigr.
Λαλιστὴς, loquaces, in Epigr.
Λαλιὰ, ᾶς, ἡ, loquela, garrulitas, loquacitas, loquentia.
Λάλος, ου, ὁ, garrulus, loquax. λαλίδιον ἐπιτήδειον amicam facundam, in Epigr.
Λαλοσποτικὸς, pro λάλος, loquax.
Λαλίστατος, loquacissimus, Eurip. in Cyclope.
Λαλίστερος, verborum vber, loquacior Gaza.
Λάλος, pro λάλημα, sonus, lapillus litoralis, qui maris agitatur cum strepitu, glarea.
Λαλύστατος, ἀ λαλίστατος, loquax
Λάλος, ου, ἡ, ἡ, loquax, difertus, vocalis, garrulus, λάλος ὄρνις, li. 1. Epigr. Ibidē, λάλος ἰχθὺς.
Λαμβάνω, adipiscor, capio, accipio, comprehendo. Plat. de Rep. ἐὰν λάβῃ τὸ ἱμάτιον, quum vestem prehendisset. ¶Accipitur etiā pro cōiungere, non latine tencor, λαφθεὶς ὑπὸ φιλίας, conciliatus, cōfociare, Plat. de Leg.

pio, accipio. λαμβάνειν ἐν τῇ διανοίᾳ, admittere in animos, Xenoph. λαμβάνει με ἡδονὴ, mens me capit, Plat. de Leg. λάθα λαμβάνει, obliuio capit, Thucyd. ¶Est etiam verbū Dialecticorum, significans supponere & ponere, & quasi suo iure sumere, hoc est, tanquam firmum, vel per se probatum sumere, Actiu. Accus. λαμβάνειν τινὰ ἐπί τινος, sumere argumentum. Cum Genit. & ἐξ vel ἀπό, Xenoph. λαμβάνομεν ὃ οὐκ ἐν τῇ γῇ ὑπὸ τῆς ὄψεως, nihil percipimus neque ex terra neque ab ædibus. ¶Item Κατὰ τῆς συκαμίνου λαμβάνειν, à sycophantis accipere. ¶Cum Genit. sine præpos. Iliad. 7. κεφαλῆς λάβε, per galeam.
Λαμία, Aristot. pisces est ē cartilagineis.
Λάμια, τα, testes, ὄρχεις, apud Aristoph.
Λαμπαδαρχία, & χορηγία, Aristot. 5. Polit. expo nunt Aretin. & Faber, facularum & chororum atque ludorum exhibitio.
Λαμπαδηδρομία, lampada ferre, Suid.
Λαμπαδηδρομικὸς, & λαμπαδιστικὸς ἀγών, Aristop. Interpr. in Ran. Idem vocat & λαμπαδιστὰς ἀγῶνας, certamina in quibus lampades curſu per vices traduntur.
Λαμπαδηφορεῖν, ἐῶ, ferens lampada.
Λαμπαδίζειν, facere lāpada, Interp. Arist. Ran. ¶Interp. Aristoph. in Acharn. vinculi speciem exponit. ¶Item persona Comica arq; meretrix, Poll.
Λαμπαδιδιον, ferre faces, quod in Prometheis, Vulcanicis, & Panathenaicis solebant.
Λαμπαδικὸς, ὴ, ὸν, fax, funale, candelabrum, lumē funale, splendor. ¶Ει λαμπαδικὸς, tormentorum genus, Cyrill. ¶In aere sunt etiam quæ velut faces apparere solent, Arist de mund.
Λαμπαδισμὸς, ludicrum.
Λαμπαδοῦμαι, splendeo, Neut. absol. Iliad.
Λαμπαδίον, ἐλαμπάδιον τὴν ἰξνάλω, i. splendenti.
Λαμπαδίον, ὁ, splēdor, scimitilla, cicindela.
Λαμπαδοφορεῖν, curruſ regius, lectica, Pollux.
Λαμπαδοφόρος, pro Sole & lumine, Hesych.
Λαμπάδιον, hellebororum nigrum, μελαμπόδιον.
Λαμπαίνω, illustror & illuminor, accendor. λάμπει πυρὶ, ardeo igne, seu fulgeo, Aristoph.
Λαμπαρίς, ίδος, ἡ, vulpis genus albicante cauda.
Λαμπαρὶς, ίδος, ἡ, cicindela, vulpes, Lycophr.
Λαμπαρὶς, lampurus canis nomen, Theocr.
Λαμπαρὸς, paroxytonū, vrbis nomē Cyrill. oxyton. vero Farmin. gener. est ἀ λαμπρὸς.
Λαμπαρόω, ῶ, splendidè indutus.
Λαμπαρὸς, lucernam ferens.
Λαμπαρὸς, Angeli epith. coruſco aspectu fulgurantis, Nazanz.
Λαμπρὸς, clarus, nobilis, emicans, lautus & splendidus. Demoſt. sæpe elegans, & μεγαλοπρεπὴς. ¶Item vehemens, alacer, Synes.
Λαμπρότης, splendor. Inx. dignitas.
Λαμπρυσμὸς, gestatio luminum, Nazanz.

Λαμπτηροφόρος, ου, ὁ, qui lucernam gerit.
Λαμπυρία, ας, ὁν, vocalitas.
Λαμπυρόφωνος, ου, ὁ, qui voce est splendida.
Λαμπυρόψυχος, magnanimus, generosus.
Λαμπρύνομαι, splēdidè & liberaliter viuo, lætor, Aristot. 4. Ethic. ¶Significat etiam ad alacritatem me compono, magnificè gestio & loquor, Hermog.
Λαμπρυντήριον, illustro, splendorem affero, Aristoph. in Plut. ἀλλὰ γὰρ πυρὶ ξυμμένω) ἢ λαμπρυντήριον πᾶρ, oculos habet illustratos. ¶Λαμπρυσμὸς, τὸ, splendor.
Λαμπρῶς, apertè, clare, splendidè, oppiparè.
Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax, pharos, cādelabrū, lucerna.
Λαμπτηρὶς, spumosus.
Λαμπυρίζω, splendesco: Vide λαμπυρὶς.
Λαμπυρὶς ἡ λαμπυρὶς, noctiluca, cicindela Plin. l. 28. ca 26. Vide Ælian. & Aristot. 1. de part. anim. nitedula Hermol. apud Themist. Hinc Λαμπυρίζειν, Dioscorid. lib. 5. cap. 99. emicare cicindelarum modo.
Λαμπτὴς, loquax, δόλλαλος, facetus, terribilis.
Λάμπω, ψω, σ. ψα, coruſco, splendeo & feruco, Soph. in Oedipo tyranno. ¶Aliquando Actiue, pro illustro & illumino.
Λαμυρία, ας, audacia, facetia, temeritas, Plut.
Λαμυρίζειν, purum esse ac splendidum.
Λάμυρος, ου, ὁ, loquax, audax, facetus, eloquens & facundus, Athen. λαμυρώτερον εἶδεν ἢ Τίμων, οὐ, nihil te lepidius atque elegantius. ¶Idem, γαστὴρ δὲ ἡ λαμυρώτερον ἰδεῖν, auidius, gulosius. ¶Hinc δολιχαύχης λάμυρος, dixēre maris gurgites.
Λαμψάνη, apium.
Λάμψις, ιος, ἡ, splendor, Nazanz.
Λάμων, ωνος, luscus.
Λᾶς, videre: aut lapidem.
Λασθάνομαι ἄρας, clementiam temporis vertit Gaza ex Simonide, apud Aristot 5. Anim.
Λαυθάνομαι, λήσομαι, λέλησμαι, ἀόρ. 2. μετ. ἐλαθόμενος, obliuiscor, Genit. λαυθάνομαι πολλῆς, Iliad. ξ. Accus. Lucian. de Sacrif. ἵνα εἰς τὰ αὖθις τοῦ λοιποῦ χρόνου μὴ ἐπιτύχοιεν λαθόμενοι τοῦ πλημμελεῖν.
Λαυθάνω, latenter, λάθρα, κρυπτῶς.
Λαυθάνω, λήσω, π. λέληθα, ἀόρ. 2. ἔλαθον, lateo, fallor, & imprudēs aliquid facio, vel imprudenti mihi aliquid accidit. λαυθάνει ἐμὲ ταῦτα, fallor, erro, hallucinor, Xenoph. λαυθάνω καὶ ἁμαρτάνω, non sentiens accedo. Idem. λαυθάνει τοῦτο ὃ λέγω τις, Plat. in Republ. Deum nihil latere potest.
Λαυὸς, prudens.
Λαὺξ, Aduerb. cum calcibus, calcitrando, vel pede porrecto, ἢ ἄκρῳ ποδὶ, Odyss. ι. πρηνέα δὲ λὰξ ὦσεν ἰγδίν. Λὰξ πεσὼν ἀπέθανε.
Λαξάτιον, ου, τὸ, asciā, cælum, lapidarium ferramentum.
Λαξάτος, lapicida, λίθων ἐργάτης vocat Lucian.
Λαξευτὸς, ὸν, ὁ, excisus, exculptus.
Λαξεύω, σω, ξεύσω, incido, sculpo, polio, reseco.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Λάξις, diuisio, Herodot. lib. 4. ¶ Item sepis constructio, Etym.

Λαοδόκος, ὁ, homines alens.

Λαοδόκως, Aduerb. ex vulgi opinione.

Λαξεύτης, lapicida, architectus.

Λάξευτος, lapis: Cyrill. Masculi. 3. declin.

Λαός, ὁ, plebs, populus. ὄχλος, Homer.

Λαοσσόος, ὁ, populos seruans, Odyss. ὁ.

Λαοτρόφος, qui populum alit; paroxyt. Λαοτρόφος: proparoxyt. qui à populo nutritur.

Λαοτύπος, ὁ, lapicida in Epigr.

Λαοφόρος, ὁ, ἡ, via qua it populus, via publica.

Λαπάζω, euacuo, perdo, Athen. lib. ε.

Λαπαθιον, τὸ, herba lapathium.

Λάπαθος, ὁ, & Λάπαθον, τὸ, lapathi, rumex, oleris genus: ἀπὸ τοῦ λαπάζω, quòd vacuet ventrem. ¶ Item fossa ad capiendas feras, Etym. ¶ Λάπαθα, τὰ κατόμενα, Eustath.

Λάπαξις, ἡ, ventris salubris euacuatio, Aristot.

Λαπάρα, ας, ἡ, ile, abdomen: laxitas, Iliad. ξ. ¶ Item morbus eam partē infestās, quę inter thoracis & iliorum ossa subsidit, Galen.

Λαπαρός, inanitus, libidinosus.

Λαπαρός, ὁ, laxus, tenuis. ¶ Item ventris inanitate adustus, λαπαροὶ γίγνονται, ventre salubriter euacuantur, Aristot. in Probl. ¶ Λαπαρότης, idem, Aristot. ibidem. ¶ Λαπαρίζω, euacuari.

Λάπιστοι, Castor & Pollux, Lycophr. dicuntur, quòd Lan vrbem asperam exciderunt.

Λάπη, pituita, Hippocr. de Morb.

Λαπίθης, habens magnos testiculos.

Λαπίζω, magnifice & arroganter se gerere.

Λαπίθης, ου, ὁ, Lapitha. ¶ Item & per iocum homo gloriosus & iactator, λαπίθης dicitur, Eustath. Iliad. ὁ.

Λάπισμα, τὸ, iactantia, vanitas, Cic. ad Attic.

Λάπτης, mēdax, temerarius, mugator, negligēs, voluptuosus, lasciuus, procax.

Λάπτω, λάψω, φα, lambo, canis in morem poto, euacuo, Accus. Iliad. π. vox est factitia à sono quem canes & lupi bibendo edunt.

Λάπυρα, λαπύζω, deuoro, sorbeo, Athen.

Λαρτάδωμαι, laginor. Λαρτάδιον, τὸ σπυρίον.

Λαρύσσω, dulcis, tener, μαγάλως λαρύσσει αὐτὸς ἡ ζόη, apud Athen. faginati porci & boues.

Λαρτιοποιοί, creatores Larissęorum, Aristotel. lib. 3. Politic.

Λάρναξ, ακος, ὁ, ἡ, vas vimineum quo carbones feruntur. Vnde λαρνάκιον, diminut. Aristo. Acharn.

Λάρναξ, ακος, ὁ, ἡ, urna, arca, capsa, scrinium. ¶ Dicitur & de naue. ¶ Ioseph. ἐπὶ ἄλλων, pro loculis, siue conditorio, fandapila vel pueretro sumit.

Λάρος, ὁ, ἡ, larus, marina auis, à cuius stupiditate homines Laros appellamus. λάρος ὁ λελακώς, gauia alba Gazæ ex Aristot. lib. 8. Animal. ¶ Comici aliquando pro furacissimo vsurpant, Aristoph. πρ.

Λαρός, dulcis, lautus, Odyss. ξ. ὃν κλισίῃ λαοὶ πεπιεῖν ἐθέλουσιν ἅπαντες.

Λαρυγίζω, ἐλάρυγξα, loquor gula præclusa, dilato vocem, Neutr. absol. Aristoph.

Λαρυγισμός, οῦ, crocitatio.

Λάρυγξ, γγος, guttur, Aristot. lib. 1. de Anim.

Λαρύζω, clamo.

Λαρύτερος, ἀδύτερος, aut ἡδύτερος, dulcior.

Λας, ᾶ, ὁ, per crasin à λάας, lapis, Gaz. 2. Gramm.

Λάσανον, ου, τὸ, matella, Schol. Sophoc. in Aiace.

Λασανοφόρος, ου, ὁ, qui domino matellā subiicit.

Λάσαρον καλλιάνθεμον, apud Apsyrtum, τὸ σίλφιον Dioscor. laserpitium, laser.

Λάσθω, & Λαθάνω, contemnere, conniciari.

Λασιαυχής, ὁ, ἡ, hirtam & villosam habens ceruicem, Hom. in Hymnis, & Aristoph.

Λάσθη, χάλδην, insultatio, insolentia, Herodot.

Λάσπη, imprudens, obliuiosus.

Λασιόκαφος, ὁ, ἡ, surdus, hirsutas aures habens.

Λασιόμαλον, lanugine quadam obductum.

Λάσιος, apud Hippocr. σπάνιον Galen. vertit.

Λάσιος, ὁ, ἡ, hirsutus, ferosus, hispidus, densus, Lucian. ὁ γὰρ ὄλως δυσμενὴς λάσιος τὰς ἕλκυς ἐστὶ syluis agrestibus horrens & hirsuta.

Λασιουργία, textura.

Λασίωνες, arbusta, loca densa: Latinè telqua.

Λασκάζω, mugor, adulor, rumpo.

Λάσκω, loqui, dicere, cōuiciis incessere, ἐμβλητικῶς λαλεῖσθαι, Eurip. in Androm.

Λάσιτα, ὑπὸ, villosa mantilia, μαστίλια, Poll.

Λασταυροκάκκαβον, edulium quoddam operosius ac lautius, apud Chrysippum.

Λάσταυρος, ου, ὁ, lastaurus, salax, insigniter mutatus: ἀπὸ τοῦ λάσκω & ταῦρος, quę pudēdorū pars elatur. ¶ Item animal quadrupes, à mari vitū quę rens, Aristot. 8 Anim. Gaz. Græcam vocem relinquit.

Λάστιγξ, genus arboris, Theophrast. lib. 2. hist. plantar.

Λαστύγη, apud Aristoph. in Pace, Interpr. humoris reliquum exhausto poculo.

Λάτμια, ὁ, gladiolus, mucro, cultęr qui maiori gladio adiungitur.

Λάτταξ, γος, gutta siue stillicidium masculū. ¶ Item animal quadrupes, à mari vitū quę rens, Aristot. 8 Anim. Gaz. Græcam vocem relinquit.

Λάτταυρος, genus vestimenti, Etym.

Λατταρίη Διί, Latiali Ioui.

Λατῖνις μοῦσα, Latina Musa, Epigr. ¶ Λατινιστί Latinè, Bud. Epist.

Λατομέω, ἐλάτομον, lapides incīdo, & expolio.

Λατομία, ας, ἡ, lapicidina. lapidicina Plaut. locus cæsis lapidibus exactus, metallum saxorum fossa, saxifodina. ¶ Λατομίαι etiam carcer Syracusanus, Plut. Epist. 2.

Λατόμιον, τὸ, latomium, lapicidina.

Λάτομος, ου, ὁ, lapicida, latomus, scalptor.

Λάτος, piscis, Athen. lib. ζ vulgo late.

Λατταίζω, barbarizare.

Λατρεία, ας, ἡ, seruitus, obsequiū, cultus diuinus, religio, sacrificium, Soph. in Aiace.

Λάτρον, ου, τὸ, cultus, ministerium, in Epigr.

Λάτρις, Apollo & Neptunus à seruitio Laomedonti in extruendis muris impenso. Λάτρις

Λατρίτης, ου, ὁ, cultor.

Λατρίτις, ιδος, ἡ, colo, seruio, Dat. Phocylid. κατὰ καιρὸν λατρεύειν, tempori seruire.

Λάτρις, ιος, ὁ, seruus, μισθοῦ δοῦλος.

Λάτρις, ιδος, ἡ, famula, serua, Arist. in Polit. ¶ Item Genere Masculin. seruus, in Epigr.

Λάτρον, τὸ, merces, ὁ μισθός.

Λατυπέω, lateres quadro & saxa. ¶ Lycophron accipit pro muros è saxis extrucre.

Λατύπη, quod à lapidibus marmorarii abraduntur, Hesych. fritatos lapides quidā vertūt terra figlina, gypsum, Interpr. Arist. in Vesp.

Λατύπης, lapicida, latomus, scalptor, Soph.

Λατύπος, turbo, verbero, calcitro, nato.

Λαυκανία, ας, ἡ, guttur, arteria, Poeticè.

Λαύω, obtineo, consuor, delecto.

Λαύρα, ας, ἡ, vicus latus, lata via & publica.

Λαύρειον, τὸ, Attice, locus metalla habens.

Λαῦρος, ου, ὁ, latus, νεκαύμενα πολλὰ ἐστι, Herodot.

Λαυρόσμαι, plus satis loqui, magna crepare, blaterare, Æschyl. μεθ' ἡσυχίαν λαυρόσμει.

Λαυσάς, late, abundē.

Λαυσής, molestus.

Λαύτρα, sunt munera & xenia, quæ legatis exteranum gentium dono mittuntur.

Λαυφόλιος, festinus.

Λαφύσσω, prodigalitas, epularū sumptuosus apparatus, edacitas, Aristoph.

Λάχανον, ου, τὸ, morsus.

Λαχανόω, heluo, Eustath. Iliad. φ.

Λάφυρον, τὸ, spolia, exuuiæ, prēda de viuente hoste, Sophoc. καὶ τὰ πολλὰ φύσει ἐγὼ σὺ φωλεύεις, aureis te spoliis coronabo. ¶ Λαφυραγωγός, spolio, deprędor, diripio, Plut. in Galba. ¶ Λαφυραγωγία, prædā.

Λαφυροπώλης, ου, ὁ, venditor prędę & spoliorum, Xenoph. ¶ Plut. pro eo qui vendit captiuos.

Λαφυροπωλεῖον, τὸ, forū vendendæ prædæ.

Λαφυροπωλία, auctioner sub hasta vendo, Diodor. ἐπὶ δὲ τῆς αἰχμαλώτους λαφυροπωλούσας.

Λαφύσσω, ἐξέφυσα, lanio, deuoro, absorbeo effundo, heluor Cicer Homer. ἐξέφυσε πάντα λαφύσσων: proprium est canum & porcorum.

Λαφύσσω, helno, gulosus, λαιμαργέω, gurges.

Λάχανα, quod è vimine cōnexum currui ad fenilium imponitur.

Λαχανεύω, τὸ, oluscula.

Λαχανία, olerum collectio, Ioseph. de capt. Iudeæ.

Λαχανικός, idoneum esse esui olerum modo.

Λάχανον, τὸ, oleracea, Theophr. de histor. li. 1. cap. 18.

Λαχανόκηπος, locus oleribus consitus.

Λαχανοκομέω, olus legere, Chiliad. Erasm.

Λαχανοκομικός, ad olera pertinens.

Λαχανοπωλεῖον, olerum collectio, Thucyd.

Λάχανος, olus, Theophr. lib 7. hist. plant.

Λάχανα ἄγρια, olera agrestia, Arist. in Plut.

Λαχανοπωλεῖον, τὸ, locus vbi olera venduntur.

Λαχανοπώλης, ου, ὁ, venditor olerum.

Λαχανώδης, ες, ὁ, ἡ, oleraceus.

Λάχανος, ου, ὁ, terra breuis, ad fodiendum facilis, & bene effossa. ¶ Ire nomen insulæ, Etym.

Λάχεσις, ιδος, ἡ, Lachesis parca, Noctis filia, Hesiod. in Theogon. fors Latinè.

Λάχη, fors.

Λαχμός, οῦ, ὁ, densitas pilorum, Odyss. χ. ¶ Item fors, ἀπὸ τοῦ λαχάνω. ¶ Antimach. calcitratio equorum. ¶ Λαχός, idem, Etym.

Λαχνήεις, ὁ, ἡ, pilosus, in Epigr.

Λάχνη, lana, lanugo, villus, capilli, capillamentum, hirsuties, fetæ.

Λαχνήεις, ὁ, ἡ, lanosus, villosus, capillosus, Iliad. ε. Λάχνος idem.

Λάχνος, ου, ὁ, & Λαχνεία, τὸ, fors. Cyrillus masculinum facit.

Λαχνόεσσα, fortis compos.

Λαχνοῦ, quasi.

Λαχνοφόρος, ὁ, oleris species.

Λάω, volo, vis. Item video, Odyss. τ. Vide Comment.

Λαοδόκος, ὁ, ἡ, popularis.

A E

Λέα, lapis veli nauium suspensus, Etym.

Λεαινα, ας, ἡ, leæna. à masculino λέων, οντος.

Λεαίνομαι, læuigor.

Λειαίνω, ανῶ, ἔλεα, deleo, detergo, extenuo, molo, frango, tero, comminuo, subigo, λειαίνειν ἄλφιτα, in farinæ speciem molit, Aristot. lib. 2. Anim.

Λειαντικός, deliniens, læuigādi vi præditus, λειαντικὸς οἶνος, læue vinum, Aristot in Probl.

Λείβηνοι, πλοῖα πολεμικά, nauigia bellica.

Λειβηρίς, ίδος, ἡ, leberis, τὸ χάσμα, Nican. & σύφαρ, Lycophr. Plin. 29. cap. 6. vernatio: & lib. 30. cap. 3. anguina vernatio: lib. 29. cap. 5 membrana siue senectus anguium vernatione exuta: & lib. 7. cap. 30. senectus: alibi, vernatio annua, & pellis exuuiæ: Virgilius in Georg. exuuiæ. Hesych. τὰ λίπαρα τῶν κύμβων, fabę cortex. ¶ Apud Strab. depilis cuniculi fœtus.

Λειβηρός, ὁ, humidus, ὑγρός, Hippocr.

Λέβης, ητος, ὁ, lebes, olla, cacabus. Ody. ι. pro pelue in qua manus abluuntur.

Λεβητήριον, τὸ, cacabus in quo calefit aqua.

Λεβήτιον, ου, τὸ, peluis.

Λεβιάθης, piscis qui & λεπτίνος & ἀλλαντίας dicitur, Athen. δέλφαξ. l. 3. ¶ Est & λεβίας qui σπάρος vocatur, cuius cor triangulare.

Λέγαι γυναῖκες, ab Archiloc. salaces & venereę.

Λεγάω, ῶ, mutatione literę, pro λιχαρίζομαι τοῦ λίχνου ἐπιθυμεῖν, lectum appetere.

Λεγεάω, legare.

Λεγεών, ῶνος, ὁ, legio. τὸ θ' ὑπολειπόμενον.

Λεῖβανος, fimbria quæ afflitur extremę vestis oręę: λείβανα, indumentorū extremitates, à quibus per translationem vocauit Hippo. extremitates oris vulgo.

Λείβω, panis nec densus, nec solidus.

Λειβόθριξ, ὁ, ἡ, variegatus, versicolor.

Λειβόν, τὸ, ἔλαιον, humbriatum.

Αἰρέομαι, eligo, Iliad. ε. ¶ Item dissero. ¶ Item pro annumeror, recenseo inter, Iliad. γ. μετ' ἀθάνατον ἠριθμέομαι.

Αἰρέω, ω. ἑλῶ, π. ἦρκα, dico, recito, narro, iubeo. Accus. λόγους λέγειν, verba facere, Demosth. ¶ Item Dativ. & Accus. Xenoph. ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, istud mihi dicis. ¶ Item Genit. cum περί, Xenoph. περὶ ἐμοῦ λέγει, de me loqui. ¶ Item cũ duobus Accusat. λέγω σε κακὸν πολλά, Aristoph. ¶ Infi. λέγω κλαίειν, iubeo te flere. ¶ Aduerb. εὖ λέγω, rectè dico, Demosth.

Αἰβώς, ῶτος, eminentia calcanei, ὄπισθεν τῆς πτέρνης.

Αἰδοῦμαι, curo, volo.

Αἰολοστόμος, μ. ὁ, π. ακ. ε, vehementer populor, depopulor, prædor, Accus. λαολασίαν ἐν τῇ μαδιάνῃ, Xenoph.

Αἰολασία, ας, ἡ, direptio, pręda, populatio, Apoll. 2. Argon.

Αἰπεινά, ἀζημίους, ponduscula appensa tegminibus. ¶ Et λεῖα, quo poliunt lapides, Poll.

Αἰπεῖα, ας, ἡ, prædа, spolium, λῃστεία, ἁρπαγή, λεῖαν ἄγειν, agere prædam. Xenoph.

Αἰπεζόη, vna Nereidũ, á leni oratione, Hesiod.

Αἰπάλη, prata, loci humidi.

Αἰφαίνω, μ. ἀπὸ σπ. ἐφην, leuo, polio, explano, Accu.

Αἰπάξ, idem quod λεῖος, Etym. læuis, politus.

Αἰξεῖον, libatoriũ vbi oleum spargebant, Poll.

Αἰπόδρυτον, τό, aquæ ductus, irrigatio.

Αἰπόω, μ. αἰπόσω, π. αἰπα, libo, stillo, fundo, rigo, Hesiod. δὴ λείσειν αἴθοπα οἶνον, Ioui libare nigrum vinum.

Αἰσερτήω, laboro læuore siue fluxu intestinorum.

Αἰσερτηρία, ας, ἡ, morbus quum intestina læuore fluunt, celerrima ac tota simul trãsmissio ciborum, quum exterruntur quales ingesti sunt, lęuitas intestinorum, Cels. li. 22. c. 11.

Αἰπῦσσω, cõscindo, tero: Cõmuniter λεπύω.

Αἰπύζομαι, prædor, in Epigr.

Αἰπύς, grex, ἡ τῶν θρεμμάτων ἀγέλη.

Αἰσιον, ornamentum Bacchicum, ventilabrũ, Callimach canistrum, λεῖον, Hesych.

Αἰπύω, limax, Hesych.

Αἰπύφυτος, hortulus, λειμών, locus arboribus consitus, pratum, Euripid.

Λειμών, ῶνος, irrigua & pinguis locus.

Λειμμα, ατος, τό, residuum, defectus, reliquiæ. ¶ Item hemitonium minus in symphonia vocatur à Platone λεῖμμα ἡμιτόνιον.

Λειμόδωρον, τό, genus herbæ, Theophr. libr. 5. cap. 22.

Λειμώνιος, ου, ὁ, pratum, locus consitus & humidus, Etym. ¶ Puniturᵉ & pro mari, Hesych.

Λειμωνίς, ίδος, ἡ, prati viriditas & ornamentum, beta syluestris. ¶ Item herba coronaria, genúsque anemones syluestris, Theoph. de histor. plant. lib. 6. cap. 7.

Λειμωνιὰς, ἄδος, ἡ, Nympha pratensis, Apoll. 2.

Λειμώνιον, beta syluestris, Plin. l. 20. ca. 10.

Λείπομαι, ου. ὁ, pratensis.

Λειμώνιος πόα, pratensis herba, Dion. de sit. orb.

Λειμωνοειδὴς, ες, prati similis.

Λειξάς, lixæ, Suid. Inde λειξάδες, lucrandi cupiditas qualis lixarum.

Λειόκαρπος, locus planus. ¶ Item pisces genus, læuiraia, Aristot. 2. Anim. ἃ μὴ ἔχει Athen. li. 7.

Λειόμαλλος, tenui & molli barba, læues malas habens, Herodot. Terpsich. οἱ ὄφρες λειόμαλλοι.

Λειόκαλλος, ου, ὁ, calluus, glaber.

Λειόκαυλος, ὁ ἢ ἡ, læuicaulis, læuem caulem habens.

Λειόπλοος, θαλάσσης, pacatum mare, Lucian.

Λειότη, τό, læuor, puluis, Arist. lib. 4. Anim.

Λειότης, pro λειότητι, in Epigr. leontina pellis.

Λειοτριπλακιστής, ὁ, qui luctatur cũ leone, ibidem.

Λείποδες, οἱ, quibus concauum vel conuexum pedis deperditum est. Latini plancos vocãt.

Λεῖος, ου, ὁ, planus, læuis vel politus, facilis, tranquillus, æquabilis. λεῖος πνεῦμα ἢ πρᾶος πνεῖν Aristoph. læuis & placidus ventus.

Λειόστρακος, testa læui tectus. τὰ λειόστρακα, leues testæ.

Λειόστρεον, τό, ostrea non scabra, sed læuia.

Λείπης, ητος, ὁ, læuitas, læuor.

Λειοτριβοῦντες, in farinã terẽtes, Gal. ζῦ τὰ πυρία.

Λειπεσχεῖν, læui pilo præditum esse.

Λειόω, polio, orno.

Λείσφος, telis, ἁλίσκομαι, Hesych.

Λείσων, pro λέων, leonibus.

Λείφαλος, ὁ ἢ ἡ, qui est læui cortice.

Λείφυλλος, qui est læui folio.

Λειόω, læuio, mollio, mitigo, contero, frio.

Λείψανον, residuum esse.

Λειψανοφρενία, vocatum est Atheniensium decretum, quo propter hominum penuriam statuebant vt ciues ducta vxore vbica, etiam ex scorto liberos procrearent, Suid. ¶ Λειψανοφρία, virorum penuria. ¶ Λειψανοφρεῖν, virorum penuria laborare.

Λειπόστομος, caret pabulo.

Λειποταξίαι, de equis multùm annosis, quũ anni dentiũ ratione nosci nequeũt, Poll.

Λειπόσαρκος, tenuis, pauper, Pythag.

Λειπόδερμος, ου, ὁ, apella, cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri.

Λειποψυχεῖν, animo deficere, imbecillem esse.

Λειποψυχία, ας, ἡ, defectio animi, Aphr. l. 2. Probl.

Λειποψυχία, ας, ἡ, animo deficio.

Λειπόσαρκος, macilentus, minimè carnosus.

Λειπουργοῦσιν, οὐ ἐοίκασι, π. ἔοικα, sum, nulli cedo. μᾶλλον λειπουργῶ σου, te nullo in re sum inferior, Plat. de Legib. ¶ Item supersum, reliquus sum, Plat. Epist. 8. ὅτ' ἐγὼ τῶν ἐκείνων ἀπ' ὀλίγῳ ὀλίγων, neque spes vlla superesset.

Λειπουργία, actio deserti testimonii, Poll.

Λειπόρριζον, arbor, quæ superioribus mutilata à radice germinat.

Λείριον, τὸ ἰώνικῶς ἐν. τὸ λείριον, lilium, Etym. ¶ Item est sellare, Aristoph. in Equit.

Λειρίον, ου, τό, lilium, Theophr. lib. 6. cap. 6. λείριον ἔτι νάρκισσον vocari tradit: distinguit tamen c. vir. ¶ Pollux adnotat omne genus florum λείριον ab Homero nominari. ¶ Λειριόεις, liriuus Plin. lib. 21. cap. 5. & li. 23. cap. 4.

Λείριος, Apollo: pro læuus, Apoll. lib. 4.

Λειρόεις, ἐσσα, όεν, mitis, mansueto aspectu.

Λειρός, tenuis, pallidus.

Λείρη, facilis, vehementer perfectè, pulchrè.

Λείριος, prædabilis, ἁλίσκομαι.

Λειτὰ, hæc sacrificia.

Λειτουργεῖν, Demosth. Interpr. populare.

Λειτουργός, conuiciator.

Λειτουργός, publicus minister. ¶ Λειτουργία, ministro, publicũ munus obeo, Xenoph. τὰς πολυτελεῖς λειτουργίας, in Rep. commoda sumptũ facere. λειτουργεῖν τοῖς δαπάναις, Aristot. 5. Polit. ¶ Λειτουργία, ας, munus publicum, administratio. λειτουργίας λειτουργεῖν, publicis fungi officiis, Demosth. ¶ Λειτουργῶ, idem, Theophil. in institut. ciuil.

Λειποχρωΐα, ας, ἡ, decolores & pallidi, quasi sanguine exacti, exangues, Hipp. 4. de Morb. acut.

Λειψανισμός, ὁ, impetigo, genus morbi quod mentagra Latinos vocasse author est Plin. l. 26. cap. 1. Poll. λειχῆνα ἄγριον, fera impetigo. ¶ Λειχὴν item lichen herba petris adhærẽs quæ lichenas sanat, Dioscor. li. 4. ca. 53.

Λειχμάομαι, impertigine laboro, Theophr.

Λείχω, μ. ἐλιξα, π. ειχα, lingo, μύζω, Actiu. Accus.

Λειψάνδριον, virorum defectus.

Λείψανον, τὸ, reliquum, reliquiæ, Herodian.

Λειψυδρία, ας, ἡ, defectus aquæ, humoris defe-

derunt, Poll. ¶ Λειποταξία, ου, ὁ, & Λιποτάκτιον, desertor nauis.

Λιποστρατία, ας, ἡ, desertio expeditionis, Herod.

Λιποστράτιον, ου, τό, desertio exercitus seu militiæ.

Λιποστράτης, qui militiam recusat.

Λιποτακτέω, μ. ήσω, π. ησα, exercitum desero, Neuter. Vide Vlpianum Olynthiaca 3. Dem.

Λιποτάξιον, ου, ὁ, & Λιποτάξιος, ου, ὁ, & Λιποτάκτιον, ου, ὁ, desertor acieι. λιποτάξιον ἔγκλημα, desertæ militiæ delatio, Demosth.

Λιποταξία, desertio loci in acie, Demosth.

Λιποψυχεῖν, deficere animo, animo collabi, Thucydid.

Λιποψυχία, ας, ἡ, defectio animi.

Λιποψυχία, species febris similis epialo.

Λιποφωνέω, ω. ήσω, π. ησα, linquo, λείπω τὸν ὄμμαν, tributum soluere desino, Xenoph. ¶ Item desum, deficio, Aristoph. in Plut. ὦ πρᾶον μὲν λείποντος ἡ δ' ἄγαν. ¶ Λείπων ἄνεμος, ventus qui cessauit, Apoll.

Λείρια, canes macræ, quæ pilos reiecerunt.

Λειρόεις, ἐσσα, όεν, floridus, dulcis, suauis, concupitus, ἀγαθὸς ἐπιθυμητὸς ὤπα. Homer.

Λείριον, lilii genus est quod herbarii vocãt *mariagon*. Theophr. hist. lib. 6. cap. 6. λείριον ἔτι νάρκισσον vocari tradit: distinguit tamen c. vir. ¶ Pollux adnotat omne genus florum λείριον ab Homero nominari. ¶ Λειριόεις, liriuus Plin. lib. 21. cap. 5. & li. 23. cap. 4.

Λείριος, Apollo: pro læuus, Apoll. lib. 4.

Λειρός, ἀμείλιχος, mitis, mansueto aspectu.

Λειρός, tenuis, pallidus.

Λείρη, facilis, vehementer perfectè, pulchrè.

Λείριος, prædabilis, ἁλίσκομαι.

Λειτὰ, hæc sacrificia.

Λειτουργεῖν, Demosth. Interpr. populare.

Λειτουργός, conuiciator.

Λειτουργός, publicus minister. ¶ Λειτουργία, ministro, publicũ munus obeo, Xenoph. τὰς πολυτελεῖς λειτουργίας, in Rep. commoda sumptũ facere. λειτουργεῖν τοῖς δαπάναις, Aristot. 5. Polit. ¶ Λειτουργία, ας, munus publicum, administratio. λειτουργίας λειτουργεῖν, publicis fungi officiis, Demosth. ¶ Λειτουργῶ, idem, Theophil. in institut. ciuil.

Λειποχρωΐα, ας, ἡ, decolores & pallidi, quasi sanguine exacti, exangues, Hipp. 4. de Morb. acut.

Λειψανισμός, ὁ, impetigo, genus morbi quod mentagra Latinos vocasse author est Plin. l. 26. cap. 1. Poll. λειχῆνα ἄγριον, fera impetigo. ¶ Λειχὴν item lichen herba petris adhærẽs quæ lichenas sanat, Dioscor. li. 4. ca. 53.

Λειχμάομαι, impertigine laboro, Theophr.

Λείχω, μ. ἐλιξα, π. ειχα, lingo, μύζω, Actiu. Accus.

Λειψάνδριον, virorum defectus.

Λείψανον, τὸ, reliquum, reliquiæ, Herodian.

Λειψυδρία, ας, ἡ, defectus aquæ, humoris defectio, Theophr. lib. 5. cap. 16. de Caus.

Λειώ, læuigo, ἀλείφω. ¶ Item Medicis concido.

Λειώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, planus, læuis.

Λείωμα, ατος, τό, lomentum quod est tritum.

Λείωσις, ου, ἡ, euacuatio: resolutio.

Λεκάνη, peluis, patina & catinus, Aristoph. πῶ δῆτα μοι λεκάνη, date mihi peluim. ¶ Λεκανίον, idem. ¶ Λεκανίσκος, ου, ὁ, diminut. parua peluis: patella, delicatior bolus, lax referta cibis, Eidem Aristoph.

Λέκιθος, luteum ouι, vitellus, flauum, Galen. ad Glauc. ¶ Item gũttum olearium, siue ampulla, capsacem Latini vocant λεκύθους κρεῶν ἴσχειν, Aristot. 4. Ethicor. vrceus pulcherrimus, capsula. ¶ Gale. pro lente cui detracta sunt putamina apud Hippocr. interpretatur.

Λεκιθοπώλης, ου, vendítor leguminum, qui pulmẽta leguminibus elixa conditáq; vendit, Cyrill. ¶ Λεκιθοπώλις, ιδος, ἡ, vẽditrix leguminum vel ouorum, quæ pulmentaria è lomento condita venditat, λεκιθοπώλιδες ἐσσηνίδες.

Λεκιθώδες χόλη, vitellina bilis, Aphr. li. Probl.

Λεκίς, patina, chlæna, Hippocr. ¶ Item patella.

Λεκτικὸν, apud Trallianum pro lectica.

Λεκτικός, ου, ὁ, eloquens.

Λεκτός, ου, ὁ, dicendus, dictus. ¶ Item selectus, Sophocl.

Λέκτρον, qui lecto accipit aliquẽ. λεκτρὸν χαμαὶ ἔχειν, In Epigr. ¶ Pro copulatione ipsa & coniunctione in lecto & nuptiis, ibidem.

Λέκτος, ου, π, lectus, thalamus, in Epigr.

Λεκτόω, pulmentarium ex leguminum farina, Galen. lib. de bono & malo succo. ¶ Apud Artemidorum lib. 5. pro putamine ouι. ¶ Apud Plutarch. in Opuscul. pro genere leguminis quod ex Pisa afferebatur. ¶ Galen. apud Hippocr. λεκτὸν interpretatur, φακὸν τὸν ἐπὶ τὸ λέπυρον.

Λελαβεῖν, cepisse, Hom. λελάβεσκε, cepit. Herod.

Λελαθέσθαι, pro λελαθέσθαι, obliuisci. 2. Argon.

Λελαιαψίς, piscis qui & φυσὰλος, Hesych.

Λελαθέτως, sensim, latenter.

Λελαχεῖν, ἐπὶ τῷ λελάχειν, locutus sum, Etym.

Λελακεῖν, clangit, Aristot. 9. Anim. de aquila.

Λελακών, ῶνος, ἱππιοκυκησῶνος, Homer.

Λελαμβάνει, capit, cogitat, ἢ πνι τὸ λάμπειν ἔχειν.

Λελανθέναι, oblitum esse.

Λελαῖς, prædatum esse, Etym.

Λελάζω, verto, torqueo, quatio, Actiu. Accus.

Λελαμπὼς, ῶτος, ardens, incitatus, cupiens, animosus, Iliad. ζ. Cum Genit. Argon. 1.

Λελαστέως, prudenter, Euripid.

Λελεῶς, fortitus sum: à λάζομαι, Hesiod.

Λελογχωμένος, ferratus, hastatus.

Λελουμένος, lotus.

Λελυθρωμένος, cruentatus.

Λελυκωμένος, à lupo deuoratus.

Λεμβάδιον, nauicula velocissima, Bayf.

Λεμβαγωγεῖα, in lembo nauigantes.

Λέμβος, ου, ὁ, lembus, paruum nauigium.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Λεμβώδης, ες, ὁ, ἡ, speciem lembi præbens.
Λίμμα, τὸ, tunica, λέπυρα, Theophr. li. 4. ca. 12. ¶ Pro vagina, Gaz. de Senect.
Λίμνη, plicę genus in lacu Orchomenio, Theophrast. hist. plant. lib. 4. Aliqui legũt λίμμα.
Λίνος, vanus, stultus. ¶ Item mucosus, Ammon.
Λίνυμα, intercum, Iouin. 13. & Nazanz.
Λεξίδιον, dictiuncula, Etym.
Λεξικόν, τὸ, vocabularium, dictionarium.
Λέξις, ἡ, dictio, verbum, vocabulũ, locutio, ἡ λέξις ἡ τῆς πολιτῶν, Aristot. Rhetor. 3. vulgaris termo Cicer. in Oratore.
Λεξικός, dictionarii scriptor, sic Suidas dicitur.
Λεπάδιον, sacellum.
Λεπτίνη βοτάνη, siue λεπτὴ ὠδὰξ, orobanche herba legumina suffocans, Constant. γεωπον. lib. 2.
Λεοντῆνος, & λεοντοπάρδινος, leoninus, ad leonẽ pertinens. Λεοντῆ βία, vis leonis, in Epigr.
Λεοντέη, & λεοντῆ βύρσα, pellis leonis.
Λεοντίδεις, τὰ, leonum catuli.
Λεοντοκέφαλοι, leonicipites, Lucian.
Λεοντοκόμος, cui negotiũ est curandi leonis.
Λεοντοφυεῖς, è leone & cane prognati, Poll.
Λεοντοπέταλον, leontopetalon herba, rhapeion, Dioscor. li. 3. ca. 110. Plin. li. 27. cap. 11.
Λεπτοκαυλίον, herba, de qua Dioscor.
Λεπτοπρόσωπον, τὸ, animal quoddam in Syria leonem interficiens.
Λεοντοφόνος, ὁ ἡ, leonicida, in Epigram.
Λεοντοφόρος, qui fert leonem.
Λεοντοχλαινος, pelle leonis pro tegmine vtens, in Epigram.
Λεοντώδης, ες, ὁ, ἡ, leoninus, Arist. 8. Polit.
Λεπαργός, apud Xen. quod ἀφανὲς ἦ ait Poll.
Λέπαδνα, τὰ, coria lata circa pectus equorum, capistra, collaria, antilenæ, ζυγοδέσμια λ. ἐ.
Λεπάς, promontorio apcus. Λεπὰς Χερρόνησος, Eurip. terræ promontorii.
Λέπας, vel λεπάδος, apella, λεπὰς ἡμιον.
Λεπάργος, ου, ὁ, taurus albi pili. ¶ Item asinus, apud Nicand. in Theriac.
Λέπας, τὸ, promontorium, in Epigr.
Λεπὰς κόδιον, gen. ostrei vel piscis lopas Plaut. patella Gaz. Aristoph. in Pluto, τὸ χαλκοῦν, ὥσπερ λεπὰς, τῇ μυσαχίᾳ συνοικοῦσα, anicula tanquam concha adolescenti adhærec. ¶ Apud Polluc. λεπὰς ἰχθὺς, edulium habebatur vilis pretii.
Λεπαστίς, ίδος, ἡ, poculi genus maioris, Athen. ¶ Aliquando calix, dolium, Aristoph. λεπαστὶς.
Λέπαρος, piscatorium vas.
Λεπὶς κόλλητος, percutio, Comment. Aristoph.
Λεπίδιον, ου, τὸ, herba lepidion, ἴδιον Paul. Ægin.
Λεπιδωτὴ σκευὴ κλίνης, ἡ ἐπαγὼ λεπιδώσεις, compages ossium caluariæ, quæ v trinque ad aures aliacẽt squamatim commissæ, Galen.
Λεπὶς χάλκεος, Cels. lib. 2. cap. 11. Dabant olim ad dictionem aliũ squamam æris quam λεπὶδα χάλκεον vocant.

Λεπιδωτὸς, ὁ, squamatus, squamis cõsutus. ¶ Est & genus piscis, Herodot. lib. 2.
Λεπίζω, μαι, decortico, detraho pellẽ, cortice nudo, ὀκ λέγω, purgo, Neutr. Accus.
Λεπὶς, ίδος, ἡ, lama, squama, lamina Donat. ¶ Item putamen nucis, in Epigr.
Λέπυρα, ων, τὰ, cortex, siliqua.
Λεπτὴς, mendax, ψευστὴς, Hesych.
Λεπτουργῶς, intemperanter in venerẽ uo, Athen.
Λεπτὸς, ἡ, όν, tunica, liber, Aphrod. ¶ Et piscis λεπὸς ἡ λεπτὶς, squamæ, λέπυρα, Poll.
Λέπρα, ας, ἡ, lepra, que & ψώρα Græcis dicitur.
Λεπρόλιθος, ὁ, ἡ, aspera, alta, alba.
Λεπρωτὰ, τὰ, medicamenta lepram, Diosc. li. 5.
Λεπρῶ, scaber sum, Diosc. li. 2. λεπρῶν Polluc.
Λεπρόω, μαι, λεπρὰν ποιῶμαι, λεπρὰν πάσχω, lepram patior.
Λεπρὸς, ὸν, leprosus, scabiosus, Theophrast. de Caus. li. 2. cap. 8. ¶ Item asperitas quædam super vngues nascens: hanc Plin. scabrem vocat.
Λεπτόω, μαι, scaber fio, vel albesco, apud Nic.
Λεπρότης, scaber.
Λεπτάκης, minutulus, in Epigr.
Λεπταλέος, tenuis gracilis, imbtilis, 2. Argon.
Λεπτανέστερος, gracilior, tenuior, in Epigr.
Λεπτέη, λαπὶς ἐργασίας ποικίλης.
Λεπτὶς, ίδος, ἡ, hordei genus, ab exilitate dictũ.
Λεπτόλαιος, ὁ ἡ, tenuia germina edens.
Λεπτόγαιος, vel Λεπτόγεως, ὁ ἡ, sterilis, parũ ferax. Λεπτόγαιος πατρὶς, patria tenuis agri seu humi.
Λεπτόγειον, τὸ, sterilitas segetis, Thucyd.
Λεπτοεργὸς, ου, ὁ ἡ, subtilis, acer, argutus.
Λεπτοκέφαλος, ὁ ἡ, cutem habens tenuem.
Λεπτοκαμὴς, ες, ὁ, tenuitas corticis.
Λεπτόκισσα, οἱ, quibus cutis tenuissima est.
Λεπτοκόμος, ὁ ἡ, tenuia habens folia, Nicand.
Λεπτόνευρος, ὁ, nervosus, qui habet tenues fibras.
Λεπτοπέτηλος, habens ramos tenues.
Λεπτοπραγμοσύνη, ὁ, minutatim concisus.
Λεπτολογία, & λεπτολογὸς, Aristoph. philosophi de minutulis quibusdam rebus disputantes.
Λεπτολογία, subtilia nugamenta, nugæ.
Λεπτολογὸς, de rebus tenuibus disceptare & frivola tractare, Aristoph. περ.
Λεπτολογώτερος, & Λεπτολογία, subtiles de minimis rebus disputationes.
Λεπτολογώτερος, ὁ, argutator Gell. Arist. in Auib.
Λεπτόλογος, argutus, Aristoph.
Λεπτόμορος, ὁ, subtilis, tenuis, exilis: Vnde τὸ λεπτομερὲς, subtilitas. Et λεπτομερὴς, Chiliad.
Λεπτόμυθος, prudens consilium, callidus.
Λεπτόπλεκτος, subtiliter textus, in Epigr.
Λεπτὸν, τὸ, bucca, minutia, minutissimum nummi genus, cuiusmodi terruntium, Luc. 21.
Λεπτόπους, subtili licio tenuiter textę, Eubul.
Λεπτόπους, extenuo.
Λεπτόποδες, ὁδες, ὁ, qui habet exiles pedes.
Λεπτὸς, ὴ, όν, tenuis, minutus, subtilis. Λεπτὸς νοῦς, mens subtilis & arguta, Euri. Λεπτὸς ἀκοὴ, ἦ

ἦ ἀκοὴ τῶν μὴ συνιόντων Aristid. de iis qui parum & imbecillem spem de re quapiã futura conceperunt.
Λεπτοσκελὴς, ἐς, crura gracilia habens.
Λεπτοσύνη, ης, ἡ, gracilitas, in Epigr.
Λεπτοτμὴς, ὁ ἡ, habens tenues incisuras.
Λεπτοφαὴς, siue ὀψοποιὸς, sumptuosus & voluptarium calcamenti genus apud Pollucem.
Λεπτόφυλλος, ὁ ἡ, tenuitas, exilitas, gracilitas.
Λεπτόφυτος, ὁ ἡ, cui pili sunt tenuiores.
Λεπτοφυὴς, ὁ ἡ, ὸν, pili tenuioris.
Λεπτύνω, μαι, ὕνθην, ὕνθησα, sculpo, in sculptura subtiliter operor, Plutarc. λεπτύνειν τὸ τῆς ἡδονῆς ἦ λύπης ἀμβλύτερον. ¶ Plat. pro subtiliter partiri & distinguere. ¶ Λεπτουργία, opificium huiusmodi quale est opus tessellatum & vermiculatũ, opus intextinũ exquisiti artificii: & qui hoc facit Λεπτουργὸς, vel Λεπτοῦργος dicitur, Diod.
Λεπτόφλοιος, ὁ ἡ, qui tenui est cortice.
Λεπτόφυλλος, ὁ ἡ, qui natura est tenui, Nõn.
Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens.
Λεπτόχειλος, gracilem & tenuem vocẽ habens.
Λεπτόχυλος, ὁ ἡ, cui labrum tenue est.
Λεπτόχυλος, ὁ ἡ, succo tenuis.
Λεπτυνσις, Lycophr. anima, narcs, fatum.
Λεπτύνω, gracilesco Gaz.
Λεπτυσμὸς, ὁ, q. attenuatio, extenuatio, Gal.
Λεπτυσμὸς, ὁ, qualis extenuatiuus.
Λεπτύω, μι, ὕσω, πτύσα, attenuo, comminuo.
Λεπτυσμὸς, imminutio, & quem aliquid de phalangis numero demittat, Suid.
Λεπύλλια, dicuntur fructus extrinsecus tecti cortice.
Λεπύριος, ὁ ἡ, squamatus est Gaz. li. 4 hist. plant. Theophr. ἐκ λεπυρίων, ex putaminibus, Aristot. 5. Anim.
Λεπυρόδης, ους, ὁ ἡ, multis tunicis constans.
Λεπυρόω, glumas excutere, excorticare.
Λεπυρώδης, testa, putamen oui, aut mali punici cortex. Suid. ἐξωτέον ἐστὶ ἀφαιρεῖν, testaceus, putamini oui inclusus fœtus, καὶ ἀ χόλη ὡς Nicand. dicitur.
Λεπυρόεις, ὁ ἡ, squamis constans, squamatus, squamosus, Theophr. li. 9 hist. plant.
Λέπω, decortico, delibro, Iliad. ἀ.
Λεπὼν, cortium, Bud. in Pandect.
Λεπτρίς, ἐς, χαλκοκόπος, fellatrix.
Λεπτὸς, ἡ, όν, sordes, mores fœdos oris polluti turpitudine, fellare, Aristoph. in Vesp.
Λέπυρον, genus poculi, Athen. ¶ Polluc. pars nauis, ἐστὶ δὲ καὶ τῶν φιάλων, χαλκοῦς ἦ κλειτοῦς, parua scutum. vide λεπὶς.
Λεπτὸς, parua gna, aquatica.
Λεπτότης, ητος, ἡ, nugæ, de nugis differo, nugor, ληρῶ.
Λεπτύνω, interpres, congero, συλλέγω.
Λεπτύνεσθαι, ad orandum ædificia facta, Etym.
Λέσχη, loquela, cosabulatio, garrulatio Vallę nugæ, locus communis, Hesiod. ἐν' ἄλλῃ

λέσχῃ, ἦ ἀγυιὰς τέτανε, ἐς δ' ἀγορὰν ἐκάλεσσε ἑκάστοτε κηρύσσων ἀλάλησι: Suid. κήρυκες hic exponit. ¶ Item λέσχη, οὐδὸς, exedra Vitruu. vulgò parlor, Odyss. σ. ¶ Aliis lignũ siccum: & genus cantilenæ: quidam loca calida & ęstiua dicunt. Etym.
Λεσχήνευσις, contumelia, calumnia, ὕβρις.
Λεσχία δ' ἦ, garrire, nugari, cosabulari, Hippoc.
Λεσχηνευτὴς, calumniator, infans, edax, procax.
Λεσχηνόμος, contabulator, Apollinis Epith.
Λεσχηνοπαγὶς, violẽti & cõtumelioſi, Laert. l. 2.
Λεσχηνοπάτιον, percutio, conſabulor.
Λεθαλὶς, ὸν, pernicioſus, triſtis, anxius, difficilis. λεθαλὲς ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῖς λίθοις, χαλεπῶς. Vnde λεθαλέως, Aduerb. grauiter, acriter, 2. Argon. λεθαλέως ἐχέσκετο. ¶ Item imbecillis, Odyss. ε. λεθαλὲι ἰσόμενοι, id eſt, ἀδύνατοι, ſic Euſtath.
Λέθημι, ἔω τὴ γάλακτος, menſura quædã lactis.
Λεικάνημα, caſtaneę nuces, à loco Idę montis quem Λεικὸν appellat Galen. de Euchymia.
Λευκαίνω, albesco, candesco.
Λευκακανθώδης, ες, ὁ, ἡ, ſpina alba, ſpina candida, Theophr. li. 6. hiſt. plant.
Λευκαίνω, dealbo, candidũ facio, Accuſ. ¶ Item ἐλαύνω τὶ, remigo, Dicy. Odyſſ. μ.
Λευκαυχὴς, ὲς, canus, qui eſt flore candido. Λευκαυχὲς κάρα, i. caput canum, Sophocl.
Λευκαυχίζω, albico, λάμπω.
Λευκαύχην, ενος, gula, guttur, l. 2. Epigr. ἦ ἀφὶ λευκαύχενι βρόχῳ λαμψάλλειν, circa gulam.
Λευκαυχὴς, ex imo gutture.
Λευκαφὶς, pro Deucalione dicitur, Etym.
Λευκάς, leucas herba, Dioſcor. li. 3. ca. 113.
Λευκὴ χαίτη, alba coma & cana, Nonn.
Λευκαφὴς, ὲς, ὼς, candor.
Λευκάσπις, argyraſpis, albo ſcuto vtens.
Λευκάϊον, τὸ, viola matronalis, Theophr. 4.
Λευκάγειρος, ὁ, ſpecies fici arboris Athen. li. 3.
Λευκερὸς, alba ardeola, Ariſt. li. 8 Anim.
Λεύκη, populus arbor, λεύκη ἀφ' ὑγρὸς ἐδωρ, i. candidam populum mutari in nigram docet Theophr. l. 2. de cauſ. plant. ¶ Item morbi ſiue vitiligĩnis gen., Herodo. albugo à Gaz. redditur, alba vitiligo.
Λευκοπιὰς, ὰδος, formà doloſus, Eraſm. Chil.
Λευκάσπιμα, τὸ ἦ, albiremis, Eurip.
Λεύκασμα, tabula ex gypſo facta, Etym.
Λεύκεος, ὰ, ὸν, populeus, populinus, libr. 1. Dioſcorid.
Λευκίσκος, piſcis è mugilum genere, paulò tamen candidior & minus capitatus, Galen.
Λευκὸς, albus, apud Theocrit.
Λευκώλενος, pulchra brachia habens.
Λευκογεώδης, qui depingit albo colore.
Λευκόγειος, genus lapidis.
Λευκοθέα, Matuta dea. Plut. in vita Camill.
Λευκοθέαι, Nereides Myrſino ſunt, Etym.
Λευκόθριξ, ξ, τριχὸς, cui albi ſunt pili.
Λευκόϊον, ου, τὸ, alba viola, i. λευκὸν ἴον.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Λἐυκὸς καρπός, ὁ, ὁ, qui est fructu candido.
Λἐυκὸς χρως, ὁ, qui est caule albo.
Λευκόκρανος, ὁ, albus capite, canus.
Λευκόλινον, album linum, Herodot.
Λευκόλοφος, ὁ, ἡ, album conum habẽs, Aristop.
Λευκόμηλέα, ἡ, genus fici arboris, Athen. li. 3.
Λεύκος, ου, candidum sine albugo oculi, Gaz. ex Aristot. de Anim.
Λευκόπους, ὁ, qui albis genis est.
Λευκός τις, ὁ, candidis vestibus indutus.
Λευκόφαιος, cui albus podex. Inter. Aristop.
Λευκόφθαλμος, ος, ον, mollis, effeminatus, quasi candidus natibus, imbellis, deliciis fractus, timidus.
Λευκόφαρος, ὁ, ἡ, clarus: epith. Solis, quòd duobus equis albis vehatur. ¶ Item dies, Sophocl.
Λευκόφορος, ὁ, ἡ, fructus albos ferens, in Epig.
Λευκόῤῥοδον, ου, τὸ, alba rosa.
Λευκός, ὁ, albus, cãdidus, albicans, λευκὸν ἀμπέχεσθαι Aristoph. in Acharn. vulgò s'accoustrer de blanc. λευκὸν ἡμέραν διαγεῖν, hilariter diem transigere. ¶ Τὰ λευκά, cani, in Epig. ¶ Callimach. in hymno ad Iouem, Ἐξόμενος λευκοτάτου ποτὶ ῥόον ὕδατος, limpidissimus. ¶ Item λευκὸς, leucus, i. ardeola, auis proprium, Philostr. in Heroic. auis ex ardeolarum genere, apud Aristot.
Λευκόστικτος, ὁ, ἡ, albis notis distinctus, Eurip.
Λευκότης, ητος, ἡ, albedo, candor.
Λευκύλλιον, Arist. in Auib. mollia & candida.
Λευκοῦν, albario inducì. ¶ Sumitur & Actiuè pro dealbare, Xenoph. li. 7. ἰππέων.
Λευκόφαιος, ὁ, fuscus, i. color mixtus ex albo & nigro.
Λευκόφθαλμος, aspectu candidus.
Λευκοφλέγματος, ὁ, qui totius corporis superficiẽ alba pituita plenã in tumorem extollit.
Λεύκοφρυς, cana fori facies, Herodot.
Λευκόχιτων, ωνος, habens tunicã albam, Hom.
Λευκάνθεμον, candicantia.
Λευκόχρους, ὁ, albus, corpore nitidus, in Epigr.
Λευκόω, dealbo, Cyrill.
Λευκώλενος, ὁ, ἡ, habens albas vlnas, Epith. Iunonis, ab aeris perspicuitate. Iliad. ε.
Λεύκωμα, ατος, τὸ, tabula albo colore inducta, sicut album Latinè, ἀγορεύειν εἰς λεύκωμα, perscribens in albo. Demosth. ¶ Significat etiam albũ oui & albuginẽ oculorũ, Dioscor. Hęc λεύκωσις ἡ λεύκωμα est Alex. in Probl.
Λεύκωμος, & Λεύκωτος, idem quod λεύκωμα.
Λευκωπός, ὁ, albus aspectu.
Λευκώπις, ιδος, ἡ, habens oculos albos.
Λευκωτή, vna Syrenum.
Λευκωφελία, loquacitas, facetiæ puritas, vnde λευκωφελίζειν. ¶ Item consternatio.
Λέυσσω, inuenire.
Λεύσσω, ὁ, latus, plan⁹, tenuis, perfect⁹, cauus, humilis, καὶ Σοφοκλῆς λέγει τὰ πεδία, λεύσσα.
Λεύτεως, tunicatus, exitialis, Eur. in Heracl.
Λεύτυμος, Interp. Æschyli, malorum cumulus,

Herodian. σύγκειται ἡ λέβητομα. ¶ Item lapidatio.
Λεύσσω, μ, video, aspicio, in Iliad.
Λευστήριος, ος, ον, dignus qui lapideturi, Ælian.
Λεύστιος, vitibilis, lapidatus.
Λεύστις, Leuchæum, nauale Corinthiorum.
Λευχαίμων, ονος, ὁ, albis indutus, albatus, Bas.
Λευχειμονία, μ, ἡ, albis induor, λευκαὶ ἀμπέχεσθαι, Interpr. Aristoph. in Achar. Neut. abolet.
Λεύχεται, dormit.
Λεύχιμος, ος, ον, timidus, quòd metuentibus hepar albescere credatur, Suid.
Λευχίτης, ου, ὁ, lapidis λίθου εἶδος, Philon.
Λεχαῖος, lectum, hoc est cõcubitum, appetere.
Λεχαίρω, vide λεχαίνω.
Λεχεποίης, ου, ὁ, herbosus, herbas producens, vnde sunt tori, Iliad. C. ἐν δὲ λέχεσσιν.
Λέχεσφι, μ, ἐλέχεσσι, cubo, Depon. Illa. ἐ.
Λέχος, ους, τὸ, lectus, cubile, thorus, Iliad. γ.
Λέχριος, ος, ον, obliquus.
Λέχρις, ex obliquo, obliquè, πλαγίως. ¶ Λέχριος idem, Soph. Antig. λέχριος οὐσία κλέος.
Λεχώ, ὁ, ἡ, puerpera.
Λεχωμαδέω, ῶ, facio dormire, Neutr.
Λεχώνη, fruticosum, herbosum.
Λεχωΐδες ὧραι, horæ seu tempora partus, Nonn. & λεχωΐδες μοῖραι puerperæ. Eidem Nonn.
Λεχωΐη, ης, ἡ, puerperio condecens, Apoll. 2.
Λεώδικος, via.
Λεωκόριον, templum Athenis filiarũ Leo. Etym.
Λεωκόρος, λεωλόφος, ὀξυλόφος, ὀξυκόρυφος.
Λεώλεστος, perditus.
Λεώμι, perfecero, τέλοιμι.
Λέων, οντος, ὁ, leo. Vnde ὁ λέοντα, hæc leæna. Vide de Aristot. & Oppian. in 3. & 4. li. de venatione. ¶ Et leo serpens, Nicandr. in Theriaca. ¶ Poll. statua ænea formæ leonis ad fontes posita. ¶ Eidem Pollux. genus erat horridæ saltationis, de qua & Athen. ¶ Est & λέων piscis ἐν τῷ ὀγδοηκοντάτῳ, Idem li. 4. & Plin. li. 9. cap. 31. ¶ Item λέων, elephantialis à similitudine pellis supercilii. Aretæo Cappadoci.
Λέοντειος, leonis instar.
Λεοντέη & Λεοντῆ, ης, planum saxum.
Λεοντόκρανα & Λεοντοκέφαλα, Promethei epith. apud Æschylũ, quòd populo operis occasionem seminarint. ¶ Item nihil non audens, πανταχοῦ θρασὺς, Xenoph. τοῦ τόλμαν τοῦτο δ' οὐκ ἔστιν ὅπου τῆ ἡ λεοντῆ τάνυται confidentissimum & audacissimum.
Λεός, ὁ, Attice, populus, turba, Sophocl.
Λέως, vel λαός, aphæresi pro πλέως, absolutè perfectè, apud Hippocr. Gal. πανσέληνος ἀπὸ λέω.
Λεωφόρος, ου, ὁ, λεωφόρος, via publica, Phil. Edmund. ¶ Prostituram fœminam λεωφόρον dixit Anacreon.

Λήθω, λαν, σω, λαθεῖν, vehementer studeo.
Λαθίλεως, ὁ, ἡ, forica, publicum sterquilinium.
Λαθόλαος, pro λιθόλαος, lapidea lacuna, vel lapidosus, ἄγνως, ὁ, ἡ, lapidetur. ἄγνος

Λήθω, λαν, σω, λαθεῖν, accipio, sed est obsoletum.
Λήγω, quiesco, desino, cesso, Aphr. τὸ μὴ ζῆν λήγειν, in maioribus finem facimus. ¶ Gen. Iliad. ἀ, λήγ' ἐριδος, modum impone contentioni. ¶ Particip. λήγων ποιεῖ, Plat. in Legib.
Λήδωρος, ου, ὁ, Vide Λάδων.
Λαδίκη, & Λάδη, tunicula vilis, æstiua, vetus, Etym. obsoleta & derrita, Eustath. Iliad. σ, λάδεα λάθυρα, indumentum tenue ac laxum.
Λαθίη, fessum esse.
Λαθίη, ης, Dioscor. li. 1. ca. 29. species cisti fruticis ex quo colligitur ladanu. Ladam vocat Plin. lib. 24. ca. 8. & li. 12. ca. 26. Herodot. lib. 3. λάδανον tradit in Arabia vocari, in Græcia verò λάδανον. ¶ Λαθίδανον, idem.
Λαθίζομαι pro κακίζομαι in Epig. prædor, expilo.
Λάθομος, obliuiosus: vel obliuionem inducens.
Λαθόω, obliuiscì facio, κατὰ λήθην ποιῶ.
Λαθαργία, ας, ἡ, veternosus, Marcell. Empir.
Λαθάργος, ου, ὁ, morbus est quem Latini veternum appellant: marcor & inexpugnabilis pręnè dormiendi necessitas Cels. li. 3 cap. 20. ¶ Dicitur etiam λαθαργία, lethargia Plin. & lethargicus morbus. ¶ Item languidi ac torpescentes ac segnes vocantur λαθαργοι, teste Zenodoto.
Λαθεδαίμων, obliuionem pariens, Lucian.
Λάθη, ης, ἡ, obliuio, in Epigr.
Λάθημα, ατος, τὸ, obliuio, Iethe. Lucian. de Iustu.
Λάθρα, & λάθρᾳ adu. obliuionem inducens.
Λάθρα, clancularius.
Λάθομαι, obliuiscor, Genit. Hom. Iliad. ἀ.
Λαθικηδὴς, ὁ, ἡ, obliuio ἀπὸ κακοπαθειῶν.
Λαθικήδεια, ας, ἡ, lateo. λαθικήδεια, Accus. Hesi.
Λαθικηδία, iniiciens vitis mulierum amorem.
Λαθικήδεια, ας, ἡ, bello capta, λαφυκτητική.
Λαθικηδία, ας, ἡ, segetem pascens.
Λαθικηδία, ας, ἡ, segetes depascens.
Λαθικηδία, aper: Suid. καπρὸς ὑπὸ.
Λαθικηδία, ας, ἡ, captiuæ manus, in 1 pigr.
Λαθικηδία, ας, ἡ, ἁρπαγὴ, πλοῦ ἀφ' prædor, expilo, latrocinor, Hesiod.
Λαθικηδία, latrocinij infesto, Thucyd.
Λαθικηδία, præda. Herodot. Χοὶ λαίας ζῶσι.
Λάθρα, τὰ, seges, fruges, campus segetum. λάθρα σίτου, herba tritici, Aristot. 9. Anim.
Λαθικηδία, mutilus, vilis.
Λαθικηδία, præda, possessio ex præda, Odyss. ξ. Λάθρα etiam pro captiua accipitur. ¶ Ité pro quadrupedibus, vt sunt oues, Hesi. in Theo.
Λαθικηδία, ας, ἡ, latro, prædator & direptor Cic.
Λαθικηδία, prædator, inuentorum abactor, Etym.
Λαθικηδία, bello captus, prædatitius Gell.
Λαθικηδία, prędo, ονος. Odyss. ι, λῃστὴς πόδας.
Λάθρη, epith. Mineruę, quia prędę præsit.
Λάθρη, bello capta mulier, captiua, prædatrix.
Λάθρη, locus publicus vbi magistratus conueniunt, Etym. λάθρη, κυρίως τὸ πρυτανεῖον οἱ ἄρχοντες, Herodot. li. 7. Λάθρη, ὁ, populus.
Λαθικηδία, δημόσιοι, publici ministri.

Λαθικηδία, & λαθικηδία, clamare, plaudere, percutere, latrare, Hesyc. τὸ πρὸς ᾠδὴν ἀσχημονεῖν.
Λαθικηδία, Lycophr. insula mari circunscripta.
Λαθικηδία, quædam insuere.
Λαθικηδία, exornare, elucubrare, emgilare ad lucernam. Strab. li. 13. Geographiæ. ¶ Comment. Aristop. in Acharn. exponit λαθικηδία, vociferari atque perstrepere sed ibi legendum est λαθικηδία. vt apud Suid.
Λαθικηδία, ου, τὸ, parua lecythus, parua ampulla. ¶ Est & carminis genus trochaicum.
Λαθικηδία, cantillatio, frigillatio.
Λαθικηδία, ὁ, qui exilem habet vocem.
Λαθικηδία, ου, ὁ, vasis olearii fictor.
Λαθικηδία, ου, ὁ, vas olearium, & in quo vnguenta reconduntur. Arist. πλὴν τῷ μὲν ἐν ταῖς μύροις αἱ δὲ ἐν ταῖς ἐλαίοις μύροις χρίσται, seriæ olearię.
Λαθικηδία, animus. Terent. virilis for tiq; animus. Eidem animi præsentia, & acer animus & præsens Cic. audacia, fiducia.
Λαθικηδία, ας, ἡ, animi præsentia, & acer animus & præsens Cic. audacia, fiducia.
Λαθικηδία, ας, ἡ, fortitiæ plenus, Herodot. Aristoph. in Nebul. λίαν μὲν πάσχει ταῦτα ὑπὸ τοῦ μὴ ἀνδρεῖος. ¶ Pro quo etiam λαθικηδία verbo vsus ita est Idem in βατραχ. ἐν τοῖσιν ἐπαθὲ λαμπάδες καὶ ἐστὲ ἄνδρες, magnos animos concipis. μάλα γενναῖοι.
Λαθικηδία, τὰ, sententiæ, consilia.
Λαθικηδία, esse generosum, Aristoph. vid. Λάθρα.
Λαθικηδία, ας, ἡ, arrogans, superbus, Aristoph.
Λαθικηδία, lippio, cæcutio lippitudine. Neutr. Aristoph. in Plut. ὦ κακοδαίμονες γάμους λαμπρὸν τοῖς φίλοις ἄγειν μέλλοντες! i. ô mente capti, ô mentes excæcatas habentes!
Λαθικηδία, ας, ἡ, lippitudo, humor in oculis concretus, Aristoph. Interp. in Plut.
Λαθικηδία, ατος, τὸ, sumptio, assumptio, Cicer. de Diuinat. 2. Λάθρα τὰ Aristot. τῶν πρώτων, i. propositiones appellantur. Vnde λαθικηδία, quasi sumptiuncula, propositiuncula. Margent. in lib. οἷον ἐπιστήμας, τινὰς ἐκλογὰς τίνων ἐστὶ τὰ λαμβανόμενα ἐξωθεν. ¶ Λάθρα etiam τὸ κλέος, lucrum, captura. Vnde est in Æschinem Demosthenis probum, δῆλα τὰ λάθρα ἔσεσθαι, proclivis ad munera & sordes.
Λαθικηδία, δυσώδης. Epigr. paludem fœtorem.
Λαθικηδία, sacrè obuteri. Eust. Iliad. ἀ.
Λαθικηδία, ας, ἡ, fasciola lẽniscus Plin. tęnia Virgil. Plut. in Sylla. ¶ Λαθικηδία etium à tæniæ similitudine dicitur linamentum quod chirurgi vulneribus indere consueuerunt, Cels. li. 7. ca. 8. Cato ca. 89. turundam vocat, Galen. li. 3. περὶ τρ. & Paul. lib. 6. ca. 24.
Λάθρος, animus.
Λαθικηδία, ας, ἡ, lippi.
Λαθικηδία, Nymphæ torcularium, in Epigr.
Λαθικηδία, Bacchi sacra Athenis, in quibus certabant Poetæ ludicris carminibus ad risum comparatis, Aristoph. Interp. in Acharn.
Λαθικηδία, quod ad torcular pertinet, Etym.
Λαθικηδία, Lenæus. Epith. Bacchi in Epigr.
Λαθικηδία, sacra Bacchi, Aristoph.

Λἰανικὸς, Ianuarius, Ioan. Grammat.
Λἰανὸς, ὰδος, pars nauis quę malũ cõtinet, Poll.
Λἰανὶς, ίδος, ἡ, mulier Bacchia. & λανὶς, temulẽtia.
Λἰανὸς, ὁ, ἡ, ὸν, vinitor.
Λἰανὸς, ἡ, ὸν, torcular, torcularĩ prælum, lacus, Vide Poll. & Theocr. Idyl. ζ. ¶Item locus concauus in curru, in quo reponebantur ab aurigis scuticæ teste Ælio Dionys. ¶Fit & mali nautici conceptaculum, quod & λἰανὰς.
Λἰανὸς, ἡ, ὸν, lana apud Æschyl. in Eumenid.
Λιβελλάριος, liber in quem puerorum nomina referebantur, qui iam tutelæ suæ facti erant, Æschin. ἐνεγράφετο εἰς τὸ λιβελλάριον γενόμενοι, καὶ οὐκέτι ὑπῆκτο τῇ ἡλικίᾳ. ¶ Λιβελλάριοι autem sex erãt magistratus Athenis, præfecti ciuibus in album ascriptis, Poll.
Λιβανωτοπύρητος, ὁ, lexipyretus potius quàm lexipyretica, medicinæ quæ febres fugat. hac voce vsus est semel Plin. Et λιβανωτόπυρον, apud Nicol Alexid. medicamentũ finiẽs febrem.
Λἰβρα, ὁ, ἡ, sors seu hęreditas, portio quæ sorte obtigit λἰβρα δαιμόνων, sedes dæmonũ, Plac. de Leg. i. loca quæ sortiti sunt dæmones. ¶Item quies, terminatio.
Λἴβυς, idem quod λἰβυστικὸς, Etym.
Λιβυϊστὶ, capiendum est, Xenoph. ἔφερε λιβυϊστί.
Λιπαρὸς, capiendus, petendus, sumendus.
Λιπὴς, capiens.
Λιπαρικὸς, ὴ, ὸν, ad capiendum proclivis.
Λιπόφρων, captus, perceptus, sensilis, in Epigr.
Λιπαρία, ας, ἡ, augur, garrio, effutio, blatero, λἰπαρὰς λαλεῖς, nugas agis, Arist. in Plut.
Λἰπασμα, ατος, τὸ, nugamentũ, Naz. deliramentum Plaut.
Λἰπασμὸς, Arctæo Cappadoci, deliratio Cicer.
Λἰπολογία, nugæ, tricæ, commentum, deliratio, res friuolæ & nihili, Aristoph. in Plut.
Λιπολόγος, nugatorius.
Λιπολογῶ, deliro, nugator.
Λιπολογία, delira fabula.
Λἰς, vis. vt εἰ λἰς σὶ vis, Aristoph. Dorice.
Λἰσις, voluntatis electio.
Λἰσμοσύνη, oblitio, Hesiod. in Theog.
Λἰσσομαι, obliuiscar. λελἰσμαι λανθάνω, Sophocl.
Λἰστωρ, ορος, ὁ & λἰστωρ, ος, ὁ, latronum princeps.
Λἰστρα, ας, ἡ, latrocinium.
Λἰστρεύω, agito latrocinia.
Λἰστρεύω, ευσω, ἐλἰστρευσα, latrocinor, populor, latrocinio spolio, Neutr. absol.
Λἰστὴς, οῦ, ὁ, latro, prædo, ficarius, grassator. λἰστὴς τῆς ἀκροπόλεως, Æschin. ¶ Λἰστικὸς βἰος, vita prædatoria, Aristot. 1. Polit. ¶ Λἰστικώτερον, magis prædonum more, Thucyd.
Λἰστος, ὁ, ἡ, oblitus, λελἰσμαι, Sophocl.
Λιστοπώλης, prædonis interfector, in Epigr.
Λἰστος, ὁ, ἡ, prædabilis.
Λἰστρια παῤῥησία, intercepta, Interc. Thucy.
Λἰστρικὸς, prædones, Aristot. 5. Polit.
Λἰστρικὸν πλῆθος, prædonũ multitudo. ¶ Λἰστρικὸν πλοῖον, spiraticũ nauigiũ. ¶ Λἰστρικὸς, ὴ, ὸν, prædatiuè.
Λἰστρὶς, ίδος, ἡ, prædatrix. λἰστρὶς τῶν πλοίων, naues prædatoriæ siue piraticæ.

Λἰτηρὸς, ὰ, ὸν, sacerdos.
Λιτηρύσιος δεὸς, ὁ, in Epigram. ¶ Λητοΐδης, ου, ὁ, Latonæ filius, Apollo, Ibidem.
Λητὸν, publicum. Plur. in Antiquit. Rom.
Λητὸς, ὴ, ὸν, idem quod λἰτηρὸς.
Λητὼ, οῦς, ἡ, Latona, filia Cœi & Phœbes, Hesiod.
Λητωΐς, ίδος, Diana Latonæ filia, in Epigr.
Λητῶος, ου, Latous, Apollo, Ibidem.
Λἰγω, λἰξω, π. ακτω, desino, Neutr. Genit.
Λἰθὴ, ης, ἡ, captura, occupatio, accipiendi ius, acceptio, expugnatio. τῶν γὰρ ἀλλοτρίων λἰθὴ ἐστὶν, ab his facile aufertur, Aristot. in Rhet.

A I

Λἰκμάω, ήσω, π. ησα, separo, dirimo, fugio, declino, cuito, Accus. Iliad. λἰκμησε δὲ καρπὸν ἀλωῆς, separatus. Idem Odyss. ἑ, λἰκμῆσαι ἐς πλησίον ἠϊόνος, i. discessit in ventos & disparuit.
Λἰκμητὴς, caprarii pastores, Etymol.
Λἰκνὸς, nimis, valde, admodum, Odyss. ζ.
Λἰκνὸς, ὴ, ὸν, callidus, temperatus, suauis, Odyss. ι. Apoll. 2. λἰκνὴ αὔρη, aura lenis & liquida.
Λἰκνὸν, egressus, Odyss. ω. λἰκνὸν ὄρος, Didym.
Λἰκώδης, herbosus locus, ἔστι καὶ λἰκώδης χῶρος.
Λἰκμάζω, stillo, defluo, perdo, σπέρμα.
Λἰκνὸν, ὸς, ὁ, thureus.
Λἰβανωτὸς, ὁ, proprium deæ cujusdam, Lucian.
Λἰβανομαντεῖον, ὁ, qui ex iis quæ diis adolentur futura coniectat, ἱερομαντεῖον, Eustath. Iliad. β.
Λἰβανωτὸς, ὁ, thus, arbor thuris. λἰβανωτὸς ἔτι καὶ νῦν thus integrum nec comminutum. Galen. ζ. πάντως, lib. 5. vide Dioscor. li. 1. cap. 14. ¶ Λιβανωτὸν βδελλαν καὶ λἰβανωτὸν πυξὰν, & λἰβανωτὸν πυξὰν, apud Aristoph. Poll. refert. ¶ Apud Hippocr. per λἰβανωτὸν κηρὸν, Gal. thus ligniũ cari existimat. ¶ Λἰβανωτὸς vero rosmarinus ipsio Gal. & Dioscor. testib. ¶ Interp. Aristop. in Plut. λἰβανωτὸν est ipsa arbor λἰβανωτὸν δὲ ὁ καρπὸς τὸ λιβανωτόν. Theophr. hist. li. 3. cap. 4. hanc differentiam seruat.
Λἰβανωτόδης, ὁ, ἡ, ὸν, odoratus.
Λἰβανωτὶς, ίδος, ἡ, rosmarinus Gaz. ex Theophr. hist. plant. li. 9. Nicand. in Theriacis.
Λἰβδανωτὸς, ὁ, thus, Herodot. lib. 3.
Λἰβανωτὶς, ὐδος, ἡ, ἡ καὶ λἰβανὶς καλουμένη. Theophr. li. 4 hist plant. vide λἰβανωτὸν.
Λἰβανωτοφόρος, ὁ, ἡ, thurifer.
Λἰβας, άδος, ὁ, stillatio, fons, latex, scaturigo, locus amœnus & humidus, stagnum. Gaza lib. 2. hist. plant. Vnde & verbum λἰβαδίζω.
Λἰβάδομαι, immergor, Etym.
Λἰβάδιον, separare.
Λἰβύρνα, & λἰβυρνὶς, ἴδος, naues liburnicæ, Suid.
Λἰβὰς, άδος, ἡ, incilis fossa, aquæ ductus. Elie Dionys. receptius tamen est per ει, λείβας.
Λἰβερὸς, humidus, ὑγρὸς, Hippocr.
Λἰβόνοτος δὲ ἐστὶ μεταξὺ λιβὸς καὶ νότου μέσος, quit Aristot. de mund. i. Libonotus, ventus inter Africum & Austrum spirans.
Λἰβὰς, gutta, lachryma, Galen. apud Hippocr.
Λἰβυρνὶς, nomen ventis qui & λἰβόνοτος dicitur, vt scribit Aristot. de mund.
Λἰβερὸς, ὸν, obliquus, caliginosus, humectus.
Λἰβὺς, serpentes quidam, Nicand.
Λἰβύη, ης, ἡ, Africa, hydria nigra sepulchro imposita. ¶ Λἰβύη, ης, ἡ, ex Lybia.
Λἰβυκὸς, Africus, Punicus, Æschin. in Epist.
Λἰβυς, ὸς, ὁ, libyus auis, quæ à galgulo odio differt, Aristot. li. 9. Anim. læuus Gaz.
Λἰβυρνὶς, ίδος, naues liburnæ, piraticæ & velocissimæ, rostris æreis, λἰβυρνίσι ῥύγχεσι.
Λἰβυς, ὸς, ὁ, Libys, homo ex Libya, Pœnus, Afer. ¶ Dicitur etiam tibia à Poetis λἰβυκὸν αὐλὸν. ¶ Item λἰβυς pro vento Africo, in Epi. Λἰβὺς, ὸς, ὁ, Libystis, mulier Africana, Soph. ¶ Item aui struthiocamelus, ὄρνεον μεγα, Sui.
Λἰβυκὸς, ὴ, ὸν, Lybica regio, in Epigr.
Λἰγαίζω, tinnule, tenuiter, suauiter.
Λἰγαρὸς, ὰ, ὸν, stridulus, delectus, prædico, cano, cato, delectbo, Epigr. ¶ Ludo cithara, Apoll.
Λἰγαρὸς, ὰ, ὸν, ἡχέτης, ἠχὴ, stridulus, resono, Neutr.
Λἰγαρὸς, ὸν, ¶ Item lixiuium.
Λἰγάδιον, somnus teddo ferendo superficiem.
Λἰγάνη, in superficie, stricium, Odyss. χ.
Λἰγάνη, ης, ἡ, fornax, lixiuium, vnguẽ, ὑγασμα, ἔυσμα. Iliad. σ. ¶ Nic. in Ther. pila seu mortarium.
Λἰγὺς, ὺς, ὺ, canorus, λιγὺ φθέγγεται, Homer.
Λἰγυρὸς, acute, sulcher, celeriter, Iliad. γ.
Λἰγυστὴς, ου, imbecillis, pro ὀλιγαστὴς, ὀλίγος.
Λἰγυρὸς, ὸν, ὁ, ἡ, dulciloquus, in Epigr.
Λἰγυστὰ, vestis ornamenta interna, Poll.
Λἰγυστὸς, flexibilis, mobilis, Etym.
Λἰγυστὸς, ὸν, ἡ, fuliginosus, Apoll. 2. Arg.
Λἰγυστὸς, ου, ὁ, tumus, tumi emissio ¶ Nicand. pro flamma accipit: proprie fuligo Latinè.
Λἰγυσμὸς, fuliginosus, λιγυσμὸν πῦρ φησιν, Aphrod. fuliacea excrementa Gaz. vertit. Politian. fingultifica excrementa.
Λἰγυστὰ, τὰ, Nicand. in Ther. pinguia, diuerberantis, Hom. Iliad. σ.
Λἰγυστὸς, ὸν, ἡ, fictitia vox à sono fagitiæ aerem diuerberantis, Hom. Iliad. σ.
Λἰγυρὸς, ὸν, ἡ, stridulus.
Λἰγυρὸς, ὸν, ἡ, canorus, argutus, in Epig.
Λἰγυρὸς, dulciloquus, λιγυρόφωνος, Aristoph.
Λἰγυρὸς, dulciloquus, λιγυρόφωνος, Aristoph.
Λἰγυρὸς, suauiter spirans, Odyss. σ.
Λἰγυρὸς, Dioscor. li. 3. ca. λιγυστικὸν, Liguria.
Λἰγυρὸς, canto.
Λἰθάριον, τὸ, liguri lapis. Λἰθαργος, Iosep. de anti. Inter. verit lineuris, quod succinũ est Aetio: sed non esse λἰθαργος electri siue succinũ, manifestat indicatio, & enorme precii Iosephi.
Λἰγυρὸς, ὸν, ἡ, stridulus, Dionys. de situ orbis. dicitio poetica, ῥ leniter flas, Poll. dens, vocalis, argutus. Odyss. μ. Σειρῆνε λιγυρὸν ἀείδετον. Aristot. 9. Anim. λιγυρὸς, valet vocis amœnitate.
Λἰγυρὸς, lapis ligurius. vide λιγύριον.
Λἰγυρὸς, suauiter, concinnè.
Λἰγυρὸς, ὸν, ἡ, stridulus, canorus, argutus, facundus. λιγὺ ἔλεγεν, Hom. & λιγαὶ ὦραι, stridulus ventus.
Λιγυστικὸν, ου, ligusticum herba, ἀπὸ τῆς λιγυρίας, i. Liguria nascatur, Dioscor. lib. 3. cap. 48.
Λιγυρόφθογγος, ὁ, ἡ, λιγυρόφωνος, ὸν, stridulæ vel suauis vocis, vocalis, Iliad. β.
Λιγυρόφωνος, canorus, habens vocem stridulam, argutus. Hesiod. ἰαπυγίδες λιγύφωνοι.
Λἰαω, capio.
Λἰζω, ludo, stillo βἰαιον.
Λἰλαιον, admodum. λἰλαιον ἀφθονος, plurimus sanè.
Λιθάζω, ἔσω, π. ασα, lapido, lapidem iacto, Accus. Chrysost. ¶ Item simpliciter βάλλω, peto, Arrian.
Λιθάκιον, ὁ, lapillus, λιθίδιον. ¶ Item τραχὺς τόπος, locus asper & petricosus, Nicand.
Λιθάφρυξ, υγος, ὁ, spuma argenti, Plin. lib 33. cap. 6. improprie tamen: non enim spuma est argenti, sed admixti plumbi, vide Dioscor. lib. 5. cap. 102.
Λιθάφορον, ου, τὸ, lapillus, Theophr. lib. 3. hist. pl.
Λιθάδης, ὁ, ἡ, lapis, Odyss. ζ.
Λιθίασις, ὁ, lituus, πνευστικὸν.
Λιθόω, lapide fercere.
Λιθὸς, ου, ὁ, lapideus, λιθὸς, Homer.
Λιθικὰ, τὰ, opus de lapidibus scriptum.
Λιθίασις, calculo laboro, Aphr. Probl. 45. lib. 2. & Probl. 50. ¶ Λιθίασις, ὁ, calculus morbus in renibus aut vesica.
Λιθίδιον, ου, τὸ, lapillus.
Λιθίζω, lapidis qualitatem potius quàm gemmæ referre. Plin. lib. 7. ca 37.
Λιθίτης, ου, ὁ, lapide, ex lapide factus, ex lapidib.
Λιθοβόλος, ὁ, lapillus, λιθάδιον.
Λιθοβολῶ, lapidib. petimus. ἐλιθοβόλησε τὸν λίθον, vt li. 1. Epig. πυρὶ λιθοβολῆσαι δυνήσεται.
Λιθοβολίαι, lapides iacio, Accus Marc. 12.
Λιθοβόλος, iaciens lapides, Thucyd.
Λιθογλυφὸς, in lapide inculptus.
Λιθοξόος, culptor lapidarius.
Λιθόδενδρον, τὸ, corallium.
Λιθοδόκος, habens eorum lapideũ & solidum.
Λιθοδόμος, ου, ὁ, faber lapidarius.
Λιθοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, lapidis speciem gerens.
Λιθοθήκη, lapide frango.
Λιθοκόλλητος, ὁ, qui cit saxeo corde.
Λιθοκόλλα, glutinum quo lapides ferruminantur & conglutinantur, Dioscor. li. 5. cap. 104.
Λιθόκολλητος, ὁ, ἡ, gemmis vel lapillis distinctus ac picturat. λιθόκολλητος χλανὶς, Diodor. Sicul. vt Virgilius dixit - *barbaricaque auro insignis.*
Λιθοκόπος, lapicida, latomus, λιθουλὸς Demost.
Λιθόλευστος, ὁ, lapidatus, Sophan Aiace.
Λιθολογέω, lapido, Accus.
Λιθολογία, ας, ἡ, strues lapidum, ædificium, Xen.
Λιθολόγος, lapides colligens, qui ex lapidibus aliquid extruit, οἰκοδόμος, Thucyd.
Λιθομὶς, idem quod λιθοκόπος, Demost.
Λιθόμυτος, qui ad populum concionabantur.
Λιθοξόος, ου, ὁ, lapicida, statuarius. ¶ Λιθοξόος-

Universidad de Deusto
Biblioteca

κὸν ἐργαλεῖον, τὸ, instrumentum scalpendorum lapidum.

Λιθάκιος, calculum gignens, Aphrod.

Λιθάριοι, ἰχθύες ὑμενόλεπιδες, testa obtecti, q. saxeo tergore muniti, apud Empedoclem.

Λίθος, ὁ, ἡ, lapis, saxum, βῶλος βάλος & κρηπίδωμα τοῦ τείχους λίθοις, Lucian. ὀστᾶ λίθου, de hominibus inertibus, Aristoph. ¶ Sed λίθος, gemma, politus lapis ἄκμων λίθος ἠχοκλείας, ἢ τὸ λίθος ἕλξει, vt magnes lapis atque succinũ, Theophr. li. 9. ca. 18. hist. plant. ¶ Item λίθος, calculus, morbus vesicæ, Aristot. 3. Anim. ¶ Λίθος etiam locus vbi olim vendebantur ferut & mancipia, Poll. li. 3. ¶ Capitur & pro anchora, quòd ante repertum eius vsum naues graui saxo sternabantur. ¶ Accipitur & pro calculo lusorio.

Λιθοβολέω & λιθάζω, q. lapidarius, vel qui lapides iacit, Nonn. λιθοβολίαι ἐμαὶ πίκραι, &c. à verbo σύω.

Λιθόσπερμος, τὸ, herba ita dicta à duritie seminis, quæ est lapidea. Vide Plin. lib. 27. ca. 11. Dioscor. li. 1. ca. 158. vulgò *gremil*.

Λιθόστρωτος, lapidibus stratus, Plin. li. 26. ca 25.

Λιθοτομία, ας, ἡ, lapicidina. ¶ Est etiam carceris & custodiæ nomen apud Syracusanos, Thuc.

Λιθοτόμος, λιθοξόος, lapicida, Cyrill. paroxyt.

Λιθοῦν, chirurgus calculum vesicæ excindens. ¶ Et chirurgus calculum vesicæ excindens.

Λιθόστρωτος, incisus à lapide, properoxyt. Cyrill.

Λιθοτορικὴ, ars lapides excoriùm elaborantiúmque ad operum ornamenta.

Λιθουλκοὶ, vectiarii, exemptores Plin.

Λιθουργέω, in lapidem vertere.

Λιθουργικὴ, ars incidendorum lapidum, Suid.

Λιθουργὸς, λιθοξόος, lapidarius, qui legit lapides, Vallæ, ex Thucyd. lapicũ sculptor. ¶ Et λιθουργὸν, lapidarium ferramentum, Thucy.

Λιθοῦσθαι, in lapidem durescere, & lapide fieri.

Λιθοφόρια, lapides fero, Thucyd.

Λιθόω, μ. λιθόνω. ακτω, lapidesco, lapidẽ genero.

Λίθωδες, λιθῶδης, ἡ, ὁ, lapidosus, lapideus, Nonn.

Λίκνον, vas retiaculum.

Λίνα, ξυτίνιτους aurium minimus & exilissimus auiculæ sonus, Aristoph. Interp. in Acharn.

Λικμάω, μ. ήσω, σ. ησα, ventilo, cribro, vẽtilabro purgo, tritura, commiuuo, lingo, Xenoph.

Λικμητήρ, ῆρος, ὁ, ventilator.

Λικμητήριον, τὸ, ventilabrum, τὸ πτύον.

Λικμητήρ, ῆρος, vẽtilabrum. ¶ Item quallus, vas quo percolatur ἐκ fine vini fiue olei, Poll.

Λικμητὴς, ὁ, λικμητὴρ, λικμητῆρος, vẽtilator.

Λικμὶς, ἴδος, ventilo, λικνὸν.

Λίκνον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus.

Λικνοφόρος, vãnũ ferẽs, vt olim ad sacra Bacchi.

Λικνίτης, Bacchi epith. ab incunabulis puerorũ, quę λίκνα dicuntur.

Λικνώδης, sordidus.

Λίκνον, ου, τὸ, cuna, vannus, cribrũ, cista panaria.

Λικτορόφρων, pro λιμοφόρος, Demo. vannũ ferẽs.

Λικφιτὸς, vel λικφίτης, obliquè, Iliad. ξ.

Λικφοὶ, οἱ, rami cornuum cetuorum, Hesych.

Λίκπος, ὁ, qui glomerari potest.

Λίκτομαι, βούτε ἐκτὸς, ἐξ & fundus olei.

Λιλαίομαι, cupio, appeto, desidero, Gen. Ilia 7. ὅλοσθε λιλαιόμενοι πολέμοιο. ¶ Aliquando cum Infinit. Odyss. ι, ὥστε πᾶσι λελαιόμην ἀνιέναι.

Λιλὰν, inuideo, cupio, festino.

Λιμαγχονέω, fame necare, famem imperare.

Λιμαγχονητὴς, idem: quasi dicas, angina inedia suffocare, Hasil.

Λιμαίνεται, ἄλλο δ' λιμαοῦ, fame laborare, Hesiod.

Λιμακόεις, humidus, herbosus, Hipport.

Λιμὸς, ὁ, vel λιμόεις, gulosus, insatiabilis.

Λιμβερὸς, ὁ, nox, caligo.

Λιμβὴ, χωρεῖ, q. locis maritimis præsit, Aristot.

Λιμβὴν, unus portuum curandorum.

Λιμενάρχης, promontorium est in pòte portum habens, Apoll. Rhod. lib. 3.

Λιμενίζω, sum in portu.

Λιμενίτης, ου, ὁ, & Λιμενιστὴς, portuum custodiæ præfectus. Λιμενιστὴς φύλακες, in Epig.

Λιμὴν, ένος, ὁ, portus, litus, sinus maris, in Odyss.

Λιμναία, quæ ad portum aut pratũ attinent, Eust.

Λιμναῖος, λιμνάσιον, famelicus, in Epig.

Λίμνη, ης, ἡ, stagnum, mare, Oceanus.

Λιμνὶ pro Λιμναίᾳ, Theocric. in Pharmac.

Λιμνάζω, μ. άσσω. ασα, stagno, Neutr. Absol.

Λιμνὰς, άδος, ἡ, dea aquarum.

Λίμνη, palus, stagnum, lacuna, Arist. in Anib. Dicitur & de mari, apud Hom ¶ Est & gymnasium in Troezena, Eurip. in Hippol.

Λιμνῆτις, ίδος, ἡ, stagnea.

Λιμνοθάλαττα, stagna marina, Aristot. 8. Anim.

Λιμνόχαρις, ostreæ, Aristot. lib. 4. Anim.

Λιμνώσσω, ὦ, lacunas purgans.

Λιμνώττειν, in paludem vel lacum abire & excedare, λιμνώττει τὸ πεδίον, campus in lacum redundauit, Gaz. ex Theoph. lib. 5. hist. plant.

Λιμνώτης, stagno gaudens, Hom. & Hesych.

Λιμνώτις, τὸ, restagnatio.

Λιμνώτης, ὁ, ἡ, stagnans, lacum simulans.

Λιμοδαγεῖς, οἱ, qui fame vrgente aliquo demigrant.

Λιμοδαγεῖν, fame compulsus aliquò demigro.

Λιμοκτὴς, κτέος, sordidus & cumini sectator, Hesiod.

Λιμοκτονία, μ. όσω. ονα. ασα, fame neco, Accus. Gaz.

Λιμοκτονία, fames pernicialis: imperata à quibusdam in Protag. & Aphr. lib. 1. Probl

λαιον, stragulum tenue, Homer. Iliad. γ.
Λίσσω, ora, Iliad. κ, δ' ἐπὶ λίσσε, Ioui supplica.
Λιτὰ παρακαλῶ, supplico.
Λισγάριος, ligo, Interp. Theocr. Edyl. 4.
Λίσιον, ὁ, attritus vlu diminutúsque. ¶ Sic etiam dicitur cui nates sunt graciles, ac tumore prorsus vacant. ¶ Κρὰξ λίσιον dicuntur, qui in medio pertusi sunt: & γλῶσσα λίσσα, ἐπὶ τῶν ἁμάρτων καὶ ὀλισθηρά. lubrica, Comm. Aristoph. in Ran. ¶ Λισσόπυγοι, depyges, à Comiciis dicti Athenienses.
Λισσὸς πέτρος, i. læuis & polita, Eurip.
Λίσσομαι, μ. λισσομαι, supplico, ἱκετεύω, δέομαι, precor, obsecro. Ody. ι, λίσσομαί σ' ὦδε ἕκαστα, precor per sacra. Iliad. α, λίλαιόν τε πάντες ἀχαιοί. ¶ Λίσσω, idem.
Λισσὸς, læuis, planus, Odyss. l. ¶ Interdum asper, altus, accliuis, præruptus, 2. Arg.
Λιστὸς, ἡ, ὁν, exorabilis.
Λιστράω, & Λιστρόω, purgo, polio, explano, Neu.
Λίστρον, τὸ, sartago, τήγανον, Poll. ¶ Hesyc nouacula & ventilabrum, ξυστὴρ, σκαφίον, πτύον.
Λίστρον, ου, ventilabrum, Eust. Iliad. φ. ¶ Nicand. Interp. exponit ξυστῆρα, i. nouacula.
Λιστρὸς, idem quod λίστρον, Etymol.
Λιστωτὸς, lapidibus stratus, planus & veluti rasus, læuigatúsque, Nicand. in Ther.
Λίσφοι, οἱ, coxendices.
Λισφόω, minuo, attenuo.
Λίτης, ου, ὁ, parcus, φιλόλιτος, φιλίκτης.
Λιτὰ, pro λιτῶς, in Epigr. conuiuiosè.
Λιτανεύω, adhortor, saluto, voueo, supplico.
Λιτανευτικὸς, supplicatio, litania, λιτὴ, παράκλησις.
Λιτανεύω, & λιτομαι, supplico, Accu. Hesio.
Λιτανεύω, curro, festino, salto. Aristoph. Εἰρήν.
Λιτανισμὸς, saltatio, πήδημα, Arist. Cõm. πεπ.
Λίταρχος, velox, Suid. ἀμάρτ.
Λιτὴ, ἡς, ἡ, supplicatio, preces. Litæ deæ, Hom.
Λιτόθυρον, αὐχμὸν, supplex ceruix, Nonn.
Λίτορμος, ὁ, ὁ, tanua, ostium, Interp. Aristoph.
Λιτὸς, ἡ, ὁν, subtili stragulo.
Λιτὸς, ὁ, squama æris.
Λιτοτρεφὴς, tenuiter nutritus.
Λιτότης, ητος, ἡ, tenuitas victus.
Λιτομαι, ὁμαι, ὁσομαι, supplico, Accus. Odyss. ξ.
Λίτων, ωνος, ὁ, pannus, operimentum tenue, vile tegmen lineum Eustath. lineum.
Λιτρωτὸς, ad radendos lapides aptus.
Λιτὸς, ἡ, ὁν, simplex, frugi, tenuis, exiguus, Phocylid. Ξεῖνε, ἔσο μέτριος καὶ μὴ λίην λιτὸς ἔσο, modicis mensis. ¶ Λιτότης, ητος, ἡ, simplicitas, frugalitas, tenuitas Cicer. Epist. lib. 7. ¶ Item figura, quum rem magnam modestiæ causa verbis extenuamus.
Λιτυγεῖν, τὸ κακῶς λέγειν, Didym. maledicere.
Λιτυργοὶ δημόσιοι, ministri publici.
Λιτὸς, ὁ, ἡ, improbus.
Λίτρα, ας, ἡ, libra, obolus, nũmi genᵃ Siculis. λίτρα ἡμιόβολα ζώσας, modicũ temporis, in Epigr.
Λιτρὰ, vrna.
Λίτρη, Atticè, pro λίτρα, ου, τὸ, nitrum, Aristoph.
Λίτω, cupio.
Λιτυίρσειος, ὁ, cantio apud Phrygios, propriè fossorum & agricolarum. Vide Adag. & Poll.
Λίτυον, ου, βακτηρία, baculus, scipio.
Λιτῶς, debiliter, simpliciter, tenuè.
Λιφαίνω, sanguinem mitto, exanguis fio.
Λιφόρνιοι τόποι, οἱ, in loco arboribus consito amicè degentes.
Λιχαδίζω, λιχαδίσω, πιῶν, βέλτιον, cupio, proiicio, ἐπιθυμῶ.
Λιχανὸς, οῦ, ὁ, digitus index, ἀπὸ τοῦ λίαν χαίνειν.
Λίχανος, ου, ὁ, quædam chorda musicalis, Aristot.
Λίχας, ανος, ὁ, si pollicem explices & indicem, sic nominatur ea dimensio. Ἀπὸ σημείου, Hesych.
Λιχὴν, ἡ, aut λιχὴν, ἡ, mentagra, elephantiasis.
Λιχμάζω, μ. ασω, π. ασα, lambo, Hesiod.
Λιχμάω, & Λιχμόω, μ. ήσω, π. ησα, idem.
Λιχμηρὸς, ὁ, ἡ, exerens linguam.
Λιχνεία, ας, ἡ, ἡδονὴ, γαστρὸς, ἀφροσύνη, gluttio, Accus. ¶ Λιχνεία, ας, ἡ, edacitas, liguritio, gancæ, gula, Suid.
Λιχνοκαΐα, lucernarum accensio.
Λίχνος, & Λιχνὴς, οῦ, ὁ, gulosus, heluo, vorator γαστρὸς ἀκρατὴς Xenoph. Plat. lib. 1. de Rep.
Λιχνὸς, ὁ, ἡ, obliquè scribendum est λιχνός.
Λίψ, βός, ventus Africus, Gell lib. 2. cap. 22. Aristot. de mund. ¶ Item pugnax & gutta, Eust.
Λιωφερὸς, ὁ, ἡ, regio siticulosa.
Λιωφυρὸς, οῦ, ὁ, ἡ, κακοῦργος, facinorosus.

Λ Ο

Λόα, ας, ἡ, manus.
Λόβιον, pars gibba hepatis.
Λοβὸς, omnis folliculus in quo continetur semen, Theophr. Plin. filiqua. ¶ Item infima pars vel suprema auris quam prehendimus quum quempiam admonemus. ¶ Λοβὸς ὠτὸς, item vocantur phaseli siue phaseoli Columell. ¶ Scribitur etiam λώβη. ¶ Λοβώδης, ωδὴς ἡ, ὁ, ἡ, siliquaceus.
Λοχάδες, οἱ, delecti, primores, cohortes, copiæ λοχάδες ἀφ' ἑκάστου, incer suos electi, Thucyd. λοχάδας στρατιᾶς, delectum exercitus in Epigr. ¶ Nicãd. oculi significantur, λοχὰς ἐν ὀφθαλμοῖσι, albugo oculi: qua significatione & λοχάδες inuenitur.
Λοχάδην, Aduerb. electè, collectim, Thucyd.
Λοδόνια, τὰ, verbula, oratiunculæ, Aristoph.
Λοχαῖος, ἀδὸς, ἀλλοκοτὸς, delectus, eximius.
Λοχάζομαι, ἀσω, inuideo, tardo, moror, Æschyl.
Λοχάλιον, tingo.
Λοχάτης, ου, ὁ, τύμβος, tumulus, sepulchrum.
Λοχάτης, saxum in portu, Etym. lapis pabiliæ de quo nauis funes religantur. ¶ Λοχάτης, ὁ, ἱδρὺς, ἐφ' οὗ τὰ πλοῖα δεσμεῖται, consolenter.
Λοχεῖον, ου, τὸ, locus vbi cõueniunt consolentes, pulpitum vbi recitantur comœdiæ, Poll. l. 4. & Vitrun. li. 5 cap. 8. ¶ Est etiam genus cuneteris, Etym. ¶ Et Λοχεῖον in sacrisillud in quo 12. lapides precioſi, quod ferebat summus sacerdos.
Λοχεμπορὸς, Sophistę epith. q est venali ligula.
Λοχέω, ας, ὁ, conuentus collectio, i. Corinth. 16.
Λοχεῖοι, οἱ, quasi verbi tenus medici.
Λογίδιον, oratiuncula, argumentum, Aristoph.

Λ Ο

Λογιστὴς, ου, ὁ, rhetor, Critias apud Poll.
Λογίζομαι, ίσομαι, ισάμην, computo, supputo, existimo, arbitror, enumero, coiecto, cogito, Demosth. λογίσασθε πρὸς ὑμᾶς αὐτοὺς, vobiscum perpendite.
Λογίζω, idem.
Λογικὸς, ὴ, ὸν, rationalis, qui ratione quadam & methodo quippiam facit. λογικὸς μῦθος, rationalis fabula, Aphthon. λογικὴ, ratio disserendi Cicer.
Λογικῶς, verbis, ratione, disserendi modo.
Λόγιμος, insignis, eximius. Herodot. li. 1.
Λογιμώτατος, præstantissimus, selectissimus.
Λόγιον, ου, τὸ, oraculum, deorum responsum, varicinium, Interp. Thucyd. ¶ Item rumor, consilium, supputatio, ratio, iudicium, recordatio. ¶ Θεοῦ τὰ λόγια, sacræ literæ, Nazan.
Λόγιος, ία, ον, eloquẽs, doctus, verbosus, disertus, Aristot. 7. Polit. ¶ Λόγιος, Mercurius ob id dictus, quasi studiorum eloquẽtiæque præses, Synes. ¶ Plut. in Sylla, λογιωτάτους varicinium interpretes peritissimos vocat.
Λογισμὸς, ὁ, eloquentia, ἡ διάνοιμις τ φρόνησις.
Λογισμὸς, οῦ, cõsideratio, cogitatio, intellectᵘ, Gregorius, τὸν ὅλον τοῦ ἔργου λογισμὸν, quis adeò est sensus communis expers? Plutarch. λογισμὸν ἑαυτοῦ διδόναι, secum rem æstimare. διὰ λογισμῶν γενέσθαι, ratione fieri, Aristot.
Λογιστὴριον, τὸ, locus in quo exercitus recenseatur & stipendia militiæ numerantur, Poll.
Λογιστὴς, οῦ, ὁ, æstimator, ratiocinator Cicer.
Λογιστικὸς, ὴ, ὸν, ratiocinator, rationalis, computabilis Plin. disertus. ¶ Plat. ἡ λογιστικὴ, ars supputãdi. λογιστικὸς βίος, i. πανοῦργος Pollux. ψυχὴ, vita in otio & literis. ¶ τὸ λογιστικὸν, pars animæ in qua consistit vis consultãdi. ¶ Λογιστικῶς, Poll. rationabiliter.
Λογιστικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, exterminatrix.
Λογογραφέω, ήσω, π. ηκα, scribo historiam, vel scriptito orationes Cicer. ¶ Plutar. de Demosth. λογογραφῶν κρύφα τοῖς δημοσίοις.
Λογογράφος, ου, ὁ, scriptio orationum, liber, tractatus, oratio soluta, Hermog. ¶ Λογογραφικὸς, Plat.
Λογογράφος, orator, & qui oratione prosa scribit, historicus, Thucyd. de Herodot. ¶ Accidit nonnunquam in malam partem, atque dicitur de eo qui vituperiis pertinet. Æschines de Demosth. Λογογράφος τις ἐστὶ καὶ σοφιστὴς.
Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, sophista, qui venustatem verborum non sensuum acumen infectatur, vel qui dolum celat sermonis ornatu, vt exponit Seruius Virgil. Interp.
Λογοδαιτυμονία, cœna verbis magis quàm cibis condita.
Λογομαχία, altercatio, verborum contentio, Athan.
Λογομάθεια, ας, ἡ, verborum profluuium, loquendi profluentia Cicer. Athen. δ' γραμμ.
Λογομαθὴς, ὁ, ἡ, dicendi magister.

Λ Ο

Λογοποιὸς, ὁ, ἡ, orationi similis, sermõnem referens, futilis. λογοποιὸς ἐγχειρήματα, Herm.
Λογορροία, vitium dicitur in poemate, quando nihil in se doctrinæ solidæ habet aut cultus splendoris ite, sed nugax est & futile.
Λογοτραγεῖν, nugari.
Λογολέσχης, ου, ὁ, verbosus, in Epigr.
Λογομαχεῖν, vehementer literis & disciplinis incumbere, ad insaniam vsq; literas deperire.
Λογομαχία, verborũ velitatio, & loquax contentio. Eustath. Ilia. ε. ¶ Λογομάχος, argutator. ¶ Λογομαχῶν, verbosa & contentiosa disceptatione argutari. Dionys.
Λογομυθία, ου, τὸ, oratio fabulosæ narratiunculæ.
Λογοποιέω, ήσω, π. ηκα, verba facio, fabulor, orationem habeo, confingo. Isocrat. de poetis, Καὶ πολλὰς ἄλλας ὑμῖν λογοποιήσειεν καὶ ψεύσασθαι, finxerunt. ¶ Λογοποία, ας, ἡ, multiloquium temerarium. Λογοποίημα, Theopomp. apud Pollu.
Λογοποιὸς, οῦ, ὁ, λογοποιὸς, ὁ, ἡ, sermonum scriptor, fabularum scriptor. λογοποιὸς dictᵘ est Isocr. quod orationes aliis scriberet, nõ quas ipse oraret. ¶ Item falsa scribens, Ammon. ¶ Item mendax, sycophanta & criminator, Synes.
Λογοσοφία, apud Nazanz. Iudæ Epitheton, quòd verbum, i. Christum vendiderit.
Λόγος, ου, ὁ, ratio, λόγος ὁ κατὰ τοῦτο ἀλαθὴς γεγενημένος, Plat. in Timæo, ratio autem vera quæ versatur in iis quæ sunt semper eadem. διδόναι τὸν λόγον, reddere rationem, Aristot. 2. OEcon. Demosth. λόγου τυχεῖν ii dicuntur, quibus dicendi potestas facta est. λόγους διαδιδόναι, rumores in vulgus dissipare, Plat. ¶ Interdum pro sermone fabuloso, seu fabula accipitur, vt Eustath tradit. vnde Æsop' ille λογοποιὸς, i. μυθογράφος dicitur. ¶ Aliquãdo pro opinione, fama & existimatione hominum. λόγος ἔχει, fama est. Philade mund. Aristoph. οὐκ ἐμοὶ μέλει λόγος, nulla de me est opinio, i. negligor. ¶ Aliquando ponitur pro disceptatione, seu disputatione & argumentatione, Theophr. λόγος ἔστιμοι περὶ σοῦ, tecum contendo, Demosth. ¶ Aliquando pro libro. τὸν ἕβδομον λόγον, libro septimo, Galen. ¶ Item cõditionem denotat, Plat. Epist. 7. ἔξεστι ἀμελήσαντα τοῦτο τοῖς λόγοις, his conditionibus me venturum promisi. ¶ Aliquando λόγοι sunt studia literarum & disciplinæ liberales, Xen. οἱ τοὺς λόγους ἐγκωμιάζοντες, λόγον τέχνην μὴ διδάσκειν, ne literas docerent, aut dicendi facultatem & artem. Et Aristot. τοὺς τε λόγους ὅτι philosophos appellat, & doctrinarum studiosos.
Λογχεῖον, ου, τὸ, vitrum, ὕελος.
Λόγχαι, ων, fruitiones, ἀπολαύσεις.
Λογχᾶς, ᾶ, hastatus.
Λόγχη, albugo, Etym. scribitur & λυγχή.
Λόγχη, lancea, Chion. in Epistol. Οἱ δόρασι φοβηθέντες ἔφευγον, ἀκόντων δὲ πρὸς λόγχας ἐκίνδυνον. ¶ Apud Pollucem, λόγχη est prominens fer-

rum, mucro, ὁ αἰχμή.

Λογχάριον ἀσπιδάριον, scutatis, Eurip.

Λογχάριος, ὁ, satelles, lancearius Tranquill.

Λογχίτις, ιδος, ἡ, lonchitis herba, Plin. li. 25. ca. 11. & Dioscor. li. 3. ca. 161. & 162.

Λόγχιμα παιδία ἀπὸ θεῶν, deorum infantuli.

Λογχίσαι, μ. ἀσουμαι, π. αμην, tendo in acutum.

Λογχοφόρος, ον, ὁ, lanceam ferens, δορυφόρος.

Λόγχωτος, ὐ, ὁ, longus vt hasta, in Epigr.

Λούεται, lauatur. ¶ Λούσασθαι, qui lauit, in Epig. ¶ Λουσαμένῳ Θ., lotus.

Λουτρόν, οῦ, τὸ, lauacrum, balneum, Hom. Iliad.

Λουτροχόος Θ., ὁ, balneator, tripus. ¶ Λουτροχόοι δίποδες dicebãtur in quibus calefiebat aqua, qui & αὐθόμοι, ὑμαυχένιοι, Iliad. σ.

Λοῦσα μὲ ὁσον χ. ασα. Accus. pro λάω, poeticè, lauo.

Λοῦσις, f. cænum aridum.

Λουσσάσθαι, libare.

Λουσάσσιον, τὸ, quo oleum libabant, Athen. li. 11.

Λουσσεύς, ὁ, idem.

Λουσσήτης, ὁ, libamen, libatio, θυσία, Plat. de Leg.

Λουσσία ἐσθής, vestis lugubris, apud Lycophr.

Λοχαῖος, α, ον, pernicialis, exitiosus. Nic. in Al.

Λοχεσφόρος, ὁ, pestifer, mortem ferens, Iliad. α.

Λοχεσφόρος, ὁ, exitium, pernicies, Hom. in Iliad.

Λοξοδρομέω, cõuicior, conuicium dico, Dat. Æschin. οἷς ἐβλασφήμουν λοιδορίαις ἐμοὶ μὲν ἐλοιδορήσατε, ἀλλὰ τῇ τύχῃ ἀνόσιοι. ¶ Capitur etiam pro male audio, conuicio afficior. Ilocrat. δέομαι ὑμῶν μὴ πεισθῆναι ὑπὸ τῶν ἄλλων συμπολιτῶν λοιδορουμένων, λοιδορουμένους, i. maledicentes & male audientes.

Λοξοδρομῶ, λόγων χ. ασα, cõuicior, mordeo, increpo. Accus. Aristoph. 19. λοιδορῶ μέ.

Λοξοδρομία, ας, ἡ, conuicium.

Λοξοδρομίδιον, ου, τὸ, conuiciolum.

Λοξοδρόμος, ου, ὁ, conuicium, iurgium, irrisio, dicacitas, Demosth. οἷς ἐγὼ ὑπῆρχον ὑπομένων, libelli diffamatorii, Hermog.

Λοξοδρομώδης, ὐ, ὁ, obiurgatio, λοιδορία.

Λοξόδρομος, ὐ, ὁ, conuiciator, maledicus.

Λοξός, ὐ, ὁ, fames, λιμός.

Λοξός, ὐ, ὁ, serpentis genus: milium.

Λοιμαίνομαι, corrupo, noceo, contagione inficio.

Λοιμή, pernicies.

Λοιμικός, ὐ, ὁ, pestilens, λοιμικὸν χωρίον, Aphr.

Λοιμός, οῦ, ὁ, pestis, contagium, νόσος διάπαντος. Phil. de mund. ¶ Significat etiam virum pestiferum & sceleratum. Aristid. λοιμοὶ καὶ φθόροι πόλεων.

Λοιμώδικός Θ., ὴ, ὸ, pestilens, pestifer, Poll.

Λοιμώττοντες, pestẽ laborantes.

Λοιμώττω, sequor pestilẽtia, laborare pestilẽtia.

Λοιπαδεῖς, reliquatores, Bud. in Annot.

Λοιπαδεῖν, vel pars Polluci. vide Λ Χ ήν Θ.

Λοιπαδίζειν, reliquari.

Λοιπάς, sepulchrum.

Λοιπόν, deinceps, postea, præterea. ¶ Pro itaque Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl.

Λοιπός, ὴ, ὸν, reliquus, residuus, Thucy. εἰς τὸ λοιπὸν τῷ χρόνῳ, Demosth. in posterum.

Λοιπόθυρος, & Λοίσθιος, ὴ, ὸν, ὁ ἡ ὸ, postremus, vltimus, Nonn. λοίσθιον ἔγχος ἀμύνω. Vnde λοίσθιον, ad postremum, apud Sophocl.

Λοίσθιος, ον, idem, Hesiod. in Theog.

Λοίσθιον, libidinosus, incontinens.

Λοισθίων, ὼνος, audacia, confidentia.

Λοιτρεύειν, sepelire, θάπτειν.

Λόκκος, auis ciconia, Aristot. lib. 2. Anim.

Λόκμιος, ὁ, chlamys, vestis militaris, Hesych.

Λόκμιος, ὁ, placidus, mollis, apud Dionys.

Λομφοί, οἱ, denudati, ἀπόκλυμμοι. Hesych.

Λόνδις Θ., ὁ, scelestus, βδελυκτός. Hesych.

Λοξόδρομος, ὁ, ὴ, obliquo. Actius. Accus.

Λοξόδρομος, ὁ, Apollo, propter obliqua & tortuosa responsa quæ reddebat, Arist. π.

Λοξός, pro λοξότης, legitur apud Ocellum.

Λοξός, ὁ, ὴ, obliquè iens.

Λοξοφορεῖ, tranuersus fertur.

Λοξός, ὐ, ὁ, obliquus, λοξὸς κύκλος ὁ ἡλιακὸς λεγόμενος, Procl. de Sphæra. ¶ Λοξότερος ἐστὶ τοῦ ἑτέρου, minus alicui fidens, Polyb.

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas.

Λοξοδρομέω, ὁδόν, obliquè curro, ens, per ambages obscure verba voluens, de Cassandra, Epig.

Λοξόω, obliquo, Procl. in Sphæra.

Λοξώματος, apud Strab. obliquitas Plinii.

Λοπάδιον, ου, τὸ, ollula, patella, Aristoph. in Plut.

Λοπαδοφυσητής, οῦ, ὁ, helluo, ἰκμαδοφάγος.

Λοπάς, άδος, ἡ, olla, patina, orca, Aristoph. Plut. ¶ Item sartago & vrna, ὁ σορός, locutus apud Comicũ. ¶ Item arborum morbus, Theophr. hist. li. 4. c. 16. patella. Hæc est solia exulcerata, vel Λοπάς, decortico, cortice turgescere, cortice turgido sum, Theophr. li. 4. hist. plãt.

Λόπιμος, vel Λοπιμός, & Λόπιμαι, Gal. cassiunt à cortice densiore sic appellatæ.

Λοπώδης, turgor corticis, vel potius rẽpus illud anni quum cortices arborum turgescunt, & exempciles fiunt, Bud. Comm.

Λοπός, ὁ, corticis turgor, quum humor est sub cortice, Theophr. li. 5. hist. plant.

Λοπός, λοπίς, squama, Aristoph. in Vesp.

Λόπωμα, τὸ, cortex, putamen, λέπυρον.

Λοπός, ὁ, folium, id est, cartilago, tela subtilissima.

Λοπός, ὁ, cortex, tunica cepæ subtilior, Odyss. ξ.

Λοπίδιον, cernui, obstipi, incurvati, λοξοδρομοῦντες.

Λοξόω, & Λοξαίνω, sinuo, luxo, inflecto.

Λόξωσις Θ., ὁ, vertebrarũ luxatio. ¶ Item ἡ ἀπὸ τῶν κυφώσεων, Galen. li. 3. de articulis.

Λόπιξ, ικος, cannam inflans, ludens arundine.

Λοπός, ὐ, ὁ, canna, arundo.

Λόχεος, ὁ, polcra, βόθρος ἐξ ἀλαβάστου ἐς ἔμπλεος. Hesych.

Λοῦμα, pro λοῦσις, lauor, Attice, Xeno.

Λουσσός, splendidus.

Λούσσημι, ὑσουμαι, π. ασθαι, lauor, Aristoph. ¶ Λούσασθαι, quiddam in abiere nascens, Theophr.

Λουτήρ, ῆρος, ὁ, peluis, labrum, Athen. lib. 11. & Λουτηρίδιον, labellum.

Λουτρόν, ὁ, aqua balnei, τὸ ὕδωρ τῷ λουτρῷ, Attic.

Λοῦτρον, locus balnearum, Etym.

Λουτρόν, τὸ, balneum, lauacrum, Lucian.

Λουτρῶνες, apud Xenoph. & Pollucem balnea.

Λουτροχόος Θ., ὁ, balneator.

Λούω, ὑσω, π. λουσα, lauo, Actius. Accus. Lucian.

Λόφος, ὁ, supra collum, ἡ τῶν ὀπισθίων, Odyss. κ.

Λοφεῖα, οἱ, splendida scuta & parua, quæ affigi galeis solent.

Λοφίας Θ., ὁ, colliculus, ἐξέχωμα, γῆς ὕπαιθρον.

Λοφεῖον, ὁ, ἡ, locus multos ferens, Aristoph. in Pace.

Λοφεῖον, τὸ, vas, theca cristæ quæ est in galea, & speculi loculamentum, loculus, Aristo. περὶ ζώων μορίων.

Λοφίζω, quiesco, desino, resideo, Neutr.

Λόφος, ὁ, summitas.

Λόφος, ὁ, seta, iuba equorum & mulorum, crines qui è galea prominent. ¶ Interdum dorsum seu dorsi eminentia. Hesio. de apro, Ὀφθαλμοὶ δ' ὑπὸ λοφιῇ σφείοντο ἐοικότες αἰθομένῃσι Gaza ex Aristot. 8. Anim. vertit, è dorso setas euellit. ¶ Item cacumen montis. Λοφὸς idem, in Epigr. ¶ Poll. λοφίαν ἡ λοφοδίαν carnem vocat, quæ superposita est lumborũ vertebræ, & cuiatlantis nomen est.

Λοφιάς, collum, cervix, τράχηλος.

Λοφίζω, τὸ λοφεῖον, exalto, αἴρομαι ἢ ὑψοῦμαι.

Λόφιον, galea, & repositorium, Poll. τὸ κράνος δὲ καὶ ἡ κόρυς. ¶ Item fungi qui circa vites nascuntur.

Λοφίσκος, colliculus.

Λοφίσκος, galeæ repositorium.

Λοφιάω δὲ ἡ κεφαλὴ λαμπαδίζουσα λύχνου Θ., Athe. lychnũ.

Λοφνίον, ου, τὸ, fax, teda, luculenta fax, Lycophr.

Λοφνίς, ίδος, ἡ, diminutiuum, Λοφνίδιον, facula. Et λεφνὶς δᾷδες, tedæ.

Λοφώδης, ες, asper, montanus, tumulosus, Nonn.

Λοφοποιός, ὐ, ὁ, artifex cristarum galeæ.

Λοφοποιέω, cristas vendere: annuere, Aristoph.

Λόφος Θ., ὁ, stumulus, γῆς ὑπαίθριος, colli, apex, crista, galerus, collum, vertex capitis, fastigiũ. ¶ Pro apice & crista galeæ, Apoll.

Λόφος, ὁ, iumenta quæ caudam & iubam habent, stellæ Eustath. Iliad. ψ. veterina iumenta. Gaz. ex Aristot. de Anim. ruminantia animalia, eidem Gaz. ex Theophr li. 3. de caus. plãt.

Λοφόω, τὸ, idem, Gaz. ex Anim. Aristot.

Λοφοφόρος, ὁ, ὴ, miser, vecia ἔφη.

Λοφοφόρος, insignis, elatus, insolens.

Λοφοφορέω, cristis, Aristoph. in Auib.

Λοχαγέω, prætorius seu ductores turmarum, Euripid.

Λοχαγία, turmæ sum præfectus, insidiis struẽdis sum præfectus, Xenoph.

Λοχαγία, ας, ἡ, præfectura cohortis, Arist. 6. Poli.

Λοχαγός, ὁ, præfectus agminis, Xenoph. 8. Pæd.

Λοχαγός, ὁ, manipularis, ductor turmæ.

Λοχαία, Theophrast. de caus. 3. c. 26. κ. τοιοῦτον λοχεῖον legit Λοχαία, i. herbosam.

Λόχαια χόρτος, lamisicus densa atque edita, sic vt locatas sub ea insidias occulere queat, apud Aratum Theon. Ἀνὰ τὸ λοχᾶσθαι, i. insidiari.

Λοχαῖος, sellæ ad partum mulierum.

Λοχᾶς Θ., decumbens, lautius viuens.

Λοχάω, insidiis peto, Accus. Odyss. δ.

Λοχάω, & Λοχάομαι, ασθαι, π. ασχε, τὸ ἐνεδρεύω, insidior, delitesco, & insidiis appeto, Accus. ἀλόχευσαν τοὺς γυμνάσιον, vxoribus insidias tetenderunt, Herodot.

Λοχεία, ας, ὁ, curatio partus, puerperium, dolores partus, fœtura, li. 4. Epigr. ¶ Λοχεῖα τὰ, purgamenta. Aristot. quibus equæ vacant in partu. ¶ Eurip. in Iphig. in Taur. pro loco natali.

Λοχεύμα, γένημα, Schol. Euripid. in Phœn. partus.

Λοχεύσιμος, obstetrix, Interp. Hom. Iliad. π.

Λοχεύω, & λοχεύομαι, μ. σάμην, π. δύμην, enitor, pario, fœtifico, λοχεύει ἡ γυνή. ¶ Phocyl. vsurpat Passiue, τέκνα δ' ἐμπαλιν ὡς ἐλοχεύθης, vt genitus es.

Λοχηγετεῖν λόχου, sum tribunus cohortis, Herodot.

Λοχηγέω, præsum, λοχηγία, insidiis struendis sum præfectus, turmæ sum præfectus.

Λόχημα, insidiæ, ἐνέδρα.

Λοχία, obstetrix, Lucina: λοχία ἀγκύλη, Eurip. ¶ Ponitur & pro insidiis, Hesych.

Λόχια τὰ, purgamenta post partum Gaz. ex Aristot. eorum videlicet quæ in locis muliebribus relicta sunt. ¶ Inuenitur etiam Adiectiuum, Nonn. λοχίῃ ὠδῖνι μογεῦσα φῶτα πνέοντα. fero quo à partu præputium circunciditur. ¶ Item ἡ ἐν λοχείᾳ apud Eundem, dies natalis.

Λοχμάδες, al. sylvæ, quod insidiis aptissimæ sint.

Λοχίζομαι, σσω, π. σα, pono insidias, Accus. Thuc.

Λοχισμός, ὁ, insidiæ.

Λοχίτης, ου, ὁ, manipularis, insidiator.

Λοχμάια μοῦσα, musa sylvestris, Aristophan. in Auib.

Λόχμαιος, ὁ, densitas arborum, cespes, sylua, lucus, Aristoph. in Auib. ¶ Λοχμαίδιος, & Λοχμώδιος, frutícare, sylueícere, Theophr. li. 6. ¶ Λοχμώδης, fruticosus, Theophr. de histo. plant. lib. 4. cap. 9.

Λόχμιος Θ., densus, λόχμιος, syluius, sylueſtris.

Λοχμός, obliquus.

Λόχος, ὁ, agmen, cohors, manipulus, centuria, classis, Thucyd. lib. 5. de ἑκατὸν λόχῳ πεντηκοντόνταί εἰσι πάντες, singula agmina ex quinis cõstant centuriis. ¶ Item insidiæ, Ilia. ω, λόχῳ δ' ἔνι, ad faciendum insidias ire.

Λόχος, ὁ, puerpera.

Λόχος, Macedonibus mensis, qui Athenienſib. Μαιμακτηριών, Hebræis Sedebath, Ioseph.

Λοχόω μαι, insidiis petor, in insidiis locatus sum, λοχόομαι, conditus sum, laceo, Phalar.

A T

Λύα, ας, ἡ, seditio, bellum, dissensio.

Λυάζω, mugor, garrio, seditiones moueo. Hesyc.

Λυαῖος Θ., prima breuis, Lycus, Bacchus, in Epigr.

Λυάσματα, seditiones moueo.

Λυδάζω, conuicior, λοιδορῶ.

Λυδίστικος, Venus alias Proserpina.

Λύζηα, armillæ, παρὰ τοῖς Λυδοῖς φέλλια, Hesyc.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Αυγηρὸς, ρὰ, ρὸν, tenebrosus, obscur⁹, Apoll. 2. αὐγὴς ὕπνος λυγαῖος, ἰ. σκοτεινὸς. ¶ Item horrendus. Idem lib. 1. λυγαίης νυκτὸς ἐπιστὰς.

Αύγη, & Αυγάζω: obscurè, Apoll. lib. δ.

Λυγδάδιον, succinum, ambra, concretè ex bitumine, Strab. li. 4.

Λύγδη, populus alba.

Λύγδην, Aduerbium, simul.

Λύγδινος, calculus litoralis, glarea. ¶ Alii marmoris genus esse volũt: Vnde λύγδινος, Epig.

Λύγη, ἡ, obscuritas, nox, σκότος, Interp. Iliad. ἀ.

Λυγίζω, μ. ἰσω, σ. ιξω, verto, mouco, flecto, vincio, contorqueo, Theocrit. ἀμ' ὧν ἀπὸ ἔσχατα ὦμ' ἀγκάλια: λυγίζηδας: Interpr. λυγίζει, ligare, vincire, τὸ δεσμεύειν ἢ δῆσαι. Porro λυγίζειν dicuntur luctantes, cum nexus alter alterius euadere cupientes, corpora intorquent, & flexibus artificiosis vtuntur. ¶ Λυγίζειν μεταφορικῶς, subterfugere & tergiuersari, quærere effugia, Plut. in Gorgia.

Λύγινος, vimineus.

Λύγισμα, ατος, τὸ, stridula vox, flexus cantus, ἢ κλάγγη, luctatio, contortio, volubilitas.

Λυγισμός, ὁ, tenebrosus. ¶ Est & plantę nomẽ, quæ quia contorta est frequentibus nodis, fit vt pro inuolucro quoque accipiatur. ¶ Item pro membrorũ luxatione imorsioneque, Dioscor. Potest & dici elusio luctæ, quæ flexu corporis fit, eluctatio, Aristoph. in Ran. metaphorice vsus est, pro cantus flexione.

Λύγισπις, νιδ. vitilia, ι. quæcunque sic lenta sunt, vt commodè flecti possint, vt sunt vimina.

Λυγκάζω, gemo, singultio condolens, ebullio.

Λυγκεύς, ὁ, ἐξ ὗ δυὰ μόνος, & animantis species. ¶ Est etiam Lynceus oculatissimus ille, Arist. Plut.

Λυγκεύς, ῆ, ὁ, lynceus, λυγκεῖος βλέπων, Hom.

Λυγμὸς, ῦ, ὁ, singultus Gaz. ex Aristot. ¶ Αὐγῆ, γος: idem, λυγξ κατὰ, Tinac. inanis singultus.

Λύγξ, κὸς, ὁ, lynx fera, Aristot. & Oppian. lib. 2.

Λυγόδεσμα, ατος, τὸ, Dianæ cognomen, quòd in virgultorum densitate reperta memoretur.

Λύγος, vimen, vitex, salix Amerina, quæ & ἄγνος, Eustath. Odyss. κ. ¶ Significat etiam tenebras, Etym. ¶ Item αὐγος, virga, ῥάβδος, Iosseph. ¶ Λυγὸς etiam instrumentum in quod coniiciuntur ea quæ glutinantur & committũtur: aut est quæstionis genus, Hesych.

Λυγοτυχὲς κύνες, pro canea pistatis, in Epigr.

Λυγόω, flecto, inflecto, vincio, in Epigr.

Λυγρὸς, ρὴ, ρὸν, pestilumidus, Hom. ¶ Item grauis, σκληρὸς, molestus, miserabilis, perniciosus, vide Hesych. Lugubris, λυγρὸς ὀλέθριος, Odyss. ξ.

Λυγρῶς, ρότατα, ρότερον, vehementer.

Λυγώδης, ης, ες, ἐξ ἧς ἡ, flexibilis, lentus.

Λυδάζειν, intemperanter lasciuire, in Chilia.

Λυδίζω, partes Lydorum sequor.

Λύδιος, Lydius: λύδιος ἁρμονία, Lydia harmonia, Lucian. ¶ Λυδία λίθος, dicitur lapis quo aurum probamus: coticula Plin.

Λυδὸς, ὁ, Lydus, Epigr. ¶ Λυδιστὶ, Lydicè, ἡ λυδιστὶ ἁρμονία, Lydia harmonia, Aristot.

Λυδοπαθεῖς, voluptarii, luxuriosi, Anacreon.

Λύει, pro λειτουργεῖ, vtile est, Eurip. in Medea.

Λυειτηρία, vel potius Λειτουργία, Cæl. li. 2. ca. 1. Iæuitas intestinorum.

Λύζω, singultio, singulto, Neut. absol. λύζειν ὕπνῳ τινὰ, Alex. Aphrod. ex pane singultire. ¶ Apud Aristoph. in Achar. pro ciulari, vocem aperam emittere.

Λύη, λύοι: ὥσπερ τὸ λύσει πάλιν ἐμάνησαν.

Λυθίγκαβδος, ὁ, apud Pindar. vocatur Bacchus quòd Iupiter illum assuerit femori, ac mox eo in lucem prodituro inclamauerit, λῦθι ἐγκάμμα, λύσον τὸ ἔγκαμμα, i. solue futuram, solue futuram.

Λύθρη, ης, τὸ, cruor, & λύθρος, ὁ, tabes, pulueulenta fames, Interp. Homer. Iliad. ω.

Λυθρόεις, εσσα, εν, cruento, Accus.

Λυθρώδης, ες, ἐξ ἧς ἡ, sanguinolentus, in Epigr.

Λυκάβας, αντος, ὁ, annus, Odyss. ξ.

Λυκαῖα, τὰ, Lupercalia.

Λύκαινα, ης, ὁ, lupa.

Λυκαινίς, ίδος, ἡ, parua lupa, in Epigr.

Λυκαῖος, Iupiter à Lycaone Pelasgi filio.

Λυκαμβίζει, magistratur, Hesych.

Λυκανθρωπία, ας, ἡ, melancholica est affectio, in qua infanię genus, quo qui afficiuntur λυκάνθρωποι, & λυκάνθρωπες appellantur, Cæl. li. 4. ca. 6.

Λυκανγὲς, τὸ, crepusculum, Lucian.

Λύκη, ης, nomen herbæ, Nicand. in Ther.

Λυκηγὲς, vide λυκανγὲς.

Λυκία, & Λυκεῖον, τὸ, pellis lupina, Polyb.

Λύκειον, ου, τὸ, Lyceum gymnasium Athenis, in quo docebat Aristoteles, authore Stephano.

Λύκειος, lupinus, terribilis. sed Λύκειος, Apollo. epith.

Λύκειος, ὁ, prima lux præcedens ortum Solis.

Λυκεγγὴς, lucem generans, vel in Lycia genitus Apoll. epith. Macrob. li. 1. ca. 17. Iliad. ψ.

Λυκηθμὸς, luporum vlulatus, Suid.

Λυκηλάτης, anguilla.

Λυκηλὶς, ίδος, ἡ, Lyciæ Olympus.

Λυκίδης, catuli luporum.

Λυκίδιος, ία, ιον, pellis lupina.

Λυκιδίζειν, vide Λυκιδάζειν.

Λύκιον, succus qui extrahitur ex planta eiusdem nominis, lycium Plin. Dioscor. li. 1. ca. 13.

Λύκιος, Lycius gentile, & Epith. Apollinis sicut λυκηγὲς: Sophoc. in Electr.

Λυκιουργεῖν τὰ λυκιουργὰ ποιεῖν, Bud. Com.

Λυκιουργὲς, Lycio opificio factum Athen. li. 9.

Λυκκεῖος, ία, ιον, lupa, Plutar. in Solone.

Λυκίσκος, ὁ, trochlea suculis carens, solùm foramen habens, Hesych.

Λυκοδάπης, sylua in qua lupi morantur.

Λυκοδάφνης, ου, ὁ, à lupo exesus, Plutar.

Λυκοετὴς, ους, ὁ, dolor fauces infestans.

Λυκοετὴς, ὁ, διὰ λυκαβὰς, maritimus.

Λυκοκτόνος, conficiens lupos, Herodot.

Λυκοδυμία, magnanimus, in Epigr.

Λυκοκτονεῖν, lupum interficere, Comment. Aristot. in Auibus.

Λυκοκτόνος, ὁ, ἡ, lupum occidens ac perimens, Sophoc. in Electra, & Aristoph. in Auib.

Λυκόκτονος, ὁ, à lupo interemptus.

Λυκοπάνθηρ, ηρος, ὁ, animal ex pardo & lupo.

Λυκόποδες, ων, tyrannorum satellites, vegeto corpore, & animo præsigni iuuenes.

Λυκοσσαίτης, ου, ὁ, luporum occisor, in Epigr.

Λύκος, lupus, Aristot. Ælian. & Oppian. lib. 1. de venatione. ¶ Item callionymus piscis, Athen. lib. ζ. ¶ Aliquando pro lupato ponitur, quod est freni genus asperrimum. ¶ Est & lupus, ratus apud Aristotel. ex monedularum genere. ¶ Et lupus ex insectis aranei species, Theophrasto. ¶ Aliquando pro instrumento coquinario, quod alio nomine (Poll. & Pausan. authoribus) harpage & creagra, lupus ferreus quoque appellari solet. ¶ Λύκοι quoque flores hæ: bæ Iridis dicuntur, quòd labiorum lupi speciem reddant.

Λυκοσπάδης, qui dicuntur à freni genere, quod λύκος appellatur, & lupatum Latinis, Cæl. lib. 11. cap. 58. ¶ Sunt qui & λυκοσπάδας vespas significare interpretantur, apud Nicand.

Λυκοφιλία, similitas, lupina amicitia, Plat. Epist.

Λυκοφίλιος, ὁ, suspectus & latens, Menand.

Λυκοφρὴν, ἡ, alta sapiens. ¶ Est & poetæ nomen.

Λυκοφῶς, summum diluculum, Eustat. Iliad. ἀ.

Λυκόχρως, ὁ, ἡ, color cinereus, Eustath. Iliad. ἐ.

Λύκωψις, lycopsis herba, Dioscor. li. 4. c. 26. inter anchusæ genera. Plin. li. 27. ca. 11. Paulo Ægin. λυκόψιν, sed λύκωψιν apud Nicand.

Λυκωπὶς, ίδος, noctis obscuritas, locus solitarius & obscurus, latibulum, apud Lycophr.

Λυμαίνομαι, σομαι, σάμην, deitruo, corrumpo, Accus. ¶ Item, intolerabilis.

Λυμαιοκτόνος, ὁ, ἡ, lupo similis, λυκοειδὴς τὸ χρῶμα, Xenophon. ¶ Item, idem quod λυμεὼν, Etym.

Λυμεῖον, ου, τὸ, sordes, illuuies. Ilia. ε. & Sophoc.

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, idem quod λυμαίνων, Etym.

Λυμηλὸς, ὁ, ἡ, ἡλίκος, φθορὰς, βλάβας, vastus, lacerabo, labefactio, corruptio, vitio, Accus. ¶ Item, sociorum opibus detrahimus. ¶ Item Dat. Demosth. τῶν ἐλευθερίων λυμηλοῖς, sociorum opibus detrahimus. ¶ Item Dat. Demosth. τῶν ἐλευθερίων λυμηλοῖς, summâ rerũ profligauit, & corrupit.

Λυμήνασθαι, idem quod λυμαίνεσθαι, noceo, Xenop.

Λυμητὴρ, ῆρος, ὁ, pestis.

Λυμητήριος, ος, ον, pernicies, pestis, exitium, Sophocl. in Trach. ¶ Λυμητήριος, ὁ, coenarum & cõuiuiorum euersor, decoctor, qui ex ruderibus sceleris depurgat, Etym.

Λυμηδία, iniuria, dolor.

Λυμηδὼν, όνος, ὁ, peditor Cic. corruptor, Sophocl. pernicies, corruptela, corruptio, detrimentum, nocumentum, iniuria, ὅτε λύμῃ ξυνέστιν, in consuetudinem deraserit, Herodot.

Λύμης, ητος, ὁ, nudus.

Λύμη, ης, ἡ, labor.

Λύξ, ῆτος, lux.

Λύομαι, σομαι, σάμην, soluo, libero, luo, redimo, & recipio, Accus. Xenoph. ἀνάγκην. ¶ Iliad. ἀ. λυσόμενος τὰ θύγατρα, filiamque redempturus. λυτρωσόμενος. ¶ Item, e vita excedo, morior, Sophocl.

Λυπάω, metaphoricè Lucian. ait nominari oratorem concionibus tumultus excitantem.

Λυπηρία, μ. ὁ σύμφυτον πάθος, tristor, molestia affectior. λυπηρία ἀλγεινὴ, min⁹ tristor, Plat. Leg.

Λυπόω, μ. ήσω, σ. ησα, tristitiam infero, molestia afficio, contristo Virg. λυπεῖν τι πολλὰ, multis doloribus te afficio, Xenoph. li. 2. Κύρου.

Λύπη, ης, ὁ, contractio animi atque ægritudo Cic. dolor, mœstitia, ἐνδον ἡ λύπη μεμιγμένη ἐστὶ χαρᾷ, Plat. in Tim. voluptate & molestia mixtus amor Cicer.

Λυπηάριον, ου, τὸ, lupinum, genus leguminis, sic dictum, quòd sit amarum, Suid.

Λυπηρὸς, ρὰ, ρὸν, tristis, & δύσκολος, grauis, anxius, infestus, miser, δεινὸς φθονερὸς, inuidiosus, acerbus, molestus. ¶ Τὸ λυπηρὸν, tristitia, Thucyd.

Λυπηρῶς, cum dolore, dolèter Plin. λυπηρῶς ἔχω σωμάτων, anxiè viuamus, Xenoph. 5. Pæd.

Λυπητικὸς, qui tristatur.

Λυποθυμία, ας, ἡ, exanimatio, animæ deliquium.

Λυποῦργος, ὁ, terra sterilis, & λυποῦργιον, App.

Λυπρὸς, ρὰ, ρὸν, sterilis, mœstus, infirmus, exilis, nudus & aridus locus, λυπρὸς χῶρος, Theophrast. histor. li. 4. c. 19. Solum gracile Plin. l. 17. c. 24.

Λυπρότης, ητος, ἡ, macies.

Λύρα, ας, ἡ, lyra, Aristoph. in Neb. ¶ Item sidus cœleste, Procl. ¶ Item piscis, qui sonum vocalem emittere putatur, Aristot. l. 4. Anim. c. 9.

Λυραοιδὸς, ὁ, ἡ, lyricen, in Epigr. ᾠδὸς λύρας.

Λυρικὸς, ὁ, lyricus, melicus.

Λυρίζω, μ. ίσω, σ. ικα, lyra cano, Neutr.

Λύριον, ου, τὸ, lyrula, parua lyra, Arist. βοτρ.

Λυρίτης, animal quoddam quod in querceubus generatur, glis. Hesych.

Λυρογράφος, ὁ, ἡ, lyra gaudens, Epith. Apol. in Epigram.

Λυρικὸς, ὁ, ἡ, lyricus.

Λυρόπτερος, lyræ inuentor.

Λυροφαγὴς, ὁ, ἡ, lyra gaudens, in Epigr.

Λυρωτικὸς, sonus lyræ, in Epigr.

Λυρωτὴς, citharœdus, Nonn.

Λυροποιὸς, ὁ, lyræ opifex. Hinc λυροποιία, opificium lyrarii. & λυροποιικὸς, ars quę cõficit lyras.

Λυσὶς, scyphus, Athen. li. 11.

Λυσιῳδία, lyræ cantus.

Λυσιῳδὸς, lyricen, lyristes Plin. Iuniori.

Λυσιῳδὸς, lyricus, λαλιμῳδὸς, αὐδιμῳδὸς, Hesych.

Λυσσάμβη, infaniens, λυσσάμβη ἰωδίνη, Herodot. Rhodopis amore insaniens.

Λυσσία, ας, ἡ, insania.

Λυσσίας, ὁ, curas & tristitiam soluens, Arist. περὶ ἀτοπίας, furor, impetus.

Λυσιτὼς, membrorum dissolutio, Hippocr.

Λυσόδεσμος, qui iura dissolut Cic. Philip. 11.

Λυσσόδετος, ος, ον, soluta capillos.

Λυσοζωνία, ας, ἡ, Epithet. Dianæ, quòd parientibus zonam soluat. Interp. Apoll.

Λυσίζωνος, ὁ, ἡ, corrupta, vt quæ virgineam zonã soluerit.

Λυσιμάχειον, τὸ, Lysimachia herba Plin. lib. 27. cap. 7. Dioscor. lib. 4. cap. 3. Λυσιμάχιον, Hesych. li. ii.

Λιμενίλεκες, ας, ὁ, portus Syracusarum.
Λιπεμελὴς, ὁ, ἡ, membra soluens.
Λιπεμέρης, ὁ, ἡ, in Epigr. curis liberans.
Λύσιμος, solubilis, exemptilis, Plat. de Leg.
Λυσίνομος, legis violator, legirupa Plaut. Nonn.
Λύσιος, ου, ὁ, solubilis, Bacchi Epith. ¶ Item lustrationum præses, Plat. 2. de Rep.
Λισσάνω, timeo.
Λυσιπόνος, ὁ, ἡ, soluens labores.
Λύσις, εως, ἡ, Hermog. tom. 4. rationis propositæ labefactatio. ¶ Item solutio, abrogatio, effugium, finis, expiatio, Plat. 2. de Rep. λύσεις τῶν κακῶν μιαρῶν ἀλιτημάτων, scelerum expiationes. ¶ Λύσεις, apud Hipp. luxationes membrorum, interualla inter distinctos articulos.
Λυσιτελὴς, ὁ, ἡ, vtilis, frugifer, χρήσιμος. ¶ Λυσιτελέω, ῶ, ἤσω, π. ησα, prosum, sim commodus, lucrum affero. Dat. Xenop. ταῦτά μοι λυσιτελεῖ. ¶ Λυσιτέλεια, ας, ἡ, vtilitas, sed rectius Poll'. ¶ Λυσιτελῶς τινες, commode, Xenoph. in Oecon.
Λυσιτελὲς σύριγξ, phlebotomum quo venæ secantur.
Λυσσάζω, fugio.
Λύσσα, furor, λύττα.
Λύσσα, rabies, furor: Vnde λυσσώδης, Nonn. τὰ λυσσητικά, biosus.
Λυσσητικὸς, ἡ, ὁν, rabida, in Epigr.
Λυσσώδης, ὁ, ἡ, rabida, in Epigr.
Λυσσάω, rabie percellor, insanio, Phocyl.
Λύσσημα, rabies, furor, Eurip. in Oreste.
Λυσσητήριος, ὁ, ἡ, rabidus, λυσσώδης, Iliad. 5.
Λυσσώδη κύνα, rabido cane morsus, Dioscorid. ¶ Λυσσώδη κύνα, τὸν canum rabidorum morsus.
Λυσσητικοὶ κακοὶ, Ibid. & apud Sui. λυσσητικοὶ, pæ rabie furentes, vel ὑπὸ μανίας πολυσπασμένοι.
Λυσσόμανις, ιος, ὁ, insanio, Phocyl.
Λυσσαίνω, ομαι, ὁ, ἡ, rabiosus, Sophocl.
Λύσσιμος, ος, ὁ, & Λύσσιος, Gaz. in Aristot. li. 3. Animal. τὸ λύσσιμον τῆς κόμης, vertex aequamentum vel discrimen capillorum, i. vertex.
Λυτὰ, τὰ, iustitia, i. iuris intermissiones, Epigr.
Λυτὴρ, liberator, Nonn.
Λυτήριος, ος, ον, expiatio. ¶ τὰ λυτήρια, expiatoria sacra, Sophocl. φυλακτήριος, Hesych.
Λυτήριος, ος, ον, soluторius, soluctor, Eurip.
Λυπήσιος, ος, ον, ἡ, ἀπὸ λυπῆς, Athen. & Λυπήσιος, cătilena erat messorum, teste Apollodoro.
Λυτικὸς, ὴ, ὸν, solutilis Sueton. q. solubilis, & qui vim habet resoluendi seu discutiendi.
Λυτικῶς, soluтè Cicer.
Λυτὸς, ὴ, ὸν, solubilis, solutus, liquabilis, Aristot.
Λύτρα, ων, τὰ, pretium redempti captiui. λύτρων δεκάτην, decima redemptionis, Herodot. ¶ Ἐν λύτρῳ τὰ πρὸ ἔτους, ei pecuniam tutelæ crusta superuenit, Gaz. ex Aristot.
Λύτρον, ὁ, ὁ, ἡ, ὁ, locus altus.
Λυτρόω, ῶ, ὦσω, π. ωσα, & Λυτρώομαι, redimo, Accus. vt βυλόμενος λυτρώσασθαι τὸν δυνατὸν.
Λυτρωτὴς, οῦ, ὁ, secessus, ἀφεδρὸν.
Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio.
Λυτρωτὴς, οῦ, ὁ, redemptor.

Λύφη, apud Aristot. idem quod λίσπη.
Λυφάω, rabie laboro, furo, Plat. 1. Rep.
Λυφῶ, multa loquor.
Λυφῶ, singultio.
Λύτωρ, ορος, ὁ, q. solutor, qui dissoluit, in Epigr.
Λυχγὴς, & Λυχνὶς, gemma quædam pellucida.
Λυχνάπιδες & Λυχναπία, ας, ὁ, & Λυχναψία, vbi accenditur lychnus.
Λυχνία, & Λυχνεῖον, τὸ τῶ λύχνου τάπος, candelabrum, ἡ λυχνία, Athen.
Λυχνίσκω, præluceo, Accus. Aretæ in Apocal.
Λυχνίτις, ιδος, ἡ, species pyropi & carbunculi lychnites, Plin. Athen. li. 5.
Λυχνία ἡ φλὸξ, lucernæ flamma, Alex. Aphrod.
Λυχνίδιον, & Λύχναρον, ου, τὸ, lucernula, Aristoph.
Λυχνίδιον, lucernula. ¶ Item flos quidam æstiuus, Theophrast. lib. 6. hist. plant. ¶ Item lapillus quem Iuno in capite gestat in sacra eiuitatis Lucian.
Λυχνίτης, ου, ὁ, lychnites gemma.
Λυχνοῦχοι, ων, ὁ, lucernarii, Erasm. in Chiliad.
Λυχνοκαΐα, ας, ὁ, Herodot. li. 2. & Λυχνοκαΐα, ὁ, ἡ, accenditur lychnus, accensio lucernarum.
Λυχνοποιὸς, ὁ, ἡ, effector lucernarum, Aristoph.
Λυχνοπώλιον, ου, ὁ, venditor lucernarum, Idem.
Λυχνοῦχος, ου, ὁ, lucerna, lychnus, Aristoph. ἀπὸ τοῦ λύχνου, accende puer lucernam.
Λυχνοῦχος, ου, ὁ, lampas, facula: aut qui portat lucernam, apud Atticos. vide Ammon.
Λυχνοφορεῖ, lucernam præferens, Athen.
Λυχνώμενα, dicuntur à Medicis ἐδέσματα, ait Interpr. Arist. in Achar. vide Ὀψώνιον.
Λύω, μ, ὑσω, π. υσα, crimen diluo, Accus. λύεσθαι, diluere crimen, Thucyd. ¶ Pro recuperare & recipere à periculo & calamitate. λύειν κακόν τινος, libero te miseria, Hom. in Odyss. λύειν τινὰ τῶν πόνων, alicuius inopiam sublenare, Lucian. ¶ Item soluere, missum facere, Iliad. δ. λῦσαι σ' ἀγορῆθεν, id est, dimittere. Ibidem, πατρὸς Ἥμοι λύσασκε φίλου, reddite. ¶ Λύειν μύθῳ, in triplici significatione sibi Sumitur enim pro parere, Apoll. ᾧ δὲ μάλιστα μύθῳ πειθόμενοι ἐλύοντο, ἡ ὑφαινον, quem vno nicum peperi. ¶ Item eripere virginitatem amittere. Muſ. ¶ Item virginitatem amittere, Hippoc.
Λυῶδες τὸ, ruptorium.

A Ω

Λᾶ, volo, video, fruor, Apoll. Gram.
Λαβάω, μ, ἠσω, & Λαβάσσομαι, & λαβέω, μ, ἐσω, contumelia afficio, cauillor, ludibrio habeo, ludificor, mutilo, deformo, Ilia. a. τινὰ ὑβρεσι λαβόντες, nunc vltimam iniuriam inferentes. ἑαυτὸν λαβάσσεται λάβεσι αἰσχίστοις, deformissime se mutilatione afficit, Herodot. ¶ Accipitur etiam passiuè pro oblædor & vitior, contemnor, meliosè improbor, Galen. αἱ ἐκ τῶν σπερμάτων ἄπαντα λαβάζουσαι, omnibus partibus mutilati palæstritæ.
Λάβρος, ος, ὁ, ἡ, ὄγκος, contumelia, nocumentum, mutilatio, vitium, Hesiod. in Theog. πᾶξε γὰ κεκλιμένῳ μυκήματα λάβρα, patris iniurias vlciscamur, i. quam pater intulit. ¶ Item λάβρα, cruciatus, supplicium, Phalar. in Epist. λάβρα μοι ἐπιφέρουσα. λάβρα τίσασθε, iniurias pœnas luerit, Apoll. Rhod. ¶ Pro blasphemia apud sacros Scriptores, Theodor. in 2. hist. Eccles. ἐπὶ τοῖς ἀγίοις λάβρα.
Λαβέσκερος, damnosus.
Λαβοτόμος, conuiciator, contumeliosus, iniuriosus, Iliad. βοῦν τε λαβοτόμον ἐπισφέλιον, ἠδ' ἀγαθόν, ἐβδόμην. ¶ Aliquando pro flagitioso & perdito, vt Iliad. δ. ἔρεστε λαβοτόμοις ἐπὶ λαγόβολον.
Λαβρεύς, ὁ, ἡ, idem, λαβρεύς τέχνης, artis mutilatores, corruptores, Aristoph.
Λαβρεύτης, ὁ, iniuria affectus, Sophocl.
Λαβράτωρ, ορος, ὁ, idem quod λαβρεύς, Nicand. in Alexiph.
Λαβρὸς, morbus, vitium, mutilatio.
Λαγὰξ, ακος, ἡ, meretrix.
Λάγανον, ου, ὁ, flagellis pelle taurina confectum.
Λάγανον, ου, ὁ, stipula & frumenti congregatio.
Λάγιον, ου, τὸ, ὁ, ἡ, melius, Iliad. ά, ἄ πολὺ λάγιον ἔῃσι.
Λάϊ, Ionice, Ianuus mensis Macedonibus, Gal. lib. 1. Epidem. initio sollitii æstiui.
Λαϊγὼν, γόνος, ἡ, λαογραφία, agger, terræ tumulus.
Λάϊστος, optimus.
Λαΐων, ονος, melius.
Λαΐτερος, ὁ, ἡ, melior.
Λαΐτερος, ὁ, ἡ, συμφορώτερος, vtilior.
Λαΐτρα, ης, τὸ, margo, fimbria, ora vestimenti, Exod. 28.
Λαΐτρον, ου, τὸ, vestimentum.
Λαΐτρον, Dorice, i. volunt, Theocr. Idyl. 4.
Λάϊτρος, ος, ὁ, ἡ, in clinis, satius.
Λαΐτσιος, ος, ὁ, ἡ, mensis Augustus, Interp. Ioseph.
Λαΐτσιον, ου, τὸ, vas, crumena, vestis.
Λαΐτσιον, ου, τὸ, vasculum.
Λαΐτσιος, ος, ὁ, ἡ, mentiri.
Λάκκος, ου, ὁ, genus vestis, amictus, amiculū, id. q. ἔκδυμα, denudo, ἐκδύω.
Λάκκος, vestis vilis.
Λακτίζω τινὰ, spoliare aliquem, Aristoph.
Λακτίσματος, ος, ὁ, expoliatio, furtum. Et λακτόλυσιον ἔδνων, apud Hermog.
Λακτολύτης, ὁ, spoliator, fur vestium, grassator, ¶ Accipitur simpliciter pro fure.
Λάκτρον, ου, τὸ, indumentum.
Λάκτρον, Plato.
Λαμπρὸς, amarum.
Λαμπρύνω, dolorum.
Λαμπρὸς, profundissimè.
Λάν, volens.
Λανὸς, optimus, βέλτιστος, φίλτατος, Etym.
Λάπαξ, ὁ, latro, λῃστὴς, voluptuarius, vnguentis delibutus, qui turpiter vitam agit.

Λαπίζω, flores decerpere, perdere: Vnde λαπίζειν, tollere de medio, distrahere, Eurip.
Λάπτα ξύλα, ligna lotea, Gaz. ex li. 5. hist. plant. Theophr. & lib. 4. cap. 3.
Λωτὸς, ὁ, lotus arbor, Theophr. hist. lib. 7. ca. 14. cuius multæ species. Tam dulcis in lotophagia tribus est, vt nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali adnenarū oblitione patriæ iuxta paroemiam, λωτὸν ἔφαγε. Vnde Λωτοφάγοι, populi qui ex loto arbore victitant, Odyss. 1. ¶ Est & λωτὸς herba, Dioscor. li. 4. cap. 111.
Λαφύη, ἡ, πλεῖστη μὲν σήλης, vnctio Laconibus.
Λαφύω, vel λαφύσσω, ομαι, π. αξα, cesso, recreor, onere leuor, Thucyd. li. 9. Ἐπὶ τοσοῦτο μεγάλης καὶ πολέμου βεβηκὸς τὸ πλῆθος λαφύξαι, ab ingenti morbo ac bello paululum quidlam laxamēti accepimus. Hippocr. λαφύσσειν τὸν νοσοῦντα, leuare morbum. λαφύσσει τὸ κακὸν, cessat morbus, Plat. de Leg.
Λαφύσσιον, q. sedatiuū, λαφύσσια ἱερὰ, quæ fiunt pro quiete impetranda, Apoll. Rhod.
Λαφύστης, quies, cessatio. λάφυστις τοῦ πολέμου, laxamentum belli, Thucyd. ¶ Λαφύστια, idem.
Λάχη, chlamys.
Λάχνεσσι, ον, ὁ, ἡ, præstantior, Sophocl. in Aiace, πάντων γὰρ ἐσθ' ὑφηγεῖν ἔχω λόγον ἐμοὶ φίλον, nihil hoc vobis possum melius dicere.

Μὰ ὁμοιοπαθὲς ὅρκου μόριον, iurandi Aduerb. quod per se negat, Aristoph. ἢ μὰ τὸν ἐκεῖνον ἔδοκε κἀγὼ τοῦτο, nequaquam. ¶ Aliquando tamē adiicitur ἀκριβῶς apud Atticos οὐ, Homer. οὐ μὰ γὰ Δία πόλιν Ἀχαιῶν. ¶ Cum καὶ affirmat. Iliad. ί, καὶ μὰ τόδε σκῆπτρον.
Μάγαδις, apud Phryges.
Μαγδαλιὼν, ὁ, ἡ, stultus, μωρὸς, Iaconibus.
Μαγδάλιον, asser qui recipit chordas lyræ, Lucia.
Μαγδίζειν, psallere, Hesych.
Μάγαρον, ου, τὸ, sacellum, humile ædificium vbi mystica sacra reponebantur, Ælio Dionys.
Μαγάς, άδος, ὁ, Boeno hemisphærium illud in lyra aut monochordo à quo & incipit & desinit sonus. I. Froschino musico fulcrum: Franchino soni retinaculum: Georg. Vallæ Canon. Vulgus lyricorum ponticulos vocat. ¶ Μαγάδιζε, ᾠδὴν ἐπὶ μαγάδος, quod Anacreon Lydorum inuentum esse dixit. Athen. lib. 14.

Universidad de Deusto
Biblioteca

¶ Μαγαδίζειν, & Μαγαδίζειν, pro τῇ μαγάδι στρεβλοῦν.

Μαγίς, ίδος, ἡ, vas vinarium ligneum, Suid.

Μαγγανεία, ἡ, μαγγανεύω, impostura, γοητεία, incantatio, veneficium, Nazianz.

Μαγγάνευμα, mangonium, impostura, magicus cantus, excogitatio, Nazianz. τὰ μαγγανεύματα τῶν ὀψοποιῶν, coquorum scitamenta. Plutarc. de Cleopatra loquens, pro lenociniis posuit.

Μαγγάνικος, mangonicus Plin. & Suet.

Μαγγανόω, μῶ, σω, ὦσα, mangonizo Plin. liceo, licitor ve, Accus. ¶ Arist. πολ. pro inventio.

Μάγγανον, τὸ, inopinatum: vinarium vas ligneum. ¶ Item machinamentum, præstigiæ, dolus, rete ¶ Item seræ vectis, obex, pessulus, repagulum, Interp. Thucyd. & Aristoph. in Vesp.

Μαγγανοποιός, ὁ, mango, qui varia inter se miscet & confundit ad faciendam impostura.

Μαγίδαλος, ὁ, purgamentum manuum, σμάγμα, caninus cibus, Aristoph. Equit.

Μαγεία, ας, ἡ, incantatio, præstigiæ, Plut.

Μαγείρειον, τὸ, coquina, culina, ὑπηνέμιον, πύελος.

Μαγειρεύειν, mactare, quod coci occidant coquêdas pecudes, ἢ σφάζειν, carnes dimidere.

Μαγειρεῖον, οὐ, ὁ, coquinarius, Plut. li. 1. de Rep.

Μάγειρος, ου, ὁ, cocus, structor, Plut. in Leg.

Μαγεῖος, captans, fascinans.

Μαγεύω, ω, σω, magica ars.

Μαγεύς, pinsor Varr. pistor, ὁ μάττων, Poll.

Μαγεύω, μῶ, σω, σα, ὦκα, magicam exercco, capto deos, Plutarch. in Numa, κατεγοήτευε τὸν δῆμον ὑποβολαῖς καὶ ἐπῳδαῖς, deorsum egisse louem arte magica vsos.

Μαγίζειν, μαγάδι ζειν, magade instrumento ludere.

Μαγικὸς, magicus, ἡ μαγικὴ, ars magica, Lucian.

Μάγις, ίδος, ὁ, coquinarii instrumenti genus vel mensa tripus, Cæl. lib. 5. cap. 45. Marcellus Empiricus pro vase in quo quid pinsitur accipit. ¶ Vsurpatur & à Paulo Iurisconsulto: sed ita, vt eo nomine *tabulæ vinariæ* accipiat Interpr. aut *scabellum*, Bud in Annotat. ¶ Diosco. li. 1. ca. 129. de Ladano, Χρῶνται πρὸς ἀναπλάσεις μαγίδος, ossas.

Μάγμα, ατος, τὸ, vnguentorũ massula, atque pasilli, & quicquid superest crassum ex materia aliqua expressa, Cels. recremẽtum: vnguẽtorum fæces Plin. Colum. brisam vocat, vulgò *le marc*.

Μαγμα, abstergens, purgans, κάθαρσις.

Μαγνεύειν, commiscere.

Μάγνης, tesserarum quidam iactus. ¶ Ἐπὶ μάγνητος magnes lapis Aphrod. li. 2. Probl.

Μαγνὴν, magnes lapis, qui & sideritis & Herculeus, Aphrod. in præt. Problem. Dicitur etiam μαγνήτης, ου, ὁ, Dioscli. 5. ca. 148.

Μάγος, ου, ὁ, diuinorum interpres & cultor, reconditissima quæque diuinorũ operum exactissimè speculans, promẽsque alia in actum scientiæ augustioris profunditate, Cæl. lib. 5. cap. 42. & Suid.

Μαγοφονία, ἡ, magorum cædes, Herodot.

Μαγύδαρις, ὁ, semen silphii.

Μαγύδη, mollis saltatio.

Μαγῳδὸς, genus mimi assimulans vtriusque sexus personas: Vnde μαγῳδέω, Athen. 14.

Μάγουρος, vt alliciendi magis pollens, magis pellax & illecebrosus, in Epigram.

Μαδαρόφθαλμος, ὁ, imberbis.

Μαδαρὸς, ὰ, ὸν, calvus, μαδαρὰ γένεια, premadent & marcent, Aristot. 4 Anim.

Μαδάρωσις, εως, ἡ, morbus oculorum cum ex palpebris defluunt pili, μαδάρωσις, Hippocrat.

Μαδάω, sum calvus, calvesco, glabresco, Neutr. absol. Aristoph. in Plut. ¶ Μαδᾷν ἐπὶ τῶν ψιλῶν τοῦ κεφαλοῦ, id est, glabrare, Interpr. Homer. Odyss. ϛ.

Μαδάρωμα, ὠδάρωμα, esca.

Μάδαρος, ὁ, bellitum.

Μαδίζω, glabrum reddo, & vello, Bud.

Μάδιος τῆς ῥίζης, q. glabratio radicum, Theophrast. li. 5. de caus. plant. ca. 12.

Μαδιστήριον, volsella. Ægin. τὸ καλούμενον ὑπ' ἐνίων ἀκιδωτήριον, vocat.

Μάδος, τὸ, ψιλοκεφαλιὰ, Hesych.

Μαδρὸς, ὸν, ὁ, glaber, Theophrast. li. 5. de caus. plant.

Μάδυρον, τὸ, pruna, κανέλλα, Athen. li. 2.

Μαδυρὸς, pinio.

Μάζα, vel potius μᾶζα, maza, Aristop. Interpr. ἄρτος τις ὑγρὸς ἐξ ὕδατος καὶ ἀλεύρου, Hesyc. polenta. Athen. dicit esse panem offa madefactus, seu libum seu placentam, à verbo μάσσω. Gaza massam hordeaceam vertit. Nonnullis panem, vulgò *bis cocta*, intelligentibus. Alii verò ponunt inter edulia delicatiora.

Μάζαν, maxas pinsere, delicate viuere.

Μάζας, τὸ, pudenda virilia.

Μάζιον, ου, τὸ, parua placenta, Aristoph.

Μάζονόμος, & Μαζώνομος, lanx prægrandis Hesychius.

Μαζὸς, οῦ, ὁ, papilla, mamma, mammilla, Iliad. Lycophr.

Μαζωνὶς, ίδος, mammæ figuram repræsentans

Μάθρα, ας, ἡ, epulum in Bacchanalibus, Athen. li. 4.

Μάθυλλις, poculum aut mensura, Athen. li. 14.

Μάθυα, maxillæ.

Μάθημα, ατος, τὸ, disciplina, doctrina, eruditio, præceptio, ars. Lucian. ἐν ἀνθρώποις μαθήμασιν, artium & politioris humanitatis rudimentis. μάθημα τῆς ποιητικῆς, poeticum monumentum. Idem de Leg. Idem Epist. 7. ἐδίδασκε τὰ μαθήματα, videntes quam multa fiat discendi cupidus. Aristot. lib. 1. περὶ ψυχῆς, ἐν τοῖς μαθήμασι λέγειν, Aristot. de mundo, pro contemplatione dicere. μάθημα ποιεῖσθαι, addisco. μαθήματα παιδεύειν, erudire, instituere, Aristotel. Rhetoric. 3.

Μαθητεία, ἡ, disciplina, doctrina.

Μαθητεύω, μῶ, σω, σα, ὦκα, docco, Actiu. Accus. ¶ Quum verò absolute ponitur, significat discipulum esse: vt Matth. 27. ἐμαθητεύθη τῷ Ἰησοῦ, discipulus fuit Iesu.

Μαθητής, οῦ, ὁ, discipulus.

Μαθητικὸς, discitutio, cupio discere, Arist. πολ.

Μαθητὸς, ὸν, ὁ, qui per disciplinam cognosci potest.

Μαθήτρια, ας, ἡ, discipula. ¶ Μαθητὴς, idem.

Μαθίμας, quæro, ζητῶ.

Μαθὼν, ὁντος, ὁ, discens, edoctus, gnarus, agnoscens.

Μαῖα, ας, ἡ, amita, siue patris matrisque mater. ¶ Item nutrix & obstetrix, i. ea quæ parientibus assistit, quæque vmbilicum præcidit. ¶ Est & honesta aduersus ætate grandiorem allocutio. ¶ Sumitur & pro matre ipsa apud Euripidem in Alcest.

Μαῖα, ης, ἡ, maximum genus cancrorũ, apud Aristot. Gaza Maiam reddit.

Μαίανδρος, Mæander vel Maxandrus fluuius Phrygiæ, sinuosus atque flexuosus admodum, apud Strabonem. Hinc omnis obliquitas μαίανδρος. ¶ Mæandrum dixit Festus, genus picturæ in qua multæ sunt flexiones & gyrisic Virgil. *Vltrò citò dum vndis aurata, quam plurima circùm Purpura mæandro duplicis Meliboea cucurrit.*

Μαιανδρὶς, ίδος, mitritus.

Μαιάω, & Μαιόω, & Μαιόομαι, obstetricor, quæro, inquiro, Depon. μαιόομαι ἀ ἀστυμις, Diana est obstetrix, Lucian. ¶ Μαιόομαι, pro aburum conciliare dixit Philostrat. li. ἀγρεστερον ἔμαιόσατο ὑποπτεύσας ἀγρίου τέρατος, terror quilibet satis esse potest abigendo eodem à Pollure.

Μαιευτὴς, q. obstetricius, μαιῶδες, Pollux.

Μαιευτικὴ, obstetrix, & eius officium, Poll.

Μαιευτικὸς, ἡ, ὸν, obstetrix.

Μαῖζαι, ἀθεοι, ἄμουσοι.

Μαῖζειν, insanus.

Μαίζειν, insilio, consumo, strepo, fluctuo, cupio. Septembri. li. 5. Anim. Aristot. ¶ Ex Demost. intelligitur mensis hybernus fuisse: vel secundum alios Augustus.

Μαιμάσσειν, furore percitus.

Μαιμᾶν, ruere.

Μαιμάω, μαιμήσω.

Μαιμάσσω, ξω, σσω, pinso, abstergo, superfluum prompturi.

Μαιμάω, cupio, desidero, μαιμῶντες ὀρέξει, instinctu furiis. Herodot.

Μαιμώω, inficias, vehementer incita, sanguinis auida. Genit. Sophocl.

Μαιμώω, quæro, Nicander & Theophrast. Accus.

Μαιμώων, se mouens, Apoll. 1. Argon.

Μαιμώωσα, properans, Iliad. 1. ¶ Inuenitur cum Genit. pro auida, 2. Argon. Apollon.

Μαινάς, άδος, ἡ, Mænas, βάκχη, furens, insana.

Μαινάτης, ὁ, in Epigr. & Μαινίδης, ὁ, mœna piscis, halec vel halecula.

Μαινίδιον, τὸ, halecula, Aristot. 6. Anim.

Μαινόλης, βάκχος, furens Bacchus, in Epigr.

Μαίνομαι, μανήσομαι, vel μανοῦμαι, insanio, ferocio, desipio, Aristoph. ἐκ τοῦδέ μοι μαίνεται καρὸς ἔτος, nouo insanit modo. ¶ Accipitur aliquando in bonam partem, vt sit præ gaudio insanio, Sophocl. in Aiace. ¶ Dicitur & μαίνομαι mel, ab insania quã significat.

Μαίομαι, inquiro, ἰμάσθαι, ζητῶ, quæro, ἐπιζητῶ, Odyss. ϛ. ¶ Item cupio, Apoll. 2.

Μαιοσύνη, & Μαιωσύνη, q. obstetricor, ad parientem adiuuo, lib. 1. Epigr.

Μαίρα, canicula, summus æstus, luna, Hesych.

Μαίρη, lucco.

Μαιρὼν, animal Indicum quadrupes & vitulo simile, Hesych.

Μάϊρος, ciuilis coquus, Athen. li. 14.

Μαῖσαι, obstetricis officinæ, Plutarch. in Alexand.

Μαίωτρα, q. obstetricationis præmia.

Μακαιρὶς, ας, ἡ, beata, fortunata, dea, Aristoph.

Μακαρία, beatus, Etymol.

Μακαρίζειν, ἰσω, ἰσα, beatus, Iliad. 9. ¶ Item πλούσιος, dues, apud Hesiod ¶ Item μάκαρες, dii appellantur, Aristoph. in Ran.

Μακαρία, ας, ἡ, beata & per διαφυμισμὸν, pernicies, Aristoph. in Equitib. ἀπαγε τὴν μακαρίαν ἐκπυδών.

Μακαρίζειν, beatum & fortunatum prædicare, μακαρίζω γοῦν σε τὸν δήμιον Aristoph.

Μακάρης, ου, ὁ, beatus, μακάρων τῶν θεῶν, Aristophan. Vnde μακαρίως, feliciter. Eidem.

Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitudo, felicitas, Chryso.

Μακάρων νῆσοι, beata loca apud inferos.

Μακαρισμὸς, ὁ, beatitatis felicitatisque prædicatio, Aristot. Rhetor. li. 1.

Μακαρότης, ητος, ἡ, beatitudo, diuinitas.

Μακαρόστομος, Herodot. qui beatus ab omnibus prædicandus est.

Μακαρίτης, & μακαρίτις, beata, quod vulgò *felicis memoriæ* dicimus. Lucian. de luctu, ἐπεὶ καὶ ἐκείνη ἐν τοῖς μακαρίταις ἐστὶ νῦν. ¶ Aristoph. in Plut. μακαρίτου βίου, beatam vitam dixit.

Μάκαρος, ὁ, felix.

Μάκαρ, idem, Etym. ¶ Μακάρτατος, ὁ, beatissimus & μάκαρτος, felicior, Nonn.

Μακαρώνης, ὁ, felix, beatus, in Epigr.

Μακεδνὸς, ὴ, ὸν, excelsus, eminens.

Μακεδνίζω, fauco Macedonibus.

Μακελλᾶς, ᾶ, ὁ, ligonis. Hesiod.

Μακελλεῖον, τὸ, macellum, 1. Corinth. 10.

Μακελλᾶω, mouco.

Μάκελλον, τὸ, aroma, de quo Dioscor. lib. 7. cap. 111.

Μακαπίτριον, epith. vpupæ: à capitis crista.
Μακίρια, ὁ, telum, ἐλυ.
Μάκιστος, longissimus, μάκιστος, Sophoc. Schol.
Μακκάζειν, delirare, proprium senum.
Μακκάσω, decipio, simulo me non audire, Aristoph. in Equit.
Μάκελλος, ligo, instrumentum rusticum.
Μακελλότιον, το, retis genus, quod turdis tenditur, πόλια à quibusdam dicitur, Hesych.
Μακέλλιον, solum, labrum, Galen. li. περὶ τρόφ. ¶ Artemid. pro cista, & area papiaria posuit, lib. 5.
Μακρὰν, puteiaut laci profundi, Hom.
Μακρὰ, Adverb. magnopere, μεγάλως, Aristoph.
Μακροδρομοῦντες, οἱ, qui longissimè currunt.
Μακρόπους, ὁ, ἡ, diuturnus, longævus, Sophoc.
Μακρὰν, longè, diu, procul, μακρῷ χρόνῳ, longè habito, Plat. de Leg. τὸν μακρὰ ἀπόλυσις, Aristoph. ns procul abscedas.
Μακρόαυχος, ὁ, ἡ, cui est collum prælongum.
Μακρόαων, ὁ, ἡ, longævus, diuturnus.
Μακρόβιος, idem.
Μακροβιότης, ητος, ἡ, vitæ longitudo.
Μακροβιώτερος, viuacior, apud Aristot.
Μακροβραχίονες, quibus prælõgi digiti, Aristot.
Μακροδρόμος, qui longè excurrit, Xenoph.
Μακρόθεν, procul, à longè, eminus.
Μακροθυμῶ, μ. ἐπὶ τοῦ τ. ἀκρ, sum patiẽs & æquanimus, sum lenis animo, Neutr. abſol.
Μακροθυμία, ας, ἡ, tolerantia, æquanimitas.
Μακρόθυμος, ου, ὁ, ἡ, æquanimus, magnanimus.
Μακρόκρανα λέγεται, dictio in longam desinens.
Μακρόκωλος, habens longos caules.
Μακρόλαιος, cui cauda est porrecta.
Μακροκέφαλος, Poll. cui grande caput.
Μακρόλογα, τὰ, maiores chartæ, regiæ Catull.
Μακρολογία, ας, ἡ, longitudo colorum, Hermog.
Μακρόμηρος, ου, ὁ, q. longimembris.
Μακρόλοβος, ου, ὁ, ἡ, siliqua longa inclusus.
Μακρολογέω, μ. ἐπὶ τ. πολλ. multa loquor, longa oratione vtor, Herodian. & Athen. lib. 6.
Μακρολογία, ας, ἡ, sermo nimium prolixus.
Μακρολόγος, multiloquus, impendiò loquax.
Μακρὸν, procul, μακρόθεν.
Μακροπαθία, ας, ἡ, longitudo morbi.
Μακροπαθῶ, ἐκτείνω, penultima longa desinere.
Μακροπώγων, ὁ, longe comuneliosissimus.
Μακρόπνους, Hippocrat. μακρὸν διανέμων, ἢ διὰ μακροῦ, qui spiritum ducit longius. ¶ Euripid. in Phœniss. dixit μακρότατον ζῆν, de vita longa.
Μακρόπτερος, v, longas alas habens.
Μακροπώγων, ὁ, ἡ, cui est promissa barba.
Μακρόριζος, ὁ, ἡ, longitudo radicum.
Μακρόριζος, ὁ, ἡ, longas radices habens.
Μακρός, ά, όν, Sophocl. φάλαγξ μακρὰ, Homer. puteiprofundi. ¶ Μακρὸν, multo, μακρῷ ἀμείνων, longè melior, Plat. de Leg.

Μακρόσκελος, ος, ὁ, ἡ, qui cruribus est longis.
Μακρόστομος, ος, ὁ, ἡ, qui est caudice longo.
Μακρότερον, vlterius, diuturnius, Plat.
Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo.
Μακρότμητος, longè amputare, Theoph.
Μακρότμητος ἄμπελος, vitis in longo palmite amputanda.
Μακρότραχηλος, Iliad. φ. i. magni.
Μακρόφυτος, ὁ, ἡ, prælongus sua natura.
Μακροφυτεύω, ὁ, prolixus nugator.
Μακρόχειρος, ὁ, ἡ, manus longa.
Μακρόχρων, ὁ, ἡ, longimanus.
Μακρόχρονος, ος, ὁ, ἡ, diuturnus, longævus.
Μακρυσμὸς, ὁ, μακρύνω, elongo, Act. Accus.
Μάκρωσις, qui longo sunt capite, Xenoph.
Μακρῶς, longè, sero.
Μάκωσις, ἡ, μακόω, prolixitas, Polyb. hist.
Μάκτρα, mactra, diphthera, saltationis genus, κρότημα, Hesych.
Μάκτης, qui mazas pinsit.
Μάκτρα, ας, ἡ, mactra, vas in quo pinsitur farina Nicander in Theriac.
Μακύνω, magnifico, elongo.
Μακὼν, vociferans, in longitudinem extensus.
Μαλὰ, ὁ, ἡ, μαλὸν.
Μάλα, Adverb. valde, multùm, Aristoph. μάλα γ', sanè quidem. μάλα σφόδρα, valde, vehementer, apud Plat. ¶ Μάλα αἴτιον τοῦ μᾶλλον, pro nomine, Xenoph. τὸν χαλεπώτατον μάλα τύραννον μισῶν.
Μαλαβάθρον, vel μαλάβαθρον, Arrian. quod etiam dicitur μαλαβάθρου φύλλον: Arabes vocãt Tabbul: Indi verò apud quos proueniat in regione Malabar, dicunt betbrum, vel betbrum. Deferebit Dioscl. li. 1. ca 11, & Plin. li. 12. c. 26.
Μαλάκη, saccus, vter.
Μαλάκωμα, τὸ, malagmata, compositiones quæ ex emollientibus pharmacis constant. De quibus præter Galen. περὶ τόπων, Cels. li. 5. c. 17.
Μαλακία, ας, ἡ, mollitudo, Aristot. Rhet. 2.
Μαλάκια, τὰ, ea piscium genera exanguia, quæ nec squamas habent nec testacea operimenta; Aristot. hist. Anim. li. 1. cap. 6.
Μαλακίαι, ὁ. Plin. mollities quædã prægrauatio & defectio, quum languentes modò hoc modò illud appetunt. ¶ Est & γυναικεία μαλακία, stomachi malacia Plin. li. 28. ca. 7. hoc est debilitas, languor, ignauia, Nazianz. ¶ Apud Cæsar. lib. 3. belli Gallici, malacia maris, dicitur pro tranquillitate, ac velut mollitie vulgo bonasse.
Μαλακίζω, mollè esse, & mollitie laborare, desidere, Xenoph.
Μαλακίζομαι, ὁ, μαλακὸς, mollis & effeminatus.
Μαλακικὸς, frigoris causa dolentes & contractos, emollior, fum ignauus. Xenophon. μαλακικῶτερον ἐπορεύοντο, ad mortem ignauè se gessit.
Μαλακὸν, muliebris ornatus.

Μαλακίον, molliculus, Aristoph. in Eccles.
Μαλακοῦσθαι τὰς ῥῖνας, torpescentes naribus, Μαλακόγνωμος, ὁ, ἡ, mitis corde, Æschyl.
Μαλακοδίαιτος, qui cutè molli obducitur.
Μαλακοπρεπὴς, ὁ, molliceps auis, Aristotel 9. Animal.
Μαλακόξυλον, ὁ, molli ligno aut nucleo.
Μαλακὸς, ὁ, ἡ, mollis, mitis, indulgens.
Μαλακόσαρκος, cui caro tenera & mollis, Galen.
Μαλακόστρακος, quæ crustis tenuibus operiũtur, Plin. vide Galen. 3. de Aliment.
Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, indulgentia.
Μαλακόχαιτος, quibus molles capilli, Aristot.
Μαλακόχαλκος, coctice molli vtitur.
Μαλακτήριος, ὁ, qui emollit.
Μαλακτικὸς, ἡ, ὸν, emolliens, Gal. ad Glauc.
Μαλακτὴς, οῦ, ὁ, qui emollit poteſt, emollibilis.
Μαλακύνω, μ. ἐπὶ τ. μ. μαλλιόω, mollio rem me præbeo, mollior, Depon.
Μαλακύνω, emollio, Galen. ad Glauc.
Μαλάκωσις, εως, ἡ, q. emollitio.
Μαλακώδης, ους, ὁ, ἡ, mollio, Actiu. Accus.
Μαλάξαι ἡδύ, ἐκτρόπαι, μαλακίζειν.
Μαλάξω, vel μαλάττω, mitigare, mulcere.
Μαλάσσω, mollimodo.
Μαλάσσω, colum, ceruix.
Μαλάσσομαι, mitesco.
Μαλάσσω, ξω, σ. σχ. σα, mollio, subigo, Accus.
Μαλάσσω, malua. Hesiod. ὑπὸ δ' ἔσσυτο μαλάχη.
Μαλάσσω, idem quod Μαλάσσω.
Μαλάσσω, angere, crescere.
Μαλιγκὸς, ὁ, perniciosus, q. vsiurus, fœnidius. ¶ Item imbecillis, q. corruptibilis, durus, ὠμὸς, Eustath. Iliad. ὁ.
Μάλλη, ης, ἡ, ala, maxilla, Xenoph. ἱππικ. lib. 2. ἔχειν μάλλας ἰσχυρὰς, subalis gestantes fiducias quæ μάλλαι ἰσχυραὶ, res clandestinæ, vt turpes quæ clàm & sine confessione maximè geruntur, Plutarch.
Μαλθακία, ας, ἡ, lectorum mollities.
Μαλθακότης, ητος, ἡ, mollities.
Μαλθάσσω, otio langueo, Plat. in Epist.
Μαλθάσσω, mollio, Accus.
Μαλθάσσω, molli gratiæ, in Epig. & segnities, Aristoph. ου μαλθακὸς, ἀλλὰ σφριγῶν.
Μαλθακὸς, ὸν, ὸ, mollis, delicatus, languidus Gaz.
Μαλθάσσω, ὸ, fomentum, fotus, Hippocr.
Μαλθάσσω, mollio, lenio.
Μάλθη, ης, ἡ, cera mollita, qua vtuntur ad tabularum ferruminationem, Poll.
Μαλθάσσω, mollitus, cereus, Hippocr.
Μαλθάσσω, mulebris, dissolutus, Suid.
Μαλθάσσω, & μαλθὸς, Hesych. sine μᾶλις, mulcitu morbus est ex concretione ad discutiendum difficili, humoris corrupti atque putridi, speciesque articularis morbi in veteribus, Apsyrto.
Μαλόβαθρον, planta in Ægypto nascens, Theophrasto li. 4. hist. plant.

Μάλιστα, maximè, maiorem in modum. μάλιστα πάντων, Aristoph. maximè omnium Cic. μάλιστα μάλιστα, multò maximè. ἐπὶ τὸ μάλιστα, maxima ex parte.
Μαλλὸν, frigore contrahi & torpere, rigere, Nicand. in Ther. & Demosth. ἐν Φιλιππ.
Μάλλος, ὁ, contractio ex frigore. ¶ Item stupor, τάρος, Nicand. in Ther.
Μάλλος, ὁ, ἡ, frigidus, imbecillis, mollis.
Μᾶλλον, magis. Isæus, πολὺ μᾶλλον ἐπιμελέστερον, multo promptius. μᾶλλον τοῦ δέοντος, Xenoph. plusquam oporteat. μᾶλλον βούλεσθαι τῶν ἀπὸ ταὐτοῦ, Thucyd. ad malo quàm illud.
Μᾶλλον δὲ, imò, verò, quin potius, Phil. de mũd. Aristoph. in Plut. ὁ Πλοῦτος πάσχει τὸ δίκαιον μᾶλλον δ' ἢ πάντες αὐτός.
Μαλλοπυρῶ, imo.
Μαλλοτέρα, magis, μᾶλλον.
Μαλλοτρίχης, ὁ, ἡ, teneras habens & molliculas genas, apud Theocr.
Μαλλὸς, vellus, lana, coma demissa.
Μαλλοφόρος, ὁ, ἡ, laniger, Cereris cognomen in Megaride, Cæl. li. 13. ca. 31.
Μαλλωτὴ, lanata pellis. ¶ Græci Idam μαλλωτὴν vocant, velut πολυφόρβειαν, i. omnibus abundantem.
Μαλλωτὸς, ὴ, ὸν, villosus, lanatus, vt Plat. Comicus dixit μαλλωτὰς χλαμύδας, & μαλλωτὸν χιτῶνα, Poll. & Aristoph. in Vesp.
Μαλὸς, ὴ, ὸν, tener, ἁπαλὸς, idem quod ἁμαλὸς, Eustath. Iliad. ὁ. ¶ Item exitiosus.
Μαλυσσὸς, caudam albam habens.
Μαμμία, est herbæ velut radicula, Ægin. lib. 7. ¶ Μαμμία verò, est manna thuris.
Μαμμάκουθος, ὁ, μαμμάθιον, proprium cuiusdam nomen, sola illustris fatuitate. Vnde Aristoph. in Ran. αἰσχύνεται μαμμάκουθος, hiantes mammacuthi.
Μαμμᾶν, balbutientium puerorum vox, Aristoph. ἐπῳ.
Μάμμη, ης, ἡ, μάμμα, auia, patris, matrisve mater.
Μαμμία, ας, ἡ, auia, mater & μάμμη, diminut.
Μαμμόθρεπτος, ος, ὁ, ἡ, nutritius, à nutrice educatus.
Μαμᾶ, cupio, ποθῶ, ἐπιθυμῶ.
Μάν, quidem, Odyssea.
Μανάκης, τάρος, ἀπορία.
Μανάξ, vocabant olim fœnus, Aristoph. in Anib.
Μανδάκιον, ὁ, cotium, ἄγριος, Apsyrt. Hinc Adverb. Μανδακιῶδες, ad cutim, Idem.
Μανδραγόρης, corruptè, pro μανδραγόρας, semen silphii.
Μανδύαν, τὸ, stamium lascivius, Aristoph. Acharn.
Μανδύας, ου, ὁ, spelunca, cubile, stabulum. ¶ Item locus in quo torcularia sunt, & vuæ exprimuntur.
Μανδραγόρας, ου, ὁ, mandragoras herba, cui κεφαλὴ ἢ ὑποκεφάλιον δικαίως, i. sommifica vis inest, vnde Græci μανδραγόραν πεπωκέναι di-

Universidad de Deusto
Biblioteca

erunt, i. mandragoram bibisse, in dormitatores atque in rebus gerendis velut veterno correptos, Demosth. 4 Philipp. Plura apud Theophr.

Μαῦρυγξ, caula.

Μαῦσαι, Suid. genus vestis militaris apud Persas.

Μαυσωλεῖον, τό, habens formam pallii, Eustath. Odyss. ξ.

Μαυσώλιος, ὁ, mantelum Plaut. penulæ genus, Poll.

Μαυσώμενος captus, ad insaniam redactus, furens.

Μαυσωνεύς, ὁ, genus agrestis cantionis, Poll. Apud Athen. li. 14 μαυσωνεῖς scriptum.

Μαυσώνιος, ὁ, libidinosa fœmina, Eustat. Iliad.

Μαυσωνιᾶν, insanisse, furiosum fuisse.

Μάων, apud veteres fuit seruile nomen, à furore inclinatum: vnde ad æneam statuam translatum vocabulum est, quam cottaborum lusui adhibebant, Cæl. li. 13. ca. 54. ¶ Item vasti genus, apud Athen. li. 11. ¶ Est quoque μάων tesserarii ictus nomen apud Eubul.

Μαθεῖν, μαθήσομαι, μεμάθηκα, ἔμαθον, β. ἐμάθην, disco, deprehendo, cognosco, μάθε δὲ μου ἃ πρῶτα καὶ τελευταῖα, τοῦτο μάνθανε, dice ex me hæc, Xenop. li. 1. Paed. μανθάνειν ἀεὶ τῶν ἀλλων, disco ex aliis, Plat. μανθάνειν παρά τινι, Xenoph.

Μανία, furor, insania, Aristoph. in εἰρήνῃ.

Μανιάκης, ου, ὁ, torques, armilla, vel brachiale Plin. Plut. in Cimone. Dicitur etiam Μανίακος, Polyb. μανιάκαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις χρυσοῦ φάλαις ἐφαρμόττουσι περὶ τοὺς χεῖρας καὶ τὸν τράχηλον ἐναλάττειν. ¶ Idem etiam μανίδιον, & diminutiua forma μανιάκιον vocatur, Interpres Theocrit. εἰσὶ μανίδιον δὲ λέγει ὁ σκευοποιὸς τὸ μικρὸν τὸ λεγόμενον μανιάκιον. Hieron. ad Marcellam τὸ μανιάκιον vocauit murenulas.

Μανιᾶς, insana, Sophocl. in Aiace.

Μανικόν, τό, vocabit Phryges magna & insignia facta, à Mane quodam rege suo incredibilis virtutis viro.

Μανικός, ὁ, insanus, furiosus, furibundus. Plat. in Charmide. ¶ Μανικῶς, furiosè. Idem τὸ μ. i. Μανίφυλλον, foliis remulis.

Μανιώδης, ους, ὁ, ἡ, furiosus, vesanus, insanienti similis, desipiens, stultus. Thucyd. li. 4.

Μάννα Chaldæis, vel μαν Hebræis μανίππασε οἱ πᾶς Nonni, manna, cibus ille quo Deus quadraginta annis Israelitas pauit in deserto. Exod. 16. & Iosuæ 5. Deuter. 8. & Ioan. 6. Iosephi. ἐφεῖ ὁ χαλάζης.

Μάννος, ὁ, genus ornamenti collaris.

Μανόδημα, tenui stamine contextus.

Μανόκαρπος, solutum fructum generans.

Μανός, ὁ, ἡ, rarus, solutus, laxior, tener, lætus, fungosus, fluxus. τὸ μανὸν μαλακὸν καὶ σπογγῶδες εἰς ὃ τὸ σωτήριον, Aristot. in Probl. Gaza vertit, quod rarum est, mollie est, & tale vt in se coire possit ¶ Item μάνος, ornamentum muliebre. ¶ Μανοσπορία, rarum semen spargo.

¶ Μανόσπορος, qui rarè seminatur, i. nō densè & spissè. ¶ Μανότατος, τη, τον, incerussima.

Μανότης, insanus. ¶ Μανότητος, ὁ, raritas, corporis laxitas ἀφ' οὗ τὸ.

Μανοῦσθαι, rarefieri, Theophr. hist. li. 9.

Μανόφυλλος, rarefolius.

Μανόω, solutum reddo, extenuo, rarefacio.

Μαντεία, ας, ἡ, diuinatio, oracului prædictum, μαντεία χρωδεῖ, diuinatione vti, Plat. ὑμνῳ.

Μαντεῖον, τό, locus vaticinandi, vaticinandi oraculum, μαντεῖα χρησωδεῖν, Isocr.

Μαντεῖα, τα, diuinatio, vaticinium, prædictio, præsagium, Plat. in Epist.

Μαντεύομαι, εὐσομαι, σ. ευμαι, præsagio, vaticinor. μαντεύεται τῶν τε ἐμφύτων, dubia omnibus reddit oracula, Lucian. ¶ Item oraculi consulturus adeo, Xen. τὰ συμφέροντα τοῖς πολίταις θεοὺς μαντεύεσθαι, consulentibus deos.

Μάντιλα, balnea varicini, Philostr.

Μαντιπόλος, ὁ, ἡ, vates, augur, aruspex.

Μαντοσύνη, vates, arte diuinandi præditus.

Μαντώδης, oraculum, vaticinium, Herodot.

Μαντῶδ- λόγιος, fatidicus. Apoll. 2. Arg.

Μάντις, ὁ, vel μάντης, vates, augur, sortilegus, ἐλεωτὴς, Hippoc. chaldæus Gell. Cic. diuinus.

Μαντικὴ, μαντική, diuinatio, prædictio.

Μαντικὴ, ἡς, ἡ, diuinatio, scientia rerum futurarū Cic. Vnde Interp. Iliad.

Μαντικός, ὁν, fatidicus, diuinus, & diuinationem habens Cic. ὕδωρ τι μαντικὸν, Aristid.

Μαντόλογος, vates. in Epigr. rodens, Suid.

Μάντις, ὁ, locusta genus est, quæ in stipulis enascitur, corpore prælongo, pedibus item prælongis. Vnde Theocr. Idyl. 5. præmeantes pertenuem puellam vocauit μάντιν. Nota hoc animal aspectus est: vnde adagium. Mantis te vidit: in eos quibus fascinator oculatus malo quippiam obiecit. ¶ Nicand. brachiatas quæ sacra fit μάντις appellatus. ¶ Item μάντις ἰκτὶς, pro vate. Iliad. ἀλλ' ἦ τοι μάντις ἦσιν, &c.

Μαντιφάγος, ὁ, bestia monstrosa, Aristot. lib. Anim. Plin. li. 8 ca. 21. Ælian li. 7. ca. 1.

Μαντοσύνη, vaticinium, μαντοσύνῃ σιν. Iliad.

Μαντώδης φωνὴ, fatidica vox, Epigr. & Nonn.

Μανύω, indico, declaro, expono.

Μανώδης, laxus, rarus.

Μάνωμα, raritas, laxitas. Theophr. li. 4. de Caus.

Μανώτης, rarius, Hermog.

Μαξὶς, safellus piscis, Athen. li. 7.

Μάπτειν, capere, Hesiod. ἀμφὶ μάπτειν.

Μαραγμὸς, tabes.

Μαράγνη, genus supplicii, Eurip. ¶ Plat. Comico (authore Poll. μαράγνας, flagellum vocauit.

Μάραγξ, loci præruptí.

Μαραθρεών, ῶνος, τό, fœnetum. Aphr. li. 1. Probl.

Μαραθὼν, ῶνος, locus Atticæ. μαραθὼν in Dor. Absolutè & Aduerb. dixit Aristid.

Μαραθωνόθεν ἀέθλους, vocat Aristophanes qui in Marathone loco Atticæ Darii fudere exercitum.

Μάργος

Μάρα, ἄς, manus, χεῖρες.

Μάργανος, virga, flagellum.

Μαραίνομαι, ἀνῶ, σ. ανῶ, marcesco, flaccesco, tabesco. Aristot. in Probl.

Μαραίνω, μ. σῶ, σ. γκα, tabefacio, arefacio, obscuro, Aristot. τὰ γένη μαραίνει τὰ ἀνθρώπων.

Μαράσμιος, cui pedes marcuerunt.

Μαρασμὸς, & Μαρασμὸς, ὁ, marcor, q. flacciditas, tabes, defectio, Galen. & Aristot.

Μαρασμώδης, rabidus: & species febris, Galen.

Μαρέσκω, splendeo, hinc σμάραγδος, smaragdus.

Μαρμαίρω, perstringi lumina.

Μαρμαρυγμὸς, σ. αρυγμὸς, ago nimium festinacer, insanio.

Μαρμαρυγὴ, vnio, Pausan. in Arcad.

Μαργαρεών, ῶνος, margaritæ, in Epigr.

Μαργαρεωνὸς, ὁ, margarita, vnio, vide Ælian.

Μάργος, vinculum.

Μάργη, iniuria, stultitia, furor.

Μάργης, & Μάργος, ου, ὁ, idem quod μάργος.

Μάργος, ου, ὁ, stolidus, Æsch. obiicit Demosth. quod μαργότατον τὸν ἀλέξανδρον vocarit.

Μάργος, ὁ, ἡ, edax, ignauus vesanus, stolidus, Odyss. ϛ. ¶ Item petulans, proteruus, improbe libidinosus, Aristot. de moris salacium loquens, λευκὸς, εὐ ὕμνων ἢ μάργος.

Μαργοσύνη, singultus, procacitas libidinosa. Timæo.

Μαργοσύνως, ὁ, ἡ, lasciuia, ingluuies, Plato in

Μαργοσύνως, ὁ, ἡ, insanio.

Μάρη, manus.

Μάρη, ὁ, seu μάρις, mensura sex cotylarum, Poll.

Μαρία, ας, ἡ, cinis, fauilla, languidus ignis. ¶ Item pulvis carbonum tenuissimus, Aristoph. in Achar. & Poll. apud quem scribitur & μαρίδια. Vnde μαρεύειν, homines carbonarii. Et ver bum μαρεύουσι, carbonariam facere.

Μαρίδιον, ἐσχάρας, carbones.

Μαρίζων, ουσα, ον, ὁ, qui cinerem bibit. Vulcan. epith. (Anim.

Μαρίνη, ἡ, marini pisces, de quibus Aristot. 6. Poll.

Μαρίς, ὁ, maris, mensura, sex heminarum, Poll.

Μαρμαίρω, μ. αρῶ, σ. αρκα, rutilo, resplendeo, Homer.

Μάρμαρος, ὁ, ἡ, marmoreus, splendidus, Iliad. γ. Μαρμάρεος, incerti & discurrentes lucis splendores.

Μαρμαρεόεις, ὁ, marmoreus, μαρμαρεόεσσι, radiantes sol. Cic. vel (vt Plautus) radiosus.

Μαρμάρη, ου, τὸ, lucidus marmoris, rubia tinctum. ¶ Chry soft. de precat μαρμάρη, i. marmore dixit Pinyal. ¶ Item Μάρμαρα, morbus equorum.

Μαρμάρη, ἡ, marmor. (quorum.

Μαρμαρυγὴ, ἡ, splendor, ἀπὸ ἀλαμπεδόνων fulgur, confectio lucis splendor. ἀπὸ τῆς ἀστεροφεγγοῦς ἀνάπλεως μαρμαρυγῆς, Chryf.

Μαρμαρυγμὸς, pugno, Dat. Iliad. γ. μαρμαρυγμῷ.

Μάρνασθαι, manus.

Μάρσανα, ἡ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, lactuca, Pfell.

Μαρτίκιον, ας, ὁ, halcyone, Iliad. ξ.

Μαρτύομαι, capio, Phocyl. τιμάρχου ἀπαλεῖς μὲ μαρτύρῃ χεῖρα βιαίως, manum me inferat.

Μαρτύρασθαι, idem, Accus. Iliad. ϛ. μάρτυρά σ' ἐγὼ ἐξείνης ὧδε τάδε Θεοὺς καὶ σύγε.

Μάρτυρ, instrumentum ferreum, ἐγκαλεῖν σιδήρεον, Hesych. marrha Colum.

Μαρύσιον, ου, τὸ, & Μάρυσις, ου, ὁ, marsupium, sacculus, crumena, Poll. μάρσιππος, apud Trall. pro sacculo quo pars dolens fouetur. Quin apud Xenoph. ἐν ἀκκάβοις, μάρσιπποι ἱματίων.

Μάρτυρ, ὁ, ἡ, testis. μάρτυρας ποιεῖσθαι.

Μαρτυρίαμαι, testor, testimonio cōprobo, Lucia.

Μαρτυρίω, σω, σ. υρῶ, testor, testimonio sum, testimonium dico Cic. Dat. μαρτυρῶ τούτοις, hæc testor, Plut. Et cum præpos. μαρτυρῶ κατὰ τινος, de Deo testor, 1. Cor. 15. Accus. μαρτυρῶ τὰ ψεύδη, Plat. ¶ Accipitur etiã pro significo, declaro, ἐμαρτύρησα. ¶ Item μαρτυρεῖν, cruciatu in martyrio affici, Basil. ¶ Μαρτυρεῖν, pro μαρτύρεσθαι, vocare in ius, Aristoph.

Μαρτύριμα, ατος, τὸ, testificatio, Eurip.

Μαρτυρία, ας, ἡ, testatio, testimonium. μαρτυρίαν γράφειν, & μαρτυρίαν συγγράφεσθαι, denuntiare testimonium, Demosth. ἐμβάλλεσθαι μαρτυρίας, proferre testimonium, Idem.

Μαρτύριον, τό, argumentum, testimonium, testificatio, Xen. τὰ πίστεις ἱκανὰ μαρτύρια ἔχόμενα.

Μαρτύρομαι, testor, testem adduco, Plat. 2. Rep. τοῦτο μάρτυρα μαρτύρομαι, Homerum testem citant. ¶ Μαρτύρομαι τὸ κάθαρμα, Galat. 5.

Μάρτυρος, ου, ὁ, poeticè pro μάρτυρι, ὁδ. ξ.

Μάρτυς, υρος, ὁ, ἡ, testis, Aristophan. ἐγὼ σοι τούτου μάρτυς, sum tibi huius rei testis.

Μασθοφύλακες, οἱ, satellites, qui regum latera stipant, Eustath. Iliad. ω.

Μάσσιμα, nexum est πέπλοις καὶ χιτῶσι μάσσιμα.

Μασσάομαι, μάσω, ruminо, μασάομαι ζω.

Μάστιν, ου, ὁ, pro vino, Cratino apud Poll.

Μάσσω, Æolicè, pro relegare, destimare.

Μαστάω, μάδω, edo, Theophr. c. 9. li. 4. hist. pl.

Μάστιξ, ατος, ἡ, mansum, manducamentum, Gaz. ex Theoph. hist. pl. li. 4. c. 9.

Μάστησις, manducatio, Basilio.

Μάδλαξ, ωτος, ὁ, μάδδακα, lorum maceratum, corium puniceum calceamentum, habena. ¶ Itē verbero, ardelio, homo futilis, Aristoph. vesp.

Μαῦδος, ὁ, idem quod μῶσος.

Μαῦλα, ligo, δίκελλα. Μαῦλις, ιος, vide Σίλφιον.

Μαῦσαι, quærere, purgare, commiscere.

Μασσελία, Massilia, apud Suid. Vide Erasm. in Chil. e Massilia venisti.

Μασσάομαι, mando, Accus. Aristop. in Plut. Dicitur & ἰσχάζω ἢ μασχαλίζω.

Μάσσειν, Æolicè, ligna vincire, ligare, Eustath.

Μάσσησις, ἡ, manducatio.

Μασσητῆρες μῦες, musculi oris qui dum cibus manditur, mouentur.

Μάσσιν, τὸ, longius, manus, πάλιν, Hippoc.

Μάσσω, vel Μάττω, ξω, σσω, pinso.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Μάων, ονος, ὁ, ἡ, longior, maior, amplior, Xenoph.

Μάσταξ, ακος, ὁ, esca, Ilia. Et os, oris, Odyss. ξ. ¶Interdum genus locustæ quod bruchū vocant, Nicand. Theriac. μαστακα πτερόεντα.

Μασταρίζω, labra contraho, Aristoph. in Achar.

Μαστεύω, μ. εύσω, π. ευκα, inquiro, affecto, peto, requiro, ζητῶ, οριο, δήτω δῶ, Actiu. Accus.

Μαστῆρες, inquisitor, Xenoph.

Μαστήρ, quæsitor, ἐρευνητής.

Μάστι, pro μάστιγι, per apocopen.

Μαστιαγέ, virgator, q flagellator, Herodot.

Μαστίαω, ῶ, ὁ, multigis, verbero, τυπτόμενος, Athen.

Μαστιγάω, flagello indigeo, Eupolis apud Poll.

Μαστιγίαρχος, ου, ὁ, designator, βακτοδότης, ραβδοῦχος.

Μαστιγοφόρος, flagellifer, lictor.

Μαστίγωμα, ατος, τὸ, flagello, pulso, cædo, Accus. μαστιγώδη πληγὰ, ἐστὶ δὲ μέτρῳ ἀριθμοῦ ἴσα τὰ ῥήματα πληττόμενα, Plat. νόμ. ὁ. ¶Μαστίζωμα, ξαντος, τὸ, idem.

Μαστιγώσιμος, verberibus dignus, verbero, verberabilis, μαστίγωσιν ἄξιος, Lucian.

Μαστιγωτός, verberandus, Aristoph.

Μάστιξ, γος, ἡ, flagellum, vibex, μάστιξ ἐλαύνομαι, qui scuticis cædunur, Plut. in Apoph. ¶Pro plaga accipitur, Mar. 5. ¶Μάστις, poet. idem. Ὄνυξ ὁ.

Μαστίχη, ης, ἡ, masticho, resina lentisci.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum masticinum, Dioscor.

Μαστοδάκτια, mammillantes carniculæ Gaz.

Μαστοί, terrarum supercilia, duritiæ.

Μάστορες, οι, Magistratus erat de rebus publicis inquirendis. Latini quæstores vocant.

Μαστός, οῦ, ὁ, mamilla, proprie mulierum, mamma, Aristot. ¶Significat item poculi genus, Athen. lib. ιι. ¶Et in retibus, recensentur μαστοί, Pollux ex Xenoph. ¶Idem μαστὸς iugum appellant.

Μαστύλιον, τὸ, locus ubi versantur lenones.

Μαστωνία, ας, ἡ, lenocinium.

Μαστωπεύω, μ. εύσω, π. εύκα, lenocinor, perduco, i. fspro concilio, Appian. lib. 2. ciui.

Μαστωπός, οῦ, ὁ, ἡ, leno, perductor Cicer. lena, quasi quæ vocem maternam mentitur suauibus verbis, Eustath. Ilia. γ. ¶Scribitur etiam fine ω mega. ¶Μαστροπεύω, ὁ, idem, Hesych.

Μαστυκτήριον, inquisitio, ζήτησις, Apol. Rhod.

Μασσᾶσθαι, parasitus.

Μάσχαλη, ης, ἡ, ala, axilla, armi, Poll.

Μασχαλιστῆρες, ῆρος, ὁ, lorum ad alligandum equos currui, Æschyl. Apud Strab. μασχαλιστὴς pro eodem legitur. ¶Item verrebram iliorū vnā vocat Pol. μασχαλιστῆρα.

Μασχαλίσαι, in sinu, vel sub axillis gero.

Μασχαλίζω, μ. ίσω, π. ικα, obtrunco per ignominiam extremas partes corporis, per alas suspendo.

Μασχάλιον, sformula, canistrum è palmæ virgulis contextum.

Μασχαλιδιόδης, ὁ, idem quod μασχαλιαῖος. ¶Item ala, axilla. Etiam de arboribus, Theophr. ϛ. ſ. ficari hoc nomine scribit Athen. li. 14.

Μασχαλισμὸς, obtruncatio extremarum partium corporis, Suphoc. in Electra.

Ματαίζω, μ. άσω, π. ασα, stulte facio, Neut.

Ματαιζία, ineptio, Accus. Lucian. de luctu.

Ματαιάζω, morari, διατρίβειν, χρονίζειν.

Ματαίζω, μ. ίσω, π. ικα, vana iacto.

Ματαιολογία, ης, ἡ, vaniloquentia Liu. & Tacit.

Ματαιολόγος, vaniloquus, stulte loquens.

Ματαιοπραγέω, ῶ, qui friuolas res inuestigat, & qui ex appensione lucrum colligit, mentiri lingens, Eustath. Iliad. ι.

Ματαιοπραγία, ας, ἡ, fruſtror.

Ματαιοτεύω, fruſtra conari, Aristoph.

Ματαιοφροσύνη, inanis labor, inanis dolor, Plutar.

Ματαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, inanis, ineptus, vanus, Sophocl. ἀνὴρ ματαιόφρων, virum futilem audire.

Ματαιοφωνία, inane studium.

Ματαιοτεχνία, inanis & superuacua artis imitatio.

Ματαιοτέχνως, ἐ, inanium artium studiosus.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas, Ephes. 4.

Ματαιόφρων, ονος, ὁ, ἡ, qui inepta & absurda sapit, Damas.

Ματαιφροσύνη, ης, ἡ, stultitia, mentis malum Plin. Athen. ex Seleuco lib. 3.

Ματαιόω, ῶ, desipere, μωραίνειν, μωραίνεσθαι.

Ματαίως Μοῖρα, fruſtra verba facere, Plat. in Epist.

Ματάω, torpescere. ¶Ieſ. abêtare à scopo, Ilia. ϛ.

Ματεύω, scrutum quod emarcuit.

Ματεύω, & ματεύεσθαι, inquirere, Hippoc.

Ματίζειν, vox est Latina pro eo quod vulgo dicimus *passe*, vsurpatur ab Athen. lib. 3.

Ματέω, μ. ήσω, π. ησα, quæro, Ilia. ξ. ¶Item nihil ago, fruſtra laboro, vanus sum, Eumpl. Ματίω, μ. άσω, π. ησα, aberro à scopo, Eustath. Iliad. ι.

Μάτην, fruſtra, gratis, ab re, sine causa, Plato de Leg.

Ματὴρ, inquisitor.

Ματηρεύω, vanè viuo, inquiro.

Ματία, ας, ἡ, stoliditas, vanitas, Apoll.

Ματίζω, quæro, apud Hippo.

Ματία, vanitas. ¶Item socordia, μωρολογία.

Ματιολογέω, ῶ, ὁ, qui parcè comedit, qui è minimis rebus captat lucrum, Aristoph. Nebu.

Μάτιον, τὸ, mensuræ genus: & id quod minimum est. ¶Item mica, exiguum fruſtum.

Μάτιος, fruſtra deliberans, parcus, deceptus.

Ματὴρ, inquisitio, ζήτησις, Hippocr.

Ματρῆες, spurius.

Μάτρης, ὁ, Doricè, ὁ μητρὸς ὅτου ἔχουσι ἀδελφεοὶ ὁμομήτριοι. Vide Μαστρηές.

Ματρολαῖος, ὁ, lena, μαστροπός, Eustath.

Ματρολεῖον, locus in quo vetulæ comessantes aut se mutuo inebriaturas suscipiunt.

Ματρόλωον, prostibulum.

Ματρωιακός, pro μητρῷος, frater matris, Poll.

Ματροφόβως, circunspicio, grauiter ferò, timeo.

Μάτυβος, stultus. Marlio

Ματύη, ης, ἡ, cibi genus delicatissimi. ματὴ τὸ πολυτελὲς ἐδώδιμον, omnia preciosa edulia significari hoc nomine scribit Athen. li. 14.

Ματυάζειν, oppiparè & suauiter viuere, Erasm. in Chiliad. & Athen. lib. 14.

Μαῦρος & Μαῦρος, pinso, subigo, Aristo. Rhet. lib. 3. Aristoph. μαῦρον, significat comedere & vorare. ¶Eustath. Iliad. ϛ. etiam pro fermentare panes exponit.

Μαῦσα, cibus apud Macedonas irritandæ sitiquo vtebantur vbi potus incaluerat, Poll.

Μαυσιλάδης, ὁ, gladius, Nicand. in Ther.

Μαυσόλειος, ὁ, fullus, obscurus, imbecillis.

Μαυσώλειον, ου, τὸ, mausolæum.

Μάχαιρα, ης, ἡ, siue μάχαιρος Polluci, culter, gladius, ensis, quo cæsim feriunt in pugna. μάχαιρα ἐξ ὑλοφυοῦς, Delphicus gladius, Aristot. 1. Polit. μάχαιρα pro Persico gladio, Xenoph.

Μαχαιρίσκος, ου, ὁ, gladiolus.

Μαχαιρίδιον, τὸ, ensiculus Plaut. μαχαιρίς, Lucian.

Μαχαίριον, ου, τὸ, cultellus, sicula Plaut. μαχαίρια ἐπιφάνια, eburnei cultelli, vt μαχαίρια, Poll.

Μαχαλὶς, ίδος, ἡ, nonacula, culter tõsorius. ¶Μαχαίρᾳ sine Μαχαλίδας sumpsit Cratinus, apud Poll. pro toficibus quæ ψαλίδες dicuntur. ¶Apud Hippocrat. μαχαλίδι ἐξυλλεῖν, i. scalpello, vulgo *lancette*, Galeno φλεβοτόμον. ¶Apud eundem μαχαλίδι σπόδιζειν, specillo, vulgo *sfrometre*.

Μαχαιροποιὸς ξυλίνας ἰσοκινήτους μαχαίρας, Polyb. de exercitatione tyronum, digladiari.

Μαχαιρομάχοι, gladiarii & telorũ artifices, Bud.

Μαχαιροποιεῖον, officina gladiatoria.

Μαχαιροφόρος, ensifer Ouid. gladio cinctus.

Μάχαιρος, ὁ, ἡ, ferra quæ polit & lætigat melius quam ὀδοντωτὸς, quæ in incidendo aliorũ crenularum vestigia relinquit, Galen.

Μαχαίρωσις, pugnam desidero. ¶Μαχαίρωσις, idem.

Μάχαιρωτὸς, pugnandum, Plurar μαχαίρωτοι, Plat.

Μάχαιρωσις, pugna, certamen, dimicatio, conflictus, Plat. Epist. 7. πάσαις μάχαις καὶ πόνοις.

Μαχάνειος, ὁ, ἡ, pugnans, pugnator, pugnax.

Μαχανεύς, έως, ὁ, pugna, in γαλεαμαχίᾳ.

Μαχανεύς, έως, ὁ, pugil, pugnator, bellator.

Μαχανήτης, pugnax. μαχανῆτες καὶ λόχιμοι, qui pugnat pro lucro, Aristot. in Rhet.

Μαχανήτωρ, ορος, ὁ, bellator, bellicosus, pugnax. πρὸς τοὺς πολίτας, ciuitatis para quæ militiæ fuerit, Plat. in Leg. μάχαιρα δίστομος, Athe. l. 10.

Μαχαονίδιος, meretrix. μαχαονίδι χρῆτο, Nõn.

Μάχαρος, cortor.

Μαχαρώχαλος, libidinosus. (Poll.

Μαχαλίδιος, meretrix, ἡ ἐμπόρος φύσεως, ἡ αἰσχρᾶς μάχλου, virorum appetens, Epigr.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, lasciuia, adulterium, impudicitia, ad venerem propensio, Iliad. ϛ.

Μαχλότατος, libidinosissimus, Hesiod.

Μάχομαι, μ. μαχοῦμαι, μαχέσομαι, & μαχήσομαι, pugno, prælio contendo, Depon. Dat. μάχεσθαι πεζομάχοις, pugno aduersus hostes. Demosth. ¶Aristoph. in Plut. ἐγὼ οὐκοῦ τούτου γε μαχοῦμαί σοι, de hac tecum non contendam. μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας, pugnare pro regione, Xenoph. 5. Pæd.

Μαχόμενον, contrarium, repugnans.

Μάχιμος, fruſtrà. Iliad. β. πολλὰ τ' ἐδὲ μάχιμος.

Μαχμᾶται, venti leues, Hesiod. in Theog.

Μάχλιστον, ου, τὸ, vanum, immodicum, acerbum.

Μάχλιστος, incassum. Odyss. ξ. μαχλίστως ἀφίεσθαι.

Μαχλολόγος, ὁ, qui fruſtrà nugas effutit.

Μαχλολόγος, ος, ον, ὁ, ἡ, futilis, garrulus, Plutare. ex poeta quopiam. Μαχλόγων, idem.

M E

Μέγα, valde, vehementer, magnopere, multùm, Ilia. ά. ὃς μέγα πάντων ἀχαιῶν κρατεῖ. μέγ' ἄμεινον, longe melior, multo melior, Epigr.

Μεγαβύζος, magnificus: à Megabyzo Persarũ duce.

Μεγαδίκιος, ου, ὁ, cui in magnis sit iniuria.

Μεγαθυμίη, magnanimus. Hesiod. μεγαθυμοὶ πάμεν.

Μεγάθης ποταμοὶ, magni fluuii, Herodot.

Μεγαθος, ους, τὸ, vastitas, magnitudo, Herodot.

Μεγαθυμος, ου, ὁ, ἡ, magnanimus.

Μεγαίρω, ῶ, invideo, æmulor, priuo.

Μεγαλήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ magna ceta habens, aut magnus simpliciter. Iliad. ϛ. μεγαλήτορι θυμῷ.

Μεγάλα, valde, Ody. ξ. μεγάλα γενάσσατο φῶτας.

Μεγαλαυχήσαι, vehementer inurius, Aristot. 2. Rhet.

Μεγαλαυχὴς, viri magni, aut fortes.

Μεγαλαύχης, robustus.

Μεγαλαυχέομαι, ῶμαι, ησα, & Μεγαλαυχοῦμαι, iacto, glorior, exulto, extollor. Ilocr. in Busir. μεγαλαυχούμενος ὅτι τῶ Βουσίριδι ἀπολοίμην.

Μεγαλαυχία, ας, ἡ, iactatia, ostentatio, exultatio.

Μεγαλαυχητὴς, ὁ, ἡ, iactator, magnanimus.

Μεγαλαυχίη, audacia tumidus.

Μεγαλεῖον, ου, τὸ, magnificentia, maiestas. ¶Est etiã vnguentum a Megalo Siculo primùm inuentum, apud Aristoph. ve Otus annotat. ¶Dicitur & μεγαλεῖον, Poll.

Μεγαλήν, ῆνος, ὁ, magnus, venerandus, Xenoph.

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, maiestas, magnificentia.

Μεγαλείως, magnificè. Poly. μεγαλείως ἐξήνεγκε.

Μεγαλίμπορος, magnarum rerum negociator.

Μεγαλομήβολος, qui quod suscipit, quamlibet magnum, ad exitum perſequitur.

Μεγαλοποιέω, ῶ, ησω, π. ηκα, extollo, amplifico, magna iacto, Accus. Herodian. lib. 3.

Μεγαλορρημοσύνη, μεγαλαυχία, magniloquentia, iactatio seu iactantia, arrogantia, Poll.

Μεγαλόφρων, iactabundus, vocalis, Lucian.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Μεγαλόπνους, magnanimus, superbus, Ar. β.
Μεγαλοῤῥημονέω, ῶ, sum elatus, superbio, sublimiter loquor, Iliad. κ. μὴ ἐμὲ μεγαλοῤῥημονέειν.
Μεγάλυτον, τὸ, vnguenti genus, à Megallo inuentore, Ocus apud Aristoph.
Μεγαλώνυμοι, sacerdotes Ephesiæ Dianæ, Strab.
Μεγαλοψυχοσύνη, ης, ἡ, celsitudo animi.
Μεγαλόψυχος, ον, ὁ, ἡ, qui est magno & excelso animo μεγαλοψύχους ἄνδρας, qui ingeniosi & prudentes sunt, Xenoph. in fine Oecon.
Μεγάλη ὁδός, vocant vias publicas, quas Latini prætorias & consulares, militares & regias.
Μεγαλοδυναμία, potentia præsto, Epict.
Μεγαλοδωρία, largitio, Herodian. & Lucian.
Μεγαλοδωρία, munificentia.
Μεγαλόδωρος, magnificum munus, Herodian.
Μεγαλόδωρος, ὁ, qui magna donat, liberalis.
Μεγαλόθυμος, animosus, Plat. 2. de Rep.
Μεγαλοκακοδαίμων, ὁ ἡ, valde infelix, Theocr. in Phar.
Μεγαλοκαρπος, ὁ ἡ, ἡ, magnitudine fructus insignis.
Μεγαλόκαυλος, ὁ ἡ, ἡ, grandicaulis, Gaz.
Μεγαλοκέφαλοι, οἱ, capitones.
Μεγαλοκινδυνέω, ῶ, qui in magnis aggrediendis periculis vitæ non metuit, Arist. 4. Ethic.
Μεγαλοκοίλιος, ὁ ἡ, ἡ, qui ventre est amplo.
Μεγαλοκύμων, ων, ὁ ἡ, ἡ, ingentes fluctus excitans.
Μεγαλόκωλος, crassioribus & prælongis membris.
Μεγαλομερὴς, ἐος, ὁ ἡ, ἡ, partibus magnis cõstans, Aristot. 1. Metaphy. l. μεγαλομερέστερος, maiusculis partibus constans, Gaz.
Μεγαλομέρεια ἡ, δύναμις, amplitudo & potentia, Polyb. Μεγαλομερῶς, lautè, splendidè, Suid.
Μεγαλομήτης, auus.
Μεγαλομίσθιος, ὁ ἡ, ἡ, magna conductus mercede, Luci. & Athen. de scorto, ἑταίρα μεγαλομίσθου.
Μεγαλομυκέτης, ου, ὁ, magnum rudens, asini epith.
Μεγαλόνους, animo magnifico prædit⁹ & mentis præstantia. ¶ Μεγαλόνοια, ας, ἡ, superbia, ὑπερφυΐα τις, Synes. prudentia, μεγαλοφροσύνη τις, Luci. i. magnanimitas Cic. ¶ Μεγαλόνοια, τὸ, magnitudo animi.
Μεγαλοπάθως, vt μικροπάθως, qui confidẽtiore est malitia, Aristot. li. 4. Polit.
Μεγαλόπους, qui est pede magno.
Μεγαλοπρεπομουσία, ἡ, magnificentia.
Μεγαλοπρεπομουσίου, ου, ὁ, magnarum rerum susceptor, Plutar. in Demetrio.
Μεγαλοπρέπεια, ας, ἡ, μεγαλοπρεπομουσία, maiestas, dignitas, magnificentia, Aristot. Rhet. 1.
Μεγαλοπρεπῶς, magnificè admodum.
Μεγαλοπρεπὴς, ὁ ἡ, ἡ, magnificus, clarus.
Μεγαλοπρεπὴς, munificè, magnificè.
Μεγαλορρημοσύνη, ης, ἡ, magna loquor, iacto μεγαλορρημονῶ, Neutr. absol.
Μεγαλορρημοσύνη, ης, ἡ, magniloquentia.
Μεγαλορρήμων, ὁ ἡ, ἡ, magniloquus.
Μεγαλορρωμονέω, ῶ, ostentantes sese, Lucian.
Μεγαλοσυνία, ας, ἡ, maiestas, μεγαλοψυχία.

Μεγαλόστολος, magnanimus, Eurip.
Μεγαλόστομος, ὁ ἡ, ὁν, qui spicã grãdem effundit.
Μεγαλόσχημος, ὁ ἡ, ἡ, qui figura ampla cõstat aut perficitur, Theophr. li. 2. de causis pl.
Μεγαλόσωμος, prælongus, ingenti corpore.
Μεγαλότεχνος, præstans in magnitudine artificii vel artis, Haltearn. in Isocr.
Μεγαλοτολμος, immani audacia prædituς.
Μεγαλουργὸς, magnificus, Plut. in Cæsare.
Μεγαλουργία, τὸ, grandium rerum conatus.
Μεγαλουργία, ας, ἡ, magnificentia, excellentia.
Μεγαλόφρων, ὁ ἡ, ἡ, qui amplioribus est animis.
Μεγαλοφροσύνη, & Μεγαλοφρονία, superbio, glorior. Dat. Xen. 6. Ἐλύπει με μεγαλοφροσύνη ἐν ἐμαυτῷ.
Μεγαλόφρων, ὁ ἡ, ἡ, superbus.
Μεγαλοφυΐα, magnificè, largiter, Poll.
Μεγαλοφυΐα, ας, ἡ, animi magnitudo, Aristot.
Μεγαλόφρων, ων, ὁ ἡ, ἡ, magnanimus, magnificus.
Μεγαλόφυλος, ὁ, μεγάλους, magnanimus.
Μεγαλόφυλλος, amplo folio constans.
Μεγαλοφωνία, ας, ἡ, magnitudo & excellẽtia vocis, maxime inimica, Eurip. μέγιστον ἐχθρὸν, plurimum differo, Plat. de Leg.
Μεγαλόχαρμα, ας, ἡ, magnanimitas, animi magnitudo, Aristot. Rhet. li. 1. μεγαλοχαρμα ἢ ἀνδρὸς μεγάλου πτῶσις διαφθείρουσα.
Μεγαλόψυχος, ου, ὁ, magnanimus.
Μεγαλοψυχος ἔχω, magno sum animo, Demosth.
Μεγαλοψυχέω, glorior, efferor, superbio.
Μεγαλύνω, μ. ωσω, & υγκα, magnifico, exaggero, amplifico, Xenoph. μεγαλύνει ἑαυτὸν ἐς ὑπερφυΐαν efferre.
Μεγάλωνυμος, magni nominis, Aristoph.
Μεγάλως, magnopere, vehementer, egregiè.
Μεγαλωστὶ, magnificè, μεγαλωστὶ φρονοῦντες, magnam cladem accepit, Herodot.
Μεγάμυκα, altè mugiens, asinus.
Μεγανόης, ου, ὁ, magnus.
Μεγάνυμφ, epith. diuitiarum, apud Pindar. quod fastum & animum addant.
Μεγάρα, ad Megaram.
Μεγαρεῖ, Aduerb. Megaris.
Μεγαρίζω, fameſco, magna loquor, lingua Megarica vtor, Aristoph. Acharn.
Μεγαρικὸς, Megaricus, Megarensis, ¶ Expongitur apud Aristoph.
Μέγαρον, τὸ, proprie domus ampla, palatium, Homer. sed impropriè quæcunque domus, cœnaculũ: ædes etiam sacra Herodot. ¶ Accipitur & pro stabulo in li. Epigram.
Μέγας, τὸ μεγάλου, του μέγαν, ὁ μέγας, ὁ, magnus, μέγας εἰς χρήματα, prædives, Plat. de Leg. Sophoc. cũ Accus. μέγας ἢ πλέθρα, magnis lateribus prædius. ¶ Μεγάλα magnalia, μεγάλα βουλὴ, summum consilium, Gaz. ¶ μέγα-μεγάλου, magnum, μέγα γὰρ τὸ τῆς θαλάσσης κράτος, magna res est maris imperium, Thucyd.
Μεγαθὴς, valde potens, magnanimus, Apoll.
Μεγαθυμέω, ῶ, ὁ ἡ, iactator, in Epigr.
Μεγαφρόνως, seu μεγαλοφρόνως, insolcico.

Μεγάφρων, valde fluctus: ὁ μεγαλόφρων.
Μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo, proceritas, maximitas Lucret. μέγεθος τῶν λόγων, Hermog. grandiloquentia verborum Cic.
Μεγεθύνομαι, increſco.
Μεγεθύνω, amplifico, elõgo Plin. Aphr. 1. Prob.
Μεγάλως, ἀ, ὁν, inuida forma, Liban.
Μεγήεις, εσσα, εν, multum amabilis, delectabilis, elatus, preciosus, Hesiod. in Theog.
Μεγήρης, idem.
Μεγιστάνες, οἱ, primares, megistanes Suet. in Cali.
Μέγιστος, maximus, amplissimus. μέγιστον ἐχθρὸν, maxime inimica, Eurip. μέγιστον διαφέρω, plurimum differo, Plat. de Leg.
Μεδέω, rego, curo, Genit. Ilia. ζ.
Μεδιμνοφόρος, Hom. ι. φορυτόν, mihi currẽ erit.
Μέδιμνος, Suid. mensura aridorum, quam scribit Interpr. Aristoph. capere χοίνικας μ.
Μεδιμνοφορτίζω, curam gero, Gen. Ilia. β.
Μέδιμνος, impero, curo, Genit.
Μέδων, οντος, ὁ, rex, imperator, Iliad. β.
Μέζεα, τὰ, genitalia, pudenda, Ionicè.
Μέζων, pro μειζότερος, magis, vehementius.
Μείζων, pro μειζότερος, maior, grandior, amplior.
Μείξω, μ. ξομαι, ω. ικα, cõgluino permutando, transponendo adapto, cõcinno, compono, constituo. Philo de mund. μεθαρμοσάμενος τὸν ἥλιον ἐς ἀλλόκλωτον, l. vanitatem opinionis vertens.
Μεθίημι, dimittam, negligam, Hom. Ilia. γ.
Μεθεκτὸς, participabilis.
Μεθεκτὸς, q. communicabilis.
Μεθέλκω, traduco, distraho, retraho, traho, Phil.
Μεθέλκω, pro μεθίστημι, remittere, Ilia. ε.
Μεθέξις, ἡ, communio, communicatio.
Μεθέορτος, ὁ ἡ, ἡ, festinitas festiuitatis comes, Natalis μεθέορτος ἡμέρα, Poll. repotia.
Μεθέπω, assequor, Dorice.
Μεθέπω, quæro, lector, sequor. Ilia. ϑ. ϑεὸς ἀνὴρ μέγα ἔργον ὀρέγεται. Interp. ἀνήρ, ἱδρώκασι, Non. μείλινον μεθέπων ἄροτρον, i. ἄγων. ¶ Phocyl. γαῖαν μεθέπειν, agriculturam tractare, exercere.
Μεθερμηνεύω, interpretor, Gaz. de Mensib.
Μεθερμηνεύω, traduco, transfero, interpretor.
Μεθέρπω, ἡ, qui demigrarunt è vita.
Μεθετέον, dimittendum est.
Μεθή, ης, ἡ, ebrietas, temulentia, vinolentia, potatus. Plut. ἀφ' ἡδονῆς ἐπὶ μέθην καὶ ἀκολασίαν ἐκπίπτειν, ἐπὶ μέθης ἐκφέρεσθαι, in vinolentiam quidem exhilarationem, in ebrietatem verò futilem loquacitatem posuit.
Μεθήκω, tradico, transeo, accedo, Aristoph.
Μεθήκω, transeo ab vna ætate in aliam.
Μεθηλικιόω, negligentia, ἀμέλειαν ἐμφύεται. Plut.
Μεθημοσύνη, ης, ἡ, negligentia, ἀμέλεια, ἀφροσύνη.
Μεθήμων, ὁ ἡ, ἡ, remittens, Iliad. β.
Μεθήμων, dimitto, Aristop. περὶ μεθήμων τοῦ μου ἔργου.
Μεθήμω, μ. ήσω, ω. ηκα, negligo, prætermitto. ¶ Genit. Hom. μεθήμεν πολέμοιο, i. negligere.

¶ Accusat. Sophoc. in Aiace, χαῖρε μὴ μεθῆκε ἐκ ἀλάστορας, e manibus dimisi. ¶ Cum Infin. Xenoph. ἵνα δὲ τὸ ὕστερον μεθῶσι τὰ δέοντα ποιεῖν, non omittunt quæ agenda sunt, agere. ¶ Μεθίεσθαι verò, significat διάκεισθαι ἢ ζῆν, μ. vt laſcuntur & indagant.
Μεθίστημι, μ. μεταστήσω, ω. στησα, transmuto, luxo, vt ciuribus luxatis fit, loco moueo, aliquem transfero. μεθίστημι τὸν χρόαν τινός, muto colorẽ, Aristoph. μεθιστάναι δόμον στρατῶν, à sescessisse, Thucyd.
Μεθύ, posthuam.
Μεθυδρία, ας, ὁ, insidiæ, assultus Virg.
Μεθύδρυω, μεθύσω, ω. θυσα, perterrisco, decipio, ex insidiis adorior. ¶ Item artificiosè tracto, Nicomach. li. 1. Arithm. μεθυδρύειν θεωρήμασι, sæpe enciam tractare.
Μεθυδρύω, aliter viam doceo, in Epig.
Μεθυδρύω, qui rationem artis & compendia sequitur. Hinc μεθυδρύειν, & μεθυδρεῖν, Polyb.
Μεθύδριον, viaticum, ἐφόδιον.
Μεθυδρὸς, ου, ὁν, breuis via, docendarum rerum ratio, vel breue compendium, Plat. ἡμ. ἀ. ¶ Ἰτὲ μεθυδρὸς, ficticia, ludificatio, Caron. Cõ. Ancyr.
Μεθυμάω, vnà verſor, Dat. Hom. Ilia. α.
Μεθυπείω, participo.
Μεθόριος, ὁ ἡ, ἡ, conterminus, confinis. Thucyd. ἐκ μεθορίου, in confiniis, Vallæ.
Μεθυπερβαίνω, muto, transfreto, muto portum.
Μεθυπερπλέω, muto portum. ¶ Idem transmitto.
Μέθυρις, commentum, ars.
Μέθυ, τὸ, vinum, Odyſſ. ξ.
Μεθυσκομ. ύσομαι, ω. υσμαι, & Μεθύσκομαι, ebrior, ebrius sum, Lucian.
Μεθυσκάξ, ebrius, in Epigr.
Μεθυσανδύομαι, induo, calceo, Aristoph.
Μεθύσι, ebria, pro μεθύουσι, Attice. Vide μεθύουσι.
Μεθύσκω, inebrio. Plato trãslatè posuit, ἡ ποθὲ ἔοικε δὴ ἀδικὸς αὖ μεθύσκειν, ἀδικεῖσθαι ποιεῖ inebriantia voluptate. ¶ Item ebrius sum.
Μεθυσμα, ατος, τὸ, ebrietas.
Μεθυσοκλύβιον, vide κότταβος, & Chil. Eraſ.
Μεθυστικὸς, ὁ ἡ, ὸν, ebrius, temulentus, Aristoph. πρὸ χρόνου μεθύσαι dixit vinolentam anum.
Μεθυστικὸς, vinosus, vinolentus Plat.
Μεθυστικὸς, mulier temulenta, Theopompo.
Μεθυστικὸς εἰς ὑβριν, nuptiæ vino defectæ, Epig.
Μεθύστης, ὁ ἡ, ἡ, ales vinum, Ibidem. (pig.
Μεθύω, μ. ύσω, ω. υσα, inebrio. εἰς ἑαυτὸν μεθύουσι, Lucia. ¶ Item ebrius sum. Dicitur autem μεθύειν, quòd ebrii fierent, ὅτι τὰ θύεσι, i. poſt sacrificium, Athendi 2. ¶ Transfertur nonnunquam ad alias res, nec solùm de vino ac potu dicitur. μεθύω τὸ φίλημα, sum ebrius propter osculum, in Epigr.
Μεθυφορέω, pondero, pendo, munera fero.
Μεθύω, μ. ήσω, ω. υσα, lubricdo, Ilia. ε.
Μείδημα, ατος, τὸ, risus, Hesiod in Theog.
Μειδιάω, ῶ, & Μειδάω, rideo, lub-

rideo, placidè rideo, Neutr. Lucia. Ἐπιμ. 2α.
Μείων, ων, ον, deterior conditio.
Μειωνὰ, posteriores partes fero.
Μείζων, magnificentius, magis, amplius, plenius. τὸ γνῶμα μείζονες, maiori animo, Thuc.
Μείζων, ονος ὁ ἡ ἡ, maior, grandior, capacior, Et Neut μείζον, maius, Genit. μείζονος ἑτέρου. Aduer. magis & valde. μείζον λέγων, Demosth.
Μέλας, ανος, primum, paradisus.
Μέλας, pro μέλας, poeticum.
Μελετᾶν, placere.
Μέλιγμα, ατος, τὸ, ἡ μείλιγμα, placamen, lenimentum, Nicand. in Ther. & Odyss. κ.
Μειλιγμάτιον, τὸ, placatio.
Μειλίκτωρ, ωνος ὁ, blandus. ¶ Μειλίκτιος, α, ὁν idē.
Μείλικτρα, Apoll. 4. μειλίκτρια.
Μελανοχρὼς, ὠτος, τὸ, melinus color, subflauicans.
Μελανὸν ὕδωρ, gratam voluptatem, Eurip.
Μείλινος, ου ὁ, fraxineus, melinus color seu pallidus, χλωρός, cuiusmodi est mellis.
Μείλιος, α, ον, munus demulcens, dotale, παιγνία, Apol. Schol. li 3. & Hom. Odyss. β.
Μείλιγμα, lenimentum, placamentum Plin.
Μειλίσσω, ξομαι, ξω, σομαι, & Μειλιόω, μειλίξω, τ. ιχα, palpo, adulor, demulceo, placo, Odyss. γ.
Μειλιχία, ας, ἡ, affabilitas, mansuetudo, Apoll.
Μείλιχος, ου ὁ, & Μείλιχος, ου, ὁ ἡ, ἡ, suauis, tranquillus, mitis. μειλίχῳ Ϟ μύθῳ, placatoria oratio, Homer. μειλιχία κύπρις, in Epigr. & Hesio. ἐπὶ ἔπεα μὴ εἶναι μείλιχα, i placida verba.
Μειλιχόω, placidè, comiter.
Μειλιχώτης, ὁ ἡ ἡ, mansueti ingenii & suauis.
Μείονες, quidam scribunt pro μινύες, Etym.
Μεῖον, τὸ, Dioſc. τὸ μεῖον Galen. Meu Plin. Vide Dioſc. l. 1. ca. 3 Plin. li. 21. cap. 23.
Μεῖον, ονος ὁ, τὸ, minus μεῖον ἔχειν, Xenoph.
Μείωσις, εως, τὸ, & Μείωξις, εως, ἡ, diminutio, defraudatio, cōceptus, mala tractatio, Xen.
Μειονεκτῶ, μειόνεκτέω, κέσω, minus habeo, inferior sum conditione, Genit. Lucian.
Μείων, ονος, minor, Apoll. 2. Arg.
Μειωρίζειν, minoribus terminis finire. Galen.
Μείωσις, in extremo mutilus. Aristot. Rhetor. 3. Δεῖ ἢ τὰ κῶλα ἢ τὰς ἀρχὰς, ἢ τὸ μείωσιν ἔχειν. ¶ Μείωσις, τος, decurtata Cic.
Μειλιχόφρων, mente diminutus, leuis, fultus.
Μείων, μείονος, ονος, minuo, μειοῦμαι τῷ διάνοιαν, mente minuor, in deliriam vergo. Xen.
Μειρακιώδης, & Μειρακιῶδες, adolescentis more agere. Lucian. φοβοῦμαι δὲ τὸ μειρακιῶδες τοῦτο· τὸ γὰρ γῆρας, i. morte horres vt adolescens. ¶ Adolescentis more lasciuire, Athe.
Μειράκιον, τὸ, adolescentulus, Aristophan. 149.
Μειρακιεύομαι, & Μειρακιεύω, iuuenesco Plin. & iuuenor Horat. Xen. in Polit. Laced.
Μειρακίσκος, ου ὁ, adolescentula.
Μειρακίσκος, ου ὁ, adolescentulus, Poll.
Μειρακιώδης, ους ὁ ἡ, iuuenilis, puerilis.
Μειρακύλλιος, ὁ ἡ, adolescens & puella, Lucian.
Μείρομαι, diuido, sortior, cupio, Etym.

Μείρω, μ. ἀορ. π. μέμμορμαι, diuido.
Μείς, τὸ μῆνις, Æolice & Doricè, pro μήν, mensis. Hesiod. μεὶς δὲ τριακὰς ἔστω τοῖς ἐργάτῃσι.
Μείστος, η, ον, minimum.
Μείων, minor, paucior, paroxyt.
Μείωσις, ὁ, diminutio, imminutio, ἡ ἀπαυξησις extenuatio, τῆς ψυχῆς μείωσις, Cic. infractio & demissio animi.
Μειωτικὸς, vim habens diminuendi.
Μείωψ, ὁ, luscioſus: rectius μύωψ.
Μελαγχίμων, ονος, τὸ, vel μελάγχιμος, Herodot. niger solum, pulla terra.
Μελάγχαιτος, ὁ ἡ, niger, pullus. μελάγχαιτος ἀτρικαπίλλα: dicitur & συγχίτις. ficedula: sed diuerso anni tempore propter coloris mutationem, Idem Aristot. li. 9. Anim.
Μελαγχαίτης, qui nigro est capillitio, Hesiod.
Μελάγχιμα, τὰ, lustra ferarum, loca quæ hyemat ob concamitatem niue non tegunntur, aut in quibus nix liquefacta est, Poll.
Μελαγχίμης, profundus, cauus, Eurip. in Rhes.
Μελαγχίτων, ωνος Ϟ ὁ, ἡ, pullatus. μελαγχίτων φιλῶ, Æsch. animus mœstus & vehementius.
Μελάγχλαινος, pullati, atra vestis indutus, Theocr. Ariſtoph. in Plut. μελαγχλαίνας δ' ἔχουσι.
Μελαγχολάω, ῶσω, τ. ησα, ησω, insanio, atra bile laboro, Aristoph. in Plut. μελαγχολᾷς δ' ὅτι πένης.
Μελαγχολικὸς, ὴ, ὸν, qui atra bile abundat, Gal.
Μελαγχολὸς, ater colore, Menand.
Μελάγχροες, μελάγχροι, qui sunt atro colore.
Μελάγχροος, ὁ ἡ μελάγχροος, ὁ ἡ, nigri coloris Eurip. in Oreste. μελαγχρόους ἐκφεύγειν.
Μελάθρον, ου, τὸ, atrium, palatium. Ilia. 8. ¶ Item trabs in medio tecti fumo denigrata: quoniam accipiunt pro tecto, Hesych.
Μελαθρονόμος, μελαθρώνης, custos vel præfectus domus, custos, ὠμοφαγορόνης.
Μέλαινα, ης, ἡ, nigra, tenebrosa, profunda, Etym.
Μελαινάετος, aquila pulla, aquila fulua Gal.
Μελαῖνις, cap. 2. vacca.
Μελαΐνομαι, nigresco, Depon.
Μελαίνω, nigrum reddo, denigro, Accul.
Μέλαιος, ὁ, miser, vanus. μάτην.
Μέλας, idem quod μέλας Etym.
Μελαχειμερία, ἡ ἰμάχλυα, atra caligo, Nonn.
Μελαμβαφὴς, nigrum ex profunditate, Arist.
Μελαμβαφὴς, τὸ, quod nigrum ex tinctura est.
Μελάμβλωψ, obscuræ vitæ.
Μελάμβολος, terra nigris glebis, pinguis fœcunda, Epith. fontis, Homer. Iliad. ω.
Μελαμβόλιος, nigris foliis præditus, Theoph.
Μελαμπόλιον, ου, τὸ, nigrum ellebori. Theoph.
Μελαμπύγος, cui niger est podex. ὁ δασύπους.
Μελάμπυρον, τὸ, herba in quam degenerat triticum, Gal. de Alimentis li. 1. ca. 1. Theophr. hist. lib. 8. cap. 8. Dioſc. li. 4. cap. 97.
Μελάμφυλλον, τὸ, herba ex specie achantes.
Μελάμφυλλος, Dionys. de fit. nigra folia.
Μελάμφωνος, cui vox fusca & obscura. Gal.

Μέλαν, ὄν, τὸ, nigrum id quod pupillā ambit: atramentum, quod & μέλαν γραφικὸν dicitur.
Μέλανα νέφη, ὑετοῦ, atro nimbo horrens, præturbulenta vi & horrore nigricans, Plutar.
Μελανόχρως, ατρο cruori, Eurip.
Μελανόστερνος, denſum, longum, nigrum habens capulum ferro ligatū, Hesiod. in scuto Herc.
Μελανδύκης, ατramentarium in Epigr.
Μελάνδρυα, τὰ, pulpamenta thynnorum cōditanea, ἃ τῆς quernis assalis similia, Plin.
Μελανδρύειν, τὸ, nigrum roboris, medulla querci. Theophr. hist. plant. li. 5. & li. 1. ca. 9.
Μελανεῖ, μελανεῖν ὁ, nigrescit, Hom.
Μελανειμονέω, ῶσω, induo nigra vestem, Neut.
Μελανειμονῶν, ὁ ἡ, pullatis vestibus indutus.
Μελανείμων, ονος ὁ, ἡ, nigras vestes gestans, Arist.
Μελανθὴς, fusca, in Epigr.
Μελανθὴς, atrimis.
Μελάνθιον, τὸ, melāthium herba, gith Pli. Theophrast. li. 1. hist. stirp. ca. 22. Dioſc. li. 3. ca. 93. Plin. li. 20. ca. 17. Nicand. in Ther.
Μελανθὴς, ὁ, Neptunus, Eust. Iliad. α.
Μελανία, ας, ἡ, nigredo, nigritia, nigrities, nigritudo Plin. ¶ Μελανίζω, nigrico.
Μελάνιον, τὸ, viola nigra, Theophr. hist. stirp. li. 6. cap. 6. Plin. lib. 21. cap. 11.
Μελανόγχιτος, melanuro à lineari tunicā nigredine.
Μελανόγχιτος, τὸ, atramentarium.
Μελανόθριξ, τριχος, qui pilis est nigris.
Μελανόκροκος, fruticus homo & crudelis: sic dixit Arist. asperam.
Μελανόμματος, habens capillitium nigrum.
Μελανόμματος, ὁ ἡ, nigris oculis. (pēnis.
Μελανόπεος, ὁ ἡ, Aristoph. nox atris alis seu nia pennis, Eurip.
Μελανόπτερος, ὁ ἡ, nigritia, nigredo, Gal. ad Gl. in Epigr. piscea qui & μελανοῦρος. i. oculatus, vt vertit Gaz.
Μελανόπτερος, nigram habens caudam.
Μελανόπτερος, ὁ ἡ, serpentis genus, in Lybia & Arabia præcipue nascens, Cæl. lib. 14. ca. 63. ¶ Ist etiam melanurus piscis Plin. & Colum. oculatam, vt vertit Gaz. ex Arist. lib. 8. Anim.
Μελανόφθαλμος, habens nigros oculos.
Μελανόφρυος, ὁ ἡ, nigri aut densi supercilii.
Μελανόχρως, ὠτος, ὁ, nigri color.
Μελανόχρως, nigrior. Μελανόχρωτες, nigerrimus.
Μελανόχυτος, ὁ ἡ, habens nigrum corpus.
Μελάνωμα, atramentum metallicum, Dioſcor. lib. 5. ca. 118. Scribonius Largus exponit creamfictoria, qua ligulæ calcei denigrātur.
Μελανόφρυς, habens nigram aquam & profundam, Epith. fontis, Homer. Iliad. ω.
Μελανώδης, id denigratio, μελανώδη, Poll. li. 6. ius nigrum Cic. 5. Tuſcul. μελανώδη χολὴ, atra bilis, Aphr. Probl. 92. lib. 1. ¶ Item μέλας, ατρα bilis, Etym.
Μελανωμάτιον, ου, τὸ, & μελανωμάτιος, ὁ, ἡ, denigratio, atramentum in Epigr. Poll. μέλανωμα, est τὸ

κάλλιστε βάμμα, comæ tinctura.
Μελανώπης, ωπος, niger, Æschyl. & Iliad. χ.
Μελάνυδρος, liquesio.
Μέλδω, membra exedo & consumo, Etym. ¶ Item elixo, macero, liquefacio, Accuſ.
Μέλδω, δήσω, φθείρω, ἀπόλλυμι, curæ erat, Homer.
Μελεαγρίδες, ides, Aristot. lib. Anim. Gallinas mauras quidam vocant: Vide Varr. lib. 3. de Re rustica, & Plin li. 10. cap. 26.
Μελεδαίνω, curo, ἐπιμελοῦμαι, Herodot. ἐθέλουσι κατίλλειν ἐς τὰς πυγὰς μελεδαίνειν τῆς ἐγχρείης, curare & ægrotos alere.
Μελέδημα, ατος, τὸ, cura, æruminа, Odyss. ξ.
Μελεδήμων, curator, qui exercet in Epigr.
Μελεδών, ῶνος, ὁ, ἡ, & Μελεδώνη, & μελέδη Hippocr. cura.
Μελεδωνὸς, curator, procurator, Herodot.
Μελεδῶνη, pedica, Oppian. in Cyneget. ¶ Item funis, quo ligantur artus.
Μέλει, curæ est, Arisſoph. τοῦ ἐλίγου δέ μοι μέλει, non est mihi magnæ curæ. μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, Isocrat. μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, Demoſt. hęc res est mihi curæ.
Μελίαινος, ὁ, fraxineus, Theoph. li. 5. hist. plant.
Μελειήλατος, ὁ ἡ, qui iā grandior pueris præest.
Μελίαιος, membratim ἀφ' μελέων, Apoll. μελιάδης.
Μελίομαι, curam gero, Gen. & Dat. Sophocl.
Μέλιος, incassum, Iliad. κ.
Μέλιος, ὁ, ἡ, tardus, otioſus, infelix, vanus, Hesio.
Μελιόφρων, ονος ὁ ἡ, misera cogitans, Eurip.
Μελίομαι, ῶσω, τ. ησα, meditor, cogito, excerceo, Accuſ. Xenoph. εἰ πάνυ ἐπιτηδεύω μάλιστα μελετᾶν τι. ¶ Genit. μελετᾶν βίου, Hesiod. vitæ rationem habet. ¶ Cum Infinit. iu. Plat. in Phædone, ἀποθνήσκειν, μελετῶσι.
Μελέτη, meditatio, exercitatio, commentatio, cura. μελέτης πυκινῆφι, se exercentes, Thucy.
Μελέτημα, μελετεύω, meditatio, φρόντισμα.
Μελετηρὸς, & μελετὸς, tardus, cogitatiuus.
Μελετητήριον, locus exercitationis, & id quo quis se exercet, Hesych.
Μελετητικὸς, ὴ, ὸν, declamatorius, meditatiuus,
Μελετὼν, exercitii domus. μελετητήριον.
Μελέτωρ, procurator, φροντιστὴς, Sophocl.
Μέλεως, ὁ, poculi figulini species.
Μέλεα, τὰ, membra, carnes: carmina, vasa,
Μελεδὸν, Aduerb. membratim, μελεδὸν.
Μελεδὼν, cantus, cura, meditatio.
Μέλημα, τὸ, & μέλεσις, cura, cūctatio, φρόντισμα. ¶ Μελεμέδιος, idem.
Μέλιττα, τὸ, mel, Ilia. ἀ. τῶ ἢ Νότῳ γλάσσας μέλιτος γλυκίονα βέτο αὐδὴ, ex cius lingua melle dulcior fluebat oratio Cicer. de Senect.
Μέλια, fraxinus hasta, Hom. Iliad. β.
Μελίαι νύμφαι, Meliæ nymphæ, filiæ Tertæ ex guttis genitalis Cœli, Hesiod. in Theog.
Μελίαις σῆτες Theoph. hist. plant. lib. 7. cap. vlt. mel frugum Gaz Interp.
Μελίκρατον, potio ex solo melle confecta, cum aqua & herba quadam iniecta, Etym.
Μελίγηρυς, ὁ ἡ, vocalis, suauiter canens, Ody,

μ. Vide Politian. in Miscellaneis cap. 91.
¶Pind. ὑμνων. ἀοὶ μελιγαρυες ὕμνοι, hymni dulcisoni.
Μελίγληνος, dulcis aspectu.
Μελίγηρυς, ὑος, ἡ, cui' suauis & mellita oratio. Arist. in Auib. μελιγηρύστατον ἐπέων, mellitorū carminum: vt Horatius dixit poetica mella.
Μελίδρυα, arborum fructus.
Μελίζηλος, Scythicus potus solo melle & aqua adiecta herba quapiam, μελίζηλον.
Μελίδωρ, ορος, τό, fauus, καρίον, Suid.
Μελίζουσι, μελίσσουσι, πτισσουσι, & Μελίζω, ίσω, πτ. κω, cano, Theocr. εἰδύλλ. ᾱ. ἀ δὲ πίτυς εἰ πλάτα τίνα Δ' αυτὶ τᾶς πεζαῖα μελίσδεται πα, i. dulce cani. ¶Item mellitū facio, cicuro, ἀφυλα. ¶Item trunco, κατακόπτω, Accusat.
Μελίζωνος, Melicratum seu mulsum, Nic. in Alexip. ¶In Theriacis vero, p gustu mellito.
Μελίη, lancea. ¶Item apes.
Μελιηδέστατος, ἡδύτ, melleus, dulcis, iucūdus: Vnde frequenter apud Homer. μελιηδὲς οἶνος. ¶Hipp. verò vocat μελιηδέα οἶνον, melli permistum, τῷ μέλιτι μεμιγμένον.
Μελίθρεπτος, melodia nutritus, in Epigr.
Μελίθρους κύκνος, canorus cygnus, in Epigr.
Μελικέρτης, Melicerta, deus maris, παλαίμων, Comment. Aristoph. in Vespis.
Μελίκηρα: apud Arist. à Gaz. redditur fauago purpurarum concharum. Est vero saliuarium lentor quē saliuant purpuræ, qui fauum repræsentat similitudine. Apud Athen. lib 3. scribitur Μελικήρα.
Μελικράς, άδος, ἡ, capitis vlcusculum, de quo Actius παραδελ. 2. Serm. ca. 68. Galen κεφ. lib. 1. Plin. appellat vlcus concretum in modum faui.
Μελικρὰς πίνδαρος, Pindarus suauissimus, Plutar.
Μελικρατώδης, τό, mulsum. Vide μελίκρατος.
Μελίκτηρις, ὁ, herba, quæ μελίφυλλον, Nicand. in Ther.
Μελιλοιδός, οῦ, cantor, poeta.
Μελίλωτος, ου, ἡ, Dioscor. li. 3. ca. 48. ᾧ μελίλωτον, τὸ, Gal. Simpl. sertula Cipana Plin. lib. 21. cap. 9.
Μελίμηλον, τὸ, genus pomi, à dulcedine mellis.
Μελίνη, ης, ἡ, panicū, Vallæ pisum apud Herodo.
Μέλινον, apiastrū Varr. de Re rust. lib. 3. ca. 16.
Μέλινος, η, ον, luteus. ¶Item panicum, genus frumenti, Theophr. lib. 8. hist. plant.
Μελίπαστον, placenta ex melle. τὸ μελίπαστον, Interp. Plutar. in Apophth. liba melle confecta. Vide in Epist Basil.
Μελίπνοος, ον, ὁ, ἡ, suauiter spirans, εὔπνοος.
Μελιτόω, mellifico.
Μελίρρυτος, ὁ, melliflous, μελίρρυτος ἀοιδός, Nonn.
Μελισμα, ατος, τό, cantus, ἄσμα, carmen.
Μελισμάτιον, τό, in Epigr. cantiuncula.
Μελισμός, membrorum diuisio, à μελίζω.
Μέλιττα, ης, ἡ, apes: Vide Aristot. & Ælian. ¶Ponitur aliquando pro obulo.
Μελιτᾶς, cognomen Iouis.
Μελίττειον, τό, alucaria.

Μέλιττον, apum examen, fauus.
Μελίτεος, ου, melleus.
Μελιτεών, ῶνος, ὁ, apiarius, i. qui apū curā habet.
Μελιτοβόσκος, ου, ὁ, ἡ, ab apibus depastus, Nonn.
Μελιτοβότης, ου, ὁ, pastor apum.
Μελιτοκάμινος, apiarius, qui curā dis apib' præsert.
Μελιτοκτόνος, in Epigr. i. apiarius, cultor apū.
Μελιτοφυλλὶς, apiastrum herba.
Μέλιτος, i. μελίζω.
Μελισσών, ῶνος, ὁ, apiarium.
Μελισσοστάλαγμος, ου, ὁ, ἡ, mellifluus, mel stillans, Epigr. μελισσοστάλαγμος κρουνίσματα, pulsus aquæ mellit'.
Μελιτοῦσσα, ης, ἡ, Melitę: à Melite insula, μελιτοῦσσαι νῆσοι, Melitēsis catellus, Arist. li. 9. Anim.
Μελίττα, ας, ἡ, herba, quā ali μελίττας, alii μελισσόφυλλον vocāt, apiastrum, Theoc. Εὐφ. lib. 2. Hesych. chlamys.
Μελιτταῖος, ὁ, χλαμύς, Hesych. chlamys.
Μῆτις, ἄμους τ' ἀπήνης, Aristoph. popul' Attice.
Μέλτα, μέρος τ' ἀπήνης, fumie, iucundum.
Μελιτηρὰς, ᾶδος, ἡ, ζωλὸς, succus melligenus, sic Gaz. lib. 3. hist. plant. Theoph. c. 8. ¶Μελιτηρὰς ἀγγεῖα, vasa quæ mel habuerunt, Galen.
Μελίτιον, ου, τό, melliculū, fauus, potus Scythicus cū melle, aqua, & herba quada coctus, Hesy. cū melle, aqua, & herba quada coctus, Hesy.
Μελιτῖτις, ιδος, ἡ, melitites gemma.
Μελίτιτες οἶνος, melitites vinum. fit ex musto & melle. Plaut. mellinam vocat. Compositionem docet Dioscor. li. 5 Plin. li. 14. cap. 9.
Μελιτόεσσα, ης, ἡ, libamē è melle confectū, Herod.
Μελιτοῦς, οῦντος, ὁ, placenta, vel mustum purum, Hesy.
Μελιτοπάλης, ου, ὁ, venditor mellis, Aristoph.
Μελιτοπωλεῖον, τό, locus vbi fit mel.
Μελιτουργία, ας, ἡ, mellificatio, Arist. in Polit.
Μελιτοῦς, ᾶντος, ὁ, placentæ genus melle conditæ Aristoph. περὶ τὸ χεῖρ τῶν δὲ μελιτοῦντα.
Μελιτόω, μώσω, τ. ωσα, mellitum facio. οἱ μελιτώσαντες, probè mellant, Gaza ex Theophrasto, hist. plant. lib. 6.
Μελίφρουρον, τό, apiarium, mellarium Varr.
Μέλυττα, pro μέλισσα, apis.
Μελίττιον, ου, τό, apicula, fauus apum.
Μήτιστον, ου, τό, stirpium facere ne audent apes.
Μελιτθρεπτήριον, τό, locus vbi fit mel.
Μελιτθρεπτικὸς, mellificus.
Μελιτθρεπτὸς, mellarius, apiarius Plin. lib. 21. ca. 10. ex Theophr. hist. li. 6. ca. 2.
Μελιτῶδες, τὸ, mellarium, Theophr. lib. 9. hist. plant. ca. 9. Gaz. vertit, variū genus frugum.
Μελιτώδης, ες, ὁ, ἡ, mellens, dulcis.
Μελιττών, ῶνος, ὁ, cella mellaria vbi asseruatur mel, μελιθρεῖον. Latinè Mellarium.
Μελίτωμα, ατος, τό, placenta mellita, dulcia.
Μελίφθογγος, ου, qui voce sunt mellita & dulcis.
Μελίφρων, ονος, ὁ, ἡ, melle mixtus, in Epigr.
Μελίφρων, ονος, ὁ, ἡ, dulcia sapiens, mel respirans, mellitus. μελίφρονα οἶνον, Homer. Ἐν μελίφρονι πώματι. Galen. exponunt τῷ μέλιτι, tipham commodissimum equorum pabulum.
Μελιφυλλὶς, herba, apiastrum Varr.
Μήκλαγρος, instar mellis fluens, Epith. Ἥφαιστος

Μήκλαρος, ὁ, ἡ, amœnus, melleus color Plin.
Μήκλαρον, vinum cum melle mixtum.
Μήκλαστος, ου, ὁ, mellitus Sophocl. Epigr.
Μήκλαρ, Phil. in Heroi. mellei coloris Plin.
Μήκλαρ, siue μέλαν, melea, Gal. lib. 7. Meth.
Μήκλαρ, ωνος, fons, scaturigo. ¶Item puerilia delectamenta.
Μιδής, ῆτος, rudis, nihil intelligēs, semimoren'.
Μίμνω, app. are, videtur, permanet.
Μινύθειρος, ὁ, l. acedæm. vocātur pueri grādissimi, post pueritiā autē ānis duobus, εἰράσιος, turus puber, Enstath.
Μινυθίζω, ingressurus annos pubertatis, futurus puber, Enstath.
Μινύθησις, cunctatio, procrastinatio. Æschyl.
Μινύθω, cunctatio, dilatio, negligentia. μινύθει τὸ βίλτιον, tarditas ad melius.
Μινυθώδης, cunctatio, cunctor, tardus, cessator, cunctari, μίνειν.
Μνηστήρ, gener futurus.
Μνηστὸς, nuptura, aut vxorē ducturi'.
Μοιρίδιος, ον, morti proximus, decrepitus.
Μοιρίδιος, tardare, differre, prorelare, procrastinare, Erasm. Chil. & Aristoph. in Auib.
Μνηστὴ, futura sponsa, desponsata virgo,
Μνηστὴρ, sponsus, ductur' vxorem, Poll.
Μνηστὴρ, puerilitam ingressurus, decennis.
Μνηστὴρ, futurus sponsus, qui nondum duxit vxorem, mox ducturus, Poll. & Hesyc.
Μνηστὴρ, vel Μνηστὴρ, qui iamiam sternut aturus est, Aristot. in Probl. sect. 31.
Μνηστὴρ τῷ ἐφεῖν, debeo, futurus sum. Cum Infinitini præsenti cōstruitur, Demost. μέλλω Futuro. Idem, μέλλω κινδυνεύσειν, periculum subiturus sum. ¶Interdum etiam cum Aoristo 1. ἔμελλον ἐπορεύθην τοῖς πολεμίοις ἐπὶ τὸν ἱππόδρομον, ἐπὶ τὸν ἱππόδρομον ἐπορεύθην

Universidad de Deusto
Biblioteca

Μίμνημι,μιμνήσω,vel μέμνημαι,ῶμαι,memini, reminiscor,Genit.πολλῶν ἀφ' ἡμῶν μεμνημένων, commemorant res gestas antiquorum, Xenoph. ¶Accusat.μεμνημένος σε λέγεται,Demosth.μεμνῆσθαι ἀνάγκη πάντ' ἀεί, Xenoph.memini ex te aliquando audire. ἐμνήσθην αὐτοῦ νεανίου, nanimm memini, Thucyd.

Μίμονες,αι,aues sunt apud Ælian. & Oppian.

Μίμνω,maneo,duro, τὸ κρατεῖσθαι.

Μιμολογώς,ῶτος,elaboratus, Nicand.in Alexiph.

Μιμολογώτερον soctius,Gen.Phalar.in Epist.

Μιμολυβδος, refrigeratus,induratus,Hipp.

Μίμορος,cupiens,promptus sum,Odyss.ε.

Μιμορός,cupiens,promptus.

Μιμορημένος,factum,paratum, Nic.in Alexiph.

Μιμόρτηται,pro μεμοίρασται,sorte aut fato euenit, Apoll.lib.1. Μιμορτῆς, idem.

Μιμοσυβδάω,permixtus,maceratus,Nicand.

Μιμητός ς, & Μιμητός ός, ὁ, lamentabilis, improbandus,acculandus,malus.

Μίμυκε,sonuit, i.sonat,concidit,Hesio. μίμυκε ἢ ταῦρος ἢ βοῦς, i.frigore cõtrahitur vel mugit.

Μιμύλλεται,comuoluit, à lanis quæ nẽtur,Hipp.

Μιμύλλεται,conqueri, accusare.

Μιμύομαι,μιμύσομαι, conqueror, accuso, Dat. & Accus. μεμύομαί σοι μὴ μέμφεσθαι, de te iustam querimoniam habeo, Aristoph.in Plut.μεμύομαι πολὺ πρὸς σοῦ φίλως, Xenoph. in Oecon. conqueror de quopiam apud amicos. Cum Genit. Thucyd. οὐ μόνον ἐμέμψαντο, quos nullus vituperauit.

Μίμφομαι,prehendo,capio,Etym.

Μίμφις,accusatio,conquestio,μέμψις.

Μιμψιμοιρία,ας,conqueror,Diodor.Sicul. μεμψιμοιρήσας τοῦ βασιλέως οὐδὲν πώποτε.

Μιμψιμοιρία,ας,querela,conquestio Cicer.

Μιμψιμοιρος,ου,querulus,Isocr.in Panath.

Μίμψις,accusatio,conquestio,querela.

Μιμωγμός,carentia sensus,Hippocr.

Μίν,quidem,sequente ἤ,i. autem, Xeno. ἐγώ μὲν ἔγωγε νομίζω,σοφὸς ἦ δ' ὅς· σὺ δὲ μὴ φίλος εἶ. σὺ δὲ ἐμοὶ μὲν δὴ ἔγωγε νομίζω,σοφὸς ἦ δ' ὅς· σὺ δὲ μὴ φίλος εἶ.

Μινάλλω,& Μινάλλομαι,irascor, νέους εἰ ζῶν μὴ μινάλλω, i.irascimur, Homer. ¶ Item gestio, promptus sum,cupio,cogito,Iliad.γ. κεφαλὴν κατέρυκε μένεινε. ¶Hesio.cum Genit μὴ γὰρ ἀμοιβὸς μένεινε, pugnæ auidus. ¶Item languor animo,Iliad.π.

Μινάθιος,qui vitam expectat,in Epigram.

Μινδήσιος,hircus,& Pan Ægyptiis,Etym.

Μενδήσιον,ου,τὸ, Mendesium vnguentum, quod quomodo fiat docet Dioscor.& Æginet.

Μενδήσιος,bellicosus,belli patiens,z.Argon.

Μενεκτύπος,bellicosus,durans in prælio.

Μενεπτόλεμος,ὁ,belli patiens,bellicosus,nihil metuens tumultus,bellax,Iliad.β.

Μενετάω,expectans,expectandus,Thucyd.

Μενεχάρμης,ὁ Μενέχαρμος,ὁ, prõptus in bello, Μενεχάρματα,curæ,ἐφετμὰς, q. μόρου δόρυς, quod vires & neruos omnes corporis & animi depascant. ¶Μενέχαρμα,curabo, ἐτεκμήρω.

Μενοινή,curæ,cogitationes μάτην, ὧν ἔξω τ' ψυχὴν ἀνακαίνυμαι.

Μενοί,pro μῶν,Aristot.

Μενοικός,ὴ,ὸν,placabilis,animo grat',demulcens animum. Iliad. ἄφρ' εἰ σοὶ κεν μενοικὰ δαίτης ἀρτύνω, appone lautum conuiuium.

Μενοινάω,& Μενοιάω,opto,gestio,destino,in animo habeo,cupio efficere,curo,posticum Sopho.π' αὖτε μενοινᾷς;quid vult,quid cupit?

Μενοινή,cõtentio,cura,cupiditas,ὑπὲρ μενοινῆς, desiderio.

Μενοίνιον,instrumentum balneaticũ supellectilis,Plutar.in Alexand.

Μένος,τὸ,vis,robur,animi potentia,ardens furor,ira,stimulus.Iliad.ἀ. μήνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος, i.stimulum, excandescentia implebantur. Ibidem.ἐν δὲ οἱ ἦτορ μῦθον ἔειπε, id est, ἡ ψυχή.

Μενοῦν,ταχὺ,ἐγκωμ. Μενοῦν,nempe. Μενοῦν δὲ καὶ, Mivrõ,nihilominus,quidem,tamen, quamquã porro,certè,atqui, Xenoph.

Μεντόπων,ωνος,ὁ,vestis militaris.

Μένω,μενῶ,πεμενέω & ἐμέμηκα,maneo,duro, expecto. μήτε σε δίκη,pœna te manet, Plutar. μένει τοὺς τοῦτο δράσαντας, eorum in opinionibus persistere,Arist.2. Polit.

Μενωνία,ας,delibero,consulo.

Μεραρχία,exercitus 2000 & 48. virorũ cõtinens.

Μερίζομαι,affatim comedo.

Μερίδες,viden,oculos vndequaque obuerto.

Μερίς,ίδος,trib'pars ex triginta virũ cõpacta.

Μέρισσα,primata,ἀρχίσιον.

Μερίς,ίδος,tercula sunt quæ vnicuique apponuntur in conuiuio sigillatim,Athen.

Μεριστής,οῦ,partior,particeps sio,Genit.μεριστὴς τῶν ἀδικημάτων, sum particeps eius quod per iniuriam ablatum est,Aristot.5.Ethic.

Μερίζω,μίσω,diuido in partes,Actiu.Accul.

Μεριδιάω,Pachym. diuidor,secor in partes.

Μερικός,ὸν,particularis,Galen.ἐν μέρει,Cicer.

Μερικῶς,particulatim Columel.partire Cicer.

Μερίμνα,ης,τὸ,curuma, cura,meditatio.

Μεριμνάω,μνήσω, π.ησα, curo, anxie & solicite cogito,Xenoph.lib.1. Χρημάτων δὲ ἢ τῶν φύσει μεριμνᾶν, in curam incumbere naturæ rerum omnium, i.contemplari.

Μεριμνητής,excogitatus,in Epigr.

Μεριμνητικὸς ὁ,cogitator,contemplator,Etym.

Μεριμνητικὸς,anxii contemplatores.

Μεριμνήτης,quasi ærumnæ parientes,ærumnosus, in Epigr.

Μερίς,ίδος,ἡ,particula, ἐλαχιστοῦ, partiuncula, pars,Lucian. ¶Item factio,Demosth.

Μερισμός,οῦ,partitio, distributio.

Μεριστικὸς,partitor Cicer.

Μεριστός,ὴ,ὸν,separabilis,diuidens,Plat.

Μερίτης,ου,ὁ,partiarius Caton.particeps,Pollux.

Μέρμερος,intercalatio.

Μερμηρίζω,curo,irascor.

Μερμηρίζω,idem quod μερμηρίζω infrà.

Μερμερίζω,curiosus, solicitus,anxie perscrutator,& exquisitus interrogator.

Μέρμερος,cura,angor,cõsilium,solicitudo,item somnus leuis qui sub aurorã occupat homines.

Μερμηρίζω,μερμηρίξω,ἐμερμήρικα,solicitè cogito,delibero,consulo. Odyss.ἀ. Ἐν δ' ἔνθ' ἐνὶ φρεσὶ δῖος Ὀδυσσεὺς μερμήριζε.

Μερμηριστὴς,piratæ.

Μερμίζω,curo.

Μέρμις,ιθος,ὁ,funiculus,filum,Odyss.κ.

Μέρμερος,accipitris genus,Hesych.

Μερμνάω,humana damna,in Epigr.

Μέρος,ους,τὸ,insula postea Cos dicta.

Μέρος,ους,τὸ,pars, τὸ μέρος τοῦτο βλάπτει, aliqua ex parte ciuitatem lædit, Thucyd. ¶Ire vicissimdo. ἐκ τοῦ μέρους ἀπαμειβόμενοι, per vices quiescentes, Thucyd. ¶Dicitur etiam τὸ σὸν μέρος, quantũ in te fuit,pro virili parte, Eur.

Μέροψ,οπος, hominum epith.quod habeat vocẽ diuisam, i. quòd hic alia,ille alia lingua loquatur,vel diuisam i.articulatam, à μερίζω & ὄψ. Etym. In Epigr. ἀφ' ἡμέρου μερόπων, priscorum hominum.¶ Μέροψ,item auis apibus inimica,Arist.li.9.Anim.apiarium quidam vocant siue ripariam. Gaz. rapiaster.

Μεσαιπόλιον,ου,τὸ, σπαθίον.

Μεσαίτατος,ὴ,ὸν, pudendus.

Μεσαῖτις,ιδος,ἡ, & poetice μέσσατις, lorũ quo boues iugo alligantur,Pollux.

Μεσάτις,ιδος,ἡ, lignum inter boues iunctos medium,Suid & Hesiod.li.β. Vnde verbũ μεσάτιδι κεντεῖν, boues iungere.

Μεσάτιδες,ων,αἱ, tentata iacula. Arrian 6.

Μεσαῖτος,ὴ,ὸν, & ἐος, ὁ, mecanus, ad media pertinens caniciem,Iliad.ν.

Μεσαίτατος,ὴ,ὸν, maximè medius,Arist.de mũd. ἐν τῷ μεσαιτάτῳ τῆς γῆς σημείῳ συνέστηκεν, in medio maximè mũdi terra cõstitit.

Μεσαίτερος,ου,τὸ, omne inter aliquod medium, pars media hasiæ,& spatiũ inter duos exercitudines,Herodot. (citus.

Μεσαῖτις,ιδος,ἡ, & μεσόφριον, τὸ, membrana venis, arteriis,neruisque contexta per cuius vasa alimentum è ventriculo in hepar distribuitur. ¶Dicitur & μεσόφρενον, & μεσάλλαντα, Hipp. ¶Item Μεσόφρενος, idem.

Μεσαίτατος,μέσος,medius,Dion.de fit orbis.

Μέσαυλος,ὁ,& μεσαύλιος,poetice,medius,Iliad.ξ. Suid.mediana ianua, in aulæ medio.

Μεσαύλιος,ου,ὁ, ianua media inter duas aulas, Euripi.¶Hom.est rugurium & caula.

Μεσαυλίτης,media cernice ligati.

Μεσαυλοπόλος, ὁ, ἡ, ον, fidicinem, fidicinissionem capio, apud sequestrem pecuniam depono dam,fiducior vel cõfido. Isocr. τὰ μεσεγγυαθέντα, apud sequestrem depositũ. Plat. de Leg. Μεσεγγύημα,depositum apud sequestrem,Xen. ¶Pro sponsione mercedis & precio dicitur. Æschyl. ἐκ pro pactamercede occulta.

Μεσεγγυητὴς,ὁ,sequester,interuentor Vipian.

Μεσεγγύης,ου,ὁ, interstitium genus est, quo facies tumoluntur,ne duro contactu spinæ lædan-

tur,Poll. ¶Gaz. pro lactibus accepit apud Aristot. li.4.de Partib. Cic. de natura deorũ medium intestinum appellat.

Μεσεύω,μεσῶ, & μεσάω, ambigo, ad vtrumque medius fui,vtriusque particeps. μεσεύοντας ἐν πρόσθε, in medio viæ existentes, Aristid.

Μέση,ης,ἡ, media,medietas. ¶Est & μέση, inter phthongos mpsicos Vitruu.li.5.cap.4.

Μεσηγαῖος,ου,ὁ, mediterraneus.

Μεσηγύ, inter, μεσηγὺ, Gen.Iliad.i.Cui alterum ν etiam additur.μεσηγύν' apud Nonn.

Μεσηγύς,Aduerb.interim,in medio,Gen.Odyss.ι. μεσηγὺς νῆός τε καὶ αὐτοῦ, inter nauẽ & ipsum.

Μεσήεις,εσσα,εν, mediocris, medius.

Μεσήλιξ,ικος,ὁ, ἡ, qui est in ætate media.

Μεσημβρία,ας,ἡ, meridies,medium diei.

Μεσημβρίζω,& μεσημβρινῶ,meridio, seu meridiori:Dicitur & μεσημβρίαν ἄγειν, lib. 4. Epigr.

Μεσημβρινὸς,meridianus.μεσημβρινοὶ κύκλοι, circuli sunt in sphæra Procl.Μεσημβρινῶ,& ὦ, idem.

Μεσογαῖος,ὁ, ἡ, mediterraneus,Dieny.de situ.

Μεσόδμη,neutri parti fero præsidium.

Μέσος,nomen venti,in 2 Meteor. Aristot. 189.

Μεσότιμος,ὁ, ἡ, ὄν, & ὄος, interuenio,(vt Iurisconsulti loquuntur) διὰ μέσου κεῖμαι,Suid.

Μεσόπολις,medi' μεσόπολις ἀρχὴ, princeps qui ad neutrã partem inclinat.Aristi.li.5.Pol.ca.6.

Μεσόπυρος,consisto, vel incedo in medio.

Μεσίτης,ου,ὁ, mediator, sequestrer, intercessor, μεσιτεύω, internuntius, Naz, Suid. ὁ μεσιτεύσας. ¶Μεσίτης,ου,ὁ, idem.

Μέσοκυβδις,pellis,ὑπὸ μέσα κεκλῖσθαι, Nicand.

Μεσοβασιλεία,ας,ἡ, & Μεσοβασιλεῖον,τὸ, interregnum, Plut. in Pomp. ¶Μεσοβασιλεὺς Suid. interrex.

Μεσοβλάβιον,apud Hipp.Gal. interstitium.

Μεσογαῖος,mediterranea regio, Thucyd,

Μεσόγαιος,qui est in media parte nauis.

Μεσογαῖος,ὁ, ἡ, mediterraneus,Phil.de mũd.

Μεσογείτων,& μεσογείτονιον,τὸ, internodium τῶν καλάμων,Theoph li.4.hist.plant.cap.12.

Μεσογράφος,scriptus.

Μεσοδίαιτος,disceptator,qui alteram partem præponderantem ad æquilibrium reducit.

Μεσοδίκης,iudex,honorarius arbiter Cicer.

Μεσόδμη,ης,ἡ,columna in medio posita, foramen cui malus inseritur,Odyss.β.¶Item ingens trabs quæ ab vno pariete in alterum traiicitur,Galen.vel trabs separans domum in duas partes,Odyss.τ.

Μεσοδίμια,apud Lacones,mulier.

Μεσοζεύγμα,figura Grammaticorum,cùm verbum in medio positum & præcedentia nectit & sequentia.

Μεσοκεφάλιον,τὸ,vertex capitis,κεφαλή,Poll.

Μεσοκερκίς,ίδος,ἡ, ita vocat metallici fulcimẽta sustinẽdæ terræ in subductionibus. Poll.

Μεσοκνήμιον,sussragio & talus,pedis cum tibia coniugio.Apsyrtus in Hippiatria.

Μεσοκοιλία,ας,ἡ, & μεσοκοίλιον,τὸ,Hippocr. ea pars mutilata fuit mefarei, ex qua remula in-

restina, i. lactes dependent. Vide Galen. in 4. Comm. in 6. Epidem.

Μεσολαβῶ, μεσολαβήσω, intercipio, sepio & circūdo μεσολαβοῦσι ὑπὸ τῶν πολεμίων, in medio fortunæ cursu fato præreptus, Diod.

Μεσολάβιον, instrumētum Mathematicū, Vitr.

Μεσόλευκος, albo distinctus.

Μεσόμφαλος, femina, inter feminini Apul. Poll.

Μεσόμφαλος, ου, ὁ, umbilic' clypei, ὁμφαλός, Poll.

Μεσόπαλλοι, genus quodā placentarū, Poll.

Μεσόπαστος, posita in medio, Eurip.

Μεσότης, ητος, ἡ, mediocritas, decorum, τὸ μέσον τοῦ ἔχειν, tenere modum Cicer. Eurip. in Alcest.

Μεσόπορος, dicitur in nauibus, qui domi mediastini, qui in medio ac propatulo ad nutus omnes excubant: de quibus Vlpian. in leg. 1. § qui sunt. D. nau. caupō. ¶ Item qui partim vt nauta regunt nauem: partim etiā vt vectores operam nauant.

Μεσονήιος, Aristot. remiges in media naui.

Μεσονύκτιος, nox intempesta, noctis mediū, Ana.

Μεσοπαγῶς, vsque ad medium terræ infixum.

Μεσοπαλῶς, vibratum vsque ad medietatem.

Μεσοσφύρια, calceamenta muliebria ad Persicorum calceorum formam accedentia.

Μεσόπλευρα, & μεσοπλεύρια, apud Pollucem, τὰ μέσα τῶν πλευρῶν, laterum medium.

Μεσοπλοκώνη, semicanā, senectuti vicinā. ζδες.

Μεσοπορεία, μεσοπορῶ ἐπὶ τινα, Hesy. media via incedere.

Μεσοπόταμος, spatium inter duo flumina, Strab.

Μεσοπύλιοι, qui media possident.

Μεσοπυργία, ας, murus interiectus inter turres. Item locus in muris, vbi excubiæ fiūt, Synes.

Μεσοτοιχεῖν, esse in media maturitate, Dioscor.

Μεσοτρεφής, propriū mēsis apud Ægyptios, Epigr.

Μεσοφυής, ους, clausus, ἀπὸ τῶν ἐναντίων.

Μεσοφῶν, Μεσοφωνῶ, Hesych. mediam viā seco.

Μέσος, η, ὁ, medius, interiacens, modicus, mediocris, μεσότης, mediæ inter cives cōditionis, Thucyd. οἱ τῶν μέσων βίων ἄνθρωποι, Lucian. idem. ¶ Significat quoque μέσος, interuallum, discrimen, πολὺ τὸ μέσον, multum interest, Eurip.

Μεσοστυλία, medium complector.

Μεσόστυλος, ὁ, ἡ, in medio filius, in Epigr.

Μεσότης, ητος, ἡ, mediocritas, medium Cic. ex Plat.

Μεσόφυλον, τὸ, Athen. interstitium parietum, & paries ipse intermedius, paries medianus Vitruu. interiectus & medius Cicer. intergerinus Fest. & Plin.

Μεσοφύλακα, τὰ, reticulus, ἀιδοῖον, genitale.

Μεσόφωνος, ὁ, media comma iam peracta.

Μεσοχειμῶ, sum in medio cœlo. ¶ Μεσοχείμασις, εως, cum altum 90. partibus, 1. tribus signis solem ortu præcurrit. Vide Io. Grammaticum in Heliod. lib. 2. ¶ Dicitur etiā Μεσουρανεῖν, Strab. ¶ Μεσουράνιον, ου, τὸ, medium cœli, cœli umbilicus Gaz.

Μεσόφωρα, iunes quibus subducitur velum.

Μεσόχρονος, terminus medius. Dion. de situ orbis.

Μεσοψιδῶ, μεσολαβῶ τι, Hesy. medii amplecti.

Μεσοφυλία, ας, interuenia Vitru. lib. 1. ca. 6.

Μεσοφυσῶν, ῶντος, ὁ, Mart. Capell. pars vbi pubem ciliorum discriminat glabella medietas.

Μεσόχαρτος, ὁ, mediterraneus.

Μεσόχορος, Plin. li. 2. Epist. ad Maximū videtur significare qui declamatores euocabat.

Μεσόψιος, μεσόψιον, Eurip. in Med. ambiguū.

Μεσόψυλλον, τὸ, incipilus arbor, Theop. li. 3. de pl. ¶ Μεσοτόκιον, τὸ, mespilū fructus, Eude lib. 2. ¶ Μεσοτόκος, ὁ, ἡ, mespilaceus.

Μεσσάβη, ης, ἡ, Luna apud Scythas.

Μεσσεπῶς, pro μέσως, medius, intermedius.

Μεσσιτεύω, ὁ, qui inter prandendum subinde egerit, vt repleatur denuo, Eubulus.

Μεσσιτεία, ας, ἡ, mutatio, commutatio, vicissitudo, μεσιτεία ἐμπορικὴ, lucta mutatio, Thucyd. ¶ Μεσσιτικὸς, ἡ, ὁ, mutabilis.

Μεσσίτης, negotiator, qui merces mercibus commutat, Comment. Aristoph. in Nebul.

Μεσσιτεύω ἐμαυτὸν, mutare consilii & sententiam.

Μεσσιτικός, credulus, lenis Aristoph.

Μεσσιτεύω τινὰ, aliquis interpres, Hesych.

Μεσσοβοῶ, promitto, Gen. vel Accus.

Μεσσοβώτης, ου, ὁ, nuntius, Iliad. δ.

Μεσσοχέω, clurriare, de vase in vas transferre, transfundere Varr. exinanire, explere Dosa.

Μεσσοχοεῖον, ου, τὸ, Plutar. Maius. Gaz. Iulius.

Μεσσοχοεύω, ὁ, iunior, posterior, posthumus.

Μεσσοχοεύς, ὁ, ἡ, posterior.

Μεσσοχοέω, ῶ, aliter facium.

Μεσσοχόνιος, pœnitentia durior, muto sententiam, resipisco. μεσσοχόνιος τὰ ἐς τὴν δυσσέβειαν, decretorum me pœnitet, Thucyd.

Μεσσοχοσία, ας, ἡ, vallis.

Μεσσοχοσία, ας, ἡ, pœnitentia. Μεσσόχοστος, idem.

Μεσσοχοστής, exceptor, descriptor corrector.

Μεσσοχόστωμα, exemplum libri & descriptio, Iuli.

Μεσσοχόω, corrigo, muto scriptum. μεσσοχόσαν τὸν νόμον, Dinarch. ἐς τὰς ἀνωμοσίας. ¶ Item transcribo, describo, vulgō copio, Thucyd. Assyriis literis traductas. Epistolas legerunt ex

Μεσσόω, traduco, deduco, remouco, persequor, transitus.

Μεσσόωσις, eminor, particeps sum.

Μεσσῶ, ἄδης, vbi posi, positqua, mox interea.

Μεσσῶ, ὁ, qui est mutata opinione.

Μεσσῶδία, pœnitētia Μεσσῶδις, ὁ, ἡ, idē.

Μεσσῶδιος, in populo præsens, ἐν δήμῳ μεσσῶδιος ἐγένετο, Odyss. i. publicum malum.

Μεσσῶδος, transmuto vinēdi modum.

Μεσσῶδόω, desidiens priora noua disco.

Μεσσῶδόω, distribuo, impartior, Genit. cui. Iliad. ζ. ἐν πάντεσσι μεσσῶδόω τιμὴν, ἐπεὶ μοῖρα ἐμοὶ πολέμοιο, militia cui. animis communicāda est.

Μεσσῶδόω, qui retrahitur.

Μεσσῶδόω, insequor, persequor, Accus. μεσσῶδόωντα ἐπὶ πᾶσι, insequor omnes actiones, Plat. de Leg.

Μεσσῶδόω, capti pœnitet consilii, Demost. μεσσῶδόω τὴν τῶν βελτίω ἔξ., mutato consilio hæc tibi visa præstantiora, Lucian.

Μεσσῶδος, opinionem muto, Plat.

Μεσσῶδος, qui mutauit consilium.

Μεσσῶδόω, cœnatus, à cœna, Ody. δ. ¶ Μεσσῶδόωσα ἐκ μεσσῶδόωσα, secundæ mensæ, posteœnia Hermol. ἐπὶ Δίωνος, Suid.

Μεσσῶδόωσις, ἡ, collatio, cōmunicatio μεσσῶδόωσις τῶν καρπῶν, cōmunicatio fructuū, Aristid.

Μεσσῶδόωσις, ὁ, contagiosus, q. communicarius.

Μεσσῶδόωσις, intermedius, Hesiod.

Μεσσῶδόωσις, cursim, currendo, Apoll. lib. 1.

Μεσσῶδόωσις, ἡ, discursus, transcursus, incursio.

Μεσσῶδόωσις, ὁ, cursor, animaduersor, vltor.

Μεσσῶδόω, transiungo.

Μεσσῶδόωσις, ἡ, transpositio, mutatio, Demo. de præstigiatoribus. ἐξαίφνης μεταβάσεις, τὴν τάξιν ἢ μεταβάσεις.

Μεσσῶδόω, transeurro, cursu insequor.

Μεσσῶδόω, impetuose, ὁρμητικῶς, 2. Argo n.

Μεσσῶδόω, consideo.

Μεσσῶδόωσις, insecutus, festinās, μεταδιώξας, Hesy.

Μεσσῶδόω, transfero, trāsgredior, excedo, Matth. cap. 19. μεταβὰς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας.

Μεσσῶδόω, repeto, poco, appello debitore. μεταπέμπεται ἐ βασιλεὺς, regno affecto, Herod.

Μεσσῶδόωσις, ὁ, mēdic' μεσσῶδόωσις, πορσοῦντες, Poly.

Μεσσῶδόω, causa similis cum alio, particeps, author. ἐ μεσσῶδόωσις, extra culpam. Herodot.

Μεσσῶδόωσις, mendicus, Polyb.

Μεσσῶδόωσις, repentinus, ἐξαίφνης.

Μεσσῶδόωσις, ου, τὸ, inter duo aliqua quodcunque medium. ἐ μεσσῶδόωσις τοῦ τε πεποιηκέναι καὶ μὴ πεποιηκέναι, qui neque sunt idiotæ neque philosophi.

Μεσσῶδόω, transfero.

Μεσσῶδόωσις, ἡ, accerso, Arist. in Plu.

Μεσσῶδόωσις, τὸ, pars manus à iunctura vsque ad digitorum fissuram.

Μεσσῶδόω, transferor.

Μεσσῶδόωσις, temperatum atque tepidum.

Μεσσῶδόωσις, qui transtulit. Dioscor. lib. 1.

Μεσσῶδόωσις, lactea commissio.

Μεσσῶδόω, insequor, accedo. ¶ Μεσσῶδόω, transferar.

Μεσσῶδόωσις, labefacio, trāsmouco, dimouco, mouco, transpono, Actiu. Accus.

Μεσσῶδόωσις, mutato nomine appello. 2. Arg.

Μεσσῶδόωσις, mutabilis, qui in mutari potest.

Μεσσῶδόωσις, deflico. Accus. Eurip.

Μεσσῶδόωσις, accitus, us, Virgil.

Μεσσῶδόωσις, inclinatio, reflexio.

Μεσσῶδόωσις, declino.

Μεσσῶδόωσις, particeps.

Μεσσῶδόωσις, traiicio, transfero, Accus.

Μεσσῶδόωσις, Poll. Hesych. spatia inter condylos.

Μεσσῶδόωσις, transmuto ornatum.

Μεσσῶδόωσις, transformo, Actiu.

Μεσσῶδόωσις, inflectio.

Μεσσῶδόωσις, fluctuum interuallum. Hesych.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Μεταπύμπω, ἄτος, transfusor calamitatis, quasi transfundator, Eurip. in Alcest.

Μεταπαγχάζω, tardo, sero ad muneris functionem accedo, Accus. ¶ Cum Genit. est μετέχω. Plat. de Leg. μεταπαγχάζει ἀμαθίας, id est, μετέχει.

Μεταπαρᾴδιος, post alium sumo, suscipio, Accus. μεταπαρᾴδιός ἐ πόλεμον ἀντ' ἐκείνου, bellum sumo, Thucyd. μεταπαρᾴδιος ἱμάτια, assumere vestimenta, Xenoph. ¶ Genit. Aristot. de mund. τὸ ἀφελείας μεταπαρᾴδιον, i. vtilitatem sentire.

Μεταπάσσω, produco, Apollon.

Μετάπεμπω, traduco.

Μεταπέτομαι, dctino, Apoll. & Iliad. ι.

Μεταπεπτικός, particeps, Nazan.

Μεταπεπτωκώς, sui participium præstans.

Μετάπτωσις, ἡ, sumptio, acceptio. μεγάλου δεῖ μείζονος ἢ ἐλάττονος μεταπτώσεως, vbi maius duobus propositis minus præfertur, Arist. Rhetor. lib. 1. ¶ Item μετάπτωσις quasi transmutatio, translatio, i. quæstio actionis, his præscriptionis Quint. Exceptio, translatiua causæ constitutio, præscriptio: quæ sic ab Hermogene finitur, μετάπτωσίς ἐστιν ὅταν ἡ ζήτησις ἐφ' ἑαυτὴν τὸ εἶδος τῆς κατηγορίας εἰσάγηται, i. fit actio est intendenda. ¶ Apud Polyb. ἐκ μεταπτώσεως τοὺς ξένους κρίνειν, punctim gladiis vti.

Μεταπτώσιμος, mutatio, commutatio.

Μεταπτωτός, mutatio, commutatio.

Μεταπυθέσθαι μ. ξένον, κ. transmuto, Isoc. ἀφελεῖν μεταπυθέσθαι τὸν βίον, vitã cum morte cõmutauit.

Μεταπυστεύω, scrutor, inquiro, Accus. Odyss. ξ.

Μεταπύστευσις, ἡ, scrutatio metalli, fodina metalica, ductus subterraneus, Diodor.

Μεταπύστιον, vnguentum metallicum, Etym.

Μεταπύστης, metallorum scrutator, Lysiæ.

Μεταπυστική, ratio metallica, Aristot. 1. Polit.

Μεταπυστικὰ πράγματα, res metallica, Plat. νόμ. δ.

Μεταπυστῶ, quæro, effodio, transfiguro, Aristot.

Μεταλλικός, ἡ, ὸν, metallicus. μεταλλικὴ φαίνεται, apud Galen. 1. περὶ τόπων, & lib. 9. Simplic.

Μέταλλον, ου, metallum. μέταλλον ἅλας, salis metallum, i. effossio. Herodo. ¶ Item cuniculus, Poly. ἔρυξαν πολιορκοῦντες διὰ τῆς μεταλλευτικῆς cuniculis cœpit obsidere. ¶ Hinc μεταλλᾶν, cuniculos agere, Eidem.

Μεταλλουργικός, qui in terræ visceribus metalla scrutatur, Theophylact. metallicus Plin.

Μεταμάζω, insilliens, & aggressus, Hom.

Μεταμαιμάω, quod medium est inter vtrasque mammas, Etym. μεταμαιμάωσι δὲ, Homer.

Μετα μανθάνω, addisco, vel aliud disco relicto priore studii fructu, Aristoph. in Plut. ¶ Μεταμανθάνειν etiam τὸ μετανοεῖν, pœnitere, resipiscere, atque consilium mutare, Agathiæ.

Μεταμάσσω, muto, transmuto, Actiu. Accus.

Μεταμέλει pœnitet, Lucian μετέμελεν ἄρτι τ' ἰδοῦ, eum vix pœnitebat. Aristoph. τοῦ. cum Dat. solo. ἐμοὶ δ' οὐ τοῦτο τὸ μετεμέλησε, hoc tibi puto pœnitentiam allaturo.

Μεταμέλεια, ας, ἡ, pœnitentia, mutatum consilium. μεταμέλειαν ἐλαχίστας κακίαν, minimæ pœnitenda committo, Thucyd.

Μεταμελήσας, μ. ησω, α. ασω, & Μεταμελέσω, μ. ησω, & Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor, Gen. cũ Dat. μεταμελῆ μοι τοῦ τ' ἀφεῖναι, pœnitet me huius rei. μεταμελεῖ μοι οὐδὲ τῆδε βουλῆς, me pœnitet melioris, Phal. in Epist.

Μεταμελητικός, ἡ, ad pœnitendum facilis.

Μεταμέλλω, quum pœniteret, Isocr.

Μεταμελῶν, pœnitens, & pœnitentia, Thucyd.

Μεταμέλομαι, pœnitet me.

Μεταμέλομαι, pœnitentia, μεταμέλεια.

Μεταμείβω, μεταμείψω, Varia. respiratio.

Μεταμείξ, mixtim, ἀμείξ.

Μεταμορφόω, μ. ωσω, trasformo, trãsfigure Plin.

Μεταμόρφωσις, quasi transformatio.

Μεταμπεχόμενος, transmuto habitum.

Μεταμπιέσματα, vestes muto. μεταμπιέσματα σχεδίου, habitu permutato purpuram indutum, Lucian.

Μεταμφίεσον, promouent.

Μεταμφίεσις, commuto.

Μεταμώλειον, ὁ χῶρος, vetosus, vanus, irritus, ἀφελές.

Μεταμώνιος, ὁ, ἡ, ον, vanus, nulli frugi, Aristoph.

Μεταναίτης, ου, incola. Hesiod in Theogo.

Μεταναστάτον ὕδωρ, aqua quę de loco in locum transfertur, Nonn.

Μεταναστεύσις, ἡ, migratio, remigratio, Lucian.

Μεταναστεύω, ἡ, qui demigrat, Ocell. de Vniu.

Μεταναστεύω, & Μεταναστεύομαι, μ. εὔσομαι, transmigro, exilii causa solũ verto, Bud. in Annot. Arat. ἀείρας ἐπιμεταστεύει, stellæ vagæ Cicer.

Μεταναστής, ἐος, ὁ, exul, pulsus patria, profugus, vagus Nonn.

Μεταναστήρ, idem quod μεταναστής. Nonn.

Μεταναστικός, ἡ, ὸν, vaga, profuga, in Epigr.

Μεταπεραίνω, transeo.

Μεταπεσούμενος, exulo, pulsus sum patria, Etym.

Μεταπίζω, refundo in aliud vas.

Μεταπίνομαι, transeo.

Μεταπλοῦς, οῦ, ὁ, poculum post remotam mensam lotaque man. Poll. ¶ Μεταπλοῦν ἐπιπίνειν idem, Athen. lib. 11. ¶ Apud Hesych. extrema potio.

Μεταπόλιν, vadit, Apoll. Rhod. li. 1. & 4.

Μεταπολιτεύω, sedibus pello, solicito.

Μεταπορεύομαι, transeo ad, expellor, Thucyd.

Μεταποτίσκομαι, μ. ισθήσομαι, pœnitentiam agere, piscor, sententiam retracto, Xeno. συμπ. 1.

Μεταπράσσω, pœnitentia, μεταμέλεια. Nonn.

Μεταπρατικός, ἡ, ὸν, sericum. vide Μεταξᾶν.

Μετάρσιος, inter, in medio, deinceps, interim, interdum, interdũ, Genit. μετάρσιος ἀμφοῖν, interest ¶ Cum Nominat. μετάρσιος λειμὼν, Plat. νόμ. ζ. ἐστ' αὖ, sit amborum medium, Plat. νόμ. δ. dum laureæ. ¶ Aliquando cum Accus. μετάρσιος ἀπάμερον, inter affandum. ¶ Et sine casu Iliad. α. σκιὰ μετάρσιος ἠέρι, &c.

Μεταξολογέω, interlocutio, interfatio Quinct.

Μεταξοπερλυσίον vel μεταξοπερλυσίον, interfatio luminium vocat Vitruv. lib. 4. cap. 5.

Μεταξωτόν, τὸ, sericum quod à vermiculis nentur. Actuarius. Aetius, & Nicol. Alexandrinus μέταξα καμῖλα vocant, sericum crudum, i. bombycum vermium vellus nondum infectum & cortinam expertum.

Μεταξυδίω, disco, Lucian. apud quem etiam pro ωκκεο legitur.

Μεταξύ, inter quiescere, alternis quiescere.

Μεταξυβολή, quies, respiratio.

Μεταξυδέω, diffluadere. ¶ Μεταξυδεῖν, dimoueri, deduci à sententia, Aristoph.

Μεταξυμοιρία, vario, muto, Aristoph.

Μεταξυπετής, qui potest à sententia dimoueri.

Μεταξυπεμπόμενος ἐμοὶ φοιτᾷ πάμμαν, accerso, euoco per aliquem, Aristot. 2. Oecon.

Μεταξυπομπός, accersitus, accitus, renocatus.

Μεταπεμπόμενος, ἐμοὶ ψάμμαθος, accerso, Accus.

Μεταπομπή, vocatio, à uocatio, Plat. Epist. 7.

Μεταπορεύω, muto, Isocr.

Μεταπτάμενος μ. ἔσω, π. αἰῶ, transilio, Galen. εἰς τὰ πλάγια μεταπτάμενον, in obliquum salire.

Μεταπτίω, recido, relabor, Plat. in Theæto, τοῦτ' αὖ πάλιν ἐκείνῳ τἀμὰ μεταπτίπτειν. ¶ Item transeo, & degenero ab vna specie in aliam, Chrysæ. ἐξ ἑνὸς μεταπτῶσιν, in vappam trãsire & conuerti. ¶ Item, spe excido.

Μεταπτύω, fide interposita.

Μεταπυκάζω, quum aliquid in dictione mutatur poetica licentia à communi vsu.

Μεταπύλλω, transmuto, transformo, transfiguro.

Μεταπυνθάνομαι, curo, studeo, μεταπυνθάνομαι τοῦ σώζεσθαι, saluti consulo, Phalar.

Μεταπυρόω, corrigo, commuto, Accus.

Μεταπυτίσματα, refectio Columel. instauratio Cicer. instauratio in melius, Nazanz.

Μεταπυστής, refector Suet. reformator Plin.

Μεταπρόσις, vocatio, Plat. Epist. 7.

Μεταπρόω, vindicare, vlcisci, Accus. Polyb.

Μεταπρωτεύειν, commutatio status pororum.

Μεταπτώσεις, demolitiones ædium & refectiones, Strab. lib. 5.

Μεταπτύω, excello, Apoll. 2. πάντων μετέπτυσθαι ἐν δὲ τ' ἠδὲ εἶδος, præstabat omni hominum inter forma & virtute.

Μεταπυκάζω, curam gero, conuerto, attentum reddo. ἐμαυτὸν μεταπυκάζω, Hesych.

Μεταπυλόω, transmuto, in Epigr.

Μεταπυρόω, mutatio à specie in speciem, degeneratio. Galen. lib. 2. περὶ τόπων.

Μεταπυρσεύω, sparium inter turres, Vallæ interruptum apud Thucyd.

Μεταπυρόω, numeratus, adscriptus, Apoll.

Μεταπυρόω, perturbo.

Μεταπυρόω, delinio, compono, Aristot.

Μεταπυρόω, accõmodo, Actiu.

Μεταπυρόω, accommodatio Cicer.

Μεταφέρω, trãsferri potest, Gaz. ex Theo.

Μετάφορος, ὁ, ἡ, sublimis, Phil. de mũd. ἐφ' ὑψηλοῦ μετάφορος χώρου, &c. ad sublimẽ regionem. ¶ Μετάφορα πλοῖα, exteriores naues, Herodot. ¶ Μεταφορολογέω, de rebus futilibus & nihil ad nos pertinentibus differere. Aristophan. ¶ Μεταφορολογία, ας, ἡ, loquela, sublime genus disputandi.

Μεταφορτίζομαι, in aerem elatus. μεταφορτίζεσθαι φιλοῦσι, in sublime ferri, Herodot.

Μεταφοιτάω, habitum muto, in alias sedes migro, & quasi vasa transfero, Accusat. Nazanz. in Epitaph. ¶ Μεταφοιτάω, in aliam formam habitumque verto, Aristid. τὰ πόλεις τὰς πολιτικὰς πάσας μεταφοιτᾶσαι φύσεις, mutauimus, deformauimus.

Μεταφοιτητής, persequens, insectans, attrahẽs.

Μεταφοιτητικός, accurrens, Odyss. ξ.

Μεταφρένιος, media.

Μεταφυτεύω, ἡ, transmutatio, transitus, digressio, status mutatio, Lucian. ἀπὸ βίου μεταφυτεύσεως, è vita migratio. Aristot. libr. 5. ἀεὶ ζῶον γένος μικρὰ μεταφυτεύσει μεγάλων αἰτίαν γίνεται, paruæ commorationes, causæ magnarum esse solẽt. ¶ Μεταφύτευσις etiam apud Rhetores remotio criminis. ¶ Μεταφυτευτὴ, ἡ, ἀντιθέσεως detiuatio seu remotio criminis, Herm.

Μεταφύχω, adeo, Accusat. Eurip.

Μεταφέρω, μ. ἐνέγκω, π. ἐνεγκῶ, accerso, trãsmitto, deporto, Accus. Lucian. de Luctu.

Μεταφυσάω, π. ήσω, suspiro, Hom.

Μεταφυτόω, τῶ, interlitium inter manus mõticulos dicitos, quæ συμφυτὰ vocant Græci.

Μεταφύτω, in ordine τὰ συμφυτὰ πάλιν πάλι.

Μεταφυτεύω, transformo, reformo, μεταπλάττω.

Μεταφυτόω, ploro, lamentor, Accus. Hesio.

Μεταφυτεύω, castrator, castra pono, Depon. Absol.

Μεταφυτεύω, castra muto, Plut. in Apoph.

Μεταφυτεύω, identidem respecto, me conuerto, Plat. li. 1. de Rep.

Μεταφυτεύω, conuerto, muto, auerto. μεταφυτεύειν, Apollon. sententiã muto.

Μεταφυτεύω, conuersio, in Epigr.

Μεταφυτεύω, recorporare Cęli. Aureliano, i. miscellæ corporis statum præter naturam se habentem instaurare atque transmutare: actio ipsa Μεταφυτεύσεως vocatur. vis effectrix huius, Μεταφυτευτικὴ δύναμις: & medicamenta quibus hoc præstare conantur, Μεταφυτευτικὰ φάρμακα. Vide Ægin. li. 3. ca. 72.

Μεταφύω, apprehẽdere, participem esse, Gen.

Μεταφυτεύω, in aliam figuram transformo.

Μεταφυτεύω, transfiguratio in, Plin.

Μεταφυτεύω, & Μεταφυτεύω, ordinem muto.

Μεταφυτεύω, postea, deinceps, Demosth.

Μεταφυτεύω, & Μεταφυτεύω, muto sententiam, retracto, reuoco, Xenoph. ἀλλὰ μεταφυτεύω τὸ εἰρημένον εἶδος ἔλεγε. ¶ Item transfero, commuto, vnum pro altero pono vel dico, Demosth.

Μετατρέπομαι, ἀ. ῶμαι, rationem habeo, respicio, curo, aduerto, Genit. Illis ἐδὲν ὠφέλιμα μετατρέπομαι, ἀλαζόνες. ¶Item me conuerto. Ibidem, διαμετρεῖν δ' ἐκέλευε, μὴ δὲ ἐπιτρέπειν, ἀλλ' ἐπὶ ἑαυτὸν ἀναχωρεῖν, i. se conuertit.

Μετατρέπω, alor inter. Dat. Apoll. 2.

Μετάθεσις, cura. ani maduersio.

Μεταθετός, ή, ὸν, mutabilis, mobilis, versatilis, qui transferri alio potest, lib. 3. Epige. ¶Μεταθετός, Apoll. lib. 3. variatio.

Μεταθήσομαι, ἐς διάλυσιν, cum diuersa nomina pro composito capiuntur, vt Theocr. ἀφ' ὧν ἔκαγε, pro ἀφίωθεν.

Μεταίτιος, verba facio, Accus. cũ Dat. Of. ἀ.

Μεταιτιάομαι, mos.

Μεταιχμιόν, locus sordidior. ¶Item medianum oltium inter binas aulas, Ælio Dionys.

Μεταιωρίζω, perendie.

Μεταιώριον, intercapilium Marcell. Emper.

Μεταλαμβάνω, μεταλήψομαι, transfero.

Μεταλέγομαι, loquor, Dat. Homer. in Iliad.

Μετάληξις, ἡ, translatio.

Μεταληπτικὸς, transitiuus, Aristot. 3. περὶ ἀφ' ὑπῶν.

Μεταλήψομαι, post delibero, Iliad. ἀ.

Μεταλλακτὴς, interpretor.

Μετάλλαξις, translatio, interpretatio.

Μεταλληστὶ, ος, τὸ, dorsum, cerga. Iliad. ε. Marcel. Emper. intercapilium vocat.

Μεταμορφόω, transformor, Plat. in Tim.

Μετανάστασις, ἡ, transplantatio, sedis mutatio.

Μεταπεμπτὸς, ἡ, ὸν, trasplanto. Accus.

Μεταπολέω, μεταπολήσω, ἐπιπολήσω, ἐπιπολήσω, vociferor, alloquor, Apoll. 2. Argon. Datiu. μεταπολήσω ἰμάρμιον. Accus. Eidem lib. 1. πάντας μεταπολήσω.

Μεταχειρίζομαι, ἀπιστήσω, ἐπιστήσω, tracto, in manus sumo, administro, ago, egredior, & rego, gero. Xenoph. ὁ δὲ τοῦ σώματος κύριος ἐστὶ βουλῇ, μεταχειρίζεται, moderatur suo arbitrio.

Μεταχειρίζω, ἀ. ίσω, ἐσα, tracto. μεταχειρίζειν μουσικὴν, Plat. πολιτ. musicam exercere.

Μεταχείριος, qui inter manus tenetur, Nonn.

Μεταχρῆσαι, videtur accipi pro retractione & emendatione sui erratí, OEcum. in Acta.

Μεταχείρισις, tractatio manualis, Galen.

Μεταχθόνιος χιτὼν, terrestris tunica. Nonn.

Μεταχρόνιος, ία, ίον, sues serotini, serò nascentes.

Μεταχωρεῖν, fœtus suis in vtero læsus. μετὰ τὸ ἐκχωρεῖν ὑπὸ τοῦ, porci depranari in genere suo, possimum Gaz. apud Aristot. lib. 5. Anim.

Μεταχρόνιος, serus, inturnus, post tempus aliquod prodiens, Apoll. 2. Arg.

Μετασχηματίζειν, transfigurare, aliter colorare.

Μετασχηματίζω, secedo, digredior, alio transeo, Thucyd. ¶Μετασχόντες, secessio.

Μεταθήσομαι, transferens.

Μετατίθημι, μετεθήσω, Hesyc. trasponere.

Μεταφέρω, quod vni decretum est in alium transfero, Appian. 4. de bellis Ciuilib.

Μεταγράφω, inscribo.

Μετείπον, inter aliquos dixit, Odyss. ξ.

Μετὶ dicitur ἀπὶ τὸ μένδι, persequere.

Μετίημι, aggredior, accedo, admitto. μετιεὶς δ' ἐπὶ τὸν ἵππον, adeo seu adibo ipsum, Arist. 2. Rhet. Lucian. in Cauc. ἀλλ' ὅταν τὸ σῶμα μετιῇ ἐπὶ τὰ ἀναθήματα, ad signum venio seu transeo. ¶Aliquando μετίημι, idem quod vlciscor, Plat. πολιτ. ἢ μὴ μετιέναι τὸν πόνον ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς, ob ista te non vlciscar.

Μετιμι, interfum. Dat. Iliad. ἡ. ἐπεὶ οὐ μετίσμεν μάχης. ¶Dat. cum Genit. μετίσμεν ἀλλήλων ἀφίσμεθα, eis nullum ius assequendi magistratus erat, Arist. 2. Polit. Genit. solo Euripi. in Medea, ἢ χρὴ μετεῖναι τῆσδε γῆς Ἰάσονα. ¶Μετεῖς τῶν γενέθλων, repudians sententiam Herodot.

Μετοικίζω εἰς ἄλλο, aliò transeo.

Μετοιμάτιμι, aggredior, accedo, inquiro.

Μετοικέω, transcendo, μετοικεῖ ἐπὶ τὰ μέσα ἐξ ἀμφοῖν, Herodot.

Μετοικίζω, in aliud impono, transpono. Thucyd.

Μετοκάθημαι, recipio.

Μετοκλύζομαι, exuo, μετοκλύζεσθαι τὴν ἐσθῆτα, Plutarch.

Μετοκλάω, conscendo, Plut. μετοκλᾷ πίστιν.

Μετομμυκάομαι, μετομμυκήσομαι, Hesych. imitero.

Μετόμφιος, ἡ, ὸν, insitus, in Epigr.

Μετοψυχόω, animam traduco.

Μετεμψύχωσις, animæ ex alio in aliud corpus transmigratio quam asserunt Pythagorei.

Μετοπωρίζω, in diuersas corporis species migratione de qua Plat. lib. 10. de Leg.

Μετοξύνω, transtrcto subinde. Herodot.

Μετόπισθε, quidam, nonnulli Herodot.

Μετόπισθεν, poste. μετόπισθεν, Odyss. ξ.

Μετοπόζω, clutriare.

Μετρίζω, moderatur. Etym.

Μετρόομαι, supplicii de aliquo sumo, animaduerto in aliquem, Accus. Apulcius. κακὰ μετρήσεται ἡδὺ παρὰ σοὶ μετρήσεται, puniuntur peccata vindicta. ¶Item accedo & percutio, Lucian. μετρόομαι δὲ ἐπὶ τὸν ἀνδρα, a rebus ad vitos transitus fit. Thucyd. μετρόσαν τε ἐλαύνοντες ἐς ἀλλήλους, accedere ad obiecta quæ refellamus. μετρόομαι ἐς ἀνδρὸς ἐπὶ πολλὰς ἐπὶ τὸν, ego te adibo obiectum verum dicas, Herodot.

Μετρόωμαι, affectus sum.

Μετρόομαι, intercedo.

Μετρεῖται, adest, est mihi copia vel ius. Genitiuus hic omnia inuitatiuis habet, Demosth. ἐν Νικίᾳ. ¶Item cũ Nomin. οὐ τοῦτο ἐδὲν μέτρεστι πᾶν τοῦτο ἐστὶ, virtutis nulla est communicatio cum improbis.

Μετρόω, opto. Euripid.

Μετέχω, cum aliquo habeo, participo, sum participeps, Genit. Plat. in Tim. κόσμος ἐστὶ μετέχων ἐκ τῶν ἀρίστων ὄντων, compos & particeps. ¶Additur etiam Dat. μετέχω τῶν πραγμάτων, rei sum tecũ particeps. Epist. Philippi ad Demosth. ¶Cum Accus. Aristoph. in Plut. μετέχει τοῦ πλείονος μέρους, capiat partem. μετέχειν μέρους, possidere partem, Herodot.

Μετέωρος, ος, ον, tardigrum.

Μετεωρίζομαι, volito, sublimis efferor, sum suspensus. μετεωρίζεται ἐπὶ τοῦ ἀέρος, Aphr. vultu sublimis suspensusque corpore incedo. μετεωρίζεσθαι ἐν τῇ πολυαρχίᾳ, in altum euectus, Thucyd. ¶Pontus interdũ absolute, sublimis fertur. μετεωρίζεται ἐς τὰ μάλιστα, in altũ subiatas, Philost. ¶Item μετεωρίζω, ad defectionẽ excitare, seu ad spem rerum nouarum, Polyb. lib. 5.

Μετεωρισμὸς, sublimitas, fumitas, ὑπερφυὴς. Μετεωροσοφισταὶ, accipitres, qui prædam in sublima petunt, Arinos. 9. Anim.

Μετεωρότερος, latiori parte remi frustra aquã percutere, Interpr. Aristoph. ἐκ Ἐπιστ.

Μετεωροφένακες, qui de rebus sublimibus & cælestibus negatur. Lucian.

Μετεωροφιλοσοφέω, σήσω, σηκα, considero, cõmentor & scribo de sublimib⁹, Neut. Abso. Plat.

Μετεωροφωνέω, ήσω, ἠσα, fermo de rebus sublimibus, loquax, vanus, Plat. in Phædro.

Μετεωροφωνέω, ῶ, in rebus sublimibus curiosus.

Μετεωροσοφιστὴς, rerum sublimium venator & cõtemplator, Plat. in Cratyl.

Μετεωροσοφία, cælestia contemplor, Plat. in Phædr.

Μετεωρόφρων, elatus, inania sectans, Basil.

Μετέωρος, ος, ὸν, sublimis, elatus, prouectus in altum. ἐκ τοῦ μετεώρου, à loco superiore. μετέωρος πλεῖν, Synes. in altum prouehi Cicer. μετέωρος ἐπὶ ἐμοὶ ἔσεσθε, nauis procul à litore ad anchoras stans, Thuc. ¶Aliquando idem quod Latinis incertum, suspensum, Demosth. ἐν τῷ νῦν μὲν μετέωρα ἔτυχε μετάφορα, Herm. μετέωρος τοῦ ἔργου, ante quam causa decernitur. ¶Item erecto & intento, Lucian. σὺ δ' ἐκ ἐμοῦ μετέωρον εἶ μετέωρος. ¶Aliquãdo tetus, ¶Item tetus, post tempus, non in tempore aduenies, μετέωρος, Etym. ¶Μετέωρα etiam sunt impressiones, quę fiũt circa locum astris vicinum, Aristot.

Μετεωρολογικὸς, astrologia quæ elevationum differentias astrorum; exquirit distantias. Lator. ¶Aliquando sublimium rerum speculator. ¶Aliquando fiolidus, curiosus, inutilis quæ rebus agendis, Plat. lib. 6. Polit.

Μετεωρολογία, cælestia speculans, Aristo. 109.

Μετεωρόπορος, πόρου, ὁ, Galen. li. 3. de difficultate spirandi, ft. bibimis anhelitus Horat.

Μετεωροσοφιστὴς, ἡ, argutiis fiue de rebus sublimibus disputando fucum faciunt, Aristoph. ἐν.

Μέτοικος, migrator, peregrinus, aduena, Dion. de fiue orb. ¶Aliquando pro oriundo, vt μέτοικος ἐκ γῆς τινος, oriundi ex Ægypto.

Μετόκιον, mediam, μεσοτοῖχον.

Μετόκιον, equus velox, in Epigr.

Μετόπιος, ος, ὸν, pro μετόπιος, poetice, Arat.

Μετοπίζω, contemnere, despicere.

Μετόπιος, adeo, aggredior, μέτοιμι, & Μετόπιμι, & Μετόπια, ambio, peto honore. persequor. μετόπιος τὸν χαλκὸν, vxorem ambiens, Phala. ¶Item remitto, demitto, Herodot. μετόπιος τὴν φόρον, tributũ remittit. Idem, μετόπιος ἀφ' ἑαυτοῦ, deponere dominatũ. ¶Item adeo, accedo. μετόπιος τὸν ἀπόμους τόπους, loca petere frigida Gaz. in lo coreal idos demigrare, Polit. ¶Item punio, animadiuerto. μετόπιος τὸν ἀδικοῦντα, vicissem ulturos, Thucyd.

Μετόπιος, baculi ab vtraque parte currus existentes, Hesyc. Poll. verò μετόπιος dicuntur.

Μετοικεσία, deportatio, inquilinatus, Matth. c. 1.

Μετοικέσιος, ος, ον, idem.

Μετοικέω, ῶ, ήσω, incolo, sum inquilinus, Isocr. in Panegyr. τοὺς ἔξω μετοικεῖν, apud exteros exulare. ¶Μετοίκησις, migratio in aliã vrbem. (natus.

Μετοικία, ας, ἡ, colonia, migratio, quasi inquili-

Μετοικίζομαι, alio me habitatũ contero, Isocr.

Μετοκλίνω, ἀ. ίνω, ἔκλινα, demigrare cogo, Aristot. 2. Occon. μετοίκισεν ὡς ἐαυτὸν, eos migrare iussit.

Μετοίκιον, ου, τὸ, vectigal quod quotannis soluunt inquilini, colonarium Cicer. μετοικίου τελεῖν, hoc vectigal soluere, Plat. νομ. ἀ.

Μετοικικὸς, ἡ, habitatio apud exteras gentes.

Μετοικοδομέω, mutare ædificium, Plutarch.

Μετοικόμαι, accedo. ¶Item secedo.

Μέτοικος, ου, ὁ, inquilinus, nouus habitator. αἱ τῶν μετοίκων λῆξεις καὶ αἱ πολιτικαὶ, inquilinorum functiones & ciuium, Demosth.

Μετοικόμαι, accedo.

Μετοικοδομέω, auertere malum augurium, felicioribus auspiciis denuò tentare.

Μετολλάζομαι, ἀσσομαι, σάμην, cl, iudico, Neutr.

Μέτοπον, ου, τὸ, quum licuit, ὡς ὑπῆρχεν.

Μετονομάζω, tranthominare Suet.

Μέτοπον, ου, fiue μετόπιον, interuallum inter denticulos, & inter triglyphos, Vitruu. li. 4. c. 2.

Μετόπιος, à tergo postea, in posterum.

Μετοπίθω, μετοπίσω, recito poti, ponè, Hesiod.

Μετοπωρικὸς, ἡ, ὸν, autumnalis. Hesiod.

Μετοπωρινὸς, ἡ, ὸν, autumnus, & tempus.

Μετοπορεύομαι ἐς γῆν ἄλλην, in aliam terrã transfero, concedo in aliam terram, Herodot.

Μετόπιος, ου, τὸ, spatium inter plantatas arbores, interpr. Arist. in Pace, interordinium Colum.

Μετοχὴ, κοινωνία, consortium, communicatio, communio, Ascon. Pædiano participatio, materia: Vnde τὰ μετοχικὰ ὀνόματα, nomina materialia, Gaz. lib. 2. Gram.

Μετοχή, circumspicio, aspicio.

Μετοχετεύω, transfero, deflecto, derivo Cicer.

Μετοχὴ, participium, participatio, consortium, communicatio.

Μετοχικὸς, ἡ, ὸν, participialis.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Μετωχλίζω, μ. ίσω, in Epigram. emouco, transmouco.

Μέτοχος, ου, ὁ, particeps, socius, Plut. πολ. lib. 7.

Μετρέομαι, μ. ησομαι, dimetior. μετρεῖται πλαίσιά τε καὶ σχοίνισι τε, honorem pecunia metiuntur, Arist. 9. Ethic. ¶ Item ad mensum accipio, vrendum accipio vertit Cic. 1. Offic. Vnde illud Hesiod. Εὖ μὲν μετρεῖσθαι ἄνωχθι γείτονα, εὖ δ' ἀντιμετρεῖν. ¶ Item μετρεῖσθαι pro expendere, & collimare, Sophocl.

Μέτρημα, ατος, τὸ, mensum, mensura. ¶ Pro frumento quod datur militibus, Polyb.

Μέτρησις, εως, ἡ, mensio Cicer. modus, dimensio, modificatio Senec. apud Demosth.

Μετρητὴς ἀνὴρ, metreta, Arist. 2. Oecon. Gaz amphoram vertit, l. 8. Anim. cap. 9. Apud Poll. μετρητὴς scribitur. ¶ Μετρητὴς, οῦ, ὁ, metator, mensor Columel.

Μέτρητος, ὁ, ἡ, quasi mensurabilis, mensura concluſus.

Μετρηϊάζω, ι. άσω, π. ασα, modeste de me loquor, Chryſoſt. μετρηϊάζειν ἀφ' ἑαυτοῦ, modicè ferre, Plut. de Rep. ¶ Cum Dat. mediocrem esse, Arist. 5. Polit. ἀλλὰ μᾶλλον τοῖς μὴ μετρηϊάζουσι πρὸς τοὺς πλείους, modicè frui voluptatibus.

Μετρητικὴ ἡ, ars metrica, metiendi ars, Poll.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, rationis metricæ peritus μετρητὴς ῥυθμοῦ, numerus in versum cadens siue versibus aptus, Aristot. Rhetor 3.

Μέτριος, moderatus in verbis, Antiph.

Μετριοπάθεια, ας, ἡ, moderata perturbatio, modica affectio. ¶ Μετριοπαθῶς, modicè afficiens.

Μετριοπαθὴς, qui modicè perturbatur, Aristot.

Μετριοπάτως, ου, ὁ, ἡ, subrius, Xenoph. in Apolog.

Μέτριος, α, ον, ὁ, ἡ, modestus, mediocris, ciuilis, moderatus, Demosth. μέτριος πολίτης τοῦτο, se ſum mictere. μέτριος εἶναι, mediocris dom⁹. οὐκ ὄζη μέτριος πολὺ, me non moderatè gero, Menand.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio. (Thuc.

Μετριοφροσύνη, modestus fum, Appian.

Μετρίως, modestè & sapienter, mediocriter Cic. aliquatenus, Plat. 1. de Rep. ¶ Idem in Epiſt. pro humane, ὅπως ἂν μετρίως καὶ ἀνθρωπίνως αὐτοῖς, ipsis benignè videris vſus.

Μέτρον, ου, τὸ, dimensio, mensura, carmen, Arist. Rhetor 3. διὰ τοῦτο μάλιστ' ἀεὶ ἐχρῶντο τοῖς λόγοις, καθάπερ ἔχει τὸ μὴ πάσχειν τὸ ἴσον. ¶ Item modus, μέτρον ἐχεῖ ἀφορᾶν τὰ δυνάμεις ταῦτα, hæc modum adhibent, Plat.

Μέτρος, magistratus quidam Athenis, qui mensurarū & ponderum æquitatem curabat.

Μέτρο ν, μείζον, Hesych. maius. (Suid.

Μετωνομάζω, μ. άσω, σ. ασα, trānominо, Accuſ.

Μετωνυμία, ας, ἡ, transnominatio, nominis pro nomine poſitio. Vide Quintil. lib 8. cap. 6. Hinc Μετωνυμικὸς, μετωνυμαστικὸς, Suid. 1.

per transnominationem.

Μετωπηδὸν, quasi frontatim, in frontem, μετωπηδὸν πρόσφατος, in frontem dirigêtes, Herodot.

Μετωπίας, ὁ, cui frons magna & lata, fronto Cic.

Μετώπιον, τὸ, ſuperciliorum interſtitium, μετώπιον Poll. ¶ Item vnguenti genus Ægyptiaci, Dioscorid. lib. 1. cap. 72 & Plin. lib. 12. cap. 28. ¶ Eſt etiam ipſi lib. 15. cap. 7. genus oleiex amaris nucibus conficiens. ¶ Μετώπιον etiam vocat Hippocr. lib. de ſuperfœt. μέτωπον.

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, tis, ſpatium illud quod interiacet oculis, Ariſtoph. in Veſpis. ἐπὶ τοσοῦτον ἐλήλυθ' τὸ μέτωπον, remiſſa parum fronte. ¶ Item militare vocabulum, Xenophon. Omiſſ.

Μετωπὶς, faſcia medicinalis, Heſych.

Μετωποσκόπος, qui hominis ingenium dijudicat ex fronte indéque futura augurantur, metoposcopus Suet. & Plin. lib. 35.

Μέτωπος, ου, ὁ, dormio, κοιμῶμαι.

Μεχὶρ, proprium menſis Ægyptiorum, in Epigram.

Μέχρι, vſque, vſque ad, Gen. μέχρι τοῦ ἔνδον ἐπιτοῦ, quandiu ille vivit, Phalar. ¶ Aliquando addunt ἂν, vt μέχρι ἂν τοῦτο γένηται, vſque ad, Ariſtot. ¶ Μέχρι ἐκεῖσε, heri primum. Μέχρι, pro μέχρι, donec, quoadusque, μέχρις ἂν ἐπανέλθωσι, donec mittantur, Thucyd. Ὀλυμπιάδος, donec Thebæ cum Inſin. μέχρις οὗ ἂν ἐκ τοῦ καθεστῶτος ἤθους καὶ τρόπου τὴν ἀρετὴν ἐν ἕξιν καταστήσωσι, donec in mores & animi habitum ea vertant. ¶ Cum Indicat. Xenoph. μέχρι οὗ ἀπέθανε τὸ πλῆθος.

Μὴ, nō, Arist. Rhet. 1. Καὶ οὐ τὰ μὴ ἀρετὰς ἀλλὰ μὴ κακίας μᾶλλον, virtus non virtutes vitium non vitio mutat.

Μὴ, ne. Aduerb. prohibendi. Imperat. μὴ σὺ γε ὅπως ἔτι ὄψεσθε, videte non qualem ſe dicit Æſchin. ¶ Cum Optat. Demoſth. μὴ γένοιτο, abſit vt faciatis. ¶ Subiunct. μὴ ἀπιόντα ἀπαιτήσῃς, redibis, Eurip. ¶ Iungitur & Infinit. Demoſthen μὴ πάντων ἄστοχον εἶναι, cenſeo nō eſſe mittendum. ¶ Interdum ſine aliqua noſcendo, Dinarch. μὴ ὁ ἀδικῶν ἐμέ. ¶ Μὴ poſtquā, ἐπεὶ, id eſt, num ſeu nunquid, Xenoph. ἐπεὶ μὴ ἐκπλαγῆτε, ἢ δοκεῖ ὑμῖν, conſidere non iubet vendere.

Μὰ γὸ δία, pro μὰ δία, abſit, dii prohibeant, Synes.

Μὰ γὸ ἔτι, non ſolum enim, Galen.

Μάδ' αἰ εἶτα γένοιτο, nullo pacto.

Μαδαμοῦ, non aliquo modo.

Μὰ ἤ, necdum, Apoll. li. 3.

Μὰ μᾶλλον, non tamen, Ariſtot. 5. Pol.

Μὰ μὴ, ne non, Xenoph. lib. 1 Κύρου.

Μὰ οὔ, pro οὐχ, οὐχ ἕωσπ, necdum, οὐχ ἕως ἔτι lyb. 5.

Μὰ πρὸς ἔμοιγε τοῦτό γε μὴ ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν, ne quando irruat, occupet, Thucyd. μὴ ἐπὶ τοῦτο, ne quando irruat, occupet.

Μὴ ὅτι, ne dicam, vel, vt interim ſileam, nedū, non ſolum, non modò non, Plat. in Apolog. ἀλλὰ μὴ ὅτι ἰδιώτου τινὸς, ἀλλὰ τῶν μάγων βασιλέα, non ſolum priuatum hominem, ſed etiam regem ipſum magnum, &c.

Μὰ ἤπια, & Μὰ ἤπια δία, idem.

Μαὶ, & μαὶ ναί, & Μαῖ, vel diuiſim, μαὶ οὐχί, μαὶ οὔ, non, quin, & quominus negatiue. οὐκ εἰκὸς ἦν ἀδικουμένους μὴ οὐ δίκαιον εἶναι, haud decorū eſt Athenienſes non dare pœnas, Herodot. lib. 7. ἐπὶ σμικρὸν κινήσαι δύναιτο μὴ οὐ διαπεσεῖν, neque ipſos cohibere poterit quominus copiæ dilabantur, Idem. ¶ Interdum ſignificat quin, vel niſi, cū Participio iunctum οὐκ ἔχων, niſi haberem, Sophocl. ἀδύνατα ἦν μὴ οὐ βλάπτειν, fieri non poterat quin, &c. Thucyd. lib. 8. ¶ Interdum & cum Indicatiuo pro nequaquam, minimè. καὶ ἐγὼ μάλιστ' ἂν ἐκεῖνο ἐπαινοίην, μὴ οὐ τοῦτο ἐκεῖνος ἐποίησεν, minimè vero temerariū eſt, quod accidit vt ſibi ſit vnuſquiſque commendatus, Ariſtot 2. Polit. ¶ Et pro non etiam cum Infinit. & Coniunctione ἤ, Plat. in Epiſt. τὸ ἤ ἀναγκάζειν, πολλὰ κακὰ ἐργάσεται τὸν ἄνθρωπον, μὴ ἢ πείθῃ, non eſt faciendum quemquam multa aliis mala inferre, quin & ipſe patiatur alia. ¶ Idem in Apolog. μὴ ἢ ποιεῖν ἐμὲ ταῦτα, ſed id difficile non eſt.

Μὴ πω, ne forte, Plat. μὴ πω ἀδικήσωμεν ἀδίκως.

Μήποτε, ne quando, ne forte, nc. ¶ Item nunquā, Demoſth. ἢ ὑμεῖς μήποτε ἄλλοις ἐπιτρέψητε, Chryſoſtom. μήποτε τοῦτο μανθάνω ἐγώ. ¶ Item, num quando, Interrogantis, Theophr. ἀλλὰ μήποτε οὐ τοῦτο ἡ αἰτία; an potius non hæc cauſa eſt? ¶ Et addubitantis ſiue dubitandi deceruentis. Idem, ὥσπερ ἄρα δίκης, hand ſcio an ſtultum ſit.

Μήπου, necubi, ne forte. Heſiod.

Μήπω, nondum.

Μήπως, ne forte.

Μήπως, ne quid.

Μήπως, ne, vt non, ne forte. μήπως cum Indica. Apollon. Rhod. ¶ Item cum Optat.

Μήτε, neque, ne. ¶ Item aut, Polit. interp. in Herodian. quod bis ponatur in oratione.

Μήτε, neque, neque, nedū non ſolum. μήτε ἡμῖν γε τοῦτο Ariſt. in Pace, non nunc quidem.

Μήτι, num interrogatiuū, vt ἦτι, nunquid? Gregor.

Μήτι, nunquid? Lucian. μήτις ἄλλος τῶν γειτόνων

Μήτιγε, nedum.

Μήτιγε δὲ, Μὴν δὲ, nedum, non ſolum non, Hermog.

Μήτις, ὦ θεοὶ, ne, ſunt deprecantis & abominantis formulæ, Xenoph. μὴ δῆτα, μὰ Δία, minimè vero, inquit, minimè inquam. ¶ Significat etiam nequaquam, Salteo, & certe quidem nequaquam, Plat. Rep. 3. εἰ δ' αὖ Διός, μήτις τῶν μεγίστου, ne ſaltem deorū maximus. ¶ Accipitur & pro nedum, Idem Epiſt. 4. ἐμοὶ δὲ ἀγανίσεις ἔσαν ὑπὲρ παίδων πονηρῶν ἐξαμιλλᾶσθαι, μήτι δὲ ὑπὲρ γε φίλων, à pueris certatores ſtimulari video, nedum ab amicis.

Μηδαμᾶ, pro μηδαμῶς, neutiquam, minimè, Herodot.

Μηδαμοῦ, nuſquam, & nequaquam, abſit.

Μηδαμόθεν, ου, inhonorat⁹, vilis, nihili, ἄτιμος.

Μηδαμόθι, nulla ex parte, Demoſth.

Μηδαμὸς, nemo, nullus: ἔστι τοῦ μηδαμοῦ δαιμόνος τοῦ τις.

Μηδαμῶθεν, nullatenus.

Μηδαμοῦ, nuſquam, in nullo loco, Xenoph.

Μηδαμῶς, nequaquam, abſit, nullo modo.

Μηδαμῶν, ὠνος, propria terra. γῆ ἰδία, Heſych.

Μηδέν, pro μηδὲν, Ariſtoph. ὄχει μηδέν.

Μηδὲ, ne, neque, prohibentis negantiſque eſt, in Iliad. Μηδ' ἄλγεα δυσφρονέοντε φέρωμεν, ne curet. Plat. in Tim. μηδ' ἐπιτρέψαι ταῦτα γενέσθαι, quod ne dictu quidem fas eſt Cicer.

Μηδ' ἕτερος, nulla ex re alia, Plat. in Phædro.

Μηδὲν ἐμὲ ἐδέσθαι, non edere.

Μηδ' ὁτιοῦν, nullus quiſquam.

Μηδὲν τῶν μηδένων, nullus. ὦ Δίκης, Ariſtot. in Rhe. ¶ Aliquīdo ſic dicitur nullius pretii homo, Sophocl. οὐ γὸ ἄξιον ἔστ' μηδένος. ¶ Μηδὲν, Sophocl. in Aiace cum Articulo τὸν, ὑπὸ τὸν τῶν μηδὲν ἀπόντα ὄφιν, tu nihili homo pro eo qui nihil eſt interceſſiſti. Idem, τὸ μηδὲν ὄντες, perditi.

Μηδὲν ἄλλο, pro tantùm, duntaxat.

Μηδὲν ὅτιον, nihilominus, Iſocr.

Μηδὲν μᾶλλον, nihilo magis, Plat. in Leg.

Μηδὲν λόγῳ, dicitur non pro omnino ſilere, ſed pro eo quod eſt nihil afferre firmum ac valida dum ad aliquid probandū, Ariſtot. Rhet. 3.

Μηδὲν ἔτι πέρας, nihil vltrà, Plat. in Timæo.

Μηδὲν ὅτι, nihil niſi.

Μηδέποτε, nunquam.

Μηδέπω, nondum.

Μηδέπως, nunquam.

Μηδὲπως, nec vlli.

Μηδέτερος, non alicuius.

Μηδία, ας, genitalia, pudenda.

Μηδικία, ας, nulla, ὠδικία, Chryſoſtom.

Μηδένες, homines nullius momenti.

Μηδέτερος, ρα, ρον, ſiue in plurali μηδέτερα, neutrum, Gal. Therap. μηδέτερον δ' ἐγκαταμίγνυε τούτων, ἀλλὰ μᾶλλον ἀμφοτέρων, &c. Ariſtot. 6. Ethic. μὴ πολὺν μηδὲν μηδέτερα αὐτῶν.

Μηδέτερος, neutram in partem.

Μὰ δία πω, nequaquam, Demoſth.

Μηδίζω, μ. ίσω, π. ισα, lingua Medica loquor, Medis fauco.

Μηδισμὸς, ου, ὁ, gesta in bello Medico.

Μηδικὸς, ὴ, Medica herba, Ariſtot. 8. Anim. Vide Car. de Re ruſt. c. 42. Varr. li. 1. c. 42. & lib. 2. c. 2. Colum. li. 2. ca. 11. Plin. l. 18. c. 16. Dioſc. l. 2. cap. 177.

Μηδικὸν, Medorum regio. oxyt. Cyrill. ¶ Μηδικὸς ὄρνις, pauo, ὁ ταὼς, Suid.

Μηδίον, ου, τὸ, herba foliis ſimilis Iridi, Dioſc. l

4.c.18. Medion Plin. qui de ea lib.27.ca.12.
Μάδι-ος, ου, ὁ, mollis.
Μαδιπρόσωπος, ὁ, quando cũ Medis sentitur. ¶Itẽ proditio, μαγτροχιλία.
Μαδὲν, ωσδ' ὅλως, nullo modo.
Μάδομαι, curo, operor, volo, excogito, meditor molior, Odyss. ξ. ἐμοὶ δ' ἐγὼ μαδέτω μυθήσεται ἐξείης excogitauit. Hesiod. ἰμάσατο κακὰ λυγρὰ, adinuenit mala tristia.
Μαδ-ος, τὸ, cura, consilium, deliberatio, Hesiod. μάδον ἐδδίσ-ο, ἰ βουλεύματα, σκέψις. ¶Item μαδέα, τὰ αἰδοῖα, virilia, genitalia, Odyss.σ. Μάδεα τ' ἔξερύσας δ' ὡς κυσὶν ἀμφὶ δάσασθαι.
Μαδίστιον, ου, τὸ, consilium, Suid.
Μαδὲν πιόν, nihil quicquam, nihil omnino.
Μαδοφόν-ος, ου, ὁ, qui Medos interfecit, Epig.
Μάδω, suadeo.
Μαδὼν, pro μαδέων, Eurip. in Tauris.
Μάδ-ος, ου, ὁ, & μάδος, discus.
Μαδυσ-εὺς, ῆος, ὁ, Bacchus, ὁ διόνυσος, Hesych.
Μάκερ, τὸ, cornua, μάκρατα.
Μακέζω, balo, μακάζω, Nicand.
Μακέτ-ις, ιδος, ἡ, nugiens: proprie de capris, Odyss.ι. μακέτιδι αἰγὶ. ¶Pro capella, in Epig.
Μακεταῖος, ὁ, caprarum balatus Plin.li.10.c.14.
Μακέω, balo, caprizo, Neutr. Absol. Herodot.
Μακ-ίστ-ος, longus, μακρός.
Μακὰς, τὸ, diuturnitas.
Μακὲν, non amplius, non item, ne posthac.
Μακὴ, ἡς, ὁ, vox caprarum: sicut βλαχὴ ouium.
Μακὴς, ὁ, ἡ, ὁ, prolixus.
Μάκιστος, ου, ὁ, ἡ, longissimus, grauissimus. μάκιστον ἀπέπεμψα, longissime summouco, Xenophon.
Μάκ-ος, τὸ, prolixitas, longitudo, spatium, tractus, μῆκος τῆς αἰχμῆς, à principio interuallum & spatium, Plat. de Leg.
Μακροποιέω, produco in longum.
Μακρύν-ω, μακρύν-ομαι, μακρύν-σ-ω, produco, augeo, Accus. Herodot. ¶Item protrahor, Æschi. in Epist.
Μάκων, ωνος, ὁ, papauer, Iliad. ζ.
Μάκων, apud Polluc. arenæ cuiusdam species.
Μάκων, ωνος, ὁ, excrementum quoddam in fundo testaceorum, vt purpurarum, Arist. Anim. lib. & cap. 4. ¶Ælianus etiam Μάκωνα dixit de folliculo & velut vesica polypi piscis, in qua atramentum continet.
Μακώνειον, τὸ, vel μακώνιον, Meconium, succus ex papaueris capitibus foliisque decoctis expressus torculari. ¶Item excrementum quod primum emittunt pueri, quod cruentum est, atrum fœdique odoris, Aristot. histor. lib. ζ. cap. ι.
Μάκωνες, οἱ, papaueres pisces gregales, Aristor.
Μακωνικὸς, papauerarius, papauereus Ouid.
Μακωνίτ-ις, ιδος, ἡ, atræ lactucæ gen°, Gale. ἐν τῷ ιν.
Μακωνίδ-ιον, ου, τὸ, insectum ex floribus mali arboris editum vespa maius, Eustath. Iliad. ϛ.
Μάκ-ων, ωνος, pastor.
Μάκ-ων, ωνος, ouis.
Μᾶλα, ης, ἡ, malus arbor, pomus, μηλέα ἀφανικὴ Theophr. lib. 8. de causis plant.
Μαλακτρίσ-ω, μ. ομαι, concinnor, ἀναπλάσσω, Hesy.
Μαλακ-ὸς, ὴ, ὸν, & μαλθ-ὸς, ὴ, ὸν, mitis, placidus.
Μαλακία, species illusus: Vnde tactum est verbum Μαλακίσασθαι, specillo vti, τὸ τῷ μαλακῷ κνησμῷ Pollu. vulnera tentare demisso specillo.
Μαλία γῆ, terra colore cinereo. Dioscor. lib. 5. cap. 180. Plinius vocat malinum, à Melo insula vna Sporadum, lib 35. capsa, & 7. ¶Et μηλίας etiam meminit Theophr. ὀπὸς λίνου.
Μάλιαγ, ἀιτragali.
Μάλιας, ἄδος, ἡ, cruda chalcitis.
Μαλιαφόνος, vel Μαλιαφόνης, ου, ὁ, caulis, Lycophron.
Μαλίζω, colore luteo esse: siue pomum referre, Plin. liuidum interpretatur.
Μαλιστὸς, ὁ, ἡ, ὁ, luteus, melini speciem gerens, Theophr. lib. 7. hist. plant.
Μάλινος, melin°, flauo colore, luteus, pilus sue. Mulio. Μάλινα ἐμπλάστρα, Gal. l. 2. ἐν τῷ ¶Μάλινον ἔλαιον, melinum oleum, oleum ex malis videlicet cotoneis. μάλινα κύδωνα, melimela flos, Theophr. lib. 9. hist. plant.
Μάλιος, Melius, qui est ex insula quæ μᾶλα & dicitur, vna ex Cycladibus. ¶Aristoph. rep. dicitur σκωπτόμενος μάλιος, i. ἀνόητος, propter Diagoram Melium, qui ἄθεος fuit. ¶Μάλιος λιμὸς, fames maxima, qualis fuit in Melo insula, Eidem.
Μαλίς, ίδος, ἡ, pomus. ¶Item malis, quidam morbus asinorum, Arist. lib. 8. Anim.
Μαλίς, Nymphę nomẽ à pascendis ouibus.
Μαλοβολέω, malis petere, ad amorẽ allicere, à pomum Veneri sacrum est, Aristoph. rep.
Μαλοβοτέω, pecudes pasco.
Μαλοβοτοφορ-ία, ας, ἡ, pastor pecudum, opilio, ἰδίως, ὁ, idem, in Epig. ¶Μαλοβότης, ου, ὁ, idem.
Μαλοβότιον, ου, τὸ, terra quam oues pascunt.
Μαλόβοτος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, valtus, defectus, Herodo.
Μαλοειδὴς, ἐς, ἐσ-ὸν, flauus, ξανθὸς, mali colore.
Μάλοδρον, vide Μάλαθρον.
Μαλολόνθη, ἡ, insectum, quod vulgò vocamus Cancrum, Comment. Aristoph. in Neb.
Μαλομαχέω, ludicra pugna è pomis, Athen. lib. 5.
Μαλον, ου, ὁ, ους, pecus, ὃ καὶ πᾶν, ὅτι ἂν ᾖ πρόβατον, pes omne, Odyss. ξ. ¶Pecudum carnes etiam μᾶδα vocari tradit Interpr. Theocriti ἐν ἁμ. ¶Item pomum, malum. μᾶλα ἀπὸ δένδρων ἐπιπτον, Aristoph. in Neb. ¶Μᾶλα item imbra dicuntur: Vnde, labra mouere, τὰ ἄνω χείλη, Polluc. ¶Idẽ Μᾶλα tradit vocari pastes quasdam rubras teretesque sub nomine ¶Sunt etiam Μᾶλα, genæ, malæ, παρειαὶ, Galen. & Aphr. ¶Μᾶλα ἀπόκοπα de mandibulis de quo Poll. li. 9. ¶Item μᾶλα de mammis puellæ, Aristoph. εἰ μὴ μᾶλα.
Μαλόξυρος, ὁ, gallerita: quæ & μαλαξύρα Aristo & tetrasyllabicè μαλαξύρα dicitur.
Μαλοπία, ας, dea quædam, cuius hymnus apud Orph.
Μαλοποιμὴς, pastor, caprarius, opilio. ¶Item genus

mus brochi, apud Maximum Tyrium.
Μαλοπώλ-ης, pomicolor, Theocr. in Bacchis.
Μάλ-ον, ου, τὸ, melones Pallad. apud Gal. 2. de Aliment.
Μαλοπαλαιστὴς, placenta è malis cydoniis.
Μαλόσσα, Rhodiis via qua aguntur pecudes.
Μαλοφάγ-ος, Euripid. litus pomis consitum.
Μαλοφύλ-ος, ὁ, ἡ, ouium seruator seu seruatrix.
Μαλοφόν-ος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, iugulo oues.
Μαλοφορέω, ouis victima.
Μάλ-ος, ου, ὁ, ἡ, lanigeri, μαλλοφόρος ποιμὴν, pastor, ouium nutritor. 2. opilio, Nonn.
Μαλοφάγος, agnina carne seu ouina vescens.
Μαλοφόρος, Ceres. ¶Μαλοφόροι numerabatur inter satellites regis Persarum, dicti quod malum præferrent in hastis, Athen. li. 12.
Μαλοχάλκ-ιον, ου, τὸ, opilio, in Epigr.
Μαλύω, medico instrumẽto tento, μαλάσσω, spe cillo demisso explorare vulnus. ¶Itẽ lanas tinctiles in cortina cingere atq; deprimere.
Μάλ-ωμα, ατος, τὸ, tinctura purpuræ. ¶Quid sit præterea ostendit Plin. l. 23. c. 7. nempe viti alba, & c. Eidem lib. 11. ca. 19 herba est co rona ria. Vide etiam Theophr. l. 6 hist. plan. ca. 1. & lib. 3. cap. vlt. & Dioscor. li. 4. cap. de vite alba.
Μάνης, Hercules apud Melitenses, quòd pomis solis placaretur, Poll. lib. 1.
Μανία, ouina aut caprina pellis, Poll.
Μανιστὴς, pastor, ὁ μανὸς.
Μανικὸς, & μανικὸς, auricularium specillum, auricalpium.
Μανικὸς, dicitur à mali colore triticum, ὃ ὑπ πυρὸς μανικοειδὲς τῷ χρόᾳ, Hom. Od. δ. ¶Μανὸς, tamen, vero, quidem, Xenoph. ἐπεὶ μανὸν τὸν ἀνδρα τὸν ἐμὸν ἐγὼ τοῦτο, οὐ πάνυ σφόδρα, prorsus eamen me obnoxium cuiquam esse non advero, quid ni, quid igitur? Plat. li. 1. de Rep. ἀρ' οὐ μανὸν; quid ergo?
Μάν-ες, ὁ, mensis, ὡς Dorice, μὴν Æolicè. ¶Μανὸς etiam dimidium quarto ante finem die, Thucyd. li. 5. De mensium numeratione vide Poll. & Arist. Comment. in Neb. ¶Μανὸς etiam dicitur mensis mulierum, τὰ κατὰ μῆνα τῶν γυναικῶν, Aristot.
Μανάγυρτις, apud Eusebium ἐν τῷ ἀδῷσι. lib. 2.
Μανάγυρτις, qui plebem quotidie conuocat, & impono ea artes artibus, ludificor.
Μανάγυρτις, qui plebem quotidie conuocat, & nundacia componit. Vide μανηγύρται.
Μανάδ-ες, ων, mensiflora Gaz. ex Theophr.
Μανὰς, ἀδος, ἡ, Luna. ¶Item pro μανία, Aristop.
Μανάσιμος, mensiruus. Vnde ἡ μανάσιμος καθαρσις, purgatio mensirua. Alexand. Aphrod.
Μανάσσω, vide σαγανάσσω &c.
Μανάω, irascor, Apoll. 2. Argon.
Μανάγχη, ης, ἡ, instrumentum chirurgicũ, apud Galen. lib. κατ' ἰατρεῖον, & Cels. li. 8. cap. 3.

Μανία, ira, μῆνις.
Μανίγξ, γγος, ἡ, inuolucrum cerebri, membrana seu pellicula ambiens cerebrum, neruis & arteriis plena. Aphr. li. 1. Probl. ἐκπυρῶσι τὰς μανίγγας τὸ ἐγκέφαλον, cerebri membranas inflammat. ¶Item sedimentum vini in dolio, priusquam efflorescat atque ebulliat.
Μανίζομαι, succenseo, irascor, Dat.
Μανιόμενος, ου, ὁ, ira, Iliad. π. μανιόμενοι μὴν ἀποπέφνῃσι.
Μανιμεμνητὴς, ira, indignatio, Arist. 2. Oecon.
Μανίω, ιδος, ἡ, iracundia, ira inueterata, odium Cicer. bilis Latine, Iliad. ἀ. μανίην ἄνεδ' ὀτρύν.
Μανίσκια, vmbellæ statuarum capitibus impositæ, neab auibus conspurcentur, Arist. in Auib. ¶Itẽ membranę tenues, monilia & ornamenta in collo tolitata, ferramenta temonis. ¶Item species lunarę, Arist. Probl.
Μανίσκομαι, irascor, succenseo, Dat. ἀμανίσκομαι, irascere Græcis. ¶Item duco, plico velum nauis. ¶Item edo, mando, is, it, Hippocr. Galen. ἐσθίω ἢ μασσάομαι, i. mandere, siue mallicare. Hinc deducitur
Μανίς, ιδος, ἡ, in ruminantibus primus venter. Apud Poll. mendose per y psilon scribitur in penult.
Μανισθὶς, ιδος, ὁ, ἡ, lunatus, lunę similis. μανισθὲς σῶμα, lunata classis, Herodot. lib. 8. ¶Μανισθὲς σελήνη, Luna triduana.
Μανί-ω, μανίσ-ις, ira, odium, inimicitia.
Μανίωμα, ατος, τὸ, signum, indicium, Phil.
Μανίωσις, ἡ, significatio.
Μανιωτὴς, ου, ὁ, delator, nuntiator, index, μανιωτὴς γίνεται, defert indicium, Thucyd.
Μανίων, ωνος, ὁ, Ioseph. præmium indicii, aut ipsum indicium, Apul. libr. 7. indicinæ præmia.
Μανιωτὴρ, ῆρος, ὁ, index, nuntius, delator, nuntiator.
Μανόω, μάνω, σ. ωσω, significo, patefacio, indico, testor, Plat. 2. de Rep. οἱ τοῦτ' ἐστὲ ἔχοντ' μανοῦντες, qui hæc ita se habere testantur.
Μανότατος, ἐλάχιστος, minor.
Μανῦσα, nedum, Laert.
Μάνυσι, ne adhuc, seu nondum, Aristoph. rep.
Μαρδύω, nere.
Μαρ-ὸς, ὸν, femoralis, τὰ μηρικὰ ὀστᾶ, i. μηρία, ossa femorum, crura.
Μάρ-ος, ου, ὁ, spina quæ adhæret villis ouiũ, Hesyc.
Μάρ-ος, ου, ὁ, funis, laqueus, fidicula, σπάρτος, Aristot. de mund. μάνα μέρ' ἔσαν σπάρτα σειρῆνα, fidiculam vnam trahentes.
Μαρεῖον, τὸ, idem quod μαρὸς.
Μαρσ-ὸς, ὸν, ἐς, Bacchi epith. quòd in femore Iouis exceptus, cum ante tempus editus, & in Nysum Arcadię trāslatus est. Eustat. in Dionys. qui etiam Iliad. ϛ. μαρσιππεῖς legit.
Μαρὸς, ὸν, crus, inguen, coxa, femur, Ilia ἀ. μηρὸς δ' ὀξύτατος, τὰ μηρικὰ ὀστᾶ, ossa femorum. ¶Μαρὸς, τὸ, idem. μαρὸς ἅλις ἔστιν, Od. τ. coxas adolentes.

Μηρικᾶν, femur cædere.
Μηριστικός, ή, όν, femur cædens & offendens.
Μήρυμα, vide Μάρυμα.
Μηρυκάζειν, & Μηρυκίζειν, & Μηρυκᾶσθαι, ruminare.
Μηρυκισμός, ὁ, ruminatio, Nazianz.
Μηρύω, ex profundo haurio seu traho, & in minutas partes scindo, Etym.
Μήρυμα, ατος, τό, cumulus, ramentum, filum, lana carpta & carminata, ἱέναι ξυμβῆναι, Interpr. Hesiod. 2. Ἰέναι. ¶ Μηρύματα, ιδε. ¶ Plut. in Cicer. funis. Nicand. in Ther. de aspide, κατ' ἰσχνὸν ἱστὸν ἑλκόμενα δολιχὸν μηρύματα μακρόν, longo tractu & versu. ¶ Μηρύματα Poll. τὰ κρεμάμενα, fragmen, fragmentū.
Μηρύς, ῦος, rumina lis piscis, Aristot. 9. Anim.
Μηρύσαι, & Μηρύσασθαι, ατ. deduco filum, texo, colligo, ἕλκυσμα, ordino, glomero, Lucian.
Μηχᾶσθαι, facere, deliberare, μηχανᾶσθαι, moliar, κακὰ μηχᾶσθαι κατά τινος, in Iliad.
Μάχιμος, ος, vel ος, ον, bellicosus, Iliad. ε.
Μάτιμος, matcr, prudens, Hesych.
Μητρῷος, ου, ὁ, maternus, in Epigr.
Μήτηρ, έρος, & μητέρα, mater. In vocat. ὦ μῆτερ, ὦ τῆ μητέρ ἀλλ' ἐκ ἀπόστροφος, aiunculus, Xenoph.
Μητάομαι, ᾶσθαι, consulo, delibero, consulto, Accusat.
Μητίετης, ου, consiliarius, prudens, consultor, sapiens. Dicitur quoque apud Poetas μητίεντα. Odyss. ξ. κακὰ μήτιεν ὑμετέρῃσι φρεσί.
Μητίζομαι, ισθαι, molior, excogito, consilium capio. βωμὸν διὰ μεσσηγὺς μητιάασθαι, Accus. Iliad. γ.
Μήτημα, & Μῆτις, ιος, ἡ, consilium, hortatus, prudentia, intelligentia, sapientia, Didym. συνέσεις.
Μητίεις, εντος, ὁ, consiliarius, consultus, Hesiod.
Μητίετα παρόντος, venena præsentia.
Μήτις, ι, μηδείς, nemo, Homer. Iliad. ζ.
Μητιᾶσθαι, ἐπιβουλεύειν, molitum esse & machinatum.
Μητιᾶν, idem quod μητᾶσθαι.
Μήτιος, ε, nedum, Hermog. de Inuent.
Μῆτις, ι, μήτηρ, consilium.
Μήτρα, ας, ἡ, vulua, matrix siue vterus, Poll. li. 2. ¶ Est & μήτρα, matrix in plantis, i. medulla, siue viralis anima, Plin. l. 17. c. 21. Μήτραι, vespæ velut duces apud Arist. Gaz. matrices.
Μητραγύρτης, ου, ὁ, à μητέρα ἀγύρτης. Μητραγύρται, vocabantur qui magnæ matri, siue Cybelæ deorum matri stipem cogebant, Athen. lib. 12.
Μητραγυρτῶ, stipem cogo atque emendico.
Μητράδελφος, aunculus ex matre, matris frater, Poll.
Μητρᾴδιλφικός, vterinus.
Μητροκτονία, ας, ἡ, matricidium Cicer.
Μητροκτόνος, ου, ὁ, matricida, μητροκτόνος, Plat.
Μητρῴδωμα, ατος, τό, specillum infundendo in vterū liquori commodum, Galen. vide κωδωνίς.
Μήτρωμα, tegmen, & tanquā inuolucrū quoddam.

Μητρῷος, Idæa dea sacra peragere, cogere stipem ἀγυρτᾶν, ἀγύρτης, Poll.
Μητρικός, ου, ὁ, maternus.
Μητρικίσιος, ος, ον, ἡ, ὁ, mouerealis.
Μητρόθεν, ex matre erudiens.
Μητρόθεν, ex parte matris, à matre, Herodot.
Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, matertera.
Μητρυιὸς, ὁ, matrem occidens, Nican.
Μητροκτόνος, ου, ὁ, ἡ, matricida.
Μητρόκωμα, inter vicos præcipuus vicus.
Μητρομανὴς, ὁ, ἡ, auia, μητραδελφὴ.
Μητρῷος, ου, ὁ, spurius, νόθος, Poll.
Μητρῷος, ου, ὁ, ἡ, auus maternus.
Μητρόπολις, ος, ἡ, metropolis, ex qua colonia deducitur. Dicitur autem ἀπὸ τῆς μητρὸς ἡ πόλις. ¶ Μητροπολίτης, ου, ὁ, metropolitanus, qui pro uinciæ alicui præest, aliosque sub se habet Episcopos.
Μητρῳάλτης, ου, ὁ, qui matrem violat.
Μητροφόνος, ου, ὁ, qui propriam nouercam interfecit.
Μητροφόνος, ου, ὁ, ἡ, matricida, Eurip.
Μητροφόντης, ου, ὁ, matricida, idem Eurip.
Μήτρυος, ου, ὁ, vitricus.
Μῆχαρ, ατος, τό, nouerca.
Μητρυιακὰ ἀγνεύματα, purificationes inusitatæ, in Berecyntiæ mysteriis.
Μητρῷος, ου, ὁ, auunculus. ¶ Eurip. auus maternus.
Μητρῷος, ου, ὁ, aiunculus. ¶ Eurip. auus maternus.
Μητρῷος, ου, ὁ, apud Athenienses Phrygiæ dea sacerum, Athen. li. 10. de Alcibiade.
Μητρῷος, α, ὁν, maternus. ¶ Μητρῷα χορεία, matrix.
Μήτρως, ωος, ὁ, aunculus maternus: & μήτρων Ἰλιὰδ. β, πᾶσι ἴσοι φίλοι ἠδὲ μήτρωι τέκεσσι.
Μηχανάομαι, ασθαι, π. ασ. excogito, molior, struo, Xenoph. μηχανᾶσθαι περὶ τῶν ἀγαθῶν τινος omni ratione de illis bene mereri studeo. Herodot. ἐμηχανᾶτο τὰ πρὸς ἡμᾶς τοιάδε, uersus hæc hanc rationem inuenit, sibi. ¶ Ponitur cum particula ὅπως sequente Subiunct. Xenoph. ὅπως τοῦτο γενήσεται, vt hęc obtingant. ὅπως μηχανᾶσθε, vt hęc obtineatis. μηχανᾶσθαι φίλον, amicis, non latescis conando. ¶ Μηχανᾶσθαι ὅπως, & μηχανᾶσθαι ὡς, idem. Sophocl. ἐγὼ δὲ πᾶσ' ἀεὶ φόβημ' ἐμαυτῷ μηχανῶμαι, studeo, moliri & excogitare. ¶ Μηχανᾶσθαι λόγους, oratio artificiosè composita adfallendum, Bud. Comm.
Μηχανή, ῆς, ἡ, conatus, machinatio Cicer. machinamentum Liuio, ars, excogitatio, μηχανὴ πᾶσιν, omni conandi ratione. Plat. νόμ. ζ. ¶ Μηχανὴ πολεμική, struis fraus, compositus dolus, Euripid. in Andromacha.
Μηχάνημα, ατος, τό, cōmentum, machinamentum Liu. Cicer. machinatio & molitio. machinamento tormenta admouebant.
Μηχανικός, ή, όν, opifex cui operū quæ ingenio simul & manu fiūt, mechanicus. Mechanicum, μηχανικὸν, pusillus, μικκὸς καὶ μηχανικός, parui animi, in Epigram.

narius Paul. Iurisc. l. Si purator. organarius Iul. Firmic. μηχανικὸς ἱερεύς, Aphr. opus artificiosum.
Μηχανοποιός, ὁ, machinarum faber.
Μηχανορραφία, fraudis excogitatio, machinatio
Μηχανορράφος, ου, ὁ, machinator, fraudum confutor. Eurip. in Androm.
Μηχανοποιός, ὁ, faber, in Epigr.
Μηχάνωμα, τὸ, cingulū, subligar. διάζωμα, Hes.
Μήχαρ, ατος, τό, conamen, Æschyl. in Supplic. ὑμῶν δ' ἐν μήχαρ ἐξέλοιμεν, Interp. τὸ μῆχαρ ἐξ ὑμῶν ἐλευσόμεθα, commentum, remedium.
Μήχανον, ου, τό, μηχανή, consilium, machinamentum, remedium, Odyss. ξ. οὐδὲν μήχανον ἔτι ἀπέκαθεν, neque potestas fuit recusandi.

M I

Μία, ᾶς, una, σφίσιν ἐν μιᾷ ἐκκλησίῃ δύο, pridie ante litem contestatam, Aristoph. μιᾷ γνώμῃ, una & eadem sententia, Xenophon Ἀναβ.
Μιαίνω, ανῶ, ν. ἐκ. fœdo, polluo, contamino.
Μιαιφόνος, ου, ὁ, homicida, cruentus, crudelis ac sanguinarius. ¶ Μιαιφονία, ας, ἡ, cædes, de me contamino, Plat. Polit. 9. ¶ Μιαφονία, homicidium, cædes.
Μίαμμα, ατος, τό, βάμμα, tinctura.
Μιαρός, ά, όν, iniquitas, scelus, Phryn. reiicit.
Μιαρός, ά, όν, scelestus, impurus, Plat. 4. Leg.
Μίασμα, & Μίασμος, ατος, τό, impuritas, piaculum, scelus, impiamentum apud Cyprian. Æschin. in Epist. Κτησιφ. ¶ Μιασμάτιος, ὁ, idem.
Μιαφόνος, ου, ὁ, fœdus, impurus, Sopho. in Elect.
Μιαφονία, impietas, impuritas, piaculum.
Μιαφόνος, impurus, κρυφαῖος, Hesych.
Μιγάδες, simul.
Μιγάδην, ἁπλῶς, ἁπλῶν, ἁπλῆ, μιγάδες, μιγάδα, ἁπλᾶ, ἁπλᾶν, ἁπλοῦν, ἁπλῆν, ἁπλοῦς, ἁπλᾶς, ἁπλᾶ

Μικροψυχέω, animo deficio.
Μικροψυχος, ὁ, pusillanimis, illiberalis, Demosth.
Μικτὸς, ὁν, mixtus, temperatus, Dor. Aristid.
Μίλαξ, & σμίλαξ, ακος, ἡ, genus hederæ, Aristophan. ιτῳ.
Μιλησιουργὲς τὸ, Milesiaco opificio factum.
Μιλτάκις, nomen viris. ¶ Ité taxus, Theophr.
Μιλτήριον, vas quo aqua calefit multis anfractibus & flexibus canalium Senec. Quæst. Natur. lib. 4. cap. 9.
Μιλτυδὶς, vocabulum est plasticis, Poll.
Μίλτωμα, reliquiæ mensæ, vel farina qua manus abstergebant pinguedinem, Etym.
Μίλιον, τὸ, milium, i. spatium continens octo stadia, miliare, & Lapis, Theophil. in Instit.
Μίλινος, ἡ, ον, melliteus.
Μίλλος, ὁ, mollis, tardus.
Μίλος, ὁ, taxus arbor, Theophr. lib. hist. plant.
Μιλτηλάφος, miniatus, minio fucatus, μιλτοπαφὴς.
Μιλτοδυφὴς σχοῖνος, funis rubricatus, quo fores tingi solent, in Epigr.
Μιλτοπάζω, minio inficio, Aristoph.
Μιλτοπάφος, ὁ, ἡ, minio fucatus, Iliad. ε.
Μιλτόπεπλος, ruber, ιμάτιον, Eustath. Iliad. χ.
Μίλτος, ου, ἡ, minium, Arist. hist. Anim. l. 6. ca. 2. ¶ Μίλτος σινωπικὴ, Dioscor. l. 5. c. 111. rubrica sinopica Celsi. l. 6. ¶ Μίλτος Αμπελίτις, terra Lemnia, Nic. in Ther. & Dioscor. l. 6. ca. 1. μίλτος τῆς καλουμένης σφραγίδος. ¶ Μίλτος ἐτέα rubigo segetum, ἀ ἐρυσίβη, apud Paus. in Bœot.
Μιλτόω, tingo, minio inficio, minio, as, Plin.
Μιλτώδης, ες, ὁ, ἡ, ruber minio, miniatus Plin.
Μιλτωρυχεῖα, ας, ἡ, ubi minium effoditur, miniaria Plin. ¶ Ἐτ μιλτωρύχης, qui hoc effodit, Pol.
Μίλφωσις, & μίλφη, palpebrarum defluuium, Paul. Æginet.
Μιμαικλάδες, arbuti fructus seu pomum.
Μιμαλλόνες, apud Macedones Bacchæ.
Μιμάλλονες, mulieres bellatrices, Eustath. Etym.
Μίμεσις, & Μιμέσιον, & Μιμάσιον, condimentum, edulium seu farcimen quoddam, Poll. Vide Comment. Aristoph. in Acharn.
Μίμηστιγνὲ, olera agrestia, Varin.
Μιμηλεῖν, simulare, imitari tibiarum cantum.
Μιμηλεῖσθαι, ὑμνοῦσι, πομπαῖς, imitor quouis modo, Aristop. cum duobus Accus. τὸν ἀλεκτρυόνα τὰς ἀγωνίας μιμεῖ, gallos in omnibus imitaris.
Μιμησις, ας, ἡ, ars imitatrix, imitatio.
Μιμητὴς, imitator.
Μιμητὸν, ad exemplar factum.
Μιμητὸς, imitator, æmulus, Lucian. in Iconib. αἰσχίστης ἡ σκευοφόρος μιμητὴς τυχεῖν ἀπιστίας, imitatis dexteritate præstantissimi.
Μίμημα, τος, τὸ, imitamentum Tacito, imitamen Ouidio, simulachrum, Plat. in Timæo.
Μίμησις, ὁ, imitatio, æmulatio, imago, ἐξ οὗ μιμητὸν, te imitando, Aristoph.
Μιμητὴς, οῦ, ὁ, imitator, effictor, Xenoph.
Μιμητὸς, ὁ, ἡ, ad imitandum aptus, μιμητικὴ τέχνη, ars imitatrix, Plat. de Leg.

Μιμητικώτατος, ad imitandum aptissimus.
Μιμητὸς, ὁ, ἡ, imitabilis Cicer.
Μιμνιγμὸς, ὁ, hinnitus.
Μίμνω, manco, Iliad. ζ. μιμνέτω ἐνθάδε νῶϊν, remanere apud naues.
Μίμνησις, reminiscentia.
Μιμνήσκω, recordor, μιμνήσομαι, Gen. Odyss. λ.
Μιμνήσκω μιμνήσκομαι, commemoro, in memoriam revoco, Genit. & Accus. Odyss. ζ.
Μίμνω, manco, expecto, Neutr. absol.
Μιμοβόσκος, ὁ, poeta qui mimos scribit, Laert.
Μίμος, versus scenici & qui μίμους scribunt.
Μιμολόγος, ὁ, ἡ, histrio, scurra, in Epigr.
Μιμος, ου, ὁ, ἡ, simia, authore Tzetze, quia hominis morum est imitatrix, πίθηκος.
Μιν, ipsum, ipsam, Indeclinabile, Homer.
Μινυς, ηος, ὁ, ἡ, ficus parua.
Μινυρὸς, chorda, fides.
Μίνθα, odoramenti genus.
Μίνθη vel Μίνθα, ης, ἡ, mentha, Oppian.
Μίνθος, stercus humanum, siue flos ille in sterquiliniis enascens quo mire afficiuntur hirci. Alii caprarum retrimenta significari voci. Alii caprarum retrimenta significari voci. Vide Comm. Aristoph. in Plut. ¶ Μίνθος etiam mentha, Theophr. hist. li. 6. cap. 7.
Μινθόω, μέμινθωται, stercoro, stercore pecus do, Accus. Aristoph. in Plut.
Μίνυρα, vnguentum quoddam.
Μινυρὰς, ου, τὸ, vas, aut tabella pictoria, Epig.
Μινύθω, minuo, Apoll. ¶ Aliquado pallatur Hesiod. μινύθουσι δ' ἀνθρωποι, minuuntur familiæ.
Μινυνθάδιος, paululum, Odyss. ζ. ¶ Μινυνθάδιον breuis temporis, i. parum durans, μινυνθάδιος Iliad. ἀ. ἡμέτερος μὲν μινυνθάδιος ἔσσεται ἀεὶ, Lucan: ὀλίγον τε μινύθει.
Μινυρίζω, μινύρεται, cantillo, minuriz o Sidonio, voce querula cano, Aristoph. μινυρίζει τὸ ὠδὴν ἐκείνην τὴν μιλησίαν, summissa voce modulos cantillans. ¶ Item vagio metaphorice Iliad. ι.
Μινύρισμα, τος, τὸ, sibilus.
Μινύρομαι, & Μινυρίσσομαι, fleo, ploro, ioquor, lamentor, clara voce loquor, in Epigr.
Μινυρὸς, ου, ὁ, querulus, gracili voce cantillans. ¶ Item μινυρὸι, pipiones, & fœtus animum reliquarum.
Μισθαρμοὶ, magnis proindicio præmiis propositis, Thucyd. Interp. legit μισθοφόροις.
Μισθὸς, ὁ, ἡ, brevis temporis, μισθοφόρος ἐστὶν ὁδε, Nonn. aqua parum durans. ¶ Μισθὸς παυλὸς, parum durans.
Μισθαποδοσία, Theophr. περὶ ζώων, temporis compositio mixta serenitatis hyemisque naturalis.
Μισθάρνης, ου, ὁ, qui altero parente Græci fuit.
Μισθαρνὸς, ὁ, ου, ὁ, conuiciator, ἀσελγὴς.
Μισγάρης, ου, ὁ, conuiciator, maledicus.
Μίξις, ὁ, ἡ, mistio, temperatio, mistura, concretio. Herodot. de Agathyrsis, ἔστι σφι μίξις πολλὴ πρὸς ἀλλήλους, i. πολλὴ κατὰ γάμους.
Μιξοβάρβαρος, semibarbarus, mixtus barbaris.
Μιξόδικος, & μιξοδίκη, via in alteram declinans.
Μιξοδίφρης, semiferus, μιξοδήριος ἀλλήλοισι, Epigr.

Μιξοθήρης, semicanus.
Μιξουρία, ας, ἡ, coitus, μίξις, πλεονασμὸς.
Μιξολυδιστὶ, mixta Lydia harmonia, Aristot.
Μιξόπαρθενος, partim virgo.
Μιξόπωγος, canescens, μισσοπώγων, Hom.
Μιξόχρως, qui superciliis habet coniuncta, Poll.
Μιξοχρὼς, ὼτος, ὁ, ἡ, mucori similis, mucosus.
Μιὸς, ὁ, ἡ, ὁν, vnus. Vnde μίαν, vna.
Μιτόεις, florida, vel floribus variegata.
Μιτρηφὴς, sordidus, improbus.
Μίτυλος, ὁ, gula.
Μιτυλὸς, ὁ, odium, piaculum, immundities.
Μιτυλόω, odium circa bonos.
Μιτυλόω, odium mutuum.
Μιτυλάω, mutua odia exercentes.
Μιτυοδρωπὴς, homines odisse, inhumanum esse. Hippocr. ¶ Μιτυοδρωπία, ας, ἡ, inhumanitas, odium hominum. ¶ Μιτυοδρωπὴς, ὁ, ἡ, inhumanus, qualis Timon Lucian.
Μιτυλήνη, ας, ἡ, vel μιτυλήνη, locus in valle cauus, in quem vtrinque è montibus deferuntur aquæ, ac veluti miscentur, Iliad. λ.
Μιτυλὸς, coco, Neutr. absol.
Μιτυλὸς, vbi plures viæ conueniunt, ac se miscent.
Μιτυλώδης, ες, tumultus.
Μιτυμὸς, miscor, coco, Dat. μιτυμοῦμαι γυναικὶ. Odyss. ὃς μίμνει, ἀγορὴ δὲ λεύσσῃ, qui clàm rem habebat.
Μιτυλὸς, vbi publica pascua sunt.
Μιτυλὸς, misceo, confundo, Accus. Iliad. γ.
Μιτυλὸς, odiens Græcos.
Μιτυλὸς, ὁ, ἡ, ὁν, odii, Accus. Thucyd.
Μιτυλὸς, dea quædam cui hymnus apud Orph.
Μιτυλὸς, & μιτυλὸς, ας, ὁ, coitus, Arist. in Plu.
Μιτυλὸς, libidinosa, Crati. μιτυλὸς γυναῖκες.
Μιτυλὸς, inamabilis, q. odibilis, oxyton. Cyril.
Μιτυλὸς, ὁ, falax, κακοήθης.
Μιτυλὸς, odi.
Μιτυλὸς, ὁ, ὁν, odiosus, odio dignus.
Μιτυλὸς, causa odii.
Μιτυλὸς, mercedis persolutio, Hebr.
Μιτυλὸς, mereo, quæstum facio.
Μιτυλὸς, idem. ¶ Μισθαρνικὸν, ars mercenaria, Plat. de Republ.
Μιτυλὸς, mercedis acceptio, Plut. in Cat.
¶ Pro arte quadam lucri faciendi, Aristot.
Μιτυλὸς, vnde & Μισθοφόρος, ου, ὁ, qui in militiam stipendii mercedem accipit, Aristoph. in Acharn.
Μιτυλὸς, ὁ, mercenarius, lib. 1. Epigr.
Μιτυλὸς, mercedis seu stipendii solutio.
Μιτυλὸς, dator mercedis, quæstor.
Μιτυλὸς, mercedem fero, mereo, Polyb.
Μιτυλὸς, mercedem conduco.
Μιτυλὸς, merces, stipendium, præmium, mercedem accipere, Thucyd.
Μιτυλὸς, stipendium salarium, μισθοφορὰ & μισθὸς, perpetuum stipendium, Thucyd.

¶ Μισθοφορία, idem.
Μισθοφορικὸς, mercenarius.
Μισθοφορία, μέσθωμαι, stipendia mereo, quæstum facio, Neutr. μισθοφορεῖ αὐτῷ στρατὸς, sub te mereo.
Μισθοφόρητος, conductus mercede, mercenarius miles, Plut. in Epist. ἐφ' ἐμὲ ὁ μισθοφόρητος διαβέβληται, apud milites mihi conflata est inuidia. μισθοφόρητος μαχαίρας, mercenarias meretrices, Epigram.
Μισθὸω, μέμισθωται, opus vel fundum loco, meritorium facio, do faciẽdum mercede constitura. ἐμισθώσατο τὸν τοῦ Πειραιῶς τὸν πολλάκις, qui templum trecentis talentis construendum locarunt, Herodot. μισθωτὸς ὀλίγου, paruo conducens, Aristot. 2. Polit.
Μισθώματα, ατος, τὸ, merces, Isocrat. in Panegyr.
Μισθώσις, ἡ, conductio, mercede conductio.
Μισθωτὸς, οῦ, ὁ, mercenarius, mercede conductus, Plat. 2. de Rep.
Μισθωτικὸς, ἡ, ὁν, mercenarius.
Μισθώτριαι, mulieres mercenariæ, baiulę.
Μισκὶ, incipit.
Μισκὸς, sordidus, parcus, quòd frusta & fragmenta colligeret.
Μίσκος, reiectamenta quæ sub mensam cadunt, Poll.
Μισοβάρβαρος, ὁ, ἡ, ὁν, osor barbarorum.
Μισογαμία, & Μισογαμὶς, & Μισογαμὶς, ὁ, ἡ, ὁν, osor mulierum, Athen.
Μισογύνεια, ας, ἡ, odium mulierum Cic. Tusc. 4.
Μισόδημος, ου, ὁ, hostis plebis, populo inuisus.
Μισοδιαιτησιπραγμοσύνη, qui negotia facessere aliis non solet, sibique exhiberi metuit.
Μισόκαλος, osor honesti.
Μισολάμαχος, bellum exosus, Aristoph. à Lamacho.
Μισολογία, odium literarum.
Μισόλογος, osor rationis, osor literarum. Plat.
Μισολογῶ, ἀμαθὴς εἶναι καὶ πονηρὸς, indoctus & insipiens sum.
Μισόνοθος, ὁ, ἡ, qui odit nothos, in Epigr.
Μισόξενος, inhospitalis. Et Μισοξενία, Gregor. inhospitalitas.
Μισοπαιδὴς, osor liberorum.
Μισόπολις, osor ciuitatis osor.
Μισοπονέω, laborem detrectare, Plat.
Μισοπονηρία, malos detestari, l. γ. ζ. Νικοφῶν.
Μισοπονηρίστατος, sceleratorum odium.
Μισοπόνηρος, qui malos auersatur, osor malorum.
Μισοπολεμία, belli osor, Aristoph. εἰρήνη.
Μισοπράγμων, qui negotiis curandis abstinet.
Μισοπώγων, ωνος, ὁ, osor barbæ, Iulian. Apollar.
Μῖσος, ους, τὸ, odium, auersatio μῖσος πανσανίου, Pausaniæ odium, i. aduersus eum. Thucydid. μῖσος ἔχω ἁπάντων, omnium odio laboro, Lucian. ¶ Μῖσος verò significat scelus, impuritatem.
Μισόσοφος, philosophiæ osor, Plat.
Μισοτεκνία, ας, ἡ, filiorum odium.

Μισοτύραννος, ὁ ἡ, inodio habens tyrannos.
Μισοφίλος, amicis inimicus.
Μισόφθονος, ὁ ἡ, invisus bonis, hostis bonorũ.
Μίσυν, vide Χάλκανθος.
Μίτρα, ας, ἡ, mensuræ genus, μόδιος, Eust. In ἀ.
Μιτυλληνικὸν ὄνειαρ, iure & pulmentario vescor. Accus. Comment. Aristoph. in Plut.
Μιτύλλιον, panis exesuatus pro iure hauriendo.
Μιτυλλοῦν, frustum panis canibus obiectum.
Μιτυλλώσας, minuratim seco, Accus. Iliad. κ.
Μιτωτὸς, dimidiato corpore nigri, & albi.
Μίτρη, redimiculum, vitta, pileus, lanarum glomus.
Μίτος, ου, ὁ, pediculus quo folia fructúsque appenduntur suis plantis, Theophr. hist. l. 1. c. 3. ¶Item rustici instrumenti nomen, rutrũ id esse aut bipalium apud Varronem suspicor: palstinam Italorum putauit Gaz. ex Theophr. de caus. lib. 3. cap. 25.
Μισοδίκης, ὁ ἡ, inodio dignus.
Μιτυλίζω, ciulo, strideo, μιτυλίζω.
Μιτοβάφης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, filo sutus, in Epigram.
Μίτος, ου, ὁ, filum, licium, Ἀπὸ κεφαλῆς μίτου τὰ ζῶα ἀρτᾶσθαι. ¶Philost. fides citharæ μίτους dixit.
Μίτρα, ας, ἡ, mitra, cingulũ, corona, ornatus capillorum, fascia mulebris, zona, 1. Arg. ᾧ ἐπὶ μιτρῶν Μίδων πεφίλωται, ἡ ὄζεται, propter quem solum vonam primum solũ & postremũ μιτρηφόρα enim seu ζώνιον soluere narrantur primum parientes, eámque dicare Dianæ. ¶Capitur etiam μίτρα pro genere armaturæ, i. lamina ferrea, Iliad. δ.
Μίτρα, ἡ, operculum siue inuolucrum, quod alio nomine κάνδυλος. Est autem varicosa moles testibus in summo adiacens.
Μιτροφόρος, ὁ ἡ, mitram ferens.
Μιτροχίτων, ωνος, ὁ, delicatus, mitris præcinctus. Hom. ἀμφιβρότην τε καὶ μιτροχίτωνας, discinctos appellat.
Μίτυος, ὁ, & μίτυς, υος, ὁ, cingo, Nonn.
Μιτύλος, ὁ, mutilus, carens cornibus, Theoer.
Μίτυς, commoditas excrementum quoddam cereꝫ, vt Gaz. vertit ex Aristot.
Μιτωτὸς ὄφθαλμὸς, in Epigr. orsa vocem, texens sonum, Eurip. de locusta.
Μιχανάω, sono.

M N

Μνᾶ, ᾶς, ἡ, mina, centum drachmæ, Plat. in Apol.
Μναιοπάτης, minæ pondus habens, Xenoph.
Μνάκος, ὁ, ἡ, capra quæ mulgetur.
Μναιοπάτης, ου, ὁ, ad minæ pretium euadens.
Μναμονεύω, obseruare, vel reminisci alicuius.
Μνήμων, ονος, ὁ, ἡ, memor, curiosus, qui sacrificiorũ admonet. ¶Plutarch. sympoſiorum præfecti in Sicilia, quos Latini modiperatores vocãt.
Μνήμονεύω, μνήσομαι, μνήσω, reminiscor, commemoro. μνήσθη θεὸς πατέρος, filii mentionem facere, Herodot. ¶Item ambio, affecto, μνᾶσθαι γάμου, nuptias petere, Lucian.
Μναρός, ὁ, ἡ, mollis, dulcis.
Μνάσιον, ου, τὸ, quædam planta nascens apud Nilum fluuium, Theophr. li. 4. de plant.

M N

Μνασίπους, mensuræ genus continens duos modios.
Μνάομαι, ήσομαι, & Μνῶμαι, reminisci facio, Iliad.
Μνᾶς, μνᾶ, mina, μνᾶς εἴκοσι, 20 minas, Herod.
Μνεία, ας, ἡ, memoria, mentio, μνείαν ἴχειν, memorem esse, Aristoph. μνείαν ποιεῖσθαι, mentionem facere, Aristot. in Polit. rationem habere, Demosthen.
Μνῆμα, ατος, τὸ, monumentum, i. recordatio.
Μνημεῖον, τὸ, locus secretior domus in quo pecuniosissima asseruantur, Dion de Antonio. τὸ μνημεῖον ἐσόρᾶμα. ¶Item monimentum. Ælian.
Μνήμη, ης, memoria, cõmemoratio, monumentum, μνήμην ποιεῖσθαι, mentionem facere, Herodot. in Εὐτερπ. ¶Μνημοσύνη, idem.
Μνημοδιώκτης, quę memoriam alicuius iniuriæ Arist. Rhet. recordatio Cic. Plutarch.
Μνημονεύτος, ὁ, ἡ, memorabilis, Aristot. Rhet. τὰ μὴ σὺν μνημονεύτοις ἐν ἀδίκοις ἔδει, ea quorum memoriam possimus replicare Cic.
Μνημοσύνη, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ὁ, ὁ

Μοιχερός, ὁ, adulterinus, Phocyl. μοιχικὴ λύπη. Xen.

Μοιχᾶν, idem, in Epigram.

Μοιχός, οὐ, ὁ, adulter, mœchus. ¶ Item indecora prorsus & cinædica tondendi ratio.

Μοκτήριον, scortum.

Μόλγος, οὐ, ὁ, bulga, ascopera, culeus, Ioan. Ximphilino in Dionis epitome de Neron. ¶ Poll. lib. 10. μόλγον Tarentinorum lingua βύρσην ἄσκην indicare tradit. ¶ Μόλγος etiam idē est quod tempus muigendi, Arist. in Equit.

Μόλις, sine Μόλγος, tardus, cæcus, pauper.

Μολίζω, stolones amputare. ¶ Item tugere.

Μόλιος, ου, vento, redeo, curro Eurip.

Μολίσηρος, plumbigranus, in Epigram.

Μολίτης & ου, plumbeus, Lucian.

Μόλιβδος, plumbum, Aristoph. & Thucyd.

Μολίβδωσις, τὰ μολίβδου ἐργάζεσθαι, Poll.

Μολιβδοχρώς, ωτος, color plumbeus, luridus, qui ὁ πελιὸς apud Galen. in arte med. lib. 12.

Μολίβδωμα, plumbatura, & conceptaculum plumbo vel plumbatura constans, Athen.

Μολίβος, plumbum, idem quod μόλιβδος, Etym.

Μόλις, vix, tandem.

Μολύνω, co, τὸ βαθύζω, Didym. in Odyss. ι.

Μολιωτοθάνατος, pugnator, grallator, latro, veredarius.

Μολοβρός, ὁ, vorax, insatiabilis, Odyss. ρ. ¶ Item ægrè auctilis, humilis, pumilus, Nicand.

Μολόχινος, Nicandin Alex. interpr. herbam esse perpetuò virentem, ait.

Μολπός, impudens, tristis, λυπηρὸς, ἀηδής.

Μόλος & μόλθος, labor, pugna, tremitus.

Μόλυβδος, molossus, genus pedis, Quint. lib. 9.

Μολυβίδιον, spicarum nodi, sive gemicula.

Μολυγρὸς, ὁ, hasta mutilata, veretrum. ¶ Item ægrè reddens lotiū. ¶ Ita animal quoddam loculis simile, Nicandin Theriac.

Μόλυγρος, Nicand. in Ther. inter serpentes.

Μολύγωνος, armilla, ornamentum muliebre.

Μολύνω, polluo, malua Colum.

Μολπάζω, celebro, canto, decanto, Aristoph.

Μολπή, cantus, hymnus, Iliad. α. ¶ Item ludus, lusus, Didym. in Οἷ ἐμὲ κάδε πατέρα.

Μολπητὴς, cantor, in Epigr.

Μολυβδαινία, sive μολιβδοχρωματικὸν, plúmbago Plin. lib. 24. ca. 18. ¶ Μολύβδαινα etiam inter piscatoris instrumenta numeratur à Poll. ¶ Iliad. ν. pro linea ipsa sumitur vel appensio plumbo. ¶ Apud Lucia. in Anach. μολυβδίνας legitur pro plumbeis massilia sive plumbeis pilis, quæ etiam halteres dicuntur.

Μολύβδινος, ου, ὁ, plumbeus.

Μολυβδὶς, ίδος, ἡ, lamina plumbea, & pondus septem librarum: alii μολυβὶς dicunt, Hesych. ¶ Item glans aut massa plumbea quæ à funda mittitur, Plut.

Μολυβδίτης, molybditis, spuma plumbi dicitur.

Μολύβδος, sive μόλιβδος, plumbum, metallum, μολύβδου ἐλάσματα, Dioscor. plumbi lamina. ¶ Σκωρία μολύβδου eidem, plumbi recrementum, plumbi scoria Plin. ¶ Μολυβδοβόλος λίθος, plumbarius lapis, Dioscor. li. 5. ca. 96.

Μολυβδοβόρος, plumbarius.

Μολύβδωσις, plúmbatura, asterrominatio, & quæcunque iunctura plumbo facta.

Μολύζω, coma alibi cum capite solo, Hippocr.

Μόλυνθος, pars corporis se perpetuò inquinans.

Μολυντικὸς, leuis quæstio cuchonis propemodum eruditi quædam, Aristot. Meteor. 4. ¶ Item inquinatio, inquinamentum Gell. Theoph. de caus. plant. li. 4. vbi Gaza monstrum exprimit.

Μολύνω, inquino, contamino, conspurco, Accius locus in Orat. ad Philipp.

Μολυσμὸς, locutia.

Μόλυψ, tardus, ingeratus, molestus, incunctus.

Μολυσσεύω, ὁ, fœditas & turpitudo, inquinamentum Gellio, τὸ μιαρὸν. 2. Cor. 7.

Μόλυσσος, furculos demeto & excindo.

Μόλω, & Μολῶ, eo, accedo, curro, πρόσειμι, Solan. Μολὼν μὲν ἀπλοῦς ἔκλυσε πατρὸς μόλον. ¶ Μολὼν, protectus, Sophocl. πολέμου μολόντος, qui receptus manebat.

Μολωπεύω, magni, ingenti corpore, Aristoph. Interpr.

Μορμὼ, ὁ μορμοῦ, terricrepa, φάσμα δεινὸν καὶ τερατῶδες, Aristoph. ¶ Item querela, querimonia μόρμον ἐμοὶ ἐγείρει μεμφομένη τὰ κρείσσω, Aristoph.

Μοναδικὸς, singulare.

Μοναδικὸς, ου, ὁ, vnitas, vnius, singularis, μοναδικὸς ἀριθμὸς, absolutus numerus, seu vnicus. Aristot. 5. Ethic. ¶ Μοναδικὸς, solitarie.

Μοναζω, κω, μοναγῶ, solus dego, Neutr.

Μοναχὸς, monachus, peculiari habitu sese distinguentes.

Μονάκης, excellens, robustus.

Μονάκης, iubatus μονόκρωτος πῶλος, Eurip.

Μονάνδρεω, vni viro cohabitare.

Μονάπις, monapus, bestia quæ à Pœnibus ob singularem atque vnigenam.

Μονάρκης, monarcha, principatus, μοναρχικὸς, ad vnius pertinens principatum, μοναρχικὴ πολιτεία, vnius potestas Plat. Legib. ¶ Item tanens monarchia, Appian. 5. Ciuil.

Μοναρχὸς, ὁ, monarcha, apud Æschyl.

Μοναξία, ας, ἡ, vnitas, vnio cessarum tabularum, Plin.

Μοναχὴ, ἡ, solitudo, monasterium, Phil.

Μοναχὸς, ὁ, monasta, solitarius, monachus.

Μοναχὸς, ου, ὁ, solitarius.

Μονάχρια χιτὼν, vt ἀπλοῦς χιτὼν, in Pandect. Græc.

Μονάχων, ωνος, ὁ, Comment. Aristoph. in Pace qui & κέλης dicitur, equus desultorius.

Μοναυλία, ας, ἡ, vita solitaria, cœlibatus, Plat. τέμ.

Μόναυλος, ου, ὁ, singularis tibia, vnicum reddēs concentum, Athen. li. 4. ¶ Μοναυλεῖν, Plut.

Μονάχῃ, vnice. Ex pro μονάχως, Xenoph.

Μόνος, ου, ὁ, monachus, solitarius, ἀφ' οὗ τὸ μόνον ἔχω, Etym.

Μόνον, solummodò.

Μόνως, simpliciter, vno modo, singulariter.

Μονόστεγος, τὸ, colum intestinum, in Hippiat.

Μονόστιχος, manifestus, τῷδε μοι μὴ πειρᾶσθαι μονόστιχος, moram faciens. Thucyd.

Μονοτὴς, ὁ, sola occasio, paroxyt.

Μονοφάνεια, ας, spectaculum vnius diei, Epig.

Μονόφρων, apud Gal. idem quod ἰσόμοιρος, dialis.

Μονοχιὰ, vita solitaria, monachismus.

Μόνος, η, ον, ὁ, solus, solitarius, μονήρης βίος, solitaria vita, Chrysost.

Μονόωψ, venter, lumen. Interp. Aristoph. in Equit. ¶ Μονόωπες sive ὀφθαλμοὶ, Poll.

Μονοῦσιος, superflui nimiique apparatus.

Μονοφάγος, sobrius. Nā ebrios διπότας vocabant, adhærens μάσσω τὰ ζῶα, animalia quæ vitā stabilem viuunt, Aristot. 4. Anim.

Μονοφάγος, ὁ, porcus sylvestris, qui singularis Latinè dicitur, Cæl. li. 1. c. 30. ¶ Item torques, monile, ἐμοὶ ὁ οὐδὲ πρόμαχος.

Μονόφρων, vno equo certans, Xenoph. 6. Pæd.

Μονοφυὴς, fur, quòd solus & clanculum eat.

Μονοφυὴς, vorax, solus edens.

Μονογενὴς, ὁ, ἡ, vnigenitus, Plat. in Timæo dum singularem atque vnigenam. Μονογενὲς εἶναι αὐτὸν Ciceróque mundum singularem atque vnigenam.

Μονογενεῖς, contendentes.

Μονόγλωσσος, delinquatus tantum, de macello & exterminato deformique, Cæl. li. 5. cap. 19.

Μονόγραμμος, vniformis, simplex, vniformis, Plat. in Tim. μονοειδὲς, nihil habens admixtum dispar sui atque dissimile Cicer.

Μονόγυιος, vnica veste vtens.

Μονόδενδρος, simplicem venarum cursum habens, Theophr. 5. de caus. plant.

Μονόδους, vnimgue Plin. μονόδους σαυδάριον, in Epigr. singulare calceamentum.

Μονόζωνος, qui cingulo eximio à cæteris differunt. Suid. Hieron. larrunculos vertit.

Μονόθριξ, vniformis & vnialuus. Aristot.

Μονόκαυλος, vnicaulis & vnialuus, digiti pedū qui vnico inflexu adducuntur, Gaz. ex Aristot.

Μονόκαυλος, qui est caule simplici, vnicaulis Plin. apud Theophr. hist. lib. 4. cap. 7.

Μονόκερως, ωτος, cornu singulari armata, Aristot. 3. de partib. Anim. vnicornia Plin.

Μονόκερως, ωτος, vnicornis, de quo Ælia.

Μονόκλινος, vnum habens venirem, Aristot.

Μονόκνημος, qui vno nodo inflectitur, vt pollex Aristot. lib. 2. Anim. (bens.

Μονόκνημος, vnum acrabulorum ordinem habens.

Μονοκράτεια, qui solus omnium rerum potitur imperio. Hinc μοναρχία, Suid.

Μονόκωμος, vno calceamento indutus.

Μονόκροτα πλοῖα, naues vniremes, Xen. in Omiss.

Μονόκωλος, ου, ὁ, vnimembris, vno artu porrectus, Gaz. ex Theophr. ¶ Μονόκωλος λόγος, simplex & inconditum dicendi genus. Apud Herodo μονόκωλα εἰκῆ φωνέων, singularia dictaz vertit Valla.

Μονοκωλώνης, matrona vno contenta.

Μονολήμματος συλλογισμὸς, id est, vnius intentionis argumentum.

Μονόλιθος, ex vno lapide constans.

Μονόλοπος, τὸ, simplici cortice producte arbores

Μονόλοπος φλοιὸς, cortex simplici tunica Gaz.

Μονόλωπος, τὸ, vnius pellis, vnius vestis.

Μονομαχεῖν, singulari certamine pugnare, gladiaturam exercere, Herodian. de Commodo, Dat. ¶ Μονομαχία, μονομάχιον, duellum, singulare certamen duorum. ¶ Μονόμαχος, ὁ, gladiator.

Μονομερὴς, ὁ, ἡ, ὲς, vnius partis, vnicus. ¶ Μονομερῶς in Pandect. Græc. specialiter, i. non vniuersim.

Μονόπαττος, genus vestis, quasi vnilicium, ralla Plaut.

Μονόμματος, vniformis, simplex, vnoculus, Epigram.

Μόνον, solum, tantummodo, Xenoph.

Μονονοὺ, & Μονονουχὶ, quasi, propè, fermè, modò non, Lucian. ἀπαγγεῖλαι τῷ Χάρωνι, ἡ μόνον οὐκ ἀναιδίζει.

Μονόξυλα πλοῖα, Arrian. lintres Cæsari.

Μονοπάτιον, quod solum est in suo genere, vt Sol.

Μονοπάθεια, ας, ἡ, morbus vnius, Alex. in Probl.

Μονόπαις κόρος, filius vnigenitus, Eurip.

Μονοπάτιον, iter.

Μονοπέδιλος, ου, ὁ, vnico calceo indutus.

Μονοπτέρυγα ζῶα, inertes & vniperæ, Aristot.

Μονόπλαξ, simplici veste indutus, & vnica.

Μονόποδος, τὸ, mensa vno tantum pede sustenta.

Μονοποδοστρωτὸν, vnicam rem tractio. Aristot.

Μονοπρόσωπος αἰτιατικὴ, prænomen demonstrationum, quòd prima persona careat.

Μονοπρόσωπος, sub vna persona.

Μονοπωλεῖν, dicuntur ii qui soli quippiam vendunt, vt ii qui ius monopolii impetrarunt, Strab. ¶ Μονοπώλιον & μονοπώλιον, huiusmodi venditio. μονοπώλιον αὐτῷ κατασκευάζει, sibi soli venditionem comparat, Aristot. 1. Polit. ¶ Est etiam μονοπώλιον, apud Hyperid. circus editiorue locus, in quo venum exponebantur mancipia.

Μονόρρυτος, unulsus.

Μονόρριζος, simplicem radicem habens.

Μονόρχης ἵππος, in Hipp. altero testiculo mutili.

Μόνος, ου, ὁ, solus, vnicus, singularis. μόνος & οὐδὲ ἕνα ἀνθρώπων, Demosth. ex hominibus vnus.

Μονόσαρκες ὄρνιθες, Constantin. γεωπονικῶν lib. 14. Indicas gallinas quidam interpretantur.

Μονοσιτία, semel in die vti cibo, Hippoc. Hinc μονοσιτία, passus semel in die, Gal. ¶ Sed Athen. li. 2 μονοσιτία, vsurpauit de iis qui so-

li vescuntur, & cibum capiunt.
Μονοκλινής, qui vnico crure nititur Plin.
Μοναρχία, solus ferens sceptrum, monarcha.
Μονοσκελής, ὁ ἡ, qui est simplici caudice.
Μονοστάχυς, idem.
Μονόστεος, osse continuus, osse continuo.
Μονόστιχος, τό, simplex versus, in Epigram.
Μονοσύλλαβος, solus missus, desertus & solus, Soph.
Μονόσχημος ἀξίνη, ἀμφίλαφος, securis non anceps.
Μόνυχος αὐχήν, collum osse perpetuo rigens, Aristot. 4. de part. Anim.
Μονόψυχος ἄμπελος, plausrũ simplicis verticis.
Μονοσύλλαβος, vnius syllabæ, vide Chil Eras.
Μονοτόκος, vnius filii, vnipara, Eur. in Hercul.
Μονότοκος, ὁ, q. vniparus, vniperlis Gaz.
Μονοτόκος, ου, ὁ, vnipara.
Μονοτρόπος, ὁ, pernicax. ¶ Μονοτροπία, ας, ἡ, pernicacia. ¶ Item tenor vniusmodi, vna quædam spiritus ac soni intentio Quint. lib. 11.
Μονοτρόπως, ὁ, vniusmodi, simplex, candidus.
Μονοτρόπως, Adverb. singulariter Plin. Ioseph.
Μονοφθάλμη, stella lucida in corde leonis.
Μονοχρία, ας, ἡ, cœlibatus.
Μονοφαγία, τὸ μονοφαγεῖν, semel in die comedere: vel solum & sine conuiua cibum sumere, Athen. lib. 1. Hinc μονοφαγίδες.
Μονοφαγίδες, qui solus vescitur, Aristoph.
Μονοφάγος, Athen. qui soli vescuntur.
Μονοφανής, ὁ ἡ, ὁ, solus apparens.
Μονόφθαλμος, ὁ, luscus, vnoculus Gell. vnioculꝰ Plaut. potiꝰ ἑτερόφθαλμος, vt air Phryn.
Μονόφθογγος, ὁ ἡ ὁ, vnisonus.
Μονόφυλος, ου, ὁ, solus pascens, Hesych.
Μονογενής, τό, vnigenitum, Theophr.
Μονοειδής, ὁ ἡ ὁ, simplex, non geminus, vnius naturæ, ἁπλοῦς, Theophr.
Μονόχρως, ὁ, vnico rolio constans.
Μονόχρως, vnimanus Liu.
Μονόχειρ, firmus, improbus, βίαιος, πονηρός.
Μονοχίτων, habeo vnam tantummodo tunicam.
Μονοχίτων, ωνος, ὁ ἡ, cum vno tantùm vestimento, Philostrat.
Μονόχορδον, instrumentum, Arabum inuentum, à chordarum simplicitate & numero.
Μονόχρως, vnicolor, vnius coloris, Aristot.
Μονόχρωτος, vnius coloris. μονόχρωτα, singulis coloribus depicta Plin. l. 35. ca. 5. 8. l. 33. c. 7. Μονόχρως, idem, Aristot. & Diosc.
Μονωθείς, priuatus.
Μονωθῆναι, μονωθήσομαι, desero, destituo. ¶ Μονωθείς, ῆσα, ὲν, ὸς, solus, derelictus. μονωθεὶς ἀέρος, ab aere destitutus, Plat. in Tim.
Μονῳδοί, qui soli in luctu & dolore aliquid accinunt, vt Electra apud Sophoc. ¶ Μονῳδεῖν, lugere, carmen flebile canere. ¶ Μονῳδία, ας, ἡ, æni ꝫ, carmen funebre, solitarius citus,
Μονωπία, ας, ἡ, (Aristot.
Μόνωψ, superbia.
Μόνωψ, simplex, vnicum vnguem habens. μονώνυχος πούς, solidi pedes, Aristot. 2. Anim.
Μόνως, solùm, vnicè, Adverb. Xenoph.
Μονωσις, singularitas, vnitas, Plat. in Tim.

Μονώτης, solitarius, μονώτης Cic., solitaria vita. μονώτης φωνὴ, vox solitaria, Aristot. 9. Anim.
Μονωτὶ, clàm, solitariè.
Μόνωτος, ου, ὁ ἡ, q. vniauris.
Μονώψ, ωπος, vnoculus Gell. vnioculus Plaut. vt Eurip. μονώπα πόρδα γαῖς, Polyphemum appellat.
Μόρα, tribus vel decuria, vel quid simile apud Lacedæmonios, Xenop. & Aristot. ¶ Apud Demosth. pro cohorte seu legione ponitur.
Μορὸς, ὁ, mensum terræ apud agricolas, Poll.
Μορὸς, intemperantia, gula.
Μόρος, sepes, vehiculorum sepimentum. ¶ Item coriacea armatura.
Μορύσσω, μορύξω, abstergo.
Μορύνω, procrastino, diem diffundo.
Μόρια, ας, ἡ, συκῆς μόρια, Dioscor. morus arbor: At fructus μόρα dicuntur ἡ συκῆ μόρα.
Μορὸω, labore, abrado, tumulo, Etym.
Μόρμα, cumulus, ramentum, Etym.
Μορμύκιος, ὁ, oliua, olea, Aristoph. hoc. ¶ Μορμύκιον legitur in Epigr. pro stultitia.
Μόρμορος, ου, ὁ, fatalis, μόρσιμος.
Μόρμυρος, τὸ, particula, membrũ, pudenda. Μόρια ἀνθρώπου, partes iuris, Hermog.
Μόρος, partialis, insatiabilis, in Epigram.
Μορὸς, ὁ, vates, particeps, partiarius. ¶ Item μορὸς, pars, Herodot.
Μορμολύκειον, & μορμολυκεῖον, τὸ, larua, persona, terriculum, spectrum. ¶ Item capearum facies, Etym. Dicitur etiam μορμὼ ἡ μορμολύκη, ἡ μορμολύκεια Philostr. μορμολύκεια δὲ ἐπῳδὴ τοῦ δράκοντος, terreo, timeo dantes, apud Plat. in Axiocho.
Μορμύσσεται, terrifico, Aristoph. in Ran.
Μόρμος, molestus, terribilis.
Μορμὼ, Ælian. μορμὼ ἡ, Aristot. μορμύρα Plin. Athen. lib. 6. hos pisces μόρμυρα vocat.
Μορμύρω, murmur aquarum.
Μορμυρίζω, μορμύσσω, tremo.
Μορμυρὸς, murmur piscis marini.
Μορμύρω, murmuro, obstrepo, Iliad. 1.
Μορμυρωπὸς, ὁ, Solis epitheton, vbi ex defectu subobscurus est, aut sanguineus.
Μορμολύκη, Callimach. perterrefacio, terreo.
Μορμὼ, ὼς, ἡ, mulier facie monstrosa & pone ferina, lamia, strix, Eustath. Iliad. 2.
Μορμὼ, ὼνος, larua & personarum terrigenum Xenoph. Comment. lib. 4.
Μορσιμαῖος, partem accipere, Harpocr.
Μορύσσω, laboratus, Homer. Odyss. 9. tem lethalis, μορσιμαῖος, Nic. in Alexiph.
Μόρσιμος, lepusculi, Poll.
Μόρσιμος, ὁ, Adverb. vituli in more, Nic. in Alex.
Μόρσιμος, aries triennis, πρωτάρι κριὸς, Eustath.
Μόρσιμος, ficus tenera & primùm enata, stolo, surio, asparagus.
Μόρσιμος, ὁ, vitulinus. Iasciuus, saltatorius.
Μόρσιμος, stolo, & vitulus nouellus, vasculum semen ceparum continens,

Μόρσιμος, è corticibus quippiam textum, quo se mutuò in Cerealib. percutiebãt sportula.
Μόρσιμος, lapis qui affertur ex Ægypto, quo vtuntur οἱ ὑφαντικοὶ, i. linteones, παρὰ τοῖς ὑφαντικοῖς ἰμάντων, Dioscor. Μόρσιμος, Galen. lib. 3.
Μόρσιμος, τὸ, fatum, fatale, Iliad. 6.
Μόρσιμος, ὁ, fortunatus, fatatus, fatalis.
Μόρσιμος, mortalis, niger, fuscus, Hesych.
Μόρσιμος, contaminare, polluere, fœdare.
Μόρσιμος, cognomen Bacchi apud Siculos.
Μόρσιμος, muto, annuo, ἡ μόρσιμος, Basil.
Μόρσιμος, ὁ, saltatio, qua repræsentabantur diuersorum animalium gestus.
Μόρσιμος, forma, species, τύπος, ὄψις, διάφορα.
Μόρσιμος, forma mentior, cocilio arte formam.
Μόρσιμος, niger, obscurus. ¶ Item lethifer. Vnde & pro tertio aquilarum genere ponitur quas Homerus μόρσιμος vocat, vt air Plinius li. 10. ca. 3. ὅπου μόρσιμος ἡ φόνου ἐπιθυμία τοῖς ἀλλοις ἐμφύεται. Hunc aquilæ meminit Aristot. li. 9 de nat. Anim.
Μόρσιμος, effigiem spectо, Athen.
Μόρσιμος, formo, delineo, figuro Cic. Gallat. 4. ἄχρις ἂν μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, id est, formetur.
Μόρσιμος, orno.
Μόρσιμος, Veneris cognomen apud Lacedæmonios, ex Pytram & pedicas habentis.
Μόρσιμος, figuratio Plin. formatura Lucret.
Μόρσιμος, q. formatio, institutendi ratio.
Μόρσιμος, dit flabyloni, quibus mensæ Maio in Epheso victimæ nasi abantur.
Μόρσιμος, ὁ, turris, domus lignea, sedile ligneũ, tribunal & suggestum ligneũ, Apoll.
Μόρσιμος, de turribus pugnare.
Μόρσιμος, gens Pontica in turribus habitãs.
Μόρσιμος, τὸ, vitulus, μόσχος.
Μόρσιμος, ὁ, pellis vitulina, μόσχη, Poll.
Μόρσιμος, tenuium olerum insitiones, Etym.
Μόρσιμος, vitulinus, bubulus.
Μόρσιμος, τὸ, stolones, plantæ teneræ, & nouellæ rami, malleoli vitiũ, viuiradices, propagines, Theophr. hist. lib. 2. ca 3.
Μόρσιμος, ὁ, ἐκβλαστάνω, emitto stolones, viuiradices efficio, μοσχεύω τὰ κλήματα, viuiradices ex sarmentis, Theophr. lib. 3. de caus. ¶ Μοσχεύω, exponit Iul. Poll. ἀπὸ τῶν κλημάτων ῥίζας ποιῶ. Vnde μεταφορικῶς dixit Halicar. li. 7. μοσχεύσαντες τὴν ἡγεμονίαν τυραννικὴν ἀλλ' ἐπιτήδευμα, i. quasi nouellata tyrannis tentat aque in populum & affectata. ¶ Suid. μοσχεύειν τὸ μεταφυτεύειν, i. transplantare. ¶ Eupolis transtulit dixit μοσχεύειν ἀνθρώπους.
Μόρσιμος, Adverb. vituli in more, Nic. in Alex.
Μόρσιμος, sepulcri, Poll.
Μόρσιμος, ὁ, ficus tenera & primùm enata, Eustath.
Μόρσιμος, ὁ, ἡ, ὁ, Ianuarius, mensis vernus. Rectius Gaza Martium esse vult.
Μῦσα, ης, ἡ, Musa, catus, Orph. in hymnis. ¶ Μῦσαι, pro humanitate & doctrina literarum, Plutarch. in Romulo.
Μυσαγέτης, ου, ὁ, Sol Orpheo, quòd omnium orbium temperet harmoniam, Domit. Chald.
Μυσόληπτος, ὁ, ἡ, ὁ, à Musis raptus.
Μόσυξ, fabula, qui clamore nutritur.

Μοσχοβοτάνη, ἡ, μοσχοβότανον, nux moschata siue myrillica: Vulgò nux moscade ou muguete &c.
Μόσχος, ὁ, vitulus, Poll. ¶ Item muscus odoramenti genus, quod & vulgò musc. Aëtio & Paul. Ægin. fames est ex vmbilico, aut vomica capreæ collecta. ¶ Item μόσχος ἀπὸ τῆς μόσχου pediculus siue petiolus, tenaxq; Pallacio, quo folia & fructus annexi dependẽt in suis plantis. ¶ Item pampinus & caprcolus & clauiculi Hermol. ex Galeno. ¶ Μόσχος etiam idẽ quod μόσχευμα, i. viuiradix, τὸ ἐπιζεῦγνυον φυτὸν, vt vocat Constantin. γεωπονικῶν lib. 1. ¶ Hom μόσχους vocat teneros ramos atque vtilium modo lentos & flexibiles. ¶ Pro puero est apud Eurip. ¶ Μόσχος μουσόκομος, i. μαλὸς, apud Orph. Int. Hesiod. ¶ Item calendæ mensis, siue γ' μὴνὸς. ¶ Μόσχος πόρου, apud Nicol. Alexand. Interp. frenum græcum vertit.
Μοσχοφορεῖα, Porph. lib. 4. περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων, ministri qui designabant victimas sigillo appresso.
Μόσχιμος, nutrior, Etym.
Μοσχάριον, diminut. ἀπὸ τοῦ μόσχου, in Hippiat.
Μοσχεύμα, μοσχεύματος, indo linamenta & turundam vulneri.
Μοσχεύς, penicillus vulnerarius.
Μοσχόγενειος, ὁ, raram habens barbam.
Μοσχοπάτης, turunda Cat. linteum concerptum quod in vlcera indunt, Gal. ad Glauc.
Μόσχος, dissolutus, mollis.
Μοσχὸω, πτύσσω, πτυχόω, Suid. & Hesych.
Μοσχοῦσθαι, immisso penicillo lineamentoue curare.
Μόσχος, vermes in carne putrida nati, Hesych.
Μυκηρόκαρπος, ὁ, apud Lacones dicebatur qui amygdala frangit: μυκήρεις enim illi amygdala vocitabant, Athen. ex Pamphilo.
Μύκιζω, labiis compressis iram ostendo.
Μύκιος, separatim, vnice, Odyss. 5. & λ.
Μύναρχος, pro μόναρχος, Herodot. monarcha.
Μύνιος, solitarius, κεχωρισμένος.
Μυνυχιὼν, ὼνος, ὁ ἡ, vmcus, vnigenitus, Hesiod.
Μυνώνυλλος, vnoculus, Epigr.
Μυνωλίων, solus leo, solitarius leo, in Epigr.
Μυνωλοκρηπὶς, ὁ ἡ, ὁ, q. solicubans, in Epigr.
Μυνωλίθινος, ex solido marmore, ex vno lapide.
Μυνωπίτης, solus remex, in Epigr.
Μοῦνος, η, ον, solus, pro μόνος.
Μυνωθῆναι, pro μονῶσαι, desero, desolo, destituo. μυνωθεὶς συντε priuatus, Eurip.
Μυνυχία, ας, ἡ, Luna. ¶ Item portus Atheniensium & templum Dianæ, Laert. 1. in Epimen.
Μυνυχιὼν, ὼνος, ὁ, Ianuarius, mensis vernus. Rectius Gaza Martium esse vult.
Μῦσα, ης, ἡ, Musa, catus, Orph. in hymnis. ¶ Μῦσαι, pro humanitate & doctrina literarum, Plutarch. in Romulo.
Μυσαγέτης, ου, ὁ, Sol Orpheo, quòd omnium orbium temperet harmoniam, Domit. Chald.
Μυσόληπτος, ὁ, ἡ, ὁ, à Musis raptus.
Μόσυξ, fabula, qui clamore nutritur.

Μουσῖον, ου, τό, musæū, locus musis & studiis cōsecratus, in quo de disciplinis honestis agitur.
Μουσικός, musicus, μουσικὸς ϑ' ἁρμονικὸς, Epigr.
Μουσοκιθαριστής, citharam pulsans.
Μουσόω, ῶσω, ἀττ. ῴξω, cātu contēdo, Neut. Dar.
Μουσοπώλιον, ου, τό, modulari, μουσοπωλεῖν, Athen.
Μουσουργός, Musice, Arist. in Equit. ἀλλ' ὦ γαθ' ὡς μουσικὸν ἦθος ἔχεις, i. sum ἀμούσου, μουσικὸν, ὡς ἀβέλτερος, ordior cantilenam, Aphth. ¶ Μουσικὸν ἐπὶ τῶν ἐπιτηδ. concinnitas in clypeo, Eurip.
Μουσοποιός, ὁ, & Μουσοποιὸς, ὁ, ὁ, cantor, musicus. μουσικὸς ἀγὼν, Plat. ὑμεναιοποιὸς, ludi musici ¶ Item decens, commodus ad vitam. Idem lib. 5. de Legib. μουσικωτάτη ἕξις ἡ ἀρέτη, mediocris census.
Μουσικῶς, musicè Plauto, decenter, elegāter, Plat.
Μουσικώτατα, doctissimè, Aristoph.
Μουσοκαμπύλης, qui carmina musica, aut melica canebantiica fere lugubria erant.
Μουσοκλόπος, ου, musica illecebra.
Μουσοκόμης, scantu insanies. Epigr.
Μουσολήπτης, iactabundus. Aristoph. ἐπ.
Μουσολήπτως, insanio per musas, vel studio musarū
Μουσοπάνυστος, ὁ, recitator clamosus.
Μουσοπαίω, decanto, Aristoph. πη.
Μουσοποιός, ὁ, ἡ, ὁν, poematis cōditor, seu conditrix: sic Sappho dicitur, Herodot.
Μουσοπόλος, ου, ὁ, poeta. Epigr.
Μουσοπώλης, ου, ὁ, ἡ, ὁν, musicus, cantor, Xenoph.
Μουσουργέω, modulari, musica arte componere, Accus. Naxan.
Μύριος, α, ον, multum, Interp. Nicand. in Alexiph. ¶ Sic μυριάκις recentes Græci dicunt mustacea, qua voce genus libi significatur, cuius faciendi rationem docet Cato rei Rust. ca 128. Vide Athen lib 14.
Μυσταγωγέω, à Musis eruditi, μυσταγωγεῖν, Lysist.
Μύστης, cocis præfecti, πεζεταιρῶν.
Μυστοποιέω, numeris & modis exornare, Poll.
Μυχθίζω, μ. ἄσω, π. ισω, labor, affligor adversis, Xenoph. cum Accus. ¶ Aristoph. pro efficio.
Μύχθος, ου, τό, labor, Æschyl. in Prometh.
Μυχθηρία, ας, ἡ, nequitia, improbitas, prauitas, Aristop. πλ. ἀνθρώπων ἀφειστήκασι τὴν τε μυχθηρίαν.
Μυχθηρός, ά, ὸν, flagitiosus, nefarius. μυχθηρὸς τὸν ἔσπερ, moribus improbis prædicus, Arist. μυχθηρὸς βίος, vita ærumnosa, Sophocl. ¶ Scribitur etiam μύχθαρος ὀνομάζεται, Suid.
Μύχθος, ου, ὁ, agricola, laboriosus, Aristoph. in Plut. ὁ πάλαι ὁ μυχθηρὸς τὸν τρόπον. ¶ Μυχθηρεύεσθαι, deterius se habere, Plat. 1. de Rep.
Μυχίζω, poeticè, pro μυχθέω, laboro, Iliad. ε. ¶ Μυχθιερίζω, ὁ, labor.
Μυχθώδης, laboriosè.
Μύχθος, ου, ὁ, labor, fatigatio, ærumna, 2. Cor. cap. 11. Erasm. annotat μύχθον esse laborem cum difficultate coniunctum.
Μυχλὸς, commotio cum vecte, obfirmatio.
Μυχλωτὴς, ὁ, motor Martial. cōcussor, molitor. Aristoph. πρῶτον κτίστα ἡ μυχλωτὴ, nouarum rerum molitor & machinator.

Μυχλόω, μ. ῶσω, π. ωσω, & Μυχλόομαι, ῶσομ, π. ωσομ, moneo, fera emoueo. obfirmo vectes, liuor repagulo, Chrysost. ¶ Dicitur & μυχλόω, Aristoph. μύχλωσαι ϑ' ὑμᾶς, i. laude iamnam.
Μυχλοποιέω, moliri, machinari, Ioseph. de Antiq.
Μυχλόω, ῶσω, π. ωσω, tralatio ossis in locum suum: vegetis, Cæl. lib. 11 cap. 29.
Μυχλὸς, ου, & Μυχλὸς, ὁ, & Μυχλὸς, ὁ, ὁ, μυχλὸς, ὁ, vectis, repagulum, contus, palus.

M T

Μῦ, vox lugubris fictitia, Aristoph. in Equit.
Μυάγρα, ας, ἡ, muscipula Varr. decipula. Epigr.
Μύαξ, ακος, ὁ, μυᾶγρος, genus muscarum deus. ¶ Apud Nicand. genus serpentis est.
Μυάκης, ου, ὁ, Theophr. hist. li. 6. cap. 4. Plin. lib 19. ca. 18. ὅμοιος ἡ μυάκη τῷ ἀ Græcis dicti ly fuestrem asparagum quem coeuadi vocant.
Μύαξ, ακος, mytulus, conchæ species, Athen.
Μύειν, connivere, irridere, Gentr. Aristoph.
Μυγαλῆ, ῆς, ἡ, mus araneus, Diosc. li. 7. cap. 3.
Μύγε, vix, pro μόγις.
Μύγμα, ατος, τό, ramentum, liceratio Eurip.
Μυγμὸς, ὁ, sonus narium irrisioni plerunque dicatus, reprehēsio: vnde πρόσωπον abiectæ & lamentatio, στυγνὸν.
Μυδάλεος, horridor muris, Aristot. π. Anim. ¶ Item
Μυδάλεος, ου, ὁ, ἡ, ὸν, abhorreo, aucto Nicand. in Alexiph.
Μυδαλέα, putrefactioni ia vilginæ vel mulieri tabo putri liquefactio.
Μυδαλὸς, ὁ, humidus tabo vel alio putrido, 2. Argon. ἐξ ὧν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ μᾶλλον ἐγένετο ἰχὼρ odorem fundebant & putidum.
Μυδάω, ῶσω, π. ήσω, distillo, humecto, tabefacio, fœteo, tumeo, Theophr. c. vlt. l. de caus. plāt. ¶ Dicitur etiam Μυδᾶν, i. putreo Lucret. ¶ Hujusmodi affectus in plantis, tabescentium affectio tumentium & manantium absimilatur à Theophr. ¶ Ἐτι μυδᾶν τὰ, palpebrarum effunditur & dilatatur, sciēsq; beheicis, Cels.
Μυδρακοπώλης, ου, ὁ, fabricare. Æschyl.
Μυδρακοπώλος, faber ærarius.
Μυδρὸς, ὁ, fertum ignitū, gleba seu globus candens. Interp. Æschyl. in Prometh. Μυδρὸς ἐστὶν ἡ τῶν ἐπιτηδείων ἐστία ἀφ' ἧς ἐκκαίεται τὰ ἐπιτήδεια. ¶ Apud Laert lib. 2. Interp. reddit lamiam.
Μυδὸς, dicitur caro fungosa in vlcere sinuoso, Poll. so, in quo calloſæ oræ sūt, sinus vero mucosus.
Μυελόλοιπος, ὁ, medulla plenus.
Μυελὸς, ὁ, ἡ, medulla. ¶ Ponitur pro cerebro quod Sophocl. μυελὸν μαλὸν appellauit. ¶ Item pro alimento, cibo, Odyss. ξ.
Μυελώδης, ους, medulla impleo, Neutr. Accus.
Μυελώδης ἰχὼρ, humor in specie medullæ.
Μύειν, doceor in sacris, discor. Arist. in Plut. μύησ' ὡς ἐγκαλῶν τι ἐστὶν τὰ μυστήρια, verum in magnis mysteriis initiatus es? Idem

Μυέω, μύσω, doceo honesta honestaque doctrina instituo, Euseb. li. 2. ca. 2. de præparat. Euang.
Μύζω, fugo, Plutar. Dicitur & Μύζω, Xenoph. ἀν. ἐκ. 4. ¶ Item mungo, labiis occlusis, naribus vocem reddo, Aristoph. Theim. π μύζεις ἐ quid mussitas?
Μύζων, mugo de genere mugilū, Arist. 5. Ani.
Μυητικὸς, purgatio, initiatio, Etymolog.
Μυθεῖον, tabella.
Μυθεύω, tabula, figmentum.
Μυθιάω, μύθους ἀφ. π. ήσω, fabulor, inquio, Depan. Abiol. ἀμφὶ Ἑκάτης καὶ κακῶν μυστικῶν, inter se loqueban tur, Apoll. Rhod.
Μυθίζω, fingo, Aphr. libn. Probl.
Μυθολογέω, μ. ήσω, π. ησω, loquor, Act. Accus. Ody ξ. κακὰ μυθολογέοντας.
Μυθοπλάστης, fictitiosus, ψευδολόγος, Hesych.
Μυθώδης, ους, ὁ, ἡ, ὸν, ator, futuro. ¶ Item seditiosus. ψευδολόγος, Eustath. in Ody. Nam μύθους ἀφιέναι τὸ ψευδολογεῖν, pro seditione fumitur.
Μυθολογέω, dico, Nonn.
Μυθοποιός, ὁ, ἡ, ὸν, seditiosus, turbator. Etym.
Μυθοποιέω, ῶσω, fabulosus, ψευδῆ λόγον μυθοποιῶν, Herm.
Μυθογράφος, ὁ, fabulosus, historicus, Spartian.
Μυθογραφέω, ῶσω, tabularum scriptor.
Μυθολογέω, ῶσω, π. ησω, loquor, in Epig. & Phocyl.
Μυθολογία, ας, ἡ, ὁ, ἡ, ὸν, dico, nario, fabulor, fictæ loquor, Accus. ctor.
Μυθολογικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, & Μυθολογικὸς, ὁ, ὁ, fabula, confabulatio, Plat. 2. de Republ.
Μυθολόγος, ου, ὁ, qui valet commiscendis fabulis, Plat.
Μυθοπλάστης, fabulæ fictator, fabulator.
Μυθοπλαστικὸς, ὁ, ἡ, ὸν, dum in fabula.
Μυθοποιέω, ῶσω, tabularum fictor & author.
Μυθοποιία, ας, ἡ, fabulæ fictio.
Μυθοποιός, ὁ, ἡ, ὸν, fabulator, Lucian. & Plat. 2. de Rep.
Μῦθος, ου, ὁ, fabula, verbe disputatio. ¶ Proteronome vero Plat. ὁ μῦθος ὁ γαστέρα, oratione adorationis illa, ὁ μῦθος ὁ γαστέρα, oratione admirantes. ¶ Item μῦθος, fcutio, ϛάσις apud Homer. Ody. ϛ. Vide Anacreon, μυθῶσαι, fatuos homines appellat, teste Eustath.
Μυθόω, ῶσω, ὁ, ἡ, ὸν, fabulosus, ifoer.
Μυθωδία, ας, ἡ, ὁ, ἡ, ὸν, tor verborū facundū, Nonn.
Μυῖα, ας, ἡ, ὁ, ἡ, ὸν, manilia, Aristot. & Æliān de muscis.
Μυιάγρα, ας, ἡ, ὁ, ἡ, ὸν, ἡ, ὸν, ἡ, ὸν

μυλώδης λίθος, Suid.
Μυλεία, & μυλία idem.
Μυλεύω, scortū. Inferius per duplex λ scribitur.
Μύλευε, τὸ μὴ ἔρευε, fugere.
Μύλη, ης, ἡ, mola, μύλλω ἐρίφω Polluci, molæ operam dare Cicer. molam versare Iuuenali. ¶ Μύλη, etiam mola, qua vtebantur in sacrificiis, dicta à molito farre, Aristoph. in Vesp. ¶ Μύλη etiam dicitur dēs molaris, duplices vocat Plin. geminósque Horat. ¶ Μύλη etiam Aëtio τὸ περὶ τὸ lib. & Serm. 4. ca. 80. tumor vteri induratus. Vide Paul. Ægin. l. 3. cap. 83. ¶ Item caro informis in vtero cōsistens, Plin. li. 7. ca. 15. ex Hippoc. Dicitur etiam μυλόεσσα Hesych. ¶ Μύλη præterea vocatur patella quæ genu operit. ¶ Μύλη denique in herbarum censu à Galeno ponitur.
Μυλήκεος, scopæ. Etym.
Μυλήρατος, ὁ, molitus, mola fractus, Plut.
Μυλία, ἡ, & Μυλίας λίθος, molaris lapis.
Μυλίαω, dentes cōcutio præ frigore, frendeo, stridó dentibus, Hesiod.
Μύλιον, τὸ, instrumentum ligneū fabrile, nonnullis cerebra.
Μυλίτης λίθος, siue μυλίας dicitur molaris lapis, Galen. Therap. 14.
Μυλίτης, molares dentes appellant quibus extenuatur cibus, & quasi molitur.
Μυλητικός, molaris.
Μυλήτρις, ίδος, ἡ, fœmina quæ molit.
Μυλικὰς, άδος, ἡ, meretrix supra per simplex λ.
Μύλιος, ὁ, incurtum, obliquum, intortū. Hesy.
Μύλος, genus placentæ apud Syracusios ex sesamo & melle subactæ, Athen. li. 14. ¶ Μύλος piscis mollis, quem Oppian. plasticum & placum appellat.
Μυλός, ὦ, ὁ, Strabo. ¶ Ità de eo dicitur, qui quū audit, audire tamen dissimulat. vide Chilia.
Μύλος, appropinquo, molo, coco. Theoc. Edyl. 4. vt Horat. alienas permolere vxores, dixit.
Μυλοειδὴς, ὁ ἡ, ὸν, rotundus, στρογγύλος, περιφερής.
Μυλοθρὶξ, ὁ, molitor. ¶ Μυλοθρὶξ ἡ, molitrix, in pistrino agens mulier.
Μύλος, ὁ, dentes molares, qui & γομφίοι.
Μυλόλαστος, ὁ ἐπὶ μύλας λατομούμενος, Homer. molitus.
Μυλωνίδης, molitor, quē Alexis ἐργάτην dixit.
Μυλωνίζομαι, ὁ, qui molam purgat & custodit.
Μύλων, ωνος, ὁ, pistrinum, molettrina.
Μύλων, ωνος, ὁ, μύλη, mola, paroxyt. ¶ Item pugnus, γρόνθος apud Lycophronē. ¶ Μύλων vero, dens molaris, γομφίος. Artemid.
Μυλωνὶς, ίδος, ἡ, mola matricis, informis caro, quam vero gestant quæ se grauidas suspicantur.
Μυλὼν ἐρεικτικὸν, τὸ μυλῶνα, pistrinum.
Μυλωνοῦχος, pistrinam potidens, molitor, apud Pollu. ¶ Μυλωνοῦχος ᾠδὴ, cantio seruorum qui molam trusatilem agebant, quæ & ὀνομύλιος. Eustath.
Μύλων, ωνος, ὁ, pistrinum, τὸν μυλῶνα ἔμπειρος ἀνὴρ, hunc admonuit pistrinum insolentiæ, Herodor. ¶ Scribitur etiam μυλὼν, Poll.
Μυλωνόφρων, molitor, Aristoph. in Equit.
Μύμαξ, & τὸ Μύμακον, obsonii genus, Athen. 14.
Μῦμαρ, dedecus, vituperium, mens, Hesych.
Μυμαρίζω, irrideo, ridiculè loquor aut facio.
Μυμάομαι, ὁ, reprehendo, Act. Accusi.
Μυμὸς, quasi reprehensibilis.
Μυναμβρόω, causam prætexens.
Μυνδός, ὸν, ὁ, mutus, numine afflatus.
Μυνὴ, vel Μυνὶς, prætextus, mora, excusatio, Odyss. 9. Æolice mutato ῳ in υ.
Μύξα, ης, ἡ, humor ex nasibus fluens, muscus, Hesiod. ἐν μὲν ἔπειτα μύξης ἔπλησε, cuius é naribus mucus fluebat. ¶ Item μύξα nares, Sophocl. ¶ Item μύξα, arboris fructus minores prunis damascenis, Ægin. l. 7. vulpo similes.
Μύξαρνον, pro quodam pisce, Marc. Aurel.
Μύξεις, lugebis.
Μύξιν, murium latebra, Hesych.
Μύξις, paræmia, de qua consule Erasm. Chil.
Μύξος, genus minuti mugilis, Athen. li.
Μύξων, ωνος, ὁ, genus minuti mugilis, Athen. li.
Μυξώδης, ους, ὁ ἡ, pituitaceus Gaz. mucosus.
Μυξωτῆρες, nares, διὰ τῶν μυξωτήρων περῶσιν res, Herodot. Dicitur & μυξητῆρες, Galen.
Μυοβάλανος, mus arancus, μυοκάλη.
Μυοβδέλλιον, τὸ, ζωοφύτου εἶδος, caro linguæ mollis ac musculosa, vt spongia, Arist. in Probl.
Μυόβδης, ου, murium receptaculum, Nicand. apud Suid.
Μυοβδὼ, nullius pretii, Menand. apud Suid.
Μυοβρῶν, lapidis genus pretiosi.
Μυοβώρος, serpens qui mures venatur.
Μυοθῆρες, venatores murū. Arist. 9. hist. Anim.
Μυοκόπος, muscerda, muris cæsor, μυοβόρος.
Μυοκτόνον, ου, τὸ, aconitum, quod guttatos eam herbam mures enecet, Nicand. & Dioscor.
Μυόπ, ωπος, ὁ, bufo: de ὠὠξὶς vide Ælian.
Μυοπάζω, manu viam repto.
Μυοπάρων, ωνος, ὁ, myoparo, nauigij genus.
Μυόπτερος, ου, ὁ, muris auricula, herba.
Μῦς, ὁ, ὁ, ὁ, scelus.
Μυοσόβη, muscas abigens: flabellum quo muscæ abiguntur, epith. longæ barbæ, à pigo, ἰδ.
Μυοσσοῦρος, Ægin. est Alsine herba, à σῦρος de qua Dioscor. lib. 4. cap. 87. à quo & μυόσωτις dicitur.
Μυοσφάγιον, inferius anguillam esse, vt est mures cauda. Dionys. de situ orbis.
Μύουρος, & μυόουρος, ου, Galen. in definitis publicis quidam qui in acutum desinunt.
Μύουρον, ου, τὸ, os subinde in acutius cōpactum & os in arctum se colligēs, Arist. de part.
Μύουρος, mutilus, curtus. Vertus pallidus pede claudicans, Cæl. li. 2. cap. 32. μύουρος ἐστὶν, Strabon. li. 2. figura circa finem angusta.
Μυοφόνι, ου, τὸ, herba muralis, siue muris fel. Theophr. l. 6. hist. plant. ibi tamen μυοφόνον.
Μυόχαδα, Trallian. murium receptacula.
Μυόχαδος, inutilis, nullius rei æstimationē dignus, cerda Varr. apud Dioscor. μύοχαδα.
Μύοχρα, Ionicè μυόχρα, myrrha.
Μύραινα, ης, ἡ, muræna piscis, Athen. lib. 7. Nicand. & Ælian.

Μυρεψὸς, molitor, Aristoph. in Equit.
Μυρεψικὴ, ἡς, ὁ, pigmētorum vsus. ¶ Et μυρεψικὸς apud Pollu. pigmentis vti.
Μυρεψὸς, vnguentarius, μυροπώλης, Anacre. μυρεψικὸς. ¶ Μυρεψὸς, & Μυρεψὸς, ὁ, vnguentarius, vnguenta & odoramenta conficiens, pigmentarius, μυροπώλης κάπηλος, Hippocr. ¶ Μυρεψικὴ τέχνη, ars vnguentaria.
Μυρίαω, fluo, stillo, lugeo, ἁλυκὸν ῥέω, Hesych.
Μυρεῖα ἄγγη, vnguentaria vasa.
Μυριάς, & μύριοι, decem millia. τὰ μύρια, decem millia talentorum, Herodot. ¶ Item μύρια, musculi, seu exigui mures, Plaut. in Sympos.
Μυριάγωγος, dicebatur nauis decies mille agens, μυριαγωγὸς ὁλκὰς, Chrysost.
Μυριάκις, decies millies, Aristoph. ιη.
Μυριαμβοῖος, dictum est, vt sesquipedalia verba à Satyrico poeta, Aristoph.
Μυριάνθρωπος, ὁ ἡ, decēs millia hominū ferēs. minum. πόλις μυριάνθρωπος, Aristot. in Polit.
Μυριαρχία, & Μυριάρχης, dux decem millū.
Μυριάς κάδων, numerus decem millium, μυριάδες ἀνθρώπων, vicies centena millia, Herodot.
Μυριανθρωπὸς, ὁ ἡ, decem millia hominū ferēs.
Μυρίαστρον, Aristoph. πανταχοῦ στρεπτὸς, vnguentulū.
Μυρίαστρος, in infinitis modis cōuolutus, multis voluminibus intortus: serpētis epith. Eunap.
Μυρίβιος, Aristot. lib. 2. de gener. Anim. decies millies annis vita seruata.
Μυρίζω, ἰσω, σω, vnguento imbuo, Aristoph. in Plato, μύρῳ τινὰ μυρίσαι χρηστῷ.
Μυρικὸς, mutus.
Μυρίκη, myrica, tamarix Gaz. li. 3 hist. pl.
Μυρικὸς, myricinus.
Μυρικῶδες φύλλον, folium tamaricis Gazæ.
Μυρίκινος, myrtus, Poll.
Μύρινον οἶνος, Poll. li. 6. vnguentarium vinum siue vnguento conditum.
Μύρινος, myrinus piscis, Arist. 8. Anim.
Μυριόβιος, multos seu egregios habēs dēces, Epi.
Μυριόγαμος, millies dictum, Xenoph. ἱππικ. 3.
Μυριόγυιος, myrias, magna multitudo.
Μυριόναυς, infinitis nauibus constans, in Epig.
Μυριονταπλασιονταπλάσιος, infinitē multiplicatus, μυριονταπλάσια κακὰ, millies plura, Aristotel. 7. Ethicor.
Μυριοπλασιεπλάσιος, multiplex cultus, Eurip.
Μυριόπους, ὁ, ὁ, mille habens pedes.
Μυριοπλάσιος, multiplex, μυριοστὸς, infinitus, Plat. Epist. 7. στασιάζειν πρὸς ἀλλήλους μυριοπλασίως, incredibili luctui Siciliam subiicient.
Μυριοστὸς, ὸν, numer° decē millū, Xen. 6. παιδείας μυριοστὸν μέρος, Strabon. li. 2. figura circa finem angusta.
Μυριοστὸς, ὸν, decies millena pars, Aristid.
Μυριοστὸς, ὸν, ex decem millib° vnus, Xenoph.
Μυριόστρατος, multi armati, Eurip.
Μυριοστὸς, ὸν, infinita multitudo, Phocyl.
Μυριοφόρτιον, ου, τὸ, nauis decem millium farcina-rum, oneraria nauis & prægrandis, Philo.
Μυριόφορτος, infiniti ponderis, infinita ferens pondera, μυριόφορτος ναῦς, in Epigr.
Μυριόφυλλον, ου, τὸ, herba millefolium Plin.
Μυριόφωνος, ὁ, mille vocum, in Epigr.
Μυριόχριστος, ὁ, vnguento spirans, delibutus.
Μυριοπώλης, vnguentorum inspersio, Athen.
Μυρεπιστὸς, ὸν, odorus.
Μυριώνυμος, infinitis nominib. appellatus. Epith. Isidis vel Lunæ, Plutarch.
Μύρκος, mutus.
Μυρμηδὼν, agmen formicarum.
Μυρμηκοδρόμος, comœdiæ nomē apud Athen.
Μυρμηκιὰ, ᾶς, ἡ, Plutarch. antrum & cauernula, formicina, vel formicarum agmen innumerū: vnde & paræmia, ἐκ τῶν μυρμηκιᾶς, bonorum myrmecia. ¶ Sumitur & pro gymnasio, à discipulorum frequentia, Hesych. ¶ Μυρμηκιὰ vero, myrmecia Cels. formicationes & verrucæ Plin. Vide Ægin. li. 3. ca. 11. Vnde & Μυρμηκίασις, Aëtio formicarum instar eruptio verrucarum. ¶ Et μυρμηκιᾷ, apud eundem li. 12. c. 41. est ita affici, velut si quis formicas repentes sentiat.
Μυρμηκιὰω, vermicis labor, μυρμηκιῶν, formicosus, Plin.
Μυρμήκιον, τὸ, genus phalāgii. Nicād. in Ther.
Μυρμηκίτης, ου, ὁ, lapis qui reptantis formicæ præfert imaginem.
Μυρμηκολέων, leo formicarius, paruum animal, Iob. cap. 4. insidiatur formicis.
Μυρμηκολέων, ὁ ἡ, ὸν, formicinus Plaut.
Μυρμηκὶς, formica, Theocr. in Encomio Ptolemæi. Μύρμες, formicæ.
Μύρμος, timor, φόβος.
Μυρμύζω, turbo, strepitum edo.
Μυροβλίτης, λίς vnguentaria. Gal. ἐκ τῶν.
Μυροβλητικὸν, ἀλάβαστρος, pigmentorū officina.
Μυροβόσκιον, pigmentarium.
Μύργω, lugeo, fleo, lachrymor, fluo, Depon. 2. Argon. ἐκ κηρίων μύρσιν, i. ὑγραίνει, effluit.
Μύρσος, ου, ὁ, timor.
Μύρσον, ου, τὸ, pigmentum, vnguentum. μύρσα τὰ διὰ τῶν ἀρωμάτων συνθλιβόμενα, Gal. ad Glauc.
Μυρσοπόνηρος, vox apud Galen. ἐν τῷ lib. 4. picis & cerę in vnguento liquatę cōpositio.
Μυρσύνιος, vnguentum spirans, in Epigr.
Μυροπάλης, vnguētari', circa vnguēta occupat'.
Μυροπάλιτες, vnguentariæ, Aristoph.
Μυροπάλις & μυροπώλης, ου, ὁ, vnguentorū venditor. ¶ Μυροπάλιον, τὸ, officina vnguētaria, myropolion Plaut. Μυροπωλεῖον, Aristoph.
Μύρραινα, muræna piscis mas, murus, Gazæ.
Μυρρὰς, ὰδος, ἡ, vngo, Accusat. Aristoph.
Μύρρα, ης, ἡ, myrrha: Vide Μύρρις.
Μυρρίνη, vel μυρσίνη, ης, ἡ, myrtus, Aristoph. ιη. Μυρρίνη, Festo, genus potionis, quæ muriola & murratum vinum dicitur.
Μυρρίνεος, ου, ὁ, myrtus, Theophr. l. 1. hist. pl. c. 5.
Μυρρινεών, ὁ, myrtetum, Aristoph.
Μύρρις, myrrhis, herba quæ & μύρρα, Dioscor. l. 4.
Μυρρινέλαιον, myrsinelæum, oleum myrteum.
Μυρσίνη, μυρρίνη, myrtus, Galen. ad Glauc.

Μυρσινίτης οἶν☉, & οἰν☉ μυρσίνης, Dioscor. vinū myrtinites Plin. quod fit ex myrti baccis.

Μυρσινόφυλλος, similis folio myrti, Galen. lib. 13.

Μύρσος, genus vasis ex viminibus contextum.

Μύρτα, τῶν, myrti baccæ, Nicand. in Theriac.

Μυρτίδανον, Dioscor. li. 1. ca. 137. appendix est inæqualis & eminens ac concolor, velut mamma circum myrti truncum. ¶ Μυρτέα, & Μυρτις idem: vel myrtus.

Μυρτίνη, ης, oleæ genus. ¶ Nicand. arboris pyri genus.

Μυρτιτις πόα ☉, myrtaria lactaria, genus herbæ, Theophr. lib. 9. hist. plant.

Μύρτον, τὸ, pars pudenda membri muliebris, caro subsultans quæ interiacet timæ, Poll.

Μύρτος, ου, ὁ, myrtus arbor. Vide in Chiliad.

Μυρτοφόλις, ίδος, ἡ, vel μυρτοφόλα, ὁ, in pudendo mulieb ri carnes vtrobique, toruli.

Μύω, stillo, fluo.

Μυῳδίζειν, lugubre canere.

Μυῳδία, vnguentorum odor.

Μύωμα, ατος, τὸ, vnguentum, vnctura, Aristop.

Μυῶν, ῶντ☉, redolens.

Μῦς, υός, ὁ, mus. μῦς οἰκουρικὸς, Dioscor. mures domestici. ¶ Item musculus in corpore, Ilia. ☉.

Μύσαι, connivere.

Μυσάλως, ου, famelicus & vorax.

Μυσαρὸς, impurum, abominandum Plin.

Μυσαρόω, abominanda fœditas, Aretæ.

Μυσαρὸς, ᾶ, ὸν, abominandus, scelestus, impurus.

Μυσάττομαι, ἐξόμνυμι. ἀπόμνυμι, abominor, detestor, aspernor, fastidio, exhorreo.

Μυσαχθὴς, abominatus, detestandus Liu.

Μυσαχνώδης, ες, scortum impurū, à vilitate marinæ algæ, Eustath.

Μυσαχρὸς, ᾶ, ὸν, impurus, spurcus, odiosus.

Μυσᾶν, respirare, πνεῖν.

Μυσαχρῶς, duré & siccé, Chiliad. Erasm.

Μύσις, ἰ☉ός, præclusio, propriè genitalium muliebrium, occlusio, contractio, compressio.

Μυσκλίσθρα, Poll. musculi ani: & μυσκλίσθου.

Μυσκλίσις, pedibus obtortis.

Μύσκ☉, parvus mus, musculus.

Μύσος, ου, ☉, τὸ, abominatio. ¶ Item sceleratus, Ianus Lascar.

Μύσπολα, muscipula.

Μυσπολεῖν, clàm indagare, in cauernam subire instar muris, Aristoph. in Vesp.

Μύσσω, comminuo, in frusta seco.

Μυσταγωγέω, ῶσω, duco ad sacra, initio, mysteria doceo, sacra doceo, Agin. Accus. Natan. ¶ Μυσταγωγητὸς, instructus orationibus.

Μυσταγωγία, ας, ἡ, disciplina sacrorum, initiatio in sacris, initia Cicer.

Μυσταγωγὸς, οῦ, ὁ, princeps sacrorum, Natan.

Μυστάλακος, ὁ, sordidus, auarus, qui ex victitans è diuisione falsamentorum.

Μύστας, ακος, ὁ, labrum superius, & in eo enati pili, Plut. in Agide. καλοῦσι δὲ μύστακα.

Μυστήδιον, ου, τὸ, arcanum, mysterium, sub quo arcani aliquid latet, quodque nefas est vulgò efferre, Cæl. lib. 9. cap. 9.

Μύστης, ου, ὁ, sacra discens, mysteriorum peritus, initiatus sacris alicuius numinis.

Μυστέλεφος, ου, ὁ, musculus piscis. Arist. l. 3 Anim.

Μυστικὸς, ὴ, ὸν, mysticus, arcanus. μυστικὴ ψῆφος apud Poluc. Hinc μυστικῶς, Gregor.

Μυστιλάδιον, sorbere ex cauato pane, Arist. πτ.

Μυστίλη, ης, ἡ, panis cauꝰ quo ius sorbetur: panis qui canibus obiicitur, Interp. Aristoph. in Equit. Latini, teste Pompeio, canicas vocit. Cæl. li. 9. cap. 9. ¶ Μυστιλλεῖον, cochleare, ligula, Poll. ¶ Μύστρον, τὸ, idem, Athen. li. 3. ex Nicand. ἐκάστῳ τῶν ἀδαιτούντων μυστρον χρυσοῦν, aureis ligulis siue cochlearibus.

Μυστολάκ☉, sacerdos, adorator, Nonn. ¶ Item Adiect. Eidem pro mystico & sacro.

Μύστις, mystica, mysteriorū perita. μύστις μυστικὴ, li. 5. epigr. mysticum carmen. μύστις ἐν conscia mysterii, cultrices, Nazan.

Μύστον, vel μύστρον, ου, τὸ, cauum.

Μυστοδόκος, ὁ, ἡ, ὁ, qui sacra recipit, Aristoph. μυστοδόκος ἐκ οἴκου, domus mystarū susceptrix.

Μυστοπόλ☉, ὁ, in sacris versans, sacrificus, sacerdos. μυστοπόλ☉ χοὶ ὠν, in Epigr.

Μυστοφόρος, ferens mysteria.

Μύστρον, mensuræ species: & cochleare. vide Μυστίλη. Hinc diminut. Μύστριον. & Μυστριδάριον, venditores cochlearium, Athen.

Μύστρος, ου, ὁ, muscipula.

Μύσχαλος, ου, mola. Μύσχον, pudenda.

Μύσος, murus, ineptus ad venerem: in venerem solutior. ¶ Item piscis fœmina, quæ fine mare non natat neque pascitur, Hesych.

Μυσσίζω, punio, καλάζω, Hesych.

Μυσσὸς, ὁ, ☉, nasus in marinis piscibus, Aristot. ¶ Item papauer turbinum è conchyliorum genere, quod quasi superflua materies reprimentúmque habetur, Aristot. ¶ Item locus armatus à tergo.

Μύσσος, ὁ, quod in mollibus piscibus viscerum loco habetur, Arist. 4 Anim. ¶ Galen. idem quod μυττὸς. ¶ Est & piscis nomen, Hippocr.

Μυστίζω, gemere, dolere.

Μυστὶς, sepiæ atramentum, malim μύσσι.

Μυστάτου, με. ὦσω, intero, concido, edulium.

Μυτίκαπος, ου, genus edulii: intritum ex allijs & variis concinnatum, caseo, oleo, ouis, porro. Schol. Aristoph. in Equit. Cæl li 3 cap 30.

Μύτιλος, allium, morcum Virgil. Theophr. lib. 9. histor. plant. & Dioscor. li 2. Plin. lib. 19. cap. 6. ruris pulmentaria exponit.

Μυχαίτατος, & μυχάτατος, pro μυχαίτατος, intimus, penitissimus, Aristot. de mundo.

Μύχατος, intimus, penitissimus, Argon 2.

Μυχὸς, μυχὸς, recessus, locus abditus.

Μυχόω, ῶσω, stridere, γρύζω. κλάω, suspiro, ingemisco.

Μυχόωσις, stridor, suspirium, mugitus.

Μυχὸς ☉, ὁ, abditus, ex penetralibus.

Μύχος, abditus, intimus, arcanus, Apoll. 2.

Μυχλὸς, otiosus, libidinosus, mollis.

Μυχμὸς, ὁ, ὁ, strepitus per nares.

Μυχὸς, ὁ, ὁ, recessus, locus abditus, penetrale, μυχὸς δόμων, conclaui, Homer. in Odyss. Euripi. in Hecuba, μυχὸς δόμου, anteri recessus. Thuc. ἐν μυχοῖς Ἀχαΐδος, apud profunda portus.

Μύωμα, ατος, palearum acervus, lingua Dorica.

Μύωνα, ῶσω, π. ωνος, claudo, occulto, nicto, palpebras oculorúmque sollicitos claudo, Aphr. lib. 1. Probl. ἢ ἐπεὶ τὸν ὑφωμένον μύωμεν, alterum oculū comprimimus. μύωνα τὸν ὀφθαλμὸν ἤγουν, qui ore cōpresso est, Aristot. in Probl.

Μυώδης, musculosus, torosus, lacertosus, Galen.

Μυώδης σπόγγος, pectus constans musculis, Aphrod. in Probl. lib. 2.

Μυών, ῶν☉, ὁ, musculus, pulpa brachiorum & coxarum, sura.

Μυωνάριος, ὁ, mulier prodigiosæ libidinis, Æli.

Μυωξὶς, mus Alpinus Plinio li 10. ca. 65. & qui vulgò in Alpibus marmota dicitur.

Μυῶξις, & μυωτία, muris cauerna, Homer. βλωθρώπις. ¶ Item oratio contumeliosa, Hesych.

Μυωπάζω, ἀσω, π. ακα, nicto, non nisi comminus obiecta oculis possum intueri, Suid.

Μυωπάρος, myoparo, genꝰ nauigii. Vide Bayf.

Μυωπία, ας, ἡ, cauerna muriū, Arist. 6. Anim.

Μυωπὸς, vide Μύωψ.

Μυωπόω, ῶσω, με. ἐποίησα, insanio, furo, Depon.

Μυωπῶ, lusciosus sum, stimulo, Xenoph.

Μυῶπες σπάρτοι, Athen. li. 9. musculosæ carnes.

Μυωπὸς, genꝰ vestis Armeniis peculiaris, Poll. ¶ Item herba, auricula muris.

Μύωψ, ωπος, insecti genus, quo boues infestātur, asilus Virg. 3. Georg. tabanus Varroni, & vulgò rais. Plut. in Apolog. ¶ Significat & flagellum equi, calcar. ¶ Itē minimꝰ digitus. ¶ Μύωπες autem dicitur, qui limis ac velut clusis oculis aspiciunt, Aphr. Probl. 74. lib. 2. Vnde Μυωπία, siue Μυωπίασις, huiusmodi affectus oculorum. ¶ Hinc Μυωπίας, & μυωπικὸς, qui hoc morbo laborat. Dicitur etiam Μυωπώψ, Xenoph.

M Ω

Μῶ, quæro: Vnde μώομαι, quæro.

Μώδω, loquor, cano.

Μώδης, flamma, pustula.

Μώδης, imperitus, ἀπαίδευτος.

Μωδῶ, euanesco, φθείρομαι, desipio.

Μώκος ☉, ους, saltatio seruilis ac tumultuosa. ¶ Laceda. monitis verna, Cæl. li. 14. ca. 32.

Μώκυμα, labia, ossa genuum.

Μωλάω, ῶ, τὸ μωλήσω, mugio.

Μωλάω, ῶσω, ceuso.

Μωλάσιμος, ὁ, fanna, derisus Tacit.

Μωλάσσω, irridere.

Μωλεδὼν, dolor, κατάπτωσις.

Μώλεσις, irrisor, derisor. Μωλητὴς, idem, Etym.

Μώλης, vini genus quod in sanciendis fœderibus libabant: forte Χοὶ τῶ μώλου.

Μωλία, pugno.

Μώλ☉ος, ου, ὁ, tumultus, bellum, pugna.

Μώλος, ου, ὁ, pondus, lapillus lapidibus cōiungendis. ¶ Item strages in bellis, pugna diuturna, Iliad. ε. ¶ Item μώλ☉, ædificium quoddam in fluctibus extructum ad vsum nauarum, portus manufactus, in Epig.

Μῶλυ, ου, ☉, τὸ, moly herba: σῶμα τὸ μωλυ ἐν τοῖς νόσοις, i. à mitigandis sedandisque morbis, Odyss. κ. & Diosc. li. 3. cap. 52.

Μώλυζα, ὁ, Pfell. & μώλυζα, Hipp. caput allii.

Μωλυνῶ, hebeto, vero, Etym.

Μωλυβδαινα, Hipp. sensum marcescentia.

Μῶλυς, imperitus, hebes, Sophocl. Profegne & torpido, Nicand. in Ther.

Μωλύτερος, hebetior, adhuc florem habens, Etymolog.

Μωλύω, lenio, impedio, paulatim exolesco, exabesco.

Μώλωψ, ωπος, ὁ, flagellū ex boue, cicatrix, verberum vulnus, vibex. μώλωπες κοινῶς τὰ ὑπὸ μάστιγος ὀφθέντα, verberum vulneribus ac vibicibus admota pelles prohibent ne vlcera consistant, Aristot. in Probl.

Μωλωπώδης, cicatricosus, κατάστικτος.

Μωμάομαι, με. ἠσάμην, reprehendo, vitupero, Iliad. γ.

Μῶμος, ὁ, stultus. ¶ Itē dedecus & pugna, Hesy.

Μωμύζω, rideo, irrideo, Hesiod. μωμύζει, ἀλάλαζε, clàm reprehendere.

Μώμμασμα, τος, τὸ, sanna, irrisio.

Μωμμάτια, segmenta, ramenta, ῥάγισμα.

Μωμητὸς, ὴ, ὸν, vituperabilis.

Μωμίσ☉, ου, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingiuæ adsidet, Poll.

Μώμος, ου, ὁ, vituperatio. ¶ Item irrisor.

Μωμοσκόπος, curiosè obseruans reprehēdenda.

Μῶν, an, num, ἆρα, Sophocl. οἶμαι, τί φησιν ὁ νάκαλαμος; perimūne?

Μῶν ὴ, nonne, num, vtrum non, μῶν ὐ φίλαγκυλόφθαλμος; Eurip. num tollam luminā?

Μωνία, contemptus, despectus.

Μώριον, vanum, inutile.

Μώτιξ, υγος, ὁ, solidipes, habens vngulam solidam. Odyss. ὁ μώτιγας ἵππος ἐστὶ ζῷον.

Μώτυγξ, υγος, τὸ, solidipes, Gaz. ex Aristot.

Μωτάω, conqueror, μέμφομαι.

Μωρέω, ῶσω, fatuor Senec. moror Sueton. desipio. μωρεῖν μόνον, stupidus, Aristot. 9. Anim. ¶ Μωρᾶναι, etiam infatuo Cic. 1. Cor. 1.

Μωρία, fatuitas Cicer. Herodot. lib. 1.

Μωρίασις, morus arbor, Plut. in Themist.

Μώριον, τὸ, Mandragoræ species, infatuans comedentes.

Μωρολογεῖν, insulsè blaterare, inepta loqui.

Μωρολογία, ineptiæ, fabulæ, nugæ, sermones, insulsiloquium Plaut. Eph. 5.

Μωρολόγιον, τὸ, stultiloquium Plaut.

Μώρος, ου, τὸ, morum. Vide Μόρος.

Μωρὸς, ὰ, ὸν, & Atticè μῶρ☉, fatuus, Aristoph. ¶ Μωρὸς, fatuè ἀνόητος.

Μωρόσοφ☉, ου, ὁ, stulte sapiens.

Μωρότης, ητος, fatuitas.

Μώρωσις, ἰ☉ός, fatuitas.

Μωρῶν, ῶντ☉, stultus, Hesych.

Μῶσθαι τὰ κακόηθες, latere, & curiosius inquirere.

Μῶψ, cui hebes acies oculorum, Hesych.

Νάβλα, τό, musicum instrumentum, Ouid. nabla. Hinc Νάβλας Athen. qui nabla pulsit.

Νάμα, ατος, τό, pilus, villus.

Ναστήρ, ῆρος, ὁ, habitator, in Epigram.

Ναίτωρ, poetice incola, habitator, ciuis.

Ναίω, fluens.

Νᾶδυμος, saxum latens in mari, & herba marina, vt alga.

Ναί, Aduerb. affirmantis & concedentis, Ceb. Theb. ναὶ μὰ τοὺς θεούς, ἔγωγε, ἔμοιγε, etiam.

Ναϊάδες, & ναΐδες siue ναΐτες, Nymphæ fontiū.

Ναΐδιον, sacellū, ædicula, i. ædis sacræ appēdix.

Ναιετάω, habito, Actiu. Accus. iliad. 6. ¶ Dat. iliad. 7. ¶ Inuenitur etiam passiuè, Iliad. ζ.

Ναίτης, habitator nouus, aduena, Etym.

Ναῖφος, hianulus.

Ναιτοκόλπης, ες, qui assentiri videntur, nec tamē assentiuntur. ¶ Ναικοπρόβλης, vide in Chil.

Ναιχάνω, insuper, verè, sanè.

Ναίωρα, habitor, Iliad. ὀλίγον δὲ ναιωρήσατο.

Ναῦβ- τρωτὸς, classis, Euripi. ναῦται ἀκάτιον, i. ναῦς.

Νάβδυον, τό, nærum, genus odoramenti vnde fiunt vnguenta, Theophr. 9. hist. plant. ca. 7.

Ναῖκα, habito, Accus. Hom. δόμον τε ναῖκα.

Νάκαρος, ὁ, pellis caprina, Odyss. ξ.

Νάκατος, ὁ, & τό, idem. ¶ Pro vellere aricitis, Herodot. ¶ Pro pelle ouis, Lucian. ¶ Pro quibuscunque pellibus, Ioseph.

Νακεϊστὴς, & νακεϊστ-ής, lanificus, qui ex pellibus lanas vellit: & Νακεϊστήριος, deglubere, Poll.

Νᾶμα, ατος, τό, latex, vnda, riuus aquæ, Aristot. de mundo, Plin. irrigua aquarum.

Ναμερτὴς ὕδατος, aqua scaturiens, Gaz.

Ναμάτιδες χοῖρος, locus aquosus, Gaz. ex Arist.

Ναναρὸς, pulcher, mollis.

Νανηρὸς, cinædus.

Νάνος, Hesyc. patris matrisue soror vel frater.

Νανώδης, ους, pumilio, homūcio exiguę staturę.

Νάν-ος, ου, ὁ, vel Νάνη-ος, nanus, pumilio, Aristot. 4. Animal.

Νανώδης, ες, pumilionis formam habens.

Νάξος, sacer ficare.

Νάξιουργὸς, ὁ, ναξίου opificio factus, Aristoph.

Νάξ-ιος, Bacchi cognomen.

Ναοπλόος, ὁ, templum ædificio, Nazan.

Ναοποιὸς, ὁ, templi extructor, Trapezunt.

Νάος, ὁ, templum, Lucian. in Cauc.

Ναοφύλακες, quibus tutela & sarta tecta ædium sacrarum commissa sunt, Aristot. 6. Polit.

Νάπη, ης, ἡ, & Νάπος, ου, ὁ, saltus, locus syluosus, virgultum: νάπης μεταξὺ dixit Plutar. in Numa, locus opacus. ¶ Item mons, clinius recessus inframontes, vallis, Soph. in Aiace.

Νάπυσμα, ατος, τό, sulfus μαστίχης, Hesych.

Νάπυ, υος, τό, sinapium, Theophr. li. 1. hist. plant.

Νάρδη, ης, narium redoleo, ac æmulor.

Νάρδος, nardus, & oleum nardinum, Galen. ad Glauc. & Dioſc. lib 1.

Νάρδοστάχυς, spica nardi, Galen. ad Glauc.

Νάρθηκιον, τό, ferulago.

Ναρθηκοθήκη, ου, τό, theca reponendis medicamentis. ¶ Item liber i medicamentarii, Galen. lib. 5. ἀγ. χρ.

Νάρθηκοφόρος, ον, ὁ, ferulam ferens, Cæl. li. 4. c. 13.

Νάρθηκώδης, ferulaceus.

Νάρθηξ, ηκος, ὁ, ferula, virgula, & medicum instrumentum ex ferula fabrefactum, Etym.

Νάρκαθον, τό, genus odoramenti quod fuffitus admiscebatur, Dioſc. li. 1. ca. 22.

Νάρκαω, obtorpesco, Alexand. Aphrod.

Νάρκη, μ. ἀττω, torpesco, obstupefacio, Accus.

Νάρκη, ης, vel νάρκα Tralliano, & Νάρκαινα torpedo, torpor, Aristoph. ¶ Est etiam Νάρκη torpedo piscis, Aphrod. in præf. lib. 1. Probl. ¶ Νάρκωσις, ι Θ-ὸς, stupid', & segnis, torpidus.

Νάρκωσις, εως, τό, vel

Νάρκωσις, ι Θ-ὸς, torpor, stupor, apud Galen.

Νάρκισσος, ι Θ-ὸς, narcissinum oleum, Dioſc. li. 1.

Νάρκισσίτης λίθος, narcissites lapis, Dion. de Sil.

Νάρκισσος, ου, ὁ, narcissus flos.

Νάρκη, ης, ὁ, torpedo piscis, ναρκᾶ.

Νάρκωμα, ατος, τό, torpore afficio, Aphr. Accus.

Ναρκωτικὸς, frigiditate torporē afferentia, Gal.

Ναρὸς, humidum, liquidum. Ex Νᾶρις, cuſtos.

Νάρ-θηξ, genus vasis apud Aristoph.

Νάρ-δος, ὁ, narta, genus plantæ odoratæ, vnde fiunt vnguenta, Theophr. 9. plantar. ca. 7.

Νάσσω, abscondo, quæro, mulceo.

Νασμὸς, ὁ, imber, látex, diluuium, fluor, Eurip.

Νασμώδης, humidus.

Νάσται, habitant, κατοικίαν. Hesy. i. ad πρασιάς.

Νάσσατο, habitauit, κατῴκησεν. Hesiod. Schol.

Νάσσω, μ. ττω, 2 dæquo, premo, ἀσκοὺς νάσσω, amphoræ aggregatæ, Aristoph.

Νάστης, ου, ὁ, habitator, οἰκήτης.

Ναστὸς, ὁ, solidus, durus, densus, Dioſc. ναστὸν ἔλαιον, calamus ex quo fiunt sagittæ. ¶ Item panis melle & vuis passis, & aliis aromatis confectus, Aristoph. in Pluto. ¶ Item dicitur quilibet panis & placenta crassus, Lycophr.

Ναυάγιος, ὁ, naufragus.

Ναυαγέω, μ. ήσω, σ. αγῶ, nauem frango, naufragium facio, Accus. Demoll. ¶ Interdum absoluto. ναυαγήσειν, naufragium facere, Herodot. ¶ Ναυαγία, ας, ἡ, naufragium, naufragii amissio, Ammon. ¶ Ναυάγιον, ου, τό, pars nauis fractæ, naufragium, fragmenta nauis, Thucyd. ¶ Item Eidem pro rebus subuersis.

Ναυαγόω, μ. ήσω, nauī præsum, Gen. aur Dat.

Ναυαγὸς, ὁ, ης, ὁ, præfectura classis, Arist. 6. Polit.

Ναυαγός, ὁ, ὁδὸς, ὁ, nauis prætoria, στρατηγίς, Diod.

Ναυάγοι, οἱ, classium duces.

Ναύαρχος, ου, ὁ, præfectus vel classis ductor.

Ναύκαπος, ου, ὁ, ναῦς ἔλαττον, vector, nauta, Lycophron.

Ναυβάτης, ου, ὁ, nauta, qui naue vehitur, Sophocl.

Ναυαγία, naufragium.

Ναύαρχος, ὁ, nauarcha.

Ναυαγῶ, τὸ ναυαγεῖν, naufragium facio, Polyb.

Ναυαγέω, nauem suis sumptibus dantes.

Ναύαρχοι, Athenis qui publicam pecuniam exigebant, ναυαρχεῖον, ærarium publicum, Ammon.

Ναύβιον, vel ναύλεσμον, Athenis scribebant nomina eorū, qui Reipub. quippiam debebant, & populum ad leges accipiendas congregabant, Aristot. in Atheniensium Repub.

Ναυκληρέω, nauem guberno.

Ναυκλήρια, nauium gubernatio, Xenoph.

Ναυκληρικὰ, res nauales, Plat. γέμ. ὁ.

Ναυκληρικὸν, τό, nauis gubernatio, Plutarch. in Apophth.

Ναύκληρος, ου, ὁ, nauclerus, nauis gubernator, nauicularius & nauicularor Cic. Xenoph.

Ναυκληρικὸς, ἡ, ναυκληρικὴ, τὰ, res tribuum, Hippoc.

Ναυκράτειρα, Θ-ὸς, ὁ, ἡ, qui potitur classe, Herod.

Ναύκρατις, ιος, mercatus est in Ægypto.

Ναυκρατῶ, nauali pugna vinco, Xen. 6. Ἑλλ.

Ναύκορος, ου, ὁ, gubernator nauis.

Ναῦλον, genus nuncii instrumenti, Soph.

Ναυΐδιον, diminut. nauium Ouid. li. 3. de Arte.

Ναύλον, ου, τό, naulum, portorium, Aristoph. ¶ Item ναῦλον & ὁ ναύλης, Aristop. Interpr. Ran.

Ναύλης, ου, portitor, τοῦ Σμικ.

Ναυμαχήσω, μ. ήσω, σ. αχῶ, pugnam nauale committo, classe pugno. ναυμαχεῖν παρασκευὴν, Thucydid.

Ναυμαχία, ας, ἡ, classe decertans, Chrysost.

Ναυμαχῶ, ῶν, nauali prælio decertare.

Ναυμάχιον, nauale prælium, Thucyd.

Ναυμαχία, ας, ἡ, nauale prælium, Thucyd.

Ναυμαχικὸν, pœna in eum qui naualem militiam refugisset, Suid.

Ναυμάχος, ὁ, ἡ, aptus nauali prælio, Herodot.

Ναυπηγέω, naues compingo, Arrian. ναυπηγεῖσθαι ναῦς μακράς, longas naues fabricari.

Ναυπηγήσιμος, ον, nauem fabrico, Neutr. ναυπηγήσιμος ὕλη, aptus fabricandis nauibus. Theophrast. histor. lib. 4. cap. 6.

Ναυπηγία, nauium ædificatio, Arist. 2. OEcon.

Ναυπηγικὴ, ars fabricandi naues.

Ναυπήγιον, locus vbi naues extruuntur, Aristop.

Ναυπηγὸς, ὁ, fabricator nauium.

Ναυρίζειν, stridere, κραυγάζειν, Hesych.

Ναῦς, ὁς vel νεὼς, τοῦ νεώς, τὸς ναῦν, nauis: aliàs ναῦς. νῆες μακραὶ, longarum nauium, Thucyd.

Ναυσὶ πλεῖσθαι, nauem conducere, Lycophr.

Ναυσθλήσων, Eurip. laturus, gestaturus.

Ναυτιάω, nauseo.

Ναυσίβιος, ου, ὁ, in naui vitam degens, Alciphr.

Ναυσικλυτὸς, ου, ὁ, nauibus inclytus, Odyss. ὁ.

Ναυσίπορος, ὁ, nauigabilis, nauibus meabilis.

Ναυστάθμος, ὁ, nauigans, Eurip.

Ναυσώδης, Hippocr. de fracturis, euacuationes & eruptiones humorum, Galen. in Glossis.

Ναύτιδμος, ου, ὁ, & Thucyd. τὸ, nauale, turma nauium, Lucian. ¶ Item classis, Suid.

Ναυτίλος, magnus, terribilis, habitator.

Ναυτρόλος, naui duco, eo eum classe, In Epist. Alciphr. ἵνα σε πᾶσι ἐμφανῆ ποιήσω ἀκόλουθα ναυτρόλοις πλεύσαντα. ¶ Item rego, guberno, ναυτρόλος πόλεως, gubernabis ciuitatem, Eurip.

Ναυτιλία, ὁ, πλοῦς, ναυπλία, nauigatio vel ars nauigandi.

Ναυτολιῶ, nauigo.

Ναύτης, ου, ὁ, nauta, Arat.

Ναυτία, ας, ἡ, & Ναυτίασις, nausea, Dioscorid. li. 3.

Ναυτιῶ μ. ἀσομαι, ασ. ησα, nauseo, vomere conor.

Ναυτικὸς, ὁ, nauticus, naualis. ναυτικὴ ἐξουσία, rei nauticæ incumbebat, Thucyd. ¶ Ναυτικὸν, τὸ, classis, res nautica.

Ναυτιλία, ας, ἡ, nauigatio, ars nauigandi. Lucian. de Luctu. μισῶ τὰς ναυτιλίας vocat naulum.

Ναυτιλλομαι, μ. ιοῦμαι, σ. ιλοῦμαι, nauigo.

Ναυτίλ-ος, ου, nauta. ¶ Et piscis nautilus, quòd nauis speciem præferat, Eurip. apud Aristop.

Ναυτιόδης, fastidiosus, nauseosus Plin.

Ναυτοδίκαι, magistratus qui nauclerorū litigia componebant apud Athenienses, Poll.

Ναύτριαι, nauticæ mulieres, Aristoph.

Ναυφθορία, ας, ἡ, nauis corruptio, naufragium.

Ναῦφιν, nauibus, Odyss. ξ.

Ναύφρακτος, ὁ, ἡ, nauticus, classe instructus. ναύφρακτον στράτευμα, Euripid. nauticus exercitus.

Ναύω, supplico, fluo. ναύω, πλέω τινί, Hesych.

Νάφθα, ης, ἡ, vel Νάφθας, ὁ, & Νάφθα, τό, Plutar. naphtha: πετρέλαιον Nicolao Alexandrino, ἐστὶ bitumen liquidum olei lentore & crassitie, Dioscor. li. 1. cap. 102. & Plin. lib. 2. cap. 105.

Νάφιον, λινοῦ ῥάμμα, Hesych. filum lineum.

Νάω, fluo, innato, Neutr. Absol. Aristoph.

Νάω, pro ναίω, habito, Hesiod.

Νέος, nouale, noualis ager. ¶ Item iuuenilis ætas, iuuentus, Plat. γέμ. ὁ. πῶς ἂν νέος, demū.

Νεαγενὴς, ὁ, ἡ, nuper genitus, Eurip.

Νεάζω, iuuenesco, sum iuuenis, iuuenor.

Νέατον, extrema pars ventris, lumen, abdomen.

Νεακὴς & Νεακάνθης, ου, ὁ, nuper acutus, Soph.

Νεάλης, τὸ, recens muria sálsúe conditum, Eust.

Νεάλης, ὁ, ἡ, nouus in omni officio. νεάλης στρατιώτης, miles recens & integer, Appian.

Νεαλλόδαπος, ὁ, piscis propriè nuper captus: qui ad

aliquod opus nuper apponitur, nouꝰ nuntius.
Νεόκλωτος, recens captus.
Νεανία, superbia, exultatio, animi elatio.
Νεανίας, & Νεανίζω, & Νεανίευμαι, & Νεανίδιον, μ. δίμ., ω. δίνω, & Νεηνίζομαι, π. ιεμ., & Νεηνίαν, sum iuuenis, vel iuuenor. ¶Aliquado pro inconsideratè aliquid more iuuenum facio, ἐπεβούλευσεν τοῦτο νεανιεύσασθαι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ βασιλέως, iuueniter ac temerè ausus est bellacissimum barbarorum pronocare, Plutarc. in Num. ¶Dixit etiam Xen. τὸ ἀνεπιτήδευτον, & Poll. τὸ ζῆν ἐν ἀνεπιτηδεύτῳ pro inuentutem attingere.
Νεανίας, ου, ὁ, adolescens, Xenop. 7. Pæd.
Νεανιότης, ητος, ἡ, iactantia, strenuitas.
Νεανικὸς, ἡ, ὸν, iuuenilis, temerarius, vehemens τὸ ἀπὸ ὀργῆς ἀνεπίσκεπτον, ingens cupiditas, Aristot. 7. Ethic. τὸ ἀνδρεῖον θρασύτητα, Demosth. animus strenuus & generosus. ¶Νεανικῶς, iuueniliter, strenuè, Aristoph.
Νεᾶνις, ιδος, ἡ, puella, iuuencula, Eurip.
Νεανιοπληξία, ας, ἡ, superbia, incontinentia.
Νεανίσκος, ου, ὁ, adolescentulus, iuuenis, Poll.
Νεανίσκομαι, & ἐσκεύομαι, iuuenesco, pubesco.
Νεαστός, οῦ, ἡ, nouellatio Gaz. li. 3. de caus. plant.
Νεαφανὴς, ὁ, iuuenis, esse πεπωκὼς τὸν ἐγκέφαλον dicit Poll.
Νεαχὴς, ὁ ἡ, recens seu nouus poeta, Epigr.
Νεβρὸς, οῦ, ὁ, nouus.
Νεγκλητοι, ων, nouitii, recentiores.
Νέος, nouus homo.
Νεάτη, ης, ἡ, noualis.
Νεάτη, nouale Varr. ager qui intermittitur.
Νεάτης, ου, ὁ, nouissimus. ¶Ité terra recens aratro proscissa & ad sementē excolita, Latinè noua lis, vel nouale, veractum. ¶Item seges, Xen.
Νέω, habito. ¶Ité nouo, hoc est, noualia facio, nouello Gaz. Accus. Theophr. li. 3.
Νεῖον τὸ ὠδεῖον, Epigram. tibiarum ex tibiis hinnulorum.
Νεβρίας, genus piscis, Aristot. 26. Anim.
Νεβρίδιον, pelles ceruinæ. ¶Νεβριδοπλὴξ, & νεβριδόβακχος, in Epigr. Bacchus hinnulorum pelle indutus.
Νεβρίζω, pelle ceruina cingo.
Νεβρὸς, οῦ, ὁ, hinnulus, Anacreonti.
Νεβροφόνος, ἄετος, hinnularia aquila Plin. Aristot. 9. Anim. ¶Νεβροφόνος, hinnulos occidens.
Νεβρόχαρις Xen. ωος, hinnulis gaudens, Epigr.
Νεβρώδης, vide Νεβρίδιον.
Νεϊδανία, ου, Mineruæ cognomen.
Νεῖλος, nato.
Νεογέννητος, ου, ὁ ἡ, nuper genitus.
Νεόδμητος, & Νεοδμὴς, nuper acutus, Sophocl. in Aiace.
Νεοδόκος, ædituus, in Epig. pro νεωκόρος.
Νεοκάστης, ου, ὁ, gubernator nauis.
Νεόκλωστος, recens molitus, nouiter factus. ¶Νεόκλωστα, placentæ & esculētæ ex melle & farina factæ. Demosth. contra Æsch.
Νεοκτεὶς ὀικία, dom⁹ nuper illitæ, Arist. Prob.
Νεοκτίτης, ου, ὁ, nuper aduenientes, Etym.
Νεολαία, Ionicè, pro νεανίας, adolescens, Odyss. ξ.
Νεολαῖος, pro νεανικὸς, iuuenis.
Νεόλκια, ligna fabricandis nauibus apta. Sed male significat draconis lustrum.
Νεόλοι, radices.
Νεόμηνος, ὁ, Poll. pars extrema ventris, venter inferior.
Νεοπρεπὴς, οῦς, ὁ, & Νεόκτιτος, vltimus, postremus, Odyss. ξ.
Νεοσσεία, & Νεοσσία, & Νεοσσιὰς, μ. ἀδος, πικρὰ contendo, obiurgo, altercor, Accus. Iliad. β. Ἀγαμέμνονα νεοσσεῖ μύθῳ, Agamemnonem increpabat.
Νεοσσοὶ, conniciator. Hesiod.
Νεοσσὸς, & Νοσσὸς, ου, ὁ, rixa, iurgium, contentio, ἔστασε ἔριν τοῖσιν, cōtentio exorta est, Iliad. ξ.
Νεόσσατος, τὸ, filum.
Νεόσσω, pro νέω, diuido, do, Nicand. in Alex.
Νεόσσω τὸ τῶν ὀνύχων dicunt Attici, i. nere, Poll.
Νεότης, nature, proprie de hominibus, τῶν ἄλλων Hp.
Νεόθεν, ab imo, Homer. Iliad. π.
Νεοῦδε, in imo, sub, infernè, alte & profundè, ὑπὸ χθονὸς, sub terra seu terram, Apoll.
Νεόπλυτος, nouum, Hippocr. νέον, Galen. 10.
Νεοπρεπίζω, μ. ἔσω, σ. ἄσω, veruactum facio, Nonn. absol. Xen. in Oecon.
Νεόρος, οῦ, ὁ, nouale, ager qui alternis annis nō colitur, Theophr. li. 4. de caus. plant. ca. 9.
Νεόστατος, infimus, καταπεπονημένος. ἐσχατος.
Νεοτευκὲς, nouilicia, in Epigr.
Νεοχμὸς, vehemens, extremus, cauus. Ar. τὸ ἐσχατον, vltimū.
Νεόω, venio, eo. Hesiod. νέεσθαι νεόντων, iter facium in nauibus. ¶Legitur & per ω cum σ apud Apoll. Arg. 1.
Νεόφυτος, ὑφος, ningo, spargo, Nonn.
Νεόω, ex imo.
Νεκάδιος, ὁ, ἡ, acernus cadauerum, Callim.
Νεκραγωγέω, mortuos ducere, Lucian.
Νεκρικὸς, funebris, τὰ νεκρικὰ, res mortuorum.
Νεκρόδιμος, ου, ὁ, infernus, quod manes mortuorum excipiat, apud Æschyl. Νεκυοκομεῖον, Corinthiorum defuncti, Callim. li. 2. c. 60.
Νεκροφορτίκιον, ου, ὁ, vaticinium ex mortuis.
Νεκρώνιος, mortuus precio vendēs, Lycoph.
Νεκροπομπὸς, dux manium, epith. Mercurii.
Νεκρὸς, ὁ, ἡ, vel νεκρὸν, τὸ, mortuus, Poly. νεκροὶ ἐπὶ νεκροῖσιν, magnam stragem edidisse.
Νεκροστολῶ, mortuos deduco.
Νεκρόσυλον, ου, τὸ, prædatio mortuorum.
Νεκροσύλος, ου, ὁ, cápulus, feretrum, libitinarius pollinctor, Bud. in Annot. ad Pand.
Νεκρόω, q. mortifico, cædo, interimo, Rom. ca. 4. Hinc Νέκρωσις, mortificatio, cædes, 2. Cor. 4.
Νεκροφόρος, ὁ, ἡ, mortifer.
Νέκταρ, ος, τὸ, nectar, potus deorum, Iliad. δ.
Νεκτάρεος, ου, τὸ, flagellum, Hesych.
Νεκτάρεος, ου, τὸ, helenium herba, Dioscor. Νεκτάρεος,

Νεκτάρεος, Etym. & Νεκτάρεος, ου, ὁ, nectareus, diuinus, immortalis, Iliad. γ.
Νεκτάρινον, vinum ex helenio, Dioscor.
Νεκύδαλον, genus infecti, Arist. li. 11. ca. 22.
Νεκυοπομπὸς, ὁ, mortuorum & vmbrarum ductor seu portitor, Charonis Epith. Epigr. li. 1.
Νεκύσιμος, ου, ὁ, funus, res mortui, mortuorū festū.
Νεκυομαντεῖα, vaticinium ab euocatis mortuis.
Νεκυομαντήϊον, ου, τὸ, mortuorum oraculum, Herodot. li. 5.
Νεκυοστόλος, ὥρα, hora mortuos suscitans, Non. νεκυοστόλος, & τὸ ἔτυμον ab eodem dicitur.
Νεκροστόλος, ου, ὁ, qui mortuos transmittit, Charonis epith. Lucian. ¶Item feretrum, in Epigr.
Νέκυς, υος, ὁ, mortuus, cadauer, Apoll. 2.
Νεκύσια, τὰ, funeralia. (Sych.
Νεκύσιος, ου, ὁ, vltimus & recentissimus. Hesych.
Νεμάω, pasco, depascor, Nicand. in Alexiph.
Νεμεσάω, stomachor, indignor, indigne fero, Dat. Odyss. ε. ¶Item Accus. Odyss. ξ.
Νεμεσάομαι, succenseo, vitio verto, μή μοι τοῦτο νεμεσήσῃ, ne mihi ob comparationem succenseatis, Lucian. ¶Accus. Hesiod. νεμεσᾶν τινα ἔργα τινά, hęc odit.
Νεμέσια, τὰ, festa, quibus vita functis iusta fiebant, apud Suid.
Νεμεσητὸς, ὁ, ἡ, increpatio, mordax oratio & expostulans, Nonn.
Νεμεσήτωρ, qui facilè indignatur, indignabundus Lin. & indignantissimus Colum.
Νεμεσητὸς, ὁ, ἡ, reprehendendus, Iliad. γ.
Νεμεσίζομαι, & Νεμεσσίζομαι, & μάλα φρένα, Iliad. β. succenseo, indignor.
Νέμεσις, Nemesis, quæ & ἀδράστεια ἡ Ἰαμνουσία, i. Adrastia & Rhamnusia siue Rhamnusis Ouidio: ἔθηκε δίκης ἀνύσιμον ἀτασθαλίῃσι & fine effugio ἀνύμενος ἄσπερ πάντες βαίνει. ¶Item Aristot. 2. Rhetor. dolor est de felicitate eius qui ex indignus esse videtur. ¶Ité vox νέμεσις in rei alicuius indignitate vsurpatur significanda & culpanda, Ilia. γ.
Νεμέσσητος, idem quod νέμεσις.
Νέμεσις, partitio, distributio, Poll.
Νέμος, nemus, Ilia. λ. ¶Item oculorū cauitas, τὸ ἐν ὀφθαλμοῖς κοῖλον. Et τὰ χαμαιευνα αἱ ἀλίσιμα, naturale siue naturalia Celso.
Νέμω, pasco, depascor, pabulor, νέμεται ἡ ἡ ἐν ἀγρῷ νόμευε, vitis, pascitur, κατανέμω, Aristo. de hist. ¶Item incolo, habito, teneo, exerceo. νέμειν τὴν γῆν, terram seu agrū colo, Thucyd. Ilia. β. οἱ δ' ὑπὲρ Ὑρίην ἐνέμοντο, qui Hyriam habitabant. ¶Ponitur & in Pandect. pro possidere. ¶Significat & distribuo, administro, partior, Liban. Κοινὰ δίδωσι σοὶ νέμεται φησὶ τὰ ἀδελφοῦ πάντα σοί ἐστι, patrimonium cum fratre partitur.
Νέμω, distribuo, diuido, tribuo, Odyss. ἡ. νέμεμαι, & νεμέομαι, Herodia. νεμέσθω δὲ καὶ ἡ νέμεσις, nihil loci quieti & desidiæ relinquens. ¶Est etiam studiosius alicuius rei, magni facio, Soph. νέμω σε διακονεῖν, heræ loco te habeo. ¶Est etiam administro, gero, Herodian. ¶Est etiam rego, moderor, dirigo, Etym. ¶Proimputo & assigno, Sophocl. ¶Item habeo, Soph.
Νέμεται, in plebatur.
Νεμερτὴς, ὁ, ἡ, & Νεμερτέης, ὁ, ἡ, accumulatus, plen⁹.
Νεμεσσὸς, ὁ, cęcus, stupidus, stolidus, Callim.
Νεμεσάζω, male dico, κακολογῶ. Hesych.
Νέμος, poeticè, nauis maternus, Poll.
Νεμφθὲς, nuper auctus.
Νεμφθὲς, ὁ, ὸν, ὁ, nuper irrigatus, Suid.
Νεόζυλος, ου, ὁ, recēs coagulatus, aut mulctus.
Νεόθλαστος, qui nuper prouenit.
Νεόζυξ, υγος, ὁ, nuper primò comestus.
Νεόθηλος, recens pastus.
Νεόθρεπτος, modò pastus, Hippocr.
Νεόγαμος, ου, ὁ ἡ, qui recēs vxorem duxit, Xenoph.
Νεογνοτιθὸς, ὁ, ἡ, tenellus, recēs natus. τὰ σκύλα τὰ νεογνὰ, Plat. in Theæteto & Polit.
Νεογνὸς, & Νεογνὸς, ὁ, infans, iuuenis, recens, nuper natus, Lucian. ¶Νεογνὸς, & Νεογνὸς, quamis ab ipso vsurpata reuelit Poll. ¶Νεόγονος, Herodot. idem.
Νεόγλυφος, qui recens visum recuperauit.
Νεογόνιος, ὁ, ἡ, nuper genitus, Lucian.
Νεόγαμος, ου, ὁ ἡ, nouus maritus, νεόγαμος, Poll.
Νεόζυγες φῶτες, viros robustos vocat Pind.
Νεοδαμώδης, ὁ, nuper in ciuitatem assciptꝰ, libertate donatus, Poll. Athen.
Νεόδμητος, in Odyss. recēs diruptus.
Νεόδρεπτος βόσις, corium bouis recēs, Theophr. 9. hist. plant.
Νεόθ' ἁπτὸς γάμος, nuper celebratæ nuptiæ, Eurip.
Νεόθαλλος, iuuenis, nuper domitus.
Νεόθρεπτος, nuper decerptus.
Νεόθρυπτος, ὁ, ἡ, nuper, qui facilè iuuenis videtur, quum sit annosior.
Νεόθρυπτος, nuper factus.
Νεόζυγες, Apoll. li. 4. recēns coniuncti. (rip.
Νεόζυγος, ὁ, ἡ, recēs copulatus, recēs nupta. Eu
Νεοθηλὴς, & Νεοθαλὴς, ἡ, nuper viresces.
Νεόθνητος, nuper mortuus, πρὶν τὸν θανεῖν, Suid.
Νεοθήκτος, ὁ, ἡ, recens expressus, Heraclid.
Νεόθικτος, recens interfectus, Plut. de Leg.
Νεόθρυπτος, nuper coagulatus caseus.
Νεόθρυπτος, recens auctus, qui nuper erupit.
Νεόθυτος, nuper immolatus.
Νεόϊα, stultitia, iuuentilis mens, ἡ νέων.
Νέοικος, siue Νεοκάτοικος, nouus habitator, Poll.
Νεοκτίστης, nouus colonus, Thucyd.
Νεοκτόνος, ὁ, ἡ, recens illatus.
Νεόκοπος, ὁ, ἡ, nuper vsus, Aristot. Probl. Theophrast. νεόκοπος.
Νεοκοπὸς δυμὸς, animus recenti dolore fauciat.
Νεόκοτος, ὁ, ἡ, recēns cōcretus, Theoc. in Here.
Νεόκτιτος, & νεόκτιστος, recēns.
Νεόκτιστος, recens fabricatꝰ, νεόκτιστος τοῖχος, de

functus, nuper mortuus, Eurip.
Νεόκοπτον κρέας, recens incisum, Aristoph.
Νεοκόρος, ædituus.
Νεόκρατος, & Νεόκρητος, nuper temperatum, Poll.
Νεόκτητος, ος, ον, nuper factus, Lucian.
Νεολαία, ας, ἡ, commentus. τὰ καλὰ γὰρ ἀοιδαὶ νεολαίαι, Euri.
Νεόλεκτος, miles nuper delectus.
Νεολκέω, nauem subduco, Polyb.
Νεόλκιον, nauale.
Νεόλουτος, recèns lotus, Hom. in hymn.
Νέομαι, vado, iter facio, redeo, Odyss. ξ. ¶Item nato: Vnde νεόμενος, natans, Hippocrat.
Νεομηνία, ας, ἡ, noua luna, Herodot.
Νεόμηνον ἐπὶ λύρᾳ, pro νεομηνίαν: Quo plenilunium tamen videtur intellexisse Cic. apud Arat.
Νεόμικτος, ος, ον, ἡ, nuper tersus.
Νέον, recens, nuper, καινόν, modò, Schol. Apoll. li. 2. νέον ἀνέσχε δυσμάων, sole recèns occidente. ¶Item nouale, Gax. ex Aristot. li. 6. Anim.
Νεόπηγος & γαμέω, noua sponsa, Naxan.
Νεοπηγής, ίος & ός, ἡ, recèns compactus. ¶Dicitur etiam νεοπηκτός, vt li. 3. Epigr.
Νεοπλάδης, ου, res noua, hactenus inaudita.
Νεοπλάδης, recèns persuasus, Nonn.
Νεοπενθής, recèns lugens, in iuuentute laborans.
Νεόπηκτος, ος, ὁ & ἡ, nuper fabricatus, Homer.
Νεοπλοκὶς, ίδος, ἡ, recèns contextus.
Νεόπλουτος, ος, ὁ, repentè ditatus, Demosth.
Νεόπλυτος, ος, ὁ & ἡ, nuper lotus.
Νεόπλυτος, ὁ & ἡ, recèns ablutus, Herodot.
Νεοπολίτης, ου, ὁ, nuper ciuitate donatus, Plat.
Νεοπρεπὴς, ὁ & ἡ, sumptuosus, iuuenili decore insignis, Plat. de Leg.
Νεόπρατος, nuper sectus, Odyss. β.
Νεόπρια, filii, aut filiæ.
Νεόργος, recèns factus.
Νεόρραντος, ος, ον, nuper aspersus, Soph. in Aiace.
Νεόρρυτος, ος, ὁ, nuper fusus.
Νέος, nouus, τὸ δ' ὄζει νέον τι, quid nouiſ Soph.
Νέος, ος, ὁ, nouus, iuuenis. νέος νέων ἐλαύνει, iuuenis, Dem. ὁ ἄγαν νέος, valde adolescens, Xen.
Νέος, ος, ὁ, nouale, campus, Xenop. & Theophr. li. 5. de caus. plant.
Νέος, νεὸς, νεὰς, ἡ, nauis, Ody. ὁ, ἐπ' ἰκριὸν νεὸς.
Νέοπλος, ος, ον, nuper tersus.
Νεόσσια, ων, τὰ, nauale, vbi fiunt naues.
Νεοσσὰς, nuper fasciis puerilibus inuolutus.
Νεοσσὸς, nidus.
Νεοσσὸς, pullus auium, fœtus auis, Ili. β. ¶Item Xenoph. pro apicula.
Νεοσσοτρόφιον, ου, τὸ, autarium Colum. li. 8. cap. 15.
Νεοστὰς, recèns institutus populus.
Νεοστάλαγμος, nuper lachrymatus, νεοδάκρυτος.
Νεοστρόφος, ου, ὁ, nuper tortus, vanus.
Νεοσύλλεκτος, ος, ὁ, nuper collectus.
Νεοσύτευτοι, à Ioseph. qui nuper eualuerunt.
Νεόσφακτος, ὁ & ἡ, nuper iugulatus, Sophocl.
Νεόσφακτος, ος, ὁν, & Νεόσφαγος, ος, ὁν, idem.
Νεοτάμητος, ος, ὁ & ἡ, nuper factus.
Νεοτελὴς, ὁς & ἡς, nuper absolutus.
Νεοτερισμὸς, innouatio.

Νεοτερίσσειν, innouare.
Νεότευκτος, & Νεοτευχὴς, ὁς, nuper factus, Iliad. ι.
Νεότης, iuuentus, adolescentia, Xen. Pæd.
Νεοτὴς & ἥβη, iuuenilis pulchritudo, Phocyl.
Νεότμητος, ος, ον, nuper cæsus, siue sectus, Lucian.
Νεοτρεφὴς, ὁς & ὁν, ἡ, recèns nutritus, in Epigr.
Νεοτρεφὴς, recèns tritus, Phocyl.
Νεοθρεφὴς, in iuuentute alo.
Νεότρωτα, τὰ, recentia vulnera.
Νεόβλητος, ος, ὁν, nuper vulneratus, Etym.
Νεοττεία, ας, ὁ, pullatio, excluſio pullorum, Luc. ¶Item nidus Aristot. hist. li. 6. c. 1. ¶Dicitur & τὸ ποταπὸν, apum examè, soboles, fœtura Plin. Co lum. pullicies. ¶Νεόττευσις, ως, ὁ, quasi nidificatio, nidus.
Νεοττεύω, μ. εὔσω, π. εὐκα, nidifico, nidulor, facio cunabula: Gaz. fœtifico, Neut. Absol.
Νεοττία, ας, ὁ, nidus, ὁ νεοττεία.
Νεόττιον, ου, τὸ, paruus pullus, Aristot. li. 9. Anim.
Νεοττὶς, ίδος, gallina, iuuencula, puella. νεοττὶς ἀλεκτορίδων ἢ χηνῶν, aliquæ gallinarum & anserum iuuenculæ, Aristot. 6. Anim. pullastræ Gaz.
Νεοττὸς, τὸ, vitellus, τὸ ὠχρὸν, Suid.
Νεοττὸς, pullus auium, fœtus, Aristoph. in Aues.
Νεοτρεφὴς & μ. ἥσω, alo pullos, Aristop. in Nebu.
Νεουργὸς, ὁν, ὁ ἡ, nuper factus, ναυσὶ κέντρα νεουργὸς, Nonn. secundo venti flatu vti, Laert.
Νεούτατος, recèns vulneratus.
Νεόφατος, recèns mortuus.
Νεόφθιτος, ος, ὁν, ἡ, nuper defunctus, & ἐπὶ primùm virtata virgo.
Νεοφθόρητος, ὁ, nuper corruptus.
Νεοφυὴς ἢ Νεόφυτος, quasi nuper insitus, Aristoph.
Νεόφυτον, τὸ, nouella planta.
Νεοχάρακτος, nuper sculptus, nuper impressus Sophocl.
Νεοχμὸν, innouare, interpolare.
Νεοχμὸς, res nouas molior.
Νεοχμία, nouatio, commotio. Hesych.
Νεοχμὸς, recèns, integer, inexpertus. νέοι ἀφράστοις πεοχμοὶ ἐσιδέσθαι, ad rem nouam paramus, Eurip. ¶Item ὁ νεοχμὸς, subitus, ac nitrà, innouatio, Herodot.
Νεοχμὼν, innouo, rem nouas molior, Aristot.
Νεοχμὼς, recenter, nouè, Phrynich. in Epist.
Νεοχμοσύνη, ης, ἡ, studium rerum nouarum, rei nouæ designatio, Aristot. de mund.
Νεόω, μ. ώσω, π. ωσα, nouo, Aristoph. νέα δὲ νεοῦ βουλαὶ ἐπ' ἔργα σὸν ἀχρεῖ, noualia facere.
Νέπυς, ύδος, Eustath. in Odyss. soboles. ¶Νέπυδες οἱ, pedibus carentes, paruos pedes habentes Odyss. λ.
Νέρθε, & Νέρθεν, subter, infrà, Phocyl.
Νερθέρ, ου, ὁ, infernus, in Epigr.
Νέρτατα, vltima, ἔσχατα.
Νέρτερος, inferior, imus, profundus.
Νέρτος, auis nomen, apud Aristoph. in Auib.
Νεσόμενον, ου, τὸ, & Νεσομὶς, ἡ, poculi genus Athen.

Νέω, habito.
Νεῦμα, ατος, τὸ, nutus, assensus, voluntas, Thuc.
Νέω, ω, vado, redeo, pro νέομαι, Apoll. li. 4.
Νεῦρον, τὸ, νεῦρα, fides, Aphr. l. 2. Probl. ¶Item nerus quo arcus intenditur, Iliad. λ.
Νευρικὸς, neuricus Vitruuio, qui nemorum dolore atque articulari morbo laborat.
Νευρὶς, ίδος, fidicula, Epigr. τὸ φόρμιγγος νευρίδι.
Νευρίζω, legitur apud Aristot. lib. 6. Anim. pro νεύω.
Νευρώδης, ὁ, ἡ, ἔδος, ὁν, nerueus.
Νεύρωσις, describitur inter gemmas apud Orph.
Νευρωτὸς, ὁν, ὁ, nerui se mouens, funambulus.
Νεύρωτος, ου, ὁ, neruicaulia herba, nerueſis cauliculus.
Νευροτομέω, neruos præcidere, Hermog. (bus.
Νευροτόμος & νευρὰ, fides, quasi neruoloqua, in Epigram.
Νεφαλιαῖος, interni lumborum musculi, ἀλλόκωτος.
Νέφος, ους, τὸ, neruus, Poll. ¶Item nerus in arcu sunis, Iliad. δ. ¶Penis quoque νεῦρον vocatur apud Aristoph. in Anib. ¶Capitur & metaphoricè pro robore. sic νεῦρα τῆ πολέμου τὰ νεύρα dixit Demosth. vt Cic. nerios Reip. vectigalia.
Νεύρωμα, ατος, τὸ, nerus, Xen. ¶Item nerui consurgunt, Iliad. δ.
Νευρόω & νεύω, nerui consurgunt, Poll.
Νεύσσω, pro νεύσω, apud eundem 9. Anim.
Νεύω, qui consuit neruis, Aristot.
Νεύω, ω, nerno intenso emissus, Sophocl.
Νεφρὸς, quæ neruis quibusdam & fiduciis occultis mouentur, perinde ac si viuerent, Xen. in Sympos. ¶Νευροσπαστέω, huiusce modi prestigiatores & circulatores, Arist. de mund.
Νευρόσπαστος, neruis compactus.
Νευρότης, ος, ὁ & ἡ, neruis extensus, in Epig.
Νεύρωτος, qui læsos habet neruos, neuricus.
Νεύω, ω, vires & neruos addo.
Νεύω, ω, ὁ & ἡ, neruosus, neruo constans.
Νεύω, ω, vnde νεύωσις, neruositas Plin.
Νεύω, ω, nutus, nictatio Plin. inclinatio. Aphr. li. 2. Probl. ἐγὼ ἢ τὸ νεῦσαι ἴσχω, in terram suo pondere & nutu ferri.
Νεύω, μ. ἥσω, nutu admoneo, Odyss. σ.
Νευτὸς, ὁν, ὁ, natalis, natans. ¶Item cornua, pronus, deorsum vergens, Phil. de mund.
Νεύω, natator, κολυμβητὴς, Hesych.
Νεφαλιαῖος, nictio, nuuio, inclinor, Dat. & Instit. li. 1. Epigr. ἀνὰ ἐπὶ ἐκ Καστορίδων νεφαλιάζω πολὺ ἀς ἴσωσι ζυγὸν, aquæ, submouentur, ἐκεῖ φῶς τοῖς ἔξωθεν, ad verba esse intentum, Aphr. li. 1. Probl. νεύω δὲ χθονὶ, terrà respicio, seu deorsum, Apoll. 2. ¶Νεύω item promitto, Apoll. 2.
Νεφέλη, ης, ἡ, τὰ νεφέλης, nubes. ¶Item retiginens rem quod oculis obtenditur caliginis. ¶Et mors tropicè, Soph. in Trach.
Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes congregans, Iouis epith.
Νεφελοειδὴς, nubis in modum, Nonn.
Νεφέλωμα, ατος, τὸ, nubecula Cic. ¶Item vitium oculorum quod nubeculam vocant: Vide Aetium τετραβίβλ. 2. Serm. 3. ca. 25. ¶Item notulæ quæ in vnguibus apparent, Poll. ¶Νεφέλιον etiam dicitur, quod in vrinæ medio nubeculæ specie consistit, Aphr. Prob. 20. li. 2.
Νεφελογενὴς, ὁς & ὁν, ἡ, nubigena Virg.
Νεφελοειδὴς, ὁ & ἡ, nubilus, nebulis obscurus.
Νεφελοκοκκυγία, Sic aues suâ vrbe vocant apud Aristoph. Οἵτε τὰς πόλεις ἢ τὴν νεφελοκοκκυγίαν.
Νεφόεις, εσσα, εν, nubilum, nubes, Aristot. de mund. Νεφοῦ ἐορῶν dicunt Græci, vt Latini nubē frontis vel supercilii, pro nimis seuero ac tristi vultu, Eurip. in Hippol. ¶Item rete venatorium, Eurip.
Νεφρὸς, pingue circa renes.
Νεφρῖτες, ου, ὁ, qui renum vitio laborat.
Νεφρῖτις, ιδος, ἡ, nephritis, dolor renum. διὰ τὸν τοῦ νεφροῦ φλεγμονὴν ἀδυνάτως, ad permanendum inualidus è renibus laborans, Thuc.
Νεφροειδὴς, ὁ & ἡ, renum speciem referens.
Νεφρὸς, ου, ὁ, ren, Gax. ex Aristot.
Νεφώδης, ὁ & ἡ, nebulosus.
Νίζω, μ. νίψω, ψα, nato, Arrian. Abluo, vado. ¶At νίζω, ἔνιψα, pro νίπτω, nuo. ¶Apud Hesio. pro nere. ¶Dicitur & νίσσω.
Νιθόμενος & νιφόμενος, ὁ, nuper consumptus.
Νιμμερίω, μ. ἥσω, administro seu tracto res sacras
Νιμμερεύς, ὁ, ædituus, qui res sacras tractat atque custodit, ornátque. Comment. Aristoph. in νεφ. ¶Item nauta purgandę nauis curam habens, in Epigr.
Νηλέω, μ. ήσω, π. ησα, nauem traho, nauē subduco, Gax. li. 5. hist. plant. Neut. absol.
Νηλὶς, ος, ἡ, attractio nauis, subductio Cæsari de bello Gall. li. 5. Hinc Νηλεὺς, ῆος, ὁ, qui nauē subducit in poluinarium, vt loquitur Plaut. in Cass. Poll.
Νήμερτα, ων, τὰ, nouale.
Νημερὴς, vernaculum, nouale, noualis ager, Hesi.
Νήνεμος, ος, ὁν, nouale. ¶Item litus in quo stant naues, Ionicè, teste Ælio Dionys.
Νήνητος, nuper emptus, nouitius, Aristoph.
Νηοπηγὸς, faber naues construens.
Νηπιὸς, iuuenis, nuper videns.
Νηοπολέω, templum custodire, aut naues.
Νηοσσὸς, ὁ & ἡ, nouellus, Sophoc. in Electr.
Νηόσιον, ου, τὸ, nauale, i. vbi fabricantur naues, Bauf. vulgò arsenal, Aristoph. in Achar.
Νηοσσὸς, recenter effossus, Nicand.
Νηὸς, ὁ, templum, Aristoph. in Plut. ἐς δίκαιον πάντα εἰς τὸν νηὸν, in templum se condidit.
Νηοτεύω, templum ædificare, Poll.
Νηὸς, τὰ πλοῖα, naues, ἐν νηυσὶ, in naues, Eurip.
Νηοτομέω, repastinatio Gax. de Senect.
Νηοτομοῦσι, porticus sunt ad mare ædificatæ, ad subductionem nauium, stationes, naualia, Herodot. Apud Harpocr. νηοσοικοι. (Eurip.
Νηπύτιος, paulò antè, ὁ νεογνὸς, qui nuper fuêre.
Νήριτα, addito σὺν, Aristot. Oecon. εἰς τὰ τῶν Χαλδαίων, & c. i. consequenti animo, εἰς τὰ τῶν κριθῶν futurum hordeum, Theophr. hist. plant.

li.7.ca.12. ¶Interdum ponitur pro nuper.

Νεώτατος, vltimus, natu minimus.

Νεωτερίζω, ἡ, rebus nouis studeo, noua molior. νεωτερίζει τι μᾶλλον ἢ νεωτερίζω, mihi noui tento, Plut.

Νεωτερικός, iuuenilis, ilitulus, ratione carens.

Νεωτεροποιία, ἡ, renouatio rei: desiderium, studium nouarum rerum, Plut.

Νεωτεροποιός, ὁ, qui rebus nouandis studet.

Νεωτεροποιΐα, ἡ, nouitas, insolentia. ¶Item iuuetus.

Νεωτεροποιικός, ἡ, ὁ, ad res nouandas animus, Thucyd.

Νεωτεροποιός, ὁ, nouarum rerum studiosus. Aristot. 2. Polit. turbulentus, seditiosus.

Νεωτεροποιῶ, rebus nouis studeo. ¶Item nouo, commoueo. Hipp. in Aphorism.

Νεώτερος, iunior, recentior, minor natu, Xenop. νεώτεροι πρεσβυτῶν ἐτῶν, iuniores annis triginta.

Νεωτέρως, nouiter, nouè, Plut. νεωτ.

Νεωκόρος, ἡ, ὁ, ædituus, qui ædes tuetur ac seruat.

Νεώκοπος, terra nuper arata.

Νεόω, μ. ὑσω, π. ωκα, noua facio, Neut. abs.

N H

Νη particula priuatiua, vt in νηλίπους, νηλεὴς. Aliquando intensiua est. ¶Item Aduerb. iurandi, sed affirmantis, νὴ Δία. ¶Et Ironiæ inseruit, credo, scilicet.

Νηγάτεος, νεὸς ἡ, ὁ, & Νήγατος, nouus, nuper factus, Ilia. β.

Νήγρετος, νεὸς ἡ, ὁ, & Νήδυμος, dulcis, suauis, vel profundus. Ilia. β, ἀλλ' ἡ μὲ ἔχε νήδυμος ὕπνος ἰ. βαθὺς, ἢ δι' ἀδινῶ βεβαρῆσι. profundus, tantùm vt ab eo excitari quis non facile queat. ¶Νήγρετον, dulciter.

Νηδύια, intestina, τὰ ἐντόσθια, Apoll. 2. Arg.

Νηδύπεδος, discalceatus, Sueton. ἀνυπόδητος.

Νηδύς, ὁ, Ω, ὁ, venter, vterus, Hesiod. νηδὺς ἰδὲ ὑσπὶς μήτηρ, ex sacro vetere matris.

Νήϊμι, μ. ήσω, π. ηκα, cõgrego. Dicitur etiam νέω. Accus. Odyss. ἰ, νοῦν τὸν πάσσυ, rogum struere.

Νέω, μ. ήσω, π. ωκα, neo, Accus. Dicitur & νέω.

Νῆια, τά, rudentes, funes nautici.

Νήϊς, Neith, Ægyptiacæ Minerua. Plat. in Tim.

Νήϊτα, τὸ, Neium, mons Atticæ. ¶Item ligni nauium constructioni aptum, Ilia. γ. ¶Apoll. ea pars quæ radit æquor.

Νήϊος, nauialis. æquus nauibus, Hesiod.

Νήϊτις, ιδος, ὁ, ἡ, insciius, timidus, infirmus.

Νήϊτος, infirmus, extremus, natalis, κατάπαυστος.

Ναΐμης, nauialis. ναΐμης στρατὸς ὅσπερ ἐλέγετο, classe adoriri aut clasiario exercitu, Thucyd.

Νῆιτις ἡμέρα, nos nautarum.

Ναΐτης, nauialis.

Νεκταρίς, ίδος, ἡ, ὁ, ἡ, inutilis, non ferens lucrum, Odyss. ξ.

Νήκερως, ωτος, ὁ, ἡ, cornibus carens.

Νήκεστος, insanabilis, ἀθεράπευτος, Hesiod.

Νηκουστέω, μ. ήσω, π. κα, obaudio, nõ audio, Neu.

Νηκτεύω, natator, Epigr.

Νηκτικός, natatilis.

Νηκτός, ὸν, ὁ, natatilis & natrix Gaz.

N H

Νηπιάχεια ἐλαῖα, oliuæ dictæ καὶ τὸ νηπιάχειον, quòd in natent oleo, oliuæ conditaneæ, colymbades Plin. ¶Poll. mendosè habet νηπιάχιος.

Νηλεγής, miser, ἀπλωτος, φορτικὸς, implacabilis.

Νηλειής, ὁ, in Accus. νηλέα, sæuus, immisericors, implacabilis. Ilia. τ. νηλέα πολὶ χαλκὸν, incidit inuiti ferro, Iliad. γ. Ec νηλεὲς ἦμαρ, Hom. firmus animus Cic. ¶Dicitur etiam νηλὲς ἦτορ λεπτὸς. Vnde νηλειῶς, i. σκληρῶς, crudeliter.

Νηλεόκαρπος, vnedo arbor, Theoph. κάρυα.

Νηλεὴς, ὁ, ἡ, ὁ, crudelis.

Νῆλις, ὁ, ὁ, ἡ, & Νηλὴς, ὁ, ἡ, ὁ, sanus, ἀδιάπτωτος.

Νήλιτος, immortalis, ἀθάνατος.

Νηλὶς, ίδος, ἡ, sacrificium Dianæ apud Milesios.

Νήλιτος, discalceatus, Lycophr. & qui vnicam tunicam indutus est, Etym.

Νηλιτόης, ὁ, & Νηλιτής, ὁ, ἡ, ἀνυπόδητος, idem.

Νηλιτὴς, ὁ, & Νηλιτὴς, ὁ, ἡ, peccator, Nicand. ¶Item culpa vacans, Odyss. σ. & τ. ¶Scribitur etiam Νηλήτης Æolicè, i. ἀδάμας, insons.

Νηλίτης, ίδος, similiter pro non peccante ponitur.

Νηλιφὴς, ὁ, ὁ, & ἀνηλιφὴς, nauis pice non perfusa.

Νήλουτος, ὁ, ὁ, veste carens: ἀ λούω, i. amictus.

Νήμερτες, τὸ, filum, stamen, tela, Odyss. β. ¶Item ὕδωρ, aquæ latex, pro ὕδωρ. ¶Νημερτὴς, prius duci instar lanæ aut lini.

Νημερτὴς, ὁ, ὁ, ἡ, verus, inarrabilis, Ilia. ε.

Νήνεμία, ἡ, tranquillitas venetorum.

Νήνεμος, ὁ, ὁ, ἡ, vento carẽs, tranquillus, Ilia. β.

Νηνεμόεις, ὁ, ὁ, ἡ, serenum. tranquillum.

Νηνεμόω, μ. ώσω, π. ωκα, congrego, Actiu. Accus.

Νηνεμώτον μέλος, vocauit Hippon, τὸν φύλλον νέμον.

Νηνυζέω, lugeo, loquor, Hesych.

Νηξιπόδες, οἱ, ποδῶν, pedibus natantes.

Νῆξις, ὁ, ὁ, natatio, Hom. νῆξιν πεπιθοίατο.

Νηοκόρος, æditui, popæ, victimarii, in Epigr.

Νηοπόλος, ædituus, sacerdos, poeticum.

Νηοτομέω, nauigare. in Epigram.

Νηὸς, οῦ, ὁ, templum, ædes, delubrum, sacellum.

Νησαῖος, & νησιῶτης, nauis seruator, Apoll.

Νησαῖος, custos nauis, φύλαξ πλοίου, Hesych.

Νήσιτις, impexus, ἀκτένιστος.

Νήστεια, nequit, ἀδύνατα, apud Hippocr.

Νηστίς, ίδος, herba cuius succus vino immistus tristitiam discutit, Galen. Theophr. & Odyss. η.

Νηστὸς, sine luctu, Plutarch.

Νηστύς, non tristis, sine tristitia. νηστὺς ἀπὸ λυπῶν, in Epigr. luctu priuans & hilaris. ¶Item magnopere tristis.

Νησύη, idem quod Νήστις.

Νηπιάς, pro νηπιότης, infantias, Odyss. δ.

Νηπιάζω, puerum ago, parualus sum, puer sum.

Νηπιάχη, ὁ, ὁ, puerilis, infans.

Νηπιάχιος, ὁ, ὁ, ἡ, parum, infans, Ilia. β.

Νηπιάχω, stulte ago, & Νηπιάχω, & νηπιάσσω Hesych. idem.

Νηπιάχων, æque parum, Apoll. Rhod.

Νηπίη

Νηπίη, infantia, Ilia. ι.

Νηπίη, ὁ, ὁ, stolidus.

Νήπιος, τὸ, πυφίον, pusio, infans.

Νήπιος, Adiect. infans, imbecillus & infirmus. Homer. νήπια τέκνα. ¶Quando verò ad animũ refertur, significat stultum atque ætatis vitio imprudentem. Aristoph. μισῶ σ' ὅτι νήπιος εἶ, ni hil dixeris stultum. ¶Theophr. l. 8. hist. plant. νήπια frumenta vocat imbecilla & tenera.

Νήπυτα, & Νηπυτά, Aduerb. impunè, Xenoph.

Νήπυτος, ὁ, ὁ, impunis.

Νήρεος, Polyb. fobrius, sicus homo Cic.

Νηρεΐς, sobrietatem faciens.

Νηρεύω, indesinens, ἄπαυστος, q. sine fundo.

Νηρηΐς, infantia, Apoll. li. 4.

Νηρηϊόθεν, infantiũ more balbutire, aut stultè nugari, in Epigr.

Νήριτος, ὁ, ὁ, stolidus, Aristoph. πφ.

Νηρεύς, ὁ, ὁ, deus marinus, Hesiod. in Theog.

Νήριθμος, ὁ, ὁ, innumerabilis, innumerus.

Νήριον, frutex, qui & ῥοδόδαφνη ἢ ῥοδόδενδρος, Dioscor. l. 4. ca. 82. Nerium Plin. li. 24. c. 11.

Νήριτον, eauum saxum.

Νηρίτης, ου, ὁ, nerites, cõchæ genus natatilis, quã naticem vertit Gaz. Aristot. li. 4. de Part.

Νήρτερος, ὁ, ὁ, magnus, multus, innumerabilis, Hesiod.

Νησύς, recens, humilis, canus, humidus.

Νίσσω, pro νίσσομαι, ac cumulare, aggessisse. Sych.

Νησσάτις, ίδος, lapis sardius, vel smaragdus, Hesych.

Νησσάρχης, ου, præfectus insulæ. & νησιάρχης, Dion.

Νησαία, ας, ἡ, insula, exigua insula. Heracl.

Νησίδιον, ου, τὸ, & Νησίς, ίδος, ἡ, insula parua.

Νῆσος, filii, accumulatio Plin. ὁ σωρὸς τῶν κλῶνων, Hesych. ¶Item quidam morbus. Hipp.

Νησσώτης, ου, ὁ, insulanus, Herodot.

Νησιωτικὸς, insulanus, νησιωτικὲς δίμιτοι, Eurip.

Νησιώτης, insulana.

Νήσσιμος, implebor.

Νῆσσος, νου, ἡ, insula, νῆσοι ἁλιγιφεῖς, Musæo.

Νῆσσα, ης, ἡ, anas, vt Gaza vertit in Aristot. apud quem legitur νῆττα. ¶Νησσάριον, ὑποκορισ-τικῶς, anaticula.

Νήστις, ὁ, ἡ, ὁ, ieiunus. ¶Νηστεύω, μ. εύσω, π. εύκα, ieiuno, cibum non gusto, Plutar. ¶Νηστεία, ἡ, ieiunium, ieiunitas Cicer. inedia. νηστείας ἔχειν, ieiunam grauceolentiam olet, Aristot. in Probl.

Νηστικὸν, apud Plat. in Politico, ars nẽdi, textrina.

Νήστιμος, ἡμέρα, dies ieiunii, Suid.

Νήστις, ιδος, ἡ, vel νηστὶς, ἡ, ἀστιτία, ieiunium. ¶Item intestinum pyloro annexum, ieiunum dictũ: Latini quoque hilam & hiram vocant, Aristot. ¶Item ieiunus.

Νησύδριον, τὸ, parua insula.

Νησυδρικὸς, insulanus.

Νήτη, sine νήτη μία chorda acutissimi soni. ¶Item ἡ phthongus siue sonitus vnus ex 18. qui inter stantes numeratur à Vitru. li. 5. c. 4.

Νήτιον, frustra.

Νήτυος, imperfectus.

Νῆτος, ω, ὁ, postremus, multus, accumulatus.

Νητυικὸς, ὁ, ὁ, ἡ, verus, vera.

Νητύως, verè.

Νηύεια, τὸ, πλατύσφυρον, fusus, Suid.

Νηφάω, ἀπὸ τοῦ νήφειν.

Νήφειν, plenum.

Νηφόδων, ὁ, ὁ, ἀετὸς, aquila anataria, quæ & planea & morphna & næuia dicitur, Aristot. 9. Anim.

Ναῖ, pro ναῖς, nauis: & ναῖσι, nauibus, Iliad. ά.

Νήϋτμος, ὁ, ἡ, ὁ, vocis seu spiritus expers, Hesiod.

Νηφάλιος, vel νηφάλιος, ου, ὁ, sobrius, prudens.

Νηφάλιη, τὰ, siue νηφάλιος θυσία, ἡ ὑδροποσία, Porphyrio, sacra quæ peragebantur absque vino. Hinc Νηφαλίδια, Poll. τὰ νηφάλια θύειν.

Νηφαλίζειν, aqua sacrificare: vide Νηφάλια.

Νηφάλιος, ου, ὁ, sobrius, Chrysost. οἱ νηφ.

Νηφαλιότης, ητος, ὁ, & νηφάλεια, ἡ, sobrietas, Apol.

Νηφαστὴς, ὁ, ὁ, sobrium faciens.

Νήφω, ε. ψω, π. ψα, ἐγρήγορα, castus dego. ¶Accipitur pro vigilo, & diligens sum.

Νήφων, sobrius: pro abstemio, in Epigr.

Νήχευμα, ἐξεμεῖν, π. κα, μαι, nato, Athen. lib. 7. ¶Νήχω pro eodem dixit Hesiod.

Νηχτάλιστος, loca & vrbes iuxta mare.

Νήχυτος, multifluus, Apoll. lib. 4.

Νῆψις, ος, ὁ, ἡ, sobrietas, νηφαλιότης.

Νέω, τείνω, congrego, construo. Aristoph. πφ. ἀμφορεῖς νενημένους, amphoræ congregatæ. ¶Dicitur etiam νεμεῖν, Xenoph.

N I

Νίαι, funes, σχοινία, Suid.

Νίζα, niuem, tonitem.

Νιβάδες, capræ in iugis montium.

Νιβάπομος, genus saltationis barbaricæ.

Νίγλαρος, ὁ, genus musici modulaminis: vide Cõment. Aristoph. in Acharn.

Νίδυα, pudenda. τὰ αἰδοῖα, puerorum testiculi.

Νίζω, μ. ψω, π. ιψα, lauo, tergo, frãgo, onero, detraho, Accus. vnde Νενιζόμενος, abluo, Ilia. ά.

Νίκαιον, victoriæ præmium, νίκαιον.

Νικᾶτορες, οἱ, victores, præstantissimi in acie.

Νικάω, μ. ήσω, π. ηκα, vinco, Genit. & Accus. Demosth. ἡ εἰσαγωγὴ τῷ κλήρῳ οὐδὲν ἀμφισβητοῦσα αὐτῇ πράττειν, & vicit iudicio hæreditatem ab omnibus qui cum ipsa ambigere instituerũt. ¶Aliquando cum duobus Accus. Dinarch. κρίνω τινὰ τοῦτον τὸν ἀγῶνα νικήσαντα τὸν ἐκ λακεδαίμονος. Plat. in Apolog. cũ Dativ. ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι ἢ ζεύγει νενικηκέναι τινὰ, vicit equo, aut bigis, aut quadrigis in ludis Olympicis. ¶Cum Genit. solo, νικᾶν τινὸς, Sophoc. vincor abs te.

Νικαστήριον, præmium victoriæ, νικητήριον, Hesych.

Νίκαστρον, victoria, Aristoph.

Νικαστὴς, idem.

Νικαστικὸν, ου, artificiũ consequendi victoriam.

Νικητήριον, ου, τὸ, victoria, præmium victoriæ. νικητήρια φέρειν, victoriæ præmia ferre, Plat. νόμ. ζ.

Νικητὴς, ὁ, ὁ, victor, Poll. li. 3.

Νικηφόρος, ὁ, & Νικοφόρος, ου, ὁ ἡ, victoriosus, πανάρετος ἀρετῇ, virtute excellens, Plat.

Νικομηδίς, genus nauis, apud Bayf.
Νικηφόρος, victoria.
Νικητήριον, machina maxima, Ioseph. li. 2.
Νίμμα, τό, lauacrum.
Νιπτήρ, ipsum vel ipsam, nec habet alios casus. Pro αὐτῷ, Sophoc. & pro ἀκοῦσαι, apud Eurip.
Νιπτάζω, Depono absol.
Νιπτήρ, ῆρος, ὁ, peluis, pelluuium, pollubrum.
Νιπτῆρες, τά, pedilia abluendis pedibus, pelluuium Festo, & pollubrum Liu.
Νίπτω, μι, ψω, ψα, lauo, alluo, abluo, Actius. Νίπτω, idem. Homer. Odyss. 6. ¶ Νίπτεσθαι verò dicitur ante cibum, Χεῖρας πρὸ ποτοῦ, ante cibum. Poll.
Νιπτός, & Νιπτήρ, pediculus.
Νίσος, magus.
Νοσφίζομαι, verfor, vertor, incedo, 2. Arg.
Νόημα, vel νοήσις, Sophoc.
Νοσσάριον vel νοσσίον, Aristoph. in Plut. iuuencula atque pullula, τὸ κοράσιον.
Νοσσός, τὸ, nidus: ἀπὸ τοῦ νίζεσθαι, Etym.
Νοσφιδιώτης, ου, ὁ, nimis curiosus, nimium sapiens.
Νόφα, ἐστὶ τὸ νεφέλη, Hesiod. nimium.
Νοφερός, ὁ, candidus imitar nimis.
Νοτερός, & Νοτιαῖος, α, ον, nimis vehemens defluxus, imber nimius, nix contexim detegendas, Aristot. de mund. ¶ Item nimiumatis minuti genus, quod & ψακάς, Aristo. ἀερικόν.
Νοτερώδης, ες, nimiosus, in Epigr.
Νοτιβλαβής, nimis obruti, vel conspersi: epith. maximorum montium, in Epigr.
Νοτοκλυστέω, ῶ, nimbis pernicis, Eurip. νοτοκλύστου πτύλου, nimis obruti, Plut. in Sertor.
Νοτόπολις, ὁ, nimalis, nimosus, Hesiod. ¶ Item candidus, νοφερὸς ἰδεῖν, apud Ionem Comic.
Νοφέω, nimis obruo, Xenoph.
Νοφερός, ά, όν, nimis calceatus, nimosus, Sophocl.
Νοφοπλήξ, πληγος, ningo, Neut. absol. χιονίζω.

N O

Νοήμων, ονος, ὁ, intelligens, rationis capax. νοήμονα δίωκε, & νοήμονα φάσκε, Areop. & Naz.
Νοέω, vel νοηματεύω, νοήσω, cogito, consido, in animo habeo, Aristoph. νοεῖ γάρ τι, quid vero animo agitat. ¶ Pro sapio, Phocyl. νοῦν δὲ νέων οἱ μανέντες ἐδέχθησαν μαθόντες.
Νόημα, τος, τὸ, cogitatio, consilium, intellectus. ¶ Νοήματα etiam dicuntur inuentiones atque argumenta fabularum, Aristoph. in Vesp.
Νοήμων, ονος, ὁ, ἡ, intelligens, sapiens, Odyss. β.
Νοημοσύνη, intelligentia, intellectus, Plat.
Νοητικός, ὸν, ὁ, rationalis, Aristot. 2. de gener. Anim.
Νοητός, ὸν, ὁ, intelligibilis Bud. sub intelligentiam cadens, Plat. in Tim.
Νόθευσις, ως, ἡ, degeneratio, Plutar. in Them.
Νόθια, τὰ, Suid. res quæ dantur nothis.
Νοθεύομαι, οῦμαι, degenero.
Νοθεύω, μι, σω, σα, adultero, abalieno, decipio, corrumpo, Actius. Accus.
Νόθος, ὁ, ἡ, nothus, sicorto natus.

N O

Νοθαγωγεῖον, adulterina forma, in Epigr.
Νοθεύω, terreo, exasperat, monui, Hesych.
Νόθος, ὁ, nothus, spurius, degener, illegitimus: vide Comm. Aristoph. in Vesp.
Νοθρεύω, languesco, segnitie ago.
Νόθως, q. adulterine, ficte, ψευδῶς.
Νοήσιος, ὁ, ἡ, ingeniosus, Aristoph. in Equit.
Νοιμάομαι, lab. a comungere.
Νομάδιος, pecuarius, rei pecuariæ dediti, Suid.
Νομαδικός, pastoris vitæ, pastoralis, Hesych.
Νομάρχης, pascuus, pascuarius, in Paud. Græc.
Νομεύς, ῆρος, ὁ, pascuus redemptor.
Νομή, ῆς, ἡ, leges, mos, mores, instituta, Cyrill.
Νομὴ ἀρῶν, cœtus virorum pastoritius.
Νομήτης, ου, ὁ, regionis princeps, præmissi præses aut præfectus, legumlator, Aristot. Νομήτης, præfectura. (Occon.
Νομὴ ἀδεὴς ἐν, in pascuis degens inter armenta, ἀδέησι νομῇσι, 1. Reg. 27. vitulus pascualis.
Νόμιος, nummum colligo, Herodot. in Clio.
Νόμιος, ὁ, pastoralis.
Νομεύς, ῆρος, ὁ, pastor. ¶ Item tributor seu distributor, Synes. μάντις ἐστὶ ἀγαθὸς ἐν νομεῖ. ¶ In Pandect. Græcis νομεὺς potissorem significat.
Νομεύω, ῶ, pabularis Plin.
Νομίζω, μιῶ, σω, σα, paco, pabulor, Accul. li. 1. Epigr. μῆλα νομίζειν, oues pascere.
Νομίσιον, μισίου, σ. δίκης, pasco, pabulor, Accul. li. 1. Epigr.
Νόμισμα, τος, τὸ, pactio, & pascuum Comm. ¶ Item ἀποφορά, tributum, stipendium, præda, ἀδῆσαι ἐς φῶτα νόμισμα, copiam educere pabulatu aut ad prædam agendæ, Xen. 6. Pæd. ¶ Annona & congiarium Herodian. ¶ Item consuetudo. ¶ Item νόμισμα, præfecturæ prouinciarum, regiones Plin. ¶ Item Νόμισμα τῶν προβάτων ἕλκεων, vlcera serpentia, quæ depascuntur Dioscorid.
Νόμισμα, ἀκκισμάτιον, ius.
Νομίσκος, ὁ, nummus.
Νομίζομαι, Passiue, existimor, censeor, videor, μιζόμενον τοῦτο ἐστὶν οὕτως, censeri iure non inferiori, Herodot. ¶ Aliquando νομίζεται, vel νόμιμον, legitimum est, moris est. Xenoph. πᾶς τις νομίζει ἑαυτὸν ἄξιος εἶναι, habetur honestum. Aristoph. νόμος ἐστὶ τοῖς κλέπτουσι, mos est furibus. Aristot. in Polit. sæpe dixerunt.
Νομίζω, ισω, σω, σα, puto, existimo, Xenoph. ἐνόμιζε τοῦτο νομίζειν, hæc esse ita diceo. ¶ Item consuesco, legem impono, ritum aliquem instituo, lege sancio, Plat. in Minoc.
Νομικὴ, ἡς, ars legum, iurisprudentia, in Epigr.
Νομικός, ὸν, ὁ, legiperitus, νομικώτερος, Plat. in Minoe. ¶ Item legitimus, legalis, νόμιμα καὶ νομικὰ, legalia iura, Hermog. ¶ Νομικὸν, legale genus, Quint. Interpr.
Νόμιμος, ον, ὁ, ἡ, legitimus, consuetus, fieri solitus. ¶ Ἐν νόμιμον ἐστὶ, ἐνόμισται, publicum legitimum & celebre, Aristot. de mund. νόμιμα, legitimæ leges obseruatæ, Isocr. ad Nicocl.
Νομίμως, legitimè, meritò, iure, Thucyd.
Νομιστικὸς, pastoralis. νόμιμα ἐμπόλια, Nazian.

N O

Nazianz. in Orat. pastoralem canum inspiran. Athen. li. 14. ita vocari tradit quoddam genus olim. ¶ Item tulus.
Νομίσματα, existimatio, Dicæ.
Νομισμάτιον, τος, τὸ, numisma, nummus, moneta, Plat. 2. de Rep. ¶ Item consuetudo, Arist. περὶ τὰ νομίσματα & legitime animaduerto.
Νομοθέτης, ου, legis scriptor, Cic. ¶ Item poeta qui hymnos canit, modulator, in Phædro.
Νομοδιδάσκαλος, legum doctor.
Νομοδιδασκαλία, legis latio Cic. legis promulgatio atque rogatio. ¶ Νομοδιδασκεῖν, Plat. idem.
Νομοθεσία, ας, ἡ, sanctio, edictio, lege cauere, νομοθετεῖν τινὰ, etiam Æsch. ¶ Hocr. cum Dionysio, νόμους τοῖς, legis imponere regnis.
Νομοθέτημα, τος, τὸ, institutum, Theoph. in Instit.
Νομοθέτης, ου, ὁ, legislator, legis sanctor Tacit. & legis contimtor Quint. vide Demosth. & νόμους. ¶ Νομοθέτης, legum retendarum peritus, Aristot. Ethic. 10.
Νομοθετέω, legem accipio, Plat. de Leg.
Νομοθετικὸς, legis peritus, νομοθετικώτερος, Suid.
Νομοθέτις, qui legem eloquens, Chrysost.
Νομοθέτρια, legislator.
Νόμος, ὁ, lex, Aristot. νόμος ἐστὶν ὁ ἐπιτάττων ἃ δεῖ πράττειν τοὺς μέλλοντας ἀγαθοὺς ἔσεσθαι. ¶ Item consuetudo, νόμος ὅτι ἔστι, consuetudo est occidendi, Xenoph. ¶ Nomos etiam cantilena, vt Latini dicunt modum, modos & modulos, legetque metricos Plin. Aristoph. νόμοι ᾠδῶν, suauis modus & cantilena. ¶ Νόμος item apud Ioseph. terra tractus. Est & μεσόγειος, alsigninis certisque terræ portio, plaga, prouincia. ¶ Et νόμος, Donec nomi nauum, Latinis.
Νομὸς, ὁ, idem quod νομή, pascuum, Iliad. β. ¶ Item præfectura, Aristot. 2. Œcon.
Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, gallinatus Athenis. Poll. li. 8.
Νομοφύλακες, ων, ἰegis præsides & custodes, Harpocrat. ἐπὶ τοὺς νομοφύλακας ἐφέσεως ἐγίνετο, appellamur, Demosth.
Νομοφυλακία, ας, ἡ, regum morumque regimen & tutela, legum obseruatio, Aristoteles. lib. 6. Polit. c. 8.
Νομοφυλακικὸν, τὸ, tutela legum, iuris custodia. ¶ Item locus vbi iudicum μοιρολάκαι iudicabant, nomine, μοιρολάκαι, vt Suid. habet.
Νομοφύλαξ, ακος, ὁ, vlcus depascens, Aphro.
Νομοφύλαξ, ὁ, legum interpres, Strab.
Νομοφύλαξ, ὁ, cuius meris lata est.
Νόος, ὁ, animatti.
Νοῦς, per contractionem νοῦ, mens.
Νοῦσος, ὁ, ὀculus mentis captus.
Νουθετέω, mentis sensa suppino Victorio.
Νουθετεῖν, tudere.
Νοσηλὸς, ὁ, valetudinarius Gaz. languens, Aristoph.
Νοσηρὸς, ὰ, ὸν, morbosus, insalubris, valetudinarius.

N O

Νοσηφορέω, ῶ, ἄγγος, ægroto, morbo corripior, afflictor, νόσου ἐν πόνοις, tenibus laboro, Aristot. 3. de partib. Anim. ¶ Item errare, Chrysost. 2. ad Corinth. 15. Vnde & νόσος pro hæresi.
Νοσηλεία, ας, ægrotat. o, languor.
Νοσηλιδιατροφεῖον, ἀγροτῶν, ægroto, Appia.
Νοσηλεύω, ægrotor curo.
Νόσημα, τος, τὸ, morbus, Plat. Epist. 8.
Νοσηματικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, pestis morbus, Aristot.
Νοσηρὸς, ὰ, ὸν, morbidus, valetudinarius, Plutarch. de Virtut. nutricum. ¶ Νοσηρὸν πάθος, idem, Aristot. 7. Ethic. ¶ Νοσηρῶς ἔχειν, ægrotare, ibidem.
Νοσερὸς, ὰ, ὸν, insalubris, Xenoph.
Νοσία, ας, ἡ, nimis, q. manimicula.
Νοσιάζω, ægrotare facio, νοσιάζει Galen.
Νοσιμαῖος, ægrotus.
Νοσοκομία, Plat. quinta medicinæ species, quæ ex celeriori horum diffectione succurrit ægris, Laert. in Platone.
Νοσοκομεῖον, locus in quo ægrotantes curantur, valetudinarium Columell. (mos curo.
Νοσοκομικὸς, ἡ, ὸν, valetudinarius Columell. infirmus.
Νοσοκόμος, ὁ, Synes. adhuc infirmus sum.
Νοσοκομία, aduersa valetudo, vel potius curatio aduersæ valetudinis.
Νοσοκόμος, Notocomi præfectus, & curator, valetudinarius medicus, iunic.
Νοσοποιός, ὸν, ὁ, ἡ, morbi, mobicus, morbus afferens. νοσοποιὸς αἰτία, Alex. Aphrod. ¶ Νοσοποιῶ, morbum committo, morbos committo, Ceb. Theb.
Νόσος, ου, ἡ, morbus, ægrotatio, languor. νόσος μεγάλη & ἱερὰ, pestilentiam morbus, Gaz. li. 9. cap. 12. hist. plant. ¶ Aliquando pro peste, Thucyd. νόσου ἐμπεσούσης.
Νοσώδης, ες, ἡ, ὸν, dicitur, quum quis morbum cuiusdam corpore prouocat, Plat. 3. de Rep. loga
Νοσσεία, fecundem meneo. (ægrotatio.
Νοσσεύω, ῶ, pullus gallinaceus, Dioscor. li. 2. cap. 53.
Νοσσεύω, pro νοσσίζω, nidulor, Herodo.
Νοσσίον, ου, τὸ, pullus auium.
Νοσσὶς, in Epigr. puella, pulla auium.
Νοσσός, ὁ, in Epigr. pullus alis.
Νοσσεύω, ῶ, cuco, co, Neutr. Absol. Odyss. ἐνοσσεύσεις, domum euertemus. ¶ Pro errare & circumuerti, Plat. Epist. 7. ἀνὰ χρὸς νοσσεύσω, sub terra circumuerti.
Νόστιμον, τὸ, culcedo quam animo sentimus. νόστιμα ἐρέσσω, dulciariorum genus quoddam, Eustath.
Νόστιμος, ὁ, ἡ, rediens, redux, suauis, Odyss. β.
Νοστιμώτατος, η, ον, maturissimus, flos celsissimus, in quo pontificatus & ipse est, Lucian.
Νόστος, ὁ, rectitus, vir. ¶ Item suauitas, dulcedo, iucunditas.
Νόστος, vel νοστὶ, seorsum, sine, eminus, à cæteris, Interpr. Hesiod. Gaur. νόστοι ἀπήμονες, absque hera.

Νοσφίδιος, furtivus, clancularius Martial.

Νοσφίζομαι, μίσσομαι, σ, ισθην, recedo, auersor. Iliad. β. ἀλλ' ἄγε δὴ λεὼς πάμπρωτος νοσφιζώμεθα νῆας ἐπὶ γλυκερὴν ἁλὸς ἐς πατρίδα γαῖαν. id est, γλυκερὴν ἁλὸς ἐς πατρίδα γαῖαν ἀπαλλοτριώμεθα. ab alienare mur. ¶ Νοσφίζεσθαι passiue, pro interfici atque è medio tolli, Æschyl. in Χοηφόρ. ¶ Item suffuror, rapio, νοσφίζομαι δῶρα τῶν πεμπόντων, i. sepono de precio. Act. 5.

Νοσφίζω, μ. ίσω, σ. ισα, alieno, auerto, sepono, separo, defraudo. Accus. & Gen. Arg. 2. ἐκέκρυφεν σ' ἀφ' ἑαυτοῦ ἐκ θεῶν. ab Hercule me separarunt.

Νοσφισμός, οῦ, ὁ, fraudatio, separatio, auersatio Quintil. & auersio, quasi que subtractio.

Νοσώδης, ες, ὁ ἡ, ὁ, morbos pariens, insalubris, τὸ νοσῶδες, ἀπὸ τοῦ νοσεῖν, ægrotandi materia Gaz.

Νοτάζω, inuenitur apud Basil. & Suid. notari.

Νοτερός, ά, όν, humidus, ὑγρός, Thucyd.

Νοτέω, sum humidus, Nicand.

Νοτία, ας, ἡ, humiditas diluuium, imber, Homer.

Νοτίζω, humector, humecto, Aristot.

Νοτίζω, Australe facio, madefacio, humecto.

Νότιος, ία, ὁν, & Νότ ος, Australis. ὁ πρὸς νότου πνέων, mare Australe, Herodot. ¶ Item humidus, pluuiosus.

Νοτιότης, ητος, ἡ, humiditas, Galen. li. 1. ad Glauc.

Νοτιόω, βέβροχα, Apoll. Rhod humectatus.

Νοτώδης, ες, humectus, uuidus, Alex. Aphr.

Νοτώρ, ορος, ὁ, uaporem semens.

Νότωθεν, ab Austro. ἀπὸ τοῦ νότου.

Νότος, Notus seu Auster, Aristot. lib. de mund.

Νουβερνέτης, mente plenum, Aristoph. Interpr.

Νουβερνητέον, prudenter, Aristoph. in Vesp.

Νουθέτησις, εως, ἡ, admonitio, institutio. ¶ Dicitur etiam νουθέτη, Plat. & νουθέτημα, Menand.

Νουθετητικός, ή, όν, admoneo, instituo, Æschin.

Νουθέτημα, ατος, τὸ, admonitio, increpatio, castigatio. ¶ Νουθέτησις, ὁ, ἡ, idem.

Νουθετητικός, ή, όν, admonitorius, Plat. de Leg.

Νουθετούμενος, reprehensus.

Νουθέτων, consulens.

Νουμηνία, ας, ἡ, nouilunium, calendæ, Plutarc. in Galb.

Νουμηνιακός, trochilus auis.

Νούμμος, nummus, Latina quidem vox, qua tamen vsus est Epicharmus, Aristot. & Poll.

Νουνεχής, ὁ ἡ ὁ, prudens, cordatus. ¶ Νουνεχέστερον, cordati. ¶ Et Νουνεχόντως, prudenter, considerate, Isoer. ¶ Νουνεχῶς, sapio. ¶ Νουνεχῶς, prudenter, cordatè, Polyb.

Νοῦς, ὁ, mens, sensus, ratio, intelligentia, Aristot. 6. Ethic. Et νοῦν βάλλεσθαι, reputare, Eurip. in Rhes.

Νοσηλιώδης, moribundus, valetudinarius, Nonn.

Νοσηματώδης, ες ἡ, ὁ, morbo grauatus, æger, Oppian.

Νῶσος, Ionicè, pro νόσος, morbus, Iliad. α.

Νοσοφόρος, morbifer, in Epigr.

Νοσσάλεος, iners, futilis, ἀδύνατος, Hesych.

Νοσσαλιώδης, ες, τὸ, secundæ, Hippoc.

Νὸ, & νωί, i. δή, dictio & adiectio syllabica, conjunctio expletiua, enclitica, Odyss. ξ.

Νυγαῖος, ὁ, punctus, percussus.

Νύγμα, τος, τὸ, pũctum siue pũctus Scribon. Larg.

Νυγματώδης, feriens, Gaz. pungens.

Νυγμός, nota, punctum, & stimulus, τὸ κέντρον.

Νυγμός, οῦ, ὁ, punctura, stimulus, punctio Plin.

Νυδής, mutus, tenebrosus, ἄφωνος, σκοτεινός.

Νυκτάετος, Hesych. ὅτις ἐπὶ νυκτὶ ἐγείρεται ἢ ἐργάζεται.

Νυκτάλος, somnolentus, noctem amans.

Νυκταλωπία, ας, ἡ, luscitio Vlpian. nocturna excitudo Popilio Aurelio: Vnde Νυκταλωπῶντες, luscitiosus, siue luscitiosus, & nascitiosus Festo. Galen. in Gloss. Hipp. νυκταλωπίας exponit τοὺς τῆς νυκτὸς ἁλόντας, i. nocte executientes. ¶ Dicitur & Νυκταλώπης pro eodem apud Aristot. 5. περὶ ζώων γενέσ.

Νυκτεγερσία, nocturna excitatio, Eurip. in Rhes.

Νυκτελία, noctu perficio. ¶ Νυκτέλιος, Bacchus, quòd sacra eius nocte celebrarentur.

Νυκτερευτής, nocturnus venator, Plat. de Leg.

Νυκτερινεύω, ὁ, nocturnus, pernoctans.

Νυκτερεύω, μ. δύσω, pernocto, noctem ago, Xenoph. & Poll. νυκτερεύσειν, noctu aliquid agere, sed Hesych. τὸ ἀγρυπνεῖν, vigilare.

Νυκτερία, nocturna venatio.

Νυκτερινός, ὁ, ή, nocturnus, obscurus, Plutarc. ὅπλα νυκτερινὰ, vinum crassius nec pellucidum.

Νυκτερίς, ίδος, ἡ, noctua Polit. vespertilio Gaz. ex Aristot. ¶ Item piscis genus noctu grassans & interdiu quietem agens, Oppian. ἀσπάλαξ.

Νυκτιφοίτα, quæ nocte vagantur, vt vespertilio, Aristot. de Anim. li. 1.

Νυκτίφοιτος, nocturnus. Æschyl. in Prom.

Νυκτιφορέω, μ. ήσω, σ. ησα, noctu aliquid committo. φύλακες νυκτιφορεῦσι, Eurip. in Rhes.

Νυκτίφως, qui æquè noctu ac interdiu agit.

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, cornus nocturnus. ¶ Gaz. in Aristot. vertit cicumam.

Νυκτιλύκαι, latrones nocturni, Aristoph.

Νυκτιμβία, ἡ, noctua.

Νυκτίνομος, auis quæ noctu pascitur & vagatur.

Νύκτιος, nocturnus, in Epigr.

Νυκτιπόλος, nocturnus, vt Luna nocturna.

Νυκτιφοῖτις, nocturnus, noctu lucens, Nonn.

Νυκτογρατεῖν, lucubrare. ¶ Νυκτογρατία, lucubratio, Plutar. in præceptis Polit.

Νυκτοδλῆτης, qui nocte furatur, Epigr.

Νυκτομαχία, de nocte pugnare, Plutarch. in Camillo.

Νυκτομαχία, nocturna pugna, Thucyd.

Νυκτοπορεῖν, per noctem iter facere, Xenoph. 5. Pæd.

Νυκτοπορέω, μ. ήσω, σ. ησα, nocte eo, Neutr.

Νυκτοπορία, ας, ὁ, nocturnum iter.

Νυκτὸς, aduerbialiter, noctu.

Νυκτοφυλακέω, μ. ήσω, σ. ησα, nocte asservo Neutr. absol.

Νυκτοφυλακικός, excubiæ.

Νύκτωρ, Aduerb. nocte, noctu, de nocte, Epigr.

Νυκτύζω, pungo.

Νύμφα, pro νύμφη, Iliad. γ. Αὐτὰρ ἔπειτα νύμφα φίλα.

Νυμφαγωγεῖν, ducere sponsam. Plut. in Solone. γάμους νυμφαγωγῶν παρ' ἑλπίδας, præter ætatē nuptias concinans.

Νυμφαγωγός, ὁ ἡ, dux spõsæ: pronuba, Bud.

Νυμφεύω, sic dicuntur apes, crabrones, vespæ, cum incipiunt formari, Aristot 5. Anim.

Νυμφαία, ας, ἡ, nymphæa, herba in paludibus, Dioscor. li. 3. & Theophr. hist. pl. 9. ca. 13.

Νυμφαῖος, Strabo quid sit exponit lib. 7.

Νυμφαῖος, ὁ, ἡ, sponsus.

Νυμφαγωγέω, Eurip. desponsata Suet.

Νυμφαγωγία, connubium, γάμος, Sophocl.

Νύμφευσις, q. desponsatio.

Νυμφεύω, nubo.

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba. ¶ Synes. ἀντὶ τῆς νύμφης: pro noua nupta vsurpauit.

Νυμφεύω, μ. εύσω, desponso, do nuptum. νυμφεύειν παρθένους, desponsat matu ras & virorum appetentes virgines, Plut. in Numa ¶ Νυμφεύτρια, in nuptiis auspex.

Νυμφεῖον, nympharum sacrum, aut templum.

Νυμφεῖος, ὁ, sponsa. Aristoph. in Plut. ἐστιᾶτο νύμφιον ἀγαπῶσα, quum sponsam aut puellam in vxorem duxerit. ¶ Apud Homer. in Odyss. nutrix suam alumnam vocat νυμφίον. ¶ Item nurus, Luc. 12. ¶ Νύμφη etiam dicitur cuneolus in arari vomere, qua parte cum temone committitur, Procl. li. 2. ¶ Νύμφη, inter genera canentium, apud Athen. ¶ Νύμφη, etiam est in inferiori labio concauitas. ¶ Significat quoque calycem rosarum paululum se aperientem: & formicam alatam: siue vermem in aprum fauis.

Νυμφοκομία, nympharum nupta.

Νυμφοκομία, sponsalia.

Νυμφοκόμος, calcamenta muliebria: & sponsalia.

Νυμφοκομῶν θάλαμος, sponsalis thalamus, Epigr.

Νυμφοκόμος, ὁ, sponsalis, Plat. de Leg.

Νυμφοκόμος ἱστολογικῶς, nuptiali veste indutus, Nazanz.

Νυμφών, thalamus.

Νυμφίος, sponsus, paroxyt. Cyrill.

Νυμφικός, sponsalis, & domus sponsi, Etym.

Νυμφοστολέω, ὁ ἡ, nuptam adornans. ¶ Νυμφοστολῶν, Eurip. νύμφιον κοσμεῖν, interpr.

Νυμφόληπτος, ὁ, ἡ, lymphaticus, fanaticus, quasi lymphatum spiritu correptus, Plat. in Phædro. Vnde Νυμφοσυλία, lymphatio Plinio: cui lymphari est νυμφᾶν, quod de equis dixit Aristot. hist. li. 8. ca. 24.

Νυμφοστόλος, pronuba.

Νυμφοστολῶν, νυμφαγωγὸς, quasi auspex, procus & sponsus apud Iosiph.

Νυμφόω, nuptam deduco, sponsam orno.

Νυμφών, ῶνος, ὁ, sponsus, thalamus sponsalis.

Νυνί, & νυνί, Attice, nunc. Aristoph. τεῦ μᾶν νυνὶ γε λάβοις: hoc nunc nec capias.

Νύπτιαι, Hesych. & Νύπτιος, vulgo *mignon*.

Νύξ, νυκτὸς, ἡ, nox, ἐκ νυκτὸς, noctu, Xenoph.

Νυός, οῦ, ὁ, nurus, sponsa, νύμφη, Iliad. γ.

Νυσσάζω, pungo, polio. Νύσσω, idem.

Νυσσεύς, Bacchi cognomen, à monte Nysiæ.

Νύσσος, lingua Syracusiorum, claudus, Nonn. lib. 9.

Νύσσα, ης, ἡ, meta, Nazanz. ¶ Item orbita, seu linea, Nonn. νύσσης μέσον τε νύσσα, pro linea meridiana.

Νύσσω, νύττω, ferio, percutio: vide Νύττω.

Νυστάγμος, ὁ, q. dormitatio.

Νυστάζω, μ. άξω, σ. αξα, dormito, nicto, vt solent dormiturientes, Aristot. Rhet. li 3.

Νυσταλέος, somnolentus, dormitator Plaut.

Νυσταλεόφρων, sensu dormitorũ Plin. Etym.

Νυσταλιάω, dormitare, νυστάζειν.

Νύττω, μ. ξω, σ. ξα, pungo, vello, stimulo, lancino. Aristop. περὶ γαμετῆς χιόνεον νύττεσκεν, rationcula rationem lancinans & refellens.

Νύχα, noctu, νύκτωρ.

Νυχεία, ας, ἡ, lucubratio, vigiliæ, Eurip in Supp.

Νυχεύω, pernocto, noctem ago, occulto, κρύπτω.

Νυχθήμερον, τος, nictus dies, dies 24. horarum, noctis dieique spatium, Procl. in Timæum Plat.

Νυχία, pernoctatio, διανυκτέρευσις.

Νυχίος, ὁ, nocturnus, pernox, νυκτηγενὴς, Hesio.

Νυχοβόρος, ον, ὁ, nocte vorans: muris epithet.

Νύχιος, nox, tenebræ, νὺξ, σκότος. (Nicand.

Νὼ apocope τῶ, i, pro νῶι, nos. ¶ Pro ὦνὴρ apud Aristoph. ὦ νὼ γενναῖε.

Νώ, accumulo, fluo, nato, neo. vide Νίω.

Νωγάλιος, spiciendum.

Νωγαλεῦμα, & Νωγάλισμα, τος, & Νωγαλίσματα, τὰ, scitamenta, iuuta fercula, minutal, Athen li. 2.

Νωγαλίζω, & Νωγαλεύω, Suid. oppiparè victito, Athen li. 2.

Νωδίγερως, ων, ὁ, edentulus.

Νωδός, ὁ, idem.

Νώδυνος, ὁ, doloris expers, ἀνώδυνος.

Νωδυνία, ας, ἡ, indolentia, doloris leuatio, Theocrit.

Νωθεία, ας, ἡ, & Νωθίη, ης, ἡ, segnities.

Νωθρεύομαι, ὁ ἡ, ὁ, στάσομαι, tardus, hebes, lãguidus, segnis, Lucian.

Νωθρεύω, idem.

Νώθρωψ, ὁ, tardus in venerem & languidus.

Νωθρεία, pigritia, segnities, tarditas, ἀργία.

Νωθρόω, tum defes & ignauus. Hyperid.

Νωθρόω, μ. ώσω, σ. ωσα, torpeo, segnis sum.

Νώθρος, via longa.

Νωθρογενής, ὁ, excors, tardus ingenio.

Νωθρός, ή, languor.

Νωθρός, ά, ὁ, segnis, imbellis, tardus, piger.

Νωθρότης, ητος, ἡ, segnities, veternus. Vox Marcel. li. 4. Dioscor.

Νῶι, poetice, nos duo, vel nos duos.

Νωίτερος, ον, ὁ, noster, Hom. in Odyss.

Νωμᾶ, inuidia, cogitatio improba, segnities.

Νώμησον, examinis, Eustath. Iliad. ι. ¶ Nicand. Interpr. citra doloris sensum enecans. ¶ Idem etiam grauem soporem interpretatur.

Νωλεμὲς, & Νωλεμέως & Νωλεμῶς, indesinẽter, fortiter, 2. Argon. νωλεμὲς ἐβόων, assiduè aures pulsabat. ¶Item violenter, Idem ibidem.

Νωλεμὴς, ὁ ἡ, indesinẽs, fortiter cõsistens.

Νῶμα, cogitatio, sententia, ἀβούλητα νώματα pro βουλήματα.

Νώμα τα, pecora, notæ pecorum, σήματα.

Νωμάω, μ. ἀπο. ν. ησω, vibro, moueo. Iliad. ſ. σὺν πᾶσιν ἐνώμα. ¶Item diuido. Ilia δ' ἐγὼ ἐνώμων σὺν ἄορι πάντα. ¶Item considero. ¶Item pro verſor, lib. 1. Epigr.

Νωμητὴς, ὁ, consideratio, motus, κίνησις.

Νῶϊ, pro νῶϊν, noſtrûm, Dual.

Νωνυμία, obſcuritas nominis, ἀσάφεια.

Νώνυμος, ὁ ἡ, obſcurus, ignobilis, Odyſſ. λ.

Νῶριος, magnus, multus, poſtremus, latus, depreſſus, imbecillis.

Νωρὶ, efficaciter ago.

Νώρυ-λος, ὁ, ἡ, ſplendidus. Iliad. β. ¶Scribitur etiam γώρυ-λος. Vide Plut. 3. Symp.

Νῶσε τὸ, pro νόησε τὸ, intellexit, Apoll. l. 4.

Νῶτ, ι Θ-ὸς, mendicus, vagabundus, Heſyc.

Νωτ ίγλω Θ-ος, negligens, lentus, ἀμελὴς, ῥᾴθυμος.

Νωτὶς, muli aut aſini clitellarii, ὑποζύγιος.

Νωτιαῖ Θ-ος, ad dorſum pertinens, Aphrod.

Νωτίζω, μ. ἴσω, σ. ιξω, tergiuerſor, obuerto tergum.

Νῶτι-λος, dorſi medullã. Aphr. li. 2. Probl.

Νῶτο, ου, τὸ, dorſum, terga, ſcapula. τὰ κατὰ δὲ νῶτα ξιφέων do terga, Lucian. ¶Νῶτα, pro ſuperficie maris, κατὰ νῶτα θαλάσσης, Hom. ¶Νῶτα etiã tumulus apud Plutarch.

Νῶτο, ου, ὁ, humeris armis. ¶Νωτοφλὴξ, ῆγος, verbero, maſtigia, Ariſtoph. ¶Νωτοφόρος, humeris portans.

Νωφαῖος, obſcurum.

Νωχαλέως, languidior,

Νωχελὴς Θ-ὸς ἡ, ὁ, tardus, imbecillis, ignauus.

Νωχαλία, ας, ἡ, ἀδύνατος, tarditas, imbecillitas, Suid. Heſych. verò νωχέλεια.

Νωχελίζω, tardo, tergiuerſor. βραδύνω.

Νώχελος, opprobrium, ὄνειδος, Heſych.

Νῶψ, ωπὸς, imbecillum habens viſum, Heſych.

runt, Plutar. in Publ. ξαίνουσι μαθήτριαι, virgis cædor. Naz. in Orat.

Ξάνθη, laſitudo quam affert lanificium, Poll.

Ξανθὸς, boni ſimile animal, ad Atlanticum mare.

Ξανθίσκοι, ſerui Comicorum à flauis quibus ferè ſunt præditi, capillis. Euſtath. Ilia. γ.

Ξανθίας, piſcis apud Athen. li. 8.

Ξανθίζομαι, flauesco, ἢ τὸ ξανθίζω, Poll.

Ξανθίζω, μ. ίσω, rufum facio, Ariſtop. in Acharn.

Ξανθικὰ, τὰ, feſtum apud Macedones.

Ξανθικὸς, ὁ, menſis Aprilis apud Macedones.

Ξάνθιον, ου, τὸ, lappa herba, Dioſc. l. 4. ca. 128.

Ξάνθισμα, ατος, τὸ, in Epigr. flauus color.

Ξανθόγαιος, ὁ ἡ, habens terram fuluam.

Ξανθόθριξ, ιχος, habens crinem flauum.

Ξανθοκόμ ης Θ-ος, flauicomus: Epith. Bacchi.

Ξανθότης, idem.

Ξανθὸς, ὴ, ὸν, flauus, rufus, luteus, Iliad. ε.

Ξανθύνομαι, flauefcit, rufeſcit.

Ξάνθιον, pecten, κτένιον, Heſych.

Ξεστικὴ τέχνη, ars pectendi diſcriminandique lanas, Poll. & Plat in Politic.

Ξέω, fatigor e labore lanificii, Poll.

Ξῆμα, τὸ, Sophoc. carminatio Plin.

Ξεστρατηγὸς, ὁ, genus ordinis militaris, Ælian.

Ξεστρατία, hoſpitium deceptor, Euripid.

Ξεστὸν, ου, τὸ, munus hoſpiti datum, Iliad. ξ. ¶Capitur etiam Adiectiuè, vt ξεστὸν εἶδαρ Nonn.

Ξένια, hoſpitium, hoſpitalia munera, Odyſſ. ξ. ἀέκοντι ξείνια κεῖται, hoſpitio inuito, Herodot.

Ξενίζομαι, ίσω, σ. ιξω, hoſpitio excipio, Iliad. γ.

Ξενικὸν, hoſpitii neceſsitudo, hoſpitium, Herodot. ξενικὸν διαλύεσθαι, ius hoſpitii diſſolui.

Ξενικὸς, externus, hoſpitalis.

Ξένη Θ-ος, hoſpes, ξένη Θ- ζεὺς, poeticè, pro ξένιος.

Ξενοδοκεῖον ἀνδρῶν, ſum hoſpitalis in homines, Herodot. ¶Ξενοδοκεῖν, etiam χρηστηριάζειν, teſtari, Simonidi. ¶Ξενοδόκ Θ-ος, teſtis ἰσόπτης Pind.

Ξενοδόκ Θ-ος, ὁ, hoſpes, qui accipit, Odyſſ. ξ.

Ξενοκτονία, neco hoſpitem.

Ξένος Θ-ος, ὁ, pro ξένιος Θ-ος hoſpes qui recipit, & qui recipitur. ¶Item peregrinus, inuſitatus, nouus, in Epigr. ¶Homer. pro mercenario.

Ξενοσύνη, hoſpitium, ſeu ius hoſpitii, Homer.

Ξενοτροφεῖον ἵππων, equorum incitatus procurſus equeſtris Liu. Arrian. in exped. Alex.

Ξεναγὸς & Ξεναγωγὸς, ductor hoſpitum, Poll.

Ξεναγωγία, hoſpes abducor, ſeu ducor.

Ξενάζω, excipio hoſpites, prehenſa manu duco ξενάζομαί με, me hoſpitem ſuſcipe, Lucian.

Ξενάλλω, militem peregrinum colligo.

Ξεναλύτης, qui peregrinum exercitum conio.

Ξενεπὴς πάτης, deceptio hoſpitis, Euripidis. Ξενεπὴς dicitur.

Ξενίτης, peregrinus & ignarus ſum.

Ξενιτεία, ας, ἡ, expulſio hoſpitum, Thucydid. ¶Refertur tamen & ad cæterarum rerum electiones

electionẽ, ξενιτεία τῆς γῆς ἐποιεῖτο, artes ex vibe tiecit, Plut. in Lycur.

Ξενλατεῖν, abigere externos, & eiicere, Ariſtop.

Ξενία, ας, ἡ, hoſpitalitas, Lucian.

Ξενίζω, μ. ίσω, σ. ιξω, hoſpitio ſuſcipio, Xenoph. 6. Paed. ἀξίωσον ἡμᾶς πολλὰς ἀγαθὰς ὑ μᾶς ξενίσαι. ¶Item ξενίζω, peregrina voce aut moribus vtor, peregrinaque inſtituo. Lucia. ἵνα σὺ μὲν ξενίσῃς καὶ ξενίσῃ τοῖς ἄλλοις, i. quo magis noua & peregrina inauditaque inſtituerem. ¶Item alieno & perturbo. Conſtant. Cæſar. lib. 2. Agriculturæ ca. 46. ξενίζει γὰρ ἡ πυρὸς ἕξις μεταβολὴ εἰς μαδητικὴν. ¶Item ξενίζομαι, diuerſor, & hoſpitor Plin. & Senecæ. ξενίζεται ἐν ἡμῖν, Act. Apoſt. cap. 10.

Ξενεῖον, τὸ, hoſpitium, Suid. ¶Item externorũ militum exercitus, Demoſth. & Ariſtoph. ¶Item ξενεῖον, priſcum: & nomen veneni, apud Ariſtot.

Ξενικὸς, ὴ, ὸν, externus, peregrinus, mercenarius, ξενικὴ λέξις, verba inuſitata, ſermones inepti & peregrini, Ariſtoph. in Acharn. ξενικὸν βοήθημα, externum auxilium, Ariſtot. in Polit.

Ξένιον, ου, τὸ, donũ hoſpitibus dari ſolitũ. ¶Accipitur & pro quocunque munere.

Ξένιος, ου, gemus lenticulæ, Celſ. li. 6. ca. 5.

Ξένιος, ου, ὁ, hoſpitalis, Homer. ξείνιος πομπή.

Ξενικὸς, muneratus, donatus muneribus, Xen.

Ξενιστὴ Θ-ὸς, φιλοξενία, hoſpitii exceptio.

Ξενιτεία, ας, ἡ, hoſpitis ſuſceptio, hoſpitalis liberalitas, hoſpitalitas Cic. ξενιτεῖαι, Thucyd. ¶Item nouitas, mutatio. ξενιτεῖαι τῶν ὑδάτων, mutatio aquarum, Dioſc. li. 2. ca. 185.

Ξενιτεία, abſentia patriæ, peregrinatio, Chioni in Epiſt. ¶Pro hoſpitio, Sapient. 18.

Ξενιτεύομαι & Ξενιτεύω μ. εύσω, μ. εὐκα, extra patriam maneo, peregrè diuerſor more hoſpitum, Phil. de mund. ¶Item μισθοῦσθαι, ſtipendia mereo, Neutr. Abſol. Iſocr. in Epiſt.

Ξενοδοκεῖον, ου, diuerſorium, hoſpitium. Scribitur etiam per χ.

Ξενοδοκία, vel ξενοδοχία, Euripid. μ. ήσω, σ. ησα, recipio hoſpites, ξενῶ, Actiu. Accuſat. ¶Item teſtor.

Ξενοδόκ Θ-ος, hoſpites hoſpitio ſuſcipiens. ¶Item teſtis, apud Simonidem & Pind.

Ξενοδοχία, hoſpitium ſuſceptio, Xen. in Oecon.

Ξενοδόχος, ὁ, caupo, ὁ ξενοδόχος Θ-ος, hoſpes.

Ξενοκτονία, cædes, μάχαι λαῶν, Suid.

Ξενοκτονία, ας, ἡ, occitio hoſpitum.

Ξενοκτόνος, ου, ὁ, occiſor hoſpitum, Herodot.

Ξενοκτονῶ, hoſpites macto.

Ξενοπλοσύνη, alienæ veſtis error.

Ξενοπομπεῖον, hoſpitium expulſio, ξενηλασία.

Ξενοπομπέω, μ. ήσω, colligo externos milites.

Ξενοπομπία, militum mercenariorũ collectio, Ariſtot. 2. Oecon. ξενοπομπεῖ δὲ ξενολογίαν.

Ξενοπομπὸς, τὸ, ξενικὸν, exercitꝰ militũ externorũ.

Ξενοπομπὸς, conductor externorum militum.

Ξενοφυΐη, rebus exoticis ſupra modum gaude

re, Plutarch. ὀφεὶ φιλέλλην.

Ξενομανία, μ. ήσω, σ. ησα, rerum exoticarum amor inſanꝰ, externorum admiratio, Bud. de Aſſe.

Ξενοπαθέω, μ. ήσω, σ. ησα, doleo aduentu hoſpitis, Neut. abſol. ¶τὸ μὴ ξενοπαθεῖν, nihil quod abhorreat ab honeſtate facere, Chryſoſt. ὀφεὶ ἐγρηγ.

Ξεν Θ-ωνὸς, hoſpes qui recipit, Ariſtop. & qui recipitur, Demoſth. diuerſor Cic. ¶Item alienꝰ, nouus, abſurdus, mirus. ¶Ξένοι etiam dicũtur milites externi, conductitiique, Thuc.

Ξενοστεῖν, diuerſorium recipiendis hoſpitibus & extraneis, ξενῶν, vt apud Sophoc.

Ξενοτροφεῖν, alere hoſpites, externis ſtipendia dare, Demoſth. ¶Ξενοτροφεῖν, Hyperid.

Ξεν Θ-ὼνὸς, ὁ, hoſpitium nutritor.

Ξενοῦσθαι, peregrè agere, peregrinari, Iſocrat. ¶Pro hoſpitari, & hoſpitio ſuſcipi, Xenoph. 7. Παιδ.

Ξενοφονεῖν, interficere hoſpites, Eurip.

Ξενοφόν Θ-ος, ὁ, hoſpitem interficiens, Plat.

Ξενοφωνία, barbaries, peregrinitas. Et Ξενόφωνος Θ-ος, barbarus, peregrinus.

Ξενόω, hoſpitio accipio.

Ξενῶνος, Plutarch. hoſpitiolum, diuerſoriolum.

Ξενὼν, ῶνος, ὁ, hoſpitium, locus hoſpitum.

Ξένως, hoſpitaliter Liu. & peregrinè, Plat.

Ξηΐς, Perſicè idem quod bellator, Herodot.

Ξηρὸς, ὰ, ὸν, pro ξερὸς, ſiccus. Hom. in Odyſſ.

Ξῆσις, ὁ, ſculptura, cælatura, raſura Colum.

Ξηστὶς, ίδος, genus inſtrumenti quo raditur, radula Colum. ¶Ξῆμα, ατος, τὸ, ramentum, ſcobs, ſtrigmentum. ξῆσις, Heſych.

Ξῆστις, ſextarius, ξῆστις ἀργυρᾶ, cyathũ argenteum Plin.

Ξῆσ τὴς, ὁ, politus, rãſilis, læuis, Odyſſ. ξ. ¶item, ξιστὸς, ὁ, politus, rãſilis, læuis, Odyſſ. ξ. ¶item, ξιστὸν ἄροτρον, aratrum ferreum.

Ξιστοτέχνης, ου, ὁ, ars polieũdi lapides, politurę ars.

Ξιστὸς, ου, τὸ, raſura Colum.

Ξύγκλα, τὰ, pons.

Ξύω, μ. ύσω, σ. υξα, polio, rado, ſculpo, dolo: Vnde ἐξύσματα ἀκριβῶς σεσοφισμένα, nomina exactè expolita, Alcidamæ.

Ξηροτενεῖς, ai, terreſtres.

Ξύλον, ὁ, truncus, ſtipes, ὁ καμὼν, Suid.

Ξηρὸς, ὰ, ὸν, arida, Subſtant. ſicca terra, Matth. 23.

Ξηρότης, μ. ατος, σ. ητος, ſicco, Accuſ. Naz.

Ξηραίνω, μ. ήνω, σ. ηνα, areo, ſiccefco, Naz.

Ξηραλοιφέω, μ. ήσω, σ. ησα, vngo in ſicco, Dem.

Ξηραλοιφία, vnctio cutis lauationem facta.

Ξηρόχρως Θ-ὸς, ὁ, color, pullus & ater, quem pulliginem dixit Plin. & atrorem Gell. Vnde pullæ & atræ togæ χλαῖναι ἢ χλαμύδες ξηρόχρωτοι λέγεσθαι dicuntur, Suid. & Ἀ πωλλίκιος.

Ξηρὸς, ὰ, ὸν, li. 2. Dioſc. c. 124. ſicca eruptio.

Ξηρωτικὸς, ſiccans, vim habens ſiccandi, ſicciſicus Macrob. ἐμπλαστρεῖα ξηραντικὰ, Ægin.

Ξηρότης, ariditas, Ariſt. Probl. Ξηρότητος idem.

Ξηρὰ, ſiue ξηρὰ, τὰ, medicamenta ſicca & arida, Ægin li. 7. ca. 13. & Galen. ξ' τόν.

Ξηρόχ Θ-ος, fluuius perennis.

Ξηρόβιωτος, terrestris, ξηροβίοτος, Plat.
Ξηροφόρος, siccum fructum parient.
Ξηρόχειρ, ορος, qui capite est siccioris, Aphrod.
Ξηρόψολα, auriscum gluten, ferruminatura,
Ξηραντικὸν, sicco. (Hesych.
Ξηροτυρίτης, panis furfuraceus. Athen. li. 3.
Ξηρός, ά, όν, aridus, μετ' ἰσχνός, mẽsuræ rerum ficcarum, Plat. de Leg.
Ξηρότης, ητος, ἡ, ariditas.
Ξηροτριβία, ἡ, ficca fricatio. Gaz. in Prob. Arist.
Ξηροφαγία, arida epulari, solo pane vesci, Epig.
Ξηροφθαλμία, ας, ἡ, arida lippitudo.
Ξηρόφθαλμος, ficcoculus Plaut. in Pseudol.

Ξ Ι

Ξίμβα, ας, mala punica prægrandia.
Ξίστις, ὁ, genus aromatici fruticis, Suid. Theoph. li. 9. c. 9. hist. plant. ξύστις, Hesych.
Ξιφίον, & Ξιφάριον, ὁ ἡ ὸν, ensifer, Herodian. νεανίσκοι ξιφάριοι σὺν παντὶ τῷ κάλλει.
Ξιφηφόρος, ὁ, vagina, ξιφοθήκη, Plut. in Pomp.
Ξιφίας, ου, cometa. vide in Πωγωνίας.
Ξιφοφόρος, ὁ, stipator, ensifer, sicarius, Herodian. Hinc Ξιφοφόρον, ensem fero, Accus. Idem l. 7.
Ξιφίας, ὁ, piscis marinus, Ælian. Gazæ gladius, Straboni galeota. ¶ Est & cometæ genus in mucronem fastigiati apud Plin. qui ξιφοειδὴς à Theone dicitur.
Ξιφίδιον, ου, τὸ, gladiolus, pugio, ensiculus Plaut.
Ξιφίζω, instar gladii manum explico. Suid.
Ξιφίον, ου, τὸ, gladiolus herba, Dioscor. li. 4.
Ξιφισμὸς, & Ξιφισμὸς, ὁ, saltatio quædam cum ensibus, Athen. li. 14.
Ξιφομαχία, ἡ, pugna gladiatoria, μάχαιρομαχία.
Ξιφοπρεπὴς, ὁ ἡ ὸν, ensis falcatus.
Ξιφοειδὴς, ὁ ἡ ὸν, os pectoris.
Ξιφοειδὴς, ensis in effigiem exiens.
Ξιφοθήκη, ἡ, vagina ensis, ξιφοφόρος.
Ξιφοκτονία, ας, ἡ, occido gladio, ξίφει κτείνω.
Ξιφοκτόνος, ὁ, ensis necatrix sed ξιφοκτόνος, ensis necans. Sophoc. in Aiace ἐχθρὰ ξιφοκτόνος, dixit, manus sanguinarias.
Ξιφομάχαιρα, ας, ensis, ἡ μεγάλη μάχαιρα, Theophr.
Ξίφος, ους, τὸ, ensis, gladius, Xenoph. ¶ Item ξίφος, gladiolus, pars quædam solida in luligine, Aristot. 4. de partib. Anim. & 2. Pugio herba, quæ & ὀξύγονον, ensis dicitur, Theophr. li. 2. hist plant.
Ξιφοειδὴς, quasi distinctio gladii, Plutarch. in Cumil.
Ξιφουλκὸς, ὁ, qui gladium exerit, & distringit.
Ξιφουργὸς, artifex ensium.

Ξ Ο

Ξόανον, τὸ, statua, signum. Vide Ammon.
Ξοανοποιΐα, simulachrorum effectio, Strab.
Ξυδὴς, ὁ, flauus, mollis, tener, humidus, translucidus, tenuis, celer, acutus, varius ξυδὴ λαλιὰ, argutè loquentem, Epigr.

Ξ Υ

Ξυλάγι, ξύλα. vide ξύλον.
Ξυγγενὴς, τὸ, cognatio.
Ξυγχωρῶ, convenit.

Ξυγεργὸς, socius in agricolatione, Arist. mi.
Ξυγκύφιοι, ων, οἱ, ἡ, concœni.
Ξυγκυκλεῖς, commilitones, auxiliarii. Etym.
Ξυγκρῦσαι τὰς χεῖρας, manus complodere, Aristoph. in Ran. ὁ χερ: ὅτ' ἂν ξυγκρούσῃ τὰς χεῖρας. (ἀντὶ
Ξυγγωρεῖ, Hippocr. indulgentia.
Ξυζύγια sine Ξύζυγα, ὧν τὸ πανταχοῦ sunt ardeæ coniuges, sive iugales, Poll.
Ξύλη λακωνικὴ, Poll ascia, securis qua euharitur Lacones. Legend. ξύλα, cum Xenoph. Suid. etiam ξύλλα vocat & Hesyc. falcatam sive falcatum gladium.
Ξυρὸς, ὸν, læuigatus.
Ξυλοκόλη, Xylaloë, quasi aloës lignum dicitur.
Ξυλάγρα, vel Ξυλάγρη, ας, furcula, dentifricium Marcell. cremium Hermol. lib. 2. Dioscor.
Ξυλεία, ας, ἡ, lignatio, lignorum collectio. Suid.
Ξυλλέγω, μ. ἐ. σπάρω, ἐ. ωμαι, ligna incido, vel colligo, lignor. Depon. Absol.
Ξυλεὺς, lignator. Pausan.
Ξυλοβορῶ, & ξυλοβόρος, ὁ, vermis lignum exedit.
Ξυλαγῶ, ligna ferre & connectere. Demosth.
Ξυλαγωγὸς, qui ferr ligna, ξυλαγωγὸς. Poll.
Ξυλάριον, ου, τὸ, assula, tabella.
Ξυλίζω, μ. ἐ. σπάρω, ligna incido, vel congrego, lignor Cæsari. Depon. absol.
Ξύλινος, ligneus, e materia, è ligno fabricatus.
Ξύλινα γεύγη, sublicius pons.
Ξύλινος, ὁ, ligneus, ξύλινον πῦρ, Theophr.
Ξυλοκομὶς, ἰδὸς, lignatio.
Ξυλίτης, piscis quidam.
Ξυλοκοπῶ, hostiliter corripio, Arculanius opem fero, Dat. Isocr. ad Demonic.
Ξυλοκόπος, ου, collectum.
Ξυλοκόλλαν, pro συλλέξαι, simul. Attice.
Ξύλον, ου, τὸ, comprehensio. Herodot. in Κασσάνδρα.
Ξυλοβάλανος, ου, ὁ, arbor ballanum ferens.
Ξυλοδόμος, ου, ὁ, remigatio, gubernatio.
Ξυλοειδὴς, ὁ, ἡ, ξυλώδης, lignosum.
Ξυλοδόκη, locus in naui, vt ὑφοδόκη, lignile.
Ξυλοκαυσάμενος, ου, τὸ, lignum cinnamomi. Dioscor. lib. 1.
Ξυλοκόκκια & Ξυλοκόκκαι, Nuces. Muscatæ quarum grana, à lignoso cortice illa vestiuntur.
Ξυλόκολλα, glutinum: Vide κόλλα.
Ξυλοκοπῶ, ῆς, ἐ, fustuarium Cic. & Liu.
Ξυλοκόπος, ου, ὁ, lignator, putator, materiem Plaut. ¶ Aristot Anim. li. 2. c. 3. ξυλοκόπος quem vocat quę ligna rostro ęquantes & crenis fringunt ramusculos & crenis. ¶ Item ξυλοκόπος etiam fabri lignarii instrumentum, dolabra, ascia. Poll.
Ξυλοκόπη, ἡ, mulier, in qua nec remiges fœmineæ nec corporis magnitudo, Eustath. Il. 6.
Ξυλομανῶ, apud Theophr. sylueſcere.
Ξυλομβρέχης ἐκ φαντάσματος, ensis ligneus & burneo capulo, Poll.
Ξυλομαχῶ, ligno mistum, Strab. 12.
Ξύλον, ου, τὸ, gossypium, Poll. lib. 7. cap. 17. ξύλινον & bombax siue bambasium.

Ξύλον, τὸ, lignum, materia. ξύλα τέμνω, ligna secare, Thucyd. ¶ Item baculus, ὁ ἐκ ξύλου κεκαυμένος, Aristoph. ¶ Item ξύλον, vinculum quo pedes includebantur vel cohibebantur, conare, genus tormenti & quæstionis, Aristoph. ibi. ¶ Demosth. τὰ ξύλα τὰ τρίπλευρα vocatur ξύλον, teste Polluce. ¶ Est etiam ξύλον mẽsuræ nomen, teste Horo. vt refert Hermol. in Plinii li. 8.
Ξυλόπεδον, ligneum habens pedem, Herodot.
Ξυλουργῶ, fabrilem artem exerceo.
Ξυλουργία, τὰ, fabri lignarii opera.
Ξυλουργὸς, τὸ, faber lignarius, materiarius Plaut.
Ξυλοφορῶ, ligneum ferr. in lignum mutari, Herodot. & Theophr. hist. plant. li. 1. cap. 4.
Ξυλοφάγος, lignum corrodes. Apud Hieronym. Ξυλοφάγος est vermiculus cornea loricarum, ξυλοφάγος est vermiculus Phrygiæ & Ponti in deliciis albus, obesus, ingenio sapiens, nascens in carie lignorum, Plin. colligit.
Ξυλοφορῶ, Gaz. in Aristot. ligniperdus.
Ξυλοφορία, portatio ligni. Lysiæ.
Ξυλοφόρος, ὁ, duces festus Iudæorum, Ioseph. de Antiquit.
Ξυλοφόρος, ligniser, qui portat ligna, calo.
Ξυλοφορτικὸς, ligni compactus.
Ξυλόφρακτος, locus arboribus consitus, Hom.
Ξυλόχαλκος, ὁ, ἡ, ξυλόχαλκον ἔργον, ξύλοις καὶ χαλκῷ κοσμούμενον, vide supra Χαλκοῦν.
Ξυλόχρως, ὁ, ἡ, ὠτος, lignosus Plin.
Ξυλωτὸς, ὁ, ἡ, ὸν, conciliatio, Cæl. li. 13. ca. 48.
Ξυμβαίνω, concilio, tmuadit, intelligit, vel affecto conuentionem.
Ξυμβατὸς, ὁ, ἡ, ὸν, pactum. ξυμβατοὶ πασσάβρεις, Thucyd. ¶ Ξυμβατικὸς, & Ξυμβατικὸς, pactionis & conuentionis sermo. (Ran.
Ξυμβάλλω, transfigere cum aliquo, Aristoph. in Ξυμβολὴ, omen, auspicium, ξυμβολὴ, ἀπὸ σημείου, Ξυμβουλευτέος, consiliandus.
Ξυμβουλὴ, apud Hippocr. ξυμβουλὴ, Galen.
Ξυμβουλὸς, ὁ, ἡ, ὸν, consonum.
Ξυμδέω, ligans pedes, Aristoph.
Ξυμμαχία, communalis. Aristoph. in Vesp.
Ξυμμέλομαι, studeo tibi.
Ξυμφέρω, assentior.
Ξυμφορὰ, pulpor, assentior. Vide Χόμφωμι.
Ξυμφορὰ, calamitas, eruentus.
Ξυμφορητὸς, ὁ, ἡ, conducibile, Soph. Oedip. Col.
Ξυμφορὰδες, vna exules.
Ξυμφυὴς, naturæ coniunctum Cic.
Ξυμφύω, pro συμφύομαι Attice, vt ξυμφύσας pro συμφύσας.
Ξυμφυὴς, ὁ, ἡ, ὸν, vel ξυμφυὲς, locus cauus, cõualis.
Ξυμφυὴς, ὁ, ἡ, ὸν, consanguineus, frater, Soph.
Ξυμφυὴς, ὁ, ἡ, ὸν, similitudo causarum.
Ξυμφυὴς, ὁ, ἡ, ὸν, conscius.
Ξυναγείρω, congregari, & simul edere, Etym.
Ξυνάγω, vxor, nupta, frater, soror, maritus.
Ξυναγωγὸς, coniungere, componere.
Ξυναγωνία, coniuscerasco, coindignor.

Ξυναυλία, ἡ, quando bini tibicines idem canũt, concentus & concentio Cic. Arist. in Equit.
Ξυναφορὸς, ὁ, ἡ, cõiunx, collactanea, ξυναδελφὸς.
Ξυνεικοσι, simul viginti, Odyss. ξ. (ἐστι.
Ξυνεργὸς, ὁ, ἡ, adiutor, Arist. in Equit.
Ξυνεπαμβώλευσαι, opitulari, Thuc. li. 3.
Ξυνεργὸς, ὁ, ἡ, confluens fluuiorum, Odyss. ε.
Ξυνεχὴς, ὁ, ἡ, constans, compactus. Hipp.
Ξυνῆ, communiter, ξυνῆς, prioris long. Arg. 2.
Ξυνιδὼν, comitior, coexcancus. πᾶς πάντες.
Ξυνήγορος, aduocatus, patronus, defensor, orator, Aristoph. in Vesp.
Ξυνὸς, ὸν, communis, Ilia ἁ.
Ξυνετὸς, intellexi, sensi, Sophoc. in Aiace.
Ξυνέδριον, consessus, consilium, Plat.
Ξυνελαύνω, cogo, congressus.
Ξυνεστὼς, ὁ, ἡ, ὸς, Hesiod pro socio.
Ξυνεστὼς, ὁ, ἡ, ὸς, eadem in sede consistens, συγκαθεστὼς.
Ξυνθήματα, ων, τὰ, vestigia. (ἴχνη.
Ξυνίζω, τὸ ξυνίζω, hospitio suscipio.
Ξυνιέναι, μι, ἐναι, ἐς, & ξυνίημι, intelligo, συνίημι.
Ξυντελῶ, efficio Cic.
Ξυνωνὸς, ὁ, conscius, συνωνὸς.
Ξυνὼν, audio, Hom.
Ξυνὼν, ὄντος, conueniens, simul veniens. Plat.
Ξυνοικία, ἡ, habitus.
Ξυνοικία αἱ, domus contiguæ, Arist. in Equit.
Ξυναιμος, ὁ, ἡ, ὸν, consanguineus. Æschyl.
Ξυνὸς, ὸν, communis, indiscretus.
Ξυνουσιαστικὸς, ὴ, ὸν, in commercijs atque vitæ cõsuetudine aptus, vsibanus, Aristoph. in Vesp.
Ξυνοχὴ, ἡ, angustia viarum, locus angustus, Apoll. Argon.
Ξυνωμότης, ου, ὁ, coniungo, consocio, communico, Nonn. κατακλᾶ τὸν χρόνον τοῦ ἔτους ξυνώμοτα φιλοτησίοις reddit & respondit.
Ξυνωνία, ας, ἡ, cœtus & conuentus, Æschyl.
Ξυνωρὶς, ἰδὸς, ἡ, societas.
Ξυνωμοσία, ας, ἡ, simul iurates Aristoph.
Ξυνωμότης, ου, ὁ, coniurati, qui sacramento mutuã fidem obstrinxêre.
Ξυνωρὶς, ἰδὸς, biga vehi.
Ξυνωρὶς, ἰδὸς, & συνωρὶς, biga, Lucian.
Ξυνωφελὴς, communis.
Ξυρὸς, politus.
Ξυρὸν, & Ξυρίδιον, τὸ, ξυρὸν, & Ξυρὸς, μ. ἐ. σπάρω, rado, Sophocl. in Aiace, ξυρεῖ γὰρ χρὼς, ad cutem radit. ξυρᾶσθαι, radi, 1. Cor. 11.
Ξυρίσιμος, rasilis, radi aptus. Eustath. Iliad. 9.
Ξυρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, pubescens, aptus qui radatur.
Ξύρησις, ἡ, rasura, Aphrod. li. 2. Probl.
Ξυρὸς, ὁ, qui ad cutem tonsus est.
Ξυρὸς, rasilis. Eurip. in Alcestide.
Ξυρὸν, τοῦ, nouacula.
Ξυρὸς Χυρὶς herba de qua Dioscor. lib. 4. cap. 22.
Ξυρμὸς, ὁ, indistinct & inarticulate loqui & cachinnari. κακαζεῖν Attice, Hesych.
Ξυρόβιος, ὁ, ἡ, ὸν, Aristoph. &
Ξυρόθηκη, Poll. theca nouacularum.
Ξυρὸν, ὁ, ἡ, Poll. & ξυρὸς, nouacula, Iliad. x. Νωῖ

χρῶ δὲ πυκνότητι τῆς ξυσοῦ ἴσα τοῖς ἀκμῆς. Vide Eraſ. in prou. In aciem nouacula.

Ξυδαίς, raſus, corraſus, in ramenta redactus.

Ξύϛλος, xyſilus, Sophron in Mimis ſemen aridum & pruriginoſum Eraſm. in Prouer.

Ξύσμα, ατος, τό, & Ξυσμός, ὁ, raſura, ramẽtum, ſcobs, ſtrigmentũ, Epigr. ¶ Ξύσματα, Ariſtot. li. 1. de Anima, vocat ἄπτικος Democriti. ¶ Ξύσματα item ſunt literæ & characteres.

Ξυσματοθήκη, ἡ, ſtrigmentum, ramentum, Dioſcorid. li. 4.

Ξυσμός, ὁ, pruritus, fricandi appetitus.

Ξύστωρ, ορος, ὁ, comictor, contuberna alis, Ariſtop.

Ξυστάδες ἀμπελῶν, vites confertæ, denſæ.

Ξυστὴ μάχη, ſtataria pugna.

Ξυστός, paliſtrita, Ariſtoph.

Ξύστρα, Eurip. in Hippol. animi affectus. ¶ Ξύστρα πάλαισε, feriem omnẽ. Chalcidio Interp.

Ξυστὴρ & Ξυστήριον, ſcalper, ſcalprum, ſcalpellus.

Ξυστὸς χυμὸς, ſuccus aſtringens, Athen. ¶ Ξυστικοί, οἱ, qui haſtili vel ſpiculo ludunt, qui in xyſto exercentur, Cæl. l. 22. c. 52.

Ξυστὶς, ίδος, & Attice ξυστὶς, ίδος, ἡ, veſtis ſubtilis aurigantium in certamine, itémque athletarum. Quidam dicunt eſſe talarem mulierum: Alii tragicum indumentum. ex veſte equites vtebantur, Interp. Ariſtopha. n. 9. ¶ Eſt etiam δρόμος, curſus.

Ξυστὸς, idem quod ξύσμα, ſtrigil. Poll.

Ξυστοβόλος, ὁ, haſta iaculans, in Epigr.

Ξυστὸν, τό, haſta, ἀκόντιον, iaculum.

Ξυστὸς, ἡ, ὁ, xyſtum Cic. & Vitru. li. 5. ca. 11. porticus in qua athletæ per hyberna tempora in tectis ſtadiis exercentur. ¶ Ponitur etiam Adiectiuè pro raſilis, raſus, politus, terſus. ¶ Eſt etiam tunica muliebris, & tragicũ veſtimentum, Etym.

Ξυστροφόρος, ου, ὁ, ſpiculator.

Ξύστρα, ας, ἡ, ſtrigil, cuius vſus in balneis exiſtit, Artemid. li. 3. ca. vlt. ¶ Pro inſtrumento quo aliquid auribus infunditur, Gale. li. 3. περὶ τόν. ¶ Συγχὶς, & Συγχλίσκος, idem.

Ξύστρον, plana ferrea, ad complanandum.

Ξύω, μι, σω, π. ωχα, rado, polio, dolo, ſcalpo, Theophr. ¶ Ξύειν ſcribere, Hom. teſte Suida: Vide ξύσματα, τὰ γράμματα, literæ.

O Quum ὁ εὐσταῖος, i. aſpirationem ſolam habuerit, articulus præpoſitiuus eſt, nominatiui caſus, generis maſculini, numeri ſingularis, qui aliquãdo pro poſtpoſitiuo ὃς ponitur.

Aliquãdo cum μὲν & δὲ diuiſionibus ponitur: ὁ μὲν, ὁ δὲ, hic quidẽ, ille verò, Ariſtot. in Problem. ſect. 1. quæſt. 40.

O', denſo ſpiritu & graui accẽtu, relatiuũ, quod. ὃ δὲ σῆτός ἐστιν ὁ τοῦ ναὸς. ὁ ζωὴ γὰρ, &c. Ariſtoph. ¶ Item ὅ, quòd Coniunctio, propterea Thucyd.

O A

O'α, pro ἅμα. ¶ Item pecudum diphthera, theno ſiue veſtis pellicea cum ſua lana. Poll.

O'α, τό, ſorba, fructus, vel οὖα. Vide O'ε.

O'ἄβαξ, ακος, ὁ, inſidiæ, ἐνέδρα.

O'ἄβις, regiuncula Cretæ alta, Etym.

O'ἄβις, ιος, ὁ, ſoli μάσσων.

O'ἄβυσσος, ὁ, vxor. Τῇ ἐμῇ, φησὶ, τὸ ἐμοῦ ἀφρόνημα γάμῳ, Etym.

O'ἀγορεύω, μ. ἐσω, π. ηκα, loquor, proprie cum mulieribus, muliebriter garrio, Dat. Iliad. ξ.

O'αγορεὺς, ὁ, & ἀγορητὴς, ῆος, confabulatio, colloquium, nugatoria narratio, Heſiod.

O'αγυιεὺς, οῦ, ὁ, familiaris, diſcipulus, colloquutor, ἑταῖρος ὁδοῦ, dictus eſt Minos Hom. vt refert Plut. in Theſ. Iouis diſcipulus. ¶ Ὁ πρόσω, idem.

O'αγυιὴ, οῦ, ἡ, ὁμιλία, conſuetudo, colloquium, γυναικοῦσα ἀγυιὴ, confabulatio. Ilia. ρ.

O'ἀδμὴς, ῆτος, ἡ, fœmina, Ilia ι. ¶ Item ſermo, confabulatio. Plat. in Mimoc.

O'αδὸ, eſt idem quod relatiuum, ὃ, π. Plat.

O B

O'βελιαῖα ῥαφὴ, & βελιδωτὴ, ſutura tertia capitis, rectâ per verticem inſtar ſagittæ porrecta.

O'βελίας ἄρτος, panis veru aſſatus: vel precio obuli emptus, Euſt. Iliad. ι. & Athen. li. 3.

O'βελίζω, μ. ίσω, π. ικα, verubus configo, obliniro, tranſfigo Cic. Epiſt. li. 9. & Chilia.

O'βελιοκόλλημον, inſtrumentum ex veru & lacerna compoſitum, Ariſt. de part. Anim.

O'βελίσκος, dimin. ab ὀβελὸς, obeliſcus, verucula, Plin. lib. 33. cap. 6. Ariſtoph. O'βελίσκος ἐστὶ, Poſſenſe, quod vulgò, la lampe, ou la ſeuille. Polyb. in Epitome. Apud Xenoph. pro ſubula ponitur.

O'βελισμὸς, menſio, μέτρησις.

O'βελὸς, & ὀβολὸς, apud Homer. pro eodem accipi videntur, verũ, ſubula. ¶ Item genus numiſmatis minimi, ſicut as Latinis. ¶ Eſt etiam ὀβελὸς, virgula recta iacens inſtar veru ſignificans dictionem redundare. ¶ Item columna lapidea, Herodot. li. 2. ¶ Ὀβελὸς, Suid. ſonat, vſura, τόκος. Vnde ὀβελοστατῶν, fœnerari, τὸ δανείζειν, Lyſiæ: & Ὀβελοστάτης, fœnerator, ὁ δανειστὴς, Ariſtoph. ιε.

O'βελοειδὴς Ἡρακλείδης, Ariſt. li. 3. Anim. vbi Galobolæ formagines vertit.

O'βολαμύδες, obolaris, Euſtath.

O'βολαριστὴς, & Ὀβολοστατικὸν, nummularia actio, Ariſtot. li 1. ca. 7. Politic.

O'βελὸς, & Ὀβελίσκος, caſuli hiſtricũ & ſimilium.

O'βελίσκος, τό, leunculi, leonum catuli, ſicuti

O'γεμὼ, όνος, ὁ, immanis, ceti epith. Oppian.

O'γεμὼν, όνος, ὁ, ἡ, grauia operans. μεγάλως ἐργάζεσθαι, Interp. Hom. potẽs, Heſio.

O'γεμοσύνη, magnanimus, Eidem in Theog.

O'γεμόσπορος, ου, ὁ, ἡ, fortem patrem habens, Palladis epith. Homeri & Heſiod.

O'γερτὴς, potens, fortis, minax, Etym. Heſiod. σκληρὸν δ' ἐξερέουσι καὶ ὀγερτὸν, i. fortiter.

O'γερτοῦμαι, ceruicem grauans.

O'γκηρον, τό, obryzum, aurum quod in coctione non minuitur, ἄπυρον χρυσίον.

O Γ

O'γδοηκονθήμερος, numer. octonari, Plut. in Theſ.

O'γδοὰς, ὁ, octo dierum, ἡ ὀγδοὰς ἡμέρα, Plutar.

O'γδοατος, ὁ, octauus, Heſiod. ¶ Ὁ ὄγδοος, idem, ἡ ὀγδόη μὴν, October, Plut. in Numa.

O'γδοὰς ἱερὴ, ait Virbius ἡμέρα, dies octaua ſacra Mercurio, Ariſtoph. Interp.

O'γδοήκοντα, octoginta. ¶ Ὀγδοηκοντούτης, ου, octogenarius. ¶ Ὀγδοηκοντοῦτις, idem.

O'γδοηκοστὸς, octogeſimus, Thucyd.

O'γδοήκοντα, octoginta, pro ὀγδοήκοντα. Iliad. β.

O'γκηρος, agricola ὁ videtur articul' hîc eſſe.

O'γκος, τό, ὀγκανον, pharetra, ἡ θήκη ὀγκανου βέλεα.

O'γκόμαι, μ. ισθήσομαι, π. κόμημαι, rudo, βρυχῶμαι, Dep.

O'γκωδὴς, ῆδος, ὁ, q. ruditus, κραυγὴ ὀνικῶν ἐπιβεβημότων.

O'γκηρὸς, tumidus, faſtuoſus, ὄγκου πλέως, maiore apparatu inſtructus, Xenoph. i. ἀνάβ.

O'γκιστὴς, qui rudit, q. ruditor, in Epigr. ὁ ὄνος.

O'γκιον, aduncum.

O'γκιον, vncini, Poll.

O'γκος, pharetra, velvas in quo quid reponitur, ſporula reponendo ferco, Euſtath. Iliad. ζ.

O'γκὸς, idem quod ὄγκος, aceruus.

O'γκώδης, ους, ὁ, ἡ, aſinus.

O'γκοῦμαι, cum faſtu dicere.

O'γκος, ου, ὁ, aceruus, maſſa. ¶ Item faſtus, tumor, ὄγκον αἴρεσθαι, eſſe efferre, Soph. in Aiace. ¶ Pecuniæ quoque amplitudo, dedecus, dignitas, grauitas orationis. ὁ ὄγκος τῶν λέξεων, Chryſ. ¶ Item acuſei pinnula extrema, cuſpis, ſpiculum, & angulus, Iliad. ζ.

O'γκόομαι, extumens.

O'γκοῦσθαι, intumeſcere, turgeſcere ὑγρασίᾳ ἢ πνεύματι, ob genus elatus, Xenoph.

O'γκόω, μ. ώσω, π. ωκα, amplifico, tumefacio. Ὀγκώσομεν ὑπερβιβάσαντες, ſuperbimus, contemnimus, ac inſolenter nos gerimus. Ariſtoph. in Ran. Videtur etiam poſſe dici ὀγκίω: Vnde διέγκει, diſtendit, Hermog.

O'γκόομαι, intumeſcere, ceruicem intendere, ſuperbire, Ariſtoph. in Pace.

O'γκωδὴς, faſtuoſus, iactator. ὀγκωδὴς ἡμῖν.

O'γκόομαι, elatior corpore.

O'γκώδης, ους, ὁ, ἡ, tumidus, latus, ſinuoſus, obeſus.

O'γκος, ου, ὁ, tumor.

O'γκόω, tumefactus, eleuatus, in Epigr.

O'γμὸς, ordine meto, Conon. Soph. in Philoct.

O'γμὸς, Hercules.

O'γμὸς, ordo ſulcorum & meſſorum quum ſegetem ſecant, Euſtath. Iliad. ρ. ¶ Apud Ni-

cand. ſimpliciter pro via capitur.

O'γχηστὸς, ὁ, nemus ſacrum Neptuno, Homer.

O'γχνη, pyrum ſylueſtre, in Epigr.

O Δ

O'δάϊος, viaticum. ¶ Aliquando venale, Odyſ. ι.

O'δαΐζω, in iucundus, malus.

O'δαξυτέζω, τὸ δάκνω, Apoll. li. 4 mordeo.

O'δάξ, mordicus, ἀντὶ τοῦ ὀδοῦσι, Etym. Ariſt. in Plut. ὀδὰξ ἐλαβόμην, mordicus arripui.

O'δάσσασθαι, fricari, ſcalpi.

O'δάσσειν, corrodere, δάκνειν.

O'δάσσεσθαι, erodi, Marcell. li. 6. Dioſc. ca. 1.

O'δάξουσι τὰ ἔντερα δάκνει, inteſtina pruriginem ſentire videntur, Dioſc. li. 6. cap. 3.

O'δαξομαὶη, ἡ, ὁ, gingiuarum pruritus, Galen. in lib. 3 Aphoriſm. 25. & Dioſc. li. 2. ca. 83.

O'δαξύσιμος, mordax vel acutus, Poll. & Plat.

O'δε, ἥδε, τόδε, hic.

O'δεία, profectio, iter.

O'δεῖτε, & ὁ δεῖτα, pro hic & ille. Demoſt.

O'δείτης, ου, ὁ, obolus, Dorice apud Nicand.

O'δεύω, & Ὁδεύω, μ. εύσω, π. εὔκα, iter facio, eo, Neutr.

O'δεύω, & ὁδεύω μ. εύσω, viatico inſtruo. ¶ Item venundo, vendo. Eurip. ¶ Ὁδεύετε ἡμᾶς σῖτον, ἢ σιτοπομπεῖτε, proſequere nos viatico, quo indigemus.

O'δηγέω μ. ήσω, π. ηκα, deduco. i. dux ſum itineris. Accuſ. Phocy. ὑφηγέομαι ὁδῷ, cæcum dirige.

O'δήγημα, ατος, deductio, facilitas, ductus.

O'δηγὸς, οῦ, ὁ, dux, i. dux viæ, monſtrans viam.

O'δηγοὶ, pruritus.

O'δὶ, apud Ariſtoph. hic, ἥττε.

O'δία, Proſerpina. Ὀδὶς, hic, Ariſtoph.

O'δίαρχος, dux viæ, gubernator.

O'δὸς, faſtus, auſpicatus ad iter.

O'δίσκω, intumeſco.

O'δίτης, ου, ὁ, viator, ſecunda longa, in Epigr.

O'δμὴ, ἡ, odor, Ionice, Hom. in Odyſſ.

O'δμὴ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁλίδης, Nicand. in Alexiph.

O'δμὴ πολύμηδος βίοτος, odoriferi.

O'δμώδης, odoratus, Theophr.

O'δοιδέω, vias obſeruo, obſideo, pro ὁδοιπορῶ.

O'δοιδὸς, οῦ, viatũ obſeſſor, hoderdoc' Feſto.

O'δοιπορέω μ. ήσω, π. ησα, viam facio, Neut. Dat.

O'δοιπορέω μ. ήσω, π. ησα, iter habeo, iter conficio. ποσὶ ὁδοιπορέω, pedibus eo, Gaz. de Senect. ἄκροις ὁδοιπορεῖ, ſummis inſiſtere pedibus. Sophocl.

O'δοιπορία, ας, ἡ, iter, via, compendium, Xeno.

O'δοιπόριον, τὸ, itinerarium Sueton.

O'δοιπορικὸς, ὁ, itinerarius, ὁδοιπορικὴ ὁδὸς, veſtis itineraria, Bayf.

O'δοιπόριον, ου, τὸ, cununium quod datur pro itinere cõfecto, ὃ δίδασι τοῖς ὁμιλοῦσι, Odyſ. ι.

O'δοιπόρος, viator. ὁδίτης.

O'δὸς, viæ dux.

O'δοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, inſtrumentum quo dens eximitur, Ægin. forſicula Plinio Latinè denticulum. Vide Cæl. Aurelian. medic. Chronion lib. 2. ca. 4. ¶ Ὀδοντοξυστὴρ, inſtrumen-

tum exesis dentibus eradendis idoneum, vt scalper excisorius vel scalpellus. ¶Ὀδοντογλυφία, dentiscalpia. ¶Ὀδοντοφύσιμα, dentifricia, medicamenta extergendis dentibus apta, Galen. li. 5. περὶ πίν. Ὀδοντᾶσθαι, dolore dentium affici, Galen.

Ὀδοντήρης, ὁ, ἡ, ὁ, dolor dentium, Galen.

Ὀδοντοφυεῖν, dentire, dentes emittere, Aristot. 7. Anim. & Galen. li. 5. περὶ πίν. ¶Ὀδοντόξυσις, idem. ¶Ὀδοντοφυΐα, ας, ἡ, dolor quem infantes percipiunt dentientes. ¶Ὀδοντοφυτικός, ἡ, ὁν, idem. ¶Ὀδοντοφυὴς, ἡς, ὁ, ἡ, dentes producẽs.

Ὀδοντωτὸς, modus quidã canendi tibiis, Poll.

Ὀδοντομαχία, dẽcibus pugnantes, aproriõ epith.

Ὀδοντόψιμμα, ατος, τὸ, dẽtifricia, vide Ὀδοντόξυσις.

Ὀδοντοφόρος, dentifer, in Epigr.

Ὀδοντόρρυτος, dentatum, Poll. vt serra.

Ὀδοντωτὸς, τὸ, ὁν, serra quæ scabritiem asperitatémque maiorem excitat, Galen.

Ὁδοποιεῖν, viam munire atque patefacere Cicesternere iter atque aditum patefacere, viam facere, Herodian. ἢ ὁδὸν τοῖς ἀφίξεσι διαπλατῦναι, ὑποπτῶσι. ¶Ὁδοποιεῖν etiam est redigere ad artem atque methodum, Aristot. Rhet. li. 1. ¶Ὁδοποιεῖσθαι, progredior, promouco, proficio, Gregor. Nazan.

Ὁδοποιΐα, viarum munitio Cicer. stratura viarum, Suet. in vita Claudii.

Ὁδοποιητικὸς, ἡ, ὁν, viam muniens ratione ad aliquid efficiẽdum, Aristot. in lib. de Morib.

Ὁδοποιὸς, ὁ, ἡ, faciens viam, Æschin.

Ὁδός, οῦ, ἡ, via, iter, πλοῦ ὁδὸν ποιεῖσθαι, viam facio, Xenoph. 2. Ἀνάβ. Thucyd. ὁδὸς εὐθείας ἴσης, via recta ut fecit, muniuit. πρὸ ὁδοῦ ἴσχειν, in promptu erit, Arist. lib. 2. de generat. Anim. Ὁδὸς in Masc. gen. Homer. Odyss. ὃ, πάτον ὁδοῦ. ¶Ὁδὸς etiam pro insidiis, & subsessis Vegetio & Seruio, Demosth. ἐξ ἀφανοῦς ἐκ τῆς ὁδοῦ καθελεῖν, i. insidiis adortus è medio sustulit. ¶Item viatienam, Iliad. i. ¶ Item via atque ratio, ordo ipse atque progressus qui scientiam imitatur, ars, Plat. in Phædro. ¶Pro secta, vitæ ratione & instituto, Act. 19.

Ὀδός, limen, vestibulum, κατὰ τὸν τῆς ὁδοῦ. Esque masc. Eustath. in Homer.

Ὁδοστασία, ας, ἡ, munus sternendæ viæ, in Pãd.

Ὁδοστάτης, ου, ὁ, viarum insidiator, latro.

Ὁδοστρωτὸς, idem, viam præparans, Interp. Pind.

Ὀδούς, όντος, ὁ, dens. ¶Ὁδοὺς vocatur etiã Hippocrat. secundus spinæ spondylus, quem πτερνοειδῆ appellant Medici: vel authore Pollvce primam vertebram, quæ δακτυλικὴ dicitur. ¶Ὀδόντες Nic. cochlearia pitilliúmve quibus comminuitur in pila quippiam.

Ὀδοντᾶν, præcedere, vel primum esse.

Ὁδοφύλακες, custodes viarum.

Ὁδοφύλαξ, ακος, ὁ, duco, præco, Æschyl.

Ὀδύζομαι, ὀδύσσομαι, iracscor, succenseo, Hesiod.

Ὀδυνᾶν, ὀδυνᾶσθαι, dolore crucior, contristor. ἃ ὠδύνησάν με, quæ mihi dolorem inusserunt, Aristoph.

Ὀδύνη, dolor, ὀδυνηρὸς, ὀδυνηρῶς, torminosus, Gaz. lib. 9. cap. 12. histor. plant. Theophr. ¶Ὀδυνία, idem.

Ὀδυνηδία, ας, ἡ, doloris efficientia, δυνηρός.

Ὀδυνηδής, ἐς, ὁ, doloris sensum afferẽs, molestus, acerbus, ὀδυνηδῶς βίᾳ, vita acerba, Aristoph.

Ὀδυνηδῶς, ἀγρὲ, dolenter Cic. molestè, Iosephi.

Ὀδυνήεις, εσσα, εν, ὁ, pellens dolorẽ, mitigatorius, Iliad. i. πολλὰ δὲ ὀδυνήεντα φυλάσσεται πάσσαλος.

Ὀδυλόεις, εσσα, ὁ, echeneis seu remora piscis: à vi qua grauidis in partu opitulari putatur.

Ὀδυνόω, & Ὀδυνάω, dolore afficio.

Ὀδυρμὸς, ὁ, lamentum, Eurip. & Sophocl. in Trachin.

Ὀδυρμὸς, ὁ, luctus, lamentatio, fletus, querela.

Ὀδύρομαι, ὠδυράμην, ὀδυρόμενος, lugeo, lamentor, deplãgo, Accus. & Genit. Halicarn. li. 8. ὀδύρεσθαι τὴν τύχην ὀδυρόμενοι, viri fortunam deflebant.

Ὀδυρτὸς, querulus, Aristot. de Senibus.

Ὀδυρτικὸς, flebilius, luctuosius.

Ὀδυσσάμενος, lugens, iratus, odio habẽs, Iliad.

Ὀδύσσεται, Hom. Odyss. diffundebatur, spirabat.

Ὀδύσσασθαι, spirare, redolere, Dioscor. lib. 3. ca. 32.

Ὀδωδὴ, odor, ὀσμὴ.

Ὀδωδὸς, ὁτος, ὁ, ἡ, ὁν, olens, olfaciens.

Ὀδὼν, dens.

Ο Ε

Οἶες, pelles ouinæ. Inferius Οἰός.

Ο Ζ

Οἶζυς, pellet onagrorum, Suid.

Οἰζυώδεις, ες, ὁ, morbus in naribus ex acri putridque humoris fluxu fœtidũ vlcus efficiens: Vide Galen. lib. περὶ πίν. 3. cap. 3. Aërium lib. περὶ τρ. 2. Serm. 2. ca. 90. Scribonius Largus, grauem odorem narium interpretatur. ¶Item polyporum piscium species, bolitænam Gaz. apud Aristot. vertit.

Οἰζυώδης, ὁ, olfactorius. ¶Et ὀζαινικὸς, subaud. νεῦρα, i. ὀζαίνης, Dioscor. li. 4. ca. 230.

Οἶζος, fœtor, oris, Cels. li. 3. ca. 11.

Οἰζύστιον, ου, τὸ, oletum, olida cloaca, Cyrill.

Οἰζυρὸς, ὁ, ἡ, ὁν, olens, fœtidus, ὀζυρὸν ὄζειν, Aristot. sicut ὄζαινα, bolitæna.

Οἰζυρῶς, pro ὀζώδης, nodosus Horat.

Οἰζὸς, οῦ, ὁ, nodus in arboribus, Theophrast. hist. li. 1. cap. 13. ¶Οἰζὸς, etiam δένδρου ἀνάπηρος, ramus, Theophr. hist. plant. lib. 1. & Iliad. ἃ. ὅπποτε φύλλα καὶ ὀζοὶς φύσῃ. ¶Pro clauo etiam legitur in li. 2. Epigr.

Οἰζοπόρος, cui os fœtet, in Epigr.

Οἰζυρὸς, ἡ, ὁν, ὀμαλόζωος.

Οἰζώδης, olens, fœtidus.

Οἶζω, & Οἰδνέω Doricè, μ. ῶσω, vel ἰζήσω, Aristoph. ab ἴζω, circunflexo, μέλ. ἕδομαι, ἔδω, & Attice ὀδνέω, odorẽ reddo, odore prodo. τὸ κρεμίον ὄζων, antiquitatem olens. ὄζων μύρῳ, ἡδυόζῳ, caput meum redolet vnguentum, Iadem ibidem. ¶In lib. Epigr. τὴν τῆς ὀζῆς, idem olet.

Οἰζώδης, ramosus, nodosus, ὀζώδεσσι.

Ο Η

Οἶα, ης, ὁ, sorbus arbor, Theophr. de caus. lib. 3. cap. 1. ἔστι καρπὸς, sorbi fructus. Dicitur etiam Οἶς. Idem οἶσα ευρῆσθ lib. 3. cap. 12. δένδρα δὲ δύο ἢ τρία. ¶Eidem ὄα etiam dicitur ipsa arbor: & ὄα, histor. lib. 3. cap. 7. Fructum verò, i. sorbum, ὄον vocauit de caus. plant. lib. 2. cap. 11.

Ο Θ

Οἶθ, quare, quocirca. ¶Accipitur & pro vnde, ex quo loco, vel à quo loco, Aristot.

Οἴθεν, ex qua parte.

Οἰθόνη, vndecunque, Hermog. de Statibus.

Οἰθύω, ἀγαθοεργεῖν ζῶ, curo.

Οἶθος, ου, ὁ, cura.

Οἰθύνειν, posteriùs.

Οἶθος, vbi, οἴθεσι, οἴθεσσι, infinitè, Odyss. ξ. ὄθι δὴ τὰ ἔσκατα πάσσω. ¶Capitur & pro quò, Ibidem.

Οἶκ, herbæ quibus in aquarum inuentione, aquileges aquam subesse coniiciunt, Constantin. γεωπον. lib. 2. cap. 3. quod ὑφροσκοπάζειν inscribitur.

Οἰκεῖος, α, ον, ος, externus, alienus, alienigena, Plat in Epist. & Apoll. Rhod.

Οἰκεύς, έως, ὁ, linteolum.

Οἰκέω, curo, turbor, moueor, Iliad. ἀ.

Οἰκετάριος, velum nauticum, Lucian. ¶Item linteum, velamen omne & amiculum subtile. Eidem Lucian. pro amictu, ἀνθρώπου μεμφόμενον ἢ κοσμοῦντα ἐσθῆτι ἐνδύματος, pulcher adolescens lineo amictu nitido indutus.

Οἰκετίον, ου, τὸ, pannuleium, Varr. panniculus lineus ad obliganda vulnera, ὀθονίδιον, Poll. ¶Item lacinia, Theophr. de hist. li. 7. ca. 3.

Οἰκετικὸν, vel ὀθονικὸν, Ægin. & Dioscor. herba de qua & Plin. l. 27. ca. 12. vulgò *millefol. & Inde.*

Οἰκετικὸς, ὸν, ὸς, lineo Plauto & Seruio, Dioscor.

Οἰκέτις, ιδος, ἡ, Soph. in Aiace, pro quoniam.

Οἰκέτοκα, quandoquidem, in Epigr.

Οἰκέω, ἀγω, ἄγω.

Οἰκέωσις, εως, ἡ, ἡμέωσις, eiusdem capilli.

Οἰκεωτικὸς, ἡ, ὁν, sentiẽs, ἡμεωτικὸν, ἡ θερεῖν, loqui est.

Οἰκήδης, asper, syluosus, densus, præruptus.

Οἰκία, ας, ἡ, Suid. mouen, vertor.

Οἰκίαδον, ἀπὸ οἰκίας, statim, citò.

Οἴ. Aduerb. hei, Sophocl. in Aiace, αἰ ἰὼ, φέλτατε.

Οἰ, spiritu denso, hi. ¶Οἱ ἀμφὶ, & οἱ περὶ, cum Accus. rem singularem & vnam denotant, οἱ ἀμφὶ τὸν πλάτωνα, i. Plato.

Οἷ, sibi, Dativo singulari ab ὅς, ἥ, ὅν, Xenoph. τοῦτον λόγον ἐποιεῖτο οἱ ἀφίκεσθαι, ratus domum Critonis sibi esse perfugium. ¶Item si pro ἑαυτῷ, Homer. Iliad. ἃ, ἐπεὶ οἱ πάρα φίλτατος υἱὸς ὄλητο.

Οἵ, spiritu denso & accentu graui, qui.

Οἶ, circunflexo, pro ἴσασι, vbi infinitè posium, vt in Psalm. εἰ οἶδε ἐκεῖ. ¶Et pro quò, cum Genit. οἶ ἀπὸ γείτονος ἐκφεύγειν, Demosth.

Οἷα, tanquam, velut, qualiter, vtpote, ὥσπερ ἐὼν ἀνὴρ, οἷα πρόσθεν διέπρησσε, multis agebat verbis, prout magnopere expediebat, Herodot.

Οἷα δὴ, tanquam, sic, quasi, οἷα δὴ ξὺν θεῷ. Lucian.

Οἰάδην, Aduerb. solum, Nic. in Ther.

Οἰαμός, vici, Apoll. 2. Arg. Interp. αἰχμῆς. ¶Item pelles ouinæ, διφθέραι, μηλωταί.

Οἰακεῖον, gubernacula, Theodor. li. 2. Eccles. hist.

Οἰακοστόμιον, πλοίου, gubernaculum nauis rego, Neutr. Hom. ¶Item instituo, formo.

Οἰακοῦχος, gubernator, οἰακοστρόφος, κυβερνήτης.

Οἰακοστροφία, gubernatio, gubernaculum, Laert.

Οἰακοῦχοι, gubernatores, rectores, Æschyl. Prometh.

Οἰακοστρόφος, ὁ, qui gubernaculum vertit, gubernator, Æschyl. πῶς σοὶ δοκεῖ τοῦτ' οἰακοστρόφει; quis fatum regere queat? ¶Οἰακοστρόφω, guberno.

Οἷαπερ, quemadmodum, Thucyd.

Οἰάξ, ακος, gubernaculum, temo, clauus nauis. Et annulus vehiculi iugum continens, Poll.

Οἰάπερ, tanquam, Οἷ. ξ. Hesi. in Theog. pro adeó.

Οἰάτιον κρέας, ouilla caro.

Οἰατός, cometes, stella crinita.

Οἰγνύω, μ. οἴξω, ξα, ξάμην, & Οἴγω, poet. pro ἀνοίγω, aperio, Hesiod. ταμίης δ' οἴγει πίθον, aperi dolium.

Οἶδα, ας, noui, animaduerti, εἰδὼς ὁ κράζει, Aristoph. δεῖ εἰδέναι, ἐκμεμαθηκέναι, εἰδέναι. Demosth. habeo certum. ¶Significat etiã soleo, Trallian. τὸν δὲ πολὺν κρατοῦντα ὕπνον εἰωθὼς ἐγκαθεύδειν ὑπνῳ, hoc inexcitabili somno oppressos solet excitare.

Οἰδαίνω, μ. αἴνω, tumeo, superbio, extubero, Iliad. ἦλθέ μοι ὀδύσσεται κραδίη τε θυμὸς, mihi tot turgescit ira. ¶Item fundatus sum, ἐπὶ τῷ ἀδαμαντίνῳ τῆς ἀφροσύνης, vtique nondum rebus satis fundatis, Herodot.

Οἰδάλεος, turgidus, tumidus, humidus, ὑγρὸς.

Οἰδάω, μ. ήσω, ησα, τὸ οἰδάνω, ἐδάνθη σῶμα, tumidum corpus habebat. Homer. in Ody. Vnde οἰδήσας Eurip. ἵνα τοι ὑπὸ ἰσθμὸν οἰδήσας.

Οἴδημα, ατος, τὸ, tumor est laxior & mollis, Soi. ¶Item æstus, κύμα, feruor. ¶Οἰδήματα ὕδατος. Galen ad Glauc. est οἴδημα.

Οἴδησις, tumor, inflatio, Suid. ἐπὶ μεσῇ, φύσημα.

Οἰδίσκαω, tumefacio, Aphrod. in Probl.

Οἰδύη, ης, τὸ, πτερυγίου, tumor, æstus. Hesiod.

Οἰδυνὸς, τὸ, tuber, Theophr. li. 1. hist. plant. ca. 2.

Οἴδυς, apud Hippocr. ἀπὸ τοῦ οἰδέω, tumor.

Οἴεαν, pro οἶσιν, per dialysin, exilitimas, Iliad. ἀ.

Οἰηδόεις, vnicam vestem habens, Apoll. Rhod.

Οἴεσι, οισι, σφίσι. Οἴεσσι, omnibus.

Οἰήμεν, ὁ, ἡ, ἐν, ætate par, æqualis, Homer.

Οἴζηλος, idem quod Οἰζύς.

Οἰζηρὸς, ὸν, ὸ, ærumnosus, miser, Iliad γ.

Οἰζύς, ύος, ὁ, ἡ, filia noctis, Hesiod in Theog. ærumna, mendicitas, miseria, Odyss. ξ.

Οἰζύσασθαι, ἐν, ἐν, ὁ, ἡ, in cruna sum, Neut. Iliad. ἀ.

Οἶη, vna, sola.

Οἴη, populus, Atticè. Vnde οἰήτιον.

Οἴηρα, sorbus. Theoph. li. 3. hist. plant. cap. 11.

Οἰήϊον, ου, τὸ, gubernaculum.

Οἰήιος, ου, ὁ, annuli ferrei, qui iugum currus sesti-

nent, aut per quos frena mulos regētia immittuntur, Iliad. ν. ¶Itē gubernacula, Eust.

Οἰακίζω, rego, dirigo, & adapto, Herodot. lib. 1.

Οἴημα, elatio, arrogantia, τὸ οἰ-. ¶ Plut. in Platonicis quæstionib. inanis opinio.

Οἰηματίας, ου, ὁ, ἡ, superbus & insolens, Suid.

Οἴησις, εως, opinio, opinatio Cicer. Plat. ¶Itē ὑπερηφανία, & animi elatio apud Dionys.

Οἰητὴς, οἰητῆρος, opinator Cicer.

Οἶλαι, ouinæ pelles, οἶαι, suprà.

Οἴομαι, & Attice οἶμαι, ceſſit similis sum, videor. οἴεσθαι ποιεῖσθαι, feciſſe videntur, Herodot.

Οἴοσε, Aduerb. ad domū, ad propria. τὰ οἴοσε πάντα, res domeſticas deſidero, Xenoph.

Οἰόσυρος, ficus nondum matura.

Οἴπαδον, do no, de domo, Bud. in Epiſt. poſter.

Οἰκαῖος, ἡ, οἰκικὸς, οἰκεῖος, domeſticus.

Οἰκάδε, ἰων. ὁικόνδε, para domus poſt gynæcium.

Οἰκάς, ἀδος, patria, ſolum patrium, Ariſt. in Polit.

Οἰκεῖα, τὰ, horrea, Theoph. li. 4. c. 15. de cau. pl.

Οἰκεῖος, οἰκεῖα, οἰκεῖον, domeſticus, familiaris.

Οἰκεῖλαι, domo citci ἀπαλλαττῶμαι, Suid.

Οἰκεῖον, τὸ, cōueniens, quod cuique propriū eſt, accommodatum ad naturam Cicer.

Οἰκεσθρεῖν, priuatam rem agere, nō publicā.

Οἰκέτης, ου, ὁ, domeſticus, familiaris. οἱ οἰκέται τοῦ θεοῦ, eorum conſanguinei, Plat. in Apolog. ¶Οἰκέται κέκασται, apud Plat. in Timæo, vertit Cicer. motum qui ſit aptiſſimus Xenoph. τὰ μὲν ἴσα τοῖς ἀγαθοῖς πᾶσι φίλοις οἰκείοις παρέχειν, ſua bona cum amicis communia facere.

Οἰκέτης, ου, ἡ, conſortium & familiaritas, neceſſitudo, conſuetudo Cicer. ὑπάρχειν ἀνθ' ὑμῶν δι' ὑμᾶς τὴν οἰκέτητα, ei cum Bruto neceſſitudo erat, Plutarch. in Public.

Οἰκετικὸς, & Οἰκέτιος, μὴ ἀσκῶν τι. ἀστικὸς, domeſticum & familiarem facio, concilio οἰκέτιον τὸν ἀφ' ἑαυτὸν ἐκ πολίτης τὸν π, hoc ei conciliauit ciues. Plutarch in Othone.

Οἰκεῖος, quod accommodatum eſt, Strab.

Οἰκείως, familiariter, amicè, apte, cōueniēter. οἰκειότερος ἔτι οἱ κακοδαιμονίαι πρὸς αὐτὸν, erat cum eo Lacedæmoniis neceſſitudo & amicitia, Plut. in Pericl. ¶Iungitur ferè Dat. ſſo. in Epiſt. οἰκείως ἡμῖν ἔχει, quo nos familiariter vtimur Cicer. ¶Οἰκείως, pro ἰδίως, id eſt, ſimiliter.

Οἰκειότης, familiaritas, οἰκειότητα ἐξ ἀρετῆς, Naz.

Οἰκεσίμβρια, loca hominibus habitata, orbis terrarum.

Οἰκετικὸς, οἰκετικὴ, οἰκετικὸν, domeſticus.

Οἰκετρία, ας, ἡ, familia, domicilium.

Οἰκετύσαμαι, commorot. οἰκιῶσαι, Heſych.

Οἰκέτης, ου, ὁ, famulus, ſeruus, domeſticus, Arhe. li. c. ἀστὸς τοῦ οἰκέτου, columba domeſtica.

Οἰκετία, ας, ἡ, familia. Epictet.

Οἰκέτις, ancilla & domeſtica, Heſych.

Οἰκέτης, domeſticus, verna, contubernalis.

Οἰκεύω, ὁ, οἰκέω τὴν δούλην, ſeruus, in Odyſſ.

Οἰκέω, μὴ ὄντος, π. ἀεροῦ, & οἰκεῖν poeticè, habito, incolo. οἰκεῖν τὰ πόλιν τινὸς χθονὸς, habitare cum probis ciuibus, Plat. in Apolog. ¶Item adminiſtro, Xenoph. in OEcon. δὲ οἰκεῖν ἐλεύθερα, bene domum gubernare, Plut. in Apoph.

Οἰκοπληθὴς κῆρος, valde frequētans, Herodot.

Οἰκοῦρος, domeſticus, priuatus, Heſiod.

Οἰκουρὶς, emptum mancipium, Heſych.

Οἴκημα, ατος, τὸ, domicilium, caſa, domus, ædicula. τὸ πρῶτ' ἀρχῆς οἴκημα, ſedes magiſtratuū, Demoſt. ¶Item carcer, Plutar. in Solon. ¶Poll. lupanar.

Οἰκημάτιον, ου, τὸ, cubiculum.

Οἰκήσιμος, habitabilis. ¶Οἰκήσιμον, τὸ, habitatio, τὸ οἰκήσιμον, Plat. in Protag. ¶Poll. carcer.

Οἴκησις, domus, οἰκεσις, domicilium, Plat. 12. Leg. ¶Item familia, gens, cognatio. Ἐν οἰκήσεσι, penates.

Οἰκητήριον, τὸ, domicilium, habitatio.

Οἰκητὴς, οῦ, ὁ, deductor coloniæ, colonus.

Οἰκητικὸς, domicilium ſibi parans Gaz.

Οἰκητικὸν, vaſa domeſtica & vtenſilia, Huſych.

Οἰκητὸς, habitabilis.

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, habitator, incola, colonus, Soph.

Οἰκία, ας, ἡ, domus, domus priuata, Xenoph. οἰκίαι ἐν ἐπαύλεσι, familiam paſcit.

Οἰκιακὸς, ἡ, ὁ, qui in domo eſt, domeſticus.

Οἰκίδιον, domuncula, ædicula Plin.

Οἰκίδιος, domeſticus, priuatus.

Οἰκίζω, ἐκτισα, π. ἀεροῦ, domum ædifico, Herodot. ¶Item habito, habitare facio, coloniam deduco. οἰκίζω εἰς ἄλλο δήμου τινὸς, in alias ædes loco, Eurip. & Demoſt.

Οἰκιακὸς, domeſticus, Canon. vlt. Conc. Antioch.

Οἰκίον, ου, τὸ, domus, Odyſſ. ξ.

Οἰκίσιον, area ædificii futuri, ¶ Et Demoſt. contra Olympiodor. domuncula, ædicula.

Οἰκίσκα, ὁ, domuncula, Demoſt. pro Creſip. ¶Item auium cauea, Ariſtoph. teſte Poll.

Οἰκισμὸς, ædificatio, habitatio.

Οἰκιστὴς, ædificator, & qui habitare facit, conditor ciuitatis & inſtitutor, Plat. 2. de Rep. ἐν ἑκάστῃ πολιτείᾳ εἰσὶ τοῦ συμφέροντος, ἀλλ' ἴδιας πόλεως. ¶Οἰκιστὴς, Aduerb. Poll.

Οἰκτρὸν, οἰκτρὸς, miſerabile: vel οἰκτὸς, domus, Heſych.

Οἰκοδεσπότης, vel Οἰκοδεσπόσιος, ὁ, ὁ, ἡ, domi noſtræ natus. οἰκοδεσποσίοις ἀλεκτρυόσι, cortalis gallinæ, Ariſtot. in principio lib. 6. Anim.

Οἰκοδιαιτάω, matrona, materfamilias.

Οἰκοδιαιτέω, familiam regere, domui præeſſe.

Οἰκοδιαίτης, pater familias. ¶Οἰκοδιαιτικὸς, & οἰκοδιαιτητικὸς, rei familiari cōuenies, Cic. ad Attic. homini frugi congruens.

Οἰκοδομέω, ἐδόμησα, π. ἀεροῦ, ædifico, extruo, reficio Plat. 2. de Republ. οἰκοδομεῖσθαι οἰκίας, ædomos extruentes.

Οἰκοδομία, ας, ἡ, Epheſ. 2. & Οἰκοδόμημα, ατος, τὸ Plat. de Leg. ædificium, ſtructura.

Οἰκοδόμησις, extructio, ædificatio, Thucyd.

Οἰκοδόμημα τῆς γῆς, Plat. 1. de Rep. architectura.

Οἰκοδομία, ας, ἡ, ſtructura, ædificatio, Poll. & Suid.

Οἰκοδομικὴ, ἧς, ἡ, ars extruendarum ædium Gaz.

Οἰκοδο-

Οἰκοδομικὸς, ἡ, ὁ, architectus, ſtructor Cicer.

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ſtructor, domorum ædificator.

Οἰκόθεν, Aduerb. de loco, domo, de domo in domum, Sophocl.

Οἰκόθι, Aduer. loci & de loco, domi & à domo.

Οἰκοθρέπτειρα, canis domeſticus, οἰκοφύλαξ, Heſych.

Οἰκοι, domi, Plat. 2. de Republ. Οἰκόθι, idem, Heſych.

Οἰκομανία, inſanus ædificādi amor, Bud. in Epi.

Οἰκονδὶ, Aduerb. ad locum, domum, Homer.

Οἰκονόμημα, vocabulum tragicum, pro οἰκήσεως.

Οἰκονομέω, μήσω, π. ἀεροῦ, curam habeo rei domeſticæ, rego, inſtituo. ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κοινὰ & πολιτικὰ, Ariſtot. de mund. lex regit omnia ad Rempublicam pertinentia.

Οἰκονομία, ας, ἡ, rei familiaris cura & adminiſtratio, prudentia domeſtica Cic. Plat. in Apol. ἀμελῶσα χρημάτων πεμπτὴ ἡ οἰκονομία, rei familiaris negligens diſpenſator. ¶ Οἰκονομία, tranſlatè pro quauis adminiſtratione & diſpenſatione, vt οἰκονομία τῆς χειμῶνος, Chryſ. ¶Οἰκονομία, pro negotio, Plut. in Lycur. αἱ διὰ χρήσεως οἰκονομίας ἐπιτηδεύω τὰ διὰ τῆς ζημίας, per cognatos res neceſſarias tranſigebant.

Οἰκονομικὸς, ἡ, ὁ, gubernator, diſpenſator.

Οἰκονόμος, ου, ὁ, ἡ, gubernandæ familiæ peritus, Xenoph. ¶Item ad rem familiarē pertinens. ¶Οἰκονομικὸν, ſcientia circa rem familiarem, Ariſtot. ¶ Οἰκονομικὸν, τὸ, quod ad rei domeſticę ſalutem fit. ¶Οἰκονομικῶς, Aduerb. Damaſc. id eſt, φρονίμως καὶ ἐκ λογισμοῦ, certa ratione, vt res poſcit.

Οἰκοπέδον, ου, τὸ, locus circa domum, ædificium, area ædificii futuri, ſolum domus dirutæ, Euſtath. Iliad. σ.

Οἰκοπόσιος ἔψησις, Sophocl. domi paratus cibus.

Οἰκοσκεύη, vaſa domeſtica, Suid.

Οἰκοσία, domus, familia. οἱ τὸ οἶκον εἰσάγοντες, domeſtici famuli, Xenoph. lib. 10. Pæd.

Οἰκοσιτία, domicœnium Martiali lib. 5.

Οἰκοσιτοῦντες, ὁ, qui alitur domi, Suid.

Οἰκόσιτα, probabilia, aut abſurda, Herodot.

Οἰκοσπόρος, verna, domi nutritus, οἰκογενὴς.

Οἰκοτρόφος, ου, τὸ, & Οἰκοτρόφιον, & Οἰκότροφος, ου, & Οἰκότροφ-, ὁ, ἡ, ſeruus natus & ſeruo. Euſtath. de eo qui natus eſt ſeruis parentibus, ipſe etiam ſeruus, verna.

Οἰκουμένη, ſeruus natus è ſeruo.

Οἰκουμένη, ης, ἡ, orbis terrarum, oibis habitatus, terra habitabilis, loca culta, Ariſtot. de mūd.

Οἰκουμενικῶς, Aduerb. per vniuerſum orbem.

Οἰκουμενικὸς, generalis, vniuerſalis.

Οἰκοῦμαι, οἰκοῦμαι, π. ἀεροῦ, domi me contineo, ſto, diſpenſo res domeſticas, alicubi me cōtineo, verſor. οἰκοῦσιν ἐν ἔτει, Plut. in Pericl.

Οἰκουρέω, miniſterii, Eur. in Oreſte, οἰκουρήσω τὰ ἔνδον, ancillas domeſticas corrumpere.

Οἰκουρία, ας, ἡ, domus cuſtodia, vellularium officium, ignauia.

Οἰκουρία, res ioculares & ludicræ, Heſych.

¶Euſt. Iliad. ι, merces promiſ & condita data.

Οἰκουρικὴ ἡδυπάθεια, domeſtica voluptas. Bud.

Οἰκουρικὸν, τὸ, domus tuendæ ſedulitas, Lucian.

Οἰκουρὸς, ὁ, qui rem curat domeſticam, qui aſſiduus eſt domi, Poll. Item domeſticus, cicur, cicuritius, Philelph. in Apoph. Plutarch.

Οἰκοφθορεῖν, abſumere, perdere rem familiarē, Plat. Leg. 11. & Herodot.

Οἰκοφθορία, calamitas, rei domeſticæ iactura, geſtas & euerſio familiæ, Plat.

Οἰκοφθόρος, ου, ὁ, domus euerſor. ¶ Οἰκοτρόφος etiam οἰκεχθρὸς vocabant, teſte Heſych.

Οἰκοφυλακέω, μήσω, domum cuſtodio, Neutr.

Οἰκοφύλαξ, ὁ, ἡ, cuſtos domus, in Epigr.

Οἰκτιστικὸς, miſeratio Cicer.

Οἰκτίζομαι, ſum miſerabilis, ſum miſer, Xeno.

Οἰκτίρω, μι. ἰρῶ, π. ἀεροῦ, miſereor, lugeo, Xeno. lib. 1. Pæd. τὰ μὲν παθόντα οἰκτίρει αὐτὸν, eius caſum miſeratus. οἰκτίρω σε διὰ τὴν πενίαν, Idē.

Οἰκτίζομαι, miſereor. Accuſ. Thucyd.

Οἰκτίζω, miſereor, Accuſat. & Genit. Ariſtot.

Οἰκτικὰ ῥήματα, commiſeratiua verba, Gaz.

Οἰκτισμὸς, ὁ, miſeratio Cicer. commiſeratio.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, miſericors, lib. 3 Epigr.

Οἰκτιρμὸς, ὁ, miſeratio. vide οἰκτος, in Ammon.

Οἰκτιρτὲ, Aduerb. miſerrimè.

Οἰκτρὸς, ου, ὁ, multūm miſerabilis, Dat. Lucian. οἰκτρὸν δὲ μοι πᾶσιν ὀφθῆναι.

Οἰκτρὸς, miſerabili cruciatu, Phalar. in Epiſt. miſerabiliter Cicer. miſeranter Gell. οἰκτρῶς.

Οἶκτος, ου, ὁ, miſericordia, commiſeratio. οἶκτον ἔχει, Sophoc. miſereri. ¶Item pro eiulatione, Eidem.

Οἰκτότερος, miſerabilior, Herodot.

Οἰκτρολογία, ας, ἡ, oratio ad miſericordiam cōmouendam, miſerabilis oratio.

Οἰκτρὸς, ὸν, ὁ, miſerabilis, miſerandus, Plat. τὸν.

Οἰκτρότατος, miſerrimus.

Οἰκτρολογεῖν, miſerabilia verba fūdere, Ariſtop.

Οἰκτρῶς, miſerabiliter, miſerāter, Cicer. & Gell.

Οἰκὼς, ſimilis. Herodot. οἰκὼς μάλιστα τι εἶδος.

Οἰκωφελία, ας, ἡ, domeſtica vtilitas, Odyſſ. ξ.

Οἰκωφελὴς, ἡ, ὁ, ἡ, domeſticus.

Οἰκωφελῶς, Dioni, cum domeſtica vtilitate.

Οἶμα, τὸ, impetus, ſyncopa, pro οἶμος, Iliad. φ.

Οἰμᾶν, ſyncopa, ab οἰμάω, μι. οἴσω, μαι, οἶμαι, puto, ni fallor, arbitror, Ariſtoph. πλ. Οἰμᾶν γὰρ οἶμαι, ξυὶ δηὶ δ' εἰρήσεται.

Οἰμάω, μήσω, π. ωκα, impetum facio, Iliad. χ.

Οἰμη, ης, ἡ, cantilena, Odyſſ. θ.

Οἶμος, via, iter, ὁδὸς, Suid. εἶμος.

Οἶμοι, hei, hei mihi, Nomin. aut Gen. Ariſtoph. εἶμοι τῆς κακοῦ. Idem τὸ εἶμοι κακοδαίμων & κέλευθος ἡ ἐ χάδου, heu me miſerum. ¶ Aliquando lætantis eſt, Eidem in Nub. οἶμ' ὡς ἥδομαι, hei mihi quàm lætor.

Οἰμωκτήριος, inertes, vnipeciæ.

Οἶμος, ου, ὁ, via, ſemita. ἀλλ' ἐν οἴμοις ἐ ἔξι ὁμοίᾳ εἰς ἄλλου. Heſiod. ἡσυχίη ἡ ἐ ἀνθρ- οἶμος ἐστ' ἀνδρί. Gen. Fœmin. Alphæus Mitylen. lib. 1. Epigr. ἀφελία δ' οἶμος ἐν ἐ ἔσται.

Οἰμωγή, ἡ, gemitus, vlulatus, fletus, Homer.
Οἰμώζω, μ. οἰμώξομαι, πρ. ωκα, ploro, ingemo, Sophocl. cum Accus. ἐμὲ τὸν δ' ἐν ὀλίγοντε μοι ὑπόσσαο, θανόντ' ἀπ' οἰμώξῃς, mortuum fuerint lamentati. ¶ Est etiã pœnas luo seu pẽdo, mulctor, Apud Aristoph. οἰμώξῃς, i. non impune feres.
Οἰμωγμός, cum luctu.
Οἰμωκτός, miserandum, triste, Aristoph.
Οἰνάριον, ὁ, ouum in Gen. Masculi. Aristoph.
Οἶνος, pampini, vitis folia.
Οἰνάγρα, ἡ, œnagra herba, οἰνηθήρας, Dioscor.
Οἰνογάρης, Cratin. vinum comportans.
Οἰναδία, ἡ, labruscæ fructus quum floret, flos vitis, Dioscor. li. 5. cap. 3. & lib. 1. ca. 157. ¶ Item œnithe auis sic dicta, ac si vitiflorem dixeris, Gaza ex Arist. li. 9 Anim. ca. 49. ¶ Est etiam οἰνὰς genus herbæ, Dioscor. li. 3. ca. 135. & Theophr. li. 6. ca. 7. hist. plant.
Οἰναδὲς οἶνος, œnanthinum vinum, quòd fit ex labrusca, Vide lib 5. Dioscor. ca. 25.
Οἰναζέω, pampinos derrahere vitibus, quod fieri solet matureſcentibus vuis, Arist. οἰνώμη.
Οἰνάζουσι, ων, τὸ, villum, diminutiuum ab οἶνος.
Οἰναρέα, palmes, οἰναρέίδες, pampini vitium.
Οἰναρής, οῦς, τὸ, pampinus, Xenoph. OEcon.
Οἰναρὸς, ὁ, vnedo, Theophr. li. 1 hist. plant. ca. 15.
Οἰνάς, ἀδος, ἡ, vinago auis, columba syluestris. ¶ Item vitibus censitus locus.
Οἰνοβαρὴς, ebrius, μεθυσος, μεθύων.
Οἰνοβαρὴς, solitarius sum, οἰνοβαρῶ, μονάζω, εἰμί.
Οἰνόβαρυς, ου, τὸ, vinum oleo mixtum.
Οἰνοβασία, ἡ, vitis apud antiquos, Hesiod. οἱ δ' ἐβόων οἰνοβασίας, alii vites vindemiabant. ¶ Οἰνας etiam vocant οἶνον πίδακες, teste Suid. ¶ Οἰνοβάτης, ὁ, vinarius, vinosus Gaz.
Οἰνάδες, vna est Athenis ex decem tribubus, Sui.
Οἰνοκλάδες, pampini, vitis frondes.
Οἰνοκόος, ὁ, vinarius, vinosus Gaz. ¶ Οἰνοχόη, vas vinarium Poll.
Οἰνόκοτος, ὁ, poculum aut vas vinarium vnde vinum hauritur, Aristoph. Interp. in Acharn.
Οἰνοκοτύλη, ης, ἡ, capax poculum vino repletum, Athen. lib. 11. & Hesych.
Οἰνόμη, & Οἰνώμη, σία, ξ, clau. temo, οἰνίδιον, πεδάλιον.
Οἰνόξεστος, ἡ, ον, vinum redolens, Dioscor.
Οἰνόξυλον, temulentus sum.
Οἰνοπήδιος, ὁ, ἡ, ον, ebrius Iliad. ά.
Οἰνόπλους, ου, ὁ, ἡ, solus, expeditus.
Οἰνοπλήκτης, ου, ὁ, plãta de qua Theo. hist. li. 9. c. 21.
Οἰνοπληθὴς, ες, temulentus, vino gaudẽs. ¶ Οἰνόπληθος, ον, idem. ¶ Οἰνοπληθία, Poll. temulẽtia.
Οἰνόφιλος, amator vini ab οἶνος, & φίλω. Athen.
Οἰνοφλυγία, ου, τὸ, mulsum, Dioscor. li. 5. ca. 17.
Οἰνόφλυξ, τὸ, οἰνοφλύγιον, pampinus.
Οἰνοφόρον, τὸ, viniferum solum, Hom. Odyss.
Οἰνοφυὲς, ες, vinosus, niger, vini colore.
Οἰνοφυὴς, ες, vinolentus, temulentus, Aristoph.
Οἰνοχάρης, ες, vino cerans, Euripi.
Οἰνοχάρις νῆσος, insula vini fertilis, Odyss. ι.
Οἰνοχάρης, ους, ὁ, vino percussus.

Οἰνοχοεύς, vinitor.
Οἰνοχοέω, ἡσω, potatio vini.
Οἰνοποτέζω, μ. ἐσω, π. αχα, vinum bibo, præbeo bibendum, conuiuor, Neutr. Absol. Hom.
Οἰνοποτήριον, vinum potare.
Οἰνοπότης, ου, ὁ, vini potor, bibaculus.
Οἰνοπώλης, ου, ὁ, vinarum magister Martiali, modiperator Varr. ¶ Οἰνόπωλις, etiam vocat ἀφθιτομαιὰ, Athen. li. 1. ¶ Οἰνοφόλαξ, idẽ, Cõm. Arist.
Οἰνοπώλιον, caupo. ¶ Οἰνοπωλεῖν, vẽdere vinum, Aristot. ¶ Οἰνοπώλιον, locus vbi vinũ venale.
Οἶνος, ου, ὁ, vinum. Athen. lib. 10. Οἶνος οὐ τῷ μαλλον, vinum clauum non habet, quo mirum mẽs dirigatur. ¶ Capitur etiam οἶνος pro potu ex hordeo confecto, Herodot.
Οἰνοπωλοῦντες, οἱ, qui vinum administrarunt.
Οἰνοποσία θεῶν, sacra in quibus vinũ libatur.
Οἰνοπώτης, ὁ, placentes vino subacta & melle, Arist. in Plur. ¶ Est etiã herba quædam, qua gustata corui inebriantur & canes, Athen. 9.
Οἰνοφανὴς, vinosus, πυρρὸς.
Οἰνοφλυγία, μ. ἐσω, inebrior, Deuter. 21.
Οἰνοφλυγία, ας, ἡ, vinolentia, Cic. ebrietas, Plut.
Οἰνοφλυξ, γος, ὁ, ebrius, vinosus, Xenoph.
Οἰνοφόρος, ου, ὁ, ἡ, οἰνήρης, œnophorum Martiali
Οἰνοφόρος, ὁ, ἡ, ὁν, vinifer.
Οἰνοφύλαξ, vide Οἰνόπωλις.
Οἰνόφυτον, τὸ, vinctum.
Οἰνοχόειον, ατος, τὸ, omne vas vinarium.
Οἰνοχόη, μ. ἐσω, π. ευκα, Iliad. ζ. & Οἰνοχόος, ου, ὁ, ἡ, vinum fundo, Iliad. 7. Accusat. οἰνοχόην, ἰσοκύλικα. ¶ Absolutè, Odyss. ι. ἐγκέρασ' ἡδὺν οἶνον μεθύλλοις. Ipsi autem comitiæ οἰνοχόαι dicuntur, i. vinum accipere à ministris.
Οἰνοχόος, ου, ὁ, cyathus, trulla, Hesiod.
Οἰνοχόος, ου, ὁ, pocillator, οἰνοχόη, ης, pincerna.
Οἰνοχρῶτες ἡ, ἱμάτια, cæruleæ & rubræ: sic Gaz. lib. 9. ca. 13. hist. plant. Theophr.
Οἰνωπὸς, ωπὸν, ὁ, niger, vini colore.
Οἰνόω, μ. ὠσω, π. ωκα, vino impleo, in vinũ mitto. οἰνοῦσθαι ὕδωρ, aqua in vinum versa, Nonn. ¶ Οἰνωθῆναι, inebriari, Gale. li 1. ad Glauc.
Οἰνώδης, ες, ὁ, ἡ, vinosus, vinaceus, Aphrod.
Οἰνῶνες, ῶν, ὁ, cella vinaria Colum. Xenoph.
Οἰνωπὸς, ὁ, ἡ, ὀν, ἡ, ὁν, ἡ, ὁν, ἡ, ὁ

foras. Vnde ἀπιχνεῖται, Hom. in hymno Panos.
Οἰχομαι, ἀοίχεσθαι, π. οἴχωκα, abeo, discedo, proficiscor, eo, contendo. οἴχεται εἰς Θρᾴκλον, in Thraciam profectus est, Demosth. ἀχθέμενος ἐς Δήλου, adibam Deum, Aristoph. ¶ Additur ei Participium interdum, Demosth. ὤχετο πρεσβεύων, legatus iuit. ὤχετ' ἐξαναστάς, surrexit & abiit, Plutarch. in Publ.
Οἰχόμενος, ὁ, mortuus. Ὁ δ' ἐξ. ἐνθυμοῦ τε πάντα οἷα τὴν οἰχομένην. Aliquando absens, ἀπών, Ibidē.
Οἶγρος, ὁ, palmes racemos habens.
Οἰδιπόδης, ου, perii, Sophocl. in Aiace.
Οἰκάδε, abiit, Herodot. οἰχόμενοι ἐς αἰγυπτίους.
Οἶα, puto, existimo, suspicor, poet. Accu. Odyss. ἕ, ἀλλὰ τάχ' ἂν οἷα, hæc non arbitror futura.
Οἰακίζειν, imperus.
Οἶαξ, ακος, ὁ, ouium, Odyss. ξ.
Οἰωνίζομαι, ἰσομαι, π. ισμαι, auguror, augurium vel omē accipio & interpretor, Depon. Accus. οἰωνισάμενος ἢ ἐκ πτήσεως, qui in triste augurium incidit, Aristt. lib. 5 Polit. cap. 4.
Οἰωνική & οἰωνιστική, ῆς, ἡ, augurum disciplina.
Οἰώνισμα καὶ τος, τὸ, & Οἰωνισμός, ῦ, ὁ, augurium, fausum omen. οἰώνισμα τ' ὀμοίας, augurium salutis, Dioni hist. lib. λζ.
Οἰωνιστής, οῦ, ὁ, augur. ¶ Οἰωνιστήριον, ου, τὸ, augurium, diuinatio, Xenoph. in Apol. locus augurandi.
Οἰωνιστικός, ὴ, ὸν καὶ οἰωνοπολικός, auguralis Gaz. οἰωνιστικὴ ἀξίωσις, auguratus, us, Cicer. ¶ Οἰωνιστική, ῆς, ἡ, augurandi scientia.
Οἰωνοβόρητος, auibus diripiendus, auibus deuoratus.
Οἰωνοθέτης, ου, ὁ, augur, ariolus, aruspex, Soph.
Οἰωνοθετική, ἡ, auguralis scientia.
Οἰωνοκρίτης, ὁ, idem, Suid.
Οἰωνοσκοπικός, ὴ, ὸν, augurandi.
Οἰωνοσκοπικῶς, adv. augurandi.
Οἰωνοσκοπικώτερος, augur, aruspex.
Οἰωνοσκόπος, ὁ, augur, Gaz. de Senect.
Οἶος, qualitas, Sophocl.
Οἰωπός, lanea vestis.

Ο Κ

Ὀ'κέλλω, μ. ελάσω. ἔκελσα, applico, appello ad lit*, allido, frango. ἔκελσαν πρὸς γῆν, inhibebant remos cessimque ibant, Herodot. ¶ Hinc ἔξω κέλσαι ποσὶν ἢ ἔξω κλῆσαι παροιμίας, eò dementiæ deuenit.
Ὄκερα, Doricè, pro ὑπήκοα, quando.
Ὀκέφαλα, freni partes iuxta mentum.
Ὀκλαδίας, ου, ὁ, flexio in genu.
Ὀκλάδιος, ου, ὁ, fractus, claudus, fractus & collapsus currus, Aristoph. Equit. ¶ Ὀκλαδίαι ἀμαξοχοεῖς, sella quę complicari & explicari solet.
Ὀκλάζω, μ. άσω, π. ακα, flecto genua ad terram, deficio, impar sum, labascо, procumbo, recuruo, li. 7. Epigr. & Soph. in Oedipo Colon. ¶ Ὀκλαδίαν, idem.
Ὀκλάξ, geniculatim Plin. flexo genu, Interpr. Hom. & Arat. ¶ Ὀκλάδην, idem.
Ὀκλασία, ας, ἡ, q. geniculatio, flexio in genu.
Ὀκλασμα, ατος, τὸ, genus saltationis Persicæ, quod in Thesmophoriis exerceri consuerat.
Ὀκλάσπετα, ingeniculans, Diomed.
Ὀκλασμός, genu flexo, vt ranæ quum saltant, Sui.
Ὀκνέω, & ἐκνέω, μ. ήσω, pigresco, sum cardus.
Ὀκνηρία, ας, ἡ, pigritia.
Ὀκνηρός, ὰ, όν, piger, cunctator, ἀκνηρότερος ὁδοῦ, Xen. li. 1. Pæd. remissius adibat.
Ὄκνος, ου, ὁ, pigritia, timor, negligentia.
Ὀκνός, ὴ, όν, piger, timidus, Cyrill.
Ὀκνός, ῦ, ὁ, cunctatio, ignauia, segnities, Cyrill. Phauor. & aliis etiā ὄκνος hac significatione. ¶ Ὄκνος definitur à Stoicis, φόβος μελλήσεως ὀρθῆς πρᾶξις, metus consequentis laboris Cic. Tusscul. ¶ Ὀκνὸς, itē ardea, auis asteria seu stellaris, Aristot. li. 9. Anim. cap. 18.
Ὀκνόδης, ες, ὁ ἡ ὁ, piger, segnis.
Ὄκνος, vnde.
Ὁκοῖος, ποῖος, qualis, sicut ὅκως ρ ὅπως, Ionicè.
Ὁκόσος, Ionicè, pro ὁπόσος, quantus.
Ὁκόσε, quot. ὁπόσα.
Ὁκόσε, quoties. Ὅκα, vbi, positquam.
Ὀκρία, petra, saxum, Etym.
Ὀκριάω, asperor, γνάθοις.
Ὀκρίας, ου, ὁ, pulpitum, Plat. in Symp. ¶ Ὀκρίδες, etiam instrumentum est pictorum.
Ὀκρίς, asperitas, eminentia oblonga, Hippocr.
Ὀκρόεις, εσσα, όεν, asper, molestus, difficilis. ἔφριξε δ' ὀκρόεσσα, Homer. in Iliad. horribilis & aspera.
Ὀκρύω, aspero, asperum reddo, Etym.
Ὀκτάκομος, octo buccellarum.
Ὀκτάδιον, parnus calathus in auiariis, Hesych.
Ὀκτάεδρος, ου, ὁ, octonarum sedium.
Ὀκταετηρίς, ίδος, ἡ, octennium.
Ὀκταέτης, ες, natus octo annos.
Ὀκταήμερος, ου, ὁ ἡ, octani diei. ὀκταήμερα ἐκπιμμερος, quæ fit octauo die, Philip. 3.
Ὀκτάκις, octies.
Ὀκτακισχίλιοι, octo millia, octies mille, Xenoph.
Ὀκτάκτιος, ὁ, habens octo radios: rotæ epith.
Ὀκτακόσιοι, octingenti, Thucyd.
Ὀκταμηνιαῖος, ου, ὁ, octimestris. ὀκταμηνιαῖα ζῷα, infantes octauo mense editi, Aphrod.
Ὀκτάμηνος, octo mensis natus, octimestris.
Ὀκτάπηχυς, octo cubitorum.
Ὀκταπλάσιος, octuplus, Aristoph. Interp.
Ὀκτάπους, ποδος, ὁ, octipes, apud Scythas, qui duos boues, & vnum currum possiderent, Lucian.
Ὀκτάπους, octipedalis, cācer fluuiatilis, Nic.
Ὀκτάπους, ποδος, ὁ, octipes, Interp. Odyss. ι.

Ὀκταύμοιρος, octoiuges Liu.
Ὀκτάστυλος, ὁ, habens octo columnas.
Ὀκτάω, fero, habito.
Ὀκτήρης, ὁ, octiremis nauis, Polyb.
Ὄκτη, octo, ὁ ὀκτὼ ἀριθμός, octonarius numer*.
Ὀκτώβριος, ου, ὁ, October, Plut. in Romul.
Ὀκτωκαίδεκα, decem & octo, duodeuiginti.
Ὀκτωκαιδεκάπηχυς, octodecim cubitorū, Diod.
Ὀκτωκαιδέκατος, octodecimus.
Ὀκτωκαιδεκέτης, natus annos octodecim, Dem.
Ὀκτωπλάσιος, octuplus, Plat. in Timæo.
Ὀκτώπους, ὁ, octipes, ὀκτὼ ποδῶν.
Ὀκχέω, exhaurio, exantlo, subeo, Pind.
Ὄκχη, fulcimentum, quies, sustentaculum.
Ὄκχος, ου, ὁ, vehiculum, ὄχημα, Pindar.
Ὅκως, pro ὅπως, vt, Ionicè.
Ὀκχῶ, contineo, habeo.

Ο Λ

Ὀλαμεύς, feminum collector, Etym.
Ὀλάστωρ, ὁ πανταχοῦ λογιστής, femina colligens, Etym.
Ὁλάργυρος, ου, ὁ, totus ex argento, Athen.
Ὁλάστριον, τὸ, canistrum molarum falsarum. ¶ Ὁλάστριον, τὸ, idem, Syracusiorum lingua.
Ὀλβίζω, μ. ίσω, π. ισα, beo, beatum prædico.
Ὀλβίζομαι, ίσομαι, π. ισμαι, beatus sum, Depo.
Ὀλβιόζηλος, ου, ὁ, ἡ, cui summum bonum & beatitas in ventris est cura, Athen. lib. ἡ.
Ὀλβιοδαίμων, ονος, ὁ, fortunatus, δαίμων, Iliad. γ.
Ὀλβιόμολπος, in Epigr. felicitatem adferens.
Ὄλβιος, ου, ὁ, felix, diues, locuples, Herodot. lib. ἀ, τὸν Σόλωνα, μακάριον τὸν πάλαι ζώοντα ὄλβιον, mortalium neminem beatum esse.
Ὀλβιόπτολις, ὁ, in Epigr. diuitiarum datrix.
Ὀλβοδοτήρ, præbens diuitias, ὀλβιοδότης.
Ὄλβος, ου, ὁ, beatitudo, opes, Odyss. ξ.
Ὀλβοφόρος, diuitias & opes ferens, Eurip.
Ὄλεθρος, periit.
Ὀλέθριος, ου, ὁ ἡ, pernicios*.
Ὄλεθρος, ου, ὁ, strages, cædes, iactura, clades, Dem.
Ὀλέκτειρα, pernicios*, Etym.
Ὀλέκτωρ, peribit, Homer. Iliad. ε.
Ὀλέκω, perdo, pereo. ὀλέκεντο ἥρωες, Iliad. ἀ.
Ὀλένη, cubitus, os cubiti, gibber, Aristoph.
Ὀλέσσω, perdo, φονεύω, ἀφανίζω, destruo, Ody. ξ.
Ὀλεσσίδιον, fœtidum, turbatum.
Ὀλέσσω, periisse, perire.
Ὀλετήρ, ῆρος, homini afferens perniciem, Theognid.
Ὀλισθοπλόος, ου, ὁ ἡ, ὁ, q. glebiperda.
Ὀλίσθημα, idem quod Ὀλίσθημον.
Ὀλίστρα, ας, ἡ, q. perditrix, pernicios*.
Ὀλοθρευτής, occisor, φονεύς, perditor Cicer.
Ὀλοίμην, perdo, deleo, amitto, Iliad. ἀ.
Ὄλυρα, hordeum sale mixtum, Aristop. Inter.
Ὀλισθηρός, lubricus.
Ὀλίγος, paululum.
Ὀλιγαιμία, sanguinis inopia.
Ὀλιγαιμος, cui parum est sanguinis, exanguis,
Ὀλιγάκις, paucies, raro, parcè.
Ὀλιγανδρεῖν, hominum penuria laborare. ὀλιγανδρήσασα βουλή, senatus patrum paucorum, Plutarch. in Publicola.
Ὀλιγανδρία, ας, ἡ, hominum penuria, Xenop.
Ὀλιγαρχεῖον, ου, ὁ, tenuiculus apparatus Cicer.
Ὀλιγάρχης, ου, ὁ, frugalis, frugi, parcus.
Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, frugalitas.
Ὀλιγαρχικός, τὸ, idem.
Ὀλιγαρχικὸν, ὁ, penuria cibi, ὁ λεῖψις τῶν ἀστῶν, Suid.
Ὀλιγαρχῶ, paucorum potentiam tenere.
Ὀλιγαρχῶμαι, dego sub statu paucorū, Thucyd.
Ὀλιγαρχία, ας, ἡ, paucorum regimen, Demosth.
Ὀλιγαρχικός, paucorum potentiæ deditus, Iud.* in Pandect. ad paucorum potentiā pertinēs, Demosth. ἐξ' ὀλιγαρχικὸν συμπεσεῖν, cōiuratio status paucorum, Thucyd. ¶ Ὀλιγαρχικὸν, quod est proprium Oligarchię.
Ὀλιγαρχικῶς, adv. ad oligarchiæ naturā spectās.
Ὀλιγαύλαξ, ακος, ὁ ἡ, exigua regio, q. paucos sulcos habens.
Ὀλιγαχόθεν, aliquantulum, alicunde, Herodot.
Ὀλιγαχοῦ, paucis in locis.
Ὀλιγάω, μ. ήσω, π. ηκα, diminuo, Actiu.
Ὀλιγαπελάω, μ. άσω, π. ακα, ad parum redactus sum, animo deficio, Neut. Absol. Odyss. ε.
Ὀλιγαπλίη, in Odyss animi defectus.
Ὀλιγαρσία, tenuis, inops, πτωχός. in Epigr.
Ὀλίγιστος, minimus, paucissimus, parcissimus. Plat. in Epist. 7. ὀλίγιστον διάστημα, interuallū quām minimum, Aristot. in Probl.
Ὀλίγιστος, parcè seu parcissimè.
Ὀλιγμός, tactus, ductus.
Ὀλιγόαιμος, qui sanguine est paucо. Aphr.
Ὀλιγόζωος, breui viuens tempore.
Ὀλιγοήμων, negligens, ὀλιγωρῶν τε.
Ὀλιγόθριστος κάλαμος, Theophr. de hist. plant. l. 12. arundo paucioribus genicnlis & lōgioribus internodiis Plin. lib. 16. cap. 36.
Ὀλιγόκαρπος ἡ, ὁ, parum fœcundus.
Ὀλιγοκτήμων, ονος, ὁ, paucis egens.
Ὀλιγοκτησία, paucarum rerū indigentia, Suid.
Ὀλιγοκτήτης, ου, ὁ, modico contentus victu.
Ὀλιγοκτονέω, μ. ήσω, π. ηκα, languco, de animam agentibus, Homer. de Hectore expirante.
Ὀλιγοκτόνος, ος, ον, & Ὀλιγοκτόνος, parum potens.
Ὀλιγοκτονία, languor, in Epigr.
Ὀλιγολαιόω, quum oleæ parcus prouentus exitit, nec larga oliuitas, Theophr. de caus. lib. 6. cap. 11.
Ὀλιγονεκής, ὁ ἡ, ὁ, paucorum annorum.
Ὀλιγοντία, ας, ἡ, paucitas annorum, Dion.
Ὀλιγόπυρος, parum caloris habens.
Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.
Ὀλιγόκαρπος, quasi paucifer, parum ferens fructum.
Ὀλιγομαθής, ὁ ἡ, ὁ, indoctus.
Ὀλιγομίσθιος, parum stipendii habens, Plat.
Ὀλιγόμυθος, pauciloquus, vt pauciloquium Plaut. i. ὀλιγομυθία.
Ὀλίγον, parum, aliquantum, nonnihil. ὀλίγον ὕ-

σον, paulum admodum, Lucian. ὀλίγον ὕστερον, paulò pòst, Aristoph.

Ὀλιγοπαῖς, αιδος, cui pauci sunt filii, Plat. de Legib.

Ὀλιγοπλοΐα, idem quod ὀλιγοπλοΐα. (tas.

Ὀλιγόπλοια, & ιος poet. imminutio, imbecillitas.

Ὀλιγόπιστος, parum fidens, seu cui parum fidendum. ὀλιγόπιστος μήτηρ, modicæ fidei mater, Nazanz.

Ὀλιγοποτέω, parum potus desidero, parum bibo, Plut. in Apophthegm.

Ὀλιγόποτος, parum bibens, Aristot.

Ὀλιγόπτερος, quibus parcior penna est.

Ὀλιγόπυρος, parum habens tritici, Theophr.

Ὀλίγος, η, ὸν, paucus, angustus, infrequens. ἐς ὀλίγους τὰ ἐς πόλεις κατέστησαν, ad paucos redegerunt Rempub. Thucyd. ὀλίγοι χρόνοι, pauli sper, Eidem. κατ' ὀλίγον, paulatim, leuiter, modicè, Aristot. de mund.

Ὀλιγοστίνη, exiguo pastu esse contentum.

Ὀλιγοστός, ή, όν, qui modico cibo vtitur. ¶ Ὀλιγοστία, ας, ἡ, cibi parcitas, tenuitas.

Ὀλιγόσπορος, parum seminis emittens.

Ὀλιγόστιχος, paucos versus continens.

Ὀλίγοστον, ου, τὸ, paruum admodum.

Ὀλιγοστός, ή, όν, paucissimus, perpaucus, paucis comitatus. ἡμέραν ὀλιγοστὸς ἀπέπλευσε, Varro cum paucissimis equo est abductus, Plut. in Fab.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas, inopia.

Ὀλιγοτόκος, parcus partus.

Ὀλιγοτόκος, raro & paucos fœtus pariens.

Ὀλιγοτρεφής, ὁ, parcissimè generans.

Ὀλιγότριχος, ὁ, qui paucis tegitur pilis, Aristot.

Ὀλιγοφάγος, qui pauco cibo contentus est.

Ὀλίγου, ferè, penè, propemodum. ὀλίγου ἔλειπε, parum abfuit quin ceperint, Thucyd.

Ὀλιγούδρος, cui pauca aqua sufficit, Theophr. hist. lib. 6. cap. 7.

Ὀλιγόυλος, τὸ, arida, sterilia, Eustath.

Ὀλιγύπνος, ὁ, ἡ, insomnis, vigilans.

Ὀλιγοφιλία, ας, ἡ, amicorum inopia, Antiph.

Ὀλιγοφόρος, ον, vinum quod non multæ aquæ ferendæ est: aqueum vocant, Comm. Aristophan.

Ὀλιγόφρων, ὁ, pusillanimis, μικρόψυχος, sine cura, ociosè abundans, epith. ebrietatis, Plutarch.

Ὀλιγόφυλος, paucis aut raris foliis constans.

Ὀλιγόχους, & ὀλιγόχοος, minus fertilis, Theophr.

Ὀλιγόχρονος, ον, ὁ, qui est exigui temporis.

Ὀλιγοχρονία, paucitas fidium, Athen.

Ὀλιγόψυχος, animo esse pusillo.

Ὀλιγόψυχος, impatiens, pusillanimis.

Ὀλιγωμοσία, μ. ὄσσον, π. ακρε, diminuo, breuio Quint.

Ὀλιγωρία, μ. ὄσσον, π. ακρε, paruipendo, negligo, Xenoph. τῶν φίλων ὀλιγωρεῖν, amicos habere neglectui.

Ὀλιγωρητός, ή, όν, contemnendus.

Ὀλιγωρία, ας, ἡ, negligentia, contemptus, despicientia Cic. ὀλιγωρία τῶν θείων καὶ ἀθεότης, rerum diuinarum contemptus, Plut.

Ὀλιγώρητος, ον, ὁ, negligens, incuriosus.

Ὀλιγώρως, negligenter. ὀλιγώρως ἔχειν τινός, Demosth. ὀλιγώρως εἶχον, negligentes erant.

Ὀλίζανος, ὁ, μειοῦται, minuitur.

Ὀλίζων, exiguus, vilis, Nicand. in Alexiph.

Ὀλίθαλπος, ον, ὁ, paucum calorem habens.

Ὀλικός, ου, ὁ, vniuersalis, generalis.

Ὀλικῶς, generaliter atque vniuersè Cicer.

Ὀλκοί, manipulorum vincula.

Ὀλίσθος, ὁ, ὀλίζος: sic Tarentini, Etym.

Ὀλίσθος, ου, τὸ, olusatrum, petroselinum.

Ὀλισθηρός, pudendū coriaceū, Arist. in Concion.

Ὀλισθάνω, μ. ἔσω, π. ακα, & Ὀλιδαίνω, μ. ἔσω, π. ακα, & Ὀλιδέω, labor, cado, labasco, defluo. ὀλισθαίνουσι γλῶτται, labente lingua, Plutarch. in Public. ὀλισθάνειν ὀλίζρα, in perniciem incidere, Nonn.

Ὀλισθηρὰ φύσις, lubrica natura, in Epigram.

Ὀλίσθησις, ητος, τὸ, lapsus, ruina.

Ὀλισθητός, ου, ὁ, lubricus, inconstans.

Ὀλισθηρός, ου, ὁ, lubricus lapsus, lubricitas, Lucian.

Ὀλισθήσων, ουσα, ον, labens.

Ὀλισθος, lapsus, σφάλμα, Aristoph. in Epigr.

Ὀλκάδιον, ου, τὸ, nauicula oneraria.

Ὀλκάζω, traho, ὅλκω χαλινάζω, Hesych.

Ὀλκαῖα, ας, ἡ, cauda, Nicand. in Ther.

Ὀλκαῖον, peluis, crater, Poll. ¶ Sic etiam dicitur πρῶτον ὄλκιον, remo nauis, Apoll. Rhod. lib. 1.

Ὀλκεύς, ὁ, qui trahitur, Nicand. Ther.

Ὀλκάς, άδος, ἡ, nauis oneraria, nauis onusta mercibus, nauigium, Thucyd. ¶ Accipitur etiam simpliciter pro quacunque naui, Athen.

Ὀλκεῖον, τὸ, genus vasis vnguentarii.

Ὀλκεῖς, qui retia attrahunt, Hesych.

Ὀλκέω, traho nauem oneriariam.

Ὀλκή, attractio, tractus, sequacitas, inclinatio. ἡ ὀλκὴ τῶν ὑγρῶν, attractio humoris, Theophrast. l. 5. c. 5. de caus. ¶ Item mensura, pondus. ὀλκὴ ὀβολῶν ε', quinque obolorum pondus, Dioscor. ¶ Ὀλκὴ τὸ τελευταῖον ἑλκόμενον, i. cauda, ἑλκτὸν, Hesy. ἑλκόμενον, ὀπίσω, vis: item πνεῦμα, Theophr. de caus. li 5. ca. 5. Eidem est & ῥοπή. ¶ Peculiariter verò ὀλκὴ idem est quod drachma, Galen. ¶ Item Nicand. Schol. τὸ κατὰ πλοῦν ὑφελκόμενον σκάφος.

Ὀλκήεις, ὁ, ponderosus, Nicand. Ther.

Ὀλκήιον, carina nauis. ¶ Item lignum nauis affixum quo ea protrahitur, Apoll. Schol. lib.

Ὀλκία, τὰ, gubernacula, πηδάλια, Poll.

Ὀλκιμος, ponderosus, Dioscor. li. 2. cap. 104. ¶ Item glutinosus, lentus atq; mollis, tractu facilis. Hesych. ¶ Item liquidorum ac siccorum vas, Poll.

Ὀλκός, ὁ, τὸ, allium.

Ὀλκός, ὁ, ὁ, tractus, vestigium corporis tracti in se se agentis & velut reptantis: proprie τὸ ἐφ' ἑλκόμενον σῶμα, Nicand. in Theriac. ¶ Et stellæ discurrentis per æthera tractus fulcûs que flammarum quem ducit, ὀλκοὶ vocantur ab Apoll. in Argon. ¶ Item cauda, Lucian. ¶ Ὀλκοὶ, lorum, ἱμὰς, Sophocl. in Electrâ. ¶ Item

¶ Item Ὀλκεῖ siue κωμωλκεῖ, Poll. instrumenta quibus subducuntur naues: vocantur ab Isidoro puluini. ¶ Ὀλκὸς etiam aranei species, Dioscor. lib. 2. cap. 68. ¶ Item herbæ nomẽ Plin. lib. 27. cap. 10. ¶ Ὀλκὸς quibusdam est ὀδωδὼς, Gorr. ¶ Corpus, τὸ σῶμα, Nicand. Ther. Schol.

Ὀλκτικός, διεκτικὸς, attractorius, Bud. ex Plat. 7. de Rep.

Ὀλκὸς κώπαιος, illex, ὁ ἑλκυστικὸς καὶ ἐπαγωγός, Suid.

Ὀλοβόη κακὸς θάνατος, mala morte pereo. Iliad. γ. Ὀλοφυρμὸν ὑποστ. ακρ. & Ὀλόλυξις, & Ὀλόλυσις, pereo.

Ὀλμος, orbicularis lapis leguminibus excendendis.

Ὀλμοὶ, pilæ, Interpr. Aristoph. in Vesp.

Ὀλμίσκοι, concauitates dentium molarium, veluti mortariola.

Ὀλμοποιοὶ, mortariorū artifices, Arist. 3. Polit.

Ὀλμεὺς, ὁ, pila cylindraria, mortarium, Hesiod. ¶ Item pars humani corporis, quæ thorax, à collo ad pudenda, Poll. ¶ Inuenitur pro tripode Apollinis, aut pro vate. Hinc Ὀλμεύς, cognomentum Apollinis, Interpr. Aristoph. ¶ Item cauitas coxendicis. ¶ Ὀλμος etiam volgiolus Plin. cylindrus, ὁ κύλινδρος, Hesy. ¶ Apud Athen. lib. 11. est poculi genus instar eorum formatum.

Ὀλοεργεῖν, integras dictiones scribere, Plutar.

Ὀλοθρεύς, maleficus, κακοῦργος.

Ὀλοίτροχα, τὰ, vertibula, calli, tubera, Aristot.

Ὀλοθρία, ας, ἡ, exterminatio.

Ὀλοθρευτήρ, ῆρος, ὁ, exterminator Cicer.

Ὀλοθρεύω, μ. ἔσομαι, exterminо, perimo, Accus.

Ὀλοίτροχος, ον, ὁ, obliquus, rotundus, Etym. ¶ Item graue saxum Vallæ apud Herodot. lib. 5.

Ὀλοκαυτεύσιος, ὁ, penitus contusus.

Ὀλοκαύτωμα, ατος, τὸ, Sapien. holocausti hostia.

Ὀλοκάρπωσις, holocaustum, Esaiæ 41.

Ὀλοκάρπωσις, victima, q. totum combustum. ¶ Ὀλοκαύτωμα, ατος, τὸ, & Ὀλοκαύτωσις, ὁ, ἡ, idem, Nazanz. ¶ Ὀλοκαυτέω, μ. ἔσω, π. ακα, sacrifico.

Ὀλοκληρος, ον, ὁ, & Ὀλόκληρος, ον, ὁ, hæres ex asse, integer, incolumis. ¶ Ὀλοκληρία, ας, ἡ, integritas hæreditatis, sanitas, Esaiæ 1.

Ὀλόκυρσος, herba, σαμψήτης, Dioscor. li. 3 cap. 57.

Ὀλόκυτος, herba quædam, syluestre olus, Gal.

Ὀλολύγη, & Ὀλολυγμὸς, ου, ὁ, eiulatus mulieris, vociferatio, Iliad. ζ.

Ὀλολυγών, eiulatus, quem emittunt mares ranæ, fœminas ad coitum vocantes, Plin. li. 11. cap. 37.

Ὀλολυγών, auis solitariæ genus, Arat.

Ὀλολύζω, μ. ὀξω, cum clamore ploro, plaudo, eiulo, clamito, μετὰ κραυγῆς θρηνῶ, Neutr. Abisol.

Ὀλομελὲς, omnibus suis partibus constans, Athen.

Ὀλος, nigrum seu atramentum sepiæ piscis.

Ὀλοσύδη, Eustat. Ilia. φ. fructus ficus syluestris.

Ὀλοιδερός, ου, ὁ, ἡ, ὸν, scatens simo.

Ὀλοίτροχος, ον, ὁ, rotundus instar rotæ, perniciosus in currendo, saxi epith. Iliad. ν.

Ὀλοός, ὁ, ἡ, perniciosus, ὀλίθριος, κακός. Vnde οὐλοῖς & ὀλοὸς ἦμαρ, Homer. Odyss. ξ. ὀλοὸν πνεῦμα, ὀσμὴ, odor tetterrimus, Ὀ. δ. Ὀλοὸς γῆρας, grauis senectus, Apoll. Rhod.

Ὀλοόφρων, ονος, ὁ, perniciosa sciens, pernicious, exitiosus, ὀλίθριος, κακοπαθὴς, Iliad. ε.

Ὀλοπόρφυρος, totus purpureus.

Ὀλοπτέρυγος, q. totipennis, Arist. hist. Anim.

Ὀλόπτω, excorio, cuello, λεπίζω, πλάω, Hesych.

Ὀλόπυρος, Athen. lib. 3. faba, legumen.

Ὀλοριζεὶ, radicitus.

Ὀλόριζος & ὁλοπαράπτως, radicitus auellitur.

Ὀλος, ον, ὁ, totus, cunctus, integer, solidus. τὸν ἐκεῖ πᾶν ὅλον καπήλιον κύλον, de summa rerū aleam iacturus, Demosth.

Ὀλός, ου, ὁ, atramentum sepiæ, ὀλὸς, Hippocr.

Ὀλοσκληρος, durissimus.

Ὀλόσιτον, herba, de qua Dioscor. lib. 4. cap. 12.

Ὀλοσυρόκλαυστος, ineptus in sonanda tibia: scomma in indoctum tibicinem, Eustat. Iliad. σ.

Ὀλόσφυρος, & Ὀλοσφύρατος, Hesych. solidus, non conflatus, sed ductus malleo, Plin. li. 33. c. 4. ¶ Dicitur etiam Ὀλοσφυρόλαπτος, Ioseph. & Ὀλοσφύρηλατος, in Epigr.

Ὀλοσχίσιον, Aduerb. Bud. in Epist. prior.

Ὀλοσχερὴς, ὁ, ἡ, integer, plenus, totus. ἀποκλαῦσαι ὁλοσχερέστερον κεφάλην, integrè tusum Marcell. plenius tusum Ruell. Dioscor. lib. 2. ca. 94.

Ὀλοσχερῶς, planè, ad extremum. ὁλοσχερῶς συμβάλλειν, penitus contundens Marcell. Dioscorid. lib. 5. cap. 64.

Ὀλόσχιζος, simplex vel solidus, Plat. in Polit.

Ὀλόσχοινος, ὁ, pediculi tenacèque pomorum è quibus pendent. ¶ Nicand. gemmas ἡ ὄξα ἐβόλους malorum punicorum ὁλόσχοινος vocauit.

Ὀλόσχοινος, ὁ, μαρίσκος, genus iunci, Theophr. lib. 4. ca. 13. hist. plant. ¶ Vsurpatur prouerbialiter de duro & procaci sermone, quo vel mot os alicui percellimus, Erasm. in Chil.

Ὀλοτελὴς, ὁ, ἡ, ὁ, totus, integer, perfectus.

Ὀλότης, τος, integritas.

Ὀλοτληθὲς, vasto, ca. 2. Hierem. pro ὁλοθρεύω.

Ὀλοτρόχαλος, ὁ, curribilis, lapis rotundus.

Ὀλοφύρεσθαι, vellere, xizaniam extirpare, Attice.

Ὀλοφυσίδιον, ὁ, ου, pustula, inflatio cutis.

Ὀλοφυσώδης, ὁ, ἡ, luctus, luctuosus, lugubris, Iliad. δ.

Ὀλοφυδνώδης, ὁ, ἡ, ὸν, confusus exortus, confusus, Gaz. ¶ Ὀλοφυδνὸν, Aristot. rotunda, orbiculata.

Ὀλοφυκτὶς, ίδος, ἡ, pustula, tuberculum, Galen. apud Hippocr. ¶ Dicitur etiam Ὀλοφυδὶς, ίδος, Theoc. Edyl. 8. ¶ Ὀλοφυδὶς, ίδος, Adiect. tuberculosus, pustulosus, Nic. in Ther.

Ὀλόφυλος, integer, ὁλόκληρος.

Ὀλοφύρομαι, μ. ὀμαι, lugeo, defleo, queror, lamẽtor, deploro, eiulo, Depon. Abisol. Phalaris Accus. jungit: Genit. Homer. Ὀλοφύρεται πάτρ

κακοῦς, calamitatis tædio affectus, Thucyd.
Ο'λοφυμμός, οῦ, ὁ, luctus, ciulatus, Athen. li. 14.
Ο'λόφυρσις, fletus, deploratio, miseratio, Thuc.
Ο'λοφυρτικὸς, ὴ, ὸν, lamentatorius.
Ο'λόφυτον, υ, sinapi Persicum.
Ο'λοφόϊα, τὰ, pestilentiæ, arreti. pestifera pernicies, molesta consultatio, Hom. Odyss. ϛ.
Ο'λοτρὸς, ὴ, ὸν, versutus, perniciosus.
Ο'λόχρως, toticolor, Gaz. li. 5. cap. 6. de gener. Animal.
Ο'λοψύχως, toto animo, ὅλῃ ψυχῇ: μεταφορικῶς.
Ο'λοόστατος, ὁ, ἡ, τὸ, terrimus odor, Homer. Odyss.
Ο'λπη, ης, ἡ, lecythus, i. vas olearium, ampulla, Epigr. & Edyll. 2. Theocr. ¶Pro vase quo vinum infunditur, Athen. li. 11.
Ο'λπες, montes dividentes Italiam & Celticã. ¶Ο'λπις, ιδος, ὁ, idem.
Ο'λύκη, perdo, occido, obsideo.
Ο'λύμπια, τὰ, Olympia certamina, quæ quinto quoque anno celebrabãtur in honorem Iouis. ὀλύμπια ποιεῖν, Demo. ὀλύμπια τὰ ἐπὶ Λεοτροφίδου, Thucyd. ¶ Accipitur sæpe Adverb. pro in Olymp. ¶Ο'λυμπιακὸς, ὸν, ὁ, Olympiacus. ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, Aristoph. ¶Ο'λυμπικὸς, & Ο'λυμπιος, ου, ὁ, idem, in Epigram. ¶Ο'λυμπιάζειν παρεῖναι, ad Olympiam adesse, Thucyd. ¶Ο'λυμπίαδι, Aduerb. ad Olympia, in Olympiis. τὸ ὀλυμπίαδι χρημάτων, Thucyd. pecuniæ Olympiacæ.
Ο'λυμπιὰς ἄνεμος, Olympias ventus, qui & ἀργέστης, i. Corus, Aristot. de mund.
Ο'λυμπιὰς, άδος, ἡ, olympias, quinquennium, lustrum, ὀλυμπιὰς δυοῖν ἡμιῶν. ¶Item cœlestis, Sophoc. τὰς ὀλυμπιάδων θεοὺς, i. τοὺς ἀεὶ ὑφ' ἡμῶν.
Ο'λύμπιος, ου, ὁ, cœlestis, admirandus, Hom. Iliad. ά, ὀλύμπια δόματ' ἔχοντες.
Ο'λυμπονίκης, ου, ὁ, victor in Olympiis, Thuc.
Ο'λυμπος, ου, ὁ, Olympus, mons Thessaliæ. Et a cœlo ponitur, quasi ὁλολαμπὴς, i. totus lucés, Aristot. de mund. ¶Ο'λύμπου νόμος, nænia, carmen sepulchrale, ᾠδὴ θανατήλιος, Poll. ¶Ο'λυμπόνδε, ad cælum.
Ο'λωάζω, caprificare Gaz. apud Theoph. li. 2. hist. plant. cap. 9. Transfertur & quadam similitudine ad palmam arborem, Theophr. de caus. plant. lib. 2. cap. 13.
Ο'λωὸς, ου, ὁ, ficus syluestris, caprificus. Vide Galen. Simplic. li. ά. & Constantin. Cæsarem γεωπον. lib. 10. Dioscor. lib. 1. cap. 186. ¶Hinc Ο'λωὸς ἐκ σκοπᾶ, dicitur ficus olynthos ferens, Theophr. de caus. plant. li. 5. ca. 7. ¶Ο'λωοτροφεῖν, olynthos ferre, Theophr. histor. lib. 3. cap. 8.
Ο'λωὸν θρᾶμμα, purgamentum, κάθαρμα.
Ο'λυρα, ας, ἡ, legumen nigrum eruo minus, filigo Gaz. Vallæ nunc auena, nunc far: Plin. li. 18. cap. 10. arinca, Herodot. αἱ πυροὶ καὶ ὁ ὄλυρος καὶ αἱ κριθαί. ¶Homer. etiam pabulum facit equorum. Iliad. θ.
Ο'λοὸς, turbidus, niger. θολερὸς, μέλας, Hipp.
Ο'λοὸς, pernicious, Hesiod.
Ο'λωλα, perii, Attic. π. μεσ. Sophocl.
Ο'λως, omnino, in summa, Arist. 2. Rhet.

Ο Μ

Ο'μαδὸν, congrego, ἀθροίζω. Hesych.
Ο'μαδέω, μήσω, clamo, tumultuor, fremo, Odyss. ά.
Ο'μαδὸν, summatim.
Ο'μαδὸς, οῦ, ὁ, breui, conuentus, cœtus.
Ο'μαιμὲς, ὰ, ὲς, ὁ, & Ο'μαίμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁμόφυλος, consanguineus, vox poetica. Poll.
Ο'μαιμοσύνη, consanguinitas, in Epigr.
Ο'μαιχμία, ας, ἡ, confœderatio, concordia belli faciendi. ὁμαιχμίαν σωτῆρος ποιεῖν τὸν πόλεμον, belli societatem aduersus Persam contrahere, Herodot. ¶Dicitur & ὁμαίχμιον, Hesych.
Ο'μαιχμοὶ, ὠν, ὁ, confœderati, commilitones.
Ο'μαλῶς, Aduerb. simul, ὁμοῦ.
Ο'μαλὸς, idem quod ὁμαλὸς, æqualis, partibilis, Theophr. li. 3. hist. plant. c. 4.
Ο'μαλίζω, ἰσω, π. ισα, explano, æquo, expolio adæquo, Aristot. ὁμαλίζει ἡ ἐπιφάνεια τὰς κοιλάδας. ¶Dicitur & ὁμαλύνω.
Ο'μαλότης, ητος, ἡ, æquabilitas, Aristoph. in Plut.
Ο'μαλὸς, ὴ, ὸν, planus, læuis, æqualis, p. ar. æquabilis, Plat. Tim. ὁμαλὰ δίαιτα, æqualitas ciuilis.
Ο'μαλότης, ητος, ἡ, planicies, æqualitas, adæquatio.
Ο'μαλύνω, ὁμαλῶ, π. υνα, explano, polio, adæquo, ad æqualitatem redigo, Accus. Aristot. 6. Metaph.
Ο'μαλῶς, æquabiliter, sedatè.
Ο'μαρὲς, simul.
Ο'μάρξω, abstergo, κάθαιρω.
Ο'μαρτέω, μήσω, π. ηκα, sequor, ἕπομαι, ἀκολουθῶ. Dat. Hesiod. ὁμαρτοῦσαι δὲς ἔμολεν.
Ο'μαρτὴ, simul, collectim, vnum post alium, eodem tempore, Iliad. ά.
Ο'μαρτία, ας, ἡ, vniuersitas.
Ο'μάσσω, σω, ὁ, commilito, in Epigr.
Ο'μαυλὸς, ὁ, ὸν, concinnus, cohabitans, Soph.
Ο'μβρέω, μβρήσω, π. ηκα, pluo, Neutr. Nazanz.
Ο'μβρημα, ατος, τὸ, imber.
Ο'μβριος, pluuius, Hesiod.
Ο'μβρία, Theophr. lib. 4 cap. 6. de caus. plant. ὧν ὀμβρίας φύσεως, frequentia imbrium prouenire.
Ο'μβρὶς, & Ο'μβρίσκη, ης, catuli ferarum, Poll.
Ο'μβρίζω, ὀμβρίσω, ὐχνίω, in Epigr. humecto.
Ο'μβρογενὴς, οῦς, ὁ, qui res magnas peragit.
Ο'μβρομοτάτης, ου, ὁ, habens patrem potentem.
Ο'μβρομος, ου, ὁ, grauis, impetuosus, Hesiod.
Ο'μβρος, ου, ὁ, pluuialis, pluuius, Aristoph.
Ο'μβροδόζων, pluuiam fundens.
Ο'μβρος, ου, ὁ, imber, Aristot. de mund.
Ο'μβροβόρος, ου, ὁ, ἡ, pluuialis, imbriser. (Suid.
Ο'μβρόδυτος, imbre dilutus.
Ο'μήθιος, ου, ὁ, ciuisdem gentis & nationis.
Ο'μοβρόφιος, affectu propensi, cupientes.
Ο'μοιάζω, iuraturum esse.
Ο'μὸν, ad adiunctum refertur. ὁ ad remotum.
Ο'μόσιος, cohabitans, contubernalis, Plat. Epigr. ὁμόσιος Suid.

Ο Μ

Ο'μοιλήτης, ου, ὁ, concubinus.
Ο'μοιλήτις, ιδος, ἡ, concubina, Sophocl.
Ο'μοῖος, similis.
Ο'μοῖς, iuxta, bis, Nazanz.
Ο'μοιχμὴ, & Ο'μοιχμὶς, ἡ, simul congregatus. Iliad. ά. ¶Ο'μοιχμίαι, simul, confertim, Aduerb. Etym.
Ο'μοιχέλη, congrego.
Ο'μοιχμὴ, ἧς, ἡ, cœtus, societas, conciliũ, Etym.
Ο'μοιχμὶς, simul, aut similiter dicens.
Ο'μοκλήτιος, familiaris, amicus, gentilis, Arg. 2.
Ο'μοκλαδὸν, cum multitudine.
Ο'μοκλαδὸς, ὰς, ὰν, æqualium cœtus, ætatis æqualitas. Hom. Iliad. γ.
Ο'μόκλητος, ὴ, ὸν, coæuus Cic. æquæuus Virg. Portio coætaneus, Odyss. ά. ὁμόκλητος οἶμος.
Ο'μοκλόθω, simul veniens, comes, Nonn.
Ο'μοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, vadimonium, Thucyd.
Ο'μοκλητὴρ, ῆρος, ὁ, rapsodiæ.
Ο'μοκλητὴρ, idem.
Ο'μόκλωψ, ωπος, ὁ, pignus, obses.
Ο'μοκλώψω, ὁμοκλωψῶ, ὁμοκλώψω, sum obses, Neutr. ¶Itẽ cocinno, σπουδάζω, Hesiod. in Theog. ¶Ο'μοκλώψ, idem. ¶Et lingua Achæorum vetusta, comitor, vt Theopompus adnotat Odyss. π.
Ο'μοκλώσσω, menteri, ψευδολογῶ. Hesych.
Ο'μοκλώσσιος, Homeri imitator, & eius dogma sequens, Synes. in Epist.
Ο'μοκλώσσω, τὸ μεταφράζω Homericis versibus celebro, κατὰ τὸν Ὁμηρικὸν ποιῶ, Greg.
Ο'μοκλωστὶ, Homericus.
Ο'μοκλωστὶ, ὁ μεταφράζων, qui Homeri versus subinde in ore habet, Athen. lib 14.
Ο'μοκλώστης, Homeri centones, in Epigr.
Ο'μοκλωστὶ, Homerocentones, genus carminis ex Homericorum versuum fragmentis.
Ο'μοκλωστὸς, γου, ὁ, Homeri flagellum.
Ο'μοκλος, ου, τὸ, obses, pignus, Polyb. lib. 3.
Ο'μοκλος, confinis, vas, dis, obses, Thucyd. ὁμόκλους ἀγαγέσθαι, dates obsides, Plut. in Rom. ¶Item ὁμόκλως, cæcus: Vnde & Homerus, quemadmodum de seipso scribit, in Epigr.
Ο'μοκλῶ, assecla, comites, σπουδαῖοι, Hesych.
Ο'μοκλὸς minor: poetieum est.
Ο'μολὸς, simul, turmatim, cæruatim, 1. Arg.
Ο'μολῶ, ὁμόσω, π. ωκα, verso, ago cum. ὁμωλεῖν πρὸς ἡδονὴν, ad voluptatẽ conuersari, Plat. in Epist. ἁ πόσις ὁμώλησε γάμοις, ad secundas nuptias connolare, secundò nubere, Chrysost. ¶Aliquido pro propinquo accedo, Odyss. ϛ. μετέπειτα ὁμώλεον ἱππόται. ¶Significat etiam apud Hermog. animum appellere. ¶Item contingo, seu tango, Aphrod. οὐχ ὁμῶλ τοῦ σώματος ἀνθρώπου.
Ο'μολόθεν, cæruatim, turmatim, Hesiod.
Ο'μολογία, ας, ἡ, officium, Plat. de Leg. ὁμολογίαν.
Ο'μολογὸς, ὁ, discipulus, contubernalis, Xenophon.
Ο'μολογωτὸς, ὴ, ὸν, sociabilis, affabilis, comis in congressu, Philostrat. in vita Apoll.

Ο'μιλία, ας, ἡ, colloquium, commercium, confabulatio. ἐλθεῖν εἰς ὁμιλίαν τινὸς, venire in colloquium cum aliquo, Chrys. ¶Dicitur & de re veneréa, sicut apud nos cõsuetudo, coitus venereus, Lucian. ἤδεσαν, οἷόν τινα πικρὸν ὄφιν ὑπὸ τὴν ὁμιλίαν τὴν ἐμὴν ὑποκείμενον παῖδα χρύσουν τὸν ἐρωτα. ¶Item commercium linguæ, doctrina, Xenoph. ὁμιλεῖν τῇ ἑμιλίᾳ μισθὸν, mercedem doctrinæ accipere.
Ο'μήλικες, æquales, cœtanei, familiares.
Ο'μιλος, ου, ὁ, vulgus, cœtus, in. Itinudo, Odyss. ί.
Ο'μιχέω, & ὁμιχῶ, meiere, lotium reddere, vrinam facere. Oleum. Hesiod. 2. ἔργων. ¶Ο'μιχεῖν ἐς ἄμιχμα, ὁ ὄμιχος, mictus, lotium, commictus Lucr. li. 4.
Ο'μιχλώδης, nebulosus, Aristot. de mund.
Ο'μιχλόδης, ὴ, ὸν, caliginosus, nebulosus.
Ο'μιχλοπαπτὴς, vrinæ respersio, Phauor.
Ο'μμα, ατος, τὸ, oculus. ὁμμα πολέμου ἢ ἡμέρας τὸ πρῶτον ὁρᾶσθαι, in prælio altero orbatus oculo, Plut. in Publ. ¶Item os, frons, aspectus, spectaculum, Sophocl.
Ο'μματίδιον, τὸ, ocellus: & ὀμμάτιον, idem.
Ο'μματοῦν, oculatum reddere & vigilem.
Ο'μνυμι, ὀμῶ, π. ωμοκα, & Ο'μόω, do fidem, iuro, iusiurandum præsto, dexero, iureiurando affirmo, Accus. ὀμόσαι τὸν πατρῷον ὅρκον, iureiurando se astringere patrio more, Plut. in Pericl. ὀμόσαν ἐπὶ τῇ ἀτιμίᾳ, iurarunt pro Vitellio, Eidẽ in Othone. ὀμόσαι ἐπὶ τὸν Οὐιτέλλιον, in Vitellium iurare, Eidem ibidem.
Ο'μοκλία, societas & auxilium in pugna.
Ο'μοιάριθμος, eiusdem numeri.
Ο'μοβλάστης, simul germinans.
Ο'μοβόρος, ὁμοφάγος, qui simul comedit.
Ο'μοβώμιος, & Ο'μόβωμος, eiusdem aræ, eiusdem cultus.
Ο'μογάλακτος, collactanei, Aristot. lib. 1. cap. 5.
Ο'μογάλακτος, collactaneus, ὁμόφυλος.
Ο'μόγαμβροι, qui duas sorores duxerunt.
Ο'μογάμιος, Eurip. Phœn. connector.
Ο'μογάστριος, & Ο'μογάστωρ, ορος, ὁ, vterinus, Iliad. φ.
Ο'μογένεια, cognatio.
Ο'μογενὴς, consanguineus.
Ο'μογενὴς, eiusdem generis.
Ο'μογλωσσος, ὁ, ἡ, eadem lingua vtens, Xenoph. παφλ. ά.
Ο'μογλωσσία, eiusdẽ linguę, Bud. in Epist.
Ο'μόγνιος, frater, & soror, li. 5. Epigram. ¶Plat. ὁμογνίους dicit propenaribus. li. de Leg. ¶Ο'μόγνιος Ζεὺς, Iupiter gentilitius.
Ο'μογνωμοσύνη, consentio, eadem sentio, Dat. Xenop. ὁμογνωμοσύνῃ τινὶ ἢ τῶν. Et ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, sibi constare.
Ο'μογνώμων, consentiens, Dat. Æschin. ὁμογνώμονας ποιεῖν, Xenoph. in eandem sententiam adducere.
Ο'μογνωτὰ, quæ sunt eiusdem generis.
Ο'μόγνως, germanus, frater, Plat. de Leg.
Ο'μόγραμμος, eandem literam sortitus.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ὁμόλογος, frater. nam ὁμολογεῖ verum sonat.
Ὁμοῦνις, ὁ ἡ ὁ, coniunx.
Ὁμοῦνιος, popularem esse.
Ὁμόφυλος, popularis.
Ὁμοζήτορος, contubernalis, eiusdem victus.
Ὁμοθρέπτης, eiusdem esse opinionis.
Ὁμοδοξία, ας, ἡ, τὸ αὐτὸ, eadem opinio, Plat. & Aristot. lib. 9. Ethic. cap. 6. coopinatio Aretin. & Fab.
Ὁμόδοξος, ος, ον, ὁ ἡ ὁ, eiusdem opinionis, Nax.
Ὁμοδαίτης, simul cœnans, conuictor, Nonn.
Ὁμόδουλος, ὁ, conseruus, Phauor.
Ὁμοδρομέω, concurro, competo. Plutarch.
Ὁμογενὴς, ἐστὶ, ὁ ἡ, ingentilis, i. eiusdem generis, popularis, eiusdem nationis particeps.
Ὁμοειδὴς, ἐστὶ, ὁ ἡ, eiusdem specici, vniformis.
Ὁμοεθνὴς, ὁ, qui iisdē parietibus & septis detinetur: vsus est Solon, sed durum est Polluci.
Ὁμόζυξ, concurs, Nonn.
Ὁμοζυγέω, simul cum alio iugum duco.
Ὁμόζυγος, & Ὁμόζυγός ὁ ἡ, coniunx, compar.
Ὁμόζυξ, alter equus in iugo: similis & eiusdem notæ. ¶ Plat. in Phædro pro concubino sumpsit.
Ὁμοήθης, ὁ, eiusdem ingenii, iisdem moribus.
Ὁμοῦ, simul, ex propinquo, Dat Sophocl.
Ὁμόθεν, simul Deus, etiam Deus, Nazanz. in Orat.
Ὁμόθηρος, ου, venandi socius, Poll.
Ὁμόθρονος ἀυδὴ, vox concors & communis, Nonn.
Ὁμοθυμαδὸν, q. vnanimiter, vnanimi cōsensu, ex simili loco, ὡς ἓν ἀνὴρ πάντες. Interp. Hesiod.
Ὁμόθυμος, ον, ὁ, vnanimis, ὁμόψυχος, ὁμόφρων.
Ὁμοθυμία, vnanimitas Liu.
Ὁμοιάζει, conuenit, similis est.
Ὁμοῖος, omnibus æquè molestus & grauis, Iliad. δ. ¶ Pro ὅμοιος, Hesiod. ἀνὴρ κακὸς πᾶσι ὁμοῖος.
Ὁμοιόπτωτος, similiter incipiēs, Interp. Herm.
Ὁμοιοτρόφος, & Ὁμοιοτρόπος, similis in victu.
Ὁμοιοδικαιόφυλος, germinis ratione conuenire.
Ὁμοιογενὴς, ὁ, par & similis genitura.
Ὁμοιόγονος, cognatus, eiusdem generis.
Ὁμοιογενὴς, ὁ, fructus ratione conuenire.
Ὁμοιόκριθος, hordei genere specie, lurdeo similis
Ὁμοιομερὴς, ἐς, ὁ ἡ, cuius pars eadem ratione cum toto obtinet, partibus similibus cōstās. ¶ Ὁμοιομερῆ, τὰ, partes simplices, quas similares vocant Medici, vt caro, cartilago, & c.
Ὁμοιότης, ητος, figura Rufin. quum ex partibus aliqua similitudo colligitur.
Ὁμοιοτρόπως, tantundē ἴδιον τοῖς πολλοῖς, Lucian. perinde vt vulgus.
Ὁμοιοπαθέω, con. dolere, similiter affici. Arist. 1. Ethic. ¶ Ὁμοιοπάθεια, consimilis affectus, ¶ Ὁμοιοπαθὴς, ὁ ἡ, similiter affectus, Arist. 8. Ethic.
Ὁμοιοπρόσωπος, sum eiusdem personæ.
Ὁμοιόπτερος, volatu proximus.

Ὁμοιόπτωτος, similiter cadens, Rutil. Lup.
Ὁμοιοτριβὴς, tritico similis, Theophr. li. 4. ca. 6.
Ὁμοῖος, ος, ον, ὁ ἡ, similis, par, cōsp̄dens. Dat. ὁμοῖος πάντα, huius similis, Demosth. ¶ Sophocl. cum Accus. ὁ παῖς ὅμοιος πατρὸς ἐστὶ τὸν τρόπον. τὰ δ' ἄλλ' ὅμοιος, cætera autem similis. ¶ Cum Pro. ὅμοιος εἰμι ἐγὼ σοὶ τὸν αὐτὸν κινδυνεύειν, in eisdem periculis mihi comito. ¶ Attici ὁμοῖος dicunt penult. circunflexa. Hom ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἐπὶ θεὸς ἄγει πρὸς ὁμοῖον.
Ὁμοιόσημος, ὁ, eiusdem significationis.
Ὁμοιότροπος, ὁ, eodem cultu vtens & habitu.
Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, phalās, à similitudine oris seu frontis, similicipitem vocat Gaz. in Æliam.
Ὁμοιοσκελὴς, similis & eiusdem constitutionis.
Ὁμοιοστολέω, eundem habitum seruo.
Ὁμοιόσχημος, ος, ον, ὁ ἡ, eiusdem figuræ, conformis vniformis, & sui similis Cic. Arist. in Probl.
Ὁμοιοτελεύτως, similiter ordinari.
Ὁμοιοτελεύτως, coordino, constituo, similiter ordino.
Ὁμοιοτρόχως, eadem præditus velocitate, Aristotel.
Ὁμοιοτέλευτος, τὸ, similiter finiens, Quint. li. 4. cap. 2. figura quædam, quando malæ dictiones diuersorum casuum similiter finiunt.
Ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo. ὁμοιότης φιλίας πρόξενος, Plat. in Phædr. similitudo amicitiam conciliat.
Ὁμοιοτροπία, ας, ἡ, similitudo morum.
Ὁμοιότροπος, ος, ον, ὁ ἡ, moribus similis, Philadelphus. ¶ Ὁμοιότροπα, quicquid mundi. ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο ὁμοιότροπα, & quæcunq; sunt alia eiusmodi. ὁμοιότροπα ἀνθρώποις ἐστὶ τὰ ἄλογα, idem moribus viuere, Thucy. ¶ Ὁμοιοτρόπως, similiter, consimili modo.
Ὁμοιόω, æmulor, sum similis, Thucyd. Dat. & Accus mediante.
Ὁμοιοφυὴς, q. similiter.
Ὁμοίωσις, ὁ, ὁμοῖ, similem reddo: similis fiam, Dat. ἄχθομαι πᾶσιν ὁμοιοῦσθαι τοῖς κακοῖσιν, sylueftris ruta sativæ similis est, Dioscor. lib. 3. ca. 52.
Ὁμοῖος, par.
Ὁμοίωμα, ατος, τὸ, similitudo, effigies, imitatio, expressa figura & effecta species, Aristotel. Rhet. 1. ¶ Ὁμοίωσις, ὁ, idem. ¶ Ὁμοιωτὴς, assimilator, imitator, videtur durū Pollucis.
Ὁμοίως, itidē, pereque, sic, perinde, simili modo. Demosth. δίκαιον ἐμὲ ὁμοίως τοῦ σοῦ κήδεσθαι, Cicer. tam amicus Reip. quàm qui maximè.
Ὁμοκάρτης, Epimenidi teste Arist. 2. Polit. concubernales, quòd ad eundem fumum degant.
Ὁμοκλέω, vel ὁμοκλάω, ἤσω, ἠσα, ἠκα, fortiter & minaciter clamo, inclamito Plaut. increpo & minaciter clamo, inclamito Plaut. increpo to Cæsari, simul voco, simul abeo, Neutr. Dativ.
Ὁμοκλὴ, ἧς, ἡ, vociferatio, immanis clamor, hortamen, minæ, ἀπειλὴ, cōminatio. Iliad. ζ. ¶ Cū spiritu tenui scribitur apud Hesiod.
Ὁμοκλῶ, vno clamore.

Ὁμοκλητὴρ, ἦρος, ὁ, minator, iussor importunus.
Ὁμόκλητος, ου, ὁ, qui cum alio nomen habet commune.
Ὁμοκοιμάω, simul accumbentes, Nonn.
Ὁμόκοιτος, matrimonium & vxor, eodē lecto vtētes.
Ὁμοκοῖτις, turpis, impudens.
Ὁμολογέω, ήσω, ησα, κα, confiteor, conuenio, Xen. ὁμολογούμενα ἀγαθὰ ἔχειν, Plat. in Epist. ὁμολογοῦσιν ἀλλήλοις, inter nos conuenit. ¶ Ità receptum esse communi consensu. ὁμολογούμενα τοῦτο τὰ, hæc sunt recepta. Xenoph.
Ὁμολογέομαι, ήσομαι, κα, confiteor, spondeo, assentior, sententiæ accedo, Dat. & Accus. ὁμολογῶ σοι τοῦτο τὰ, Xen. σοὶ δὲ τι ὁμολογήσαντι μέγα ὁμολόγησα, nihil tibi promisi neque pactum neque magnum, Plat. Epist. 7. Eadem Epist. cum Futuro Infinit. ἔξεστι ὁμολόγησαι ὅτι τοῦτο τοῦτ' ἔσται λόγοις, his me conditionibus venturum esse spopondi.
Ὁμολογητέος, promissus, Plat. de Leg.
Ὁμολόγημα, Plat. quod inter differentes conuenit.
Ὁμολογητέος, faciendum est.
Ὁμολογία, ας, ἡ, confessio, pactum, assensus, cōuenientia Cicer. 3. de Finib. conditio, contracta societas. τῶν ὁμολογιῶν σοι κειμενῶν, inter nos conuenit, Plat. de Leg. ἐς ὁμολογίαν καλεῖν Θεμιστοκλέα, ad deditionem exhortans, Herodot. ὁμολογίᾳ ἐπιτάσσειν, æqua conditione, Thucydid.
Ὁμόλογος, ος, ον, ὁ ἡ, consentaneus, consentiens.
Ὁμολογουμένως, cuidēs, exploratus, consentiens, Dat. Ifocr. ἔστω ταῦτα ἀφῖν ἀνῦτῖν ὁμολογουμένως, inter se consentientes. τὰ ὁμολογούμενα συγγράμματα, Hermog Interp. res quę probatione non indigent. Arist. in Rhetor.
Ὁμολογουμένως, ex confesso Quint. in confesso Plin. sine cōtrouersia, planè, profectò. Cum Dativ. μὴ ὁμολογουμένως ἀντῖν, diuerso iudicio, Plat. de Leg.
Ὁμολογουμένως, concorditer Cicer. ὁμολογῶς ἔχειν τῷ ἔθνει, conuenienter naturæ viuere Eidem, Horat. viuere naturæ si conuenienter aportet.
Ὁμολῶϊος, pacificus, concors, Æolica lingua.
Ὁμολῷος, Iouis cognomen apud Thebanos, à pacis concordiæque studio.
Ὁμομαστιγέω, ήσω, ὁ, isdem verberibus subiectus, Aristo. in Ran. ὃς ἐμοὶ δεῖν ὁμομαστιγίας, quasi conuerbero.
Ὁμόμητρος, ος, ον, & Ὁμομήτωρ, ορος, eadē matre natus ἀδελφὸς ὁμομήτριος, Plat. de Leg.
Ὁμὸν, in eodem, simile, vnā.
Ὁμόνεκρος, paris conditionis cum mortuis.
Ὁμοπάτριος, vterinus frater, ἀδελφὸς γνήσιος, Solid.
Ὁμονεῶν, τὸ, apud Dionem, Concordiæ templum.
Ὁμονοέω, ήσω, ησα, κα, consentio, Neutr. Dat.
Ὁμονοητικὸς, ὁ, concors, consentaneus, Aristot. in Pol.
Ὁμόνοια, ας, ἡ, concordia, consensus. ὁμόνοιαν ἐμβάλλειν πολλοῖς, Xenoph. iniicere concordiam multis.
Ὁμονομία, iisdem pascuis vtens.
Ὁμόνους, ὁ, concors, consentaneus.
Ὁμονοητικὸς, placatę, concordes.
Ὁμοούσιος, consubstantialis, Nax. in Orat.
Ὁμόπατρος, qui sunt eiusdem patri.
Ὁμοπαθὴς, ὁ ἡ, simul patiens.
Ὁμοπαθῶ, consentio, obtempero, Plut. in Gal.
Ὁμόπαις, ιδος, ὁ, gemellus, ὁμόγνιος, Poll.
Ὁμοπατρέως, ου, & Ὁμοπάτωρ, ορος, ὁ ἡ, & Ὁμοπάτριος, ος, ον, ὁ, eodem patre genitus, non vterinus.
Ὁμόπλοκος, simul nexus, connexus, 5. Epigr.
Ὁμόπλοος, colligatus, complicatus, Nonn.
Ὁμόπλους, societas nauigandi.
Ὁμόπλοος, ὁ ἡ, socius nauigationis. in Epigr.
Ὁμόπολις, & ὁμόπολις, qui est eiusdem vrbis.
Ὁμόπυρος, eiusdem coloris atque gratis.
Ὁμόπτωτος, eiusdem casus.
Ὁμοῦσθαι, iter facere, sequi, Hesych.
Ὁμοργία, ας, τὸ, ἀπόσπασμα, macula Synes.
Ὁμορέω, ὁμορήσω, ὁμόρηκα, abstergo, Accus. 2. Arg.
Ὁμορέω, ὁμόρησω, κα, conterminus sum, γείτων. Dat. ὁμορεῖν χωρίον ἑκόντι, illi finitimum prędium, Plut. in Public.
Ὁμορίτης ἄρτος, panis è frumento dissecto factus.
Ὁμορος, ου, ὁ ἡ, confinis, sibiipsi particeps, finitimus, Demosth. vbi γῆ intelligitur, cum Gen. Xenoph.
Ὁμόσπορος, contubernalis, tecti eiusdem cohabitator, Antiph. ἴσα μὰ ὁμοσπόρῳ γήσιος τοῦ ἀδελφοῦ.
Ὁμοσπόριος, qui ex eodem riuo ducit aquam, q. rualis, in Pandect. Græcis.
Ὁμόσπονδος, concors, Nonn.
Ὁμόσπορος, confluuium.
Ὁμόσσαι, consurgere remis Virg. simul remigare. ¶ Pro consentire, Aristoph. in Anib.
Ὁμόσσις, confluxus, congregatio, ἄθροισμα.
Ὁμόσπλαγχνος, ὁ, vicinitas, affinitas, Hippoc.
Ὁμός, ὁ, ὁ, similis, Hesiod. Idem, ὡς δ' ὅμα θεσπεσίοισι, id est, οὐχ ὁμοφρονοῦσι, non idem sentientes.
Ὁμόσε, ὁμοῦ, simul, contrà, eodem loco. ὁμόσε τοῖς ἐχθροῖς ἰέναι, aduersus hostes ire, Thucyd. ὁμόσε φέρεσθαι, aggredi.
Ὁμοσθενὴς, æque validus.
Ὁμοσιτία, Carondas apud Aristot. ita vocat qui simul victitant, q. ex vna arca panaria.
Ὁμοσιτέω, simul vescor, Herodot.
Ὁμόσιτος, ου, ὁ, conuictor, simul educatus.
Ὁμόσκηνος, qui iisdē armis vtitur, Thucyd.
Ὁμοσκηνία, ας, ἡ, contubernium, συσκηνία, Xen.
Ὁμοσκηνῶ, contubernalis sum in militia.
Ὁμοσπονδὲς, ους, ὁ, amicus, sodalis, eiusdem sacri & fœderis, confœderatus, libaminum consors.
Ὁμόσπορος, ος, ον, ὁ ἡ, simul seminatus & natus.
Ὁμόστεγος, ος, ον, ὁ ἡ, eodem tecto vtentes.

Ὁμοσυμπορεύομαι, π. ευσω, simul proceedo, Neutr.
Ὁμοσυμπορεύω, comitor, vnà eo, Nonn.
Ὁμόσυμπος, & ὁμόσυμπα, quę in eodē versu locan-
Ὁμοσύνεμος, comes, Plutarch. (tur.
Ὁμόσυρος, simul missus, comes, Apoll. 2.
Ὁμοσυρσεύω, concors in amore, Nonn.
Ὁμόσυρτος, comes itineris, frater.
Ὁμοφυής, indiscretus atque vniformis.
Ὁμοτάκτης, qui sunt eiusdem ordinis, Chrysost.
Ὁμοτάκτως, eodem ordine.
Ὁμοτάχως, pari celeritate.
Ὁμοτελεῖς, qui idem tributum pendunt.
Ὁμοτέρμων, ονος ὁ, ἡ, conterminus, Nonn.
Ὁμοτέχνης, ου, ὁ, eiusdem artis opifex.
Ὁμοτεχνέω, eiusdem artis professor sum, Hipp.
Ὁμοτεχνί, Adverbia iurandi.
Ὁμότιμος, ου, ὁ, ἡ, quę honoratus compar, æ-
qualis ὁμότιμος ἐν τῇ τροφῇ, imperii so-
cius, Plut. ¶ Ὁμοτιμία, honoris æqualitas,
par dignitas, Nazanz in Orat.
Ὁμοτίμως, eodem modo, æqualiter, Idem ibid.
Ὁμότροφος, ὁ, qui eadem vsus est cum altero nu
trice, Dinarch.
Ὁμότοιχος, communem habens parietem.
Ὁμότονος, æqualiter tensus, Vitruv. li. 1 cap 1.
Ὁμοτονοι, οἱ, febres in eodem vigore perseue-
rantes, quæ & ἀκμαστικαί, Galen. lib. 1. de
febribus.
Ὁμοτονος, τό, sonus æqualis.
Ὁμοτόνως, eodem cum vigore, vel tenore.
Ὁμοτραπέζιος, ὁ, mensæ consors, conuictor.
Ὁμοτρόχως, eiusdem pili, eiusdem coloris.
Ὁμοῦγενος, ὁ, ἡ, consentaneus, iisdem præditus
moribꝰ, Plat. ὁμοῦγενα ἤθη, adsimiles mores.
Ὁμοῦδος, simul educatus, Aristoph. Ὁμοῦ,
Ὁμοῦ, simul, vnà cum, simul cum, Dor. Odyss. ι.
τὴν ὁμοῦ ἐπιφράσσω, cum ea. ¶ Aliquando ἐγγύς,
propè, Aristoph. in Equitib. ἀστὴρ ὡς ὁ-
μοῦ φερόμενος, vbi Interp τὸ ὁμοῦ λίγειον
οἱ ἀστικοὶ δηὶ τὸ ἐγγύς. ¶ Ὁμοῦ, pro ferè, fer-
mè, Halicarnass. lib. 5.
Ὁμοῦθυμνοι, domestici, familiares ac contuber-
nales, quasi vnà somnum capientes.
Ὁμοῦκτος, idem quod ὁμώνυμος.
Ὁμουρέω, sum conterminus, Dat.
Ὁμοῦρος, & Ὁμοῦρος, ου, ὁ, ἡ, finitimus.
Ὁμοῦσιος, ου, ὁ, eiusdem essentiæ.
Ὁμοουσιότης, ητος, ἡ, quasi consubstantialitas,
substantiæ vnitas, Nazanz. in Orat. 1.
Ὁμοῦσιος, ου, ὁ, ἡ, simul, circiter.
Ὁμόφθογγος, consonus.
Ὁμόφλοιος, quibus est eadē corticis natura.
Ὁμόφορος, comes, Nonn.
Ὁμοφύλιος, contubernalis.
Ὁμοφρονητικός, consentiens, Nonn.
Ὁμοφρόνως, concors, vnanimis, Plat.
Ὁμοφυΐα, ας, ἡ, eiusdem sum
sententię, consentio, conspiro. Dat.
Ὁμόφυλος, ου, ὁ, ἡ, eiusdem animi & sen-
tentiæ.

Ὁμοφυής, ὁ, ἡ, simul natus, eiusdem naturæ.
Ὁμοφυΐα, naturæ communitas, Nazanz.
Ὁμόφυλος, ου, ὁ, ἡ, eiusdem generis seu tribus,
contribulis, qui eiusdem est ordinis, aut se-
xus ὁμόφυλος ὁμῖν, eiusdem generis auer. Xenoph.
Ὁμοφωνέω, concordo in verbis.
Ὁμοφωνία, concentus, συμφωνία, citus simplex.
Ὁμόφωνος, ου, ὁ, ἡ, concors consonus.
Ὁμοχθέω, Thucyd. li. 4. loci præsides.
Ὁμοχρονία, ii qui eidem assident mensæ.
Ὁμόχρωμα, coloris similitudo, Xenoph.
Ὁμοχρονέω, idem tempus habeo.
Ὁμόχρονος, ου, ὁ, ἡ, coætaneus, æqualis.
Ὁμόχρους, ουν, ὁ, ἡ, concolor. ¶ Ὁμόχρωτος, idem.
Ὁμύλιος, adnumeratus in dicēdā sententiā,
censendi locū obtinēs cum aliis, Herodot.
Ὁμόψυχος, ου, ὁ, ἡ, vnanimis, concors.
Ὁμοψύχως, q. vnanimiter, vno animo.
Ὄμνυμι, ὄμοσω, π. ωμοκα, iuro, iurando comprobo,
Hocr. ὄμνυε γνώμην τὴν ἐμὴν, iura mihi sententiā
meam. ὄμνυσι θεοὺς κἀλέγειν, inter se coniurare.
Ὁμώδης, frumentarius, cerealis.
Ὁμοιδός, diues.
Ὄμπη, frumentum melle maceratum, Callim.
¶ Item alimonia, felicitas. ¶ Nicand. pro fa-
uno. ¶ Lycophr. pro frumēto. Vnde Ὀμπιος
Ceres, Ὄφιμος.
Ὀμπηΐη, τό, alibile Varr. quod potest alere.
Ὀμπία χύλι, ῥ ὑμπιὸν χυλὸν πλάττε, Phau diues.
Ὀμπιακὴ χάρις, cereales gratię. 4. Epigr.
Ὀμπιος, α, ὁν, alibilis Varr. Ὄμπιος ὁμοῦ τε καὶ
ἔρση, semen cereale, Nonn. ¶ Ité magnus, mul-
tus, auctus, ὄμπιον νέφος, Sophocl. 1. μέγα καὶ
πολύ. ¶ Ὄμπια, Cereales fructus, vt qui ipsius
di causa sint.
Ὀμφακίδιος, ὁ, vagina.
Ὀμφακομάντις, sortes tripodis.
Ὄμφακος, plantarum acerbi adhuc fructus.
Ὀμφάκη, ex acerbis vuis melligo Ruell. acerbę
vuæ succus Marcel. Dioscor. li. 3 ca. 9.
Ὀμφακίνη, ης, ὁ, crudus, acerbus. ὀμφακίνης ψυχὴ
ἀγλῆς, acerba morte defunctos agit, Lucian.
Ὀμφακίζω, sum acerbus, stollo omphacas, rem
vilem furor. vide in Chiliad. Erasm.
Ὀμφάκινος, Poll. inter muliebres vestes posuit.
Ὀμφάκινον, succus acerbæ vuę necdum maturę,
Dioscor. li. 5. ca. 7. ¶ Lucian. acerbum, Adiect.
Ὀμφάκινον ἔλαιον, oleum ex oleis immaturis.
Ὀμφακίς, Ægin. li. 3. Plin. calycem glandium
vocat. Recentiores medici cupulam.
Ὀμφακίτης οἶνος, vinum acerbum, Dioscorid.
lib. 5. cap. 14.
Ὀμφακόμελι, omphacomeli, genus confectio-
nis ex melle & vuis acerbis, Dioscorid. lib.
5. cap. 33.
Ὀμφακοφάγος, οἱ, acerbos acinos & immaturos
habentes, in Epigr.
Ὀμφακώδης, acerbus, Gaza lib. 3. hist. plant.
Theophr.

Ὀμφα-

Ὀμφαλοτομία, & ὁμφαλοτομία, vmbilici sectio.
Ὀμφαλοτόμος, obstetrix, ὁμφαλοτόμος.
Ὀμφάλιον, τό, clypei vmbilicus, vmbo, Epig.
Ὀμφαλίς, ίδος, ἡ, scalper excisorius, quo obste-
trix infantis præsecat vmbilicum, Poll.
Ὀμφαλόεις, εσσα, όν, vmbilicatus, rotundus, vt
ἀσπὶς ὁμφαλόεσσα, Hom. ¶ Apud Nicandr.
ἀξίνη, sine vrsa, ὁμφαλόεσσα vocatur, vel
quòd in vmbilico poli Borealis sit constitu-
ta, vel quòd fœcunda sit atque altrix.
Ὀμφαλόκαρπον, herba, Dioscor. lib. 3. ca. 104.
Ὀμφαλός, ὁ, vmbilicus, ὠφρύωσε Hom. ὀφρύ
τε ὁμπεδὸν, ὅθεν εἰλέονται, ὅθι ἄκρον τὸ ὑμένιον
ἀκάνθης ἡ τρίφυλλος. ¶ Aristot. accipit pro po-
sis & meatibus in partu & generatione pi-
scium. ¶ Appellat ita etiā imū fici. Quin &
in pomis, pyris, sorbis, mespilis, quod in
fumino vmbilici modo descendit, ὁμφαλὸν
Græcè vocauerunt. ¶ Ὁμφαλὸς in scutis, vm-
bo. ¶ Ὁμφαλὸς γῆς, ἐν μέσῃ τῇ οἰκουμένῃ,
Euripid. i. Delphi. & ὁμφαλὸς χρυσοῦ, aureus
vmbilicus, pro ornatu libri, Lucia. ¶ Ἐπὶ ὁμ-
φαλοῦ, οἱ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ ἑστῶτες, iugi foramina de
quibus religantur habenæ. Eustath. Iliad ϛ.
Ὀμφαλοτομία, ας, ἡ, vmbilici excisio seu sectio,
Plat. in Theæt.
Ὀμφαλοτόμος, ου, ὁ, obstetrix, quæ vmbilicum
infantibus præcidit, μαιευτικὴ τέχνη, Plat.
Ὀμφαλόδης, ους, ὁ, ἡ, vmbilicaris, ad vmbilicū
pertinens. ὁμφαλόδης ἀφόρτισις, vmbilici
annexus, vmbilicaris nexus Gaz. vide Ari-
stot. εἰς ἡβῶντα 3.
Ὀμφαλωτός, οῦ, ὁ, vmbilicatus.
Ὄμφαξ, ακος, ἡ, vua acerba & immatura, Galen.
Ὀμφὴ, ἡ, θεία καὶ ἀοίδιμος, fama, fors, diuina vox,
vaticinium, somniorum visio, Ilia. c. θεῶν ἥ
μετὰ μοῖραν ὁμφὴ, i. vox diuina. ¶ Ὀμφὴν,
ενος, Vocalis, diuinus, fatidicus, Nōn. ¶ Ὁμ
φητής, vates, fatidicus, Tryphiodoro Ægyp.
de excidio Troiæ.
Ὀμφιάζω, augere, honestare. (re.
Ὀμφιδέω, ῶ, ὁμιλῶ, δέω, cōuenire, assimula-
Ὀμφίκτιονες, vicini, propinqui, confines, con-
sortes, ὁμόσυροι, quasi ὁμοεθνικοί, Apoll. 2. Arg.
Ὀμώνυμος, ου, ὁμώνυμα κτᾶσθαι, cognominis, i. eiusdem
nominis existens, æquiuocus. ὁμώνυμος κοὐ
πόλις, quę eodē nomine fortuitò nuncupan-
tur, Aristot. l. b. 1. Ethic. cap. 6. ¶ Item gen-
tilis, gentilitius, Plat. in Timæo, ἡ κατ' ὄνομα
μὲν ἀνῆρ ἀθανάτου τινὸς ὁμώνυμος ἐστὶ θνητός. In
quibus qui tales creantur, vt deorum im-
mortaliu quasi gētiles esse debeant, Cicer.
Ὀμωνυμία, ας, ἡ, cognominatio, i. eiusdem no-
minis appellatio, quum nomine vno diuersę
res vocantur, Politia. ¶ Ὀμώνυμος, æquiuo-
ca nominis communione, æquiuocè Gaz. l. 1.
de partib. Anim. Aristot.
Ὀμώροφος, ου, ὁ, domesticus, contubernalis. Ὀ-
μόδουλος, idem, Bud. in Epist. poster. ¶ Ὀμω-
ροφία, ας, ἡ, contubernium, familiaritas do-
mestica.

Ὀμῶς, tamen, nihilominus, Plat. in Tim. ἐστ' ἂν-
ὕλως ὑδὼρ ὕδατος κατιὸν ὁμῶς, attamen
illud perspici & intelligi potest, Cicer.
Ὁμῶς, simul, similiter, æque, perinde ac, Datiu.
ὁμῶς ἔμοιγε καὶ σοὶ ἐμῶς ἀοίδιμος πόλεμος
ἔσται. ¶ Pro simul, Odyss. ὁ. νωϊν δ' ὁμῶς
πλεύσει. ¶ Pro æquè, sine casu: Iliad. ά. ἄμ-
φω ὁμῶς φιλέουσι.
Ὁμώνυμος, ου, ὁ, dii eiusdem templi, Thucyd.

O N

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, ens, existens, Arist. in Elench.
Ὄν, quem, suum.
Ὁνπιοῦν, & ὁτῳοῦν, quemcunque, quem.
Ὀνάγρα, ας, ἡ, onagra herba, vide Οἰνοθήρα.
Ὀνάγριον χρῶμα, asininus color, vel qualis est
onagrorum, color cilicinus, Poll.
Ὀναγώγια, ων, τὰ, pascendis asinis apta.
Ὀναγώγιος, ου, ὁ, asinarius.
Ὄναγρος, ου, ὁ, onager, id est, asinus syluestris,
Ælian. & Oppian. 3 de venat. ¶ Item machi
na bellica diruendis muris oppugnationi-
que vrbium, ἅμαξα, Suid.
Ὄνειον, potius, melius.
Ὄνειρος, nomen ἀκλινὲς, vt docet Gaz. insomniū.
εἶδος ὕπνου, Aristop. ¶ Ὄνειρ, Aduer. in somnis,
per quietem, Plat. 2. de Republ.
Ὀνάριον, τό, asellus.
Ὀνασθαι, frui, Aristoph. in Plut.
Ὀνητικὸς, pro ὀνητικὸς, vsurarius, vel vsurarius
Plaut.
Ὄνημι, inuito, vnde ὄνησις, μ. ὀνόσω, ὀνῆ ξ, ὀνῇς δ'
ἀκτὴ ὀνησόμενοι, i. vtilitatem capiemus.
Ὀνεία, asini pellis, ὁ τὰ ὄνεια ἐκδέρων, Suid.
Ὀνειαρίσεως, τό, vtilitas, emolumentum, Hesiod.
cibus, ὀνῆ ξ. ἐπ' ὀνείατα κεῖσθαι ἕλλοις, ad e-
pulas.
Ὀνείδεος, ὁ, ἡ, probrosus, vituperabilis.
Ὀνειδίζω, μ. ίσω, π. ισα, impropero Plauto, con-
uiriando exprobro, increpo, Plat. in Apolo.
cum Dat. εἰ ὀνειδίζεται ὑμῖν ὀνειδίζειν, vos pro-
bro afficere. Ibidem cum Accus. ὀνειδίζουσι
ἕκαστοι, singulos increpant.
Ὀνείδισμα, ατος, τό, probrum, ὄνειδος. Nicand. in Alex.
Ὀνειδος, ους, ὁ, ἡ, idem quod ὀνείδεος.
Ὀνειδισμα, τό, contumelia, probrum.
Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, exprobratio, ignominia.
Ὀνειδιστὴς ὑβρισμένος, q. exprobrator benefi-
ciorum, Hermog.
Ὀνειδιστικὸς, ὁ, ἡ, contumeliosus.
Ὀνειδιστὸς, ου, ὁ, probrosus Cicer.
Ὀνειδισμὸς, ου, ὁ, exprobratio, probrum, dedecus,
Herodot. Καλλ. ἔχῃ ὀνειδισμὸς ἢ ἀτιμίαν, probro-
sum erat & infame.
Ὀνείδος, inuectiua, oratio probrosa, & in alicui⁹
vituperationem edita, Arist. 1 Rhetor. ¶ Est
etiam laus & gloria, apud Eurip.
Ὀνείον, sterbulum asinorum ὕπνου, Corinthi mos.
Ὄνειος, ὁ, asininus, ὄνου κρέας, Galen.
Ὀνείρατα, somnia, Chrysost. πόσοι φροντίδας
ὀνείρατα ὁμιλοῦσιν; cum qualibus insomniis
putas rem tibi fore? ¶ Plat. de Legib. res

Os.i.

inanes & nihili.
Ὀνήσιμος, ον, in somnis genituræ profuturus.
Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, & Ὀνειροκριτικός, ὁ, interpres somniorum coniector, ὀνειρομαντις, ὀνειροπόλος. ¶ Ὀνειροκριτικοί, libri de arte somnia interpretandi.
Ὄνειρον, ου, τὸ, somnium. vide ὄναρ in Ammonio.
Ὀνειρόπληκτος, somnio territus, Suid.
Ὀνειρώσσειν, τὸ ἐνυπνία ὁρᾶν, somniare, Aristop. ὀνειρώσσειν δ' ἔοικεν, equos somniat. ¶ id quoque vigilantibus tribuitur. Liban. ἐγὼ δὲ ὀνειρώττω τοῦ τῆδε φαινομένου ἀγαθοῦ, i. φαντάζομαι ἢ διανοοῦμαι. ¶ Ὀνειρώσσειν, etiã est illudere vanis imaginibus. Eidem Aristop. ὀνειρώττεις ἢ γέροντας ἢ νέους ἀνωνύμους. ¶ Ὀνειροπολεῖν, etiam coniicere & diuinare per somnium, Eustath. Iliad. α.
Ὀνειροπολος, ὁ, coniector, & somniorum interpres, Iliad. α. ¶ Est etiam qui ipse somniat, ac prædicit inde, sicut Agamemnon Iliad. β.
Ὄνειρος, ου, ὁ, somnus, somnium, Odyss. ξ.
Ὀνειρώσσειν, somniorum prudens, Eurip.
Ὀνειρωξις, εως, ἡ, somnio, Plat. li. 5. πολ. ¶ interp. Aristoph. genituram per insomnia emittere. ¶ Ὀνειρωξις, ὁ, libidinis imaginatio in somno Plin. Diosc. lib 3.
Ὀνειρώσσειν, somnium, ὁ τῶν ὀνειράτων διάκρισις.
Ὀνόσιος, sacularis, & ὀσία dicta, ἐξ ἧς machinæ quæ commodissime tolluntur naues, aut sigenę quantumlibet graues.
Ὀνοάω, circumago more asini molam versantis. Hippocr.
Ὀνοίμην, ὀνήσαιτο, ὀνασθαι, ὀνησάμην, ὀνητός, ὀνᾶσθαι, ὀνᾶσθαι, ὀνᾶσθαι

Universidad de Deusto Biblioteca

ὑπερετ, Æginet. ὀξυβάφων πλάδον, acetabuli mensura, Dioſc. lib. 2. c. 189. ¶ Ὀξύβαφον & κοτυλίσκον ἢ κοτυλιδάριον vocant Anatomici ſinus profundiores oſſium capita excipientes.

Ὀξύβαφος, cotylæ quarta pars eſt, continens 24. drachmas, i. quadrantale, Iud. de Aſſe 5.

Ὀξυβελής, ſagittæ acuta cuſpide.

Ὀξυβελής, celeriter iaculans, aut celeriter iaculo percuſſus, Etym.

Ὀξυβλιψία, idem quod ὀξυωπία, Heſych.

Ὀξυβολεῖ, ſtatim & acutè audio.

Ὀξύγαλα, τος, τὸ, Colum. oxygala, quaſi lac acidum dicas: cuiúſque compoſitionem docet li. 2. cap. 8. Plin. etiam lib. 28. cap. 9. ¶ Ὀξυγαλάκιον τυρός, i. caſeus ex lacte acido vel oxygala, Gal. lib. 3. Alimen.

Ὀξύγαρον, ου, τὸ, ſalſamentum, acetum cum garo, i. liquamen piſcis, Athen. lib. 3.

Ὀξύγειον, ου, τὸ, axungia, adeps. παρὰ ὀξυγίῳ, cũ axungia, cum adipe, Dioſc. li. 2. ca. 101.

Ὀξύγλωσσον ἢ ἡ, dicitur id quod infra labra in maxilla inferiore eminet, Poll.

Ὀξυγλυκὲς, τὸ, dilutum ſeu decoctum prædulcum, Hippoc. Ὀξυλιπῶ, vide in Chiliad.

Ὀξυγράφος, ου, ὁ, velociter ſcribens.

Ὀξυγώνιος, acuto conſtans angulo.

Ὀξυδερκὴς, ὁ, ἡ ἢ, acutè videns, perſpicax. ὀξυδερκῆ καλλύντρια, collyria claritatem oculis conferentia, Dioſc. li. 2. cap. 196. ¶ Ὀξυδερκείη, ἡ, τό, acies oculorum, acutum & perſpicax Cic.

Ὀξυδερκία, ἡ, acies oculorũ, claritas viſus Plin. ¶ Ὀξυδερκικὸν, pharmacũ quo acuitur viſus. ¶ Ὀξυδερκικὸν, τὸ, idem.

Ὀξυδερκέω, μ. ἤσω, σ. ησα, acutè video, Neutr.

Ὀξυδερκὴς, ὁ, ἡ, acutos capillos habens, Nonn.

Ὀξύζω, acesco, Conſtantinus Cæſar γαστρικῶν li. 2. ¶ Ὀξυώσειεν & ὀξυώσι, p. eodẽ dicitur.

Ὀξύη, & ὀξέα Heſych. arbor Theophr. lib. 3. de hiſt. c. 10. Gaz. ſciſcima, vulgò *haitre*.

Ὀξύηκος, qui valet auditus acumine, qui faciles aures habet Quintil. vel teretes Cicer. Hinc ὀξυηκέα, apud Plutar. auditus acumen.

Ὀξυήχης, ους, ὁ, ἡ, ἢ, qui ſono eſt acuto, Aphr.

Ὀξύθαρσος, valde acutus, Eurip.

Ὀξυθυμεῖν, acriter iraſci, excandeſcere, τὸ ὀξυθυμεῖσθαι. Dicitur & ὀξυθυμεῖσθαι, Ariſtoph.

Ὀξυθυμία, ας, ἡ, excandeſcentia, iracundia.

Ὀξύθυμος, τὸ, & pro eodem ὀξυθυμία, ας, ἡ, piacula, atq; expiationes quædam quas luſtratis ædibus efferebant in triuia, Poll. Hyperid. in Orat. contra Demadem. Quidã etiam hanc voce cruces intelligunt & ligna è quib' nonnulli ſtragularentur, Ariſtarc. apud Suid.

Ὀξυθυμίη, ας, ἡ, Poll. & Ὀξύθυμος, præceps animi Virgil. iræ impatiens, cerebroſus Hora. Ariſtot. Rhetor. 2. Κατὰ θυμικὸν ἢ ὀξύθυμον, iracundi, & acris iræ.

Ὀξυθυμοσύνη, magnanimus, Ariſtoph.

Ὀξυκάρηνος, habens altum caput, Dion. de ſit.

Ὀξυκέδρινος, acuta cedrus, lib. 3. hiſt. Theophr.

Ὀξυκέφαλος, ου, ὁ, capite faſtigiato, περικέφαλον Pindari Interpr. in πυθίοις.

Ὀξυκίνητος, qui celeriter mouetur, Lucian.

Ὀξύκοος, acris auditu, auditu valens.

Ὀξυκρᾶτον, poſca, Dioſc. potio ex aceto & aqua.

Ὀξυκυδὴς, ſtati & celeriter capeſſere negotiũ.

Ὀξυκύκλιος, velociter capiens, ὀξυκύκλιος ἀκοὴ τῶν, Ariſtot. li. 9. Anim. cap. 34.

Ὀξυλάλος, acutè loquens, Ariſtoph.

Ὀξυλάπαθον, genus rumicis, Dioſc. li. 2. ca. 143.

Ὀξυλάπαθος, rumicis ſpecies, Nicand. in Ther.

Ὀξυλίπαρον, τὸ, condimẽtum intritúmque pingue atque acidum, Athen. li. 2.

Ὀξυμέλι, panis cui miſceetur acetum.

Ὀξύμελλα, πα, prunæ Spartii, Athen. lib. 3.

Ὀξύμελι, τος, τὸ, oxymel, vel oxymeli. Dioſc. l. 5. & Plin. lib. 14. cap. 17. Interp. Dioſc. aceti mulſum vocant, vt aqua mulſa Plin.

Ὀξυμέμφιμον, τὸ, obſcurũ, acuta contẽplatione inuentum, acutè excogitatum, Ariſtoph.

Ὀξυμυρσίνη, myrtus ſylueſtris, baccis rubentibus, Dioſc. lib. 1. cap. 217. ruſcum vocat Plin.

Ὀξύμωρος, ſentẽtia ex periculo petita, i. ita acutè & affectatè enũciata, vt fatua videatur.

Ὀξύμωρος, fatuè acutus, ſtultus.

Ὀξυνία, idem quod ὀξύη.

Ὀξύνω, & Ὀξυνόω, ὀξυνῶ, π. υνῶ, acuo, faſtigio, irrito, coacerco, Accuſa. ὀξυνέει πολλαπλασίως, veruſtate coacerſit, Gaz. de Senect. ¶ Dicitur ὀξυνθῆναι, Suid. ¶ Ὀξυνόων, etiam acidum facere, Galen. li. 5. Simpl.

Ὀξύοπτος, ον, idem quod ὀξύς. In Iliad.

Ὀξυπαθὴς, magno affectu.

Ὀξύπεινος, ου, ὁ, famelicus, percit' acuta fame, famis impatiens, Athen. lib. 2.

Ὀξυπικρὸν, amarum, ὀξύπικρον, Homer.

Ὀξύπορα, τά, dicebantur, quòd aceto condita ad incitctus ſeruarentur, Dioſc. li. 5. c. 98. ¶ Sunt & Ὀξύπορα, Medicis propria, quaſi à celeritate dicta penetrandi. vide Actium τετρακ. lib. 1. Serm. 3. cap. 90.

Ὀξύπορος, qui citò tranſit.

Ὀξύπρῳρος, acutam habens proram.

Ὀξύτονος, ου, dicuntur toni, qui ſpiſſi vltimi loca poſsident, Capel. lib. 9.

Ὀξυρρία, ας, ἡ, ructus acidus, Hippoc. Aphor. 1. lib. 6. Vide ibi Comment. Galen. ¶ Quæ ructuoſum ſpiritum eiuſmodi emittunt atque acidum ructant, Ὀξυγγαιόφρε dicuntur, Galen. περὶ ξ τόπων lib. 8. cap. 4. Dioſcorides etiam pro nomine participium ſumpſit, lib. 4. ὀξυρρυήσαν δ' ὀδόντα, id eſt, dẽtes acidùm ructantibus.

Ὀξυρρὶς πυρός, genus caſci quo Siculi vtebantur, dictum ab acore, Poll.

Ὀξυρρόδινον, Gal. ad Glauc. vbi fortè legendum eſt ὀξυβρόδινον, gen' olei roſacei aceto dilutum.

Ὀξύρρις, ινος, naſo acuto, Hippocr. in τοῦ ἐνθρώπου.

Ὀξύρροπος, ου, ὁ, & Ὀξυρρόπως, repẽte & leuiter repens, propenſus, paulo momento mutabilis. ὀξύρροπος κίνησις τῶν στρατιωτῶν celer motus

Lunæ, Aphr. libr. 2. Problem.

Ὀξύρρυγχος, ου, ὁ, oxyrrhynchus, piſcis in Ægypto, dictus ab acuto roſtro, Ælian. ¶ Strab. l. 17. καχρὶς πυπάμυδος, i. mugil fluuiatilis. ¶ Athen. lib. 8. cum ſimplici ρ.

Ὀξύς, ὀξεῖα, acutus, acidus, acerbus, pernix. ὀξὺς ἰέναι τῷ ἔγχει, Lucian. ad iram procliuis. ὀξεῖ πάντα, ad omnia vehemẽs, Plat. de Leg. ὀξεῖ φωνῇ ἀδικεῖσθαι, ſenſu acer, Plut. in Camill. ¶ Θυμὸς ὀξὺς, acris ira, Ariſtot. 2. Rhet.

Ὀξυσμὸς, oris acuti, vt mus araneus ὀξυσμοὶ ἀμπίδας, culices cum acutis roſtris, Ariſtoph.

Ὀξύσπειρος, ου, ὁ, iuncus marinus Plin.

Ὀξύστομος, acuminatus, in Epigr.

Ὀξυστομία, ας, ἡ, acumen, aciei, acor, acrimonia, Arrian. χρὴ πᾶσι ξυνιέναι ὀξυστομίαν, pro regis acerbitate atque ſeuitia. ¶ Item celeritas diſcendi, i. παρὰ τὴν τῆς διανοίας.

Ὀξυτάκτως, vel Ὀξυτάκτως, τὸ, partũ accelerans, Dioſc. lib. 2. ca. 197. & lib. 3. cap. 37.

Ὀξύτονος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ſtridulus. ὀξυτόνου γόου, Soph. ¶ Item dictio quæ habet accẽtum in vltima.

Ὀξύτονος λόγος, clauus acuté fixus, Nonn.

Ὀξύφυλλος, acutis foliis conſtans.

Ὀξύχολος, Venus irritabilis, Eurip. in Med.

Ὀξυφωνία, acumen vocis, linguæ volubilitas, vocis acuitas Polit.

Ὀξύφωνος, acutitonus Gaz.

Ὀξυχείρ, ὁ, cui manus acuta, qui ſub manu expeditè aliquid conficit, Athen. lib. 7. ex Nicomacho, ὀξυχεῖρ ἢ πᾶς τ' ἀκόλουθος γλῶσσῃ. Hinc & rapax ὀξυχεῖρ etiam dicitur. Atq; ὀξυχειρία, proptitudo, rapacitas, ſubita aggreſſio, Menand. apud Polluc.

Ὀξυχέλεια, celeritas cõficiendi aliquam rẽ.

Ὀξυχολία, repentina ira, bilis feruor.

Ὀξύχολος, iracundus, celer ad iram, breuis iræ.

Ὀξυωπεῖν, ὀξύωπε Ολύμπου, acutè cernere, Baſil.

Ὀξυωπὴς, ὀξυωπὲς, clariſsimè cernens, Lucian. ὀξυωπὲς ἀλιεῖς ὀξυωπίσεσιν, Ariſtot. viſus acerrimi, ὀξυωπὴς μέσσατος, id eſt, ὁ ἐν μέσῳ.

Ὀξυωπία, videndi acumen, oculorum acies, Ariſtot. Probl. Segm. 4. Quæſt. 3. ¶ Ὀξυωπίας, perſpicax, Polluc.

Ὀξυώπης, qui acutum habet viſum, ὀξυωπὲς.

Ὀξύωψ, acetoſus, acidus, Aphrod.

Ὀξωλὶς, genus herbæ rumicis, ab aciditate.

Ο Ο

Ὁ, ἡ, τὸ, pro ὅ, poeticè, Illia. ζ. ὃν κλέος ἔπτατ' ἀλεγρῶν.

Ο Π

Ὀπάζω, vocem, φωνὴν Homer.

Ὀπᾶ, pro ὑβρίζει, in Epigr. ¶ Item ὄπα δικαῖ, quomodo videatur, Doricè, Herodot.

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, aſſectator, conſors. ὀπαδὸς ἱππικὸς βασιλεῖ, rex ſine ſlipatoribus, Plut. in Romul.

Ὀπάζομαι, eligo, & cũ impetu deſeror, Etym.

Ὀπάζω, ἀσω, σ. ασα, præbeo, do. παρέχω, δίδωμι. ὀπάσαι τόδ' ἐπέεσσιν, Odyſſ. δ. ¶ Ὀπάζω etiam eſt veſtigare oculis, Iliad. δ. ἀλλ'

ὅτε δὴ ἐκέλευε πολιὸν κατ' ἦμαρ ὀπάζειν, ¶ Aliquando deferri, χαμάδις κατ' ὄρεσφι ὀπαζόμενος διὸς ἔμεθλα. Ité vocare. ¶ Aliquando τὸ δίκαιον, i. inſequi, Iliad. θ. Ὡς ἔτερ ὄπαζε κρατερωτάτους Ἀχαιούς. ¶ Ὀπάζεσθαι, etiam ſocium aſſumere, eligere comitem, Iliad. ε.

Ὀπαῖον, ὁ, tegula pertuſa & perforata, Poll.

Ὀπαῖος, ου, τὸ, operculum ollę, foramen, & qua fumus è camino exit, faſtigium, Plutarch. in Peric.

Ὀπάων, illuſtris, clarus, potens admodum.

Ὀπάων, à tergo ligatus.

Ὀπατρίδης, ου, ὁ, eodem patre natus, quaſi ὁμοπάτωρ.

Ὀπάων, ονος, ὁ, miniſter, aſſectator, Iliad. ε.

Ὀπάσσω, quod, & ὀπάσσει, Ὀπάσσ. ξ & μ. ὀπάσσ. Heſiod.

Ὀπάων, circumſpicio, video, θεωρῶ, ὁράω, Heſych.

Ὀπάωρ, ορος, ἡ, ſeruitia, Herodot.

Ὀπᾶς, & ὅπας poeticè, vbi, quò. Odyſſ. ξ. πάμπαν δ' ὅπας οὐ κεφαλὴν δυμὸς τε κελεύει, quò ire iubet, Plat. 2. de Republ. ἀλλὰ τὰ μὲν εἰδέναι ὅπη π' ἀλασθεὶς ἔχῃ. ¶ Item pro quomodo. ¶ Accipitur & pro ὅπως.

Ὅπᾳ κέ, quacunque, & quomodocunque, vt, quemadmodum, Plat. lib. 3. de Rep. ἀλλ' ὅπῃ κέ ὁ λῆρος ἅπασιν πεῖσμα φέρῃ, πάντη ἴτεον, i. quacunque. ¶ Item quocunque, Idem in Apol. ὅπῃ κέ τις ἔλθοι, quocunque me contulero.

Ὅπη ποτὲ, & Ὁπηνίκα ποτὲ, quomodocunque, ὅπῃ ποτὲ γλῶσσα, quomodocunque factum eſt, Plat. Epiſt. 7.

Ὅπῃ τύχῃ, fortuitò, Plat. in Tim.

Ὀπήτιον, vox: cauerna, foramen, Ariſtoph. in Plut. ἀλλὰ τὰ προβατίου, Ὅπως δ' εἶχεν ὠὸν ἐλίγας, Interpr. πρὸς ὄθονας. ¶ Eſt & veſpertilio, ſ. ſcarabæus, Suid.

Ὀπηδέω, Nonn. & Ὀπηδέω, ἥσω, π. ησα, ſequor, comitor, ὑπηρετῶ, ἀκολουθῶ. cũ Dat. Heſiod. μετ' αἰθέρα λιπὼν ὑπηδεῖ, viros ſequitur.

Ὀπηδὸς, οῦ, ὁ, aſſecla, ſequens, ancilla, ſeruus.

Ὁπηλικοσοῦν, quantuſcunque.

Ὁπηνίκα, quando, quandoquidem, quum, Dem.

Ὀπήνη, ης, τὸ, fabula, Suid. Scribitur & ὀπήτιον & ὀπητίδιον, Poll. καντηλέριον, Lucian.

Ὀπηνιεῖν, vereunq; yndecunq;, Plat. in Apol.

Ὀπίας, caſeus qui coit coagulo. Vide ὀπός.

Ὀπιδνὸς, ὁ, malè terribilis, horribilis, 2. Arg.

Ὀπίζομαι, μ. ισθήσομαι, π. ισθησάμην, vereor, pudeſco Gell. curo, obſeruo, Accuſ. Οὐδ' ἔβδεις δ' ἀπίζῃ τι μύθῳ. Genit. 2. Argon. οὐδ' ἔσαν ἀπίζεν ἢ διὸς ἀγγέλῳ, nihil Ioue curabat aut verebatur.

Ὀπίζω, μ. ίσω, π. ισα, idem, Accuſ. ¶ Ὀπίζω, item liquorem eximo inciſo caule aut radice, li. 7. hiſt. plant. Theophr. cap. 6.

Ὀπίθεν, Doricè pro ὄπισθεν, retro, Iliad. ά.

Ὀπιθεν, ὁ, ſordidus.

Ὀπιθεγγὲς, ους, voce datum reſponſum.

Ὀπιθεν, apud Plutarch. ſunt qui nuntiorum & ſpeculatorum funguntur muniis.

O πάτης, ὁ, impostor.
O πατητήρ, ῆρος, spectator, 2. syllaba longa, Nonn.
O πατρο-μαλλίστης, & O πατρόλως, aspicio, obseruo, Iliad. δ. ὑπὸ πατρόλους πολίτας χαλεπῆς.
O πατρός, ὁ, cura, consideratio. ὑπὸ πατρὸς ἡμῶν ἐχων, nihil penitus habens. ¶ Item diuina vltio, Ilia. π. ὑπὸ ὑπὸ ὑπὸ ἀλιτρότητος. ¶ Ité ira, Etym.
O πάτω, retrò, ponè, ex aduerso, retrorsùm, post, posteriùs, in posterum, Odyss. ξ. ἀνὴρ ὑπὸ πάτω κρατερῷ ἐμφύτευσεν ἀκόντιον ὀξύ, ὁ δὲ πρὸς τὸ μέλαθρον. ¶ Cũ Gen. Plat. de Rep. 1. ἐμοὶ μὲν ὑπὸ πάτω, ὁ πρὸς τὰς βαλάνους τῶν ἱμάντων, ponè me, & à meo tergo.
O πάτος, ου, pars exterior palmæ.
O πάτος, ου, posteriori, auersus. politicus. ὑπὸ πάτα, præterita, cauda, Aristotel. suffragines Græc.
O πάτος, ου, ὁ, post portam positus. lib. 1. Reg. 4. (gram.
O πατρόδρομος, ου, ὁ, retrogradus vt cæcer, Epi-
O πάτρος, ου, ὁ, opisthographus, libelli quibus obiter memoriæ consulimus, lituratii Auson. aduersaria Cicer. pro Rosc. Com.
O πάτρος, ου, ὁ, à tergo scriptus.
O πατρῶος, α, ον, posticum, domus postica pars, vel postica Varr. & Vlpiano Iurisc. Lucian.
O πάτρος, ου, ferens fructum ex aduerso folio, siue à tergo foliis, Theoph. l. 5. c. 2. hist. plan.
O πατρόσιτος, ου, pedisequus, ponè sequès Virg.
O πάτρος, ου, ὁ, cui aculeus in posteriori parte.
O πατρόκωλος, ου, qui crines ad tergum flexos habent.
O πάτρος, ου, homines posteriori parte comati, Nonn.
O πάτρος, ου, calceamẽta muliebria, Poll. 7.
O πάτρος, ου, ὁ, spinæ flexus retrorsum cedentibus spondylis siue verticillis constans, Galen. 3. de arter.
O πάτρος, ου, præposterè pascens, siue recessu, retortaque ceruice. ὑπὸ πατρὸς βοῦς, boues recessu pascentes, Interpr. Melæ ex Herodot.
O πάτρος, ου, retrogradus. ¶ Aliquando pedisequus, comes, sectator, qui à tergo sequitur, assecla.
O πάτρος, ου, turba pedisequa, Euripid.
O πάτρος, ου, ὁ, iudicium aut pœna quæ crimẽ statim postridie sequitur.
O πάτρος, ου, retrogradus.
O πατρωτός, ου, ὁ, ornamentum quoddã capitis muliebris, reticulum, Poll.
O πάτρος, ου, ὁ, cui ceruix in humeros incuruata & reiecta est, lib. 3. Dioscor. cap. 18.
O πάτρος, ου, inflexibiliter conuoluis, Hermolaus apud Dioscorid. lib. 1. c. 2. 71. cui ceruix in scapulas deiecta est, & retrorsum contracta, Ruell.
O πάτρος, ου, ὁ, affectio, quum ceruix ira dirigitur, vt flecti non possit. 2. quum caput ad scapulas contrahitur, Plin. li. 28. cap. 11.
O πάτρος, ου, qui ex aduerso mingit, Aristot.
O πάτρος, ου, retrorsum, aduersum.

O πάτρος, ου, ὁ, custos ductórque nouissimi agminis. ¶ O πάτρος, ου, retrò custodio, sum custos postremi agminis, Accus. ἀγχιστῆς, Poll. ¶ O πάτρος, ου, ὁ, posterior custodia. ἐν τῇ ὑπὸ πάτρος post principia Tergent.
O πάτρος, ου, coactus succus Ruell. liquor Marcell. lib. 3. Dioscor. cap. 25.
O πάτρος, succutio, Gaz. li. 9. cap. 8. hist. plant. Theophrast.
O πάτρος, poet. idem quod ὑπὸ πάτρος.
O πάτρος, posterior, sequens à tergo, Nonn.
O πάτρος, retrò, à tergo, rursus, viceuersà, posthac posti, posteà, ὡς τὰ πάτρος, ἐς τὸ μέλλον, in posterum, postmodò, Ilia. α. ἐπὶ τὰ πάτρος νόστον ἔμπα φέρεται καὶ ὑπὸ πάτρος, i. ante & post, i. in vtrã partem φοβεόμενος τὰ καὶ μέλλοντα.
O πάτρος, ου, ὁ, arma, diminutiuè.
O πάτρος, ὁ, vngula omnium brutorum, Hesiod.
O πάτρος, armatura. τὸ ὑπλίσῃ δύσκολον, leuiter armatus. ¶ Item instructio, apparatus, παρασκευάσεις.
O πάτρος, ου, mandræ, vbi pecorum initur numerus, quasi secundùs vngulas apud Locrenses.
O πάτρος, ου, ὁ, armo, paro. Actius. Accus.
O πάτρος, ου, ὁ, & O πάτρος, ου, ὁ, armatura.
O πάτρος, τὸ, gradus, βῆμα, funis nauticus, apparatus bellicus, Euripid.
O πάτρος, armo exercitus, arma fero.
O πάτρος, armatus.
O πάτρος, ὁ, nauis quæ armatos fert milites.
O πάτρος, milites spoliatores.
O πάτρος, rem militarẽ exerceo, armatus incedo, Thucyd. ¶ Item ὑπλίτευε, præsum armatis, Eidem.
O πάτρος, ου, ὁ, miles armatus. βαρὺς ὑπλίτης, grauis armaturæ ftarariúsque miles, Plutarch.
O πάτρος, ου, ἡ, statuæ fœminarum armatæ.
O πάτρος, bellicè. πολεμικὸς ὑπλίτης, Plat. Epist.
O πάτρος, ου, ὁ, corum est qui armati cursu certabant, Pausan. ὑπλιτοδρομίᾳ ἀνοίσουσι.
O πάτρος, ου, ὁ, siue ὑπλιτοπόλας apud Æschyl. qui armatus luctatur.
O πάτρος, ου, ὁ, armamentarium, Poll.
O πάτρος, i. ὑπλίζεσθαι, armor.
O πάτρος, ου, ἡ, insano armorum studio teneor, Athen.
O πάτρος, armatus pugno, Plut. in Camill.
O πάτρος, ου, ὁ, dimicatio sub armis.
O πάτρος, ου, ὁ, bellator armatus. Polyb.
O πάτρος, τὸ, armatura, & quidquid est armorũ loco, ὅπλων ὅσα δυνατὰ ἁρμόζεται, ad resiliendũ aduersum affectũ maximè cõuenit, Aphr. lib. 1. Probl. ¶ O πάτρος, τὸ, arma. ὅπλα κατατιθέναι, εἰς τὸ μέσον, ponens seu deponẽs arma in medium. ¶ Item agmen, Thucyd. l. 1. ἵνα μὴ ἀφιστῶτες πολὺ ἐκ τῶν ὅπλων, non descendẽtes longius

longius ab agmine. ¶ Item ὅπλα, pro fune nautico, Apoll. Rhod. & Hom. Odyss. ξ. ὅπλα ἐϋστρεφέα τάμνε κατὰ σκαφίδα νεώσαι, i. ναυτίλα. Idẽ Odyss. ἱστία καὶ ὅπλα νεός vocat fabrilia instrumenta, ex stupa vel canabe ximò cuiusuis opificii instrumenta, ὅπλα dici testis est Eustath. ¶ O πάτρος, ου, etiam τὰ αἰδοῖα Hesych.
O πάτρος, armorum compositio.
O πάτρος, Iupiter hoplosmius, Aristo. de part. anim. li. 5. ca. 10.
O πάτρος, ου, ὁ, iunior, posterior, recentior, D. x. ¶ Item μάχεσθαι, pugnax, ad pugnam aptus, Iliad. δ. ¶ O πάτρος, ου, ὁ, in summo natu, ἐσ. δ.
O πάτρος, ου, ὁ, miles armatus.
O πάτρος, cingo latus, & in modum satellitis stipo, & comitor, Plutarch. armis gesto. Xen.
O πάτρος, ου, ὁ, liquor balsami, Diosc. l. 1. c. 13.
O πάτρος, quocquor.
O πάτρος, ου, ὁ, cuias, Indefinit.
O πάτρος, ὁ, & O πάτρος, cuiascunque, Plat. in Phædro.
O πάτρος, vnde, Xenoph. & ὁπόθεν, Odyss. ξ.
O πάτρος, quo, vbi hic, Lucian. de Luctu.
O πάτρος, vt, qualiter, ὡς ἕκαστος, in Epigr.
O πάτρος, qualitercunque, Plat. Epist. 7.
O πάτρος, aliquod, quiddam.
O πάτρος, ου, ὁ, qualis Infinite, eiusmodi, qui, quiuis, κἂν ὁποῖός τις, qualiacunque sint, Xenoph. in Œconom.
O πάτρος, O πάτρος, O πάτρος, qualiscunq.
O πάτρος, Interrog. pro ποῖος τις; Demosth.
O πάτρος, Dioscorid. li. 6. in præfat. & ca. 13. Plin. lib. 28. cap. 10. opocarpathum vocat. & lib. 32. cap. 5. Carpathi succum.
O πάτρος, liquor herbę panacis, Diosc. l. 3. c.
O πάτρος, ναυαγίαν, nauigare. (55.
O πάτρος, ου, ὁ, lacteus succus, & qualiscunque liquor non sponte, sed castratione, scarificatione, terebratione, vel alio quouis vulnere effluens, Hippocrat. ¶ Apud Aristophan. in Plut. & in Concion. pro lasere, i. succo Laserpitii capitur. Vnde & ἐλλιπὴς ἰατὴρ (propter vehementiã laseris) est torue & truculenter intuens, Eidem in Pace. ¶ Hinc O πάτρος, ου, ὁ, liquoris detractio. ¶ O πάτρος etiam pro coagulo. πάτρος Iliad. ι. ἢ ἐς ὅτ' ἐπὶ γάλα πολὺ καὶ ἰσχανόωντα πάτρος Τρῶες ἴσαν. Ab hac voce O πάτρος, eiscem appellauit Cyclops apud Eurip. acetum, & ad quem cogendum succus ficulneus adhibitus esset. ¶ Aristoph. in Vesp. πάτρος τῆς ὀπῆς, & pro foramine, hanc vocem vsurpat.
O πάτρος, quoties.
O πάτρος, quoties libeat.
O πάτρος, totuplex, vt πάτρος, quotuplex. (plex.
O πάτρος, Aristot. quantũuis multi-
O πάτρος, quotum, quotquot pedum, Lucian.
O πάτρος, multipliciter.
O πάτρος, quanta maxima.

O πάτρος, quotlibet, quotcunque.
O πάτρος, quàm breuis.
O πάτρος, vbicunque, quocũque, quãtuncunq;
O πάτρος, ου, ὁ, quot, quotus, quantus, Indefinitè. ἐπ' ὀξυτάτας ἐπάτρος ἐλάτας ἐφεζόμενος, &c. Demosth. ¶ Et O πάτρος, ου, ὁ, πάτρος, ἐστὶ πάτρος, insulam quantam dixi confecit, Philostrat. in Heroicis.
O πάτρος, quotlibet, quotuscunque. ὁπόσοι τιμῆς βαρεῖς, quantalibet grauitas, Aristot.
O πάτρος, &
O πάτρος, quantuscunque, Demosth.
O πάτρος, ου, ὁ, quotus, Indefin. ὁπόσοι τυγχάνει τὸν ἀριθμὸν, quotquot numero sint, Aristot. lib. 1. Politic. cap. 1.
O πάτρος, & O πάτρος, quotuslibet, quotuscunque, Demosth. pro Corona, O ἀφ' ὧν, ὁ δὲ πάτρος, ὁ πάτρος, ὅσ' ὑπέχρεως.
O πάτρος, quoniam, quando, quandocunque. Optatiuo. Lucian. πῶς δὲ ἂν, πάτρος, ὁπότε τι θεοὶ βούλοιντο; Nam quid ageres, cum diuinitus cogerêre?
O πάτρος, quã, quãdo, posteaquam, quo tempore, Æschin. Opra Plat. in Apolog. ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδει, quum Palamedem conuenire.
O πάτρος, vbi ergo, itaque quum.
O πάτρος, quandocunque.
O πάτρος, vtrum, Infinitè.
O πάτρος, pro ὁπότερον, vtro modo. Arist. 109.
O πάτρος, vter, vtercunq; vterlibet, alteruter, quilibet. ὁπότερον τοῦτ' ἄρα χρή, Plat. de Leg. vtram in partem declinaret.
O πάτρος, & O πάτρος, vteruis, vterlibet, alteruter, Thucyd. εἰ ἀμφοτέρων ὑπομνησθεῖεν, si alterutris memoria excideret.
O πάτρος, vnde, κοὐ πόθεν μάχει.
O πάτρος, vtro modo, Infinite. ὁπότερον ἔχει, ἐς ἄδηλον κεκινδυνεύσθαι, incertum vtri magis in periculo fuerit, Thucyd. ¶ Et aliquando Interrogat. Plat. li. 1. de Rep. ὁπότερον σοὶ δοκεῖ; vtro modo tibi placet?
O πάτρος, vtrò, in vtrã partem, Dubitatiuè.
O πάτρος, vbi, quandoquidem, quo, Arist. de mũd. πάτρος κινεῖ ὅπου βούλεται, omnia quò vult mouet. ¶ Item ὅπου aliquando, quando, cum Indicat. Plutar. in Othone, ὅπου μήν, ὅπου ἦ. ὅπου ταῦτα, vbique, Xenoph.
O πάτρος, vbicunque, quocũque, quandocunq; Xenoph. ἢν δέ τινα ὅπου ἐθέλωμεν.
O πάτρος, quandoquidem, i. vtpote cum, Lucia.
O πάτρος, & O πάτρος, & O πάτρος, & O πάτρος, vbicunque. ἐς ὅπου δὴ, sicubi.
O πάτρος, vbicunque gentium, Synes.
O πάτρος, hoc nomine etiam monetalis, ἡ ἐπιχώριος λέγεται, Interpr. Aristoph. Auib.
O πάτρος, quocunque. Aduerb. ad locũ, Ody. ξ.
O πάτρος, Æolice, pro ὄμμα, oculi.
O πάτρος, pro ὄπτει, ὀπτ, quando, donec, dum, Lascar.
O πάτρος, visa, assa. Athen. lib. 8.
O πάτρος, ου, ὁ, assatus, assus, Homer. in Iliad.

Ο' πλακοῦς, ὁ, τὸ, loc' vbi carnes assantur, culina, quasi dicas tostorium: coquina dicebant veteres teste Nonio. ¶ Ο' πλακίον, idem, Etym.

Ο' πλακίς, aspectus, Χαρδελ. ser. Suid.

Ο' πλακοῦς, idē quod ὁ πλακίον, Aristoph. in Equit.

Ο πλακὼς, assus, Gaz. ex Aristot. Probl.

Ο' πλάσσω, conspicio, video, Actiu. Accus. ¶ Passiuum ὑπλάσσομαι, conspicior, cap. 1. Act. Apoll.

Ο' πλάσσων, ου, τὸ, idem quod ὁ πλακοῦς.

Ο' πλασία, ας, ἡ, visio, aspectus, conspectus.

Ο πλατύνω, ἐσω, π. ὑνω, allo, coquo, torreo, adoleo, Accus. Odyss. ξ. ὀπτήσας δ' ἄρα πυρί τε.

Ο' πλέω, μ. δύσομαι. δύσω, video, Actiu.

Ο' πλησε, ὁ, vim habens torrendi.

Ο' πλησμὸς ὁ- ἄρτος, coctus panis, Galen. ad Glau.

Ο' πλοπ, ὁ, ος, speculator, spectator, visor Tacit.

Ο' πλοκία, τὸ, munera præmiave quæ in spectaculum impenduntur, Callim. de Diana Trium. Ἡ φοίβου κλοκίη τε, ὅπως ὀπάσσατο δῆλα.

Ο' πλοτὸς, ὁ, ὁ-, quasi assatus, assatio, decoctio, vstio.

Ο' πλοκὴ, & Ο' πλοκὴ σοφισματίων, doctrina quædam & exquisito caularum & rationū visus.

Ο' πλικὸς, ὁ, visibilis Plin. q. perspectiuus, speculatiuus. ἐν τοῖς ὀπλικοῖς, in aspectuum rationibus. Aristot. in Probl.

Ο' πλεῖον, nomen templi Mineruæ apud Spartas. ¶ Ο' πλεῖς iidem vocant τοὺς ὀφθαλμούς, i. oculos.

Ο' πτιπλαὶ, oculi: & Ο' πτιπλαίασις, cæcitas, Hesychio.

Ο' πτυσσομ. ὀψοῦμαι, π. ὄψομαι, video, & videor, appareo, Depon. Accusat.

Ο' πτυφόω, igni commissus, qui assatur, Aphro.

Ο' πτὸς, ὁ, ὸ, assus, assatus. ὀπτὸς θερὶς ἅλων, sole coctus, Xenoph. ¶ Item ὀπτὸς, visibilis Plin.

Ο' πυίων, eiusdem sanguinis sum, prostituo. ὀπυίειν τινὶ ὑπὸ τῶ πατρός, virum ad venerem admittit, Plutarc. in Solone.

Ο' πυον, μ. μόσω, π. υξα, γαμέω, coco, Hesiod. in Theog. τῶ γὸ ὀπυίουσι παῖδα, eius enim filiam vxorem habet.

Ο' πώπυσις, ὁ, ὁ, successus, ὀπώπυσιν ὑγιέσιν, lacteus succus, Theophr. lib. 6. cap. 7. de caus. plant.

Ο' πὸς, papaueris lachryma, siue succus.

Ο' πτομ. vidi, μαι, ὄφθην. Attic. ab ὄπτομ, Apoll.

Ο' πτό μ, videbat, Theocr. ὀφθαλμοῖσιν ὁπώπτο.

Ο' πτο μ, ος, ὁ, aspectus, visus, pupilla, Odyss. φ.

Ο' πώρα, ας, ἡ, malliotis corticis fructus, Constant. γ. συν. lib. 10. poma inter æstatē & autumnum prouenientia, vt notat Marcell. li. 3 Dioscor. τὰ πωρινὰ τῶν ὀπωρῶν, fructum coquere, quod de vuis dixit Xenoph. ¶ Item ὀπώρα, autumnus. ἐν ἀρχῇ τῆ ὀπώρας, & ἀρχὴ τῆ ὀπώρου, in cunctauitumno, Aristot. l. 9. Anim.

Ο' πωρ ινὸς, ὁ, autumnus, Aristar. lib. de mund.

Ο' πωρίζω, fructus colligo, Philostr. in Heroicis.

Ο' πωρολυστέω, decerpentes, Accusat. Hesiod.

Ο' πωρίζω, & Ο' πωρίζομαι, fructus decerpo.

Ο' πωρίζω, fructus decerpo, colligo, Plut. in Periel. ¶ Est etiam pomis vesci. ὁ δ' ἀρίκων ὅπως ὀπωρίζῃ, quum per vsum pomorum nausea infestatur, Gaz. ex Aristot. lib. 9. Anim.

Ο' πωρινὸς, autumnalis, Hesiod. ὀπωρινὸς ἀμέργης.

Ο' πωρισμὸς, arborum fructus.

Ο' πωρο φορέω, ferre poma, siue producere.

Ο' πωρο φυλάκιον, tugurioluin ad pomorū custodiam, pomarium Plin.

Ο' πωρο φύλαξ, pomariorum custos Gaz.

Ο' πωρίων, & Ο' πωρῶνος, ὁ, qui poma vendit eumque, Suid.

Ο' πως, interdum διαπορηματικῶς ἢ αἰδυπτάκτως ponitur p quomodo, hoc est, pro πῶς; ὅπως, sic, vt, prout, ita, quemadmodum. Et construitur cum Indicat, vt ὅπως ἐδίδασκεν ἔρξω, sic vt vis, Homer. in Iliad. ὅπως ἐμοὶ ἐπιχθόνιος ἔσται ἢ καὶ ὀψὲ λιὼ κεῖνος ἀνὴρ ὑπαλύσεται ἀλγέων, quo pacto singula se habent, exponit, Plutarch. in Solone. ¶ Cum Futuro Indicat. ὅπως ἀμυνεῖτον ὑβρισμένον, ὅπως, quomodo hostes vleiscatur, considerat, Plutarch. in Camill. ¶ Cum Optat. ὅπως ἀποδοίμην, vt venderem, Aristoph. ¶ Cum Subiunct. vt ὅπως ἀκούσῃς ἅπαις, venus vt audias, Xenoph. ¶ Interdum cum Infinit. Sophocl. in Aiace, ἡ γένοιτ' ἂν τοῦδ' ὅπως οὐχ ἁλῶ; ἴσχει; fieri non potest quin hæc ita se habeant. ¶ Interdū præcipientis est, ἢ ἀπαγορευτικῶς, aut denuntiantis, aut exhortantis: sicut caue Latinè & vide ne, Bud. ¶ Pro tanquā, velut. ἀλλ' ὅπως, vt leo, Eurip. ¶ Ο' πως μὴ, cum Futuro Indicatiui modi, Aristoph. τῆς. ἄπαξ μὲ τὸν ἀδόμαθ' ὅπως μὴ δώσετε, ne me tanquam Athuantem immoletis. Ibidem cum Subiunctiuo, ὅπως ἢ τοῦτο μὴ διδάξεις μεδένα, vide quem hoc doceas.

Ο' πωσπερ, quomodo. Sophocl.

Ο' πως, tanquam, Eurip.

Ο' πως ἂν, & Ο' πως ἐνεγκ, & Ο' πως δὴ, & Ο' πως δήποτε, & Ο' πως δ' ἂν ποτὲ, & Ο' πως ποτὲ, & Ο' πωσοῦν, & Ο' πωστιοῦν, quomodocunque, vtcunq; quocunque modo, temerè, sine iudicio, de quibus Bud. Comment.

Ο Ρ

Ο' ρχὶς, visus, Nazanz. in Orat.

Ο' ρωμ. πε, τὸ, aspectus, Xenoph.

Ο' ράω, μι, video, Odyss. ὀφθαλμοῖσιν ἰδοῦσα.

Ο' ρχος, & σωρχὸς, partes phalangis in æqualia diuisæ: latini vocant os & vmbilicum.

Ο' ρατὴς, ὁ, ῆ, visio, aspectus, ὁ-μις.

Ο' ρατὴς, ὁ, spectator.

Ο' ρατικὸς, ὁ, vim cernendi habens, in Hippiat.

Ο' ρατὸς, ὸν, sub cernendi sensum cadens Cic. aspectabilis, Xenoph. ὁρᾷ τὰ ὁρατά.

Ο' ρασις, ὁ, ὁ, video, aspicio, Accus. ἐρῶ τὰ πεπραγμένα, Aristot. Cum Infinit. Xenoph. ἐρῶ τὰ παῖδ', intendo ad feriendum. ¶ Iungitur interdum Participio verbi alterius. ἐρῶ ὑβριζόμενον, video me errare, Eurip. ¶ Item absq; Partic. Xenop. ἵνα μὴ ἀλλήλους ὁρῶσι, mutuò fruebantur aspectu. ¶ Et cum Præpos.

Præpos. ἐρῶ εἰς γλῶ, Xenoph. ἐρῶ πρὸς ἄλλους, oculos ad alios conuerto, Eidem.

Ο' ργάζω, mollio, μαλακίζω, Aristoph. πολὺν χρόνον ὀργάσαντες, ὁ, ὁ σκοντ' ἐξ ὑμῶν ἄξων. ¶ Item tempero, misceo, irrigo, Galen. Apud Hippocrat. ¶ Ο' ργάζω etiam idem quod ὀργάω, concupiscere, desiderio libidinis excitari, atque lasciuire, impetu ferri ad aliquid. ¶ Et μετωνυμικῶς, pro incitare & ciere, ὁμῶς δ' ἐμὲ πᾶσαν ἐπὶ ἀργαλέην ὀργάζεται, Aristot. Probl. Segm. 2. Quæst. πῶς ποτε.

Ο' ργαίνω, μι, ὠνω, facio irasci, turbo, Interp. Soph.

Ο' ργάνη, Mineruæ epith. quòd sit operum præfecta, alijs ὀργή.

Ο' ργανικὸς, ὴ, ὸν, q. instrumentalis, Aristot.

Ο' ργανον, ου, τὸ, organum, instrumentum, ferramentum. Aristot. sic dialecticam vocat, quòd totius philosophiæ instrumentum & veluti manus sit. ¶ Pro instrumento musico, Eurip.

¶ Ο' ργανον pro torculari, Dioscor. li. 4. c. 247.

Ο' ργανοποιὸς, ὁ, ὸ, organarius Firmico.

Ο' ργὰς, άδος, ἡ, terra aliqua culta, fertilis, terra sacra alicui deo, vt lucus & saltus. Χαριτίνεσσιν ὀργὰς ὀργαδινὰ, fuerū lucū cecidisse, Plutarch. in Periel. ¶ Item pro vinea seu arbusto, in Epigr.

Ο' ργασ, ὰ, commiscere, cōtemperare, Hippoc.

Ο' ργάσ, ὰ, ομ. ἀσω, π. ακα, appeto, concupisco, sum ad libidinem propensus. ὀργᾷ πορὸς ἐμιλίαν, stimulatur ad venerem, Aristot. li. 3. Anim.

Ο' ργεῶνες, οἱ, qui iisdem sacris initiati sunt.

Ο' ργὴ, ῆς, ἡ, ira, iracundia. ὀργῇ φέρων, indignè ferens, Thucyd. ἀ ὀργὴ ἔχει σὲ δεῖ σοι, tibi irascor, Demosth. Thucyd. lib. 1. ὀργὴ μὴν φασὶ ἐκ ἐπιτυγχάνειν τοῖς Λακεδαιμονίοις, nō palam irascebantur. ¶ Ponitur & pro appetitu coeundi, rudè τὸ ὀρέγον τὸ ὀδὺν ὀνομάζουσι, Etym. ¶ Sophocl. in Aiace pro moribus.

Ο' ργια, τὰ, Orgia, sacra Bacchi, mysteria.

Ο' ργιάζομαι, consecror: siue vt Actiuum, rem diuina facio, & conseerata facio, Plat. 4. Leg.

Ο' ργιασ, μὸς, ὁ, ομ. ἀσω, π. ακα, orgia celebro, sacra cerimoniásque instituo, Plat. in Phædr.

Ο' ργιασμὸς, ὁ, cerimonia.

Ο' ργιαστὴς, ὁ, celebrator orgiorum festorum.

Ο' ργιστικὸς, ὴ, ὸν, ad iram concitans: sic Aretin, apud Aristot. li. 8. Polit. ca. 6. animos concitans.

Ο' ργίζομαι, ισθμαι, π. ισμαι, irascor, iram exerceo, Dat. τί μοι ὀργίζῃ; quid mihi succenses? Xenoph. li. 7. Pædiz.

Ο' ργίζω, irrito, ad iram prouoco, Aristoph.

Ο' ργίλος, η, ον, iracundus, indignabundus, 2. breui.

Ο' ργίλος, ὁ, ὁ, idem quod ὀργὴ, iracundia.

Ο' ργίλος, ὁ, ὁ, iracundia.

Ο' ργίλως ἔχω, commoueor, Demosth. πρὸς τοῦτον.

Ο' ργίσθην, ὀργίσθην, ὀργίσθησομ. ὀργισθήσομαι, irascor, Aristot. 2. Ethic. cap. 7.

Ο' ργιστὸς, ὸν, irascendum.

Ο' ργοδόκος, ὁ, ὁ, extimulor, Horus Apoll. cap. vlt.

Ο' ργυιὰ, ᾶς, ἡ, vlna, mensura senūm pedum, Herodot. quaternorum cubitorum passus Vallæ, Diosc. li. 4. ὀργυιὰ ἔχουσα ὕψος, decem vlnas altus. ¶ Poll. exponit spatiū quantum protensa hominis vtrinque brachia, ab altero summo medio digito ad alterum traiecta per pectus longitudine patent.

Ο' ργυιὰ, ᾶς, ὁ, magnitudine vnius vlnæ, vel trium cubitorum. ὀργυιαῖα κέρκη, in Epigr.

Ο' ργυιόω, μ. ώσω, π. ωκα, vlnas extendo, Neutr.

Ο' ργὼν, q. concupiscentia.

Ο' ὄγκιον, τὸ, genus quoddā oleris. Nic. in Ther.

Ο' γκος, sanguis, gradus, extensio, porrectio, Aristot. lib. 9. Anim. ¶ Item admotio, applicatio, Eurip. in Phœniss.

Ο' γκὸς, ὁ, taba fresa, Eustath. Iliad. ϛ.

Ο' γκόω, μι, extendo, Actiu. Accus. Hom. Iliad. ά.

Ο' γκόομαι, ὠσομαι, π. ωμαι, affecto, concupisco, expeto, appeto, 2. Argon. τὸν δ' ἄνδρες ὠγκήσαντο γενέσθαι, animus est incitatus præ lætitia. ¶ Item pro apprehendo. Idem ibidem, δόρατος ὠγκήσατο πτελέην, i. ἐλάσσατο. ¶ Interdū iaculari, pugnare, vibrare, Ilia. δ', ἐγχεῖ ὀγκήσασθαι, hastam contorqueat.

Ο' γκόω, μι, ὠσω, π. ωκα, porrigo, præbeo.

Ο' γκος, ὁ, ὄν, montanus, ὀγκαῖα πτελέων, Epigr.

Ο' γκαιοι, montes inhabitans.

Ο' γκίζω, τω, μ. ισω, montes scando, Neutr. Absol.

Ο' γκίζω, τω, ὁ, montes scandens.

Ο' γκιβάτης, ὁ, ὁ, ὁ, mantiuagus, Eurip.

Ο' γκιον ζυγὸς, mulorum iugum, Synes. in Epist.

Ο' γκομηλίς, ίδος, malū montana, poma montana.

Ο' γκόμυος αἴξ, capra in montibus pascens.

Ο' γκὸς, ὁ, & Ο' γκος, montanus, cliuosus. ὀγκοῦ ὁδὸς, iter montanum, Xenoph. ¶ Item ὄγκος, auis, Arist. lib. 8. Anim. ca. 3. monticola Gaz.

Ο' γκύλιος, mulio Iuuenal & Martiali.

Ο' γκύμων ταῦρος, taurum montiuagum in præscendo, in Epigr. ὀγκύμονα ταῦρον ἔφησεν, Ibidem.

Ο' γκος, ὁ, ος, montana regio, lib. 5. Epigr.

Ο' γκος, ὁ, ος, regio montana.

Ο' γκὸς, ὁ, ὁ, apud Demosth. Iouis terminalis.

Ο' γκοσκόπος, qui montibus gaudet, in Epigr.

Ο' γκυλος ἀετὸς, aquila nomine montana, ciconia, Aristot. lib. 9. Anim. cap. 33.

Ο' γκυλὸς, ὁ, ὁ, q. mōtulmus, gen' vlmi, Theophr.

Ο' ρεῖος, ου, ὁ, & Ο' ρειος, montanus, agrestis.

Ο' ρεινὸς, ὴ, ὸν, mōtes pulsantes, qui è montibus in vrbem quiduis inuehunt, vt saxa, ligna, Nicand. in Ther. ¶ Ο' ρεινα, Hippoc. est labor ille quem in montibus subeunt.

Ο' ρείχαλκος, ου, τὸ, orichalcum, Hesiod.

Ο' ρεκτὸν, μ. ίσω, π. ικα, concupisco.

Ο' ρεκτὸν μελία, lancea, longa hasta, Iliad. β.

Ο' ρέκτης, ου, ὁ, cominus pugnans, Eustath.

Ο' ρεκτικὸς, ὴ, ὸν, ὀρεκτικὲ ἐστ. ὁ-, vinum appetentiam ciborum inuitans, Dioscor. li. 5. ca. 13.

Ο' ρεκτὸς, ὴ, ὸν, extensus, longus, experendus, amabilis. ¶ Item ὀρεκτοῦ ὀρεκτοῦ ἔχων, extremi voti compos, Nazan. in Orat.

Ο' ρεκτὸς, extendens.

Ο' ρεξις, ὁ-, ἡ, cibi appetentia, vehemens edendi aniditas. ¶ Item affectatio, desiderium, cupiditas, Aristot. li. 7. Polit. ca. 15.

Ο' ρεξίστ, ὁ-, ὁ, ὴ, tangens, percutiens.

Ὀρεσκῷος, ου, ὁ, qui montiū curam habet: & mu-
Ὀρεσπόλος, in montibus vagor, Lucian. (lio.
Ὀρεσσίτερον, τὸ, apium montanum, Dioſc. li. 3. ca. 76. montapium Gaz. li. 7 ca. 6. hiſt. plant.
Ὀρεστιάς, ῆδος, rubicus Gazæ lib. 3. hiſt. plant.
Ὀρεσσιλαια μελάθρα, domus in mõtibus, Nonn.
Ὀρεσσοβατης, ου, ὁ, iens per montes, montiuagus Cicer.
Ὀρεσσίφοιτος, ου, ὁ, monticola Ouid Et ὀρεσσίφοιτα, quæ alantur & paſcuntur in montibus, Nõn.
Ὀρεσσῖτρὸφος, ου, ὁ, nutritus in montibus.
Ὀρεσσιφοιτέω, verſor in montibus.
Ὀρεσσιφοίτης, in Epigr. quòd vites obumbrent colles, vmbris montium gaudens.
Ὀρεσσοφοῖτος, ου, ὁ, montanus, habitans mõtes, Ilia. ā.
Ὀρεσσῶος, ου, Epigr. habitans in montibus.
Ὀρεστερμονιος, ου, ὁ, montanus.
Ὀρεστιγενής, ους, ὁ, monticola, montigena, Eurip.
Ὀρέστης, ου, ὁ, Oreſtes. Dicitur etiam ὀρέστερος, qui in montibus verſatur. Vide Interp. Homer.
Ὀρεστιάς, ῆδος, mõtana nympha, mõtiũ cultrix.
Ὀρεστιον, herba quæ & ἀκτὴ λεγομένη, Dioſc. li. 5 c. 58.
Ὀρεστερον, Aduerb. in montibus.
Ὀρεσφοιτος, ου, ὁ, mulorum venditor, Suid.
Ὀρθάνης, ου, ὁ, qui ſpiam ex diis illis impuris qui ſubſunt Priapo.
Ὀρθεῖος, pro ὀρθίος, in Epigr.
Ὀρθεσίς, ἐος, ἡ, ſepes, Heſod.
Ὀρθόγαμος, ου, ὁ, externus, hoſpes, ξένος, apud Lycoph.
Ὀρθογόνιος, ου, ὁ, genitale muliebre, naturale Pli.
Ὀρθογράσκων, ονος, ὁ, nefrens aut lactens porcellus, delicus porcus Varroni, Heſy. & Athen. 32.
Ὀρθόζωνος, ου, ὁ, diem feſtum celebro.
Ὀρθοθρώσκω, concitatum eſſe.
Ὀρθοὶ, Græci vocant, vt ſcribunt Theodoſius & Honorius Impp. Cod. lib. 8. de ædificiis priuatis, meniana & podia ſiue pergulas cuiuſmodi proiecta ſunt, quæ mutulis quieſcũt atque ſuſtentantur.
Ὀρθόθυμος, erigo, excito.
Ὀρθοκλαλέω, ex Palladis argumẽtũ helliciũ cõtinẽs.
Ὀρθοκλάζομαι, ἀσω, erigo, in Epigr.
Ὀρθοκρὴξ, κνος, pars inferior mali nautici Poll. 10.
Ὀρθολογία, ας, ἡ, grandiloquentia verborum atque tractus, Ariſtoph. Achar.
Ὀρθόμαστοι, qui erecti magno labore remigãt.
Ὀρθόπους, ὁδος, ὁ, ἡ, rectè. altus, excelſus, arduus, arrectus, Nonn. ὀρθοὶς ἔβαν πόδεσσι, ſum arduã via. ὀρθὴν πόδα τρέφει, rectæ fouere, Theophr. li. 3. cap. 7. de cauſ. plant.
Ὀρθόπους, ὁδος, ὁ, carmen orthium, quod Arion canebat, quum à Delphino exciperetur, de quo Herodot. lib. 1. & Gell. li. 16. cap. 19.
Ὀρθόστιχος, ου, ὁ, rectè incedo, ſu Epigr.
Ὀρθοτρόφος, ου, ὁ, epith. hirundinis: quaſi ὀρθρότροφος, quod matutino maximè tempore canat: & filium Ityn deplorer. Heſiod.
Ὀρθογραφέω, ἡσω, π. ας, rectè ſcribo, Actiu.
Ὀρθόγραφία, ας, ἡ, rectè ſcriptura.
Ὀρθόγωνος, ου, ὁ, rectus angulus, Euclid.
Ὀρθόδοξος, ου, ὁ, orthodoxus, i. rectæ opinionis. ¶ Ὀρθόδοξος, μόνος, π. ας, rectè opinor & ſentio. ¶ Ὀρθοδοξία, ας, ἡ, recta opinio. ¶ Ὀρθοδοξικῶς, recta opinione, non aberrantes.
Ὀρθοδρομέω, rectè currere, Xenoph.
Ὀρθόδωρον, ου, π. menſura, quam complectitur manus à iunctura ad ſummũ digitũ, Poll. li. 2.
Ὀρθοέπεια, emendata & recta locutio.
Ὀρθοεπῶς, rectè & propriè loquor, ὀρθοεπέω.
Ὀρθόθυρα, ianua ouilis, ὀρθοθύρη, Etymol.
Ὀρθόκαρπος, ου, ὁ, & ὀρθοκάρπιος, ου, ὁ, fructus præhorridus & aculeatus, Theop. li. 3. plan. cap.
Ὀρθόκερως, ωτος, ὁ, cornibus erectis, & erigens pilos ex Sophocl. Poll. ὀρθόκερων ὄρθιόν, interpretatur ὀρθόκερων: horrore enim erigũtur crines.
Ὀρθόκρανος, ου, ὁ, habens rectum caput, vel erectas antennas, Homer. in Iliad.
Ὀρθόκωλον, ου, π. membris eſt membrum ita deprauatum, vt flecti nequeat, quod in digitis ſæpe accidit, Gal. Comm. 3. ἐπιδημ.
Ὀρθολογέω, rectè & propriè loquor, Plutarch.
Ὀρθόμαντις, ὁ, ἡ, rectè facio.
Ὀρθομανέω, ſeipſũ erigere, vt altior videatur.
Ὀρθοπλὴξ ἵππος, equus rectè & calcitrãs, Suid.
Ὀρθόνοσος, ου, ὁ, morbus, quum quis ſpirare non poſſit, niſi recta cervice ſpiritus trahatur.
Ὀρθοπαγὴς, ὁῦς, ὁ, non niſi recta cervice ſpirans.
Ὀρθοπλατέω, recto pede incedo, Galat. 2.
Ὀρθοπρεπὴς, ὁῦς, ὁ, rectus, arrectus, erectus vt ſolet qui timet: ſtans, porrectus, Polyb. lib 3 ὀρθοπρεπὲς ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἐκκρεμοῦς ἐπὶ τοῦ ἀνέμου ἐκκρεμοῦς, ſuſpenſa erat tunica penduli motu. Sic apud Liu. ab vrbe lib. 5 erecta expectatione ciuitas. ὀρθοπρεπὴς ἐπὶ τοῦ ἀνέμου ἐκκρεμοῦς, quod verum eſt ſemper rectum. Sophoc. Antig. ¶ Item verum: vnde quod Plat. dixit, ὀρθότερον δὴ λέγεις, Cicer. vertit, dicis verius & melius.
Ὀρθόριος, vel Ὀρθώριος, ſtator Iupiter.
Ὀρθοστάδιον, ſtandum erectum.
Ὀρθοστάδιος, pemmatis genus.
Ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, & ὀρθοστάδιος, ου, ὁ, laxa ſtola tunica Ouid. Ariſtoph. & Poll.
Ὀρθόστατος, ου, ὁ, rectus ſtatus, corporis habitus qui ſurrecti ſtamus neruis poſterioribus contractis.
Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, panis genus, Diis ſacri, Poll. li. 6. ¶ Ὀρθοστάτης, Vitruu. li. 2. ca. 8. arrectaria tigna ex quacunque ſint materia.
Ὀρθοτέρος, ου, ὁ, melius.
Ὀρθοτής, ητος, ἡ, rectitudo, Nazan.
Ὀρθοτόκος, ου, ὁ, ἡ, virgo quæ mammas habet rectas, non pẽdulas, παρθένος ἡ ὀρθοτόκος ἔτι οὖσα μαστοὺς ἔχουσα Gal.
Ὀρθοτομέω, ἡσω, π. ας, rectè ſeco, rectè tracto.
Ὀρθοτονέω, rectum accentum vel tonum dare.
Ὀρθότριχες, ων, ὁ, habentes erectos crines.
Ὀρθοτριχία, ας, ἡ, erectio capillorum.
Ὀρθοφόρος, ου, ὁ, ciuitas rectè conſtituta, Thu.
Ὀρθοφορία, ας, ἡ, proſperitas, i. ἀνθρωπεία, Idem.
Ὀρθοφορέω, rectè ſuccedere, Herodot.
Ὀρθόφρων, ονος, ὁ, ἡ, magnanimus.
Ὀρθοφροσύνη, recta, ſuperiora appetentia.
Ὀρθόφυτος, ου, ὁ, ἡ, ὁν, in altum creſcens, aſſurgẽs in rectum, procerus, erectus.
Ὀρθοφυτία, proceritas, q. rectitudo, explanatio.
Ὀρθοφυτεύω, rectus aſſurgat.
Ὀρθόω, ὀρθώσω, π. ας, dirigo, erigo, attollo, Accuſ. Soph. in Antig. τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, ruam vitam erige & firma.
Ὀρθραγρέτας, porculi ſubrumi, i. qui adhuc ſub mammis habentur: Scribitur & ὀρθραγρέτης, vel Ὀρθραῖος & Ὀρθρεῖος, μίσθιος, π. ας, mane ſurgo, diluculo aliquid ago, vigilo, Neutr. abſol. Lucia. Gallo, ὀρθρεύσας ἐξῆλθε θηρεύσων ὄφιν, & Ὀρθρεύτερος, ου, ὁ, matutinus, antelucan'. ὀρθρεύτερος ὕμνος, carmen antelucanũ. Ariſtoph. ὀρθρεύτερα δῶρα, in Epig. dona matutina.
Ὀρθρεύτερος, ου, ὁ, matutinus accedens, Suid.
Ὀρθρηγενὴς, matutinò quiritans, Heſiod.
Ὀρθρηλατέω τύμβου, ſepulchri buſtum eminẽs, Sophocl. in Antigon.
Ὀρθρεύτερος, ου, ὁ, & Ὀρθρεύτερος, ου, ὁ, crepuſculum matutinum. ὀρθρεύτερος περὶ αὐγὰς, circa auroram, Thucyd.
Ὀρθρεύτερος, ου, ὁ, iure, merito, ſcitè, bene, Ariſtoph. ὀρθρεύτερος ἔχει τὰ τοιαῦτα μιμεῖσθαι, rectè talia reprehenduntur, Plat. 2. de Rep.
Ὀρθρεύτερος, Diana. ¶ Item q. eleuatio, ὀρθότης.
Ὀρθρεύτερος, ου, ὁ, ἡ, rectitudo, Hermog.
Ὀρθρεύτερος, dicuntur fines ſtellarum.
Ὀρθρεύτερος, in montibus cubans.
Ὀρθρεύτερος, per montes reſonans.
Ὀρθρεύτερος, origanum reſipio.
Ὀρθρεύτερος, ὁ, origanites vinũ, i. ex origano confectum, Dioſc. li. 5. ca. 53.
Ὀρθρεύτερος, ου, ὁ, vel Ὀρθρεύτερος, ὁ, ἡ, origanum, Dioſc. li. 3. ca. 56. ¶ Ὀρθρεύτερος ἐλαίου, Ariſtop. in Ranis, pro torui s oculis intueri.
Ὀρθρεύτερος, deſidero, cõcupiſco. ¶ Itẽ pugno.
Ὀρθρεύτερος, curſus per montes, in Epigr.
Ὀρθρεύτερος, finio, definio, definitionem rei do, & rem circunſcribo, præſcribo limites & confinia determino, Epicurus Select. Sent. Ὁ τῆς φύσεως πλοῦτος ὡρισμένος ἐστὶ καὶ εὐπορίστος ἐστὶν, Cic. de Finib. Ipſa natura diuitias quibus cõtenta eſt, & parabiles & terminatas habet. ¶ Itẽ ſtatuo, æſtimo, Dinarch. ὡρισμένος ἑαυτῷ ζημίαν διπλασίονα. ¶ Et mertior, æſtimo, Plat. in Gorg. ἐκεῖνό τε ὡρίζεσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ τὸ κρεῖττον.
Ὀρίζημα, ατος, τὸ, id quod definitur.
Ὀρίζω, μίσω, π. ας, pro definio, termino & circunſcribo, diſtermino, dirimo, diſcerno, ὁρίζω τὴν Ἀσίην τῇ Λιβύῃ, diſterminans Aſiam ab Africa, Herodot. ὁρίζω δὲ τοῦτο ὑμῖν, Eurip. ἀφορίζω, abduco.
Ὁρίζων, ονος, ὁ, circulus in ſphæra qui finitor vel finiens Senecæ natur. Quæſt. li. 5. ca. 17.
Ὁρικτὸς, carcer, ſepes, τεῖχος, παρὰ τὸ ὀρύσσω.
Ὁρικτὸς ζεῦγος, Synel. in Epiſt. iugum mulare.
Ὁρικτὸς, finitiuus, ὁρικτικὸς, ſæpe apud Ariſtot. ¶ Ὁρικτὸς τὸ, definitioni attributa.
Ὁρικτάω, arrectũ conſiſtere in digitos, Heſy.
Ὁρίμαλδος, poma agreſtia & ſylueſtria quę in montibus proueniunt, Theocr. Edyl. 5.
Ὁρίνδης ἄρτος, panis è ſemine quodam ſeſami magnitudine confectus, aut ex oriza, Poll.
Ὁρίνω, ἐρέω, ἐρῶ, cõcito, commouco, turbo.
Ὅρος, ου, τὸ, terminus, finis, confinium ὅρια ἐπὶ τοῖς ὅροις ἀφίκετο ἔθεσι, ad fines, Xen. li. 1. Pæd.
Ὁρόσιος, ου, ὁ, proſper.
Ὁρόσιος, terminalis Iupiter, Plut. in Numa.
Ὀρεσσιάδες, teredines mõtanæ è niue natæ, Strab.
Ὀρεσσιφοίτης, montiuagus, Nonn.
Ὁρισμὸς, ου, ὁ, præſcriptum atque cõſtitutum, Ioſeph ἐξ ὁρισμοῦ τινος ὁρισμένου, tali deliberatione & propoſito. ¶ Itẽ Ὁρισμὸς, terminus, ὁρισμὸς ἐν γῇ. ¶ Ὁρισμοὶ, tuores, quia in limitibus terminiſque ſtatuuntur, Interp. Eurip. in Hecuba.
Ὁρισμὸς, ου, ὁ, præfixus terminus, definita ſedes, ſeparatio, diſtinctio, definitio. Ariſtot. lib. 8. Ethic. ἀκριβῆ μὲν οὐκ ἐν τοῖς τοιούτοις ὁρισμὸς, certa finitio & certus modus conſtitui exactè non poteſt.
Ὁριστὴς, ῆρος, ὁ, finitor, præſcriptor, conſtituter iuris & arbiter conditionum, Demoſth.
Ὁριστικὸς, ῆ, ὸν, definitiuus, iudicatiuus, pronuntiatiu' Donat. ὁριστικὸς λόγος, definitio. Ariſt.
Ὀρεσσιφοίτης, in monte nutritus, 2. Argon.
Ὀρεσσῷος, ου, ὁ, idem.
Ὀρεσσῷος, nutriens montes.
Ὀρεσσῷος, appeto, cupio.
Ὀρεσσῷος, lagena, rete, Æſchyl. ¶ Eſt etiam caula, Interp. Theocr. Edyl. 4. ¶ Suid. ὀρεσσῷος, carcer, εἱρκτὴ ἢ ἕρκος ἀμφικεῖται ſepes, περίφραγμα.
Ὀρεσσῷος, deſtruo. vnde πολεμιστὴς ὀρεσσῷος, vrbiũ euerſor.
Ὀρεσσῷος, vas olearium aut vinarium.
Ὀρεσσῷος, & ὀρεσσῷος, cauere ab aliquo iureiurãdo, Demoſth. ὀρεσσῷος καὶ ὀμνύειν αὐτόν. Orpheus, ὀρεσσῷος ὁρκίζω σε, cælo teſte & conſcio te ſacramento aſtringo. Hinc Ὁρκισμὸς, ου, ὁ, iurisiurandi adactio. Polyb.
Ὅρκος, ου, τὸ, fœdus, iuſiurandum. ὅρκια δρύσσειν, 2. Argon. iurare. Iliad. 3. ὅρκια δῆτα ποιησόμεθ' ἀμφὶς, eum his percuſſerunt fœdus. ὅρκια μίσγειν, firmatis iureiurando fœderibus, Plut. in Lycurg. ¶ Ὅρκιοι θεοὶ, dii qui iureiurando intersunt, Æſchin. Ἐπόμνυσι

τὸν ὁμόσαντες θεοὺς.

O'ρκισμός, iusiurandum.

O'ρκωμοσία, iurare in fœderibus sanciendis.

O'ρκος, ου, ὁ, iusiurandum, sacramentum. ὄρκον δότω μοι, mihi iuret, Eurip. ζωὴν ὄμνυ ἁμοῦ λέγω, Xenoph. per deos iuro. ὅρκοις κατακλίζειν τινά, iureiurando adstringens magistratus, Thucyd.

O'ρκόω, ῶ. ἀπωμοσάμην, voco ad iusiurandū, iusiurandum exigo, Accus. ὠρκωσαν τὸν στρατηγὸν τὸν μέγιστον ὅρκον, ad maximum iusiurandum adegerunt milites, Thucyd.

O'ρκῦνες, οἱ, pisces quidam apud Aristot.

O'ρκωμοσία, ας, & O'ρκωμόσιον, iusiurandum, Plat. in Phædr. ¶ O'ρκωμόσια τὰ, sacrificia in quibus feriebantur fœdera.

O'ρκωμοτῶ, sanctè iuro, iuro in sanciendis fœderibus, Lucian. ¶ O'ρκωμότης, iureiurando astrictus. ¶ O'ρκωμοτικός, ή, ὁν, iuratimus.

O'ρκωτής, οῦ, ὁ, qui præiens iusiurādum concipit, aliámque in sua verba iurando sacramento astringit, Xenoph. li 5. de Omissis.

O'ρκωτός, ή, iuratus.

O'ρμαδίζω, in modum cathenæ connecto.

O'ρμαθός, οῦ, ὁ, ὁ, ordo, ὁμοιὰ, cathena. κρεῶν ὁρμαθὸν ὁρμάσθαι, series panum, Aristoph. in Plut. ὁρμαθὸς κακῶν, malorum cathena & series, Suid.

O'ρμάω, tendo, eo, Eurip.

O'ρμάομαι, ωμαι, in animo verso, cogito, reuoluo, incito, appello, moueo, Accus. Ilia. κ. πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα, in animo agitantem. Idem ibidem. πόλεμον ὁρμαίνοντι, mouentes & molientes.

O'ρμάς, άς, ὁ, sagena, rete, calathus.

O'ρμή, μῆς, ὁ, ὁτου, ᾳ. ὁρμῇ, incitor, promptus sum. ὁρμᾶσθαι χαλεπῶς, sum propensus ad gratiam, propero gratificari, Xenoph. ὁρμᾶσθαι πνεύματος, incitatus fluuius, Plat. del. eg. ὁρμᾶσθαι εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι ἀεὶ ἕτοιμος, Xeno. lib. 2. Pædiæ, incitari ad virtutis certamen. ὁρμωμένων σὺν ἀκμῇ τοῦ καιροῦ, properantibus congregare copias, Plut. in Themist.

O'ρμάω, μ. ησα, ᾱκα, in animū induco, statuo, ὁρμᾶ δὲ ταῦτα, Plat. in Epist. animū ad hæc intendo. ¶ Item erumpo, prodeo, impetum facio, irruo. ὁρμᾶν ἐς δικαστήριον, in abiecessus exire & euadere, Gal. li. 1. ad Glauc. διὰ μέσου δὲ ὁρμήσαντα μαχομένων ἔφυγε, per medios pugnantes effugit, Plutar. in Publ. δεῖ τύραννον ὁρμᾶσθαι τοῖς στρατοῖς, equis citatis in tyrānum cōcurrerunt, Eidem ὁρμᾶν πρὸς πόλεμον, bellum mouere, Demosth.

O'ρμίας, ου, ὁ, funicul⁹ cōtextus ex setis equinis.

O'ρμίδιος, ερος, filiculaceus, auctilis, Nicandr.

O'ρμώμενος, Participium, ὁ ὁρμούμενος, incitatus.

O'ρμος, ου, ὁ, corruda, asparagus syluestris, Dioscor. ¶ A Polluc. omne quod caulem amisit atque defloruit ὄρμηθρον appellatur.

O'ρμόω, proficiscor, Herodot. ὁρμώμην στρατεύσασθαι, in eo expeditionem.

O'ρμυτὴς, piscator, ἁλιεύς, Hesych.

O'ρμῶ, sto in statione, sto ad anchoras, in portum me recipio, Thucyd. οἱ ὁρμοῦντες ἐν τῇ παραλίᾳ. Herodot. ὁρμῶν παρὰ χῶν. ad terram stationem habuēre. ὁρμεῖν δύο ἀγκύραις, duabus aiti anchoris in portu, Aristid.

O'ρμὴ, ῆς, ἡ, alacritas, impetus, i. subitus acrisque affectus. Cicero ferè appetitionē interpretatur. & appetitum, affectum, affectionem. ὁρμὴ τῆς ἀφροδίσιων, incitatio libidinis, Aristl. lib. 6. Anim. παρὰ τὴν τοῦ πνεύματος ὁρμήν, prima iuuētutis studia, Plutar. in Themist. Homer. ἐπὶ ὁρμὴ, hastæ iactus.

O'ρμημα, ατος, τὸ, incitamētum, impetus, conatus, cogitatio, cura anxietas, Iliad. β.

O'ρμητήριον, sedes belli, arx, & velut propugnaculum belli suscepti, receptacula vel aggeres Cicer. Philipp. 10. ¶ Significat etiam incitamentum, & suscitabulum, vt vocat Varr. Xenoph. ¶ Item impet⁹, insultus, aggressio. Polyb. ὁρμητήριον ἐποιήσαντο, impressionem fecerunt.

O'ρμητικὸς, qui incitat, & qui incitatur. ὁρμητικὸς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, venerem accendens. Diosc. li. 2. ca. 71. ὁρμητικὸς πρὸς συνουσίαν, propensus ad libidinem.

O'ρμητικῶς, impetu, incitatè.

O'ρμιὰ, ᾶς, linea piscatoria setis equinis texta.

O'ρμίζομαι, ducor, ingredior, subeo portum. ὁρμίζομαι ἐς λιμένα, ingredior portum, Thucy.

O'ρμίζω, ισω, σα, ικα, duco nauem in portum in statione loco, inuado, impello. ὁρμίζειν ἐς τὸν λιμένα, fluuium subeo, Thucy. Idem, ὁρμίζειν ἐπ' ἀγκυρῶν, stare ad anchoras Cæsari.

O'ρμιαδὸς, piscator, in Epigr.

O'ρμινον, genus herbæ, Dioscor. li. 3. ca. 145.

O'ρμισις, ὁ, quies in portu atque statione, Ælia.

O'ρμίσκος, ὁ, diminutiuum, paruum monile.

O'ρμος, ου, ὁ, monile circa collum, Ody. ε. ¶ Item portus, statio nauium, Arat.

O'ρμὸς, οῦ, ὁ, corrigia calceorum.

O'ρναπτίσκοι, ἱμάντες, Aristoph. auribus.

O'ρνεον, τὸ, auis. ὄφις τὸ ὄρνεον.

O'ρνιθα, ατος, τὸ, auicula, Aristoph.

O'ρνιθᾶν, augurari.

O'ρνιθᾶς, ου, ὁ, augur.

O'ρνιθα χελιδὼν, ὁ, ἀπὸ τοῦ πέτεσθαι, anceps.

O'ρνιθες, aues corrales.

O'ρνιθάριον, ου, τὸ, auicula.

O'ρνιθία ας, ἡ, augurium, ἡ εἰς ὀρνιθας τροπὴ, Suid.

O'ρνιθία, ας, ἡ, genus ludi, in quo pueri verberabantur, augurium, Plut. in Lycurg.

O'ρνιθοκρίας, auium cura.

O'ρνίθιον τὸ, adeps gallinaceus, Dioscorid. lib. 2. cap. 89.

O'ρνιθες, αἱ, gallinæ, Theoph. l. 2. c. 15. de caus. pl.

O'ρνιθόμαι, auguror, μαντεύομαι δ' ὄρνισι.

O'ρνιθοτὸς, ὁ, ὁ, ὁρνιθοθήρας, auceps, Poll.

O'ρνιθοτρόφος, opus de volucribus.

O'ρνιθιὰς, ου, ὁ, hyems quæ præ frigore aues necat.

cat, ὁρνιθίας χειμών, Aristoph. Interp. ¶ Est & ventus eiusdem nominis, Aristot. de mund.

O'ρνίθιον, auicula, pullus gallinaceus.

O'ρνίθιος, ή, ον, volucrinus, Aristoph. in Neb.

O'ρνιθόγαλον, ου, τὸ, genus herbæ, Dioscor. l. 2. c. 177.

O'ρνιθοθηρᾶσις, εως, ἡ, aucupium, Gaz. de Senect.

O'ρνιθοθηρευτὴς, οῦ, ὁ, auceps, Poll. ὁρνιθοτρόφος.

O'ρνιθοθηρευτικὴ, aucupium, apud Platon.

O'ρνιθοθήρης, aucupor, Poll.

O'ρνιθοκόμος, ου, ὁ, auicularum institor, Poll.

O'ρνιθοσκόπος, augur, augurii peritus.

O'ρνιθομανὴς, qui aues alendi insano tenetur studio.

O'ρνιθομανῶ, auium teneor amore, Aristoph.

O'ρνιθονομεῖον, ου, τὸ, ὁρνιθών, auiarium, Suid.

O'ρνιθοπάρδιος, pullus aut pipio auis.

O'ρνιθοπάγη, ης, laqueus aucuparius qui auibus tenditur, in Epigr. tendicula Cicer.

O'ρνιθοσκοπὴς, ὁ, auspex. vide ὀρνιθοσκόπος, in Amm.

O'ρνιθοτροφία, auium nutritio, ratio cortalis Columa. li. 8. ca. 2. i. auium cortalium.

O'ρνιθοτρόφος, aues petens, aues comedens.

O'ρνιθοφάγος, idem quod ὁρνιθοθήρας.

O'ρνιθοφάγιον, modo auium ventriculi.

O'ρνιθών, ῶνος, ὁ, magis speciem auis habens, Aristot.

O'ρνιθών, ῶνος, ὁ, auiarium, cortalium stabulum, officina cortalium, Colum. li. 8. cap. 3.

O'ρνιθωνᾶς, & ὁρνιθῶνης, Poll. institores auium.

O'ρνὶς, ῖθος. Dorice, & O'ρνις, ιθος, ὁ ἡ, auis, gallina, ales, Odyss. 6. εἰ τούτη ἐπείλατο δεξιὸς ὄρνις, dexter ales. ὄρνις ἀλὸς pro aquila, in Epig. De auibus in genere multa disserit Aristot. de gallina vide Ælian. ¶ Est & ὄρνις nomen sideris apud Procl. de Sphæra ¶ O'ρνις, ῖθος, ἡ augurio, omine & oraculo, Aristoph. ὄρνιν τὸν αὐθις ἐν τῷ ὄρνιν τῷ θεοῦ, i. τὸ μαντεῖον, & ναὸν. ¶ Item quicquid fortuitò euenit ὄρνις aliquando dicitur.

O'ρνυξ, obscurus.

O'ρνυμι, surgo, concitor, eo, Iliad. γ. ὄρτυτο δ' αὐτὰρ ἀοιδὸς ἀνίγειρε, ἀνώγδει. ¶ Itē irruo, Hesiod. ὀρνυμένου κάκου τοῦ, rege insurgente.

O'ρνυμι, & O'ρτύω, incito, Hom. in Iliad.

O'ροβάγχη, orobanche herba, de qua Dioscor. lib. 2. cap. 175. Theophrast. de caus. plant. li. 5. cap. 22.

O'ρβάδνη, repitherō ferarum, vt ceruorum. ¶ Item nymphæ montanæ, quæ & ὀρεάδες.

O'ρβος, ου, ὁ, cychini, mali punici flores, Nic. Dioscor. li. 4. cap. 245.

O'ρβιλος, Galen. li. 7. ca. 1. χῦ τόπος. ciceres.

O'ρβος, ου, ὁ, eruina, farina erui.

O'ρβος, ου, ὁ, orobus, erum, Dioscor. li. 2. ca 133.

O'ρβυα, ης, ἡ, cacumina, Dion. poet. de situ orbis & Nic. in Ale.

O'ργανα, ὰ τὰ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν ἐλθόντα εἰς ἄστυ, Etym.

O'ργανον, ου, τὸ, ramus, surculus, Homer.

O'ρεάδες, nymphæ Oreades.

O'ρδὸς, timor: malim ὄρσαδος.

O'ρθωσία, ας, ἡ, terminus, designatio terminorum, Hesych.

O'ρθώτης, finitor.

O'ρίτης, ου, ὁ, idem.

O'ρθωδία, concito, turbo, vrgeo, confidentiam iniicio, excio, excito, Ilia. κ. ἀλ' ὀρθώσατο.

O'ρίτυπος, vide O'ρετύπος.

O'ρίσσω, Odyss. ξ. insequor, custodio, obserno.

O'ρος, ου, τὸ, prælum, vas agricularum.

O'ρτανος, ου, τὸ, herba quæ ictericis in balneo lu ridum colorem detrahit, Galen. li. 9. χῦ τόπ

O'ρτάλιον, π, colliculus, tumulus apud Strab.

O'ρτος, vel ὄρτος, ὁ, ον, mons. ¶ Aliquando pro fastigio & summitate mōtis ponitur, Theo. ὄρτος μεγαλῆς Αυκαίης. ¶ Item O'ρτος, matula, ἁμίς. Aristoph. in Acharn. Καζόζεο ὑκτὸ μιλίσσης ὄρτος χρυσοῦν ὄφρα, in aureis lalanis.

O'ρος, ου, ὁ, terminus, meta, limes, definita linea. Demosth. ὄρους τιθέναι & κατατιθέναι, assignare limites. ¶ Item cippus, stela erecta. ¶ Item rusticum instrumentum, quod funiculum appellant.

O'ρος, ου, ὁ, lignum quo calcetam vuam premūt & in prælo quo oleum exprimitur, Poll. 7.

O'ρὸς, pro ὀρρὸς, serum lactis. Dicitur etiam de rerum aliarum aquosa substantia, vt de sanguine, pice, atq; similib. Theop. l. 10. hist. pl.

O'ρσοθήλαι, ai, ita vocantur lingua Persica, qui sunt de rege bene meriti, Herodot. li. 8.

O'ρσόλιτον, ου, τὸ, montapium Gaz. ὀρεωλίτην.

O'ρσοπέζης, montifrigilla auis, Gaz. apud Aristot.

O'ρσοτείνω, irruo. (stot.

O'ρσυμα, impetus, saltus, ὄρσυμα, πόδεσσι, Hesy.

O'ρσύνω, ῦνω, σω, κα, τῦο, impetū facio, Ilia. β.

O'ρτάνη, τὸ ὀρτάνιον, rego, fabrile est, Actiu. Acc.

O'ρτὰξ, ῆκος, ὁ, ἡ, & O'ρτυξ, υγος, ὁ, ἡ, tectum, στέγη, culmen, cōtignatio, Arist. ¶ Item ὄρτυξ, arūdo aquatica tectis struēdis apta.

O'ρτυγοφόρος, ου, animal testam gerens, ὀστρακόδερμον.

O'ρτιος, ια, ιον, in tectis versans, Aristoph. ὀρτίας μυῖας, serpēs qui mures venatur in tectis.

O'ρτόομαι, tegor, Ioseph.

O'ρτόω, ώσω, ωσα, concamero, coasso, tego, Neutr. Accus. ¶ O'ρτώματα, ατος, τὸ, tectum, στέγη. ¶ O ὀρτώσεως, laquearium.

O'ρτὸς, siue ὀρτὸς & ὄρτος, montis iugum & fastigium.

O'ρτυξ, iaculum missile, Eur. in Hippol. ¶ Item O'ρτυξ, ventus vehemens.

O'ρτυξ, υγος, ὁ, κλάδος, ramus, Nican. in Ther.

O'ρτυγοτόμος, vocabatur instrumentū ferreum, quo cædunt elephantos.

O'ρχαδίαν, in coxendices cædere vel subsidere.

O'ρχάνωσις, ὁ, picis serum siue liquamen Colum. Ægineta ὀρχάνωσιν etiā vocat παρήκησιν, l. 3.

O'ρχανώσεις, vel ὀρχιπύγιδες, vulgo crorpion, vltima in animalibus rerum pars, quæ sedi superueniēs anum ex superiore parte integit, in auibus manifestior quàm in homine. Aristot. li. 2. Anim. de Auibus loquens, ὀρχα-

μῦ, inquit, ἀκ ἔχεται ὑπὸ τῶν Ν.

Ὀφιονηφάκτης, pūctis notisque orthopygium distinctum habens, Aristot.

Ὀφθῆναι, Hippocr. extremum ossis sacri. Est & metus. φυσῶ: Hinc ὀφθώδη τὰ φλύκταινα.

Ὄρος, ὁ, serum lactis, Aristot. li 3 Anim.

Ὀρασθῆναι, sereſcere, Aristot. à Dioſc. διαρρέω.

Ὀρασθὲς, ſerosus, Theophr. li. 5. de caus. plant.

Ὀρθοδοκία, ας, ἡ, timor, trepidatio, pauor, metus, horror, ἐκ ὀρθοδοκίᾳ ἔχω, horreo, Thucyd.

Ὀρθόδοξος, timco, trepido. Inde ſumptum, quòd quido quadrupedibus terrorem incutimus, cõtrahere inter femora caudam ſoleant Accuſat. Ariſtoph. in Plut. ἐπὶ τοῦτ' ὀρθόδοξ' ἐπάνω.

Ὀρθοῦν, ſurge: & Actiuè, contende, ſerasse.

Ὀρθρεύειν τοῖς, ſtrepero, ciẽs tonitrua, apud Pind.

Ὀρθρεύω, alte volans, altiuolus Plinio.

Ὀρθρισμός, clamor ad curſum incitans.

Ὀρθρος ὁ καὶ Ἐπιμαπίδιος, ſalrationis genus, Athen.

Ὀρθοδιδάκτης, animalculum, Ariſtot. quod Gaza ſcribit interpretari poſſe mordellam.

Ὀρθοδίκαιος, ianua qua ad locum ſuperiorem aſcenditur, ianua alta, valua, Odyſſ. χ.

Ὀρθόδρομος, fiſtula, aut canalis in altum educt', vnde aqua altrinſecus cadat. Euſt. Odyſſ. χ

Ὀρθοῦ, pro ὀρθῶ, Dorice, excitabo, Iliad. σ.

Ὀρθάζω, celebro feſtum.

Ὀρθαλίζειν, ſubmouere in altum, ac veluti volaturrire, vt auiculę primum volare incipiẽtes, Interp. Ariſtoph. in Equit.

Ὀρθαλὶς, gallina, ὄρνις. ὀρθαλὶς ἔοικας, corralis gallina, Nicand.

Ὀρθαλίχη, ν, Heſych. pullus implumis, Nicand. in Alexiph. πολλάκις δ' ὀρθαλίχῃσι, ἀπαλοῖσι δεδοικὼς ἀλκὴν, gallinæ tenerum partum vacuans, id eſt, onum.

Ὀρθάνη, ἡ, pro ἑορτὴ, feſtum, ſolennitas, Gell.

Ὀρθανον, ardum.

Ὀρθανοστάτης, μ. ἀστ, ου, ὁ, ludum exerceo ædendarum coturnicum, Neutr. vide Poll l. 9.

Ὀρθανοστάτης, ου, ὁ, ludus in quo percuticbatur coturnix, Suid. Poll. inuſitatam vocem eſſe ait.

Ὀρθανοφιλία, ας, ἡ, inſanus amor coturnicũ. Ath.

Ὀρθανοφόρα, ας, ἡ, matrix coturnicum. Gazæ ſimpliciter matrix, li. 8. Anim. Ariſt. cap. 11.

Ὀρθανοφόλος, apud Poll. vendítor coturnicũ.

Ὀρθυγοβάτης, caucola, Ariſtot. in Probl.

Ὀρθυγοτρόφος, ὁ, coturnix, Xen. οἱ τὰ ὄρτυγας τρέφοντες καλοῦσιν ὀρθυγοτρόφους.

Ὀρθυγιάω, vulſatus.

Ὀρθυγιάω, cructo, vomo. ἀναβόλημα, Heſych.

Ὀρθυγεσιὰ. Vitruu. lib. 10. cap. 21. teſtudines ad fodiendum comparatæ.

Ὀρυγμα, ατος, τὸ, foſſio, foſſa, meatus, lacuna.

Ὀρυγμώδης, ους, ὁ, ὁ, tumultus, ſtrepitus, ſonitus.

Ὀρυγμώδης, ους, ὁ, ὁ, fremitus, impetus, tumultus.

Ὀρυες, oryces, animalia Africæ. Herodot. lib. 4.

Ὀρυζα, ης, ἡ, genus frugum, vulgò ris, de quo Dioſc. lib. 2. cap. 130.

Ὀρυκτηρ, ῆρος, ὁ, foſſor, Phil. de mund.

Ὀρυκτὸς, ὴ, ὸν, foſſus, foſſilis, πεπλατυσμένος, depreſſus ductus. πόρος ὀρυκτὸς, foſſa ducta, Homer.

Ὀρυμαγδὸς, ὁ, pro ὁρυγμώδης, Hom. Ilia. β.

Ὀρυμὸς, cumulo.

Ὀρυξ, γος, ὁ, foſſa, foſſatum Plin. foſſorium. ¶Item ὄρυξ, ani nal capræ ſimile, vnicorne & biſulcum, Ariſtot. 2. Anim. Ælian. & Oppian. de venat.

Ὀρύομαι, frendo, latro.

Ὀρύσσω, fodio, duco foſſam, euello, effodio. Accuſ. ὀρύσσω πόρον, duco foſſam. ὀρύσσω τὸ φυτὸν, demitto plantam & depono, Xenoph. in Oecon. χαμαὶ ὀρύξας, Sophocl. in Aiace, pro χῶσαι terra obruens.

Ὀρύσσομαι, cædebantur, macłabantur.

Ὀρυχὴ, foſſio.

Ὀρφανίζω, ὀρφανίζω, orphanum educo vel curo & tuor. Eurip. in Alceſte. ¶ Ὀρφανία, ἡ, orbitas. Eurip. in Here. furent.

Ὀρφάνια, ας, ἡ, orbitas, ſterilitas, Æſchin. ¶Pro defunctorũ deſiderio & iactura, Plat. de Leg.

Ὀρφανίζομαι, ισθην, ομ. π. ισμαι, orbatus ſum. ὀρφανίζων ὀρφανιζόμενος, amicis orbatis, Georg. Leſt.

Ὀρφανίζω, ισω, π. ισμαι, curo. Accu. ¶Item orbo cum Gen. ζωὴ ὀρφανίσασα, vita orbatis. Epig.

Ὀρφανικὸς, orphanus. ὀρφανικὸς οἶκος, domus in qua ſunt filii orphani, Ariſtot. li. 2. Oecon.

Ὀρφικὰ συμβολαια, pacta quæ ad pupillos pertinent, Plat. de Leg. (phoc.

Ὀρφανιστὴς, οῦ, curator aut tutor pupillorũ, So-

Ὀρφανὸς, ὁ, orphanus, pupillus, orbus parentibus, ac deſtitutus auxilio aliorum, Soph. αἰκτίρεσθ' δ' ἡμᾶς χρὴ πᾶς τις ὀρφανὸς πατρὸς τ' ἀμφοῖν λιπών.

Ὀρφανοτρόφειον, ου, τὸ, locus alendis orphanis conſtitutus, apud Imp. in l. Illud 16, & l. Sancimus 18. Cod. de ſacroſ. eccleſ.

Ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ, cui orphanos parentibúſque orbator alendi cura & procuratio committitur eſt. Hinc Orphanotrophi, apud Impp. l. 30. C. de Epiſcop. & Cler.

Ὀρφανοτρόφος, ου, ὁ, pupillorum nutritor.

Ὀρφανοτρόφος, initiandi authores nuncupati ſunt.

Ὀρφικὸς, orphicus. τὰ ὀρφικὰ, orphica carmina.

Ὀρφνὸς, ὁ, pullus, ater, Plat. in Tim.

Ὀρφνὸς, caligo, obſcuritas, nox, poeticum. Ariſtoph. in Ran. ἐκ νυκτὸς καλαμίνδουσ' ὀρφνῃ, tenebræ noctis, σκότος. ¶Dicitur & ὀρφνὴ 2. Argon. ὀρφνὴ πέλαγος.

Ὀρφναῖος, ου, ὁ, & Ὀρφνίος, ὁ, ὁ, & Ὀρφνὸς, ὁ, & Ὀρφνώδης, ες, niger, obſcurus, furuus color, Homer.

Ὀρφοδίκης, ου, ὁ, curator & tutor pupillorũ, Heſy.

Ὀρφὼς, ὁ, orphus Plin. Gaz. cernua piſcis. Ariſtot. lib. 5. Anim. cap. 10. & lib 8. cap. 3. Dicitur & ὀρφὼς, Attice, Interp. Ariſtoph. & Athen. lib. 7.

Ὀρχάδιον, Poll. arboretum, arbuſtum.

Ὀρχαγὸς, ὁ, dux populi, ἡγεμὼν, princeps, Od. ι.

Ὀρχὰς, ſeptum, ſepes, genus oleæ, orchas, vel orchites Virgil. Seruio, & Varroni.

Ὀρχατὸς, ὁ, ὀρχὴ, καὶ πος, locus arboribus aut vitibus conſitus, vinetum, & ordo, interp. Theocr. & Interp. Odyſſ. ι.

Ὀρχεῖον, ſaccus, teſticulorum, ſeroti Celſ. Hipp.

Ὀρχηδὸν, ἐκ, iuueniliter, ἐκδὸν, aut viritim.

Ὀρχὶς, ὁ, ἡ, ἰδία, teſtes, teſticuli, Dioſc.

Ὀρχηστικὸς, ἡ, ὸν, tripudio, ſalto, geniculor ὀρχήσασθαι ἐς μυθμὸν, ad numerum ſaltare, Xenoph. ¶Cum Accuſ. ſaltando repræſentare, in Epig. Σπεῦσον σὺ Λάμυσι χόρας ὀρχήσασθαι. ¶Ὀρχηστὴς, οῦ, ὁ, ſaltatio, chorea, Chryſoſt. πομπικὸς ὀρχήσεως μιμῶν.

Ὀρχηστὴς, viricum, Herodot. ἰδιωτικὸς, ἡ, ὸν, ſaltatio, tripudium, Heſiod.

Ὀρχήστρα, ας, τὸ, & Ὀρχηστρὶς, ίδος, ἡ, idem.

Ὀρχίον, ου, τὸ, teſtis, Ariſto. περὶ ἃ οὐ ὑγρὸς ἐξίσταται, & reſtes extrahunt. ¶Item ὀρχίον teſticulum, genus herbæ, Theophr. lib. 9. ca. 19.

Ὀρχιστὴς, οῦ, ὁ, ſaltator, παντομίμος, Lucia. ¶Item ſator plantarum ordine conſitarũ, Etym.

Ὀρχηστικὸς, ἡ, ὸν, ſaltatorius. Vnde ὀρχηστικὴ, ars ſaltandi, Plat. de Legib.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, præceptor ducendæ choreæ, Xenoph. in Sympoſ.

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, orcheſtra, locus in ſcena in quo ſcenici artifices ſuas actiones exhibebant. ¶Eſt etiam locus in Theatro, vbi ſenatores habebant ſua ſubſellia, Plut. in Apolog.

Ὀρχηστρὶς, ίδος, & Ὀρχηστὶς, ίδος, ſaltatrix, ſaltãdi magiſtra, Plat. de Legib. & Ariſtoph. πῦ.

Ὀρχηστύς, ύος, ἡ, ars ſaltandi, ſaltus, ſaltatio.

Ὄρχις, εως, ὁ, teſticulus, Dioſc. li. 3. ca. 142.

Ὄρχις, εως, ὁ, orchilus auis, quæ noctuæ inimica eſt, Ariſtot. lib. 9. cap. 1. de Animal.

Ὀρχεῖσθαι, ἦσθ, ἦσω, ludere & otiari cũ pueris, Heſy.

Ὀρχίδιον, ου, τὸ, idẽ quod ὄρχις, teſtis ſeu teſticulus, Ariſtoph. in Plut.

Ὀρχίτης, teſtis, teſticulus, Ariſtot. 1. de Anim.

Ὀρχίτης, piſcis, Plin. 32. ca. 1. vulgo roſtari.

Ὄρχυρις, εως, ἡ, & ὄρχυς Theophr. herba teſtes hominis expreſſos in radice oſtendens.

Ὀρχυδεπτὸν, φάγμασι, καὶ μάννῃ, Heſych.

Ὀρχυτὸς, interp. Theocr. ſouea in qua ſeritur plantæ. ¶Apud Heſiod. idem quod ὄρχατος, ordo vitiũ. ἀμπέλου ὄρχυτος, ordinatim, Theophr.

Ὀρχοτομεῖν, teſticulos excidere, caſtrare, euirare. Varr. Aphrod. in Probl.

Ὀρχοτομὴ, teſtium amputatio, deteſtatio Apulei, caſtratio Colum. caſtratura Plin.

Ὄρχυμος, & Dorice ὄρσυμος, & Atticè ὄρσος, accumulo, eluo, mouco, attollo, inuehoo, infero, concito, νῦσον ἀνὰ χθονὸς ὄρσον κορυφὰς, Iliad. ε.

Ὄρος, ους, τὸ, montis eminentia, ὅσσας ἀ λόφος ἐς ὄρη.

Ὄρσω, videre.

Ὄρσω, videam.

Ὀρθαλμὸς, quiſubiicitur oculis, oculis patens.

Ὀρθαλμοστερὴς, porrecti ſunt, extenſi ab ὀφθ.

Ὀς, ἥ, quiſquis, ὅστις ἐν αὐτοῖς, is, pocticum. Ody. ι. ὃς τε κρίνῃσι, &c. Pro τις & ἕτερος, Infinité. ὃς δὴ ἀλλος, indicat quis eſſet, Thuc. ¶Ὃς, qui, relatiue ponitur in caſu antecedentis, nulla verbi ratione habita, Iſocr. ad Nicocl. φιλοτιμεῖσθε μὴ περὶ ὅσου τῶν, ἀλλὰ περὶ οὗ ἂν δι' ὀλίγου τιμωρήσασθε τοὺς μάλιστ' ἐχθροὺς, certa de rebus non quibuſlibet, ſed de his quæ tibi victori ſint profuturæ. ¶Ὅς, pro τις, quis, Interrogatiuè, Iuſtin. Martyr. ¶Pro ἑκάστη, Xen. ¶Ὅς, propriùs, in prima perſona, Odyſſ. ¶Pro σφέτερος, Apoll. ὃν πόσιν, ſuum maritum.

Ὅς τε, pro ὅτις δή, Demoſt.

Ὅς βάλλει, quiuis.

Ὅς δή, relat. & pro eodem ὅσπερ, Plat.

Ὅς ἤ, hic aut ille, Herodot.

Ὅσα, quantum, quarenus ὅσα γε κατὰ γαῖαν, quatenus ad terram pertinet, Thucy. Cum Infinit. Lucian. ὅσα γε σύμφορα μὴ ὄντα εὐδαίμονα, quatenus Syrum me ſcire par eſt.

Ὅσα, admiratiuè, ὅσα τὰ πολλὰ, Ariſtoph. Ach. Ὅσα δὴ δέδοικα τὸν ἐμαυτοῦ κηρύττειν μοιχὸν ὄντα, permultos, Lucian.

Ὅσα δή, quæcunque.

Ὅσαι νύκτες, ſingulis noctibus.

Ὅσαι ὧραι, ſingulis horis.

Ὁσάκις, & Ὁσάκισ, quoties, πολλάκις.

Ὁσαμὰ, illo modo, in tantum, vt.

Ὁσαπλάσιος, quantuplus.

Ὅσιος, Ariſtoph. in Plut. Indefinitè, ὡς τοῦ πονηροῦ τόδ' ἐστὶν, ὅσιος ἔχει, id eſt, ὁ quam multas rugas.

Ὅσιος ἂν ἥδιστα διαπτῆναι, quàm maximè fieri potuit, Plat. in Timæo.

Ὁσιοῦν, vbicunque, quotieſcunque, Ariſtid.

Ὁσιοῦν, quoties, quocunque modo.

Ὁσόν, pro ὅσον, Dorice, Theocr. Idy l. 4.

Ὁσονοῦν, quotannis.

Ὁσονοῦν δύναμαι, pro viribus.

Ὁσονμεσημ, quotidie, ſemper, Ariſtoph in Plut. ἡμῖν μὲν γὰρ τὸν γ' ἑσπέριον τὸν τοῦ Διὸς ὅδε τ' ὀδύρεται ἰάδηλος. ¶Dicitur diuinitùs, ὅσον ἡμέραι ἀφορισθέντες, propediem expectantes, Thucyd.

Ὁσία, τὰ, iuſta, parentalia, exequiæ.

Ὁσία, ας, ἡ, ſanctitas, pietas, iuſtitia. ¶Pro eo quod eſt fas, Ariſtoph. in Plut. καὶ γὰρ ἡμῖσυς τοῦ λόγου ἐστὶν τῷ σοφίσματος, τ. ὅσιον δ' ἦν τοῦτο σοφίσαι. Odyſſ. τὸ ὅσιον κακῷ μὴ κτῆμ', ἀλλὰ λῶστα, neſas vt alter in alterius perniciem coniuret & machinetur. ¶Ὁσία, expiatio ſiue piatio quæ fit animũ exoluendi religione gratia. Hinc illa phraſis elegãs, ὁσίας χάριν, ſiue ὁσίας ἕνεκα. Modeſtin. Iuriſconſ. l. 2. D. Qui pet. tut. ἢ τ μάτην ἐπὶ μὴ αἰτίᾳ, ἀλλ' ἐξ ὧν δὴ αἰτίων ὁσίας χάριν αἰτοῖτο, i. & nõ ſolum ſi non petierit, ſed & ſi quem petierit, dicis cauſa petierit. Dion hiſt. li. 37. Καὶ ἐπ τι καὶ ἐπὶ ὁσίας ἕνεκα πεύσεται, hoc etiamnum ſcitantes exoluendi animum religione gratia.

Ὅσιος, ἡ, ὸν, ſanctus, honeſtus, licitus, pius, purus, innocens, nullo ſcelere contaminatus. Plat. Epiſt. 8. ὅσιοι ἄνδρες, honeſti mores, αἱ δὲ ὁσίαι, honeſti quæſtus, lib. 4. Epigr. ¶Ὅ-

Universidad de Deusto
Biblioteca

σιον, aliquando significat sanctum, fat. Plut. in Demetrio, οὐ τὸ ὃ καὶ θεοῖς εἶναι δοκεῖ ὅσιον, ἢ φωνὴ ἀνθρώποις ἀνήκειν. ¶ Item profanum, publicum. ¶ Ὅσιον χωρίον, locus profanus, τὸ βέβηλον ἢ μὴ ἱερόν, Aristoph. Lysistr.

Ὁσιότης, τητος, sanctitas, sanctimonia Cicer.

Ὁσιόω, ώσω, expio, iusta persoluo. Phil. in Heroicis, ὁσιῶ σοι τὰ νῦν, iusta tibi persoluo.

Ὁσιριάδειος. Ægyptiorum lingua Bacchus.

Ὁσίως, sanctè, Plat. de Rep. ὁσίως ἢ ὅπως διάγειν.

Ὁσιωτής, οῦ, qui Delphis hostiam immolat.

Ὁσμὴ, ῆς, ὀσμας, herba quæ & ononis, & φλοιὸς τῆς dicitur, Dioscor. li. 3. cap. 147.

Ὀσμηρὸς, ά, όν, odor, olfactus, halitus. Aristot.

Ὀσμήεις, εντος, odoratus, Nicand. in Alexiph.

Ὀσμὴρ, ῶ, ὁ, idem quod ὀσμὴ.

Ὀσμάομαι, odoror, olfacio, in Epigr.

Ὀσμυλὶς, ίδος, ἡ ὀσμύλη, Athen. lib. 7. piscis oxana, qui iuxta caput fistulam habet tetrum odorem exhalantem.

Ὀσμώδης, ες, ὁ ἢ ἡ, odoratus.

Ὅσος, qui, Isocrat.

Ὁσοστῶσι, singulis mensibus.

Ὅσοι δὲ, quotlibet, ὅσοι γε δὴ, Demost.

Ὅσοι τὸν αὐτὸν μῆνα, totidem.

Ὅσον, quantū, quasi, quatenus. ὅσον ἀξιοῦσι τιμᾶσθαι, veluti cæpli gratia, Aristot. Rhe. ὅσον ἐπὶ τοῦτο, quàm longū, Aristoph. ¶ Ὅσον οὔ Infin. Eidē πρὸ. Dic. οὐκ ἂν ὑπολάβοις. ἐγὼ οὐκ ὅσον γε μὴ εἰδέναι, non equidem quod sciam.

Ὅσον αὐτίκα, quàm primùm, mox, iamiam.

Ὅσον καθ' ἕνα ἄνδρα, quàtū in vno homine fuit.

Ὅσον μὴ, nisi quòd non, Soph. in Tyranno.

Ὅσον ὦ, fermè, circiter. μετ' ὀλίγον, Inter. Thucy. ἀγγέλλεται αὐτοῖς τοὺς ἐκ Πελοποννήσου ναῦς ὅσον οὐ παρεῖναι. ¶ Item tantùm non, solèm non Terent. ὅσον οὐ παρελάλυθε, tantùm non accesserat, Idem.

Ὅσον οὐπώ, τῷ ὅσον αὐτίκα, propemodū, mox, illico, paulò pòst, ὅσον ὀλίγου παρεῖναι, Thucyd. tantúmque nondum adesse.

Ὅσον ἀπ' ἄνδρα, iamiam, Xenoph. 6. Ἑλλην.

Ὅσον ὅπως, fermè, circiter, tantùm non. ὅσον ὅπω πάρειμι, tantùm non adsunt, Thucy.

Ὅσον πλεῖστον, quàm maximè, quantùm plurimum. ὅσον οἷόν τε μάλιστα. Xenoph. Ἐμοὶ δὲ δίκαιον ὅσον τε ἢ ἄλλῳ πλεῖστον δίκαιον ἐστιν, quantum plurimum quis vnquam dedit.

Ὅσον δύνασθαι, quàm fortissimè, Apoll. lib. 2.

Ὅσον τάχος, ὅ τι τάχιστα, quàm celerrimè.

Ὅσον τ', instar. ὅσον τε ἑκατὸν σταδίους, circiter centum stadia, Herodot.

Ὅσον φλεγμαίνω, quàm copiosè.

Ὅσον χρόνον, quandiu. ὅσον χρόνον ζῶ, quàdiu est.

Ὅσος, η, ον, quantus. ὅσῳ & τοσούτῳ faciunt ὑποτακτικὴν figuram, i. redditionem, Hermog. περιβάλλου αὐτοῖς τοσοῦτον ὅσον φοβοῦνται μὴ μικρὸν φοβοῦσι, i. tantùm illis indicauit, quantùm si attendissent nō mediocriter saperent, Plutar. in Romulo.

Ὁσπίζομαι, mōtifrigilla auis, Aristot. 8. Anim. 4

Ὅσπριον, ου, Relatiuum, qui.

Ὄσπριον, ου, τὸ, legumen, Theophr. Ὀσπρίδιον, Athen. li. 9. qui est è leguminis genere. Ὀσπριώδης, ους, minus comparandorum leguminum, ὀσπρίωνα. Arcad. L. vltim §. 2. D. de mund. & hon. ¶ Ὀσπρίωνες vocantur quibus hoc munus committitur.

Ὀσπρύλιον, ὁ, herba, orobanche, Constantin.

Ὄσσα, ης, ἡ, fama, vox, φωνὴ, ἢ λόγος. Illia. ε.

Ὀσσάκις, quoties, in Epigr.

Ὁσσάκοσι, ὁσση, quantum, quatenᵘ, Apoll. Rhod.

Ὁσσάκι, quantus.

Ὄσσε, oculi, duali Iliad. ε. ¶ Inuenitur ὄσσων in tertia declinatione, apud Orpheum.

Ὀσσεῖα, vaticinatio.

Ὀσσόμαι, vaticinor, auguror.

Ὀσσοπόρης, adiutor, Homer. ὀσσοπόρησε.

Ὀσσίχους, quantulus.

Ὀσσομαι, ἀσπicio, circunspicio, præuideo. Hesio. κραδίη δέ τοι ὀσσετο θυμῷ, animo mala videbat.

Ὄσσον, poeticè, pro ὅσον, cum superlativo, Illi. ε.

Ὄσσω, Æolicè, pro ὁράω, video, circunspicio.

Ὀστάβηλος, ὁ, instrumentū chirurgicū ad fracturas cranii, quod ab extrahendis ossibus nomen habet, Galen. Therap. Meth. lib. 5.

Ὀστακὸς, cancri species: aliàs ἀστακὸς, Athen.

Ὀστέδιον, ου, τὸ, ossiculum.

Ὀστεόκολλα, idem est quod ἀστεόκολλα, & στεῤῥὸς, Exym.

Ὀστι, pro ἔστι, apud Homer. perǽpè.

Ὀστίον, ου, ὀστοῦν, osseus.

Ὀστεάδης, lassitudo ad ossa vsque penetrans, Galen. vlcerosa lassitudo, apud Hippocr.

Ὀστίον, ου, τὸ, os ossis.

Ὀστέϊνος, ossibus poeticè, Odyss. ξ.

Ὀστινοῦν, οῦν, osseus.

Ὅστις, quicunque, quinis, quilibet, quis, quisquis ἐστε ποτέ ἐστι, vndecunque is sit. Herodot.

Ὅστις ποτὲ ἐστι, quicunque, Aristoph.

Ὀστράκιον, ου, scintilla, ὀστράκια πυρὸς πεσόντα Apoll. Rhod. ¶ Item cirrus lolliginum aut sepiarum. βόστρυχος, atque cincinnus capillorum, Callimach. & Nicand. in Alexiph.

Ὀστράκιον, ου, ossium theca.

Ὀστεόπονος, ου, ossium dolor ex lassitudine.

Ὀστρεΐζειν, Suid. ὀξυπεκζειν, ἐξερευνᾶν, exquirere.

Ὀστρεόζα, ης, Ausonio. Hoc ossillatim vel ossiculatim ludere Latini dixerunt.

Ὀστώδης, ους, ὁ, ὀστοῦν, ὀστέϊνος, ossium.

Ὀστρακίζειν, sigulus, in Epigram.

Ὀστρακίζω, relego: vide Ἐξοστρακίζω, & Ὀστρακισμός.

Ὀστρακίνδα, genus ludi, Poll. & in Chil.

Ὀστράκινος, η, ον, testaceus, fictilis. τὰ ὀστράκινα ἀγγεῖα, Alex. Aphrod. vasa fictilia.

Ὀστράκιον, fictile Gaz.

Ὄστρακις, strobilus, nucleus pineus, Athen.

Ὀστρακισμὸς, ῶ, ὁ, relegatio temporaria in certum locum, quæ bona non adimit, exilium quindecennale, aut decēnale, ab ὄστρακον ductum, siue testula, per quam suffragia ferebant, vide Alex. Genial. li. 3. ca. 20. & Bud. in Anno. Aristot. 3. Polit. ca. 9. Comm. Aristoph.

Ὀστρακίνη κυβεία, dicta quòd testacea sit facies. Dioscor. li. 5. ca. 76.

Ὀστρακίτης, του, ὁ, lapis ostracites, Dioscor. li. 5. ca. 5. Galen. 9. Simp. Plin li. 36. cap. 19.

Ὀστρακόδερμος, testa operatus, Aristot.

Ὄστρακον, του, τὸ, testa, testula, fictile tegumentum, putamen, cortex. Aphrod. li. 2. Probl. ὀστράκινα ἐστράκων. Eunapius, ὅσοις ὀστράκου μετενσώσατε δεῖν τὸ βίλτιον ἐγκύμων ἐφαμίλλησε, i. breui momento & quasi testæ conuersione res Romanæ in melius processerunt.

Ὀστρακον εἰ τι τὸ κάλυφος, i. putamen, testáque oui, in Epigr. Vnde ὀστρακόδερμα ᾠὰ, ova quæ putamine cuppinentur testaceo, Gaz.

Ὀστρακοφορία, ας, ἡ, dies ostracismi faciendi.

Ὀστρακώδης, in modum testæ induro.

Ὀστρακώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, siliceus, testaceus.

Ὄστρεα, τα, oltrea. οἱ ὀστρεῖς, conchis inditi, Gaza.

Ὀστρεόγραπτος, ος, ὁ ἢ ἡ, pictus ostro.

Ὀστρεοειδὴς, ους, purpureus.

Ὀστρεόδερμος, testa firmiori tectus.

Ὄστρεον, ου, τὸ, ostreum, conchylium, murex vide Ælian. & Chil. Erasmi, ostrei in morem, Galen. Simpli. lib. 11. & Athen. li. 7.

Ὀστρεοφυὴς, piscis & color.

Ὀστρεώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, ostreus, concharius.

Ὀστρεοφόρος, ætiua habitatio.

Ὀστρεῦς, nomen lapidis apud Orpheum.

Ὄστρυς, quod ex concharum marinarum testis eximitur, ostrum est vocitatum, Vitruu. li. 7. cap. 13.

Ὀστρύα, vel Ὀστρύη, arbor de qua Plin. li. 13. c. 21. & Theophr. lib. 3. de hist. Stirp. ca. 10.

Ὀστώδης, ους, q. ossatior.

Ὀστώδης, ους, ὁ ἢ ἡ, osseus, osse abundans, Gaz.

Ὀστρυτὶς, ίδος, ὀστρυς herba. Dioscor. li. 4. ca. 233.

Ὀσφραίνομαι, & Ὀσφρέομαι, ὀσμάομαι, odoror, sentio odorem, olfacio. Genit. Xenoph. τὸν ἵππον ὀσφραινόμενος. ¶ Aphr. passiuè dixit i. 2. Prob. ὀσφραινόμενα ὀδωδότα μᾶλλον, odore suo firmare possunt.

Ὀσφραντίζειν, olfacere.

Ὀσφραντικὸν, τὸ, facultas odorandi.

Ὀσφραντικὸς, ὁ, valens olfactu sagax, Galen. ad Glauc. ¶ Ὀσφραντικὸς, idem, Aphr. Probl.

Ὀσφραντὸς, ὁ, q. odorabilis, olfactu excitans.

Ὀσφρησία, odor, cap. vlt. Oscx.

Ὀσφρητὸς, ὁ, odoratio sui: odoratus. ¶ Et ἐν ὀσφρῆσι pro naribus, sicut ἀκοαὶ pro auribus.

Ὀσφραντὸν, odores, Galen. ad Glauc. ὀσφραντικά.

Ὀσφραντὸς, odorem emittens. Et qui odoratus est. Aristoph. in Vesp. Κἄπα ξυλλεξάντες ἐκ τοῦ ῥᾴστου ὀσφραντὸν ξύλον ἔπενσα, cum odoratus essem fœtoremque sensissem, expui.

Ὀσφύη, ης, lumbus, ile, Gaz. in Aristot. cinctū & cingulum Baptistæ Egnatio. ¶ Circumflectitur ὀσφῦς authore Gaz. li. 4. Gram.

Ὀσφρὺς, Aristot. hist. Anim. li. 5. Et Ὀσφὺς, Hippocr. idem quod Ὀσχέος, οῦ, ὁ, siue Ὀσχεὸν, οῦ, τὸ, i. scrotum siue scortum, testium conceptaculum. ¶ Item ὄσχος, siue ὀσχὸς, ὀσχάδος ἢ ὄσχου, ramus & palmes fructu onustus. Nicand. in Alexiph. ἢ πάλαι, ὅτε πολὺν ἀεὶ σχάλλεσκεν ὄρχατος Κύπρις, vbi ramis, i. κλάδοις. ¶ Hinc Ὀσχοφόροι, pueri qui palmites ferebant Athenis, Interpr. Nicand. Inde Ὀσχοφορία, festum, quasi dicas ramalia, *le iour des rameaux* superstitiosis.

Ὄσχεος, του, τὸ, Hippocr. extuberatio anfractuosa & flexuosa in matricis orificio, Galen.

Ὅτε, quando, quum. Construitur autem cum Indicat. & cum Optat. & cum Subiunct. Gaz. li. 4. ὅτε λέγει, quum dicet, Demosth.

Ὅτι, quando, dum, quoad, aliàs, aliquando, quā doquidem & quoniam. Nonnunquam enim solum tempus significat nonnunquam tempus & causam, Aristoph. Interpr. ὅτι ἐώ, quā do erat. Æschin ὅτι δὲ ἀλαζόνευε αὐτὸν, quando ipse errarer, Thucyd. ¶ Ὅτι μὴ pro εἰ μὴ, ἢ ὅτι μὴ, nisi, Ilia. α. ¶ Et pro ὅστις, qui, Odyss. ξ.

Ὅτι μάν, ὅτι ἦ, &c. Aristot. ὅτι μὲν τοῦτο, ὅτι δ' ἐκεῖνο, aliquando hoc, aliquando illud.

Ὅτι ποτὲ, quandoquidem.

Ὅτι πού, quando. & ὅτι τι pro eodem, Homer.

Ὅτου, & ὅτευ, pro ὅτευ, cuiuscunque, Herodot.

Ὅτι, τι, quid, aliquid, τί, quodcunque. Plat. in Apolog. ἀκούσατε πεῖρα τῶν ποιῶν ἢ ὁποῖόν τι διδάσκων ὁ σοφιστὴς οὗτος τοὺς νέους διαφθείρει, interrogat aliquis quid faciens & quid docens Socrates adolescentes corrumpit.

Ὅτι ἢ ἄξιον, elegàs locutio ἰλεοπάθειαν dicta, i. quod memoratu vel relatu dignum sit: subauditur enim εἰπεῖν, Aristot. Rhet.

Ὅτι ἄν, quodcunque, ὅ τι ἂν ποιῇς ἢ λέγῃς, quicquid agas.

Ὅτι, quia, quoniam, propterea, quòd. ὅτι ἀμαθεστάτου καὶ ἀγροικοτάτου ἐστὶν, Isocr. Et cum Indicat. ὅτι οὐ δίκαιόν ἐστι, oblat. Eidem. ¶ Ὅτι, interdū ponitur παρέργως, vt in τὸ οἶδ' ὅτι, Plat. in Apolog. ¶ Ponitur quoque eleganter cum Superlat. sicut Quàm apud Latinos. ὅτι μάλιστ' ἐλάλουσε λόγῳ ἐγκλεῖν, Aristoph. in Plut. quare venisti dicere oportet.

Ὅτι ἀλλὰ, at verò.

Ὅτι δὲ μὴ, nisi enim, Aristid.

Ὅτι δήποτε, quoquo modo. ὅτι δήποτε ἄλλῳ, quicunque alius sit.

Ὅτι δήτα, pro quamobrem, Plat. li. 2. de Rep. ὅτι δήτα μᾶλιστα ἐπιτηδεύεται illud tandem?

Ὅτι ἐστιν, quin.

Ὅτις, & ἐστιν, quia, quòd, Aristoph.

Ὅτι μάλιστα, quàm maximè. ὅτι τάχιστα, celerrimè.

Ὅτι μή, nisi, præterquam, excepto hoc, Phil. de mund. ἐστὶ τὸ κόσμος ὅλος ὅτι μὴ πᾶσα πᾶσ' οὐσία, extra mundum nihil est nisi forte vacuū. ¶ Ὅτι οὐ, pro nō solùm, nedū, Greg.

Ὅτιοῦν, quodcunque, quodnis, quodlibet, quā-

tulumcunque, quãtumlibet, Xen. μηδ' ὁτιοῦν φρονοῦντας, nullius sensus atque mentis homines.

Ὁ π, quòd.

Ὁ απ δή, quamobrem, Aristoph. in Plut.

Ὁ π τι, quoniam, Plat. 1. de Rep.

Ὁ π τι μὲν οὖν, quòd verò, quod autẽ, itaq;, quòd. Interdũ ὃ ἔξεστι πλεῖστα φυτεύειν est. Plat. in Phæd. μανθάνω, ὅπ πάνυ εὖ ἴσθι, tu vera cane dicas.

Ὁ τι, postice pro ὁτιπ, quicunque, Odyss. ὁ.

Ὁ τις, dor. apud Hippocr & Xenoph. primo χαβάζειν. eadem ausi quæ Aristot. ἀπὸ τῆς dicitur.

Ὁ τλίαω, μ. ἤσω, π. ἤκα, & Ὁ τλίημι, μ. ἠσομαι, κα. laboro, fum miser, fustineo, lib. 7 Epigr. ¶ Ὁ τλημα, τὸ, dor. labor, calamitas, Hesych.

Ὁ τλί-μων, miser, laboriosus.

Ὁ τλήσας, πασθαι, Arat. qui pertulit.

Ὁ τλος, ὁ, labor, calamitas, ἐκ πατρὸς ἥκει μόθος.

Ὁ τπεία, ὁ τυπεῖα, tumultuor. vide per duplex π.

Ὁ τπέω, ἠσω, ὁ, strepitus, πάντες ἐτύποντο, Hesiod.

Ὁ τποτε, pro ὁτε ποτε, Homer.

Ὁ τπουοῦν, quodcunque.

Ὁ τρύζειν, lugere, clamare, Aristoph. in Auib.

Ὁ του, pro οὗ Attice, cuius, & ὅτου, cui, ὁτου, quorum ὅτου χάριν, cuius gratia, Aristoph. Plut.

Ὁ τουδήποτε κτλ. cuiuscunque gratia.

Ὁ τουοῦν, accipitur pro ὁτῳοῦν, alius cuiuscunque, Plat. 1. de Rep.

Ὁ τῳ ἕνεκα, τῳ δ-ήναι, quapropter, cui⁹ gratia.

Ὁ τρυ, gallinacea cauda, ἀλλ' ὅπως ἔσῃ. Hesy.

Ὁ τρύλως, diligenter, celeriter, σπουδαίως.

Ὁ τρυφος, seduline, diligens, impiger, πολὺς ὁτρύφος ἐστὶ δ-εῖν, πᾶσι τὸ τρυφὲς. Iliad. ἀὸ τρυφοῦ διεκόπτετο, Aristoph. in Auib.

Ὁ τρυχες, similes pilis, pro ἱμαντόεντες. Ilia β.

Ὁ τρυνὴς, ὁ, ος, ὁ, caduceator, præco, σαλπιστὴς, iussor, incitator, κελευστής.

Ὁ τρυνθὸς, ὁ δ-ός, exhortatio, stimulatio.

Ὁ τρυνω, hortor, inbeo, excito, ὁτρυνῶ φίλοις. Eur.

Ὁ τρυς, υος, ἡ, ὁ, ὁ τρυσσα, ὁ τρυτὸς, fœnum, stipula, Hesy. Hinc Ὁ τρυσοδόκος, apud Suid. & Hesych.

Ὁ τε, quando, poet ὁτ. ξ.

Ὁ τεύω, horror. ὀτεύειν, somnia inania, vaticinii. ¶ Pro religione sumpsit Halicar. li. 9.

Ὁ τι, cuiuscunque, ὁτου.

Ὁ τιόομαι, in religionẽ verto, aspernor, augur. Polyb. lib. 1. ἢ ὃ ἔτι μᾶλλον ὁτιόωμαι τὸ πρὸς τὸν ὅλον στρατόπεδον, præsagi. nte aliquid animo de totius belli eventu.

Ὁ τι, quid, geminato τ, causa metri, Odyss. ξ.

Ὁ τι κε, quodcunque.

Ὁ τί κτλ. quod & per simplex τ scribitur, tumultuor. δηϊοῦσι, strepo & personio, ἠχεῖ, Æschyl.

Ὁ τοβέω, strepitus. Sopho. ὅτε γλυκεῖα ἀὼν ὁτοβοι, neque dulcem tibiarum sonum.

Ὁ τοβομαι, ὁτοβόμενος, κλαδοβιζόμενος, vaticinor.

Ὁ τοτοι, hei, φεῦ, heu heu, Lucian.

Ὁ τῳ, pro ὅ, Attice: vide ὁ τευ.

Ὁ τω ἂν ἀβούλῃται εἶναι, si cui volenti & non inuito esset (ve loquitur Tacit⁹) Plat. in Phædone.

Ὁ τῳ ἀεί, & ὅτῳ δήποτε, cuilibet, cuicunque. ὅτῳ δήποτε σεμφύτευτα πῶν ὑτόνδω, Æschin.

Ὁ τῳ ποτε, quonam pacto.

Ὁ τῳ, pro ἅτινα, ὁπόταν εἶεν, Aristid.

Ο Υ

Οὗ, cuius, alicuius, sui, & eius.

Οὐ, vel ὃ ὀξυτόνως in clausulis & repetitione, nõnunquã οὐ διαφέρει ὀξυτόνως, Æschin. οὐ δι' ἃς nõ ea, Hom. ¶ Aliquando ponitur cum interrogatione, ἢ ἄρα φρεσὶ; non perstites? Aristop.

Οὐ γὰρ, non enim, modus loquendi quum innuimus nos non velle cõtradicere, Xenoph. ¶ In interrogatione, nonne? annon? Xenoph.

Οὐ γὰρ ἀλλὰ, enumero, verum enimuero, Aristoph. in Ran. Μὰ τὸν ἀπόλλω μ' ἃ δηλοῖ· οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. τ. ἐγὼ δέ.

Οὐ γὰρ δή, si minus non, alioqui non, Herodot.

Οὐ γὰρ δή ποτε, nam alioqui nunquam, Plat. 5. πολ.

Οὐ δὲ δή που, in negando ita dicitur, absit enim vt, neque enim, vtique, Plat. in Sympos.

Οὐ γὰρ δὴ, interrogando & increpando, vt Iliad. ι. οὐ γὰρ δὴ τῶ γε μὴν ἴδμεν ἕκαστοι τῶν ἀνιῶν.

Οὐ γὰρ δήπου, nec enim sane, Xenoph.

Οὐ δὲ ὅπως μὴ, etenim non modo non.

Οὐ γὰρ πού, non certè, in respondendo.

Οὐ δὲ τι ἀλλὰ, verum enimuero, nam alioqui. Plat. in Euthyd. ¶ Οὐ γὰρ ἔστιν, non enim tantummodo, Demosth.

Οὐ δήπου, est Χοιριακὸν, pro ἆρά γε, nunquid, & nunquidnam Cic. & Terent. Plut. οὐ δήπου καί τι λέγων ἐμαυτὸν λάλον θήσειν malum quoddam verbum imprudenti mihi excidit?

Οὐδέπω negantis est, minim. omnium Cic. Aristoph. Οὐδεμιᾶ ἀπεπυρᾶ· γ' οὐδέπω ἔξεστί μοι ἴσμεν, equidem minimè, i. μὰ δί' ἐγὼ μὴν οὔ.

Οὐ μά, iurando vsurpatur, abundátque v. Iliad. α. οὐ μὰ γὰρ Δηθάνδρου, non per Apollinem.

Οὐ μὲν, pro ὃ μέν, nec sanè, neque verò, neque tamen, nec verò, ὃ μὲν τοι. Hom. Ilia. δ.

Οὐ μὲν δή, etiam negantis, minimè verò, Xenoph. μὰ δί' ἔγωγε οὐ μέν δή, minimè vero inquit.

Οὐ μέντοι, ὡσπερ ἐξυπτάμενος prolatum, nõ vel ne que enim. Demosth. οὐ μέντοι ἐν ἐκείνῳ τῷ χρόνῳ atqui tum nulli alii dicẽdi locus erat, Lucian. οὐ Θεμιστοκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστι, ἀμέντοι ἀλλ' ὁ προφήτης ipse est, non alius ¶ Οὐμέντοι pro minime verò, i. nequaquam, in responsione: Basilius εἰς τοῦτ' ἀκριβείας ἐξέπλευσε; οὐμέντοι ἀλλ' ἐμέμινε φασὶν ὁ Βασίλ. ¶ Οὐμέντοι, pro non tamen, veruntamen non, Paus. οὐμέντοι πάντα γε ἀφανισθέντα, non tamen omnia consumpsisse.

Οὐ μὴν τι ἀλλὰ, pro οὐ μὲν ἀλλὰ, veruntamẽ, enimuero, verumenimuero, Plat. in Phædone, οὐ μὴν τι ἀλλ' ἴσως γ' ἔχει τι λόγον, veruntamen habere aliquid rationis.

Οὐ μὴν, nequaquam. ¶ Cum Sabiunct. Aristoph. πρὸς τὸν πατέρα, ne irrideas. ¶ Cum Indicat. Plat. in Apolog. οὐ μὰ Δία οὐκ οἶδα, ἀνδρες φίλοι. Synes. enim Optat. οὐ μὰ τὸν Δία τὸν σωτῆρα τὸν Διόνυσον.

Οὐ μήν, Suid. idem quod οὐδαμῶς.

Οὐ μὴν, at non, nõ item. ὃ μὴν εἶπε, non tamẽ verisimile est, Plutarch in Thes. ὃ μὴν τῆς αἰτίας ὑπάρχειν ἀδύνατον, Aristot. li. 5. Polit. c. 1. disparibus tamen non existit proportio. Plato 2. de Rep. οὐ μὴν ἀλλὰ τοιαῦτά γε πεπλάσθαι μύθους non tamen ab ipsis fabulæ sunt fingendæ.

Οὐ μὴν ἀλλὰ, enimuero, at verò, quinetiam, attamen, atqui. Οὐ μὴν ἀλλ' ἔστι πάντως οὐκ ἄδικον τοῦτο, Polyb. verùm esto, sed sit sanè. ¶ Οὐ μὴν ἀλλὰ γε, idem.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ, cæterùm, non solùm, sed etiam, quinetiam, Gaza de Sen.

Οὐ μὴν ἀλλὰ μᾶλλον, verùm melius, Aristot.

Οὐ μὴν ἀλλ' ὡς, cæterùm non, Aristot. li. 1. Anim.

Οὐ μὴν ἡ κ., &c. non item etiam, Bud. in Epist.

Οὐ μὴν κ', sed non, Porphyr.

Οὐ μὴν οὐδέ, & Οὐ μὴν ὅτι, non tamen, veruntamen non, neque verò. ὃ μὴν οὐδ' ὅσα πάντων ἀπαντᾶν ἐδύνατο πόλις, nec tamẽ si ista adsint omnia, ciuitas erit, Aristot. li. 1. Pol. c. 6.

Οὐ μὴν πω, haud dum tamen, Demosth.

Οὐ μόνον ἡ, ἀλλὰ κ', non solùm, sed &, Naz.

Οὐ μόνον οὐκ, non solùm non, Demosth.

Οὐ πού, σπουδαίως, raro apud Hippocr. significare annotat Galen. li. 2 Aphorif. 19.

Οὐ πω, non multò post.

Οὐ πῶ, neque verò, Demost. ¶ Οὐ πῶς pro ἀλλ' ὡμὲν οὖν, atqui non, at nec, Eidem Dem.

Οὐ πῶ πρόσω, non vili, non gregario, eximio.

Οὐ πολυπρᾶ, haud magno negotio, non grauatim.

Οὐ πω, absit hoc quæso, ne ita interpreteris.

Οὐρᾶς, ὁ, soribus arbor, Theophr. li. 3 hist. plãt.

Οὐρᾶτα, sorba. vide Oa.

Οὐρὶ, vr. fortè ab Hebræa voce Hoi.

Οὐρὰς, ὁ, ἡ, auris, auĩ, Nonn. & in Epigr.

Οὐρᾶτος, extremus, Orpheo.

Οὐρᾶτος, auritus, ἀκοὴ οὐράτερον in Epigr.

Οὐρᾶνία, dea præses funerum, vt Libitina, Rubicon, Plut. Apophth.

Οὐρεσίβοτες, fames, pro βαθεῖαι.

Οὐρανὸν μὲν ἔχω, Theocr. non per tellurem.

Οὐρανίας, ὁ, vncia.

Οὐράσιος, humilis, terrenus, terrestris, similaris. πηγὴ οὐράσιος, terrestris fons. Nonn.

Οὐρᾶτα, friuola, Callistr. apud Eustat. τὰ κόπρανα, κόμματα, purgamenta, exuuiæ Festo.

Οὐδαμᾶ, nunquam, nequaquam, Suid.

Οὐδαμᾶ, nullatenus, nusquam, nullo modo. οὐδαμᾶ μέν, Suid. Plat. 1. de Rep. οὐδαμᾶ μὲν οὖν ἐγωγε, hoc nullo modo concedo.

Οὐδαμόθεν γε, nihilominus.

Οὐδαμοῦ, ὁ, ὴ, contemptus, nullius pretii. Chrysost. ὁ θεὸς δὲ τὰ μηδαμοῦ καὶ οὐδαμοῦ βασιλείας χαρίζεται, Deus pro exiguis nihilque rebus regnum largitur.

Οὐδαμόθεν, ex nulla parte, nõ aliunde, Xenoph. οὐδαμόθεν ἄν δυνατὸν ἴσχυσε γενέσθαι, à nemine naturam sumere pecuniam datur.

Οὐδαμόθεν, Suid. idem quod οὐδαμῆ.

Οὐδαμοῖ, nulli. πρὸς οὐδαμοῦ, à nullis.

Οὐδαμόσε, & Οὐδαμοῦ, nusquam. γῆς οὐδαμοῦ, Aristoph.

Οὐδαμῶς, nullatenus, nequaquam, Plat. de Leg.

Οὐδας, ατος, τὸ, solum, terra, pauimentum.

Οὐδέ, neque. In hac coniunctione sæpe tacita quædam vis est: vt οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν θεόν, tu ne Deum quidem times, Luc. 23.

Οὐδέ γε, ne siquidem.

Οὐδέ δέ, pro οὐδὲ δέ, Aristoph. in Plut.

Οὐδ' ἂν εἶεν, pro οὐδὲ ἄν, Aristoph. in Plut.

Οὐδ' ἂν ὁπωσοῦν ἡβώντας, vel ἡβῶντα, non. Vsus est huius Græcæ clausulæ in vehemẽti negatione, cum quid factum esse vel fieri posse diffitemur. Demosth. πρὸς ἄβρωνα.

Οὐδ' ἀγχοῦ, neque quam, neutiquã Terent. Pansan, in Bœoticis, οὐδ' ἀγχοῦ ἀφικέσθαι τοῦτο γε κωμῳδοῦσιν, planè non legebant corpora ad sepulturam.

Οὐδέ γε τωῦ τι, nec enim nunc quidem, Xenop.

Οὐδέ δή, nec verò, apud Bud. in Epist. prior.

Οὐδέ εἶς, pro οὐδείς. οὐδ' ἔξεν οὐδείς, &c. nullus est, Plut. in Lycur. Οὐδέ ἐν, l. οὐδείς.

Οὐδέ τι πω, nusquam amplius.

Οὐδέ μέν, neque verò, nec tamen, nec verò, nec sanè. (sus.

Οὐδέ ὅπως τι τωῦ, nullo pacto, nullo modo, pror

Οὐδέ ὁτῳοῦν ἐλάττων, neque minimũ. Schol. Apoll. li. 2 οὐδέ ὁτουοῦν, ne tantillum quidem.

Οὐδέ ὁπωσοῦν ὑγιές, nihil sani, nihil recti, nihil bo

Οὐδέ ὰ ἀφθήσεται, neque fiat, Matt. 24 (ni.

Οὐδέ οὕτω κακῶς, ne sic quidem malè.

Οὐδέν πολλοῦ δεῖν, multum abest, nequaquã, Dem.

Οὐδέν, pro οὐδείς, Aristop. in Plut. ἐκ ἀλλ' οὐδέν, Οὐδέν, solo, terræ.

Οὐδείς, nullus, nullius pretii, Demosth.

Οὐδεὶς ἐν ἔχει νόῳ τοῦτο, hic nulla opinione præditus est, nullo numero habetur.

Οὐδείς πώποτε, nemo vnquam.

Οὐδείς ἔστε, nullus. οὐδεὶς ἔστε ὃ σωπῶν τοῦτο, nemo non annuebat, Lucian.

Οὐδείς ὁστισοῦν, nullus, Plat.

Οὐδεμῖφοιοῦν, non quidem.

Οὐδεμοῦ, nulla in parte, Genit.

Οὐδεμία, sed nec, neque verò, nec tamẽ, nec ve

Οὐδεμία κίνησις, incerta causa. Gaz. (ro.

Οὐδεμία μηχανὴ ἐστὶ, nullo pacto fieri potest quin, nihil causæ est quin, Lucian. Ἐρωτες.

Οὐδένεκα, τοῦ, nullum, nihil. ¶ Accipitur pro ὅ, sicut nihil, Aristot. 3. Ethic. ὡς οὐδὲν πρὸς ἔργον ὄντα περὶ οὐδενός, cum nihil ad rem pertinent. ὃ δὲ οὐδὲν ἐς τοῦ ἐνδυμεῖ, Aristoph. ὁ οὐδὲν τῶν ἐν Σμικρ. ¶ Οὐδὲν, Χοιριακὸν, dicunt Attici pro ὡς ἀπεικὸς, non absurdum, non alienum ab honestis moribus. ¶ Οὐδὲν ἔργον, nullius vsus, nihil opus. ¶ Οὐδὲν ἧττον, ἀλλ' ἤ, tantùm non, propemodum.

Οὐδὲν ἧττον, & Οὐδὲν ἧττον, nihilominus, Xenoph.

Οὐδὲν μᾶλλον, pro non, vel nequaquam Atticè. οὐδὲν μᾶλλον προσβάλλειν οὐδὲν ἧττον ἢ &c. nihilo magis mutantur, quàm &c. Aristot. li. 5.

Polit.cap 17. ¶Οὐδὲν ὑγιὲς, phrasis etiam fuit Scepticorum, cùm significabant nihil se magis in hanc quam in illam partem inclinare. Sext. Empir. ad τοὺς πυρρωνείους.

Οὐδὲν ἄλλο, nihil vetat, Demosth. & Mosch.

Οὐδὲν ἀναιτίως, nihil, nullum.

Οὐδὲν, οὐδαμῶς, nihil quicquam.

Οὐδὲν ὄφελος ἐστὶν, nullus est vsus, nihil prodest.

Οὐδὲν μᾶλλον, non magis, nihilo magis, Xen.

Οὐδὲν πρὸς τοῦτο ἀφίημι τοὺς ἐπὶ τοῖς ἵπποις, Xenop. rem haud quaquam difficilem flagitas.

Οὐδὲν, ὁ, pro οὐδενὶ, nihili homo, Sophoc.

Οὐδένεια, interitus, ἀ πὸ τοῦ φθείρω, vilitas, ἀπὸ τοῦ εὐτελοῦς.

Οὐδένες, nulli, Plat. Epist. 7. ¶Item οὐδένος, nihili hominis, contempti, Eurip.

Οὐδενόποτος, nullius pretii & momenti, Iliad. θ.

Οὐδενῶ, ad nihilum redigo.

Οὐδέπω, nihil dum.

Οὐδέποτε, pene nihil.

Οὐδέτερος, neque, οὐδέ.

Οὐδέτερος, nondum, Apoll.

Οὐδέτερος, neque illum, Hesych.

Οὐδέτι, nullo modo, Ilia. ὀδέτι ἔξεστιν, ὡς ἔστι.

Οὐδέποτε, nunquam, Xenoph.

Οὐδέποτε, neutiquam, idem quod οὐδέτερα. ὀδέποτε, nunquam antea, Demosth.

Οὐδέτερος, ον, ὁ, & Οὐδέτερος, neuter, Plat. 2. de Rep.

Οὐδέτερος, neutro modo.

Οὐδέτερος, neutra ex parte, Gal. 2. ad Glauc.

Οὐδέτοτε, nunquam, Hom. Ilia. ε.

Οὐδέτερος, pauimentum, solum, terra.

Οὐδέτου, nunquid? Xenoph. ¶Pro neutiquam, Plat. li. 1. de Rep.

Οὐδέτε, nequaquam minimè, Xenoph.

Οὐδίζω, vnde περιοὐδίζω, humi allido, Plutar.

Οὐδένειος, pro οὐδένειος, nullius pretii.

Οὐδὲ ὀλίγου δεῖ, non parum abest, Demosth. ὡσεὶ δέκα ποσοῖς.

Οὐδένως, haudquaquam, οὐδὲ ἀμφί.

Οὐδὲ ὅσιον, impium, nefarium, Demosth.

Οὐδός, ὁ, τὸ, limen, pauimentum solum.

Οὐδὸς ὑπερῷος, ὁ, solum, limen, Odyss. ¶Οὐδὸς ἐκκαίδεκα, Suid. angiportus, στενὸς ὁδός.

Οὐδὲν πάνυ, nequaquam, nihil prorsus, Dem.

Οὐδρία, hydria, Atticæ metretæ dimidium.

Οὐθαρ, ατος, τὸ, vber, fumen, aruina, pinguedo soli, mamma. Odyss. ὕδατα δὲ σταφυλοῦσι νοτίοις, vbera distendebantur. ¶Vnde transfertur οὔθαρ ἀρούρης, vbertas telluris, ager feracitate insignis. Ilia. ἐκ δὲ θεὸς ἄρουρε ἑκάστῳ Ἀχαιῷ οὔθαρ ἀρούρης.

Οὐθέτερος, neuter.

Οὐθείς, nullus, Aristot. 1. Occon.

Οὐθένεια, ας, ἡ, vanitas, ἀ κόλουθον ἀπὸ τοῦ imbecillitas.

Οὐκέτι, non tamen, non omnino, nequaquam, Apoll.

Οὐκίζω, vngam, sic Ægyptii quandam plantã vocant, Theophr. li. 1. hist. plant. ca. 2.

Οὐκοῦν, sequente vocali; quæ si aspiratur, vertit

κ in χ. ¶Accipitur & pro nónne? annõ? Lucia. Οὐκοῦν ἔλεγον; ¶Οὐκ pro μὴ in prohibitione, Isocrat.

Οὐκάμπτω, nullo modo.

Οὐκ ἀλλ' ἢ, οὐδαμῶς, οὐ, nequaquam.

Οὐκ ἂν ποτε ἡμάρτω, non arbitrabar, Xenoph.

Οὐκ εἰ τι, minime, οὐκ ἂν δή.

Οὐκ ἀξιῶ, indignum censeo, Demosth.

Οὐκέτι ἐφ' ὑτῳ, in nullo, Demosth.

Οὐκ ἔστι οὐδένες, nulli.

Οὐκ ἔσθ' ὅπου, nullibi, nusquam.

Οὐκ ἔσθ' ὅπως, vel οὐκ ἔστ' ὅπως, nequaquã, nullo modo, Plat. in Apolog. οὐκ ἔσθ' ὅπως οὐκ ἐξ, fieri non potest quin sit. ¶Οὐκ ἔστ' ὅστις κωλύσει, nõ est qui prohibeat, Thucyd.

Οὐκ ἔσθ' ὅτε, nunquam.

Οὐκέτι οὐ, nihil.

Οὐκ ἐπ, non item, non amplius, Apocal. 18.

Οὐκ ἐφασκε ποιήσειν, negauit se facturum.

Οὐκ ἔχω ὅπως βούσω, nescio quomodo succurrã.

Οὐκοῦ, pro οὐχί, haudquaquam, Iliad. β.

Οὐκοῦν, igitur, quin igitur, Soph. in Aiace. ¶Significat etiam profectò, Xenoph.

Οὐκοῦν, penacutum, non, verum non, minimè verò. οὐκοῦν ἀλλὰ νῦν γε ἀλλ' οὐδὲ πάλιν οὐκοῦν Demosth. ¶Etiam responsione pro ὦ, Plat. οὐκοῦν μὰ τὸν ἀγχέταν βάκχον ἔγωγ' ἔγωγ'.

Οὐλαὶ, αἱ, Atticis crines, farinæ, molæ, hordeum vel vt alii scribunt, ἀλαί: vnde ἀλοχύτης.

Οὐλαμὼν, ὼνος, ὁ, saccus, crumena.

Οὐλαμοῦσθαι, perniciem inferens.

Οὐλαμὸς, οὗ, ὁ, cohors, acies virorum, caterua.

Οὐλαξ, ακος, pera, Nicand. in Alexiph.

Οὐλαπαδρίαι, Hesych. mortuos ad sepulcrum portoãb ὐλαπ-θ-ι, mortuus, νεκρός.

Οὐλεῖν, valere, sanum esse, Ioan. Gramm.

Οὐλὴ, ἧς, ἡ, cicatrix, tuber, vlcus, vomica. τὰς οὐλὰς ὑλείφομεν, cicatrices delemus, Nazian. in Orat.

Οὐλὰ, ᾶν, ἡ, mola, hordeum mistum cum sale. Interp. Hom. Hinc ἀλοὺν τίλλειν, & ἀλοχύτης, Ilia. ἀ.

Οὐλίτωμα, τος, τὸ, cædes, exitium.

Οὐλόθριξ, ιχος, ὁ, & Οὐλοκάρηνος, ὁ, & Οὐλοκάρηνος, & Οὐλοκόμης, & Οὐλοκομᾶς, qui crispis est capillis.

Οὐλόδυμος, ὁ, ἡ, ὀδύμος, miser, noxius, Hesych.

Οὐλοδυτεῖν, molas salsas offerre, vel cõspergere.

Οὐλοκάρηνος, crispus, Odyss. τ. ἀλόθριξ.

Οὐλοκαυλία, partium vmbrositas, Hippocr.

Οὐλόμυρος, ὁ, ἡ, perniciosus, Iliad. α.

Οὐλοφυής, οῦς, τὸ, gingiua extima. ἐν τοῖς ὠλοῖς ὀδόντες dentes in gingiuis, Aphr. in Probl.

Οὐλοώτερος, perniciosus, nocens, ὀλοώτερος, Apoll. 2. Arg.

Οὐλος, η, ον, ὁ, perniciosus, ira β, βάσσα ἔστι οὐλος ἐπὶ τοῦ ἀνιαροῦ. ¶Item mitis, integer, sanus, pretiosus, Interp. Hom. ¶Item crispus, Iliad. α.

Οὐλο-

Οὐλο-, pro ὅλο-, totus, Ionicè, Ioan. Gram.

Οὐλόθριξ πεπλεγμένη, crispissimum capillitium, crines crispissimi, Herodot. li. 7.

Οὐλόθριξ, ικος, ἡ, ὑγιεινὸς καὶ σῶος, salubritas. ¶Item crispatudo, Gaz. l. 5. ca. 3. de Gener. Anim.

Οὐλόκρατος, qui crispo sunt capillo, Aphrod. in Probl.

Οὐλοπεριπλόκους, crispiore pilo, Aristot. lib. 5. Animal.

Οὐλοτίδιαι, cicatricè obducere, Aristot. in Probl.

Οὐλόφλοιος, qui est folio crispo.

Οὐλοχύτης, vas in quod molæ iniiciuntur ad deorum primitias. Hesych.

Οὐλοχύτης, ου, ὁ, mola, i. hordeum sale conspersum ad sacrificandum, Iliad. α. ¶Alii τὰ κρανᾶ, i. canistra interpretantur, in quibus mola posita esset.

Οὐλὴν, duco cicatricem.

Οὐλόμενος, poeticè, pro ὄλυμπος, Iliad. α.

Οὐλοὸν φρονέω, recte valeo. vnde Apollo ὀλλ-θ-.

Οὐ μὰ, negationi seruit, apud Demosth.

Οὐμενοῦν, atqui, nequaquam, minimè, Demosth. οὐμενοῦν ἐκεῖνόν γε τὸν, atqui tum nulli alii dicendi locus erat.

Οὐμενοῦν, non long', vel diu.

Οὐμὲς, pro ὑμᾶς, Plat. in Epist. ὑμὲς λέγει.

Οὐν, ergo, igitur, vtique, sanè, quocirca. Plutar. in Galba, χαλεπὸς μὲν ἦν, μᾶλλον, ἐπειδὴ δ' ἔσωσεν, ἔγνω δ' ὅτι, vix & difficulter, tandem tamen persuasit.

Οὔνεκα, propter. Aristoph. cum Genit. οὔνεκα σοῦ νεᾶς, prudentiæ causa. ¶Aliquando quoniam, Odyss. ὁ, οὔνεκά μ' ἀπὸ πάτρης ἔρυσσε. ¶Dicitur & οὕνεκεν, pro eodem.

Οὐνομάζω, appello, recenseo.

Οὐνομαστὸς, nobilis, celebris.

Οὔνυξ, forbum, Theophr. li. 3. hist. plant. ca. 3.

Οὔνυξ, vbi, Aristoph.

Οὖνος, Dianæ epithet. ἀπὸ τοῦ ἐπὶ ὄνῳ ἁδὴν τὰς πανούργους αὐτοῦ.

Οὐπαποτ-θ-, dignus qui perdatur, Arist. πλ.

Οὐπάποτε, tãquam, Aduerbium in loco.

Οὐπάτε, nunquam, οὐδέποτε.

Οὐ πω πω ὦ, haud ita pridem. Lucian.

Οὐρὰ, mondũ, ἔτι οὐκ ἐπὶ τοῦτο, non potes, Aristoph. οὐ. ¶Item pro nunquam, οὐδαμῶς, Iliad. γ.

Οὐπερ, nullo modo.

Οὐρὰ, ᾶς, ἡ, cauda, Aristot. li. 2. Anim. cap. 12. ¶Item membrum virile, τὸ αἰδοῖον. ¶Significat etiam postremam exercitus partem, teste Eustath. ¶Item ὀρᾶ, puppis.

Οὐρὲς, Pluraliter pro ὄρος, fines, Arg. 2. ¶Item τὰ ὄρη dicuntur ὁρμήματα, impulsus.

Οὐρηγὸς, vel Οὐρηγέτης, duco extremam partẽ exercitus.

Οὐρηγία, extrema pars agminis.

Οὐρηγὸς, extremus.

Οὐρηγὸς, extremi agminis ductor, Xenoph. ¶Item ὑπηγὸς, cauda, Dioscor. li. 4. ca. 175.

Οὐρὴ, ἧς, partes superciliorum quæ ad tempora protenduntur, Poll.

Οὐρὴν, τὸ οὐραγόν.

Οὐραῖος, α, ον, postremus, Argon. 2. ἔκτα δ' ἐκοίμα ὑπὸ πλευρὴν οὐραίαν, i. τὴν ὑπὸ τὴν πλευρὰν, pœnas caudæ. ¶Et οὐραῖα μέρη ἁλιέων, à Procl. partes piscium extremæ dicuntur: nempe sideris, vincla caudarum Cic. ex Arato.

Οὐρακίς, media pars remi, Iul. Poll.

Οὐρανία, ας, ἡ, matula. ¶Et οὐρανίαι, loci qui ex renibus vrinam emittunt, forumen penis.

Οὐρανία, ας, ἡ, Vrania, vna ex Musis. ¶Est & ludi genus, in quo pilam in altum iacere solebant. Vnde & verbum Οὐρανίζειν, hoc modo ludere.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, cælicola, cælestis, Deus, 2. Arg.

Οὐρανίζω, ad cœlum perueniebat.

Οὐράνιος, ου, ὁ, ἡ, cœlestis, excelsus. οὐράνιον ἔπεμφε φλόγα, Sophoc. in Aiace, cælestem eladem accendere. ¶Et οὐράνιός γ' ἦσαν διὰ βίβλου, Aristoph. in Ran. pro vehementer & graniter clamabat.

Οὐράνιον, lacunar tabernaculi regii, angustale quidam vocant, alii & vmbellam, vulgò ciel & poille, Plutar. in Alex. ¶Οὐράνιον etiam Procl. cæleste sidus quæ corona australis vocatur.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ, cælicola, Iliad. ά, ἀντὶ τοῦ οὐράνιος.

Οὐρανοβάμων, in cœlo gradiens.

Οὐρανοτόρητος, cælestium rerum peritus.

Οὐρανόφρονος, ου, ὁ, sublimitatis auidus, sublimis, Græg.

Οὐρανόθεν, cælitus, οὐρανόθεν.

Οὐρανόθι, in cælo, Homer. Ilia. γ.

Οὐρανομήκης, ες, ὁ, ἡ, vsque ad cœlum sublimis, prælongus, magnus, Aristoph. πεφ.

Οὐρανοπετὴς, ὁ, ἡ, delapsus è cælo, Herodian.

Οὐρανὸς, cælum, Aristot. de mund. τὸ κύκλῳ τὸ ἀνώτατον, ὅπερ ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων οὐρανὸς.

Οὐρανόσε, in cælum.

Οὐρανοσκόπος, piscis quidam apud Athen.

Οὐρανοφαὴς, altissimè resplendens.

Οὐρανοφοιτᾶν, versari in cælo, Hesych.

Οὐρανοφορέω, ῶ, pius, religiosus, Cyrill.

Οὐρανοφυὴς, ὁ, ἡ, cælo natus.

Οὐρανοχρώματος, cælesti colore tincta.

Οὐραξὸς, ὁ, vrax, auis ex tetrigum genere.

Οὐρεῖν, meatus quo lotium in alãtoidea tunicã defertur, Hippocr.

Οὐρεία δάμαρ, dea montana, Apoll. Rhod.

Οὐρεῖα πτίλωσις, secundo flatu, Lucian.

Οὐρεσσιβάτης, ὁ, ἐς, in montibus versans.

Οὐρεσίκερως, montanus, in Epigr.

Οὐρεσίφοιτος, ον, ὁ, in montibus versans.

Οὐρεὺς, ῆος, ὁ, mulus, iumentum, Ilia. ά. ¶Οὐρῆες, custodes, φύλακες.

Οὐρέω, μ. ἐσω, ουμαι, mingo, vrinam facio, Accu.

Οὐρέων, ventorum, Herodot. li. 1.

Οὐρὴ, cauda, Herodot.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, Aristot. foramen quo vrina exit. ¶Οὐρηθρὶς, idem. ¶Ponitur & οὐρήθρα, pro

Οὐρίδιον, ου, ὁ, vrinal, Bayf. (cerutice.

Οὐρηγὸν ἀγγεῖον, matella, Comment. Aristoph. in Vesp. ὠρητὸν ἀγγεῖον Suid.

Οὖρησις, ἡ, micturitio, ἔρημα, vrina, Dioſc. li. 1.

Οὐρητιάω Θ, vrinam reddicturus, Ariſtoph.

Οὐρητῆρες, ceruix veſicæ, canalis vrinæ, Ariſtoph.

Οὐρητικός, ἡ, ὸν, micturio, Ariſtoph. Veſp.

Οὐρητικός, ὁ, ciens vrinam. οὐρητικὸν πίνειν. Ariſtot. in Probl. ¶ Item οὐρητικός, qui vrinâ profundit, Idem li. 3. de part. Anim.

Οὐρητίς, ίδος, matella, Comm. Ariſtoph. Veſp.

Οὐρία, ας, ἡ, auis de mergorum genere, Athen. lib. 8.

Οὐρίας, ου, ὁ, ſecundus ventus. ἴδε οὐρίας πλεῖν, i. ὑπερεμβαίνειν, ſecundo vento ferri, Ariſtot.

Οὐρίαχος, ου, ὁ, σιδηρογλώχ, ferrum inſixum in alteram partem haſtæ, ἧφι τὸ δόρατος, Interp. Hom. Iliad. 7. οὐρίαχοι πεπλημένοι ἔγχεσι Θ, i. ferrum præcuſpidatum quod in extrema parte haſtæ præfigitur.

Οὐριάζειν, ſecundo vento ferri, Æſchyl.

Οὐρίζω, adapto, appropinquo, contermino sum. ¶ Item ſecundo vento nauigo, ſicut οὐριεῖν.

Οὐρίδρομος, in montibus nutritus.

Οὐρικὸν ὄν, ouum vrinam Plin. li. 10. cap. 60. ex Ariſtot. Anim. hiſt. li. 6. cap. 2.

Οὐροδρομεῖν, vento ferente & obſecundante nauigare.

Οὐρος, cuſtodia, carcer, ſignum.

Οὖρος, ου, ὁ, ἡ, ſecundus. ἐπεὶ γὰρ ἔπνει τοῦ ἀθηναίου ἐκ τῆς ἠπείρου οὖρος, erat enim ventus in Athenienſes ſecũdus, Thucy. ¶ Item ὕφορμα, res proſperæ, Soph. in Aiace.

Οὖρος, terminus, fines.

Οὐρὸς δῆμος, ὁ, matella, ἀμίς, ἀγγεῖον κοπρικόν, Heſyc.

Οὐρὸς κύστις, Aphr. veſica.

Οὖρον, ου, τό, vrina, lotium, Ariſtot. lib. 6. Animal. ¶ Item οὖρον, imperus, Iliad. α. & ϕ.

Οὐροπυγίον, orrhopygium, cauda auis, Ariſtot.

Οὐρός, ὁ, nauale, ſtatio nauium, Iliad. β.

Οὖρος, ου, ὁ, pro ὅρος, terminus. ἐν ὄρεσι, in finibus, Valla apud Herodot. ¶ Ité mõs, moles. ¶ Accipitur etiam pro vento qui ὀρθός, i. puppim ſequitur, vt Odyſ. ὑπὸ νηὶ θοῇ ἔπον οὖρον ὑπόδνον, i. ſecundum ventum. ἴων δὲ ἐς οὖρον κατεπαύσαμεν, quoad proſperum ventum ſine nauti, Xen. li. 2. Omiſſ. ¶ Item pro cuſtode, rege, conſeruatore, Ilia. 3. ¶ Significat etiam locũ in quẽ ſubducuntur naues, Etym.

Οὐρός, ὁ Θ, τὸ, vrina, lotium.

Οὐρός, ὁ, ὸν, ferus.

Οὐρτημεῖν, caudam amputare, Accuſ. Suid.

Οὐρόω, ῶ, ὥσω, ἔωκα, inuado, Plutarch.

Οὐρύ, veſtimenta quædam quæ trahuntur.

Οὖς, ὠτός, τὸ, auris, Ariſtot. 1. Anim.

Οὖς θαλάττιον, τὸ, auis marina, apud Ariſtot.

Οὐσιάων, ὁντος, exiſtens. οὖσα πόλις, ſtans ciuitas, Demoſthen.

Οὐσία, ας, ἡ, eſſentia Quintil. οὐσία πνευματώδης, ſubſtantia ſeu materia flatuoſa, Galen. li. 2. ad Glau. ¶ Item οὐσία, opes, bona mobilia, patrimonium, peculium. τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν σώζειν, conſeruare rem pecuniariam, Ariſtot.

in Polit. οἱ περὶ οὐσίας καὶ τιμήματα, i. δύσποροι, Demoſth prædiuites.

Οὐσιαστῶς, q. ſubſtantialiter, vel q. eſſentialiter.

Οὖσιον, funis nauticus, apud Lycophr. Etym.

Οὐσιτησαί, ai, genus cantilenæ.

Οὖτα, pro οὔτασε, vulneranit, Hom. Ilia. ε.

Οὐτάζω, ἀσω, cominus vulnero, Heſiod. μηρὸν ὀξυτάτῃ δουρὶ παίσασα, femur fortiter percuſſit, Heſiod.

Οὐτάμενος, vulnerare, πδάσασθαι, Heſiod.

Οὐτάμενος Θ, ου, ὁ, vulneratus, Apoll. 2. Arg.

Οὐτάνω, & Οὐτάω, idem quod ὑπτάζω, Act. Acc.

Οὔτε, neque, Lucian. in Alcyone, οὔτε τὰ μεγάλα ῥωθήσομαι κακὰ, οὔτ' ἐκεῖ τὰ σμικρά.

Οὔτε δὲ, ne quidem, Plat. Epiſt. 7.

Οὔτε μὲν τὸ νῦν μὲν, οὔ μήν, neque tamen.

Οὔτερος, pro ὕστερος, Herodot.

Οὔτη, οὐδενί, Θ, in Odyſſ.

Οὔτέ τις, neque alicui.

Οὔτητος, Θ, ὁ, vulneratio Cic. & Cæſari.

Οὐτήτειρα, vulneratrix, quæ ferit, in Epigr.

Οὔτι, nihil, non, nequaquam, Odyſſ. δ.

Οὐτιδανός, ὁ, nedum, i. non ſolùm.

Οὐτιδανός, ὁ, ὸν, vilis, nullius pretii homo, in Iliad.

Οὐτίδιος, α, ὸν, auiculę quædam, στίδες, Gal. Alim.

Οὔτι μὴν δὲ, neutiquam tamen, Plat. in Tim.

Οὔτι που, an fortè, num tandem, Plat. in Theæt.

Οὔτιπου, num fortè, vel an fortè, Plat. 2. de Rep.

Οὔτις, ὁ, non quis, nullus, Iliad. α.

Οὐτισοῦν, cuiuſcunque.

Οὐτιτασκα, τὸ οὐτάζω.

Οὔτοι, non, nequaquam, minimè, Xenoph.

Οὐτοιγε, neque verò, at nec, Xenoph.

Οὗτος, τουτου, & οὑτοσί, Atticè, hic. οὗτος ἐμοῦ absque articulo, Plat. in Leg. ¶ Item heus tu, Ariſtoph. in Nub. οὗτος κακοδαίμων, dormis? vel heus tu dormis? Soph. in Aiace, οὗτος, οὑτοσὶ φωνῶ, heus tu, te appello.

Οὕτω, ſic, hoc modo, ad hunc modum, conſonante ſequente: οὕτως verò vocali ſequente.

Οὔτω που, idem quod Οὕτω, Demoſth.

Οὐτωσί, pro οὕτω, Atticè addito ι.

Οὐτωσίπερ, pro eodem, ſic.

Οὕτωσι θρασύς, tam audax, vſque adeò audax.

Οὔφημι, dico non, nego, non admitto, Ariſt. πφ.

Οὐχ, non, οὐκ.

Οὐχ ἑκών, inuitus, nolens.

Οὐχ ἥκιστα, ι. μάλιστα, maximè, non minimè, non in poſtremis, tum verò, Thucyd. cum Genit.

Οὐχ ἧσσον, nihilò minus, eò magis, Thucyd.

Οὐχ οἷός τε, non modò non, non modo, Plutar.

Οὐχ οἷόν τε, fieri non poteſt, impoſſibile eſt.

Οὐχ οἷός τ' εἶναι, non poſſum.

Οὐχ ὅπως, non ſolùm, non modò, non modò nõ non ſolùm non. Lucian. φημὶ γὰρ οὐχ ὅπως ἐκείνῃ ἁμαρτεῖν, οὐχ ὅπως συλλαμβάνειν τι τῶν δεομένων, ἀλλὰ οὐδὲ παθεῖν ἂν τοῦτο. nam ego non modò non appreane culpam multũ non modò nõ prædeſſe, ſed etiam obeſſe.

Οὐχ ἧτε, parentheſis eſt πφ, ἐλπίσαντα οὐ πείσεσθαι, vt

vt Latini Credo & Scilicet dicunt, Demoſth.

Οὐχ ὅπως, nedum, Ariſtid. οὐχ ὅπως ἐκ ἐμοῦ τοῦτο, non ſolum non propulſarunt, Thucyd.

Οὐχ ὑπνῳ, breui. οὐ βραδέως τοῦτο ποιήσω. Suid.

Οὐχ ὅτι, non ſolùm, non modò, Xenoph. οὐχ ὅτι μόνος ὁ κρίτων ὁ ἐκπλήξας με ἐλθὼν ἐκ οἴκου ἐκεῖ φίλοι αὐτῷ, non ſolus ipſe quieſcebat, ſed amici etiam eius. ¶ Significat etiam, non quòd, cum Indicat. Οὐχ ὅτι τὰ νῦν πάρεστί μοι ἐλαφρῶς ἔχειν, non quod hac in parte alii eſſerit cuipiam.

Οὐχ ὅτι μὴ, non quin, Lucian.

Οὐχ ὅτι, nedum, Athen. li. 12. ¶ Οὐχ ὡς ἔδει, non vt oportebat, Demoſth.

Οὐχὶ, non, nequaquam.

Ο Φ

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor, χρεώστης, Sophocl.

Ὀφειλίης, obnoxia, deuincta beneficio, Eurip.

Ὀφειλὸς ἄκων, & Ὀφειλόμενος, τὸ, debitum.

Ὀφειλόμενος, ſum deuinctus & obnoxius, Eurip.

Ὀφείλω, μελήσω, ἠφείλησα, ὠφείληκα, debeo, ſum debitor. ὀφείλω σοι χρέος τι, Demoſth. ὀφείλω σοι βλάβας, ſum tuæ iniuriæ obnoxius, Eurip.

Ὄφελες, Ionicè, pro ὄφελον, vtinam, Optat. aut tempori præterito: & nonnunquam Infinit. præſertim quũ pro ὡς ἔοικε ponitur, Thomas Magiſt. ¶ Ilia. α, εἴθ' ὄφελες αὖθι νηυσὶ παρὰ ἀδαμάστῳ ἐλικώπιδι μίμνειν, i. vtinam ſederes. Ariſtoph. ιϑ. εἰθ' ὄφελ' ὁ ποιητὴς Σοφοκλέους κεκρικὼς, vtinam malè periſſet pronuba.

Ὀφελεῖν, pro ὠφελεῖν, adiuuo. ſeruo.

Ὀφέλλω, augeo. adiuuo, proſum. ὀφέλειν αὐτόν, Hom. Odyſſ. i. ἀμφίπολοι, auxerit, augeret ¶ Pro bene mereor, Argo. 1. τὸν ἄξιόν σ' ὀφείλειν αἰεὶ πόλις ἀεὶ ἐφίλεσεν, i. δίκαιος ἦν. ¶ Pro ἐγείρω, Heſiod. ὄφρα ἐφέλκεται, pugnam concitat. ¶ Item pro debeo, Ilia. α. τιμὴν τὴν μοι ὀφέλλει Θ ἐλάμπων Θ ἰοῦ χρυσέῳ, pro ὤφελε. debebat conferre.

Ὄφελμα, augmentum, κέρδος, ὄνησις, ὄφελμα, κέρδος, ὠφέλημα.

Ὀφελος, τὸ, vtilitas, emolumentum, vſusfructus, Plat. in Apolog. μήτε ὠφέλει, μήτε ὠφελεῖσθαι μᾶλλον μοῦσ' ἐπὶ Θ ἢ. ¶ Ité robur, Xenop. ἐκ τοῦ Θ ἐκ τοῦ πολέμου ἐγκτήματος.

Ὀφελτικὸν, τὸ, vtile, Orph.

Ὀφελῶ, ὀρνο, colo. κομῶ, Lycophr.

Ὀφελῶν, ὠφελῶ, ὠφελήσω, ὠφέλησα, ὠφέλημαι, ὠφελήθην, ornatus, κομῶ, κομήσω.

Ὀφθαλμία, ας, ἡ, oculorum morbus oculariæ ſtrumudo Solmo, Celſ lippitudo. Galen. Theſaur. ad Glauc. li. 2. Ariſtoph. in Plut. ἀπαλλάξει σὲ τῆς ὀφθαλμίας, ἐπὰς πορεύσας.

Ὀφθαλμίας, Plaut. ophthalmiam piſcem, Plin. oculatam, melanurium vocat Colum. libr. 8. cap. 16.

Ὀφθαλμιάω, ῶ, ἄσω, oculorũ imbecillitatem patior, lippitudinem ſentio, lippio, ſum lippus, Xenoph. ¶ Item Ὀφθαλμιᾶν & ἐνοφθαλμιᾶν, τὸ ὀφθαλμοῦ λαβεῖν, oculos adiicere, Cicer. vulgo ocillader, concupiſcere. Polyb. in 2. hiſt. πρὸς τὸ κάλλος Θ τῶν χώρας ὀφθαλμιάσαντες.

Ὀφθαλμίδιον, ocellus, Ariſtoph.

Ὀφθαλμικὸς, ὁ, ὀcularius medicus Corn. Celſ. ¶ Ὀφθαλμικὰ, τὰ, medicamenta quæ oculis adhibentur, Dioſc. li. 1. ca. 106. ¶ Ὀφθαλμικὴ περιχύσις, oculorum circumlitiones, Dioſc. li. 2. ca. 131. ¶ Ὀφθαλμικὴ φλεγμονή, oculorum inflammationes, Dioſc. li. 1, ca. 11. Ὄφις.

Ὀφθαλμὶς, Minerua, à τέρλο ciuſdẽ nominis, ἀπὸ Ὀφθαλμοβολῶ, τὸ ὀφθαλμῶν, oculos coniicio.

Ὀφθαλμοβόρος, ου, ὁ, ὀculos appetens.

Ὀφθαλμοδουλεία, ας, ἡ, q. ſeruitus ad oculum.

Ὀφθαλμὸς, ὑ, ὁ, oculus. ἐβασίλευ Θ ὀφθαλμός, Ariſtoph. ¶ Ὀφθαλμὸς δεσπότου τὸν ἵππον παίνει, Ariſtot. li. 2. Oecon. ¶ Ὀφθαλμοί, tranſlatè etiam pro excellentia, Pind. Σικελίας τ' ὄσσα ὀφθαλμός. ¶ Ὀφθαλμοὶ interdum dicitur prima fontis ſcaturigo, Nat. in Orat. ¶ Ité gemma de vitibus, Gaz. de Senect. & li 1 hiſt. plã. Theophr. ca. 13 ¶ Ὀφθαλμοὶ, dicuntur etiam triremium foramina, per quæ remi traiiciuntur. ¶ Erant quoque ὀφθαλμοὶ, præfecti compotationum, qui cœnantibus lychnos & ellychnia ſuggerebant, modiperatores à quibuſdam dicti, vide Ὀπαῖος. ¶ Ὀφθαλμοὶ, etiam dicebantur exploratores qui regibus referebant quæ fieri vidiſſent, Xen. 8. Paed. κατηγόρουν δέ σε καὶ ὡς ἐπὶ τὸν ἀγχίμαχον βασιλέως ὀφθαλμοῖς. ἢ τὰ βασιλέως ὦτα ὦν ἄλλῳ ἐπίστευτο, ἢ τὴν ἀκοὴν ἔδωκε τῇ τιμῇ, &c.

Ὀφθαλμόστικτος, oculis tinctus, ſeu madefactus, Eurip in Alceſt.

Ὀφθαλμοφανὴς, ὁ Θ, ὁ, oculis patens, Strab.

Ὀφθαλμοφανῶς, ἐλθεῖν, oculis eernere, Chryſoſt.

Ὀφθαλμώδης, oculi gerens ſpeciem.

Ὀφιακὰ, τὰ, commentaria de ſerpentib. ſcripta.

Ὀφιασις, Θ, ἡ, mutatio natiui coloris in capillis in verſicolorem, & ſerpentum modo varium.

Ὀφιγενὴς, ὁ, ἡ, ὸν, q. ſerpentigena.

Ὀφιδεύω, vaco, otior. conuerſor, habito.

Ὀφίδιον, ου, ſerpens puſillus, anguiculus Cic.

Ὀφίτης, nomen lapidis apud Orpheum.

Ὀφιογενεῖς, οἱ, gens Propontidis, apud Strab.

Ὀφιόδηκτος, ὁ, à ſerpente morſus, ab angue ictus.

Ὀφιώδης, angui ſimilis, anguinus.

Ὀφιωτὸς, genus ſcolopendræ. Dioſc. li. 8. cap. 2.

Ὀφλάγωρος, ου, ὁ, lacerta, locuſtæ ſpecies nõ alata.

Ὀφλισκάνω, ὀφλήσω, ὤφλησα, ὤφληκα, ὤφλημαι, ὠφλήθην, debeo, ſum alienum conflo. ὄφλημα αἰσχύλου, Demoſth. me

debet pudere. ὀφλεῖν ζημίαν, mulctari, Eurip. ὀφλισκάνειν τάλαντα, &c. Demosth. damnarum esse talentis.

Ὀφλημα, ατος, τό, & Ὀφλημτος, ου, ὁ debitum alienum.

Ὀφλισκάνω, μ. ὀφλήσω, π. ηκα, & Ὀφλίσκω, & Ὀφλω, debeo, mulctor. Plutar. in Camill. μαστιγας ὀφλειν πλειόνων ἐτῶν ἢ πεντακοσίων δραχμῶν ἐζημιοῦσθαι, absens damnatus est quindecim millibus asium. ὀφλισκάνω πλεῖ ζημίαν. Eurip. damnor.

Ὀφνι, vomer, aratrum, ὄνυξ ἀροτήρ.

Ὀφρα, vt, donec, dum, Iliad. βούοφρα ἀρώῃ.

Ὀφρ' ἂν, dum, donec.

Ὀφρα περ, usque ad, Apoll. 2.

Ὀφρυδωτικός, loca editiora, sepes. ἀλωὴ ὀφ., Hesy.

Ὀφρυζω, supercilii nuto, ἀλαζονεύομαι.

Ὀφρυδιον, supercilium soli fabulosum, Herodot.

Ὀφρυηκος, supercilii pruriens, pudibundus.

Ὀφρυδεσσατος, ὁ altus, elatus, superbus, in alto situs. ὀφρυδεσσατος ἀκρη, in Epig. de Æschyl. Hinc Ὀφρυδεττω, attollere supercilia.

Ὀφρυοω, erigo supercilia, tumeo. Ὀφρυῶν.

Ὀφρυς, ύος, ἡ, supercilium. πας' ὀφρυϊ σκυδάζει, Aristoph. νε. contrahere supercilia. ¶ Item tumulus, i. collis, Plutar. in Num. ¶ Pro labro siue ripa fluuii. 1. Arg. ἐπ' ὀφρυσιν ἀγχιαλοις, in supercilijs litoris.

O X

Ὀχα, egregiè, præcipuè, Iliad. ά.

Ὀχανη, ας, ἡ, & Ὀχανον, ου, τὸ, annulus clypei, antà qua tenetur scutum, Plut. ¶ Ὀχανον, idem.

Ὀχεδαω, vehi, salire.

Ὀχη, ας, ἡ, coitus, venereus coitus, τῆς ὀχείας τὸ ἔργον, Aristot. περὶ ζώων. Anim. li. 1. ca. 14.

Ὀχθαι, admissarii, Aristot. 6. Anim.

Ὀχανον, τὸ, currus, vehiculum, ἅμαξα, Dinarch.

Ὀχος, equus, vel asinus, vel aries, qui ad admissuram educatur, Plut. in Lycurg.

Ὀχουμαι, vehor. ὀχεῖσθαι δεῖ ἐφ' ἵππων, equis vehi, Xenoph. ¶ Et transferè, ὀχοῦμαι δὲ τῇ ἐλπίδι, Plut. de Leg. euehor spe.

Ὀχεφι, in curribus, in vehiculis, Iliad. ᾗ. ί. & ϑ.

Ὀχετος, ὁ, aquæ deductio, vel riuorum à fonte deductio Cicer. derivatio & aquæ ductus ad aquatio Gaz. Theophrast. libr. 5. cap. 6. de caus. plant.

Ὀχθωμα, meatus Gaz. vt nares nasi sunt ὀχετὸ ἐκ πηγῆς, apud Aristot.

Ὀχετευω, διῶ, π. ευσα, duco riuos, διαγω, σκαλεύω, transfero, deduco, derivo, facio alienis.

Ὀχετηγεω, μ. ήσω, π. ησα, per riuum irrigo.

Ὀχετηγησις, irrigatio.

Ὀχετηγος, ου, ὁ, irrigator, q. deductor.

Ὀχελιον, pl. ustrum, obex.

Ὀχετηριον, tubi caput, vbi aquæ effunditur.

Ὀχετος, ου, ὁ, fistula, canalis, illex, aquæ ductus, παλαιὸς ὀχετὸς ὑδάτων, alueolus Gaz.

Ὀχευμα, τὸ, coitus, genitura.

Ὀχευω, coeo, patior venerem, de fœmina: τᾶ

Act. quàm Pass. Aristot.

Ὀχεῖα, ίων, τὰ lorum galeæ, Iliad. γ. ¶ Item repagulum, vectis, pessulus, Iliad. ϛ. ¶ Item scrotũ, i. pellis quæ circundat testes.

Ὀχευτη, ῆτος, quæ inita est, Dioscor. li. 2. ca. 100.

Ὀχευτης, ου, ὁ, fututor, scortator.

Ὀχευτικὸς, ὴ, όν, coitui deditus, salax, Aristot.

Ὀχεω, μ. ήσω, π. ησα, coeo, ineo, salio, sed proprie brutorum animantium. Accusat. ὀχεύσεις ἢ ϑήλειαν, cùm fœmina rem habet, Aristot. li. 5. Anim. ¶ Idem tamen ibidem iunxit Dat. εἰ κριοὶ πᾶσι προσβοτοῦσι πᾶσι ὀχεύσουσι, arietes fœminas vetustiores ineunt.

Ὀχημα, ατος, τὸ, veho curru, sensim moueo, sustineo, Aphr. διαχρῆται τῷ ὀχήματι μέρεσι, partes quæ sustinent distorquet. ¶ Plutar. non tantùm de curru dixit, sed de equo: quod Pasiphaë etiam ὀχήμα dicitur.

Ὀχηστος, ὁ, cibus, Hesiod. & Athen. lib. ά.

Ὀχλαγωγος, τὸ, vehiculum. ἁμάξιον ὀχλαγωγὸν in Epigr. vectabula curruum.

Ὀχησις, ϑεως, ἡ, vectio, vectura. ὀχήσεις.

Ὀχθεω, μ. ήσω, grauiter fero, doleo, suspiro. Ὀχθήσω δὲ μᾶλλον ἐχθόμενος φρεσίν, i. indignabundus.

Ὀχθη, ας, ἡ, ripa. τὸ πλέον ὄχθη φορεῖται, ad alteram fluminis partem tranauit, &c.

Ὀχθος, χϑος, in Epigr. altus locus.

Ὀχθος, tubi, tumultus.

Ὀχθω, τὸ ὀχθεω, grauiter fero.

Ὀχθοι, οἱ, apud medicos vocantur exuberationes, verrucæ, tumores. Nam ὄχθοι sunt quæ supra fluminum alueos surgunt ripæ, & petrarum asperiores eminentiæ. hæc Marcell. Apud Ὀχθ. ϑος, ὁ, limbus vestis muliebris. Apud Suid. ὀχϑ. ϑος scriptum est. & Attice ὄχϑος.

Ὀχθος, ου, ὁ, ripa, rupes, salebrosus locus & præruptus, tumulus prominens, collis, πέτρινος ὄχϑος, Eurip. saxeus tumulus.

Ὀχθωδης, ες, ὁ, ἡ, tumens, verrucosus.

Ὀχλαγωγεω, in Pand. Græcis, contentus multorum ciuium ad constituendos bonos mores ciuitatis, & declarandam alicuius improbitatem.

Ὀχλαγωγος, ἀγῶτης, circulator plebem allicies atque oblectans, Ioseph. contra Apionem 2.

Ὀχλαγωγὸς, plebem duco & allicio, δημαγωγὸς, plebem ad res nouas solicito, Strab. li. 14.

Ὀχλαζω, μ. άσω, π. ασα, laboro, pigresco.

Ὀχλαισια, τὰ ὀχλουσα, vehor.

Ὀχλας, vectis, vinculum currus.

Ὀχλεω, μ. έσω, π. εσα, molestiam exhibeo Cicer. ¶ Item frequento, Ceb. Theb. ὀχλεῖ ἡ πρὸ ὁδοῦ ἀκρόασις, via non à multis frequentatur.

Ὀχληρὸς, ὴ, όν, turbulentus, πανταχοῦ ὀχληρὸς, molestus, infestus, grauis, obstreperus, Aristoph.

Ὀχλησιδης, ους, ὁ, molestus.

Ὀχλησις, ὁ, turbatio, strepitus, molestia.

Ὀχλιζω, μ. ίσω, π. ισα, moueo, κινῶ, μεταλλάσσω, Actius. Accus. Nicand. in Alexi.

Ὀχλιαὶ, turbatiuè.

Ὀχλιαὶ

Ὀχλικὸς, ὴ, όν, turbulentus, molestus. ¶ Item popularis. Plutar. in Num.

Ὀχλοσια, supplicatio, congregatio.

Ὀχλοστασια, ας, ὁ, popularitas, plebis solicitatio ad rerum nouarum studium.

Ὀχλοστατῶ, δημαγωγῶ, plebem delinio, sum popularis, rebus nouis studeo, Plutar. ¶ Ὀχλοστατουντες, popularis, popularitate plebis grauiam aucupans.

Ὀχλοστατοῦντες, dicuntur qui impetu plebeio regnantur, non legitima Democratia.

Ὀχλος, μαινῶν, ὁ, turbis insaniens.

Ὀχλοσυναγωγια, ας, ἡ, turbam congrego.

Ὀχλος, ου, ὁ, turba, caterua, populus, multitudo. ¶ Item molestia, tumultus.

Ὀχλοτερπης, ες, ὁ, ἡ, turbam delectans.

Ὀχλουμαι, molestiam capio, vel habeo.

Ὀχλυσμοι, οἱ, vomicæ pectoris, abscessus humorum è pectore.

Ὀχλωδης, ες, ὁ, ἡ, turba, difficultas.

Ὀχλωδης, ες, ὁ, ἡ, turbulentus, Polyb.

Ὀχμα, ατος, τὸ, fibulamentum, πόμφος.

Ὀχμαζω, μ. άσω, π. ασα, porto, incumbo, contineo, foueo, fræno equum, sub currum duco, in pugna vinco & scindo, Etym.

Ὀχμη, fibula. Etym.

Ὀχμη, pyrus agrestis, Theophrast. li. 2. hist. plant. ca. 7.

Ὀχνη, vel potius, ὀχανα ἀσπίδων, amenta clypeorum, scutorum habenæ, Herodot. li. 1.

Ὀχος, ὁ, vehiculum, plaustrum, rheda, biga, currus, Eurip. & Comm. Aristoph. in Plut.

Ὀχοω, defluo, defluo.

Ὀχυρὸς, ὰ, όν, turris, munitus, fortis. Χαὶ ὀχυρὸς, ex voto, Thucyd.

Ὀχυρωσις, εως, ἡ, munitio.

Ὀχυρωω, ώσω, π. ωσα, munio, in tuto colloco, Accus. ὀχυρῶμεν, pro eodem, Xen.

Ὀχυρωμα, ατος, τὸ, castrum, φρούριον, munitio, munimentum Tacit. clausura, Suid.

Ὀχυρως, ἀσφαλῶς. Eurip. tuto.

Ὀχυρωτατος, tutissimus, Thucyd.

O Ψ

Ὀψ, ὠπὸς, vox, Odyss. ξ. οὐδ' ἀκούσῃ ξεῖνόν σ' ἐόντα, &c. voce submissa. ¶ Est etiam visus, aspectus, facies: hinc ἀνόψ, expers visus.

Ὀψαρτυς, τὸ, facies, vultus, ὄψις, Æschyl.

Ὀψαριαμ, μ. άσομαι, π. ισμαι, opsonor, Depon. abs.

Ὀψαριον, τὸ, q. opsoniolũ, Athen. lib. ϛ. ¶ Ioan. 6. ἅδε ὀψάρια, pro duobus piscibus.

Ὀψαφητης, ου, ὁ, serò arans. Hesiod. ὀψ ἀρότης.

Ὀψαφυσις, εως, ὁ, ars condendi cibaria.

Ὀψαφυτης, coquus, condus, μαγειρος, ἁμαξοπώλης.

Ὀψαφυτικὸς, liber de re culinaria, Athen. li. 12.

Ὀψε, serò, vesperi, post tempus tempestiuum aut assuetum. Genit. ὀψὲ τῆς ἡλικίας, ætate ver gente. ὀψὲ τῆς ἡμέρας ἦν, serum diei erat, Thucyd. μάλα ὀψὲ, ad vesperum vsque, idem Thucydid.

Ὀψεια, εως, ἡ, vesper, tarditas, βραχύτης.

Ὀψεῖν, videre cupio, video.

Ὀψε περ, tandem. μάλις ποτέ.

Ὀψιμαθεω, μ. ήσω, π. ησα, retardor, tardus sum.

Ὀψια, serum, vespera, vespertinum tempus, Etym.

Ὀψιαίτατος, tardissimè, serissimè Plin.

Ὀψιγονος, tardius, serius.

Ὀψιγονος, serò florens.

Ὀψιβλαστα, plantæ quæ tardè & serò germinãt.

Ὀψιβλαστεω, serò germino.

Ὀψιγενης, germine serotinus, Theophr.

Ὀψιβλαστογενες, germen serius proferens.

Ὀψιγαμος, ὁ, tardus maritus, Poll.

Ὀψιγενης, ους, ὁ, ἡ, tardè genitus.

Ὀψιγονος, ου, τὸ, posteritas.

Ὀψιγονος, ου, τὸ, idem.

Ὀψιγονος, ὁ, tardè genitus, Plutar. in Publ.

Ὀψιδημοι, οἱ, tardiusculi.

Ὀψιζομαι, & Ὀψιζω, sub vesperum facio, serò facio, non tempestiuè, Xenoph. ϛ. Ἑλλ. ἅτε πρὸ πολλοῦ ἐς τὸ ὄψιζομαι, καίπερ μάλα ὀψίζων, licet sub vesperum hoc faceret.

Ὀψικαρπος, ὁ, de arbore serotini fructus, Plutarch. ¶ Ὀψικαρπεῖν, serò fructum reddere. ¶ Ὀψικαρπία, ὁ, sera fructificatio, Gaz. apud Theophrast.

Ὀψιλιμενος ὁδίτης, serus viator, serò veniens, Nonn.

Ὀψιμαθεῖν, serò discere, Lucian.

Ὀψιμαθὴς, ές, ὁ, ἡ, qui serò discere cœpit, Xenoph.

Ὀψιμαθια, sera disciplina, tardidiscentia Gell.

Ὀψιμορος, serò moriens & lentè, Nonn.

Ὀψιος, ὰ, όν, serotinus, serus, Iliad. β.

Ὀψισοφος, serò sapiens, ὀψίφρων μετανοίᾳ, Nonn.

Ὀψιος, ου, serotinus, vespertinus, Theoph. ¶ Ὀψιώτερος, comparat. Attic. Theophr.

Ὀψις, longa prorogatio, tarditas.

Ὀψις, ὄψεως, ἡ, visus, oculus, vis conspiciendi. ὄψις ἀρχὴ πάντων, magistratuum oculi, Plut. in Legib. ὄψις δ' ἐμὴν ἐξυπανύσει πρὸ διὰ τὸ σῶμα τε ἐσχατιᾶ αἰδέσεται Cic. 2. de Fin. Oculorum est in nobis sensus acerrimus. ¶ Item spectaculũ, forma, imago, Aristot.

Ὀψις, ιδος, ἡ, iuxta Posidonium, idem quod ὄψις, Etym.

Ὀψιτης, ητος, ἡ, tarditas.

Ὀψιτοκα, quæ serò serenda sunt, Theoph.

Ὀψιτοκεῖν, serò serere: cõtrarium πρωϊτοκεῖν.

Ὀψιτοκος, qui serò seritur.

Ὀψιτελεστος, ὁ, ἡ, tardè factus, serotinus.

Ὀψιτερος, ου, ὁ, idem.

Ὀψιτομος ἄμπελος, vitis serò putata, Theophr.

Ὀψιφανὴς, serò & tandem apparens.

Ὀψοδιδασκαλος, ου, ὁ, structor opsoniorum, scitamentorum conditor & instructor fercularij.

Ὀψοδοσια, ας, ἡ, opsonij egestas, Suid.

Ὀψοκοσια, ας, ἡ, de re culinaria sermo.

Ὀψοκοπος, artis culinariæ popina: ipsique scriptor.

Ὀψοκομος, serò metens, Theocr. Idyll. 10.

Ὀψον, ου, τὸ, opsonium, edulium quod additur panicipulæ, condimentum. Xenoph. δεῖ πάντα τοῦτον πεφυκέναι ἡδὺν ὄψον, ὅστις τῶν ἀνθρωπίνων

Ὀψωνίου τὸ ὄψον ἀντὶ τοῦ, vt panis cupiditas ei esset pro opsonio.
Ὀψωνιοπώλης, magistratus annonarius.
Ὀψωνιοπωλέω, ὄψον, opsonium paro.
Ὀψωνιοπωλία, opsoniorum apparandi ratio, Plat.
Ὀψωνιοπώλια ὄργανα, instrumenta coquinaria, Xenoph.
Ὀψωνιοπωλική ars coquinaria, ars struendarum epularum, Aristot. li. 1. Politic. cap. 4. & lib. 7. Ethic. ca. 11.
Ὀψωνιοπώλιον, τὸ, opsoniorum instructor, cupediarius Terent. Xenoph.
Ὀψωνιοποιΐα, edulium confectio, opsonium præparo, Xenoph. 3. Κύρ.
Ὀψοποιός, coquus in Epigr.
Ὀψοπώλιον, ου, τὸ, locus vbi opsonia venduntur, popina, cupedinis forum Festo.
Ὀψοπώλις, venditrix opsoniorum.
Ὀψοφάγος, flagitiosus, μοιχός, Hesych.
Ὀψοφαγέω, μ. ὄψον, ω. ησα, opsonii comedo, propinor, Neut. absol. Aristoph. περ.
Ὀψοφαγία, ας, ἡ, edacitas, cupedia.
Ὀψοφάγος, ου, ὁ, opsonator, helluo.
Ὀψωνέω, ῶ, ῆσω, ἐ, sportula pro coemendis gestadisque opsoniis, & penaria Varr. siue penarium.
Ὀψώνιον, μ. ὄψον, ω. ησα, opsonia emo, opsono.
Ὀψωνητής, οῦ, ὁ, opsonator.
Ὀψώνιον, ου, τὸ, opsonium, Plut. in Lycur.
Ὀψωνόζω, nutrio. Halicarn. li. 9.
Ὀψώνιον, ου, τὸ, ὄψον, cibarium. ¶Est item stipendiũ militare, Polyb. in fine lib. 5.
Ὀψώνιον, ου, τὸ, ὄψον, annona. ¶Item stipendium, lucrum, salarium Tacit. Gregor.
Ὀψώρος, ου, ὁ, scabiosus.

Ω

Ὠάγριον, γένος, mulierum, pro ἀγρίων.

Α, Doricè. pro πῆ, quâ, quò, vbi, Theocr. in παρῳκ.
Πᾶα, ἀντὶ τῆ τῷσι, secũdum Herodian. Etym.
Παγαμαρτία, πλημμέλεια.
Παγανάλια, τά, dies festus agrestium, quo per vrbem vehiculis ferri criminosum erat.
Παγανός, αὐτό, paganus, idiota, ἀγράμματος.
Παγκακῶ, epith. Apollinis. Hesiod. in aspide.
Παγκάκιστος, omnino ridiculum, Lucian.
Παγκρώνης, νος, ὁ, pater omnium. Nonn.
Παγκῶν, generaliter, generatim.
Παγκώρια, festum apud Rhodios, quòd vineæ puranturi celebrari solitum.
Παγκωτία, ας, ἡ, clamores.

Παγκώνιον, ου, ὁ, lapis, ab angulorum multitudine.
Παγὶς, ίτος, ἡ, fixus, innixus, concretus, Eurip.
Παγκολόνη, pedis talus.
Πάγος, ου, ὁ, glacies, gelu, rupes, scopulus.
Παγοπήγης, ου, ὁ ἡ, concretus, gelidus, glacialis, Aristot. de mund.
Πάγη, rete, laqueus, nassa, cassis, Herodot.
Παγῶ, concretum esse, Homer. παγῆ, concrescat.
Παγώδης, ου, ὁ, pluuiæ ex itinere aut cursu.
Παγώδης, ους, ὁ, affectus, afflictio Cicer. passio Senec. ἐπιτίθημι τινὶ παθήματα, infligere damna, Chrysost. παθήματα παυσάμενος, latrocinia, Plat. de Leg. ¶Item motus animi, sensus vehementiore motu excitatus Cic. παθήματα τῆς ψυχῆς, perceptiones & notiones rerum, Aristot. in Log.
Παθητικὸς, ὴ, ὸν, qui affectibus detinetur aut ducitur, Aristot. in Polit. ¶Item affectus impellẽs, Theophr. li. 1. ca. 4. de caus. plant.
Παθητὸς, ὴ, ὸν, patibilis Cic. Aristot. in Prædic.
Παθογνωμονικὸν σημεῖον, signum quod vnà cum morbo inuadit, Galen. de Diff. Morb.
Παθολογικὸς, ὴ, ὸν, ea medicinæ pars quæ συμπτώματα & causas inquirit: quæ & αἰτιολογική.
Πάθος, commotio affectuum.
Πάθος, ους, τὸ, passio, clades, affectio, interitus, animi motus, afflictio, calamitas, perturbatio, affectus, Plat. 2. de Rep. τὰ ἐν τῷ κρίσει ἔργα ἢ παθήματα τῶν ἐξεταζομένων, &c. Saturni facinora, & mala quæ à filio passus est, vel quibus affectus est.
Παῖ, pro παῖς, quò. ¶Et vocatiuus à παῖς, Aristoph.
Παιὰν, ᾶνος, ὁ, pæan, genus cantilenæ in laudem Apollinis & Dianæ, quod canebatur parta victoria, aut in belli congressũ, aut in auersione malorum. παιὼν, quasi παιαὼν. Interp. Sopho. Τὸν παιᾶνα παιᾶνι ἐξᾴδειν, incipiens victoriæ pæana, Plutar. in Rom.
Παιδὶ, spes metricus, Aristot. Rhet. 3.
Παιανιεὶς, ἐος, ὁ, tribus quædam Atheniensis.
Παιανίζω, ίσω, π. ισα, pæana cano, Thuc. l. 4.
Παιανισμὸς, ὁ, plausus pæanis, modulatio.
Παίγνιον, ου, τὸ, & Παιγνία, ας, ἡ, & Παίγνιος, ου, τὸ, ludicrum, lusus, ludibrium, & proprie delectamenta puerilia.
Παιγνιώδης, ους, ὁ, ἡ, ὐ, ioco plenus, ludicrus.
Παίγνιον, delicia, puellulus, Plut. in Anton.
Παιδαγωγεῖον, τὸ, schola, ludus literarius, Dem. pro corona. ¶Item locus in domicilio, vbi pueri, seruique commorantur, diribitorium Cæl. li. 4. ca. 6.
Παιδαγωγέω, ήσω, π. ησα, sequor pueros, Plat. 3. de Rep. ¶Item constituo, formo, doceo. Nazianz. Accus. παιδαγωγέσω σ' ἐγὼ, te erudiam ego.
Παιδαγωγία, ας, ἡ, disciplina, adhortatio, institutio, παιδαγωγία φωτὸς τὸ θεῖον, institutio ad rem diuinam. Plut. in Numa.
Παιδαγωγικὸς, ὴ, ὸν, ministra.
Παιδαγωγικῶς, Aduerb. imperiosè, more pædagogorum, Nazian.

Παγγῆ, omnino, funditus, πανταχῶς, Odyss. ι.
Παγήσιος, rigidus.
Πάδος, padus arbor, aut frutex, Theop. l. 4. c. 1.
Παθαίνω, μαι, affect⁹ cõmoueo, indignor, afficior.
Πάθημα, affectus, Plat. in Phileb. ¶Item clades, calamitas. ¶Item πάθος, Sophocl. in Aiace, ἃ γὰρ ἐκεῖ μὴ δεῖ γ' ἐμὲ λέξαι παθήματα, i. quæ illic facta sint & acciderint.
Πάθημα, ατος, τὸ, affectus, afflictio Cicer. passio Senec. ἐπιτίθημι τινὶ παθήματα, infligere damna, Chrysost. παθήματα πεφυκότα, latrocinia, Plat. de Leg. ¶Item motus animi, sensus vehementiore motu excitatus Cic. παθήματα τῆς ψυχῆς, perceptiones & notiones rerum, Aristot. in Log.
Παθητικὸς, ὴ, ὸν, qui affectibus detinetur aut ducitur, Aristot. in Polit. ¶Item affectus impellẽs, Theophr. li. 1. ca. 4. de caus. plant.
Παθητὸς, ὴ, ὸν, patibilis Cic. Aristot. in Prædic.
Παθογνωμονικὸν σημεῖον, signum quod vnà cum morbo inuadit, Galen. de Diff. Morb.
Παθολογικὸς, ὴ, ὸν, ea medicinæ pars quæ συμπτώματα & causas inquirit: quæ & αἰτιολογική.
Πάθος, commotio affectuum.
Πάθος, ους, τὸ, passio, clades, affectio, interitus, animi motus, afflictio, calamitas, perturbatio, affectus, Plat. 2. de Rep. τὰ ἐν τῷ κρίσει ἔργα ἢ παθήματα τῶν ἐξεταζομένων, &c. Saturni facinora, & mala quæ à filio passus est, vel quibus affectus est.
Παῖ, pro παῖς, quò. ¶Et vocatiuus à παῖς, Aristoph.
Παιὰν, ᾶνος, ὁ, pæan, genus cantilenæ in laudem Apollinis & Dianæ, quod canebatur parta victoria, aut in belli congressũ, aut in auersione malorum. παιὼν, quasi παιαὼν. Interp. Sopho. Τὸν παιᾶνα παιᾶνι ἐξᾴδειν, incipiens victoriæ pæana, Plutar. in Rom.
Παιδὶ, spes metricus, Aristot. Rhet. 3.
Παιανιεὶς, ἐος, ὁ, tribus quædam Atheniensis.
Παιανίζω, ίσω, π. ισα, pæana cano, Thuc. l. 4.
Παιανισμὸς, ὁ, plausus pæanis, modulatio.
Παίγνιον, ου, τὸ, & Παιγνία, ας, ἡ, & Παίγνιος, ου, τὸ, ludicrum, lusus, ludibrium, & proprie delectamenta puerilia.
Παιγνιώδης, ους, ὁ, ἡ, ὐ, ioco plenus, ludicrus.
Παίγνιον, delicia, puellulus, Plut. in Anton.
Παιδαγωγεῖον, τὸ, schola, ludus literarius, Dem. pro corona. ¶Item locus in domicilio, vbi pueri, seruique commorantur, diribitorium Cæl. li. 4. ca. 6.
Παιδαγωγέω, ήσω, π. ησα, sequor pueros, Plat. 3. de Rep. ¶Item constituo, formo, doceo. Nazianz. Accus. παιδαγωγέσω σ' ἐγὼ, te erudiam ego.
Παιδαγωγία, ας, ἡ, disciplina, adhortatio, institutio, παιδαγωγία φωτὸς τὸ θεῖον, institutio ad rem diuinam. Plut. in Numa.
Παιδαγωγικὸς, ὴ, ὸν, ministra.
Παιδαγωγικῶς, Aduerb. imperiosè, more pædagogorum, Nazian.

Παιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, custos & pueri morum formator Plin. pædagogus Halicarn.
Παιδάριον, & Παιδίριον, ου, τὸ, puellulus.
Παιδαριώδης, ους, ὁ, ἡ, ὐ, puerilis, stolidus, ἀσυνέτου, ridiculus, perlenis, Aristot. in Polit.
Παιδεία, ας, ἡ, disciplina, castigatio, eruditio, sapientia, educatio, ratio instituendi, Plat. in Gorgia. οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει ἢ ἀπαιδευσίας, Cic. Tusc. 5. quum ignorem quàm sit doctus & quàm vir bonus. ¶Παιδεία etiam translatè ad plantas refertur, educatio, cura atque tractatio qua plantæ formantur, Theophrast. de caus. plant. li. 3. cap. 9.
Παιδευτικομάθημα, puerilis disciplina, Plat. in Epi.
Παιδεραστῶ, pueros adamare, Lucian.
Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum, pædico.
Παιδερασία, ας, ἡ, lasciuus amor in pueros.
Παιδέρεφος, ου, ὁ, herba topiaria, achantus, quæ & marmoraria, Dioscor. li. 3. ca. 19. Plin. lib. & cap 22.
Παιδεύσιος Ζεύς, Iupiter pædico, apud Poll.
Παίδευμα, ατος, τὸ, disciplina, & ludicræ actiones, rudimentum, castigatio, eruditio.
Παίδευσις, institutio, docendi munus vel educandi, educatio, magisterium. παίδευσις ἐλευθερική, disciplina Græca, Plutar. in Lycur.
Παιδευτέον, erudiendum est.
Παιδευτέος, instituendus.
Παιδευτήριον, ου, τὸ, locus seu diuersorium doctrinæ.
Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, præceptor, doctor.
Παιδευτικὸς, ὴ, ὸν, ars literaria. παιδευτικῶ ἐργάζομαι, incumbo disciplinis, Poll.
Παιδεύτικον, τὸ, eruditio.
Παιδευτικῶς, eruditè, seruata doctrina, Poll.
Παιδευτὸς, τὴ, τὸ, doctus, humanus, eruditus.
Παιδεύω, μ. εύσω, π. ευκα, emendo, corripio, instituo, Accus. λείψετον παιδεύσαι ἀπαίδευτον, perpetuo documento eos docuit, Æschi.
Παιδηδὸν, ὁ, ἡ, puerilis.
Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, lusus, iocúsve, lusio, παιδιὰ ἢ παιδία, grauitas & iocus, Plut. Apud Aristot. Rhet. 3. παιδιᾷ μεγάλῃ, lusus in quibus simulachrum pugnæ exercetur.
Παιδία, ας, ἡ, infantia, paroxyt. Plat. de Leg.
Παιδία, τὰ, pueri, infantes.
Παιδικὸς, ὴ, ὸν, puer adamatus, amasius, pusio. Plat. in Alcib. τὰ παιδικὰ ἐφιέσθαι τινὸς, τυγχάνειν.
Παιδικὸς, puerilis, παιδικὸν ἱμάτιον, prætexta. ¶Item pulcher & amasius, παιδικὰ ἐρώμενα. Plut.
Παιδικῶς, iocosè, puerilitèr, puerili modo.
Παιδικὸς ὢν, Odyss. φ. i. tenera ætate.
Παιδόθεν, ab infantia, à puero, à prima pueritia.
Παιδίον, ου, τὸ, puerulus, Xen. 1. παιδ. ¶Παιδίον νόσος, morbus comitialis, quod in puerili ætate frequenter accidat.
Παιδίσκη, ancillula, puella, Hesych.
Παιδίσκη, ης, ἡ, adolescentula, vel ancilla, Galat. 4.
Παιδίσκος, & Παιδίσκη, ὸς, ὴ, adolescens. ¶Item puerilis adiectiuè, παιδίσκος χαρίεις, in Epigr.
Παιδόβιος, ad iocum propensus.

Παιδογονία, ας, ἡ, generatio filiorum, Plat. de Leg.
Παιδογόνος, ου, ὁ, generator Cic. genitalis Virg. Euripid. & Phocyl. παιδογόνος ὕδωρ.
Παιδόθεν, ἀ pueris, ab ineunte ætate, Lucian.
Παιδοκομεῖν, in Epigr. curam filiorum suscipere.
Παιδοκόμος, ὁ, παιδοτρόφος, nutritor filiorum.
Παιδοκτονία, infantium cædes, infanticidium Tertull.
Παιδοκτόνος, ὁ ἡ, ὁ, interfector liberorum, Epig.
Παιδολέτωρ, ορος, ὁ, puerorum corruptor, interfector, pernicies adolescentium Terent. Dicitur Fœmin. genere παιδολέτειρα. & Παιδολέτιδες, in Epigram. puerorum interfectrix.
Παιδολογία, puerorum delectus.
Παιδομαθὴς, οῦς, ὁ, qui à puerit didicit aliquam artem, Plat. 2. πολ. & Quint. li. 1. ca. 10.
Παιδομανὴς, ὁ, qui puerorum amore insanit.
Παιδοποιεῖν, puerorum velut pastor & rector, Aristot li. 4. Polit. ca. 15. ¶ Παιδονόμος, ου, ὁ, idē. ¶ Παιδονομία, puerorum disciplina, Aristot. li. 6. Polit. ca. 8.
Παιδοπαιστὴς, ὁ, pædico, puerorū deceptor Sen. Alexis apud Athen. li. 13.
Παιδοποιεῖν, & Παιδοποιεῖσθαι, liberos procreo, gigno, Xenoph. ¶ Παιδοποιὸς, procreator & generator Cic. ¶ Παιδοποιὰ πολὺ ὑγιᾶ ζῶα, operam dare liberis gignendis Bud.
Παιδοποιία, procreatio susceptioque liberorum, facultas generandi.
Παιδοποιὸν, τὸ ὑ, procreans liberos, Plutarch. in Romul.
Παιδοποιὸν, τὸ, vulua per quam eduntur fœtus, in Epigr. aruum genitale dixit Virg.
Παιδοποιοῦμαι, οῦσθαι, παιδοποιέω, gigno.
Παιδοποίησις, ὁ, liberorū procreatio Cic.
Παιδοπόκος, puerpera, Non. infanticida Martial.
Παιδοτρόφος βίος, vita pueros producens.
Παιδοτριβεῖν, instituo pueros, erudio & exhortor, Plutarch. παιδοτριβῶν τινα ἐπ᾽ ἀσκήσεσιν καιτοῖς.
Παιδοτρίβης, præceptor puerorum in exercitatione corporis, Aphr. li. 1. Probl. ¶ Παιδοτρίβος, ὁ, idem. ¶ Item ludimagister, Lucian.
Παιδοτριβικὴ, ἀς, ἡ, ars exercendi iuuentutem.
Παιδοτριβικὸς, ἡ, ὁν, ars exercendi pueros, Aristot. 8.
Παιδοτριβικὸς, palæstricè, Aristoph. (Polit.
Παιδοτρίβιον, τὸ, schola.
Παιδοτρόφος, pueros alo, & seruos, Laert. in Diog.
Παιδοτροφία, educatio puerorum, Plat. de Leg.
Παιδοτροφία, ας, ἡ, procreatio liberorū, Plat. Leg.
Παιδόφορος, ος, ον, pregnant, Callimach.
Παιδοφορία, ας, ἡ, puerorum stuprum.
Παιδοφθόρος, pædico, corruptor iuuentutis Cic.
Παιδόφιλος, ου, ὁ, puerorum amans, pædico.
Παιδοφονία, liberorum occisio, filiorum cædes, Nic. in Orat. ¶ Παιδοφόνος, Eurip. idem.
Παιδοφόρος, τὸ, iocus.
Παιδοφυὲς, ὁ ἡ ὁ, iocosus.
Παίζειν, ξω, ξομαι, ξα, ludo, iocor. παίζειν παρίας, in ludis versari, Plat. de Leg.
Παιήονι μὴ ὄφ, Nonn. i. salutari & propitio.

Παιονικὴ χεὶρ, manus medica, in Epigr.
Παιονίη σοφίη, in Epigr. παιήονα βουλὴ, Ibid.
Παιονισμὸς, ὁ, medicatio, ἰατρεία.
Παιὼν, ὠνος, feriam, percutiam, Aristoph. ῥῆ.
Παιὼν & Παιὰν, hymnus in honorem Apollinis.
Παῖπαξ, ου, ὁ, Iusor, in Epigr.
Παῖπαλος, motus, seductio, fraus.
Παῖς, τυτum, firmum.
Παιτεύειν λόγον φαρμάκων, medicis orationis remediis, Plutar. in Opuscul.
Πάϊτλαι, loca præruptа, Interp. Aristoph. ῥῆ.
Παιτυλᾶν, σθαι, ἀκριβῶς πάντη, circunspicere, scrutari.
Παιτυλὴ, ἡ, vel παῖλα, flos farinæ, pollen, Dioscorid. li. 3. ca. 74. μὴ παιτυλὴς ἀλφίτου, cum tenuissimo farinæ polline. ¶ Παιτύλη etiam dicitur ἀχώριστος, mix minutatim cadens.
Παιτυλωτὸς, idem. Interp. Aristoph. Auib. ¶ Est & astatus, qui vbique elabitur versutia. ¶ Lucian accipit pro perditissimo & spurcissimo. ¶ Demosth. vocauit Æschi. παιτυλωτὸν, veluti hominem subtilitate ingenii quotidie multa meditantem mala, quibus aliis noceret, sibi prodesset. ¶ Est etiam παιτύλη, ἡ, inæqualitas summorum montium, Etym.
Παιτυλώδης, asper, rudis.
Παιτύλωσις, concutio, σεῖσις, exploro, indago.
Παιτυλώδης, ὁ, ἡ, ὁν, asper, præruptus, saxosus. Odyss. ῥ. ἐν παιτυλώδει ἰδάκῃ τε παιπαλοέσσῃ τε παιπαλοεσσῃ, τραχείᾳ. Vnde inquit Homeri Interpr. παιπάλωμεν, ἀόκτα vocamus hominem rudē atque asperum, minimèque simplicem.
Παιπαλὴ, inanis gloria.
Παῖς, δὸς, ὁ, ἡ, ὁ, & Παῖς, παῖδος diæresi, puer, vel famulus. Aristoph. ῥῆ. ἀπὸ παῖ λόγον accende de puer hicernam. ἐκ παίδων ἕζεσθαι, excedere ex pueris, Xenoph.
Παισὶν ἔνεσι, ατος, τὸ, quod circunquaque scissum est.
Παῖσμα, ingressus. Interpr. Homeri, Iliad. i.
Παϊσκὰς, lusorius.
Παισκάζειν, illustro, manifesto, ¶ Item volito, festino, impetum facio, oculos quoquouersum circunduco. Iliad. β. σὺν τῷ παίφασσε θέουτο λαοὶ ἰὲν δυσμενέεσσιν ἐριδμένοι.
Παίσσειν, ω. αίσω, ω. αικα, ferio, pulso, cædo. Aristoph. in Auib. λαπαίσσει παῖσε σὺ παῖσε μὲ τὸ κῶμα, claua me per humeros percutit. ¶ Item quidquis expedite facio. Idem ἀγορ. ἐς παῖσε ποίησιν vbi Interpres, παῖσεν λέγεται, τὸ πᾶσι ἑτοίμως σπουδὴν ποιεῖν. ¶ Item subagito. Idē in Pace, αὖ τὸν διωρίαν ὃν ἐῶ ἡμᾶς νῦν ἐπαίσσειν, subigebamus. ¶ Item comedo, ἐδίω. Idem ἀγορ. παίσειν ἐφ᾽ ἁλὶ τὰς μάζας, ἐπιδίδωσι μὲν γὰρ ἁλὰς πάνυ ἄφθονον.
Παίων, ωνος, ὁ, Apollo, oxytonū. Cyrill. pro medico. Aristoph. in Plut. ἀσκληπιοῦ παιῶνος βροτοὶ ἰητῆρες ὄντες. ¶ Item clamor. Plat. Epist. 7. παιᾶνι τινὶ διαβοήσαντες βοᾷ τὸν ἀγαθὸν ἡ πολιτικὸν clamorem quendam barbarum & bellicum attollentes.
Παίων, ωνος, ὁ, paroxyt. pæon metri genus, per 4. syllabarum

4. syllabarum, Quint. li. 9. ca. 4. ¶ Item aliquis ex Pannonia. Herodian.
Παιωνία, ἡ, pæonia herba, Dioscor. li. 3. ca. 157. ¶ Sic etiam dicitur telum Apollinis.
Παιωνίζειν, carmen pæana cano, Aristoph. Interp.
Παιώνιος, ου, ὁ, medicabilis. χρυσὸς ἔρωτος ἀνίης παιώνιος, in Epigr. 1. aurum medetur amori.
Παιωνισμὸς, modulatio pæanis, Thucyd.
Παῖτα, galbanum, Theophr. li. 9. c. 7. hist. plant.
Παλὰ, in Epig. coagulum.
Πάλαγος, copactus, obseruatus, occlusus, Eur.
Παλαγεῖν, compingere, claudere, infibulare, distendere & compactius reddere. Arist. Inter.
Πάλαγος, ου, ὁ, naugi genus è vitulinis virgultisque contextum, Strab. li. 17.
Παλαγοῦσθαι, Attice, obseruare, pessulo aut obice obfirmare fores, Aristoph. in Lysistrata.
Παλάθη, ας, ὁ, massa ficorum & pinguium caricarum, quas in morem laterum figurantes, vt diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt, Hieron. ca. 1. Oseæ, & cap. 6. Exech. ¶ Item oua. Gaz. li. 4. hist. plant. Theophr. c. 3. ¶ Proinde ἄδω, massa caricarum, dicitur etiã παλάθη, ἡ, ἡδὺς ὁ, Strab.
Παλαθίζειν, in offas comoluntus.
Παλαιὸς, ἁ, ὸν, aliquādo, olim, quondam, antea. παλαιὰ ἀφικόμενος, tamprídem expectat, Lucian.
Παλαιάζειν, ἀσω, ἀσομαι, ἀσα, ἀκα, ἀσμαι, ἀσθην, ἀστέον, ἀστέος, ἀστέα, ἀστέον, ἀστέοι, ἀστέαι, ἀστέα, ἀστέων, ἀστέοις, ἀστέας, ἀστέοις, ἀστέαις, ἀστέοις, ἀστέαις, ἀστέοις, ἀστέαις

aucupibus in reti posita, quę subsultans cæteras columbas allicit, Aristot. l. 9. Anim. c. 7.

Πάλα, ης, ἡ, luctatio, luctatio, Plat. de Leg.

Πάλα, pollen: flos farinæ, apud Hippoc. ἀπὸ γυναικείας φύσεως πάλα. ¶ Rectius ὀξυτόνως scribitur πάλη, authore Interp. Hom. Iliad. ι.

Πάλα, Strab. ramentum auri.

Παλαιγενεῖς, gigantes, ἀπὸ τῆς παλαιᾶς γενεᾶς, Etym.

Παλλάκια, τὰ, Pallilia, βουκολικὰ ἑορτή, i. pastoralis celebritas, Plutar. in Romulo.

Παλμὸς πολύς, pollen, Aristop pulmentarium, pulticula.

Πάλαξ, initium: inferius πάλαξ scribitur.

Πάλδης, arcus, funda, σφενδόνη, Hesych.

Πάλι, pro πάλιν, in Epigr.

Παλίβλαστοι, regerminant.

Παλίβολος, ον, ἀεὶ πάντοθεν βαλλόμενος, instabilis.

Παλιγγενεσία, ας, ἡ, regeneratio, Naz. in Orat.

Παλιγγενὴς, renascens, Nonn.

Παλιζωΐα, ας, ἡ, ἀπὸ τοῦ ζῶ, in infirmis, Pindar. Isthm. 5. οὐδ' ἐν τῷ πολὺ βαρύζηλος αὖτε παλιζωΐας πόλις.

Παλίγκαμπτος, ον, ὁ, recurvus.

Παλιγκότης, ου, ὁ, institor, propola.

Παλίγκλητος, curvus, ἀπὸ τοῦ ἀγκύλης, ἀγκύλος.

Παλίγκοπος, ον, ὁ, offensio, Hippoc.

Παλίγκοτος, ον, ὁ, iracundus, vindex, terrens, Aristoph. ¶ Παλίγκοτος, malè, iracundè, Herodot.

Παλίγκυμος, vas piscatorium, nassa, sagena, Poly.

Παλιγκοτία, ας, ἡ, error, πλάνη.

Παλίλοιδος, ον, ὁ, maledicus, obtrectator.

Παλίλογος, ον, ὁ, reciprocus.

Παλίζειν, σφαίρᾳ, pila ludere, Hesych.

Πάλλη, ης, campus, area, Epigr.

Παλλάντια, Pallia festa, certamen in honorem Palis seu Panos, Alex. Genial. li. 2. ca. 22.

Παλλιλογία, ας, ἡ, ingeminatio, verba atq; itero Cic. itero & duplico verba, Herm.

Παλίλυτος, resolutus, diruptus, rescissus, Nonn.

Παλιλογία, ἡ, sermonis repetitio & duplicatio.

Παλλαγὴς, ὁ, ἡ, iterum collectus, Ilia. α.

Παλιμβάκχιος, pes qui & antibacchius, Interp. Hermog. & Quint. li. 9. c. 4.

Παλιμβαλὴς, supinus.

Παλίμβολος, ον, ὁ, reduitus.

Παλίμβλαστος, ον, ὁ, restibilis, seges quæ regerminat.

Παλίμβολος, ον, ὁ, mutabilis, versutus, παλίμβολος ἡ παλίγκοτος, ἡ ποικίλος, Interp. Aristoph. ¶ Παλίμβολία, ας, ἡ, dolus, deceptio, inconstans sententia, pœnitentia, retractatio, Agathiæ.

Παλιμβολία, ας, ἡ, error qui per iocum & incogitantiam admittitur.

Παλιμβαγὴς, tergiuersando.

Παλίμπαις, ιδος, iterum pueri. Vide Eras. Chilia.

Παλίμπτολις, retrorsum, retrocedendo, in cõtrarium, silentidem, crebro, Aegon. 2.

Παλίμπους, retrogradus, qui secũ ipse pugnat, qui sibi aduersatur mutato consilio.

Παλίμπρατα, τὰ, veteramentum quod suppingitur denuo ¶ Comici vocant παλίμπρατα, authore Polluce, τὰ κρεμώμενα ἐκ παλινδέρας.

Παλίμπους, ποδος, ὁ, pix recocta, Dioscor. l. 1. c. 49.

Παλίμπλαγχθὲς, iterum dispalatus, Ilia. ά.

Παλίμπλαγχθὲς, ὁ, cessim iens, cõuersa vestigiis remeans & repedans, remeans, retrogradus Plin. Ioseph. παλίμπλακτος τύχη, fortuna quæ habet regressum.

Παλίμπρηστος, ου, ὁ, veterator, qui diuturna & sæpe commutata seruitute astutus & vaferrimus fit. ¶ Παλίμπρηστα Poll. quæ secundò venditata sunt.

Παλίμπολος, qui emit vt rursus vendat, Poll.

Παλίμφημος, ὁ, infamis, δύσφημος, sinistræ famæ.

Παλιμφυὴς, renascens, reduuius, Nonn.

Παλιμφυὲς, vide Παλίγκοτος.

Παλιμφυὲς, ους, ὁ, reduuius, παλίμβολος.

Πάλιν, iterum ¶ Item retrò, ex contrario, ex aduerso, retrorsum, posthac, Iliad. γ. ἄσσα πάλιν ἐλίσσετο, ἐς τὸν πάντα, retrorsum flectens oculos. Aristoph. in Plut. εἰ πάλιν δὲ ἀλλάξῃς ἔπειτα. ¶ Interdum non significat iterationem, sed ordinem, vt πάλιν ἀρξάμενος, rursum audistis, Matth. 5.

Παλιμπόλος, internuncius.

Παλιμπρεπὴς, οῦς, ὁ, mutabilis, teritis, Ilia. ά. Suid.

Παλιμπρεπὴς, οῦς, ὁ, reparatus, non integer, Suid. ¶ Item is qui initio per suffragia reiectus ac postea per eadem probatus est. Plut. in Tim.

Παλιμπρεπὴς, ὁ, ἡ, recrescens, Nonn.

Παλιμπτώκτης, Xenop. dicitur is qui cùm ad hostes trãsfugisset, ab isdem iterum deficiens aduersæ parti se adiungit.

Παλιμφδία, controuersiam iudicatam referre. ¶ Παλιμφδία, iterum sui defendẽdi potestas & redintegratio actionis, παλιμφδίας δίκης, Herodian.

Παλιμφδὴς, eandem actionem redintegrans.

Παλιμφδὴς, οῦς, ὁ, reuolutus, assiduus, redicẽs, παλιμφδὴς ὁδὸς, mare reciprocum, l. 1. Epig.

Παλιμφδία, vortex.

Παλιμφδία, corium, pellis, veteramenta, ἐκδύματα.

Παλιμφρομέω, ῶ, recurro, remeo, recido.

Παλιμφρομία, recursus.

Παλιμφρομος, ον, ὁ, reciprocus, recurrens.

Παλίνξως, reduiuius, Nonn.

Παλίξεστις (vel vt alii, παλίμξεστις) membrana vel tabella rasilis, qualis abacus calculatorius, Cic. ad Trebat. Epist. li. 7.

Παλινδία, iter reciprocũ, ὁδοιπορία ὁδός. Παλινδία verò, ὁδοιπορία φησὶ, Suid. cantio contraria.

Παλίντης, auersus à Sole, Hippoc.

Παλινδρομὴς, ὁ, & Παλίνδρομος, ὁ, ἡ, & Παλινδρομικὸς, ἡ, ὁν, reuersus, recurrẽs, reciprocus, retrofugus, retrogradus, redux, Apol. Rhod. ¶ Profligatus, Nonn. ¶ Item παλινδρομὴς, loco suo motus, luxatus, Aristoph.

Παλινόστης, reuertor, ὁ παλινοστῶν.

Παλινόστιμος, reuersus, redux, Nonn.

Παλίνορος, reuertens, reciprocus, Nonn.

Παλιουρέω, ῶ, bis mingens, Martiall.

Παλίσκιος, ον, ὁ, vmbrifer, obscurus, tenebrosus, σκοτεινὸς, & ζοφερὸς, Sophoc. χθονὸς παλίσκιον.

Παλίντιτος, ον, quæ iterũ debet puniri, in Odyss.

Παλίντιτος, ου, ἡ, reflexus, interp. Ilia. ϛ.

Παλίντονος, extensa retrorsum.

Παλίντροπος, ον, ὁ, reflexus, contrarius.

Παλίνωστος, ον, ὁ, redux, paruus, inuersus, anceps.

Παλίντυπος, repercussus, Apoll. 3.

Παλινῳδέω, recantare.

Παλινῳδία, ας, ἡ, retractatio, q. dicas recantatio, Plat. in Epist.

Παλίουρος, quidam frutex, Theophr. li. 1. hist. plant. ca. 6. Dioscor. li. 1. ca. 128.

Παλίπλαγξ, γγος, ἡ, montium inæqualitas & asperitas. ¶ Item translatè de versuto & vario, malefico, que, aspero, & inæquali vitæ ratione agente.

Παλίρρους, ου, retrofluens, refluens fluctus, Substant. Odyss. ε. ¶ Dicitur & παλίρροια, Arat.

Παλίρροια, ας, ἡ, refluxus, confluuium Gaz.

Παλίρρυτος, ον, ὁ, retractus.

Παλίσκιος, ον, ὁ, vmbrosus & παλίσκιος, in abdito obturóque loco. Plut. in Numa.

Παλίστροφος, & Παλιστρεφὴς, reuoluitur.

Παλίστροφος, ον, ὁ, retrogradus, cessim iens.

Παλίσφημος, idem quod παλίμφημος, infamis.

Παλίσσυτος, ὁ, proprie quum ii qui fugerant, atque vicerant versa Martis alea insectatur, Eustath. ilia ω.

Παλλάδιον, altatua Palladis, de qua Herodian.

Παλλακεία, ας, ἡ, concubinatus Plut. Demosth.

Παλλακεύω, Fabio est amica.

Παλλακὴ, ἡ, & Παλλακὶς, ίδος, pallace & pallaca, concubina: vnde pellex Gell. li. 4. c. 3. Odyss. ξ. ἀμφὶ δ' ἄνακτι τίεσ' ἐπάλλακις πολυάκις.

Παλλακὶς, scortillum Catullo, Plat. Comico.

Παλλακὸς, ὁ, amasius, ἐρώμενος.

Παλλὰς, ἀδος, epith. Palladis, in Epigr.

Παλλάτιον, τὸ, palatium, Plut. in Rom.

Παλλαχὴς, idem quod Παλλακὶς.

Παλλαίνω, Pallas, Minervæ epith. Ilia. ά.

Παλλαίνω, μ. ἀξω, π. ᾶνα, mouco, fœdo, irrigo, perfundo, turbo.

Παλλαντιάω, omnino albus, Nonn.

Παλλεύω, titubo, salio, tremo, πάλλω, palpito. ¶ Prosortiri, λαχεῖν παλλευόντων, Iliad. κ.

Παλλεύω, ομαι, σω, π. ευκα, mouco, salio, vcrto. Vnde terræ motus, q. vibratores.

Παλμὸς, ὁ, tremor, subsultatio, palpitatio, Naz. in Orat. de radio solis in aqua reflexo.

Παλμοσκόπος, ὁ, qui commotione aut trepida tione membrorum vaticinatur, Suid.

Παλμὸς, vel πάλμυς, rex, pater.

Παλμὺς, deus Ægyptiorum.

Πάλη, fraus, error.

Πάλος, ου, ὁ, sors, κλῆρος. πάλῳ λαχεῖν, sortitus, sorte delectus, Herodot. li. 4. ¶ πάλος etiam pro vibratione & concussione, Eurip.

Παλτὸς, filigo, simila, σεμίδαλις, Suid.

Παλτὸν, ὁ, iaculum seu telum, pilum, tragula, σκάλοπες δύο, duas tragulas, Xenoph. in Fæd.

Παλύνω, μανῶ, misceo, humecto, aspergo, Odyss. ξ. ἐς δ' ἅλοτρα λευκὰ πάλυνε.

Παμβάξ, & Παμβάκιον, gossypium, βομβάκιον.

Παμβοτάλεια, merum imperium, Aristot. 3. Poli.

Παμβοτάλεια, omnium rex, παντοκράτωρ, Aristot. & παμβασίλεια, omnia regina, Aristoph. περ.

Παμβώτης, ὁ, cuncta nutriens, Fortunæ ac spei epith.

Παμμεγαπετὴς, possessio.

Παμμακὴς, vndecunque felix.

Παμμάχος, ον, ὁ, in omni certaminũ genere exercitatus, qui omnia genera pugnæ obit.

Παμμίγας, ἀπὸ τοῦ πάντα μιγνύναι, immodicè cachinnari, πάμμιγα.

Παμμεγέθης, ὁ, ἡ, ὁ, permagnus, prægrandis, Xenoph.

Παμμήτωρ, ορος, ὁ, ἡ, omnium rector, omnipotens.

Παμμέτρων, ου, τὸ, liber Epigrammatum.

Παμμήκης, prolixus, Plat. de Leg.

Παμμίδης, ου, ὁ, diuturnus.

Παμμίδης, ου, ὁ, omnium perius artifex, Hesych.

Παμμιπάρυγος, ὁ, omniparens Virgil. Nonn.

Παμμιαφὴς, fœdissimus, iccirrissimus Poll.

Παμμιγὴς, ὁ, ἡ, ὁ, mixtus, mistellanea mistura constans.

Παμμικρότατος, perpusillus.

Παμπαῖδι, cum omnibus liberis, Dion.

Παμπαλαιόω, peruetustus.

Πάμπαν, omnino, plane, παντελῶς, Odyss. ξ.

Πάμπαν κατὰ, admodum tenuis.

Παμπάλιν, & Παμπάλιν, πάμπαν, omnino, Sophoc.

Παμπανία, vniuersa possessio, Aristoph. in Conc.

Παμπληδὸν, Aduerb. per vniuersam multitudinem. παμπληδὸν ἀποκτείνειν λέγοντες. Luc. c. 23.

Παμπληθὴς, plenes, plenissime, quàm plurimum, Demosth. Apud Suid tamen πάμπληθες.

Παμπληθὴς, ὁ, ἡ, valde multus, permultus, παμπληθὲς χρόνος, plurimum tempus, Dem.

Παμπλούσιος, ου, ὁ, valde opulentus, Plat. de Legib.

Παμποικίλος, varius, multicolor, Odyss. ά.

Παμπολὺς, multus, omnino multus, varius. παμπολὺν πλοῦτον Lucian. πάμπολυ χρυσὸν, Xenoph.

Πάμπονος, ον, ὁ, perditus, peruersissimus Cicer.

Πάμπονος, semper.

Παμπραγία, de iis qui permulta vendunt, Poll.

Πάμπρωτος, omnium primus, Iliad. ά.

Πάμπυλος, fluctuosus.

Παμβλία, τά, sacrificia Osyridis in Ægypto.
Παμφάγος, ου, ὁ, omnivorus, vorax, Eurip. in Medea. πῦρ πανδάκτορον, ignis omnia devorans.
Παμφαὴς Θ, ὁ ἡ, omnia illustrans, omnib⁹ lucens, Aristot. de mundo.
Παμφαίνω, omnia collustro, Hesiod.
Πάμφατος, attonitus & tanquam numine afflatus omnia circunspicio, Argon. 2.
Παμφοβέω, tremo præ frigore: pro Συμβαλλόζω.
Παμφαίνομαι Θ, omnino splendeo, Iliad. β.
Παμφαὴς Θ, ὁ ἡ, lucidus, luculentus.
Πάμφορ, prorsus.
Πάμφιλος Θ, ου, ὁ, q. dicas omnibus amicus.
Πάμφλεκτος, ου, ὁ ἡ, omnia comburens, Soph.
Πάμφορος, ου, ὁ, omnifer, omnium ferax, Xen.
Πάμφυλοι ἵδρυ Θ, permixta gens, Aristoph.
Πάμφυρτος, ου, ὁ, multus.
Πάμφως Θ, in Epigr.
Πανάβολος, Aduer. omnium calculis ac iudicio.
Πάμψυχος, Amphiarai epith. quòd omnib. apud inferos animabus imperet, siue quòd immortalis sit. vide Interp. Sophoc. in Electra.
Πᾶς, πᾶν, ὁ, omne, totum. ὁ πᾶς διαλόγος, prorsus aduersarius, Thucyd. ¶ Refertur ité ad tempus, Lucian. ἡ ἐν πρώτοις τε καὶ πᾶσι βίοις τιμᾶ, in fumo perpetuò viuentem.
Πάν, πανός, ὁ, Pan, deus pastorum libidinosus. πᾶν ἐς γυναῖκας, Sophocl. μελαγχολᾷ Θ πᾶς, in Epigr.
Πανάβροτος, omnibus modis mollis effœminatusque.
Πανάγαθος, optimus, Plat. Epist. 3.
Πανάγιος, ὁ, epith. Dianæ vide in Chiliad.
Πανάγιστος Θ, ὁ ἡ, purus, sanctus.
Πανάγνος Θ, ου, ὁ, castissimus.
Πανάγυρις, ἡ, dies sacra.
Πανάγυρτος, πανάγυρις, purificatio Plin.
Πανάγυστος, ὁ ἡ, ὁ, castus omnino, castissimus.
Πανάγωρ Θ, præferox, Phocyl.
Πανάγωρος, ον, τό, rerus epith. quòd omnia capiat, à πᾶς, & ἄγω, Homer. Interp.
Πανάδην, τὸ Θ μεταφ. in Epigr. cura insomnis.
Πανάεργος, ὁ Θ, ἡ, ἡ, inefficax, incoctus, crudus, indigestus, apud Nicand.
Πανάθηναια, τά, quinquatria, Mineruæ festa. Vide Panathenaicus liber Isocratis.
Πανάθηλατον, τό, nomen vnguenti apud Plin.
Πανάθλιος Θ, impiè dicit miser, Sophocl. in Philoct.
Πανάκεστος, omnino luculentus, Ibidem.
Πανάκουλος Θ, ου, ὁ, malus, πανοῦργος.
Πανάκρατος, ου, ὁ, clarus, splendidus, præfulgens.
Πανάλιος Θ, ου, ὁ, pernari⁹, omnino varius, Hesio.
Πανάμπυξ Θ, ὁ, ἡ, epith. Panos.
Πανάμωμος, eximius, præcipuus.
Πανάπαστος, ου, ὁ ἡ, ὁ, perturpis, omnino turpis.
Πανάπλεως, τὸ πλεῖον, Epig. scedissimi delectationē.
Πανάπτιον, vniuersum Ætoliæ concilium, Bud.
Πανάκεια, panacea herba Plin. omnium morborum remedia promittens, dicta à πᾶν, & ἄκος. ¶ Est & πανακείας proprium filij Æsculapii, Aristoph. in Plut.

Πανάκης, τό, panacea, planta ferulacei generis, Dioscor. li. 3. ca. 55. & 4. ca. lib. 25.
Πανακὲς, in Epig. medicina. Est & filia Æsculapii.
Πανάκη, τό, panaces herbæ, Theophr. li. 9. ca. 12.
Πανάκρατος, ου, ὁ ἡ, omnino incorruptus.
Πανάκτιος Θ, ὁ ἡ, salutaris. Strab. li. 6.
Πανακίτης οἶνος Θ, panacites vinum, i. ex panace herba confectum, Dioscor. li. 5. cap. 64.
Πανακρὶς, Callimach. epith. apis quæ omnia floru fastigia peruolitat, ἥτις τὰ πάντ' ἄνθεα.
Πανάκριτον κακίσλεον, omnia sanantem cunilam, Nicand.
Πανάκτωρ, genius malus, vlcerix conscientiæ.
Πανάλθὴς Θ, ὁ, omnino verus, in Epigr.
Πανάλκης Θ, ὁ ἡ, ὁ, omnipotēs, fortis, robustus.
Πανάμερος, ου, ὁ, per totum diem.
Πανάμωμος, ου, ὁ, omni reprehensione vacans.
Πανάπαντον, τό, penitus possibile.
Πανάπλιμος, ὁ ἡ, ὁ, celeberrimus.
Πανάπτας Θ, totus tener, πανάβροχος, in Odyss.
Πανάπτατος Θ, ὁ ἡ, ὁ, innocens, innoxius prorsus, Hesiod. εἶναι πανάπτατον διὸς ἐν τῷ πόλει.
Πανάπτηρος, ου, ὁ ἡ, illæsus, sine læsione, non mutilatus, integer, ὁλόκληρος, Callim.
Πανάτυχος, valde infelix, miserrimus.
Πανάφυτος, ου, plane imperitus.
Πανάφυτος, totum argenteum.
Πανάριστος, optimus, quàm optimus, Hesiod.
Πανάρκης, magnus, potens, vbique sufficiens.
Πανάρμοσ Θ, valdè conciunus.
Πανάσυλος, integer, fortis, ἀσινής.
Πανάσπασία, ας, ἡ, caritas annonæ.
Πανάσσαλος, integer, omnino illæsus.
Πανάτροπος, certissimus, in Epigr.
Πανάτυρος, Θ, ὁ ἡ, ὁ, vndecunque splendens.
Πανάφελιξ, ικος Θ, Iliad. χ. puer orbatus consortio sororum æqualium, Eustath. Ibidem.
Πανάφυκτος, ineuitabilis, in Epigr.
Πανάχαιοι, omnes Græci, Odyss. β.
Πανάωρος, ου, ὁ, pauci temporis, eitò & ante diem moriturus, intempestiuus, Iliad. ε.
Πανάωρον, τό, abiectū, nullius momenti, Æschyl.
Πανβασιλεία, ας, ἡ, regnum omnibus numeris dominationis absolutum. melius πανάρκεια.
Πανδαισία, ας, ἡ, cœna dubia atque aditialis omnium ciborum genere apparatu atque munificentia.
Πανδακτικὸς, ου, ὁ, mordax, quasi omnia mordēs Plutar. in vita Catonis.
Πανδάκρυτος βιότου, vitam quæ tota in lachrymis degitur, dixit Sophocl.
Πανδάλεθρος Θ, omnino miser.
Πανδαμάτωρ, ορος Θ, ὁ ἡ, ὁ, omnia domans, Odyss. ι.
Πανδαμὴς Θ, omnia faciens ob lucrum, Etym.
Πανδήλιος Θ, ου, ὁ, miserrimus.
Πανδήν Θ, ου, ὁ, prorsus siue omnibus modis genuis, vehemens. πανδὴν πανταχόθεν, Lucian.
Πανδίκτης, libri seu volumina nihil non continentia: Vnde Pandectæ legum, quæ omnes iuris complectuntur: à πᾶν omne, & δέχομαι capio. ¶ Pandecta etiam in singulari teste Perotto. ¶ Dicitur & ὁ τῆς πανδίκτης, Theophil. in Institut. ciuil.
Πανδρίλης Θ, ου, ὁ, molestus, importunus, à Pandeleto Sycophanta. ¶ Aristoph. πανδρίλεστος.
Πανδρόξιος Θ, omnibus modis dexter.
Πανδρακὴς, ὁ Θ, ὁ ἡ, ὁ, omnia intuens. πανδρικὸς χρόνος Θ, tēpus omnia videns, Lascar. in Epig.
Πανδρόχη, omnium capax, Plat. in Tim.
Πανδρόσος Θ, ου, ὁ, manifestus.
Πανδύσσωρ, toto die, 2. Argon.
Πανδημεὶ, populatim Apul. ab vniuerso populo, passim, vulgò. πάντες πανδημεὶ ἐπὶ τὴν πόλιν, Thucyd. omnes prorsus qui in vrbe erant.
Πανδημία, ας, ἡ, populus vniuersus in vnum redactus.
Πανδήμιος Θ, ὁ ἡ, ὁ, publicus, vniuersalis, lib. 1. Epigr. πανδήμιος ἄγκη, vniuersalis piscatio.
Πανδήμιος, ου, ὁ ἡ, publicus, vniuersalis. πανδήμιαι μοῖραι, Apoll. mola publica. ¶ Πανδήμιον, publicè.
Πάνδια, & διάσια, Poll. festa quædam apud Athenienses post Dionysia, in honorē Lunæ.
Πανδίκως, iustè omnino, Eurip.
Πανδιονὶς, vna ex decem tribubus Athen. vide Suid. & Argum. orationis Demosth. περὶ στε.
Πανδοκεῖον, τό, hospitium.
Πανδοκεύω, hospitio excipio, Halicar. lib. 9.
Πανδοκεὺς, caupo, ὁ τὰ πάντα πανδοκῶν, Platon. q. cauponatio.
Πανδοκεύτρια, mulier tabernaria. ¶ Aristop. Ἐξέβην γὰρ ἐπὶ πανδοκεύτριαν, ipsa diuersorio vsurpauit.
Πανδοκεύω, cauponor, quæstum facio in taberna meritoria, Plut. in Themist.
Πανδοκεῖα, τὸ πανδοκεῖον, caupona, taberna, Plat. de Leg.
Πανδόκη, capacissima aula, Nonn.
Πανδόρος, ου, ὁ, & πανδουρικὸς, ὁ, & τὸ πανδόριον, pandura instrumentum musicum, vulgò rebec: fuit enim triplici instructum chorda, Poll. l. 4. & Athen. l. 4. ¶ Πανδουρικὸς & Πανδουρὸς, qui eo instrumento vtitur, Cæl lib. 5. ca. 23.
Πανδοξεὺς, hospes, ὁ ἐπὶ πανδοκείου ἐλαύνων.
Πανδοχεῖον, τό, vel πανδοκεῖον, hospitium.
Πανδοχεύς, ὁ Θ, ὁ, tabularius, caupo, Luc. 10.
Πανδοχεύτρια, Luna, quòd totius generationis susceptrix esset, Platoni.
Πανδοχὴ, eadem, quod πανδοκεύτρια, caupo.
Πανδουρὶς, quid sit Proclus interp. Hesio. docet.
Πανδυσία, occasus, in Epigr.
Πανδώρα, puella nomen apud Hesiod. vt cui omnes dij deæque suas quisque dotes contulisset. ¶ Apud Aristoph. in Auib. pro terra accipitur, quòd omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet.
Πανδώς, eadem, Etym.
Πανείκελος Θ, omnino similis, in Epigr.
Πανελλήνιον, τό, Iupercal.
Πανελλήνιος, ὁ, τὸ πανέλλην, Græci ex omni ciuitate permilli, Hom. Iliad. ε.
Πανελλήνιος Θ, ου, ὁ, omnium Græcorum præses.

Πάνεμος, ὁ, mensis apud Corinth. Rufinus Tullium interpretatur. ¶ Plutarch. in Camillo πανέμους ait Bœotios vocare mensem qui apud Athenienses μεταγειτνιών, i. Maius.
Πανέξωλον, omnino alienum.
Πανεπιφώνημος, in prologo operum Dionysii, qui omnia oculis lustrat, Nazan.
Πανήθεος ἀδελφὸς μετοικίζομαι Θ, cum tota domo diuisque penatibus Athenas migrans, Plutarch. in Solone.
Πανήτης μῆλον, omnino verus, Nonn.
Πανθαλέσιμον, felicissimus, valde felix, Lucian.
Πανθέρευμα, τό, πανύχιος, pernox: sic enim accepit Cratinus teste Pollucc.
Πανθής Θ, ὁς, omnino coctus, liquefactus, Hesiod.
Πανθὲς, percoctus.
Πανηγερίαστὴς, conuentus, Herodot.
Πανηγυρίζω, μ. διὸ, π. ἀγῶ, nundinor, celebro ludos, & festos dies ago. Laudo, Naz. in Orat.
Πανηγυρικὸς, ὁ, ἡ, laudatiuus, popularis, plausibilis, splendidus, ambitiosus, Plutarch. in Romul. πανηγυρικὸν ὄλον, spectaculū celebre. ¶ Item promiscuus. Vide Idem Plutar. Sym. 4. corpus compositum, vt nostra sunt, πανηγυρικὰ ἐς πανηγυρικὸν appellat.
Πανηγυρικὸν ῥῆμα, Aristot. Cic exornatio, Quintil. demonstratiuum genus.
Πανηγυρικῶς, magnificè, splendidè, ambitiosè, Polyb. πανηγυρικώτερον δίτης τὰ ἐς τὸν θεὸν ἀγῶνα, pomposius & insolentius regnum administrabat.
Πανήγυρις Θ, ὁ, nundinæ, ludi publici, publicus conuentus, celebritas. Cic. dies festi ludorum, vt sunt Olympici ludi, Interp. Thuc. ¶ Significat etiam locum in quem hæc celebritas conuenit: vide in Chiliad. Erasm. Panegyris malorum.
Πανηγυρισμὸς, celebritas, ἢ ἐπίδειξις, ostentatio, Plutarch.
Πανηγυρίστης, ου, ὁ, qui solennes ludos celebrat, concionator, celebrator, Nazan. in Orat.
Πανηγυρώνης, ου, ὁ, nundinator Festo.
Πανήμερος Θ, ἡμέρα, serena & illustris dies, Ælia.
Πανήμερος, toto die, Homer.
Πανημερεύω, spatio totius diei, Herodot. l. 1.
Πανημερὶ, πανημέριος, per totū diem. Herodot.
Πανήμερος, perdius, Apoll. Rhod. & Aristoph.
Πανήνωρ, ορος, ὁ, inops, ἀνδρὸς.
Πανήρατος Θ, ὁ ἡ, ὁ, gratiosus, omnibus placens.
Πανήρης Θ, per omnia congruens.
Πανθάλασσα, patior.
Πανθελγὴς Θ, omnes demulcens atque deliniens, omnibus gratus & iucundus, Nonn.
Πάνθεια ἄγαλμα ἡμῶν, vitis omnium quasi recreatrix, in Epigr.
Πάνθειον, τό, templum Romæ, in quo miscellanea Deorum simulacra, ex gentium superstitiosarum collusione, omnia colebantur.
Πάνθηρ, ηρος, ὁ, Panthera. Gaz. in Aristot. lupus cernarius, Ælian. & Oppian.
Πάνθηρις, genus, ex eo nomē habēs, quòd

omnes feras concludat, Aristoph. & Vlpian. de Actio. empti & vend. L. Emptorem. §. vltimo. ¶ Πανδοκεῖον vero etiam vulgaris nostra lingua dicit *pantherc*.

Πανδοκεύω, & Πανδοκέω, ας, ῶ, epulum, solenne conuiuium. ¶ Πανδοκεῖα, epulor. ¶ Πανδοκεῖ, Adoerbium, solenni epulo, per totam cœnam, per omne conuiuium.

Πανδορεί, omnia videns.

Πανδρύλλιον, τὸ, omnia euulgans.

Πανθυμαδὸν, toto animo, Hesych.

Πάνθυμος, veneranda, perquàm sacranda, Soph.

Πανία, apud Athen. li. 3. repletio, ἀπὸ τοῦ πίμπλημι.

Πανίας, purus, candidus.

Πανικός, ὁ, repentina turbatio, nouus rumor. ¶ Pan enim Latinè incubus dicitur: incubi autem nocturna sunt phantasmata, mortalibus incutientia terrorem. vnde Πανικὸν, τὸ, quicquid cum stupore contingit, Politian. Miscellan. ca. 28. & Erasm. prouerbio. Panicus casus. ¶ Πανικὸς φόβος, panicus terror, Herodot. lib. 7.

Πανίλαρος, omnino hilaris & lætus, Nonn.

Πανίμερος, gratissimus, in Epigr.

Πάνιον, purum, album, eiusdem coloris, furibundum.

Πανίον, diminut. assecla Panis. ¶ Πανίσκος, pro personis theatricis, Bud.

Πανιώνιον, τὸ, fanum Apollinis in Ionia.

Πανιώνιον συνέδριον, commune Ioniæ cõcilium, Herodot. vide Bud. in Pandect.

Πανοσπερμία φαλαῦτα, varium genus frugum, Gaz. lib. 9. ca. 9. hist. plant. Theophr.

Πανόπας, atronitus, garrulus.

Πανυχίζω, pernoctio, peruigilo, Aristoph. ες.

Πανύχιος, ὁ, pernox, per totam noctem agens seu vigilans, vel etiam dormiens. Iliad. β. ὑ χεῖ πανύχιον βίβλῳ βιλλοφόρον ἡμίφαρ.

Πανυχὶς, ίδος, ἡ, peruigilium Liu. peruigilatio Cic. Plat. 1. de Rep. πανυχίδα ποιήσεται.

Πανυχισμὸς, nocturnæ vigiliæ, peruigilatio nocturna Cic. peruigilium Plin.

Πανυχιστὴς, οῦ, ὁ, excubitor.

Πανύχιος, ὁ, pernox, per totam noctem, Oss. ξ.

Παπάζω, ες. ὁ, semper querulus, omnino lamentabilis, omnino lugendus, in Epigr.

Πάντεσσι, σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ, cum tota familia.

Πανοικία, ἡ, tota domus, Thucyd.

Πανοικὶ, familia, perpetua habitatio, Thuc.

Πανοικὶ, Aduerb. cum tota domo, nullo relicto.

Πανοικὶ, idem. ἢ χρὴ πανοικὶ δυτὰ γυναικὶ συνέπεσθαι, quem oportebat cum familia & vxore me comitari, Herodot.

Πανολβία Χαλκιδέων, cũ tota domo absorpt⁹ est.

Πανόλβιος, valde beatus, beatissimus.

Πανολεθρία, ας, ἡ, internecio.

Πανόλεθρος, ος, ον, perditus.

Πανόλης, ους, ὁ, exitio dignus.

Πανομοιοῦσθαι, perssimilis, poeticum, in Epigr.

Πανομφαῖος, ου, Iouis epith. Iliad. Φ. & Suid.

Πανόπτης, ου, ὁ, hirundo, χελιδών, Eustath.

Πανόπλια, ἡ, πλῆθυντ. armãtia, Eurip. in Phœniss.

Πανοπλία, ας, ἡ, integra armatura, Isocrat.

Πανόπλιος, ὁ, omnino armatus, Eurip.

Πάνοπος, nomen fontis Attici, Aristot.

Πανόπτης, vel πανόπτος, ου, ὁ, oculatus. ¶ Item omnibus conspicuus, totus oculeus Plaut.

Πανορμεί, omni impetu, totis viribus.

Πανορμίτης, Athen. ager Panormitanus.

Πανόρμιος, statio.

Πανὸς, vel φανὸς, οῦ, ὁ, fax, lampas.

Πανσπερμία, ας, ἡ, leguminum miltura, Suid.

Πανυστελὴς, cuncta perdens.

Πανουργία, ας, ἡ, astutia, factum astutum & callidum. ¶ Capitur & in bonam partem: Ecclesiastici cap. 1.

Πανουργόομαι, & Πανουργέω, μ. ήσω, π. ησα, dolosè ago, callidè ago, sum astutus, Arist. in Plut.

Πανοῦργος, ος, ον, callidus, astutus, Aristoph. & Soph.

Πανουργία, ἡ, fraus, vafricia subdola, calliditas, δεινότης τοῦ ἐπιτηδεύματος, solertia minimè cõmendabilis, Aristot. flagitium, malitia, Plat. de Leg. Aristoph. pro crimine & scelere.

Πανοῦργος, ος, ὁ, propriè qui omnibus in rebus versatus est. Verum sit vt accipiatur pro callido, fraudulento & versipelli.

Πανούργως, vafrè, astutè, dolosè, versutè, callidè.

Πανόφθαλμος, ου, ὁ, ante oculos omnium insignes splendidum, vltimum, magnum, Iliad. ρ.

Πανοπλία, ας, ἡ, πανοπλία, quum quis omnibus armis instruitur, Interpr. Aristoph. Acharn.

Πανσέληνος, ος, ὁ, plenilunium, Plut. in Public.

Παντάναξ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, omnipotens.

Πάνσκοπος τις, in Epigr. omnia contemplans.

Πάνσμικρος, omnino paruus.

Πάνσοφος, ὁ, omni sapientia cumulatus, Phil.

Πανσπερμία, πανσπερμὶς, omnifaria semini mistio, Aristot. lib. 4. cap. 3. de gener. Anim.

Παντακτὶ & Παντακτᾷ, & Παντακτεῖ, cum toto exercitu, cum omnibus copiis.

Παντάνδει, & Παντανδίην, & Παντανδίη, omnino, prorsus, Thucyd.

Παντανύσας, ος, ὁ, valde trahens, ὁ παντὸς σίφωνος.

Παντάπασιν, ὁ, legitur lib. 6. cap. 4. hist. plant. Theophr. pro quodam genere fustruticis.

Παντᾶς, ᾶσα, ᾶν, qui in quauis luctæ peritus est.

Παντασία, πανσθλία, Eurip. prorsus misera.

Παντὶ παντὸς, ex toto, vsquequaque, omnino.

Παντεφανὴς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, cunctos iuuans.

Παντεφανὴς χάρις, omnium dominus, Aristoph.

Παντάπασι, ὁ, ὁν, nusquam vmbrosus.

Παντεχῆ, vsquequaque Cic. vbiq. vbiuis. παντεχῆ τοῦ πανταχοῦ, quoquouersus, Plat. Epist. 7.

Παντεχῇ, vndique, vbique παντοῦ, ἁπλῶς.

Παντεχοῖ, & Παντεχόσε, quocunque, in omnes partes, quoquouersus, Cum Genit. Aphr. in præfat. lib. 1. Probl. ἐπιτέλει πάντεσσι παντεχόσε τὸ σύμπτωτος, se vndique purificat.

Παντεχοῦ, vbique, vbiuis, quouis. Genit. παντεχοῦ γῆς, vbique gentium, Chrysost.

Παντέλεος, integer, ὁλόκληρος.

Παντελὴς, ὁ, ἡ, perfectus, integer, Plut. in Axioch. ¶ Παντελὲς, absolutè, prorsus, planè, ex toto. ¶ Παντελῶς, πάντως, idem.

Παντελῶς, omnino, planè, plat.

Παντεύχης, dicitur τὸ ἔχειν πανθύμως, Nazan.

Παντευχία, armatura, πανοπλία.

Πάντη, penitus, vbique, omni ex parte, passim, Lucian. παντὶ τῷ κύκλῳ, vndique circunspiciunt. παντὶ τῷ κύκλῳ, circuncirca, quauis parte, Aristot.

Πάντημαρ, dies festus Athenis, Demost.

Πάντιμος, honorarium munus.

Πάντιτος, ος, ον, Sophocl. honorarium munus.

Πάντλημος, ος, ον, ὁ, ἡ, miserimus, Eurip.

Παντοδαπὸς, ὁ, ἡ, quasi omnifarius, Laert.

Παντοδαπὸς, ος, ὁ, omnigenus Virgil. varius, multiplex, παντοδαπὰ τοιαῦτα, Aristoph.

Παντοδαπῶς, modis omnibus, seu omni modo, omnimodis, omnimode Lucret.

Παντοδυνάμης, omnipotens, Nazan. Orat. C.

Παντόθεν, Aduerb. de loco, vndique, vndequaque, Odyss. ξ. οἶδε γὰρ κεῖθεν πάντοθεν ἶσιν.

Παντοῖ, Aduerb. vbique, vsquequaque.

Παντοῖος, ος, ον, peruarius, omnifarius Vallæ, multiplex, multifarius, Iliad. γ.

Παντοῖος, quomodocunque, omnino.

Παντοκρατία, vniuersum imperium, Suid.

Παντοκράτωρ, ορος, ὁ, omnipotens, Naz. Orat. β.

Παντολάβος, qui quicquid affertur accipit.

Παντολέτωρ, ορος, ὁ, omnia perdens, & exitium afferens, omnium corruptor, in Epigr.

Παντολοιγίη, vitæ brevissima.

Παντολμία, ας, ἡ, audacissimus, omnia audens, Eur.

Παντολμίδιον, τὸ, paruum balneum atque lauatio cõmuniter omnibus lauandis institutum.

Παντομιγὴς, vndique mistum, πανυσκίς.

Παντόμιμος, ος, ὁ, pantominus, histrionis genus ita dictum ab imitationis varietate, Lucian.

Παντοπάτωρ, ορος, ὁ, omnia intuens, Iouis epith. apud Sophocl. in Oedip. Colon.

Παντοπάτωρ, & παντοπάτωρ, ορος, ὁ, mercatus omniũ rerum, mundinæ, apud Poll. Hinc Παντοπάτωρ, omnia vendentes.

Πάντοσε, vndique, quoquouersus, passim, in omnes partes, Iliad. γ. ἀσπίδα παντοσ' ἐύσσην.

Παντοσύνη, ἡ, ἡ, Euri fortes Dei varias.

Παντοτὲς, semper, ἀεὶ δόξετε, διαπαντὸς, Matth. 26.

Παντοτὲς, ος, ον, omni ex parte absolutum.

Παντόχλαινος, nihil non audens, Nazan.

Παντοφόρος, ος, ὁ, & Παντοφόρος, ὁ, ἡ, semper mutuens, omnium alter.

Πάντροπος, vafer, improbus, audax.

Πάντως, omnino, prorsus, Lucian. παντὸς τοῦ ἰδίου τῷ θυσιάζοντος ἀπαντᾶν.

Πάνυ, valde, admodum, Aristop. τὸ πάνυ γέλοιον.

¶ Item certè, Idem πάνυ. Βα. ἆρ' οὐ συλᾷς πάνυ. Πάνυ γε, & πάνυ μὲν οὖν, apud Xenoph. & Plat. concedentis sunt cum affirmatione, prorsus, maximè, sanè quidem. ¶ Πάνυ τι & πάνυ τοι, frequenter, & ferme, magnopere.

Πανυπέρτατος, longè præstantissimus, altissimus.

Πανυφὴς, ῆφος, vitta, fascia crines retinens.

Πανύστερος, ος, ον, vltimus, postremus.

Πανωλεθρία, ας, ἡ, internecio, pernicies. ¶ Ponitur & Aduerbialiter, funditus, perditè, ad internecionem. πανωλεθρίᾳ δὴ τὸ λεχθὲν ἦν, &c. Thucyd. lib. 7. funditus, vt dicitur.

Πανώλεθρος, ου, ὁ, & Πανωλέθριος, ος, ὁ, ἡ, pernicios⁹, oppressus omnino, Sophocl. πανώλεθρον γένος, perditum genus, Aristoph.

Πανωλία, ας, ἡ, pernicies.

Πανωπτικὸν, perspicua, in Epigr.

Πάξ, calceamenti genus.

Παξαμάς, inquit, Suid. Romana vox est, ἀπὸ τοῦ δίπυρος ἄρτος, id est, buccellatum Ammon. Marcell.

Πάομαι, μ. πάσομαι, ε. πάσαμην, acquiro, ditatus sum.

Πάος, ου, ὁ, affinis, amicus, cognatus, Nicand. in Theriacis.

Παπαῖ, papæ, βαβαί, Plat. de Legib.

Παπαῖ, Iupiter Scythis, Herodot. lib. 4.

Παπαπαπαῖ, vox dolentis, Lucian.

Πάπας, πάππου, pater, Aristop. in Vesp. ὦ πάππα.

Παπίδιον, & Παππίδιον, quasi paterculus, Aristoph. in Vespis.

Πάππα, vox qua filii ad patres veluti reuerentiæ causa, Interp. Hom. Iliad. ζ.

Παππάζω, μ. άσω, ε. αξω, innoco auum vt infantes, patrem nomino, pappa dico seu voco, Iliad. ι. Οὐδέ τι μιν παῖδες πατὶ γούνασι παππάζουσι. ¶ Παππάζειν etiam proprium est anserum, Pollux. ¶ Dicitur & παππίζειν.

Παππᾶξ, & Παππαππᾶξ, vox tum ultuantis alu, tum imitatio crepitus ventris, Arist. ιφ.

Πάππας, ου, ὁ, pappa, pater. Scythæ Iouem παπαῖον vocant, Cæl. lib. 6. cap. 43. Genit. παππᾶ, in Epigr.

Παππασμὸς, patris ab infante appellatio, Sui.

Παππάω, palpo, contrecto.

Παππίζω, idem quod παππάζω.

Πάππος, pappi, flores carduorum, Arat.

Πάππος, ου, ὁ, auus siue paternus siue maternus. παππᾶ ὁ μὲν πατὴρ, ὁ δὲ μήτηρ, auus maternus, Æschin. ¶ Item barba inferiori labro adnascens.

Παππωδία ῥίνια, quæ pappo lanugine semen habẽt obductum, Theophr. li. 7. c. 3. hist. plt.

Παππώδη καρπίμα, lanuginosa semina, Theophrast. lib. 6. ca. 4. hist. plant. de carduis.

Παπῶν, ῶνος, auitus. Demost.

Παπταίνω, μ. ανῶ, circunspecto, circunspicio, παπτῆναι ἐς ἅπαντας, omnes intuens, Lucian.

Πάπυρος, ου, ὁ, ἡ, papyrus, & papyrus Plin. planta in paludibus Ægypti, ex qua papyrus conficiebatur. Aphrod. 1. Probl. Theophr. histor. lib. 4. cap. 9.

Παρ, apocopa poetica, pro ἀπὸ Genit. & Dat. παρ' ἀδὲς Homer. Iliad. β. & παρ' ἴδ' οἱ, παρ' ἀν-

τῆ Ν. ¶Idem cum Accusat. in ἐπ. παῤ ἡφιλαν ἔλαυν, ad Menelaum iuit.

Πάρε, pro παρεστι, adest, adsunt. Hesiod. Dat.

Παρά, Præpositio cum tribus casibus construitur. ¶Cum Genit. à, ab, ex, significatque exitum à persona, Lucia. ¶Cum Dat. prope seu iuxta, in, refertúrq; ad loca & personas, παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις διάφερε, in bellis ciuilibus interire. Plutar. in Othon. ¶Cum Accusat. pro ad: & significat motum ad rem ac personã, ὅθεν οἱ ἱκόμην. Xen. ad te venio.

Παρβαίνω, μ. ἔβην, π. βεβηκα, trãsgredior, præterco, βῆναι εἰς οἰκίαν, Demosth.

Παρβάκχιος, ὁ, furore correptus, debacchans.

Παράβολος, ὁ, qui sodali amicóve imponit, familiarium impostor. Eustath.

Παραβολώτερος, μ. ώτατος, π. βεβλημένως, comparor, Dat. ¶Et aliquando cum præpos. παρά, Xenoph. παρὰ πόδιν κτᾶσθαι τῆδ' ἄλλων βεβλημένῳ δ' φίλῳ κεχρῆσθαι, ut si possidendi eruditior fuerim; cum qua alia possessione amicus si conferatur, non lõge inuenietur potior. ¶Item audacia præcipiti periculum adeo, pericli tor. ἐρασταῖς εἰς ἀνῆρ βεβλημένος χρεσιμώτερος τὴν ἡλικίαν, duces adeundis periculis elaros, Plutar. in Pericl. Iliad. i. cum Accusat. αἰνεῖ ἰμὲ μᾶλ' ὦ ζεῦ βεβλημένε πολεμίζειν, discrimini intrepidè me obiicient. ¶Apud Aristoph. Ran. pro accedere ponitur. ¶ Pro depono, Herodot. ἀμῶν δὲ φύσεος βεβλημένων τὰ τέκνα, deponente vtroque liberos suos. ¶Item aggero, comporto, παρεβάλοντο λίθους, lapides aggerebant, Thucydid. ¶Accipitur etiam βεβλημένος, pro decipere & circunuenire, Thucy. lib. 1. ¶Παραβολὴ, obiicio, ostento. Plutarch. in Dione.

Παραβολὴ, μ. ἠλῆν, π. βεβλημένη, assimilo, cõfero, comparo. κάτοπτα ἐλέφαντι βεβλημένα, culicem elephãti conferre, Liban. παραβάλλειν πρὸς ἄλλους, conferre cum aliis, Aristot. in Rhet. ¶Item admoueo, appono, adiicio, τοῖς ἀμπέλοις παραβολὴ κοπρον, i. simum miscere, vt Plin. dixit. ¶ Transmitto, appello, applico, traiicio, καὶ παραβλῆσι εἰς ἐκείνην, Thucyd. ¶Obiicio, παραβολὴ ἔφοβον τῷ κεφαλῇ, apponere pabulum, Athen. ¶Cõmitto, permitto, indulgeo & condono aliquid, vt mulier παραβολὴ ἑαυτὴν δούλῃ ἀγοῦσα dicitur apud Suidam, quæ sese homini indulget ignoto ¶Accedo, incido, appropinquo, πλοίοις παραβεβλημένοις εἰς ὄψιν, Plutarch. in Demosth. ¶ Flecto, torqueo, detorqueo, παραβεβλῆσθαι τοὺς ὀφθαλμούς, oculos intorquere, limis oculis torueque aspicere, Achen & Aristoph. Nub. ¶Παραβεβλῆσθαι, laxare, χαλάσαι Aristophan.

Παράβασις, ἡ, transitus Cicer. transgressio, præuaricatio, diuerticulum, digressio. παραβάσεις ἔχουσιν, pleo in medium Aristoph. Παραβάσεις in Com. eũ chor. ad populũ loquitur.

Παραβάτης, ὁ, q. transgressor, legis violator.

¶Item socius in curru, dominus curus, miles in curtu pugnans, Vide Parerg. Alciativ nde & παραβάτης gen. fœm Apoll Rhod.

Παραβασιμιαῖος, versiculi parabaseos comicæ, Interp. Aristoph. Vespis.

Παραβία, ἡ, genus potionis ex milio & conyza, Cæl. lib. 4 cap. 26.

Παραβιάζομαι, & Παραβιάζω, cogo, adigo, Luc. in Act. cap. 16. Accus. ¶Item violo.

Παραβλακῶσαι, oblædo, Accus. Chrysost.

Παραβλαστὴ, ἡ, adnata, adnascentia, siue appendices, fructicatio Plin. Poll. lib 7. ¶Παραβλαστήσαντα, idem. ¶Παραβλαστεῖν, adnata emittere, ab radice pullulare Virg. Soboleseere ab radice & fruticari Cic. ¶Παραβλάστησις, ἡ, q. pullulatio. ¶Παραβλαστήσαντα, ab radice pullulantes plantæ, Theophr. hist. plant. ca. 5.

Παραβλέπω, obliquare oculos Ouid. Aristoph. Eccles. ¶Item hallucinor, cæcutio, Lucian. ¶Παραβλεψις, ἡ, hallucinatio. ¶Παραβλημα, idem.

Παραβλίδω, simulatè & dolosè, Iliad. ν. ¶Item per comparationem aut similitudinem, v. Argon. ἀντὶ δὲ τοῦ γε παραβλίδω ἀντοῦτο, i. vicissim & secundo loco.

Παράβλημα, equorum pabulum, Hom. ¶Παράβλητος, adiectitius, comparabilis. ¶Παράβλητος, idem.

Παραβλύζω, scaturio, refundo, reicio, Suid.

Παραβλώπιον, ὁ, ἡ, & Παραβλῶπ, ὄπος, ὁ, ἡ, strabus, strabo.

Παραβοᾶν, acclamare.

Παραβόλιον, μείονος, π. ως, adiumo, suppetias ferro, Thucyd. Actium, Accus. & Dat. ¶Παραβοήθεια, adiumentum, adminiculum, auxilium, Plat. de Leg.

Παραβόλιον, extra vallum tentoria habere.

Παραβολὴ, comparatio, collatio, Hermogen. ¶Παραβολὴ, concursio, Plat. in Tim. γένεσις ἡ τούτων διὰ ἡ παραβολὰς ἀλλήλων, Ciceri fusiones autem deorum, & inter ipsos deos concursiones. ¶Est & Mathematicis in conica sectione sua, παραβολὴ ἡ ὑπερβολή. ¶Παραβολὴ item Arithmeticis atque Geometris, partitio siue diuisio, ratio multiplicationi contraria.

Παραβολώτερος, ὁ, ὴ, comparatiuus Gra.

Παράβολος, ὁ, ὴ, animi præceps Virgil. stolidus, incautus, qui non tenet modum, audax, παράβολος ἔσχε, audax facinus, Polyb. ¶Significat etiam ὁ γάμον, adulterinum, non germanum, Aristoph. Vesp. παιδὸς ἐκ πόρνης τε καὶ παραβόλου.

Παραβόλως, temerè & periculosè, audacter. ¶Item præter opinionem, insperatò, Polyb.

Παραβορέας, ὁ, qui transuerso Aquilone perflatur, Aristot.

Παραβουλεύομαι, perperam consulo, ad Ephes.

Παραβραβεύω, μ. εύσω, π. εύκα, determinum brauiũ intercipio, debito præmio, fraudo.

Παραγαλεῖν, paulominus, propemodum.

Παραγίγνομαι, ingredior, Lucian.

Παράγομαι τὸ, & Παράπλεγμα, omne redundans atque superfluum, τὸ πλεονάζον.

Παράδυτος, lectus paruus sub maiori, Hesych.

Παράδυτος, abscondítus. ¶Sic etiam dicitur locus quidã ἐν τῷ δικαστηρίῳ, Inter. Aristoph.

Παραβάπτω, imbuo, intendo, iuxta aliquem reclino, Lucian. κλεεινὸ τον βεβαφὼς, atque illud inculca. ¶ Item occulo, velo, abscondo.

Παράβυστοι ἱρῆες, sacerdotum Epith. Lucian.

Παράβυστος ἀκτὴ, litus apud quod est ara. Soph.

Παράγγελμα, præceptum, præceptio, Aristot. Ethicor. 2. ¶Item nuntiatio, relatio, ambitus & preces amicorum pro reis causam dicentium. Demost. κατὰ τὰ παράγγελμα.

Παραγγέλλω, μ. ειλῶ, π. ειλκα, admoneo, hortor, Plat. Epist. 7. παραγγέλλει ἡμῖν ἡ πᾶς ἡμεῖς εἰκότως ἡ φίλοις βεβοηθηκέναι, me cohortabatur & meos, vt accingeremur. ¶Item inuito: vt παραγγέλλω εἰς τὰ δίκαια, Lucia. ¶Item condico, constituo, Plat. in Phædro. ¶Item accerso amicos, Lys. ¶Item supplico, precor. Demosth. de reo, ι. ἀνάγκη. Vnde παραγγελία, pro prece amicorum. Plutar. in Catone, παραγγέλλειν τὰ ἀρχοντι, petere magistratum. ¶Item mando, indico, præcipio, iubeo, edico, impero. συνεφήβευσε παραγγέλλειν πᾶσιν, omnibus mandabat vt coronarentur. Plut. in Lycurg. ¶Item veto, interdico. Xenoph. ¶Παραγγέλλειν εἰς δίκην, diem dicere in iudiciis publicis, denuntiare iudicium. ¶In Pandectis quoque Græcis, mulier prægnans post diuortium παραγγέλλει τῷ ἀνδρὶ dicitur, quũ marito denuntiat se prægnantem esse ex eo.

Παράγγελμα, τὸ, admonitum Cicer. hortamentum, edictum, admonitio, Isocrat.

Παραγγελτικὸς, hortatiuus Quintil.

Παράγγελσις, q. admonitorie, adhortatiuè.

Παράγγελμα, mandatum, præceptum, interdictum, Xenoph. ἀνάβ. 4.

Παραγεγηθότα τὰ, præterpata.

Παράγευμα, degustu, Genit. Plut. in Lycurg.

Παράγλωσσος, ὁ, deliramentum Plauto.

Παραγνώμων, μ. ῶνος, π. ωνα, deliro per senectutem.

Παράγραμμα, siue παράγραφος, adsum, Dat. Æschin. ἐκκλησίᾳ παράγραφος concioni intercessi. παραγράφουσι νοσοῦντι, ægrotanti adfuerunt, Thucy. ¶ Itè reuertor, redeo, accedo. παράγεσθαι φίλῳ, accedere ad amicum, Xenoph. παράγεσθαι πρὸς ἀγῶνα, Æschin.

Παραγνώσκω, decipior.

Παραγνώσκω, perperam & inique statuo & judico, Genit. Philostr. παραγνόντες τὰ δίκαια, iniquè statuentes. ¶ Item perperam prælego & recito. Isocrat.

Παραγωγὸς ἡμέρα, dies sacra.

Παραγωγὸς ὕδωρ, dicũtur bainli atque calones quem se exonerant, παραφορεῖσθαι, Poll.

Παραγωνίζομαι, cubito opposito areeo, Lucia. ¶Pro repudio, Alciphr. in Epist.

Παραγωγὴ, τὸ, derivatio.

Παραγωγὴ, præterco, transeo, παράγομαι τῆ ἀποστάσει, Thucyd. seducor. παράγεσθαι ἀεὶ ἀλλήλας, se inuicem pertur bantes, Eisdem.

Παραγωγεῖν, mercari, παραγωγεῖν, Athen. li. 4.

Παραγωγὴ, negatio, ἀρνησις.

Παραγραμμα, τος, τὸ, scripturæ depravatio, Hieronym. in Epist. ad Lucinium. ¶Est item agnominatio Quint. li. 9. cap. 3. siue annominatio lib. 4. ad Heren. ¶Item ascriptio, & quod vltra iustum vel solitum additur atque adscribitur, Dem. in Orat. κατ' βιωτ. ¶ Παραγραμματικὸς, idem. ¶ Παραγραμματισμὸς, vocum & literarum similium exaggeratione incessio, Aristoph. Interpr.

Παράγραπτος, ascriptitius, alienus.

Παραγραφὴ, ἧς, ἡ, ascriptio, annotatio in margine, Isocrat. παραγράφου δὲ δοκεῖ τὰ βεβαιώσεις ἀλλὰ τὰ ἀσυγγενείας. ¶Παραγραφαὶ, etiam sunt præscriptiones, & exceptiones Demost. παραγράφεσθαι βεβαιώσεις. ¶Item compositio illecebra, ratio alliciendi.

Παραγραφικὸς ἀγὼν, est litis contestatio super translatione & super exceptione, Cicer. 2. Rhetor. translatiua causæ constitutio.

Παραγράφομαι, excipio, præscribo, i. exceptione petitorem summouco, Demost. aduersus Pantænetum, Παντὸς ἀπὸ τοῦ παραγράφομαι. Dat. & Accus. Eidem κατ' Μειδίου, ὁμολογίαν ἡ γραφὴν τῷ φόνου βεβαιώσεις: vbi non tam præscribere & excipere significat, quàm accusationem transferre & transferre. ¶Παραγράφεσθαι μεταφορικῶς pro terminare, & finem præscribere Terentio, Ioseph. Καὶ πολλὰ ἄλλα διαγράφεσθαι βεβαιώσεις ἡ βίου, sua manu vitæ finem præscribere. ¶Παραγράφεσθαι etiã pro irritum facere, velúrq; obliterare, spernere atque reiicere. Nonn. ἐς μὲ βεβαιώσεις.

Παράγραφος, ὁ, paragraphus figurã in Comœdiis ciusmodi .——. i. linea recta breuissq; in capite signata apice, cuius vsus est ἐν πᾶσι γραφαῖς ἡ διηγεσαῖς, ἡ τῷ μεταξὺ τόπου ἡ ὑποκειμένῳ ἀφαιρεῖσθαι, vt tradit Hephæstion.

Παραγράφω, μ. ψω, π. φα, ascribo, appingo, iuxtà scribo, Aristoph. in Vesp. ¶Item annoto in margine. ¶Item exceptione summouco, & præscribo, Synes. Euoptio. ¶ Item profiteor & inscribo, Demosth. aduersus Bœotũ. ¶Παραγράφειν, præscribere & pigtexere, quod pallare Apuleio, per speciem aliquid agere Liuio, Polyb. ¶Παραγράφη, est etiam perperam scribere, Demost. ἀεὶ γράφ.

Παραγυμνὸς, denudo, explico, aperio, manifestio. παραγυμνώσαντες, reuelatũ, Nazi. in Orat. C.

Παράγω, transeo, præterco. παράγεται τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου, 1. Corinth. 7. ¶Item transmitto, transfero, præterago Horat. peruerto & trãsuersum ago, παράγειν ἄγων. παράγειν ἡ διαλεύειν

Universidad de Deusto Biblioteca

περὶ πατρῶν διὰ δράκοντος, Antiph. Item suspensum teneo, differendo & disputando fallo, seduco, ἀφέλκω τὰ ἀκριβέστερα. Plat. 2. de Republic. ἀφέλκει δὲ τοὺς ἀμαθεστέρους ἐπὶ ἡδονάς, ad meliorem spem deducere. Plutarch. ¶Item adduco, induco seu introduco, produco. παρέλκει εἰς τὸ μέσον, Plat. de Legib. 4. παράγειν ἐκ τοῦ μὴ ὄντος τὸν δεσπότην, hominem ex nihilo produxit, Lucian. ¶Item deduco, derivo, ἀφέλκει τὸ ὕδωρ ὀρύγματι εἰς τὸ πεδίον, aquam fossis deriuare in planiciem, Plut. in Camillo. ¶Item orno aliquem honoribus & augeo. ἀφέλκειν εἰς ἀξίωμα ὀπαδούς, promouere, Chrysost.

Παρεγωγή, ῆς, ἡ, adductio, seductio Cicer. deductio, Plut. in Fab. ὁ δὲ παρεγωγὰς οὐδὲ ἀφέλκειν ἐᾷ, nec ambages, nec captiones. ¶Item cõciliatio, persuasio, Plat. 2. Rep. εἰ δὴ ὑπὸ θεῶν ἀνθρώποις ἀφέλκεται ἡ τιμωρία, quod dii ab hominibus flectantur Homerum testem citant. ¶Item peruersio, vt in Hippiat. γνώμης οὐ παρεγωγὴ ἡ τοιαύτη ἐστὶ ἐπιλανθάνεσθαι ἀφέλκειν, non esse ceruicem luxatam, sed peruersam. ¶Item productio & traductio ordinũ ab altitudine acies, Gaz. deductionem transtulit ex Æliano. ¶ Grammatici quoque paragogem vocant quum aliquid adiicitur fini dictionis.

Παρεγωγεῖον, circumuectionis portorium Cic. & vectigal, Polyb.

Παρεγωγεύω, portorium exigere, Polyb. ¶Pro transuehere aque traducere, Eidem.

Παρεγωγικός, ή, όν, quasi deductiuus, deriuatiuus. ¶Hinc Παρεγωγικῶς, deriuatiuè, Athen.

Παρεγκλίνω, definere in angulum, Theophr.

Παρεδικεύω, adfico. ἀφέλκειν τινὰ ἐπὶ τι, Lucian.

Παράδειγμα, ατος, τό, exemplum, Demosth. παράδειγμα τιθέναι, vt sit aliis exẽplo facite. ¶Pro exemplari forma, Plat. de Leg.

Παραδειγματίζω, & Παραδειγματόω, trado exemplum, in exemplum verto, palam introduco, Plutarch. εἰς πανδημοσιωνίαν, vbi Archilochum poetam ait obscœnis quibusdam versibus ἑαυτὸν ἀφέλκειν. ¶Παράδειγμα ποιῶ, exemplum, traductio, ignominiosa pœna.

Παραδειγματικός, ή, όν, Hermo. ductus ab exẽplis.

Παραδείγματος δίκαιον, exemplaris.

Παραδεικνύω, ὑω, manifestum facio, indico, in Epigr.

Παραδειπνέω, incommodè cœnare.

Παράδεισος, ου, ὁ, paradisus, Apocalyp. 2. ¶Item hortus, viridarium, pomarium, & septum ferarum, viuarium, Xenop. in Oeconom. τὸν δὲ παράδεισον ἀφέλκουσιν ὀλίγα σταδία, Cicer. conseptum agrum ac diligenter confitum ostendisse.

Παραδέχομαι, μέξομαι, παραδεδεγμένος, suscipio, admitto assumo, recipio, Plat. in Epist. πάντες οἱ ἀφέλκοντες εἰσὶν αὐτόν, rales viri eam exceperunt.

Παραδηλόω, indico, subindico, repræsento.

Παραδιατρίβω, conuersari & alii coniungere.

Παραδιακονέω, administrare, Aristoph.

Παραδιαστολή, ῆς, ἡ, dilatatio, scissio, separatio, diuisio, distinctio, Quintil. lib. 9. ca. 3.

Παραδιαφθορά, disputationes inutiles, 1. Tim. 6.

Παραδίδωμι, trado, præbeo, committo, concedo, permitto, Plurar. de Pompeio, Ὁ ξένος ἐκέλευε παραδίδωσι ἑαυτόν, capite obuoluto se illis tradidit. Herodot. Terpsich. παραδόντων σφέας ἑωυτοὺς τοῖς πέργοις. Lucian. πῶς ποτε τοῦτο παρέδωκας, obliuioni tradidisti.

Παραδιήγημένον, vitiosè distinctum, disiunctũ.

Παραδιηγοῦμαι, obiter narro, exponoque, Aristot. Rhet. 3. ¶Παραδιήγησις, narratio quæ fit obiter atque in transitu, Quint. ex Aristot.

Παραδικία, iniquitas.

Παραδιοικῶ, male administro, Synes. καὶ Κύρου.

Παραδοξάζω, μάσω, π. ακα, falsam opinionem cõcipio, dehoneslo, infamo, Ecclesiastic. 10. ¶Item pro illustro & mirabile facio, cap. 3. lib. 2. Machab.

Παραδιαλογίζω, inopinata loqui, Hermogen. ¶Παραδιαλογία, noua aut inaudita locutio, Æschin. ¶Παραδιαλογίζομαι, qui admirabilia dicere videtur.

Παραδεξιπότης, qui supra aliorum opinionem aliquid facere videtur, Galen.

Παράδοξος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, admirabilis, præter opinionem hominum constitutus, insolens, inopinatus, Aristot. Rhetor. 2.

Παραδόξως, mirum in modum, Æschin.

Παραδοσιάω, cupio tradere, Thucyd.

Παράδοσις, εως, ἡ, traditio, cõstitutio, institutũ præceptio. ἀφέλκουσιν τὰς ἀφέλκειν τῆς παραδόσεως, Matth. 15. ἀφέλκειν τινὰ διδαχῆς, præcipere, tradere & docere, Porphyr. ¶Item mancipatio, deditio, tractatus, proditio. ¶Παράδοσιμος, qui facilè & velut de manu in manum traditur, ἀφέλκουσιμος δόξα, fama dedita Virgil. Polyb.

Παραδοχή, susceptio, receptaculum.

Παραδραθεῖν, concumbere, ἀφέλκει μοιχῶν.

Παραδραμεῖν, transcurrere, superare cursu, præcurrere, Cum Accus. Aristoph. Ἴππ.

Παραδρέω, administro, Odyss. δ.

Παραδρομή, transcursus. ἐκ παραδρομῆς, Aristot.

Παραδρομίδες, ambulationes, Bud. in Pandect.

Παράδρομος, ου, ὁ, ambulatio.

Παραδυναστεύω, τὸ συμφέρον, simul regno, Thuc.

Παραδύω, & Παραδύομαι, & Παραδύνω, ingredior, obrepo, subeo, mergo, fallo introeundo & me insinuando. ὅπως ἡ διαδοχὴ παρέδυνε ἑκάστοις, ad imperii successionem inducebatur, Plutar. in Galba.

Παράδυσις, εως, ἡ, insinuatio & quasi ireptio.

Παραείδειν cancre apud aliquem vel propt, Odyss. χ.

Παραζεύγνυμι, adiungo, cõiungo, Accus. & Dat. παραζεύγνυσι τὴν δυσὶ τὸ σκέλος μοι, Nazian.

Παραζηλόω, μώσω, π. ωκα, ad æmulationẽ prouoco, inuidentia quadam & zelotypia extimulo. παραζηλοῦσθαι μέ ἐστιν ἐν θεῷ, irritauerunt me in eo qui non est deus, Deuter. 32.

Παραζῆν, vicitare, tolerare vitam.

Παραζύξ, pro supernumerario & supernacaneo poni videtur, Arist. li. 2. Polit. ca. 4.

Παραζώνη, balteus, cap. 18. lib. 2. Regum.

Παραζώνιον, ου, τὸ, ensis quo præcingimur, cingulum cum ense, in vita Traiani.

Παραζώννυμι, μώσω, π. ωκα, accingo, Act. Accus.

Παραζωστήρ, paruus gladius, pugio.

Παραθαλασσίδιος, maritimum, Thucyd.

Παραθαλάσσιος, ου, ὁ, maritimus.

Παραθάλπω, calfacio. ἀφέλκουσιμαίνω, demulceo.

Παραθαρρύνω, μῶ, π. ῦνα, adhortor, bene spe rare iubeo, excito, Plut. in Fab.

Παραθεωρῶ, μῶ, π. ῶρα, dehortor, Accus.

Παραθήγομαι, altrinsecus spectãdo cõfero, Plat.

Παραθήκη, comendare seruãdum, veluti quum depositum committimus.

Παράθημα, additamentum, παράθημα, ὄπιθημα.

Παραθῆρατος, calefacio, Accus.

Παράθηρος, calidus, nimis præceps in agendo.

Παράθεσις, εως, ἡ, inuicem comparatio & compositio, contentioque Cic. Polyb. li. 3. ¶Παράθεσις pro ὑπόθεσις, quasi in penu depositio, Eidem in eodẽ. ¶Παράθεσις, ferculum, Athen. lib. 10. ex Polyb. ¶Significat etiam appositionem, σύνταξιν, quæ à compositione differt.

Παραθέω, accurro, assequor, i. non longè relinquor, & cominus sequor: vnde συμπαραθέω, Demosth. cursitando assector. ¶Item prætercurro, παραθέω, Plat. in Theæteto.

Παραθεωρέω, μῶ, π. ωκα, obiter considero, despicio. ¶Item contẽdo, comparo. παραθεωρεῖν μέ μοι, Lucian. cum Milone te conferendo specto. Xeno Ἀπομν. vlt. ἢ πρὸς ἐκεῖνον ἀλλήλους παραθεωρεῖν ἱκανούς.

Παραθήγω, exacuo, παροξύνω, ἀκεύω.

Παραθήκη, ης, pignus, depositum. ἀφέλκουσιν ὑμῖν τὴν ἐντολὴν ταύτην παραθήκην τινὰ, hæc vobis verba deposito trado, Herodot. ¶Pro re recondita, 2. Machab. 3.

Παραθήκτης, incitatio, prouocatio.

Παραθιγγάνω, attingo ἀφέλκουσιν αἰτίαν.

Παραθνήσκω, affrango Statio. ¶Item miser sum, & viribus fractus.

Παραθρίξ, ικος, qui prætercurrit, in Epigr.

Παραθρυλίζω, obscœpio, Theophr. de hist. pl. li. 3.

Παραθερίζω, demeto. Accus. Apoll. 2. Argon.

Παραΐα, portic. pro ἀφέλκουσιλιαδ. β.

Παραίβασις, εως, ἡ, trasgressio & delictũ, Hesiod.

Παραίβατος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, auius, Oppian. Cyniget. 1.

Παραλία, ας, ἡ, litoralis, Athen.

Παραΐσσω, ττω, vola, Hesych.

Παραιτέομαι, ῶμαι, agito, mouco, mico, Apoll. 2.

Παραίτησις, εως, ἡ, admonitio siue admonitus, & admonitum Cic. adhortatio, cõsilium, Isocr.

¶Itẽ animaduersio, castigatio, Gell. l. 6. c. 14.

Παραιτητής, οῦ, ὁ, admonitor Cic. adhortator Liu.

Παραιτητικός, ή, όν, hortatiuus Quintil. præceptiuus Senecæ Epist. 90.

Παραινέω, admoneo, ad bonos mores propriè, do cõsilium, suadeo, Accus. lungitur & Dat. παραινῶ τοῖς ἀθηναίοις, Athenienses adhortabatur, Thucy. ¶Aliquando cum Infinit. Arist. in Ranis, παραινῶ σοι σιωπᾶν.

Παραινίττομαι, innuo, Accusar.

Παραισθάνομαι, parta salus, perfecta salus.

Παραιρέω, priuare, auferre.

Παραιολίζω, Eust. in Hom. ἀπατᾶν, seducere, fallere. Κατὰ τὸ αἶσος, i. veterator, versipellis.

Παραίτημα, ατος, deliratio.

Παραίτημαι, recuso.

Παραίρεσις, ademptio, Aristot. 5. Polit. ἡ παραίρεσις τοῦ ὅπλου, arma detrahunt.

Παραίρεμα, ατος, τὸ, resilis, recisio, παραίρεματα ποιοῦντες ἐκ τῆς ἐσθῆτος, restes ex vestibus facientes, Thucyd.

Παραιρέω, adimo, aufero, cum duobus Accus. Aristid. in Panath. ἡ περιέλκουσα Σπάρτη τοὺς ὑπάρχοντας τοῖς καθ' αὑτὴν ἐλπίσιν ἐξ ἐκείνου τὴν ἀπ' ἐκείνου παραίρεσιν, vt patrem appellationem auersaretur atque refugeret, Philostr. in Heroicis, παραιτοῦμαι τὸν λόγον, à sermone abdico. ¶Παραιτοῦμαι γυναῖκα, vxorem repudiare, vxori nunciũ remittere, Plut. de Cæsare. Dioscor. 1. cap. vlt. παραιτοῦνται ἀμβλυωπίας, hebetudines oculorum amolitur. ¶Παραιτοῦμαι, veniam posco, excuso, Aristid. ἀφέλκουσιν ἐν τῷ πατρὶ, apud patrẽ te excuso. Philostr. in Heroicis. παραιτοῦμαί σε τοῦτο μόνον, Menand. veniam abs te peto. ¶Cum Genit. & Infinit. παραιτοῦμαί σου ἀφέλκειν, Eurip peto abs te & rogo te.

Παραιτέω, ῶμαι, π. ηκα, idem.

Παραίτησις, εως, ἡ, recusatio, expulsio, excusatio, deprecatio, indulgens cõcessio, Plat. Leg. 11.

Παραιτητής, intercessor, deprecator Cicer.

Παραιτητός, facilè placabilis, Plat. 10 Leg.

Παραίτιος, ὁ, author, Phalar. in Epist.

Παραιφέμενος, ου, ὁ, admonendo dicens, 2. Arg.

Παραίφασις, εως, ἡ, admonitio, Iliad. 2.

Παραιφάω, extendo, commoueo, vibro, salto.

Παραιφόλιμος, ου, ὁ, adductio.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Παρακρεμάμενος, ὁ, suspensus, Herod. in Polym.
Παρακρεμαστήρ, laqueus ad strangulandum, Thu.
Παρακρούεσθαι, luxare, ἐκχωρεῖσθαι ἄρθρου.
Παρακρούεσθαι, assideo, Dat. Aristoph. in Plut.
Παρακρουστικὸς διδάσκαλος, Bud. in Epi. illecebra.
Παρακρύπτεσθαι, præter ius, contrà quàm decet.
Παρακαλέω, admoueor, assideo, Plat.
Παρακαθίζομαι, assideo, Synes. Παρακαθίζω, μέσως, παρέζω, iuxtà colloco, assidere facio. ¶ Demosth. ὁρᾷς· Ἀ'παιρ. translatè dixit pro arbitrum ex compromisso eligere.
Παρακαθίημι, vtrinq; demitto, ab vtroque latere demitto, Arist. hist. Anim. li. 9. ca. 37.
Παρακαθίημι, iuxtà colloco, atque custodem appono, φύλακα παρακαθίημι πρὸς τὴν οἰκίαν τῷ φυλάττειν, Demost. & Lucian. ¶ Aliquando altrinsecus colloco.
Παρακαίομαι, incensus æstat.
Παρακαθέζομαι, & Παρέκειμαι, κῶς, interpestiu⁹, importunus, Theophr. ¶ Item indecent, iniustus, Hesiod. παρακαθέζεσθαι ἔργοις.
Παρακαίρως, intempestiuè, sfor.
Παρακαλέω, μῶ, ἔσομαι, π. κεκα, accipio consolationem, solatio fruor, quod & consolor dixit Asinius in Epist. ¶ Item vocor, παρακαλεῖσθαι εἰς συμμαχίαν, ad belli societatem rogari atque euocari, Synes. ¶ Habet quoque significationem Actiuam, admoneo, hortor, inuito, prouoco, voco in ius, Lucia. παρακαλῶ σε τῶν ἁμαρτημάτων εἰς ἄμεινον πόρον.
Παρακαλέω, μῶ, ἔσομαι, π. κεκα, consolor, hortor, excito, Plat. Epist. 8. παρακαλεῖ ὅδε τοὺς τοιούτους πάντας, omnes ad has res cohortari. ¶ Cum Infinit. Xenoph. ἄλλους παρακαλῶ συμπαραλαμβάνειν, alios cohortor ad præmia conseruationis denuncianda. ¶ Itẽ obsecro, oro, posco. παρακαλεῖ με δίκαια, iusta me rogat, Plut. in Apophth. ¶ Item inuoco, Xeno. Ἑλλην. lib. 2. ὑπὸ τῶν θεῶν παρακαλούμενος, vbi Martem inuocauerimus. ¶ Item consulo, peto consilium, aduoco. Æschin. contra Ctesiph. καὶ τί δεῖ σε δημοδόκου παρακαλεῖν; Plat. ἰατρὸν παρακαλῶ, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ, ne moriatur, medicos accerso. ¶ Item pro alio precator intercedo, vt aduocatus & patronus, Æschi. ὑπὲρ παρακαλῶ σωφρονιστὴς παρακαλοῦντα ἀμαθῆ εἶναι, perpetuum patrocinium suscepi temperantiæ. ¶ Est etiam prouoco: vnde συμπαρακαλῶ, Plat. in Epist. ¶ Pro ἐπικαλῶ traho in malum, Eurip. ¶ Pro ἐπικαλῶ, euoco, Arist. Vesp. ¶ Παρακαλεῖν etiã Plut. in Perie, opponit τῷ κατηγορεῖν, accusare & reprehendere.
Παρακαλλιμαχίζων, qui sequitur Callimachũ, Epi.
Παρακάλυμμα, ατος, τὸ, velamẽ, velamentum, prætextus, dissimulatio. Plut. in Public.
Παρακαλύπτω, aduelo Virg. velo, obtego, Plutar. in Pompeio.
Παρακαλύπτω φύλλα, folia in ambitu spinosa, vel vtrinq; aculeata, Theop. hist. pl. l. 1. c. 16.
Παρακαράττω, adultero, falso signo.

Παρακαταθέσθαι, de hæreditate controuersia contendere, & æstimationis litis portionem certam deponere, qui multabatur temerarius litigator. Latinè dici potest, Iusto sacramento vel sponsione cõtendere, Demost. ὡσπερ Μάκαρτον.
Παρακαταθήκη, ἡ, multatitia depositáq; pecunia, quæ sponsione facta apud acta deponitur pœnæ nomine temerè litigantis, quæ in rei priuatæ controuersia decima pars erat æstimationis, in Reip. quinta, teste Pollu. & Demost. aduersus Pantænet.
Παρακαταθήκη, depositum, sponsio, commissio, quod cuipiam est cõmissum, pignus, Arist. lib. 5. Ethic. cap. 2. φύλακαν μοι καταλιπὼν παρακαταθήκην.
Παρακατακλίνομαι, assideo, accumbo, Dat. Xen.
Παρακατακλίνω, adhibeo, admoueo, inclino.
Παρακατακλίνομαι, concumbo.
Παρακατακλοή, ἡ, immutatio, Aristot. in Probl.
Παρακατανήνυμι, desigo, affigo.
Παρακατατίθημι, μέσομαι, π. μαι, ex multis vnum facio, compono.
Παρακατάθεσις, depositum, παρακαταθήκη.
Παρακατατίθημαι, depono custodiendum, i. commendo, Dat. & Accus. Plat. de Repub. ¶ Significat & depono tãquam ad sequestrẽ. παρακατατίθεμαι παῖδας ἢ γυναῖκας εἰς ἀφορίαν, Aristid.
Παρακατατίθημι, commendo, depono, seruandum committo, Lucian. & Bud. in Epist.
Παρακατατρέχομαι, abutor, vtor, Dat. Aristot.
Παρακατατικός, tenax.
Παρακατέχω, cõtineo, comprimo, cohibeo, παρακατέχειν τὴν μνήμην, memoria tenere & complecti, Basil. Diodoro.
Παρακατακλίζω, iuxtà colloco, Accus. παρακατακλίζω τῷ πόλει, in propinquam ciuitatem colloco, Isocr.
Παρακατόρυττω, iuxta fodio.
Παρακαυλίζω, affluo, Aristoph. in Plut.
Παρακαυλίζω, caules habet laterales.
Παρακείμαι, accubo, adiaceo, adhæreo. παρακείσθαι πρὸς κοιλίᾳ, aluo pituita hæret, Dioscor.
Παρακείμενα, fercula. ¶ Item quæ propinqua sunt, & apposita, Lucian.
Παρακείμενος, tempus præteritum.
Παρακεκινδυνευμένος, arduus, ὑψηλὸς, ex periculo petitus, Suid.
Παρακεκινημένος, spõte incitatus, Arist. in Rhet.
Παρακεκινημένος, delirus, insanus, Suid. ¶ Item improbus, prauus, falsus, Lucian.
Παρακεκομμένος πλοῦς, dispositus peditatus, Herodot.
Παρακελεύομαι, διέμην, π. δέκεμαι, suadeo, excito, hortor, Dat. Lysiæ. παρακελεύομαί σοι τῶν πολεμίων, Plat. in Apolo. ὑμᾶς παρακελεύομαι ἐκ τοῦ παντὸς ἀθρόους ἀθροίζεσθαι, vos adhortandi finem nõ facio. ¶ Item cum Accusat. ibidem. ταῦτα παρακελεύομαι, ad hęc horcabar. ¶ Capitur etiam Passiuè. Eidem Epist. 7. τοῦτο τὸ λεχθὲν ὑφ' ἡμῶν, hæc dicebantur & suadebantur à nobis.
Παρακελευστικός, ἡ, adhortatio, admonitio, cõsolatio, prouocatio, Thucyd.
Παρακέλευσμα, ατος, τὸ, admonitio, adhortatio, exhortatio, Plat. in Epist. ¶ Παρακελεύσεις, ὗ ἡ, idem, Thucyd. ¶ Παρακελεύσεις ἀπὸ τινος, ab ipso corrogatus, Thucyd. ¶ Παρακελευστικὸς, adhortatiuus, Poll. παρακελευστικὸν τὰ πάθημα, id est, elasticum.
Παρακέλλω, hortor, παρακέλλω σε, Thucyd.
Παρακεντίζω, adequito.
Παρακέντησις, ἡ, medicitia vocatur curationis genus quod punctione fit acu traiecto.
Παρακεντητὴς, οῦ, ὁ, stimulator equorũ, agitator equorum atque auriga, Galen. καὶ πάν. lib. 7. cap. 5.
Παρακερδαίνω, perperam lucror, vel amplius iusto & præter alios lucror, lucro deputo, Nazanz.
Παρακεφαλίδες, sunt ossis tibiæ excessus, Celso.
Παρακινδύνευσις, periclitor, Plutarch.
Παρακίνδυνος, periculum, discrimen, Thuc.
Παρακινδύνως, cum periculo attento, temerè vel audacius periclitor, Plat. Epi. 7. de Socr. πολλῷ παρακινδυνότερον παντὸς ἄλλου ἐπιχειρῶν ἀμύνεσθαι κοινοῖς, omnia pari potius constituit, quàm scelerum illis socius esse.
Παρακινῶ, μῶ, ἤσω, π. κηκα, permuto, transfero. Vnde παρακεκινηκότες, in furorem versi & furibundi. παρακεκίνημαι. Plat. in Phædro, τοὺς δὲ τὴν μὴ ὑπὸ τῆς πολλῶν δόξης ἐκδυσωπίζων δέ, &c. ¶ Item inuerto, peruerto, παρακεκινηκότες ἀπὸ λόγων, Dionys. ¶ Item labefacto, Gregorius καὶ ἐκ τοῦ πολλοὺς δὲ τῶν πιστεύειν τὰ χριστιανῶν μυστήρια παρακινῆσαι. ¶ Item prouoco, permoueo, irrito. ¶ Itẽ indecore & instabiliter moueor, Aristoph. βαβαῖ ἰδοὺ, σκίνει, ἐμὲ μὲ παρακινοῦντ' ἤδη, animaduerte num inter verbera indecorè tibi moueri videbor.
Παρακλασμα, τὸ, peruersio, παρακλάω.
Παρακλαυσιωκῶς, pro παρεκστατικῶς, fanaticè, Plutar.
Παρακλείω, admiseeo.
Παρακλείω, μῶ, εἴσω, includo.
Παρακλαίω, fussurror, Accus. Naz. in Orat.
Παρακλαστεύω, ὁ, simul seruiens, ferulus aeripetitus.
Παράκλησις, εως, ἡ, obtestatio, supplicatio, monitio, adhortatio, Polyb. li. 5. παράκλησιν ἐν ἀσυνθέτοις ἐποιοῦντο ἀεὶ ταῦτας ταῖς πόλεσι. ¶ Item consolatio, Phalar. in Epistol. & Chrys. de officio Episc. πολλῶν μοι παρεῖχε τὴν παράκλησιν. ¶ Accipitur nonnunquam pro rogatione, aduocatione, ac deprecatione aduocati vt adsit iudicio vel concioni, Demosth. ἀφεὶς γὰρ.
Παράκλητος, ὁ, aduocandus, inuocandus.
Παράκλητος, ὁ, inuitatus.
Παρακλητικὸς, adhortatiuus, exhortatiu⁹ Quint. consolatorius Cicer. consolabilis Eidem.

Παρακλητὸς, ὁ, accersitus & rogatus, patronus, consolator, Ioan. cap. 14. ¶ Παράκλητος, ορος, idem.
Παρακλείω, excludo.
Παρακλίδη, declinando, sedendo, quasi deflexim, Apoll. 2. ¶ Item dissimulanter, Ο'Γ. 8.
Παρακλίνω, ρ, Θ, ὁ, prostrat⁹, acclinatus, Epig.
Παρακλίνω, μ. ινθ. πκα, auerto, inclino, deflecto, 2. Argon. κλίνε παρακλίνας, inclinans caput & auertens. Aristot. in Rhet. pro incito accipit. ¶ Item pro diuertor. ¶ Παρακλίνειν pro ἀποκλίνειν, Dionys. de sit. orb. 1. adiacet. ¶ Itẽ adaperio, παρακλίνω, Aristoph. in Pace.
Παράκλινος, assessor, qui vnà discumbit, Xenop.
Παράκλυτος, infamis, famosus.
Παρακλύω, παρακλύω, non pareo, in Epigr. Genit.
Παρακμάζω, μ. άσω, π. ακμα, senesco, vigore decresco, marcesco ætate. παρακμάζοντες κινδύνῳ, inclinato decedentéque periculo, Dioscor. lib. 6. cap. 4. ¶ Παρακμασμὸς, quasi effœtatio, Theophr. 1. de caus. ¶ Παρακμαστικὸς, languidus, remissus. παρακμαστικὸ ὠλένι, æt as iam vergens & inclinata, Galen.
Παρακμὴ, ἡ, languor & remissio vigoris, Gal. remissionem febris significat. ¶ Est etiã senilis ætas, quando iam robur consenescit.
Παρακμὴν, τὸ, In crure quemadmodum in brachio duo ossa: quorum alterum furam vocat Celsus, παρακμὴν Poll. profectò éque facile minus. Alterũ πορονίμην vocãt Græci & κερκίδα, i. radium: Anatomici facile maius.
Παρακνίζω, irrito, vellico, Chrysost. ἀεὶ ἐκνίζω.
Παρακοὴ, desipere, παράνοια, παραφρονεῖν.
Παρακοὴς, ὁ, contumacia, Synes. ¶ Item praua auditio atque doctrina quã quis à malo præceptore didicit. Plat. Epist. 7.
Παρακοιμάομαι, excubo. ¶ Παρακοίμησις, ὁ, excubitor. ¶ Παρακοίμησις excubiæ.
Παρακοιτέω, accubare, excubare, Plutarch.
Παρακοίτης, ὁ, coniux, vir, maritus. ¶ Παράκοιτις, ὁ, coniux, vxor. ¶ Παράκοιτις, accubitus. ¶ Παράκοιτος, ὁ, concubina.
Παρακολλησις, glutinandi vim habens Cels.
Παρακολουθέω, ὦ, iuxtà sequor, & cingo latus Horat. affector, comitor, Lucia. in Alcyone, παρακολουθεῖ τοῖς ἀθρόοις καὶ φύσει, homines naturaliter comitatur. ¶ Παρακολουθῶ, relatũ ad animũ, i. σωνίημι, percipere atque intelligere, vt Latinis assequi. Æschin. ἐμοὶ τὰ βουλήματα οὐ ἀκούσῃ, ἢ ὃς σὺ οἶχι τὰν νοῦν, ἢ παρακολουθῶν; ἄλογος εἶ.
Παρακολούθησις, εως, ὁ, sequela Gell. lib. 6. c. 1.
Παρακομιδὴ, ἧς, ἡ, aduentus, transmissio, portatio, vectio, subuectio, aduectio.
Παρακομίζομαι, aduenio, me recipio, præterueho, assumo. παρακομίζονται τὰ ὅπλα, appellunt, Thucyd. τὰ ὅπλα καὶ κράνεγος ἐκόμισε παρακομίζεσθαι, arma aduertus Cæsarem non pro Cæsare capere, Plutarch. in Othon.
Παρακομίζω, affero, impello, porto, importo, ex-

cipio, reduco: ita accipit Chrysost.

Παρακόμαι, Comicis, Poll. comati, comatuli.

Παρακονάω, acuo, Galen a lib. 5. cap. 6. hist plant. Theophr. ¶ Est & inter osculandū demulcere barbam & genas, Hesych. & Suid.

Παρακοπή, ἡ, q. abscisio. ¶ Itē dementia, delirium, Gal. παρακοπὴ λύσσης, ἢ φρενῖτις. Dioscor. de hyoscyamo l. 4. c. 69. παρακοπὴν ἐμποιεῖ τοῖς, Plin. lib. 25. ca. 4. ait, mentē tentat.

Παρακοπικός, & Παρακοπώδης, ἡ, ὠδες, φρενητικός, dementi, Galen.

Παρακόπτω μ. ὀνῶ, π. ὀψω, ferio, cudo numos adulterinos. Hinc παρακεκομμένον νόμισμα. ¶ Transfert verū παρακεκομμένος αὐτὸς, impios & prauos, Aristop. A charn. ἀλλ' ἀδόκιμα μεταφορὰ παρακεκομμένα, &c. ¶ Item fraudo: & quod dicit Terētius, damnum do, Eidem in Nebul. νῦν' ἀργύριον μοι παρέκοπτε δηλονότι ἀφ' ἑαυτοῦ. ¶ Παρακόπτω, deliro, παραφρονῶ, Aristot. περὶ ἀναισθησίας καὶ ὕπνου.

Παρακρούω, verro, orno, παρακλινῶ, Phrynic.

Παρακόσμως, inhoneste, indecore Cicer. Ioseph.

Παράκοισις, deceptio, fraus.

Παρακουσμα, ατος, τὸ, prava doctrina, exitiosum acroama, cum quis malè audiendo mala opinione imbutus est. Plat. Epist. 7.

Παρακούω, μ. ὔσω, π. ακουσα, oscitanter negligenterque audio. Genit. Polyb. in Epit. ¶ Item nō obtempero, Lucia. in Cancaso, ἀλλ' ἐοὶ μὲν ἀκουσόμεθα τοῦδε τοῦ κριτοῦ παρακούσαντες τῶν ἐντολῶν. ¶ Item subauscultādo vocem aliquorū excipio, & procul quid narrēt attēdo, vt Cicer. dixit 2. de Orat. Et Plaut. clām sublegere sermonē aliquorū. Aristop. Ran. ἢ παρακούσω δ' ἀποστὰς ὅτου λαλοῦσι; & Coryceum agens cū loquatur dominī? ¶ Παρακούω interdum pro ἀκούω, audio, Herodot. παρακούων τῇ ἐκείνου τοῦ τέχνου, audio de illius artificio.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmor.

Παρακρεμάννυμι, ἀσω, π. ασα, suspendo, Actiu.

Παράκρημνος, ου, ὁ, præceps.

Παρακρίνω, ex aduerso cōpono & cōparo, ex aduersum instruo aciem, Plutar. παρὰ τὸν ἀδελφὸν ἀκροβολισμὸν, ex aduerso instructis peditibus.

Παρακρουστὴς κνημίδος, contumacia, Ioseph.

Παράκτωρ, ορος, ὁ, Cyrillo est qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt.

Παρακρύζω τὴ χρόᾳ, colorem croci imitari, Dioscor. lib. 5. cap. 137.

Παρακροτέω, μ. ὔσω, adhortor, dehortor, incēdo, Lucian. ὁ δὲ ἀδελφοκτονεῖ τε τὸν ὄμιλον, applaudit, seu plausu ad humerum facto exhortatur.

Παράκρουσις, propriè maligna succussio in appendendis vel admetiendis: aut vox est palæstræ, quasi supplantatio, depulsio. Hinc p. fraude ac fallacia sumitur, Comm. Aristop. in Equit. ¶ Παράκρουσις etiam mentis cōcussus atque emotio, delirium, Galen. ¶ Παρακρουστικὸς πάθος, delirium, affectio in deliriū impellens, Eidem ad Glauc.

Παράκρουσις, ως, ἡ, stultus, μωρός.

Παρακρουστικός, deceptor, fallax, Poll.

Παρακρούω, σω, π. κρα, & ἀδελφοκρούομαι, ὀμαι, ὀσμαι, callidoque luctę artificio aduersarium supplanto. Plat. in Critone hoc à luctatoribus transtulit, ὡς ἀδ στι, inquit, ἀδελφοκρούσῃ τὰ σκέλεα ξυμφορά, nequaquam hæc præses calamitas te supplātabit & euertet. Sic & trāslatē pro depellere atq; abiicere, Gregor. ἀπὸ τῶν ἔξωθεν σοφίας ἀδελφοκρούσθαι τοὺς ἀλλοφύλους, profanis literis atque doctrina veritatē eludere atq; refutare. ¶ Παρακρούομαι, π. ὔσομαι, circumuenire, fallere, decipere atq; ludificari, Aristot. in Equit. & Demosth. οἱ δικασταὶ παρακρούεται. ¶ Παρακρούομαι Palmer. fallor, decipior. Lucian. Actu. ἀνθρώπινα παρακρούσματα ὄντα ego te circumueni & fefelli?

Παράκτης, litoralis, in Epigr.

Παρακτάομαι, ἀσίσκω. παρακτῶμαι propè possidere, Theophil. lib. 2. Instit.

Παράκυνος, venator, qui canes venaticos ducit.

Παρακυτίδιος κύμα, litoreus fluctus, in Epigr.

Παρακυτικός, qui producendi in esse vim habet substantiāque creandi, Procl. de Deo.

Παράκτιος, ου, ὁ, litoreus, litoralis, Sophocl.

Παρακυτόω, introducere, Herodot.

Παρακύπτω, proclinato capite in obliquum aspicere, vt loquitur Plin. obiter atque per transennam intueri, Aristoph. in Pace, & Lucian. ἀλλ' ἴσως, κἀκεῖνά σ' ἐμοῦ παρίκυψα πρὸς τὰ κιθάρια, postquā ad ista vestra dogmata aspicienda oculos detorsi atque incubui. ¶ Παρακύψις, introspectio. Hinc proverbium ἐπὶ ὄνου ἀδελφοκύψεις, de asino, qui cum ab agatone neglectim ageretur, in transitu caput in tabernam inserit, & vasa euertit.

Παρακωμῳδία, in Comœdia hominum mores & vitia perstringere atq; describere, Basil.

Παρακωλύω, retentio, dilatio, Thucyd.

Παραλαλέω, nugari, obloqui.

Παραλαμβάνω, μ. παραλήψομαι, π. παρειλήφα, assumo, suscipio, vt successor facit qui prouinciam accipit. Demosth. Itē deprehendo, promoueo, capio, amplector, suscipio curādum Galen. l. 2. ad Glauc. ¶ Item à maioribus accipio, & quasi per manus traditum accipio Plat. 1. de Rep. & Aristid. in Panath. ¶ Παραλαμβάνω, socium adiungo vel admitto. ¶ Προφιλικῶς λαμβάνω, amicè excipio. Thucyd.

Παράλαμψις, εως, ἡ, caruncula quę multū lucet in oculo, vel resplendens cicatrix in nigro oculorum, Galen apud Hippocr. in Gloss.

Παραλαυδάνω, lateo: quære Λαυδάνω.

Παραλέγομαι, præternauigo, prætereuhor, Actor. 27. παραλέγοντο τὴν πρῶτον, Cretam legebant.

Παραλέγω, μ. ξω, π. ειξα, inhoneste rem facio & lucror, ἀδελφοδωρέω, apud Hippocr.

Παραλείπω, μ. εἰψω, π. φα, omitto, dimitto, relinquo, Actiu. Accus. Aristoph. in Auib.

Παραλεῖπες, nautæ, Poll. sed Hesych. ἀδελφοπλόοι.

Παραλείχω, illinere, Aristoph.

Παράλειψις, εως, ἡ, omissio, prætermissio, prætēritio, occupatio in Rhet. ad Heren.

Παραλέχομαι, μ. ξομαι, π. εγμαι, accumbo, vel accubo, adiaceo Colum.

Παραλήγω, & Παραλήω, desino.

Παραληπτέον, complectendum est, admittendum est.

Παραληρέω, μ. ὔσω, π. ησα, deliro, Arist. in Ran.

Παράληψις, εως, Polyb. l. 1. successio: & assumptio.

Παράλια, ας, ἡ, regio maritima. αἱ τῶν ἀδελφίας πόλεις, vrbes maritimæ, Plutarch. in Pericl.

Παραλιθάζω, lapidesco Gaz. libr. 3 de plant. cap. 9.

Παραλιμπάνω, μ. ἀνῶ, prætermitto, Actiu.

Παράλιον, genus tithymali herbæ.

Παράλιος, ου, ὁ, ἡ, maritimus, litoreus, ἀδελφὸς ἀκτὴ, Eurip. ἀδελφὴ πίτυς, maritima pinus, Theophr. li. 3. hist. plant. cap. 10.

Παραλλαγὴ, offendo, παραλλαγὴ τοῦ ποδός, Apoll.

Παραλλαγὴ, ἀγωγὴ, ὁδὸς, ἡ, alternatio, i. per vices mutatio Festo, commutatio, Theophr. hist. l. 6. ¶ Plat. pro hallucinatione & aberratione vius est. ¶ Παραλλαγὴ, idem, ἀδελφαγὴ τῆς κινήσεως, vicissitudo inæqualitatis, Plutarch. in Numa.

Παραλλὰξ, vicissim, alternis siue alternè Plin. alternatim, Sophocl. in Aiace, ἦστε ἀδελφαλλὰξ πως ἔτη, hęc, inquit, vicissitudinem habēt & commutationem.

Παραλλαξις, ἡ, permutatio, vicissitudo, Procl. ¶ Item differentia, Plat. in Polit.

Παράλλακτος, ου, ὁ, ὁ, mutabilis.

Παραλλάσσω, ξω, π. αξα, alterno, immuto, vario, ἀδελφαλλάσσω τὰ ἐν ἑαυτοῖς ὄντα, Theoph. hist. dentes serrę alternos variare. ¶ Est item ἀδελφαλλάσσει, discrepare, differre, nunc hoc nunc illo modo credere, Eidem histor. li. 6. πολλάκις γὰρ τοῦτο δοκεῖ ἀδελφαλλάττειν, i. mulcum ab aliis differre atque variare. ¶ Significat etiam præterire, & superare, Synes. ἢ τὸν φάσγανον μήποτε παραλλάξαντες μάτην ὑπὲρ μισοῦντων ἐμέθεν. Herodot. ἐλίσσοντες τοὺς γόνυς ἀδελφαλλάξαντες, quibus parum abfuit, quin mutuò obuiam fierent. ¶ Item aberro & per errorē in aliud incurro quàm constitueram, Plat. οὐ ἀδελφαλλάξει τῆς αἰσθήσεως τὸ σημεῖον, non aliud pro alio offendunt & nanciscuntur. παραλλάξας τόπον ἑκάτερον, illum locum declinat, Plutarch. in Themist. ¶ Hinc Παραλλαγὴ, admirandus, inusitatus, vt Diodor. dixit παραλλαγῆναι τοῖς μεγέθεσι τῶν ὄφεων.

Παράλλαξ, Aduerb. vicissim & alternis, Isocr.

Παραλληλίζω, μ. ίσω, π. ισα, inuicem comparo atque è regione colloco.

Παραλληλογράφος, schema de quo Eustat. Iliad δ.

Παραλληλόγραμμος, ex aduerso posite lineæ.

Παραλληλογραφία, figura poetica, quū duæ dictiones synonymę pariter ponūtur, vt ἄκων ἑκών, ix. C. Quint. vocat verborum idem significantiū congregationem, lib. 9. cap. 3.

Παραλληλόγραμμος, mutuus, inter se compositus, atque è regione collocatus, æquè distans, ἀδελφαλλήλοις σπουδαῖς ἢ ἐμφύλιοι, acerbos similes & æquales, Plutarch. in Lycurg. ¶ Vocāt Astronomi & Mathematici ἀδελφαλλήλα, in sphæra, lineas rectà paribúsque inter se spatiis in altum surgentes.

Παραλληλος, cōparate, cōpositè, Arist. de mund.

Παραλογισμὸς, deceptio.

Παραλογία, opposita est analogię.

Παραλογίζομαι, ισθμαι, π. ισμαι, & Παραλογίζω, decipio falsis rationibus, falsa argumentatione vror, illudo, Lucian. in Prometheo, τὸν δι' ἀδελφαλογισμῶν, Iouem circumuenisse.

Παραλογισμὸς, ου, ὁ, deceptio per falsas ratiocinationes, fallax conclusio & captiosa.

Παραλογιστὴς, οῦ, ὁ, deceptor, ἀπατεών.

Παραλογιστικὸς, οῦ, ὁ, captiosus, fallax.

Παράλογος, deceptu facilis, Polyb. lib. 5.

Παράλογος, qui præter opinionem & repentè accidit, inopinatus, inopinus, absurdus, inopinabilis Gell. ἀδελφαλογος ἐπιγένεται, subit' successus, Plut. in Rom. οἱ μὴν ἀδελφαλογον γίγνεσθαι, nisi quid inopinatum acciderit, Thuc.

Παραλόγως, præter opinionem, temerè, præter spem, inopinato, inopinatè Liu.

Πάραλος, ου, nauta, remex, Aristop. ¶ Ἡ πάραλος νηῦς, paralus nauis: de qua Plutarch. in præceptis Polit. & Interpr. Demosth. in Oratione in Midiam, & Suid. ¶ Dicebatur & eo nomine iudicium tribuariū Athenis, in qua significatione nonnulli παραξύονται ἀδελφάλῳ. ¶ Item παράλιος, ἀδελφάλιος, ἀδελφάσιος, maritimus, Sophocl. in Aiace.

Παραλουργὲς, τὸ, purpurę additamentum habens, Poll. quod vtrinque attexam habet purpuram.

Παραλουργὴς, qui non sunt in pretio, Hesych.

Παραλοῦσθαι, iuxtà lauari, Aristoph.

Παράλτης, accola Alpium, Plutarch.

Παραλφία, Poll. gibbus pertendens ad iugula.

Παραλύω, obtorquere, vitilīs modo atque viticis torquere, Theophr. hist. pl. li. 5. cap. 2.

Παραλύομαι, languesco, rcioluor. παραλελυμένος, dissolutus, Act. 8. ¶ Item sum immunis. ἀδελφαλύονται τῆς λειτουργίας, immunes sunt, Polyb.

Παραλυπέω, lędo, officio, infesto.

Παράλυσις, εως, ἡ, paralysis, remissio, laxatio, resolutio, Galen. Comment. l. 4. εἰς τὸ περὶ διαίτης ὀξέων. & in lib. Finitionum.

Παραλυτικὸς, οῦ, ὁ, paralyticus, resolutus.

Παραλύω, μ. ὔσω, π. υκα, soluo, libero, enervo, immunē facio. παραλύειν τὸν ἀρχὸν, à præfectura amouit, Thuc. ¶ Itē Accu. & Ge. παραλύειν τινὰ τοῦ κατηγορεῖν, pœna eximere, Lucia. παραλύειν ἑαυτὸν ξύλοις τινὸς, mortem sibi conciscere, Plutarch. de Cleopatra.

Παράλωρος, tegmen quoddam.

Παραμάσσω, aberro, Χαυνολογέω.

Παραμυθία, ἡ, præscriptio, translatio.

Παράμυκτος, ὁ, ἀδελφάμυκτος, parasitus.

Παραμείβομαι, ἐμοῦμαι, π. ειμαι, retribuo, re-

Universidad de Deusto
Biblioteca

spondeo, Homer. ¶ Item transeo, prætereo, ingredior, Accus. παρὰ τὰ ὡρισμένα πορεύεσθαι, in Epigr. ¶ Item vicinus sum. ¶ Pro prætereuehor, Basil. ἵνα καὶ ἐκ παλαιᾶς ἀλλήλοις ὁμιλῶμεν. ¶ Παραμείβομαι, εἶφω, ῶ, idem. ¶ Aliquando traduco, Nonn. ¶ Aliquando permuto, 2. Argon. ¶ Item prætereuehor, Idē, κάλπην ἁρμάτων παραμείβου.

Παραμελῶ, negligo, sperno, Gen. Xenoph. εἴτε παρημέλησάς τι τῶν ἐμῶν, si quid marrem neglexisti. ¶ Est item prætereo in testamento.

Παραμένω, manſit, adeſi, cupit.

Παρομνήσκω, memoro, Genit.

Παραμένω, μενῶ, παρέμεινα, ἀσίστο, permaneo, persisto, Neutr. Dat. Plat. in Apol. ἀλλὰ μοι σῴζεσθαι παρὰ τούτοις χρῆναι, apud me tandiu manere.

Παραμήνη, ὁ, paramese, musicus sonitus, vide Aristot Probl. Segm. 19.

Παράμεσος, digitus medio proximus, Poll.

Παραμετρῶ, annumerare, comparare, Dat. Lucian. Οὔτω γὰρ ἂν τὰ μέγα ἀγχοῦ μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετρήσειεν, si cum paruo conferatur. ¶ Item prætereo nauigando, Apoll. Rhod.

Παραμήκης, ες, τὸ ῆς, oblongus.

Παραμηρίδιον, & παραμήριον apud Poll. i. femina.

Παραμηρίδια, Xenoph. femorum siue feminum tegumenta, & arma, feminalia siue femoralia Suet.

Παραμένω, propemodū, ferè, penè. παραμενῶ ἄλλοσε ποτὲ τρόπε, Isocr. propemodum interii.

Παραμάχητος, ου, ὁ, citra certamen victor.

Παραμύθιον, παραμυθία, moror, in Epigr.

Παραμιξολυδιάζω, transcendere mixolydiū cātum, quod in antiqua musica non licebat.

Παραμίγνυμι, admisceo, Accus. Aristoph.

Παραμονή, ῆς, ἡ, permansio, perseuerantia, χαρτερία.

Παράμονος, perdurans, stabilis, Aphrod.

Παραμόνιος, constans, χαρτερός, fortis.

Παραπλέκω, implico & intorqueo capillos, religo comam, Eustath. Iliad χ.

Παραμυθοῦμαι, μυθήσομαι, consolor, do cōsilium, Accus. Plut. in Alcibiade. ¶ Παραμυθεῖται apud Hermog. est artificio emollire quæ asperius dicta sunt.

Παραμυθητής, οῦ, ὁ, Hesych. consolator Cicer.

Παραμυθία, ας, ἡ, consolatio, solatiū, adhortatio, Chrys. de ofic. Epiſc. ¶ Παραμυθία, Hermog. figura orationis emollient quod asperè dictum est: quæ & correctio dicitur.

Παραμυθικός, ἡ, ὁ, consolatorius, consolator, afferens consolationem.

Παραμύθιον, ου, τὸ, solatiū, adhortatio, auxilium. παραμύθιον ἰᾶσθαι, i. remedium, Plat.

Παραναγιγνώσκω, ex aduerso lego, Demost καὶ παρανέγνω. ¶ Isocr. perperam prælego & recito.

Παρανδάνω, illabor.

Παρανεῖμαι, circumhabito, accolo, Dionys. de sit. orb.

Παραναλίσκω, perperam consumo, Nazanz.

Παρανάλισκω, μ. ἀσω, consumo, Accus. Nazanz.

Παρανάλωμα, superuacaneus ac inutilis sumptus, Synes. τί γὰρ ἄλλο ἢ τοῦτο ἐστὶ τὸ χρέος παράλωμα; quam frustrà tempus conterere?

Παρανασταίνω, à resurrectione aberrare, Gaz.

Παρανατέλλω, ειλῶ, τὸ, sidus orienti iuxta aliud.

Παρανατέλλω, iuxtà orior, oboriior.

Παρανέμομαι, transmitto, Apoll. 2. Argon.

Παρανδρίζω, nerues resoluo, eneruo, male chordas intendo, Aristot. de hist. 7.

Παρανίσχω, emineo, cōtrà vel extrinsecus tollo.

Παρανέω, idem quod παρανήχομαι.

Παρανάλωσις, συμφορία, cumulo, aggrego, Apollon.

Παρανέτης, ου, Paranete, vnᵉ ex 18 qui φθόγγοι nominitōsque dicuntur, Arist. Probl. Segm. 19.

Παρανήχομαι, ὀξύνομαι, πλήσω, adnato, præterfluo, Dat. Plutar. in Themist.

Παράνοε: vnde ὁδὸς παράνοος, i. cogrego, Thucyd.

Παρανύω, q. adflorro.

Παρανθῶ, extincta fuerit ira.

Παρανίσχω, ex aduerso vel extrinsecus attollo.

Παραπαίω, deliro, Aristoph. πρ.

Παραπαιστικός, deliriū, deliratio Cicer. παραπαίοντες γνώμης, mentiæ accusare, Plat. de Leg.

Παραπαμπαία, figura apud Rutil. Lup.

Παραπαμπίδαι, contra leges fieri, contra leges & iura malis affici, Demoslth.

Παραπαμπάω, μ. ἀσω, violo, aduersus leges facio.

Παραπέμπω, πεμῶ, τὸ, & Παραπομπή, ῆς, ἡ, iniquitas, quasi transgressio legis, prævaricatio: παραπομπὰ καὶ σφάλματα ἐν τῷ διάγειν, in cultu victúque modum excedens lautitia, Thuc.

Παράπεμπος, ου, ὁ, iniquus, legis violator, scelestus παράπεμπε χρόνε, rogationem ad populum fero legibus contrariā, aut cōtra legem interdicta aliquid promulgo, decreta à lege abhorrentia scribo, Æschi. παράπεμπον γράφειν dicebatur actio legis perperæ latæ, Eidem.

Παράπεπος, iniquè, præter jus, nefariè.

Παράπεπε, è regione, sic etiam dicuntur τὰ κρημνώδη καὶ γέλασα, præcipitia & prærupta, Iliad. φ.

Παράπεπος, ου, ὁ, obliquus, accliuis pariter & declivis.

Παρανακτίδιον, pernocto, circum excubo.

Παρανύμφιος, & παρανυμφίδιος, ὁ, q. iuxta nymphā sedebat, auspex, Poll.

Παρανύσσω, extimulo, peruello, astringo.

Παρόξυς, ὁ, ἡ τοῦ παρόξυος, ὅτε τοῦ παρόξυνε insiliens.

Παρόξυνος, illegitimus, peregrinus, ignobilis.

Παραξίνω, adrado, in Epigr.

Παροξίνω, indigné.

Παραξιφίδιον, gladiolus, pugio, sica, vt Hieronym. exponit in cap. 5. Michææ Prophetæ.

Παραξόνιος, in axe idem est quod ἐπίζυγος.

Παραξύνος, periculosus, Aristoph.

Παραξύνω, Interp. Aristoph. in Auib. abrasum.

Παραξίνω, adrado, in Epigr. παραξίνω.

Παράπαγος, ος, ὁ, insanus, παραπληξὸς παραπαίων φρ

Παραπαίω, μ. ἀσω, π. αικα, erro in sermone, vacillo, desipio, παρεφ. Aristop. in Plut. δύο παραφθείσαι συνέπαισάν τε λόγοις καὶ παραπαίσαι.

Παράπαν, omnino, prorsus, Aristoph. in Plut.

Παραπαντάω, occurro.

Παράπασμα, aspergo, inspergo.

Παράπτω, fallo: vnde παράπτας, decepit.

Παραπείθω, μ. εἶσω, π. ἔπεικα, dissuadeo, persuadeo, in pravm propello, Accus. Argyrop. exponit παραπείσεις, pericula aggressus, apud Aristot. li. 4. Ethic. c. 3. Aretinus, lacessens: antiquus interpr. commouens.

Παραπεμπτήρ, ἀδιτor, tento, cū Infini. Herm.

Παραπλανῶ, circumdolo: decipio, Nazanz.

Παραπέμπω, & Παραπομπεύω, μ. ἐψω, π. ομπα, mitto, trāsmitto deduco, comitor. παραπομπεύειν ἐξιόντα καὶ δεῦρο παρόντα, Camillum plausu & clamore domum reduxerunt, Plut. in Camillo. ¶ Item auerto, amando à me, auersor. Lascar. παραπέμπω τὰ ὄμματα, oculos auertere. παραπέμποντες τὰ τῆς βασιλέως διατάγματα, spernentes regum iussa, lib. Esther.

Παράπεμπτος, ἡ, ὁ, ἐξόριστος, hæreo, Dat. Isocr.

Παράπεπλος, ος, ον, scaturibundus.

Παράπλους, Dion. ὁδὸς 519. qui iuxtà cecidit.

Παράπλωτος, ος, ον, foliis aut laminis rectus.

Παράπτωμα, ατος, τὸ, velum, tegmentum, tapetum. παράπτωματα μηδικὰ, aulæa Medica, Aristophan.

Παράπτω, μαι, aduolo. ¶ Παραπτάμενος, aduolauit, Arat. ὡς οἱ παραπτάμενος ὄρνις ἀλάστορος βοᾷ. Tamen ita vertit Cicer. Et elata ma ge paula eſt Aquilonis ad aurat.

Παράπτωμα, τα, instrumēta astronomica quibus ortus occasúsque siderum tempestatiq; significationes cognoscuntur atque inueniuntur, Laert. 8. Vitruu. l. 9. cap. 7. & Suid.

Παράπτω, ψω, ξω, π. ηχα, affigo, infigo, Act. & in voce Patauia παραπήγνυσθαι pro eodem, Aphr. in præfatione lib. 2. Probl. εἰκότως ἀρχὴν παραπήξατο, i. constituit.

Παραπηδῶ, transilire, Accus. Æschin.

Παράπηχυ, Poll. os minus cubiti.

Παραπήγνυμι, genus vestis versique purpuram habenti, Hesych. apud Poll. vero παράπηγμα.

Παραπικραίνω, ανῶ, π. ανα, irrito ad iram.

Παραπικρασμός, ὁ, irritatio, exacerbatio.

Παραπίπτω, prolabor, allabor, cōtingo, accido, Plat. de Leg. 4. τὰ πολλὰ τῶν παραπιπτόντων ἐκ τύχης πάσιν ἀνθρώποις, i. euenire, contingere. ¶ Significat etiam παραπίπτω, q. παρεμβάλλω ἑαυτόν, i. intercalare, interferere, interlabi.

Παραπλάγιος, paulum lateralis.

Παραπλάζω, seduco παραπλάσας τῶν λόγων, abo rationis ferie abduxit, Philostr. in Heroic.

Παραπλάσιος, multò plures.

Παράπλασμα, Hesych. cera qua in libris quæ tiones aut quippiā aliud notamus, vt apud Ciceron. cerulæ miniatæ, & cerę miniatulę.

Παραπλάσματα, sordes in tibiarum foraminibus, Eidem Hesych.

Παραπλήσσω, illino.

Παράπλεως, ω, plenus.

Παραπλέκω, attexo, admisceo, adlicio, annecto, Basil. παραπλέκειν τῷ λόγῳ, orationi attexere.

Παραπλέω, μαι, Epigr. prætermauigor, prætercor.

Παραπλήδια, τα, arma quæ tegunt equorum latera, Xenoph. παρίππιος ζ.

Παραπλέω, μ. εὔσω, π. εὔκα, & πλώω, ῶ, & πλῶ, nauigo, prætermauigo, prætereuehor, oram lego, soluo. παραπλεῖν πεζῇ, pedestri itinere transmittere, Thucyd. ¶ Cum Accus. παραπλεῖν χώραν, regionē nauibus ambiens, Plut. in Themist.

Παραπληξία, dementia, fluxio ex apoplexia in partem aliquam decumbens, Galen.

Παραπλήσσω, ττω, ξω, & Παραπλήττω, ἤρρωδα, infanus, excors, vesanus, Aristoph. in Plut. ¶ Est etiā indoctus, rudis, Eustat. ¶ Item inconcinnus, absonus, à politu chordarū absono & inepto, Aristoph. interpr. in Plut. ¶ Item percussus, aspersus. Hom. in Odyss.

Παραπλαγχθείς, ἐκ, vecors, stupidus, infanus, Sophoc.

Παραπληξία, ας, ἡ, insania, amentia, Galen.

Παραπλήρωμα, τὸ, παραπλήρωσις, Suid. quod infarcitur atque inculcatur iusto completóque oneri, Halicarnass. de Isocr. παραπλήρωμα λέξεων. ¶ Παραπληρωματικώτερος, ώτατος, q. completius, explicitius, Apoll. Gramm.

Παραπλήσιος, ου, ὁ, vicinus, absimilis, æqualis, πρὸς ὑδρωπικὸν παραπλήσιος, Dioſc. lib. 3 cap. 9. herba similis hyperico. τὰ ὑπὸ τὰ παραπλήσια, Galen. lib. 1. ad Glauc. omnino similis. ¶ Παραπλησίως, consimiliter, sic, similiter, Demosthen.

Παραπλήττω, perperam pulso & ferio: vt mali citharœdi dicuntur, quam inconcinne citharam pulsant. ¶ Transfertur etiam ad animum, pro mente peccellor. Interpr. Aristoph. in Plut.

Παραπλόκαμος, ὁ, crinitus, calamistratos capillos habens, crinibus implicitis.

Παράπλοκη, complexus, admixtio, Hermog.

Παράπλους, ου, ὁ, prætermauigatio, Thucyd.

Παραπορεύομαι, σοῦμαι, iuxta viam ito aut ambulo.

Παραπόνια, ων, τὸ, oleoleo, Genit. Dioscorid. lib. 2. cap. 18.

Παραπόρως, statim, continuò, propè. Sophocl. in Phil. παράπορα pro eodem.

Παραποδίζω, μ. ίσω, π. ικα, impedio, implico, Actiu. Polyb. παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν, vsum armorum impedire.

Παραπολύμαι, simul vestem exuo, Plat.

Παραποιέω, & Παραποιόω, adultero, falsò assimulo, & ne res agnoscatur corrumpo, vel immuto, Athen. li. 12. Πολλὰ ἂν τις τῶν παραπεποιημένων ἐν Σπάρτῃ εὕροι, ἅπερ ἐστὶν ἐπιτήδεια κακοεμφύλοις, immutauit ne ructum agnoscerent. ¶ Hinc Παραποίημα, & Παράποιημα, quæ sunt ad risum excitandum leuiter immutata, Aristot. 3 Rhet.

Παραποίησις, falsum, falsitas Cicer. παραποίησις γραφῆς, accusatio falsi, in Pandect. Græc.

Παραπολαύω, obiter fructū percipio. Παραπολαύειν δυάκις τὸν αὐτὸν γέροντα ἀφαυτῶντος, morte sua luit sui collegę temeritatem, Gaz. de Senect. ¶Ponitur & pro ἀπολαύω, i. fruor, Synes.

Παραπόλλυμι, intereo, depereo, Lucian.

Παραπόλλυμι, indecenter perdo, malè colloco.

Παραπολύ, valdè, multò, longè, vehementer, Aristoph. in Plut. Ἥκουσεν ἡμῶν παραπολὺ ἥκιστα ἀπιστῶν ἐγκαλούμενος, longè indignissimum. ¶ Cum Comparat. παραπολὺ μᾶλλον, multò magis, Thucyd.

Παραπομπεύω, & παραπέμπω, vt legēd. apud Poll. dicitur de pompa pedestri.

Παραπομπή, ambitio, pompa. ¶Item adductio, importatio, Demost. σίτου παραπομπή, commeatus apportatio. Παραπομπὴ διδόναι, Aristot. i. Œcon. comitatum præbere.

Παραπομπός, deductor Cicer. Hesych.

Παραπόντιος σῆμα, Epigramm. maritimum sepulchrum.

Παραπορεύομαι, ad latus incedo, adambulo, præterco, comitor, Aristot li. 6. Anim.

Παραποτάμιος, ὁ, ἡ, amnicola Ouid. Παραποτάμιος πόλις, ciuitas flumen accolens, Herodot.

Παραπρεσβεύειν, perpetrare, præter iussa agere. ¶Interdum μετέχειν, participare, Sophocl. in Aiace.

Παραπρεσβεία, ας, ἡ, perperam obita legatio.

Παραπρεσβεύειν, & Παραπρεσβεύεσθαι, & Παραπρεσβεύεσθαι, falsam legationem obire Cicer. vel falsò renuntiare legationem, vel sordide legationis munere fungi, Demosth. contra Timocrit. παραπρεσβεύειν εἰς Αἰγυπτίους.

Παραπρήθω, ξω, præter iussa facio, Herodot.

Παραπρίσματα, ramēta, scobinæ, scobes. ¶Hierocles veterinarios medicos ita vocat concretos humores in suris equorū, vulgò *suros*.

Παραπταίω, offendo, labor, erro in sermone.

Παραπτίσσω, præteruolans, Epigr. ¶Παραπτίσσω, præter mittit, præteruolare.

Παραπτύσσω, & Παραπτύω, ἄομαι, ἄσομαι, temerè & aberrante manu attingo, in Hippiat.

Παράπτωμα, ατος, τὸ, lapsus, erratum, delictum, peccatū, offensa, offensio. παράπτωμα, Galat. 6.

Παράπτωσις, allapsus Horat. prolapsio Cicer. lapsus, erratum, attritio parciū, Aristot. hist. Animal. lib. 2. ¶Item figura, quum casus pro casu ponitur, Interp. Hom.

Παραπυξίδιον, Poll. li. 10. lectica buxea.

Παραπωτός, supplicabilis, i. cui supplicatur.

Παρᾰρθρεῖν, articulationis atque iunturæ cōpagem peruertere, artus detorquere. Vnde παράρθρωσις, luxationis species, detorta iunctura atq; peruersa, Gal. 12. de vsu partium. ¶Παραρθρωτικὸς, ἡ, ὸν, idem.

Παραρρίγόω, π. ωσω, rigeo, in Epigr.

Παρασάριθμέω, adnumero, Phalar.

Παρασείω, in Epigr. abiicio.

Παράσειρος, ον, inutilis, vanus, animo suspenso, dissolutus, diffluens, Eustath. Iliad. ϛ.

Παρασπάζω, in Epigr. auerto, eripio.

Παράσπαω, affligo.

Παρασπείρω, μαι, σπερῶ, σπερῶμαι, σπαρῶ, praterfluo, Demosth.

Παρασπήγνυμι, discindo, disrumpo, perrumpo.

Παρασπετός, exorabilis, qui verbis flecti potest, Iliad. x. ¶Apud Suid. παρασπέτοις, i. παρηγορικοῖς λόγοις, i. consolatoriis verbis.

Παρασπεύω, ὁσω, π. ωσω, abiicio, dimitto, Acc.

Παρασπίζομαι, præteruolo.

Παρασπορίω, diffluo, elabor, Nazanz.

Παράσπορος, τὸ, funis tractorius quo nauis adducitur remulco, Xenoph in Omiss. Li. Apud Sophoc. cum simplici, scribitur.

Παρασπάω, dependeo, è cingulo suspendo, fluo.

Παρασπονδοποιός, naues ædificare, Herodot.

Παράστημα, quicquid cingulo gestatur, & quicquid ab alio pendet & annexum est, Lucian.

Παρατείνομαι, applicor, præparor. Παρατείνεσθαι, fabrico, Depon. (ωσω.

Παρατέτυμμαι, ὁσομαι, ὑσομαι, condio, cōpono, Accus.

Παρατίθεμαι, è cingulo suspendo, vel fucc. ago.

Παρατρέχω, viæ mensura apud Persas. Parasangæ constant tricenis stadiis apud Ægyptios, Herodot. li. 4. & 5. δύο παρασάγγας ἀπέχειν, Xenoph. distare sexaginta stadia.

Παρατρίβω, labefactare.

Παρατρύω, verro, orno.

Παρατυπόω, μι, ξω, refercio, Accus. & Genit.

Παράτυφος, simul iugatus.

Παρατίω, ad latus ostio atque agito, vt qui currit dimissas manus admotasque latcribus agitat, Aristot. Probl. Segm. 5. quæst. 8. ἡ ἐν ἵπποις παράτισις ἀφ' ἑτέρων ἀφ' ἑτέρους ὑπὸ τῶν χειρῶν. παρατίειν τὰς ἡνίας ἀφ' ἑτέρων ἐπ' ἄλλους, Aristot. Probl. Segm. 5. quæst. 8.

Παρατμήγνυμι, obligno, adnoto, asscribo, Aristotel. 1. Topicor. Παρατμηγνύειν δὲ ἡ πρὸς ἑκάτερον δύναις. ¶Παρασημαίνω, idem, Basil. in Hexaëm. ¶Παρασημαίνω, etiam pecuniam adulterinam signo, adultero. Hinc παράσημον ἀργύριον, pecunia falsò signata, subærata & adulterina. Et apud Demosth. pro Ctesiph. translatè Ἀφόρμους ἵστησι, malos orator.

Παρασημειόω, μ. ωσω, signo, adnoto.

Παρασημείωσις, adnotatio.

Παρασημαντέος, adnotandum.

Παράσημον, ου, τὸ, insigne. τὰ τῆς ἡγεμονίας ἀφ' ὧν σημείων, insignia imperii, Plutarch.

Παράσημος, ον, ὁ, insignis, insignitus Cicer. notatus, pulcher, inter alios conspicuus. Δίξα παράσημος, Eurip. obscura fama. ¶Τὰ ἄφατα παράσημα, monstrosa, prodigiosa. ¶Item nota, iudicia.

Παρασήμως, insignitè & cum additamento, cum nota, cum additione, insigniter, Theophr.

Παρασιτέω, ago parasitum, parasitor, publicè epulor, Plutarch in Solon.

Παρασιτικὴ, ars parasiti. Lucian.

Παράσιτος, ου, ὁ, ἡ, parasitus: & parasita Horat. ¶Ité qui publicè in Prytaneo vescebatur apud Athenienses, Athen. lib. [illegible]

Παρασκάζω, vnà contendo & pugno.

Παρασκάζω, ὁ, succenturiatus.

Παράσκιος, ὁ, ἡ, παρὰ σκιὰν, violo pacta, aliquē contra fidem fœderis violo, Accus. Plutarc. in Sylla.

Παρασπανδισμὸς, ὁ, violatum fœdus.

Παρασπανδιστὴς, ὁ, fœdifragus.

Παρασπανδιστὸς, fœderum violatio, ὑβρισμός.

Παράσπανδος ἐπιστρατεία, contra conuentum incursio, Thucy. ¶Παράσπανδος, perfide, Iliad.

Παρασπεύδω, assiando propè & propinquo.

Παρασπιδίαι, polles cardinum, antæ.

Παρασπιδίζω, μ. ίσω, π. ισα, præpondero.

Παράσπισις, ἄδος, ἡ, portic⁹, vel pars ædificii Græcique & παρόδους dicitur à Vitruu. li. 6. cap. 10. ¶Sed παράσπιδας à Xenophonte πρὸ τῆς ἐξέδρας, (i. excedras ipsi Vitruu.) author est Poll. lib. 7. ita appellari. ¶Παρασπίδες, lapides vtrunque oſtii latus munientes, vulgò *piedroits ou iambages*, antepagmenta Vitruu. lib. 5. cap 6. Poll. lib. 1.

Παράσπισις, ἡ, exhibitio eius pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo. Δοῦναι παρὰ δικάσαι τὸν ἐν ἐγγύῃ, dare cautionem iudicio sistēdi in Pandect. ¶Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in causis priuatis, Poll. ¶Ité alacritas, impetus animi, Polyb. lib. 3. ¶Item exilium, fuga eius qui extorris esse iussus est, Aristot. in 5. Polit. εἰ δὲ μὴ, Χαλεπωτέρα τινὶ ἐπιθεῖναι τιμὴ παράσπασις αὐτῷ, alioquin eos quoquo modo ciuitate procul summouere. ¶ Item documentū, demonstratio, significatio, Aphrod. Topic. 6. ¶Est præterea vilis ac ſtataria quædam negotiatio, pars vna mercaturæ, Aristot. πολιτ. lib. 1. cap. 7.

Παραστατέω, μ. ήσω, assisto, adsum, socius sum. ¶Pro auxiliari atq; opitulari, Aristot. in Thes.

Παραστάτης, ου, ὁ, parastata, astes, vt apud Æliā. vertit Gaz. miles qui præstitis. i. τὸν πρωτοστάτην lat' fulcit astando, Poll. Hinc pro defensore atque auxiliario ponitur, Xenoph. τίνας ἂν ἀφελητὰς ἢ παραστάτας ἔχοιεν πολιορκούμενοι; ¶Παραστάτης in choreis dicitur qui præsultori, & præceteri astat, ēliq; prior τῷ πρωτοστάτῃ appellato, Arist. 4. Metaphys. ¶Παραστάτης in Architectura, parastatæ Vitruu. & antę, vulgò *pilastres*. ¶Παραστάι in Anatomicis, meatus quibus semē genitale emittitur, Poll. & Galen. de Semine. ¶Παραστάτης etiā dicitur os ſiculū laryngis, quod quia ē literę figurā habet ὑοειδὲς dicitur. ¶Παραστάται, famuli tortorum, Etym. ¶Παραστατικὸς, ἡ, ὸν, q. repræsentatiuus. ¶Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intēdit is qui rē præsentem vendicaturus est: à παρίστημι pro repræsentare. ¶Item vim habens excitandi, animandi, atque irritandi. Ἀφροδίτης ἐγκώμιον ἐπαστατικὸν, inducens ad impetum furentem & infanum, Plutarch. in Lycurgo. ¶Item a-

Παρασταυρόω, fileo, æquanimis sum. μὴ ἀφροσυνίσητε· ὑμῖν τὸ ἐπίβουλον, 1. Reg. 6. ne cessetis pro nobis clamare. ¶Παράστασις, ἡ, reticentia. ¶Schema est tesse Lupo, cùm aliquid nos reticere dicimus, & tamen tacitum intelligitur.

Παρασταυρόω, assulto.

Παρασταφιδόομαι, accingor. ¶Cum Præpos. παρασταφιδόομαι ἐπὶ τὸν ἀφεστῶτα, ad circundandum muros me accingo, Thucyd. ¶Item suborno, occulta cudo consilia. Ἀφροδίσιον παρασταφιδοῦσι, Demosth. vt ficti subornare testem dixit Cicer. Quanquam & in bonam partem accipitur apud eundem Demosth. ¶Item apparo, Actiuè, meditor, comparo, instituo. Ἀφροδισιάζειν πρὸς τραπέζῃ, comparo exercitum, Thucyd. ¶Capitur item ἀφροδισιάζειν, pro ventrem purgare, 1. Reg. 24.

Παρασκευάζομαι, σω, π. σκα, præparo, apparo, dispono, suborno, sed ferè in bonā partem, Plat. in Apolog. αὐτὸν ἀφροδισιάζειν ἄσμενος βίᾳ πρᾶξαι, se comparare vt fit quàm optimus. ¶Ex cum Infinit. Ἀφροδισιάζει παρασκευὴ, facit offendere, Chrysost. νέος ἐφρόνει. ¶Παρασκεύασμα, apparatus, prouisio & præparatio Cicer. institutio.

Παρασκευαστικὸς, ὴ, ὸν, qui præparare nouit. Ἀφροδισιαστικὸς ἐγχρίειν, colorem cōmendabilem reddens, Dioscor. lib. 5. cap. 23.

Παρασκευή, præparatio, comparatio. ἐν συμπαρασκευῇ εἶναι, se comparabat, Thucyd. ¶Item meditata fraus, Demosth. ¶Item subornatio, hominum appositorum coetio, vel ad reos opprimendos, vel à pœna eximendos contra ius & æquum, Eidem Demosth. ὑπὲρ τῶν ἀφροδισιασθέντων συμμορίαν, vicit iudicio, inter coitionē, nec adornata aduocatione. ¶Item commeatus, suppellex, industria, Iocr.

Παρασκήνιον, ου, locus iuxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. ¶Item aditus & ingressus ducentes in scenam, Etym. & Demosth. Interpr.

Παρασκιάζω, vicinū tentorio habere, Xenoph. Οἱ ξυνέβησαν ἐμοὶ ἐσκίαζον μοῦ ὃν παρεσκήνουν.

Παρασκιρτάω, vibro, irruo.

Παρασκιρτάω, gestio, lætitia exulto.

Παρασκιρτάω, cauillor. Παρασκιρτίζω, idem.

Παρασκίρτησις, μ. ήσω, σω, σκα, procedo, improbe & contemptim irrumpo, Plut. in Cat.

Παρασκοπεῖν, ὁ, τὸν ἐν ἐξέδρᾳ, Aristot. in Rhet. sapere supra medicum.

Παρασκορδίζω, ὁ, aunulsio, quod auellitur, ramus aunulsus, Theophr. li 2. hist. plant.

Παρασπάω, auello, detraho, euello, aufero, Sophocl. in Electra. ¶Item latus traho, in latus deflecto & retraho, Galen. ad Glau. ¶Παρασπάω, idem.

Παρασπείρω, semino, iuxtà sero. Ἀφροδισιάζουσι, quasi συνεπείρουσι, Aphr. 2. de Animal. persperſum.

Παρασπίζω, vnà contendo & pugno.

Παρασπίζω, ὁ, succenturiatus.

Παράσπιος, ὁ, ἡ, παρὰ σπεῖσαι, violo pacta, aliquē contra fidem fœderis violo, Accus. Plutarc. in Sylla.

Παρασπανδισμὸς, ὁ, violatum fœdus.

Παρασπανδιστὴς, ὁ, fœdifragus.

Παρασπανδιστὸς, fœderum violatio, ὑβρισμός.

Παράσπανδος ἐπιστρατεία, contra conuentum incursio, Thucy. ¶Παράσπανδος, perfide, Iliad.

Παρασπεύδω, assiando propè & propinquo.

Παραστάδες, polles cardinum, antæ.

Παραστιβάζω, μ. ίσω, π. ισα, præpondero.

Παράστας, ἄδος, ἡ, portic⁹, vel pars ædificii Græcique & παρόδους dicitur à Vitruu. li. 6. cap. 10. ¶Sed παράσπιδας à Xenophonte πρὸ τῆς ἐξέδρας, (i. excedras ipsi Vitruu.) author est Poll. lib. 7. ita appellari. ¶Παράστάδες, lapides vtrunque oſtii latus munientes, vulgò *piedroits ou iambages*, antepagmenta Vitruu. lib. 5. cap 6. Poll. lib. 1.

Παράστασις, ἡ, exhibitio eius pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo. Δοῦναι παρὰ δικάσαι τὸν ἐν ἐγγύῃ, dare cautionem iudicio sistēdi in Pandect. ¶Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in causis priuatis, Poll. ¶Ité alacritas, impetus animi, Polyb. lib. 3. ¶Item exilium, fuga eius qui extorris esse iussus est, Aristot. in 5. Polit. εἰ δὲ μὴ, Χαλεπωτέρα τινὶ ἐπιθεῖναι τιμὴ παράσπασις αὐτῷ, alioquin eos quoquo modo ciuitate procul summouere. ¶ Item documentū, demonstratio, significatio, Aphrod. Topic. 6. ¶Est præterea vilis ac ſtataria quædam negotiatio, pars vna mercaturæ, Aristot. πολιτ. lib. 1. cap. 7.

Παραστατέω, μ. ήσω, assisto, adsum, socius sum. ¶Pro auxiliari atq; opitulari, Aristot. in Thes.

Παραστάτης, ου, ὁ, parastata, astes, vt apud Æliā. vertit Gaz. miles qui præstitis. i. τὸν πρωτοστάτην lat' fulcit astando, Poll. Hinc pro defensore atque auxiliario ponitur, Xenoph. τίνας ἂν ἀφελητὰς ἢ παραστάτας ἔχοιεν πολιορκούμενοι; ¶Παραστάτης in choreis dicitur qui præsultori, & præceteri astat, ēliq; prior τῷ πρωτοστάτῃ appellato, Arist. 4. Metaphys. ¶Παραστάτης in Architectura, parastatæ Vitruu. & antę, vulgò *pilastres*. ¶Παραστάι in Anatomicis, meatus quibus semē genitale emittitur, Poll. & Galen. de Semine. ¶Παραστάτης etiā dicitur os ſiculū laryngis, quod quia ē literę figurā habet ὑοειδὲς dicitur. ¶Παραστάται, famuli tortorum, Etym. ¶Παραστατικὸς, ἡ, ὸν, q. repræsentatiuus. ¶Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intēdit is qui rē præsentem vendicaturus est: à παρίστημι pro repræsentare. ¶Item vim habens excitandi, animandi, atque irritandi. Ἀφροδίτης ἐγκώμιον ἐπαστατικὸν, inducens ad impetum furentem & infanum, Plutarch. in Lycurgo. ¶Item a-

animosus & fortis, constans. ¶Παρασκευαστικός, audacter, intrepidè, furibundè, magno fortique animo, Polyb.

Παραστατικὴ, adiutrix, Xenoph.

Παρασυρόω, ligna recta erigere.

Παρασχίζω, prope accedo, Accus. li. 1. Epigram. Sophocl. absol. πρ. cum Genit. posuit. ¶Nonn. pro præterco, παρίστημι δὶ ζυγὸς ἐκὸς ἁρμοῦ.

Παρασχίω, retineo, ἐπέχω.

Παρατάζεσθαι, annotare, in ordinem disponere & cogere, Poll. Παρασκευάζω, astans.

Παράτολμος, ου, ὁ, audacia, spiritus, animi robur, præsens animus Terét. animi præsentia, Plutarch. ¶Item vulgus collectum.

Παρᾳ, ητος, alacritas, Polyb.

Παρατρέχω, continuus ordo, capita & primæ versuum literæ continuata series Gell.

Παρατείνω, sterno, extendo, Aristoph. Interpr.

Παρατρεπόμενοι, qui adhærent imperatorib⁹ exercitus

Παρατρατοπολύομαι, & Παρατροπολύω, castra admoveo, ex aduerso castrametor. παρατρατοπολύσας τὸν πολέμιον, quin nō longè ab hostibus castra locasset, Plut. in Camill.

Παραχίφω, peruerto, obtorqueo, deprauo.

Παραστρέφω, contorqueo, Apoll. 2. Argon.

Παραύρω, astringo.

Παρασυλλάβη, contra syngrapheconuenta facio & fidem promissam in satisdando fallo, Demosth. contra Dionysod.

Παρασύμβασις, εως, ἡ, cōstructio, in qua necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri: vt Cicero patriam seruat, Prisc. ian.

Παρασύμφυτος, ὁ, idem.

Παρασυναπτὴς, quasi subcontinuata coniunctio.

Παρασυνάπτω, continuo, coniungo, Hermog.

Παρασυσία, ας, ἡ, ignorantia, deceptio, sed quæ rei veritati confinis est ac probabilitate quadam mittitur, Gal. lib. 3. de Artic.

Παρασυστὴς, οῦ, ὁ, decompositus, Gaz. lib. 3. Gramm.

Παρασύρομαι, distrahor, auellor, Lucia. in Nigr.

Παρασυρὴ, Poll. cantates vtrinque linguæ.

Παρασύρω, μ. ῥῶ, & ῥέω, transuersum traho, distraho, distorqueo. Greg. εἰς ἄδικα de quodam scelerato, παρασύρων τὴν χώραν εἰς ἀλήθειαν.

Παρασφαῖρα, Poll. τὸ ἀφ' ἑτέρου τρόχιλον, torquet.

Παρασφενδονίζω, mitto.

Παρασφάλλω, errare facio, Homer. Iliad. 9.

Παρασφίγγω, adglutino, astringo, Aphr.

Παρασφηκίζω, adultero, μοιχεύω, ῥοθέω.

Παρέκκλιτι, retrocede.

Παρέρρα, porrige, Euripid.

Παρέρχομαι διὰ χειρὸς perperam & incōsulte interpretor, Gregor. in 1. contra Iulian.

Παρέρχομαι, statim, mox. 1. Argon. καὶ ὅπως ἐκβὰς παρέρχεται. ¶Significat etiam ἐξέρχομαι, I. prope. Ibidem, lib. 2.

Παρέρχω, appono, exhibeo, Dat. Hesiod. καὶ τοῖσι παρέρχεται ἄγχιθι πάντα.

Παρεσκιρτάζω, formo.

Παρεσχισμένος, ου, ὁ, incīdo, discindo.

Παρεσχηκὼς, quum occasio ita tulit, pro re nata, Thucyd. ναυμαχοῦντες μὲν οὐ σφίσι τοῖς κρείσσοσι παρεσχηκότες διαπολεμῆσαι, rati nūquam à se cōmodiorem Lacedæmoniis præbitam effugiendi opportunitatem.

Παρέτειξις, εως, ἡ, instructio aciei, acies, instructus exercit⁹, χωρίον ἐν ᾧ παρέτειξαν οἱ χωρίται locis ordinati agminis non capacibus. Plut. in Camill. ¶Ité tenor, appositio, Gaz. a de insitione arborum.

Παρεπτοημένος, perturbor.

Παρέκτασις, ἡ, ductio, porrectio, extensio.

Παρεκτατὸς, ἡ, quasi porrectinus, vel extensiuus.

Παρεκτικὸς, quasi extensiuè, ὑπερτικῶς, Hesych.

Παρεκτρέπομαι, instruor in acie, in acie sto. παρεκτρέπομαι ἐφ' ἑκάτερα, Demosth.

Παρεκτρέπω, instruo aciem, in acie collocō, Xenop. Plut. in Camill. ἐφάλαγξε τὴν δύναμιν copias instruere.

Παρεκτείνω, μ. σῶ, κ. κα, porrigo, extendo, produco, prorogo, protraho. Accusat. μικρὸν παρεκτείνας τὸ μέγεθος τῆς ψυχῆς, ad animi magnitudinem rationē idoneam adhibuit. Plut. in Pericl. παρεκτείνειν τὸ ἄστυ, &c in longum ducere. Lucian. ¶Dicitur & Absolut. pro duro & extendor in longum tempus, Galen. ἁπλῶς δὲ ἡ παρεκτείνουσα τὸ χρόνον. ¶Παρεκτείνω, pro differo, Lucian. τὸ ὄφλημα παρεκτείνειν, differretur debitū. ¶Ité conficiere, καὶ παρεκτείνειν, fame confici. Plat. in Sympos.

Παρεκτείχιζω, iuxtà murum excito.

Παρεκτείχισμα, adiacens munitio.

Παρεκτεκτήνομαι, fabrico, comminiscor, ἐπὶ ξ.

Παρεκβάλλω μὲν ἐκ τοῦ παντὸς εἰκότ', ἀποκρύπτω δὲ βάπτισμ' ἐμόν, Interp. Aristoph.

Παρεκδιδοὺς μὲν ἐγκλήματα εἰκότ', ἀποκρύπτω δὲ βάπτισμ' ἐμόν, Interp. Aristoph.

Παρεκτιθεμένους τι, committens aliquid in rem publicanorum.

Παρεκτίνω, diuido, scindo. ¶Et παρεκτίνομαι voce Passiua, perperàm scindo, vt vicin⁹ affodiens aliquid agro suo, vicinum fensum spoliat arando, Basil. homel. 7. in Hexæm.

Παρεκτετμημένος, instructa acie, Aristid.

Παρεκτὸς, dicitur quum ad priſtina vestigia quædam accessio fit. Aristoph. Interpr.

Παρεκτρέπω, μ. πω, observo, capto, adcuo, speculor, custodio, Accusat. Lucian. de Luct.

Παρεκτροπὴ, observatio, vaticinatio, augurium Suid. ¶Παρεκτροπὴ, ἡ, idem.

Παρεκτροπὸς, observationibus vtens.

Παρεκφόρια, fercula.

Παρεκτρωπάω, & Παρεκτρωπόω, μ. ὦσω, σ. ωσα, comparo, contendo, Aphthon. πόλεμον παρεκτρωπᾶν τινὶ, ἐ. equit iam Philippo Echetum comparabit crudelitate? ¶Item

¶Item in medium affero, adpono, vt cœnā, Plat. 2. de Rep. ἡ πραγμάτων παρεκτροπὴ ἐπὶ τὸ ἀδικεῖν, apponentes eis bellaria. Odyss. ὑμῖν δὲ παρέκτροπα θοῖσιν, epulum viatorium vobis apponam. ¶Παρεκτρωπάω, citare, allegare, recenſere, & in medium afferre, Plat. 5. Legum, Καὶ ἐξηλλάγμενος ἔπεκα μέντοι ἀξίως ἐξηλλάχθαι τῆς λογῆς, & exempli gratia digna quæ tantum recenſeantur, non etiam disputentur. ¶Παρεκτρωπόω, qui exemplum aliquod citat, & authoritatem promit scriptoris. ¶In vtraque voce, pro propono, admoueo, adiungo, impono, iuxtà pono, cōmitto, confero, seruandum do. παρεκτρέπειν τὸν λιμὸν καὶ τὸν πόλεμον, res ad bellum necessarias importarit, Plut. in Pericl. στέφανος παρέκτροπος κεφαλῆς, capiti serta imposuit, Hesiod. ¶Significat etiam commendo, Actor. 14. παρεκτρέπειν αὐτοὺς κυρίῳ, illos Domino cōmendarint. ¶Item Παρεκδιδάσκω, exponere, enarrare, interpretari. Actor. 17. διανοίγων καὶ παρατιθέμενος τὰς γραφὰς, ἰδοὺ παθεῖν, aperiens atq; exponens. ¶Παρεκδιδάσκω, obiicere, periculo exponere: vt ψυχὰς παρεκδιδόναι, i. vitæ periculum adeuntes, Homer.

Παρεκτίλλω, euello, vello, depilo. Arist. Plut. ὁ δ' ἀλεὸς γε μαγὶς διὰ τὸ πάντα παρεκτίλλειν, i. glaratur, depilis & glaber efficitur. ¶Παρεκτίλμοι, οὐ, vulſura Varr. & pœna mœchorū, cum illis podex depilatur, Arist. Interpr. in Plut. ¶Παρεκτίλτρια, ας, ἡ, depilatrix, Philoſt.

Παρεκτείνω, τα, summæ tractatum, ad quenque titulum appoſita, Imp. De cōcept. Dig. §. 9.

Παρεκτρέχω, interim audeo, Nazanz.

Παρεκπλεύω, temerarius, Plut. in Demet.

Παρεκτείνω, retefus. παρεκτείνειν χεῖρας, manus remiſſas & deficientes, vt morientibus, Euripid. Alceſt.

Παρεκπίπτω, in locum incommodum & malum.

Παρεκπεσοῦσα, ſimul: vel ἐφ' ἑκάτερα. In hac voce, ſicut in ἐφάπαξ, ἐφ' ἑκάτερα in vtranq; parte valet, vt & παρὰ & ἐπὶλοιπον ſignificet ſecūd. Genit. Greg. εἰς ἐφ' ἑκάτερα τοῦτο ἐλθεῖν τῆς ἰσότητος, ne tantum abſit quin accedamus ad æqualitatem diuinam. ἐφ' ἑκάτερα ἐλθεῖν τοῦ κακοῦ, eo periculi venerunt, Thuc. ἐφ' ἑκάτερα μὴ ἐλθεῖν τοῦ ἔργου, ne tantum abſit quin Herodiam tantulum modò abſtuliſſe quin cuaderet. ¶Significat etiam intantum Virg. vſque adeò, Plut. in Cic. ἐφ' ἑκάτερα τῆς λόγου καταφρονήσεως ἐλθεῖν, vſque adeò dicendo ab eo victos ſe intelligebant.

Παρεκτραγῳδέω, tragicè exclamo, tragicè res exagero, Plaut. in Pſeud. pararragœdio.

Παρεκτρέπομαι, digredior, iter flecto, aberro, deflecto, Xen. in Oecon. ἐφ' ἑκάτερα τοῦ λόγου, ab hoc ſermone digrediens.

Παρεκτρέπω, μ. ψω, π. ψα, auerto, peruerto, deprauo, in errorem impello. Pla. 10. Leg. ἐφ' ἑκάτερα ἐκτρέπεσθαι, à iuſtitia flecti, & à recto auerti. ¶Item digredior, deflecto & diuerto, Ariſtot. de mund.

Παρεκτρέφω, tenuiter & duriter educo, Plut.

Παρεκτρέχω, præcurro, præmitto, præcedo, Nazanz. ἐφ' ἑκάτερα τὸ σήμερον, ὀκνηροὶ τὸ εἰς αὔριον, hodiernum negligens, craſtinum obſeruas.

Παρεκτρέω, expaueo, exhorreo.

Παρεκτρίβω, μ. ψω, attritus, aſtrictus Plin. iurgium, verboſa contentio, λογομαχία.

Παρεκτρίβω, μ. ψω, affrico, attero, coparo, Dat. & Accuſ. Herodot. ¶Παρεκτριβὴς dicitur de iis quæ multo attritu ſupinarii partiū cocunt. Hoc Cicer. applicari, appelli, & accidere dicere ſolet, Ariſt. de hiſt. Anim. ¶Item Παρεκτρίβομαι, infenſus ſum, Polyb.

Παρεκτρόμημα, τος, τὸ, interrimentum Liu. & interritura Sequolę Iuriſc. vt in pecunia quod decedit atque atteritur, vulgò deſchet.

Παρεκτρόμημα ὑπὸ κολακείας, ſuperor ab adulatione.

Παρεκτρῶσις, εως, ἡ, attrit⁹, colliſio, affrict⁹ Plin.

Παρεκτρωτὴν, peruertens, decipiens, Homer.

Παρεκτροπὴ, εως, ἡ, deflexio, aberratio, digreſſio, Theodor. in 3. hiſt. eccleſ. de Iuliano, ἡ ἐπὶ τοῦτο ἐμοὶ ἐξήγησις παρεκτροπὴν, eius ad impietatem defectionem ſpectantes.

Παρεκτρόπιος, ου, auerſus, inſolitus, Nonn.

Παρεκτρύχω, percurro, præterco, in Epige.

Παρεκτρίζω, altrepo, falſo ſono fingo.

Παρεκτρυφάω, delitias facio, delitiis vtor.

Παρεκτρώγω, abrodo, comedo, cum Genit.

Παρεκτυγχάνω, ἐξ ἧς πρίσεως, abduceor, Homer.

Παρεκτυγχάνω, interſu alicui actui, Polyb. μὰ Δία ἐξ ἧς ἐκτυγχάνει τὸ μέγα, pugnę intereſſe nō poſſe. Interuentio, ſuperuenio, forte occurro, Plat. lib. 5. de Republ. λαβόντες ἢ ἐκ τύχης παρεκτυγχάνοντες, rapientes quod cuique obuium fuit telum.

Παρεκτυπὸς, ὁ, falſus, falſæ monetæ.

Παρατυπωτικὸς, rudius minúſque expreſſe, craſſiore minerua. Galen. de Cauſis Sympt. lib 3.

Παρατυχὴς, oblatum, quum occaſio ita tulit, cū liceat, fortuito, Hermog.

Παρατυχὼν, obuius, forte oblatus, quicunque, quantuſcunque, quilibet. Thucyd.

Παραυγάζω, illuſtro, colluſtro, Dionyſ. de Sit.

Παραυδάω, alloqui, conſolari, Odyſſ. ὁ.

Παραυθαιμάτωτος, florem ætatis præterii.

Παραυλίζομαι, excubo, Athen.

Παραύλιον, veſtibulum.

Παράυλος, ὁ, adſonans, non reſpondens tibiæ, Sophocl. in Aiace. τὸν δι' ἐμὲ παράυλον ὑμῖν ἀκούσας; μέλος πάραυλον, diſſonum, Euſt. ἰλ. φ.

Παραυξησις, εως, ἡ, amplificatio Quint. l. 9. c. 2.

Παραυξὶς, incrementum, accrementum Plin. accretio Cicer.

Παραυτὰ, ſimul atque: cum Genit. Gregor.

Παραυτίκα, in præſens, ad præſens Plin. continuò, confeſtim, ſine mora. παραυτίκα ἐσθῆτα, momentanea voluptas, Demoſth. ¶Pro præſenti voluptate, Xenoph.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Παυτόθεν, q. iam inde, ex illa hora, Arrian.
Παυτοῦ, apud ipsum.
Παυχενίζω, collum demitto.
Παυχενία ταινία, Epigram. collo aptata & suspensa.
Παφαγίζω πινά, comedere & circumrodere, i. dictis vexare & proscindere, Laer. de Aristippo Cyrenaico. Quod & ἀφαγίζειν dicitur.
Παφαίνω, demonstro, prope exhibeo.
Παφαίρεσις, ademptio.
Παφάσσω, apud Hippocr. manu immissa explorare tractare ve. Hinc & secretos veteri locos ἀφάκτους vocant, Gal. in Glossi.
Παφαγε, allocutio: vide Παφαίνω.
Παφάπτω, tangere, alloqui, decipere.
Παφαύω, delirare, Hipp. ἀφρονεῖν, Hom.
Παφαῦλος, vel potius ἀφαῦλος, idem quod παρ' ἀλίγον, pro nihilo, ἀφαυρός, Synes.
Παφέρπω, sicut ἀφέρπω, perperā præterfugere ac præterueh. in Adag. Eras. ¶Ité perperā agi, perperā moueri, in contrariū ferri, Aristot. ¶Aliquādo errare, ψυχρολουτεῖν, Plut.
Παφερνη, τά, dos, quicquid præter iustæ dotis causam ad viros defertur, Hesych.
Παφεψίδες, fercula, ἀφὴ πηδάλιον, ἀφυκτώριον.
Παφέρω, trāffero, in diuersa fero, aliorsū, παφενεγκεῖν τὰς ὥρας, tempora transferre, Dem. ¶Ité detorqueo, deprauo, Lucian. Κακῶς ἀκούειν ἢ ἀφορμᾶσθαι ἀφαιρεῖται, in malam partem atque in amentia interpretētur. ¶Item exhibeo, infero, in medium affero, profero, produco in medium. τὸ δεκάτιον ἀφαιρεῖν τὰ ἐμαυτοῦ, decimam partem in medium afferre, Plut. in Camillo. ¶Ité appono, déque epulis dicitur, Xenop. Pæd. 3. ὁ μαγείρος ἀφαιρεῖται. ¶Item supero, Aristid. in Pan. ¶Ité præterco, prætergredior, præterlabor, Xenoph. παρὰ δὲ ἱκέτου ἀφαιρεῖ πίνω ὀλίγον, φησὶ, τοῦτον τὸ δῶρον.
Παφαίνω, alloquor, persuadeo, hortor, Ilia. &.
Παφαίνω, detegere, δείκνυμι, Aristoph. Concion.
Παφαίνω, illumino, apud Aristoph. ex Eurip.
Παφαδρόμω, præcurro, anteuerto, præuenio, Nō. ἀφαδραμόντες ἐπεισῆλθον, prævenientes rogat.
Παφαθρίσκω, perperām loquor, inconcinnè respondeo, Plat. in Euthyd. ¶Παφάθρισις, incongruum responsum, Eidem ibidem.
Παφαθείρω, corrumpo.
Παφάθεσις, labes, corruptio, Hermog.
Παφαίνω, transmitto, Actiu. Aristot. 8. Ethic.
Παφαίνω, cum glans pudendi tegi nequit.
Παφάτη, fraus, error. ἀφάτη τῆς διανοίας, mentis error & insania, Diosc. lib. 4. cap. 79.
Παφαφορέω, affero, iuxtà fero, ἐφαίρω.
Παφαφορέω, cōgere, colligere, Plat. Leg.
Παφέφορητος, qui nequit sequi rationē, impos animi, exrabundus, Eurip. ¶Item aduēctus, efferatus, agrestis, Lucian. ἀφορητότερος, efferatis oculis intuens. ¶Item dolo fuus fraudulentus. Vnde adulteratum alumīnis genus paraphoron vocat Plin.

Παφαφορά, quasi efferatio, Plat. in Tim.
Παφαφορτίζω, onus deponere, exonerare, Poll.
Παφάφραγμα, ατος, τό, omne diuidens aliquid, propugnaculum, Thucyd.
Παφαφράζω, est codē sermone aliquid vertere atque explicare, idem commutatis verbis enunciare atque transferre, breuiare quædā, & exornare saluo modò sensu, Hermog. οἷον μεῖόν τι φράσαντος. ¶Hinc Παφάφρασις, ὁ, paraphrastes interpres; eiusmodi. Atque παφαφραστικὸς λόγος, tale interpretationis genus, apud Aphthon. Et Aduerb. ἀφαφραστικῶς, vt Nonni poema in 4. Euang.
Παφαφείζω, inhorrescere, intrēdere, spumescere, Nicand. in Alexiphar.
Παφαφρονέω, μόνον πρὸς τὸ δεσπόζειν, deliro, Neut. τῆς νόσου ἀφαφρονήσαντες, qui mentis errorem ex morbo contraxerunt, Plut. in Pericl.
Παφαφορία, dementia.
Παφάφρων, insipiens, ἀφρονέστερος, ἀφρονέστατος.
Παφαφροσύνη, insipientia Cic. Plat. in Epist. 7. νόσῳ ἀφροσύνης ἔχεσθαι, per morbum mente alienari.
Παφαφωνεῖν, facibus in hostium vsum abuti. vt apud Virg. Æneid. 6. Helena ἀφρονεῖν. Suid. scribit cum ω.
Παφέγερσις, ἡ, ἡ, demēs, mēte lapsus Suet.
Παφεδρεύω, adnatā, adnascētia.
Παφεδρία, ἡ, ἀφεδρεύω, adnata, adnascētia.
Παφεῖναι, ἀφίημι, ἀφῆκα, agnascor, pullulo.
Παφεκτικὴ, observantia, Theophrast. in Instit. Ciuil.
Παφεκφυλακτῶ, ἐκφύω, in custodiis signa dantes hostibus, in bonum, Etym.
Παφεκφυλάττομαι, asservo, refugio, caueo, Aphr.
Παφεκφυλάττομαι, ἀφέξομαι, ἀφέσχον, obseruo, expecto, cauēdo adhibeo, Plat. de Leg. ¶Item præsidio obtineo, servo & tueor, Arist. in Rhet. & Xenophon. Actiu. Accus. ἀφεκφυλάττουσι σπείρα, cohors quæ ad custodiam adest, Plut. in Galba.
Παφεκφύομαι, agnascor, Dat. Diosc. lib. 4. cap. 83.
Παφεκφυτα, adnatæ arbores.
Παφεκφυτία, socia cōsitio, agnatio Gaz. ex Arist.
Παφεκφυτόω, adsero, iuxti sero.
Παφεκφύω, quasi adgenero, Accus.
Παφεκφωνέω, acclamo.
Παφεκκαλέζω, remitto, relaxo, fatisco, ἀφεκάλεσα τὴν γνώμην, languesco seneētute, Gaz. de Sen.
Παφεκκλαίω, ferum cudo, Aphthon.
Παφεκκόμμα, τος, τό, nummi adulterini.
Παφεκκόπτω, ἀφεκοψα, numisma adulterō, adulterinos nummos signo, ἀφεκκόπτω τὸ ἀφεκκεκομμένον, scripturam sacram adulterō, corrumpo, Naz. in Orat. 5. Vnde Παφεκκοπεύς, ὁ, falsiarius, proprie qui falsam monetā percutit.
Παφεκχέω, hyberno, hyemo.
Παφεκχειμάζω, hyematio Var. Polyb.
Παφεκχέω, affundo, Gal. ad Glauc.
Παφεκχορδίζω, chorda aberrare Horat. discordare, discrepare. ¶Et translatè pro aliquid inconcinnè facere, Aristoph. ἐκλαπαγῆ,

Παφεκλάσσω, μ. δοτικῷ, contemno, ἀφεκλάσθημεν χρησμῶν, contemnentes oracula, Herodot.
Παφεκλίνω, latim, ex tempore, cōtinuò. ἀφ' μιᾶ ἀφεκλίνθη ὀργῇ ἐχρῆν λέγειν, vt neque tunc, neque postea dicere potuerit. Plut. in Lycurg. ἐκ τοῦ ἀφεκλίνω, subitò. Plat. Leg.
Παφεκχεστικὸς, ὁ, abusus. κρᾶσις, Suid.
Παφεκχύτης, ὁ, balneatoris minister qui aquam affundit iis qui lauantur, Plutarch.
Παφεκχωρέω, μ. δοτικῷ, & Παφεκχωρῶ, μ. αἰτιατικῷ, secedo, abscedo, de loco. præterco, Xen. Neutr. Dat. & Genit. Attic. ἀφεκχωρῶ σοι τὸ βῆμα, cedo tibi suggestū. ¶Et cum Accus. ἀφεκχωρεῖ τὰς πολίτικὰς κριθὰς, carnem cedere iunioribus, Plutarch. in Lycurg. ¶Ité absolutè, τοῖς κρίνουσι παφεκχωρῶν ἐμαυτὸν ἀφῶ γενέσθαι, iudicibus memoria rerum gestarum animo exidit.
Παφεκχώρησις, & Παφεκχώρησις, ὁ, secessus.
Παφεκχώρησις, digressio. Interpr. Arist. in Pace.
Παφεκχύλλω, accino.
Παφεκχύω, attingo. τὸ φυτεῖον ἀφεκχύθη, Actiu. Gen.
Παφεκχύσεις, ἡ, ἀφεκχυσίδια, ancillula. Poll.
Παφεκχύω, derado, deglabro, Plutarch.
Παφεκχώλωσις, ἡ, ἀφεκχωλώθη, consolatio.
Παφέκω, ἀφῆκα, alterōr, Schol. Apoll. lib. 4.
Παφέλη, ἡ, humidum, Aristoph. in Pace.
Παφέλλη, vel παφέλλα, pellis pardi, Iliad. C.
Παφέλλη, Etym. pantherinus Plin. & gemma Eidem. ¶Παφέλλειος idem, Etym.
Παφέλλειος, pardi, Aristot. li. 2. Anim.
Παφελλεγόρι, τό, dictū est aconitum, quòd pantheras enecet, Diosc. li. 4. ca. 77.
Παφέλλεις, εως, ὁ, Arist. hist. l. 8. c. 28. panthera, & varia Plin. li. 8. cap. 17. mas pardus dicitur.
Παφέλλος, ὁ, pardalus auis, Aristot. li. 9. Anim. cap. 23.
Παφελλώτις, ιδ', ἡ, referens colorem pardalis: varius.
Παφέλλων, ωνος, ὁ, pardium fera, Aristot. lib. 2. Anim. 1.
Παφέλλωπες, pisces de genere mugilum, Plut.
Παφέλλος, ὁ, pardus, Interpr. Aristoph. in Plut.
Παφέπεμψα, μ. δοτικῷ, transmitto, Actiu.
Παφεγγέγραμμαι, & Παφεγγεγραφώς, & Παφεγγεγραμμένος, adscriptitius, non germanus, factitius, qui illegitimè obrepsit. Plut. li. 6. Sympos.
Παφεγγράφω, falsò inscribo, vel ascribo, intersero, interponóque subdolè. Plut. in Anton.
Παφεγγυάω, μ. αἰτιατικῷ, μ. ἀκκ. denuncio, mando, fideiubeo, ἐκέλευσε παφεγγυῆσαι σοι πολεμεῖν, illud ad postremū tibi præcipio, Plut. in Othon.
Παφεγγυάω, mando, denuncio, Dat. παφεγγυῶσιν αὐτοῖς κλαυθμὸν, iussisse puellis telam texere, Plut. in Rom. ¶Item committo, in manus trado, Plut. in Anton. ἐβούλετο ἢ τῷ ἀφχῷ ἢ τοῖς παφεγγυῶσι δεδιδόναι παφεγγυῶσα, se abdicare, & ei cedere magistratu. ¶Παφεγγυᾶν τὸ σωθῆναι, dare tesseram, Xenoph παφεγγ. ¶Παφεγγυᾶν, cohortor & adhortor. παφεγγυῶντες ἀλλήλοις, μὴ ὑπολείπεσθαι τῷ σφετέρῳ, se mutuo cohortantes non deserendum imperatorem, Plutarch. ¶Item Παφεγγυᾶν, obuiare, occurrere, Polyb. in Epit. ¶Est & παφεγγυᾶν, insanire. ¶Item vadari, Accus. Herodot.
Παφεγγίζω, appropinquo, accedo ad, proximè accedo. Dat. Theoph. hist. lib. 3. cap. vlt.
Παφεγγύη, ἡ, adhortatio, allegatio, insinuatio.
Παφεγγύα, propiusculè, Aristot. Polit. 2.
Παφεγκαθέζομαι, assideo, inter alios sedeo.
Παφεγκαταθήκη, interiaceo, interponor, Themist.
Παφεγκαθίδρυμαι, adhorror, Plutarch. in Apoph.
Παφεγκεφαλὶς, ίδος, cerebellum. Aristot.
Παφεγκλίνω, declino paululum, immutórque, perperām inclino, deflectō, flector, vergo.
Παφεγκλισις, ἡ, inflexio, Galen. l. 1. ad Glauc.
Παφεγκύκλημα, circulatio. Interpr. Aristoph.
Παφεγχειρέω, μ. δοτικῷ, π. αἰτιατικῷ, adhortor, contendo.
Παφεγχείρησις, conatus, contentio.
Παφεγχύσις, effusus, infusus, adiectus.
Παφέγχυσις, εως, τό, præterfusio Cornario, circuntusio Vesalio, Alexand. Aphrod. lib. 2. Problem.
Παφέδρευεν, concumbebat, id. ἐ.
Παφεδρεύω, δέσω, π. δικῷ, assideo, Neutr.
Παφεδρία, assessio Cicer. assessura Vlpian. furiæ.
Παφεδρεύω, παφεδρεύσω, assideo. Apoll. 2.
Παφέδρος, ὁ, ἡ, assessor, consiliarius, custos, auxiliarius, Etym. assecla, Euri. σύμβουλος, Demosth.
Παφεζόμαι, assideo, Ilia. &. παφέζετο ἀλλὰ γόνατα.
Παφεθνὶς, ίδος, ἡ, labefactatus, ὀλοῦδις.
Παφέθρωσαν, Apoll. μ. παφεθέμενοι, præciderunt.
Παφειαγωγὸς, ὁ, & Παφειαγωγὸς, maxilla, gena, mala, Lucian. de Luctu. φοινισσέτω παφειαγωγὸς, male cruentatæ. ¶Poetæ licentiosius παφειαὶ vocant proras nauium: quòd ea nauis pars, ceu facies prima se oculis offeras, Eustath. ιλ C. ¶Dicitur & παφειὰ, mala, apud Poll.
Παφειάς, ἀδος, ἡ, pareas genus serpentis in Syria. Vide Actium παφεᾶς. lib. 4. Serm. 1. cap. 31. Aristoph. in Plut.
Παφεικάζω, μ. δοτικῷ π. αἰτιατικῷ, assimilo, confero, comparo, compono. Dat. & Accusat.
Παφείκω, cedo, concedo, permitto & sino. Plat. 11. Leg. ἐκεῖνοι, ὅσους κἀμοὶ παφείκουσι θεοὶ, quantum dii concesserint. ¶Sumitur & impersonaliter. Eidem Plat. ἔστω κἀμοὶ δικαίως, καὶ ἐκείνῳ παφεικὸς, pro vt cuique promptum fuerit.
Παφεικὸς, ὁ, ἡ, ὁ παφεικὼς, dissolutus, παφεικὼς τὰς χεῖφας, remittens manus, Philostrat. in Heroicis.
Παφεῖναι, pro παφεῖναι, admisi. Demosth.
Παφειμένος, dimissus, remissus, fractus. παφειμένος ὑπὸ γήφους, senio confectus, Plat. de Leg.
Παφείμι, adsum, insto, præstò sum, assisto, interfum. παφεῖναι τοῖς πφοσοῦσιν, præsto adesse rebus Demosth. παφεῖναι τοῖς πφάγμασι, omnibus interesse. Xenoph. παφεῖναι τοῖς ἱεφοῖς, sacrificio interesse, Eidem li. 3. Pæd. παφεῖναι εἰς τὸ χφόνον σωστέον παφόντα, adesse in loco con-

stituto, Eidem 5. Ped. παρεῖναι δὲ πρὸς σὰς σὸς θύρας adesse ad tuas fores, Eidem ibidem.
Παρείμι, accedo, venio, Accus. mediante ἐς. παρῆσαν ἐς τὰς Ἀθήνας Athenas venit, Herodot.
Παρεῖσις, ὁ, iners ingenio.
Παρεῖπον, alloqui, consolari, ἀγχιμολὼν παρέειπε Homer. ¶ Est & decipere, ἀπατᾶν, Iliad. α.
Παρεῖς, ἶσα, præterm ittens, παρεὶς δὲ τὸν εἰσπλοῦν, sinens eum ingredi. Plutarch. in Galb.
Παρεισάγω, introduco siue induco, immitto siue submitto, insinuo. Plut. in Gal. ¶ Παρεισαγωγεύς, ὁ, inductus, submissus, irreptitius, Galat. 2.
Παρεισβάλλω, clàm aut cum alio irruo.
Παρεισδέχομαι, interim penitus admitto, vel simul, vel vnà præterea recipio.
Παρεισδύνω, in ducor, inuado. ¶ Item irrepo, & fallo introeundo, & me insinuo.
Παρεισελήλυθα, idem quod εἰσελήλυθα, introitus, ingressus, Theophr. li. 1. de caus.
Παρεισέρχομαι, ingredior, obrepo, me insinuo.
Παρεισῆμι, subeo, irrepo, atque insinuo.
Παρεισκρίνομαι, irrepo, me insinuo, Plut. in Publ.
Παρεισλύω, dilabor, irrepo.
Παρεισπορεύομαι, ingredior, incedo.
Παρεισπίπτω, illabor, irrepo, me insinuo, Theop.
Παρεισρέω, & Παρεισρέομαι, δύσομαι, δυσοῦμαι, affluo, influo, confluo, clàm ingredior. παρεισρέουσι πρὸς τὰ συνέδρια, ad sodalitatis cõmissa subeo, Plutarch. in Lycurgo.
Παρεισφέρω τὸν νόμον, i. ἀφαιρέλλειν νόμον φέρειν, legem obrogare, Demosth. χ λεπ.
Παρεισφθείρομαι, pernicioſe obrepo, & fallo, per obreptionem insinuo, Dat. Gregor.
Παρείσφυσις, obtempero.
Παρέκ. extrà, non longè, Accus. Argon. 2. παρὲκ βουλὴν, i. παρά, præter. ¶ Genit. lib. eodem.
Παρέκειμαι, frequenter, Machab. lib. 2. cap. 10.
Παρ' ἑκάτερον, æquè, vtrinque, Lucia. vel quæ vtrunque, Plut. in Anton.
Παρεκβαίνω, excedo, digredior, degenero, præterco, excurro. Cum Accu. Arist. 2. Polit. παρεκβαίνειν τὸ μέσον, mediũ excedere. ¶ Interdum Genit. Hesiod. ἐμὲ μὴν παρεκβαίεσκε δικαίου, nihil à iusto deflectunt.
Παρέκβασις, transgressio, excessus, Theophr. l. 3. ¶ Item degeneratio, Arist. 8. Ethic. ¶ Item digressio & egressio à propósito, Interp. Herm.
Παρεκβατικός, digressiuus, excedens, Nazanz.
Παρεκβατικῶς, facta digressione.
Παρεκδραμεῖν, trasuersum excurrere, i. in latera impetum facere, Plutarch.
Παρεκδὺς, Lucian. abiiciens, elapsus.
Παρεκκλίνω, Act. Gaz. ex Cic. paulum declinare. παρὰ κλίσιν τινὰ ἀλλᾶς, locias declinat, Eidem ex Aristot. ¶ Item flectere facio, impedio ne rectà quis viam faciat, Sophocl.
Παρεκλέγω, perperam exigo, furtim exigo, Demosth. κατὰ τὸν νόμον. & Gregor.
Παρεκνέομαι, præteruehor, transmitto, Arg. 2.
Παρεκπίπτω, præter spem, præter voluntatem.

Παρέκφρων, stultus, demens, ἀφίετε, Iliad. α.
Παρεκπίπτω, elanculum elabor, furtim excido & me subduco.
Παρεκπυρόω, interim igneſcere, Arist. in Meteorol.
Παρέκτασις, extensio immodica.
Παρεκτείνω, extendo, in Epigr.
Παρέκτασις, ἡ, figura quæ sit quũ syllaba in medio abundat, vt ἐτίνυμος, pro ἔτυμος.
Παρεκτείνω, extendo, produco, Naz. in Orat. δ.
Παρεκτείνομαι, simul extendor & cresco.
Παρεκτὸς, foris, extrinsecus, præter, Genit.
Παρεκβίνομαι, alio diuerto, transuersum rapior & de sententia deducor. Plutarch. in cõsolat. εἰς ἀπορίαν τε καὶ βαρυθυμίαν πάνυ παρεκνένευκε, vltra modum efferri, & à iusto modo aberrare.
Παρεκτρέπω, auerto, diuerto, abduco, Nazanz.
Παρεκτρίβω, attritu elidere, Arist. in 2. de cæl.
Παρεκφαίνομαι, leniter vel sensim eluceo, vel intẽsius luceo & appareo, & inclaresco, Naz.
Παρεκφέρομαι, præter modum efferor, transuersus rapior, immodicè afficior, Lucian.
Παρεκχύσις, in Hippiat. circumeffusio.
Παρελαύνω, præcurro, huc obequito, inuehor, Xen. in Hipp. ἀφεῖμεν παρελῶντας εἰς τὸ πολεμίους. Eidẽ, παρελαύνω ἀφ' ἑαυτὸν adequito ad te. ¶ Dicitur & cũ Accus. & significat porrò ago, ago cursum, prodire facio, Eidẽ Xen. ὁ δὲ παρελαύνων τὸν ἵππον εἰς τὸ ἀφεῖναι κατὰ τὰς τάξεις. ¶ Item supero, vinco, Basil. ¶ Item progredior, euado, Chrys. ad Corint. εἰς οὗτο δὲ τὸ πῦρ παρελήλυθε μανίας.
Παρελάχιστον, ferè, propemodum.
Παρελᾶν μάσσω, ἄσσω, præterco, i. supero, Accipello, præterago Horat. verbũ ἀνοσφρυντικόν, Gaz.
Παρελέγχω, arguo.
Παρελθεῖν, præuenire, subire, in mediũ prodire.
Παρέλκομαι, prætermittor.
Παρέλκον, τὸ, superuacaneum, redundans, Themistocl.
Παρελκόντως, protrahendo tempus.
Παρέλκυσις, ἡ, attractio, cunctatio & dilatio prorogatio diei Cicer. prolatio Tacit.
Παρελκυστὴς, οῦ, ὁ, cunctator.
Παρέλκω, ἑλκύσω, ἐπεῖλκον, protraho, prorogo, διὰ τοῦτο τὸν βασιλέα παρέλκειν τὸ ἀκόντισμα, ἐκ vulnere telum euellens. Plut. in Themist. ¶ Item abundo, redundo, Themist. lib. 4. de anima. παρέλκουσα ἀ ζήτησις, superuacua quæstio.
Παρέλκυσις, ἡ, præterm issio.
Παρέλυμαι, & Παρέλω, demo, adimo.
Παρεμβαίνω, vehor.
Παρεμβάλλω, interticio, intersero, intermisceo Plin. intercalo, infercio. Demosth. contra Timarc. ὅταν ἢ εἰς τὸν πόλεμον παρεμβαλλόμενοι μεταφοραὶ πολλαὶ τινες, ἢ μᾶλλον ὑπερβολαὶ σφοδραὶ καὶ παραλλαγαὶ τῶν πόλεμον πάντες, cùm verò verborũ translationibus longa cõmentatione excogitatis in Alexandrum puerũ vtitur, rerum fœdarum suspiciones extra rem inculcans, ridiculam ciuitatẽ nostram facit. ¶ Παρεμβολὴ, ἡ, etiã est locare castra, tentoria collocare ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentiq; positu respõdentia, Polyb. li. 3. αἱ πρὸς ἀναμεμιγμένων τοῖς πεζοῖς τῶν ἱππέων, oppositos è regione triariis principes collocant positura castrensi.
Παρεμβολισμὸς, ὁ, interiectus Cic. vel interiectio, interpositio, intercalatio Quint. l. 4. c. 2. Demosth. contra Ctesiph. ¶ Item castrensis depositio atque ordinatio, Polyb. ποιεῖσθαι τὰς ἡδυπαθείους παρεμβολὰς, tentoriorum ordines consertos & contextam seriem.
Παρεμβολὴ, interca latio reticulorum, Polluci.
Παρεμβολικὸς, ὁ, ἡ, qui potest interponi.
Παρεμβολικὸν, τὸ, castrense, Plutarch. in Symp.
Παρεμβύω, ἐμβύσω, ἐμέμβυκα, interfarcio, per media spatia inculco, intercalco Colum. Lucian.
Παρεμπάσσω, inspergo, Dioscor.
Παρεμπείρω, intercido, interlabor, Aristot. li. 2. de part. Anim. de piscibus loquens. παρεμπείρει γὰρ αὐτὰ τὸ ὕδωρ, aqua enim interlaberetur.
Παρεμπλαστικὸς, vim habens poros astringendi, agglutinans cutis meatus, Dioscor. li. 1. ca. 150.
Παρεμπλάττω, obstruo, induco, intego, Dioscor.
Παρεμπλέκω, interplico & at. & impedio.
Παρεμπλοκὴ, interstitio, interiectus, Themist.
Παρεμπλέχω, implico, incommodo, Dat. Luci. 2.
Παρεμπολεύομαι, mercari, lucrari, Eurip. Interpr.
Παρεμπολήματα, quod accessionis vice tractatur, negotiationis destinatæ παρέργου, Basil.
Παρεμπορεύομαι, obiter negocior & aliquid extra professionem tracto, Lucian. describenda histor.
Παρεμπτώσεις, εως, ἡ, q. intercidentia, additio cõsonantium in medio syllabam non efficiens, vt πόλεις, πόλιος, pro πόλις, πόλεως, Typhon in Append. ¶ Παρέμπτωσις, dicitur Medicis, quum humor aliquis in meatũ, qui in oculum videndi facultatem defert, vase vel rupto, vel aperto incidit, ac eundem obturat.
Παρεμφαίνω, præterea significo, cõsignifico, Galen. 19. Therap. ¶ Item refero, simulo, similis sum. Dioſc. lib. 1. ¶ Παρεμφαίνει τὴν σμύρναν ὀδωδέναι, redolens myrrham Eidem lib. 1. cap. 75.
Παρεμφατικὸς, ἡ, ὸν, q. declaratiuus, significatiuus, repræsentatiuus, simulans.
Παρεμφερὴς, ἐς, lasciuus, ἀσελγής.
Παρεμφορὰ, ἡ, significatio. Phalar. in Epist.
Παρεμφερὴς, ἐς, similis, assimilis, non absimilis.
Παρεμφερὴς, ἐς, assimilis sum, similitudinẽ refero.
Παρεμφορὴς, ὁ, referens. Dioſc. lib. 1. cap. 6.
Παρένδειξις, ἡ, demonstratio, Basil. in Epist. post.
Παρένδυμα, vestior, ἐνδύομαι. Vide Ἐνδύομαι.
Παρενδύω, ἐνδύσω, ἐνέδυκα, ἐνδέδυμαι, ἐνδύθην, ἐνδυτὸς, ἐνδυτέος, ἐνδυτὴρ, ἐνδυτικὸς, ἐνδυτικῶς, ἐνδυτικὸν, ἐνδυτικὴ, ἐνδυτικοὶ, ἐνδυτικαὶ, ἐνδυτικῶν, ἐνδυτικοῖς, ἐνδυτικοὺς, ἐνδυτικαῖς

Παρέγγραφος, ὁ, ἡ, quum operibus perfectis aliquid appingitur aut additur.

Παράγγραμμα, τό, operis appendix, operis accessio, corollarium & tanquã auctariũ quoddã, Lucian. ¶Quoniam verò παράγραμμα operis minore cura fiunt, quã ipsum opus, sic vt παράγραμμα etiã pro, quod negligenter fit & oscitanter ponatur. ἐκ παρέργου, successiuo tempore, segniter, i. ἀμελῶς, Thucyd. ἐκ παρέργου ἔχειν τινός, obiter, Plut. in Numa. Plut. in Epist. ἐκ τῶν παρέργων ἐστὶ τὰ ἴσα μὴ ξυμβάλλειν λογίζεσθαι, ne quæ accessoria sunt, præcipuis anteferantur.

Παράργως, Aduerb. i. παρέργως, perfunctoriè, obiter, non plena opera, Paul. in Corinth.

Παράργως, ου, ὁ, οτιοῦς, fine opera, extra propositum, Plat. in Timæo. παράργως ἀπάλλαγμα, sumptus præter destinatam impensæ rationem.

Παρέργως, frigidè, perfunctoriè, otiosè. παρέργως ἔχει, frigidè aliquid agere, Dinarch.

Παρερμηνεία, mala interpretatio, peruersa interpretatio, cauillatio, Bud in Epist. poster.

Παρερμηνεύω, perperàm & malè interpretor.

Παρέρπω, irrepo, εἰσέρχομαι.

Παρέρχομαι, ἐλθεῖν, ἰέναι, ἐπέρχομαι, præteo, trãseo. Act. 27. διὰ τὸ ἤδη ἐπεληλυθέναι, quia iam nimi tẽpus iam exactũ. ¶Ité proficiscor, abeo, iter facio. παρέρχεσθαι ἐπ' ἐκκλησίαν, Demost. ¶Item palam omnibus in medium prodeo, Athen. 12. ἀνελθεῖν ἢ παρελθεῖν: Id iactare Latinis est, Cic. de Finib. ¶Item vinco, supero. παρέρχομαι λέγοντα τὸν ἄλλον, præsto eloquẽtia cæteris, Liban.

Παρέσις, remissio, relaxatio, Trallian.

Παρεσθίω, adrodo, Aristoph.

Παρεσκευάδατο, instructi erant, Herodot.

Παρέσομαι, adero, Homer, Iliad. δ.

Παρέστι, adest. παρέστι τοῖς ἀφῖγμένοις.

Παρίσταμαι, adsto. παρίστασθαι πόλεως, Sophocl. in Aiac. adstate propius.

Παρεστώς, τό, assistentia, Dat.

Παρεστῶτα, adstans.

Παρέστω, licet, datur, constat, cum Infin. Aristoph. in Plut. πάντα παρέστω.

Παρεσύ-κασι, frater domesticus, Eurip.

Παρεστώς, qui præsto est, Plat. de Leg.

Παρέχω, præbuerunt, Apoll. Rhod.

Παρέχομαι, præbuisse, Plut. arch. in Apophth.

Παρέχομαι, ecciſi, Xenoph. in Oecon.

Παρέχω, feci, præbui, Plat. in Epist.

Παρήβη, virtus, Gaz. ex senectute languidus.

Παρήβης τιμωρίαν τὴν ἐπίκλησιν, apud Athen. est etymologiam nominum reddere.

Παρθενεύομαι, supero alium gloria, commendabiliorem me præbeo, Aristoph. in Equitib.

Παρθενικὴ ἀπόπτωσις, improbatio.

Παρθενικὴν ἀπόπτωσιν, (supero in felicitate, Accus.

Παρθένιος, à recta via depello, Sophocl. in Aiace.

Παρθενίς, statim, Æsopus.

Παρθενίω, accubo, κοιμῶμαι παρ' ἄλλῃ, Hesych.

Παρθησιασμός, excogitata cauillatio qua pa-

ctum eluditur, adinuentio, cõmentum.

Παρθησιάσσω, τό, & Παρθησιασμός, idem.

Παρθησιάω, Hermog. adinuenio, excogito.

Παρθυμέομαι, rectè atque ordine apparare & obseruare, vt qui apparituras facit, Poly. 5.

Παρθυμπτέω, apparo, Eurip.

Παριάπτω, leuiter attingo, frigo, Plutarch.

Παρίσταμαι, ἔστηκα, sum in statione ad re protegendum, Datiu. Polyb.

Παρίσφοιτος ὕδωρ, aqua præter solitum pollutã.

Παρίσχομαι, præbeo, Plat. 1. de Repub. παρίσχεσθαι ἑαυτὸν παρίσχομαι, vtilitatem præbere. παρίσχομαι τὸ φῶς, in medium affero, Æschin. ¶Item speciem exhibeo & præfero, Paula. in Bœoticis, ὥστε μοι δοκεῖ εἰ ἔτυχε τὸ παράγραμμα τοῦτο: ¶Cum infinit. Thucyd. παρίσχομαι ἐπαίρειν, me abducturum polliceor.

Παρίστημι, παρέστηκα, præbeo, suggero, cõstituo. μάλιστα ἐμοὶ δοκεῖ παρίστασθαι, mihi cerè risum excitans, Lucian. παρίστημι διάνοιαν, Odyss. ἃ, amicè accipere & liberaliter. παρίστασθαι ἑαυτὸν, Aristoph. ¶Item Absolutè, παρίστασθαι ἐκκλησίαν ὑμᾶς ἔχων ὀξέως ἐβούλετο, vobis occasionem offertur exequendi rem præclarissimam.

Παρίστω, negligi, καταφρονεῖσθαι, Demosth.

Παρκεῖν, idem quod παρεῖναι, Etym. genes. malè.

Παρκέω χρόνῳ τινί, in Epigr senilia stipudia.

Παρκίδα, μέσον, τό, ætas pubertatẽ trasci, senectam. παρκίδας ἔχειν, ætate processisse, Thucyd.

Παρκλησία, ἡ, derivatũ, derivatio Inf. Firmia.

Παρκλησιάζομαι, suadeo, solicito, Herodot.

Παρκλησιάζομαι ἐπὶ τοῖς παροῦσι, cõsolor, mitigo, lenioribus compensãr & solatur, Plut. in Publ. ¶Aliquando παραινῶ, exhortor, Apollon. 2. Argon.

Παρκλητικὸν, dicebatur, vbi quid intus ageret chorus, quod tamen in theatro exaudiretur, Interpr. Aristoph. in Ran.

Παρκλητικός, consolabilis, in Epist. Cicer.

Παράκλησις, consolatio, παραμυθία, παράκλησις.

Παρκλητικός, ἡ, ὁ, consolatorius.

Παράκλητος, ὁ, ἡ, consolator. παράκλητοι μῦθοι consolatorii sermones, Apoll. 1. Argon.

Παρκλίνειν, apud Athen. pro condire.

Παρκλίνω, cominus insiluit, Iliad. 9.

Παρκόμιον, τό, ornamentum ad maxillas equorũ ¶Et pro ipsa maxilla, Apoll. 2. Argon.

Παρκὼς, ίδος, ἡ, maxilla, gena, Interp. Homer. & Apoll. 2. Arg. ¶Pro ore, Eurip.

Παρκμιαῖος, qui tempus legitimum superauit.

Παρκμάζοντες τινὲς τῆς ἡλικίας, qui obaudit.

Παρκμάζω τινὰ τῆς ἡλικίας, & in malam partẽ.

Παρκμάζω, ἄσω, τό, perexaſco, præcerco, perueniõ, porrigor. ἐξ ὧν παρῆκμαν, forãt prodiere. Sopho Aristid. ἄλλῃ γαμίσκει παρήκμασεν, pertingentes & protenti. ¶Pro desino, Xenoph. de canib. κυνηγῶν ἢ τῶν ἄλλων τῶν βαναύσων ἀπέχεσθαι καὶ τῶν πόλεως παρηκμακότων, desinẽtes & porrectas. ¶Item sino, permitto, Plut. in Cicer.

κμὴν ἔστιν οἷς ἰσχὺς παρῆκμακεν, quatenus leges sinunt.

Παρκμιαῖος, decrepita ætas Cicer.

Παρ' ἡλικίαν, præter decorum ætatis, Plutarch.

Παρήκμακώς, decrepitus, senio confectus.

Παρήλιος, Sol geminat' Gaz. gemini Soles, Arist. in Probl. διὰ τὸ παρήλιος ὁ ἥλιος τὸ παρήλιον, nubes soli similes tum colore, tum orbiculari figura, Theoni apud Aratum. ¶Dicitur & Παράλληλος, genus virgarũ Astrologis & Senecæ, lib. 1. quæst. natural. cap. 11. quum radii per angusta foramina nubium, tenues, intenti, distantésque inter se diriguntur.

Παρήμαι, ᾶσθαι, ἧσθαι, ἧμαι, adsideo, Odyss. ξ.

Παρημελημένως, neglectim, contemptim.

Παρημελημένος, contemptui erant, Plut. in Thes.

Παρ' ἡμέραν, singulis diebus, Gaz. apud Arist. 6. Anim. Ruell. alternis diebus: Barbar. in singulos dies: Marcell. in dies, l. 3. Dioſc. c. 154.

Παρημμένως, iuxta aliquid toto die immorori, per diem ago, Euripid.

Παρησία, ας, ἡ, lorũ exterius. ¶Παρησίαι, habenæ equi extremi in curru protensi, Iliad. θ.

Παρήσσων, vide Παρήωρος. Suidę etiam παρήορος, demens & impos animi.

Παρήπατος, decepi, Od. ξ. ἐξ ὧν μ' ἔπαρ ἐξαίφνης.

Παρήσεια, ας, ἡ, persuasio, permissio.

Παρήχημα, ατος, τό, & Παρήχησις, εως, ἡ, adnominatio: figura, quũ plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddũt, παρηχηματικὰ dicitur.

Παρησία, ας, ἡ, lorum, extremi equi habena, Iliad. θ.

Παρήωρος, ου, ὁ, protensus, qui habenis regitur, equus extremus in curru, humi extensus. ¶Significat & dementem, & qui mente est vagabunda.

Παρθενία, τά, virginalia, genera quædam musicæ apud Dorieos, ἃ αἱ παρθένοι ᾖδον, Aristop. Interpr.

Παρθενιάομαι, & Παρθενίω, virginitatem seruo, Herodian. de Vestalib. ἐμοὶ μὲν γὰρ τέλειόν τι βίου παρθενιάσαι. ¶Item virginem custodio, Lucian.

Παρθενεών, in Epigr. domus virginum.

Παρθενία, ας, ἡ, virginitas, κατέα, 2. Argon. ¶Ita vocabatur olim Samus insula, Nicand. in Alexiph.

Παρθενικός, Deut. cap. 22. signa virginitatis.

Παρθένιος, Virgo. Hesiod. παρθενιαίῳ ἐν χαμάδει.

Παρθένιον, τό, parthenium herba, Dioscor. lib. 3. c. 155. & l. 4. c. 287. & Theoph. hist. l. 7. c. 7.

Παρθενο-γενής, natus ex matre, quæ quũ nubere credita est virgo, in Epigr. παρθενο-γενὲς ἀνήρ, vir qui virginẽ duxit, Plut. in Pomp.

Παρθενοκαρίτιον, τό, virgunçula.

Παρθενοκομία, virginum cura, Nazianz.

Παρθενοκτονία, virginum occisio ac immolatio.

Παρθενοκτόνος, virginum occisor.

Παρθενοκτόνος, virginum deceptor.

Παρθένος, virgo, puella, filia, Iliad. ε. ¶Sic παρθένοι νῆες, triremes nouę, quę primum in mare exponuntur, Eustath.

Παρθενο-τροφεῖν, in virginitate educare.

Παρθενών, ῶνος, ὁ, locus vbi habitant virgines.

Παρθένος, virgo. παρθένος.

Παρθενοσύνη, ἐπιτυχία, ex deteriore genere silphii.

Παρθένος, pro παρθένιος, in Epigr. virgo.

Παρία λίθος, Ælian. ἡ παρία, Parius lapis.

Παρίαμβικὸς, ἡ, ὁν, genus modulationis ad citharam, à pede Pariambo, i. Pyrrhichio dictum, Poll.

Παρκαθέρμαι, κάθεσμαι, κατάκειμαι, accumbo, dormio, παρκαθέζω. Παρκάθεδρος, idem.

Παρκαθίσταμαι, iuxtà statuo, in Epigr.

Παρκάμνω, resolnor, elanguesco, Dioſc. lib. 6. c. 1. ¶Item admitto, Polyb. l. 2. παρεῖντες τὰς κατηλήσεις εἰ τυπτήσεις. ¶Ité deprecor, recuso, Plat. de Rep. 1. ἀδύνατον παρίεμαι, i. non recuso, vt Bud. exponit. ¶Παρίεμαι, oro siue obsecro, Plat. in Apol. Socrat. πάντα ὑμῶν δέομαι καὶ παρίεμαι, &c. ¶Item prætereo silentio. Eidem Epist. 7. τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ καὶ παρίεμαι ἐγὼ, ὥστ' ἐν λόγῳ, neque prætereo, neq; amplius dico. ¶Παρίεμαι, dimittor, separor.

Παρίζομαι, & Παρίζω, assideo. Herodot. in Euterpe, παρίζῃ αἰεὶ πρὸς δώματα μακάδνια, assidere facit & collocat iuxta singulos Persas singulos Macedonas.

Παρίημι, ἀφῆκα & εἶμαι, εἶμι, i. eo significat accedo, aduenio, adeo, transeo, ingredior. παρίεναι εἰς οἰκίαν, ingredi domũ, Xenoph. ¶Sed ἀφῆκα & ἵημι, quod est mitto, significat dimitto, omitto, prætereo, traiicio, trãsmitto. παρεῖναι τὴν πλησίον, proximo relinquere, Aristot. lib. 7. Polit. cap. 4. παρεῖμι λαβεῖν σ' ἐλέου σοῦ, parco tibi, Phal. ¶Item permitto, fino, Plat. de Rep. 2. cum Dat. & In fin. μισθοὺς ἢ δόξας πάσας ἀλλοις ἐπιτρέπειν, sine aliorũ præmia laudare. ¶Παρίημι, admitto, intromitto. παρίεναι εἰς τὰς ἀρχὰς, ad magistratus adsumi, Aristot. 5. Polit. ¶Item resolvo, solvo, & extingo, vires frango. παρεῖσι γὰρ αἰδοῖα κατατακόμενα, genitalia languescere facit, Dioſc. li. 4. c. 79. ¶Item laxo, dimitto, remitto, Aristoph. Equit. πολὺ τι δρῖμυς παρεῖσι, laxa paululùm rudentes: translatè pro remitte paululùm de contentione.

Παρείδην, coràm.

Παρειμένος, circumiens.

Παρειμένος σὺν ἕλκει, Esther 2. columna ex Pario.

Πάρειος, ου, Pario marmore structus, in Epigr.

Παρεκπαλέμαι, & Παρεκπάλλομαι, obequito, præterequito, cum Accus. Nonn.

Παρέκπλους, qui equum assectatur, & cum ipso cursu sic decertat vt neque præueniat, neque vicissim præcurrat, vt Cretenses canes apud Aristot. & Poll.

Παρέκτασις, τό, tonsillæ, seu glandulæ faucium, Galen. in Aphoris. lib. 3. & libr. 3. Sympt. cap. 11.

Πάρεσος, ου, compar Gell. ¶Πάρεσον, ου, propè æquatum, quod constat similibus membris,

te ſte Aquila. Quint. lib. 9. cap. 3. figuram παρίσωσιν esse ait, cum par est extremis syllabis consonans: vt, Non verbis, sed armis.

Παρίσωμι, ὤσω, π. παρέσω, & παρίστημι, μι, στησω, π. στην, alto, propè sto, assisto, adsum, præsum, Demosth. Iungitur autem Dat. Odyss. ι. ἐλίσσετο φασγανόωντι, ad serinia astabat, aderat. οἷς οὐ παρίστο φασγανόωντι! Sopho. quàm bene aderas! ¶ Παρίστασθαι, apparere, præsto esse, & iussu mutúisque magistratus expectare. παρίσταται τῷ Διΐ, Mercurius à Luciano dicitur, sicut lictor apparere Consuli apud Latinos. ¶ Item præsento, ob oculos exhibeo. ὁ μὲν γὰρ σώματος ἄκεσιν παρίστησι τῷ ἀργύριον παρέχοντι, Dianę homines ipsos offert & mactat. ¶ Παρίστασθαι, exhibere: significatióque est forensis. In Pæd. ἐπὶ τὴν ὁμολογίαν τὴν ἐκ δύο παρίστασθαι, hoc est Vlpiano interp. Si plurium seruorum nomine iudicio sistendi causa vna stipulatione promittatur. ¶ Item acquiro, accipio in deditionẽ. παρίστασθαι τὴν πόλιν, vrbẽ in deditionem accepit. Plut. in Apoph. ¶ Παρίστασθαι, animo repræsentare alicuius rei imaginem & quasi in rem præsentẽ perducere, ostẽdere, docere, exprimere, Plat. Epi. 7. δίκαια παρίστασθαι πᾶσι τοῖς ἀλλοῖς, veram sententiam omnibus ostendit. ¶ Παρίστασθαι, ciere, commouere, Demosth. καὶ Μειδίαν δὲ ὁ πλοῦτος παρίστησι τοῦτο ἰσχύειν, ἀλλ' ἡ κτῆσις, iram commouit atque excitauit. ¶ Item persuadere, Plat. de Rep. 10. ἀφέλιμος ὁ χρόος, ἢ ἄλλοι σοφοὶ γεγόνασι διὰ τοῦτο τοῖς ἐφ' ἑαυτῶν παρίστασθαι, Prodicus Chius, & alii complures possunt hominibus sui temporis persuadere. ¶ Itẽ conferre & contendere Cicer. Iocr. πρὸς τοῦτον παρίστασθαι δεῖ τὰς ἀξιώσεις διανέμων ἰσχύος. ¶ Παρίστασθαι, etiam currentem reuocare, & inhibere sisterẽque, vt παρίστασθαι τὸν ἵππον, Xenoph. ¶ Παρίστασθαι, in iudicium producere, Demosth. contra Phorm. πολλοὺς παρέστην μὴ ἐνεγκεῖν, ἵνα δόκιμος ἦν ἀκούειν τῷ). ¶ Significat & Παρίστασθαι, ad latus admouere astites, Appian. lib. 5. belli ciuilis, Ἀδύνατον μὲν ἦν ὁ Καῖσαρ ἑνὶ σώματι παρίστασθαι, iuxta se stare iussit, sibi altare, vel sibi altitem apposuit. ¶ Παρίστασθαι, succurro, asto, atque subsidio sum, βοηθοῦσιν. παρίστασθαι, ὑμῖν βοηθοῦσι, vobis præsidio adsunt. Plutarch. in Themist. ¶ Παρίστασθαι, subire, in mentẽ subire, Pausanias, παρέστη αὐτῷ ἀφικέσθαι εἰς ἔκβασιν, subitò in mentem venit assimulare. Odyss. μ. χαλεπὰ δὲ τάδε παρίστασθαι, veniunt in mentem. ¶ Παρίστασθαι, Actius voce, admonere, suggerere, solicitare ad aliquid faciendũ. Pausan. in Bœoticis, τῶν ἐπαναστάντων παρίστασθαι, hoc suggessit Epaminondæ. ¶ Παρίστασθαι, ad deditionem compellere, subigere, redimere, Demosth. ὁ φόβος τὴν πόλιν παρίστησι, ἀγὼ δὲ, nõ prius subacti sunt, quàm &c. Plat. 4 de Legib. παρίστασθαι τὸ εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα διαμεῖ, adegit ad graues duráque conditiones pacis. ¶ Παρίστασθαι, appetere, i. aduentare, accedere. Plut. ἐδόκει τὸ δεινὸν παρίστασθαι, iamiam affuturo discrimine. ¶ Παρίστασθαι dicitur de iis, quæ iam naturæ suæ perfectionem & vigorem adepta sunt, quasi consistere & absolui, Theophr. de Caus. l. 6. ¶ Παρίστασθαι, in rerũ naturam prodire, Nat. ¶ Ἰτέα ἀστιφυλορ, assentio, subscribo, Philopo. τῷ Πλάτωνι ὁ περὶ Θεοδώρου παρίστασθαι λόγος, Platonis subscribens sententiæ. ¶ Παρίστασθαι in exilium pellere, i. φυγαδεύειν. ¶ Παρίστασθαι, cento, conor & enitor, Polyb. ἀφ' ἑκάστων, quod & ipsa μιμεῖσθαι αὐτοῦ τὰ ἀδύνατα πειρῶμαι παρίστασθαι, animi præstare conabimur. ¶ Παρίστασθαι, animi ducia præditũ esse non cadere animo, Diod. τῆς ψυχῆς οὕτω παρίστασθαι φησὶ τὸν κίνδυνον ὡς ἀνεπτοημένος.

Παρισταμένως, recuperans, consistens, redigens.

Παρισταίνομαι, extenuor. παρισταίνεσθαι, extenuati.

Παρίσχω, exhibeo, adduco, præsto.

Παρίσωσις, æqualiter, Aud. in Epist. prior.

Παρίσωσις, adæquatio Quintil.

Παρισωτικός, ἡ, ὁν, adæquatiuus, æquiparatus.

Παριτητέον, ἐστὶ χωρὶς παρίναι, adeundum, Thuc.

Παρκλίνω, pro παρακλίνω, detorqueo. Hesiod.

Παρμένω, μενῶ, adsum, permaneo.

Παρνασσός, οῦ, ὁ, Parnassus, mons in Delphis, Etym. Vnde Παρνάσσιος, κορυφὴ, Eurip.

Παρνοπες, genus locustę.

Παρό, vel potius παρ' ὁ, τὸ παρόν, quoniam, propter quod, quocirca, Aristo. ἐπεὶ τοιαῦτα ὀξυθυμήματα γίνονται παρὸ καὶ διαβολὴ τοῖς ἀνοήτοις ἐκ τοιούτων λόγων). ¶ Item contraquam, extra quam Cicer. ποιεῖ γὰρ ὁ λαγὼς καὶ φύσει, & παρὸ καὶ ἐν αὐτοῖς πᾶσι ὁ πέρδιξ, contraquam natura comparatum est, Eidem Aristot.

Παρόδια, ἡ, παλαιόν. Suid. transcursus.

Παροδεύω, μ. εὔσω, π. εὐκα, transeo, præcedo, progredior, penetro, ambulo.

Παρόδιον, τὸ, chori pars prima apud Tragicos, vbi causa redditur cur adsit chorus, Æschyl. Interpr.

Παροδικός, ἡ, ὸν, q. transitorius. παροδικὸν μὲν ὃ κατὰ μέσον τὸν παρόδιον ἔλεγον, quod in medium prodeuntes canebant, Interp. Aristoph. vbi tamen παροδικὸν μέλος.

Παρόδιος, ου, ὁ, qui viam recepit.

Παροδίτης ου, ὁ, viator, lib. 3 Epigr. ὃ παροδίτης, &c. Ibidem lib. 1. παροδίτης ἀνθὼν, luscinia quę secum viam est, aut in via.

Πάροδοι, οἱ, fori, ἀγορὰ ἔξω.

Παρόδοντες, ες, tubercula in gingiuis nascentia, παρωδίδες.

Πάροδος, ου, ἡ, transitus, aditus. ἐκ παρόδου θεωρεῖν, parum diligẽter considero, Aristot. lib. 3. de gener. ¶ Πάροδος, in nauli, i. rostri ὁ εἰς τὸ ἔμπροσθεν ὀδός, Poll. ¶ In scenicis dicitur chorus ingressus. ¶ Item Πάροδοι, pro ostentatione ad populum seu quæ fit publicitus, Epig.

Παροίγω, μ. ξω, parum aperio, Arist. in Pace.

Παροιδαίνειν, ad latus intumescere, vt consilæ cùm turgent atque vtrinque intumescunt, Poll.

Παροίθεν, & παροιθε, antè, cõtrà, coràm, propè, antè. 2. Arg. Ἕκτα παροίθε πόδων, ante pedes.

Παροικία, incolatus.

Παροικιάσω, π. ασα, habito tanquam peregrinus, aduena sum, iuxtà habito. Dat.

Παροικησις, vicinia, habitatio propinqua.

Παροικία, ας, ἡ, incolatus, quasi accolatus. ¶ Item ecclesia, Can. 18 Concil. Ancyrani.

Παροικίζω, ad habitandũ iuxtà admoueo, Epig.

Παροικοδομέω, ῶ, iuxtà ædificio, Thucyd.

Παροικοδόμημα, τὸ, structura alterius vicina.

Πάροικος, ου, ὁ, accola, peregrinus, incola, Naz. in Orat. ὁ πάντες ἡμεῖς ξένοι καὶ πάροικοι.

Παροιμία, ας, ἡ, prouerbium, sententia allegorica. Sophocl. ἔστ' ἀλλὰ τῆς ἀβροβόλου παροιμίας ψυχὴν ἀδάμας δύσει, i. verum est hominũ prouerbium, &c. ¶ Παροιμιακός, ὴ, όν, prouerbialis. ¶ Παροιμιογράφος, ου, ὁ, paræmiarum scriptor. ¶ Παροιμιώδης, ους, ὁν, prouerbialis, Plutar. in Camillo.

Παροιμιάζομαι, sum in prouerbio, prouerbiis vtor, παροιμιάζομαι τοῦτο, Plat. de Leg. prouerbia de Deo loquar.

Πάροιμος, vicinus.

Παροινοστόμοι, declinantes à via.

Παροινέω, ῶ, ήσω, π. ησα, contumelios us ex nimia vini petulantia in aliquem sum, debacchor, Lucian. ἱκανά σοι τὰ παρόντα παρὸν ἡμᾶς ἐᾶσαι, vt opinor, debacchatus es in nos. ¶ Accipitur & Passiuè. παροινεῖσθαι μαὶ, Demosth. mulier super conuiuium contumeliam passa.

Παροινικῶς, ώτερον, π. ως, debacchor, Neutr. absol. Aristoph.

Παροινικός, ἡ, όν, ebrius & lasciuus, Athen. ¶ Παροινικός, idem, Aristoph. in Acharn.

Παροινία, ας, ἡ, debacchatio, contumelia vel iniuria in ebrietate admissa, Lucian. καὶ γὰρ ἡ παροινία τῶν κραιπαλημάτων ποτοῦ ἐστιν, id est, huius super mensam & vinum petulantia. ¶ Παροινία, π. idem.

Παροινικός, lasciuus, contumeliosus, Aristoph.

Παροινῶσα & Παροινία, μ. ήσουσα, π. ησα, debacchor. ¶ Item per vinum & petulantiam iniuria & probro afficior, Depon. Absol.

Πάροινος, vinolentus, vino debacchatus.

Πάροινος, ον, mansuetus.

Παροιστρεῖν, errare, insanire, irritare, παροξύνειν, ἐρεθίζειν, Hesych. μαίνεσθαι.

Παροίτατος, primus, antiquissimus, Apollon. lib. 2. Argon.

Παροίτερος, prius, Apoll. Rhod.

Παροίτερος, prior, vlterior, vetustior.

Παροίτερος, vlterius, Apoll. 2. Argon.

Παροίχομαι, præterco, Depon.

Παροιχωκώς, præterierat, Herodot.

Παρακλάζω, genu flectere, γονατίζειν, Hesych.

Παρολίγον, pene, quasi παῦν ὀλίγον, ἢ δι' ὀλίγου ἀμφοτέρας ὀλέσθαι, parum abfuit quin perirres, Eurip.

Παρολισθαίνω, delabor, labori insistere nequeo. νῦ παρολισθάνει, si paulum aberret, Lucian.

Παρολκή, ῆς, ἡ, mora, dilatio, deflexio.

Πάρολκος, funis nauticus, Interp. Thucyd.

Παρομαρτέω, comitor, Nazian. in Orat.

Παρομοιάζω, assimilo, Matth. 23.

Παρόμοιος, assimile, vitium orationis cùm abeitdem literis diuersa verba sumuntur.

Παρόμοιος, ον, ὁ, assimilis, Dioscor. li. 3. ca. 127.

Παρομοιότης, ὁμοιότητος, ἡ, ad similitudinem accedere, Poll.

Παρομοίωσις, similitudinis vicinitas, Aristot. 3. (Rhet.

Παρομολόγησις, confessio.

Παρονομάζω, alludere ad nomen.

Παρονομασία, vocum collusio, figura quæ & παρήχησις, de hac Quint. lib. 9. cap 3.

Παροξύνω, quod alii per u scribunt, in acorem vergo, Dioscor. li. 1. de balsamo.

Παροξυσμός, sum animo exacerbato. παροξυσμὸς κατὰ τοῦ πολίτου δ' ὠργίσθη, ira concitatus in ciues, Plut. in Themist.

Παροξυντικός, ἡ, όν, exacerbans, incitatius, acuti, velox, παροξυντικὸς εἰς τὸ αὐτόξυ, Xen.

Παροξύνω, μ. υνῶ, π. υνα, exacuo, irrito, excito. παροξύνειν δὲ τοὺς πολίτας ἐπ' ἀυτοὺς, ciues in eum concitat, Plut. in Themist.

Παροξυσμός, οῦ, ὁ, irritatio, exacerbatio, exacerdescentia, extimulatio, Hebr. 10. ¶ Παροξυσμὸς pro accessione febris siue accessu Plin.

Παροξύτονος, ου, ὁ, dictio habens acutum in penultima.

Παροξυβόλιον, pugio, gladiolus.

Παρπλίζομαι, exarmor Plin. Secund. Plut. Cat.

Παρορατός, despiciendus, contemnendus.

Παρόρασις, quasi adassatio, euocatio sudoris ad ignem vel prunas in Laconico eliciti. Vide Cæl. Aurelianum medicum.

Παρόραμα, τὸ, obliquus aspectus vt strabonum, hallucinatio.

Παρόρασις, ώσεως, ἡ, despectio, contemptus.

Παροράω, μ. άσω, perperam video, hallucinor, Plat. in Hippia minore, ἁμαρτάνει καὶ παρορᾷ. ¶ Item despicio, aspernor, Dem. Actiu. Accus.

Παροργίζομαι, irritor, moueor ad iracundiam.

Παροργίζω, μ. ίσω, π. ισα, irrito, exaspero, Accus.

Παροργισμός, & Παροργισμὸς, οῦ, ὁ, irritatio animorum Liu.

Παροράω, fines egredior, alienum occupo.

Παρόρειον, τὸ, planicies subiecta monti, Eustath.

Παρόρειος, ου, ὁ, montibus vicinus.

Παρορίτης, ου, ὁ, qui fines suos egreditur, 2. Epig.

Παρορμάω, peierare, ἐξαπατᾶν, Appian.

Παρορμίζω, μ. ίσω, π. ισα, concito, incito, hortor, πρὸς παρόρμισιν εἰς τὴν βασιλείαν, qui ad regnum suscipiẽdum induxit. Plut. in Num.

Παρορμίω, iuxta stationem habere litus cir-

cundante classe, Plutarch.

Παροξυσμός, νος, ὁ, concitatio.

Παροξυσμικός, qui incitat. παροξυσμικὸς ἀφροδισίων, veneremincendens, Dioſc. lib. 3. cap. 137. περὶ γὰρ μὲν παροξυσμικῆς, allicies ad nuptias, Plut. in Lycurg.

Παροξύνω, fodio, παροξύνειν τάφρον, foſſã duco.

Παροιμιάζομαι fabulam dicit Lucia. præter argumentum repreſentare.

Παροράω, ᾶς, qui contemnitur.

Παρό, Aduerb. loci aut temporis, antea. priùs. παρὸ καὶ ἔτι καὶ νῦν ἔχθομαι, priuſquam hęc opera faciant, in Iliad.

Πάρ' ἔστιν, vel Παρέστιν, quatenus, Lucian.

Παροτρύνω, μ. ῦνα, ἔς, extimulo, adhortor, Accuſ.

Παρ' ὀλίγον, idem quod ὀλίγου δεῖν, ὀλίγου δεῖν propemodum, propè Terent. Æſchin. παρ' ὀλίγον ἦν τὸν Κτησιφῶντα, i. nihil propius factum eſt, quàm vt interficerent.

Παρυλισθάνω, ἄνω, inflammatio circa partem aliquam gingiuarum, quæ non ſoluta ſuppuratur, Paulo Ægin.

Παρεστώς, ῶσ, ὁ, præſentia, aduentus, Sophocl. πρὸς τοῦ κρύπτειν διεσήμηνε τὴν τοῦ παρουσιάζοντος, per multos ignes ſuum aduentum ſignificant, Plut. in Camill.

Παρεγκινοῦμαι, ῶ, ὁ, deducens.

Παρεγκλισις, humoris derivatio & conuerſio.

Παρεγκλίνω, δῶ, παρέκλινα, deriuo, Plutarch.

Παρεγλωμαι, furtiuam venerem exerceo cum alio, Ariſtot. hiſtor. Anim. 9. cap. 7.

Παρεγχέω, transfucho, παρεγχεῦμαι.

Παρεγχή, ῆς, ἡ, largitio, ſuppeditatio, Baſil.

Παρεγχίζω, transmouco, μετατίθημι, Suid.

Παρεγχλόω, infeſto.

Παρεγχειρονόμος, prædator Cicer. à παρέχω. ¶ Dici poteſt & à παρεγχέω, ſignificabitque, qui vnà vehitur, Pauſan. & Ariſtophan. Interpr.

Παρεγχέομαι, ſocium ſum & iuxtà vehor, Lucian.

Παρεγχόμενος, ου, vnà vectus, Lucian.

Παρεψημα, τος, τὸ, condimentum. παρεψήματα τῆς ἀσωτίας, vitium condimenta, Phil. in Heroic. Hinc diminut. παρεψήματα.

Παρεψία, ίδος, ἡ, ὀψεῖον παρεψοποιόν Ariſtophanes ciſcarium, dictum à rotunditate flexuque, patina Eraſm. cap. 23. Matth. ¶ Athen. lib. 9. pulmentum ſignificat. ¶ Poll. lib. 10. tradit etiam iuris quoddam genus eſſe, vel mazæ, vel opſonii vilis, quod nunc παρεψίσιον.

Παρεψοποιός, ὁ, ἡ, ὁ, cibos vel cõdimenta ferẽs.

Παρεψοπωλέω, clam opſonia coemere, Ariſtoph.

Παρεπτόμην, arte pellicens, ἀφαιρούμενος, Ody. ξ.

Παρῤῥέω, præterfluo.

Παῤῥησία, ας, ἡ, libertas & loquendi audacia. παῤῥησίᾳ δίδωμι, Plat. de Leg. libertatem dicendi concedere.

Παῤῥησιάζομαι, μ. άσομαι, π. ασμαι, audacter & ingenuè planèque dico. Demoſth.

Παῤῥησιαστής, σοῦ, ὁ, qui nimia loquendi libertate vtitur. ¶ Παῤῥησιαστικός, vtens libertate. παῤῥησιαστικῶς, minaces.

Παρηγορέω, leniter humectare, Athen.

Παρύγρ Ο-ρ, ὁ, humidus, humens, madidus.

Παρυδάτιος Ο-ος, ὁ, iuxta aquam poſitus.

Παρύδριος Ο-ος, aquaticus, Theophr.

Παρυπαίρω, παρῆμι, adſum, i. patrocinor, adſimo, in Comment. Eurip.

Παρυπάτη, ης, ἡ, chorda, quam paryparẽ Muſici vocant, Ariſtot. in Probl. ſect. 19. quæſt. 5.

Παρυπατοειδής, ſpecies harmoniæ, Capel. lib. 9.

Παρ' ὑπόνοιαν, præterquam expectabamus.

Παρυπόστατος, minus eſt quàm ὑπόστασις, Dionyſ. Theolog.

Παρυφάω, emerſiſſe, eſſe, accepiſſe.

Παρυφόω, modice & obiter refrigero, Dioſc.

Παρυφαίνω, attexo. retexo, i. deſtruo, Act.

Παρυφασμένος Ο-ος, obtentus. παρυφασμένος τοῖς ὅπλοις, coruſcantium armorũ, apud Xeno. Philoph.

Παρυφή, ῆς, ἡ, veſtium contextus, ὕφασμα, veſtis verſicolor, Raph. Regio in Apoph. Plutar.

Παρυφίστημι, propemodum & obiter tantùm ſubſiſto. Baſil. in Hexaëm.

Πάρυφος, ος, purpureæ virgæ veſti intextæ.

Παρωθέω Ο-ω, ὁ, decipiens dicendo, hortatus.

Παρώμοσία, ὁ, deceptio, Iliad. ξ.

Παρώνυξ ὁ πους, Ariſtot. lib. 9. Anim. equi qui ſine coloris medii inter cinereum & cuſium Gaz.

Παρῳδητός, cãticum ad alterius imitationem modulatum, Athen. lib. 14. ex Ariſtoxeno. ¶ Dicitur & Παῳδία, Eidem lib. 15. ¶ Παῳδίδω alii dicunt eſſe quum à tragica ſobrietate ad humilitatem comicam ſermo demittitur, Suid. ¶ Aliis eſt quum in ſoluta oratione aſſumpta parte carminis, reliquum oratione proſa completur atque perficitur, Hermog. οἷον τὸ ἑξῆς. Hinc verbũ παῳδίζειν, i. parodiat ponere, Euſtath. παῳδίζειν μᾶλλον ἢ ποιεῖν. Inter. Ariſtoph.

Παῳδῶ, exagito, cõtumelioſè deſcribo, accino.

Παῳδιάω, ῶ, & Παῳδέω, ῶ, depello, extrudo, ſummoueo, Accuſat. Æſchin. κἀγὼ παρεσκευασμένος ἤδη παῳδῶν, i. expellens domo, & à familiaritate ſummouens. ¶ Genit. Lucian. παῳδοῦμαί τινος.

Παῳδόω, μ. ώσω, exigo, expello, Gal. li. 1. Glauc.

Παραιάσιος, ὁ, litoralis, marisimus.

Παραιάσιοι, οἱ, qui habitant iuxta Oceanum.

Παραιόλινος, τὸ, vlnę, ὠγκύλαι ἢ ἀγκωλίδες & brachii interni tori atque muſculi.

Παραμίς, ίδος, ſuperhumerale, Exod. cap. 28.

Παρών, όντος, præſens, qui intereſt vel interfuit, adueniens. οἱ παρόντες ἰχθύες, qui adſuerunt rebus gerendis, Thucyd. παρόντες πολεμικοῖς, ad pugnam accincti, Eidem.

Παρόνη, nauigii genus, Parones Latinis dicũtur.

Παρωνυμάζω, cognominatus eſt, apud Plut.

Παρωνυμία, ὁ, leuis imitatio. Vide Aquilam.

Παρώνυμον, υ, τὸ, denominatio, Plut. in Numa.

Παρώνυμος, ου, τὸ, denominatiuum Ariſtot.

Παρωνύμως, in denominatione ſimilis, Plut. ἐν.

Παρωνύμως, quaſi denominatiuè, Ariſtot. cap. 1. lib. 1 Prad.

Παρωρεία, ας, ὁ, & παρωρίς, abceſſus eſt qui ad radices vngulum coit, Ægin. lib. 3. Latini reduias vel reduuias vocant, vt Cicero, & Plin. ¶ Eſt & herba, Dioſcor.

Παρώσπα Ο-ώ, attonitus, perculſus.

Παρωπία, τὰ, ocularia equorum, coria quę ambiunt oculos equorum, Poll.

Παρωπαί, αἱ, anguli oculorum interiores exteriorcique, qui & πτῶσαι.

Παρωπιδίτης, ὁ, eſt velut perſona mulierũ, Poll.

Παρώρεια, radices montium, Strab. ¶ Polyb. 2. hiſtor. iuga montium & promontoria.

Παρώρειος πού, Ægir. ad montem poſitus Pan.

Παρώτατος ος, ον, intempeſtiuus, Theophr.

Παρωτίδιος, ος, ὁ, ora tecti. παρωτίδες τριάκοντα cubitorum per oras craſſitudo, Herodot. ¶ Prominentia tecti & ſubgrundii, Poll.

Παρωτίδω, Nazanæ. differre, reiicere in aliud tempus.

Παρώτης, dimittens, excludens, Eur. in Oreſte.

Παρώτιον, τὸ, ornamentum aurium. ¶ Item alter oculorum angulus qui aures ſpectat, oppoſitus τῷ ῥινικῷ, Nicand. Schol.

Παρωτίς, ίδος, ἡ, apoſtema ſecus aures, ſiue inflammatio circa glandulas auribus adiacentes, Celſ. lib. 6. cap. 16.

Πᾶς Ο-σα, σον, pallidus.

Πᾶς, σα, σον, omnis, vniuerſus, quiuis, quiſque. πᾶς ὁ πλείστος παῖς, plerique omnes, Ariſtot. Plato in Epiſt.

Πάσασθαι, ἀ correpto, vel πάσασθαι, guſtare, comedere, ſaturari, Heſiod. cum Accuſat. πάσασθαι γ' ἐπαύρασι καὶ ἀμφιέσασθαι. ¶ Genit. πάσασθαι ἰχθύων, de piſcibus guſtare, Herodot. Sed & producto ſignificat poſſidere, πάσασθαι.

Πασιφανής Ο-ής, omnibus apparens, Nonn.

Πάσσαλος, ὁ, minutiſſimus puluiſculus farinæ.

Πάσσαλος Ο-ος, idem quod κέγχρος, milium, Galen.

Πάσσαλος, ου, ὁ, & Πάσσαλος, Ariſtoph. in Acharn. idem quod πάλος Ο-ος, palus, clauus ligneus, ſera, pertica, paxillus.

Πάσσυδι, Thucyd. & Πασσυδίη, catervatim, omnino, totis viribus, publicè, communi conſenſu, Iliad. β.

Πασσεύω, funditus, πάσσω.

Πάσσω, μ. άσσω, π. ασα, ἄς, ἀσμαι, ſpargo, vario, aſpergo, textilibus picturis deſcribo. πάσσε δὲ λύθρῳ, Homer. fale conſpergebat. Lucian. καὶ ἅλα τῇ κεφαλῇ πάσσεται, puluis per caput ſpargitur.

Πάσσομαι, ῶμαι Ο-ῶμαι, pinguior, latior, Comparat.

Πάστας, άδος, ἡ, porticus. Pollux, ἀφεστάδες ἢ ὑποστάδες (ἃς ἄλλοι πού ὑπεστάδας) καλοῦσι. ¶ Aliis dicitur cœnaculum: nam πάσσασθαι cœnare eſt, in Epigr. ¶ Item thalamus nuptialis, Suid. à πάσσασθαι, orno. Et atrium vbi fiebant conciones, Plut. in Lycurg. ¶ Dicitur nonnunquam de quauis domo ad aliquem excipiendum apta, Moſchop.

Πάσχατος, vltimus dies anni. πάσχατα verò τὰ ξύσματα τοῦ δέρματος, Suid. raſura cutis.

Πάσχω, τὸ παθεμάχω, Ariſtoph. Interpr.

Πάστεω, ῶ, idem quod πάσσω. Aliquando pro eo qui cibo operam dedit. ¶ Athen. lib. 9. bęſe ſpecies.

Παστοφόρος, ος, ον, thalamifera: Veneris epith. ¶ Item παστοφόροι, ferentes pallium, vt fit in processionibus. ¶ Παστοφόριον, tabernaculum Hieronym. thalamus in quo habitat templi Præpoſitus.

Πασσαλεύω, multarii arcium, πολύτροπος Ο-ος, Heſy.

Πασσάω, prurire, obſcœne & incontinenter pati, Comm. Ariſtoph.

Πασσησμονή, incontinentia, pruritus ad venerem.

Πάσσημα πάσσεται, π. πάσσησθαι, ἄς, ἐ. ἐπάθην, patior. ἀγαθὰ πάσχειν, Ariſt. Nebul. ¶ Item artifici commodo vel incommodo, Plutar. in Galba. κοὐδὲν ἧσσα χρηστὸν ὑπὸ Γάλβᾳ πεπονθώς, nullo priuatim beneficio affectus à Galba. Demoſth. πάσχω κακῶς ὑπό τινος. ¶ Item commoueri atque affici. Liban. in Declamat. Θεμιστοκλῆς γὰρ ὃς ἐστὶ τοῦτο κακῶν τὸ μεγάλων, ἐπαθεν τι καὶ ἐδωμήσατο, καὶ ἐφρόνησε. ¶ Item admittere, facere, Demoſth. μηδαμῶς μηδὲ ἀβέλτερον ὑμᾶς πάθοιτε, videte ne ſic ſtulte ſtatuatis, ne quid ſtolidè admittatis. Gal. li. 10. Therapeut. τί δῆτα οὐ τὸ τοιοῦτο πρὸς ἀνθρώπους μήτε ἔργα μήτε λόγῳ πεπόνθασι δικαιωθῆναι; Terent. quid cum illis agas, qui neque ius, neque bonum atque æquum ſciunt? ¶ Πάσχειν, accidere, Demoſt. contra Conon. καὶ μοὶ τί παθεῖν τί μεῖζον ἐστίν; Cicer. in Philipp. ſi quid mihi humanitus accidiſſet. πάσχω τι, id mihi accidit, Plat. de Leg. ¶ Πάσχειν in obſcœnum ſenſum detorquetur: tribuiturque Cinędis & Pathicis, Demoſt. pro Corona.

Πατάγω, ἦσω, strepo, strepito, Ariſt. πτ. ¶ Soph. pro tumultuor, πατάγουσιν αἱ τῶν πόλεων ἀγέλαι.

Πατάγη, plauſus, Dionyſ. de Situ orbis.

Πατάγιον, τὸ, ſtrepitus, fragor, crepitus. ¶ Capitur etiam pro garrulo & veteratore.

Πατάσσω, ὁ, crepit, fragor tonitrui, Ariſt. πτ. ὡδέπω σφὶ τὰ πατάγου ἦν ἐγγύς μ' ἰδεῖν δόξας.

Πατάσσω, idem quod πατάσσω.

Πατάσσω, Patęci, dit Phœnicum, quos in triremium proris circunferunt: referuntur autem Pygmęi viri imaginem, Herodot.

Πατάνη, ης, & πάτανα Pollux, ſartago. ¶ Item pandum & phialę inſtar ampli poculi.

Πάτανον, τὸ, patella. τρύβλιον, ſartago repanda.

Πατάσσω, μ. άξω, π. αξα, percutio, illido, ferio, concutio, Plat. cum duobus Accuſ. πατάσσω τινὰ πλαγάς, Ariſtoph. πάσσε μου κραδίαν, ἐπάταξε. ¶ Item ſonus: Vnde πάταγος, fragor, crepitus, Ariſtoph. in πτ.

Πάτασσον, inſtrumentum coquinarium, ſartago.

Πατάσσω, τὰ, pocula perampla, Cęl. li. 15. c. 6.

Πατρίζω, patrem appello, Ariſtoph. Veſp.

Πατρίον, diminutiuum à πατήρ, paterculus.

Πατταλισμός, π. ισμα, peſſundo, calco, ambulo,

Sophocl. in Aiace, πλὼ δίκλω πατεῖν, conculcare, i. opprimere ius & fas. ¶ Πατεῖν etiam terere authorem aliquem, Arist. in Anib. ἀμαθὴς δ' ἴσως κ' ἀ πολυφορβὸς γῆν, ὡσ|' ἄϊσσ πατεῖ πατὰ τύχας, neq; triuisti nec legisti diligẽter.

Πάτημα, res pessundãda, & cõculcabilis, Basil.

Πατητὸς, conculcatus, vulgaris.

Πατὴρ, Genit. πατέρος ὁ πατ῀ρ, pater. In Vocat. ὦ πάτερ, accentu trãslato. πάτερες συγκλητικοὶ, patres conscripti, Plut. in Romulo. ἀγαθῶν πατέρων φύντι, &c. bonis parentibus orto, Plat. de Legib.

Πατητὴς, ου, ὁ, q. calcator.

Πατητὸς, conculcatus. πατητοὶ φοίνικες, palmæ quæ solem passę diutius, (quum sint aliàs nimio liquore refertæ) rõpuntur, vt ob id quasi calcatæ videantur, Galen. 10. Meth. & Plin. lib. 13. cap. 4. ¶ Et ab Aëtio vuæ passæ, σταφυλαὶ πατητικαὶ dicuntur li. 9. c. 24. quas Plin. dixit, in vite à sole diutius aduſtas.

Πάτος, ου, ὁ, callis, via, via trita, vestigiũ. ¶ Pro consuetudine & conuersatione, Ilia. ζ. πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων, consortia hominum fugiens. ¶ Πάτος, in Conisteriis dicebatur puluis palæstricus quo corpora perspergebãtur post cerona & vnctũram olei: quare pro simplici puluere palæstræ, & pro eo qui corpori adhæsit, sumitur, Galen. Simplic. lib. 10.

Πατρὰ, ἀδὸς, patria. ¶ Pind. pro φρατρία, & familia.

Πατραγαθία, ὁ, patris probitas.

Πατρᾶλαος, patru', vel patruelis, Hiero. Esa. 6.

Πατραλοίας, ου, ὁ, patricida, Paul. ca. 1. ad Timoth.

Πατραλοίας, vel πατραλοίης, ου, ὁ, Aristoph. idem.

Πατραλοίη, ης, ἡ, patricida.

Πάτρη, patria, Ilia. ζ. πολλὸν δὲ πάτρης. vnde, Πάτρθεν, ex patria, Dion. de Situ orb.

Πατρεία, ας, ἡ, familia, gẽs, tribus, cognatio, parentela, Eras. Ephes 3. sic etiam Naz. in Orat.

Πατρεύω, mores patris refero, patrisso Terẽt.

Πατριάρχης, ου, ὁ, patriarcha, princeps familiæ.

Πατριαρχία, ὁ, familiarum præfectura, Naz. an.

Πατρίδιον, paterculus, Aristoph.

Πατρίκιος, patricius, Plut. in Rom.

Πατρικὸς, ὸν, ὁ, paternus, Isocrat. τὰς φιλίας τὰς πατρικὰς κληρονομεῖν, paternæ amicitiæ esse hæredes. ¶ Πατρικῶς, patrio affectu, patriè Quintilian.

Πάτριος, ου, ὁ, ἡ, ὁ, patrius, hæreditarius. ἅ πάτριος δυσσεβεῖν ἔστιν ἡμῖν, sacra patrio ritu peragunt, Plut. in Solone. πάτριόν ἐστι, mos est patrius. ¶ τὰ πάτρια, mores patrii.

Πάτριος, ία, ον, ὁ, patrius. in Epig. ¶ Interdũ Adiect. Iliad. γ. ἐπὶ πατρίδι γαίῃ. ἐς τὸ πάτριον ἦλθε.

Πατρογενὴς, ες, ὁ, conterraneus Plin. πατρογενὴς πᾶσι λόγοις, qui eiusdẽ sunt patriæ, Plat. de Leg.

Πατρογραφικὸς, ad tribules pertinens, tributarius.

Πατρόθεν, à patre, à maioribꝰ, à familia. πατρόθεν ὀνομάζειν, patris nomine appellare, Thu.

Πατροκατάφονος, ου, ὁ, patruus, Hesiod.

Πατροκτονία, ας, ἡ, parricidium.

Πατροκτόνος, patricida. Πατροκτόνος, à patre occisus. ἐκ πατροκτόνου χερὸς ὀνοσπάμην, Eurip. seruasti me de manu patris volentis me occidere.

Πατρώνυμος, vnde quis maternum genus ducit.

Πατρογονέομαι, ου, paterno more tracto, Accul.

Πατρογονία, lex patris, imperiũ paternum, Luci.

Πατρογονικὸς, paterna gubernatio, Plat. de Leg.

Πατρογονοῦμαι, patris voluntate pro lege vtor, Plat. de Leg.

Πατρογραφὴς, paternis legibus vtens.

Πατροδόσιος, ὁ, ἡ, à patribus traditus, Petr.

Πατροπάτωρ, auus paternus, Poll. poeticum.

Πατροφόνης, ου, ὁ, πατροκτόνος, parricida.

Πατρωνία, ας, ἡ, q. paternitas.

Παὐτύπτης, ου, ὁ, percussor patris, Hsch.

Παῖς γνήσιος, ου, ὁ, ἡ, filia cui vni hæreditas obuenit. παῖς μόνη, pupilla virginis, Herodot.

Πατροφονικὸς, parricida. ὁ πατροφονικὸς ἀνὴρ, Hom.

Πατροφόνος, ου, ὁ, & Πατροφόντης, ου, ὁ, parricida.

Πατρόω, μῶ, ῶσω, π. ωκα, patrisso, Herodian.

Πατρῷος, ου, ὁ, paternus, auitus, Odyss. ἐ.

Πάτρων, ωνος, ὁ, patronus, Interp. Eurip.

Πατρωνία, patrocinium.

Πατρωνυμικὸν, ὄν, τὸ, patronymicum.

Πατρῷος, ου, ὁ, patrius, paternus. ζεὺς πατρῷος, Iupiter patrius, Plat. in Leg. Iupiter in cuius tutela est ciuitas, tutelaris. ἐν γῇ πατρῴᾳ, in terra patria, Hom. in Odyss. ¶ Athen. ex Menandro, γλῶ πατρῷα καὶ πατρῴαν, paternos agros deuorare, patrimonii absumere. Suid.

Πατρωτὸς, ὁ, ἡ, vitricus, ὁ ἀφὶ πατρὸς ἀνεψιὸς, Suid.

Πάτρως, ωος, ὁ, patruus, Herodot. ¶ Stesich. τὸν ἑῦ πατρὸς ἀφ' ἑστίης, πάτρωα vocat.

Πατταλίζω, μ. ἰσω, π. ισα, strepo, obstrepo.

Πτατάλισμος, & Πατάλιγμος, ὁ, sonus, perculsio.

Πατταλόω, μῶ, σω, π. ωσα, figo palum, suspendo, Eurip. Neutr. absol.

Πατταλίας, ὁ, subulones, i. cerui quibus cornua enasci incipiunt.

Πάτταλος, aut πάτταλος, ου, ὁ, palus, clauus ligneus. ¶ Item pertica vnde aliquid suspenditur. Vnde πατάλῳ κίακι μίσσαι, id est, clauo suspendere.

Πάτταω, spargo, πάτταμαι, μ. σα, Aristoph. πρ.

Παὶ, Dorice, pro παῖς, Ælio Dionys.

Παῦλα, ης, ἡ, quies, finis, intermissio, Plat. Phæd.

Παῦνι, proprium mensis Ægyptii, in Epigr.

Παύομαι, μ. σομαι, π. σαμην, finio, supersedeo, vaco, παύεσθε μάχης ὑμεῖς, pugnãdi finem facite. ¶ Et per Particip. παύσασθαι δηΐων, desino suire, Xenoph. ¶ Παύεσθαι, pro cedere, contrarium ἴστασθαι, i. resistere atque obsistere, Theophr. de hist. plant. lib. 5. cap. 8. πάντα τὰ παύοντα, τὰ ἧττον ἀντέχοντα, nam hæc cedunt, illa resistuntur atque obsistunt.

Παυκὸς, pauci, ὀλίγοι.

Παυκύλος, pauculus, Hesiod.

Παῦρος, ου, ὁ, paucus, facilis numeratu, Iliad. γ. ὀλίγοι, καὶ παῦροι ἅμ' ἀμφὶς ἔασι. Παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, paucis quidẽ, sed diserè & dulciter.

Παυσανέμιος, θυσία, sacrificium profedãdo ventorum turbine, apud Æschyl.

Παυσβαυτὴρ, baculis robustis vtentes, vt qui fustibus lites sedant & dirimunt.

Παυστήριον, ὁ, instrumentum ad modum rotæ rotundum per quod tumentorum colla trasmittebant, ne pabulum colligerent, Eubath. Iliad. χ.

Παυσπάτωρ, ορος, ὁ, quasi sedator molestiæ atque mœroris. Est epith. Iouis apud Sophocl.

Παυστήριος, Eurip. à labore recreans, Actiue.

Παῦσις, quies, cessatio, sedatio Cicer.

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, & Παυστὴς, ῆρος, ὁ, quasi sedator, Sophocl.

Παυστήρια, septa, obices.

Παυστὴς, vim sedandi obtinens.

Παυσωλία, ας, ἡ, quies, κατάπαυσις, Hom. Iliad. β.

Παύω, μ. αύσω, π. αυσα, sedo, cessare facio, finem impono, libero, coerceo, abdico, Accus. παύω τινὰ ἀδικήματος, facio ne amplius decipiatur, Aristoph. Cum Genit. & Accus. Xenoph. παῦσε τὸν βασιλέως, tibi regnum adimo, Herodot. ¶ Cum Genit. solo, Hesiod. ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης, finem fac pugnandi. ¶ Aliquando sine casu ponitur, nũcque Accusat. intelligitur, subintelligunt, παῦ' ἀπόλεκας, Aristoph.

Παφλάζω, æstuare, ebullire, feruere, proprie de marris æstu atque sono, Aristoph. ¶ Hippocr. offensatores in legendo vel differendo, παφλάζειν dicit. ¶ Παφλασμὸς, ου, ὁ, proprie æstus maris, sonúsque quem efficit dum tumet: Vnde Tranlate παφλάσματα dicuntur verba insolẽtia atque elata, Aristop. in Aui.

Παχέες, & Παχεῖς, οἱ, proceres, diuites.

Παχέως, pro παχέως, crassior.

Παχυάγρης, Mendesium siue Ægyptium vnguentum.

Παχετὼ, pruina, ros glacians, i. ὀφίασις πάγος, vt definit Aristot. lib. de mund.

Παχετώδης, pruinosus, παχώδης.

Παχύνω, μ. υνῶ, π. υνα, figo, conglutino, denso. παχυνθὲν ὕδωρ, ὑπὸ ψύχους, vitis quæ congelatur, Bud. in Epist. prior. ¶ Item infesto, molesto, contristo seu perdo, Hesiod. ἐπιβήμεναι φίλον ἦτορ, animum molestia affecit.

Παχύς, εῖα, ὺ, qui est cute crassa & pingui. Ponitur pro fatuo ac rudi, i. rustico, Lucian.

Παχύσαμος, crasso culmo assurgens.

Παχύσαρκος, crasso caule constans.

Παχύσαρκος, ου, ὁ, habes suras pingues, Arist. πρ.

Παχύς, crasso modo, pingui Minerua.

Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo partium, Gal. ad Glau.

Παχύτερος, τὸ, pars crassior.

Παχυφλοιος, Phanor. crassius, rudius, pinguiore Minerua Colu. crassiore musa Quint.

Παχυμερὴς, crassus. παχυμερὴς σοφία, Bud. in Epist. poster. ¶ Παχυμερέστερος ἀκουσματοφόβου, Nazan. in Orat. 5. crasse.

Παχυσαρκὴς, ητος, ὁ, corpulentus, spissatus.

Παχυσὼς, stupida mente, crasso ingenio.

Πάχυσις, ους, παχότης, τὸ πάχος, crassitudo, crassamentum, Theophr. lib. 6. cap 15.

Παχυσκελὴς, incrassans.

Παχύω, μ. υνῶ, π. υνα, crassum reddo, facio crassescere, lagino, spisso, Accus. Plat. 7. Rep. τὸ ἧπαρ βοὸς ἀγαθοῦ σκιπτεῖ ἢ παχύνει αὐτὸν ἡ ἐπιμέλεια.

Παχύφλοιος, crassas habens virgas.

Παχύῤῥιζος, qui est crassis radicibus.

Παχύῤῥυος, qui est naribus crassis, cui rostri est amplitudo. παχύῤῥυον εἶναι, Aphrod.

Παχὺς, εῖα, ὺ, crassus. παχεῖα μὲν περὶ σαρκὶ, Xeno. in Oecon. crassa vestimenta gestare. ¶ Παχὺς etiam dicitur, vt à Varrone crassus, pro eo qui est rudis ingenio & tardus.

Παχυστομία, difficulter, aspere & crasse loqui, cuiusmodi Barbarorum vox est, Strab.

Παχυστομία, ὁ, crassa loquela, Strab. lib. 14.

Παχυστόμος, incõdite crasseq; loquẽs, Strab. 14.

Παχύτερον, τὸ, crassius, rudius, pinguiore Minerua.

Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo, corpulẽtia, pinguedo, Aristot. histor. Anim. 9. cap. 5.

Παχύτριξ, idem.

Παχύφλοιος, ου, ὁ, ἡ, crassi corticis.

Παχύφρων, ὄνος, bardus, stupidus, Hesych.

Παχύχειλος, cui crassa sunt labra, labeo.

Παχύχυμος, qui succo est crasso, Aphrod.

Παχὼν, proprium mensis apud Ægyptios, Epig.

Πάω, adipiscor, vescor, Plut. Πάωμαι, idem.

Π Ε

Πέδιλον, in Epig. i. πεδίλιον, planicies.

Πεδιόχροος, varius μεταλλικὸς.

Πέδιλον, pedicæ, & omne vinculum pedum.

Πεδοίλης, ου, ὁ, a solo tollo, Eurip.

Πεδονόμος, per terram serpens, humilis, Interp. Nicand. in Ther. ¶ Item pro vaticinio data merces, Hesych.

Πεδύφος, sublimis, excelsus, volãs, Arist. ἰμ.

Πεδυφῶδες, supinũ & negligentem esse, ῥυφᾶν.

Πεδύω, vel πεδόω, μ. ήσω, π. ησα, impedio, ligo, Odyss. ἅ. ἔστε μ' ἀδυάτων πέδυσ' ἀχέων καὶ ἴδησιν κακοῖσιν.

Πεδώνοισι, equus ferociens, & μετεωρισὴς.

Πεδήρης, qui est in planicie, Theop. 3. hist. plãt.

Πεδύω, μ. ήσω, π. ησα, ligo, compedio, in Epigr.

Πέδη, ης, ἡ, pedica, vinculum.

Πεδὴ, in terram.

Πεδήρης, sublimis, excelsus, μετέωρος, Nic. Ther.

Πεδητὴς, ligator, in Epigr.

Πεδήτης, vinctus. μακρὰς πεδήτης κακοῖς, longæ noctis compediti vinculis, cap. 17. Sapient.

Πεδιὰς, campestris, q. μεσόγειος, in mediterraneis habitans.

Πεδήσιοι, vocabantur apud Athenienses illi, qui pauorum dominatum in Repub. probabat.
Πεδιακός, idem quod πεδιαῖος.
Πεδιάς, άδος, ἡ, campestris, locus planus. planicies. πεδιὰς γῆ, campestris terra. Herodot.
Πεδιάσπικος μύρον, species myrrhæ, Dioscorid. lib. 1. cap. 78.
Πέδιλον, ου, τὸ, talare, calceamẽtum varium, calceus, soccus, Hesi. ἀμφὶ δ' ποσὶν ἴκτο πέδιλα καλὰ, circum pedes alata habebat talaria.
Πεδινός, ὴ, ὸν, campestris, planus. ¶ Πεδινάτερος, planior, Plat. de Leg.
Πεδιόνδε, è terra.
Πεδιοῦσι, οἱ, qui in locis planis morantur.
Πέδιος, parvum vinculum, paruus nodus, Etym.
Πεδίον, ου, τὸ, solum, campus, planicies, ἀγεῖν πεδίον, Martius campus, Plut. in Public. ¶ Item πεδίον, pars pedis superior, quæ manus metacarpio respondet, 5. constans ossibus, Hippocr. de articulis τὸ ἄνω τοῦ ποδὸς dixit.
Πεδόθεν, e campo, à solo, à puero. Hesiod. πεδόθεν δ' ἐπάειρε μακρὸς ὀλυμπος, à fundo, id est, funditus.
Πεδόσ', pedib', πεζῇ. Æschy. ¶ Ité humi, ἐπὶ χθονὸς.
Πέδον, ου, τὸ, idem quod πεδίον. 2. χθὼν ἅπασα, solũ, Soph. ¶ Item domus, domicilium, Etym.
Πεδοστιβὴς, in solo sustollus, depressus.
Πεδοτρόχος, pedestris, solum calcans. πεδοτρόχοις ἕλξας, vehiculum per terram tractum, Eurip.
Πεδοτρόφος, in solo nutritus, Nonn.
Πεδοτυπτέω, ῶ, verbero, mastigia, Eust. Iliad. 9.
Πέζαι, ὧν, ἡ, pes, vnde Theris ἀμφιπέζα, Hom. quasi κλιντὴ πόδας ἔχουσα. Poll. pars quæ fure subiacet vocatur πέζα vel ὀφυὴ, hoc est, malleus, & iuxtà verinque eminent tali, in quos ossis extuberationes desinũt, teste eodem Poll. ¶ Item fimbria, ora, limb', Arg. 4. ἄκρῃσι ὑφάσσε πέζαις ἀρτιτέλεστον χιτῶνα. ¶ Est & quicquid extremitatem vestis ambit, tuetúrque, quo tardius deteratur, margo, finis. ¶ Aliquando regio, Nonn. ὑφαντίῳ δὲ πέζῃ ὑπολιμνίτιδα νῆσον ἔπηξε. in cælestem plagam volauit. ¶ Est & retis genus rotundum. ¶ Item meretrix sine organis sympotia frequentans.
Πεζαίτεροι, qui sint apud Demost. vide Interp.
Πεζεκπηγή, Polyb iaculatorii pedites.
Πεζάρχης, præfectus peditum, Xenoph.
Πεζέτης, ου, ὁ, satelles, stipator, miles altero pede nudus altero armatus, pedester, Poll.
Πεζίδιος, terreni.
Πεζόβατος, ὁ, ἡ, gresilis.
Πεζοβολέω, ῶ, ἤσω, π. ηκα, pedibus incedo, Act. 20.
Πεζός, Aduer. pedib', pedestri itinere, per terrã.
Πεζοστρατιὰ, terrestris exercitus, Æschin.
Πεζοφόρος, ὁ, ἡ, pedestris, Thucyd. Πεζὸς, idem.
Πεζύτια, corolla, σύμμικτα Suid.
Πεζογραφέω, prosam scribere. ¶ Πεζογράφοι, scriptores prosæ, Laer. & Πεζολόγοι, συγγραφεῖς, Hillorici, Suid.
Πεζομαχέω, μ. ήσω, π. ηκα, pugnam pedestrem committo, Aristoph.
Πεζομαχία, ας, ἡ, pugna pedestris, Thucyd.
Πεζονέω, peditatus, πεζὸν & ἱππικὸν, Thucyd.
Πεζονομικὸν, genus quoddã Plat. in Polit. quod curaret & custodiret animates terrã calcantes.
Πεζοπορέω, pedibus incedo, Xenoph.
Πεζός, ὸν, pedes, pedestris, πεζὸς ἱππεύς, pedes vadens, Xeno. πεζὸς δύναμις, peditatus, Eidẽt. παρὰ πεζὰ ζῷα, gressilia animalia Polit. ex Aristot. de mund. ¶ Εἰς πεζὰ aliquando humilia & submissa.
Πεζοσφυρὴς, talaris, fimbriatus, Poll.
Πεζὸς, prosa oratione. ὁ κατὰ πεζὸν λόγος.
Πεζότης, ου, ὁ, humilior.
Πειθὼ, ὼς, persuasio cum necessitate cõiuncta.
Πειθανάγκης, persuasibilis oratio Quintil.
Πειθαὼς, Vide Πιθανὸς.
Πειθαρχέω, μ. ήσω, π. ηκα, principibus obedio, imperio pareo. ¶ Accipitur & pro quouis modo obedire, Neutr. Genit. Ioseph. lib. 2. πειθαρχεῖν ἀλλήλοις, obtemperare magistratui Cicer.
Πειθαρχία, ας, ἡ, obtemperatio magistratui Cicer.
Πειθάρχης, ου, ὁ, obediens principi.
Πειθήμων, ων, ὁ, obediens, Dat. li. 5. Epigr. πειθήμων λύσσης, obsequentem rabiei. ¶ Item Genit. εἶχεν ἑὸς πειθήμονα θυμὸς, suo consilio parentem. ¶ Pro fideli, Nõn sine casu, Ioan. 6. πειθήμονες, dicuntur, οἱ χθ' ὑπὲρ ἀσσυρίων κεκλῆσθαι πειθήμονες, Sophocl. Interp. in Aiacem.
Πειθήνιος, ὁ, ἡ, obediens, parens habenis, obsequenter Plin. ¶ Πειθήνιος, ὁ, Plutar.
Πειθήνιος, ὁ, ἡ, tentor, experior, Galat. 6.
Πείθω, vel πιθέω, μ. ήσω, π. ηκα, credo, mihi persuadeo, adducor vt credam, obsequor, Dat. πείθομαι λόγοις, verbis persuadeor. Xenophontis λόγοις, verbis persuadeor. Xenophontis λόγοις, legi obsequens, Plat. de Legib. Sic τῷ νόμῳ, legi obsequens, Plat. de Legib. ¶ Inuenitur & cum Accus. Iliad. πείθεν' ἀγορεύειν ὀλίγα, quæ non persuasurus arbitrorer dicturus, Plat. cum Dat. & Accus. in Apolog. πείθω ἐγὼ σοὶ τάδε, de his tibi nõ credo. ¶ Cũ Infinit. Ibidem. πέπεισμαι ἐγὼ ἐκεῖνο τὸ μάλιστα ἀδικεῖσθαι ὑπ' ἐκείνου, mihi persuasum est maxime illum me vtcro fecisse iniuriam. ¶ Πεπεισμένοι ἐσὶ λόγῳ, oraculis adduci, Plut. in Romulo. πεῖσαι τινα δώροις, adductus donis, Plat.
Πειθὼς, persuasorius.
Πείκω, suadeo, oratione flecto, Aristoph. in Plut. ἐγὼ πείσας, ὡς' ἐμὲ πείσαι, non persuadebis ne si persuaseris quidẽ. Plat. in Apolog. ἀλλ' οὐκ ἐμὲ πείσεις οὔτε ἐγὼ πείθω, sed id non vobis persuadeo. ¶ Item morem gero, pareo. ¶ Item mando, spero & contendo.
Πειθὼ, οῦς, ἡ, persuasio, obedientia, obsecutio, obsequium, inductio. μὴ πειθοῦς ἀγαθὸν ἔμμεναι, Plat. de Leg. Xeno. ἐμοὶ οὐ πειθὼ γένετο, ad finem faciẽdam, Plat. de Leg. ¶ Πειθὼ, ὁ, rat & prophanis deæ nomen dicendi præstantior quam Ennius Suadam, Horat. Suadelam-

Cicer. Leporem vocat, Quintil. persuadendi deam. ¶ Πειθὼ ἱερωνικὴ, lenocinium amatorium.
Πεικὴς, amarum, πικρὸς, Hesych.
Πεικὸς, lana, ἔριον μαλακὸν, vlcitatius est πῶκος.
Πείκω, μ. πείξω, τὸ πέπεικα, proprie pecto, ξαίνω. ¶ Est & τὸ κείρω, tondeo, Theocr. Idyll. 5.
Πείνη, vel πεῖνα, ης, ἡ, fames, Odyss. ξ.
Πεινάλεος, α, ον, famelicus, esuriens, ieiunus.
Πεινάρης, sordidus.
Πεινατικὸς, famelicus. Plutarch.
Πείρα, ας, ἡ, ατος, π. ακτον & Πειρὴν, & Infinit. πειρῆναι & πειρᾶν, & Πέπειρα poetice, esurio, fame premor. Nent. Absol. Lucian. ἀπὸ σώματος ἴσως πειρᾷς καὶ σὺ, ἐπὶ τῶν ἰδιωτῶν. ¶ Transfertur verò etiam ad alia quorum penuria laboratur, Xen. Paed. 8. πειρώμενος χρημάτων.
Πειρατικὸς, cibi appetens, famelicus.
Πειρατὴς, experientia, periculum, tentatio Liu. sine tentamentum Virgil. ὑμεῖς δὲ πειρατὴν λάβητε. Xenoph. de vobis ipsis periculũ facietis. Plat. Epist. 7. πειρατὴν λαμβάνειν περὶ τοῦ πειράσασθαι, de his experientiam sumere. πειρατὴν διδόναι, edere specimen. Xen. Demost. πειρατὴν ἔχειν διδόναι, re ipsa faciendi periculi copiam cõcessisse. πειρατὴν τῶν ἔργων ἴσχειν, hęc rem expertus, Xenoph. ¶ Attici πειρατὴν δοῦναι ἢ δόξαι ἢ ἔχειν, i. pro malo dolo accipiũt: vnde πειρατὴς dicuntur, οἱ χθ' ὑπὲρ ἀσσυρίων κεκλῆσθαι πειρατὴς, Sophocl. Interp. in Aiacem.
Πειρατὴς, tentor, experior, Galat. 6.
Πείρατρον, vel πειρατὴν, μ. ήσω, π. ηκα, experior, exploro, conor, πειρᾷ δ' ἐδόμεν πέρασιν, Thuc. nihil non tentantes. πειρᾶν δώρῳ dicitur γυναῖκα, quum de stupro solicitat & interpellat, Latine attentare pudicitiam, Bud. Cõm. Apoll. li. 1. Arg. Gen. iunxit, λαὸς δὲ πειθοῖ δώροισι πειρήσας ἀνάσσει, i. aggreditur & exordiebatur. Cum. Infin. li. 2. Epig. πειρήσας δόλιον ἰδέσθαι πάγον, i. niteris.
Πειρατικὸς, ὴ, ὸν, & ᾱς, portus Atticæ.
Πειρατὴς, termino, finio, πειρατῶ.
Πειρατὴς, ὁ, ἡ, idem quod πειρατὴς.
Πειρατὴς, ὁ, ἡ, ατος, π. ασμαι, tento, lacesso, aggredior, nitor, experior, Genit. Iocr. πειρᾶσθαι φίλων, amicos perclitare. πειρᾶσθαι τῶν πολεμίων, oppidum tento, Thucyd. ¶ Infinit. Aristoph. in Pluto, τὸν πλοῦτον πειρᾶσι πειρεμβάλλειν πλάνῃ, conantes efficere vt Plutus iterum videat.
Πείρατρον, & Πείρατρον, τὸ, finis, πείρατ, termin', limes, funis, vinculũ, ὅπλα τε χερσὶν ἔχον ἀρηϊκὰ πείρατα τεύχεα, in Odyss. instrumenta manibus tenens artis administra.
Πειρατρία, interpellatio de stupro, tẽtatio, Thu.
Πειρατρία, ὁ, ἡ, tentatio, periculum, Dioscor. li. 1.
Πειρατρίτης, tentator Horat.
Πειρατρικὸς, qui conatu inani vtitur, Aristot.
Πειρατρικὸς, pyratica, latrocinium.
Πειρατρίον, experiendum est, nitendum est, Xen.
Πειρατρὼν, prædor, latrocinor, prælior, Gen. 49.

Πειρατρήριον, τὸ, tentatio, locus tentationis, & receptaculum piratarum.
Πειρατρώτης, ὁ, pirata, Sophocl. Interpr.
Πειρατρωτὶς, naues prædatoriæ, Plut.
Πεισίγαμος, μ. ασσω, π. αχα, tento, interpello, solicito de stupro, Aristoph. in Plut. περὶ ἐμοῦ ἴσως οὗτος ἐπεπείσιγαμήκει τὴν γυναῖκα, re fortasse tẽtat de stupro. ¶ Item nitor, etiã Infinit. πειρᾶν ὑπερβαίνειν, conor descendere.
Πείσιμος, ὁ, ἡ, perficiens.
Πεισματικὸς, πεῖσμα, τὸ, exploratio, tẽtatio Liu. tentamentum Virgil.
Πείσμα, experimentum apud Hippocr.
Πεπειρασμένος, tento, Genit. Odyss. ξ.
Πεῖσμα, & Πέσμα, ατος, Etym. alueum seu tabulatum in curru vbi res ponuntur, & vbi sedent qui curru vehuntur, Hom. Odyss. ὁ.
Πείσμαι, tento. πεισμήνω & πεισμάζω. Lucian.
Πείσμαι, μ. ασσω, π. αχα, & ης, transeo, Odyss. ι. penetro, traiicio, pungo, figo, Odyss. ξ. ἀμφὶ δὲ ἴελκον ἴστοι, verubus traiecit & affixit.
Πείσμα, ατος, τὸ, obedientia, persuasio.
Πείσιος, irrigans, humectans.
Πείσμα, & Πίσμα, τὸ, Hom. Odyss. ζ. loci humidi.
Πεῖσις, ὁ, ἡ, σεως, Senec. passio, læsio, persuasio. Alex. Aphr. li. 1. Probl.
Πείσμα, ατος, τὸ, firmamentum, refugium, & cõtentio, Etym. ¶ Item rudens, i. funis nauticus, quo nauis in litore religatur, quem oram vidisse dixisse Quintil. Homer. Inter. πείσματα νηὸς, funes nauis, Plat. in Timæo.
Πείσμων, animi inductio, credulitas, persuasio.
Πεῖσος, locus humidus. nam πίσσα, rigare est.
Πειστὴρ, obediens, ὑπήκοος.
Πειστήριος λόγος, verba persuasoria, Eurip.
Πειστὸς, qui facilè persuadet, obedient.
Πείσω, pro πίσσω, fretus, Lascar.
Πείσσω, agito.
Πεισσώτης, a tamytus, incontinens, scortator, Etym. Πίσσα, pellis, κώδιον, δέρμα. Dicitur & πίσσος.
Πεκάλιον, ἐσθὴς, peculium, Plut. in Publ.
Πεκτέω, idem quod πέκω, pecto.
Πεκτὴς, ητος, qui pellẽ vellit. δέρμα πλύνει, Sui.
Πεκτὸς, ἀπὸ πέκω, vel πεκτέω, comptus, in Epigr.
Πέκω, pecto, euello, vello, & tondeo. ἐπέκθη, tõsus est. Aristoph. ηφ. & Hom. ἀβ χερσὶ πεκτεῶσι, χαροπὸν πλοκάμοις ἐπέλεξε φαεσίμοις.
Πελαγίζω, litoralis, Arist. lib 8. Anim. ca. 19.
Πελαγικὸς, τὸ, pelagica, πέρατα.
Πελαγίζω, exundo, æstuo, inundo. Accus. Πελαγίζει, nauigare, Xenoph. in Oecon.
Πελάγιος, ὁ, ἡ, maritimus, intra pelag' positus. πελάγιος ἀνὴρ ἔκειτο, in alto pariuit, Aristot. lib. 5. Anim. πελάγιοι, Thuc. naues mare tenentes.
Πέλαγος, τὸ, pelagus, altum. πέλαγος τ' ἀλλοσε, Matth. 18. ¶ Πελάγει, διὰ τὸ πελάγους, Etym.
Πελάζομαι, propinquo, Eurip.
Πελάζω, μ. ασσω, π. αχα, accedo ad, pertingo, admoueo. Actiu. Ody. ξ. γῆ δέ μ' ὑπουρήσασα πέλασσε, μίλῳ εἴλυμα, me appulit. ¶ Interdum cum

solo Dat. ponitur pro accedo, 12. Arg. ὃς πλήσσει Cimbuchi πλάκα τῇ, qui ad Rebyrcas appulsus sit. ¶ Πλήσσω χθονί, fundere humi, seu prosterne re. Apoll. Rhod.

Πλήθω, idem, Eurip.

Πλήθω, ῶ, ἡ, mola sacrificiis apta, quæ fiebat ex tenuissima farina, libum, placenta. Aristoph. in Plut. ¶ Item spuma concretior circa os. Eurip. in Oreste ¶ Item succosa lachryma instar thuris gummi dentata. ¶ Item obolus. Nicand. in Alexiph. Sic & vocabatur obolus datus pro varicinio.

Πλήθω, admonere, ὑποθήσω, Pythagor.

Πλήσσω, pullus ciconiæ, sicut ἀετὸς πλήσσω, aquilę.

Πλήσσω, pulli ciconiæ, Aristoph.

Πλήσσω, ciconiarię leges, quibus pueri parentes alere iubentur, Aristoph.

Πλήσσω, herba eius nominis, quæ lienosis succurrit. Galen. lib. 9. περὶ κράσ.

Πλήσσω, Thusci. πλήσσω.

Πλήσσω, ciconia, Ælian. & Oppian. πλήσσω, apud Aristoph. & Suid. ¶ Est etiam πλήσσω, fictile quoddam instar ciconiæ rostrum habens.

Πλήσσω, apud Lycophr. naues ciconiarum assimili colore tinctæ.

Πλήσσω, dicta olim Thessalia.

Πλήσσω, murus pelasgicus, Athenarum quondam murus à Tyrrhenis suffossus, quod ciconiæ propter findonas putarentur, Herodot. lib. 5. (rodot.

Πλήσσω, adhærens. q. appropinquator, Amm.

Πλήσσω, clientela. Gaz. de senectute.

Πλήσσω, & Πλήσσω, minister, cliēs, mercenarius, Plutar. in Romul. ¶ Interp. Æschyli in Persis, ἐξ πλήσσω, vicinus & domesticos Græcè exponit.

Πλήσσω, clientela.

Πλήσσω, cochleare, catinus.

Πλήσσω, propinquo, πλησιάζω, Schol. Sop. in Ele.

Πλήσσω, vel πλήσσω, siue πλήσσω, merda, Aristoph. in Acharn. πλήσσω ἢ χέζει πλήσσω πίσσω κατημένου, merdā accipiat recēs excatā.

Πλήσσω, cutis. ὑπόμνημα.

Πλήσσω, ingerum, mensura centum stadiorum alii mille pedum, Hesych.

Πλήσσω, liuia, columbæ species à liuore ita dicta. Aristot. lib. 5. de nat. Anim. ¶ Pro columba etiam capitur, Odyss. ι.

Πλήσσω, ἀδος, ἡ, idem. ¶ Capitur etiam generaliter pro columba, Iliad. ι.

Πλήσσω, Attice, apud Aristoph. in Auib. πλήσσω, Doricè, πλήσσω. Communiter: Aristot. Animal. hist. lib. 8. cap. 12, πλήσσω, auis gregalis. Gaz. vertit plateam: de qua vide Plin. li. 10. ca. 40. Cicer. plataleam vocat 2. de Natura deorum.

Πλήσσω, medullæ securis alligatur, Theophr. li. 3. hist. plant. cap. 10.

Πλήσσω, dolo, securi percutio, securim adigo. Actiu. Accus. Odyss. ι. πλήσσω σ' ἄκρῃ χαλκῷ, dolauit securi. ¶ Πλήσσω, laboratus.

Πλήσσω, dolatio. securis Gaz.

Πλήσσω, quæ dolatile, & Πλήσσω ξύλα, ligna dolatilia. Theophr.

Πλήσσω, idem quod πλήσσω.

Πλήσσω, apud Aristoph. in Auib. Genērus auoseram vocat.

Πλήσσω, securida ca, frutex siue herba Plin. 18. ca. 17. Theophr. li. 8. ca 8. hist plant.

Πλήσσω, securis manubrium, Iliad μ.

Πλήσσω, ascia, securis, ἀξίνη, Hesych.

Πλήσσω, securi cædo percutio, decollo.

Πλήσσω, præsegmina à quacunque materia bipeni relecta, Constant. de Agric. li. 3. c. 11.

Πλήσσω & πλήσσω, securis, bipennis. Plutarch. in Publ. ἐξ πλήσσω ἀνῆκεν τὰς ῥάβδους, secures à fascibus seiunxit.

Πλήσσω, idem.

Πλήσσω, bipennifer Ouid.

Πλήσσω, agito, gradu deiicio. Hesiod. ὅτε βοῦς πλήσσω ἐνὶ τρίπολον ἐρέσσῃ.

Πλήσσα, sum. Πλήσσ, vide in Πλήσσ.

Πλήσσω, fit, fiat. Πλήσσ: vide Πλήσσ.

Πλήσσα, ης, ἡ, Dorientibus extrema corporis pars quæ per excursionem aquæ nigrescit, teste Corintho.

Πλήσσ, asinus fuscus, subniger, Etym.

Πλήσσ, adulterina coma, galericulum.

Πλήσσ, fugillatio Plin. πλήσσ, liuor in parte fugillata, Nicand. Alex.

Πλήσσ, liuidus, liuorem trahens, Galen.

Πλήσσω, liuidum reddo, fugillo.

Πλήσσ, vel Πλήσσ, genus poculi, Athen.

Πλήσσ, ἡ, mēsura Attica cōtinens hemiaē. ἡ.

Πλήσσ, τὸ πλήσσ. πλήσσ, liuore fugillata.

Πλήσσ, ου, ὁ, liuidus, niger, Alex. Aphrod.

Πλήσσ, ῶ, liuidus, apud Thucyd.

Πλήσσ, ὁ, ἡ, vel πλήσσ, senex.

Πλήσσ, poculi genus, vas fictile.

Πλήσσ, τό, vibex, liuor, liuiditas, Theophr. lib. 5. cap. 22. hist plant.

Πλήσσ, vas cuius vsus in mulctu, mulctra Colum. mulctrale Virg. 3. Georg. mulctrum Horat. Athen. lib. 11. ¶ Dicitur & πλήσσ Hipponacti. ἐκ πλήσσ πίνειν. Hinc Πλήσσ, ου, ὁ, i. ἀμολγεύς, qui mulget; Athenæus.

Πλήσσ, τό, liuor in parte fugillata: Vnde fugillatio Plin. Interp. Theoc. Idyl. 5.

Πλήσσ, cursorum & viatorum calceamentū.

Πλήσσ, idem, quod πλήσσ. ¶ Item color subniger, Etym.

Πλήσσ, bos fuscus, Etym.

Πλήσσ, luuit, fuscus, liuidus, Zenodot. Πλήσσ apud Hippocr. πλήσσ, ὑποκύσσω. Galen. quæ & ipse Hippocrates πλήσσ vocat.

Πλήσσ, ιεμένιος, pelia ardeola, Aristot. li. 9. Animal. cap. 1.

Πλήσσ, ατος, τὸ, planta pedis, Aphrod. εἰ δηλαδὴ ζώφυτα πλήσσ, γένοιτο. ¶ Capitur & pro extremitate. Eidem, τὰ ἰδίως καπνίσαι ἐκ τῆς πλήσσ τῶν δακτύλων, nerui ad extremos vsque porrecti digitos. ¶ Πλήσσ etiam dicitur de solea calceamēti. & corio. Polyb. φασὶ εἶναι πλήσσ τὰ πλήσσ τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλοντες χλοῦ. solum vocat Plaut in Bacch.

Πλήσσ, sum Hom. ¶ Cum præpositione ἐπί, significat ingruo, Odyss. ν. ἐπ' ἀνθρώποισι πλήσσ, hominibus accidunt, Homer.

Πλήσσ, τό, nigrum.

Πλήσσ, μέδων, tumultus Pelopæius, in Epig.

Πλήσσ, τό, parua pelta.

Πλήσσ, ου, ὁ, peltifta, clypeatus, Plat. σφαῖραι πλήσσαι, circuncurſant peltati milites.

Πλήσσ, peltastice ars, Plat. de Leg.

Πλήσσ, ου, ὁ, pugnans peltis, Xenoph.

Πλήσσ, ου, ὁ, pelta, i. scutum breue vmbone carens, formam habens lunæ iam semiplenæ, ἀστὶς στρατιώτης. Interpr. Thucyd. ¶ Est & piscis nomen, Cæl. li. 6. cap. 4.

Πλήσσ, idem.

Πλήσσ, qui ferunt peltas, Xen. 2. Omissorū.

Πλήσσ, τό, caleamenti genus, Æschyl. in Phrenensis. ¶ Apud Poll. duobus locis πλήσσ, atque Sophocl. sic pedes vocasse.

Πλήσσ, peluis, galea, securis, Hier. 23. λόγοι μου, ὡς πλήσσ κέκτημαι πέτραν, sermones mei vt securis incidens petram. ¶ Πλήσσ. idem. ¶ Apud Poll. πλὴν κεκρύφαλον. peluim vocant Tragici.

Πλήσσ, sum, ἐίσομαι χαμαὶ, fio. πλήσσ γίγνεται, Hom.

Πλήσσ, τό, monstrū ingens, τέρας. Iliad. δ. ¶ Inuenitur etiam πλήσσ pro πλήσσ. 2. Arg. χαίρε τῷ ἴδιῳ πλήσσ τέκνῳ, monstrosus filius.

Πλήσσ, palam facio, aperio, prædico aliquid.

Πλήσσ, τά, Saturnalia in Thessalia, Athen. lib. 14.

Πλήσσ, genus concharum, Aristot.

Πλήσσ, ingens, magnus, maximus, Iliad. γαῖαν πλήσσ ἐξεικοσίπηχυ, i. ingentem. ¶ Item prodigiosus. θυμὸς πλήσσ τέρας, Eurip. de Pythone serpente.

Πλήσσ, τό, prodigium, Hom. Iliad. β, ἐξ ἐκ πλήσσ θεῶν μάχεσθαι σημεῖα.

Πλήσσ, excelsus, ingens, prodigiosus, Odyss. δ.

Πλήσσ, bellaria, secundæ mēsæ, cupediæ, condimenta. πλὴν πλήσσ μὴ γυμβύτερα, bellariis butyrum miscetur. Dioſc. li. 2. ca. 83.

Πλήσσ, ἀναμάσσω, & Πλήσσ, mitto. ¶ Item in quinque mentor. ἀπὸ πλήσσ. Æolicè pro πέντε, Hom. Odyss. δ.

Πλήσσ, ἄδος, ἡ, numerus quinarius, Xenoph.

Πλήσσ, dicunt Æoles pro πέντε.

Πλήσσ, Gal. li. 5. de sanitate tuēda. senes decrepiti & capulares, vt quibus parcitur fun⁹.

Πλήσσ, accerso, Eurip.

Πλήσσ, quintanus, quinto die crūpens, πλήσσ

πλήσσ, πυρετὸς, Aphr. in Probl. πεμπταῖος ἀπὸ τῆς νίκης ἐς κεκτωνίαν ἀγήσουσι, quinto à victoria die in Capitolio cœnaturus, Plutarc. in Fab. πεμπταῖος γένοιτο, quinto die fuisse, quinto die accessisse, Demosth.

Πεμπτάς, ἀδος, ἡ, quinquennium.

Πεμπτημόριον, apud Plat. quinta pars.

Πέμπτος, ου, ὁ, quintus

Πέμπω, ἐπέμψα, πεμφα, mitto, dimitto, Accus. Odyss. ξ. ἐκ ξείνου πατρίνου φιλεῖν, ἠδὲ δόμοιο β πέμπειν, & se dimittere. πέμπω σε ἐκ πόντου, de hoc te per nuntium admoneo, Thucydid. Xen. 1. Pæd. οἷς τε σοὶ ἔπεμψα σοφὸς τὸ πανὸν ἐς σοφὸν κομίζειν. Plat. li. 1. de Rep. πομπεῖα δὲ ὄψεται ἐπέμπετο, pompam ducebant.

Πεμπτόλεον, τὸ, vem ad affandū carnes quinque cuspidibus prædictum, Iliad. ε.

Πέμφιξ, ικος, ὁ, asper, difficilis.

Πεμφίγδαινα, ὁ, πεμφιγδὶς πυρετὸς, febris quæ minio calore pustulas in ore excitat, vt author definitionum medic. annot. Vel, vt Galen. in Epidem. quæ pituitæ ignem tangenti adfert: Vel quæ velut scintillarum exilientium nunquam occurſantium imaginem reddit.

Πέμφιξ, turbo, flatus venti, Soph. & Æschyl. ¶ Idem & pro radio solis vsurpasse videntur. ¶ Æschyl. etiam pro gutta stillāne. ¶ Sophocl. quòque pro nebula. de quo plura Gal. li 6. Epidem.

Πεμφίς, humidus, flatulentus, Galen.

Πεμφίξ, ὁ, bulla. πεμφίλυξ, Gale. li 6 Epidē.

Πεμφίς, anima, respiratio, & solis radius.

Πεμφηδών, ὁ, vespæ genus formicæ maius & ape minus, cutem atro albóque coloribus distinctam habens, Nicand. in Alexiph.

Πέμψις, missio, Thucyd. li. 7.

Πένεσται, apud Thessalos serui, nō natura, sed iure belli, Aristoph. Interp. ¶ Πενεστικὸν ἔθνος, seruilis apud Thessalos turba, Plat. de Leg. vide Suid. & Aristot. li. 2. Polit. ca. 7, & Xenoph li. 2. Omiss.

Πενέστερος, pauperior. πενέστατος, pauperrimus, Galen.

Πένω, πενήσω, sum pauper.

Πένης, ητος, ὁ, pauper. quomodo differat à πτωχῷ, Aristoph. ος. ¶ Cum Menenio Plat. Epist. 7. πένητα δὲ καὶ ἀπόρων φίλον καὶ πιστὸν, inopem esse ab amicis fidelibus. ¶ Est eum Accus. Eidem ibidem, ὁ φιλοχρήματος πένης τε ἅμα καὶ φιλοχρήματος, virarnarus & animo angusto.

Πένιτα, ας, ἡ, par percula.

Πενητεύω, pauper sum, egeo.

Πενθαλέος, luctuosus, li 3 Epigr.

Πένθος φωνὴ, luctuosa vox & flebilis, Nonn.

Πενθερὸς, ὁ, socrus.

Πενθερὸς, ὁ, socer, vxoris pater genero.

Πενθέω, luceo, lugeo, Actiu.

Πενθημερὶς μέρος, Vide Interp. Aristoph.

Πενθημιμερὶς, semiquinaria cæsura: Vide apud Quint. li. 9 ca. 4.

Πενθημιποδία, ἡ, τὸ, duo pedes & semissis.

Πεδημιχείνιξ, duæ chœnices & semissis.
Πενθήμιος, ὁ Θ-ὸ ἡ, luctuosus, πένθος, Eurip.
Πενθήρ-ης, ὁ, idem, πένθημα Θ- πλόκημος, capillus qui luctus tempore præcidebatur, Ilia. β.
Πενθητικῶς, lugubriter, molestè.
Πενθητήρια, ὰ, præfica, Eurip in Hippolit.
Πενθικός, ὴ, ὸν, lugubris, flebilis, luctuosus. ¶ Πενθικῶς, lugubriter, lugubrè Plaut. flebiliter. πενθικὰ ἔχω, sum in luctu, Xen. li. 5. Pæd.
Πένθιμος, ον, ὁ ἡ, ὸ, lugubris, funestus, flebilis. 3. Epigram. ¶ Ἐπὶ πένθιμος ἀνήρ, vir qui lugetur, Euripid.
Πῖδος, ὁ Θ-, τὸ, luctus, πόνος, dolor, Ilia. ε.
Πενία, ας, ἡ, pauperras, egestas moderata.
Πενιχρός, ὰ, ὸν, & Πενιχρόκομος, ὁ, pauperculus, vilis, Aristoph in Plut. μισοπένητα πενιχρὸν.
Πενιχρία, ας, indigentia.
Πενιχρῶς, per inopiam apud Aristot. in Polit.
Πένεσθαι, pauperem, occupor circa, Odyss. ξ, ἅπερ τε πένεσθαι, continuum curare & struere.
Πένιον, nigrum, μέλαν κυμβίον, Hesych.
Πεντάγων Θ-, ου, ὁ, quinquangularis figura. πεντάγωνα Θ- λίθοι, Hygenus de limitibus.
Πεντάδακτυλος Θ-, in quinos scissus digitos.
Πεντάρχης, & Πεντάρχος, qui quinque viris præest, Xenoph. quincurio Philelph.
Πεντάδελφος, ὁ, quintus.
Πεντάκαυλον, τὸ, Herodor. li. 5. quinque minæ.
Πεντάετηρον, τὸ, quinternio.
Πεντάδραχμον, quinque drachmæ, Xen. 1. Omis.
Πεντάδραχμος, quinque drachmarũ, Herodot.
Πεντάδωρος, ὁ, quinque palmorum.
Πεντάθλον, τὸ, quinque certamina, Herodot.
Πεντάθλος Θ-, victor quinque certaminum.
Πεντάετις, quinquennium, Hom. in Odyss.
Πεντατηρικὸς ἀγών, quinquennale certamen, l. 4. ca 2. Machab.
Πεντατηρίς, ίδος, ὁ, quinquennium, Demosth.
Πεντάτονος, ὁ, quinquennis. ὁ ἐξ εἰς πεντάτονος. ¶ Πεντάτης & Πεντάτις, ὁ ἡ, idem πεντατὶς ἀπὸ δεκάδος, cæteris quinquenalia, Thuc.
Πεντατηρία, quinquennium, lustrum.
Πένταθλον, τὸ, pentathlum vel quinquertium, certamen constans cæstu, cursu, saltu, disco, luctu.
Πένταθλος Θ-, ου, ὁ, quinquertio, vt qui omni certaminum genere valet, qui in ludo artes gymnasticas quinque exercet, Plut. in Pericl.
Πεντάς Θ-, die quinto aliquid faciens.
Πεντακαὶ, quinquies.
Πεντακισμύριοι, quinquaginta millia.
Πεντακισχίλιοι, quinque millia, Plat de Leg.
Πεντάκλινος Θ-, Plutar. in Sympos. li. 5. locus quinque constratus lectis ad discumbendum.
Πεντακόσιοι, quingenti. ¶ Πεντακοσιαρχία, præfectura cohortis quingentariæ: Cuius princeps Πεντακοσιάρχης, Æliano.
Πεντακοσιομέδιμνοι, qui sunt ex censu quingentorum medimnorum seu modiorum, Plutar.
Πεντακοσιοστὸς, quingentesimus.
Πεντακυμβία, & Πεντακυμία, fluctus decumani.

Πεντάλεκτος δίκη, à Lycophrone in Alexand. dicitur Helena, quoniam quinque toros coniugales fuerit experta, ex Græco Interpr.
Πεντάλιτρον, & Πεντάλιτρα, de mulicbri ioco, Poll. 9.
Πεντάλιτρον, pondus quinque librarum: qua voce vsus est Crates apud Poll.
Πεντεμερὴς, quinquepartitò, Bud. in Epist. post.
Πεντεμοιρος, ου, quintarius.
Πεντενιον, ου, τὸ, quinternio.
Πεντέζωνος, ὁ ἡ, ὸν, quinis nodis constans.
Πεντεπήχεις, εως, ὁ, habens quinque pedes, Xenoph.
Πεντεφυλλον, ου, τὸ, pentaphyllũ herba, Nicand.
Πεντεπήχεις, quinque cubitorum, apud Athen.
Πεντέπλευρος, postes 5. angulorum, l. Reg. 6.
Πεντεπλάσιος Θ-, quincuplo maior, Aristotel. in Politic.
Πεντήλεον, ου, τὸ, poculum in quo permixtę erant quinæ rerum species, Athen. lib. 11.
Πεντερρεὴς, quinquefluus, Dion. de situ orb.
Πεντεσσαρακοστὸς, quinquepriuũ Cic. in Verr.
Πεντεσχέδης, quinqueiratus, Arist. li. 5. Polit. c. 9.
Πεντηκάδες, q. quinnio, numerus continens 50 Xenoph. quincuria Philelph. Iacobo Fab. lib. 5. Politic. ca. 12. quinitas, Marsilio Ficin. quinarius.
Πεντηκαπήχεις, τὸ, pũdus 5. stateratum, Poll. l. 9.
Πεντηκοντάστιχος, quinis versibus constans.
Πεντηκόντερος, 5. ollia habens, vt Ister Herodot.
Πεντηκόντορος, stadium.
Πεντηκοντόδουλος ἀγορὰ, Plaular. dos quinque talentorum.
Πεντηκοντόρυον, τὸ, quinque libri Mosis.
Πεντηκοστήμοιρον, τὸ, commixtum erat quintuplici condimentorum genere, Spart. in Vero.
Πεντηκοστὸς Θ-, quinis foliis cõstans, Theophr. l. 6. hist. plant. ¶ Πεντηκοστόφυλλον, τὸ, quinquefolia herba Gaz. li. 9. ca. 13. hist. plant. Theophrast. quinquefolium Plin.
Πέντρα, in quinque ordines vel partes, manat.
Πεντρὶς, quinquies.
Πεντρχία, ὰς, ὁ, vnus de 5. millibus, Plat. de Leg.
Πεντρχία, ας, ἡ, instrumẽtum musicum, Poll. 4.
Πέντρον, quinque: de quo Tzetz. in vita Hesiod.
Πεντεφάλαι Θ-, qui cerebro quino exarus est, Theophr. li. 2. hist. ca. 8. de palmis.
Πεντζε κεφαλ πεντε, tesseræ 5. lineatum, in Chil.
Πεντεκαίδεκα, quindecim.
Πεντεκαιδεκαετὴς, quindecim annorum.
Πεντεκαιδεκαετὴς Θ-, die quindecimo prouenies. Theophr. de caus. plant. lib. 4.
Πεντεκαιδέκατος, quintusdecimus.
Πεντεκαιδεκάφυλος, nauis quindecim ordinũ, Plut.
Πεντεκαιδεκαφύλη, semicenturia hominum.
Πεντεμμα, Poll paruæ vestes circa fimbriam habentes purpuram, & quinis pectinibus intextæ.
Πεντηκοστὺς, Thucyd. li. 5. quinque cohortes.
Πεντηνιχόπτης Θ-, quinquies pauperior, in Epigram.

Πεντηρεύς, ξύλον, lignum quinque habens foramina, in quibus vinctorum manus & pedes cum collo includebantur, Aristoph. in Equit.
Πεντηλάντιος δίκη, causa 5. talentorum, Aristoph. ibid.
Πεντητηρικὸς, ὴ, ὸν, quinquennale, lustrale.
Πεντητηρικὸς, ὴ, ὸν, quinquennalis.
Πεντήτης, ου, ὁ ἡ, quinquennium, Thucyd.
Πεντήτης, ους, ὁ ἡ, quinquennis, Aristoph.
Πεντήτης ξύλινος Θ-, quinquies victus, Epigr. li. 2.
Πεντηκοντα, quinquaginta, vlt. breui. Iliad. β.
Πεντηκοντάδραχμον, pretiũ quinquaginta drach marum, Aristot. Rhet. 3.
Πεντηκοντάετης, quinquaginta annorum.
Πεντηκοντούτης, anni quinquaginta, Thucyd.
Πεντηκοντούτιδες ἐνιαυτοὶ, fœderũ quinquaginta annorum, Thucyd.
Πεντηκοντάρχης, qui præest viris 50, Thucyd.
Πεντηκοντοκέφαλος, habens 5. capita, Hesiod.
Πεντηκοντοντάρχης, præfectura militum 64.
Πεντηκοντούτης, quinquagenarius princeps.
Πεντηκοντάτους, quinquaginta quatuor.
Πεντηκοντάρουρος, quinquagenariũ fructũ referẽs.
Πεντηκόντερος, penteconterus Vallæ. πεντηκόντοροι, naues quinquaginta remorum, Herodot.
Πεντηκοστεύειν Θ-, quinquagesimam partem exigere.
Πεντηκοστὴ, ἡμέρα, dux quinquagintæ hominẽ.
Πεντηκοστοστὸς, ὸν, ὁ ἡ, quinquaginta passium.
Πεντηκόντορος, actuaria nauis quinquaginta remorum. Herodot. & Interp. Thucyd.
Πεντηκοντοῦτος, ὁ, quinquagenarius, Plat. 16. de Leg.
Πεντηκοστὸς Θ-, quinquagesimo die prouenies.
Πεντηκοστὴ, ἡμέρα, pentecoste, iubaudi ἑορτὴ, vt sit quinquagesimus dies à feriis paschæ, Act. 20. rem. Poll. ¶ Πεντηκοστολόγιον, partis quinquagesimæ redemptores, portitores, Demosth.
Πεντηκοστεύειν, ὁ, quinquagesimus, Galen. 2. ad Glauc. (li. 5.
Πεντηκοστύς Θ-, turma 50. virorum, Thucyd.
Πεντήρης, quinqueremis. Vide apud Bayf.
Πεντήρης πλοῖον, quinqueremes, vide Bayf.
Πεντήρικον, τὸ, pretium quinque obolorum.
Πέντε Θ-, manus: ἀπὸ πε. & ἑξ Θ-, ramus: quòd in quinque digitos instar ramorũ sparsa sit. Hesiod. 2. ἔργ. ἀπὸ δὲ πεντε γόνυ, &c.
Πεντόφθαλμος, ὁ, ὸν, pæonia herba.
Πένυ, πένυσμαι, trauter laboro, Eustath. Iliad. β.
Πέξις, εως, rasura, tonsura, ξύσις τε.
Πέος Θ-, τὸ, mentula, penis, pudẽdum. Epig.
Πεπαγὼς, ὼς, maturo, Herodot, πεπηγὼς, Dion. de situ orb.
Πεπαίνω, πεπανῶ, ira coquitur, Xen.
Πεπαίνω, μαίνω, maturo, mollio. ¶ Est autem in vlceribus maturare & coquere, ad pus & saniem collectiones perducere, Accus. πεπάνας φλύκταινας, panos ad suppurationem perducit, Dioscor. li. 1. ca. 174.
Πεπαντὸς, mollior, maturior, Æschyl.
Πεπαλαγὼς Θ-, pollutus, fœdatus.
Πεπαλὴ, πεπάλη, pollen, farinę flos.

Πεπαμαι, possideo, πεπῶμαι, Accus. πεπόσθαι γαμβρὸν, generum acquirere, Eurip.
Πεπαστὸς, mollis, maturus, Aristoph.
Πέπανσις, εως, ὁ, maturitas, concoctio, Theophr.
Πεπαρμένος Θ-, ου, transfixus, traiectus, Iliad. ε.
Πεπασμὸς, maturatio, à Medicis humorum præter naturam morbúmque efficientium alteratio. Hippocr. & Galen. in Epidemiis.
Πέπειρος, ὰ, ὸν, maturus, concoctus, digestus, Plut. in Numa. πεπείρους καὶ ὡραίους πωλεῖσθαι, maturas & virorum appetentes virgines.
Πεπλασμένος Θ-, decoltatus, cap. 20. Apocal.
Πεπλυμένος Θ-, ὰ πέπλυμαι, coctus, concoctus, Aristoph. in Plut. πεπέψαι ἄρτον οὐ πεπλυμένον, sup peditans panem bene coctum.
Πεπερασμένος Θ-, finitus, à suis finib⁹ exactus Bud. πεπερασμένῳ βίῳ, exacta ætate, Gaz.
Πέπερι Θ-, εως, τὸ, piper, Aphrod. li. 1. Probl. ¶ Πιπέρεα, arbor, Vide Dioscor. li 2. ca. 192.
Πεπερίζειν, piper sapere, Dioscor. li. 2. cap. 193.
Πέπηγα, fixus sum, compactus sum, Iliad. γ.
Πεπηγὼς, rigens, concretus, compactilis Gaz.
Πεπηρωμένος Θ-, ὰ, ὸν, mutilus, mancus.
Πεπισωμένος Θ-, putridus, contaminatus, Ælian.
Πεπλωμένως, squallidè, inaffectatè, sine ornatu Cic in Epist. ad Attic. Vide Πίνος.
Πεπλοφορημένος, quasi erranter, perperam, Isocr.
Πεπληροφορημένως, plenissimè, abundè, Bud.
Πέπλος, ου, Hippo. frutex lacteo succo manãs, Dioscor. li. 4. ca. 169. vocatur Πεπλὶς.
Πέπλος Θ-, ου, ὁ, frutex parius succi lactei, Galen.
Πέπλος, ου, ὁ, & Πέπλος Θ-, ου, ὁ, tela prætennis, amictus, pallium, velum subtilissimum, Νῆθε δὲ καὶ πέπλα βαλόντες, corpori pepla inicientes. ¶ Erat & hoc titulo Aristotelis commentarius, in quo ducum genealogias exequebatur, & nauium ad Troiam catalogum. ¶ Item velum curribus instratum ad pulverem. ¶ Ponitur & pro instratis equorum, apud Homer.
Πέπλωμα, τὸ, peplum, Soph. in Trachin.
Πέπων μοι, sapiens sum, sapio, Odyss. ϑ.
Πεπωμένος Θ-, prudens, Odyss. ὁ, πολλὰ μὲν πεπωμένος Θ-.
Πεπόδημένος Θ-, pedibus vinctus.
Πεπομφὼς, fictè.
Πέποιθα, ὰ πείθω, confido, sum certus, fretus sum. ¶ Πεποιθὼς, fretus, confisus, Iliad. δ. ¶ Πεποιθότατος, confidẽtissimus Virg. cui maximè confidimus ¶ Πεποιθότως, confidenter Plaut. cum fiducia, Hermog.
Πεποίθησις, εως, ἡ, Ephes. 3. & Πεποίθησις, ἡ, animi confisio Cicer confidentia, fiducia.
Πεπονημένος, qualitate aliqua præditum.
Πέπων, mitis, maturum.
Πεπονθότως, bono animo, cum affectu, Hermog.
Πέπυσμαι, τὸ, coctum, digestum.
Πέπυσται, passi estis, Hom. Iliad. γ.
Πεπτομένος Θ-, volans, Apoll.
Πέρα ω, negotior, transfigo, Sopho. Schol.
Πέρα τινὶ εἰ κρυγῇ, tempora sunt vẽdita, Æschi.

Πεπαχυμένος, ὁ, crassus, Aristoph. in Vesp.

Πεπρωμένος, νη, ον, & Πεπρωμένως, ου, ἡ, fatū. ¶Item quod fato destinatū est, i. Arg. τὸ πεπρωμένον καὶ μὴ πεπρωμένον, nondum fato & morti destinatum.

Πεπρωμένος, fato destinatus, Eurip.

Πεπρωται, fatum est, fato decretum, Hesiod.

Πεπτάμενος, volans, Æolice, pro ἱπτάμενος. Apud Homerum, pro sum explicatus & apertus.

Πεπτός, lapsus, pro πεπτωκώς.

Πεπτώς, ῶτος, ὁ, reflictus rumore, volans, expassis, expandens alas, prostratus, Apoll. Rhod.

Πεπτωκώς, ὼς, ὑῖα, habens copendii. τὸ πεπτωκὸς τῶν ἰατρῶν, medicamenta concoctionem adiuuantia, Dioscor. li. 3. ca. 56.

Πεπτός, ἡ, ὸν, coctilis, vel coctibilis Plin.

Πέπτω, μι, πτω vel πτ, panem facio, pinso, digero, macero, coquo, Galli. 1. ad Glauc.

Πεπτώς, πεπτωκώς, qui cecidit. Sophoc.

Πέπων, ονος, ὁ, pepo Plin. lib. 19 ca. 1. & Dioscor. li. 2. ca. 167. ¶Et generaliter omnes fructus matuti & percoci hoc nomine vocantur, Theophr. li. 3 hist. plant. ca. 12. ¶Accipitur autem per trallationem pro ἀτελεῖς, ἀκάρπους, pro fracto, effœminato, ignauo, Ilia. β. ὦ πέπονες, καὶ ἀλγεα κηδεμόνεσσιν, ὃς ἔτ' ἀρωγῆ. ¶Ponitur aliquando Adiectiue, vnde est Iliad. μὴ δὴ σὺ γε πέπων πάρος ἔσσο μοι γόος, mollior mihi inuisitis hic mœror. ¶Interdum blanda & amica vox, ὦ πέπον, i. amicissime, iucundissime. Hom. in Odyss.

Πέρ, syllabica adiectio, Odyss. ξ. ἀχνύμενός περ, i. quanquam mœrens, Gaz. 2 Gram.

Πέρα, suprà, vltrà, viterius. πέρα τῆ Κύπρου, Aristot. præter decorum & fas.

Περαία, ι. translitoranus, Aristot. li. 8. ca. 2.

Περαίνω, μ. ανῶ, ν. ᾱνα, termino, ad finem perduco, efficio, Accus. περαίνειν τὰ οἰκεῖα, Aristo, confecto itinere seu iter leue reddo. περαίνω δὲ σπεύσας, properanter perficio, Eadem in Plut.

Πέραιος, ου, Dion. de Sit orb. e contrario, contrà.

Πέραν, ὑlterior, exterior, ὁ, ἡ, τὸ, ι. Arg.

Περάω, ῶμαι, ήσω, ᾱσα, ᾱμαι, & Περάιω, μ. άσω, ν. ᾱσα, trancio, trauimitto, tranleo, appello, transfreto. ἐπεραιώθη τὸν ποταμὸν, transmisit fluuium. Herodot.

Πέρατερος, vlterius, amplius, longius, Eurip. Genit. τῶν πρόσθεν εἰρημένων, supra iustum.

Περάτη, transitio, Didym Odyss. ξ.

Περᾶτ, sequente vocali, & Περατ sequente consonante, trans, vltrà, super, suprà, Aduerb. Gen. περᾶτ ἐνδοῦ, Aristot. de mund. super Indos. τὸ μὲν πελαγος, trans mare. Thucyd.

Περατικός, ἡ, όν, finem faciens dicendi, concludens, Aristoph. in Equit.

Περάω, μ. ῶσω, ν. ᾱσα, idem quod περάω, transfero, supero, transeo, peragō.

Πέρας, ατος, τὸ, finis, extremitas, termin⁹, limes, meta, exitus. Epicur. in Sclectis sentent. τὸ τέλος τῆς ἀνθρωπίνης ἰδέας δοκεῖ, docereto, qui essent fines cupiditatum. ¶Accipitur &

Aduerb. pro τὰ δεύτερα, denique, vlterius. Procl. πέρας ἤδη γοῦν πᾶς &c. denique regio est.

Περασμός, transitus, Theophr. de caus. plti. li. 2. ca. 10. ¶Item finis, terminus, περασμὸς βίου vitæ meta, Suid. ¶Πρὸς τὸ περασμὸς, q. transmeabilis, vadosus Cæsari, qui vado transiri potest, Arrian. de flaminibus Indiæ. χώρα ἐν ἔχουσα ὀλίγον τι ὕδωρ τὸ ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, vado pedibus. que transiri possunt.

Περάτα, τῶν, ὁρίζοντες, fines. ἐν τοῖς ἐσχάτοις γῆς, ab extremo terrarum, Thucyd.

Περάω, finio, περάσαντα, Hesych.

Πέρατα, extremitas Oceani, hemisphærium sub terra, Oriens, Occidens, Apoll. 1. Arg.

Περατός, peregrinus, q. transitor.

Περατός, penetrabilis, q. transibilis, pertius.

Περάω, μ. ήσω, ν. ᾱσα, termino, finio, circumscribo, Aristot. de mund. ἀκριβῶς περιγεγραμμένον καὶ πεπερασμένον τῷ ἐπὶ θάτερα ἀπείρῳ, imperium Heliosponeo terminatur ab Occidentis partibus.

Περάω, μ. άσω, ν. ᾱσα, transfigo, pungo, transfero, transmitto, emetior, pertranseo. περᾶν τὸν σκέλεσι πόδα, e tentorio profert pedem. Eurip. περᾶσαι ἔξω δίκαιον, prodi ex ædibus, Sophoc. Xenophon, ὅτι πάντας διὰ χάρακος περᾶσαι, per fenestrulam transeunt. ¶Hic accedo, ex Intimi. Nonn. μικρὸν ἔνερθε περᾶσα τὸ βούπαιδος λαγόνος κύκλον, &c.

Περγαμία, arx Troiæ, Philost. in Heroic.

Περγαμηνὸν, apud Suid. membranæ.

Περδή, crepitus ventris.

Περδίκη, vox qua vtuntur pastores oues cogendo & coercendo, Interp. Theocriti Idyl. 5.

Περδίκιον, ου, perdicium herba, muralis Cellos vrceolaris Scrib. vide lib. 4. Dioscor.

Περδίξ, ικος, perdix, Xenoph. οἱ πέρδικες πρὸς ταῖς θηλείαις φωλεὰς ἐρίζουσι, perdices mares ad vocem fœminæ ruentes. αἱ πέρδικες, Aristot.

Περδίκειος, ου, locus in quo aluntur perdices.

Περδόμαι, & Περδομάομαι, ῶμαι, ῶμην, μέμαα, ν. ῶμην, ῶμαι, ῶμαι, ῶμην, ῶμαι, ῶμην, ῶμαι, ῶμην

Περιαργυρόω, μ. ὦσω, argento obduco, Athe. li. ιι.
Περιαυλίζω, circumapto, Dat. Aristoph.
Περιαύω, circumaro Plin. Plut. in Publ.
Περιαφάω, dependo, appendo, alligo, περικρεμάω.
Περιαχέω, ἡ, circunsonantia, Plutarch.
Περιαχρόω, & Περιαχρύω, splendore & luce circunfundo Cic. circumillumino, Act. 9.
Περιβαζίω, idē. Heliodor. etiā pro eodē κατακομβίζω vtitur, ἀλλὰ κατακομβίζοντες τὰς ἀκρωτηρίας.
Περιαυγής, qui lucet, collucens, Aristot. de mund.
Περιαυδίζω, contumacirer ago, μεγαφρονῶ, Suidas. ¶Apud eundem Περιαυτίζω, de me magnifice sentio vel prædico.
Περιαυτολογία, de seipso loqui, vt glorioſi homines solent, ostentare se & iactare.
Περιαυχενία, ας, ἡ, ostentatio, superbia, sui ipsius prædicatio, Plutar. ὀφεῖ τὰ ἀκόλουθα.
Περιαυχένιος, ὁ, ἡ, collaris torques.
Περιαυχήν, dormiens, ι. ὑβριστικῶς κοιμώμενος.
Περιβάδην, pedibus alternatim motis, Poll.
Περιβάλλω, protego, circumeo, Genit. Ilia. δ, Αἶας δ' ὃς ἀμύμονα κικλήσκετο πατρὸς ἑοῖο, Ἀλλὰ θεὸν ὣς ἔβλετο, pro ἐφύλαξε.
Περιβάλλομαι, circundo, ambitu cingo. περιβάλλεσθαι τὰς πόλεσιν ἐμφράγματι, vallo & castellis vrbes cingere, Xenoph. ¶Item assumo, capesso, induo, περιβάλλεσθαι σωμάτων ἢ ὄψεων, Plutar. sicut induere simulationem, induere ingenium Liuio. ¶Item amplector, obtineo, acquiro. ὑπὲρ τὰ περιβαλόμενα πολλά, magnas opes parare, Artemidor. Diodor. lib. ιδ. περιβαλλόμενος τοῦ: ὑπάτου τὴν ἀρχὴν ὅλων ἐνιαυτῶν, spe amplexus atque præcipiens rerum omnium summam atque imperium.
Περιβάλλω, ambio, circundo, cingo. περιβαλεῖν τὴν πόλει τεῖχος, vrbem mœnibus cingere, Aristot. li. 1. Polit. περιβάλλω τεῖχος πόλει φρενῶν πυθοῖς, Eurip. pectus meum pectori paterno adprimo, admoueo. ¶Item amplector, Xenoph. de lepore. περιβάλλων ἢ κρατῶν τὸν πόνον, ἐν ᾧ ἐπόνει. ¶Item induo, siue amicio, cōtego, vestio, operio. Herodian. χλαμύδι τοιαύτῃ περιβάλλεται. ¶Item irretio, circumuenio, circumpono, implico: συμφοραῖς περιβάλλει, Isocr. & κακοῖς περιβάλλει, Xenophon. & Æsch. incommodis implicare, irretire, involuere. ¶Item poetice, vinco, supero. Odyss. ἁ. γὸ περιβάλλει ἄνθρωπος μηχήσεσι ἀλλοῖσι ι. πλὴν ἐμὲ βάλλει.
Περιβαλλίδες, αἱ, calceamenta ancillarum, Poll.
Περιβαλλιδίζω, ambitu quodam, Hermog.
Περιβαθρωμένα δένδρα, Theophr. de caus. lib. 5. ca. 18, ablaqueatæ arbores, Plin.
Περιβεβρωμένος, exesus, erosus.
Περιβιόω, superuiuere.
Περίβλεπτος, ὁ, circunspectus, conspicuus, spectabilis, illustris, insignis, Xenoph. in Sympo. καὶ ὅλα πάντα περίβλεπτος τε καὶ ἐπιφανὴς ἐστόθην, καὶ ἐν ἄλλοις καὶ ἐν βαρβάροις, celebris & in ore omnium tam Græcorum quàm Barbarorū.
Περιβλέπω, μ. ἴψω, π. ιφα, circunspicio, Lucian.

πολὺ τὴν ἀφιξιν ἐποιεῖτο. ¶Item admiror, suspicio, mihi amictui est Scythicum tegmen Cicer. Tusc. 4.
Περίβλημα, pallium, sagulum, amictus. Anacharsis in Epist. ἐμοὶ μὲν περίβλημα χλαῖνα σκυθική, mihi amictui est Scythicum tegmen Cicer. Tusc. 4.
Περιβλύζω, vndique sum irriguus, Aristocel. de mundo.
Περιβόαω, circumuallor, q. circunsecturio.
Περιβοᾶν, clamitare, Phalar.
Περίβοητος, ου, ὁ, famosus, tam in laudationes quàm in vituperatione. Lysi. ἐπιθυμοῦντα περίβοητα γενέσθαι, celebris, nominatissimus, Demosth. pro Ctesiph. αἰσχρὰ καὶ περίβοητα τοῖς ἐχθροῖς καὶ φίλοις, turpis famosissimæque seditionis atque iniquitiæ.
Περιβόητως, clarè, manifestè, Demosth.
Περιβόλαιον, τὸ, vestis, opertorium, stragulum, velamen, pallium, operimentum, Sophocl.
Περιβολαῖος, ὁ, amictus, ambitus, togæ, vestimenti. Herodian. ὧν τοῖς πολίταις περιβολαῖος χλαμύδες. ¶Item amplexus, fotus. περιβολαὶ γονέων καὶ θάλπεων, amplexus parentum & fœtus, Plut. ¶Item ambitus orationis, periodus. Isoc. in Panath. Apud Hermog. tomo 1. schema orationis & sententiæ. ¶Item comprehensio & summa rei, Isoc. ad Philipp.
Περίβολος, ου, τὸ, & Περίβολον, ου, τὸ, ambitus, vallum, septum, munitio, munimentum, vimariū vel conclusus locus. Hieron. in Daniel. 1. Aristot. de mund. περίβολον χρυσοῦ ἢ ἠλέκτρου ἢ λίθων ἀχράντων, septum auro, electro & ebore fulgens.
Περιβομβεῖσθαι, personare, Nax. in Orat.
Περιβοσκέω, circumhabito, Dion. de Sit. orb.
Περιβόσκητος, ου, ὁ, montosus, siue montuosus.
Περιβραχίων, ου, τὸ, armillæ, brachiale, Poll.
Περιβρέμω, q. circunfremo, Apoll. Rhod.
Περιβρόμεω, fremo.
Περιβόω, circunfarcio, suppono, Lucian.
Περιβρωτὸς, erosio in ambitu. Et ἀμφιβρωτὸς siue περιβρώσεως, circumrodere. Horat.
Περιβώμιος, 2. Paralip. 15. simulachrum.
Περίγδουπος, ὁ, ἡ, in Epigr. ι. περιβόητος.
Περίγειος, ὁ, ἡ, terræ proximus, Aphr. 2. Probl.
Περιγελάσιος, ὁ, ἡ, perhilaris, lætus, περιχαρής.
Περιγηράσκω, inueterasco.
Περιγίνομαι, seu περιγίγνομαι, supersum, superuiuo, superstes sum, seruior. Demosth. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐθέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς μισθοῖς περιγενέσθαι τῶν ἐμῶν φίλων τοὺς πονηρούς. ¶Item inuado, incumbo. Aphthon. φόβος ἀεὶ τοὺς παῖδας περιγίνεται, pueros metus semper incessit. ¶Περιγίνεσθαι, supereſſe, integrum esse. ¶Item superior euado, eluctor, sum potentior. περιγίγνεσθαι τῶν κρεισσόνων, iure sum superior, potior, Isocr. περιγενόμενος τὰ ὀλύμπια, sum victor Olympionis Plutar. ¶Cum Genit. Xenoph. φιλονεικεῖν ἐπὶ τῷ περιγίγνεσθαι σου, vt te euadat superior. Plutarch. in Public. τὸν ἀπὸ τῆς ἀρετῆς διαβολὴν περιγενόμενος virtute calumniam superat.
Περιγλαγής, ὁ, ἡ, succulentus, lacteus.

Περιγλαυκόω, ὦσω, apud Theocrit. de leone omnia collustrante oculis.
Περιγλύφω, circunscalpo Plin.
Περίγλωσσος, ὁ, ἡ, linguæ volubilitate præstans, disertus, Pindar. Ὠιδίων. ὁ.
Περιγλωσσίς, ίδος, ἡ, linguæ inuolucrum, Athen. li. ὁ.
Περιγράμμωμ. ἀμ ψω, π. αμμα, circunflecto, Virg.
Περίγραος, ὁ, ἡ, cireinus. Eustath.
Περίγραπτος, ὁ, ἡ, præscriptus, circunscriptus, Thu.
Περιγραφή, ῆς, ἡ, circunscriptio, ambitus atque determinatio. τῆς γῆς περιγραφὴ, terræ circūscriptio Cicer. ¶Item defignatio atque insormatio alicuius rei, delineatio, descriptio minus exacta, Aristot. Ethic. 1. ¶Apud Polybiū li. 1. finis. κατὰ περιγραφήν. ¶Item fraus & deceptio, vt circunscriptio Cic. & Paulo Iurisconsulto. ¶Περιγραφὴ etiam inter corporis vitia numeratur. Poll.
Περιγραφικὸς, circunscriptitius & deceptorius.
Περίγραφος, ὁ, tropus est qui docet quemadmodum datum circulum verbi gratia quadrato concludamus schemate, Capell. li. 6.
Περιγράφω, μ. ἀψω, π. ψα, circunscribo, i. decipio, circumuenio. ¶Item tollo, deleo, obliterio, expungo. Æschi. περιγράφεσθαι ἐκ τῶν πολιτῶν. ¶Item circunscribo, i definio, circum lineas duco, ambitu amplector, Xenoph. ¶Item coerceo, cohibeo, coarcto, cogo in arctum. ¶Περιγεγραφὼς, rudius deformare, non exacte describere, Aristot.
Περιγραφὴς, ίδος, ἡ, circunferentia, περιφέρεια, Suid.
Περιδαρδάπτω, deuorare, consumere, Suid.
Περιδεία, metus inutilis, Suid.
Περιδεής, timor.
Περιδεὴς, ὁ, ἡ, trepidus, metuens, Plat. cū Gen. 7. Epist. οὐ δὴ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γράμμασι, quo territus. ¶Ité qui timori est aliis, μὴ ἐθέλω περιδεὴς εἶ τοῖς μισθοῖς ἀδικεῖν, i. horribilis & seuerus, Isoc.
Περιδείδια, pertimesco, Hom. in bello ranarum.
Περιδείδω, nimis metuo.
Περίδειπνον, ου, τὸ, epulum funebre, circumporatio Cic. parentalia, Athen. li. ὁ.
Περιδέραιον, τὸ, totius cervicis flexus, atque circunductio & conuersio, Poll.
Περιδέξιος, ον, ὁ, dextrale, Num. 31.
Περιδέξιος, ον, ὁ, σοφὸς, sapiens, Callimac. ¶Item aptus, ambabus manibus vt dextra vtens.
Περιδέραιον, ου, τὸ, collariū, mauris, monile collis, millus, Lucian. περιδέραια ἀπὸ ἐγκλείων πεποιημένα.
Περιδεὴς, ὁ, ἡ, idem, Poll.
Περιδέσμιος, ὁ, ἡ, coronę quæ circumponerentur collo, Plutar. Sympos. 3.
Περιδέραιος, admodum varius, & ornatus.
Περιδέω, μ. ὁσω, vel ὁσω, π. ὁκα, circumligo, alligo, inuolno, obiicio, Accus. Aristoph.
Περιδηλως, paulò, meticulosè, timidè.

Περίδηλος, ὁ, ἡ, manifestus.
Περιδίδημι, pignus do, depono: Vnde περιδίδομαι, pacisceri, fac sponsionem, Schol. Aristo. Neb.
Περιδινέομαι, implicans.
Περιδινεῖσθαι, circumuersari, περιστρέφεσθαι.
Περιδινία, obuersio, circumago: Vnde περιδινὴς, Dion. de situ orb. πολύγωνος, rotundus.
Περιδινὴς κώπη, nauis versatilis, in Epigr.
Περιδίνησις, ὁ, vertigo.
Περίδιοι λῃστὰ μέρει πειρατῶν, Plat. de Leg. piratę.
Περίδοσις, pignus.
Περιδουπέω, obstrepo, circūstrepo Tacit. ¶Περιδουπεῖται ἐ ἀσπὶς, clypeꝰ obstrepit, Plutarch.
Περιδρομεῖν, circumcurrere, Accus.
Περιδρόμιος, circumplexus, amplexus, Nazar.
Περιδρόμιος, circumplector Plin. complector.
Περιδρομὴ, ῆς, ἡ, ambitus, circuitus, circinatio.
Περιδρομίδες, αἱ, vel περιδρομίδες apud Vitru. li. 6. c. 10. & l. 5 ca. 11, sunt hypethræ ambulationes (xysta Latine dicta) in quas per hyemem ex portico tecta, quæ xystus dicitur, Athletæ xystici nominati, prodeuntes cœlo sereno, eúmque iussi, quem xystarchen vocat Tertullianus, exercentur.
Περιδρομος, ὁ, ἡ, teres, rotundus, circuncurrens Quint. li. 11. cap. 18. περιδρομὸν δίσκον, Odyss. ξ, aula spatiosa. περιδρόμους πλοκάμους, rotundi modoli, Hom. περιδρόμοις κύκλοις, Aristop. in Ran. circuncurrentes canes.
Περίδρομος, ὁ, Substant. calnariæ circuncurrēs circulus, orbisque quem imi capilli capitis describunt: coronam vocant, quia etiam στέφανον Græci, Poll. ¶Item in retibus dicitur funiculus in ambitu atque oris imæ summæque partis, quo adducitur & explicatur rete, Xenoph. in Cyneget.
Περίδρομος, ὁ, Subst. sudoris euocatio, sudoris effusio.
Περιδύω, μ. δύσω, π. υκα, exuo, spolio, Poll.
Περιδυσμὸς, ὁ, corrosa.
Περιδύω, μὸν, τὸ, corrosa.
Περιείδω, ὄψομαι, despicio, negligo.
Περιειλέω, μ. ήσω, circumuoluo, circundo. περιειλεῖν τὸ τεῖχος, muros sum demolitus, Thucy.
Περιείλημμα, inuolucrum, tegumentum, Argo. 2.
Περιειλημμένος, vndique comprehensus.
Περιειλημμένως, ἐπιτικῶς, Hesych. implicitè.
Περιειλησις, circuitus, q. circunuolutio.
Περιειλίττω, μ. ξω, π. ξα, inuoluo.
Περιειλίσσω, inuolutus & indutus. Aristoph.
Περίειμι, sicut περιέρχομαι, adhuc viuo, exto, persto. ὑπὲρ τοῦτο τὸ χρόνον περιεῖσιν ἐλπίδες τὰ τοῦ ὀδυσσέως, tātum odii vobis supereſt, Demosth. οὐ περιῆν τὰ χρήματα, non supererant pecuniæ. Eidem περιεῖναι τοῖς ἔτεσι, abundare annis, Thucydid. ¶Περίειμι, item circumeo.
Περιείργω, excludo, Thucyd.
Περιείρω, appendo.
Περιεκτικός, ὁ, vim habens continendi, continens. q. comprehensiuus. περιεκτικὰ ὀνόματα, nomina locum continentem significantia, pleniunque in εῶν vt κανεῶν, ἀγγεῖον, ψυχρεῖον: & in ών, vt κανῶν, ἀγγειῶν, ψυχρῶν.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Gaz. li. 4. ¶ Περιπυκάζω, q. complexiuè.
Περικαλύπτω, obequito, circumequito Liu. per agro, Xenoph. Circumago, circunduco sulcũ, ex Plut. Rom. ¶ Item cogo, abigo, Polyb. li. 5, περικεκλοφὼς δ' ἡ λείαν ἐκφέρω, abacta satis magnâ præda. ¶ Item valde vexo & violenter tracto, Basil.
Περικάτασις, εως, ἡ, circumitio, Plutarch.
Περικεφαλαία, ἡ, vertigo.
Περικλύστω, μ. ἐξω, π. ῦσω, circumnerfor Lucr. cõuoluo, circunuoluo Plin. implico. ¶ Dicitur & περικλύζεσθαι pro eodem. περικλύζομαι δ' ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ventri obuolutus, Plutarch. in Themist.
Περικλώ, decipio, traho circum: vide in Chil.
Περικλείπω, sum inferior, deficio.
Περικλύω, & Περικλύζω, aufero, demolior. περικλύω δ' ἀκαζονείας. Aristoph. Interp. i. πολύσω.
Περικτάομαι, adipiscor.
Περικυκλιάζω, Hesych. τὸ ἐκυκλῶ διατρίβειν, apud suos commorari, intra se esse & versari.
Περικυκλόω, τὸ κύκλῳ ἀγαγεῖν, circumferre.
Περικυκλοῦν τὸ ἔαρος, ineunte vere.
Περιμηρώσσω, εως, ὁ, vlceratio penis.
Περιπαθής, ὁ, ἡ, purus, quasi dicas decorticatus.
Περιπαίω, obeo, & vernaliter circa aliquem officiis fungor, affector, stipo, circunsto, foueo, obseruo. Xenoph. μάλα περιεπαίετο οἶκον, domũ fouebat admodum & protegebat. ἅτε πολεμίους περιέπων ἐλαύνω. Herodot. veluti hostes exagitare, pro hostibus persequi.
Περιπονέω, μ. ἐσομαι, elaboro, curiosè agito, anxiè & accuratè conficio, Plut. in Apol.
Περιπρᾶος, sum curiosus.
Περιπρᾶσις, εως, ἡ, curiositas, sedulitas superflua.
Περιπρᾶστος, η, ον, curiosus, laboriosus, nimiùm affectatus, Isocr. in Epist. δέδοικα μὴ λίαν ἄκαιρος δόξω ἢ περίεργος, ne absurdus & ineptus videar. ¶ Item oppiparus, quando de mensâ aut edulijs dicitur.
Περιπρᾶτω, accuratè, curiosè.
Περιπρίω, remigo, κωπηλατῶ.
Περίπρωρα, ων, τὰ, lignum quod nauibus suppo nitur, Thuc. li. 7. vbi Valla vertit pedicam.
Περιπτῶτες, Thucyd. Vallæ circunstantes.
Περιπύθω, circunruptum esse, Aristot. 8. Animal.
Περιρρᾶναι, quærens, ζητῆσαι. Suid.
Περιρρέω, μ. ῥεύσομαι, π. ῥύηκα, lustro, circumeo, oberro, irrumpo, Depon. Accus. Plut. in Timoro, τὸν ἐαυτῆ περιῤῥυηκότα χρόνον, suum conficere & peragere orbem. ¶ Item περιῤῥεῖσθαι, circunsideri, κύκλῳ περιῤῥυῆναι τὸν πολέμιον, hostem vndique circũdedit. Plutar. in Public. ¶ Item circumuenire, i. decipere, circunscribere, Aristoph. σκέψασθε δή μ' εἰ σοφὸς αὐτὸς περιῤῥύημαι. ¶ Περιῤῥυῆναι, vsu-venisse, euenisse, contigisse. διὰ περιῤῥυῆναι χρόνου γενόμενος, si præter votum euadat, Bud. in Epist. post.
Περισσεύω, victurũ esse, superiorẽ fore, Herod.

Περισκεμμένος, consideratus, qui prudenter ac cõsideratè agit, Nazan.
Περισκεμμένως, cautè, circunspectius Quint.
Περισσεύω, superior ero, Thucyd.
Περίσσωτο, indutus est.
Περιστιγμή, τὸ, distinctio, Laert. li. 3.
Περιστῶ, circunsistens.
Περιστοιχεῖα, extrema.
Περιστυγνάζω, malè affectus.
Περισχεῖν, μ. ἐξω, π. ἔσχηκα, obtineo, cupio, complector, adhæreo, animum intendo & applico alicui rei. περισχεῖν ἑαυτὸν, vos amplector, Nazanz. περισχόμενοι μὴ ὄντως, circumeo perflantes, Herodot. περισχεῖν τὴν αὐτὴν, idem obtinemus, Eidem Herodot. ¶ Item vendico, animum adiicio, περισχεῖν τὴν πλεονεξίαν, animum intendentes ad Peloponnesum, Plutarc. in Themist. ¶ Item implicor, circundor. περισχεθεὶς ἀγνοημοσύνῃ, i. religione teneri, Athen.
Περισχίζω, μ. ἰξίσω, π. ἐσχικα, contineo, vndique amplector ac teneo, concludo, ambio. Accus. βασιλεὺς ἅπασιν περιέχει, regium dominium obsedisse, circundedisse, Plutar. in Publ. ¶ De mœnibus, cõtra Callicl. ἔφασε ἢ περιέχειν τὸν κύκλῳ τῆς χοιρίδος, cùm fundus vndique mœnibus cingatur. ¶ Item excello, Thucyd.
Περιτελλω, in Epigr. & Περιτέλω, circunferueo.
Περιτόνη, ὁ, ῆ, ῶ, res circa ingum, funis, Xenop.
Περιτύξ, sub eodem iugo, ὑπόζυξ.
Περιτόμιον, ου, τὸ, omne quod circuncingit, scindum Gaz. lumbare exponitur Hiere. 13. paliis, Ruth 3. Suid. τὸ ὑπὸ τὰ αἰδοῖα σκέπασμα, i. subligaculum.
Περιτόμιον, ου, parium lumbare.
Περιτόνιον, & Περιτονιμαῖον, ου, τὸ, circuncingo Silio Ital. ambio. περιτόνιον τῶν ὀσφύος, præcinctũ lumbis, Naz. in Orat.
Περιτροχάσαι μ. δράμομαι, π. δραμα, duco per viam iuuarum, circunduco, περιδραμεῖν μὲ τὸν τῆς βίου ἄπειρα, Lucian. περιδραμόμενοι τὰ ὄρη τὰ περὶ τὸν Κάρμηλον, qui circum montem Persas deduxerunt, Herodot. l. 7. ¶ Item sigillatim expono. Luci περιδραμεῖν μοι τὰ ἐκ δόξης πάντα. ¶ Hinc Περιδρομὴ, ipsa per partes exacta commemoratio atque narratio, Athen. li. 7. ¶ Et περιδρομικὸς λόγος, idem. Aphthon.
Περιτρεχὴς, ὁ, ἡ, ές, circumagens, rotundus, circularis, circunferentiam habens. περιτρεχὴς ἀκτὴ, eurnum litus, Apoll. Rhod. κύκλῳ περιτρεχὴς, Eidem.
Περιτρεχὴς, οῦ, ὁ, interpres, explanator Cic. quasi descriptor, Eustath.
Περιτρωπάω, peruagatus, peruulgatus, Plutarc.
Περιτρώματα, prætexta.
Περιτυλίσσω, circumactus.
Περιτύμπανον, ου, τὸ, quod percolatur, quasi percolamen, expressio Plin. & Cels. Dioscor. li. 1. (1. cd. 122.
Περιτυπᾶν, dentis ἐκτυπῶσαι.
Περιτρέπω, mutatis in orbem vicibus peruerto & redeo, recido. Arrian. ἐς τοῦτο περιτραπέντες ἐς ἀγχόνην ἐχώρησαν.

πτώσεως ἀναπηρίαν φωλικὴν.
Περιφλεγμαίνω, circuitus.
Περιφλύω, lamentor, indignè fero, περιφλύειν τὴν συμφοράν, eladem lamentari, Herodo.
Περιφωνῶ, personare, circumsonare, circunsrepere, perstrepere, Athen. li. 8. Vnde περιφώνημα passiuum, ἦσαν περιφωνήματα τῷ πνεύματι, Lucian. quæ ventos habet circũsonantes: vel quæ ventis circunsonat, vt Offic. 3.
Περιχάλπω, μ. ἀλῶ, π. ἄλφα, circunfoueo, Accusat.
Περιχαρὴς, οῦς, ὁ, pertrepidus, stupefactus, Arg. 2.
Περιχάων, ονος, ὁ, Apoll. Rhod. prædicens.
Περιχέω, facio rem diuinam, lustro, purgo.
Περιχύσις, εως, ἡ, incantatio, lustratio.
Περιχυτὸς, ὁ, ἡ, admodum calens, per ambitum calidus.
Περιχύτης, ου, ὁ, q. circũpositio, περιχύτης χρυσίου. Hesych. ἡ ἐπὶ τῆς κόμης, φακὸς, q. circumposititia coma, galericulũ Suet. ¶ Περιχυτὴ, idem, Poll. ¶ Περιχύτης κεφαλὴ, larua, persona, Aristoph.
Περιώδιον, in orbem curro, circũcurso, Plat. Epist. γραμμὴ ἐλαύνει περιώδιον, pelcatæ circuncurrũt.
Περιώνιον στέφανος, corona, περιώνιον πάντα φέρει ἐν ὁρμῇ λόγῳ, Aristoph.
Περιωρύομαι, effringo Terent.
Περιωρύομαι, lamentis & gemitibus circunsonare, περιωρύεσθαι, Plutar. in Anton.
Περιῳκοδόμησα, circummunire loricæ siue loricu la, circunsepire Cic. Plut. in Mario.
Περιῳρύγησε, capillus nondum rasus à prima vsque iuuentute, Suid. ὁ ἀπὸ γάμου πολύκομος.
Περιῳρύλλειδαι, obstrepi Cic. Nazanz.
Περιώρυμος, excandescens, Plut. in Mario.
Περιώρυστι, Aduerb. irate, Plut. in Tim.
Περιώρυτος, rota.
Περιώρυτος, ad tumam stare, ὀπὶ πῆχυς δύμασι ἵστασθαι.
Περονικόν, τὸ, sagum, quod militum erat, & superinduebatur armis.
Περοράω, contemnere, negligere, Accus. Thuc. ¶ Item pati ac permittere, Herodot. κλαυθμὸν περορᾶν, rerum euentum speculari.
Περοῦσθαι, circumire. περοῦσθαι τὴν Ἰταλίδα, peragrare Italiam, Plutar. in Numa. ¶ Item deuenire, tandem venire, Eidem in Antonio. ἐς τοῦτο ἐς Καίσαρα περοῦσθαι, oportebat eum imperii summam ad Cæsarem deuenire.
Περοῦσθαι, circunsideo, obsideo.
Περπερεύω, obequitare, circũequitare, Poly.
Περπάσσω, circumuolito.
Περπερεύω, circumit.
Περπίτημι, μ. πτήσομαι, π. πτομαι, circunsto, obsideo, circũndo. διὰ τάχος περπτὰς ἐς τύτον πάλιν ἐπανῆκον, Demosth. iterum necesse erat huic causam dicere. ¶ Περπτάσθαι τὴν ὀργὴν, cuiusdes apponere, custodijs munire & circunstatione militum Gell. Appian. libr. 3. ἐμφυλ.
¶ Περπτάσθαι, vitare, fugere, φεύγω, Ioseph.

de Mose, περιέστερο δὲ καὶ πολλοὶ τῶν ἄλλων ἀσυλλήπτως ἀπὸ μεμοιρῆ χθόνος. ¶ Item circũstare, protegere.
Περπίτημι, ου, ὁ, ῆ, circundo, obsideo, circunsisto, circunsto, Thucyd. ¶ Περίστημι, circundo, vergeo, circumuenio, vndique immitto, πανταχόθεν περιστάσαντες αὐτοῖς τὸ πλῆθος, Polyb. 2. hist. τὸ κεφαλαῖον φρουρὰν περιστῆσαι, Capitolium præsidio cinxit, i obsedit, Plutar. in Camil. ¶ Item degenero, Sybe. ἢ τι ἐπιστρέφω μοῖς εἰς τὸ τῶν, eo iam mores nobis euaserunt. Demosth. ἢ τὸ σῶμα εἰς ὑβρίζεσθαι μοι περίστη, res mihi atrocissimè cessit. ¶ Περίστημι, incommodis affligo. Plutarc. in Lycurg. μάχεσθαι τὰ πλεῖστα περίστασιν κίνδυνον, maximum in discrimẽ vrbem adduxisse. ¶ Item degenerare facio, conuerto, immuto, Athen. li. 12. εἰς πανδοῦρον αὐτὸν περίστησε ὁ περὶ ἡδονὴν βίος, vsqueadeo hominis fortunam circumegit in contrarium vitæ voluptuariæ. ¶ Περίστημι, vt περίστασις, circunsio, circunfundor. Lucia. κατέπεσον περιστάντες τὸν πυθόμενον, lamentantur cæsum circunstantes.
Περιστέφω, cingo, complector, cohibeo, cõtraho.
Περιστερὴς, ὁ, ἡ, perustus, ardent, peraridus.
Περιστρωφάω, & Περιστρώφομαι, lustro, purgo, abluoque, reseco. περιστρώφησε τὸν υἱὸς ἐκεῖνα, circuncidit filios Israel, Iosue 5.
Περιστρώννυμι, pro, perraho, coopetio Dioscor. 5.
Περιστρώματα, ων, τὰ, perpurgamentum, rerrimentum, sordes verrendo collectæ, 1. Cor. 4.
Περιστρωτίζομαι, ai, circunsessi.
Περιστρώφομαι, circũsideo, obsideo, Depo. Accus.
Περιστρώφησις, εως, ἡ, πολιορκία, circunsessio Cic.
Περιστρώζω, circunsideo, obsideo, περιστρώζειν πόλιν, obsidebis vrbem, Ca. 19. Deuter.
Περιστρώω, peruro, & torridum facio, Theophr. ¶ Et translat: afficio dolore vehemẽti, vt Terent. Vro hominem pro ango, Andocyd.
Περιστρώω, animo prorsus concidere & labare, malo vinci, malis cedere, Polyb. li. 2.
Περιστρώφησις, ὁ, q. pernolutatio, aut circunuolutio, & quod nos ambit, Plutar.
Περιστρώστερος, ου, τὸ, pulchrius.
Περιστρώτατος, supra modum pulchrè.
Περιστρώς, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, valde pulcher, splendidus, perpulcher, elegans, admodum speciosus.
Περιστρώλυμμα, inuolucrum, tegumentum.
Περιστρώπτω, circumoperio Cat. cõtego, circũtego Plaut. obtego, Plat. de Leg.
Περιστρώφη, tegumentum. Eidem ibid.
Περιστρώμη, circunflexus Plin Herodot.
Περιστρώπτω, μ. ἀμῶ, π. αμφα, circunflecto Virg.
Περιστρώπτωσται δουρὶ, Apollon. 1. delatus est in hastam.
Περιστρώδιον, τὸ, cordis inuolucrum, pellicula cor obtegens, Galen li. de vsu part.
Περιστρώπτια, ὁ, & Περιστρώπτιον, τὸ, fructus pars quę semen ambit & protegit aduersus cæli ani-

maliúmque iniurias, vt in castaneis echinat⁹ cortex, in frumentis gluma, in leguminibus siliqua, in nucibus testa, in pomis pulpa & caro, Theophr. hist. plant. li. 1. ca. 5. ¶ Περικαρπάκανθος, integumentum spinosum habens, Eidem li. 6. ca. 5. hist. plant.

Περίκαυτον, bulbi genus, cuius duę species vnũ cortice rubro, alterum nigro.

Περικαθαρσία, ας, ἡ, purificatio, q. festucatio, vt quum gallina ouo edito sese festucis lustrat.

Περικαταγνυμι, perrumpo.

Περικαταλαμβάνω, occupo, vndique deprehendo, Aristot. de mund.

Περικατάληψις, occupatio.

Περικαταρρήγνυμι, disrumpo, Xen. in Pæd.

Περικατερρήγνυμι, lacero, disfringo.

Περικαταστρέφω, inuerto, deorsum conuerto.

Περικάτημαι, obsideo, discumbo, Herodot.

Περικατὴς, amatorie, ἐρωτικῶς, Suid. περικαθὰς τὰς γυναῖκας ἔχων, mulierem deperiens.

Περικείμαι, circumiacco Liu. tribuor, assignor, Herodian. ¶ Item induor, vestior, vndique cingor. περίκειται ἀδύνατον, circundatus est infirmitate, Heb. 5. περίκειμαι δόξαν, redimior lauro, Lucian. ¶ Cum Dat. Chrysost. τὰ ἔξωθεν ἀνάγκης αἰρετικήματα, quę vndique ipsis adhibentur extrinsecus. περικείμενα πάντα, cõto alligata, Plutar. in Rom.

Περικελεύω, circuntondeo Suet. circunrado.

Περικεντρίδιον, qui habet nasum aquilinum. ἐκ τῆς γλώσσης, apud Hippoc. Galen.

Περικεκλασμένος, circunfractus, circunflexus.

Περικεφάλαια, τὰ, astutiæ.

Περικεφαλὶς, ίδος, ἡ, cassis, galea. ¶ Accipitur & pro spiritu capilli muliebris, vel pro suggestu comę, Seatio. ¶ Item quod in naui intra embolum & proembolidem supra carinã est, Poll. ¶ Item capitis dolor, κεφαλαλγία, vel κεφαλαία, Theophr. li. hist. 3. ca. 10.

Περικήδομαι, curo, curam gero, Odyss. ξ.

Περικλὴς, ους, ὁ, prædurus, siccus, ambustus.

Περικλύζομαι, circunspargor, in Epigr. Dat.

Περικίων, q. circuncolumnium, locus vndiqi septus columnis, Poll.

Περικλάζω, q. circunfringo, infringo.

Περικλάω, circunflector, Plutarch.

Περίκλασις, ἡ, circunfractio, circunflexus Plin.

Περικλάω, circunflecto, circunfringo.

Περικλεὴς, inclytus, in Epigr.

Περικλείζω, circuncludo Cic. intercludo.

Περικλείω, circundo, Accus.

Περικλεὴς, ους, ὁ, circunlusus.

Περικλείω, concludo, includo, circuncludo Cic.

Περικλῄουσι, concludẽtes, eingentes, Herodot.

Περικλινὴς, ἡ, accliuis, decliuis, pronus.

Περικλύζω, μ. ύσω, π. υκα, circunluo Liu. aqua circunfundo, vndique alluo.

Περικλύμενον, τὸ, perticlymenon, frutex pusillus, Dioscor. li. 4. ca. 15.

Περικλυμένος, ὁ, circunluuio Gell. Hipp.

Περικλυτὸς, ὁ, inclytus, præclarus, Hesiod.

Περικλύω, neo.

Περικλώμενος, circunflexus, circunfractus, Dioscorid. de Lonchitide lib. 3.

Περικνημὶς, ίδος, ἡ, κατακνήμιον τῶν κνήμης, Hesyochres, indumentum crurum, tibialia Suet.

Περικνίζω, circunscalpo Plin circum vellico.

Περικνυίζομαι, circumiehor Liu.

Περικομμα, ατος, τὸ, quod circuncisum est tiesdulũ quod paratur ex herbis carnibúsque concisis Apitio, Iuuenali, & Martiali minural. Aristoph. in Equit. περικόμματ' ἐκ νυὸ κατατιλάσω, te vt minutal frustulatim concidam.

Περίκομος, ὁ ἡ, qui est corpore in orbem comoso Gaz.

Περικοπτόω, μ. όσω, circunstrepo Tacit. περικεκοπτωμένη πλοῖ, fama ferutur multi esse Thucyd.

Περικορμὸς, ὁ, perelegãs Cic. admodum lautus.

Περικοντίζω, iaculis vndique ferio.

Περικοπὴ, ἡ, circuncisura Plin. vel circuncisura Lucret. Colu. limitatio, Cic. decisio, Fasur. Lucret. Colu. limitatio, Cic. decisio, Fasil. ¶ Item abscisio cõcisio, mutilatio, resectio, bonorum mulcta vel vtque recisio, sue resectio, bonorum mulcta vel vtque recisio, sue resisamentum Plin. Polyb. καὶ τῶν ἄλλων περικοπὴν ἐσόμενον τοῖς τῆς Αἰτωλίας ὑπερ. ¶ Ἰμπερκοπὴ, inquit Suid μέρος τι τῆς ὑποδήσεως, exterminatio & conclusio. ¶ Item vis atque efficacia, ἐνέργεια, Polyb. ¶ Βίκκοπα, apparatus superfluus, farcinæ & impedimenta

Περικοπτω, μ. όψω, π. οφα, circuncido, resco, rescindo, amputo, imminuo, accido, Accusa. & Gen. Plut. in Lucullo de Tigrane, ἐκόπη δωμάτιον ἢ πάροδος τὸ περικοπὲν τὴν ἀσίαν.

Περικόπρημα, τὸ, κάθαρμα, sordes verrendo vndiquaque collectæ, purgamen, lustratio.

Περίκοσμος, ancillula circuntonsa cũ simplici veste alba & succincta, Poll. li. 4.

Περικρανία, ας, ἡ, membrana neruosa totam caluariam complectens.

Περικρανίον πῖλον, pileorum qui sunt circũ caluarias, Plutar. in Numa. Sic Lapus.

Περίκρανον, teste Poll. vocabant veteres τὸ στέμμα, i. coronam. ¶ Anatomicis περικράνιον, membrana neruosa totam caluariam circũplexa.

Περικρατὴς σάφως, obtinentes scepsam, Act. 2.

Περικρατέω, dominor, περικρατὴς, cuincere.

Περίκρημος, ὁ, præruptus.

Περικρούω, pulso, pello, circumpello, decipio.

Περικτίονες, οἱ, circunuicini, accolæ, 2. Arg.

Περικτίονος, ὁ, vicinus, περίοικος, Odyss. ξ.

Περικτυπὴν, circunstrepere, circunsonare.

Περικυκλίζω, circunuerto Ouid. circunuerso Lucret. circunuoluo Plin. Aristoph. in Pace.

Περικυκλόομαι, circuncludo, circeundo, & circunuenio, vt circunuerto, Plaut. Pseud.

Περικύλη, circũs, cap. 2. li. 4. Reg.

Περικυκλῶ, circũdo. ¶ Περικύκλωσις, circulatio, circinatioque Vitr. li. 9. ca. 4.

Περικυλίνδω, Plat. de Leg. circumuolui Virg.

Περικυρίττω, obliuere, obducere, Aristoph. Vesp. Τὸν αὐτὸν ἔχειν ἐν τῇ λεκάνῃ τ' ἀμβᾶδ' ἐμοῦ περικεκυρίττωται. Interp. Χαπλῆ ἢ ἀλείφει.

Περικυλίω, μ. ίσω, π. ικα, ικ, discundo.

Περιλαικασμὸς, ὁ, sacrificium ex cane.

Περιλάλητος, ος, ον, os futile Gell. ex Aristoph.

Περιλαλῶ, maniter loquor, blatero, φλυαρῶ, Aristoph in Concion.

Περιλαμβάνω, circumplector Cic. comprehendo, continco, occupo, includo. τῇ ψυχῇ περιλαμβάνεσθαι, Plat. in Epist. memoriæ mandare.

Περιλαμπὴς, præclarus, περιλαμπὴς χαρὰ, Epig.

Περιλάμπομαι, lumine circunfundor, Nazanz.

Περιλαμπρύνω, π. υνῶ, auro refulgens, Lucian.

Περιλάμπω, vndique illustro, splendore ac lumine circunfundo, collustro, Nazan.

Περίλαμψις, fulgor circumfusus, Nazanz. in Orat.

Περιλέγω, circunloquor, περιεῖναι λέγω, Poll.

Περίλειμμα, τὸ, reliquiæ.

Περίλειπομαι, superstes sum, reliquus sum.

Περιλείπω, reliquum facio, relinquo, Aristoph.

Περιλέχω, μ. ξέξω, π. εξα, circunlambo Plin. Actius. Aristoph. τὰ βλίτεα περιλέξει.

Περίλεξις, copia dicendi & clarius interpretandi, circunlocutio, Aristop. in Neb.

Περιλέπω, & Περιλέπτω, delibro, decortico, deliquamo, Iliad. ά.

Περιλευκὴς, ους, circũlocutus, περιλάλητος, Hesy.

Περίλευκος, admodum albus.

Περίλημμα, ατος, τὸ, captio, circumplexus Plin.

Περίληπτος, comprehensibilis Cic. Plutar. in Camill. ἐν περιλήπτοις ἐστὶ ὄγκῳ. ¶ Περιληπτικὸς, ὴ, ὸν, quasi comprehensiuus, collectiu⁹, Nazanz.

Περίληψις, ἡ, comprehensio, circumplexus Plin.

Περιλιμνάζω, μ. άσω, π. ασα, circunlambo Plin.

Περιλιμνάζω, restagno, circunluo, Thucyd.

Περιλιμπάνω, caliginoso humore circundor.

Περιλοιπὸς, ὸμαι, superfuus.

Περιλοιπὸς, ὸς, ὸν, superstes.

Περίλοιπος, idem, Genit. Plat. de Leg.

Περιλούω, μ. ὐσω, π. ὐσα, circunlambo Plin. περιλούεσθαι, Lucian. in Prometh.

Περιλυσιτελὴς, ἐς, qui supereſt, Aristo. 2. Oec.

Περιλυπῶ, deſquamo Gaza, περιλυπῶ, περιλύσω.

Περιλύω, pudendum, τὸ αἰδοῖον, Suid.

Περιλύω, τὸ τοῦ οἴνου, re vino abluo, Plutarch. in Lycurg.

Περίλυπος, ος, ον, pertristis, dolore cõfectus, vehementer mœstus, solicitus, anxius, Isoc.

Περιλῦσαι, exuere, spoliare, περιδύσαι.

Περιμαίνομαι, perfuro Virg. circũtremo, Hesio.

Περιμανὴς, ὲς, ὁ, ἡ, insanus, vesanus.

Περιμάσσω, abstergo, Accus. Diosc. li. 5. ca 94.

Περιμάχητος, ος, ον, de quo pugnatur, bellum' concitans, dignus certamine. Plat. ἵνα τὸ περιμάχητον, de imperio contenditur. ¶ Περιμαχητότατος, maximè appetendus, Plutar. in Lycurg. & Isocr.

Περιμένω, μ. εῖμαι, ad extremum maneo & expecto, operior, præstolor, Accus. Plat. li. 2. de Repub. μὴ δύναιντο ἡμᾶς περιμένειν, qui non sacrificarint, eos horrenda manent. Cum Dat. ἔνθα ἐφ ᾗ περιμένειν πάντ' οἶκοι εὖ ἀρχιτέκτονας, ve nisse dicit architectos, & eum domi expectare. Plut. in Galb.

Περιμήκης, diligens & scitus,

Περιμετρέω, circummetior.

Περίμετρος, ου, ambitus, circuitus, Herodot.

Περίμετρος, ος, ὁ ἡ, immensus, vltra mensuram, rotũdus, permagnus, Dion. de Sit. orb. φύλλα περίμετρα ἐπιστήμῃ ἐπιμήκη, folio circumacto & rotundo similis. Η' περίμετρος, ambitus. Herodot. ἡ περίμετρος δίπηχυς, bicubitalis ambitus. Theophr. li. 3. hist. plant. ca. 13. de cerasо.

Περιμήκυνος, ος, ὁ ἡ, oblongus, prolixus, altus.

Περιμήκυντος, prælongus. Hesiod.

Περιμήκυντος, μάκρος, longus, Dion. de sit. orb.

Περιμήκεα ξύλα, ligna circuncincta medulla, Theophr. li. 3. hist. plant. ca. 10.

Περίμυελος, medulla refertus, Idem ibid.

Περιμυχανάομαι, comminiscor, Odyss. ξ.

Περινοστέω, circunhabito, Odyss. β. ¶ Item Passiue, Odyss. σ. περινοστούντων, quæ circuncoluntur.

Περινοστὴς, ου, ὁ, cõcius, simul habitans, vicin⁹, accola.

Περινέμομαι, depascor. φλογὶ περινεμόμενος, flãma vndique depascente. Plut. in Camil.

Περινεστερμένος, Cathol. altè, Hermog.

Περίνεως, ὁ, siue περίνεος, apud Hippocr. locus inter scrotũ & anum vbi vesicæ colum est, i. pars interior femoris & natis cõmunis. Scribitur & περίναιος, vel περίναιον, dicitúrque ea corporis pars quæ inter anum & initium pudendi membri interiacet. περίνεοι ἢ ὄγκοι, coles & testiculi, Aristot. li. 1. de gener. Anim. c. 2. ¶ Est & περίνεος, laquei nomẽ quem & simplicem nodum dixerunt veteres, de quo Oribasius lib. de laqueis.

Περινεφελὴς, caliginosus, Aristoph.

Περινεφρικὸν, τὸ, loca renibus vicina & eorum obesitate oppleta, Cæl. li. 2. ca. 51.

Περινεφρίτης, qui renũ obesitate repletus est Gaz.

Περινίσω, circunluo, circumnato, circũnauigo, Galen. apud Hippoc. περινίσασι, lustrantes circũuallant, Gaz. apud Aristot. li. 9. Anim. περινίσειν ὕλαι τὸ ὕλαιος, lucum materia circundare, Herodot.

Περίνοστος, ὁ, πλοῦς, ὁδὸς πάτος, Thucy. vector, qui naui vehitur, præter gubernatores ac seruitia: sic Niger apud Philost. in Heroic.

Περίνιψις, ablutio quæ circum fit, circunluuio Gell. apud Hippocr. περίνιψις Galen. exponit περίκλυσμα.

Περινοστέω, congerere. περινόστεε, circundans.

Περιπόστια, & Περιπόστιον, præxtexta, vestis quam vndique purpura ambit, Poll.

Περιπάχυμαι, circumnato.

Περιπέστομαι, circumeo, in Epigram.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Περιβολή, circumiectio, circumpositio. Περιβολαῖον, pallium. Περιβόλιον, hortus. Περιβολίς, ἡ, vestis. Περιβολοειδής, ἐς, circumiectus. Περιβολοειδῶς, circumiectim. Περιβόλωμα, τό, circumiectum. Περιβολωτός, ἡ, ὁν, circumiectus. Περιβόλωτος, ἡ, ὁν, idem. Περιβόρβορος, ἡ, ὁν, circumlutulentus. Περιβόρβορος, ἡ, ὁν, circumlutulentus. Περιβόρβορος, ἡ, ὁν, circumlutulentus

ὁμοῦ ἀμφὶ ἀνδρῶν τὰς τιθήνας, Gaz. de Senect.

Περιπλείονα, plurimi; vel περὶ πλείστου diuisim. περὶ πλείστου ἡγοῦμαι, plurimi existimo, Thuc.

Περιπλέω, μέω, circumplector, amplector, circumplico Plin inuoluo. Odyss. ξ. τὴν δὲ περιπλέετο φῶτα ἑοῖο, ipsum amplexus ferebar. ¶ Est ver. περιπλώεσθαι circumplicari, cohærescere, circumplecti, Aristot in 1. de generat. de coitu serpentum, περιπλέονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις. ¶ Περιπλέκειν τὸν λόγον, inuoluere orationem verbis, & contegere atque obscurare, Demosth. ὡς δ' ἔστιν ἅπαντα δεῖ περιπλέκειν, ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν πονηρὰν ὄψιν, rem turpem verborum inuolucris tegere.

Περιπλεξις, ιος, amplexus, circumplexus Plin.

Περιπλοῦς, οῦ, tempus Musicis, quod amplius quã decet moratur, Capell.

Περίπλυτος, abundè, Apoll. Rhod.

Περιπλώς, ώδος, superfluus, plenior, refertus. περιπλωὰς φύλλοις, foliosum, Dioscor. l. 2. ca. 160.

Περιπλώω, q. circumnauigo, obnauigo Virg. obnauigo, classe circumeo, nauibus circumuenio, naues circumago, præternauigo. vide Πλεῖν in Ammonio.

Περίπλων, ωνος, ὁ, ἡ, magnus, prægrandis, Odyss. ι. ¶ Plutar. pro pleno vsus est & redundanti.

Περιπλώς, ambiendo, amplectendo.

Περιπλώσιμος, nauigia adiacentia.

Περίπλωσις, circumplexus Plin. circumplexio, inuolucrum, implicatio. Hermog. cum res turpis verborum inuolucris tegitur.

Περίπλωτος, coronatus.

Περίπλωτος, in Epigr. circundatus.

Περιπλώτος, perfectus, reuolutus, obsidens, circumiens. Hesiod. περιπλόμενοι ἐνιαυτοὶ, i. decurrente ad finem anno, & non tam circumacto, voluentibus annis Virg. G. ill. li. 3. ca. 16.

Περίπλους, ου, lustratum, nauigationis circuitum.

Περίπλωτος, ον, circũnauigabilis. περίπλωτος ὁδὸς χέρσῳ, ora nauigando ambiri potest, Thucyd.

Περίπλους, ου, q. circumnauigatio.

Περιπλυσις, εως, ἡ, lixiuia, q. cineris perluuium.

Περίπλυτος, circumluuio Gell. proluuies, aluiprohuium atque præceps inanitio, Theophr.

Περιπνεύω, perluo, circunluo, Gal. ad Glauc.

Περιπνεύμων, ονος, ὁ, pernauigo, circumeo, obeo.

Περιπνευμονία, ας, ἡ, pulmonis exulceratio, pulmonis inflammatio cum febre acuta, & spirãdi difficultate, Marcell. li. 1. Dioscor. & Gal. ad Glauc. ea autem febris est συμπτώματα citis inflammationis. αἱ δὲ τῆς περιπνευμονίας, Aristot. in Prob. ¶ Περιπνευμονικὸς, ὁ, qui pulmonũ vitiis laborat, Dioscor. li. 1. cap. 177. pulmonarius Marcello, li. 1. Dioscor. cap. 30.

Περίπνοια, & Περίπνοος, q. circunspiro, circũhalo.

Περίπεδα, τὰ, accommodi calcei. Poll.

Περιπόδιον, ου, τὸ, orbicul⁹ qui solet alligari pedib⁹ à quibusdam gentib. vice calceorum. Galen.

Περιπόθητος, ὁ, ἡ, valde desiderabilis, amabilis.

Περιπολάω, μέσω, περιπολῶμαι, ῶ, ιμαι, vendico & vsurpo, mihi tribuo & assero, τὰ ἀφετέων, ἀνδρὸς ἀλλοτρίου, alienam rem sibi asserere, Synes. ¶ Item comparo, assequor, proficio, turor, conservo. περιπολώμενος ἀρετὴν, sibi parans potentatum, Aristot. li. 5. Polit. ca. 8. περιπολέσθαι, arte singulari atque industria fieri. ¶ Περιπολῶμαι, in contrarium & præpostere facio. τοὺς ἐναντίους λόγους τοῖς διαφωνοῦσι κατηγορίαν λέγειν ἀνάγκη ἐστὶν, iustitiæ laudem in iniustitiæ accusatione vertit, Pallar. Messenis.

Περιπολέω, μέσω, περιπολῶ, foueo, iuuo, tueor & seruo, assequor, curo, σώζω, profuit, confero & tribuo. ὠφελοῦν περιπολεῖ, bonũ colorem reddit, Dioscor. li. 3. ca. 30. περιπολοῦσι τὰ πράγματα εἰς αὐτὸ, ad se res transferunt, Thucyd. περιπολοῦσι δὲ ἐμφάσεις, Romanos tutamus ob, Plutar. in Publ.

Περιπολησις, ἡ, assertio in libertatem, vẽdicatio Ephes. 1. εἰς ἐλευθερίαν τῆς περιπολήσεως.

Περιπολητὸς, ὁ, q. acquisitiuus, Gaz. li. 4.

Περιπολοφύρω, & Περιπολύρω, ὁ, qui præest peripolis, i. excubitoribus, Thucyd. li. 8.

Περιπολυμαίνομαι, ὑνομαι, ὑνω, vagor, circumeo, oberro, conuoluor, Neut. Accus.

Περιπολῶ, verso, lustro, circumeo, Plut. περιπολῶν τὸν ἐλαιῶνα ἀξιόμαχον μέχρι περιπολεῖ. Plut. in Tim. σκοπεῖ ἴσως τὸ περιπολοῦν φιλοσοφίαν, omnes & qui mouentur palámque se ostendunt, vertit Cicer.

Περίπολις, ιος, q. circunuicinæ ciuitates, Thucyd. ¶ Item quæ sunt in circuitu ciuitatis, cap. 21. lib. 1. Machab. suburbana, Pollux.

Περιπολὸν, permultum, Apoll. 2. Argon.

Περιπολὸς, ὁ, ἡ, τὸ περὶ πολλὰ περιπολῶ συμβεβηκὸς, celebratus, Herodot.

Περίπολος, ου, ὁ, ἡ, accola, circumhabitans. ¶ Sunt etiam περίπολοι, circitores vel circuitores Vegetio, excubitores. Aristoph. in Amb. & Thucyd. ¶ Περίπολος etiam dicta nauis Rhodiorum, de qua Arrian. lib. 2.

Περίπονος, ον, admodum nequam & improbus. Aristoph. in Achar. ὁ περίπονος ἀρτέων.

Περιπορεύομαι, circumeo, Aristot. 2. Oecon.

Περιπορφύρα, ας, ἡ, prætexta.

Περιπορφύρη, idem.

Περιπορφύρος, prætextatus, purpurã indutus, Plutar. in Publ. δώδεκα ἑαυτῷ καὶ δυσὶ περιπορφύροις πελέκεσι ἀνὴρ ὁ ὑπατεύων, obsides dederunt ex primore patricio prætextatos decem.

Περιπορφυρόω, circumuolitat, Sophocl.

Περιπορῶ, permultùm, Dion. de Sit. orb.

Περίπος, ferè, circiter.

Περίπτυξ, τος, scintillæ, κύκλωσις, ἀπολάμψεις, Suidæ. ¶ Ide περίπτυξ exponit περιπλοκὴν ἢ ὑφὴν.

Περίπτυχος, ον, ὁ, circumalatus, orbiculatus. Dedificiis dicitur, quorum muros πτερὰ vocant architecti, quales sunt ædes quas circulatas appellant, Cæl. li. 11. c. 12. περίπτυχοι οἶκοι, pinnata domus, Amos 3.

Περίπυδις, pistus, Theophr. hist. plant. li. 4. ca. 3.

Περιπύθω, perpurgo, exactè purum ac merum sincerúmque reddo, vt ordeum sua gluma euoluere. ¶ Theophr. in 2. περὶ φυτῶν, ὁ τύφος ἢ ἡ ζειὰ μετεβλήθησαν, καὶ περιπύθουσιν ἑαυτὰ, si euoluta suo inuolucro seminentur, i. decorticatæ.

Περιπύκνωμι, & Περιπίκνωμι, κνώσω, κνῶ, circumplico, circumplector, foueo, circũdo. Accus. περιπύκνωσε γλεφάρους, amplector manibus, Estrip.

Περίπυξ, circumplexus Plin. ¶ Περιπυκτὸς, tentoria.

Περίπυκτος, irretitus, circunuolutus, Soph. in Atace. περιφυὴς φαρέτρῃ περίπυκτος.

Περίπυλμα, ατος, το, casus, prolapsio.

Περίπυλοι, αἱ, calamitates, casus, infortunia.

Περίπυστος, occasio fortuita, Galen. li. 1. de sect. ¶ Item periculum, idem ferè quod πτῶκα, Plut.

Περίπυτμα, vide Περίπτυγμα.

Περιπυστὸς, ὁ, ἡ, celebratus, illustris, 3. Epigr.

Περιπωμάζω, μάσω, operculo circuntego & obturo, operio.

Περιπωτὸν ζύμωμα, τὸ, quod picatũ, obturatúmque est, Gaz. apud Aristot.

Περιπωτὸς, ὁ, ἡ, obscuro, bene operio.

Περιρῆζω, per expurgationem lino.

Περιρρήδιος νεὼς ἀρχὸς, qui cepit nauem prætoriam.

Περιρρηγὴς, ruptus, obruptus, distruptus, effractus, diffractus, dirutus.

Περιρραίω, ἀῶ, ῥῶ, ἀσω, ῥῶσω, allidi vehementer & impingi.

Περιρραντήριον, ου, τὸ, circunspergo Colum. ¶ Nicand. abusiuè, pro surculis & germinib⁹ vel ramulis dixit.

Περιρραντὴς, ῆος, ὁ, aspersio aquæ, q. circunspersio.

Περιρραντήριον, ου, τὸ, vas aqua lustrali plenũ, aqui manile Paul. Iurisc. Lucian. τοῦτον περιρραντήριον ἐπιτιθέασιν. ¶ Περιρραντίζω etiã significat ramum atque instrumentum quo hebat illa lustralis aspersio: aspergillum vocant, Theodor. in hist. Ecclesiast.

Περιρραντισμὸς, circunspersio.

Περιρραγὴς, illidor vehementer, impingor.

Περιρρὴς, vtrinque fractus aut flexus.

Περιρρέω, circunfluo, circunluo, redundo. Accus. Aristot de mund. ἅπαντα περιρρεῖ ὕδωρ. Eidem ibidem, νῆσος ὑπὸ τῆς θαλάσσης περιρρεομένη, insula mari circunfusa. περιρρεῖται ὑπ' ἀμφοῖν, vtrinque circunfluens, Thucyd.

Περιρρήγνυμι, & Περιρρήσσω, ξω, ρηξω, circunfringo, Liuio circunscindo, Accusat.

Περιρρήδην, per circunferentiam.

Περιρρήδης, pronus, cum impetu, Apoll. Rhod.

Περιρρήκτης, perfractum vtrinque, Hippoc.

Περιρρήσσω, & Περιρρήγνυμι, rumpo, resoluo.

Περιρρῦτος, ὁ, ἡ, circunfluus Herodot.

Περιρρύτως, vsquequaque purgo. Galen.

Περιρρυτὸς, ὁ, ἡ, circunfluus, mari clausus, mari circunfluus. Hesiod. ἴδωμεν περιρρύτου ἰλιάδα γῆν, venit in Cyprum circunfluam.

Περιρρὼξ, præruptus.

Περισαίνω, applaudo, blandior more canum.

Περισαλπίζομαι, deducor rubis circunsonantibus.

Περισαλπὴς, οῦ, tubæ sonitu excitatus.

Περίσαμος, Doricè pro περίσημος.

Περισαξις τῆς γῆς, terræ congestio, terræ aggeratio, Theoph. de Caus. 5. cap. 6.

Περισαρκίζω, carnem circunscarificare & circunsignare, Dioscor. lib. 7. cap. 3. Ruell. carnẽ scalpello circinare.

Περισαρκισμὸς, ῶ, carnis scarificatio, Dioscor.

Περισσεύω, accumulo, constipo & coniculco. ¶ Περισσεύειν τὰς ῥίζας τῇ γῇ, apud Theophrast. de Caus. lib. 5. cap. 6. accumulare radices. Plin. circunfossas arbores aggerare Colum.

Περισείω, μέσω, περισσῶ, circunquatio, Actius.

Περίσημος, magnificus, Aristoph.

Περίσημος, clarus, insignis, conspicuus.

Περισήπω, circumputrefacio, corrumpo.

Περισθενὴς, ὁ, ἡ, ές, Etym. præpotens Cicer.

Περισκαλίω, includo, Exod 14.

Περισκαλίσαι, circunsalio, περισκαλίζω, Hesych.

Περισκάπτω, circunfodio Plin. περισκάπτω.

Περισκληρὸς, ὁ, ἡ, durus, acerbus. περισκληρὸς ἀπὸ τοῦ ἐχέτλου ἀνὴρ ὁ φθείρει τὸν καρπὸν, aer qui in alterutram partem excesserit fructus perdit, Theophr. li. 2. ca. 4. de Caus. plant. Sopho. in Antig. περισκληρὸν σίδηρον, ferrum præduru. ¶ Περισκελὲς, τὸ, femoralia, vel feminalia Sue. Ezech. 44. περισκελὲς λινοῦν ὑφάνεις, feminalia linea habebunt.

Περισκελὶς, ίδος, feminale, ornamentum pedis circa crura, Porphyr. Quidam tibialia exponunt quæ ferrent virgines. Menand. Poll.

Περισκεπάζω, obtego, circuntego.

Περισκεπὴς, obtectus, περισκεπὴς, Dionys. de Sit orb.

Περισκέπτομαι, circunspicio.

Περίσκεπτος, altus, editus, vnde licet circunquaque prospicere. περίσκεπτος ἐπὶ χώρῳ, in Epigram.

Περισκεπτω, περισκέλλω, illido, attero.

Περισκιάζω, obumbro Virg.

Περισκοπεύω, circunspectio Cic.

Περισκοπὴ, circunspicio περισκοπέομαι.

Περισκυλακισμὸς, οῦ, ὁ, quoddam genus expiationis quod fit immolato cane, Plutarch. in Romulo.

Περισκυτίζω, autem detraho. περισκυτίσω.

Περισμάω, perpurgo περισμῶ τινα.

Περισμήχω, q. circuntergo, velut tergendo affrico & oblino, Dioic. li. 4. cap. 52.

Περισμίχω, absumo, περισμῶ, conficio, in Epigr.

Περισοβεῖν, in orbem bibere, τὸν φιλοτησίαν ἡμῶν ποτὸν περισοβεῖν, circunferre, Athen. li. 11.

Περισοβέω, circunscribo &c. Aristoph.

Περισπαίρω, terram calcibus pulso.

Περισπάομαι, distrahor, distincor, circa multa occupor. εἰ, ἵνα μὴ περισπῶμαι

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἀποδύω, in alia studia distrahi, Ceb. Theb.
Περισπούδαστος, ὁ, occupatus, distentus.
Περισπασμός, οῦ, ὁ, contractio, circunflexio, diuulsio, occupatio.
Περισπάω, μ. ἀσω, π. ασα, flecto, contraho, circūflecto, in diuersum atque in contrarium traho, curis afficio. Aristot. Ethic. 5. ἀκ ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ δικαιοῦσθαι εἰς τοιαύτας αἱ δικογραφίαι περισπῶσιν. Eurip. περισπασθῆναι ξίφος, stringo ensem. ¶ Item decipio, vt aufero περισπᾶσθαι τὴν ἀσπίδα ζῶντος, à viuo clypeum detraxisse, Philost. in Heroic. ¶ Item περισχίζω, conscindo, discerpo. Xenoph. περισπασθῆναι τὴν τιάραν, discerpsit tiaram.
Περισπαργάνω, inuoluo, Plut. in Cam.
Περισπαρτος, inuolutus, implicitus.
Περισπασθίστος, ὁ, ἡ, pedi implicari, Lucian.
Περισπεύδω, apud Sophoc. huc & illuc cursito Horat. sursum deorsum cursito Terent. ¶ Περισπουδαστής, ὁ, ferro, vagabundus, circuncurrens, vehementer asper, Sophoc. ὦ περισπουδαστὸν πάθος! ὁ pergraue calamitatem!
Περισπουδαστός, studio dignus, expetendus.
Περίσσευμα, τὸ, qui feriis rebus gaudet.
Περισσεύω, imparitèr: vide Martian. li. 7.
Περισσία, ας, ἡ, superfluitas Plin. redundantia Cicer. abundantia, copia. 2. Cor. 8.
Περίσσεια, ας, ἡ, idem, 2. Cor. 8.
Περισσεύω, μ. εύσω, π. δευκα, abundo, redundo, excedo, exubero. περισσεύουσι ἄγροι, abundant panibus, Luc. 15. Thucyd. ποιοῦντες τὰ περιόντα ἐπιφανῆ καὶ περισσεύοντα, affluebat. ¶ Nonnus Paſsiua voce ἔσται περισσεύοντα, quæcunque reſidua erant.
Περισσοστρωτος τράπεζα, redundans mensa, Nonn.
Περισσολογία, sermo superfluus, redundans & superuacuus Quint.
Περισσοπληθής, vastata, πεπληθῆσθαι.
Περισσος, ον, ὁ, impar, modum excedens, superuacaneum, abundans, præstans, eximius. τὰ περισσότατα πονεῖν, quid eximium facitis? aut quid vltra cæteros? Mat. 5. Hesiod. περισσοὶ ἦσαν ἰδέαι, dona insignia dedit. Plat. de Leg. ἐκ περισσοῦ νικᾶν, multis partibus superare.
Περισσόφρων, excellenti mente prædius, solers.
Περισσός, ὁ, modum excedens & superuacaneus. ¶ Item qui aliquo in genere excellit, Euripid. περισσὸν ἄνδρα, eximius vir. περισσὸν ἐν αὐτῇ δοκεῖν εἶναι, in ea visus excellere, Plutarc. in Rom. ¶ Περισσῶς, supra modum, summè, amplius, præterea.
Περισσότης, ὁ, periſſus, species solani, periſſū Plin. περισσότης, Theophr. li. 9. ca. 11. hist. plant.
Περισσότερος, magis insignis, Nax.
Περισσότερος, vehementius, eximiè, magis.
Περισσότης, redundantia, genus figuræ, Herm.
Περιστάδην, circum, circūstando, Herodot. in Polymnia. περιστάδην τοὺς ἵππους ἐλαύνειν.
Περιστάζω, circunstillo, irroro, in Epigr.
Περιστελτικὰ δυνάμεις, Galen. li. 2 περὶ τροφῶν, facultas quæ cibos in ventriculo veluti manu circumplectitur, m elioris concoctionis gratia.
Περίστεμμα, ambio.
Περιστὰς, circunstans. φίλοι δὲ αὐτοὶ περιστάντες, Eschin.
Περίστασις, ὁ, circunstantia Senec. Quæst. natur. li. 2. cap. 8. Aristot. Probl. Segm. 2. quæst. 29. διὰ τὴν τῶν ψήφων περίστασιν, propter frigoris circunstantiam. ¶ Item corona, circunstans turba & circunfusa, circulúmque efficiens multitudo. Polyb. li. 1. ¶ Item necessitas & casus incommodus, clades, & status, afflictio. Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως χαλεπὰ γένηται, cùm necessitas & inopia vrget. λοιμικὴ περίστασις Dioscor. lib. 7. cap. 3. status pestilens, pestilentia. ¶ Περίστασις, etiam rerum euentus, vicissitudo, Laert. in Heril. κατὰ τὰς περιστάσεις τῶν πραγμάτων ἀλλάττεσθαι, pro rerum euentu & varietate casuum immutari. ¶ Item multitudinis turbulentus conuentus, seditio. Phal. in Epist. ad Epistrat. ¶ Est etiam occasio, opportunitas, Polyb. τῶν δεόντως γινομένων ἐκ περιστάσεως.
Περιστατικὸς, aduersus, calamitosus, Laert. in Zenone. ¶ Περιστατικῶς, circunstanter.
Περιστένω, circundor, Areth. in Apocal.
Περίστενος, quem circunstant multi, Ioseph.
Περίστενος, locus altus, cui si quis insidiat omnia habiturus sit conspicua.
Περιστερεόω, μ. ώσω, π. ωσα, separo, vallo cingo. Accus. Thucyd.
Περιστερεωμα, τὸ, vallum.
Περιστοιχάδὸν, μᾶλλον, spicatim circundantes columnæ.
Περιστοιχίζω, circuntego, munio.
Περιστοιχίζω, μ. ίσω, π. ισα, ordino.
Περιστοιχέω, circumeo, in Epig.
Περιστέλλω, μ. ελῶ, π. αλκα, cooperio, contego, obuoluo, communio, comprehendo, protego. περιστέλλειν τὸν νεκρὸν, complectior. περιστεῖλαι τὸν σκύμνον pallio catulum inuoluit, Plut. in Lycurg. περιστέλλειν τὸν τάφον, sepulchrum decorare, Aristot. περιστέλλειν τὸν νόμον, legem tueor, Herodot.
Περιστενάζω δαι, vel περιστενάχιζω δαι, lamentis & gemitibus circunsonare, Plut. in Anton.
Περιστρέζω, circumsono, Odyss. x. Dalym.
Περιστερά, ᾶς, columba. Aristot. hist. li. 6. ca. 5.
Περιστερώνης, ὁ, crista gallinacea, trixalis, cumpera, verbena, herba ita dicta, quòd columbæ circa hanc libenter versari soleant, Dioscor. li. 4. cap. 60.
Περιστερών, ῶνος, ὁ, columbarium, i. statio agrestium columbarum, quamuis aliquando domesticarum fit. Vide Var. li. 2. de Re rust.
Περιστερίδιον, τὸ, pullus columbinus, pipio.
Περιστερώδης, ὁ, ἡ, columbacei generis, ſpecie columbacea, columbaceus Gaz.
Περιστερών, locus alendis columbis apcus Palladio de Re rustica. περιστερεών.
Περιστεφόω, vndique redimio, cingo, corono, Aristot. de mund. κύκλῳ περιστεφόωντες τὴν εἰκονοπλαστίαν, quasi corona cingunt orbem terrarum, Aristoph. in Plut.
Περιστέφανος, ὁ, ἡ, circū coronatus, Plut. in Fab.
Περιστέφω, corono, Aphth. περιστέφειν στόμα.
Περιστέρνιον, τὸ, pectorale, Exod. 28. rationale. In mulieribus dicit potest fascia pectoralis, vel mamillāre Martiali, παστὰς ἢ παστοφόριον vocat Pollux.
Περίστια, lustrationes, Interp. Arist. in Concion.
Περιστιάρχης, ου, ὁ, qui Athenis conciones & theatra lustrabat, Aristoph. Interp. in Ἐκκλ.
Περιστικτός, ὁ, ἡ, calcatus, extritus, sussultus, fultus, fartus, πεπλησμένος, πεπαρμένος, Nicand.
Περιστίγιον, τὸ, maculosum, variegatum, Nic.
Περιστίλβω, splēdidum facio. circūfulgeo Epig.
Περιστοιχάω, circumiens, circumponens, Herodot.
Περίστοα, αι, fornices.
Περιστρέφω, & Περιστροφάω, circūflipor Claudian. circumdor indagine cingo, Demost. in 1. Philipp. οἱ κύκλῳ πανταχόθεν ἐμὲ περιστρέφοντες, velut indagine cingit. ¶ Xen. voce Actiua vtitur, & Poll.
Περιστρωμα, septa ordinib⁹ distincta circinationis positura, Demost. Orat. κατὰ ναυτῶν.
Περιστάδην, guttatim, sensim, Nic. in Alex.
Περιστάτικὸς, comitatus, compressio, Galen.
Περιστόμιον, Exod. 28. capitium.
Περιστρεφὴς φλέψ, latticeps, siue anceps.
Περιστροφάω, circumgemo Horat. Hesiod.
Περίστυον, apud Atticos, Poll. dicitur locus septus columnis, peristylium Vitruv.
Περισφάδω, circulfulguro, circunfulgeo, Actius.
Περισφάδάζω, circunsideo, obsideo. περισφαδάζειν τὸν βασιλέα, Plut. in Fab.
Περισφίγγω, ξω, π. ιγξα obtorqueo Cicer. circumgiro, circumtorqueo. ¶ Περισφίγξαι etiam dicimus coagulum cum lac cogit. Ilia i. ¶ Περισφίγξαι est ambire, cōplecti, Proc. de Sphæra. περισφίγγειν κύκλῳ, peragit suum circuitū. ¶ Item περισφίγγειν δοκεῖν, cōuerti, Arat. Μηνίᾳ γὰρ πάντα περισφίγγεται ἠερόωντι, Cic. Nam omnia inconstanti, breui conuertuntur ordine.
Περισφύω, μ. ύσω, circumuerto, τὸ περισφῦσαι.
Περίσφυσις, ὁ, circumuersio Quintil. conuersio, vertex, conolutio, roratus, Procl. in Sphæra. ¶ Περίσφυσις, apud Rhetor. tessē Consulto Chirio, quum aduersarii propositionem in nostram partem conuertimus.
Περίσφυμα, τὸ, circunstratum. Sunt autem περισφύματα, tapetia Babylonici floris varietate perspicua: & ab aliis aulæa & Attalica: ab aliis beluata, belcis variegata, appellatur, aulæa pictilia & versicoloria, vide in Chilia. Erasm. περισφύματα Campanica.
Περισφυρόω, spernestigmas, Herodot.
Περίσχισις, τὸ, locus clausus columnis, circunquaque porticus habens. Ezech. 41.
Περίσχιστος, ὁ, cap. 4 lib. 2 M. chab. atrium.
Περίσχιστος, ὁ, ἡ, qui columnis vndecunque sustinetur. περίσχιστος δῆμος, Eurip.

Περίσω, in anno præterito. περισωσαι ἄρχοντες, magistratu anno proximo functi, Plat. Epi. 8.
Περισωρεύω, spolio, surripio. περισωρεύειν τινὰ τῶν ὄντων τῶν ἐχθρῶν, ab inimicis bonorum omnium facultate spoliari, Plut. in Gorgia.
Περισύρω, distrahо, diuello, lacero, in diuersum traho, vexo, dirripio, Polyb. lib. 4.
Περίσωτος, lugubris. ¶ Περισώτως, lugubrē.
Περισφάλεια, obtruo, obstringo operculo.
Περισφηλώσαμι, vndique obturo.
Περισφιγξίμβροτος, ον, altrictus.
Περισφίγγω, μ. ιγξω, π. αιγξα, coerceo, περισφίγξαι, constringo, amplector, Nazan. in Orat.
Περίσφυρον, τὸ, & Περισφύριον, fasciæ circum talos, Herodot. in Melpom. Aliis talaria.
Περισχίστως, difficile, δυσχερῶς.
Περισχω, contine, defende, adiuua. Iliad. δ.
Περίσωδις, in ambitu diuisus.
Περιτάμνω, abscindo, circuncido, διαλύω.
Περιτείνω, fumibus circūdare & circūsepire, Poll. Περιτεινόμενοι, amplectentes, Epigr.
Περιτείχισμα, incolumis ſis, seruor à morte, euado
Περιτείχω, μ. ίσω, π. ικα, saluo, Accus. Synes.
Περιτέλλω, μ. έλῶ, π. ειλα, accumulo.
Περιτεμνόμενοι, ων, ὁ, ἡ, valde temperās, Æschy.
Περίτμησις, circuncisio.
Περιτομή, amputo, circuncido, Hesiod.
Περιτονή, obtentus Virgil. q. circumtensio, distentio. Dioscor. li. 3. cap. de Mentha.
Περιτραφρεύμενος, fossa circundatus.
Περιτρέφω, μ. θρω, π. θρα, fossa cingo, vallo cingo, obuallo Cic. fossa munio, Accus.
Περιτρεπτικὸς, obtendor.
Περιτρέπω, circunduco, circum extendo.
Περιτροχάζω, circumuallo muro circundo, Thuc.
Περιτροχή, muri ambitus, q. circumuallatio, munitio ad concludendum. Thucyd.
Περιτροχισμα, ατος, τὸ, circumuallatio, munitio.
Περιτροχισμὸς, circumuallatio murorum, Thuc.
Περίτυπος, ον, circum. murale, cap. 16. Esaiæ.
Περιτυλίσσω, ξω, circumuoluo, perficio, morior, Actius Accusat.
Περιτύμνω, circunseco Cic. Colum. circuncido, accido, ἀπὸ puro. Herodot. in Euterpe.
Περιτρανὴς, rigidissimus, contentissimus.
Περιτρέχω, circumalui, Argon. 2.
Περιτρόχαζω, insidiari, mali aliquid moliri.
Περιτρόχασις, solertia, machinatio, ars, fraus.
Περιτηκτὸς, liquefactum, genium.
Περιτήκω, liquefacio, eliquo, accido, absumo.
Περιτρέω, terebrum, τρύπανον.
Περιτρόπαιον, circum ponor. circunuectior Cicer. περιτρόπιος, torquatus, Xenoph. ¶ Item inuado.
Περιτρόπω, circumpono, circunuectio Cicer. amicio, circundo, induo, attribuo. περιτρόπαιον αὐτὸν τὸν θεὸν μῦθον, Minervæ scientiam attribuimus, Aristot. lib. 8. Polit. cap. 6.
Περιτρωμαι, vellor, reuellor. περιτρωμένος, vulsus, Lucian.
Περίτων, Macedonibus dicitur Mēsis Februa-

rius, Hieronym. in 2. lib. Zachariæ, cap. 1.

Περαίνω, honoro vehementer, colo.

Περαστικός, culter furorius, σμίλη, scalprum.

Περατομή, ἡ, circuncisura, circūcisio, Galat. 6.

Περατοῦς, pars quædam nauis.

Περιάνιον, τὸ, membrana seu tunica absque fibris, similima aranearum telis atque omnia figuræ, totum ventrem infernum continens, Poll. & Cels. li. 4 ca. 1. ¶ Περιάνιον etiam in naui dicitur, quod ex superiori parte vtrinque latera velutque parietes distinet. Apud Hesych. scriptum ἀπερίανιον.

Περιβάλλω, sagittis confcio, Aristoph.

Περιβρόντητος, deto rno Plin. affabre facio.

Περιβραχίονες, ων, τὸ, torques.

Περιβρίθω, Nazan. in Orat. circuntremo Luer.

Περιβρίπτω, circunuerto, circumago, conuerto, inuerto, subuerto. περιβρίπτειν τινὰ τῶν, Lucian. Interdum in bonam partem accipitur, vt quum res malè copta bene vertit. περιῆν ἡ ἁμαρτοῦσι τοῖς ἄλλοις ἐπὶ μεῖζον τὸ σφάλμα καὶ ἀλλοτρίαν ἀπεστέρησαν, felicius cessit, & in diuersum quàm instituerant, Eidem.

Περιδρόμιον, circuncurro Quinc. in orbem curro, Aristoph. in Ranis, Οὐκοῦν περιδρόμιον δεῖ τὸν λίμνην τρίχα, cursu paludem igitur obibis curfuans.

Περάτερον, ου, foramen.

Περίδρομος, ὁ, scrutula Vitruu.

Περιδρομὴ, attritus, pertritus, obtritus.

Περιτρίβω, obtero, detero, contundo.

Περίεργον ἀγροῖκ, vilis homo, quasi cautor seu formularius: vel qui vulgò dicitur *faber ferrarius*, i. qui ætatē conterit in foro, Demosth. probrum in Æschin. Vide Interp. Aristoph.

Περίεχον ἔχω ὡς ὄλεθρον, reformido supplicium, Phalar.

Περιζωστίζω, circumagendo, interuertendo, 2. Argon.

Περιήνιος ἐνιαυτὸς, annus circunuolutus.

Περιστροφὴ, ἡ, conuerfio, circumactus, circuitio, vicissitudo, orbis, vertigo, Nazan.

Περιτροχαλάκτης, genus tonsuræ.

Περιτροχὸς, ὁ, circuncurrens Quintil. rotundus.

Περιτυγχάνω, obrodere Plaut. circūrodere Horat. Aristot. lib. 8. hist. Τὸ ἢ ἐσθίουσι λεγόμενον ἐπὶ τῶν πολὺ· οἱ δ' ἐσθίουσι περιτυγχάνουσι καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιδάκνουσιν αὐτό. Sumitur etiam figuratè pro comedere & circunrodere quenda, i. dictis vexare, & proscindere maledictis, Aristoph. in Vesp. Λύκος δ' ὁ Κλέων, μανιὰς ἀμφὶ τὸ περιτρώγει, ἀλλὰ φυλάττει διὰ χρόνου ἔχων.

Περιττὸν, οὐ, τὸ, quod supereſt, Plat de Leg.

Περιττεύομαι, εὐσομαι, περιττεύσασθαι, resto, superfluo, excello

Περίττολογος, ὁ περισσολόγος, garrulus, futilis.

Περιττολογῶ, multa loquor.

Περισσὸς, impar, modum excedens. περισσὸς ἀνὴρ ἐν λόγοις παῖς ὢν πᾶσιν σωτῆρι, vir eximus, quique dictus est cum Musis habere commercium, Plutar. in Camill. περισσὰ λόγοις, apud Æschinem Socraticum, grandia & mirifica verba, eximiæ rationes. περισσὰ δῶρα, sunt impari numero, Gaz. περισσῶς ὡς εἰς ἀνὴρ πολλὰ ἔχῃ, multa habet præter alios, Aristot. lib. 2. Polit. cap. 9.

Περισσοσύλλαβος, ὁ, ἡ, imparisyllabicus. Ἐτεροσυλλαβῶς, aduerb. apud Gradual.

Περίττωμα, ατος, τὸ, excrementum, superfluetas, Plin. ramentum siue retrimentum.

Περιττωματικὸς, excrementitius, Aphr. in Prob. τὰ δριμέα ἔχει ἐν ἑαυτοῖς ἐκκριτικὰ περιττώματα, infantes humidi, somniculosi & excrementosi.

Περιττὸς, curiosus, Dionys. Halic. de compositione eximiè, singulariter, 9. superfluè.

Περίττωσις, ὁ, superfluitas Plin. excrementum, Aristot. histor. lib & cap 4.

Περιτυχαίνω, offendo, obuiam fio, nāciscor, incurro, fortè aduenio super sermonem, Dat. Xenoph. ἀγνώμων ἀρετῇ περιτυχεῖν, iudicem iniquum reperire.

Περιτυχία δακρύων, lachrymæ sepulchrales.

Περιτυμπανίζομαι, sonitu tympanorum agar in furorem.

Περιυβρίζω, singulari affitio iniuria, contēno, ignominiosè tracto, Herodot. in Terpsich. τὸ βάπτισμα ἐμὲ περιυβρίσας ἐξέκαυσα. Plut. in Camill. περιυβρίζων πολλὰ καὶ δεινὰ, multa in res diuinas habens ludibrio. Eidem de Lucullo, ὥσπερ πομπὴν περιυβρίζων.

Περιωπὸς, ὁ, apertus, Homer. in Odyss.

Περιωπὴ, splendor, prospectus, quoquouersus prospectus.

Περιωπὸς, ὁ ἡ, conspicuus, splendidus, spectabilis, luculentus, λαμπρὸς, perspicuus, Lucia. ἅπαντα περιωπῆ καὶ ἐμφανῆ. ¶ Περιφανέστερον, manifestius.

Περιφανὴς, ὁ, facundus.

Περιφανὴς, ὁ ἡ, clarus, manifestus, Soph. φέρεται δὲ δηλοῦν τοῦτο, certū est quod morietur.

Περιφανῶς, planè, palam, perspicuè, Sophocl.

Περιφεγγὴς, ὁ, circunfusus splendor.

Περιφέρεια, ας, ἡ, circūferentia, circunflexus Plin. linea suo circunflexu orbem ambiens, circūcurrens linea Quintil Aristot. de mundo ἐν κύκλῳ περιφέρειαν, in speciem circularis ambitus, in orbem. ¶ Est etiā hallucinatio, error, & vita errabunda. Eccles 10.

Περιφερὴς, ὁ, ἡ, rotundus, teres, orbicularis cui rectus opponitur, Aristot. de mundo.

Περιφερόμενον σῶμα, sphæra & circulus vnicè ductus linea. Aristot. lib 1. de cælo.

Περιφέρομαι, circunferor, vagor, erro, errabundus fum. palor. Plut. de Cicerone proscripto ὑπὸ τῆς ἀκεστῆς καὶ φόβου καὶ κακοῦ περιφερόμενον τὸν διανοίας, erratica fuga motum euadere cupientem & commitentem. ¶ Item eōdem reuoluor, Plat. lib. 2. de Leg. ¶ Περιφερόμενα, etiam in conuiuiis vox vitrata de ferculis quæ circunferuntur & apponuntur. vnde τὰ ἐφ' ἑστίᾳ περιφερόμενα, dicuntur fercula, Xenoph.

Περιφερὴς, vulgatus, λελαμπρυσμένος.

Περιφέρω, circumago, circūuoluo, roto, traduco, per ora oculosque hominū circunduco, Synes. τὸ σκῆπτρον περιφέρειν, πᾶσι ποιοῦντα καταδήλους τοῖς ἀκούουσι. ¶ Περιφέρω, transfero, μεγάλως ἐπὶ ἐμαυτὸν τὰς ἀδείας. Plutarch. in Pericl. in seipsum Athenas suscepit, sibi vēdicauit. Item in errorem induco vel perturbo, vt in Solomone, περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφόν. ¶ Περιφέρω, perfero, i. ad extremum vsque tolero. ¶ Item circunfero, mecū semper fero, Synes. ἐν ἐμοὶ ζωὴν καὶ μόνον περιφέρω ἔτι καὶ μέχρι νῦν. ¶ Περιφέρεται etiam dicitur in communis, vt περιφέρεται λόγος, vel τοιοῦτος. Vnde περιφέροντες, qui fercula in conuiuiis circumferunt & struunt in mensis, Xeno. ¶ Περιφέρῃ pro διαφέρῃ, refert, Herodot. in Erat. οὐκ ἔστι μοι περιφέρειν τὸ πρῆγμα, neque ad me pertinet scire.

Περιφεύγω, ita fugio vt ad extremum euadam, ad extremum euado, Demosth.

Περίφημος, ὁ, popularis, celebris, clarus, Phauo.

Περιφορητὴς, clauiger, Plut. in Theseo.

Περιφορῶ, absumor & pereo, Nazan.

Περιφύμιον, cum glans pudendi tegi nequit, Æginet. lib. 9. cap. 55.

Περιφρήν, ardens, perustus, Sapient. 18.

Περιφρίγω, amburo, inassio.

Περιφλέγω, vehementi ardore, Plut. in Cat.

Περιφλέω, circumtumesco, rugasque contraho, vt obesi, Nican. in Alex. Καὶ τὸ βοὸς παχύτατον περιφλοῦται πλεῖστον, admodum obesi.

Περιφλοΐζω, circūm decortico, ambientem corticem eximo. Vnde περιφλοιώσεις, decorticatio Plin. Theophr. lib. 9. hist. plant. ca. 5.

Περιφλοιώδης, delibratus, decorticatus.

Περιφλύω, amburo, Aristoph. πῦρ.

Περίφοβος, ὁ, ἡ, pertrepidus, metuens.

Περιφοβοῦμαι, pertimesco, paueo, Xenoph.

Περιφοιτῶ, ῶσομαι, ῆσα, circumambulo.

Περιφορὰ, ᾶς, ἡ, circumagus Horat. Nonn.

Περιφορὰ, ᾶς, ἡ, circunuectio Cicer. circunlatio, vel circulatio, vel circumactio Vitruu. circuitus, vertigo, Aristoph. πῦρ. ζωπυροῦσιν αὐτὸ ἡ σκιλλοῦσι τὰς ὁδοὺς ἢ τὰς ἀφεδρικὰς, & c. id est, circumactus, circuitus. ἡ κύκλῳ ἀφεδρικὴ περιφορὰ, circuitus, ἀφεδρὸς, Xenoph. ¶ Περιφορὰ, ferculorum missus, qui conuiuiis apponuntur, aut singulis conuiuiis, aut quaternis, vt nunc fieri solet, Poll & Xenoph. ¶ Item hallucinatio, & vita errabunda, error, erratio, Nazan. ἀφεδρὰ διαφορᾶς. ℓ.

Περιφορῶ, circunfero.

Περιφορητὸς, ὁ, quoquouersus versatilis.

Περιφορητὴς, qui circunfertur, Plut. in Pericl.

Περιφορικὸς, qui se circumagit.

Περιφραγμὸς, circunseptio, pars currus, Poll.

Περιφραγμώδης, sepes, sepium.

Περιφραδῶς, ἐπιτῆς, perite, scienter, Odyss. ξ.

Περιφραδῶ, ῶσομαι, ῶσα, circunloquor. ¶ Item considero, perpendo, Nic. in Ther.

¶ Περίφρασις, εως, ἡ, circunlocutio, circuitio Terent. Quint. lib. 8. cap. 6. & lib. 9. cap. 1.

Περίφραξις, εως, ἡ, sepium, Plut. in Theseo.

Περιφράσσω, circūsepio Cic. circunuallo Terēt.

Περιφρίσσω, perhorresco.

Περιφρονῶ, ῶσω, ῆσα, contemno, parui pendo, Accus. Atticè, sed Communiter Gen. Interp. Thucyd. Aristoph. πῦρ. ἀφ' ὧν ἔκαστον ἡμῖν περιφρονεῖ ἢ ἄλλο τι. (vt exponit D. Hieronym.) scādo per aërem & pluris me esse puto quàm solem. ¶ Item considero, contemplor, inquiro, scrutor, Aristoph. πῦρ. ἵνα μάλιστα ἀφεδρικὸν περιφρονῇ τὰ ἀφεδρήματα, perpende & obserua.

Περιφρόνημα, contemptus, despectus, Nazan.

Περιφρόνησις τῆς, mueum obseruo, Thucyd.

Περίφρων, ονος, ὁ ἡ, cautus, prudens.

Περίφυτος γῆ, terræ inhærens, Dioscor. lib. 4. cap. 104.

Περιφύομαι, adhæreo, adnascor, Accusat. Theophrast. lib. 3. cap. 6. hist. plant.

Περίφυτος, ωτος, ὁ, complexus.

Περίφυσις, quasi circunrectio, quod in ambitu fit incrementum. Theophr. li. 3. de plant.

Περιφύω, adnasci facio, annecto, prouenio, Theophrast. hist lib. 8. cap. 10.

Περιφωνία, circunsono, resono.

Περιφώρητος, ὁ, deprehensibilis.

Περιχάσκω, inhio, Aristot. histor. 8.

Περιχαίρω, supra modum lætor. περιχαίρειν τῇ ἀγαθῇ, boni gaudio perfruaris, Nazan.

Περιχαλκόω, ῶσω, re obduco.

Περιχαρακτήριος, ὁ, scalpellus dētibus circumscarificandis, Cæl. Aurel. Chron. lib. 2.

Περιχαρακτὴς, emarginans Plin.

Περιχάραγμα, ατος, τὸ, loci alicuius monumentum.

Περιχαράκωμα, ατος, τὸ, vallo & fossa circūdāi.

Περιχαρίζομαι, συσομαι, arripe prudēti, Prou 4.

Περιχαράσσω, περιχαράξω, περιχαρῶ, περιχαρῶσω, circunscribo, circūscarifico, Theophr li. 3. histor. plant. ¶ Περιχάραξις, circunscriptio, circunscarificatio.

Περιχαρὴς, ὁ, ἡ, lætitia clara, Plat. de Leg.

Περιχαρὴς, supra modum lætus, perlætus Liu Isocrat. οὔτ' ἄτυχον ὄντα περιχαρῆ, οὔτε δυσχερῆ πάνυ τὸ ἀφεδρικὸν περιχαίρειν, præsens lætitia, Thucydid. ¶ Item περιχαρὴς gratiosus, qui consequitur gratiam ex aliquo.

Περιχαρία, ας, immoderata lætitia, effusa lætitia.

Περιχάσκω, inhiare.

Περιχαυνῶ τινα, saturi.

Περιχέω, labra obducere, Xenoph.

Περιχείρη, τὸ, armilla, manus ornamentum, brachiale Plin. Polyb. lib. 2. de Gallis.

Περιχέω, circūfundor, obuersor oculis, Luci. in Iudic. dearum.

Περιχέω, circunfundo, offundo, Dat. & Accusat. Lucian. de Sacrificiis, τὸ βῆμα τῷ αἵματι περιχέειν, aram sanguine vndique aspergere.

Περιχωλίζω, ίσω, ίσα, onerari, ἀφ' ὧν ἐκπεπίσθαι.

Περιχορδόω, circūfilio, stripudio. ¶ Περιχορδίζω idē.

Περιχώρημα, ατος, ὁ ἡ, prædiues, Plutarch.

Περίχυσις, quasi circumlitio, Interpr. Dioscor. lib. 1. cap. 131.
Περιχρίσματα, q. circúliciones, Dioscor. li. 1. c. 97.
Περίχυτος, circunlitus, Dioscor. li. 2. cap. 99.
Περιχρίω, oblino, illino, obduco. Dat. Lucian.
Περιχρυσόω, inauratus, laminis auri cōtectus, Athen. ¶ Περιχρυσωτὸν, ἐλάσματι, in auro, deauro.
Περιχώρησις, circuitus.
Περιχώρησις, effusio.
Περιχωρῶ, & Περιχέω, circunfundo, offundo. περιχωροῦντες ὕπνῳ, ci circunfusi, Lucian. eum amplexus.
Περιχωσις, circumaggero Plin. obruo.
Περιχωρῶ, discedo, peragro, pereunio.
Περιχωρος, undique finitimus, vicinus, circumiacens, Plutarch. πάντα τὰ περίχωρα τοῖς γείτοσιν.
Περιψάω, ἄσομαι, abstergo, Accus. Aristoph.
Περίψημα, τὸ, scobs & ramentum, & quicquid limando deteritur, nauci, quisquiliæ, lustramentū Ambrosio, purgamentum cuiusmodi spongia excipitur. Eustath. in Odyss.
Περίψηκτος, calculator, ratiocinator Cicer.
Περιψιλόω, circumspolio & nudo.
Περιψοφῶ, obstrepo, circunstrepo.
Περιψυκτικός, perfrigidus.
Περίψυξις, perfrictio Plin. frigus vehemens, affectio illa febre laborantiū, quæ præcedit horrorem, Aphrod. li. 2. Probl. ¶ Plutar. sumpsit pro refrigeratione dentiare.
Περιψύχω, perfrigescere, Plut. 6. Sympos.
Περιψύχω, perfrigero Plin.
Περόνη, rotarum ferramenta, pro ἁρμονία.
Περονισμὸς, intēctus dolor, anxietas, vexatio. περονισμὸς ὀφθαλμῶν, oculorum dolores, lib. 2. Dioscor. cap. 54.
Περονῶ, Demosth. accipit pro eo qui toto corpore vexatur & dolet.
Περονόω, & Πρ. ῶσω, obtrudo, suggillo, iniuria afficio & ignominia, Dem. & Mess.
Περόνωλος, supramodum pulcher.
Περσαπιστὸν, τὸ, supparum vel supparum.
Περσὸς, ἡ, ὁν, & Περσαῖος, superstes, reliquus, adhuc viuens, περσὸν τῆς ὄψεως, Thucyd.
Περσόμαχος, nobilis, celeber, Appian. ἐν Μιθρ.
Περσκοπὴ, specula, locus editus ex quo circūspectus facilis, vt rupes excelsa & prominens. Iliad. ξ. Κυπάρισσος ἐγώνιδος ὑψηλὴ περσκοπὴ ἐν ὄρεσσιν. ¶ Item attenta consideratio, circunspicientia Gell. circunspectio Cic.
Περσκοπέω, speculor, circūspicio, σκοπῶ πε.
Περσὸς, ingens, multus, superuacuus. lib 1. Epig. Ζεῦλε κακοῖλε σέβασσον ἐγὼ περσὸν ἀγῶνα, eximium. 2. Argon. ¶ Περσόεντα, Ionice pro περισσεύοντα, superfluè. Iliad. δ. ὄφρα περσόεντα πέλωνται. supra modum, vltrà quàm decet.
Περσοπτὸς, circum aures hirsutus, Plat.
Περσὸς, maturitate nigresco, Neutr. Interp. Hom. Iliad. ω.
Περσὸς, varior, colorem muto.
Περσὸς, vel Πέρκη, perca piscis, Aristot. libr. 2. Animal. cap. 21. in Epigram. & cap. 14. lib. 2. Dioscorid.
Περκνόπτερος, aquila perenopterus, ab alarum nonis nigris. Aristot. lib. 9. Anim. ca. 32. cap. 3. ¶ Aliquibus solani genus. Dioscor. lib. 4. cap. 74.
Περκνὸς, niger, varius, Cæl. lib. 14 cap. 9.
Περκὸς ἡ περσὸς, perca accipitres, Arist. lib. 9. Animal. cap 36.
Περκωπὸς, ligna in facie, Hesych.
Περκὸς, ὁ, περσὸς, pecasō-perna. Athe. li. 14
Περνάω, vendo, & vendor, Aristoph. Equit. ἀπὸ τοῦ πιπράσκω πιπρήσκω, i. πιπράσκω.
Πρατὸς, vendens.
Πρᾶσις, mitto ad vendendum, Iliad. ά.
Πρασσὸς, accipiter pernix dictus, Aristot.
Πρασσὸς, species aquilæ.
Πρασσὸς, ὁ, vellis quædam qua fasciebatur, & fibula ligabatur, Theoc. Idyll. 15.
Περονὴ, vel Περόνη, ἡ, ἡ, fibula, acus, acicula, Odyss. lib. 18. Item sura. Galen. ἐν τῇ γλώσσῃ: apud Hippocr. ἐν τῷ περόνῃ diuersa significare: alias quando os totum membri: aliquando vero ipsius ossis epiphysin. interdum autem eius prominentiam, quæ non aliud est quam malleolus. ¶ Item bulla, monile.
Περονὸς, ὁ, instrumentum musicum: metri genus.
Περονὶς, vilis panniculi, abiecta linteola.
Περονῶ, in Epigr. superans, ascendens.
Πρόπτασις, adulatio, temeritas, mollities. ¶ Alii insolentia, καλλωπισμὸς, perpetuudo Accio, Clementi lib. Pedagog. 3. & Basil. Magn.
Πρόπτασις ἐξ ὑπερβολῆς, ago perperàm & temerariè, adulor, extollor, ostento me. Corinth. 13. ¶ Alii garrire exponunt. Alii pro præcipitem esse & temerarium.
Πρωτὸς, ὁ, perperus, agens nequiter, & perperam: Alius procax, temerarius, præceps leuis.
Περπερόω, τὸ περπερεύεσθαι, Etym.
Περπερῶ, ὁ, περπερεύομαι, ὑπερχαίνω.
Περσεὺς, nomen tragœdiæ Æschyli, Aristoph.
Περσεὺς, ὁ, nomen piscis apud Ælian.
Περσὸς, populatus.
Περσὸς, antique, pro περσὸς, Cæl. li. 10. cap. 18. Aristot. de mundo.
Περσὸς, & Πέρσις, perfica nomen arboris.
Περσὸς Παλλὰς, Aristoph. Pacis. cuctēs oppida, populatrix virbium Pallas.
Περσὸς, ὁ, nomen viri & sideris apud Procl.
Περσεφόνη, & Περσεφόνεια, ἡ, & Περσεφόνη, Proserpina, filia Iouis & Cereris, vxor Plutonis, H. siod.
Περσὸς, cuborū iactus quidam, Cæl. lib. 10. ca. 18.
Περσὸς, arbor, Theophr. li. 3. hist. plant. cap. 5.
Περσικὸν κάρυον, perfica nuces, Dioscor. li. 1. ca. 169.
Περσικὰ μῆλα, perfica mala, Dioscor. li. 1. cap. 167.
Περσικὸς, genus calcamenti, Arist. in Nebb.
Περσικὸς, perfica arbor, Theophr. lib. 3. hist. plantar. cap. 7.
Περσικὴ, perfica pruna, Aphr. in Probl.
Περσικὸν, perficum pro fructu, lib. 4. cap. 2. hist. plant. Theophr.
Περσὸς ὄρνις, gallus.
Περσὶς, Theophr. in hist. plant. pepo Gaz.
Περσὸς, τὸ, persium, Theophr. lib. 2. hist. plāt. cap. 3. ¶ Aliquibus solani genus. Dioscor. lib. 4. cap. 74.
Περσὶς, vestis persica, Aristoph. Interpr.
Περσὶς, Persice, more Persarum, Persarum lingua.
Περσεύτωρ, persecutor Persarum, in Epigr.
Περσὶς, anni præteriti vinū, q. ἐπέρυσι, Hipp.
Περσὶς, res ex anno præterito.
Περσὶς, anno præterito. τὸν ἐπέρυσι πέπωκα, superiore anno vidi ipsum, Philostr. in Heroic. τὴν πέρυσι πρεσβείαν, legationes anni superioris, Demosth. ¶ Pro nuper etiam accipitur.
Περσικὸς, & Περσεῖος, Plat. in Epist. qui magistratu functi sunt anno exacto proximè.
Περσινὸς, qui iam ex ephebis excessit, Poll.
Περσινὸς καρπὸς, fructus anni exacti, Theophr. lib. 3 hist. plant. cap. 12. ὅταν ἄλλος καρπὸς ἐπιγένηται, ὁ ὀφθαλμὸς ξηραίνεται, quam alter fructus subnatus fuerit, præcedens decidit.
Περσῶ, περσῶ, ἔρσω, transfigo, penetro, Sophocl.
Περσὸς, casus, πέρσις, ruina, Sophocl. in Aiace.
Περσὸς, vel πέρσω, vellus ouis.
Περσὸς, vel πέρσω, vellus, δέρμα κριόν, Suid. Interp. Nican. ἐλαίῳ τὸ βρέγμα, herbæ caulis.
Περσὸς, vel Πέρσις, ludus talorū, punctus alcę, & calculus, Etym. Pollux περσία vel πέρσεια, Περσίζω, κυβεύω, alea ludere.
Περσὸς, muta sententiam in melius.
Περσὸς, ἡ, medicamenta composita molli lana, quæ fœminis subiiciuntur inter naturalia, de quibus Cels. li. 5. ca. 20. Ægin. li. 3. ca. 61.
Περσὸς, cibi cocti, Herodot.
Περσὸς, & Περσὸς, idem quod πέσσω.
Περσὸς, dixit Crates authore Pollucē, pro πεσσόμενος, τὸ πεσσὸς πεσσεῖν.
Περσὸς, mollio, solor, demulceo, metaphora à cibis multo tempore retentis in ventre: ab eadē metaphora pro retineo capitur, Ilia. β. ἦτορ πεσσέμεν, i. præmia sibi habere. ¶ Ponitur & pro πέσσω, coquo. Vnde πέσσειν παρὰ Herodoto, χρόνον πέσσειν, ἐν πολλῷ πεσσῷ ἀναμένειν, digerere, coquere.
Περσὸς, ὁ, μέσον, πεσσὸς κύκλος, extendo, pando.
Περσὸς, in Epigr. folia papaueris.
Περσὸς, porcelli faginati.
Περσὸς, germinare, πεφυλλωμένος.
Περσὸς, ostracismus cum tolitis, Varin.
Περσὸς, Nicand. in Ther. πεφυλλωμένη ἐν πεταλοῖσι, vitulinā cornibus, quæ illis instar rarum sunt, ἅτε τῆς πεφυλλωμένης, Athen. 5.
Περσὸς, fiue πέταλος Nicand. folium, φύλλον, Dioscor. li. 1. ca. 44. ¶ Item lamina, bractea, πέταλα χρυσοῦ, Exod. 28. πέταλα χρυσοῦ, lib. 5. Dioscor. cap. 83. ¶ Item lana coacta, in Epigram.
Περσὸς, negligentem esse, deliciari.

Περσὸς, laminis similis.
Περσὸς, virens, pulcher.
Περσὸς, volo, as, Apocalyp 12.
Περσὸς, & Πετανύω, ἄσω, pando, extendo, explico. Vnde πεπετασμένως, Xeno. in Oecon.
Περσὸς, idem quod πέτομαι, volo, as, Aristoph.
Περσὸς, explicatio, extensio.
Περσὸς, ὁ, galerus, petasus, τὸ ἐξ οὗ σίφλωμα, Poll. Vnde πεταστὶς, petasi figuram referens, galeri. Vnde & πεταστὴς, petasites herba, quòd in ea folium petasi figura sit, Dioscorid. lib. 4. ca 108. ¶ Πέτασος etiam dicitur vmbraculū, vmbella: vnde herbæ quæ vmbellam referunt, vt anisum, daucus, foeniculus, πετασῖται vocantur, Athen. li. 9. ¶ Πέτασος item, εἶδος ὑφάσματος, textura genus.
Πέτασος, structus: sic Gaza li. 4. ca. 10. hist. pl. Theophr. de loto loquens.
Πεταυστὸς, τὸ, genus ludi, Iuuenali Satyra 14. ¶ Græci dicūt esse laqueum: nonnulli etiam esse asseres quibus domos contegunt. ¶ Πεταυστὸς, gallinarium, Poll. & Aristoph.
Πέτηκτον, Athen. li. 12. πετήκτου ἐν πετάλοις.
Πετήνη, extendo, cleuo, aperio, Nonn.
Πετηνὸς, volatilis. ¶ Πετηνὰ, τὰ, volucres: quidam scribunt πετεινὰ, vel πετινὰ.
Πετηλώδης, idem, Iliad. β. ὀρίνθη πετηλώδης ἰσθμὸς πολέμου.
Πετθία, ἡ, ἡ, ἡ κύβων παιδιὰ, ludus aleæ.
Πεττὸς, idem quod πεττεία.
Πέττυδος, est πέτασος, siue asser cum laqueis.
Πεττυρωτὸν, τὸ, trabs, tignum, lacunar, scandula.
Πετυλίνου ἄλσος, Petilinus lucus extra portam frumentariam vrbis Romæ, Plut. in Camill.
Πετάλου, πέτηλος, folium, φύλλον. Hesiod.
Πετηνὸς, volatilis, volucris, Etym.
Πέτρα, Attic. & πέτρος, Comm. volo, as, Aristoph in Auib. πέτρης δ' ἐνδὺς Ἄλκων' ἐν' ἕλκῃ μᾶλλον.
Πέτρα, ας, ἡ, πέτρος, saxum, cautes, mons, petra.
Πετραῖος, petrosus, saxeus, saxatilis. πετραῖοι ἰχθύες ex piscibus saxatiles, Galen. li. 1.
Πετραῖος, Neptun. epith. quod olim super saxo consopitus vrinam profuderit genitalem, vnde enatus sit equus primus.
Πετρεδὼν, q. lapidatim, lapidum in morem, Sui.
Πετρῆεις, ἐσσα, ὁ, saxosus, saxeus. Iliad. β.
Πετρῆκες, ὁ, nomen lapidis apud Orpheum.
Πετρεδὸν, saxum, petra, Aristot. li. 5. Anim.
Πέτρεος, & ος, ον, saxeus.
Πετρόβολον, Suid. promachina. ¶ Ioseph. πετροβόλα. ὃ. πετρόβολα τὰ ἐκ διφρείδων, Vegetio li. 10. balistæ, catapultæ & scorpiones.
Πετροβόλος, ὁ, iactor lapidum, Xen. li. 2. Omiss.
Πετρόδιον, saxulum Ciceroni.
Πετρόεις, saxea structura, Athen. lib. 5.
Πετρόβολος, machina qua saxum emittitur.
Πέτρος, ὁ, Attice, pro πέτρα, lapis, saxum.
Πετροσέλινον, τὸ, petroselinum, quasi saxeum apium. Gaz. saxapium vertit apud Aphrod. lib. 1. Probl. ex eo fit πετρο- nomine

Universidad de Deusto
Biblioteca

Πίτης, vinũ petroselinites, Dioſc.li.5.c.67.
Πίτυλος πολύπους, ſaxo adhærés polypus, Plin.
Πίτυλος, μέλαινα, ω. ον, lapido, Actiu. Accuſ.
Πιτρώδης, ſaxatilis, ſaxoſus, petroſus Vellæ.
Πίτρωσις, ν. pro πέτρα, Eurip. in Oreſte.
Πιτυόκτονος, ν. ὁ, ex ſaxis laqueatus.
Πίττος, ὁ, vel πίττη, calculus, ſcrupum: His ἐν πεττείαις ἐχρῶντο ἐν ἀλεάσιν ludebant: vt & nos adhuc in abaco latrúculis ſiue lateruncúlis: quod luſus genus vulgò dicimus iouer aux eſchecs. ¶Πεττεία, ἡ, ludus calculorum, Heſych. vulg. ieu de dames. ¶ Πεττίζω, calculis ludere, ψηφίζειν, prælia latronum ludere. ¶ Πεττευτής, οῦ, ὁ, aleator eiuſmodi, quaſique calculator: quæ vox Latina pro ratiocinatore capiturrita & Græca vſus eſt Plat. de Leg. & Polyb. ¶Πεττόνικος vero, qui hoc luſus genus ſcite callet, Plat. li.2. de Repub. πεττόνικος ἢ πολέμικος ἱκανῶς ἂν εἴη τὰ εἰς γ'γνεσθαι, peritus luſus lateruncúlorum aut teſſerárum nullus euadat, &c.

Πίττω, μ. πίψω, concoquo, maturo, Aphr. σφυδνὸν πίττει πᾶν, ferrum concoquit & conficit. ¶ Transfertur aliquando, πίττειν τὸ ὠμὸν, pro πέσσειν, & mollire, mitigare, Iliad. ἀ. χόλον θυμοῦ κατὰ πίσσων. Baſil. ἀλλ' ἐπὶ σπλάγχνα πίττει τὸ ἱμεῖρον τῶν λόγων. ¶ Item pinſo, panem facio, Ariſtoph.

Πιτύλιος, ὁ, interrogatio. ¶Item is qui ſciſcitatur, i. ferrea interrogatio, explorator.
Πίτυλος πίτυϊνος, Eurip. ſcapha ex picea.
Πίτυομαι, μ. ὐσομαι, ω. ὐμαι, audio, interrogo, ſciſcitor, diſco, exploro, Genit. Ody. ἀ. ἄλλον πυθόμην Φαιήκων ἄλλα τε γὰρ ῥέκτην, i. ἀκουσόμενος, percontaturus de reditu patrii, &c. ¶ Accuſ. 2. Argon. πεύσεσθαι πυθόμενον. ¶ Capitur & pro cognoſco, Laſc. πεύσεαι ἀνδρηγάθοιο; noſti Andragathum? ¶ Πεύθω, idem.
Πιτυλμένος, ου, ὁ, denſus, amarus, acutus, intelligens, prudens, εὐφυὴς.
Πίτυλλος, Theophr. hiſt. lib. 9. ca. 14, vel πιτύλλιον, Dioſcor. lib. 3. cap. 92, peucedanum herba Plin. Apuleius pinaſtellum vocat.
Πίτυλλος, ὁ, ἡ, amarus, lethalis, Iliad. κ.
Πίτυλλος, ὁ, ἡ. Peuceus, gentile, Cyril.
Πίτυλλος, ὁ, ἡ, picea arbor, Ariſtot. lib. 5. Anim. ca. 19. ¶Plin. πίτυλλον aliquando transfert laricem: Conſer Theophr. lib. 4. hiſtor. cap. 5. Et ipſum Plin. lib. 16. cap 39. Gaz. verò ſæpius πίτυλλον transfert pinum, & πίτυν, piceam. ¶ Πίτυλλα, pro face aliquando ponitur, Ariſtoph. ἐφ. σοὶ πίτυλλ' ἔκαιε πελαγός.
Πίτυλλος, ὁ, ἡ, mortifer.
Πίτυλλος, piceus. πίτυλλα ξύλα, Eurip. πίτυλλα ξύλα, abiegna ligna, 3. Reg. 5.
Πίτυλλος, quod ex picea arbore fit.
Πίτυστις, ιος, ἡ, interrogatio ἱστορικὴ, διάκρισις, Heſych percontatio, reſponſio.
Πίτυσις, ἡ, in extiſpicina inquiſitio atque interrogatio, vt ſit apud Eurip. in Electra.
Πίτυτικὸς, interrogatiuus Gaz. ἐρωτηματικός.

Πίτυλος, obediens, ὑπήκοος, Heſych.
Πίτυμαι, ſum interfectus: à verbo φόνιος, i. σφαγὴν Ilia. ἐ. αἰ δύ' ἐπὶ πάλαι ὀδόντε σύες ἐν ἀλλήλοισι πεπίτυσθον. ¶ Inuenitur etiam πεφόλιται in ſingulari numero pro ἐφόνευσε, Ilia. ζ. τὸν δ' ἐπὶ ἔπος πτερόεν πεφόλιται. ¶ Item πεφάμενος, pro ἐφονευμένος, Ilia. ι. Argon.
Πεφάσθαι, ſit aſſertum, dictum ſit, Plat. in Tim.
Πεφασμένος, dictus, factus, Sophocl. ¶ Πεφασμένως, palàm, aperte, φανερῶς, Lyſiæ.
Πεφάσσω, impetum facio, furo.
Πεφασσόμενος πολίτης, hoſtis declaratus, Plutar.
Πεφήσεται, apparebit, Iliad. ρ. πεφήσεται πάντες ἀλιδρομοι. ¶ Item interficietur, τὸ φονευθήσεται.
Πεφιδωμένως, extenuatum eſſe, Athen. lib. 12.
Πεφιμένως, molliter.
Πεφυτὸς, ὁ, ν. ὁ, morte dignus.
Πέφνω, occido, poeticum, Accuſ. Iliad. α.
Πέφραδε, dixit, μέσ. α. τὸ φράζω, Odyſſ. ε.
Πεφρικὼς, horrens, in Iliad.
Πεφροντικὼς, ſolicitus, curans.
Πεφροντισμένως, attente, ſeduló, Plut. in Lycur.
Πεφύκασι, producti ſunt, Iliad. σ.
Πεφυγμένος, detrectans, Homer.
Πεφυζὼς, ὥτος, fugiens cum metu, trepidans, Argon. 2.
Πέφυκα, natura comparatus ſum, Xenoph. πεφυκὼς μάλιστ' ἀλλήλοις ἐσμὲν ἡ φίλοι πρὸς ἀλλήλους; ſuapte natura ſolent eſſe. πῶς πέφυκας; quo eſt ingenio? Æſchin. ὅπως ἄρα πέφυκα, ex tanto natus ſum, Plat. in Apolog. ¶ Πεφυκέναι, eſſe, adhærére, natura eſſe, Sophocl. in Aiace, εἰ σοὶ ἐπεύκτοις ἐξέστι τοῦ φυκέναι, i. ἐνοχλεῖν, ſi tibi licet, ita ſe habere, Plat. de Rep. ¶ Ab hoc Perfecto fit præſens Πέφυκα. Vnde apud Heſiod. χρύσεοι ἀκτῖνες ἀπ' ὤμων πεφύκασι, ex humeris pendebant, ſeu manabant, prognatæ erant.
Πεφυκὼς, inhærens, natus, ſolitus naſci aut fieri, natura promptus, facilis. πεφυκὼς ἀφίστασθαι, ad ſentiendum à natura inſtitutus, Plut. in Solone. πεφυκὼς ἄφρι ἐκφέρειν, naturaliter ſe habens ad facilitatem, Plut. de Leg. πεφυκὼς κάρρων ἐν μέσῳ τῷ μετώπῳ, cornu in medio frontis ſitum, Plut. in Pericl.
Πεφυλαγμένως, diligenter & cautè obſeruans.
Πεφυλαγμένως, cuſtoditè Quint. cautè, curioſè.
Πεφυρμένος, permixtus, ſubactus.
Πεφυσμένος, contaminatus, inquinatus.
Πεφυσσωμένος, inflatus, Ariſt. Achæn.
Πεφυτευμένος, productus. Hom. in Odyſſ.
Πεφωνασκυῖα, ἡ, qui formandæ vocis magiſtro operam dedit, Demoſt. pro Cteſiph.
Πεφωρᾶσθαι, ὁ, qui ſuſpicatus eſt, deprehenſus.
Πεφωρᾶσθαι, ὁ, accenſus. Etym. πεφωρᾶσθαι κρίθοις, hordeum toſtum, Hippocr.
Πέψις, εως, ἡ, coctio Plin. coctura Colum. concoctio, maturitas, Gal. ad Glauc.

Πῆ, interrogationum pro ποῦ, πῆ; quoniam modo, quâ, qua ratione: cui reſpondet ἧ. Plat. 2. de Republ. ἦ δ' ὃς ἀλλ' οὐ πάνυ γε οἶμαι ἔγωγε, inquam, pacto? qua ratione? ἦ, ἦν δ' ἐγώ, ea inquam, ratione. ¶ Item aliquatenus, quodammodo, aliquo modo, partim, Theoph. de plant. 8. πῆ μὲν ἐκεῖ πῆ δ' ἐνθάδε ἐμείναν ἐγώ. ¶ Ita apud Poetas ponitur pro πεῖ, i. quo & quâ. ¶ Ita vero ſine accentu enclitícum eſt, ὅπῃ τι πῃ, Plat. lib. 2. de Rep. ἐκεῖ ἄρα πῃ σφαλεῖς, i. πεῖ ἐφοβήθης, ſicubi lapſus ſis. ¶ Ita aliquando παίζει. Ariſtoph. Interpr.
Πηγάζειν, à fonte deriuari, Naz. in Orat.
Πηγάζειν, modum fontis deſtillo, ſcatu, ſcaturire facio, Accuſ. Naz. in Orat.
Πηγαῖος, ὁ, ἡ, fontanus, fonte fluens, ſcaturiens, πηγαῖον ὕδωρ, Ariſtot. & Plat. in Leg.
Πηγανίζειν, repræſentare rutam, Dioſc. li 3. ca. 52.
Πήγανον, ruta, parua ruta, Theophraſt. lib. 1. hiſtor. plant.
Πήγανος, ν, ruta herba, Aphr. li 1. Probl.
Πηγανώδης, rutaceus, rutæ ſimilis.
Πηγάσεις, ἀδος, ἡ, rupes, ſcopulus, Apoll. Schol. li. 2.
Πήγασμα, in Epigr. fons.
Πηγασσοεὶς, Pegaſus, equus Perſei alatus, natus ex ſanguine Medúſæ. Heſiod. in Theogon.
Πηγάσσιος, ν, ὁ, habens lanam infixam, aut vellus denſum & nigrum, Iliad. γ.
Πηγάσις, ὁ, gelu, Dionyſ. de ſitu orbis.
Πηγή, ῆς, ἡ, fons, Ariſtot. de mundo, πηγὴ τοῦ Ῥόμου. ¶ Æſchyl. ἀλλ' ἐκ πηγῶν Orientem, vnde Sol oritur, dixit. ¶ Πηγὴ in oculis quid ſint, vide ἰδυμπηγε.
Πηγίδιον, fonticulus.
Πήγιμα, concretum Cic. concretus Plin. concretio, Polyb. πήγματ' ἀχρήστων, nimis concretio. ¶ Πήγματα, pegmata, Ioſeph. 7. de bello Iudaico. Sunt verò Pegmata machinæ cum ſuis ſimulachris, de quibus lege Senecam ad Lucil. ¶ Πήγματα, concinnationes, compoſitiones, in Epigr.
Πήγμα, τος, τὸ, concretus.
Πήγνυμι, concrefco, duréſco, ſuror & co in ſpiſſitudinem. Ariſtot. de partib. ἁλὸς πηγνυμένου ὑπὸ ψύχους, concrefcit, congelatur. ¶ Item compingo, compono, Naconpingit.
Πήγνυμι, ὑ, πήξομαι, μ. ἔξω, ν. πέπηγα, ἐπάγην & πάγην, ἐπάγην & πάγην, figo, conglutino, congelo, cuagulo, denſo, aſtringo, Theophr. l. 7. ca. 4. hiſt. pl. ¶ Accuſ. & Dat. Phil. de mund. πῆξε γαῖαν ἐπὶ πόντῳ, in mitis terræ partibus capita defigens. & Iliad. ζ. ἐν δ' ἄρα οἱ πήξαντε κάρη ἐν γούνασι πατρὸς δεδίγεσαν, defigentes. ¶ Πήγνυμι, compono, cõſtituo, conſtabilio. πήξαντες ὑψηλὰς πύργους, altos turres ne ſtruamus, Naz. in Orat. Iliad. ζ. πήξαι ἑκάστῳ νῆας ἐπιπλοκάμους, naues ædificauit.

Πηγόβρυτος, ν, ὁ, ex fonte ſcaturiens.
Πηγὸς, ὼ, ὸν, pinguis, bene compactus, Iliad. ι. δόλον ἐκ πηγοῦ, Πηγοὶ ἀδάμαντος, ἱ. ἀδαμάντινοι, Interp. ¶ Item albus, niger, vt illud κύματα πηγὰ, ſed id varie exponũt. ¶ Πηγὸν πλόκαμον, dixit Lycophr. albos crines.
Πηγύνεσθαι, ν, cubitus.
Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, gelu: brumalis, glacialis, Odyſſ. ξ.
Πηγύνειν πλοῖον, compingo, ſtruo, ædifico.
Πηδάλιον, ν, τὸ, temo, gubernaculum, clauus nauis, οἴαξ. ¶ Eſt & ſtiua, Heſiod.
Πηδαλιοῦχος, ν, ὁ, gubernator.
Πηδαλιοῦχος, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

lum in terra fixum.
Πῆκυς, pro πῆχυς.
Παλαιγόνες, Gigantes. ¶ Ἐκ τοῦ ἐκ παλαιῆ γαλεότητος ἢ λύτου ἢ γῆς πεφυκότες, Callim.
Παλακίζω, illudo, ὀνειδίζω. ¶ Παλακίζειν, probro afficere, improbrare Plauto.
Παλακισμός, illusio, opprobrium, contumelia.
Παλαμύς, ύδος, pelamys ex thynnorum genere dicta quòd in luto nascatur, Ælian. Gaz. in Aristot. vertit limosam & limariam, Suvic. Aristot. 6. Anim. cap. 17.
Πάλαξ, contumelia: scribitur etiam Πάλλαξ.
Πάλλειος δόρυ, Pelei hasta, i. Achillis, in Epigr.
Πάλλιστος Ὦ, i. παλλίδιος, Pelides, Iliad. ά.
Πάλλιδης, Pelides, Patron. pro παλλείδιος; Ilia. ά.
Πάλλωσμα, ατος, τό, fucus, impostura.
Πάλμυς, galea, cassis, Hesych. πάλμυξ.
Πάλτις, ιδος, pelis hasta, i. Achillis, Iliad. π.
Πάλτινος, ὁ, quantus, quàm grandis. ἴδετε πάλτινος ὑμᾶς γελάσεται ἴσχε φῶτα τῷ ἐμῷ ἐχθρῷ, Galat. 6. ἕως δὲ ἂν πάλτινος πάσιν, quandiu fuerit tătillus filius, Aristot. lib. 5. Ethic. cap. 6.
Παλυκέτης, ητος, magnitudo, amplitudo, quătitas.
Πάλυνσις, ή, catinus figlinus, apud Poll.
Πάλυς Ὦ, υος, luteus, è luto factus, Gaz. li. 2. Grā.
Πάλυτης, Gigantes, Callim. in hymno Iouis.
Παλυδαίζω, luto nidum construo. παλυδαίειν ἐπὶ λαμπάσιν, in Epigr.
Πάλυ δέμειν τοῖχοις, Ibidem, luto constructis.
Παλυνατεῖν, lutum calcare, κὶ βυλιτεύειν.
Παλυπετῆς, ές, vel παλυξητῆς, perones Latinis, calceamenta altiora, quod iis proculcetur lutum, vel in cœno incedatur, ἀπὸ τοῦ πηλοῦ, vti testatur Hippocrat.
Παλυπλάστης, ὁ, figulus: Promethei Epith. Lucia.
Παλυπόδης, figulus, qui luto fingit, Aphrod.
Πάλυς, υος, ὁ, cœnum, limus, terra aqua irrigata, lutum, ἡ γῆ βεβρεγμένη, Interp. Iliad. ά.
Πάλυς, mortarium, Thuc. πάλυι ἔρασαν, Aristoph.
Παλυώδης Ὦ, putrescens, limum contrahens.
Παλυτάς, ὁ, figulus, lib. Sapient. luto operans.
Παλυτασία, ας, ἡ, qui in luto corporis constituti non sentiunt cœlestia, Hieron. Hierem. 29.
Παλυφορεῖν, lutum ferre de mortario, Aristoph.
Παλυφόρος, ου, ὁ, cæmenti bajulus, mercenarius.
Παλυχεῖς τοῖς θεμελίοις, Epigr. nidis hirundinum ex luto fusis & constructis.
Πάλυξ, υκος, horror, frigiditas, Etym.
Πάλυξ, ῆγος, ἡ, fissura. ¶ Item iuba & crista galeę. ¶ Καὶ ἵππειόν τι πῆλυγμα, Poll.
Πάλυσμα, τὸ, lotura. πάλυσμα τῶν ἰχθύων, lotura piscium, Aristot. lib. 4. Anim.
Πάλυδης, ου Ὦ, ὁ, cœnosus, fœculentus, limosus.
Πάμα, ατος, τό, clades, iactura, calamitas, noxa, infortunium, exitium, Odyss. ξ.
Πημαίνω, & Πήμαρω, noceo, mutilo, offendo, officio, infesto, sum detrimento, βλάπτω, ζημιῶ, lædo, Arist. in Achara. Οὐσὶ ἀλλ' ἀνδρὸς ἀπόλλυσιν οὐδ' ἀφαιροῦσιν οὐ πήμαινουσι, id est, βλάπτουσι, λυμαίνονται.
Πημονεύς, noxius.

Πημονή, ῆς, ἡ, nocumentum, detrimentum.
Πημονόν, τό, πῆμα, μεμοιρῆσθαι πόρῳ ἀκοῆς, Euripi.
Πήμων, quando, πλησίον.
Πήνελοψ, pauis magnitudine columbæ, anati similis, Aristot. lib. 8. Anim. cap. 3.
Πήνη, ἡ, sericum, sericeus pannus, tela, textum, fusus.
Πηνίζω, & ἐκπηνίζω & ἀποπηνίζω, euoluo, & agglomero licium, Aristoph. βατρ.
Πηνίον, quădo, Arist. in Auib. πηνία ἀπὸ ἀπάντων ἀνθρώπων ecquando mortuus est, vel pertit
Πηνίτης, galericulum Suet. & Poll.
Πήνισμα, τό, fuco & fraude vti, ἀπάτη.
Πηνισμός, ὁ, fucus, impostura, πλάνημα.
Πηνίσσω, τὸ, radius textorius, fusus quo reuoluitur subtegmen, Sui. ¶ Licium quidam exponunt, stamen. ¶ Item insectum ex eruca generatum, Aristot. hist. li. 5. ca. 19. ¶ Interpr. Arist. in Vesp. animal ait esse culici simile.
Πήνισμα, textura, ὕφασμα. πηνίσματα, Aristoph. βατρ. de telis aranearum dixit.
Πηνῶ, idem.
Πῆξις, εως, ἡ, fixio, congelatio, concretio.
Πάσσω, affinis, Odyss. γ. & Hesiod.
Πασσάω, ῶ, affinitas, propinquitas, Apoll.
Πάσσω, facculus, pera. πάσσῳ πῆκα ἢ πήρᾳ ἀπὸ μενδικῶν pera non impletur, Suid.
Πασσάλη, τό, mătícula, Aristoph. perula Senecæ.
Πασσάλος, ὁ, τὸ πασσάλου, Dorice, Etym.
Πασσίτης Ὦ, mentula, testiculus, φαλλός, Suid.
Πασσάλιον ἱμάτιον, loro peræ, in Epigr.
Παρμηλής, ἐς Ὦ, ὁ, corpore mutilo.
Πάρρ, ῥος, fractus, mutilatus, luxatus, in Epigr. πηρὸς ὁ μὴ χεῖρα δ' ἀμφότερον, alter vtrăque pedibus, alter oculis captus.
Πάρρω, ῥήσω, ἔρρηκα, mutilo, detrăco, decurto, rumpo in Leg. 1. corrumpo & depravo, laxo ἔρρωγα, detruncatio Plin. mutilatio, natura obleśa vitium, obleśa pars corporis, Gaz. ex Aristot.
Πεφρικὼς Ὦ, mutilatus, detrăcatus, obleśus Gaz. ex Aristot.
Πεφρικώς, ὁτος, ἡ, imperfectus ex cęcatus, Lucian.
Πεφρικτοσύνη, ης, ἡ, cęcitas, detrăcatio, mutilatio. πεφρικτὸς ἐκ γενετῆς τὸν, Plat. Leg. 9. membrorum per vulnera truncationes.
Πεφύδερος, passurus. πεφύδερος πολλὰ λαχεῖν, multa passurus tristia. Herodot.
Πεφνός, nigrum, piceum, τὸ μέλαν. ¶ Est & species phalangii quod φρῦνος dicitur, Nicand.
Πήσσω, cogo, coagulo. πήσσει γάλα, &c. lac coagular, Dioscor. li. 4. cap. 286.
Πηγμός, coagulum Gaz. lib. 3 Gramm.
Πῆχυς, ὁ, stipes cubitalis. Suid.
Πῆχυς Ὦ, cubitalis, vnius cubiti. Dioscor. lib. 5.
Πῆχυς Ὦ, cubitalis, Attici vocant sic palliolum continens remum ad scalmum.
Πήχυιος, Apoll. Rhod. de quo vide Etym.
Πήχυιον, posterior remi pars, vel vt Apoll. palliolum continens remum ad scalmum. Etym.
Πήχυς Ὦ, cubitalis.

Πῆχυς, εως, ὁ, vlna, cubitus, vt Gaz. vertit ex Aristot. sex palmorum mensura, Herodot. lib. 2. ¶ Πῆχυς etiam à cubiti similitudine, pro architectorum instrumento sumitur ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectũ: vulgò esquierre: Latinè norma, i. γνώμων, in Epigr. ἐν ἡμέρῃ πῆχυν κατέχων πολὺς ὠνήρ, λίθους ἐτίθει ἀπαρτίους, μεδὲν ἐπὶ τῷ μέσῳ. ¶ Πῆχυς etiã à cubiti, vel normæ forma, similiter vocatur pars cithară quæ verticillos continet, quibus fides contenduntur & laxantur, Interp. Iliad. ά. ¶ Πῆχυς in arcu est pars brachiorum arcus media qua arripitur, & quæ sagittam sustinet, Odyss. φ.

Π Ι

Πιάζω, Doricè, premo, affligo, prędo, Herodot.
Πιαίνομαι, crassesco Plin. pinguesco, nitesco.
Πιαίνω, ἀπὸ, pinguefacio Plin.
Πιαίρω, vrgeo, premo, vexo, πιέζω.
Πιαλὰς Ὦ, ους, ὁ, pinguis, potabilis, Suid.
Πιαλὸς Ὦ, humidus, scaturiginem habens, Etym.
Πιανεψιών, ῶνος, ὁ Ὦ, Iulius mensis.
Πίαρ, αρος, τό, pinguis, λιπαρός, ρά. ¶ Pro cremore lactis, in Epigr. apud Hesych. πίαρ, τὸ εἶαρ.
Πιάσκω, & πιάζω, & πιάζω, iniecta manu prehendo, comprehędo, capio, corripio. ἡ πίασις ἐκ τῆς χειρὸς ἐστὶν ἡ ἁρπαγή, & prehensio eius manu dextera, erexit, Act. 3.
Πιδάκεος, εος, ὁ, irriguus, vuidus, Euripid.
Πιδακόεις, εσσα, εν, ὁ, ἡ, ὁ, fontibus abundans.
Πιδάξ, ακος, ἡ, ὁ, fons, scaturigo, stilla. l. 4. Epig.
Πιδήεις, ήεσσα, ήεν, ὁ, fontibus abundans. Etym.
Πιδύω, exilio, emano, σκάζω, Nicand.
Πιδύω, scaturio, πιδύων ἱδρώς, sudor scatens, Epigram.
Πιέζω, premor, opprimor, vexor. πιέζεσθαι ὑπὸ τῶν Κελτῶν, à Camill. sunt oppressi, Plutarch. in Camillo.
Πιέζω, κήσω, premo, θλίβω, pessum premo, vexo, onero, Accus. πιέζει τὸν Φειδίαν ὡς ἰνδικὰ Phidiam onerat, Plutarch. in Pericl. ¶ Pro capere, Nonn. πιέζει πιέζῃ ὑδάτι, manibus nihil capere.
Πιείρω, malo, πιαίνω.
Πίειρα, ἡ, ἄτος, felix, beatus, dives, pinguis, præpinguis, opimus, Aristot. lib. 8. Anim. cap. 16.
Πίειρος, ος, ον, pinguis, vber, Arist. in Problem.
Πιερίδες, Musæ.
Πιερικὸς, ἐκ Πιερίας, Hesiod.
Πιερὶς νύμφη, pix Pieria, Herodot.
Πίεσις, pressura, pressio.
Πίεσμα, τὸ, extrimētum, expressio, quod ab expresso succo reliquum est, Gal. lib. 1. περὶ τῶν ἁπλῶν. ¶ Prussiacco, Dioscor. lib. 1. de baccis lauri.
Πιεστήριον, ου, τὸ, prelũ, torcular. ¶ Πιεστήριον, τὸ, ἀπὸ τοῦ πιέζω, compressile, Aristot.
Πιεστικὸν, ἡ, ὁ, instrumentum trahendo fœui mortuo.
Πιθαῖος, ος, ον, pingualis, floridus.
Πιθάκνη, ης, ἡ, paruũ dolium, doliolum, vas terreum. Diminut. ἀπὸ πίθος, Aristoph. in Plut.

Πιθανάω, ῶ, τῶ, idem apud Hyperid.
Πιθανολογέομαι, οῦμαι, ούμενος, dico ad persuadendum, Neutr. Absol. Aristot. 1. Ethic.
Πιθανολόγημα, ατος, τὸ, sermo verisimilis & persuasorius Suet. probabilitas sermonis, Colossi. 2.
Πιθανὸς, ὴ, ὸν, persuasibilis Quintil. blandus, pellax, verisimilis, probabilis, appositus ad persuadendum. πιθανώτατος τῶν πλήθει, in dicendo multitudini acceptissimus, Thuc. ἐστὶ πιθανὸς ἐν ἰδίᾳ τε καὶ πιθανὸς, in familiari quotidianóque sermone disertus, Plut. in Alcibiade. ¶ Item gratus & iucundus, Aristid. διαφερόντως πιθανὸς τοῖς πλήθεσι, plebi mirum in modum grati sunt.
Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, verisimilitudo, πιθανότητα ἔχει, fidem facere, Plat. de Leg.
Πιθανουργία τινὰ, apud Plat. in Theæteto, lenocinium verborum, ars sophistica.
Πιθανῶς, diserte, ad persuadendũ appositè, persuasibiliter Quintilian.
Πιθαρχεῖν, imperio parere, πιθαρχεῖν.
Πιθήκιος, vtricularius Tranquil.
Πιθήκομαι, ούμαι, ούμενος, obsequor, confido, credo, Neutr. Dat. Iliad. ά, τῶν περάσιν πιθήσας, adductus, Hesiod. ἀέκητι πιθήσας, confisus ventis.
Πιθηκολάκης, semiuulpa, apud Ælian.
Πιθήκιον, βλίτον, acerbè tueri.
Πιθηκίζω, adulor, κολακεύω, Aristoph.
Πιθηκισμὸς, fraus, adulatio, imitatio, Aristoph.
Πιθηκοειδὴς, ὲς Ὦ, ὁ, ἡ, ὁ, simiæ similis. οἱ πρὸς πιθηκοειδῆ, de genere simiarum Gaz.
Πίθηκος, ου, ὁ, ἡ, simius, & simia, Lucian.
Πιθηκοφορέω, simiis vescor.
Πίθης pumilio. nani, βραχεῖς πιθηκίσκοι, Suid.
Πιθίτης, ου, ὁ, cometæ genus dolii figura.
Πιθίτης μέλας, genus papaueris, nomine pithitis, Dioscor. lib. 4. ca. 65. ἀπὸ τῶν πίθων.
Πιθοίγια, ων, festum erat Bacchi apud veteres, in quo dolia relinebant, & amicis potũ præbebant, vide Interpr. Aristoph. in Acharn.
Πίθομαι, poet. pro πείθομαι. persuadeor, pareo, πίθεσθαι πόντῳ, his fidem habet, Aristot. lib. 4 Polit.
Πίθος, ου, ὁ, dolium, cadus, fidelia, vrceus. ἐς πίθους κεραμέους, in fideliae fictiles, Herodot. Theocr. ἐν ἡμετέροις ἐνὶ πίθοις κέκλειστο δίκορον, ἐγὼ δ' ἐχέων ὡς ἄλις ἐξέχεα. de pleno nimirum promis dolio. mihi verò aceti vix copia suppetit. ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος, Danaidum puellarum dolium memoratum in fabulis, Lucian. in Timone.
Πιθοκάμπης, ου, ὁ, transgrediēs regulam positã.
Πιθοκάτη Ὦ, ὁ, ἡ, ὁ, dolii amplitudine.
Πίθος, ου Ὦ, ὁ, simia, πίθους ἀμείβω, Pindar.
Πιθύριον, butyrum, Hippoc. γυναικεῖον lib. ά.
Πικνὸς, densus, frequens.
Πικραίνομαι, amarescо, irritor, exacerbor.
Πικραίνω, μι, ανῶ, amaritudinem concilio, irrito.
Πικρία, ας, ἡ, amaritudo Pli. amaritas Vitr. ama-

Universidad de Deusto Biblioteca

rities Catul. amaror Virg. Plut. τὸ πικρὸν ἦθος καὶ τὸ ἀκριβὲς καὶ ἀκατάπαυστον.

Πικραίνω, amarescere.

Πικρίς, ίδος, ἡ, cichorium atq; intybum syluestre, Gaz. syluestris lactuca, in Aristot lib. 9. Animal. ca. 6. & amarago, lib. 2. ca. 11 hist. plant. Theophr. De hac Dioscor. li. 2. c. 163.

Πικρόγαμος, ὁ, matrimonia amara, in Odyss.

Πικρόγαμος, amaras expertus nuptias, Adiect.

Πικρός, ά, όν difficilis, acerbus, amarulentus, saeuus, morosus, Theoc. ἐν τοῖς πικροῖς καὶ οἷς οὐκ ἔστι δίκαια πολλὰ ποιεῖν. ¶Item asper, de sapore cùm dicitur, vt vertit Plin. lib. 2. cap. 19. ex Theophr.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo, amaror, Aphrod.

Πικροχόλιον, ὁ, Hippo. is in quo redūdat flaua bilis, quæ plerunque amara esse solet.

Πικρόω, ῶσω, amarum reddo, exacerbo, Aphr.

Πικρῶδες, amare, πικραίνεσθαι, πικρότης.

Πιλάδιον, ου, τὸ, birretum parvum.

Πιλάμηνες, οἱ, Flamines vertuntur à Plutarch.

Πῖλος, ου, τὸ, galerus, pileus. πίλος.

Πίλωμα, ατος, τὸ, stipo, coacto Lucret. cogo, denso, lubigo, stringo, astringo, premo, coarcto, Actiu. Accusat. ὕδατι πολὺ πίσσης μᾶζα, in Epigram.

Πίλησις, εως, ἡ, densatio, spissitudo, spissamentum quod proprie est πίλημα. Arist. de mund. cohærentes & spissatas nubes (vt vocat Lucanus) τὴν συνοχὴν πάλησιν ἔφασαν, appellauit. ¶Item lana coacta. Galen. li. 2. & π. τ. Cels. lib. 7. cap. 26. hapsum lanæ nominauit, vulgò foulure. ¶Item pileus. petasus, quia ex coacta lana & pilis etiam fiūt: vnde & turritos, fastigiatosque in suggestum pileos, πίλους τοὺς πυργωτοὺς dixit Strabo.

Πίλητις, εως, ἡ, densatio Plin. coarctatio Lin.

Πίλητός, τή, coactilis, Aristot. & Plat. in Timæo.

Πίλητός, ἡ, ὁ, vim habens constipandi, cogendi vel densandi suo compressu, Arist. Probl. Segm. 14. Quæst. ά, τί ἡ ψύχη πολλὰ πιλεῖ;

Πίλινος, ἡ, coactilis. ex lana coacta. πίλινοι φαινομίδες, purpuræ vestes ex lana coacta, Diodoro Sicul.

Πῖλίδιον, τὸ, pileolus vel pileolum, Aristoph. in Acharn. Demosth. οὔτε πῖλος οὔτε σκυτίδιον.

Πῖλίδιον, ου, τὸ, πίλιον, galerus, Plut. in Sol.

Πῖλίδιον, ου, τὸ, pileolus, Dioscor. lib 3 ca. 161.

Πῖλιάσιον, appropinquo. Hesiod. in Theog.

Πῖλνάω, deiicio. πιλνάζω, Hesiod. πιλνᾷ γὰρ.

Πῖλοποιός, οῦ, ὁ, qui ex coactis lanis pilleos pileosue efficit. Vnde πιλοποιικὸν ὕδωρ, Nicolao Myrepso: & ὕδωρ πιλοποιικόν. i. lixiuium coactiliariorū, Marcello Empyrico: πιλοποιικὸν κονία, Dioscor. lixiuio vt pileatorum, vel pilopœorū pilariorū. Dicitur & πιλοποιικὴ ἀσπὶς. Æsch.

Πῖλος, ου, vel πῖλος, petasus, πίλος τις, pileus, capitis ornamentum, Aristot lib. 5. cap. 5. de gener. Anim. 4 Erat autem proprie Persicū capitis ornamentum, Xenoph. & Lucian. πίλος Φρύγιος, pilea gestantes. ¶Item tapes spissus & crassus, Xenoph. πίλοις μαλακοῖς vbi Philelphus interpretatur tapetorum Medicorū. ¶Πῖλος, socculi lanei, quos vulgò vocamus chaussons, Poll.

Πιλοῦμαι, pressus.

Πιλοφορικοί, ita vocat eos Lucia. qui sunt apud Scythas secundæ à rege dignitatis.

Πιλόω, dicitur & πιλέω, denso, constipo, cogo, coarcto, coacto. Theophr. de causis 5. ca. 13. διὰ τὸ πιλοῦσθαι τῷ ψύχει. Gaz. quia frigore cōstipantur. Idem li. 3. cap. 19. dixerat, ὑδὸν πιλοῦσαι ἢ κρημνίσασαι τὰς ῥίζας.

Πίλωσις, εως, ὁ, dentatio, coarctatio, Theophr.

Πίλωτός, ή, όν, coactus, cōstrictus, exæquatus. ¶Item aliquid ex lanis præparatum ad eundem usum, Poll.

Πίμελή, ῆς, ἡ, pinguedo Plin. pinguitudo Varr. Πιμελώδης, ες, pinguis, adiposus Gaz.

Πιμελόεις, obesus, adipalis Cicer.

Πίμπλημι, impleo, Actiu. Genit. πίμπλαμαι τοῦ σώματος, corpus stipant panibus, Aristoph.

Πίμπλη, ης, ἡ, locus Macedoniæ Musis sacer.

Πίμπλημι, impleo, Hesio. βούτης ὃ τοῦτο πίμπλησι, domum tuam bonis impleat.

Πίμπρημι, ardeo, Appian ¶Item stomacher.

Πίμπρημι, πρήσω, πρῆσαι, vro, cōburo, πλάγιος, Aliquando dolore afficio. πρήθω.

Πίνα, in Epigr. pro πίνη. sic enim interpretro vertebo solent vti qui genio indulgent.

Πινάκιον, ὁ, sordes, illuuies, ῥύπος, Soph. interpr.

Πινάδης, sordidus. malim πινόδης.

Πινακίδιον, saltationis genus, quod an super lances. an lances gestando peragerent, incertum est, apud Polluc.

Πινακίδιον, τὸ, pugillaris. γραφεῖον, tabellæ, tabella cerata in qua olim scribebant, Lucian. ¶Pro indice, Gell. lib. 20. cap. vlt.

Πινακίδιος, quasi tabulatim, tabularum modo, Aristophan.

Πινάκιον, tabella & scriptura, δίκαιος, Hesych. ¶Item pactum iudiciale, continens causam contra reum, Etym. ¶Item edictū. Hesych.

Πινακίσκος, ου, ὁ, Aristot. in Plut. pro lance & scutella.

Πινακόδης, ες, tablinum Plin. tabularium Cicer. ¶Sic vocabatur vbi tabulæ pictæ, calamum argentum, stragula vestis, signa & ornamenta reponebantur, Alex Gen. lib. 5. ca. 24.

Πινακοπώλης, ὁ, ης, πωλῶ, Commen. Arist. in Anib. auium venditor: tabula aut lances in qua obsessores venales exponebant.

Πίναξ, ακος, ὁ, tabula, lanx, scutella, discus, catinus. Luc. 11. ¶Item index librorum, codicilli, tabella picta, tabella picturæ. γραφικὴ πίναξ, ἀπεικασία τῆς ὄψεως τῶν πάντων μεταξὺ γῆς καὶ οὐρανοῦ. Plut. in Rom.

Πινάρης, vocatur à Petesio genus atramenti sutorii, quod & σανδυκικὸν. Dioscor. lib. 5. ca. 124.

Πινηρός, ά, όν, sordidus, horridus, vilis. Hesiod.

Πίνη, contamino.

Πίννα, siue πίννη, pinna quæ concharum est generis, Aristot. hist. Anim. lib. 5. cap. 15.

Πινοτηρός, vel Πινοδήρ, Πινοτήλης, pinnæ custos siue comes in capienda esca. Apud Cic. 3. de Finib. At illa quæ in concha patula pinna dicitur, isque qui eam à concha, qui, quòd eam custodiat, πινοφύλακες vocatur.

Πίνος, ὁ, sordidus ἐν παροιμίαις in Epigr.

Πίνος, ceruisia, vinum hordeaceū, ὁ ἐξ ἀλφίτων, βρίθων, ζύθος. Vide Hermolaum in Dioscor. & Probl Aristot. & Athen. lib. 10.

Πίνος, ου, ὁ, sordes, μύσος, 2. Argon. Vnde κρέας πίνον, sordidus, improbus. ¶Capitur & πίνος pro spurco homine & pestilente, vt pestis Latinis dicitur. Vnde πολυπίνατος, multum sordidus, Eurip. lib. 2. ¶Scribitur & πῖνος pro sordibus, squalore atq; illuuie, quod & πίνα dicitur: Vnde τὰς καρχαρόδοντας πῖνος, sermo antiquus, squalidus, & sine ornatu, Dionys. Halicarn. ¶Πῖνος etiam ὕφασμα sordidumque lanæ fucidæ significationem habet: Vnde πινώδη ἔρια, lanam fucidam, dixit Hippoc.

Πινότης, τητος, ἡ, sordidus.

Πίνυσις, prudentia. σωφροσύνη.

Πίνυσκω, præmoneo, prudentem facio. ζεὺς πίνυσκε νόον, Iupiter molitur dies, Aristotel. lib. 5. Anim.

Πίνυτος, ἡ, ὁ, prudentia. Iliad. ά, ὃς ἐπὶ πολλὰ ἰδὼς πίνυτα βάλλει, ὃς ἐπὶ πολλὰ ἰδὼς εὖ οἶδε βάλλειν. ¶Πίνυτος, ὁ, ἡ, idem.

Πίνυτος, ὁ, ἡ, prudens, sapientia præditus, consultus, Demosth. ¶Πίνυτος, ου, ὁ, ἡ, idem.

Πινυτεύω, prudenter, σωφρονῶ.

Πινύσσω, πινύξω, admoneo, Actiu. Accus. Πινύσσω, πινύξω, ἀπὸ τοῦ ἐπιπινύσκω, ἀπὸ τοῦ ἐπὶ, bibo, forbillo, Accus. Odyss. ά, πῖνε, πίθι τε οἶνον, πίνειν ἐπὶ τὸν ἐπιόντα χρόνον, generosum vinum bibere, Xenoph. Ἑλληνικ. lib. 6. Attice Genit. πίνου τοῦ ὕδατος, Gaz. li. 4 Gramm. bibo de aqua: sunt qui πῖνε velint subintelligi.

Πίνυσσις, ἡ, ἀνομοίως ἔχουσα, squalidus, aridus.

Πίνω, bibo, bibam, 2. Reg. 19 & in Epigr.

Πίον, ὁ, Πίων, ονος, pingue. ¶Πίμπλημι, pinguesimus, πίμπλημι ζίφεος, in Epigr.

Πίπτω, vbertas, pinguedo, obesitas, Rom. 11.

Πίπτω, ποτὸν πρόπιε, fugo, pipo.

Πίπτω, pro πίμπλημι, in Epigr. impleo.

Πίπτω, ἀπὸ τοῦ πίπτω, cado, irruo.

Πίπτω, vox qua significamus rem vilem.

Πίπτω, auis marina.

Πίπτω, pipio, Aristoph. in Anib.

Πίπτω, auium paruuli, pulli, pipiones, Athen. 9.

Πίπτω, pipo anis quæ à lutea dissidet, Arist. li. 9. ca. 1. Anim.

Πίπτω, inflare.

Πίπτω, & Πίπτομαι, πεπόμαι, πεπόσομαι, πέπτωκα, πέπτωμαι, Accus. Plut. in Solone.

Πίπτω, vendo. Nonn.

Πίπτω, πεσοῦμαι, πέπτωκα, ἀόρ. ἔ, ἔπεσον, cado, ruo, corruo, prosternor, deiicior, 2. Argo. ἐς τέτρατον, in tetram lapsus est. ¶Item irruo, Hesiod. ἐς δὲ ἐν ἀλλήλοισι πίπτον. sic ipsi irruerunt in se mutuò. τὸ πίπτειν ἐφ' ἑκάστοις, cò res spectāt, Herodot πίπτει ἐμοὶ ἐς ἐμέ, Eurip. diē de die ducis. πίπτει αἰεὶ χρόνος, Xenoph. πίπτω ὑπὸ σοῦ, profligor abs te, Thuc.

Πίπτω, ου, membrum virile, Pfell. medic.

Πίρρος, fulvus: sic apud Dioscor.

Πίσσα, rigare: superius per σσ.

Πίσσα, paludes, prata, loci humidi.

Πίσσα, & πισσὸς, pisum seu pisa, legumen, Galen.

Πίσσα, locus humidus, Etym.

Πίσσα, ης, ἡ, pix, πίτυα, resina, Nicand.

Πισσαλοιφὸς, ὁ, picatus, pice oblitus.

Πίσσινος, picis flos.

Πισσόφυλλα πετρώδη, pissasphaltus, bituminis genus. Dioscor. lib. 1. cap. 101.

Πισσέλαιον, oleum picinum, Dioscor.

Πισσίζουσα χρόα, est colore picco, Dioscorid. lib. 5. cap. 77.

Πισσίτης οἶνος, picatū vinum, Dioscor. li. 5. ca. 40.

Πισσόκαρπος, alueorū tectorium crustāue proxima τοῖς μύσταις, sed eo leuior, minúsque medicamentosa. Aristot. hist. Anim. lib. 9. cap. de apibus. Vide Plin. li. 11. ca. 7.

Πισσόω, μώσω, pico, pice illino, pice incrusto.

Πίσσυγες, quatuor. per v nicum σ in Epigr.

Πίσσυγος, ου, ὁ, obediens.

Πίσσω, πίσσομαι, ἐπὶ τὸ πίσσω, Etym. cado, ruo, labor.

Πίσσωδης, ης, ὁ, ἡ, piceus.

Πίτυα, τα, fructus strobilis pineisque nucib' similes, intus viridi nucleo, Nicand.

Πιστεύω, εὐσω, ἐπίστευκα, πέπιστευμαι, ἐπιστεύθην, credor, habeor, mihi creditur, videor probabilis, Demosth. πιστεύομαι μᾶλλον παρ' ὑμῖν, valent apud vos authoritate πιστεύεται κάρτιστα ἀνήρ, creditur vir probus, Plutarch. in Solone. πιστεύομαι πάντα πράγματα ὑπὲρ τῆς πατρίδος, credor omnia patriæ causa facere. Eidem in Public. ¶Item mihi prouincia alicuius rei cōmittitur & creditur, Athen. ὃν ἡ Δακεδαίμων ὑπὲρ τῶν Λαοδικέων πιστευομένη τὰ πάντα, omnia ei credita erant à Laodice. Lucian πιστεύεσθαι μάλιστα, cuius fidei credita sunt metalla. πιστεύεσθαι ὑπὲρ τῶν βασιλέως, apud regem authoritate valens, Isocrat. in Enagora.

Πιστικὸς, credulus, Aristot. in Rhet.

Πιστόω, μῶσω, πίστωκα, credo, fidē habeo & adhibeo. recipio, assentior, sum fretus. Dat. & Accus. πιστοῦν τινὶ τινα, hanc tuæ fidei committo, Nazanz. in Orat. πιστοῦν τινὰ, hęc ita esse credo. Demosth. Æschin. πιστοῦσθαι τὸ λέγειν, dicēdi facultate fretus. ¶Πιστοῦσθαι etiā pro fidē facere & probare sumitur. Arist. in 2. prior. analyt. πιστόω μὲν δὴ ἅπαντα διὰ συλλογισμοῦ ἢ ἐπαγωγῆς.

Πίσσινος, piscina, potabile.

Πιστὸς, qui fidē maximè facere potest, Arist. 2.

Rhetor πιστικὸς λόγος.

Πίστ-ος, ου, ὁ, sanctus vertitur ab Halicar. lib. 9.

Πίστις, εως, ἡ, fides, fiducia, plena fiducia, credulitas, confidentia, certitudo, persuasio. πίστεις ἔντεχνοι, quas Quintil. probationes artificiales vocat. πίστιν ἔχειν τινί, Demosth. πίστιν δίδοναι, & πίστεις διδόναι, Isocr. in Helene, & πιστὰ δίδοναι, Xenop. fidem dare, fidem interponere Herodot. πρὸς πίστιν τοῖς ἀγγέλοις ἐπεπόμπετο, fœdus cum nuntiis iniuit. εἰς πίστιν καὶ πίστεις ἄλλης, ad honores & secreta consilia promouebat, Plutarch. in Numa.

Πιστακίδα, est quarum genus aristolochiæ.

Πιστός, pignus siue fiducia & securitas. τὰ πιστὰ ἔχειν ἀπό τινος, habere pignus, accipere fidem ab aliquo, Xeno. ¶ Item credibile, persuasibile, Demost. πιστὸν ἦν τὸ κρῖναι πιστός quonam hoc credere possumus? ¶ Item explorati, compertum, cui negare fidem nō debemus, Aristot.

Πιστός, poculentum. Æschyl. in Prometh.

Πιστόομαι, mihi conceditur, fidem facio. cōfirmo, Herodian. φιλοσοφίαν δίαιτα σώφρονι διηκόσμητο, philosophia vitæ temperantia se colere præ se tulit, fidémque fecit. Odyss. ὁ δὲ κεν ἡμῖν πιστωθείη καὶ τέρας Οἶκον ἐς ἡμέτερον, ium eiurando confirmare, iureiurando astringi.

Πιστός, ἡ, όν, fidelis, i. qui fidem suam seruat & præstat, qui fidei est spectatę, firmus, certus, notus. πιστὰ ἐδωδά, voluptas certa. Eurip. πιστοὶ λόγοι ἀπὸ ἐλπίδος, spes sermone persuasa, Thuc.

Πιστότης, summæ authoritatis.

Πιστότης, fides, Plat. de Leg.

Πιστόω, ῶσω, πιστῶ, fidem accipio & do. πιστῶμαί σε ἢ ἔχειν ἐπὶ τῷ ἔχειν σε, δίδωμι, Interp. Thucyd. lib 4 Eidem. πιστώσαντες αὐτὸν, τοῖς ξυμμάχοις, vbi fidem iureiurando habuerunt. ¶ Πιστωθείς, ὁ, dicitur is cui fides facta est.

Πίτνα, ἡ, ἡ πίτνη, Etym. apud Eur. in Cyclo.

Πίτυς, ὁ, genus nauis, cuius meminit Polyb.

Πίτυωμα, probatio. Aristot. in Rhet.

Πιτυῶς, fideliter, certa fide, Demosth.

Πίτωσις, confirmatio. testimonium, Hermog.

Πιτύζιος, ὁ, ὁ αὐτὸς τῷ, Hesych. corium.

Πιτυσκεύς, ὁ, cerdo, qui calceos reficit.

Πιτυσκεύω, ὁ, obediens, credulus, fidens, confidens, fretus, Iliad. ι. πίσυνος, areu fretus. πίσυνοι νῶϊ θεῶν, ab his qui aberant solicitati. Thucyd.

Πίτυος, quatuor. Etym. ἐσ. ι.

Πιτύλη, turma, cohors. in Epigr.

Πιτυλὸς, ὁ, pitio, genus bulbi herbæ. Theophr. li. 7. ca. 13. hist. plant. Plin. li. 19. c. 5.

Πίτνω, effudit, cecidit.

Πιτνάζ, densans, extendens.

Πιτνός, appropinquo, tuo, cado μετὰ τοῦτο πιτνεῖ, Eurip. in Oreste. πιτνοῦσι τε νῆες, i. ἐκπίπτουσι, εἰς κρημνὸν δύπτουσι: sic interpres. ¶ Πιτνῶ, vt λιτανεύω, irruo, sæuio, Sophocl. in Aiace, ἐπὶ πόντον πιτνῶν.

Πιτνάω, iacio, Hesiod. αἱ δ' ἄρ' ὑπ' ἀλλοδαπὴν πόλιν ἔπτην ἀλωὴν, in aream proiiciebant.

Πίτνα, πατ. pix. vnde πιτνάζομαι, Dioscor.

Πιτύλιον, τὸ, pugillares & tabula è fusili pice ad exarandum. Pittacium Lampridius pro albo. Pręcoris vsurpat. matriculam vulgò (vocant.

Πιτύλλω, pico, pice oblino.

Πιτυλλώδης, piceus.

Πιτυλλώδη πίτυλλα, piceam picis gratia vrunt, Theophr. lib. 9. c. 2.

Πιτύλλω, πίσω, pico, pice oblino & induco. Cōment. Arist. in Plut. Quæ picatio. πίτυλλον dicitur à Constantino ζωοπιτυλλία. est siue vultura picis etiam ὀβριμαία est siue vultura picis ministerio facta. ¶ Hinc πίτυλλα, vile erat munus ὀβριμαία, quæ glabros & depilos reddebant picis illitu. Clem. Alex. li. 3. Pędag. ¶ Πίτυλλα etiam ἀγκαπιτυλλαῖ fuit inter cruciatus & tormenti genera, Plat. in Gorgia.

Πίτυλλος, piceus. πίτυλλος πίτυς, pinus picula. Theophr. li. c. 13 de caus. plant.

Πίτυλλα ταρίχεια, Galen. ad Glauc. medicamenta picea seu resinosa. vt Plin. loquitur.

Πίτυλλος, ὁ, qui pice inungunt, Lucian.

Πιτυλὸς, ὁ, coagulū. πίτυλος scribitur Gaz. li. 3. Gramm. & Dioſc. l. 6. cap. 26.

Πίτυλλος, ὁ, proprie pinus: improprieque picea arboris nuces in conis contentæ. Dioſc. li. 1. cap. 88. ¶ Hippocr. verò strobilos vocauit. Plin. pinam pineam, i. πίτυλλον ἔντερον. ¶ Plin. pityida exposuit nucem è pinastro. li. 17. c. 10. Πιτυλλώδης, ὁ, ἡ, ophrast. hist. li. 7.

Πιτυλλώδης, ὁ, ἡ, pineus. πιτυλλώδης οἶνος, vinum picea. Dioscorid. lib. 5. cap. 37. πιτυλλώδης ῥητίνη, resina pinea.

Πιτυλλίζω, obrire genus quoddam certaminis, de quo Galen. li. 2. de tuenda valetud. ¶ Πιτυλλισμὸς, ὁ, gesticulatio manuum, vel pedū inter saltandum, Iuuen Satyra 11.

Πίτυλλος, ου, ὁ, proprie strepitus qui fit ex remorum agitatione inter remigandum. Eurip. in Troadib. ναὸς γὰρ πίτυλος ἄλιμος πόρον. Hinc pro crebra agitatione & motu omnino, quālis complosio vel micatio manuum. Hesych. & Poll. li. 2. ¶ Transfert vsus est etiam Eurip. in Hippol. πτερύγων ἐπτερώκισεν πίτυλον, i. lachrymarum vbertim manantium crebra vel micatio atque destillatio. Hanc vocē vsurpauit & Hippocr. sed pro remigatione aut remorum Galen. in Gloss. exponit per ἐρετῶν ἢ κώπων.

Πιτύλη, ἡ, vas picatum, quo vina recōdiuntur.

Πιτυλόκαρπος, pinorum eruca, Dioſc. lib. 1. c. 2.

Πιτυλόκαρπος, pino redimitus. in Epigr.

Πιτύουσα, in Pityusa, herba tithymali speciem Dioſc. li. 4. cap. 166.

Πιτυρίας, ου, ὁ, & Πιτυρὶς, ιδος, ἡ, nempe ἄρτος panis furfuraceus Festo, panis sordidus Plaut. panis acerosus Festo, panis furfuraceus Cic. Athen. li. 3. ater Terent. panis cibarius Cic. Athen. li. 3.

Πιτυρίζω, furfuraceæ oliuæ, sic dicuntur oliuæ tostæ. Athen. lib. 6.

Πίτυρον, ου, τὸ, palea, furfur, & tam capitis sordes, quàm farinæ purgamentum, Marcell. in Dioscor.

Πιτυρώδης, ὁ, ἡ, furfuraceus, furfurosus, Interpr. Dioſc lib. 1. cap. 80.

Πίτυς, υος, ὁ, pinus arbor. Herodot. 6. Plin. aliquando piceam transfert, quæ πίσσα Theophrasto.

Πίτυς, ος, ἡ, habens formam lactis coagulati. πίτυς, υος, ἡ, fructus pinus, conus siue nucleus. Theophr. lib. 1. cap. 5. de Caus plant.

Πίτυσσα, & Πιτυίσσομαι, dico, nuncio, Iliad. πίτυσσε γὰρ ἀλλήλοισι πεδαιτέκμωρ, & ἐσήλυθε φάτις πανδήμιος, demonstro, testificor. ¶ Hesych. considerare. Nicand. in Ther. πίτυσσε δὲ σῆμα μάχοιο, nauis quædam aquatica: aliàs σκάφος. Apud Aristot. Gaz. piphex vertit. dicitur ab Hesych. etiam πτηνὸς, exponiturque κουφολαίς.

Πίτυσσω, bibo, πίσω. vnde πιτύσσω, i. poculēta.

Πίτυσσος, terra pinguis & vber.

Πίτυσσος, ὁ, pinguis, opimus, vber, obesus, faginatus. πίτυσσος ναός, in opimo templo. Iliad. ζ. ¶ Πιτυσσότερος, plenius, vberius. Hippocr.

Π Α

Πάγκαλος, ον, planeus, aquilæ genus Plin.

Πάγκοσμος, ὁ, ornamentum quoddam puellare ex cera factum. Hesych.

Πάγκτα, τὰ, latera. πάγκτα στίνειν, in transfuersum seu obliquum quærere. Arist. de mund. sum deflecto. πάγκτα ζεῖν, obliquo, in transfuersum obliquum enuntio, circumeo Quintil. ¶ Item vocabulum est luctæ. vt παγκτίζειν, Eidem.

Πάγκτιον, τὸ, obliquatio. Hermog.

Πάγκτιος, ὁ, tibiæ genus, quæ fiebat ex loto obliquo ductu. πάγκτιος λωτὸς, Poll.

Πάγκτος, ὁ, ἡ, apud Theophr. obliquè frutum ferens atque à lateribus.

Πάγκτος, ὁ, cui caulis tendit in latus, cui caulis obliquus. Theophr.

Πάγκτος, ον, obliquus, transuersus. πάγκτα ἔρχεται, fouear obliquas, Theophr. lib. 3. ca. 7. de caus. plant.

Πάγκτως, obliquè, dolosè. ἀδόλως.

Πάγκυλος, copuli, Odyss. μ. συμπλεκόμενος.

Πάγκυλος, vagus, erro, erroneus, in Epigr.

Πάγκυλος, fluctuans, errans, erraticus, errabundus. πάγκυλον ὕδωρ, Epigr. erratica aqua.

Πάγκυλος, ον, ornamentum puellarum, quod & ἄλλο nomine. ὁ δὲ αὖ, Theocr. Schol.

Πάγκυλος, ὁ, vuidus, vliginosus, præ nimia humiditate flaccescens, laxus, mollis & flaccidus, lib. 4 Epigr. ἰσχνὰ πάγκυλα ἀμφιδέδυκε κύτη, Dioſc. lib. 5. cap. 3. ὑγρὰ πάγκυλα, humida ginginarum vitia, diffluentes humore gingiuæ.

Πάγκυλος, ὁ, vligo, mador Salust. flacciditas ex nimio humore.

Πάγκυλος, humesco, Apoll. 2. Arg. πάγκυλα ἰκμάδι ἐπιῤῥίζητε ἄρουραι. ὑγρὸν ἢ ὑγρασίαν, vliginosam. οὐλαὶ πάγκυλαι, humore prægnates gingiuæ, humantes gingiuæ, Dioscorid. lib. 5. cap. 115.

Πάγκυλος, ον, vliginosus, vdus, mollis, Nican.

Πάγκυλότης, humiditas. πάγκυλότης στομάχου, Dioscor. humida vitia stomachi demulcet.

Πάγκυλος, ὁ, ἀσυστατῶ, erro, vagor. πάγκυλοῦται δίκαιος, erro in populo, ἐσήλ. ¶ Pro ἀποφέρομαι, fursum feror & asportor, Apoll. Rhod.

Πάγκυλος, ὁ, errare facio. ἐξαπατῶ, seduco. ἀπατῶ, fallo, iliad. ξ. οὐ μὲν μάλα πάγκυλον, i. πλανᾷ σε.

Πάγκυλος, statua, Plutarch. de Agesilao in Apophth.

Πάγκυλος, ὁ, & πάγκυλος, vas in quo fit panis & placentæ, πάγκυλος Poll. πάγκυλος, Hesych.

Πάγκυλος, ὁ, ἄσω, appropinquo, admoueo. accedo ad, Homer. in βαθὺ κῦμα μὴ προσβῆτε ἐπίλοιπος ἐὼν ὕδατι, caudam aquis admouit.

Πάγκυλος, ου, τὸ, quod est lateris forma, πάγκυλος, Ælian. ¶ Item militaris ordo quadrangularis forma. ἐπὶ πάγκυλον τετραγώνου, quadrato agmine instructi, Thucyd. ¶ Item ex quatuor trabibus compacta machina, Suid.

Πάγκυλος, ὁ, crustas massasque vocant, in tabellæ formam congestas. vide πάγκυλος.

Πάγκυλος, ὁ, ὁ, latus. πάγκυλος.

Πάγκυλος, ὁ, ὁ, error, peccatum.

Πάγκυλος, ὁ, ὁ, ἡ placentaceus. in Epigr.

Πάγκυλος, ὁ, πάγκυλος, error, peccatum.

Πάγκυλος, ου, τὸ, placentula. Apuleius ex Luciano vertit crustulum, edulium mellitum.

Πάγκυλος, ου, τὸ, Athen. li. 14. libri de parandarum placentarum ratione.

Πάγκυλος, ὁ, ἡ, dulciarius, Chrysostomo.

Πάγκυλος, ὁ, placentæ formam imitans.

Πάγκυλος, ὁ, contractum ἀπὸ πάγκυλος, erro, placenta. In Vocat. ἀπὸ πάγκυλος, Gaz. Athen. li. 3. πάγκυλος ἐκ γὰρ ἄκρης ἰσθμοῦ τε, καὶ ὑπομήδιον λίθου κρέμαται, quam Romani libum vocant.

Πάγκυλος, gulli calcar, τὸ τῶ ἀλεκτρυόνος πάγκυλος.

Πάγκυλος, incrusto.

Πάγκυλος, ὁ, planus, tabulatus, cancellatus, crustatus, crustaceus, Dioscor. lib. 5. ca. 76.

Πάγκυλος, ὁ, ἀσω, πάγκυλος, erro, oberro, titubo, verſor in errore, hallucinor, decipior, Plat cum Accus. Epist. 4. πάγκυλος δὲ ἄλλοις συμβέβηκε πλανᾶσθαι πολλοὺς τῶν πόνων. multa loca obire & lustrare. πάγκυλος, illuc errando ire, Demosth. πάγκυλος μὴ εἰς ἀνθρώπους ἐνύπνια δῷ, insomnia adeūtia ho-

mines frustrantur, Herodot.
Πλανάω, μ. ἀσω, seduco, impono, φενακίζω. planũ ago & impostorem, elido, fallo, Accus.
Πλανήσιμος, vagor, Herodot.
Πλάνησις, ος, error, erratio Cicer. vagatio Liu. q. deceptio, impostura, Ephes 4. ¶ Πλάνημα, idem, Suphoel.
Πλανήτης, ου, idem quod πλάνης, erro. vel erroneus Colum. vagus. πλάνητες, erraticę Rellæ, Plat. in Timæo. πλάνητες & πλανῆται πυρετοί, febres errabundæ, quæ non seruat certum tempus, Galen, lib. 1. ad Glauc.
Πλανητικὸν, Aristot. lib. 1. Anim. vocat molã, quòd loco mobilis sit ac vaga.
Πλάνησις, error, erratio, vagatio. πλάνη.
Πλάνης, ητος, ὁ, vagus, erro, stella erratica, Plat. 2. de Repub. οἱ ἐμπορικοὶ ὅτι τὰς πόλεις ἐμπόρια καλοῦσι, mercatores dicimus qui vrbes peragantur. οἱ πλάνητες τῆς διανοίας, hâc illâc temerè abeũtes ab exercitu milites, Polyb.
Πλανητικὸς, erraticus ac vagabundus.
Πλανῆτις, ιδος, ἡ. errabunda.
Πλανῆτες, erratici, πλανῆται, Arist. de mũd ἄστρα πλανητὰ ὄντα. planetæ, vt Sol, Luna, &c.
Πλανίς. aurcum sponsæ diadema.
Πλανόδιος & Πλανόδικος, in Epigr. vita peregrè agentium.
Πλανόδικος, palabundus in via. Hom. in Hym.
Πλανός, ὁ, planus Cicer. pro Cluentio, impostor, Cypriano implanator, fallax, vagabundus, erro, insigni versutia præditus. ¶ Πλανὸς, pro errore, Ceb. Theb. ὁ δὲ πλανὸς, καὶ τὸ ἐμοὶ πιστεῦσαι πλανῆναι δόξαν τοῦ κρατεῖν, non vereor ne hunc errorem meum philosophi irrideãt, Gaz. de Senect.
Πλανός, digressio, Plat. Epist. 7. ¶ Πλανός, Adiect. fallax, astutus, in Epigr.
Πλανόω, ῶ πλανώσω Atticè, verto, vagor, Aristoph. in Auib. τί δ' οὐκ ἐμὲ πώποτε κακὸν πλανεύσεσθαι;
Πλάξ, κός, ἡ. tabula. Πλάκες, crustæ, tabula lapidea, tabella, & quicquid aliquo modo latum est πλάξ dicitur. ¶ Πλάξ πλαγίη, Eur. p mari & æquore. πλάκες λιπαζόμεναι ἁλὸς, crustas habet squamarum modo, Dioscor. lib. 5. cap. 113. ¶ Πλάξ pro lapide lato qui superponitur sepulchro. ¶ Aliis profunditas est, apud Pindar.
Πλακόω, ῶ, μάσω, κα. κωκα, multiplico, Actiu. Accusat.
Πλάκωσις, εως, ἡ. q. formatio, formatura Lucret.
Πλάσμα, ατος, τὸ, figmentum, simulachrum, fingendi artificium, commentum, πλάσματα πηλοῦ ἀδύνατα, Aristop. πλάσμα φωνῆς ἀδόμενον, sonus vocis & cõformatio placida & sedata. Plut. in Pericl. ¶ Πλάσμα quoque dicitur potio ex dulcioribus quibusdam rebus cõposita, qua vrebantur pronunciaturi ad cõmendandam vocem: vt apud Persiũ. *Liquido ciens plasmate guttur Mobile collueris.*
Πλασματίας, ου, ὁ, Ector, fabulator, Plutarch. in Camill.

Πλασματίας λόγος, & Πλασματώδης λόγος, ratio seu opinio commentitia, figmento similis, Gaz. ex Arist. 12. Metaphys.
Πλασμὸς, ὁ, latitudo.
Πλαστεύω, πλάσσω, formo, fingo, efficio.
Πλάστης, ου, ὁ, plastes Plin. fictor Cicer. ¶ Πλάστις, ιδος, ἡ, fictrix, formatrix, in Epigr.
Πλάστιγξ, γγος, ἡ, Suid. ἔστι δὲ τὸ ἀπὸ τοῦ πλάσσω πλάστιγξ τὸ μικρὸν τοῦ μέτρου, instantiam atque ebrietatem eadem lance ponderat. ¶ Hinc Πλαστίγιον, τὸ, quod ferculum chirurgicam exposuerunt in Hippiatria.
Πλαστικὴ, Lucia. plastice Plin. fictrix ars, ex argilla vel creta rerũ similitudines exprimẽs.
Πλαστικὸς, ἡ, ὁ, πλάσσω. πλαστικώτατος, ἡ, ὁν, teretissimè compacta. Plat. in Timæo.
Πλαστογλύφος, ου, ὁ, falsarius.
Πλαστολογέω, falsificor, falsiloquus.
Πλαστολόγος, idem.
Πλαστὸς, ἡ, ὁν, fictus, fictitius, commentitius, adulterinus.
Πλαστουργέω, fingo, imitor, Theophil.
Πλαστὸς, falsũ, ficte, Plat. de Leg.
Πλατάγημα, vel Πλατάγισμα, crepo in Epigr.
Πλατάγη, ἡ, strepitus, tintinnabulum, crepitaculum. ἀφ' οὗ καὶ πλάταγος, de quo Aristoph. lib. 8 Politic. cap. 6. in hominem vehementer garrulum.
Πλατανίστη, ἡ, flos papaueris. Ioseph. Hesych. exponit folium papaueris rubri. ¶ Πλατανίστη, ου, τὸ, idem. ¶ Item papaueris folium. Et ludi genus, de quo in Πλατάγη.
Πλάτανις, Athen. lib 8 pisces coracini dicti.
Πλατανών, ῶνος, ὁ, fouea mari vicina, Strab. intumescente aquam accipit fossam. Strab. lib. 5. ¶ Item scopulus paululum è mari emicans, leuis atque æquabiliter latus, apud Aratum. ¶ Πλατανῶνες dicuntur litora ampla & lata, Apoll. Rhod.
Πλατανίστος, ου, ὁ, & Πλάτανος, platanus, Arist. de mund. ¶ Item vasis genus, in quo pocula gebantur. ¶ Πλατανίστος etiam locum ipsum & latè patentẽ significat, authore Hesychio, cioneà platani foliorum similitudine.
Πλατανόειδὴς, ὁ, ἡ, ὁν, in modum platani.
Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanetum.
Πλατεῖα, ας, ἡ, palma manus, platea, Matth.
Πλατιάζω, ore diducto loquor, Theocr. ¶ Πλατιασμὸς, vitium oris, quum nimium diductis faucibus & ore plus satis paculo sermo promitur.
Πλατεῖαι, tabella.
Πλάτη, ης, ἡ, pars remi latior, Bayf. & Suid. Latonis palmula. πλάτας καλοῦσι τὰς κώπας Διόδωρος, vocat Diodor. Sicul. fasciculos ex arundinibus, ad corticis & suberis vsum in aqua, siue scapulis vocarunt: & latas costas, Poll. ¶ Suid. πλάτη, remus, genus nauigii.
Πλάτης, ὁ, summa pars remi qua percutitur aqua.
Πλατίζω, πλατύνω, ἀπλατίζω, superbio, insolesco.

Πλατὺς, propè, Doricè, pro πλατύς.
Πλάτυς, nauicula, in Epigr. vel paruus remus. ¶ Lascar. tamen pro πλατύς exposuit.
Πλάτις, ιδος, ἡ, coniunx, Aristoph. in Acharn.
Πλατυγωνία, Athen. lib 3. piscis, qui & μυλοκόπος.
Πλατυγωνία, latitudo, Aristot. in Rhet.
Πλατύφυλλος, ὁ, dilatatus, Aristoph.
Πλατύνω, & Πλατύω, μ. ὑνῶ, κα. formo, creo, compono, fingo, formo, effingo. πλατύνειν, τὰ κάτοπτρα, fauos fingere, Aristot. lib. 9. de histor. Anim. πλατύνει τὰς ψυχὰς ἀνθρώπων τὰς μώνους, eorum animos rabulis formare. ¶ Item assingo, cõmiuisco, simulo. πλατύνομαι ἢ ὑπογράφω, fingo & simulo, Demosth. ἐπλάτυνε πανοῦργον ὑποκρινόμενος, oculos luto obleuit, Herodo. Vnde πλατυσμὸς, latitudo. Xenoph. de agro.
Πλατυστόμως, patulo ore pronunciantes.
Πλατυγλωσσία, & Πλατυγλωσσὸς, qui est amplo vehique.
Πλατυφύλλιον, ου, τὸ, papaueris folium finitima tenco, atque dextra percutio, & inde fonum elicio: qui amaritimi ludus erat. ¶ Ité remo nauis percutio & tubo. Aristoph. ¶ Accipitur & pro arrogãs sum, & superbio, Eiusdem in Equitib. πλατυφυλλοῦσιν οἱ πλατυγλωσσοὶ, & Πλατυγλωσσὸς, cui lingua est lata, Aristot. lib. 3. Anim.
Πλατυκάρπιον ἀφέδρων, portum platycarpon, i. lati feminis, aut fructus, Marcell. li. 3. Dioscor. cap. 161.
Πλατύκλαδος, latis ramulis, Dioscor. li. 4. c. 276.
Πλατύκωλος, Theophr. q. laticaulis.
Πλατύκωλος, cui cauda est plana, & lata.
Πλατύκερκος, ου, ὁ, Diosc. animal cerno milo magis albicante, cornibúsque supra fidẽ patulis: vnde & nomen traxit. Gallis *daim.*
Πλατύνομος, valde nngax. Epigr.
Πλατύνω, ὑνῶ, dilato, euco, latius duco, amplifico, extendo. Aphrod.
Πλατυπόμμονες, ὑπόμμονες, i. lltibium, Dioscorid. li. 3. cap. 91.
Πλατυσμὸς ἱματίων, apud Pollu. prætexta, à latitudine purpuræ circum orat.
Πλατύσσω, cui rostrum est latum.
Πλατύστομος, latus, amplus, parens, patulus. στόματα πλατύτερα, effusius risus, Synes. πλατύτερα ἀνοίγματα aut distenta manus, Dioscorid. lib. 5. cap. 81.
Πλατυστόμως, ὑπόμμονες, tunica Latinis latus clauus.
Πλατύτριπτον, pirtacum, linteũ latũ, vel quid simile, cui emplastrum imponitur illitu.
Πλατυσμὸς, latitudo, dilatio, Diosc. lib. 5. ca. 13.
Πλατύτροχος, ampli oris, ocis patuli, lati oris, apud Ecotios, qui domum aut agrum propè habet.
Πλατύφυλλος, ampla folia habens & lata. πλατύφυλλος δὲ καὶ ὁ λάνος λατιφόλιος, Diosc. lib. 1. cap. 50. ¶ Item latifolia, Plin. lib. 6. ca. 6. species quercus, Theophr. lib. 3. hist. plant. cap. 9. sed cap. 10. exponitur æsculus à Gaz.
Πλατύνω, ὑνῶ, latos vngues habens, Plat.
Πλάτων, vas culum æneum, quo lacte coagulato serum exhauritur.
Πλάτος, pro πλάτεσι plures, Hom. Iliad. β.
Πλατύζω, ὑσω, strigil, apud Pollu. sed legendum ψαλίς.
Πλέκω, ω, implicio Cic plicando vel flectẽdo.
Πλέγμα, ατος, τὸ, rete, omne textum, crines intorti, inuolucrum, volumen, canitiem, πλέγματα ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν κόμης, Chrysost.
Πλεγόω, implico.
Πλέγματα, τῶν implicamenta Gaz. ex Aristot. l. 4. de partib. Anim. cap. 9.
Πλεθριαῖος, ου, ὁ, genus mensuræ. ¶ Accipitur & Adiect. πλεθριαῖος, q. dixeris ingerãs.
Πλέθρον, ου, τὸ, ingerum. Est & mentura centum pedum, Suid. Herodot. οἱ δὲ ἑκατὸν ποδῶν ἑκάστην εἶναι τὴν πλεθριαίαν. Vnde apparet textum stadii partem esse πλέθρον. Inde verbum ἐπιπλεθρίζω, obire quoddam certaminis genus in huiusmodi ceræ mensura, Plutarch. in Camill.
Πλειάς, ἀπὸ τοῦ πολὺ, μᾶλλον, Etymol.
Πλειάς, ἀδος, ἡ, Pleias, nauis in cauda Tauri, dicium vel à πλεῖν, quòd nauigationis tempus ostendat. vel à πλεῖος, quòd Pleiades septem appareant, Etym. Latin. Vergiliæ vocantur, Procl. de Sphæra, Gal. lib. 1 ad Glaucon. & Gell. lib. 3. cap. 9.
Πλεία, plena, grauida.
Πλεῖ, Atticè, pro πλεῖον, plus, Aristoph. ¶ Πλεῖστος, η, ον, plus, maior pars, manus. ἐμοὶ πλεῖστοι ἐφέστασαν, non plures vel plura quàm triginta, Plat. de Leg.
Πλεῖος, ου, ὁ, plenus.
Πλείτης, ου, ὁ, plenior, Etym. πλεῖος, ἴων, in Epigr.
Πλείονες, pro πλείους & πλείους, plures, pleraq;
Πλειοψηφία, & Πλειοψηφίη, plenumero, tapius.
Πλείσταλος, μ. ἀσω, π. ασα, pluris quàm emitem æstimo, pluris quàm omnes licent, Lysiæ.
Πλειστηριασμὸς, iniqua æstimatio, ὑπερβολισμὸς.
Πλειστηριάζομαι, gloriari, Æschyl. in Coephoris.
Πλειστηριάσαι, talis lucere, πλεῖστα ἀστράπτειν.
Πλειστηριάστης, qui taxillis lucens plurima pũcta fortitur. Vide Πλειστηριάσαι, apud Poll.
Πλειστοδοξία, maxima existimatio, Suid.
Πλειστον, plurimum, maximè, Xenoph. ἐν ὀκτὼ καὶ πεντήκοντα ἔτεσι πλεῖστον ἀπέχουσι, à quibus omnia maximè aberat. πλεῖστον ἀφεστάτην, longè dissimilima, Plat. in Timæo. ¶ Πλεῖστον ἐστὶν, quam maximè.
Πλειστοφόρος, ferax plurimorum.
Πλείω, plura, pleraque, Plat. in Apolog.
Πλέω, pro πλέω, nauigo, Odyss. ε.
Πλειονάζω, prolixior, maior, diuturnior, copiosior. Hesych. πλειονάζειν, μᾶλλον καὶ μᾶλλον αὐξάνεσθαι.
Πλειονάσιος, annuus, dictus quòd in eo complentur tempora vel à Pleiadibus, quòd cer-

Universidad de Deusto Biblioteca

cumuloutio annũ describir, Theon. in Arat.
Πλέος, sportula, Aristoph. in Acharn.
Πλεκω, coire, συμπλέκεσθαι τοῖς ἀφροδισίοις.
Πλεκτάνη, ες, rete, laqueus, σλάνη, cirnis, Aristoph. in Anib πλεκτάνῃ τε πολύποδος polypi cirros vocat Plin Ouid. flagella. Gaz. l. 4. Animal. Aristot. cap 1. vertit brachia & cirros.
Πλεκτή, ῆς, res plicata ve chorda, σχοῖνος Poll.
πλεκτῆς πεζὸς, rectibus fidens, Plat. de Leg.
Πλεκτική τέχνη ars texendi. Eidem ibidem.
Πλεκτός, ή, όν, plicatus, implexus textilis, plicatilis, nexilis, textus, Hesiod.
Πλέκω, ω ξω, κα, plico, texo. concinno, necto. Matth. 27. οἱ πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν & ex spinis coronam nectentes. Eurip. in Rhes. πλέκει κόμας, perplexe loqui.
Πλέκτα, vel πλεκτὰ, mucus narium. Hippocr.
Πλεκτώδης, mucosus. μυξῶδες, apud eundem.
Πλέον, ονος, τὸ, plus. πλέον ἢ ἁπλασίονα τιμᾶς ἄξιος, Plat. de Leg. duplo maiore dignus honore. πλέον ἔχοντες τῶν πολλῶν, cæteris prælati, Plutarch. in Rom. πλέον οὐδὲν ποιοῦντες, nihil plus facientes, nihil proficientes, Demosthen.
Πλεονάζειν, supergredi, excedi. Thucyd.
Πλεονάζω μ. σω, σ. σκ, plus iusto quippiam facio, redundo, exubero, copiosus sum. πλεονάζουσα. Thucyd. qui frequentiori bellorum successu vsitur. ἐκ πολὺ πλεονάζοντα dicit Sextus Empiricus, ve Quintil. ex abundantes exsuperantes. Liu. ¶ Inde pro insolescere, & supra modum efferri, & plus æquo audere. Demosth. χρῆσθαι τοῖς πλείοσι τῶν ἐπιτηδείων.
Πλεοναχῶς, sæpius, crebrius, frequentius.
Πλεονασμὸς, copia, abundantia.
Πλεονασμὸς, ὁ, superfluitas Plin. redundantia Cicer. ἀκρασία, animietas, adiectionis vitiũ, Triphon in Append. ¶ Πλεονασμὸς in sacris literis pro eo quod præter sortem vsuræ nomine accipitur, Ezech 22.
Πλεονασμὸς, redundans.
Πλεονασμῶς, multiplici ratione, multifariã Cic.
Πλεονεκτεῖν, proprie est in sortitione vel distributione ab alio iusta parte & portione priuari, minoremque sortiri: vnde pro fraudari ponitur.
Πλεονεκτῶ μᾶλλον, κ. κσω, plus possideo, omnia superiora habeo Cicer. de Oratore, Accus. & Gen. τῶν πλεονεκτούντων ἐμοῦ, id plus habet quã nos. Isocrat. πλεονεκτῶ τῷ ἐφόδιον, plus cõmodorum habeo, Thucy. ¶ Genit. & Prepos. Plat. in Lachete, πλεονεκτεῖν τοῦ λόγου ἐν τοῖς πόνοις. ¶ Gen. & Dat. πλεονεκτεῖν τοῦτο τοῦ πλησίον, tantum lucrari ex oratione, quantum ex re. Plat. de Leg. ¶ Accus. Genit. & Dat. cum ἐκ. l. de Repub. ἐὰν ἑνὸς ἢ πάσῃ ἕξει τι ἰκανὸν πλεονεκτεῖν, medicus videtur quippiam plus habere in cibo & potu medico homine. ¶ Item fraudo, circumuenio, vi ago, rapaciter ago. πλεονεκτῶ τὸν πολίτην, Xenoph. li. 1 Pædiæ. ¶ Cum Accus. 2. Corinth. 7. ἵνα μὴ τινὰ πλεονεκτήσωμεν, nemine per auaritiam circumscripsimus.
Πλεονέκτης, ου, ὁ, fors melior, superiores partes, melior conditio, vulgò auantage, Xenoph. τὸ ἐν τοῖς πολεμίοις πλεονεκτεῖν τι. ¶ Pro maiore rerum copia & commoditate ponitur Demosth. & pro præcipuo legato. ¶ Item fraudatio, iniuria, apud Eundem. ¶ Dionys. Halicarn. pro victoria exulit. ¶ Pro lucro, Xenoph. νομίζω τοῦτο ἐμοὶ πλεονέκτημα, hoc ego nobis maximo lucro esse rum puto.
Πλεονεκτικὸς, pluris auidus, qui plus appetit. Aristot. ¶ Item violentus & tyrannus, Eidem. ¶ Πλεονεκτικώτατος, rapacissimus, alienique auidissimus, Xenoph.
Πλεονεκτόμαρος, ὁ, superatus.
Πλεονεξία, ας, ἡ, plus habendi acquirendique pertinacia, in modica, vitium eius qui in omnibus præcipuum quippiam habere vult, Xenophon, πλεονεξίαν ἔχειν πλεονεξίᾳ, ob plus habendi amorem. ¶ Πλεονεξία etiam præmeditatio, & præitanti ac meliori conditione, Isocr. in Nicocl.
Πλεόνως, nimis.
Πλέος, ου, plenus, Sophocl. πλέα ἔπη πλεόνων, πλέως πλείοσι λόγοις plena sunt multa verba plena sunt multa stultitia.
Πλῆξις, animal quoddam: & sportula militaris stultitia.
Πλήμη, ης, ἡ, fine Πλῆμος, pulmonis vitium. ¶ Πλήμη τοῦ πνεύμονος, pulmonarius Celsus. ¶ Πλήμη μυελοῦ, ὀστοῦ, pulmoni similis. ¶ Πλήμος, vel πλήμμη, ης, ἡ, e pulmone labore, Hipp. 2. de morb.
Πλήμων, pulmo, Arist. in Pace. ¶ Πλήμονα ἀκρῶν, Strab. locus in mari contiguus terræ & aqua inaccessus nauibus.
Πλήν, ὁ, ἡ, τὸ πλείονος, magis, plus, Herodot. πλὴν τούτου, amplius eo. ¶ Πλήν, præterea, præterquam, sed, tamen, at, verum, ceterum, quanquam, quamquam, quamuis, quamuis tamen, quamquam tamen, quamquam vero, quamquam tamen vero, quamquam tamen, quamquam vero tamen, quamquam tamen vero tamen, quamquam tamen vero tamen, quamquam tamen

præterquã, præterquã quòd, excepto quòd, Aristoph. in Plut. ὁ δὲ θεὸς ἄλλος πλὴν ἐμοῦ, non est alius nisi ego. πλὴν ὀλίγων, nisi pauci, Thucyd. Plat. lib. 1. de Republ. πλὴν γ' ὅσοι, &c. nisi fortè, præterquàm fortasse. ¶ Πλὴν cum Gen. vt πλὴν λήξεως ὀλίγου, πλὴν ἐτῶν, &c. ¶ Πλὴν interponitur Dativis, vel Accus. Aristoph. ἀλλ' ἢ σὲ γε πλὴν τοῖς μαθηταῖς τὸ λίχνε. ¶ Πλὴν cum Participio. πλὴν μὴ ὄντα τοῦ ζῆν, modò ne viuum seruent, Plat. de Leg. ¶ Πλὴν, pro sed, tamen, verum, veruntamen, cæterùm, tantùm, sed tãtùm. πλὴν δὲ καὶ, vbi ἄλλα ἢ, Aristoph. ¶ Πλὴν pro ἀλλὰ, i. sine, Aristoph. Comm. in Plut.

Πλὴν ἀλλὰ, nisi quod, nihilominus, attamẽ, tamẽtsi, sed tamen. Lucian. πλὴν ἀλλ' εἰ μή τι ἄρα τοῦ ὑφίσεως, attamen si quid tale suscipis.

Πλὴν ἀλλὰ ἢ, præterquam.

Πλὴν εἰ μή, nisi si, Plat. de Leg. πλὴν εἰ μὴ λάθῃ.

Πλὴν εἰ μή, pro dum modò, 3. Reg. 8. πλὴν ἐπιστρέψωσι τὴν καρδίαν, πλὴν εἰ τὸν ἀνδρὰ ἀπολέσωσι τὰς ὁδοὺς αὐτῶν, non auferetur abs te vir, modo seruauerint vias suas. ¶ Et pro nisi, πλὴν εἰ μὴ ἐπιζήλῳ, nisi exierit, Aristot. lib. 3. Anim.

Πλὴν εἰ, nisi si, Demosth. πλὴν εἰ μὴ pro eodem.

Πλὴν ὅτι, præterquàm in, Arist. lib. 4. Ethic. c. 6.

Πλὴν ὅτι ψιλοῦ, Sophocl. 3. πλὴν ὀλίγου.

Πλὴν ἢ, præterquã, Plat. in Apol. ἅπαξ πλὴν, πλὴν ἢ τῷ θεῷ. ¶ Πλὴν τοῦ, nisi vt, Demosth.

Πλὴν ὡς, præterquàm, modò non, Aristoph.

Πλὴν ὅσον, nisi quod, Nax. in Orat. ¶ Pro quatenus, Plat. de Leg. vel aliter quàm.

Πλὴν ὡς, nisi quòd, præterquã quòd, Arist. πρ.

Πλὴν ὡς ἔμοιγε, etsi non similiter, Aegyrop.

Πλανοδία, error, deuium iter Cicer. Hesych.

Πλάξ, stimulus quo boues punguntur.

Πλάξ τῶν ἵππων, eques, equorum stimulator.

Πλάξις, ἡ, percussio, pulsatio, percussus.

Πλάρης, ὁ, ἡ, plenus, perfectus, repletus.

Πλήθω, impleor, Hippocr. lib. 2. Aphorism. πλήθεται πλησμονῆς πολλῆς, facilius est impleri potu, quàm cibo. ¶ Πλήθω etiã pro perfici, i. πληρῶθῃ, Matth. 1. ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου, vt impleretur siue perficeretur quod dictum erat à Domino.

Πληροφορία, ἡ, plena rei inuestigatæ perceptio, ex qua fides fit rei compertæ, certitudo, certa persuasio. Coloss. 2. πᾶς πλοῦτος τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως, ad omnẽ opulentiã certò persuasæ intelligentiæ. ¶ Πληροφόρημα, idem. ¶ Πληροφορῶ, plenè comprobo, certã rei alicuius fidẽ facio, Timoch. vlt. ἵ γε πολλοὺς διαλελεγμένος, ἃ διανοίας τὸν πληροφορῶν, ministerii tui plenam fidem facito. ¶ Πληροφορέω verò est, certioror vt pro certior fio, compertum & exploratũ habeo, Isocr. Trapez. ἐμὲ πολὺν ἀκούοντα ἔσχεν πληροφορῆσαι, καθὼς ἐκέκτητο, cum comperisset & pro certò scireret, negasse me multis audientibus, quicquã possidere. ¶ Videtur Rob. Cõstantino hæc vox πληροφορία cum suis deriuatis scribenda per ω in antepenultimã, vt πληροφορία, ὥστε τὸ φαρμάκου, cõperire, deprehendere.

Πληρόω, impleo, satio, perficio, Plat. in Timæo, ὡς ὄγκῳ πλείστῳ αὐτὸ πλῆσαι ἐπιφανὲς πλῆθος τόπου, absoluto perfectoque numero, absolutum perfectumque annũ vocãt. πλῆσαι τὸν ἐνιαυτὸν, supplemẽtum classi prẽbere, classiarios militares imponere, Demoth. ἡ τῶν πολλῶν πλήρωσις τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπορίαν ἡ τῶν ἐπὶ τῶν ἔργων ἐπιλογὴ ἀπορίαν ποιεῖ.

Πλήρωμα, ατος, τὸ, idem quod πλήρωσις. expletio Cic. plenitudo Plin. plenitas Vitruu. iusta plenitudo, Aristot. Politic. 3. πλήρωμα ἄνευ πλήθους πόλεως οὐδὲν ἔστιν πόλις, pauciores quàm vt possint implere iustum numerum ciuitatis. ¶ Πλήρωμα, etiam supplementum, id quod suppletur vt perfecta quantitas iustúsue numerus fiat additamẽto, Rom. 11. ἕως ἂν τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ, vsq; dum gentium supplementum introieriti. εἰς πλήρωμα τῶν, ad naues implendas. Æschin.

Πλήρωσις, εως, ἡ, q. impletio, plenitudo Plin. plenitas Vitruu. Plat. πλήρωσις ὑγρότητος ἀκρατοῦς ἐμφύσησις, materiam implendæ libidinis suggerere: suppeditare quibus impleantur libidines. ¶ Item perfectio atque absolutio.

Πληρωτής, οῦ, ὁ, perfector Cic. ¶ Demosth. vocat πληρωτὰς, eos qui vendunt collectionem fructuum, vel indictionalem coactionem, siue qui aut sortitione aut emptione illam apperebant.

Πλήρωτικός, implens, explens, repleus.

Πλησίος, propè. πλησίον.

Πλησιάζω, ἀπροπίνquo, ἐπροπίnquo, propè accedo, admoueor, Dat. iung. Lucian. τοῖς θεοῖς πλησιάζειν τὴν ἀρετήν, Plut. in Thes. πλησιάζειν τὰ πλησίον, cum Pasiphaë cõcumbens. ¶ Πλησιάζω, adeo familiariter, Isocr. μᾶλλον ἐπλησίαζον ἀλλήλοις, vt ita qui tecũ conuersentur sis affabilis. πλησιάζειν ἐξ ἐναντίας τοῖς ἐναντίοις, proximè ad aliquid accedere, Plat. Epist. 7.

Πλησιαίτερος, propius. Xenoph.

Πλησίαλος, ος, ὁ, maritimus. ἁλίπλαγκτος, Posidon. apud Athen. ἅλιος καὶ πλησίαλος.

Πλησμονή, ἡ, coitus, initus, accessus, Suidas. Poll. hanc vocem non admittit.

Πλησταίνω, maxillas implens.

Πλησίστιος, propior.

Πλησίον, prope, secus, cominus, in vicino, in propinquo, Genit. Xeno. πλησίον γίγνεσθαι τῶν λόγων, propè ad aliquid accedere. ¶ Πλησίον ἐστὶ τοῦ ἰδεῖν, est vt soluatur, Galen. lib. 1. ad Glauc. ¶ Accipit πλησίον Scripturã, pro quouis alio homine præter loquentem.

Πλησιόχωρος, ὁ, finitimus, vicinus, accola.

Πλήσιος, ὁ, propinquus.

Πλησίστιος, ventus velis implens. Odyss. λ. ¶ Transfertur etiam dicitur cui omnia prospera contingũt, Plutarc. in Catone, πλησίστιος τοῖς πράγμασιν ἐπὶ τὸν πόλεμον φερόμενος, cum in bellum passis velis ferretur.

Πλησμονή, ἡ, dies plenilunii, Suid.

Πλησμονή, plenitudo Plin. plenitas Vitru. satietas, Aristot. πλησμονῆς λαμβάνειν, siue ἀναπλήσεως, pregnantem fieri, concipere atque impleri.

Πλήσμιος, plenitudo, inundatio. πλησμιώσεις.

Πλησμονή, ης, ἡ, res gulosa, satietas. τῆς ὑδρίας τὸ πλήσμιον, voluptatis satietas, Plut. in Galba.

Πλησμονώδης, fastidiosus, saturitatem inuehens.

Πλησμονίως, Aduerb. saturatè, ad satturitatẽ. Gal.

Πλησμονή, ἡ, satietas, saturitas, plenitudo, expletio, πλησμονὴ ἐν γυμνασίοις, Isocr. πλησμονὴ τῶν ὄντων, omnium rerum satietas est.

Πλήσσω, idem quod πλήττω.

Πλησσαγλάσσης, ἡ πλησσαγλώσσις, licitatores Græci vocãt, teste Hermol. l. 9. Plin. in vltimis annotationib⁹. Meli⁹ per ſ in prima scribitur.

Πλάστιγξ, ferula. πλάστιγξ, apud Hippocr.

Πλάστης, vicinus, πλάστακες, Hesych.

Πλάστης, ου, ὁ, clauus, gubernaculum, Sophocl.

Πλάσσω, ττω, ξω, percutio, illido, vulnero, ferio, cædo, vexo, Act. Accus. πλάσσειν εἰς ἄκανθαν, Nax. in Orat.

Πλάγιος, ἡ, ον, partes corporis inter inguina & femur. Vnde ἀκρωτηριάσαι τὸν ὀλίγον ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν πλάγιον, permadebãt. Hom. & ἀμφὶ πλάγιον ἕλκεσθαι, apud Sophocl. Quandam alii à πλάζ deducere malunt, vt gradum significet. Vide Πλάξ.

Πλάγιος, gradus, passus, saltus, Interp. Aristoph.

Πλάγιος, ου, ὁ, laterum coctio, figulina, Nazar. πλάγιος καὶ πλινθουργία, idem. ¶ Πλινθουργεῖον, τὸ, locus vbi formãtur lateres, Poll. vulgò *tuilleri*.

Πλινθόω, laceres compono, Lucian. Χαλκὸν ἢ πλινθεύσας, cælo spatia. τὰ πλινθεύματα καθεψόμενα, lateres duco ex terra. Herodot.

Πλινθεῖον, ου, τὸ, lateres, Aristoph. ¶ Item, confectio laterum. Vnde Πλινθοποιὸς, qui coquit lateres ad inaugurandã ciuitatem, Plutarch. in Romul.

Πλινθεία, tectum quam opere latericio.

Πλινθεῖος, ου, ὁ, laterarius.

Πλινθίον, ου, τὸ, laterculus, & quadrum siue quadrata figura. vt abaci siue latrunculariæ tabellæ Senecæ, i. qua latrunculis luditur, Poll. Plinio & Later. πλινθίον πλινθίου. laterem laterem. vide Erasm. in Prouerb. ¶ Πλινθεῖα, Aristoph. de genere quodam tormenti.

Πλινθοποιία, ἡ, confectio laterum. Vnde Πλινθοποιὸς apud Pollu. & Πλινθοπλάστης, qui coquit & conficit lateres.

Πλινθουργός, ὁ, q. lateriger, bajulus laterum.

Πλινθώδης, ες, à lateribus coctilibus fabricatus.

Πλινθωτὸς, ὁ, ἡ, quadrangulus ad modum laterii.

Πλίξ, ικος, gressus. vade apud Sophocl. ἀμφιπλίξ, τὸ ἐκ δύο πόλεων. Comment. Aristoph. in Achar. ¶ Altis etiam spariũ inter pollicem & medium digitum. i. dodrans, Suid.

Πλίνθω, greſſus glomero, tollutim incedo, ὀρθοπλίνθειν.

Πλάμων, vel Πλαγκτὸς, pro πλάνης, per syncopen.

Πλαστὴς ζήνωνος, author nauigationis, Epigr.

Πλοιάριον, ου, τὸ, nauicula, nauigiolum. ¶ Et calceamenti genus, apud Aristoph. & Poll.

Πλοΐζω, nauigare, Polyb. ¶ Est & Suid. τὸ πλοΐσιον ποιῶ, iter facere: quia πλοῖς etiam ὁδὸς.

Πλοΐσιος, & Πλώιμος, nauigabilis.

Πλοῖον, ου, τὸ, nauigium, nauis. Plat. in Epist. πλοῖα τοῖς μακροῖς, ἃ δὲ ἡμῖν ἄλλοθι, ei mer.

Πλοκαμὶς, ίδος, ἡ, cæsaries, capillorum nodus, habens capillos obtorcos.

Πλέγμα, τὸ, textum Virgil. Theophr. de hist. lib. 4 cap. 11. ὁ ἐχῖνος ἐκφέρει τὰ πλέγματα, Plin. lib. 21. cap. 18. vtile ad vitilia, & ad vitilium nexus.

Πλόκαμος, ου, ὁ, longus crinis, cincinnus, cæsaries, coma, cinnus, cirrus, Apoll. 2. κεῖρε ἰὼν πλοκάμους γαίῃδε, cincinnis gaudẽs. ¶ Nõ nunquam & apud poetas πλόκαμοι, fumos, q. circumuolutiones, significant, Poll. ¶ Apud Galen. li. 3. ὑγιεινῶν, calathorum plexus πλόκαμοι dicuntur, vt vertit Linacer.

Πλοκαμώδης, crispus, cirratus.

Πλοκαμώδης, coma, Lascar. in Epigr.

Πλοκή, ῆς, ἡ, implicatio Cic. plicatura Plin. nexus, flexus, textus, textura, dolus. ἐμπλέκειν πλοκὰς, intexere dolos. Eurip. πλοκὴ περιχρῶν, 1. Peter. 3. plicatura nexúsque capillorũ. κεφαλῆς πλοκαὶ, argutiarum perplexitates, Nazanz.

Πλόκιμος, textilis, Theophr. hist. lib. 4. cap. 12.

Πλόκιον, ου, τὸ, ornamentum, coma, trica, inauris, genus monilis, implexum, obliquum.

Πλόκος, ου, ὁ, cirrus, coma plexilis, Sophocl.

Πλοκὴ, ἡ, inficio.

Πλόμος, ου, verba seu herba, φλόμος, Dioscor.

Πλόος, πλοῦς, nauigatio, nautica expeditio, cursus nauis, traiectus. μέχρι πλοῦ ἥξουσι, ante nauigationem confectam, Thucyd. ¶ Item iter, via, πλοῦς. Nicand. & Antimacho, ὑλήεν τε πλόον, in via nemorosa.

Πλουδυχία, ἡ, sanitatis opulentia.

Πλουτέω, abundo, Aphrod. lib. 2. Probl.

Πλούσιος, ἡ, ον, diues, q. πολὺν ἔχων, opulentus.

Πλουσιοπάροχος, munificus. Hesych.

Πλουσίως, abundè opulenter Liu.

Πλουτολογία, commentatio diuescendi, philosophia ac studium, cuius bonorum & malorum fines sunt diuitiæ & paupertas.

Πλούσιος, ὁ, diues, Eupolidi.

Πλουτεὺς, Pluto, ἄδης.

Πλουτιστὴς, ὁ, ditor, locupletor, diues euado, diues sum Aristoph. Comm. in Pluto. ¶ Gen. Liban. πλουτιστὴς ἀνθρώπου. Accus. πλουτιστὴν τὸν θεὸν ποιῶ, diuinitate locupletor. Nax.

Dat. πλουτῶ τινὶ σῶν τινων rebus diteſco, Xen. πλουτῶ ἐξ ὑμῶν, Demoſth. Aphr. lib. 2. Probl. πλουτῶν ὑφ' ὑμῶν σώμασι, creſcunt in corpus.

Πλουτηρός, ἡ, τὸ, quæſtuoſum. πλουτηρὸν ἔργον, Xenoph. in Oecon. via & modus rei augendæ.

Πλουτιζόμενος, ὑπὸ τινος, dito, Actiu. Accuſ.

Πλουτόκλινος, per diuites, habito diuitiarum reſpectu. πλουτόκλινοι δ' ἀρχεῖν ἄλλων αἰεὶ δίκη τόδ' ἀξιοῦσιν, decent opulẽtos & optimos eligere magiſtratus, Ariſtot. lib. 2. Polit. cap. 9.

Πλουτοδότωρ, ορος, ὁ, vel πλουτοδότης, ου, ὁ, diuitiarum dator, Heſiod. ¶ Πλουτοδότειρα, ης, ἡ, datrix opum.

Πλουτοκρατικός, ἡ, principatus ex cenſu, quum ditiores adminiſtrant Rempublicam, Xenop.

Πλουτοποιός, ὁ, ἡ, quæſtuoſum.

Πλουτοποιός, ὁ, ἡ, diuitiarum effector.

Πλοῦτος, ου, ὁ, diuitiæ. θεὸς πλοῦτος, Demoſth.

Πλούτωνεύς, Pluto deus, ὁ ἕδης, Lucian.

Πλύστρον, τὸ, inſtrumentum quo purgatur tritícum, Suid.

Πλόκαμος, ου, ὁ, coma quam veteres alebant, & diis conſecrabant, 2. Argon. πλόκαμοι βοτρύοειδες, i. capilli intorti & cincinni. ¶ Ἰτέα πλόκαμοι videntur ab Antipatro lib. 1. Epigr. vocari cirri in polypo piſce, qui inſtar capillamentorũ & flagellorũ ſunt, & in quib' cauernoſæ concauitates, i. acetabula, ſunt.

Πλόμα, τὸ, Poll. lotura Plin.

Πλυνίσκω, τὸ πλυνῶ, lauo.

Πλυνεύς, fullo, ὁ πλύνων.

Πλυνός, ὁ, balneũ, piſcina, labrum, peluis, vas vel locus lauandis rebus aptus, Odyſſ. ζ.

Πλυντήρια, feſtum quoddam Athenienſ. Xenoph. Omiſſ.

Πλυτικός, ἡ, ὸν, pelluuit aqua.

Πλυτρεῖα, τὰ, merces balneatoris.

Πλυτὴς γῆ, terra quæ eſt ad abſtergendũ maculas vſui, Theophr. li. 2. ca. 5. de cauſ. plant.

Πλυτίζω, μέλλω, ὑγρῷ, lauo, Ariſtoph. in πλ. 2 3 πλυτίζ καθαι. ¶ Item conuicior, Poll. Chryſ. ἐμοιχείας οὐ πάνυ ἐπλυνάς κακηδείας, infinitis te contumeliis affecerunt.

Πλυτρεύω, locura, lotio, Heſych. πλύσις.

Πλύσις, ὁ, lotura Plin.

Πλυτικὸν, τὸ, Ariſtoph. Comm. in Pace, poculi genus.

Πλυτός, abluendum, lauandum.

Πλύτης, fullo. Vide Etym. apud Pollu. πλύνω τὸ πλυνεῖον, καὶ πλυνεύς.

Πλυτικός, ἡ, alueus.

Πλῶ, appropinquo.

Πλώς, ὁ, ἡ, auis genus natatilis, Suid.

Πλώζω, nauigo. Etym.

Πλωϊάδες, περίλαμπρον, imbriferæ nubes, & quæ crebrò circunferuntur.

Πλωΐδες, aues quædã natatiles, Apoll. Rhod.

Πλωΐζω, nauibus vehor.

Πλωΐζω, idem. Heſiod.

Πλώϊμος, ὁ, ἡ, nauigabilis Liu. peritus nauigádi.

Πλώων, ὠσα, ὸν, natans, Lucian.

Πλώσωνται, euecti in curſum tenentes.

Πλώσιμος, nauigabilis, διαβατός.

Πλῶτα, anguilla in Sicilia, ſluuiæ Plin.

Πλῶτες, piſces mugiles dicti, i. κέφαλοι, Athen. ſ.

Πλωτήρ, ῆρος, ὁ, q. nauigator, nauta, Muſæo.

Πλωτηρεσιάδης, ὁ, nauicularius.

Πλωτός, ὸν, nauigabilis. πλωτὸς πλοῦς, mare nauigabile, Philoni de mundo. ¶ Item natatilis & aquatilis. τὰ πλωτὰ ζῶα, beſtiæ aquatiles, ibidem.

Πλώτωρ, ορος, ὁ, q. nauigator, in Epigr.

Πλώω, nauigo, Homer. ὁ δ' ἐπλώιζεν, nauigauit.

Π N

Πνεῖον, ſpiro. ὀδὸν ἀμβρόσιον μύρα πνείουσαν, ſuauiſſimè fragrantẽ. ¶ Gen. 5. Epigr. πνέων ἔρωτα βυζάλωτος. ¶ Act. 17. Ε. μέγα πνέοντες ἀνδροφονίας, ſpirantes.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, ſpiritus, ventus, aura, flatus, flamen, productio ſpiritus ſeu continuatio, anima, animus, Ariſtot. de mund. πνεῦμα ἀθρόον πολλὰ καὶ πολλὰ μέρη ἔχον καὶ ἀδρόν. ὅτε πνεῦμα ἀπὸ πνεῦμα λάβῃται, ventus nihil aliud eſt quàm aer multus fluctuans & coactus, qui etiã ſpiritus appellatur.

Πνεῦμα, τὸ, vitalia, præcordia. Diocl. or. Sicul.

Πνεῦμα, ατος, τὸ, vitalia, præcordia. Diocl. or. Sicul. Hipp. ¶ Item difficultas ſpirandi. πνεύματα, Hipp.

Πνευματόω, ſpiritu plenus. Etym.

Πνευματικός, ἡ, ὸν, ſpiritualis. ὄξος πνευματικόν, ſpiritualis habitus, Phil. de mund. ¶ Eſt & pulmonis inflammatione laborans: Pulmonarius Colum. πνευμονικὸν διαβάτης, inflationes, Dioſc. lib. 3. cap. 92.

Πνευματώδης, ventoſus ramex, quum cæca teſtes ſpiritus in ſcroto colligitur.

Πνευματομαχέω, cum Spiritu ſancto pugnãs, Cánon. 1. concilii Conſtant. & Theophilacte.

Πνευματοποιέω, in ſpiritum verto.

Πνευματόω, inflor. πνευματοῦμαι, verticur in ſpiritum, ſpirafcit, Gal. li. 3 cap. 3 de gen. Anim. (Ariſtot.

Πνευματοφορέω, ſpiritu portari.

Πνευματοφορέω, ſpiritu lymphatus, afflatus.

Πνευματώδης, ες, ἡ, ὸν, flabilis, animabilis ſpiritibuſque naturæ Cicer. ¶ Item difficultes ſpirans, Hippocrat.

Πνευματώσις, ἡ, inflatio, flatuoſa elatio.

Πνεύμων, ονος, ὁ, inflationem pariens, flatus gignens. Athen. li. 9. de rapo loquens.

Πνευμονικὸς τόπος, inſtrumenta quæ ſpiritui inſeruiunt, quæ & ἐμπνευστικὰ dicuntur, ἢ πνεύμονες πεφύκασι.

Πνευμονικὸς, idem quod Πνευμονικός.

Πνευμονίς, pulmonis fibræ.

Πνευμονικὸς τόπος, locus pulmoni conſtitutus.

Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo, πνεύμονες, Galen πνεύμονες ἀνελκύσεως, pulmo marinus, fruticis magis natura quàm piſcis refert, Dioſc. li. 2. cap. 38.

Πνεῦσις ἀέρος, ſpiratio aeris, Nazian.

Πνευστιάω, ſpirandi laboro difficultate, anhelo. πνευστιῶν, in Epigr. ſpirãs.

Πνεύστιμος, ἡ, ὸν, & Πνευστικός, ἡ, ὸν, & iliad. C. μέγα πνευστικὸν κῦμα, Accuſ. id. & Xenoph. 7. hiſtor. ἀνεμῶν πνευστικῶν, ferocẽ. ¶ Genitiuo, lib. 2. Epigr. πνευστικοῦ πνεύματος, olere fecit hircum.

Πνιγαλέος, & Πνιγαλεόεις, εσσα, εν, idem quod Φθειρίασις, i. malum vbi aliquis noctu ſe grandi mole opprimi, inuadique ab alio credit & quodammodo ſuffocari.

Πνιγέα, ας, ἡ, vaporarium, Galen. de Cauſ. morb.

Πνιγεύς, ῆος, ὁ, laqueus, reſtis, ſtrangulatio.

Πνιγευτήριον, ὁ, furnus, fornax & vas in quo extinguuntur prunæ, caminus, Ariſtoph. in Neb.

Πνιγηρός, ὸν, quaſi ſuffocationem vel ſtrangulatum afferens, & æſtuoſus, ἡμέρα πνιγηρὸν οὖσα, ſeruens, æſtu moleſtus. πνιγηρὸς οἰκίσκος, hibracula eſtu grauia & anguſta, Plu. in Peri.

Πνῖγμός, ὁ, ſuffocatio, ſtrangulatio, ſuppreſſio.

Πνῖγος, ους, τὸ, æſtus, incendium, ſuffocatio, oppreſſio. πνῖγος ἔστω, in æſtu, Plat. de Leg. æſtiuo die Cicer. ¶ Pro vaſe in quo carbones ſuffocãtur, accipit Ariſtot. ἀφεῖ τὸν πνῖγα τὸ ἀνθρακεῖον. Πνῖγος, Ariſtoph. Interp. pro genere quodam ὀψαρίου. ¶ Πνῖγος apud Suid. πυρὸς ξύσιμον.

Πνῖγω, ξω, ξα, ξω, ξθην, ξα, ſuffoco, ſtrãgulo, enèco. Accuſat. Lucian. ὑπὸ μελαίνης με πνίγει νὺξ ἐγκαθ', i. quod me malè habet, quod me torquet & angit, Ariſtop. πνίγομαι μὲν τὰ ἀπὸ τοῦ χρόνου, æſtuabant mihi extra angebar & æſtuabam.

Πνιγώδης, ες, ἡ, ὸν, æſtuoſus, ſtrangulans. ὁ ἀὴρ πνιγώδης ἢ ἀπνευστώδης, æſtu aere æſtuoſo & balneo. Gal. li. 1. ad Glauc.

Πνικτός, ὁ, ſuffocans, præfocatus, Athen.

Πνιξ, γος, ἡ, πνιγμός, πνῖγος, ſuffocatio. Et mulierum morbus ex vteri ſuffocatione, ὑστερικὴ πνῖξ dicitur apud Dioſcor.

Πνοή, ἡ, ὁ, ſpiritus, flatus, Ariſtoph. tibiarum flatus. ¶ Πνοιὴ, ἡ, ἁ, idem, Pindar.

Πνοιάτης, ου, ὁ, velox, πνοιᾷ.

Πνοιή, ſpiritus, ſonus.

Πνύξ, ὁ, ἡ, conſilii locus Athenis, concio.

Πνυκόστομος, ſtumilus populáris, Poll.

Πνυξίτης πάγος, idem quod πάγος Ἀρείου. Æſchin.

Πνυτός, ὁ, ἡ, prudens, ἐπὶ πνυτὸν ἔρχεσθαι, prudẽs fieri. πνυτὸς, ſpiro. Vnde πνύτο ſpirabat, intelligebat. πνυτοφόρος, prudẽs, ἐπὶ πνυτοφόρῳ πυθέσθαι, diuinarum rerũ peritiſſimos, Plut. in Num.

Π O

Ποά, ας, herba. Theophr. li. 7. ca. 9. hiſt. plant.

Ποάγρια, ων, τὰ, herbulæ.

Ποαγρός, ἡ, ὸν, noxiarum herbarum emulſio: Latioris runcatio, Theophr. lib. 5 cap. 25. de cauſ. plant.

Ποάρτης, ου, ὁ, mercenaria in agro runcatrix.

Ποάσπερος, ον, ὁ, ſimile, χαμαιπίτυος Polluci.

Ποάτης, ου, ὁ, qui mollibus eſt pedibus & delicatis, apud Themiſt. fortè leg. ποδάτης.

Ποδάγρα, & ποδαγρέη, ας, ἡ, pedica, tendicula, λύκος in Comm. Ariſtoph. in Plut. pro morbo illo articulari, qui circa pedes oritur.

Ποδάγρα, vel ποδαγρέη, Dioſc. podagra laborum podagricè, Dioni, ἀγρίως ποδαγρῶντα, Ποδάγρευτος, & Ποδαγρικὸς, podagra laborans, podagroſus Plaut. podager Claud.

Ποδαγρέω, qui laborat podagra, in Epigr.

Ποδακάστη, ἡ, vinculum in arcu, Poll.

Ποδαλγὴς, ἐς, ὁ, ἡ, pedibus æger.

Ποδαλγία, ας, ἡ, dolor pedum.

Ποδαλγικὸς, podagrici, Dioſc. lib. 3 cap. 150.

Ποδάνιπτος, velox, ποδάνιπτος.

Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, pelluuium, Ariſt. lib. 1. Polit. cap. 8.

Ποδανιπτὴρ, ῆρος, ὁ, peluis.

Ποδανιπτήρ, ῆρος, ὁ, aqua ad abluendum pedes, Odyſſ. τ.

Ποδαπόω, ῶ, i. labor, è medio cedo.

Ποδαπός, ὸν, cuias, qualis, Ariſt. νῦν δ' ἐρώμεθ' ὑμᾶς ποδαπὸν τὸ θηρίον, quẽnã ferã, ſeu cuiatea?

Ποδαρίκη, q. ποδαλγία, Ariſtoph. Interpr.

Ποδάρκης, ους, ὁ, pedibus valens, celer, Iliad. ά, ποδάρκεος δῖος Ἀχιλλεύς. Ποδάρκης, idem.

Ποδάριον, Poll. idem quod Πόδια.

Πόδαι, rudentes, i. funes nautici quibus velum vtrinque, vel ad prorã & puppim alligatur, vel quibus antennæ transferuntur, Ariſtop. Equitib. ἀφεῖσαν ἡμῖν τὰς πόδας σκοτεί. ¶ Πόδες ſimi, Hom. extrema & infima ídq; motis pars, quod & nos pedem montis dicimus.

Πόδιον, podia, pes nauis Lucian. funis veli inferior, qui & ποῖς dicitur Bayf. ¶ Ἰτέα membrũ virile, Interp. Thuc. ¶ Πόδιον ἀκτῆς, ſiue ποῖς ἀκτῆς, eſt petiolus ſiue pediculus dependens ex vtribus è pellibus: quã liquor infunditur & effunditur ſoluto vinculo, quod pro obturamento eſt, Herodot. in Clio. ¶ Πόδιον, trãſlatè ponitur pro figura in anguſtum deſinente. Eidem in Vrania. ¶ Ποδίσκοι apud Theocr. calceamenti ruſtici genus, perones.

Πόδηγέω, μ. ἥσω, ῶ, ν. ἠγέω, duco, deduco, dirigo, Actiu. Accuſ. Phil. de mund. ¶ Πόδηγέω, ῶ, ν. ἠγέω, idem. Plat. Epiſt. 7. ἀνὴρ ἡγεῖται τῆς ἀξιώσεως πόδηγός, abſque duce ſe dirigere.

Πόδηγος, q. oblongus tractus, Lyſiæ.

Πόδηγός, ὁ, dux, ποδήγεσκε, in Epigr.

Πόδιλον ἐπάκτιον, ὁ, ἡ, talaris, ad talos protenſus.

Ποδόκαμος, ου, ὁ, ἡ, velox, ποδώκης, Iliad. ί.

Ποδήρης, ες, ὁ, ἡ, tunica talaris, veſtis ad pedes vſque demiſſa, poteris Apuleio εἰς ποδήρη χιτῶνας, Lucian. ποδήρης πώγων κρύπτων, barba ad talos vſque promiſſa dependet, Plutarch.

Πόδης, pedes, contractum ex πόδες.

Πόδια, τὰ, ſoccoli lanei, vdones Martiali, vel odones Vlp. atque impilia, Theophr. hiſtor. li. 7. cap 13.

Ποδίζω, pede ſe circumuoluere.

Ποδιαῖος, ὁ, ἡ, menſura pedis. τὸ ποδιαῖον τρίγωνον, pedaneus triangulus, Theophraſt de cauſ. plant. lib. 6. cap. 2.

Ποδίζω, μ. ἰσω, ν. ιξω, ligo pedes, melior pedibus, Accuſ. ¶ Ποδίζει, pro ambulare videtur accipere Suid. in dictione Ἐμπεσών.

Ποδίζων, pedibus plaudentem, in Epigr.

Ποδίσκος, ὁ, pediculus, petiolus vel pedunculus,

Aristot. ἀτρεκεῖ τὰ ποσὰ ἐχόμενα μικρά.

Πεδιμαῖος, dimensio pedibus facta.

Πεδῆ, ἡ, Ioseph. de Antiq. lebetes, cacabi.

Πεδίτις pro πεδικὸς pedib', Hesiod. ἅλμα πεδίτιν.

Πεδοβαμονεύς, laquei genus, & instrumentum quo nexi vinciebantur, quasi πεδοβαμονεύς, cippus Latine dicitur, lignea solea Cic. de Inuent.

Πεδοκρατὴς, ὁ, ἡ, planus pedum, apud Strab.

Πεδόν, τὸ, & Πεδόνη, ἡ, pellunium.

Πεδὸς πομπή, pedestris pompa, Polluci.

Πεδοτρόκα, ὁ, genus laquei ad capiendos ceruos & apros, Xenoph. in Cynege. ¶Item instrumentum medicum, quo artus luxati reponuntur, Poll.

Πεδόω, ὦ, pedatus, pedibus præditus.

Πεδοῦχος, gubernaculum tenens, πεδοῦχον Poll.

Πεδώκης, ους, pedum velocitas, ἡ ἀπὸ ποδῶν ταχύτης, Xenoph. ¶Πεδώκεια, idem, Anacreont.

Πεδώκεστος, pernicissimus, Apoll. Rhod.

Πεδώκης, ους, ὁ, ἡ, & Πεδώκις, velox, Iliad. ε.

Πεδωτὴ, ἡ, veilis qua vtebantur in sacris Pandrosi.

Πεδωτὸν λίνον, Lycophr. vela dixit, quod pede, funis genere, tendantur pariter & colligantur.

Πεζάω, ὦ, τὸ πεζάειν, Attice, facio, Etym.

Πεζαγρεῖν, herbas legere, βοτανολογεῖν.

Πεζαγρεῖς, Hesych. victus ex herba.

Πεζεύω, ἡ πεζὸν ἀκριβῶν comedens, Suid.

Πεζήρεον, desidero, πεζηρέοντες, Homer.

Πεζήρετος, ὁ, ἡ, desiderabilis. Thucyd.

Πεζήρης, cum desiderio, Xenop. Rep. Lacedæm.

Πεῖαι, epotus, potus, haustus Gaz. lib. 4.

Πεῖθεν, vnde, vndenam, a quo, qui autem, quomodo, Plat. in Protag. πεῖθεν ὦ Σώκρατες φαίνῃ; Cicer. (teste Prisciano) quid tu, vnde tandē appares ô Socrates?

Πειθοεργὸς, pro πειθοῖ, ὁ, poeticum, li. 3. Epigr.

Πειθόμενος, ὁ, ἡ, desidero, requiro, vehemēter expeto, πειθόμενος ἀκούειν, Demosth.

Πεῖθος, ους, τὸ, desiderium, Odyss. δ.

Πεῖθος, ους, τὸ, idem.

Πεῖλαι, pro potare, in Epigr.

Πειλατικὸς, ἡ, ὸν, desideratio, Gaz. de Senect.

Πειλατὸς, gratus.

Πεῖν, vbi, quò, πεῖ, Odyss. ξ. πεῖσε τι πόλις; vbi tibi ciuitas? cuius est πεῖσε τὸ στόμα, in Epig. quo tendo? ¶Significat & aliquando Iliad. α, Νῦν πεῖσαι σέο κῆρ πεῖσεαι ὅππως κεν, siquando Iupiter dederit.

Πειθάνειρ, amatorius, Paulo Silentiario 4. Epigr. ¶Ἐπὶ ἔρωτι captus, Eidem lib. 6. Epig.

Πειθανίη, ἡ, ὠμενιορum frenum.

Πειθάνιρ, aspicere, in Epigr.

Πεῖθος, ους, τὸ, desiderium, ardor, amor, affectus, cupidò, in Epigr. πεῖθος ἔχω ἀδύτου, vehementi desiderio teneri, Xenoph. ¶Item pudendū, τὸ αἰδοῖον, priapus, Dioni in Caligula. ¶Item flos ἀείτιος, cuius duo sunt genera, Theoph. de hist. plant. lib. 6. ca. 7.

Πεῖ, quodammodo, Plat. de Leg. ¶Πεῖ, aliquò, alicubi, Aristoph. in Plut. α' τὸν ἀεὶ ἔμοιγε λοιδορεῖται πεῖ φοβήσεσθαι. ¶ Πεῖ interrogatiuum, pro quò, & vbi ponitur. πεῖ ἐστιν ὁ Αἰσχίνης πεῖ γῆς; quò terrarū Aristoph. ¶ Pro vbi. Eidem in Plut. Ν. ἔπειτ' ἀπὸ χρεῶν πεῖ μὲ πεφυγὼς ἔχ. πεῖς πολλοὺς; N. ἀεσώ. Ad. vis mecū tandē lūdere? Ver. vbi, inquit? Ad. ibi. ¶ Πεῖ δὴ ἡ πεῖσις, elegans phrasis, qua petimus quo quis tendat, & vnde veniat, Plat. in Phædo. ὁ πεῖα φαίνεται δὴ ἡ τοιαύτη; Παῦε πεῖα Σώκρατες, Horat. lib. 2. Serm. Satyra 4. *Vbi & quo Castius?*

Πεῖα, ᾶς, ἡ, quædā, infinitē. ¶Ἐπὶ herba, Callim.

Πεῖος, ἡ, ὸν, qualis, interrogatiues, Cyril.

Πειράζω, ἀπειράζω, πειρῶμαι, & Πειράομαι, ἀπειράομαι, facio, ago, cæro, cōficio, fingo, perpetro, exquiro, tracto, πειράζειν ἀγρόν, institum facere. Demosth. πειράζειν κλοπὰς, lucrari. Plutarch. πειρᾶν ἀγαθὰ, benefacere, Iocr. ¶ Πειράζειν, ducere, existimare. πεῖρα πλείονος ποιεῖσθαι, plaris facere, Demosth. πεῖρα ἐλάττονος ποιεῖσθαι, foc. parui ducere. ¶ Πεῖρα ἔχ, adoptare, ἐφ' ἑαυτῷ πεῖραν ἔχειν, sibi in filium adoptauit, Plutarch. Them. ¶ Πεῖραν ἔχ cū Præpositionibus, πεῖραν ἔχειν τινὸς, tibi indignor, Demosth. πεῖραν ἔχειν ἐπὶ τοῖς, magnam sibi potentiam cōparare. Herodia. Πεῖρα ὦ, ἐφ' ἑαυτῷ ἔχειν, vt Synes. veliφ ἑαυτῷ, vt Demosth. aliquid in potestatem suam redigere. εἰ ἐπὶ τοῦτο πλοτεύειν ἐπειδὴ πειράμεθα, Aristid. vti ex aduersitatibus se subiicientes. ¶ Πειράω, poetice. ἐπὶ μέγαν scribo, Aristot. de Bellerophonte. ἐπὶ οὗτος ἐπειδὴν ὑμᾶς πειρᾶται ἐπὶ τὴν ἀρετὴν ἐπὶ δόμους ἐπὶ πειρᾶται, Pindarus de Lacedæmoniis ecce mi, Plutarch in Lycurgo. ¶ Πειρᾶν ἐπὶ δῶμ, plucre, Laert. ¶ Πειρᾶσθαι ἐπὶ audientiam Cicer. Xenoph. Ἐπὶ δὲ ἐπὶ ἐπὶ μὴν φιλίαν πειρᾶσθαι, cum hoc amicitia cōtraho, Eide. ¶ Πειρᾶν χρῆσθαι, facere deum Otuid. & Senec. Aristot. Rhet. 3. ¶ Πειρᾶν cum Datiu. & Accusat. Demosth. πειρᾶν τινι τῶν ἀγαθῶν, pario tibi argentum. Eidē. ¶ Cum duobus Accusat. Athen. πειρᾶν τινὰ ἐπὶ τινὰ ἐπὶ Χρήματα, affecerunt multis incommodis. Aristoph. Accusat. & Infin. πειρᾶν ἐπὶ βλάπτειν, ἐπὶ visum tibi restituo. ¶ Πειρᾶν pro inducere loquentem facere. πειρᾶν λέγοντα, inducit Iquences, introducit, fingit, Plutarch. in Solone. ¶ Πειρᾶν & Πειρᾶσθαι cum Adverb. ἐπὶ benefacio confero. ¶ Πειρᾶν ἐπὶ πρὸς τινὰ ἐπὶ commodo afficio, affligo, Demosth. ἐπὶ pro vtilis sum, confero, Dioscor. πειρᾶν ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ, facit ad epilepticos. ¶ Πειρᾶν ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ tii pro πειρᾶσθαι. Aristot. Rhet. ἐπὶ πειρᾶν ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ τὸ πειρᾶν ἐπὶ μαλάσσεσθαι, hæc ipsa aut tūc ipsum fieri debent, aut post aliquando fiēt. ¶ Πειρᾶν, morari, ἐπὶ πειρᾶν, Basil. in Epistola. ἐπὶ πειρᾶσθαι πειρᾶσθαι ἐπὶ τὸ πειρᾶν, morabatur in vrbe tribus diebus.

Πειράω, pro πειρᾶν, herba. Herodot. ¶Item interrogatiuum pro ποῦ.

Πειρετὸς, ὁ, herbosus, frugifer, Iliad. ε.

Πεῖρημα, ατος, τὸ, actio, opus, poema, opus poeticū, figmentum. Quid ποίημα differat à πλάσμα, vide Aphthon.

Πειρήματα, τὰ, parua poema, Lucian.

Πειρητὴς, factio Cicer. conficiendi ratio, factura Plin. poesis, poetica descriptio. ¶Item adoptio, à πειρᾶσθαι pro adoptare. ¶Et Herodot. confectura vnguenti μύρου appellat.

Πειρητὸς, agendus. τὰ πειρητέα, facienda Cicer.

Πειρητὴς, οῦ, ὁ, poeta, fictor, conditor, factor, creator, author, carminum author Quint. ὁ ποιητὴς τῶν ἀπὸ κόσμου, seculorum author, Nazanz.

Πειρητικὴ, ἡς, ἡ, ars ipsa conscribendi poemata.

Πειρητικὸς, ἡ, ὸν, poeticus, efficax, effectiu', ad carmen aptus. ποιητικὸς λόγος, Hermog. ἡ ποιητικὴ τέχνη χρῆσις, mumific' circa pecunias, Aristot. Halicarn. de Areopagetico Isocr. ἡ ποιητικὴ μοῦσα ἔδει ἡ ἀκρόασις.

Πειρητὸς, adoptiuus, factitius. ποιητὴ πολίτης, ciui rate donati, lib. 3. Polit. Aristot. cap. 1.

Πειρήτρια, ας, ἡ, poetria.

Πειφαρμακεύω, herbis victitantes, Herodot.

Πειφάζω, rego, coperio, σκεπάζω.

Πειπαλαμώνιος, ὁ, ἡ, ὸν, variegatus, multicolor, vario amictu, apud Æschyl.

Πειπάλη, porticus Athenis, in qua Stoici philosophabantur, varia pictura sic dicta, Laert.

Πειπαλία, ας, ἡ, variatio Lin. varietas, varius color, maculæ, versutia, prudentia.

Πειπαλὶς, ίδος, ἡ, navis, varia Gaz. apud Aristot. li. 9. cap. 1.

Πειπαλόεις, ἐσσα, εν, equi diuerso colore varii, Euripid.

Πειπαλόεσσα ναῦς, apud Sophocl. nauis diuersis coloribus varie depicta.

Πειπαλόω, ὦ, ὠσω, vario, aeu pingo, distinguo, exorno, versute ago Accusf. Plat. de Leg. ἐπὶ τοῦτο ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ

Ποιότης, qualitate afficior, Aphr. in Probl.

Ποῖος, ᾱ, ον, quis, qualis, Xenoph. ποῖον ζῷον τοῦτο χρίνομεν, ὅταν ὁ χρότος φίλος; quod iugum, &c. ¶Ποῖ' ἄνω pro ποῖ, quasi ποῖ πού, vt Latinè, quis tandem, quisnam, qualis tandē. Plat. ποῖ' ἄττα φαίμεν γίγνεσθαι τοῖς τε καὶ ἀλλήλοις; qualia tandem? ¶Ποῖος oxytonū indefinitè capitur, pro aliquis, certus quidam. καὶ τὸ ποῖον, sui generis qualitate, Arist. in Polit.

Γ ῖσθ' ὅτι, interrogatiuū est κἀστὶ τὸ ποῖος, qualis, quis? Cic. Ifocr. ad Philip. ποῖος ποτ' ἔχει σοι δόξα, εἰ ἐπαινοῖς ἐνεδρεύειν ἀλλήλους; qualemnam? ¶Ποῖος τις autem ὁρίζουσι, idem est quod ποῖος, qualis sit: qualitatis particeps. ποιοί τινες εἶναι πεφύκασι αἱ ποιότητες, Arist. 1. Oecon. disciplinę iuuenes qualitate quadā afficiunt, & nonos habitus eis afferunt, Theophr. lib. 6. de caus. Αἱτίᾳ δ' ἐν, ἀνθρωπίνῳ ὕλῃ ποιοί τινα φυτικὰ γίγνεσθαι. certæ qualitatis esse, & ad hoc accōmodatę. ¶Ἄποιος τις, eximius, præstans, excellēs, Aristot. 7. Polit. ¶Ἄψυχός τις, animatus, affectus, recte animo affectꝰ, Eidē Rhet. 2. πολὺ γὰρ διαφέρει πρὸς πίστιν ποιόν τινα φαίνεσθαι τὸν λέγοντα, magni enim refert ad faciendam fidem, oratorem videri animo bene affectum esse.

Ποιός, proprie triticum, ὁ πυρός. Vnde Ποιολογεῖν, triticum colligere, quo vtitur Theocr. Idyl. 3. Vide Scholiast.

Ποιότης, ποιοῦ, qualitas, Hermo. & Trapez. ¶Item dispositio. Quintil. lib. 7. cap. 5.

Ποίωμα, ατος, qualitate afficio, tale vel tale reddo, Aphrod. lib. 1. Probl.

Ποιτύω, & Ποιτύνω, ministro, operor, satago, valde occupor. ὑδροφόρει, διακονεῖ, Iliad. ά.

Ποιτυτής, οῦ, ὁ, minister.

Πυγεῖον, τὸ, scrotum, testium inuolucrum, virgæ virilis caput, Nicand. Interpr.

Πυγάργος, animal quoddam apud Ælian.

Πυκάζειν, cum vehementi flatu, impetuosè, Nicand.

Πυκάζω, πυκάξω, πεπύκακα, terreo, propriè flatu ex ore vehementer emisso. ¶Euphorion simpliciter pro spiro dixit, ζεφύρου μέγα πυκάζαντος. ¶Πύκασμα, ατος, τὸ, sibilus, id est, vehemens spiritus emissio.

Πυκάλιμος, ος, ὁ, herbosus.

Πύκα, pro ποτέ, Doricè, aliquando.

Πυκάζεσθαι, pili depexi.

Πυκάζω, ἐπύκασα, tondere, carminare, pectere.

Πυκασμός, in Hippiatr. lanæ paululum, vel vellusculum, vel velleris paululum.

Πυκάζω, tondeo κείρω, πώκας ποιῶ.

Πῶκος, ου, ὁ, vellus. Πῶκος, vellera. Aristop. Interpr. Πῶκος, ου, ὁ, ἡ, bellorum susceptor vel susceptrix. Smith. Martis vel Minervæ.

Πολεμάρχης, ου, ὁ, dux belli ad quem summa rei militaris refertur, Polyb. lib. 4.

Πολεμικός, ἡ, όν, bellicosus, πολεμικὸς ἀνήρ, bellicosus, militaris. Πολεμικὰ ἔργα, bella.

Πολεμίζω, pugno, bellum sustineo. πολεμίζειν, bello implicitus, Xenoph. ¶Πολεμίζειν τὴν πολεμικὴν, bellū gero, belligero. πολεμίζειν ὑφ' ἑαυτῷ, bellū administrari, Thucyd. & Dat. πολεμίζειν ἑαυτῷ σὺν τισι, Ifocr. ἐπολέμουν ἀεὶ τοῦ θεοῦ πᾶσι ἅπαντες, huius gratia cum vniuersis bellum gesserunt, Plut. in Solon. ¶Πολεμίζειν, bellandum, pugnandum.

Πολεμιστής, οῦ, ὁ, πολέμιος, bellicosus, Iliad. ε.

Πολεμιστήριος, ος, ον, regio hostilis, ager hostilis.

Πολεμίζω, ἐπολέμισα, ισμαι, ιστέον, ιστέος, poetice pro πολεμῶ, oppugno, bello, Iliad. α, ἐπόλεμιζον κακῷ πόλεμον πολεμίζειν. Accusat. Iliad. ζ, ἐπολέμιζε πόλεμον πολεμίζειν, bellum gerere. Dicitur etiam πόλεμον μάχεσθαι, poeticè.

Πολεμική, ἡ, ars militiæ, militaris disciplina, bellica disciplina, Aristot. lib. 1. ca 3. Politic. bellicū canere Cic. canere classicū Cæsar. Polyb.

Πολεμικός, ἡ, όν, bellicosus, bellicus, militaris. πολεμικὸς βίος, Plat. de Leg. ¶Πολεμικὸν, ὁ, πολεμικὸν ἔχων θυμὸν ἀτάλαντος, hostili in Athenienses animo. Plut. in Thes.

Πολέμιος, ου, ὁ, hostis πολέμιος ἐστί μοι, Aristid. πολέμιαι νῆες, hostiles naues, Thucyd. ¶Πολέμιαι, hostiliter, hostili animo.

Πολεμιστήριον, τὸ, currus bellicus, Aristop. Interpr.

Πολεμιστής, οῦ, ὁ, bellicosus.

Πολεμιστής, bellator, bello destinatus. ἵππος πολεμιστής, equus bellator, Plut. in Fabio.

Πολεμιώτατος, maximus hostis, Plat. de Leg.

Πολεμοκλόνος, bellicosus. πολεμοκλόνος ἔγχεος ἀκμή, belli turbulentum opus, Hom. in Batrach.

Πολεμοποιός, seditiosus sum.

Πολεμιστοιός, οῦ, ὁ, bellum mouens.

Πόλεμος, ου, ὁ, bellum. πόλεμον κάλλιστον ἔξω δέχεσθαι, idem, Demosth. ὅτε στα. πόλεμον ἐπὶ τοῖς ἀμφισβητοῦσι. Demosth. bellum excitare Amphictyonibus. πόλεμον πολιτικὸν μὴ ἐξ ἀλλοτρίων ἀγώνων, bellum additis sociis gero, Thucyd.

Πολεμοῦσθαι, belligerare. bellum nutrire.

Πολεμοῦμαι, sum hostis, bello opprimor. πολεμοῦνται, bello premuntur, Demosth. ¶Ἐπεπολέμωντο, bello vexatus.

Πολεμόω, ῶ, ώσω, paro bellum & decerno, oppugno. ¶Et Paulina voce πεπολεμῶσθαι, hostili animo esse cœpit. Et ἐπολεμώθησαν, hostiles erant, Thucyd.

Πολεμώνιον, τὸ, polemonion herba Dioscor. l. 4. c. 9.

Πολέσκειν, conuersor, Etym.

Πολέω, nutrio, ministro, contineo. ¶Item verso, habito, circumeo, ambio, Phrynich.

Πολέω, ῶ, ήσω, ἐπόλησα, verto: vnde πολεῖσθαι, versatur, agit, degit, Actiu. Accus. ¶Πολεῖν, scindere, arare, occare. ὁδὸν πολεῖν, Interpr. Hesiod.

Πόλης, pro πόλις, ποτ. ὁ ας. pro ας, Homer. Interp.

Πολιὸς, ά, όν, canus ¶Πολιαὶ τρίχες, pili cani, Aristot.

Πολιάρχης, princeps vrbium.

Πολιάς, άδος, ἡ, Palladis cognomen, Luci. in Lapith. ὄμοιον ἐστὶ τῷ πολιάδα μὴ πολιαρχῆσαι, decernui per Palladem me non rapuisse. ἀθηνᾶ πολιάς, Minerua vibana, Valla Herodot. lib. 5.

Πολιαρχικός, ὁ, epithetum gubernātis ciuitatem, Aristot. de mundo, ζεὺς πολιεὺς λέγει τῷ πόλιν ἐπιμελεῖσθαι.

Πολίζομαι, & Πολίζω, μαι, ίσω, π. ισμαι, fabrico vrbem, vrbem condo, Neutr. Accusf. πολίσσαι ξυλίνην πόλιν, vrbs è materia constructa est, Herodot.

Πολιὸς, canicies, in Epigr.

Πολιοῦχος, ου, ὁ, ἡ, in Epigr. & πολιοῦχος ἀγυιᾶς, Apollon. Rhod. 3. πολιοῦχος, vrbis patrona.

Πολίτης, pro πολίτης, ου, ὁ, ciuis, Iliad. β.

Πολιοφόρος, ος, ον, canus, Hom. Iliad. ϑ.

Πόλιον, vinum album. Ælian. à loco dictum.

Πόλιον, ου, vel πόλιος, Nicand. polium herba, cuius duplex genus, Dioscor. li. 3. ca. 124.

Πολιορκέω, ῶ, ήσω, obsideo, oppugno, circunsedeo, obsidione cingo, Xenoph. ἐκεῖνο τὸ σῶμα πᾶσι τοῖς τοιούτοις πολιορκεῖται, omnibus huiusmodi incommodis meum corpus oppugnatur.

Πολιορκητής, vrbiū obsessor, vrbium destructor & expugnator. Πολιορκητικὸν, obsidionalis. πολιορκητικὰ μηχανήματα, obsidionales & morales machinæ Plin.

Πολιορκία, obsidio.

Πολίσσω, idem quod πολίζω, Nicand. & Etym.

Πολιός, ά, όν, canus, senilis. πολιὸς λύκος, canus lupus, Iliad. ε. πολιὰ θρὶξ in Epigr.

Πολιοτρίχης, ου, ὁ, canicies.

Πολιοῦχος, ου, ὁ, ἡ, πολιοῦχος, patronus ciuitatis & gubernator. πολιοῦχος ἀστεος, Minerua ciuitatis præses, Aristoph. sch.

Πολίσσω, ἐπόλισσα, & ἐπολίσθην, vrbs, & ciues ipsi. πόλις ἐπολίσθη τὸ πρῶτον. Thucyd. πόλις ἀπολισθεῖσα, eadem. ¶Πολιτεύω τὸ τοῦ πολίτου, status ciuitatis, Aristot. 1. Rhetor. συμφέρει ἢ τὸ σῶζον τὴν πόλιν.

Πόλισμα, ατος, τὸ, parua vrbs, vicus, oppidum, Herodot. κατὰ μικρὰ πολίσματα οἰκοῦσι, vicolatim habitant. Πολισμάτιον, idem, Plutar.

Πολιοῦχος, ciuitatis præses, & tutor, & patron⁹.

Πολιτάρχης, ciuitatis princeps, Nazan. in Orat.

Πολιτάρχω, ῶ, vrbis præfectus, Act. ca 17.

Πολιτεία, gubernatio, ciuitatis vel Reipub. status, publica institutio, proprie eius ciuitatis, ἡ τῶν πολιτῶν οἰκεία κατάστασις, vt scribit Aristot. Polit. 4. vide de eundem li. 3. Polit. cap. 1. Dioni, τὴν πολιτείαν ἀφελέσθαι, ius ciuitatis ademit. Isocrat. πολιτείαν ἐξελεῖν τινος, ἐξελεῖν τὸν πολίτην ἐκ τῆς πόλεως, ciuitate eiicere. ἡ τῶν ἐν πόλει ἁπάντων ἐξουσία ἐστὶ πολιτεία, Plut. Πολιτεία, genus administrandi. Aristot. 3. Polit. πολιτεία ἐστὶ τὸ πολίτευμα. dixerat autem ὅτι ἡ πολιτεία πάντων ἐστὶ τῶν πολιτευομένων μέτοχος, Plut. in Rom. 1. ciuitate donari, municipem fieri.

¶Πολιτεῖαι, pro assuto cōsilio, omniq; administratione & actione quæ, vt in ciuili statu, consilio & ratione suscipitur. Lucian. ἐμοὶ δ' ἁπᾶς ὅδε ὁ πολιτεύμασι πόνος δέδοται, διεπονησάμεθα μέν. vos autem cùm de huiusce me huius consulti facinoris gratiā honorare, cruci suffixistis.

Πολιτεύομαι, Rempubl. gero, & administro Cic. Accusat. πολιτεύεσθαι τινὰ τινι, Aristot. in Polit. πολιτεύομαι πολιτείαν ἀφηγημένοις Æschi. ¶Πολιτεύομαι, de aliis functionibus, pro munere meo fungor, Act. 23. ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ θεῷ, ego omni conscientia bona numero meo functus sum Deo. Οἱ πεπολιτευμένοι, Synes. dicuntur, qui contrariam factionem sequuntur. ¶Πολιτεύεσθαι, esse ac viuere in Canone 14. concilii Sard. ¶Pro exerceri, Aphtho. ¶Pro obscurari sæpe legitur apud Theophil. in Institit. ciuilibus. ¶Πολιτεύεσθαι pro agere & versari, Lucian. de luctu, ἀστοὺς πείσας ἐν αὐτοῖς πολιτεύεσθαι. ¶Πολιτεύομαι, passiuè, pro gubernor, Plat. Epist. 7. νῦν δὲ ἐκεῖνα μὲν ἐᾶν χρὴ ταῦτα οὕτω πολιτεύεσθαι ἐν κακοῖς ἔρημα τοῦ πολιτεύεσθαι, comperire Reipubl. quæ nunc sunt improbè gubernari.

Πολιτικοί, ciuitatis administratores, Nazi.

Πολιτεύω, μ. ἐπολίτευσα, σ. ἐπολίτευκα, ciuiliter negotior, degō sub aliqua Republ. ἀφεῖναι τὸ εἶδος τῆς πολιτείας, Interp. Thucy. πολιτεύεσθαι τὴν δημοκρατίαν, ciuitas per statum popularem administratur, Thucyd. ¶Πολιτεύω etiā pro πολιτεύομαι, i. rego, administro, Xen. 1. Ἑλλ. ἀφεῖς τὸ ἴδιον κέρδος πολιτεύσασθαι.

Πολιτὶς, ciuitas, Herodot.

Πολίτευμα, ciuis, popularis, municeps, Plut. Epist. 7. ἀνὴρ ἀξιόλογος ἐμοὶ πολίτευμα, Athenienses mei ciues. Demosth. πολίτας ἀναγράψαι, in vrbem ciues adscribere.

Πολιτικὴ, ciuilis scientia Cicer. in Rhet. ciuilitas Quintil. ciuilis facultas, Aristot. in Polit.

Πολιτικὸς, ciuilis, ἀνὴρ πολιτικὸς, Reipubl. gerendæ peritus, qui Rempubl. gerit, ciuilibus negotiis implicitus. publicarum priuatarumque rerum administrationi accōmodatus Quint. in Præfat. li. 1. οἱ πολιτικοὶ, ciuitatum moderatores, Plat. de Legib. πολιτικοῖς ἀρχαῖς ἐπιέναι, vrbanum magistratum inire, Polyb. τὰ πολιτικὰ διοικεῖν, & τὰ πολιτικὰ πράττειν, Plat Rempub. gerere & gubernare.

Πολιτικῶς, ciuiliter, vrbanè. Πολιτικώτερος.

Πολίτις, ιδος, ἡ, hæc ciuis.

Πολιτογραφία, tractatio Reipubl Suid.

Πολιτογραφέω, in ciuium numerum ascribere, ciuitate donare, Heracl. Hermodoro.

Πολιτογράφος, & Πολιτόκτιτα, vide apud Poll.

Πολιτοδόρος, ciuibus perniciosus, ciuitati pestifer, Plat. de Leg.

Πολιτοφύλακες, ciuium custodes, vrbis custodes, Aristot. lib. 2. Polit. cap. 6.

Πολίχνα, ἡ, vrbs, oppidum, Thucyd.

Πολίχνιον, ὁ, & Πολίχνη, τὸ, oppidulum, Plat. de Rep.

Πολιόδης, canescens facile, Alex. Aphrod.

Πολιότης, canities immatura vitio naturæ.

Πολλὰ δ' ἂν τὶ πολὺ, multum, Xenoph. Πολλὰ μὲν ἰ- μείρουσι, πολλὰ δ' ἀξιώσουσιν ἐκ Κύπρου.

Πολλ' ἄττα dicũt Græci, vt ἀλλ' ἄττα, ἀλλ' ἄττα, καὶ ἄττα. In quibus ἄττα, solum elegantiæ gratia ponitur, Aristot. in 2. Metaphys.

Πολλαχόθεν, ὁ πολλὰ ἀνάψυχος, Poll. multa coemens, emax Catoni.

Πολλᾶς, per ellipsin, & Æolicè, pro πολλάκις.

Πολλάκις, sæpe, subinde, frequenter, sæpenumero, Plat. de Republ.

Πολλαπλάσια, pro πολλαπλασίως, Xenoph.

Πολλαπλασιάζω, ἀσω, multiplico.

Πολλαπλασιασμοί, multiplicatus.

Πολλαπλασιασμός, ὁ, multiplicatio.

Πολλαπλάσιος, ία, ον, multiplex, multiplicatus, multò copiosior, multis partib' maior, πολλαπλάσιος τῷ ἡμίσεος, multo numerosior quam noster, Herodot. Plat. Epist. 7. πολλαπλάσια ποιεῖν τὸν πατρώιον ἀρχὴν, i. multiplicare paternum principatum.

Πολλαπλασίως, multò maior, multò copiosior. πολλαπλασίως χείονι, multò maiori tempore, Plutarch. in Apophth.

Πολλαπλασιόω, multiplicitter, multiplicatè.

Πολλαπλασιόω, multiplicare, amplificare.

Πολλαπλασιασμός, multiplicatio, Aristot. lib. 5. Politic. cap. 8.

Πολλαπλόος, η, ον, multiplex, multifarius Plin.

Πολλαπλοῦς, multiplex, varia significans: vnde Πολλαπλοῦν, multa notando, Gaz. li. 2. Gramm.

Πολλαχῆ, multifariam, πολλαχοῦ ἔστιν, vulgò, passim, Phil. de mund.

Πολλαχόθεν, ex multis multis ex locis, Plat. Epist. 7. πολλαχόθεν ἐκ μιᾶς λόγου.

Πολλαχοῦ, ad multa loca, in multis partibus.

Πολλαχοῦ, locis in complurib⁹, multis locis, passim, sæpenumero, frequenter, Aristot.

Πολλαχῶς, multifariam, vario modo.

Πολλὴ, Fœmin. terminatio à πολὺς, multa πολλὴ χώρα, multi agri, Xen. πολλὴ ἡ ἐν Μήδοις ἕδρη, Plat. in Apolog. magna me spes tenet Cic. Tusc. 1.

Πολλαπλάσιον, multò plus, Herodot.

Πολλοστὸν, multesimum, multò, Odyss. ξ. πολλοστὸν ἀμείνονες, multò præstantiores, & cum Superlat. Odyss. ὁ πολλοστὸν ἔχεσκε. πολλοστὸν ἐκ μάχης, multùm ab eo abfuit, multum abest vt ego faciam, Demost. in Orat. de pace.

Πολλοὶ, αἱ πολλὰ, multus, omnis, frequens, copiosus, amplus. πολλοὶ ἀφροῦ, magno venundatus, Erasm. ca. 16. Matth. οἱ πολλοὶ, vulgus, plebeii. πολλοὶ καὶ ἄδημοι, tenues & populares, plebeii, Demosth.

Πολλοστὸς, ὁ, ἡ, τὸ, vel πολλοστὸς μέρος, soluta compositione, minima portio. πολλοστὸν μέρος ἦν ἐξ ἧς ἐπλώσαμεν, parua pars ex Xerxis copiis, Plut. in Themist. πολλοστὸν μέρος αὐτῆς ἐπικρατείας ἐδίδου βασιλεύς, Thucyd. lib. 6. vbi

tamen Valla, optabitis cernere multò maiores auxiliares copias.

Πολλοστεύω, Adiect. multesimus Lucret. multipartitus Plin. Dicitur vt πεντεκαιδέκατος, Themistiu. 7. Physic. πολλοστεύομεν ἐπὶ μικρὸν μεγέθους βαρέος κινεῖ, minima particula roboris minimam ponderis partem mouet.

Πολλοστός, ὁ, multiplicabilis, vnus de multis multesimus Lucret. minimus. Hocr. πρὸς ἀλλήλους, ὁποῖόν τι πολλοστὸν ἐν τῷ παντὶ ἐστὶ τὸ τῆδε ἢ τῆδε. Sic Cicer. de Finibus, tenuis. L. Virginius vnúsque de multis. ¶ Πολλοστὸς, à principe & à capite remotissimus, Plat. in Philebo. ἐκ τῆς πολλοστῆς δώρας Χαρίτων, non est aspiciendum ad exigui temporis voluptates & à suauissimis atque acerrimis longè distantes. Basil. in ὑξαημερον. ἐν πολλοστῷ μὲν ἑνὸς καὶ πολλοστὸς ἕνας & nõ plures. ἐν πολλοστῷ χρόνῳ, longo intercullo, Aristoph.

Πολυσχιστὸς, multifariam. Aristot. l. 10. Ethic. c. 5.

Πολλοῦ δεῖ, multũ abest, i. minimè, Plat. 7. πολλοῦ δεῖ ἐν ἐμοὶ ἐστὶν, multũ abest, i. minimè, Plat. 7. πολλοῦ δεῖ ἐν ἐμοὶ ἐστὶν, multũ abest, i. minimè, Plat. 7. πολλοῦ δεῖ ἐν ἐμοὶ ἐστὶν, multũ abest, i. minimè, Plat. 7.

Πόλος, ὁ, polus, terminus diametri mundi, axis qui à nostris vertex dicitur aut cardo Plat. in Tim. Est autem immobile punctum in fine axis imaginarii, super quod totum cælum voluitur: vnde & nomen habet πόλος, à vertẽdo. Vide Aristot. de mund. & in sphæra Procli. ¶ Accipitur à Poetis pro ipso cælo, vt polus à Latinis. ¶ Item hamologium, vulgo une montre d'orloge. Athen. li. 5. ¶ Πόλος etiam dicitur capitis vertex, craneum, totáque caluaria, Poll. ¶ Est item oris palati vertex, pars post columellam atque vuam dicam.

Πολοῦν, Attice, pro χ' πολὺν, valde, Aristoph. in Plut. πολλῷ δεῖν ὑγιὲς ἔχειν, ex multo tempore eos non vidi.

Πολύβειν, canescere, canos producere.

Πολύβιον, ὁ, puticula, Dioscor. lib. 2.

Πολτοποιὸς, ὁ, ἡ, in pulte datur, Dioscor.

Πολτὸς, ὁ, pula, Dioscor. lib. 2. cap. 115. & Trallian.

Πολὺ, multùm, cum Comparat. Lucia. ἐς μέσον τε πολὺ τῶν ἀκουόντων. ¶ Et cum μᾶλλον, ἢ πολὺ μᾶλλον ἐπιμέτρησε, multò propiùs. ¶ Et cum Superlat. Hesiod. δεῦρο πολὺ πρόσσω πάντων, lõgè charissime. ¶ Πολὺ πρὸς πόρρω, Epicter. ¶ Pro valde, Aristot. in Rhet.

Πολυάγρυπνος, frequentis hamorum, Aristot.

Πολύαγρος, qui multam capit prædam, in Epig.

Πολύαιμος, bellicosus, egregius laudator.

Πολυαίματος, abundo sanguine, Aristot. lib. 4. de gener. Anim.

Πολυαιμία, sanguinis copia.

Πολύαιμος, cui sanguis abundat, Gal. ad Glauc.

Πολύαινος, multa laude dignus, laudatus, f. liad. α. ¶ Iliad. λ. ὦ ἐλεγχεμυθίη πολύαινε, fabulosa, Interpr. μυθολόγε, πολύαινε, fabulose, garrule.

Πολυάϊξ, ικος, ὁ, impetuosus, multas mutationes habens: belli epithet. Iliad. α.

Πολυάκαρδος, ὁ, genus suffruticis, Theophr. li. 6.

Πολυακόϊτος, multi visus in medecina.

Πολυάλθης, ες, ὁ, ἡ, habens varium vsum, & multas vires, Dioscor. & alibi.

Πολυαμφὴς, ὁ, ἡ, copiosam latinam reddens, Theophr. lib. 8. cap. 4. hist. plant.

Πολυανδρεῖν, viris abundare. Strab. lib. 8.

Πολυάνδριον, ὁ, τὸ, locus vbi sunt multa sepulchra, cœmeterium. Ælian.

Πολυάνδρειος, ος, ον, multos viros habens, Nonn.

Πολυάνθης, floridus, floribus fertilis & abundans, floribus certatus. Odyss. ξ.

Πολυανθρωπία, hominum frequentia.

Πολυανθρωπεύομαι, populo frequens, i hueyd.

Πολυανθρωπέω, ῶ, multos habens viros, Eurip.

Πολυαργυρώδης, ης, ες, argento affluens.

Πολυαρκέστατος, vberrimus, multa producens, Galen.

Πολυαρκὴς, ὁ, ἡ, multum sufficiens, quo quis fit multùm contentus. Et Hesych. πολυάρκεστος, sufficienter.

Πολυαρτὴς, multis voris expiatus. in Odyss.

Πολυαρὴς, ὁ, ἡ, multos agnos & pecudes possidens, Iliad. β.

Πολυαρχία, plurium principatus, imperãtium turba, ducum multitudo, Homer. ¶ Πολυαρχία, idem, Naxan.

Πολυάρχης, multum occupatus, multi negotii, Basil. in Hexaëm.

Πολυαυλὴς, ὁ, quasi sulcosus, lætus, magnus, latus.

Πολυαύξης, multi incrementi.

Πολυαχὴς κώδων, Eurip. multisonus.

Πολυβαθὴς, ὁ, ἡ, multum habens palæ, accrescus.

Πολυβλάστης, ὁ, ἡ, prolixus, Iliad. ε.

Πολυβλαστία, in ramos dispersus.

Πολυβλαστία, vberrima germinatio.

Πολυβοία, Diana, vel vt alii, Proserpina.

Πολυβοτειρὴς, ὁ, multa pascens: terræ epith.

Πολυβοτὴς, fœcundus omibus, pinguis, πολυβοτῆρες, multos alens.

Πολυβουλεύτης, ὁ, ἡ, prudens, afturus. Homer.

Πολυβοτὴς, ὁ, ἡ, diues boum copiã. Iliad. ι.

Πολυβρεχὴς, multum macratus, madefactus.

Πολυγάλακτος, lacte abundans.

Πολυγάλαος, poly galon herba: sic dicta quòd lactis copiam præbeat, Dioscor. lib. 4. ca. 132.

Πολυγαμέω, qui multas duxit vxores, multinubus, Hieron. Conuenit & mulieribus ea Poll. ¶ Πολυγαμία, vxorum multitudo.

Πολυγάνυτος, ὁ, ἡ, multum lætificans, Hesio.

Πολυγάνυτος, vino aut multo abundans.

Πολυγλήνιος, oculatus, multis oculis præditus.

Πολυγλωσσία, qui callet multas linguas. Πολυγλωσσία, Sophocl. verbosus clamor.

Πολυγόητος, q. multificius, Plat. in Symp.

Πολυγόητος, q. multificius.

Πολυγόνατος, multis clauis instructus, Hesiod. 7. dicitur à geniculorum frequentia.

Πολυγόνατον herba, Dioscor. li. 4. c.

Πολυγονία, ὁ, exuberitas, fœtus copia.

Πολυγονοειδὲς, quidam vocant herbam, quæ & κλιμακτὶς dicitur, lib. 4. ca. 8. Dioscor.

Πολύγονον, polygonon herba, cuius duo genera. Est enim πολύγονον ἄρρεν, Dioscor. lib. 4. ca. 5. & πολύγονον θῆλυ, Eidem ibidem, cap. 6.

Πολυγονώτερος, ὁ, fœcundus, ferax, fœtificus, Bud.

Πολυγράμματος, ad modum literatus, Plutar.

Πολυγρὰς, ὁ, vorax, πολυφάγος.

Πολυγρὺς apud Hippocr. πολυφάγος significat: nam γρὺς apud Callimach deus ore est.

Πολυγύμναστος, ὁ, multum exercitatus.

Πολυγώνιος, multis constans angulis.

Πολυγωνιώδης, speciem multi anguli repræsentans.

Πολυγωνώδης, ὁ, multos angulos habens, multãguius Lucret. πολυγώνιος, Aristot. in Probl.

Πολυδαίδαλος, ος, ον, ingeniosus, astutus, affabre tactus, pereleganis.

Πολυδάκρυτος, ὁ, ἡ, multũ lachrymans, Arg. 2.

Πολυδάκρυτος, ὁ, ἡ, lachrymosus, Iliad. γ.

Πολυδακρυτὸς, lachrymosus, refertus lachrymis, in Epigr.

Πολυδάκτυλος, habens multos digitos, Aristot.

Πολυδαμὴς, ὁ, multos domans.

Πολυδεὴς πόνος, iumptuosior.

Πολυδειρὴς, ἁδος, ὁ, eminens, multa cacumina & multas eminentias habens, Iliad. ε.

Πολυδειρὸς, ὁ, Hom. in Odyss. multis arboribus confitus. πολυδειρότερος ἐστιν, in Epigr.

Πολυδιψὴς, multa sitiens Hesiod.

Πολυδίνης, ὁ, ἡ, multa habens vincula.

Πολυδίνης, Pollux, Etym.

Πολυδίνιος, πολυδίνης, multi consilii, astutus.

Πολυδικεῖν, multa litigia mouere, Plat. de Leg.

Πολυδιῆς, ὁ, ἡ, ficticiosus, vel valde desiderabilis, Homer. κρήνας πολυδίψιος ἀμφὶ ῥέεθρα, pro desiderabile, amabile, i. πολυπόθητα. ὁ δὲ πολυδιὴς χῶρος, Athen. li. 10. Alii πολυδίψιον Argos, appellant siccum & siticulosum Argos propter aquarum & longinquitatem & penuriam.

Πολυδρομὸς, ὁ, q. cuniculus, oppidulũ, πολίχνη.

Πολυδρομὸς, ὁ, ἡ, rotulentus.

Πολυδωρία, multa potestas, Bud. in Epist.

Πολυδωρία, munificentia.

Πολυδώρητος, ὁ, multa donans, aut qui multa dona accepit.

Πολυδώτης, ὁ, bene dotatus.

Πολυεδὴς, multas habens sedes.

Πολυεθὴς, quasi multificius.

Πολυειδὴς, ὁ, ἡ, multiformis Cic. diuersus, multarum specierũ, multiplex, multifarius.

Πολυειδία, varietas.

Πολυειδῶς, multiformiter Plin. & Gell. multifarie, multifariam, multiplici specie.

Πολυέλεος, ὁ, multum misericors, Ioel. 2.

Πολυέλικτος, ὁ, ἡ, varie involutus, tortuosus.

Πολυέλικτος, diuturnus, πολυχρόνιος. ἐξ οὗ τὸ πολυέλικτος.

Πολυεπὴς, multiloquium Plaut.

Πολυερατὴς, qui multarum amoribus implicatur:

quod & de muliere dicitur, Poll.

Πολυπονέω, in Epigr. laboriosus.

Πολύπονος, ὁ, operosus, semper agens aliquid.

Πολυποτνέω, assentiatur multos in annos.

Πολυπότης, ητος, ὁ ἡ ὁ, annosus, multorū annorum.

Πολυπότμος, annositas.

Πολυπόθητος, ον, πολυάρατος, multùm optabilis.

Πολύπους, ποδος, ὁ, percoctus.

Πολύπρηστος, ον, ὁ, peramabilis, inuidiosus, Soph.

Πολύπτολις, ιος, ὁ ἡ ὁ, Euripi. multùm amabilis, persequendus multo studio.

Πολύπτυγος, multiiugis vel multiiugus, habēs multa transtra, Iliad. C. ἐξ ἑνὸς πολύζυγος.

Πολύπυστος, multa audiens, Plat. de Leg.

Πολυπύμαρος, ν, ὁ, multorum dierum, Nazanz. in Orat.

Πολυπώγων, ὁ καὶ ἡ, amabilis, multùm expetitus. γάμος πολυπώτης, Odyss. ι, nuptiæ desiderabiles.

Πολύρρηνος, diues, πολυμήλος.

Πολυρρήτωρ, ὁ ἡ ὁ, sonorus.

Πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus, Nonn.

Πολυθαρσὴς, audax, confidens, lib. 2. Apoll.

Πολυθεία, deorum multitudo, Iust. Mart.

Πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem astruit, Phil. de mundo. Vnde πολυθεότης, deorum multitudo, Iustin. Martyri.

Πολύθημερος, ὁ, percalidus.

Πολύθερος, ον, ὁ, multùm amatus.

Πολυθρόητος ἐκκλησία, referta concio multis diis, Lucian.

Πολύθηρος, ον, habens multas feras.

Πολυθρύλητος, Ioseph. de Antiq. diligentissimus pecuarius, homo pecuniosissimus.

Πολυθρίμματος, ὁ, pecorosus, Strat. & Proper.

Πολύθρηνος, ον, ὁ ἡ, luctuosus, flebilis, querulus, Euripid.

Πολύθριξ, Adiect. ad multa medicamenta vtilis, medicamentosus Cat. Nic. in Theriac.

Πολύθροος, ον, ὁ ἡ, multisonorus Claudiano.

Πολυθρύλητος, ον, ὁ ἡ, diuulgatus, memoratus Virg. nominatissimus Plin.

Πολύθυρος, ὁ ἡ ὁ, multo aditu pernius.

Πολύθυτος, ὁ ἡ, ἡ, vbi sæpe sacrificatur, halans crebris sufficionibus. πολύθυτον ἄλσος, Eurip.

Πολύϊκος, impetuosus, peritus.

Πολυΐδρις, ιδος, multarum rerum cognitio, & experientia, πολυπειρία, Suid.

Πολύϊδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, sciens, prudens, expertus multarum rerum, percautus, percallidus, Odyss. δ.

Πολύϊνος, multiplici neruo constans.

Πολύϊππος, equis abundans, Dion. de Situ orb.

Πολύϊχωρος, ὁ ἡ, multisicius, qui multa nouit.

Πολυκαής, ὁ, ὁ ἡ ὁ, multam aridi tatē habēs, peraridus. sic arida sitis vocatur, Iliad. λ.

Πολυκαισάρεια, multitudo Cæsarum.

Πολυκάλαμος, q. multicalamus.

Πολυκαμπὴς, ὁ, ὁ ἡ ὁ, flexuosus, volubilis.

Πολυκαρπία, multa fertilitas. Theophr.

Πολύκαρπον, apud Hippocr. cratæogonon herba. Vide Κραταίγονον: Scribitur & πολύκαρπον.

Πολύκαρπος, ον, ὁ ἡ, fructuosus, Theophr.

Πολύκαυλος, multicaulis Plin. Theophr.

Πολύκαυλος, inanis, fistulosus, cauus, multicaulis Varr. multicauus Ouid.

Πολυκαρδὴς, ὁ ἡ ὁ, veterator, lucrosus, vaffer. πολυκαρδὴς τέθ, astutus animus, Hom. in Odyss.

Πολυκάλλιον, multò melius, πολὺ βέλτιον, Hesy.

Πολυκάρηνος, ὁ ἡ ὁ, multicornis, Soph. in Aiace.

Πολυκάρηνος, ὁ, ὁ ἡ ὁ, acu pictus. πολυκάρηνος ἱμὰς, Ilias. γ.

Πολυκέρως, ὁ ἡ ὁ, multiceps. τὸ ἔχειν πολυκέρω δαίμονα Plat. dicit, i. amorem bellum multorum capitum.

Πολυκευθὴς, ὁ ἡ ὁ, curis plenus, malorum fecundus & author.

Πολυκίνητος, agitabilis, Aristot. de mundo.

Πολυκλαδὴς, & Πολύκλαδος, ramosus, multos ramos gerens, Theophr. lib. 1. hist. plant.

Πολύκλαυτος, impletus lachrymis & planctu. ¶Item πολύκλαυτος, multùm deflendus, Aras.

Πολύκλειτος, multum clausus, Phocyl.

Πολύκλειτος, ὁ ἡ ὁ, gloriosissimus, clarissimus.

Πολυκλεὴς, ὁδος, ὁ, ἡ, habens multas sedes, Iliad. ε.

Πολυκλέϊτος percelebris, famosus, nobilis.

Πολύκλωστος, ὁ, πλέκω, Ody. ξ. diues, opulentus.

Πολύκλυστος, ον, ὁ, à multis vocantis in Iliad.

Πολύκλυστος, ον, ὁ, vndosus, qui multis alluitur fluctibus, multisonus, murmurabundus, Hesiod.

Πολύκλωνος, ramosus, fruticulosus.

Πολύκμητος, ον, ὁ, elaboratus, laboriosus, ad multos labores idoneus, vt est ferrum. Odyss. ξ. 3. cap. 108. Nicand. in Alexiph.

Πολύκνημος, ὁ ἡ, ὁ, habens multas furas, Iliad. δ.

Πολύκνημος πέτρα, saxum abundans multo rore & fumo ex sacrificiis educto, Nonn.

Πολυκοίλιος, ὁ, plures continens ventres.

Πολύκοινος, multis communis, Sophocl.

Πολυκοιρανίη, ας, ἡ, dominatio multorum. Ilias. β.

Πολυκοίρανος, multorum dominus & rex.

Πολυκολύμβα μέλη τῆς βατράχου, Aristoph. frequens & crebra coxatio natatricium ranarum.

Πολύκομος, ον, ὁ, frondosus.

Πολύκομπος, ον, ὁ ἡ, ὁ, ἡ, abundus.

Πολυκομπία, πολυκομπίαι, principat⁹ multorum.

Πολυκομπὴς, ὁ, ὁ, ἡ, monticolus, inaccessus.

Πολύκριθος, fertilis, multum hordei proferēs.

Πολύκροτος, multisonus, multi plausus, Nonn. ¶Πολύκροτος δὲ ὄχθος ἦεν, homo cautus & astutus, Aristoph. interp. in Neb.

Πολυκτήμων, ονος, ὁ ἡ, ὁ, diues, πολυχρήματος.

Πολυκτημοσύνη, ης, ἡ, opulentia, ampla facultates.

Πολύκτητος, Lucian. locuples, diues.

Πολυκτόνος, multorum occisor.

Πολύκυμος, ον, ὁ ἡ, ὁ, fluctuosus.

Πολύκωμος, Idem.

Πολύκωμος, in Epigr. epithet. Bacchi.

Πολύκωπος, multos habens remos. Eurip.

Πολυλάϊος, ον, ὁ, habens multas segetes, aut pecudes, aut spolia, fertilis, locuples, Iliad. ι.

Πολυλίστατος, optabilis, Odyss. ι.

Πολύλιτος τερπωλὴ, delectatio multùm optanda, Nonn. ¶ Ἐκ Διὸς πολύλιτος, Deus multis precibus orandus, apud Eundem.

Πολύλοβος, qui multiplici vagina seu folliculo continetur, aut siliqua.

Πολυλογία, ας, ἡ, multiloquium, loquacitas, multus sermo, facundia, Plat. de Leg.

Πολυλόγης, ου, ὁ, multiloquus, verbosus, loquax.

Πολυλογὶ, loquaciter Horat. multis verbis.

Πολύλοφος, ὁ, plures veluti tunicas obtinens, πολύλοφος πεύκη, Theophr. lib. 4. cap. 12. de caus. plant.

Πολυμαθὴς, ὁ ἡ ὁ, multa discēs, erudit⁹, Iso.

Πολυμαθία, ας, ἡ, disciplina multiuga.

Πολυμάχανος δρυὶ, quercus corpore sinuoso, Theophr. lib. 3 hist. plant. cap. 9.

Πολυμέθης, multùm ebrius.

Πολυμερὲς φωνὴ, querula vox, Nonn.

Πολυμερία, particularum multitudo.

Πολυμερὴς, ὁ ἡ ὁ, multipartitus Plin. Vnde πολυμερέστατος πόντος, Aristot. de mundo.

Πολυμέριμνος, valdè anxius, solicitus, Aristot. de mund. Πολυμέμφετος, idem.

Πολυμερῶς, varie, πολλαχῶς διαφερόμενος.

Πολύμηλος, ὁ ἡ ὁ, pecorosus, diues, Iliad. β.

Πολύμητις, ιος, ὁ ἡ, sapiens, πολύϊδρις, Homer.

Πολύμητος, ον, ὁ, prudens, consilio plenus, vafer.

Πολυμηχανία, ingenium, industria, multa ars.

Πολυμήχανος, ου, ὁ, artificiosus, versutus, industrius, τέχνῃ πολυμήχανος, Lucian. artes peracutæ.

Πολυμιγὴς, multarum rerum mistio, Plutar.

Πολυμίσθιος, qui multam mercedē exigit, Epigr. Πολυμνηστος, apud Poll. Cratin. multis filiis consitus. τὰ πολύμνηστα, Iuuenali multitia.

Πολυμνήμων, ονος, ὁ ἡ ὁ, multum memoria valentes.

Πολυμογέω, ῶ, ὁ, decantatus.

Πολύμορφος, multiformis, Gaz. libr. 8. Animal. Aristot. cap. 28.

Πολυμόχθος, laboriosus. πολύμοχθος Ζεύς, Chrys.

Πολυμύθης, ου, ὁ, garrulus, locutulcius, verbosus.

Πολυμύκης, multum pascens, Theophr.

Πολυμύκης, aliqui vocant plantaginem minorem.

Πολυνεικὴς, longè vinco, facilè supero, Thucyd.

Πολυνοίης, sententiosa locutio. Plat. li. 4. Leg.

Πολύξεινος, multorum hospes, qui multos habet hospites, Aristot. li. 9. Ethic. ca. 10.

Πολυοδία, multa itinera.

Πολύοζος, ὁ, nodosus, nodatio, Vitruu li. 2. c. 9.

Πολυοζία, nodosus, ramis frequens.

Πολυοινία, multum vini, vinositas. Plat. ἰσμ.

Πολύοινος, vino abundans, apud Thucyd.

Πολυόλβιος, perbeatus, prædiues.

Πολυόμματος, epith. Argi, Lucia. oculatissimus.

Πολυοπτὸς, crebrò perforatum, multiforū Ouid.

Πολύοπος, cui lactei succi magna inest copia, Theophrast. lib. 9.

Πολύοπτος, spectabilis, πολυθέατος.

Πολύορκος, multùm iurans.

Πολυόροφος, ὁ, multis tabulatis excelsus.

Πολυοσμία, odoris plenitudo.

Πολύοσμος, qui multi est odoris, largè olens.

Πολύοστεον, multiplici osse constans. Sic & pedis pars dicitur Poll. à multitudine ossium.

Πολυοχλία, multitudo turbulenta, Iob ca. 31.

Πολύοχλος, multitudine abundans.

Πολυοχλοῦσα ἀγέλη, magnam turbam habens.

Πολυοψία, opsonii copia.

Πολύοψος, opiparus, Luciano.

Πολυπαθὴς, ὁ multis refertus malis.

Πολυπαθία, multitudo filiorum.

Πολυπαίπαλος, ον, ὁ, τὸ θῆλυ καὶ πολυπέλεμος, veterator & versutus, impostor, πανοῦργος Odyss. ι.

Πολύπαις, αιδος, ὁ ἡ ὁ, multos filios habens.

Πολυπάμων, ονος, ὁ, locuples, diues pecuniæ.

Πολυπειρία, ας, ἡ, multa experiētia, multarum rerum peritia, Plat. lib. 7. de Leg.

Πολύπειρος, peritissimus.

Πολυπενθὴς, ὁ ἡ ὁ, luctuosus, graui luctu affectus, vt Ody. ξ. ἡ οὐ γέρον πολυπενθὴς, &c.

Πολυπενθὴς ἡμέρα, dies quo multi accedunt ad oracula.

Πολυπήμων, ονος, ὁ, damnosus, πολυζάμιος.

Πολυπήκτος, ὁ, ὁ ἡ ὁ, & Πολυπήνεκτος, ὁ, multas habens scaturigines, fontibus frequens.

Πολύπικρος, valdè amarus.

Πολύπιστος, ου, ὁ, πολλῷ πίστει ἐγκεκραμένος, fidei plenus.

Πολυπλαγκτος, ου, ὁ, & Πολυπλανὴς, ὁ, ὁ ἡ ὁ, peregrans, multivagus, Epith. anni, Sophocl.

Πολύπλαγχθος, multivagus, dispersus, Nonn.

Πολυπλάσιος, in Epigr. his multò plura.

Πολυπλασίως, multiplicō.

Πολυπλασίως, πολλαπλασίως, multipliciter.

Πολύπλαστος, multorū iugerū, Eurip. in Alcest.

Πολύπλεκτος, multum implexus, Nonn.

Πολυπλοκία, multa copia, Poll.

Πολύπλοκος, ον, ὁ, nodosus, implicitus, implicatus, Iob ca. 5. ¶ Πολυπλόκως, implicitè, diuerso ordine.

Πολυποδία, pedum numerus exactus.

Πολυπόδιον, ου, τὸ, polypodium herba, Dioscor. l. 4. ca. 284. Theophr. li. 9. cap. 14. histor. plant.

Πολυπόδιον, apud Aristot. species polypi piscis, Athen. lib. 7.

Πολυποδίδιον, ου, τὸ, polypi.

Πολυποθὴς, summe desiderabilis.

Πολυτελὴς, proprie refertur ad colorem, i. multicolor Plin. varius, multiformis Colum. multifarius Gell. multimodus Liu. Ephesij. ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ θεοῦ, multifaria & multimoda sapientia Dei.

Πολύπολις χώρα, Pol. regio multas habēs vrbes.

Πολύπονος, laboriosus, dolore afflictus, Sophoc.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Πολυπόνος, multo cum labore, Phalar. in Epist.
Πολύποτος, ὁ, locuples, dives, meatib⁹ refertus.
Πολυποτία, ἡ, immodica potatio, Dioscorid lib. 5. cap 11.
Πολύπους, ὁ, bibax, bibulus, multis bibus Plaut.
Πολύποτος, qui potioni indulget, Aristot.
Πολύπους, ὁ, ἡ, multipes, numero pedum copiosus, multis pedibus cōstans. ¶Item polypus, piscis genus à pedum multitudine dictum. παρὰ τὸ πολλοὺς πόδας. Pinedylid. ¶Item tuberculum in narib⁹ præter naturam subrubrum, & quidam narium morbus. ¶ Πολύποδες, pro insectis.
Πολυπραγμονεῖν δεῖν, is dicitur, cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur, Italian.
Πολυπραγμοσύνη, ἡ, ἄνος, ἡ, ακος, anxie nimis & curiose aliquid inquiro, & indago, farago. & proprie de rebus nihil ad nos pertinentibus dicitur. Plut. 4. de Rep. τὴν αὐτῶν πραγματείαν, ἢ τὰ πολυπραγμονεῖν, διαφέρουσιν. & Plutarch in Lycurg. πολυπραγμονεῖν ἀεὶ τὴν πολιτείαν, diligenter inquirere de ciuibus.
Πολυπραγμοσύνη, ης, ἡ, curiositas, negotiatio, multiplex studium, Plutarch.
Πολυπραγμων, ονος, ὁ, negotiosus, curiosus, rerum nouarum studio erectus.
Πολύπτερος, multos habens truncos.
Πολυπτέρυξ, pecuaria abundans. πολύπτερος, pecorum copia beatissim⁹.
Πολυπτώξ, quibus penna est vberior.
Πολυπτωσία, stupiditas, stupidus, Plutar.
Πολυπτώσσειν, in Epigr. multum stupendum mare.
Πολύπυργος, habens multos ramos, Nonn.
Πολύπυργος, ὁ, multiplex, sinuosus, implicitus, fortis, Hesiod. πολύπυργος ὑλακόμος.
Πολύπωμος, ον, ex pluribus esibus ποῖος, genus figuræ, Terent. in Phormione.
Πολύπωρος, tuberitus.
Πολύπυρος, ὁ, ἡ, tritico abundans, Odyss ξ.
Πολυπώγων, multibarbus Apuleio, Plutar.
Πολυρρήμων, ονος, Adiect. multiflauus. Nicand.
Πολύρρην, ενος, ὁ, multùm furis, Soph. in Aiace.
Πολύρρυτος, ον, ὁ, ἡ, abundans aquis, Iliad.
Πολύρρωστος, sæpe nominatus, clarus.
Πολυρριζία, radicum copia, radicum multitudo.
Πολύρριζος, ellebororum nigrum. Dioscor. lib. 4. cap. 141. propterea quòd multas radices habeat.
Πολύρρις, ινος, ὁ, ἡ, multis pellibus.
Πολυρρόθιος, ον, ὁ, ἡ, abundans rosis seu conspersus.
Πολύρρωθος λέγων, Aristoph. idem.
Πολυρρώθιος, multis fluctibus agitatus, Arat.
Πολύρρωθος, ὁ, ἡ, q. multi strepus, Æschyl.
Πολύρρωθος, ὁ, ἡ, multisonus, Nicand.
Πολύρρωτος, q. multi flatus, Sophocl.
Πολύς, πολλὴ, πολὺ, πολλοῦ, πολλῷ, multus, ingens, σφοδρὸς, vehemens. assiduus, frequēs, amplus. πολλὰ σπουδάσας, multùm exercitatus, Eurip.
Πολύσαρξ, multùm carnosus, putris, detritus, corpulentus, Gell. li. 11. ca. 16.
Πολύσαρκος, ὁ, ἡ, corpulentus, valde carnosus.
Πολυσημαντος, ον, ὁ, & Πολύσημος, ον, ὁ, multa significans, variæ significationis.
Πολύσπερμος, frumēti perfertilis. Πολυσπερμία. Poll.
Πολύσπορος, ον, ὁ, ἡ, peragilis. πολυσπερμία, Iliad. 8.
Πολύστομος, vmbrosus.
Πολύστονος, ὁ, ἡ, sonorus, streperus.
Πολύστροφος, ὁ, ἡ, spatiā sæpius elaboratū.
Πολύστροφος, ὁ, multis flexibus involutus.
Πολυστρεφὴς, ἐος, ὁ, ἡ, in diuersas partes dispersus ac disseminatus, multiplex, Iliad. 6.
Πολυσπορία, affluentia seminis generalis.
Πολύσπορος, multam habens feminis.
Πολύσπλαγχνος, valde misericors.
Πολύσπορος, ὁ, ἡ, habēs diuersa semina, Epig.
Πολύστυπος, ὁ, ἡ, vuis abundans, Iliad. 8.
Πολυστέμων, quasi caudicosus, multos habens truncos. πολυστέμονες ἀκάνθαι, in Epigr.
Πολυστέφανος, ὁ, ἡ, valde coronatus. Sophocl.
Πολύστιχος, multis lapillis constans, Callimach.
Πολυστιχία, versuum multitudo, in Epigr.
Πολύστιος, immensus, multis versibus constans.
Πολύστροφος, multiplici serie fultus.
Πολύστολος, habens magnam classem.
Πολύστομος, ὁ, ἡ, sonus & vox ex multiplici ore proficiscens. Nonn.
Πολυστρεφὴς, faciens suspirare, multi generatiuus, Iliad. 8.
Πολύστροφος, perplexitas.
Πολύστροφος, ὁ, ἡ, vorticosus, apud Nicand.
Πολύστροφος, versatilis, volubilis, mobilis.
Πολύστυλος, ὁ, ἡ, qui habet multas columnas.
Πολυσύνθετος, figura quam multæ simul coniunctiones ponuntur, Rutil. Lupo.
Πολύσφιγξ, multo vel denso cortice.
Πολυσφόνδυλος, multas habens vertebras vel internodia, Lucian.
Πολύσφραγος, bene sigillatus.
Πολυσχιδὴς, ὁ, ἡ, multifidus Virg. πολυσχιδὲς ἱμάτιον, pannus vndique lacer. Lucian.
Πολυσώματος, ον, ὁ, ἡ, corpulentior.
Πολυτάλαντος, ὁ, ἡ, bene numatus, φασὶν Πολυδεύκη. Polluci.
Πολυτεκνία, ας, ἡ, frequenter pario filios, Arist. Polit. Polluci.
Πολυτεκνία, ας, ἡ, multorum filiorū procreatio, copia filiorum, Aristot. in Rhet.
Πολύτεκνος, multos habens liberos, πολύτεκνος Cratin. apud Iul. Pollux.
Πολυτελάκωνικὸς, ὁ, quæ habet multos filios.
Πολυτελὴς, ὁ, ἡ, profusus, luxus, magnificentia.
Πολυτελῶς, nimius sumptus.
Πολυτελὴς, ὁ, ἡ, qui multa profundit, operosus. πολυτελὴς δεῖπνον, victus exquisitus & sumptuosus, Epicur.
Πολυτέχνος, artificiosus.
Πολυτιμητὸς, ὁ, ἡ, ον, multos honores, vel à multis honore afficior. Hesych.
Πολυτίμητος, ὁ, ἡ, ον, multo honore dignus, Aristoph. ὦ πολυτίμητοι πόλεις, magnificendæ.

Πολύτιμος, ὁ, ἡ, idem. Vide Ammon.
Πολύτλας, ὁ, ἡ, multa passus, Sophocl.
Πολυτλήμων, ονος, ὁ, ἡ, idem, πολλὰ ὑπομένων, Homer. in Iliad.
Πολύτλητος, ὁ, ἡ, multa tolerans.
Πολυτοκὰς, multùm pario, fum fœcundus.
Πολυτοκία, fœcundus, fœtu abundans, Psal. 144. ¶ Πολυτοκία, summa fœcunditas.
Πολυτρήρων, ωνος, ὁ, ἡ, abundans columbis, Homer. Iliad. 6.
Πολύτρητος, ὁ, ἡ, multa habens foramina, multiforis Plin. multiforus Ouid. Dioscor.
Πολυτρόπεμνα, veterator, versipellis. Comment. Aristoph. in Neb. ἑκατονταετηρὶς πολύτροπος.
Πολύτροπος, ον, τὸ, herba quæ capillus Veneris dicitur, quòd multa habeat capillamenta, Dioscor. lib. 4. cap. 126.
Πολυτρόχαλος, ὁ, capillosus. πολύτροχος πόαν.
Πολύτροπος, ὁ, multimodus Liu. qui multos hominum mores cognouit, vt ex Homero vertit Horat. homo versatilis ingenii, prudens & astutus, Odyssæa. Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, i. vt inquit Cic. versutum & callidum.
Πολύτροπος, multifariam, multiplodis Lucret.
Πολυτρόπια, ας, ἡ, multiplices mores, multiplex & versatile ingenium, versutia.
Πολύτροφος, crassus, pinguis, habitior, vberiùs alens. πολύτροφος τυρὸς, caseus multùm alens, Dioscor. lib 2. cap. 88.
Πολυτροφία, alimenti abundantia.
Πολύτροχος, volubilis, Eurip.
Πολυτρόπια, imbrium frequentia, aquæ copia.
Πολύτροφος, multo humore affluens, Plat. τὸ μὲν πολύτροφον, qui diuiditur in multas materias.
Πολύφαμος, abundans hymnis, Aristoph.
Πολυφαγία, edacitas, multus cibi vsus.
Πολυφάγος, edax, vorax, heluo.
Πολυφάρμακος, ὁ, ἡ, venenis vel medicinis abundans, medicamentis fœtens.
Πολυφάτμων, loquacitas, πολυφάτμων.
Πολυφάτος, celebris, vulgatus.
Πολυφεγγὴς, pellucidus, multùm lucens, Nonn.
Πολύφημος, ὁ, ἡ, abene doratus.
Πολυφήμη, ἡ, famosus, decantatæ famæ, illustris. ¶Item garrulus. ¶ Forū quoque dicitur πολύφημον, in quo varii rumores narrantur.
Πολυφήτειρα, exitiale, Sophocl. in Electr.
Πολύφθογγος, cui multiplex sonus, Poll.
Πολύφθορος δόμος, Sophocl. domus in qua multæ cædes perpetratæ sunt.
Πολύφιλος, multos habēs amicos, Arist. Rhet. 1.
Πολυφιλία, multorum amicitiā, Plutar.
Πολύφημος, ὁ, ἡ, resonans, πολύφημος Iliad. 2.
Πολύφορος, ὁ, ἡ, multa nutriens, Hesiod.
Πολύφορος, multa ferens, ferax, fertilis. πολυφορώτερον οἶνον, vinum quod multum aquæ sustinere potest: ad quod alludens μετεμφορώτερος dixit Aristoph. in Plut. πολυφόρῳ συζῆσαμαι ἀνδρὶ, fum adeò valido & multum ferenti coercitus dæmone. ¶Πολυφορία, multum producere.

¶ Πολυφορία, ας, ἡ, fertilitas.
Πολύφορτος, ὁ, onustus.
Πολυφραδὴς, ὁ, ἡ, multi consilii & prudentiæ. Hesio. ἐπιστήμων πολυφραδέων ἀνδρῶν.
Πολυφράδων, consultus, Apoll. Rhod.
Πολυφρήτωρ, prudens, in Epigr.
Πολυφροσύνη, prudētia, circūspectus, us, Od. ξ.
Πολυφυὲς, τὸ, multifidum.
Πολύφυλλος, multis foliis constans Gaz.
Πολυφωνία, vocum multitudo, loquacitas.
Πολύφωνος, garrulus, linguax, vocem copiosè emittens, multarum vocum, in Epigr.
Πολύχαλκος, solidus, firmus: epith. cœli, Ilia. ε. οὐρανὸν ἐς πολύχαλκον. ἀμφὶ πολύχαλκον, λίθῳ ἐγκύρσῃ.
Πολυχανδὴς, ὁ, ἡ, capax à verbo χανδάνω.
Πολύχειρ, ὁ, ἡ, multas habens manus.
Πολυχειρία, manuum multitudo, magna manus, magnus exercitus, Thucyd.
Πολύχιτων, multis tunicis contextus.
Πολυχεῦν, fœcundū esse & fertilem, largè profundere. Aristot. de gener. Anim. 4.
Πολύχοος, valde fusus, multifarius, varius & multiplex, numerosus, fertilis. πολύχους σῖτος, triticum largè fructificans, Theophr. li. 4. ca. 12. de caus. plant. Inde πολυχούστερος, numerosior. πολυχούστερα τὰ ὄσπρια, legumina multò fœcundiora, Theophr. lib. 4. cap. 8. de caus. plant.
Πολυχορδία, ας, ἡ, in fidibus chordarum multitudo, Athen. lib. 8.
Πολύχορδος χορδὴ, vox multarum fidium, Eurip.
Πολυχρήματος, ον, multinumus Varr.
Πολυχρημοσύνη, ης, ἡ, & Πολυχρημοσύνη, ης, ἡ, abundantia pecuniæ.
Πολυχρηστία, numerosus vsus.
Πολύχρηστος, ον, ὁ, ἡ, multa vtilis, Gal. ad Glau.
Πολυχρωμία, colorum varietas.
Πολυχρονίζειν, diu manere, diu morari.
Πολυχρόνιος, diuturnus, longæuus, diu viuens, durabilis, antiquus. πολυχρονιώτατος ἡ σοφία τῶν ἰδίων, Xeno. li. 1. Ἀπομνημ. vetustissima & antiquissima.
Πολύχρως, ὁ, ἡ, versicolor, πολύχροις τὰ ἄμπελα.
Πολύχρυσος, ὁ, ἡ, ον, dives, auro abundans, Hesiod.
Πολυχρύσεος, ὁ, ἡ, ον, pictus, auro & gemmis.
Πολυχρώματος, Plat. multicolor Plin.
Πολύχυλος, ὁ, ἡ, succosus, succo madens.
Πολύχυτος, copiosum & largū fluxum præbens.
Πολύχωρος, τὸ πεδίον, locus amplus. ὁ χῶρος, Lucia.
Πολυωπία, ας, ἡ, multitudo consultantium.
Πολύψηφος, qui multos calculos mittit, Luci.
Πολυωδύνως, calamitosus, valde afflict⁹ & tristis. Aliquado Act. multorum dolorū author.
Πολυώνυμος, ὁ, ἡ, multis nominibus appellatus. Hesiod. in Theog. πολυώνυμος ὕδωρ, i. multi nominis aquam, vocauit Iridem, à colorum varietate. ¶ Πολυώνυμα etiam idem quod συμφώνυμα, vt suo loco dicetur.
Πολυώνυχοι, multos vngues habentes, qui sunt vngulus numerosis.
Πολυωπὸς, ὁ, ἡ, multos habens oculos aut fora-

mina,i. multiforis retis epithet.

Πολυωρέω, solicitus sum, curam gero, honoro, in honore habeo, Æschyl. καὶ Timocr. πολυωρῶν εἰς τὸν πατέρα οὐ διέλειπον, ad hunc vsque diem curam habere eius non desii. Psalm. 137. πολυωρήσας με ἐν ψυχῇ μου, ἐδυνάμωσάς με, i. πολλὴν φρόνησιν ἐνέβαλες εἰς ψυχήν μου. Suid. multam curam ages animæ meæ, & corroboras ipsam virtute tua. ¶ Πολυωρεῖν pro lautè & accuratè aliquem accipere, & cura multa dignari, Laertio in Antisthene. ¶ Πολυωρεῖσθαι, Aristot. Rhetor. lib. 2. pro obseruari, honorari.

Πολυωπία, circunspectus.

Πολυωρία, ας, ἡ, cura, solicitudo, Ælian. Ἀγαθὸν ἡ πολυωρία πραγμάτων, cogante vel sui ratio non parua haberetur.

Πολύωπις, multis foraminibus præditus.

Πολυωφελὴς, ὁ ἢ ὁ, qui est magno cõmodo.

Πολύφορτος, ramenta extarre quæ leguminibus iniiciebantur: Vnde πολυφορτίδια dicta, Poll.

Πόμα, ατος, τό, potio, poculum.

Πομπαῖος, pompam duco.

Πομπαῖος, Mercurii cognomen, quòd animas ad inferos deducat, Sophocl.

Πομπεύω, conuicium, scomma, λοιδορέω, Dem. pro Ctesiph. & Menand. in Perinthia.

Πομπεῖα, τά, vtensilia quæ ad lustrationes pompámque pertinent, Demosth. καὶ Δημοσθ.

Πομπεῖον, τό, locus Athenis celeberrimus: Laert. Interp. li. 6. in Diogene vertit palæstram: & lib. 2. celeberrimum vrbis locum.

Πομπεύς, έως, qui pompam cogit, dux, ductor.

Πομπεύτης, ου, ὁ, idem.

Πομπεύω, ἄδω, σω, ὦ, pompam agito, triumpho, pompam instauro, ostento, Odyss. τ. ἀνὴρ μὲν πομπεύει, cum ipsi mittebã seu deducebam. ¶ Item maledictis lacesso, scommatis persequor. πομπεύω ἐς σε, in te conuitia iacto, Niger apud Philostr. in Heroic. ¶ Dicitur & Πομπεύομαι, Passiua voce pro eodem.

Πομπή, ἡ, missio, legatio. Ælian. ἐκ θείας πομπῆς, diuino missu. ¶ Item deductio, comitatus, ductus. Plat. in Epitt. πομπὴν ἀφιππάζεσθαι, paro qui te reducant. ¶ Item pompa. πομπὴν πέμπειν, Plat. de Repub. pompam celebrare. πομπὰς ποιεῖσθαι, pro eodem apud Eundem in Leg. ¶ Item πομπεῖον, dies festus, celebritas, ludi, Menand. διατελεῖν ἐν τῷ πομπεῖ. ¶ Item vectura, vt πομπὴ ξύλων, exportatione materiæ, Thucyd. ¶ Et pro vento, apud Eurip. ἀγέλας πομπὴν σπουδάζων, prospero cursu destiturus, secundo vento.

Πομπεῖς, ductores, deductores, Hesych.

Πομπεύων, ονος, ὁ, deductor, dux, Apoll. 2. Argon.

Πομπικὸν σκληπτεῖον, Athen. buccinis solennem pompam significare atque accendere.

Πομπικὸς, ἡ, ὸν, pompa, triumphus, & quæ vulgò *processus* vocatur. ¶ Item Πομπικὸς, piscis è thynnorum genere, quem Ælian. πομφίλιον appellat: Apud Aristot. πομπίλος appellatur. Lege ipsum hist. lib. 9. cap. 37. & Plin. lib. 9. cap. 29.

Πόμπιμον, τό, quod commodè trãsmitti potest.

Πόμπιμος, missus, Nonn. πόμπιμα φάτνης, Eurip.

Πομπός, ὁ, dux itineris πομποὶ τῆς ὁδοῦ, Eurip. exportatores eorum & bajuli, Plut. in Pericle. ¶ Πομπὸς item conuentus, nundinæ.

Πομπόω, ῶ, ὁμοιόω, π. κτλ. πομπὸν, classem deduco, Lucian. in Amorib.

Πόμφαμα, πόμφυμα, causæ manus plausus.

Πομφὶς, tumores & bullulæ exercitcres in summis corporis partibus ac rubentes, Galen. ex Hippocr. lib. 2. de Morbis.

Πομφολυγίζω, bullo, as, Plin. excito bullas.

Πομφολυγοπλάσμα, leuis ille sonꝰ qui emittit bulla dum rumpitur, Aristoph. in Ran.

Πομφολυγόπους, in pompholygem coit Rutil. in bullas tumet Marcell. li. 5. Dioscor. c. 77.

Πομφολυγώδης, bullatus, bullis turgens.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, aquarum bulla, Lucia. in Cluc. ἐν ὕδατι πομφόλυγας ἐκ ὕδατος ἐπάδειν, medicamentum ex ore aphrizantis, ad collyriorum vsum: estque velueris vel Caltiæ fauilla & pollen, Dioscor. li. 5. cap. 85. & Plin. lib. 34. cap. 13. ¶ Item ampullæ & clypeorum eminentia. ¶ Vsurpatur & pro superbo & inflato, Etymolog.

Πομφολυγῶδες, ad modum bullæ tumẽre.

Πονέομαι, ἐσόμαι, ἐῶμαι, ὀῦμαι, laboro, operor, Apoll. 2. ἐοντε δ' ἐπὶ μεγάλοις πονέεσθον, quæcunque domi facimus, πονέομαι ἐν τοῖσδε τοῖς πόνοις, in his laboro, Chrysostom. πόνος ἐπιτεταμένος τις. in his laboro, Chrysostom. πόνος ἐπιτεταμένος τις. ¶ Πονοῦμαι ἐπὶ τινι, doleo & lassesco, Chian Matridi. πονοῦμαι γὰρ αἰεὶ ἐλλύειν τὰ ἐλλυόμενα, ἐπὶ τῇ ἀκρασίᾳ τῆς γαστρός, i. confecti atque lassi. Item exerceo, Aristot. 7. Polit. & Ethic. c. 1. ὁσοι πονοῦσι περὶ τὰς τέχνας, exercitati & qui in ea re elaborarunt.

Πονέω, ῶ, ὁσω, quum ad animum refertur vel πονέομαι, quum ad corpus, π. κατὰ, laboro, σπουδάζω, enitor, elaboro, Sophocl. πονεῖ ἐν ἀρόσει, laborem atque operam recte ponet, Xenoph. Isocrat. ad Nicocl. πονοῦσι περὶ τὴν ψυχήν, animo laborare Cæsari. Aristoph. in Nebul. πονοῦσι πονήσει, laborare, labores exantlare. ¶ Item exerceo, in rem aliquam incumbo. Aristot. lib. 5. Politic. χαλεπὸν ἐστὶ τοὺς ἐν τοῖς πόνοις ὄντας, Xenoph. πονεῖν ἐθέλειν σε τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις, circa talia libenter exercerī. Basilius Homil. 6. in Hexaëm. χαίρουσι πονοῦντες καὶ κάμνοντες καὶ ἱδρῶτα ἐν τοῖς ἔργοις ἐκχέοντες, laborãtes & exercitati. ¶ Item frangor & vexor, laborãtes & exercitati. ¶ Item frangor & fatiscor, nõ sufferre valeo, lassor, lassesco, defatigor, Aristot. in Probl. ἐὰν τὸ πνεῦμα ὑγρὸν ᾖ, ἧττον πονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. ¶ Item ἐὰν μᾶλλον πνεύματος πονῶσιν ἢ μᾶλλον ὕδατος, quod & laboro & πονοῦμαι, ægroto, doleo, quod & laborare dicitur Latinè. πονεῖ τὸ στόμα, vitio ceruix laborat, Aristot. lib. 3. de partib. Anim. ¶ Item πονῶ pro tolero & sustineo, Plut. Epitt. 7. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐπὶ τοσοῦτον πονεῖ γ' ἐν πολέμῳ per annum adhuc sufferre.

Πόνημα

Πόνημα, τό, opus, in Epig. πονήματα, labores, πόνοι, opera, monumenta.

Πονηδία, τὸ, τὰ, scelus, flagitium, Chrysost.

Πονηδιεύομαι, ἐδιεύσομαι, ἐδιεύμαι, malitiosè facio Cic. malignè ago, Depon.

Πονηδεύω, idem.

Πονηρία, ας, malignitas, nequitia, prauitas. ¶ Item defectus, inopia, infirmitas, Plat. 1. de Repubi.

Πονηροκρατέω, prauo imperio gubernari, Aristotel.

Πονηρολογίαι, αἱ, maledicta, contumeliæ.

Πονηρόλογος, ὁ, ἡ, improborum enitras.

Πονηρόβουλος, ὁ, qui consilio & consulto est nequã, prauus, malitiosus, improbus, scelestus. πονηρόβουλος ἐστὶν ὁ τοῦτο ἐργαζόμενος, res malè habentes, Thuc. ¶ Item πονηρὸς, putris, carie vitiatus, defectus, inops, mãcus, debilis & infirmus, Plat. 1. de Rep. πονηρὸν καὶ πονηρὸν, corpus imbecille est & fragile.

Πονηρὸς, ὸν, laboriosus, infelix, ærumnosus, Aristoph. ἀλλ' ὦ πονηρὸς, sed ô miser.

Πονηρὸς, ὸν, cui sunt praui amici, Aristot. lib. 5. Politic.

Πονηρῶς, malignè, malitiosè, nequiter, prauè. ¶ Item cum dolore, ægre, Synes. πονηρῶς τὴν ἀρχὴν ἄρξας, infelix fui. πονηρῶς ἀφανίζων, Plat. 1. afflictus.

Πονητικὸς, ὴ, ὸν, laboriosus, laborem suscipiens.

Πονητὴς, exactor pœnarum, leg. Πάν.

Πόνος, ὁ, labor, lassitudo, negotium, exercitatio μετὰ πόνου δεῖ εἶναι πάντα, Plat. in Timæo, frustra suscipiamur labor Cic. Xen. 2. Pæd. ἀναπαύσεις πόνου ἡ πᾶσα ἐστὶ πόνος τῆς ἀρχῆς, ipse honor laborem leuiorem facit imperatori Cic. ¶ Interdum significat nocumẽtum, dolorem, morbum, pestem. τὴν πόνου πεφευγότες, dolorem aspernari & à se repellere Cicer. li. 1. de Finib. ex Epicuri epist. ¶ Πόνος, termina Gaz. lib. 3. cap. 1. de partib. Anim. Aristot.

Πόντιος, α, ον, marina superficies.

Πόντος, ὁ, mare, Eurip. maritima.

Πόντος ἐστὶν ὁ πόντος, mergo, Actiu. Accuf.

Πόντος, ponticus, pelagicus, πόντοι ὄντες, pontici mures, de quibus Plin. li. 8. ca. 17.

Πόντος, ὁ, marinus, ferus, immanis, Eurip. in Aulid. πόντιον τέρας, Apoll. os ponticum, i. adiutus.

Πονταγορεύς, έως, ὁ, mari madefactus, 3. Machab.

Πόντιος, ex mari.

Πόντος, mare perentrere, Plut. in Peric.

Πόντος, per mare iter facio, trajicio.

Πόντος, ὁ, ὁ, per mare iens, mare penetrans, vnde πόντος ὁδὸς, Homer. πόντος ὁδοιπόρος, Hesych.

Ποντοποιέω, ῶ, Neptunus.

Πόντος, ὁ, Pontus Asiæ pars. Quandoque mare, q. d. πόντος, quia laboribus plenum sit, Ili. ἀλὸς ἐν ἰχθυόεντι πόντῳ, τὸν ἀτέλεστον.

Πονώδης, ες, detestus.

Πόξ, κός, lana, vellus, Aristoph.

Πού, pro ποῦ, sic, Aristoph.

Πόπανον, ου, τὸ, placentula rotũda, lata & tenuis, sacrificiis apta, Arist. τὸ. ¶ Item effigies Deo assimilis, ἀπὸ τοῦ & διὰ τοῦ, Eustath. Ilia. ξ.

Ποπίζω, popisare, hoc est, epopis aut vpupæ vocem edere, Poll. & Theocrit.

Πόπαι, papæ, blandientis vox, aut indignantis, Ilia. α. ἀ πόπαι, ἢ μέγα πίδεται ἀχαιὸς χαλκοχίτων. ¶ Est etiam διωμωγικὸν, & admirantis loco.

Πόποι, ὦ, dii, dæmones, ἢ τί σὺ ταῦτα διοπτεύεις, i. omnia despicientes, Cæl li. 1. ca. 24.

Ποπύζω, μ. ἔσω, popysmis prosequor, applaudo, demulceo, blandè attrecto. ποππύσω. ¶ Πεπόπυκα, sibilo, aut collisis manibus inter se plausum edo, Aristoph. πλ. & Theocr. Idyl. 1.

Πόπος, ὁ, vox ficticia à sono quo equis nec dum domitis blandimur, attrectatio blanda quæ fit ad eiurandum equũ. Nazan. cauæ manꝰ planitiem vocat Virg. ¶ Hinc πόπωσμα pro κολάκευμα, adulatio, κολακεύω. ¶ Ποπώνω, ὦ, idem, sibilus & applausus.

Πορδάκιον, τὸ, madidum, vligmosum, Simonid.

Πόρδαλις, pardus mas. nam femina παρδάλεις dicitur, i. panthera, Iliad. 4. Homer. πάρδαλις animal vocat. πάρδαλις verò pellem eius.

Πορδή, ἧς, ἡ, ventris crepitus: à verbo πέρδομαι.

Πόρε, præbuit, copiam fecit, Ilia. ε.

Πορεία, ας, ἡ, iter, ingressus, profectio, incessus, progressus. Hoc. τὰς χερσὶν ὁδοὺς πορείας ὑπερβῆναι, terrestria itinera sufferre. πορείαν ποιεῖσθαι, iter facio, Lucian.

Πορεῖα, τὰ, quæ ad profectionem sunt idonea, velut commeatus, viaticum.

Πορεῖον, quod datur legatis ad legationem tanquam commeatus. Etym. legatium Vlpia.

Πόρευμα ναὸς, naualis expeditio. Eurip.

Πορεύομαι, εὐσόμαι, πορεύσομαι, εὐθήσομαι, εὐμαι, co. viam ineo, iter ingredior. πορεύομαι διὰ τῆς ἀγορᾶς, Dem. πορεύομαι καὶ χωρῶ, Thucyd. πορεύεσθαι εἰς τὰ πατρῷα, Demosth. hæreditatem adire. πορεύομαι ἐκπλεῖν πρὸς, &c. aberro à, Plat. de Leg. ¶ Et cum Accus. actionis, Aristot. de mund. πορεύεται διὰ τοῦ ἀέρος πελειὰς πομφαῖς ὄλοις, duplex iter facit ipse Sol.

Πορεύς, portitor, πορθμεύς. Hesych.

Πορεύσιμος, ὴ, ὸν, meabilis, commeabilis, perunis, nauigabilis πορεύσιμος, πλωτός.

Πορευτικὸς, ὴ, ὸν, gressilis, vim habens gradiendi.

Πορευτὸς, ὴ, gressilis, ambulatilis Vitr.

Πορεύω, εὐσω, ηκα, ago, duco, deduco, κομίζω, trajicio, Soph. in Aiace. ¶ Item mando, mitto. πορεύσω, Χαρικλῆ, Soph. in Electra.

Πορθέω, do, præbeo, Actiu. Accuf.

Πορθέω, ῶ, ἐσω, ηκα, populor, diripio, perdo, vasto, expilo. Odyss. ξ. πορθεῖται ἀγραὶ πάσαι, depopulabantur prædatæ πορθεῖ μέγα λαὸν, oppressa latrociniis. Herodot.

Πόρθησις, εως, ἡ, populatio Liu. vastatio, depopulatio Cic. expilatio, ἅλωσις, Hermog.

Πορθμεύς, ῆως, populator Ouid.
Πορθμεία, ας, ἡ, & Πορθμεῖον, ου, τό, nauis, Cæsari ponto, ms, Gallicè vnau. ¶Item locus per quem traiicimus, Plaut. in Rom.
Πορθμεύομαι, traiicior. ¶Aliquando etiam Actiuè pro transeo, Eurip. in Androm.
Πορθμεύς, έως, portitor, ὁ πορθμεὺς Aristoph.
Πορθμεῖος, & Πορθμευτικός, idem.
Πορθμευτικὸν μέρος, τό, traiicio. Accus lib. 3. Epigr. πορθμεύει τὸν ἀχέροντος ὕδωρ, traiicit.
Πορθμεῖον, τό, naulum, τὸ πορθμεῖον, Callimach.
Πορθμευτὴς, portitor, Aristot. li. 4 Politi. ca. 4.
Πορθμεῖον, ου, τό, merces pro traiectu. Lucian. de luctu, τὰ πορθμεῖα κομίζεσθαι, naulū soluere.
Πορθμὶς, ίδος, in Epigr. pro nauicula seu naue. ¶Pro freto, Dion. de situ orbis.
Πορθμὸς, οῦ, ὁ, freum, sinus maris qui facilè traiici potest, Odyss. δ. τὸν πορθμὸν ἰδώμεν.
Πόρδακες, ων, ὁ, ramus, stirps germen: pro πόρδοι.
Πόρκαι, νων, nauigia quibus vtebantur ad milites transportandos, Diod. li. 20. ¶Plat. de Leg. 3. πόρκα vocat currus siue vehicula.
Πορεία, ας, ἡ, facultas, abundantia.
Πόρεις, οἱ, viculi, Suid. οἷον βόες, μόσχοι. Vide Πόρις.
Πορίζομαι, μίσουμαι, π. ωμαι, & Πορίζω, μίσω, ωκα, comparo, rem facio, rem familiarem augeo, consequor, acquiro, cōfio, suppedito: vnde τὰ περιεσόμενα πορίζειν Demost. pecunia ad dissoluendum ex alienum confecta, Xen. τὰ αὐτῷ ἀρκοῦντα πορίζεσθαι, victum qui sufficiat sibi quærere. πῶς ἄλλως πολίτης ἂν δύναιτο πορίζειν, aliis ex quibus egent suppeditare, Eidem. πορισαμένῳ τινὰ διάπλουν, demus operam vt sumptus suppetat, Thucyd. ¶Πορίζεσθαι λόγους, verba comminisci, Dem. ¶Πορίζεσθαι sine casu, victum quærere, quæstum facere, Laert. in Timone ¶Item ex demonstratis inferre & astruere, Procl.
Πόριμος, facilè suppeditans, abundans & fœcundus, suppetens abundé. πόριμος πόλεμος, Aristoph. audacia suppetens animum. Synes. ὃ φησὶ τὸ κελεῦσαι πάντων εὐπορώτατον, omnium acerrime ad res honestas comminiscendas. ¶Item suppeditabilis, qui facilè paratur & suppeditatur, parabilis. Synes. διὸ ἦν πανήγυρις ἅπασι κοινὴ καὶ πόριμος, ἱ. ἀπόχρησις. ¶Item facilè penetrans, i. penetrabilis Virg. Galen. Est etiam qui facilè trāsmitti & penetrari potest, i penetrabilis Passiuè. Eidem. ¶Item lucrosus, quæstuosus, κερδαλέος, Suid.
Πόρις, pro πόρις, iuuenca, vitulus, μόσχος.
Πόρισμα, τος, τὸ, quod excogitatur, vt corollarium, additamentum. Verbum geometricum vt πορίσματα, & ἀπόρισμα. Procl. in Euclid. l. 3.
Πόρισμος, ου, ὁ, suppeditatio, ratio vitæ quærendæ. ¶Item reditus, πορισμοὶ δόξαι, vectigal.
Πορίστης, ου, ὁ, qui modum viamque commonstrat rei faciendæ, atque contrahendæ rei mariæ, quasi suppeditator, quæstuarius Senecæ, rei quærendę studiosus, Aristot. Rhet. lib. 2. Καὶ οἱ μὲν νῦν πορισταὶ αὐτὸν ποιοῦσι πολὺν prædones ipsi seipsos nunc πορίστας, i. rei faciendę studiosos vocant.
Πορίστικὸς, sicut πόριμος, qui artificium nouit & rationem vitæ suppeditandæ, aptus ad acquirendum.
Πόρκος, quod facilè suppeditatur, parabile.
Πόρπαξ, ακος, ὁ, fibula siue annulus cuius ea cuspis est hastæ ferrum cum ligno cocreetur, Homer. in Iliad. οὗτε ὁ ζωστὴρ δεῖ πόρπακι. ¶Πόρπακος, ου, ὁ, idem Suid. ¶Et rete piscatorium ex funiculis contextum. Plat. in Sophist.
Πορπή, ἀος, ἡ, ἀπλασία, ἀκτλέα, prostitura pudicitiæ, cum scorto commercium. Ephes 5.
Πορνεῖα, ων, τὰ, lupanar, fornix, διακύημα.
Πορνεύομαι, εύσω, scortor, prostituo pudicitiam meretricor Colum. πορνεύσασθαι, Lucian. & Demosth.
Πόρνη, ης, ἡ, meretrix, scortum, prostibulum, Homer.
Πορνίδιον, τὸ, meretricula, Aristoph.
Πορνικὸς, meretricius, Chrysost. πορνικὸς ἀγὼν, μισθός.
Πορνοβοσκεῖον, ου, τὸ, lupanar, πορνεῖον, lupanarium.
Πορνοβοσκία, lenocinium exerceo, leno sum, Plaut. in Apophth. Lacon. πορνοβοσκεῖν, alieno amori seruire, Aristoph. lenocinari, lenocinii facere Plaut. & Vlpian. ¶Πορνοβοσκία, lenonis ars, lenocinium. ¶Πορνοβόσκος, ὁ, leno, qui alieno amori seruit, sic Cic. 2. Catil. ¶Πορνοβοσκοῦντες, οἱ, lenocinantes.
Πορνομανὴς, impudicus, meretricio amore flagrans.
Πόρνος, ου, ὁ, scortum masculum, cinædus. οἱ πόρνοι, pueri meritorii, Aristoph. ¶Item qui πορνεῖα velint dici etiam scortatorem.
Πόρος, ου, ὁ, transitum munire & meatus aperire Dioscor. li. 3. cap. 13.
Πόρος, ου, ὁ, meatus, alueus fluminis, canalis, Cōmentum. Aristop. in Plut. ¶Item iter, via. Hesiod. in Theog. διαβὰς πόρον ὠκεανοῖο, emensus iter Oceani. ¶Πόρος etiam vocabatur ab Herophilo nervus opticus, quia infigne habet meatum & velut canalem spiritus qui visionis est causa. Galen. li. 4. de Different. Symptom. ¶Πόροι dicuntur in cute subtiles meatus aut foramina quibus fit expiratio (vel vt Medici loquuntur) transpiratio. sudorque elicitur. Aphor. in Probl. τὰ βράδη, ὑγρὰ διὰ πόρων. Item pro infantes hemidi sunt in mestibus. ¶Item vadum, vadum, traiectus. Ilia. c. ἡ δρόμος ἀλφειοῦ πόρος, vadum Alphei vadum. πὶ πόδ' ἐπὶ πόρον ἦλθον, quis tibi erit vitæ transitus? Aristoph. ¶Πόρον δοῦναι τῷ χόρῳ, pons, Herodot. πόρον λύειν, potem intercidere vel soluere. ¶Item exercitus, Halicarn. li. 6. ¶Πόρος, reditus, obuentio, vectigal, Aristoph. in Vesp. ex Pindaro, πόρος πολεμήσιος quantum sacerdotio. Aristot. Polit. ¶Τὰ πόρου ἱερὰ, ratio atq; via parandæ pecuniæ augendique vectigalis, & ipsa pecunia & lucrum, Demosth. λέγειν ὃ ἦν ἐκεῖνος πόρος Cic. in Epist. ad Quintum fr. Et omnes vias pecuniæ norunt. Eurip. πόροι χρημάτων εἰσὶ, licet pecunias parare atque rem facere. ¶Πόρος ἐμπορίου, emporium, Thucyd. ¶Πόροι, excogitata ratio aliquid efficiendi, ἀπορία, facultas reigerendæ & occasio, excogitatio, Plat. de Leg. πόροι τῆς χώρας διὰ μέσου ἰόντι, modii rationēmque rei conficiendæ comperimus.
Πόρπη, ης, ἡ, fibula, ἄγκιστρον, vulgò agrafe. ¶Item annulus ostii, lorum, vinculum, capulus armorum, scuti manubrium, annulus clypei, habena scutis, seu amentum, Sophocl.
Πορπᾶν, vel Πορπᾶσθαι, infibulo, astringo, Æschyl. Prom. ἢ πλοῦτός σοι πορπᾶσαι ἀσφαλῶς. ¶Πορπᾶζειν, Plutar. in Num. rubiginem contrahere.
Πόρπαξ, ακος, ὁ, idem quod πόρπη, fibula, Iliad. σ.
Πόρπημα, indumentum fibularum, Eurip.
Πόρρω, longè, procul, porrò. Aristoph. πορρώτατα τῆς μακρᾶς πεύκης πλεῖ, longè valdè. τὸ πόρρω πολίσματα ξυνοικίσας, procul aduenas expulit, Aristot. li. 2. Polit. ¶Gen. πόρρω τῆς πόλεως, procul ab vrbe, Demosth. ἵνα μὴ πόρρω τῆς στοᾶς ὦσιν, ne longius digrediari. ¶Πόρρω ἐν πόρρω τῆς ἐμπορίας εἶσιν, cum fermè diluxerit: cum iam dies processisset & appropinquasset.
Πόρρω, τερον, ἐ longinquo Plin. procul, longiore initio, à longè, Gaz. c. 2. 1. li. 4. de gen. ἐμπορεύεσθαι πόρρω, longissimè. & πόρρω ἀπέχεσθαι ἰατρὸς, πόρρω ἐστὶ φευκτέον, ab eis quàm longissimè fugiendum, Lucian ἐκ πόρρω πάντα, Aristid.
Πόρρωθεν, longinquo, Aristot. de mund.
Πόρρωτερω, longius, remotius. & περὶ μέλανος οὐ πολλὰ πόρρωτέρω, vt longius à portis abiremus. Plutar. in Camil.
Πορσύνω, & Πορσαίνω, paro, orno, præbeo, Sopho. ἐγὼ δ' ἐκεῖνον πᾶσαν πορσανῶ τιμὴν ἐμοῦ. præstabo, efficiam, suppeditabo. Dativo nimirū vnà cum Accus. Eurip. πορσανῶ σοι τὸν πόνον, tibi laborē administrabo, exequar, efficiam. ¶Item colo, veneror. Accus. Arg. 2. Pind. in Olympiis.
Πόρσω, pro πόρρω, πόρσω θεραπεύειν, procul, vltrà, vltrius. Arat.
Πορσύνειν, vitulari, ἀμνοκλίζειν.
Πόρτις, ιδος, ἡ, parvus vitulus, iuuenculus Catullo, Iliad. ε.
Πόρτις, parua vitula, δάμαλις. iuuenca: vnde ταῦρος πορτίδος, Hesiod. Dicitur & πόρις.
Πορτίς, laqueus.
Πορτοσύλιον, τὸ, stimulo boues. Neut.
Πορφύρα, ας, ἡ, purpura, & genus cōchæ, Aristot.
Πορφυρεύς, ὁ, qui florem purpureum habet.
Πορφύρεος, ἡ, ον, fulgebat aurora, Nonn.

Πορφύρεος, ὁ, purpureus, densus, niger, Iliad. ε.
Πορφυρεύς, ἐως, ὁ, qui purpuras capit, tingit purpura, purpurarius, Aristot. in Probl.
Πορφυρὶς σάγη, casæ piscatorum purpurum, Eurip.
Πορφύρω, profundè aliquid cogito, Etym.
Πορφυρίζω, sum purpureus, purpuraſco, in purpuram vergo. li. 3. Dioſc. ca. 44.
Πορφύρα μικρὰ, purpurulæ Gaz. l. 5. Aristo. c. 15.
Πορφυρίδες, vestis purpurea. ¶Est & insulæ vnius Cycladum nomen. ¶Et nomen auis.
Πορφύρεος, & φλόξ, siue ἀλλᾶς, nomina sunt florum, apud Theophr. hist. li. 6. ca. 7.
Πορφύριον, ου, porphyrio auis, vulgò flambant, Aristot hist. Anim. l. 8. ca. 6. Athen. li. 9. Plin. li. 10. c. 46. ¶Est & piscis nomen. Hesyc.
Πορφυροβάφος, ου, ὁ, qui purpuram tingit, Poll.
Πορφυροειδὴς δι' ἅλα, per mare purpureum, Eur.
Πορφύρεος, ἑα, ον, purpureus, purpurā referens.
Πορφυρόκαυλος, qui est caule purpureo.
Πορφυροπώλις, ιδος, ἡ, quæ purpuram vendit, Suid.
Πορφυροῦς, purpureus. Lucian. πορφυροῦν αἷμα, flos purpureus, Dioſc. li. 1. ca. 136.
Πορφυρώδης, nomen auis.
Πορφύρωμι, μ. ωσω, purpureum efficio, rubefacio Sil. Nonn. ¶Aliquando pro rubeo, purpuraſco, vel Colum. purpuro, li. 7. Epig. ¶Capitur etiam pro denigro seu nigresco. ¶Item proverso, agito.
Πορφυρώτερος, magis purpureus.
Πορφύρωμα σπαρτῶν, præbenda. Actiu. Accuf.
Ποσάκις, quoties, Plat. Epist. 7.
Ποσαπλάσιος, quotuplex.
Ποσαπλάσιον, ἐπὶ τὸ πλεῖον, multipliciter.
Ποσαπλοῦς, ῆ, οῦν, quotus.
Ποσαπλοῦν, quàm multipliciter. alii ποσαχῶς.
Πόσε ἄττα, quotnam, Aristot. 5. Ethicor.
Ποσεῖν, quot in locis.
Ποσῇ, quotupliciter, quàm variè, διαφόρως. μάτων.
Πόσις, quòd, ποῦ.
Ποσίδαιος, ὁ, Ποσειδῶν, Neptunus. Ilia. ß.
Ποσειδεὼν, ῶνος, ὁ, mensis Gaz. apud Theophr. l. 3. hist plant. Septembrem vertit. Decembrem verò, apud Aristot. li. 5. Anim.
Ποσειδονίς, ίδος, ἡ, Halcyone.
Ποσειδῶν, ῶνος, Neptunus. in Accuf. ποσειδῶνα, & ποσειδῶνὰ κοινωνὸν τῶν ποσειδῶνος, Aristoph.
Ποσείδιον, Neptuni templum, siue fanum.
Ποσοχρηστότερος, probior.
Πόσθη, ης, ἡ, præputium, pudendum, virile membrum Suid. genitale, Dioſc. l. 4 ca 147. penis, Aristoph.
Ποσθία, ας, ἡ, idem quod κιρσὸς, tuberculum parvulum, similitudine hordei, Gal. li. 4. κιρσώδης.
Πόσθιον, τὸ, mentula, Aristoph.
Ποσθώδης, ὁ, idem. ¶Alii herniosum: & sine præputio hoc nomine appellari volunt.
Ποσιδῶν, Neptunus. Ervm. ¶Ποσιδήϊος, ὁ, Neptunus. Neptuni filius. ¶Ποσιδήϊον, Neptuni templum, Herodot.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Πίσιμος, ον, ὁ, ἡ. potabilis, πόσιμος.
Πιστὸν πόδα ἐπιβάλλειν. Venæ in calcaneo.
Πότης, ητος, ὁ. potio, potus, haustus, compotatio, Homer. ἀνὴρ ἐπὶ πότῳ θαλίης ἔρον ἔντο. ¶Pro vino, Eidem in Odyss. ἄβρητον πότοιο, inter comportandum. ¶Item sponsus, vir, coniunx, θοὸς ἀνήρ, maritus, Odyss. ὃ, ζωὸς πόσις ἔσται. ¶Ποτὲ, pro eodem, in Epigr.
Πόσος, η, ον, ὁ, quantus, quàm multus, aliquantus, quotus, Interrogatiuè. πόσου δὲ μισθοῦ ἂν γυναῖκα λάβοις; quāti emeres vt vxorē reciperes? Xenoph. li. 3. Pæd. πόσοι δὲ ἦσαν ἔτι quot erant tandem? Demosth.
Πόσος, quotus, aliquantus, aliquantus, quidam infinitè. ¶Πόσον τι, certa quantitas, Herodot.
Ποσοῦτος, quotus.
Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas, modus, ratio Quint. li. 7. cap. 5. Vitr. li. 1. cap. 2.
Ποσοστός, & Ποσοστός, quot, in quot diebus, Xenoph.
Ποσταμόθεν, interrogatiuum est, quotæ partis?
Πόσῳ, ῳ, quotus (vnde ἑπόσος, Aristot in Poli.) cui respondet τόσος, τοσοῦτος, & deinceps alia.
Ποσῶς, quodammodo, aliquātum, aliquantulū.
Πότα, adesdū. Dorice autem dicitur pro ποτὲ ἀγαθοῖς, sicut πότερα, attende, pro πρότερα.
Προσγλωττίζω, propinquamus, προσπελάζομεν, appellimus.
Πρωΐ, ἡ, mane, recenter.
Πρώϊος, η, ον, nouum, peregrinum, recens, Ilia. &.
Ποταμιαῖος, α, ον, fluuialis.
Ποταμογείτων, ονος, genus herbæ, i fluminū vicinitate, in aquosis enim nascitur, Dioscor.
Ποταμόδρομος, fluuium penetrans vel trahicies.
Ποταμός, οῦ, ὁ, fluuius, profluens, ποταμὸς ἀπ' οὐρανοῦ, signum cæleste, Procl. de Sphæra.
Ποταμοφόρητος, ὁ, ἡ, qui a flumine rapitur, quē flumen aufert. cap. 12. Apoc. Ioan.
Ποταμόχωστος, terra flumine operta, Hesych.
Ποτηρὸς, volucris, πετηνός.
Ποτᾶσθαι, volo, Ilia. β, ἰὼν ἅμα καὶ ὕδατα ποτῆται.
Ποτεπὸς, ὴ, ὸν, qualis, cuius, pro ποταπὸς, Herm. de Inuent. σκοπεῖτε τὸ σχῆμα ποταπόν ἐστι.
Ποτέρα, idem quod ποτέρωσε.
Ποτηνιᾶν, ad orientem sitam, ἰέναι.
Πότε, quando, tandem, paroxyt.
Πότε, oxyt. aliquando, olim, quondam, tandem, interdum, nunc, modo, Thucyd.
Πότιδαν, Neptunus, Attica lingua.
Ποτίμμα, μ. ὁ σημεῖον τι μικρὸν, τὸ ποτίμμα, 2. Argon.
Πότιμος, & Πότιμος, vtrum, in, Plutar. in Peric.
Πότερος, ότερα, ότερον, vter. Interrogat. pro ποτέτερος, in Iliad.
Πότερον, Aduerb. vtro modo, hoc ne an illo modo, Xenoph. ¶Πότερόν δὲ, vtra in parte. ¶Πότερα, pro πότερόν δὲ, in vtram partem, Xenoph. Τῶν τὸ αὖ πότερον ἔστιν;
Ποτή, ἡ, volatus, πτῆσις: ἀπὸ τοῦ πέτομαι, sicut ab ἴσχω, ἰσχή.
Πότημα, potus, Dioscor. ca. 2. ca. 192.
Ποτήιος, alatus, volucer, Eurip.
Ποτήριον, ου, τὸ, poculum, Idem.
Ποτηριοκύλιστος, ὁ, poculorū cælator, Euphor.
Ποτήριον, ου, τὸ, calix, poculum, ἐκπωμα. ¶Item spinosus frutex quem φυλλίον ἢ τριβόλιον vocant, Dioscor. li. 3. ca. 17. & Plin. li. 27. ca. 12.
Πότης, ου, ὁ, potor, vel potator Plaut. bibulus, Aristoph. πότης πολλὸς ἀπὸ λύχνου.
Ποτιστὸς, ὁ, potus, Hom. Odyss. λ.
Πότνιος, volucris, ὁ ποτητικός.
Ποτὶ, Doricè, & πρὸς, pro eo quod πρὸς: & πρὸς, apud Hippocr. Odyss. ξ. ἐκέκμηκε ποτὶ γόνυ: & cum Dat. Odyss. γ. ποτὶ γὰ πεσὼν ἀπέλασε ἐκ ἔθεν.
Ποτιδέγμενος, ου, ὁ, expectans, in Iliad.
Ποτίδρομον, pro ποτόδρομον, Doricè, Odyss. ϑ. ὅθεν εἰ ποτίδρομον εἶδε. vt super eundum veteretur. ¶Alii ποτίδρομα, exponunt cōmeationes, vt Hesych. ¶Apud Apoll. Rhod. Adiect. ποτίδρομον ὕδωρ, aqua ad eundum.
Ποτίζω, ἰσω, ἔσω, ἔκα, rigo, potū do, ποτίσω Hippocr. do potatum Colum. do potū Cels. porrigo potum, irrigo. ποτίζει σὸν πατέρ', ἐδίδαξεν Naz. potum præbet bibere volentibus.
Ποτικός, ὴ, ὸν, bibax, πότης, ικος, Poll. bibacissimus.
Ποτοκάθαρτον, τὸ, pulmar, φάρμακον, φάλαγγιον Poll.
Πότος, ου, ὁ, potus.
Ποτοποσία, ας, ἡ, potionum temperatio.
Ποτός, ὴ, ὸν, q. potabilis, poculentus, aptus potui, πόσιμος ὕδατος, Naz. in Orat. vbi Moses potabiles aquæ.
Ποτρέχω, ingredior.
Ποτρέχω, venio, accedo, Iliad. i.
Ποτσκοπέω, aspicio, expecto, Apoll. Rhod.
Ποτπτύσσομαι, μ. ὑποκορίζομαι, προσκλίνομαι, applicor, amplector.
Πόσις, ὁ, potio.
Πόσις, idem.
Ποτοφόρος, ου, ὁ, canalis, cap. 24. Genes.
Ποτοφόρος, ου, ὁ, ὁ, ἡ, ὸν, Doricè.
Ποτφθέγξ, ὁ, ἡ, ὸν, ὁ, ἡ, ὸν, loquax.
Πότμος, ου, ὁ, sors, fortuna, fatum, interitus, casus, euentus, mors, Odyss. ξ. ὄφρα μοι ἔπειτα πότμος ὑπαντήσειεν, vtinam interissem & fatum hausissem.
Πότνια, pro πότνια, δέσποινα, in Epigr.
Ποτνιάδες, ναὶ μαινάδες, Bacchæ, Furiæ.
Ποτνιάομαι, supplico, oro, moneo.
Ποτνιάω, illicitis amoribus vror, Hesych.
Ποτνιάω, quiritatio, durum videtur Pollucis.
Ποτνιότης, ητος, ἡ, venerandus, pudicus, honorabilis
Πότνιος, ου, ὁ, idem. Odyss. ὁ, πότνια μήτηρ. ¶Πότνιος, cum genitiuo, obtestor, quiritō, & quiritor, προσκαλοῦμαι Plutarcho.
Ποτύομαι, ol facio, ποιοῦμαι.
Ποτὸν, τὸ, potus, potio, Xenoph. ποτὸν τὸν ἐκ τῶν φαλάκρων, potu veteris villissimo. ποτὸν ἀπὸ

ἀδίλωτος, Plat. potus cibique sumptus.
Πότος, ου, ὁ, potus, de potu certamen, Lucian. καὶ ὁ τοῦτος ἐρεῖ ἡ τῶν Λίβανα, i. compotationes.
Ποτὸς, ὴ, ὸν, poculentus, q potabilis. ποτὸν φάρμακον, potabile medicamentum, Eurip.
Ποῦ, vbi. Genit. vt ποῦ γᾶς, vbi terrarum, Soph. ¶Ποῦ, in eodem versu pro quō & vbi, apud Eundem, ποῦ βαίνεις ἢ ποῦ στείχεις οὗτος ὡς ἐπιχωρίου progressi, aut vbi stantis vbi non egressus? 5', pro ἴσ', Aristoph.
Ποῦλυβότειρα γᾶ, terra multorum altrix, Ilia γ.
Πουλυγάλακτος, multo lacte abundans, in Epigram.
Πουλυδίνητος αἰών, æuum & tempus quod sæpe voluitur, multum volubile, Nonn.
Πουλυέτης, ους, vetus, annosus, Eidem.
Πουλυκέφαλος, ὁ, ἡ, ὸν, in Epig. de hydra Herculis.
Πουλυμήλαδος, ὁ, ἡ, ὸν, aula atrio amplo, Nonn.
Πουλυμιγὴς, ὁ, ἡ, ὸν, permixtus, confusus, in Epigr.
Πουλυόδους, ους, ὁ, ἡ, multum dentatus, Nonn.
Πουλυπήνης, multribus, in Epigr.
Πουλυστεὴς, multum porrectus, Dionys. de situ orbis.
Ποὺς, ποδὸς, pes, in Vocat. ὦ ποὺς ὁ πρὸ πολλοῦ ἐς πόδ' ἐκ κεφαλῆς, à pedibus vsque ad caput, Aristoph. in Plut. Iliad. φ. ἐκ πόδας ἐκ κεφαλῆς, à capite vsque ad pedes. ¶Ἐκ ποδὸς, è vestigio, vt ἐκ δύο ποδῶν ἐκ ποδὸς, Dionys. Halicar. li. 3. ¶Ἐκ δύο ποδῶν κινδυνεύειν, duobus pedibus fugere: quod de summo conatu & celeritate dicitur, Aristid. in Panath. ¶Ἐπὶ ποδὸς ἴσθι, extra lutum pedes habere, pro immunem esse periculi, extra discrimen atque aleam constitutum esse, Pind. in Pythiis hymno 4. ¶Ἐπὶ πόδα, cessim, Xenoph. Pæd. 3. πορεύεσθαι ἐπὶ πόδα διὰ τῆς ὁδοῦ βίαιος: ait Cyrum insistē ordines retrò abduci, extra teli iactum. ¶Ἐπὶ ποδῶν, in pedes, pedibus insistendo atque innitēdo, Aristot. hist. Anim. li. 5. ἐπὶ ποδῶν ἑστάναι, pedibus insistendo coit. ¶Κατὰ πόδα βαίνειν, pedetentim, Suid. ¶Κατὰ πόδα, pedatim Plin. Plat. 11. Leg. ἕπεται κατὰ πόδα, proximè subsequitur. ¶Ὅλῳ ποδὶ, toto pede vel omni. i. omni conatu, ὅλῃ σπουδῇ, Suid. ¶Παρὰ ποδὸς ἕστηκε τὸ παρὰ πόδα, dicitur, præsens status humanæ vitæ conditio, Pind. ¶Παρὰ ποδὶ, quod instat imminétque. Eidē propè iuxta pedes ille se huic offendit. ¶Παρὰ ποδὸς, continuus, vestigio. Sopho. in Phil. ἐκ πόδα, continuus, vestigio. Sopho. in Phil. ἐκ ποδὸς ἐφέπειν ἀγῶνα, e vestigio maximam potentiam obtinet. ¶Πρὸ ποδὸς, q. ad pedem sine extra pedem, i. conuenienter & congruenter, Plat. Comic. Ὡς ἔστι μοι τὰ χρήματα πρὸ τοῦ οἴκου ποδός. Habet etiam πρὸ ποδὸς, & Hesych. πρὸ τοῦ αἰμάζειν τινα. ¶Πρὸ ποδῶν, & πρὸ ποδὸς ἀπέχειν, ante pedes, pro pedibus. Aristoph. πρὸ ποδῶν καίομαι, ante pedes iacens & positus. ¶Ὑπὸ ποδὸς, collato pede, Eurip. ὑπὸ ποδὸς ἐπιπεσεῖν ποδί, δίκην τινὰ ἀδίκου παῖς κατέπεσε ποδί. Sic Virgil. in Æneide, haret pede pes,

densissque viro vir. ¶Τὸ ποδὸς ὑπόδημα, pro ὀλιγωρεῖν, contemnere & aspernari, Plutarch. contra Epicurum. ¶Πούς interdum dicitur montis radix atque imum. Iliad. ὁ πόδες ὀλυμπόιο καθήμενος ἔδρης. Καὶ περὶ φυτῶν. ¶Item mensura quatuor palmorum, Herodot. li. 2. & Interp. Hesiodi. ¶Ποὺς, vestigium, i. ἴχνος, Thucyd. ¶Ποὺς, in naui funis quo velum tenditur atque laxatur: alligatur ad mali partem imam, i. pedem. Eurip. in Oreste, Καὶ ναῦς γὰρ ἀνεμόεσσα πρὸς βίαν πεδὶ ἴβοιτο. ἴσχε δ' αὖ δεξιὸν ποδὸς, Ac vt citato mergitur ratis pede: Eademque, si remiseris flabilis manet. Tamē pro velo pedem etiam accepisse videtur Catull. Et pedes pro remis, Plaut. in Menæch. ¶Ποὺς pro eo quod est πηδάλιον ἢ εἴλαξ, gubernaculum, clauus siue temo. Odyss. κ, αὐτὰρ ἐγὼ πόδας τοὺς ἐλάσαμεν, Interp. πόδας τοὺς, inquit, τοὺς μεταχειρίζοντες τὸν κάρπασον κλίνοντες τὸ πηδάλιον: vtrunque verò significetur at posterior interpretatio huius est loci. ¶Erat & editū quodpiam ἐπος, quod longis, vt apparet, periodis constans, contenta continuaque voce, & vno quasi spiritu à præcone recitabatur, Galen. Epidem. lib. 6.
Ποώδης, herbosus Plin. herbidus Colum.

Π Ρ

Πρᾶγμα, ατος, τὸ, res, opus, factum, officium. ἐστὶ, σχῆμα οὐκ, nihil opus fuerit, Herodot. Plat. in Apologia, τὸ σὸν τί δεῖ σχῆμα, quod tuum est munus? ¶Πρᾶγμα in malam partem, vulgò *facinus*, Aristoph. in Plut. πολλὰ σοι πράγματα ἔχει πράγματα, apud Lucian. capere molestias, occupari, habere difficultates. ¶Πράγματα ἐν πολιτείᾳ, i. ipsa Reipubl. administratio. ἦλθεν δεῖ τὰ πράγματα, Thucyd. ad res peruenerunt & rerum administrationem. Οἱ τὰ πράγματα ἔχοντες, Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι, primates, qui res administrāt, Eidem. ¶Πράγματα, fortunæ, τύχαι, Dem. contra Æsch. τὰ περὶ Ἰλλυρίδα πράγματα, Græcè fortunas vertit Cic. ¶Πράγματα, iudicia, lites, Aristoph. in Neb.
Πραγματεία, ας, ἡ, negociatio Cicer. res forensis, aduocatio. Isocr. ad Nicocl. τὰς μὲν ἐν γενέσεις καθέξει καρδίας, τὰς δὲ πραγματείας διαλύσεις, fac vt sint damnosæ aduocationes, rerúmque forensium tractationes. ¶Πραγματεία, inquisitio, consideratio, occupatio, studium, inuestigatio, opus commentatione cōpositum. πραγματείαν ποιεῖσθαι, opus conscribere, Galen. li. 2. ad Glauc. ¶Πραγματεία, pro commentatione ipsa, & intensione animi & vexatione, Plat. in Phædro, οὐ ἱκανὰ ἡ ψυχὴ πραγματείας ἐμοὶ ἐν τῷ παρεῖναι βίᾳ.
Πραγματεύομαι, μ. ὑποκορ. ω. ὁ μαι, negotium obeo Cicer. negotium gero, fatigo circa aliquid & occupor. Aristot. 2. Occon. πολλῶν δὲ πραγμάτων μεθ', in cuius curam incumbamus & simus occupati. ¶Πραγματεύεσθαι, vexari & fatigari negotiisque implicari, Na-

χαντ. εἰ δ' σπ μαλ' ἡ τοιοῦτον ωσθ' πραγμα πτυσαι, ἀφ' ὧν πεφθ. ὧν τὸ τοιοῦτον. ¶ Item laboro, tento, molior, Xenoph. πραγματεύομαι ἄλλο τὶ ἢ τὰ ἀνθρ. totam noctem exigo in labore atque negotio. ¶ Item philosophor & commentor, i. occupor animo circa indagationem veritatis & recti Plat. lib. 4. de Repub. ἐπὶ μακρὸν πραγματεύσασθαι περὶ τοῦ φρονεῖν, ne inquiramus & commentemur. ¶ Cum Accus. Aristot. Rhet. lib. 1. σκεπτέον ἢ πρὸς ἕξιν τὴν προαίρετον, τὸ κλέπτειν πραγματευόμενον, permulta extra rem & causam tractant, i. scribunt. ¶ Passivè etiam ponitur in hoc significatu. Laert. in Aristot. πολλὰ τε μὴν ἀυτῷ πραγματεύεται διάλογοι, tot ab ipso commentationes & libri editi sunt. ¶ Πραγματεύσ, consulto & de industria aliquid facere, Xen. ¶ Πραγματεύομαι, negotior, lucrum & compendium sector. τὸν πλησίον τῶν πολιτῶν πραγματεύονται, qui captant lucrum cum proximorum inopia, Chrysost.

Πραγματευτὴς, ὁ, & Πραγματευτικὸς ἀνθρωπος, Suid. negotiator, mercator, ἐμπορ.

Πραγματεύω, negotiis implico, vexo, distineo.

Πραγματικὸν, τὸ, quo id est magno vsui, efficax.

Πραγματικὸς, ad rem maximè pertinēs, prudēs & solers, qui consilio in negotiis agendis, robúsque tractandis valet, forensis monitor Quint. πραγματικὰ στάσις, negotialis status, Hermog. Poly. ὁ ἢ χωρὶς πραγματικὴ πολιτικὴ ἢ σοφὴ ἴσχει ἀπόδειξιν, factum viri solertis atque in rebus tractandis periti.

Πραγματικῶς, solerter, perite. Polyb.

Πραγματίον, ου, τὸ, negotiolum, recula, Aristophan. in Φ.

Πραγματοδίκης, aduocatus.

Πραγματολογικὸς, in narrādis rebus occupati.

Πραγματικὸς, ὁ, ἡ, negotiorum expertus, prudens, veteratus, industrius, Suid.

Πραγματώδης, ὁ, ἡ, negotiosus, intricatus.

Πραξίνη, vinum quoddam vile & abiectum.

Πρᾶγος τὸ, res, negotium, actio.

Πρᾶϊα νύκτα, placidam noctem, Plut. in Rom.

Πρᾴως, clementer, Bud.

Πρᾶος, ὁ, ἡ, mansuetus, placidus, mitis.

Πρᾶσις, ἡ, venditus.

Πρασόμηλα, μῆλα, πρωϊμαῖα, præcocia mala, Dios.

Πρασσιανὸν, ὁ, prægnanum vinum, Dioscor. c. 11.

Πρακτὸν, faciendum est.

Πρακτέος, agendus.

Πρακτικὸν, ἡ, ars quæ in rerum actione cernitur.

Πρακτικὸς, ἡ, ὸν, efficax, efficiens, actiuus, operosus. πρακτικὸς βίος, vita actiua, Aristot. lib. 7. Polit. ca. 2. πρὸς ἃ βούλομαι πρακτικός εἰμι, à diis exoro quod volo, Xenoph. ¶ Πρακτικὸς, efficaciter Plin. ἐπιτηδειότατος, Plut. in Peric.

Πράκτωρ, ορος, ὁ, qui agi possit, cadens sub actionem, Argyrop.

Πρακτικοπαραγωγὸς, ὁ, perpetrator, Antiph. in Apol. οἱ τῶν πραγμάτων τῶν ἀκριβῶν εἰσὶ πρακτικοπαράγωγοι, i. perpetratores. ¶ Πρακτωρ, quæstor Dionis, & qui pecunias mulctatitias exigit, exactor, Demosth.

Πρᾶμνοι Ion. mansuetus.

Πρᾶνες, epith. cuiusdam vini, à loco.

Πρᾶν, Doricè, ut Πρῶϊ, dudum.

Πρανὴς, ὁ, ἡ, pronus, declivis, præceps. τὰ πρανῆ, dorsum, Aristot. li. 1. Anim.

Πρανίζω, præcipito, deicio, deturbo, Eccles.

Πρανισμὸς, præcipitatus.

Πρανὸς, ὁ, πρανὲς, pronus, declivis.

Πρασιὰ, ἡ, idea quædam, quæ dictis factisve finem imponere credebatur, Suid.

Πρασικῶς, astutè arte & subtili tractatione aliquid tentare, struere atque moliri. Polyb. πρασσικῶς τῷ πόλιν ὅλην καταλαβεῖν, cùm vt bem arte, atque astutia intercipere tentasset.

Πρᾶξις, ἡ, actio, actus, factū, negotiū, tractatus, actio, id quod agitur, executio Plin. & Tacit. opus. πρᾶξις πολεμικὴ, bellum, bellica actio, Plat. de Legib. ἔργον ἢ πρᾶξις, re & factis, Demosth. Οἱ ἐν ταῖς πράξεσιν, magistratus, al πολιτεύμασιν, Herodian. ¶ Item fors, status, διαφορὰ ἢ δυσπραγία. πρᾶξις, ἰδιωτικὴ κοινωνία, omnem suam deflet conditionem, Herodot. ¶ Item exactio, Aristot. 6. Polit. ¶ Item subdola molitio, atque ars astuta, vt cū tentantur res nouæ. πρᾶξεις πράττειν, Æschi. *faire pratiques & menees.*

Πρᾷος, Aristoph. leniter, mansuetè. πρᾴως.

Πρᾷος, lenis, mansuetus, mollis, mitis, moderatus, humanus, placidus, facilis. Plat. 2. de Rep. πρᾷος ἂν εἶναι δικαίως πρὸς ἡμᾶς, in familiares mitis & humanus.

Πρᾳότης, mansuetitsimé.

Πραότης, remissior voluptas, Plat. de Leg.

Πραΰνω, ὑνθ, remitto, placiditas Varr. & Gell. humanitas, lenitas, Aristot. li. 2. c. 7. Ethi. cura, industria & cogitatio, Ilia. ā.

Πραΰς, ὑδος, ὁ, priori syl. brevi, præcordia, mēs, quadrata dispositio in latercūli formam, Hesych. Plin. pulmonum tori & area, Interp. Hom. Odyss. ι. ¶ Marci ca. 6. ἀνίστασθαι πρασιαὶ πρασιαὶ, discubuerunt per areas siue areolas dispositi: quasi areolatim vbi translatæ sumptum est à forma accubitus cum areolis hortorum.

Πρασσω, μ. ἔσσω, πρᾶξω, vicesco, porraceus fuscus Dioscor. li. 3. ca. 94. & li. 4. ca. 145.

Πρασσιὰς, ἀτος, ὁ, cura deorum.

Πρασσὸς, ὁ, venalis.

Πρᾶσσω, idem, Xenoph. in Pœd. πρᾶσσων ἢ πωλῶν.

Πρασινὸς, ὁ, viriditas, prasinus color, Stud. Pæd. πρασινὸς, ὁ, porraceus, viridis.

Πράσιον, ου, τὸ, marrubium herba, Dioscor. li. 3. ca. 119 Gaz. li. 6. ca. 1. hist. plant. Theophr. & frugem vocat Nicol. Myrepsius, quæ officinis *verd de gris.*

Πρασῖνος, viridis. πρασῖνον χρῶμα, color viridis cōflatur ex fulvo & nigro, teste Plat. in Tim.

Πράσις, ἡ, venditio, auctio. ἀγορὰ πρᾶσις ἀργυρίου, venale habere, Plat. in Leg.

Πράσινος, prasius lapis, Theophr. Plin. cap. 8. lib. 37.

Πρασσοφαγὶς, ίδος, ἡ, insectum viride, quod lactucas & præcipue porros depascitur atque attēdet, porricida Gazæ, Theophr. hist. li. 7. cap. 5. & Aristot. li. hist Anim. 5. ca. 19.

Πρασσοφαγεῖον, ου, τὸ, instrumentū ad incidendum porrum, falx demetendis oleribus, in Epigr.

Πράσσιον, ου, τὸ, porrum, πράσσου κεφαλὴν, Dioscor, porrum capitatum Plin. ¶ Πράσσον etiam pration & zoster Plin. li. 25. ca. 25.

Πρασσοτόμη, falx messoria.

Πρασσοῦς, porraceus.

Πρασσωσία, preces erant quæ sub primum aræ tionis tempus fundebantur, Hesych.

Πρατὴ, vendendus, Plat. de Leg.

Πρατὴρ, ορος, vt πρατὴς λίθος, lapis vnde mancipia vendebantur, Poll. & Isæo. ¶ Item qui vēdidit, Plat. lib. Leg. 11. ¶ Πρατῆρον, ου, τὸ, forum & mercatus, Basil. ¶ Πρατὴς ἡ Πρατὶς, venditrix.

Πρᾶττω, μ. πράξω, πέπραγμαι, & Πράσσω, μ. ἀττω, ago, rem gero, administro, exequor, Actius. Accus. Demosthe. aduersus Lacr. Οὐδὲν ἀνάλογα πράγματα μετέσχηκεν, ἃ ὁ οὗτος πεπράγμενα εἴσι πρὸς ἡμᾶς, facinus quodpiam in nos admiserunt. ¶ Πρᾶγμα πράττειν, litem intendere, negotium facessere, Lysia. πρὸς Ἀγοράτον. ¶ Πράττειν πράγματα, iurgare. τὰ δημόσια πράττειν, Plat. Rempub. tractare. ¶ Πράττειν aliquando significat contendo & laboro vt aliquid fiat, quod etiam agere dicitur Latinè. Plutar. ἐν ἱερομηνίᾳ, ὑφ' ἡμῶν πραττόμενα γάμων κύριος procurans. ¶ Item exigo, cogo. πράττω, cum duobus Accus. Xenoph. τὰ δίκαια χρὴ τοὺς συμμάχους ἀργύριον πράττειν, à nemine discipulorum pecuniam exigas. πράττεσθαι τι χρήματα, pecuniam te mulcto, Thucyd. ¶ Πράττομαι τι, recūso compono, Thucyd. ¶ Cum Præposit. πράττειν τινὰ, apud te multa, i. transigunturne recum seu apud re multa. Æschin ¶ Πράττειν τινὰ ἐν χρήμασι, per iram facio, Plut. ¶ Πράττειν τινὰ ἐπὶ χρήμασι, Demosth. i. συλᾶν τινὰ ζητεῖν. ¶ Πράττειν Absolute, posium significat vinū, ago, i. aratem ago, fortè aliqua vtor, Demosth. in Æschi. πράττειν ἀφθόνως, qui se felicissimū existimat. Inde εὖ πράττειν, qui se felicissimū existimat. πράττειν, κακῶς πράττειν, Hocque caput & frons est epistolarum. Demosthen. ἀγαθὰ πράττειν, pro meritis digne afficior. ¶ Πράττω interdum non solum ποιῶ significat, sed etiam ἀπὸ τοῦ πράττω ἢ διαπράττω ponitur. Interp. Eurip. in Hecuba. ¶ Πράττειν pro πραξικοπεῖν, i. subtiliter aliquid moliri atque arte tractare, vt vulgò *pratiquer.*

Πρᾶτόν, ἀπὸ τοῦ πρᾶσθαι, vēdo, addico: Actius. Accus. πρᾶτόν ἐστι τοῦτο, Demosth. ἐπράχθη ταλάντων εἰκοσιν, diuenditus est 20 talentis, Thucydid.

Πραΰ, μᾶλλον, leniter, mansuetè, πραότερον, Hesyc.

Πραΰνσις, mitigatio, i. moderatio & placatio iræ, Aristot. Rhet. 1.

Πραϋντικὸν, τὸ, mitigatoria Plin.

Πραϋντικὸς, ὁ, mulcens, leniens, placandi vim habens, sedans, mitigans. πραϋντικὰ πτισάνη.

Πραΰνω, ὑνθ, mitigo, placo, mansuefacio, lenio, sedo, Actius. Accus. Plat. Polit. 9.

Πραΰς, mitis, facilis, mansuetus. Plat. 2. de Rep.

Πραΰτης, ητος, ἡ, mansuetudo, πραότης, Hesyc.

Πρᾴως, leniter, mansuetè Cic. placidè, Aristop.

Πρεκόκια, vel Πρεκόκιον, vel Πρεκόκια, præcocia Plin. li. 15. ca. 12. præcoqua Martial. vulgò *anant-pesches*, Galen. 2. de Alimētis, & Dioscor. li. 1. ca. 166.

Πρεμνίζει, ramos emittere, radices producere.

Πρεμνίσσω, funditus euellere. ἐκπρεμνίζω, Hesy.

Πρεμνίζω, funditus euello, extirpo, Poll.

Πρέμνον, & Πρῖμνον, ου, τὸ, caudex, truncus arboris, 2. Arg. πρέμνον ἀφιέναι ἄρουρ, i. fecare stipitem & caudicem. ¶ Item μεταφορικῶς, pro fundamento.

Πρέμνος, stipes. τὸ πρέμνον.

Πρεμνώδης, stipitis vel caudicis rationem obtinens, q. caudicosus, vt caudicalē dixit Plaut. Theophr. lib. hist. 4. cap. 11.

Πρέπον, τὸ, decens, congruum, decorum, Cicer. in Offic. est in personis vt in aliis rebus id quod decet. Plat. de Leg. κατὰ τὸ πρέπον ἑκάστῳ, vnicuique pro dignitate.

Πρεπόντως, decenter, congruenter, vt decet.

Πρέπω, quasi decco, conuenio, congruo, sum dignus. πρέπει τῷ καυρᾷ, mihi congruit tonsura, Eurip. ἐς ἀμφιτέρους ἔπρεπε, in Epig. vtrique conueniebat.

Πρεπώδης, ες, ὁ, ἡ, decens, honestus, Aristoph. πλ. οὐδὲν ἐκείνου πρεπωδέστερον ὄζει: & paulò post cum Dativ. οὐ γὰρ πρεπωδέστερον τῇ δίκῃ σκέλη.

Πρέπων, decorus, magnificus, dignus. πρέπον χρῶμα, Plat. 12. Leg. decorus color Cic.

Πρεσβεῖα, honoralitia Lin. veneranda, Homer.

Πρεσβεῖς, legati. Herodot.

Πρεσβεία, legatio, πρεσβεύειν ἀπὸ φίλου τινὸς πρεσβείαν, Hermog. ἀπαγγεῖλαι περὶ τῆς πρεσβείας, proficiscor ad legationem, i. eo legatus, Æschin πρεσβείας τίμησιν, Demosth. ¶ Itē deprecatio, Gregor.

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, legatiuum propriè Vlp. Demosthen ὑπὲρ συμμορίων, & in Pandect. Item honor qui senī habetur, Plutarc. ¶ Item ius primigenium, vel primigenia. Chrysost. ἕως τῶν πρεσβείων. ¶ Item munus legatis datum, honora-

rium Cic. Demost. in Orat. aduersus Bœot.

Πρέσβειρα, honorabilis Liu. ¶ πρέσβειρα πόλεων, moderatrix vrbium, in Epigr.

Πρέσβεις, εως, legati, in Plurali tantùm. πρέσβεις πέμψαντες ἔλεγον, missis legatis dixerunt, Thucydid.

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, legatio, honorarium.

Πρεσβεύομαι, μαι, δίσυλλ. mitto legatos, mitto legationem. ἐπρεσβεύοντο πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, Thucyd. legatos ad Athenienses mittebant. ¶ Item πρεσβεύομαι, legatus venio, legatione fungor, Phil. de mund.

Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, legatus. ¶ Item senex, Hesiod.

Πρεσβεία, Attice, ᾶς πρεσβεία, legatio, Thucyd. li. 1. ὃ μὲν πρεσβευτὴς ἡμῖν οὐκ ἐς ἀντιλογίαν τινὲς ἤμελλον ξυμμαχοις ἐρεῖν, legatio nostra vestris sociis non contradixit.

Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, legatus, orator, Æschin. αἱρεθέντες πρεσβευτὰς ὑπὸ τοῦ Ἀμφικτύονος. ¶ Item senex, senior. τὸν πρεσβευτὴν τῷ πάππῳ τοῦτο, Plutar. in Othone: vbi Philelph. seniorem legionis vertit.

Πρεσβεύω, μέλλοντα, ἐλθεῖν, legationem obeo, legatus eo, ago legatum, legatione fungor. ἐπρεσβεύσαν πολλὰς πρεσβείας εἰς Θηβας, sæpe legati profecti sunt Thebas, Æschin. πρεσβεύων ἦλθε παρὰ βασιλέα, Corinthiorum legatus, Herodot. πρεσβεύων ἐς Μακεδονίαν, in Macedonia legatione fungor, Æschin. πρεσβεύω αὖθις τύραννον, Hermog. πρεσβεύων παρὰ τὸν βασιλέα χρηστηρίοις, legatione fungens ad Regis prætores, Plutar. in Lycurg. ¶ Πρεσβεύω, sum legatus in exercitu, i. vicarius imperator, Lucian. πρεσβεύων τοῦ πατρὸς. ¶ Item in legatione ago quippiam & trafigo, Accus. πρεσβεύω εἰρήνην, Demost pacem per legationem inco. ¶ Πρεσβεύω, postulo, oro. πρεσβεύειν, i pro alio precator intercedo, Nazan. ¶ Item asseru aliquid & constituo, Naz. ¶ Πρεσβεύω, cum Genit. sum dominus, Soph. in Aiac. ὀλύμπου τοῦ πρεσβεύοντος πατρὸς, Olympi arbiter Iupiter. ¶ Πρεσβεύω, τὸ πρωτεῖον, nihil antiquius habeo, primas partes do, primo loco pono. δεσποτῶν τὸν θεὸν ὃν ὁ φιλόσοφος πρεσβεύει, Deum quem philosophia honore prosequitur. Eurip. in Hippol. τοὺς μὲν σέβοντας τοῦτο πρεσβεύω κἀτιμ, eos qui meum potens numen colunt honore afficio. ¶ Item πρεσβεύω, sum maximus natu, ætate præcedo, Herodot. in Polymnia, τοῦτ' μὲν δὴ ἐγὼ πρεσβεύω ἐφ' ἁπάσῃ Λακεδαίμονος.

Πρεσβεῖον, ου, τὸ, præmium quod pro honore datur, primæ partes. Ionice pro πρεσβεῖον.

Πρέσβις, εως, ὁ, legatus, per ις, vt docet Suid.

Πρέσβος, ου, ὁ, antiquior, venerandus.

Πρεσβοτοκία, ας, primogenitura.

Πρεσβυγένεια, ας, ἡ, maior natu.

Πρεσβύς, εως, ὁ, senex. πρεσβύ, τὸν senex, in Epigr. ¶ Item princeps, legatus, senator. Sed tere in Plurali tantùm vsurpatur, & loco eius Singulariter πρεσβύτης. ¶ Item πρέσβις, animo-

rium minimarum vide Actium in cura calculi.

Πρίσβεις, legatio, Thucyd. li. 1.

Πρεσβύτατος, natu maximus, ætatis proiectissimæ, antiquissimus, augustissimus, Plat. in Sympos.

Πρεσβυτήριον, τὸ, seniorum congregatio.

Πρεσβυτέριον, presbyterorum ordo, Act. 22.

Πρεσβύτερος, ου, ὁ, senior, antiquior ætate, ætate proiectior. Plat. Epist. 7. τὸν μισθὸν τῶν πρεσβυτέρων διονύσου ἐπαίρειν ἐλαττοῦσθαι τῶν νέων, veteranis militibus stipendia minuere tentatur. ¶ Item Πρεσβύτερον, antecurrendum, antiquius Cic. Herodot. τὰ χρὴ πρότερα ἐπιδεῖν τε καὶ πρεσβύτερα ἐπιδεῖν, antiquiora ducebant & potiora. ¶ Πρεσβύτερος, Aduerb. Plat. li. 8. de Rep. antiquiore ætate.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, senex, grandæuus, natu grandior. Aristoph. νῦν δ' ἐγὼ πρεσβύτης εἰμὶ καὶ γραῦς δέος.

Πρεσβύτικός, ἡ, όν, senilis, vetustus, sene dignus. πρεσβυτικὰς ἔχω, senum turba, Aristopha. ¶ Πρεσβυτικῶς, Aduerb. senilitèr, Quintil. πρεσβυτικῶς βακτηροῦντες, senum de more baculo innitentes, Nazian. in Orat.

Πρεσβύτις, ιδος, ἡ, anus, vetula.

Πρεμφρένη, placabilitas Cic. clementia vel placatio. Eurip. in Orcite, ἐκκαλοῦσα πρεμφρένη, redis placatis diis & reconciliatus.

Πρεμφρής, ἐς, ὁν, ἡ, mitis, mansuetus, propitius.

Πρήγκατος, τὸ, τες, ilatus, negotiũ, opus, negotium.

Πρήμη, caput Polypodii. ¶ Item πρῆμα, caput Hesych.

Πρήσσω, populo imponens, Hesych.

Πρηστήρ, ῆρος, ὁ, ingluuies Plin. πρηστῆρ, Aristot. i. gutturis vesicula in auibus, in quam primum cibus colligitur, Aristoph. in Aueb.

Πριάμαι, vendi, venuisse, Herodot.

Πρήθω, ἔπρησα, πρῆκα, incendo, inflo. Ilia. ὃ, οἱ δ' ἀνέμοιο θοῶν μέσον ἱστίον, i. ἐφύσων, perflauit media vela. Numer. 5. disrumpi atque crepare, τὸ ῥήγνυσθαι significat.

Πρῖον, prius.

Πρηκτήρ, ῆρος, ὁ, qui facit aliquid, factor Columella. actor, ὀθρηκτὴρ, negotiator, Iliad i.

Πρημαδιὴ, ῆς, ἡ, oleę genus, Nicand.

Πρημαίνω, furere, vehementer spirare, Aristophan. πρ.

Πρῆμνη, & Πρήμνη, pisces è thunnorum genere, Hesych.

Πρῆνης, Aduerb. & Πρηνὴς, ὴς, deorsum, pessum, in caput, Nonn.

Πρηνὴς, ὴς, ὲς, pronus, ὀδὸς πρηνὴς, præceps, in caput propendens, qui vultu cit in terra dejecto. Hesiod. πρηνὴς δ' ἐς πυθμένα πέσεν, τὰ πρηνέα τοῦ σώματος, partes corporis pronæ: Aristot. li. 4. de partib. Anim.

Πρηνίζω, μι, ξω, σα, σθην, præcipito, in Epigr.

Πρηνιστὴς, ῆ, ὁ, præcipitantia Gellius, præcipitatio Senecæ, eucrsio, in Sibyllinis versibus.

Πρῆξις, εως, ἡ, vtilitas, effectus, Herodot. Πρησ-

Πρηστεία, sacrificium quoddam Athenienſibus.

Πρῆστις, inflatio, ἐμφύσησις. ¶ Est & venditio, Ionicè, Lucian. ¶ Item vstio, καῦσις.

Πρήσσω, inflatio, Nicolao Myrepso.

Πράσσω, ἐπράχθην, facere quæstum. πρήσσομαι χρήματα, exigo pecunias, Herodot.

Πρήσσω, ξω, πρᾶξα, πέπρᾶχα, transeo, διαπράττω. Odyss. ὃ, ὄφρα πρήσσομεν ὁδὸν, i. διὰ πελάγους τὸν πλοῦν ἄγωμεν, Didym. ¶ Et cum Accus. 1. Aug. πρήσσειν δ' ἐδέη.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, præster, igneus turbo i. ventus è nubibus erumpens, qui circumactus diúque voluitatus inflammatur furitque, amburens contacta pariter & proterens. Lege Plin. lib. 2. cap. 48. & 49. Senecam Natur. quæst. lib. 5. cap. 13. & Aristot. de mund. πρηστὴρ γὰρ ἐοικὼς δίνωσι φλεγέτῃ κατιδήριγνυτο, initar turbinis ardentis cum fragore ventus ingruebat, Plut. in Fab. ¶ Item pars externa gutturis fauci subiecta, quæ aratis inflatur atq; intumescit, Poll. ¶ Πρηστὴρ ἐπετὰμ vocatur serpens, ob inextinctæ sitis ardorem quem infert morsu, διψάδος καῦσος, Dioscor. li. 7. ca. 13. Vide Aetiũ

Πρηστήριος, ος, ον, fulmineus. (de dipsade.

Πρήστωρ, ορος, ignis qui ostenditur aliquo signo. ¶ πρήστορες, vim habens inflandi: Hippoc. πρηστῆρες, piscis quidam cetaceus, Suid. (κήτατος.

Πρήτωρ, ορος, prætorium, Herodot.

Πρήτων ἄκαιρος, melitis mecum agitur.

Πρηυγέλαστος, plicidum ridens, mitis: Zephyri spiritus in Epigr.

Πρηυμενὴς, moderatus, i. prædictis benigna cõsuetudine & moribus, in Epigr.

Πρηΰνω, Epith. Dei, apud Apollinarium, i. mẽte facilis atque lenis, mitisque.

Πρηῦνω, mitigo, mansuefacio, cicuro, Hesiod.

Πρηΰς, ῆος, ῆϊ, ῆα, placidus, propitius, li. 1. Epig.

Πρηΰτονος, manifesta colla seu cervices habentes. πρηΰτονες ταῦροι, in Epigr.

Πρήυτης, placatior, Dat. in Epigr.

Πρηΰς ὄζῳ, ὁ, ὀζος, eminentia, excellentia, cacumen. ἀπὸ μεγάλου πήχεος πρηῶνα ἔφερεν, Hesiod.

Πρήσσω, cmo, Depon. Accus. Odyss. ξ. τίς δὴ σὺ πρῆξαι κατάκειαι ἔμπεδον, emit suis possessionibus, ammunit. ¶ Xenop. cum ἐς, Naxias λιγατεύω, quem argentitudinis præficeret, talento emisse dicitur. ¶ Lucian. de sacrific. Accus. Genit. & Ablat. annexit cum Præpos. τὰ μὲν ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι, ἐπρίατο δὲ τῶν ἀλλοτρίων βοῶν τοὺς ἀρίστους. Minerua duodecim bubus emit, ne vrbs raperetur. πρίασθαι εἰρήνην τε τῇ πόλει καὶ τοῖς πολίταις, quanti emas vt vxorem recipiat Xenoph. 1. Pæd. ¶ Πρίασθαι interdum significat ἐξαγοράζειν, i. redimere seu opus facere, quod & μισθοῦσθαι dicitur à Poll. Est vectigalia redimere Cic. ¶ Πρίαμαι, ὑμαι, vsu pass. Græci pro radar, quod Priami lauta in Tragœdiis rasa esset.

Πριαπισκοκήλη, ης, ἡ, penicilli vulnerarii (quam tentam vocant) species in priapi formam assurgens.

Πριαπισμὸς, οῦ, ὁ, tentigo, pudendi extensio.

Πρίαπος, & Πρίηπος, & Πρίαπος, Arrianus Bithyn. Priapus hortorum deus, Eustat. Ilia. ὃ.

Πρίαμαι, emo, ἀγοράζω, Suid.

Πρίλις, ιος, ἡ, miles pedes.

Πρεμνίδια, ων, primadę pisces, Gaz. ex Aristot.

Πρεμνικὸς, & Πρωτικὸς, primarius, antesignanus, quòd in tabula cerata primus notaretur. Suid. πρεμνικὸς, ὁ πρῶτος τάξεως τῆς πεζικῆς.

Πρίν, prius, antè, antea, Cum Indicat. Odyss. ξ. ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπαυσα. ¶ Item pro antequã. πρὶν ἔμπα δῆωσιν, Thucyd. priusquam Athenienſium potentia augeſceret. ¶ Cum Optat. præcedente φράσειεν, Plat. in Apol. καὶ φράσειεν πρὸς ἑαυτὸν μεθύοντες ἀθηναῖοι, quin ipsum ἀθηναῖοι, vt nihil de rebus suis prius curaret, quàm seipsum. ¶ Πρίν, Subiunct. absque ἂν particula. Sophocl. μὴ 'ξω παρέλθοι, φρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, foras non prodire antequàm præsens ipse adesset. ¶ Πρὶν cum Infinit. φρὶν ἔπειτ, antequàm accedat. Lucian. φρὶν ἀφῖξαι, priusquàm feceris, Demosth. ¶ Πρίν interdum geminatur, ita vt priori loco ante significet, & quàm in secundo, Iliad. ἀτὰρ σ' ὄγε φρὶν λειμεῖν βιοτὸν χόλος ἀπέπαυεν, Πρὶν γ' ὅτε πατρὸς φίλου δόρπῳ ἐλικώπιδα κόλπῳ, &c. ¶ Πρὶν cum Articulo. ὁ φρὶν, priſtinus, antea ctus. prior, priscus. ὁ φρὶν χρόνος, superius tempus, Thucyd.

Πρὶν ἂν, priusquàm, Subiunct. Aristoph. in Plut. εὖ δὲ γεπλάζεσ' ἢ ζεῖς φρὶν ἂν ὑμᾶς.

Πρὶν ὅτου, ου, Interpr. Thucyd. donec.

Πρὶν ἢ pro φρὶν, priusquam, Οὐ φράσειεν ἀπέλθοι φρὶν ἢ τοῦ λιμοῦ πάντα ἀπέτασεν. Antiph.

Πρεσὰ, priusquam, pro φρὶν ἢ. Cum Infinit. ἢ οὐκ ἀφίσταται πρὶν πᾶσ' ὑγρασία τὸ ὑγρὸν, nec prius abscedit, quàm omnis humor haustus, Dioscor. li. 2. ca. 11.

Πρὶν ὅτε, priusquàm, cum Indicat. in Odyss.

Πρίνινος, ος, ον, scobs.

Πρινίς, ίδος, ἡ, parua ilex, Aristoph.

Πρῖνος, ου, ὁ, iliceus, ilignus, & iligneus, solidus. Hesiod. φέρειν δὲ χύλον ὅταν ὗσῃς φρῖνον, &c.

Πρινοειδὴς, serræ modo, q. serratè.

Πρῖνος, ου, ὁ, frutex ex quo nascitur coccus, ilicis genus: lignum est crassissimũ, quod si cremetur, crepitum edit, Aristop. in Ran. Σὺ δ' ἄνδρ' ἄναξ φρῖνος ἐμπεδοῖς βοᾷς.

Πρινώδης, φύλλον, folium ilicis modo.

Πρόπους, ους, sectus, serratus.

Πρίστης, auribus ob pulsationem molestus.

Πρίστις, ὁ, sectura Plin. sed quæ fit serrã.

Πρίσμα, ατος, τὸ, serramentum, secamentũ Plin. ἀπὸ τῶν φρίειν. Est enim scobs eorum quæ serra secantur. Dicitur φρίσμα pro φρίσμα, Hesych.

Πρίστης, ου, ὁ, qui serra aliquid secat & scindit, τομεύς Poll. ¶ Item piscis quidam ceraceus apud Aristot. Gaz. vertit pristes.

Πρίστις, poculi genus, & naugii. Et serra, Poll.

Πρατός, serrâ dissectus, sectilis Ouid.

Πρίω, ιώσω, π. ισα, seco, πρίζω, serro Silio Ital. serrâ diuido, Actiu. Accu μὴ πρίε τοὺς ὀδόντας, Aristoph. noli dentes serrare & stringere.

Πρίω, pro πρίαιμι, ὁ πρίων, emo. Aristoph. περ.

Πρίων, ονος, ὁ, serra, πρίστις. ¶ Est & πρίων, captiosi perplexique argumẽti genus, quod alio nomine κερατίνης dicitur, teste Doxopatre in Aphth Comment.

Πρίων, ωνος, ὁ, ἡ, habiens figuram serræ, serratus.

Πρίων, ωνος, serpentes quidam, q dorso serrato.

Πρό, cum Genit. præ, ante siue pro. Significat loco cum & tempus. ἄγειν τὴν χορὸν πρὸ ἡμῶν, Eurip. ducere forat. Plutarc in Public. ἡμέρᾳ τῇ πρὸ δεκάτης καλανδῶν μαΐων, ad duodecimum Calendarum Maii. ¶ Πρὸ ἔργου siue πρόκειται, operæpretium, conducibile, vtile. Aristot. 6. Metaphys. ἴσως δὲ πρόκειται περὶ ἑκάστου σκοπεῖν, erit conducibile, & est in primis videndum. ¶ Πρὸ ἐμοῦ, idem Lucian. ¶ Πρὸ σοῦ pro eodem. Eurip. πρὸ παιδὸς θνήσκειν, pro filio mori. ¶ Πρὸ præ, in Cõparatione, i. magis, Plat. 2. de Rep. ἐστιν οὖν πρὸ ἁπάντων ἀλήθεια. præ iniustitia laudare iniustitiã, i. præferre. ¶ Πρὸ in Compositione significat præ, ante, prius, vt in προαγορεύω, προαπέχθομαι.

Προαγγέλλω, prænuntio Cicer.

Προαγόρευσις, ἡ, prædictio, prædiuinatio Plin.

Προάγγελος, ὁ, prænuntius, Musæo.

Προάγγελσις, q prænuntiatio.

Προαγνίω, prius lustro & purifico.

Προάγομαι, prouehor, cuado, erumpo, delabor, Demosth. ἐπειδὴ δ' ἐς τοῦτο προήλθω τοῦ λόγου, quando hucusque ego dicendo prouectus sum. προῆλθε δὲ τὸ σιδηρᾶ ἐκ δόμου πρόδοτος est. Plut in Publ. ¶ Item pellicio, allicio, adhortor, adduco, excito. προάγεσθαι τοὺς πολίτας Aristot Polit. 2. & προάγεσθαι τοὺς πολεμίους, Xenop. ¶ Προάγεσθαι est etiam εἰς δυσχωρίαν καὶ στενὰ προελθεῖν τι ποιεῖν, & compelli, cogi in angustias, vt referre pedem non possit, nec regredi. ¶ Item ornor & cresco, Plutar.

Προαγορευτής, οῦ, ὁ, q præemptor.

Προαγόρευμα, interdicta.

Προαγόρευσις, ἡ, prophetia, prædictio, salutatio. Epict. ¶ Rei cædis interdicebantur sacris in foro donec lata esset sententia, cáque interdictio, vt Cic. loquitur, dicta est προαγόρευσις.

Προαγόρευσις, diuinatio, prædictio.

Προαγορεύω, σ. προείπον, σ. προρρήσω, prænuncio, prædico, iubeo, præmoneo, expono, προαγορεύω σοι πόλεμον, tibi bellum indico, Thucyd. ¶ Itẽ proclamo præconio denũcio, Herodot.

Προάγω, μ. ἄξω, prægredior, præcedo, progredior, procedo, Xen. in Cyneget. ἐφ' ὅπλα πρόιμεν πρὸς ἐχθρούς, temerè procurrunt. Polyb. οἱ πολλοὶ τὰς ἀπὸ τῶν ἀνδρῶν προάγουσι, προάγουσι τὰς πυθομένους ¶ Demosth. translatè positis. ὅσῳ τις πλείονας τὰς ἀπὸ τῶν βίᾳ καὶ ἀδίκως προήγαγε, magnopere in violentiam crudelitatémque euadit. ¶ Item ad honores promoueo. προάγω τινὰ εἰς ἀξίωμα, te illustro gloria, Plutar. in Themist. ¶ Item impello, stimulo. Demosth. ἔστι τὸ πλεονεξίᾳ προάγειν, ὥστε ἅπαντ' ἀνθρώπου ἐπιθυμεῖν, ἐπὶ τοῦτ' ἀπελθεῖν προήγαγεν. ¶ Item prouehо, deduco. προάγων στρατιὰν πολλὴν ἐπ' ἀγαθοῖς, qui ad tantam te dimitis nequitiam, Herodot. ¶ Cum Accus. & Genit. deduciam, Herodot. ¶ Cum Accus. & Genit. δάκρυα προάγω ὄμματων, lachrymas profundo. προάγω τοὺς ὀφθαλμοὺς, oculis, Eur. ¶ Προάγω, etiam prosituo, prostituo, prosterno, vt producere filii apud Plaut. ¶ Προάγω, præsto, & hoc cum Genit. Dioscor. προάγει ἡ πικρὶς τοῦ ἰοῦ τὴν ὀδύνην, ἀναλγησίαν.

Προαγωγεία, ὁ, lenocinium.

Προαγωγεῖα, ὁ, lenocinium.

Προαγωγεῖς, οἱ, ὁ, ἡ, ὁ μαστροπός, Latinè pertactor.

Προαγωγεύω, μ. εὔσω, σ. εὔκα, lenocinor, pellicio, suasione in meam sententiam traho, prostituo, deduco. i. prostituo, concilio. Actius, Phoeryl. προάγω, προαγωγεύσας ἄλλον, vxorem ne prostituas.

Προαγωγία, ὁ, ductus atque institutio, disciplina, Polyb. in Epitome. τὴν προαγωγίαν ἣ ἐχρῶντο οἱ παῖδες τοῖς πατράσιν ἐξεστιάσεις ἢ συμποσίοις, seducati sub patrum potestate atque disciplina. ¶ Item Προαγωγὴ, q promotio Plut. in Apophth. εἰς προαγωγὴν ἀξιώματος, promotio ad dignitatis gradum. ¶ Προαγωγὴ τοῦ ἤθους, mores in malam partẽ, vt προαγωγεῖς apud Aristot. Ethic. lib. 5. cap 2. i. q. prostitutio pudicitiæ. Plut. in Theæt. ¶ Apud Poll. scriptum etiam Areopag.

Προαγωγεύς, cui vis est conciliandi amoris, προαγωγός.

Προαγωγὸς, ὁ, ἡ, ὁ προαγωγεύς, q. prostitutus.

Προάγων, ωνος, ὁ, initium pugnæ, prælũdi certaminis, seu decreti. Apud Plut. in Gen. προάγων δὲ legitur. ἀγὼν ἀγῶνος, τῷ προάγων δὲ ἐγένετο ὁ ἀγὼν τῶν δ' ἀπόντων, crudele pugnę initium non melior exitus est consecutus.

Προαγωνίζομαι, præludo, i. futurum certamen meditor. in fronte aciei pugno. Thucyd. li. 4.

Προαγωνιστὴς, propugnator & defensor Cæsaris.

Προαγωνιστικὸν, τὸ, præiudicialis causa.

Προαθλία, ἀνεὶ lædo. προαθλήσῃς, lacessiti. Æschin.

Προαιδέομαι, reuerentiam debeo, Accus.

Προαίρεσις, ἡ, propositum, Basil. in Epist.

Προαιρέω, μ. ἑλῶ, σ. ἑλῶ, eligo, malo, præfero, antepono, propono, certa deliberatione & ratione aliquid facio præopto Liu. li. 8. ferè cũcti belli pontici. Arist. 1. Rhet. προαιρεῖσθαι δὲ προβουλεύσασθαι τὰ τοιαῦτα, agenda sibi proponunt & statuunt. Bidem 3. Ethic. ὅσα τις πράττει μὴ προελόμενος, ἀκούσια φαίνεται πράττειν ὅσα δὲ προελόμενος μὲν ἀβούλευτα, ἀκούσια δὲ ὧν ἐπαίνου, hoc illi præfero. Demosthenes ἀεὶ ἐμοὶ προαιρεῖται λόγος, magis eligendi erat. Xenoph.

Προαίρεσις, ἡ, propositum, institutum, consilium, animi sententia. Hoc. in Orat. ad Demonic. ἐστὶ τὰ παρ' ἐμοῦ προαιρέσεως ἀμείνονος, i. patris institutis & rationes animo reuoluens. ¶ Ἐκ προαιρέσεως, & κατὰ προαίρεσιν, Demosth. voluntarie Liu. consultò, de industria, iudicio & consilio adhibito.

Προαιρετικὸς, voluntarius, qui sponte aliquid facit. προαιρετικὴ κίνησις, voluntarii habitus siue arbitrarii, Galen. ad Glauc. Hoc nomine videtur Aristot. in Rhetor. vocare hominem profusum, & ad largiendum facilem. προαιρετικὸς πλουσιότητος ἕξις, cupidã pecuniarum. Eidem ca. 1. li. 1. Moral.

Προαιρετὸς, q. eligibilis, in arbitrio positus.

Προαισθάνομαι, προαισθήσομαι, προῆσθημαι, præsentio, prouideo, prægnosco. Gen. προαισθάνεσθαι τὸ χρεὼν, præsciо aduentum exercitus, Thucyd. & Accus. τοῦτο προαισθόμενοι, hæc quum antè sensissent agi, Plutarch in Public.

Προαίσθησις, ἡ, præsensio Cicer.

Προαιτιάομαι, μ. άσομαι, σ. άσαμην, causor, antè cam reddo, Depon. Accus. Rom. 3.

Προαιτιάομαι, qui est ante secula, Nax. in Orat.

Προακροάομαι, μ. άσομαι, σ. άσαμην, q. præaudio, antè audio, præsentio, Xen. Actiu. Genit. & Accus.

Προακροατὴς, præceps, temerarius, Suid.

Προακροάω, ante vngo.

Προαλέω, μ. ἥσω. propendeo. præsilio.

Προαλὴς, ὁ, ἡ, ὁ, præceps, decimis, audax.

Προαμάω, prius aitero ante immito.

Προαμείβομαι, præterео, respõsione præoccupo.

Προαμύνομαι, anticipo defentione, propugno.

Προασπίζω, protego, propugno, Accus.

Προαφίημι, prius confecndo. Accus.

Προβαδίζω, ladum facio proludo vel præludo, Hoer.

Προβαδιστὴς, q. præludo. abscedo.

Προβαίνω, præsilire, in certamen descẽdere.

Προβαλλόμενος, præcidere, ante occidere, Lucian.

Προβαλλόμενος, q. prædesteo.

Προβαλλόμενος, primo loco sententiã dico, præiudico. (dico.

Προβάλλομαι, præludium canere.

Προβάλλω, prius ergo, Thucyd.

Προβαρύνω, q. præcolligo.

Προβάσκω, ante cohibeo & reprimo.

Προβιάζομαι, præparo, prouideo, præstruo.

Προβλέπω, ante. prætendo.

Προβλήδην, prædicio.

Προβλητικὸς, prior dissertus.

Προβοάω, pronuncio.

Προβολεύω, præflorêre Plin. flore præuenire.

Προβρύω, prius insurgo.

Προγίγνομαι, ante perficere. Xenoph.

Προγράφω, q. præcolligo.

Προδραμοῦμαι, præcurro obuiam, obuio, occurro.

Προδρομεύς, qui præpostero ordine prius se offert quod posterius est.

Προεκπονέω, μ. ήσω, σ. ησα, prius defatigor, Neutr.

Προεκστῆναι, antè renunciare alicui rei, Paus.

Προεκτίθεμαι, prius expono, Herodot.

Προεκτίθημι, sum præcinus.

Προεκβαίνω, prius perfũdo. Gal. li. 1. ad Glauc.

Προεκθνήσκω, præmorior Liu. antè intereo.

Προεκκόπτω, præcido.

Προεκπίπτω, antè perco, Xen. in Apolog.

Προεκπίπτω, præmitto.

Προεκπορίζω, q prædubito & quæro.

Προεκρέω, antè effluo, præfluo Horat. & Plin.

Προεκφέρω, præmitto, Demosth.

Προεκτέμνω, præcido.

Προεκφοιτάω, præcedo, præeo.

Προεμβιβάζω, q. prænumeratio, Nazanz.

Προέρεσις, ὁ, poculum ligneum, quo vinum miscetur, Athen. li. 11. κρατῆρ ξύλινος εἰς ὃν τὸν οἶνον κεραίουσιν.

Προεφαίρεσις, q. præreptio.

Προεφαιρέω, μ. ήσομαι, σ. ησα, præripio.

Προεφάσις, prætendo, προφασίζομαι.

Προέχω τὴν ἀδικίας, Phal. sum author iniuriæ.

Προεκκόω, prius curo, & exerceo.

Προοίμιον, ου, τὸ, præcentio Cic. & Gell. li. 1. ca. 11. præludium siue proludium.

Προοπτίζω τὸν πατέρα, pro patre dimico, Philostr.

Προμαχητὴς, οῦ, propugnator Cic.

Προμαχιστὴς, οῦ, propugnator, defensor.

Προάστειον, ου, τὸ, suburbium. Suid. apud Sophoc.

Προσφαλίζω, præmunio.

Πρόσυλος, ου, ὁ, dica qui ante it nuptias, Poll.

Προαύλιον, ου, τὸ, proœmium sonandi, præludium in tibiarum cantu, Arist. Rhet. 3.

Πρόαυλος, ου, ὁ, vestibulum, προπύλαιον, Poll.

Προαυξεῖς, prouecti ætate, ac morbi qui ipsis accidunt, Hippocr.

Προαυξάνω, ante augeo, procresco Lucr. ¶ Προαυξηθεὶς, præaugescit. Theoph. li. 4. c. 11. de Caus.

Προαφορίω, prius decerno. præcipo Cic.

Προαφίσταμαι, μ. ἀποστήσομαι, σ. ἀπέστην, ante tempus discedo, προαφίστασθαι, in Polit Platonis, prius abstinere.

Πρόβα, progredere, prodi, Eurip. & Aristoph.

Προβαδίζω, inter cunctum progrediendo Hesio.

Προβαίνω, μ. προβήσομαι, σ. προέβην, præcedo, procedo & succedo, prouenio, prodeo, pertingo, emineo. ὅσον οὐκ ἐν ὥρᾳ τῆς πολιτείας ἐσμὲν προβεβηκότες, eos ciues qui non erant in flore ætatis, sed annis iam graues, Plut. in Camil. ἐλπίσας εἰς τὸ φρόνιμον προβαίνειν, Plat. in Epist.

Προβάλλω, inter cunctum progrediendo Hesio.

Προβάσκω, προβιβάζω, impingebat.

Προβάσκω, & Προβάλλομαι, λούμαι, ακα, profero, promo. προβάλλεται τὰς νηστείας καὶ τὴν παρασκευὴν, contra tentationes ieiunia obiicit, Nazanz. in Orat. ἀεὶ βαπτιζόμενος προβάλλει, florem fundit, promit, profert. Diosc. li. 1. c. 189. ¶ Item quæro, interrogo, quæstionem in medium affero. Aristoph. περὶ ἑτέρου αὖ σοι προβολὰ ἢ δίκην, tibi proponam. ἱερὸν προβάλλειν, quæstionem quanda proponebat, Plut. in Lycurg. ¶ Item designo, creo. Æschin. ἀεὶ δέομαι. ἐγὼ μὲν προβεβούλευμαι ταῦτα ποιεῖν.

¶ Item cantor, exsulo, reparo. προβιβάζομαι

λαζειν πεδ' αφορμὴν, adferebas excusationes, Phal. ¶Item protendo, & prætendo, Hesiod. ἐπὶ γήϊον μακὺ προβάλοιτο πτέρυγον, i. opus protendatur. Æschin. προβάλλεσθαι γάρ τι πρὸς τὰς αἰτίας, prætendunt saltem aliquid turpitudini. ¶Item propugnaculum oppono, protego, dilato, velamentum & integumentum obtendo & circundo. Demosth. ἐγὼ ταῦτα προβεβλημένος ἐγὼ πρὸς τὰς ἀτιμίας, his ego propugnaculis circũmuniui Atticum agrum. ¶Item insimulo, obiicio, postulo, reum defero, diem dico. Demosth. contra Mid. καὶ προβέβληκέν μοι ἀδικεῖν πολλοὺς ἤδη πρὸ ἐμοῦ. ¶Προβάλλομαι, promoueo, prouecho, propono, in medium affero, προβάλλεσθαι ὑμῖν, Gregor. προβάλλεσθαι μαρτύρας, producere testes. Isocr. ¶Προβάλλω, & Προβάλλομαι, mitto, abiicio & porrigo, προβαλόμενος πλοῦν ἀφίκετο. Polyb. Inde Προβόλιον, venabulum. ¶Item proicio, φλῆγμα ἐκ τῆς γαστρὸς προβάλλει, pituitam ex ore proiicit, Dioscorid. lib. 7. ca. 2. ¶Item produco, promoueo, κύβους ἐξάγω.

Προβάλεως, ου, ὁ, clypeus, ἀσπὶς, Hesych.

Προβατεία, ας, ἡ, prouentus proprie pecorum, ouium possessio, Odyss. β. & Suid. ¶Et simpliciter quadrupedum ingressus, Etym.

Προβατεῖα, ας, ἡ, pecuaria, æ, Varroni: pascua ouium, cura ouium, Plutar. in Solone. ἐν ὅσαις γὰρ ἡμῖν αἱ προβατεῖαι διατρίβουσιν, rei pecuariæ operam dantes.

Προβάτιον, ου, ouillus. προβάτιον γάλα, ouillũ lac, Aristot. li. 3. Anim.

Προβατικὸς, ἡ, ὸν, pastor, opilio: προβατικὴ Poll.

Προβατικὴ, ἧς, ars pecuaria, Xen. in Oecon.

Προβάτιμος, ου, τὸ, προβάτιον, Hesych. ouis.

Προβατικὸς, ἡ, ὸν, ouinus, ouiaricus Colum. q. pecualis, Ioan. 5. & Nonn.

Προβάτιον, ου, τὸ, ouicula, Aristoph. in Plut.

Προβατοκάπηλος, ου, ὁ, venditor ouium.

Πρόβατον, ου, τὸ, ouem significat: ἢ καὶ τετράπουν βόσκημα, Oppian. de Venat.

Προβεβηκὼς, ὸτος, ὁ, iam ætate prouectus, Gaz.

Πρόβασις, εως, ἡ, progressus, saltus: calx eamentum virile, Aristoph. in Plut.

Προβιβάζω, q. præcogo, ante vim adfero, Æschin. ¶Cum Infinit. apud Plutar. in Camil.

Προβιβάζω, ascendere facio, produco, prouecho, promouco, Act. 19. Ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, ἐκ turba vero Alexandrũ produxerunt. ¶Item translatè pro proponere, ponere ob oculos, repræsentare vt aliquod exemplar, προβιβάσας αὐτὰ τοῖς ὑμῶν σὺν, Deuteron. ca. 6. id est, hæc filiis tuis produces atque proferes. ¶Item instigo, incito, instruo, Xenoph. τῷ λόγῳ προβιβάζειν, verbis & oratione incitare & promouere. Matth. 14. ὁ δὲ προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, illa verò iam instructa à matre sua. ¶Προβιβάζειν etiam dicuntur perorigæ qui equas summittunt equis, aliásque iumenta ìd genus per admissuram.

Προβιβάω, μάσομαι, ακα, procedo, Neutr. Odyss. ε.

Προβλαστάω, prægermino Plin. festinantius germen inchoo, Theoph.

Πρόβλαστημα, præcedens germen.

Πρόβλασις, Bacchi cognomen: nam gemmas agentibus vitibus sacra ei faciebant.

Προβλέπω, prævideo, προνοέω, prospicio, Heb. 11.

Πρόβλημα, τος, τὸ, quod obiectum est atque oppositũ, obex, vallum, agger. Plat. in Timæo προβλήματα χαλκᾶ, tegmen aduersus hyemis iniurias, Soph. in Aiace, μισῶ φίλον προβλήματα ἔχων, nihil habere quod metum propulset. ¶Προβλημα translatè dicitur de propugnatore atque defensore. Lucian. Τὸ μὲν ἔρεισμα τῆς ἀθηναίων, τὸ δὲ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, columen Athenẽsium, præsidium, salus & tutela Græciæ. ¶Itẽ præcautus, Sophoc. in Philoct. λαβὲ προβλημα σαυτῷ πόδα τόδε. ¶Item quod ad explicandum proponitur, problema, quæstio, propositum Cicer. in Partit. propositio. ¶Πρόβλημα pro periculo. Polyb. κτήσιλον τὸν αὐτῶν προβλήματος, liberauit maximo discrimine. Hinc

Προβληματίδης, addubitatus, in quæstione positus & disceptatione.

Πρόβλητος, ὁ, proiectus, eminens, prominens Odyss. τ. προβλῆτες ἐν ἀκτῇ ἁπλῇ, litora aridua, litora prominentia.

Προβλητικὸς, producendi vi præditus, Naz.

Πρόβλητος, ὁ, iectus, proiectus, Sophocl.

Προβλώσκω, εξεο, prodeo, extubero, Hesych.

Προβοάω, q. præclamo, cohortor.

Προβοᾶν ἐς πόλιν, ciuitati eo auxilio.

Προβόλαιος, in Oraculo de hasta ecclesiæ in procinctũque ad pugnam.

Προβολεὺς, q. productor, χρυσότης, Gregor.

Προβολὴ, ῆς, ἡ, prima pars phalangis, siue statua pugilis in procinctu stantis, occasionique inferendę plagæ imminentis Cic. ad Attic. 13. προβολὴ γίνεται, Plutar. in Cæsare, in procinctu consistere. ¶Προβολὴ, apud Isocr. tegmen pro actione quæ intenditur. ¶Est autẽ προβολὴ, intensio & obiectio iudicii dicitur & petitio digladiantis, Hermog. de statib. ¶Item propugnaculum & castellum, ambitusque mœnium hostilem impetum arcens, vt Xenoph. τὰ ἔξω τῆς ἀκροπόλεως προβολήματα, τὰ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ τῆς ἀκτῆς προβολὴ, crepido, proiectura vocat. ¶Προβολὴ, crepido, proiectura & protectum, & pars prominens vel rei cuiuscũque: vt palpebrarum pili, προβολαὶ εἰσὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Aristot. li. 3. c. 1. de Anim. ¶Προβολὴ, pro tegmẽ to, tutela, lorica. προβολὴ κυνῆς, tegmen aduersus æstum, Plat. in Tim. ¶Item nomen iudicii Athenis aduersus eos qui aliquid iniuriarum diebus festis & solennibus alteri intulissent, Vlpian. in Oration. Demosth. ¶Item enunciatio, ἀπαγορὰ, subterfugium, prætextus, Tertull. aduersus Praxean.

Προβόλιον, ου, τὸ, venabulum ad apros confciendos & alias feras eum quibus comminus agendum est, Xenoph. in Cynegetico.

Προβολὸς, ου, ὁ, scopulus, prominentia, promontorium, saxum emines in mari, quou impetũ æstus frangit, Demosth. ¶Item propugnaculum, præsidium, tutela, propugnator, defensor, præsidium. Xenoph. παρὰ τὰ προβολὰ τῶν πολεμίων. ¶Προβολὸς, in pontis constructione trabes pro fulturis atque palis ligneis substructã adactasque publicas vocat Cæsar, Latinus sublicia. Plutar. in Cæsare.

Προβοσκὶς, ίδος, proboscis & promuscis elephanti vel muscæ, quæ & manus dicitur ab vsu Cic. 2. de Diuin. Aristot. li. 4. Anim.

Προβούλευμα, τος, τὸ, decreti q. præludii, quod consultabatur ante quàm populus scisceret, Demosth. contra Timocrat. ¶ Dion. Halicarn. sum psit pro senatusconsulto.

Προβουλεύομαι, q. prædelibero, prior delibero, ante delibero & consulto, Xenoph.

Προβουλία, prospicio, prouideo, Lucian. in Cauo per aliquid consilio in commune prouideo. ¶Item ante comitia populi rem consulendo cẽsendóque in curia agito, Demosth. καὶ στρ. & καὶ ἐκκλ.

Πρόβουλος, ὁ, primarius in vrbe consul, Lucert. li. 7. prouitor Horat. Et magistratꝰ de quo Aristot. li. 4. Polit. c. 14. & li. 6. c. 8. ¶Προβούλου curia quę consularis sius populo propicit, ne quid perperam ab eo decernatur, aut aliàs incommodo afficiatur, vnde quærendæ vitæ perinde vacare nequeat, Bud.

Προβρέχω, quasi præmadefacio, promadido Plutarch.

Προβρωθὴς, in cibo præsumptus.

Προβώσασθαι λόχευς, est ellychnii promouere, farcéque vt ad lychni narcs propius accedat, Aristoph. Vesp. καὶ δεῖ προβώσασθαι τὸν λύχνον προβῶσαι.

Πρόγαμος, ου, ὁ, sacrificium, conuiuium ante nuptias. Poll. ¶Προγαμία, vêtustior, cui vêter prominet, ἡ προγαμία, tegumenta vêtitis, Luci.

Προγαμικὸς, præteritus, priscus, Xenoph.

Προγάμιος, primò genitus, ante genitꝰ, Nõn.

Προγάμιος, habens barbam promissam.

Προγενέστερος, maior natu, πρεσβύτερος, Iliad. ἐκ προγενεστέρων, prisci Latini, Plutar.

Προγενὴς, ante genero.

Προγεννήτωρ, ορος, progenitor, Eurip.

Προγεύστης, prægustator Cic. & Sueton.

Προγεύω, prius ho, prius gigno, prior orior, antecedo, præcedo, Xen. τὰ ἀνθρώπου πρὸ ἀνθρώπου προγεύεται μενόντων, periculum est ne prior gratia decretetur. προγεγευμένων, qui antè fuerunt, antiquis, illoci. ¶Προγεγευμένος pro προγεγενημένος, accedo, Hom. in hymno Bacchi.

Προγενάσκω, προγενήσομαι, προέγνωκα, præscio, præscisco, præsentisco, prænosco. ¶Item ante decerno, ac statuo, præfinio & præstituo, Roman. 8. Οὓς προέγνω καὶ προώρισεν, quos præstituit & præfiniuit.

Πρόγνωσις, εως, ὁ, prænotio Cic. q. præscientia, vnde προγνωστικὸς, præscita Plin. ¶Item præfinitio, quasique præstitutio, vel ante lata cõstitutio, vt pronunciatum & statuum sine decretum Dei ab omni æternitate, Petr. 1.

Προγλωττὶς, ίδος, linguæ extrema pars acuta, Poll.

Προγνώστης, ου, ὁ, futurorum præscius, vates.

Προγνωστὴν, οῦ, τὸ, rei futuræ signum: τὰ προγνωστικὰ à Plinio præscita dicuntur.

Πρόγονος, prnigna: sic Theophil. in Instit. eius.

Προγονικὸς, αὐτὸς, primatiuus.

Πρόγονος, ου, ὁ, proauus, auus, progenitor. προγόνων γένος, auitum genus, Aristoph. προγονικὸς, auus, Plat. in Leg. ¶Item author & causa. Sophoc. in Aiace. ¶Itẽ primignus, quod sit loco filii: vbi προγόνου capitur pro ἀγνοῦ, Lascar. ¶Πρόγονοι, οἱ, maiores, i. quasi antè geniti, progenitores, Plat. in Tim.

Προγραμμὶς, ατὸς, ἡ, ἰκδημὶς, Hesych. scriptura protoribus proposita, inscripto alicuius rei venalis, tabula pẽdula pubiici propositaque suspensa. Vnde pro edicto aliquado ponitur, Lucian. de Sacrif.

Προγραφὴ, ῆς, ἡ, proscriptio, genus damnationis apud Romanos. Suid. κατακρημνισμὸς.

Προγράφω, præscribo, Plutar. in Camill.

Προγράφω, præscribo, i. ante scribo, describo. Aristot. 2. Oecon. χρυσὸς προγεγραμμένος, qui in choros sumptum facerent conscripti. Itẽ proscribo, i. in tabella pubitet propono. Galat. 3. οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη, quibus ob oculos velut in programmate propositus fuerat. ¶Inde προγραφὴ, scriptum edictum proponere, Demosth.

Προγυμνάζω, q. præexerceo. Accus. Lucian. Vnde Προγυμνασία, apud Plat. & Xenoph.

Προγυμνάσματα, τα, q. præexercitationes, primæ exercitationes Quint. li. 2. ca. 4.

Προδανείζω, μ. ίσω, ante fœnero. Lucian.

Προδήλος, anteme ridiamus, Theocr. Idyl. 32.

Προδηλόω, præmonstro prætendo, explico.

Προδίαιτος, nitendo, prædico, præmonstro, portendo.

Προδιαιτάω, præsumo metum.

Προδιατάω, ante cœno.

Προδιδοὺς, ἰδυῖα, ὸς, Sophoc. perterritus.

Προδιήκτωρ, ὁ, præses, Herodot.

Προδιδύω, ante madefacio, q. præmadefacio.

Πρόδηλος, ου, ὁ, manifestus. προδήλως ἔκκαιε, Nazanz. ¶Προδήλως, liquer, constat, clarum est, ὅτι. ¶Προδήλως, perspicuè. ¶Item decore, insigniter. Sophoci. ὅπως προδήλως, id est, λαμπρῶς ἢ αἰσχρῶς.

Προδιαβάλλω, ante calumnier.

Προδιαγινώσκω, prænosco, considero, Thucyd.

Προτείνω, atque ducius longior, Plutar.
Προθέσις, prior dispositio, pristina affectio.
Προδιαλαμβάνω, apud Iosep. de Antiquit. prænunciare, præmonere.
Πρόπαρασκευή, præparatio per diætam.
Προπαρασκευάζω, præmideo.
Προπαρασκευάζω, idem.
Προπατάω, ὁ, ἡ, σπονδὰς καὶ συνθήκας, fœdera transgressus.
Προσεκπερονάω, ante perungo.
Προσδιαλύω, amicitiæ vincula rupisse atque diremisse, Aristot. Rhetor. lib. 2.
Προσδιατείνομαι, ἀξίωσιν ἔχω, q. prædoceo, Actiu.
Προσδιδάσκω, idem, Accus. Aristoph. in Plut.
Προδίδωμι, ἀπιστῶ, πίστιν, prodo, proditionem molior, defero, negligo. Herodot. προδόντες ὑπὸ τῶν μετεχόντων ἀπὸ τοῦ ἔργου τοὺς ἀποδράντας ἐπιπέμψαντες, Aristoph. fallere spem. ¶ Proante dò apud Aristot. 2. Oecon.
Προδιαρτύομαι, præparo & præparor: vnde προδιαρτυτὴς, præparatus, Aristot. li. 10. Eth.
Προδιδυάσμενοι, οἱ, q. præseruantes.
Προδιενεγκεῖν, discordiam cœperat.
Προδιηγέομαι, prius expono, prænarro. Terent.
Προδιήγησις, ἡ, prænarratio, i. προοικονόμησις.
Προδιατρίβω, trimestre tempus, quo in Pœtyneo manebant qui aliquem de cæde accusabant: atque interea vtriusque partis causas iudices examinabant, Said.
Προστάτης, ου, ὁ, defensor, συνήγορος, patronus. ¶ Item curator regis apud Lacedæmonios.
Προστατῶ, causam alienius ago, patrocinor.
Προδιόρθωσις, ἡ, προγεγενημένου, præcedens correctio, vt interpretatur Rom. Aquila.
Προδιυλίζειν, quasi præcolare. Diosc. li. 1. ca. 94.
Προεδρεύω, μάσσω, insidior, obseruo, Hesych.
Πρόεδρος, ὁ, ἡ, locus insidiarum, locus insidiis aptus, & vbi expectitur fera, subsessa seruio.
Προεδρώνω, ante construor, præstruor.
Προέδρων, ου, τὸ, & Προέδριον, ου, vestibulum. Odyss. ὧν ἐν προεδρῷ ἐκλιθείσ' ἀγλαΐαν ἐδέδει' ἐν προεδρίῳ ἀβλητι, i. τῷ προστάτῃ τῶν θυρῶν ἐν τῷ ἀβάτῳ. Didym.
Προδοσία, ας, ἡ, proditio, Chrysost.
Προδοσίτης, ου, ὁ, fidei desertor, Suid.
Προδότης, ου, ὁ, & Προδοτήρ, ῆρος, ὁ, proditor.
Προδοτικός, ἡ, proditorie, perfidiosè Plaut.
Προδότις, proditrix, Eurip.
Προδοτός, ἡ, όν, proditus.
Πρόδρομος, ὁ, ἡ, præcursurus, Naz. in Orat.
Προδρομίς, ίδος, xystus & ambulatio hypæthra.
Πρόδρομος, ὁ, prodromus & præcursor Cic. & excursor, emissarius, Herodot. προδρόμους καρπούς, præcoces fructus, li. 1. ca. 1. Theophr. de Caus plant. ¶ Πρόδρομοι quoque dicuntur venti Etesiæ, quòd 8 fermè diebus flatu præcurrant atque antecedant exortum Caniculę sideris, Plin. li. 18. ca. 28. & 2. c. 47. Colu. li. 11.
Πρόδομος, ου, ὁ, ἡ, vestibulum.
Πρόδρομος, ὁ, q. præexcio, Naz. in Orat.
Πρόθεμα, firmum propositum, πρόθεμα. Suid.

Πρόεδρος, præses, præsul, antistes. ¶ Πρόεδροι duumuiri, q. præsides, magistratus quidam primi subsellii, Æschin. ¶ Πρόεδρος, primum subsellium, Poll. ¶ Πρόεδρος, prima sedes, prima subsellia. Herodot. ¶ Προεδρεύω, præsideo, gero magistratum Genit.
Προείργω, prohibeo, detineo, Actiu. Accus.
Προείλλω, longè extensa.
Προείσφερω, μέτοικον, prius assuefacio, Actiu. Accus.
Προειδέω, præmideo.
Προεισβλέπω, ἐπὶ τὸ μέλλον, prospicio, videlicet.
Προεικάζω, coniectura præsentio, Arist. in Rhet.
Προεκπίπτω, proiectus sum, amissus sum. προεκπεπτωκότες, occasione perierunt, Demosth.
Πρόειμι, procedo, proficiscor. Genit. προεῖναι τῆς οἰκίας, è domo prodeo, Apoll. Rhod.
Προεκφοιτῶ, denuncio, edicere, præcipere. προεκφοιτᾶν ἀγῶνας, edicere ludos, Xenoph.
Προεκτίθημι, placo.
Προεκβάλλω, neglexisse, reiecisse, Dem. à προεκβεβληκὼς, accerso aliquè in locum alterius.
Προεκβάλλω, prius emitto, ante eiicio.
Προεκδίδωμι, transcribendi potestatem facere.
Προεκθεσπίζω, prius exponens.
Προεκτίθεμαι, Hermog. propositio.
Προεκπαύλω, exporto.
Προεκβαίνω τὸν τόπον, locum prius intro pertinare. Dioscor. lib. 5. ca. 2.
Προεκπέμπω, præmitto.
Προεκπίπτω, prius excidere.
Προεκπαλαίω, prius contabesco.
Προεκτίθεμαι, propono, priori loco expono. Hac
Προεκφοβέω, ante terrefacio.
Προεκφοβέω, prius incussus metus.
Προεκπίνω, ante signa euehor. Bud. ex Xenoph. ἐκπίνοντες ἐκ τῶν σκευῶν καὶ ἐκ τῶν ἁμαξῶν τοὺς ἵππους ἐλαύνειν τῶν φυλάκων ἐπιόντων, quod ita de equitibus quidam dictum volui vt de peditibus πρόεισι.
Προεξίστημι, ἐκ προόδου, via, progressus.
Προείλομαι, eligo, volo, constitutum habeo.
Προέρχομαι, Soli exponitur, aperitur, προελθεῖν.
Προελπίζω, ante spero.
Προεμβάλλω, Athen. προεμβεβλημένα τὰ πλοῖα, inducta quadam crusta aut operculo præmunire linguam, ne à calidis ferculis amburatur.
Προεμβάλλω, prius inuado. προεμβαλὼν πεσεῖν, offenso in terram i. impingo.
Προεμβολίς, ἡ, ἐμβολὴ, ἡ, ἐμβόλιον, ἐμβολὶς, ἡ, lignum quoddam eminèt ad proram nauis, cui rostrum affligitur, quo classem faciunt in hostium classes, Poll.
Προεμβολεύω, τὸ, idem. Suid.
Προεμπίπτω, deferens, desertor, qui dimisit, proditor, negligens. προεμπεσὼν τοῦ ἀκροτάτου τοῦ σκοποῦ, à fito consilio deficiens, Plut. in Reb. προεμπεσεῖν τὴν παρόδον, i. qui proiecit & conculcauit Æschin.
Προεπαγωγή, ante incipio.
Προεπαγγελεύς, qui proposuit, qui allegauit.

Προεπιτήδευσις, prior habitatio.
Προεπόψομαι, in conspectu, coràm.
Προεξάγω, prior educo, produco.
Προεξαναλίσκομαι, prius exargo.
Προεξέδρα, prætorium, Herodot.
Προεξεδρεία, locus nauis in quo stant remiges.
Προεξετάζω, perpendo prius, & ante examino.
Προεξεμπίπτω, ante siccatus.
Προεξεπιτήδειος, prius iam debilitatus.
Προεξηγητής, ὁ, q. præambulo, præco.
Προεξέρχομαι, prius egredi, Xenoph.
Προεξιλασμός, ὁ, Nazian. purgatio festiuitatem præcedens.
Προεπαινῶ, prius laudo.
Προεπαμύνομαι τῷ ἔργῳ καὶ τῷ λόγῳ, i. πολεμικῶ ἔργῳ καὶ ἀγορευτικῷ λόγῳ, Thucyd. apparatus belli agitabatur.
Προεπιβουλεύομαι, prior in insidias incido.
Προεπιβουλεύω, insidias anticipo, Thucyd.
Προεπιζεύγνυμι, schema est apud Græcos, quòdo inter duo nomina verbum ponitur, quod ad finem adiici debebat.
Προεπιλογίζομαι, ante argumentis colligo, Phil.
Προεπιπλήττω, ἐπιπλήξω, πεπληχα, ante percutio, præmoneo, q. præcastigo, Aristot. Rhet. cap. 3. Δεῖ δ' ἐν τοῖς ἐπιδεικτικοῖς ὑπάρχειν τὸ ἔπαινον. Δεῖ δ' ἐν τοῖς συμβουλευτικοῖς προεπιπλήττειν, Quint. li. 9. cap. 3. Et si quid periculosius fingere videmur, quibusdam remediis præmuniendum est. Vnde
Προεπισκευάζω, præmunio Cic.
Προεπισκοπῶ, præcio, ante scio, Xenop.
Προεπιτίθημι, præmolior, prior inuado, Dar.
Προεπιχειρέω, prius gero, Thucyd.
Προεπιχωρῶ, consulior.
Προεξερευνάω, διώμαι, exploro. Vnde προεξερευνητὴς, explorator apud Xenoph.
Προεπῶ, prædico, prænuncio. προεῖπε, prædicam, præfagiam, Aristoph. ¶ Itè denuncio, indico, Herodot. προεῖπον τοῖσι πολεμίοισι, indicètes bellū.
Προεπιφέρομαι, προεφέρετο πόλεμος, trahor, Act. Acc. Odyss. ὁ, progredior, excurro, originem duco à προεῖμι, ἰέναι, conficere viam, Plat. li. 1. de Rep. προεληλυθότες ἐς τὸ ἄκρον, & ad tantum successu perueneruntis loci. προεληλυθὼς τῆς ἡλικίας, dolore produtes, Galen. ad Glauc. li. 2.
Προεπερωτῶ, ante interrogo, Accus.
Προεπιτρέπω, dimitto, reiicio, pronuncio, προεῖναι τῷ ἀδικεῖν, prodere libertatem, Plut.
Προεπόω, ante comedo.
Προέκθεσις, dimissio, effusio, profusio.
Προεκκρίνω, præficio.
Προεκκρίτους, principes, primores.
Προεκπίπτω, ἐνιαυτὸς προεκπεσὼν, annus ante cadens.
Προεκτείνω, vt προεκτείνας τὸν λόγον, homo profusus Cic. qui nullo discrimine personarum hanc penitus maximat dilaniatur & profundat, Aristot. Rhetor.
Προεκχέω, profusè I. in Aristot. li. 4. Ethic.
Προεκπορίζω, præparo. Προεκπορισμὸς, idem.

Προεκφέρω λαῷ, pro populo oro, Nazianz.
Προεκφοιτῶ, præclari, eximii.
Προέχω, præsum, præcello, excedo, excello, supero, præsto, præoccupo, προέχω τῇ κεφαλῇ, capite excedo, Xenoph. προέχω τῶν ἄλλων ἐπὶ ἴσης, Aphthon. forma alios supero. προέχουσα τῷ λίθῳ, portus prominens, Thucyd. ¶ Item prætendo, Genit. & Accus. Aristoph. προέχει κατὰ τὸν κωλῆν τὴν ἀσπίδα, clypeum pedi prætendens & obtendens, i. pedem scuto tegens.
Προεψῶ, antè coquo, præcoquo Plin.
Προηγέομαι, ἀσσομαι, ἡσομαι, præeo, antegredior, præluceo, præsum, Dat. Aristophan. in Plut. προηγεῖσθαι τῇ διανοίᾳ, deo præire & prælucere. ¶ Προηγούμενα αἴτια, causa interna quam & antecedentem solent appellare: Celsus abditam & in occulto positam causam vocat, & morborum continentem causam.
Προηγητής, οῦ, ὁ, qui cæco aut peregrino viæ dux est, perductor, ὁ ἡγεμὼν τῇ πομπῇ, Hesych.
Προηγητικὸς, qui præcedit.
Προήκμακα, proueclus sum.
Προήκμασα, sicut προηγήσομαι, τὰ, quæ primum locum obtinent, primi motus Cicer. nunc producta & promota, nunc præposita & præcepta.
Πρόηρχος, ου, princeps.
Προηρύσιον, ου, τὸ, gurgulio, guttur, signū prominens in gutture.
Προηγένεια, ας, primigenii, q. primordialia, præstantia, antegredientia, Aristot. de mund.
Προηγουμένως, q. præcedenter, ex antecedento vel antegressa causa, Damasc. ¶ Itè imprimis, primo loco, præcipuè, potissimū, principaliter Plin. ¶ Item ex professo, & ex proposito, Dioscor.
Προηδυπαθῶ, antè lætor.
Προήκω, proiectus esse, Demosth.
Προήκοντες, præcutus Cæsari.
Προήκω, procedo, præco, Aristoph. προ. ἐπὶ τὸ βέλτιον τῆς ἡλικίας, ætate multum proueclus.
Προηλιάζω, ante insolo. (sum.
Προήλατος, ου, ὁ, prædamnatus sum, antea captus
Προθεσία, ας, ἡ, nomen sacrificii pro felici futurarum frugum prouentu, Hesych.
Προθαμνέω, profundam, prouciam. προθαμεῖται ἡ γύναιξ, vxorem missam faciam, Plut. in Solon.
Προθέρμαντος, tradictus, tundibus.
Προθεσμία, ας, προθεσμίᾳ, ἀπὸ τοῦ προθεῖναι, à radice ernus, in Iliad. προθέσμιος ἦλθε χρόνος. ¶ Aristarch. etiam προθέσμιος, i. densus, frequens, Hom. προθέσμιοι δὲ μυρίαι ἐπέσσυτο καὶ ἀριθμοί.
Πρόθεσμα, edictum, tabula proposita publicè.
Προθερμασία, prius calefactio, Alex. Aphrod.
Προθερμαίνω, præparo.
Προθεσπίζω, censendi potestatem facere, & calculum proponere.
Πρόθεσις, ἡ, præpositio, orationis pars apud Grammaticos, vide Gaz. ¶ Item propositio,

& propositum Cic. quod quisque sibi faciẽdum proponit animo, intentio Quint. Rom. 8. τοῖς κ' προθέσει κλητοῖς οὖσι, vocatis secũdum præpositum Dei. ¶Οἱ προθέσεως ἄρτοι, panes propositionis. Leuit. 24.

Προθεσμία, ας, ἡ, præiudicium, præfinitum tempus, dies præscriptus gratia alicuius, termin⁹ certus. γεραιὸς εἰ καὶ τῆς δικαιοχρήσεως ἰσχὺς πρὸς διαμίας, senex est & fatali propinquus necessitati, Nyzan. κ' προθεσμίαν λέγει, præfinitò loqui. Terent.

Προθεσπίζω, με ίσω, π. σω, prædicn & vaticinor, prædiuino Plin. Cic. li. 8. Epist. ad Attic⁹

Προθετικός, qui proponit. προθετικὸν συμβεβηκός, i. compositum quod propositionis seruat constructionem & proprietatem. Gaz. li. 4.

Προθέω, præcurro, προθρέξομαι. Iliad. δ.

Προθεωρέω, prospicio.

Προθέωρια, ας, ἡ, præuma aspectus.

Προθήβαιος, ου, adolescens, qui iam ex ephebis excessit: vox est poetica. Poll.

Προθλοπυλέω, in cratibus sole prius sicco, in area vuas sole sicco, Dosc. ca. 27.

Προθνησκέω, q. præsterno, & recondo.

Προθνήσκω σου, pro te morior. Eurip.

Προθορέω, prosilliens. Apoll. li. 3.

Προθύελλα θύελλα, procellosa tempestas. Hesio. ἠδὲ καὶ ἠῶθεν κρυερὸν πρόθυελλα θύελλα.

Προθύματα τα, τὰ, res quæ ante sacrificium offeruntur, præmactata victima. Aristoph. in Plut.

Προθυμέομαι, με ήσομαι, π. ημαι, sum promptus, operam do & prompto animo curo. Accusat. Aristot. Θησεὺς μὲν δὴ ἐπὶ τοῦτο ἦν ἕτοιμος καὶ προθυμούμενος τῆς Κίττης περιμένειν, alacriter expectare, facere, cupere, atque in animum inducere. ¶Cum Infinit. Demosth. εἰ μὴ τοῖς τὰ προθυμούμενοι δημοσίᾳ ὑμῖν εἰσι, vos aliquo beneficio demereri magnopere cupiens. ¶Προθυμεῖσθαι δ' ἐπὶ λόγοις χρήσθαι, Xen. li. 1. Pæd. studeo eloquentiæ. ¶Προθυμέω, idem.

Προθυμητέος, α, ον, & Προθυμητέα, admitendum, conandum, προθυμητέον ἐστὶν, Plat. in Tim.

Προθυμία, ας, ἡ, animi alacritas, præsentia animi aut propensio, q. promptitudo, fedulitas, diligẽtia, Plat. Epist. 4. ἀδικεῖν φυλάττου μὴ τὴν ἰδίαν προθυμίαν ἐπὶ τὰς συμβάσεις προτρέπων. ¶Προθυμίαν ἐμβάλλειν, inflammare animos desiderio, Xenoph.

Πρόθυμος, ου, ὁ, alacris, qui prompto & erecto est animo, studiosus, accinctus, expeditus, προθυμότερος εἰς τὰ πράγματα. Aristoph.

Προθυμότατα τα, promptissimè.

Προθύμως, diligenter, prompte, strenuè, impigrè Lin. accuratè. προθύμως ἔχω πρὸς τὰς ἀφορμὰς, ad observationes propensus, Isocr.

Προθύρα ων, τὰ, vestibulum, limen, domus prima pars, domus frons prima. Odyss. ξ. ἐκτὸς ἀπὸ προθύρων.

Προθύω, ύσω, π. υκα, & Προθύομαι, priùs interficio, sacrifico προθύεται τῆς πόλεως, sacra Musis ante persolvebat, Plut. in Lycurg.

Πρόϊα, ὰς, pyra præcocia. Hesych.

Πρόϊκα, præcox, πρόϊμος παρὰ τοῖς Σ. Suid.

Προΐημι, appono, præmitto.

Προϊκάλαμα, ατος, τὸ, mitto ante tempus, προϊκάλαται ἀφῆκε. ¶Προϊκάλαμαι, voco, do, mitto cum detrimento, Nicand. in Theriac.

Προϊκίζω, prouidere, prospicere, & consulere Philo.

Προϊκτίδης, videre, aspicere, Hesiod.

Προϊκτίδων, ὁ, qui prouidit, prouidens, Thucyd.

Πρόϊλος, præmittebat. Ilia. ὃς εἶπε πρόϊλος. ¶Cras, pridie & pro præsenti, Eidem Iliad. β.

Προϊμιάζω, vocè Passiua, obiicio, prodo, προϊμιάζεται, Demosth. prodere, & condemnare vel euertendi obiicere. προϊμιάζεσθαι τὰ σώματα τοῖς πολεμίοις, res hostibus prodit, Plutar. in Pericl. ¶Item emitto. προϊμιάζεσθαι ἐνύπνια, emitto verbum, Demoth. προϊμιάζεσθαι δ' ἐνύπνια, vocem emittens, Plutar. in Lycurg. ¶Item dimitto, προϊέσθαι δυνάμει, dimittere exercitu, Plutar. ¶Item largior, effundo, impendo, sumo, concedo, ergo. χρήματα προϊέσθαι τοῖς φίλοις, Aristot. Ethic. 9. ¶Item præmitto, præligo, contemno, relinquo, desero, προϊέμενος ἀδίκως ῥᾳδίως, i. ἀτιμάζων. Thucyd. permitto iniuriam fieri. ¶Προϊέσθαι pro concedere & irrire, Aristot. 2. Oeco. ἢ μὲν γὰρ ἀπόκρισις ἀπόπτως οὐδὲν διὰ τὸ χρῆσθαι ἐφ' ἑκάτερα, quum inquilini nihil præberent, &c. ¶Προϊέσθαι τὸν βίον, mortem sibi conscisce re, Plutarch.

Πρόϊμα, procedere, progredi, προϊμᾶν ἐπὶ πολὺ μᾶλλον πάντες, ad summum vsque diuitium progredi, Plutar. in Numa. Plat. in Phædone προϊόντος τῆς ἡλικίας, cùm ætate proceserit Cicer.

Προΐξ, nuper.

Πρόϊξις, præmitto, dimitto, immitto, porrò προϊξις ἐπὶ τὸν πρῶτον λόχον, in primam aciem promouco, Xen. ¶Ire vsquedam do, ergo, credo, fœnero, Aristoph. in Plut.

Προΐξα, gratis, gratuitò Cic. δωρεὰν, Xenoph.

Προΐξα ἔνοικος, qui aliquid gratis agit, gratuitus Cicer.

Προικόννησος, insula marmore abundans.

Προικός, ὁ, malus, stultus, pauper. ¶Προικὸς ἐστὶ δεῖσθαι, mendicus, petens gratis, Odyss. ρ. Et etiã Suid. χρήσασθαι δημοσίᾳ, fœnerare, impudenter.

Προικῶος, ου, ὁ, dotalis.

Πρόϊμος, ου, ὁ, præcox.

Προΐξω, ὁ, dos quam affert vxor. Plat. προῖξ apud Gazam scribitur li. 1. Gram.

Προΐππιον, ante equitio, equo præcedo, προΐππιον ἐλαύνειν, ante equites equo præcedere. Plut. προΐππιον ἐλαύνειν, fugè ante alios equitãs. Plut.

Προίσσομαι, porrigo manum, protendo.

Πρόκαιμαι, ante sto, prosto Quintil. Genit. προκεῖσθαι τῆς ἐμαυτοῦ δικαιοσύνης, iura vestra tueri & defensitare, Demosth. ¶Item præsideo. Eidem οἱ ἐν Θήβαις μισθοφόροι προκείμενοι τῆς κατ' ἐμοῦ διδομένης ὑπ' αὐτῶν ἀρχῆς, milites præsidio ministrationi præfectus, & summam curæ habens & potestatem. ¶Προκεῖσθαι πρὸς τὴν ἀρχὴν, præfecturam conferre. Eidẽ ἐν Θήβαις προκείμενος τῆς ἀρχῆς, hûc sibi Stephanum tutorem & defensorem, vindicémque assumit. ¶Iré liti pro alio se opponere, causa alienæ defensionem suscipere, cuentúmque præstare. Eidem κ' Ὀλ. 107. ¶Προίσχομαι, etiam est prætẽdo, prætexo. Demosth. οὐκ ἐνεργείας ἢ πόνου ἐμοὶ τὴν ἀρχὴν προεσκέψατο. ¶Προκεῖσθαι, præterre, anteponere, præponere, Greg. Et Plat. τὰ ἄλλα τὰ τοῦ σώματος προκείμενοι, plus auribus quàm menti tribuentes.

Προκαθίζω, ίσω, π. ικα, præsideo, præsum, persisto. προκαθῆσθαι δήμου, populo præerat. Thucyd. πάντων προκαθῆσθαι δοκοῦσα, omnes magnanimitate antecellẽs. Plat. in Timæo. ¶Item ante statuo, præficio, prætendo, obiicio, oppono. ¶Item prostituo, προκαθῆσθαι, Athen. προκαθημένη ἐν Κεραμεικῷ τῷ, in fornice prostantes. ¶Item obsilio. Sophocl. in Aiace, ἆρα τὸν αἰεὶ πολεμίοις προθῆσθαι φωτὶ; vtrùmne Aiax contra te hostis stetit vnquam? ¶Τὰς βασιλέως μοίρας προκαθῆσθαι, principi à memoria, Herodian.

Προκαθαίρω, ante memoro, prius commemoro.

Προκαθίστημι, στήσω, testis.

Προκαλέω, prætexo, allego, prætendo, Herodi. ὃ δὴ τῷ μὲν προκαλέσασθαι παρῆν αὐτῷ, ipse autem senectutem excusans, repudiauit. προκαλούμενος χωρὶς τὰ ὅπλα, distinctos gladios prætendentem, Eidem in Galba. Et χεῖρας προκαλούμενος, manus supplices porrigo, Thucydid. ¶Item oppono pro velamento & integumento, Genit. & Accus. Plut. ἡ προκαλουμένη τὴν κόρην.

Προκαλίζω, ίσω, π. ικα, præco, colo.

Προκάλυμμα, ατος, τὸ, q. proiectio, ὀφθαλμῶν, Hesiod.

Προκάμινος, ὁ, flatim, extẽplo, repentè, subitò. Herodot.

Προκαρτερέω, magis necessarium, vtilius.

Προκατάρχω, q. præpurgo.

Προκαθέζομαι, præsideo.

Προκαθεύδω, q. prædormio, Aristoph.

Προκατέχω, ducem me præbeo.

Προκαταγιγνώσκω, præsideo, ante sedeo, ante ponor, obsideo, perstio, tueor. Genit.

Προκαθέζομαι, præsideo. προκαθεζόμενος τὸ πρωΐ, ante sedeo. Iliad. ζ. καὶ προκαθεζόμενος. ¶Item præterm. Lucian. pono. Actiui. Accus. ¶Item præparo.

Προκαταίνω, pronuncio. προκαταίνειν εἰς δίκην, Xenoph. in iudicium prior vocauit. προκαταίνειν τινὰ, Eidem, προκαταίνειν ἀνῆκε πρὸς τὸν πόλεμον, pronuncciat ad pugnam Cic. Tusc. Thucyd. Plat. Epist. 8. προκαταίνειν τὰ μέτρια, æqua postulo, Eidem. προκαταίνειν ἐλπίδι καὶ μαλακίαν, mollicer amicos & inimicos cohærentes. Athen. lib. 10. προκαταίνειν ἀλλήλοις, nominatim inuitare atque pronocare, cui propinaturus sit. Προκαταίνειν ἀφέσεως, ad dimissionem ferre, & pronocare hominem aliquo iudicio,

Demosth. περὶ πατρός. ¶Προκαταίνειν ἐμαυτῷ ἀμοιβὴν ἀγαθῶν, Herodot. ad deditionem hortor. ¶Cum Infinit. προκαλοῦντο μάχεσθαι, ad pugnam se inuicem pronocabant.

Προκαταλήγω, prompriùs, paratius.

Προκαταλιμπάνω, σω, κα, priùs voco, accio, suadeo, cuoco, cieo, Demosth. Accus.

Προκαταλέγω, & Προκαταλίζω, μάσομαι, σω, pronoco, προκαλῶ, suadeo, rogo, Accus. Iliad. ι.

Προκάλυμμα, ατος, τὸ, velamen, velamentum.

Προκαλύπτομαι, protegor, velo oppositò tegor, obtegor, Plat. in Gorg. ¶Item oppono pro velamento, prætexo, prætendo, Chioni in Epist. προκαλύπτεσθαι δεῖσθαι μετρίου πρόσωπος, modestiæ speciem præferre, modestiã prætẽdere.

Προκάμνω, laboro, prius laboro. πολλοὶ δ' ἐπὶ μόνῳ τῷδε πάλαι προκάμνομεν, Aristid.

Προκάμπτω, ψω, ὁ, de plantis dicitur, quæ vbi primùm in rectũ altius venerint, rursus terram versus inclinãt: quæ quum se erexerint, in terram se rursus incuruant.

Προκάρδιον, ου, τὸ, locus pectoris sub mammillis, præcordia, Polluc. li. 2. ca. de thorace.

Προκάρανος, ὁ, præceps, capite deorsum vergens.

Προκάρπιον, fructus cum suo integumento.

Προκατάγω, descendo.

Προκαταβάλλομαι, i præiacio. ¶Item ordior, præmolior, auspicorque, fundamentum pono & iacio, præstruo. Aphrod. μοχλοὺς δὲ τοὺς τούτων προκαταβαλλόμενοι κεφαλαίοις, quasi fundamentum ponere possim, & ordiri seu proponere.

Προκαταβάλω, q. præiacio, vt προκαταβάλλειν, ὀφείλειν τὰ σώματα, Chrysost. ¶Item repræsento, propono, ante diem soluo. ¶Προκαταβολή, ἧς, ἡ, quod ante diem soluitur & repræsentatur. ¶Προκαταβολὰ, idem.

Προκαταβύσσω, ante profundo.

Προκαταγγέλλω, prænuntio Cicer. ante promitto, 2. Corinth. 9. προκατηγγελμένην δόσιν.

Προκαταγιγνώσκω, ante cognosco, pri⁹ scio, prædamno, præiudico, Demost. πρὸ τοῦ.

Προκατάγνωσις, præiudiciũ, præiudicatio Quin.

Προκαταθύω, ante demergo, occido.

Προκατακλίνομαι, præfidco, in eminentiori loco discumbo.

Προκατακλίνω, q. præluo, Theophr. hist. lib. 9. cap. 12.

Προκαταμάθησις ἀπολύσεως, q. incertitudinem præmeditor, & præiudico, Plut. in Opusc.

Προκαταμυθολογέω, κατέλογον, enumerare. Alexand. Aphrod.

Προκαταμύθιον, præoccupo. Cicer. 10. Phil. quæ enim partes ipse mihi sumpserem, eas præoccupauit oratio mea: intercipio, præuenio, anteuerto. Accus. Theophr. hist. li. 5. βυλόμενος προκαταμύθιον τὸ μέλλον.

Προκαταλέγω, addo in catalogum.

Προκαταλήψις, præoccupatio, Latinè præceptio vel anticipatio dicitur. Vide Ruf.

Προκαταλύω, μαι, σω, derogo, prius dissol-

Universidad de Deusto
Biblioteca

πο. προκατάλυσιν τῆ ἔρχυ, τὴν βίην, ante operis absolutionem obiit. Plut. in Solone.

Προκατάρκτια, prius deuoro.

Προκατάρκτια, τά, libamina sacrificiorum, quæ fiebant antequam hostiam ferirent, προθύματα.

Προκατάρκτικὸν αἴτιον, causa euidens Celso.

Προκατάρξις, principium & origo. Moschop.

Προκατασκευή, præparo, q. præabsoluo & præconcinno, 1. Corinth. ca. 9. præcompono.

Προκατάρχομαι, auspicor, sum auspex. προκατάρχεσθαι τῆδε ἱερᾶς θυσίης ἐφορεύειν, in sacris virum Corinthium præficio, Thucyd.

Προκατέρχομαι, q. præexiito, anteuerto, antegredior, Galen. ¶Item præpolleo, antiquior loco numeróque habeor, Areopag.

Προκατασκοπέομαι, exploro.

Προκατασκευάζω, μ. ἀόρ. π. παρέσκευα, præparo, præstruo & præmolior quippiam ad id quod této efficere. ¶Est & propono, Hermog.

Προκατασκευή, præparatio, q. præstructio. Poly.

Προκατάστασις, ab Hermog. in de Inuent. dicitur προδιήγησις, i. narrationis præparatio.

Προκατέχω, ante coërcitus, Naxan.

Προκατεπάδω, ante tibicinum præmeditatio, præcedénsque exercitatio antequam in publico artis ipsa tractetur & exerceatur, Theophr. de hist. plant. li. 4 ca. 12.

Προκατεφάγομαι, priusfingio, fugam occupo.

Προκατεφθίνω, prius illino, ante oblino.

Προκατηχέομαι, ante consumo, antè profundo.

Προκατιδέσθαι, præcipiet, prius edet, Lucian.

Προκατορθόομαι, præparo, prius conficio.

Προκατοικέω, præoccupo, iampridem possideo.

Προκατηγορία, antecedens accusatio. Thucyd.

Προκατακούω, prius audio. Dat. Phalar. in Epist. Abarid. ¶Item prius initio, 2a.

Προκεκουρᾶτας, adustio ollæ, loci 2.

Πρόκειμαι, proponor, præponor, exto, emineo. προκεῖται γὰρ ἐκ σωθικὴ, Scythicæ terræ præiacet, vel prætenditur, Herodot. ¶ Προκεῖμαι, proiectus iaceo, Sophoc. in Aiace, ἀπαμείλικτα προκείμενοι, abiectus iaceo.

Προκείμενος, ον, ὁ, præsens, propositus, expositus, appositus. προκείμενος ἀτυχὴς, sum infelici fortunæ expositus, Aphth. ¶Item subiectus, qui proponitur exempli loco. Galen. ad Glauc. προκείμενος σκοπὸς, instituta intentio, propositus scopus. ¶ Προκείμενον, τὸ, id quod agitur, id de quo agitur.

Προκελεύστης, dux præuius, præcursor, Nonn.

Προκεφάλαιον, pes 4. breuibus constans.

Προκηρύσσω, προκήρυξις, προκήρυκτος, proponatur.

Προκοσμέω, ὁ, qui est capite acuminato.

Προκοσμέω, ὁ, omnibus obnus, vilis.

Προκυδίσκομαι τὰ θείοισι, viri curam gero. Plutar.

Προκνήστις, ὁ, ἡ. cultell', phlebotomũ, Hippocr.

Προκηρύσσω, missio præcone accerso, per præconem edico, Aristot. 2 Oecon.

Προκινδυνεύω, μ. βόσω, π. ὄνηκα, pro aliquo periclitor, periculis obuiam eo, propugno.

Προκινῆσ, promouere, Xenoph.

Προκλαίω, q. præfleo, Eurip.

Πρόκλησις, ἡ, prouocatio, i. appellatio Plin. lib. 7. ἡ προκλησις αὕτη, ἀντίδικος προσβάλλει, no est prouocatio impii aduersus impium, Aristot. Rhetor. 1. ¶Item lata conditio, petitio, Plutarch. in Sylla. προκλήσεως δὲ τῆς Σύλλα γενομένης, petitionem illius Sylla cum admisisset. Eidem in Polit. præceptio. ἡμεῖς δὲ τὴν πρόκλησιν τὴν Ἐπιμενίδου, placent conditio lata. ¶Item Πρόκλησις, libellus de mancipiis in quæstione postulatis, atque de eorum testimonio, Suid. ¶ Πρόκλησις etiam denuntiationis genus, quum partes extra iudicium diem constituunt ex compositio.

Προκλητικὸς, ἡ, ὁ, prouocatorius Gell. effica ad prouocandum quippiam, Genit. προκλητικὸν ὑγρῶν, humores accersens, Dioscor. li. 2. ca. 10.

Πρόκλητος, prouocatus, promptus.

Προκλίτης, ὁ, princeps in cõiuio, qui in conuiuio præses est, primásque occupat. Poll.

Προκλύζω, ante diluo, perfundo prius, antè alluo.

Πρόκνιτος, & Πρόγνωτος, versus cuius velut alae intumescit, contractionéque indiget.

Προκοπτόμενον, π. κόψω, excubo, Neutr. absol.

Προκοιτὼν, excubiæ, Polyb.

Προκοίτων, ὠνος, antecubiculum.

Προκοιτοσκοπος, excubitor, προφύλαξ, Suid.

Προκολακεύομαι, βόσω, q. præblandior & adulor.

Προκομίζω, qui muneribus aliquem corrũpit.

Προκομίζω, præparo, Herodot.

Προκομίζω, prætero, profero, obiicio.

Πρόκομος, ον, τὸ, coma appositita, amiq Gal.

Πρόκνημος, insula ceruis abundans, Ezym.

Πρόκοπή, ἡς, auctus, μς, δόσεως, Iosiph. de Ant. προκοπὴν ἐλάμβανε τὸ ὄθνειον πρᾶγμα, processum & progressum in dies. ¶ Προκοπὴ εἰς τὸν ἀρετὴν, progressio ad virtutem Cicer. ¶ Bion apud Laert. dicebat προκοπὴν εἶναι τὴν ἀπὸ τῶν φαύλων ἐπὶ τὰ σπουδαῖα ἐπίδοσιν, i. & opinationem esse profectus retardationem.

Προκοπὴ, ἡς, cęsaries, χαίτη Hesych.

Πρόκοπος, processus, successus, euentus, Polyb. προκοπὴν ἐλάμβανε τὸ σῶμα σπουδαίως ἐπὶ τὸ χεῖρον ἐλάμβανε τὸ σῶμα σπουδαίως ἐπὶ τὸ βέλτιον, fiunt atque trigintia stadia ab ea proceſſeramus. ¶ Προκόπτειν ἐπὶ τὸ κρεῖττον, ponitur, rebúsque accommodatur, pro præterire, trahere, Rom. 13. ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν, nox processit, dies verò propinquauit. ¶Item proficere, progressionem facere. Καὶ τὰ σοφίσματα γ' ἀδικοῦντα δ' οὐ, & si nihil proficiant magis ea τὸ αὐχεῖν δ' οὐ, & si nihil proficiant magis ea τὸ αὐχεῖν ἐμὸν ἀλγύνει κῆρ, auctura sim dolorem animi, Eurip.

Προκόσμιον, ου, τὸ, ornamentum exterius.

Προκόσμιος, ante mundi initium. ¶ Προκο-

Προκόρη, tonsurę genus Poll. & capillamẽtum.

Πρόκριμα, ατος, τὸ, q. prælatio, præstantiæ atque præualentię (vt loquitur Paulus Iurisconsl.) habita ratio: delectus, Timoth. c. 5. ἄνευ τινὸς προκρίσεως χωρὶς προκρίσεως, absque delectu & discrimine nimirum personarum. ¶ Item præiudicium, Suid.

Προκρίνω, μ. ἔκρινα, π. κεκρικα, præiudico προκρίνει τὸν ἀναλογισμὸν, præiudicat ordini Ecclesiastico, Canon. 10. concil. Nicæni. ¶ Item antepono, eligo, præfero, in primo loco pono, Aristot. Rhetor. 1. ἐκ τοῦ πλείστου προκρίνας, frugi & modestum anteponens diuiti, Plutar.

Πρόκρισις, præiudicatio Quint. ὁ προκρίνων.

Πρόκριτος, ὁ, ἡ, electus, eximius, prælatus, præcipuus.

Προκρόμνια, τὰ, sacrificium Cereri.

Πρόκροτον, gradus, scala.

Πρόκρυμνα, ατος, naues sibi iunctę scalarum instar aliæ post alias, vel pronę in caput decliues.

Πρωκυβερνήτης, ὁ, q. præ gubernator, Poll.

Προκυμία, pronuba, προκυμφεύτρια. Hesych.

Προκυνέω, ἐσω, ad pedes alicuius supplicẽ deuolui, accidere ad genua Cicer. Suid.

Προκυλίνδω, prouoluo, antè voluo, Demosth.

Προκύλισις, supplicatio, Plat. de Leg.

Προκυμαία, murus ædificatus ad repellendum fluctus. Dicitur & προκυμία à Seruio.

Πρόκωφος, ὁ, alacris, proptus, ἀφύλακτος. Hesyc.

Πρόκυνες, & προκύλακες, dicuntur in venatione canes nondũ inuenta fera latrantes, Poll.

Πρόκυρτος, emissarii canes, in Epigr.

Προκυφόομαι, ὦσω, π. ὤσφα, inclino, immineo.

Πρόκυων, ονος, ὁ, procyon sidus, anticanis Cic. ex Arato, canis minusculus Vitruu.

Πρόκωμα, & Προκώμιον Pollux, farina hordei nõ tosti. ¶ Aliis sufficmentorũ genera, aut hordea non siccata, aut triticea melle cõfecta & in Sole tosta, Ezym. Vtitur hac voce Hippocr.

Πρόκωπος, ου, ὁ, qui ad capulum manu admodian. lib. 2.

Προκώπτω, præceps in dicendo, Suid.

Προλαμβάνω, præcipio, i. antè capio, præripio, præuenio, præcurro, præuerto, occupo, præoccupo, anteuerto, Aphrod. in Probl. ὄψις προλαμβάνει τὴν ἀκοὴν, visus auditum præuenit. προλαμβάνειν τὴν ἀρχὴν, præiudico, Hermoc. προλαβεῖν τὸν χρόνον, anteuertere hyemi, Theophr. ¶Item præcedo. Synes. εἰ φιλίαν λάβοι τὸ σῶμα ἡ ψυχὴν, si amicitiæ recipiat, anteuertere calamitas Polycratis præcessit. ¶ Item opinione præsumo, existimo, Plut. in Cęsar. οἱ τὰ πολλὰ τῶν προλαβόντων, qui grauiore animi motu præpediti sunt & affectibus obnoxii. Προλαβὼν μ. ἀόρ. ἔσω, π. ληφα, ante explano prælino, præmollio, præparo, Actius. Accus. Chrysost. Προλέγω μ. ἔξω, π. χα, prædico, ante dico Cic. prius commemoro, præoccupo. Accusat.

Προλείβω, μ. ἔβην, π. ειφα, defero, prodo, Accus.

Odyss. ξ. κτήματά τε προλείβεται ἀθρόα, ¶ Item deficio, cum Dat.

Προλεπτύνω, ante extenuo.

Πρόλογος, qui in multis præfatur & longiore vtitur prologo, Æschyl. in Supplicibus.

Πρόλειμμα, ατος, τὸ, prærogatiua, Polyb.

Προλήνιον, ου, τὸ, torcular. Esaiæ 5.

Προληπτικὸς, ὴ, ὸν, assumptiuus Cicer.

Πρόληψις, εως, ἡ, opinio anticipata, cogitatio quæ iam animum occupauit: Cic. anteceptã animo rei quandam informationem, anticipationem & prænotionem vertit Iurisconsl. vocant præsumptionem, vt & Plin. Secund. Quint. præsumptam opinionem: amplificatio apud Aphr. lib. 1. Probl. αἱ ἐκ τοῦ ἔθους προλήψεις, præsumptæ opiniones quæ vsu olim inoleuerunt, Basil. in Epistol. ¶ Πρόληψις, in Rhetorica præsumptio figura, quũ id quod obiici potest occupamus, Quint. lib. 9. ca. 2. ¶ Πρόληψις etiam in Dialectica præsumptio, Cicer. de Diuinat. 2.

Προλιμναῖα τῆς πυτιμβρίδ, stagna fluuiorum.

Προλιμνάζω, prius fame macero & consicio, Aristot. lib. 8. hist. Anim.

Προλοβὸς, οῦ, τὸ, prominentia auriculæ infimæ.

Πρόλοβος, ὁ, idem quod πρόγνωθος, φόλος, Suĩ. receptaculum animum quarundam in quod cibus indigestus recipitur, Aristot. histor. Animal. li. 2. ca. vlt. Plin. vocat ingluuiem: vulgò *fallc*. ¶ Polluci verò etiam est in homine ἡ ὑπὸ τὴν γνάθον gutturis nodus.

Προλοβώδης, ους, ὁ, ἡ, gulosus. ingluuiei similis.

Προλογίζω, præfari, proloqui Plin. Secund.

Πρόλογος, ὁ, præfatio, prologus.

Προλογίζω, prius insidias struo.

Πρόλοχος, prolyrę: dicebatur qui quatuor annorum spatio in legum studiis decurso quintum & postremum adiiciebant, Imper. in præfat. ad Antecess §. 6.

Πρόμακος, oblongus, teres.

Προμακτήριον, τὸ, pars prima balnei, & cella in quam ingredientes, in aere versabantur calido: ita dicta quod in ea corpora prę mollirí solerent, Galen. lib. 6 Simplic.

Προμαλακίζω, præmollio Quint. Aphrod.

Προμαλάσσω, & Προμαλάττω, præmollio.

Προμάλη, mala.

Προμαλοῦς, myrica, ἡ μυρίκη, apud Hippocr.

Προμάμμαια, ἡ, proauia.

Προμαντεύω, præsisco Cicer. Aristoph. πρό.

Προμαντία, ας, ἡ, diuinatio Plin. prædictio.

Προμαντεύομαι, μ. εὐσομαι, π. εὐμαι, præditino Plin. de pon. Accus. Aphr. lib. 2. Probl.

Προμαντεύς, Neptuni cognomen in apud Thurios, Lycophr. Vide in Ποσειδῶν.

Προμάντις, ἡ, antistes vaticinantium, vates, pythia. οἱ προμάντεις, antistites, Herodot.

Προμαρτύρομαι, antestor Horat. q. protestor.

Προμάχομαι, προμαχοῦμαι, pugno.

Προμάχομαι, ἐσω, π. ημαι, in prima acie pugno, Iliad. γυμνοὶ μὲν προμάχεσθον ἀλεξήμεν Δ.

Προμαχίζομαι, pugnã, in prima acie pugno, inter primos prælior, Genit. προμαχίζομαι του, Aristoph. ¶Accus. Plut. in Fab.

Προμάχος, ου, ὁ, propugnator, antesignanus, in prima acie pugnans, Iliad. γ. ¶Item is qui præbibendo cæteris præibat, apud Athen. ¶Est & genus placentæ.

Προμάχων, ωνος, ὁ, propugnaculũ, pinnæ, Hesy.

Προμαχῶμαι, q. προμάχου μάχομαι, præmeditor Cicer.

Προμάχωσις, εως, ἡ, præmeditatio Cicer.

Προμαχώτατον, ου, τὸ, mali puncti genus, à P. omno quodam Cretensi dictum, Nicand.

Προμαχῶμαι, q. præcogito, antè sum solicitus.

Προμάχω, Ion. pro προμάχομαι, præmetiri.

Προμάρκης, qui truges vendentibus mẽsurandi officium pro mercede exhibet, Suid.

Προμετωπίδιον, ου, τὸ, frontale Plin. & Liu. ornamentum equi circa frontem, Herodot.

Προμετωπίς, ίδος, ἡ, pellis frontis.

Πρόμηθεια, ας, ἡ, prouisio Cicer. prudentia, prouidentia, cura, consilium, βουλεύσασθαι, insidiæ. προμηθεῖσθαι τινος, prouidere, Plat.

Προμηθεύομαι, εύσομαι, & προμηθέω, consulo, rationem habeo, prospicio, prouideo. προμηθοῦμαί τινα μὴ πλέξῃς, prospiciẽs ne te feriam, Herodot. προμηθεύεσθαι τινα ἀδελφεὸν, fratris respectum habens. Eidem.

Προμηθέως, idem, Alexand. in Probl.

Προμήθης, ους, ὁ, is cui antequam res aggrediatur suppetit consilium, prouisor Horat.

Προμηθία, ας, ἡ, ου, ὁ, ου, idem quod προμήθεια.

Προμηθής, ὁ, ἡ, ές, prouidens, prudens, consideratus, circunspectus. ¶Προμηθῶς, prudẽter, prouidenter Gell. Aristoph.

Προμνήστρια, προμνήστρια Poll. pronuba.

Προμήκης, ὁ, ἡ, ες, prolixus, procerus. προμήκης κεφαλή, capite oblongo, Plut in Per.

Προμηνύω, præsignifico Cic. præmonstro, prædico, prænuntio. προμηνύω πόλεμον, prænuntiare bellum, Chrysost. περὶ ἱερωσύνης.

Προμήτωρ, ορος, ὁ, auus ex matre, pater matris, Hesych.

Πρὸν μικροῦ, paulò antè.

Προνέμομαι μὲ δίκαιον, τινος, alicui stipulor, p alio ambio, Plutar. in Lycurg. προνέμομαι δίκαιον κλοκίαν. ¶Sic etiã pro conciliare, Plat. in Theæt. πάνυ δεξιῶς προνέμεται. ¶Προνέμομαι προμνηστεύομαι, pronubæ siue nuptiarum conglutinatricis officio fungor, Plat. in Theæt. ¶Item hortor & suadeo, Plurar. περὶ τοῦ ἀκούειν.

Προνυμφεία, ας, ἡ, pronuba, Xenoph.

Πρόνοια, ας, ἡ, ptior memoria, ambitio, cõciliatio.

Προνοητήριον, ου, τὸ, concilio, προνοητήριόν σοι τὸ φιλοξένιόν σου γενέσθαι, tibi Proxenidæ filiam ad connubium concilians, Lucian.

Προνοητική, ἡς, ἡ, ars conciliandi & copulandi, ars conciliatrix Cicer. Plat. in Theæt.

Προνοήτωρ, ορος, ὁ, pronuba, conciliatrix Cicer. &

Festo, quæ nuptias conciliat, Aristoph.

Προνομεύς, έως, ὁ, idem, Xenoph.

Πρόνοος, ου, ὁ, morte immatura decedens, inæpetiturus. Suid. Et de morte præmatura dicitur.

Πρόναος, ου, ὁ, ἡ, cacumen, eminentia, progressus, vestibulum οἱ δ' ἐν δόμοι προνάοιο, Apollon. Rhod. stetit in vestibulo προνάοιο, Ion. pro ναοῦ, i. ἐκ τῶν ἀδύτων ἐξελθοῦσα in Epigr.

Πρόνομαι, procedo, accedo, Odyss. ε.

Προνομεύω, προνομεύσω, procedens, prægredior.

Πρόνομος, ὁ, primus in acie, ὁ πρόμαχος, primarius bellator, Iliad. γ. φῶτες ἀρίστου προνόμοιο.

Προνομόω, viuiradices facio, viuiradicescere Cat. Theophr. lib. hist. 6. cap. 7.

Πρόνοος, fabulæ præfatiũcula, sẽtẽcia à qua morata narratio incipit, Donat. in Terent.

Προνωπάζω, prominẽre, labra protẽdere, Galen. apud Hippocr.

Προνωπάς, άδος, ἡ, dea quæ molis præsidebat.

Προνώπεσσα, vel Προνώπιος, ου, ἔξω emungo.

Προνωπία, statua Palladis in Delphis, Etym.

Πρόνωπον, ου, τὸ, vestibulum templi, proscenium.

Πρόναος, ου, ὁ, ante templum stans, proscenium, vel protemplaris, Valla Inter. ex Herodot.

Προνωχάω, pugna nauali decerno antè.

Προνωχεύω, promouneo, Actiu. Accusat.

Πρόνωτον, templi suggrunda, vel potius vestibulum templi, Lucian.

Προνωτρίς, iciuno pridie festi, prius iciuno.

Προνωτρίς, antè vinco, Thucyd.

Προνοήσομαι, & Προνοέω, futurum aliquid antè quàm factum sit animo video & cerno, prospicio, prouideo, Genit. Phil. Ion. ἐν οἷς μὲν δύνατον, τὸ σύμφορον πρόνοεε καὶ τὸν πόνον ἀπὸ τοῦ πολέμου, i. est vna causa suprema, mihi & quæ in eo sunt prouidens atque prospicies. Thuc. προνοήσας τῆς ὑστάτης, fortunæ meæ prospicio. ¶Accusat. τινα τοῦ σώματος, Plat. in Gorg. ¶Προνοεῖσθαι præcauere, προνοεῖσθαι τοῦ βίου, Gellen. li. 11. ad Glauc. τῶν ἀπόντων προνοεῖσθαι, extis præcauere atque prospicere. ¶Item ἐσθῆτος, etiam vt vulgo dicimus fare prouisui, curare, Xenoph lib 7. Ἀνάβασ. ¶Προνοήσομαι, præparare, comparare, prudens & sciẽs facio Cicer. & Terent. consulto aliquid aggredior atque de industria Lysiæ in Apologia.

Πρόνοος, ου, ὁ, prouisor Horat.

Πρόνοος, ου, ὁ, prouidus, circunspectus, Thucyd.

Προνοητικὸς, prouidus, prouidè Plin. prospicienter Gell.

Προνοητικῶς, prouisio, quæ vis est perspicaxa animi quã solertia & rerũ peritia futura ante quàm facta sint præuidet & quodammodo prædiuinat. προνοητικὸν τοῦ ζῆν, Soph. ¶Item prouidentia, sapiens alicuius rei procuratio, quæ cautionem, consilium, curam, solicitudinẽmque cõplectitur, vtra Deo adsignatur, prouidentia qua mundus constructus regitur atque moderatur. ὁ διάκοσμος ἔχει ἀπὸ τοῦ θεοῦ πρόνοιαν, deus ei prouidit, Isocr. ¶Πρόνοια vocabatur etiam Pallas, διὰ τὸ ὀφθῆναι τὴν θεὸν ἐν τοῖς ἱδρύμασι, Æschin contra Ctesiphont.

Προνομάς, άδος, ἡ, probocis elephantis.

Προνομεύω, ομεύσω, & ὦκα, pabulor, λαίζω, αἰχμαλωτίζω Suid. prædor, diripio, vasto.

Προνομή, ῆς, ἡ, pascua, pabulum, commeatus, frumentatio, pabulatio, Polyb. φυλακὴ καὶ προνομὴ τῆς ἀφορμῆς, magis custodite pabulatione vti. vel pabulatum progredi. εἰς προνομὴν ἀφορμᾶσθαι, arcentur ire frumentatum, Plut. in Camill. ¶Item præda, rapina, vastitas, direptio, capturitas post victoriam belli. ἀνατίθημι εἰς τὴν προνομὴν, seruient tributis, Prouerb. 12.

Προνομία, ας, ἡ, priuilegium, prærogatiua, authoritas. ¶Item direptio. ¶Interdum probocis elephantis, quæ & Προνομὰς & Προνομή.

Πρόνομος, ὁ, ἡ, prouidus.

Προνομόω, antè made facio.

Προνοητικώτερος, ον, prudentior, prouidentior, Sophoc.

Προνομαδίσιος, ος, ον, propensus, præceps, pronus, facilis, prono pectus, Euripid. in Androm. ἐγὼ δ' οὐ προνομαδίσιος εἰς τὰ κακὰ φύσει, nimis pronus ad maledicendum.

Πρόνομος, idem.

Πρόνομος, ον, quicquid ad fores primùm occurrit, vt vestibulum, Poll.

Προνώπιος, propitius, foris obuersans, Euripid. in Bacchis.

Πρόξ, κός, animal cerui simile, hinnulus, damalis.

Πρόξενος, hospes.

Προξενέω, ήσω, ἐν. ἐκ. cõcilio vsurã vel alium contractum, author sum vsuræ faciendæ, proxeneræ atque pararii fungor opera, Demo. aduers. Callipp. ἐγὼ δ' ἐπρόξενον τὸν ἐμὸν ἑταῖρον τὸν Ἡρακλεώτην, sum proxeneta negotiatorum Heracleensium. ¶Item concilio, notũ facio. Eidem Demosth. ἐμοὶ δὲ ἐπρόξενον ἐποίησεν ἡ ἀνάγκη τὰ δίκαια πράττειν μᾶλλον. Refertur etiam ad alias quæcunque res quas alius comparare & conciliare contendimus, idque cum Dat. & Accus. Plut. are. εἰ πανδήμῳ χαίροντες τῷ πλήθει ἐπρόξενοῦντο. ¶Item hospitii necessitudine alicui coniungor, Genit. Xenoph. 6. Ἑλλην. διὰ τὸ ἐπρόξενος εἶναι, quod mihi hospitii necessitudo vobiscum intercedit.

Προξενητής, proxeneta Martialis, pararius: qui interponitur in versuris atque vsuris exterisque contrahendis negotiis, conciliatos, interpres atque internuntius, vulgò equorum, Vlpian. l. eg. 2. D. de proxenet. opera soluitur.

Προξενητικὸς, conciliatrix Cic. προμήστρια.

Πρόξενία, amicitia, hospitalitas, ius hospitii.

Πρόξενος, ὁ, ἡ, hospes publicus qui legatos ciuitatum honoris causa suscipit. πρόξενος δὲ τῆς πόλεως, hospes ciuitatis, Aristot. li. 5. Polit.

ca. 4. προξενῶ σοι ἀναλαβόντι τὴν Λακεδαιμονίων, Alcibiades summa cum Lacedæmoniis familiaritate contraxerat, Plut. in Alcibiade. ¶Item qui nobis aliquid conciliat, & parat. Chrysost. σωτήριός τις ἐμοὶ καὶ προξενητικὴ τοῦ σώματος, salutis conciliatrix precatio, Nazanz. προξενηταὶ μὲν ἀγαθοὶ, mali angeli, qui nos in malum impellunt.

Προοδηγέτης, dux viæ, perductor Plaut.

Προοδοιπορέω, præcurro, præmonstro viam.

Προοδοποιέω, ήσω, ἐν. ἐκ. viam facio Quintil. viam aperio Virgil. viam do Cicer. προοδοποιεῖν τῇ φόβῳ, metui aditum parefecit, Aristot. in Probl. Vnde & pro præparare, promptum exhibere, accõmodare ad, & quasi imbuere ponitur. Eidem ibidem, πῶν προοδοποιοῦν ἐς ταραχὴν θόρυβον τὸ σῶμα πρὸς τὸ ὑφιέναι. ¶Accusat. & Dat. προοδοποιεῖ τοῦ λιμοῦ τὸ παιδίον διὰ τοῦ, eos Lycurgi institutis præparat, Plut. in Lycurgo.

Προοδοποιέω, præstructus sum vel pronus & procliuis, sum præparatus, pronus, obnius. προοδοποιεῖται εἰς ἕκαστον, præcedit ad singula. Gaz. in Probl. Aristot. προοδοποιεῖ ἢ πρὸς ἢ πρὸς τεκνοποιΐαν, propensus est ad monstrificam partionem, Aristot.

Προοδός, οῦ, ἡ, progressus. οὐ δὴ παρθένοι προόδους ἀσκεῖσθαι πολλὰς ἐς ἀγυιάς, non oportet virginem multum & inutiliter prodire, Chrysost. ἀσκεῖ τὴ πόρῳ.

Προόδους, ὁ, ὁ, qui dentes habet exertos, Poll.

Προοικονομέω, præparo, prouideo, procuro, Cic. lib. 2. ad Quint. fr. Eo die προῳκονόμουν μέν τινα ἀναγκαῖα, i. præstruximus. Hinc προοικονομικὸς dicitur quod præstruit & vtà facit ad sequentia.

Προοιμιάζομαι, proœmior Plin. in Epist. incipio præfatiũcor, exordior, Plat. de Legib.

Προοιμιάζω, ἀσω, ἐν. ἐκ. idem, Neutr. absol.

Προοιμιαστής, præcentio Cicer. & Gell. Inde translatè, orationis principium, exordium, præfatio, Aristot. Rhetor. γ. Τὸ μὲν οὖν προοίμιον ἔοικε πρόλογος λόγου. Xenoph. ἐξ ἀρχῆς τοῦ προοιμίου δεῖ σε προσέχειν τὸν νοῦν, non te fallam voluptatis proœmiis, i. à voluptate ducti exordiis.

Προοιμιάομαι, q. præexplano, præpolio, Naz.

Προοίμιον, præiuro: Vnde προοίμιόν τι, præiuratio Festo, quam ii facere dicũtur, qui ante alios conceptis verbis iurãt. Poll. Scribitur & per ω μέγα in secunda syllaba.

Προοιμιόω, profiteor, antè cõfiteor, Philoni.

Προοπτεύω, præuisus, præcognitus, manifestus, conspicuus, προόπτως, prospicuus Senec.

Προοράω, prouideo, prospicio & cõsulo, Thucyd. προορᾶσθαι δεῖ τοὺς ἀγαθοὺς, prænoscere. ¶Προοράω, idem Xenoph. & προορᾶσθαι ὁδὸν μακράν. ¶Προορῶμαι idem, προορῶνται τοῦ σίτου, rei frumentariæ consulentes, Herodot.

Προορικοὶ, qui prospiciunt futura, prouidi.

Προορατὴς, qui per prouidentiā humanam prouideri potest, Xenoph.

Προαιρέω, q. prætermino siue prætermino, prehnio, prætituo, quod prædestinare dixerunt Theologi. Ephes. 1. προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱοθεσίαν, qui adoptionis nostræ tempus præfiniuit. ¶ Προορίζω etiam significat idem quod oppignerationis & hypothecæ notam apponere, Demost. κ᾽ Ὀλύνθιος. ¶ Προορισμὸς, q. præfinitio, quod præfinitum est ac præstitutum, idemque quod πρόγνωσις.

Προσκαλέω, ante conciter.

Προσκάπτω, ante fodio, præfodio Plin.

Προστάτης, duces & præsides in bello sic dicti à Thessalis, Lucian.

Πρόσω, multum quod priusquam vuæ calentiæ sponte distillant. Vide Πρόσωθεν.

Προσοφλισκάνω, debitus, intercedens, προσοφλισκάνουσαι ὀφειλαί, beneficentia intercedentes, Thuc.

Προσχωμάζω, antè conceptus.

Προσωπεῖον, eminentia prominens Tacit.

Πρόσοψις, εως, ἡ, prospectus, prouisio. κατὰ πρόσοψιν, ex improuiso, i. μὴ δόντα τὸ φανῆναι, κρύφα, Thucyd.

Πρόσωπος, ὁ, prominens, protuberans, Luci.

Προπαίγνιον, præludium morbi, aduētatio morbi.

Προπαίδεια, disciplinę quæ primum pueris proponuntur, τὰ πρῶτα γνωρίσματα, Suid. quæ & προπαιδεύματα, Synes.

Προπαιδεύω, q. prædoceo, præmonstro Plant. Plat. 7. de Republ.

Προπαίζω, illudo, præludo Virgil.

Προπαλαιστὴς, leno, mango, Hesych.

Πρόπαλαι, diu, iamdiu, iampridem, quondam.

Πρόπας, totum, Iliad. ά.

Πρόπατος, ὁ, proauus, Poll.

Προπεπαικὼς, proiuitus, vt Phædon (authore Pollice) dixit κεῖθι πολὺ προπεπαικὼς, prouitam siue proauorum stultitiam.

Πρόπερ, πρότερα, in conspectu, Hesiod.

Προπέλλω, aggero.

Προπέτεια, ας, ἡ, q præsumptio, Diomedi.

Προπέτομαι, & Προπετάζομαι, præparo, Xenoph.

Προπαρασκευή, prouisio & præparatio Cicer.

Πρόπαρος, & Πρόπαρ per apocopen, coram, antè, ante, in conspectu, Genit. illius, ἡ ἐμοῦ πρόπαρος, ἐμοῦ παρόντος, ante cœtum.

Πρόπας, Præpositione πρὸ redundante, πᾶς, vniuersus, omnis, Ilia. ζ. πάντας τε πρόπαντας.

Πρόπαστος, ante thalamum locus, προσταδίον.

Προπάσχω, iniuriam prior accipio, ante passor, ante afficior, Xenoph. ὅσ᾽ ἂν πρόπασχον ὑπὸ τοῦ, quæ nullam prius accepit beneficium.

Πρόπατωρ, ορος, ὁ, primus pater, generis author Virgil. principium alicuius generis, progenitor.

Πρόπειρα, integressa experientia, prætentatus, us. Plinio.

Προπειράω, prius tento, prætento Cicer.

Προπέμπω, antecambulonis vice fungor deducendo aliquem, honoris causa dedoto, Actiu. Accus. Xenoph. lib. 5. Pedia.

Πρόπεμπτα, quinta pars solutionis.

Προπέμπω, v. ψω, σ. ψα, præmitto, vel dimitto, comitor, præcedo in pompa, deduco honoris gratia. προπεμπόμενος μεγάλως, Euripp. concomitamini me extra terram.

Προπεπλήθω, complectens, ἀλλαχόθεν προπεπλήθων.

Προπεριάγω, ante circunrado, scarifico.

Προπεσσεύω, alligo, Accusat.

Προπήγνυμι, penetro, Actiu.

Προπερυσιοῦ, tertio anno ante præsentem. ¶ Προπερυσινὸς καρπὸς, i. fructus anni tertii ante præsentem.

Προπετάννυμι, prætendo, obtendo, obtego, Accusat. & Genit. Xenoph.

Προπέτεια, ας, ἡ, petulantia, temeritas, lingua infrenata, licentia, insolentia, contumacia, ἧς τοῦ σφετέρου, morum impróbitate, Demosth.

Προπετὴς, ἐς, ὁ, ἡ, propensus, proclivis, temerarius, præceps, effusus, proterus, procax, frenatus, Aristot. Rhet. 3. προπετὲς τοῦ λόγου, ἀκρατὲς, auditore præcipitem rapit. προπετὴς τῆς ὀργῆς τοῦ ὕδατος, in parte exteriorem propensus, Aphr. προπετὴς πρὸς τὰς ἀδικίας, Plat. de Leg. ¶ Ité exertus, de lingua apud Hippocr. ¶ Προπετὴς, projectum, dejectum, Sophocl. in Trachin. πόδα κεῖται προπετὲς, crassim. præcipitanter vertit. ¶ Προπετῶς, celiter, temerè, proterue, προπετῶς ἐκβαίνειν, quam temere pugnasse, Plut. Ilud.

Προπεφυκὼς, ὑῖα, ὁς, ἡ, præditus, præpunitatus. ¶ Προπεφυκὼς, ὑῖα, ὁς, ἡ, affixus.

Προπηλακίζω, probris atque ignominia afficio, vitupero, cōtemno, conuicior, lacesso, ὑβρίζω, Accus. Suid.

Προπηλακισμὸς, vituperatio. Plat. 1. de Rep.

Προπηλακισμὸς, probrum, vituperatio, dedecus, contumelia. προπηλακισμὸς καὶ ὑβρισμὸς, Æschin. ludibriū iniustitiæ, ὑβρισμὸς, Hesych.

Προπήλυσις, ὁ, ἡ, declivis. præceps, pronus.

Προπηχὺς, ὑος, maturecubiti, cubitus.

Πρόπιμα, poculum cum vino trado, pocilo inuito, Athen. li. 10. προπίνειν ἀλλήλοις, nominatim propinare cui propinaturus sit. προπίνω τινὶ, propino. προπίνειν τινὶ ἐξ ἴσου, ἐξ ὑπερβολῆς, nominatim propinare cui Tigellinus quinquaginta & ducenta millia argenteorum. Plutarc. in Galba. Demoith. προπίνειν τινὶ τὸν θάνατον, propinare, id est, dedit. sic προπίνειν τινὶ τὸ κακὸν, Plutarc. Sic translate Terent. in Eunucho. Hunc vobis comedēdum & deridendum propino.

Προπόλος, ὁ, oraculum, vaticinium, μαντικὸν.

Προπολῶ, procido, sum procidus.

Πρόπους, accidens supplico.

Προπράσσω, prænauigans.

Πρόπτολις, nauis quæ præmittitur, actuaria, Gallis à parte venditoris, ideoque & Προπτόλεις lib. 10. cap. 25. πρόπτολοι ναῦς, præcursoriæ naues, naues exploratoriæ, apud Pollucem ex Thucyd. & Ilocrat.

Προπτύω, q. præluo, prius lauo, prius colluo.

Προπτύω, ις, propnigeon Plinio iuniori Epist. 17. li. 2. præfurnium dicitur à Vitruu.

Προπορεύομαι, ευσομαι, progredior, ingredior, pedātim ingredior aut pedetentim: Hinc Προπορευόμενοι stellarum dicūt Mathematici, cum videntur de signo aliquo vel ad præcedētia, vel ad sequētia procedere & pergere.

Πρόπους, Aduerb. præsens, ante pedes.

Πρόπρασις, prius extruor. προπράσεις, præparatus.

Προπρίω, prius ago, occupo.

Προπύργιον, μ. ἐκ τοῦ πρὸ, & πύργος, propugno, Gen. προπολεμοῦντες τῷ χείλματι, Nazianz. in Orat. προπύργιος κ᾽ ἀπὸ ἔθνους, Eidem ibidem.

Πρόπυργος, suburbanus, à πύλη. ¶ Item præcanus Horat. ante tempus canos producens.

Πρόπυρος, ὁ, crassior materia & viscosa in fundamentis operum, quæ apes instituunt, propolis Plin.

Πρόπωλος, ὁ, ἡ, minister, famula, sacrificus, aditurus, Aristoph. πρ. σταυτὸν, ἀδελφὸν διῴκει in Pluto. ὁ πρὸ τοῦ πρόπωλος, i. διάκονος. Eidē ¶ Apud Herodot. πρόπολος proprie videtur esse famulus aut ancilla heram præcedens.

Πρόποσις, εως, ἡ, potus genus ex vino, & melle despumato, Athen. & Pallad.

Προπομπεῖον, τὸ, Hermog. comitatus.

Προπομπεῖος, ὁ, ἡ, præmissio. ¶ Προπομπεῖα dicebatur in solennibus pompis comitatus præeedens & præuia turba Ouid. vt antecambulones & præclamitatores Festo. ¶ Alii pro. ¶ Προπομπία, ας, ἡ, idem. festum non recte ἡ πανήγυρις exposuerunt.

Προπομπὸς, ὁ, præuius, deductor Cicer. antecambulo Mart. ilipator, προπομὸς, dux viæ, Xenoph.

Πρόπους, ποδος, ὁ, pedem. ¶ Pro ima parte montis, Epig. Ζεὺς ἐπὶ πρόποδος ἕζετο, Iouem etiam dicitur pro eodem.

Προποτάομαι, ante fatigari, prædelassari Ouid. Xen.

Πρόποτις, ιδος, ἡ, Propontis mare illud quod ante pontum Euxinum est, Byzantio adiacens, Suid.

Προπρεσβεύω, præcedo, præco, antecedo, anteeo Cic. προπρεσβεύσαντος ἐμοῦ, idem, Xenoph.

Προπρέω, procedo.

Πρόπωσις, ὁ, propinatio, Athen. lib. 1.

Προπωτάομαι, exit Apyrtus ἐς προπώτημα, quod Columella saliuare & saliuatum.

Πρός, ὁ, ἡ, q. prohibitio.

Πρός, ὁ, ἡ, qui prægnans est pedibus, Plautus à Latinis dicitur. ¶ Est & no men stellę Procl. de Sphæra, quę pedes Geminorum præcedit.

Πρόσαντες, vel Πρόσαντα, idem ferme quod πρόκλιτες, proxeneta, paratius, sed ratum

dicituris est velut venditoris institor, Poll. lib. 7. & Lysię.

Προσάγω, præceps, pronus, Hom. Iliad. γ.

Προσανατείνω, antrorsum cū in petu, 2. Arg.

Προσανατρίβω, supplex ad pedes, genuflexus.

Προσάντης, apud Æschyl. 7. ad Thebas, id est, prorsus, omnino, funditus, παντελῶς.

Προσάτιος, ante labor, procido, cladem prior accipio.

Προσβλωσις, ιος, ἡ, prolapsio Cic. προσβλῶσις ὑστέρας ἢ ἐντερολύκης Diosc. l. 1. ca. 90. vulue & sedis procidentia Plin. Eidem li. 1. ca. 134. & lib. 4. cap. 38. πρὸς ὀφθαλμῶν προσβλῶσις, i. oculorum procidentia Plin. lib. 34. cap. 18.

Προβλώσκω, procidus Plin. Theophr. histor. lib. 3 cap. 6.

Προσγινώσκω, præscio, prænosco.

Προσδόκιον, ου, τὸ, & Πρόσδοκος, porticus, vestibulum, locus ille ante ianuas inter fores domus & viam medius relictus. προσδόκια τῶν ἐκκλησιῶν, arcis vestibula, Plut. in Pericl. προσδόκια τοῦ ἱεροῦ, templi vestibulum, Herodot.

Προσακούω, prius intelligo, prius audio, præsentisco, Accusat.

Προσάλωσις, ου, τὸ, lanugo, prima barba, Poll.

Πρόσαλος, propola Cicer. proxeneta.

Πρόσαυα, τὰ, fausta, prompta.

Πρόσβρυα, profluo, Hesiod.

Πρόσγειος, ὁ, ἡ, intereus, Adiect. Hesych.

Προσδιαστορέω, prospergo Tacit.

Προσδιαφορέω, prius aspersus, prospersus Tacit.

Προσδιόρισις, ἡ, prædictio, vaticinium, denunciatio, oraculum, præceptum. Apud Lucian. προσδιόρισον. pro loco in quo redditur oraculum capitur.

Προσδιορισμὸς, Hippocr. prædictiones.

Προσδιορίζω, radicitus, ἐκ τοῦ ῥιζόω.

Προσδιορίζω, ὁ, ἡ, cum radicibus, Sophocl.

Προσδοκᾶν, Genit. iuncta, vim habet eādem quā Periurantis aut obsecrantis. προσδοκῶ σὲ διὰ ταῦτα ὑμᾶς, Æschin. προσδοκᾶν θεούς, Aristophan. ¶ Προσδοκᾶν officium denotat, Isocr. in Plataico, ἃ προσδοκᾶν ἐμοὶ δεῖ, non est vestræ dignitatis atque otii. ¶ Πρὸς denotat item originem, Pausan. ὁ πρὸς τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς, cognatione Nelidæ. προσδοκᾶν τινὰ, natus non ex iusta matre. Plutar. in Themist. ¶ Hæc interdum ponitur pro eo quod Latinè, Quod pertinet ad, Quantum spectat ad, Synes. ὅσον ἐγὼ προσδοκῶ τὰ δράματα, quantum ego. ¶ Πρὸς etiam cum Genit. pro ἀπὸ vel ab, Sophocl. ἐπιτίθου γόνυ προσδοκᾶν τοῦδε, mucro mens ab ea est emollit. ¶ Πρὸς, apud vel ergā. προσδοκᾶν ἀλλήλοις, alicuius apud regem existimationis existentes, Herodot. ¶ Πρὸς, pro ad, seu versus. πρὸς ζεφυρον, ad Zephyrum, Dionys. de situ orbis. ¶ Πρὸς, i. pro, πρὸς ἐμοῦ ὄντα, pro nobis facientia, Thucydid. πρὸς ἐμοὶ λέγεις, pro me loqueris, Lucian. ¶ Πρὸς Dat. iuxta, propè, suprà. πρὸς τοῖς εἰωθόσι ἔθνεσι, iuxta consuetam con-

suetudinem, Thucyd. Phil. de mund. ἡ πρὸς τοῦ αἰθέρος, apud ætherem esse. ¶ Πρός τινος αἰσχύνεσθαι τινὰ ἢ κατὰ ζωσταί, pueros in vinis tenentes, Plut. in Romulo. ¶ Πρὸς τὴν οἰκίαν, Demosth. sermo huic rei sum deditus, vel occupatus & intentus, Horat. Ὀφείλεται in hoc sum. ¶ Πρὸς pro διὰ τί, Sophocl. in Aiace, Βλαστὰς ἔχουσι πρὸς τοῦ πρόσθεν χρόνου, i. διὰ τὸ παλαιὸν, intrinxitli ensem in exercitum Græcorũ. ¶ Πρὸς, i. adhinsuper, Aristoph. in Plut. ἢ πρὸς διὰ τοῦτο εἶ σὺ, itémque dixit. ¶ Πρὸς etiam cum Dat. vel Accusat. i apud iudices, vel Latine ad subsellia, Demosth. Νικᾷς γὰρ ἐμοὶ ἢ φρόντιστὴν Σπίνθαρον τοῦτον πρὸς τοῖς δικασταῖς. ¶ Πρὸς Cum Accusat. πρὸς τὸν θεὸν ἀφικόμεθα, Aristoph. ad Deum accessimus. ¶ Πρὸς ὑμᾶς εἰπεῖν, apud vos dicere, Demosth. ¶ Πρὸς μέρος μικρὸν ἢ ἡμέρας, i. ad dici momentum & particulam, Æschin. ¶ Πρὸς ἑαυτὸν, secum ipse, solus. Plut. in Phædone. ¶ Πρὸς ὧν τιμᾶς τινας πεφυκέναι, pro meritis honores impertitur. Plutar. in Fabio. ¶ Πρὸς occupationem circa aliquid demonstrat. Polyb. ἡ δ' Ἀνίβας ἐχείρωτο πρὸς τὸ κατασκευάζεσθαι τὴν παρουσίαν, in eo erat occupatus, vel circa id. ¶ Πρὸς significat similitudinem interdum, Aphr. li. 2. Probl. Πρὸς τοὺς πυρέττοντας λέγειν, vt vulgus facit, Plat. de Legib. ¶ Πρὸς διὰ τὸ ἐκεῖνος, propter. πρὸς ὀργὴν, Demosth. odii causa inimico animo. ¶ Πρὸς ὑπὲρ, Sophocl. φοινίσσεται δὲ πρὸς ἔθ' ἱερὸς ἀγὼν, per nares efflantem sanguinem. ¶ Πρὸς διὰ τὸ ἔχειν, ex aduersis, contra aduersus, Plutar. in Camillo. ἐκ διαφορᾶς τῶν δήμων πρὸς τοὺς συγκλητικοὺς ex contentione populi aduersus senatum. Ἡ πρὸς ἡμᾶς εὐνοία, amicitia quæ inter nos intercedit, Isocr. ad Dem. ¶ Πρὸς ἄλλοις ζῆν, elegans est genus loquendi pro alterius arbitrio & nutu viuere, Arist. lib. 1. Rhet. ἐπὶ πλεῖστον γὰρ τὸ μὴ πρὸς ἄλλοις ζῆν, hominis enim liberi sibi viuere, nec alterisubiacere imperio. ¶ Πρὸς seruit comparationi, sicut præ apud Latinos, Plat Epistol. 7. τὰ δ' ἄλλα σμικρὰ τὰ εἰς πρὸς ταῦτα μὰ Δία ἐλάττω, cætera vero si cum his comparentur, damna exigua mihi videntur.

Προσάββατον, dies præcedens sabbatum, Marc. 15.

Προσαγγελεύς, έως, ὁ, προσαγγελεῖ, qui noua portet.

Προσαγγελία, ας, ἡ, q. nuntiatio, nuntius, Polyb. Πολλημέρου χρυσᾶς πρεσβείας, cui ea annuntiatum esset Ptolemæo.

Προσαγγέλλω, ἀγγελῶ, annuntio, defero, reum facio Cicer. Lucian. Toxari, προσαγγέλλω ξένων τινὰ προσιόντα τῷ βασιλεῖ, defert siue indicat se ipsum apud Prætorem.

Προσαγχοῦ, propinquo.

Προσαγκαλίζομαι, vlnis complecti.

Προσαγκάζομαι, adoronor.

Προσαγωγεύς, ὁ ἐπὶ ἀγωγίμοις, ἐφήλαιον, prolicio Plaut. ascisco, allicio, concilio, Xenoph. ὁ διὰ ἀβροπαίας πατὴρ, ἀλλ' ὁμιλίαις προσαγόμενος γαλεπὸς, fœno sensim adducere atque pellicere. προσάγομαι τὰ χρήματα, pecuniis temhi concilio, Plut. de Leg. ¶ Προσαγωγὴ ξυφῶν, cibum capio. Aristot. in Probl.

Προσαγόρευσις, appellatio, salutatio, Phalar. Pollystrato, τῶν ὑπ' ἐμοῦ τῶν λοιδόρων προσαγορεύεσθαι extremum affati atque à me salutati. ¶ Item compellatio siue appellatio.

Προσαγορεύω, ω, ὁσω, σ. προσηγόρευκα, alloquor, appello, compello. Actiu. Accus.

Προσαγρυπνέω, vesperi vigilare, Poll.

Προσάγω, ἀξω, σ. ηχα, adduco, admitto, admoueo, adhibeo, adfero, appono, comporto, offero, Accus. Lucian. in Cauteato, ὅσα ὑμῖν ἐγὼ προσάξω, quum vobis offeram seu adducam. προσάγειν συκοφαντίαν, adhibere calumniam, Demosth. προσάγειν πρὸς τὸ δῆμον, ad populum referre, Aristot. lib. 2. Politica. 9. ¶ Item concilio, in sententiam adduco, blanditiis allicio, persuadeo. ἡμᾶς προσάγει φιλεῖν, ἡδέως, virum mercedibus placo Plutar. in Public. προσάγειν τινὰ λόγοις, hoc verbis aggreditur, Plutarch. in Pericl. ¶ Προσάγω, etiam est adiũgo me, applico, prope accedo, Plut. in Galba, προσάγειν ἑαυτὸν πρὸς τὰ βασιλεῖα, obrepunt regibus, Eidem.

Προσαγωγεύς, έως, ὁ, conciliator, interpres, sequester, Nax. ¶ Item emissarius, à Latinis Aures & Oculi regum, aut tyrannorum. Plutarch. ὀφθαλμοὶ καὶ ὦτα τυράννων. ¶ Προσαγωγεῖς etiam dicitur, admissionalis Latinè.

Προσαγωγή, ῆς, ἡ, admotio Cicer. siue admotus Plin. προσαγωγὴ τῶν προσαγομένων, vulgò faire les approches, Poly. ¶ Item adiitio, admissio, fauor ille quem admissionales, ἰδιωτικοὶ προσαγωγοί, faciunt supplicantes, quum illos ad principes admittit. Rom. 5. Ἐκ προσαγωγῆς ali quid fieri dicitur, cùm accessione fit sensim crescẽte, Aristot 5. Polit. ἐκ προσαγωγῆς κρῖναι μικρὸν χρημάτων ἢ μυριάδων πολλῶν.

Προσαγωγίδιον, ὁ, cõciliator, interpres, sequester. προσαγωγίδιος, Plutar. vocat auscultatores, qui referant auditata lib. τοὺς προσαγωγίδιους τῶν ἀκροωμένων.

Προσαγωγίον, ου, instrumentum fabrile, quo ligni cuneus attrahentes dirigunt.

Προσαγωγὶς, ίδος, ἡ, exploratio.

Προσαγωγὸς, οῦ, ὁ, blanditus, suasis auditus illex.

Προσάδω, ἀσω, accino, Actiu. Dat. Aristoph.

Προσαθροίζω, colludo, προσαθροίσας.

Προσαθρῶ, Hesy. flammam accendere, quæ ad cohærã feratur.

Προσαίτης, ου, ὁ, adulor, προσαίτης τοῦ πλούτου.

Προσαιτίζω, ω, ἐπιτίμησις, ἐλεγμὸς deligo, allego ad numerum antiquum addo, & mihi coopto. Plutar. in Camillo. ἐπαιτίζειν δὲ καὶ τὸν ἱππέα τὸν σκίμψαντα δ' Κάμιλλον, magistrum equitum sibi dixit & allegit.

Προσαίτης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ

tus voluptati & ex ea pendens. Plutarch. in Pomp. προσαρτᾶσθαι μιᾷ φυλῇ, sociare se ei tribui.

Προσαρτισμός, q. appensio, additamentum, annexus Tacit. retinaculum.

Προσαρτῶ, convenio, apto.

Προσαυλίζομαι, aliquid facetè addo, Suid.

Προσαυγάζω τὸ τεῖχος, muro affulgere, Nazianz.

Προσαυδῶ, προσαυδάω, προσαυδέω, alloquor, saluto, cōpello, verba facio, Neutr. Accus. Odyss. ξ.

Προσαυλεῖ, tibiis canit seu ludit, accinit.

Προσαυλεῖς τύχας, fortunas aularum, Eurip.

Προσαυλίζομαι, προσαυλίζω, προσαυλίζω, sto in aula, Neutr.

Προσαυξάνω, insuper augeo, adaugeo.

Προσαυξησις, accretio Cicer. accrementum Plin.

Προσαύριον τὸ χρέος, ας, ὁ, propria ædes.

Προσαφαιρέομαι, insuper aufero, Demosth.

Προσαφέψω, προσαφέω, vnà coquo, concoquo, Gal.

Προσαφή, attactus Virgil. & Varron. Dioscorid. lib. 4.

Προσαφίημι πυρί, igni admota, igni succensa.

Προσαφλύω, proluuiem alui proficio.

Προσβαίνω, ascendo, cōscendo, accedo, procedo, progredior ad, Dat. προσβῆναι τοῦ καπιτωλίου, Capitolium conscendit. Plutarch.

Προσβάλλομαι, adiicior, inferor, incursu petor, oppugnor. προσβάλλεσθαι νόσοις ἀλγεσιν, morbis iniicitur, Dioscor. lib. 8.

Προσβάλλω, προσβάλλω, προσβάλλομαι, adiicio Cic. occurro, appropinquo, appellor & pello, incesso, Lucian. πέτρα φωνὴ προσβάλλει, ἠὲ πόρῳ, saepe pulit aures nostras ¶ Item confligo, ingruo, irruo. προσβάλλω τῇ χώρᾳ, inuado regionem, Plutarc. in Themist. ¶ Item impingo, intorqueo, illido, percutio, ferio. Plutar. de Bruto, ᾗ τὴν ξίφει χεῖρα προσβαλὼν τῷ στήθει ἀπέθανεν. idem, προσβάλλειν ἀτιμίαν, notare ignominia. ¶ Ité admouco, applico, adiicio, immitto, accommodo, Plut. in Timæo. ¶ Accipitur & pro ἀπειλῶ, i. oculum obtutumque figo, Plut. in Symp.

Πρόσβασις, progressus, aditus, introitus, ἡ ὁδὸς, accessus, ascensus apud Ioseph. de Antiquit.

Προσβατὸς, peruius, accessilis, Xenoph.

Προσβιάζομαι, προβιάζομαι, adurgeo Celso & Horat. vi cogo. ¶ Προσβιάζω, idem.

Προσβιβασμὸς, Interpr. Aristot. in Anib.

Προσβιβάζω, προβιβάζω, moueo, impello, adduco, doceo, persuadeo, Accus. Aristoph. in Equit.

Προσβλάπτω, προβλάπτω, obtuceor Plaut. aspicio. προσβλάπτω τινί, Eurip. προσβλέπειν ἀλλήλοις ἰσοζύγιον, aspiciens ad eum timebam. Plat. li. 1. de Rep. Lucia. de Luctu, cum duobus Accu. ἐξ ἀφανοῦς φίλιον τι βλέπουσιν προσβλέπων, accedētes amico vultu & pacato intuens. ¶ Dat. & Accus. προσβλέπειν ἀλλήλοις προσώπῳ, miti vultu ea aspexit, Plutarc. in Public.

Προσβλητὸς, adhærens, agglutinans, productus. ἀργύριον προσβλητὸν, argentum productū, Ierem. ca. 10.

Προσβοηθῶ, adminiculor Cicer. fero auxilium, accedo auxilio, Thucyd.

Προσβολὴ, appropinquatio Cic. propinquatus, traiectus, transitus. Poly. ἐμοὶ μὲν οὐ προσβολὴ τῆς πορείας τοῦτο, itinere non fuit anguitio, sed etiā asperum. ¶ Item impetus, incursus & accessus violētior, impressio, momentum, machina. κατὰ τὰς προσβολὰς ἀγῶνα ἐποιοῦντο, tormenta, Herodot. Thucy. προσβολὰς ποιεῖσθαι, machinas ad muros quatiendos faciebant. Plutarch. τὰς προσβολὰς ἀχρεῖον ἐποίησε, pugnam quæ in vrbis aggressione atque insidione circa muros cōmittitur. ¶ Item vulnus, plaga, vulnus, noxa ob læsum numen. ἐμοὶ ἡ προσβολὴ ἐγένετο, Cōment. Aristo. in Iliad. ¶ Προσβολὴ etiā dicitur ἀπὸ κίνησις, cuspis & gladii mucro, Dioni histor.

Προσβορέας & Προσβορρᾶς, Aquilonius, Theophrast. de Caus plant.

Προσβρίχω, infundo, irrigo,

Πρόσγειος, ος, terrę proximus & contiguus, similis, Aristotel. de mund.

Προσγελάω, ἄομαι, ἄσομαι, arrideo, Accus. Eurip.

Προσγίνομαι, insuper fio, adnascor, adiicior, Plato de mud. ἅπαξ τοῖς ἅπαξ ἐνεργοῦσιν ἀεὶ προσεγίγνετο μόριον, animalia amphorib⁹ ἐνεργοῦσι partibus accessionis vice cessebat. ¶ Plutarch. accedere, adire. Plat. τὸν λόγον προσγενόμενον ἔδει ψυχῆς ἀδρότητος ἕνεκα προσγενέσθαι.

Προσγράφω, adscribo, Plutarch. in Numa.

Προσδαπανῶ, insuper absumo, præterea insumo.

Προσδέχομαι, προσδοκῶ, Sophocl. in Trach. suscipio.

Προσδεδημένοι τινὶ, addicti delicijs, à verbo προσδέω, Chrysost. οἱ προσδεδημένοι.

Προσδεὴς, indigens, qui indiget, qui aliquo deficitur, Genit. Plat. in Timæo.

Προσδέω, insuper opus est, Dat. & Genit. προσδεῖ τῆς διδασκαλίας ἐμοὶ, opus erat mihi declaratione, Thuc. πλείονος δεῖ προσδέομαι ἐπιμελείας, maiore non est opus, Plat. de Leg.

Προσδείκνυμι, commonstro.

Προσδέκομαι, expecto, Ionicè.

Προσδεκτέον, accipiendum.

Προσδεκτὸς, acceptus, gratus.

Προσδέομαι, indigeo præterea, rogo, desidero. Depon. Gen. Xeno. προσδεῖσθαι χρημάτων, insuper pecunia egere. Plat. in Timæo. ἐπὶ τοῖς ἐπηρεασθεῖσι προσδεῖσθαι, Cicer. quod nec deberet alterum.

Προσδέρκομαι, aspicio, Eurip.

Πρόσδετος, ὁ, ἡ, alligatus, in Epigr.

Προσδέχομαι, προσδοκῶ, præterea accipio, assumo, suscipio, admitto, excipio, Polyb. ἃ προσεδέξατο τοὺς σωθέντας ἐξ ὅλης, non admisit, vel non probauit. ¶ Προσδέχομαι τὸν στόλον, expecto, Xeno. προσδέχεσθαι ἐπὶ τῷ ἔργῳ τὸν φίλον ἕκαστον, Plat. de Leg. προσδεχόμενοι, timentes & cautes.

Προσδέω, alligo, vincio, Plut. in Pericl.

Προσδιαβάλλω, calumnior, insimulo, insonem calumniam incito, Accus. Plut. in Pericl.

Προσδιάθεσις, affectus, dispositio.

Προσδιαιτῶμαι, insuper diuidere, Arist. in Rhet.

Προσδιαιτῶμαι τὰ κατὰ τὸν ἀγῶνα, apud aliquē victito.

Προσδικάζω, ficut προσκρίνω, iudico.

Προσδιαλέξις, ἐως, ἡ, conuersatio.

Προσδιαλέγομαι, simul colloquor, Plutarch.

Προσδιαλέξει, differatio.

Προσδιαπαίζω, insuper lenio, Plat. de Leg.

Προσδιατίθημι, Plat. in Leg. insuper animaduerto.

Προσδιατιθέναι πρὸς σανίδα, tabulæ palo infigo.

Προσδιαφέρω, nominatim excipio, & stipulatione cauco, Aphr. 2. de Anima, ἐγὼ μὲν οὐ προσδιαφέρω τοῦτο ἢ, &c. verum quide est illud, sed cum hac exceptione tamen. ¶ Hinc

Προσδιαφορὰ, exceptio atque cautio.

Προσδιαφορέω, ἐῶ, ἐσομαι, ἐσθην, cōperantus.

Προσδιαφορῶ, incesso, detraho, Aristoph.

Προσδιατρίβω, προσδιατρίβομαι, commoror, vnà versor, immoror, Aristid. ἐν μικρῷ προσδιατρίβειν τῷ λόγῳ, vt aliquantulū commoremur.

Προσδιαφθείρομαι, simul pereo, Isocr.

Προσδιαφθείρω, præterea corrumpo.

Προσδίδυμι, addo, insuper do. Xenoph. (τῶν.

Προσδιήγημα, enarro. προσδιηγεῖσθαι, insuper narrare.

Προσδιορίζομαι, & Προσδιαιρέω, eō amplius cōditionem addo, verbitque definio quod dictum est, & amplius distinguo, Aphrod.

Προσδιορισμὸς, humani mundi circūscriptio verborumque præcisio, præscriptio Cicer.

Προσδοκία, ας, ἡ, expectio, spero. προσδοκίαν ἔχειν τινός, confido me probaturum, Æschin.

Προσδοκία, ἄς, & Προσδοκὰ Ionicè, expectatio, metus, opinio impendentis mali. ἡ γὰρ κακῶν προσδοκία δεινή, trist. malis expectatio est, Aristot. in Probl. sect. 7.

Προσδόκιμος, ος, ον, approbatus, de quo magna spes est, imminet, impendet, adfuturus. προσδόκιμος ἐξ ἀπαλλαγῆς, ex Pannonia copiæ expectantur, Plutar. in Othone.

Προσδρομὴ, ad cœnam vtile, & necessarium.

Προσδραμεῖν, accurrere, Dat. Xenoph.

Προσδραμὼν, accurram, Demosth.

Προσδραμὼν, accurrens, insiliens, Aristoph.

Προσεάω, permitto, sino.

Προσεγγίζω μικρὸν, appropinquo, Neutr. Dat.

Προσεγγράφω, ascribo, insuper addo, ascribo decretis Dat. cum Accus. Demosth.

Προσεγκλητέον, præterea vadari, Demosth.

Προσεγκαλῶ, accuso, expostulo, imputo.

Προσεγκρούω, incumbo.

Προσεγρηγορὼς, in Epigr. illino.

Προσεδρεύω, ἐπὶ τὸ δεῖπνον, ἐπὶ τὸ ἔργον, assideo, sedulò incumbo, assisto. Dat. Aristot. lib. 8 Polit. cap. 4. προσεδρεύειν τῇ φιλοπονίᾳ, i. exercētur, προσεδρεύειν τοῖς ἰδίοις, sedulus incumbit rei propriæ. Eidem lib. 2. Polit. ca. 3. ¶ Item insistor, Chrysost. οἱ προσεδρεύοντες. ¶ Et apud Polyb. Ρωμαῖοι προσεδρεύειν ἔμελλον, vt essent obsidere.

Πρόσεδρος, ος, ὁ, & Προσεδρία, assiduitas, perseuerantia, diutina obsidio, Thucyd.

Πρόσεδρος, assidens, assiduus. προσεδρεύων μάντις, augurii præses, Aristot. 8. Anim.

Προσεθίζω, assuefacio, Xenoph. in Apol. Socrat.

Προσεθίσας τοῦτο χάριν, præterea gratiam habere. Plat. in Apol. Socrat.

Προσείκω, assimulo, comparo, Plat. in Timæo.

Πρόσειλος, ος, ον, adsimilis, similis.

Προσεκλογὴ μήτρας, membrana contentus.

Προσεκτὸς & Προσεκτέος, ἁ, ον, apricus.

Προσέλαμα, compositum ex πρὸς & εἶμι, eo, vado, accedo, Plut. de Cic. πρὸς λόγον μὴ θέλω προσιέναι, ad dicendum timide accedens. ¶ Dicitur & de muliere nubente, q. pro conuenire in manum, i. contrahere & nexum inire, δίδοσθαι προσελθεῖν Xen. ¶ Significat etiā quotannis redire & obuenire. Thuc. l. 2. vnde Πρόσοδοι, obuētiones, reditus. ¶ Pertinet aliquando hęc dictio ad forum. Demosth. προσιέναι τοῖς δικασταῖς, apud iudices causam ædicitare. Vel cum Accu. vt apud Æschi. προσιέναι τὴν δικαιοσύνην, ingredi iudicium.

Προσέμαι, adsum, adiicior, Xen. τὰ μὲν ἐκ θεοῦ προσιόντα, ἀβίαστα, violentię insunt inimicitiæ.

Πρόσειμι, adesse.

Προσείρω, adiicio, προσειρημένα.

Προσεισπράττω, insuper exigo.

Προσείσω, incutio.

Προσεκφέρω, insuper exprimo.

Προσεκκαίω, accendo, insuper exuro.

Προσεκπαιδίον, prothilio.

Προσεκπηδάω, accendere.

Προσεκτικὸς, attentus, προσεκτικὸς λόγος, Hermog. oratio comparandæ animi attentioni. ¶ Προσεκτικώτατα, maxima attētione, curiosissimè, Suid.

Προσεκύνησα, adorauī.

Προσελαύνω, adiuchor. προσελαύνω τῷ ἵππῳ, adiuchor equo, Xenoph. ὁ προσελαύνων ἀφ' ἑτέρας ἵππου, equo fertur ad Hyrcanios, Eidem 4. (Pæd.

Προσεμβοᾶσθαι, conuiciari, ὑβρίζειν.

Προσεμβαίνω, adueniō, Neutr. Absol.

Προσεμβασις, προσόδος, accessus.

Προσεμβιωτὸς, ante lunam natus.

Προσέμβιος, ὁ, epith. Arcadum, quod ante Lunā fuisse se contenderint, 4. Argon.

Προσεμλέγω, eligo. προσεκλεγόμενος, qui delegit.

Προσεμπλέκω, insuper appolito integumento atque inuolucro obtegere, Athen. lib. 1.

Προσεμπόδιος, palustris.

Προσεμπαίζω, insulto, Dat. ἁ δὲ δικαιοσύνη καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ πᾶσα ἀρετὴ τοῖς χαλεπαῖς καὶ ἀδικίαις προσεμπαίζουσιν, insuper decet Soph. in Electra. προσεμβαίνω εἰς ὕδωρ, descendo in aquam. Diosc. l. 3. c. 21.

Προσεμπίπτω, insuper adiicio, addo, impello.

Προσεμπάσσω, aspergens, qui aspersit.

Προσεμπιστεύω, confirmare.

Προσεμπολῶ τοῖς σώμασι, sequire in Samios.

Προσεμφερὴς, ὁ, ἡ, similis. Dat. Theophr.

Προσεμφορὸς, qui sumpsit, qui ēsitauit vel comedit. Alexand. Aphr. li. 1. Probl.

Προσηκε τέον, adferēdum est, apponendum est, adhibendum est.
Προσηύδω, appello, alloquor, Sophocl.
Προσήτης ξύλου. Vide Πρόσηξις in Appendice de vocabulis militar.
Προσήτρια ἐπιστολή, verbera infligo, Demost.
Προσήτρεπε μισθόν, insuper iubere, Xenoph.
Προσήτρεπε πάτερ, prius pario.
Προσήτρεπε πρόσθεν, ante conspectum positum.
Προσήτρεπε ξαιρέομαι, deligo, Accus.
Προσήτρεπε ἐπιπλανᾶσθαι, insuper errare, Demosth.
Προσήτρεπε ξεργάζεσθαι, præterea absoluere atque cōficere, Demosth.
Πρόσηξις, attentio.
Προσήτρεπε, affimilor, appareo. Dat. Plat. Epi. 7.
Προσήτρεπε ὁμοιότερος, ὁ, adsimilis. Dat. Lucian.
Προσήτρεπε συλλαύδω, collaudo, Gregor.
Προσήτρεπε τρίς, iterum ac tertiò loqui & dicere.
Προσήτρεπε χλευάζω, insultare, irridere.
Προσήτρεπε χλεύη, adiicio.
Προσήτρεπε τρὶς, iterum ac tertiò interrogare.
Προσήτρεπε φύω, approbauit.
Προσήτρεπε φυτεύω, insuper germino.
Προσήτρεπε χθονίω, q. adgenero.
Προσήτρεπε χύω, με. ἐξέχω. ἔσχα, ostendo, Actiu.
Προσήτρεπε χώω, με. ἐπέχω. ἔσχα, peregrinor.
Προσήτρεπε ἄδω, adiicio, addo.
Προσήτρεπε ἀξέζω, q. coopinor.
Προσήτρεπε ἀξιόω, requiro.
Προσήτρεπε ἀπόδυω, insuper acquirere, Aristot. in Rhetor.
Προσήτρεπε λαμβάνω, & Προσήτρεπε λαμβάνω, insuper assumo.
Προσήτρεπε λέγω, dicti ac facti rationem subdo, dictis præterea addo, Theophr. lib. 1. de caus.
Προσήτρεπε μέλω, insuper curam gero, Plat. Leg.
Προσήτρεπε μετρέω, aliquid vltra iustū subinde admetiri, & ad cumulum addere, Lucian.
Προσήτρεπε νοέω, excogitatis adiicio.
Προσήτρεπε πίπτω, insuper incurro, incido.
Προσήτρεπε ῥώννυμι, corroboro, confirmo.
Προσήτρεπε σιτίζω, frumentaria adaugeo, Polyb.
Προσήτρεπε σπείρω, insuper seribo, mando, Thucyd.
Προσήτρεπε στάθμη, in dies alia atq; alia, vel in dies maiora iubere, Isocr. in Archid.
Προσήτρεπε τίθημι, insuper obiector, Aristoph.
Προσήτρεπε τραχύνω, amplificare verbis, Suid.
Προσήτρεπε φύομαι, insuper nascor, Bud. in Epist. prior.
Προσήτρεπε χωρέω, prælium inire.
Προσήτρεπε χώω, insuper infundo, affundo.
Προσήτρεπε χώω, opus præmunio, operam do, acquiro. Accusat.
Προσήτρεπε ἀνδάνω, με. ἔσωπα. ἔσχα, adnitor, applico, initor, Actiu Accus.
Προσήτρεπε ἀνδίζω, q. adructo, Athen. lib. 6.
Προσήτρεπε ἀνέω, narro, appello, laudo, Aristid.
Προσήτρεπε ἀνέομαι, interrogo.
Προσήτρεπε ἕρπω, proserpo, Sophocl.
Προσήτρεπε ἔρχομαι, aduenio, adeo, aggredior, subeo, accedo ad. Προσήτρεπε τοῖς κακοῖς, ad Rempublic. accedere & tractare, Demosth. Dicitur & Προσ. τὰ κατὰ, Plat. Epist. 9.
Πρόσεστι, adest, additur. Ἀκόλουθόν ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ τὸ ἀποθνήσκειν, Demosth. Hinc τὸ προσὸν, τὰ προσόντα, eorum rerum summa, & quod quadrāti summæ & integræ superest.
Πρόσταγμα, præceptum est.
Προστασιάζω, με. ἐστάσιασα. ἔστακα, associo Scat. consocio, socium assumo, Accus. Herodot.
Πρόσετι, adhuc, præterea, amplius, Herodot.
Προσυπουργέω, largè suppedito, abunde suppetere, Demosth. contra Timocr.
Προσυφαίνω, adinuenio, Accus. & Dat. Hermog.
Προσυφορᾶσθαι, accuratè contemplari, Genit.
Προσυχή, ἡ, precatio, deprecatio, Pers. ¶ Est & locus vbi mendici stipem efflagitant, Iuuenali.
Προσύχομαι με. ἐξευξάμην. δέδυγμαι, adprecor Horat. oro, vota nuncupo, Depon. Dat. Προσεύχεσθαι τοῖς θεοῖς, deos orare, Plutar. in Numa.
Προσφθέγγομαι, adhuc seu insuper cōmunico, adinuenio, Bud. in Epist. poll.
Πρόσφυσις, adnexus est, adhæsus, Aristoph. Suid.
Προσχάσις, attentio, προσοχή, Suid.
Πρόσχασις, ἡ, ὁ, ἡ, continuus, continens, contiguus, Gen. Herodot. in Calliope.
Προσχέομαι adhæreo, adnascor, sum affinis. Προσέχεται ὅτι τῇ δρυΐ, arbori adhæret, Theophrasto.
Προσχέω με. ἐξεσα. προσέχυκα, attendo, intendo, mentem adhibeo, seu aduerto, Dat. Προσχέω ἐμαυτῷ, mei habeo rationem, Xenop. Προσέχω τοῖς ἔργοις, incumbo labori. ¶ Item Accusat. & Dat. Προσέχω τὸν νοῦν τοῖς πραγμάτοις Plat. de Leg. ad hostes mentem animumque conuertere. Προσέχω τὸν νοῦν ἐπὶ τὸν βωμόν, Aristoph. ¶ Item adhæreo, adito, assisto, Grego. Προσέχεσθαι τῷ θυσιαστηρίῳ, altari adstitit.
Πρόσχυσις, sine vllo medio, attente, Aristot.
Προσχωδάω, exaggeratum esse.
Προσψόλος, Hesych. Προσαγόρευσε, ἐμιμήσατο, confabulatio.
Προσψωλάω με. ἤσω, π. ακα, damno afficio.
Πρόσωσος, ὁ, puber. Προσώσου γένειον, pubescere, Xenoph. π. ἀ.
Προσωχάδω, adductus sum.
Προσωχρεῖν, προσεχρεώκει. alloqui.
Προσωχώμην, alloquium Liu. salutatio Eurip.
Προσωχώμην, alloquium Liu. salutatio Eurip.
Προσωχώμην, alloquium Liu. salutatio Eurip

Πρόσκαιρος, ου, ὁ, temporarius, ad tẽpus durans, 2. Corinth. 4. τὰ γὰρ βλεπόμενα πρόσκαιρα.
Προσκαίρως, ad tempus: sic Theophil. in Instit.
Προσκάλιμαι, aduoco.
Προσκαλοῦμαι, condolescere, Nazanz.
Προσκαλοῦμαι, aduoco, accerso, arcisco, accio, Act. 5. προσκαλεσάμενοι τοὺς ἀποστόλους. ¶ Προσκαλοῦμαι etiam ad belli societatem euoco atque inuito. Passiuè ponitur Actor. 5. de Theuda, ᾧ προσεκολλήθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν, cui ascitus est virorum numerus. ¶ Item in ius voco. Aristoph in Vesp. προσκαλοῦμαί σ' ἔστε εἰ πρὸς κρόμμυόν με, ὦλάξ ἐξ ὀφθαλμοῦ φυγεῖν, heus tu quisquis es, in iustè voco damni iniuria dati in iis quæ importabam in forũ. ¶ Προσκαλοῦμαι, Actiue, idem, rapio in ius. Demosth. τί με προσκαλεῖσθε me in ius vocas?
Προσκαρτερῶ, ἀσω, ἀκα, tolerãter & patienter alicui rei insisto: assiduum esse, persistere, insistere & perseuerare. Athen. προσκαρτεροῦντες τοῖς λόγοις, studiis perseueranter incumbens. ¶ Προσκαρτερεῖ τινι, ab alicuius latere non discedere, Actor. 8.
Προσκάτισις, perpessio Cicer.
Προσκατάβασις, descendo ad, Ceb Thebân.
Προσκαταφορά, accessio, corollarium, accessio sortis, Demosth. ὀβολοῦ. ¶ Item quod ob moram multæ nominis dependebant publicani, Eidem contra Timocr.
Προσκατηλῶ, etiã vel in super arrideo, Athe.
Προσκαταλλάσσω, reconcilio.
Προσκατηλοῦμαι, loquacitate etiam obstrepo atque obtundo, in Comm Aristoph.
Προσκαταλέγομαι, ascribor, allegor.
Προσκαταλείπω, dimitto, insuper relinquo. vnde Phil. de mundo. προσκαταλελειμμένα, reliquiæ.
Προσκατανέμω, distribuo.
Προσκατασπείρω, insuper paro.
Προσκατατρίβω, insuper detraho, in Epigr.
Προσκατατίθημι, insuper dependo, soluo, numero, Aristoph ηφ.
Προσκατεύχομαι, adprecor Horat.
Προσκατέχω, diutius retineo Basil.
Προσκατηγορέομαι, simul prædicari, Aristot.
Προσκατηγορέω, ῶ, insuper accuso, præterea defero, Xenoph. ἐαν δέ τις σοὶ προσκατηγορεῖν ἔῃ, &c. quod si te item accusauero quod, & c.
Προσκάθημαι, assidens, obsidens, Herodot.
Προσκείμαι, adiaceo, vicinus sum, adhæreo. Theophr. hist. l. 1. cap. 18. ὅλα τὰ μαλλον ἄλλα μᾶλλον προσκείσθαι, quia nihil in medio vltrà adiacet. ¶ Item apponor, addor, Plut. in Apolog. φορέσαι τὸ πολίτευμα τῷ θεῷ, sum ciuitati à Deo attributus, i. præfectus. ¶ Item incumbo, insisto, insto, addictus sum & dedituς, Plutarch. in Solone, τοῖς Σόλωνι προσκεῖσθαι τὸν τύραννον ἐθέλουσι, Solonis instabant tyrannidem vltrò offerentes. ¶ Προσκεῖμαι etiã est assentior, adstipulor, fauco, transeo in partes sententiámque alicuius.

Προσκείρω, instanter, addictè, stud. in Epist.
Προσκοπέω, contemplor, consido, Herodot.
Προσκοφάλαιον, ου, τὸ, quod Theocr. προσκεφάλαιον puluinar, ceruical, puluinus, Plut. 1. de Rep. ¶ Προσκεφαλὰ, idem, 1. Reg 26.
Προσκηδεύω, curarum plenus, solicitus.
Προσκήνιον, ου, τὸ, proscenium, vestibulum scenæ, aulæum scenæ, Plut. in Lycurgo.
Προσκηρύττω, prædico, præsignifico, Hesych.
Προσκηρύττω, mitto caduceatorem.
Προσκλινοπαλίζομαι, coire, συνωμοτεῖν, Aristoph.
Προσκλινοπαλίζομαι, præsilio, Naz. in Orat.
Προσκλυδωνίζομαι, procella agitor, Suid.
Προσκλοβάω, προσκλοβήσω, adfigo, addico, quasique sortitò affigo & circunscribo, Lucian.
Πρόσκλησις, εως, ἡ, exhortatio, vocatio in iudicium, Plat. li. 8. de Leg.
Πρόσκλητος, aduocatus.
Πρόσκλιτος, ὁ, ἡ, q. sustentaculum cui innititur. Etym. ¶ Apud Suid. scriptum προσκλιτὴς.
Πρόσκλισις, propensio, inclinatio, Timoch. 5.
Προσκλύζομαι, ὑσομαι, ασθην, alluo, inundo, proluo.
Πρόσκλυσις, εως, ἡ, alluuio, & alluuies Liu.
Προσκλυσμὸς, proluuium Terent.
Προσκνάω, attero, affrico, Dat. Xenoph.
Προσκοινόω, ῶσω, tibi adgnino, Phil. in Hermio.
Προσκολλάω, μήσω, ησα, agglutino, conglutino, Depon. Dat. προσκολλᾶσθαι τῷ σώματι corpori conglutinari, Aphrod. ἀπόβλ. Hesyc.
Προσκομιδὴ, adductio, vectura, ἀπόβλ. in Pericl.
Προσκομίζομαι, recipio & ducor, ἀπόβλ.
Προσκομίζω, affero, comporto, duco, admoueo.
Προσκοπεῖον, φείου τὸ, galericulum, πῖλος.
Πρόσκομμα, ατος, τὸ, offensio, offendiculum, impedimentum, obex. λίθος προσκόμματος, lapis in quem impingitur, 1. Petr. 2.
Προσκοπεύω, μεύσω, & Προσκοπέω, ῶ, prouideo, prospicio. προσκοπεῖν τὰ κοινὰ, in commune prospicio, Thucyd.
Πρόσκομμα, ατος, τὸ, offensio, Poly. ¶ Προσκόμματι δίκης, Cicer. offensioni esse, 2. Corint. 6. Thucyd. ἐς προσκοπὴν νέων, ad impediendas naues, vel ad speculandum.
Προσκόπτω, contemplatio, & q prospectio.
Πρόσκοπος, speculator, & explorator.
Προσκόπτω, μ. ψω, ψα, offendo, impingo in, collidor. προσκόπτω τῷ ἀκοντίῳ τὸν ἀκοντιστὴν, fendit in tenebris digitum, Aristoph. ¶ Item propello, concutio, irruo, in Argumento Sapientum. apud Aristoph. quod carmine ferè πρόσκοπον est.
Προσκορὴς, satio.
Προσκορὲς, fastidium afferens.
Προσκόρος, abundè, Hermog.
Προσκράνιον, τὸ, puluinar προσκεφάλαιον, Theocrit.
Προσκρίνω, addicere.
Προσκρίνομαι, accrescere, agglutinari, Themist.
Πρόσκρισις, accretio Cicer. Themistio.
Πρόσκρουσις, offensus.
Πρόσκρουσμα, ατος, τὸ, offensio, πρόσκομμα, offendiculum, obstaculum, Dionys. Halicar.

Προσκύημα, vallum, obex. φύραγμα, Hesych.
Προσκύησις, εως, ἡ, appulsus Cicer. impactio.
Προσκύω, impingo, allido, offendo, offenso, incurro, resilio, adiector. προσκύσαι τοῖς λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Plutarch. in Themist. προσκύψαι τῷ πόδι τινὸς, Demosth. in offensione mi norum incurrit, offendit istoi. ¶ Accipitur & pro reperio, sed cum Accus. ¶ Significat etiam προσκύψαι, conflictari, fortunæ vires experiri & subire, Demosth.
Προσκτάομαι, ήσομαι, ησάμην, acquiro, insuper acquiro seu paro, Ioan. 6. in Euag.
Προσκυνητὸς, ὸν, ὸς, venerandus, gloriosus.
Προσκυνέω, ήσω, ησα, adoluo.
Προσκυρέω, alluo, Dat Philostr. in Heroicis.
Προσκυρόω, ῶσω, ωσα, cõgenulo Nonio, i, genua flecto, supplico, sum supplex, veneror, colo, adoro, Accus. Aristoph. Plut. ἡ τοῦ Ζηνὸς τοῦ τιμίου, Ioann. 4.
Προσκύνημα, veneratio, adoratio. Προσκύνησις, idem. ¶ Προσκυνητικὸς, ὴ, ὸν adorator.
Προσκυνητὸς, ὴ, ὸν, adorandus, Naz. in Orat.
Προσκύπτω, μ. ψω, ψα, inclino, Plat. 5. de Repubi.
Προσκύρωσις, authoritas, Hipp. ἐπιψηφ.
Προσκυρόω, ῶσω, ωσα, ratum facio, confirmo.
Προσκωμάζω, ἀσω, addictio.
Προσκωμῶ, cum manu tractans, Thucyd.
Προσλαλέω, alloquor, colloquor. Dat. Lucian.
Προσλαμβάνω, assumo, comprehedo, recipio, complector, Rom. 14. τὸν δὲ ἀδυνατοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, i. fide infirmum, complectimini & suscipite.
Προσλαμβανόμενος, assumptus. ¶ Inter sonitus qui in Musicis φθόγγοι dicuntur 18. numero, numerantur 5. 5. 4. acquisitus Capell. ¶ Προσλαμβανόμενοι autem, Boethio lib. 1. ca. 20. est nomen decies quintæ chorsis quæ disdiapason complectitur.
Προσλαμβάνω, assumo, adiungo mihi, mihi asciscо, insuper capio, adsumo, occupo, Xenoph. προσλαβὼν ἑξακοσίους τοὺς ἐπιτηδειοτάτους τῶν ἱππέων, assumptis sex accõmodatissimis. Προσλαβεῖν ἔφασαν, quod & προσλαμβάνειν dicitur, cibũ assumere Corn. Celf. vel extra cibũ vnã sumere.
Προσλέγω, colligo, accumulo, Hesiod.
Προσλέγω, addo dictis, superdico Cicer.
Προσλέγω, aspicio, Sophoc. προσλέγειν φόνον, accesserint.
Προσλημψις, εως, ἡ, assumptum, res assumpta, Nazanz. in Orat.
Πρόσληψις, assumptiua causa, Quint. li. 7. c. 5.
Προσλογίζομαι, assumptio, comprehensio.
Προσμάρμαρος, ον, ὁ, ἡ, resilium reddo, inungo.
Προσμένω, μενῶ, μεινα, non discedo, assiduus sum, perseuero, supplico, Neutr. Dat.
Προσμονὴ, ἡ, ἡ, obseruatio Cicer.
Προσνοέω, ῶ, adnumero, con puto, recenseo.
Προσνομίζω, ἰσω, ισα, existimo, reputo, animo considero, imputo, Actiu. Accus.

Προσνοσέω, affero pernicicm.
Προσομαθέω, addisco.
Προσομαρτέω, attestor. προσομαρτεῖν τῷ πότῳ φθόγγῳ, astipulor huic dicto, Plut. in Opusc.
Προσομόργνυμι, conglutino, misceo, appono.
Προσπάσσομαι, depugno, decerto, Dat. Plat. ἡμῖν.
Προσμειδιάω, ἀσω, ασα, arrideo.
Προσμελετάω, curam gero, ἐπιμελοῦμαι.
Προσμένω, μενῶ, expecto, perseuero, commoror. προσμένειν τῷ χριστῷ, adhærere Christo, Actor. 11.
Προσμετρέω, admetiri, apud Hyperid. & Pollu.
Προσμίγνυμι, admiscco, adiungo, προσμιγνύω.
Προσμίγω, admisceo proprie: hinc pro admouere sumtur & appropinquare, appellere, Plat. de Leg. & Xenoph. προσμῖξαι πρὸς τὸ ὄρος, qui applicuit ad fines, qui appulit & accessit. ¶ Προσμίγω, commisceo. Hinc pro manus conserere, & congredi. Herodot. προσμίξαι τοῖς βαρβάροισι, cum barbaris conflixêre.
Πρόσμιξις, admistio Ciceroni.
Προσμισθόω, mercede conduco.
Προσμολεῖν, ἀλεῖν, prodire, accedere, ἀμέλα προμολὼν, Sophoc. in Aiace, σὺ προμολεῖν κἀμὲ, ve accedas te voco.
Προμονὴ permansio Ciceroni.
Προνεμέομαι allegor. adscribor, Demosth. προνενεμῆσθαι τῇ φυλετείᾳ, in tribum adscriptus, Plutarch. in Public.
Προνέμω, attribuo, distribuo, adiicio, Arist. de mund. τῷ δήμῳ προστιθεὶς ἑαυτὸν, se ipsum Pericles populo dedit, factus est popularis, Plutarch. in Pericl.
Προνήω, annuo, incumbo in remos, Xenop. in Oecon. τὸν πρὸ ἑαυτοῦ προνήειν, vicissim atque ordine incumbunt in remos.
Προσνήχομαι, ἐξομαι, ησάμην, adnato, Depon.
Προνοέω, consideratе.
Πρόσνησις, in molem amplam distentus.
Προοδοποιέομαι, percipio, κατασκευάζομαι. Strab.
Πρόοδος, ου, ὁ, q. itineratus.
Πρόοδος, ου, ἡ, accessus, ἡ ἀχρὶς τοῦ μόλις πλατείας ὑποφόδου ἐποίησε, Herodo. ¶ Reditus, prouentus. Strab. l. 17. enumerat, τὰς λιμένων προόδους. Arist. de mund. ἄλλοι κυβερνῶσιν προόδους ταμίαι, vectigalia quæstores. ¶ Pausanias vsus est in Achaicis, αὐτὴ συμπόσιον. ¶ Προόδοις, supplicationes ad altaria, Aristo. ηφ. Inde Προόδια μέλη, carmina quę in huiusmodi obtestationibus cani solebant, Athen.
Προστικτεύομαι, mihi concilio, Accus.
Προσοικειόομαι, ῶσομαι, accommodo, ascisco, Plutar. προσοικειοῦ ἑαυτὸν Ἀντίῳ ὡς ἑταῖρον καὶ τέκνῳ, ascisce bat & adoptabat.
Προσοικέω, vel Προσοικίζω, accolo, iuxtà habito, Dat. προσοικεῖν τῷ ποταμῷ, accola fluuium, Plat. in Timeo. Et cum Accus. προσοικεῖ ποταμοὺς, accolere fluuios, Aristot. in Polit.
Προσοικοδομέω, ἀdifico, adiũgo, ędificiũ augeo.

Πρόπινας, ου, ὁ, vicinus, finitimus, propinquus. ¶Πρόπινος: ἀπτῶδες, proxima continens, Aristid.

Πρόσφορα, τὰ, τὸ, quod offertur vel adhibetur, apud Hippocr. ὡς τὰ πρ.

Προσκαλοῦμαι, appello, Suid.

Προσκαταρτίζομαι, collamentor, congemisco.

Προσκυνέω, colloquor, cum nunico cum, congredior, versor, simul termocinor, Gregor. ἀλλὰ δ' ἐν τοῖς συνήθεσι προσκυνοῦντες. Apul. lib. 1. Probl. ὡς τὸ ἀεὶ προσκυνεῖν, auri semper expostum esse.

Προσκυνητής, οῦ, ὁ, sermonatitius.

Προσκύνησις, congressio, congressus, connexatio, colloquium. Apul. lib. 2. Probl.

Πρόσπαις, ιδος, assimilis.

Προσομολογέω, assentior, insuper fateor, Isocr.

Προσομορμύρω, inquino, abstergo.

Προσορμίσασθαι, conterminus sum.

Προσονειδίζω, exprobrationibus oneror.

Προσονειδίζω, obiicio, criminor.

Προσονομάζω, cognomino, voco.

Προσονομασία, adnominatio, agnominatio, genus figuræ. Quintil. lib. 9. cap. 3.

Προσοράω, ispicio, observo.

Προσορμίζομαι, vterò indignor.

Προσοχή, præfinio temporis, Plutarch. in Lycurg.

Προσπορεύομαι, sollitiler accedo, Xenoph. 1. Pæd.

Προσπυνθάνομαι, appellor, applicor, Marc. 6.

Προσρήσσω, appello, προσκαλέομαι.

Προσσωτήριος, appulsus, Synes.

Πρόσταρ, conterminus.

Προστρίβομαι, ἐπὶ τὸ στόμα καὶ τὰ γόνατα, prosterno, terræ allido, προπετῶς ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἑαυτὸν πίπτειν, qui imaginem in solum iecit & humi prostratit. Plut. in Galba.

Προτυχεῖν, feliciter agere, ferri secundis vētis, Interpr. Aristoph.

Πρότυπος, ἰδονεus, ἴδιος, Suid.

Πρόχωρος, conterminus, Herodot.

Πρόωρα, τὰ, vid. in Προώρως.

Προώφλημαι, insuper debeo, alio nomine debeo, Lucian. de Sacrif. προώφλησε πλείω ἢ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἄλλοις ἔχουσι, ipsis præterea debebat amplius quàm triginta drachmas. ¶Significat etiam reliqua debere, quę Πρόστιμα dicuntur. Polyb. lib. 3. Demosth. ἐπιμελῶς ἢ καὶ προφανῶς ἐπιβουλεύσας τοῖς ἐκείνου, quin & Demophon insuper expensum mihi pecunię nōnihil tulit. ¶ Προώφλησεν, vltrà vel insuper multari, Laert. de Theophr. ὡς ἀ προώφλε, parum abfuerit quin etiā multaretur.

Πρωτοσκοπία, attentio, consideratio, Suid.

Πρωτοφθορία ἐστὶν ἀηδία, despicio, infensus sum alicui, tædiū molestiámq; capio ex re quapiam. ¶Est etiam impingo, allido.

Προσχθίζω, appello ad litus, propinquo. ¶Item odi, abominor, offendo, offendor, προσχθίσας τῇ ζωῇ μου, tædere me vitæ, Genes. 27.

Πρόσχημα, τὸ, & Προσχήνιον, τὸ, os offensionis, offendiculum, molestia ex re quapiam. ¶Pro idolo, 3 Reg. 11.

Πρόσωπον, τὸ, oplonium, Diosc. lib. 1.

Πρόσωψις, εως, ἡ, vultus, facies, Sophoc. in Aiace. ὀφθῆναι εἰς πρόσωψιν, tuam faciem videre & os. ¶Item aspectus, prospectus, Thucyd. 4.

Προσωπεῖον, ἀ, affectio.

Προσωπίζω, alludo, & colludo, Dat. vel Accus. ὀφθαλμοῖσί σοι, tibi alludo, Plat. de Legib. ὀφθαλμοῖς τὶ τινος, Lucian.

Προσωπόληπτος, ὁ, ἡ, recēs, notus, Nicand. in Ther. Vnde ἐπὶ προσωπόληπτῳ, repente, recenter, Aristot. lib. 9. Ethic. ca. 5. Et προσωπόληπτος, Admirabilis pro eodem, ibidem.

Προσψάω, q. adpalpito, Plutarch. in Ochon.

Προσωτιάω, colluctor, obluctor, Dat.

Προσοβοβολοσυρέω, aggero, Dat. Thucyd.

Προσοβοβογράμματος, ὁ, ἡ, τὸ, ascriptio.

Προσοβοβογράφω, ascribo, Dem. προσβεβλημένος.

Προσοβοβολοσυρέω, adhortor, in auxilium voco.

Προσοβοβολοσυρέω τὴν ἀκρίβειαν, exactè studio magnam impendo diligentiam. Diosc. lib. 2.

Προσοβοβολοσυρέω, Demosth. vnà appareo.

Προσπαλαίω, appendere, Aristoph.

Προσπαρέχω, insuper exhibeo, insuper præbeo.

Προσπαγέω, defigo, τὸ σφηνίον προσπεπηγὸς ἐξαιρεῖν, lapidem adhærentem eximere, Plutarch.

Προσπάσσω, aspergo. προσπάσσειν ἅλας τοῖς βρώμασι, le aspergere balneas, Galen lib. 1. ad Glauc.

Προσπείρω, afficior immodicè, magno affectu propensus sum & deditus alicui rei, Plutarch. τὸ ζῆν μισεῖσθαι ἐτέροις ποιεῖ τοὺς ἐν τοῖς πράγμασι πεπειρασμένους, id efficit, propensior & magis deditus.

Προσπήγνυμι, affigo, clauo affigo, Accusat. cum Dat. Aristoph. in Plut.

Πρόσπινος, ὁ, esuriens, Actor. 10.

Προσπολέω, adiungor & admouco, προσπολῶν Dat. & Accus. in Epist.

Προσπολάω, admoti adiecti, propinqui.

Προσπολάω, appropinquo.

Προσπέμπω, insuper mitto, Aristoph. in Plut.

Πρόστιμον, τὸ, Galen. quod collipsum est.

Προστρεπτέον, vltra modum amplector, vltra iustos fines prorogo imperium. Basil. de auaris, ἀλλ' ἴσως οὐδὲ τοῦτο προστρεπτέον. ¶Item obtempio, circumplector, obuallo. προστρεπτέον τοῖς τῶν λόγων τὸ πλεῖον προστρεπτέον. ¶Item obtempio, circumplector, obuallo. προστρεπτέον τοῖς τῶν λόγων τὸ πλεῖον προστρεπτέον. ¶Item exercitum vndique nauibus circūdedit, Plutarch. in Themist.

Προστρέφω, circumpono, induo, Accus.

Προστρέχω, Demosth. superesse.

Προστρέχομαι, priùs decedo, præmorior.

Προστύπτω, incidet.

Προσυπουργέω, qui irruit, adortus, Plut. in Pericl.

Προσυπτιάω, extendo, illido.

Προσφέρομαι, adduolo.

Προσφύρω, adhæreo, adnascor.

Προσφυλέτης, adhæsē Gell. lib. 5. ca. 9.

Προσφυσιάω, ἐπὶ τὸ, coalitus.

Προσφύγαιον, τὸ, pars quædam nauis, Hesych.

Προσφυτεύω, affigo, crucī affigo Curt. crucī sui figo Suet. Acto. 2. προσφυτεύσαντες ἀνείλετε.

Προσφυῶς, profiliō, insulto, aggredior.

Προσχάνω, ὑπὸ τὰ γόνατα προσχάνω, vlnis amplector, cubito mentor.

Προσχέω, propugno, adiuuo.

Προσχέω, irruo, impingo, incurso, facio impetum, ingruo, impressionem facio, Demosth. contra Conon. τῷ φυσητῇ προσχεῖ τοῖς, irruit in Phanostratum. προσχεῖν ἐφ' ἑαυτοὺς, irruunt in animas, Plat. de Leg. ¶Item supplex fio, ad genua accido Cicer. Xenoph. 4. Pæd. ἱκέται προσχέαντες, supplex accido. προσχεῖν σοι, Eurip. tibi supplico. προσχεῖν τοῖς γόνασι, iacere ad genua, Demosth. ¶Item incurro, occurro, incido in, Lucian. ἀλλὰ μοι ξένα τις φάσις προσχέαντα, auribus meis accidit. ¶Item concido, συμπίπτω.

Προσχωρίζω, propinquo, procumbo, Sophocl.

Προσχωρίζω, appropinquo, προσπελάζω.

Πρόσχωρος, supplex, obstrues, Diosc. l. 5. c. 77.

Πρόσωπον, τὸ, quasi appropinquabilis, facilis, affabilis, Æschyl.

Προσωπόω, affingo. προσωπωμένη τῇ μητρυιᾷ, crustibus adhærescens, Diosc. l. 1. c. 129.

Προσωτάω, adnauigo, aduenio, sum in cursu, aduenio, traiicio, triremi applico Gaz.

Προσωτίδιον, τὸ, corrigo, Naz. in Orat.

Προσωτιλωμαι, ἀπὸ μιᾶς φωνῆς, affio, aspiro, Aristoph. Dat. lo, simulatione vocis, præ me fero. προσωτιλῶμαι τῇ φιλίᾳ, simulo, assimulo, fingo esse amicum, Æschin. προσωτιλῶντο χάριν ἀλλήλοις, ἐπαινοῦντες, fingebant se gaudere illius consortio, Plut. in Camillo. ¶Item subiungo, adiungo. προσωτιλῶντο ὑπομνήματα, sibi obiiciuntes reddebant, Thucyd. ¶Item vendico, mihi concilio, Isæus, ἃ πάντα συγγενὴς ὢν ἐμοὶ προσωτιλοῦτο, ex testamento sibi vendicassent? ¶Item profiteor, Dioni, προσωτιλῶμαι μὲν τὰ δημόσια ξυμπλουτεῖν ἐθέλειν, se callere pro fitetur ea quæ ad popularem statum conferant. ¶ Προσωτιλοῦμαι, adiungere, Themist. in 1. Physic.

Προσωτιλῶ, ἐστὶ, mihi quæro, in rem meam verto, in potestatem redigo. Accus. & Dat. προσωτιλοῦμαι ἐμαυτῷ, cum rege omnes familiaritate cōiungi. Plut. in Pericl.

Προσωτιλωσύνη, ἡ, simulatio, fucus, fictio. ¶Item eadem. προσωτιλωσύνη χρῶμαι καὶ ἐπιτηδεύω, specie ipsa iactantior, Thucyd. ¶Item vendicatio.

Προσωτιλωτής, fictor.

Προσωτιλωτικός, fictus, simulatus, Aristot. Oecon.

Προσωτιλόω, oppugno, bellum facere pergo.

Προσωτιλόω, insuper hostem facio, bello tecto.

Πρόσωτος, ὁ, minister in sacris Sophocl. προσωτίδας φυλάττω, seruatur à seruis.

Πρόσω βιόμαι, procedo, progredior, Aristot. 2. Oecon. προσωτορεύεσθε μηδὲ, procedēte & labente mense. ¶Item accedo, vt in Euang. Matth. προσωτορεύομαί σοι, accedo ad te. ¶Item suppliciter adeo, ambio, prenso, Polyb. πολλὰ προσωτορεύομένου αὐτοῦ τὴν ἀγορανομίαν, ædilitatem precante & ambiente.

Πρόσω τάλλω, acquiro, insuper suppedito, Dem.

Πρόσωτος, ὁ, quod nobis acquiritur per eos qui in nostra potestate sunt, peculium.

Πρόσωτος, infibulatus, Æschy. in Prometh.

Πρόσωτμα, ατος, τὸ, offensio.

Πρόσωτμα αἴσχιστα ἀκοῦσαι, offendo, Dat. Aphthon. πρὸς ἀκρωτῆρας προσωτίπτουσι, ad spinas offendit. ¶Item aduersa fortuna laboro, fortunę vices experior, excido, afflictor, illidor, frustror. μεγάλῃ συμφορᾷ προσωτίπτουσι, magnam cladem accepit, Herodot.

Πρόσωτμαι, aduolo: pro aduenio & irruo, Soph.

Πρόσωτμαίρω, aduolans, Aristoph.

Πρόσωτπλεγμα, τὸ, complexus, Eurip. in Oreste.

Πρόσωτπλέκομαι, & Προσωτπλέκω μὲ ἕξιν τινὰ, amplector, Accus. Odyss. γ. πῶς τ' ἂν ἔπειτα πύθοιτο ἄναξ; ¶ Pro adoro etiam Accus. Nonn. ¶Eidē Nonno pro ἱκετεύω, rogo: νῦν, ἐν προτέρῳ μὲ σοφὸν ἀγωνίζετε μύθῳ, nihil posthac me rogabitis.

Πρόσωτυλον, ου, τὸ, vestibulum.

Πρόσωτυνθάνομαι, insuper percontor.

Πρόσωτράω, aspergo, inspergo, Aristoph.

Πρόσωτξις, collisio, conflictatio, Phil. de mundo.

Πρόσωτχέω, affio: προσωτχεῖν, affuendum est.

Πρόσωτχημα, allidor, offenso, Basil.

Πρόσωτχρησις, salutatus, Eurip.

Πρόσωτμησις, τὸ, cōpellatio, appellatio, salutatio, Polluci.

Πρόσωτμητικός, allocutio, salutatio. προσωτμητικὸν, Plat. in Leg seruī appellatio.

Πρόσωτστέον, insuper commemorandus.

Πρόσωτρίζα, & Προσωτρίζη, stirpitus, radicitus, vnà cum radicibus. Dicitur & προσωτρίζα & προσωτρίζη.

Πρόσωτρίζωτος, à capite foliatus.

Πρόσωτρίζω, actis radicibus affigo, q. adradico, Dat. & Accus. Phil. de mund.

Πρόσωτρίομαι, adiicior, allidor.

Πρόσωτρύω, affluere.

Πρόσωτρύω, q. adblandior, adulor, applaudo.

Πρόσωτμαίνω, adsignifico Varr. præterea significo, Aristot. ἀεὶ Ἕρμιππ. μᾶλλον δὲ τὸ προσημαίνον χρόνου. ¶ Προσημαντικός, significatiuus.

Πρόσωτμα αἴσχιστα, signum additum.

Πρόσωτμαγμα, ατος, τὸ, mandatum, edictum, imperium, præscriptum, lex.

Πρόσωτματικός, ὁ, ἡ, imperatiuus, Chrysipp.

Πρόσωτπαστος, cubiculum.

Πρόσωτνευμι, extendo, Actiu. Accus.

Πρόσωτξις, ἡ, iussio, imperium, Aristot.

Πρόσωτστις, ιδος, Athen. scorta, prostibula Plaut.

Περσικὸς, idem quod Περσικός, Vitru. l. 6. c. 10.

Περσικὸς, & Περσικὸς ὁμοίως, præfectura, authoritas, imperium, dignitas, præstantia, Polyb. γυνὴ ἀποβυτέρα, καὶ πᾶσα περσικὸς ἀξιώματος ἐπιβαίνουσα, mulier authoritatem cum dignitate præ se ferens. ἡ δ' ἀνδρὸς περσικὸς, authoritas apud populum, Thucyd. ¶ Item turma auxiliaris. ¶ Item patrocinium. Plut. in Rom. & Demosth. κατ' ὀνόματος.

Περσικὸς, defensio, procuratio, præfectura, Xen. ¶ Item apparatio siue apparatus, Poly.

Περσικὸς, & Περσικὸς, ἄνδρα τινὰ, δίκης, præsum, præsideo, Genit. Xenop. εἰ συμφέροι τῇ πόλει περσικὸς. περσικὸς ἀνδράσιν ἄλλων, Eidem lib. 1. Pæd. ¶ Item cum Dat. & cum Præpos. εἰ τῆς πόλεως περσικὸς. ¶ Περσικὸς, pro defendere, patrocinari, Gregor. ¶ Item procedere, Sophocl. in Electra, ὁ περσικὸς χρόνος, i. ὁ ὀπίσω χρόνος.

Περσικὸς, præses, Apollinis epith. Demosthen.

Περσικὸς, mensis quo πάντα celebrabantur, vinique horni seriæ recludebãtur, Plutarch.

Περσικὸς, præses præfectus, præsul, Xen. ἐὰν περσικὸς τις ὅπως ἐπιτρέπῃ ὅτι, si præfectus sis vt operentur. ¶ Item patronus, Plutarch. in Mario, πάντων κελεύει τὸν περσικὸς εἰ μισθῷ. ¶ Item auxiliator, tutor, Soph. in Oedipo Tyranno, ὅτου ἀλλ' ἐμοὶ ποτὲ περσικὸς ἴσχει, semper mihi defensor Deus sit.

Περσικὸς, patronus.

Περσικὸς, mulier quę rei alicui præsidet, quæ præest, tuatrix, patrona, Chrysost.

Περσικὸς, imperiũ accipio, imperor Horat. Accus. Xenop. περσικὸς τὸ δυσὶ ἐπὶ μείζω ἢ κατ' ἀνάγκην, mandari ipsis dicebãt maiora negotia quam pro viribus.

Περσικὸς, impero, iubeo, delego, iniungo, Demost. ἀξιῶ περσικὸς ἐπὶ τοῦτο. ¶ Item attribuo, destino, assigno, Thucyd. χώραν τινὰ λαμβάνειν ἢ ὧν τις περσικὸς, cuique attributum fuerit & assignatum.

Περσικὸς, prominentia tecti, Plut. in Cæsare.

Περσικὸς, depono, instanter postulo, instо.

Περσικὸς, addo murum.

Περσικὸς, adultus.

Περσικὸς, astringo, succingo, comprimo, compono, orno, Basil. χεῖρα διὰ ζώνης περσικὸς μέσῳ τῷ σώματι, appressus.

Περσικὸς, pectorale Plin.

Περσικὸς, ad pectus apprimere & admouere, amplecti, περσικὸς.

Περσικὸς, allaqueata, coniuncta.

Περσικὸς, ὁ, pectorale. In equis περσικὸς ἵππου, i. antilenæ, Poll. ¶ Significat etiam simulachrum siue imaginem nõ perfectam, sed ad pectus tantum deductam, Suid.

Περσικὸς, q. pectus pedis, i. eminentia illa circa digitos pedum, Poll.

Περσικὸς, intabesco, liquesco, Plut.

Ὑδωρ ἀέρα τὸ περιεχόμενον περσικὸς, diutiis intabescentem & quasi illiquescentem.

Περσικὸς, prostituere, præficere, producere

Περσικὸς, qui præfecit, Demosth.

Περσικὸς, cubilia, Suid.

Περσικὸς, præcedo, μείζονος, Hesych.

Περσικὸς, addo etiam, adiicio, appono, affector, altipulor. περσικὸς τὸ γνώμῃ αὐτῶν ἐτέρου ἐπιψηφίσαντος, subscribo, Dat. Bud. in Epist.

Περσικὸς, appono, adiicio, addo, admoneo. περσικὸς ἀρὰς, Sophocl. imprecationes adiiciens. Xenoph. περσικὸς τῇ πόλει περὶ τῶν μεγίστων ἀγῶνας, os ori admouebit.

Περσικὸς, stercus elido. Aristoph.

Περσικὸς, mulcto, Dat. & Accus. Demosth.

Περσικὸς, mulcta, ζημία, ζημίωμα. ¶ Περσικὸς, ους τὸ, idem, Polyb.

Περσικὸς, & Περσικὸς, labiorum cõmissura, Poll.

Περσικὸς, acutus ἀπαρὲς contrarium.

Περσικὸς, in apertum, ἐφ' τὸ φανερὸν.

Περσικὸς, tragice aliquid addere, Strab.

Περσικὸς, & Περσικὸς, supplico, horrande precor, Soph. in Aiace, περσικὸς ἐξ ἀδύτου ἀπάτορα, precabunde dico.

Περσικὸς, accuro, Neutr. Aphrod. lib. 2. Probl.

Περσικὸς, & Περσικὸς, affrico, attero, Basil. ἢ τῷ χρυσῷ τῶν διαφερόντων τὸν λίθον περσικὸς τε ἀνομοίζοντες, & auri differẽtiam probantes lapidi Lydio affricantes. ¶ Περσικὸς, transfero, infligo, incuto. πληγὰς περσικὸς, plagam infligere Cicer. Aristoph. ἵνα δίκην περσικὸς τινὰ τῆς αἰτίας, ἐμοὶ ἐπιμεμφομένῳ, aliquem aspergere, Plutarch. ¶ Item imbuere, imprimo, concilio, inuróque transfero, σφᾶς αὐτοὺς περσικὸς τῇ ἀπάτῃ, Chrys. sordes imbuere atque contrahere.

Περσικὸς, affrictus Plinio.

Περσικὸς, impius, impurus, parricidalis, ceratus, contaminatus, sceleratus, Phal. ¶ Prologue, Sophocl. in Aiace. Hinc & Περσικὸς, Iupiter ad quem supplices vel eguees confugiunt, piacularis.

Περσικὸς, supplico, ἱκετεύω, Hesych.

Περσικὸς, supplicatio, & reatus ob homicidium & piaculum, & contaminatarum manuum abominatio, labes sceleratæ cõtagionis, Synes. in Epist. ἀγὼ δέομαι ὑπὲρ ἐμοῦ τε καὶ τῆς περσικὸς. ¶ Item deuotio, detestatio, Aeschin. contra Ctesiph. περσικὸς ἢ κατὰ τοῦ ἐπιορκήσαντος, diras imprecari iuratori. ὑπὲρ τούτου ἐπιτιμᾶν, diras imprecari iuratoloneo.

Περσικὸς, piacularis, & supplex, Sophocl.

Περσικὸς, rotundus, στρογγύλος, Hesych.

Περσικὸς, accido, forte occurro, Plat. in Epist. ¶ Item attingo, manum admouco, Dat.

Περσικὸς, stipiti seu cauli adiacens, Dioscorid. lib. 4. cap. 11.

Περσικὸς, apprimor, Galen. ad Glauc.

Περσικὸς, substrictus, adstrictus.

Περσικὸς, ante inspisso.

Περσικὸς, qui incidit aliquò, obuius.

Περσικὸς, τὸ, locus ante porticum, vestibulum.

Περσικὸς, congredior, Dat.

Περσικὸς, ante colligo.

Περσικὸς, q. materiæ adhæret, materialis, Bud.

Περσικὸς, iuxtà habito.

Περσικὸς, prius paciscor.

Περσικὸς, subaudio, obaudio.

Περσικὸς, venio in occursum, occurro.

Περσικὸς, concedi, permitti, dari, Demosth.

Περσικὸς, subscribo, Dat. Bud. in Epist.

Περσικὸς, insentire, deseruire, Hesych.

Περσικὸς, subsibilare, insufflare, Polyb.

Περσικὸς, adexo, Dat. & Accus.

Περσικὸς, pulmentarium ὀψάριον.

Περσικὸς, victima, hostia, σφάγιον, Eurip.

Περσικὸς, apparco.

Περσικὸς, apertus, Demosth.

Περσικὸς, recens, inuenis, iunior. Propriè de recẽter iugulato: nam σφαγὴ iugulare est.

Περσικὸς, recens, superrimè.

Περσικὸς, vel ὅπως ἀκριβῶς, facio splendidam rationem, defendo.

Περσικὸς, similis, assimilis. ¶ Item cõducibilis, Herodot.

Περσικὸς, admoneo, adhibeo. περσικὸς τινὰ ἐπὶ τοῦτο, quandam adhibere diligẽtiam, in prologo Ecclesiastici. ¶ Item vtor. περσικὸς τοῖς πρὸς ἡμᾶς ἀκοντίοις, eis vtimur asperè, Plut. in Lyc. ¶ Item me gero, me exhibeo, in vtranque partem. περσικὸς ἐμαυτὸν, Demosth. vel περσικὸς ἐμαυτὸν παρὰ σοί, Demosth. vel πρᾶττω. ¶ Pro eum beneficus in aliquem. Herodian. πρὸς ἀνθρώπους περσικὸς ἐπιεικῶς, quibus effusissimè cos prosequebatur. περσικὸς ἐμαυτὸν σοὶ χαρίσασθαι, exhibeo tibi beneficium, Phalar. in Epist. ¶ Item prælio congredior, manus cõfero. περσικὸς τοῖς πολεμίοις, munitos aggredior, Herodot. περσικὸς τὸν πόλεμον, bellum infero seu gero, Liban. ¶ Item adhæreo, Partex sequor, accedo, Herodot. πλοῖον ἐμὸν περσικὸς, navis mea accedit, velitisne accedere aut admouere vos Persis, &c. ¶ Item ebitu, cibũ sumo vel assumo vt Celsus dixit. περσικὸς μικρὸν ἄρτου, parum panis sumo, Aristot. in Probl. ¶ Item allego, cito, profero authoritatem atque testimonium, Laërt. in Arcesil. τὰ Ἀνδρομάχου Εὐριπίδου περσικὸς ἐμοῦ, &c.

Περσικὸς, accommodatum, quod conducit, & prodest ac proficit quod & περσικὸς.

Περσικὸς, offero, adfero, profero, adhibeo, inii cio, Polyb. περσικὸς τὰς χεῖρας ἑαυτῷ, sibi manus attulit. περσικὸς σοὶ τὰ δεόντα, tibi remedia admouco, Aphrod. lib. 2. Probl. ¶ Περσικὸς λόγον, alloquor. Herodot. in Thalia περσικὸς λόγον πρὸς ἅ, intulit apud Datum talem sermonem.

Περσικὸς, confugio, profugio, Dat.

Πρόσφθις, alloquor, περσικὸς, Homer.

Προσφθέγγομαι, alloquor, saluto, περσικὸς.

Προσφθεγμα, τὰ, dona vocabatur quæ sponsus pro ablata virginitate donabat, Poll.

Προσφθεκτὸς, dignus salutatu, Sophocl.

Προσφθεγμα, τὸ, alloquium, sermo, Eurip.

Προσφθεξις, salutatio, Interpr. Hermog.

Προσδιόλλυμαι, depereo, Alciphr. in Epist. περσικὸς ἐρᾶν τῆς Ἐφυλλίδι τὸν ἐπιτρόπου ἄλοχον, assiduè deperit ancillam.

Προσδοκάω, inuideo, Dat.

Προσφιλὴς, τὸ, gratum.

Προσφιλὴς, ὁ, ἡ, ὀν, amabilis, iucundus, benevolus, Polyb. περσικὸς ἐν τοῖς ἀκούουσιν, in congressu facilis & affabilis.

Προσφιλοκαλέω, ad ornatus elegantiam addo & adiicio, Strab. lib. v Ir.

Προσφιλοτεχνέω, contendo.

Προσφιλοτιμοῦμαι, adlaboro, Gregor.

Προσφιλοσοφέω, philosophiæ addictus sum, Luciano.

Προσφιλοτεχνέω, solerter comminisci, artifici commentatione iam inuentis aliquid addere, Artemidor. in 1. περὶ ὀνειροκρ.

Προσφιλοφρονέομαι, benignè excipio, Bud.

Προσφιλῶς, amicè, benevolè, Xenoph.

Προσφορὰ, ἡ, oblatio, quod offertur vt donatiũ, & quicquid ex liberalitate profectum, Ephes. 5. ¶ Προσφορὰ etiam dicitur de iis quę sensibus nostris offeruntur & occurrunt: eáque oblata, vt est cibus atq; odor, προσφοραὶ dicuntur, Theoph. de Caus. lib. 4. ca. 10. ¶ Item probrum & vituperatio, Polyb. ἄξιος γὰρ τῆς γενομένης ἀνοσίου καὶ προσφορᾶς, dignum probro & vituperatione. ¶ Προσφορὰ etiã ἐκ φορᾶς ὁδοῦ, reditus, accessio, Sophocl. πῶς δὲ ἡ παλαιὰ προσφορὰ διαδόσεως; quonam quod offert innotescet tempore?

Πρόσφορος, ος, ον, accõmodus, aptus, tempestivus, cõducibilis. εὐφυὴς καὶ πρόσφορος, oculo congruens color, Plutarch. in Pericl.

Προσφόρως, conuenienter, Theophrast. de Caus. lib. 4. cap. 8.

Προσηγορικὸς, insignio, Accus.

Προσηνὴς, ὁ, ἡ, adhærens, aptus, commodus, Plato cum Genit. posuit Epist. 7.

Πρόσφυξ, perfuga, profugus. ¶ Item cliens, in Pandect. Græcis. ¶ Πρόσφυξ, ὁ, servulus, διακόνου, servus, Aristoph. Interp. in dictione Πρόσπτος.

Προσφύομαι, adhæreo, adhæresco, adnascor, Dat. Plat. in Epistol. τοῦ σε τοῦτο προσφύσεται.

Πρόσφυσις, appendix, adhæsio Cic. adhæsus Lucret. agnatio. Aphrod. lib. 2 Probl.

Προσφύω, ὦ, appendo, annecto, agnasci facio, Dat. & Accus. Alexand. Aphrod. τὸ χρῶτα τῷ αἵματος φύσει τοῦ μόσχου, probum sanguinem membro adiunxit. ¶ Item adhæreo, Aristoph. φύσιν φυσικὸς λόγῳ, adhæsisti.

Προσφυὴς, adhæsile Gell. ἀκόλουθος, Suid.

Προσφωνέω, alloquor, appello, Ac-

cus. Odyssiō, προσφώνησις, ὑποφορεῖον. Dat. προσφωνῶ τοῖς, eos alloquebatur, Act. 22. ¶ Προσφωνῶ, item nuncupo, contestor, denuncio.

Προσφώνησις, ως, acclamatio, salutatio.

Προσφώνησις, ως, allocutio, προσφώνησις.

Προσχάραγμα, ατος, τό, signum apud Athenienses, Suid.

Προσχαράσσω, effingo, affingo.

Προσχέω, intendo.

Προσχέω, affundo, Dion. Lucian.

Πρόσχημα, ατος, τό, species eximia, insigne, decus, dignitas atque amplitudo. Δύμεν προσχήματι, augusta Darii maiestas. Aristotel. de mundo. Herodot. καὶ δὴ ἡ τῶν Ἰώνων ὧδε πρόσχημα Μίλητος, erat decus atque ornamentum Ioniæ. ¶ Item velamentum, & integumentū quod summæ rerum faciei, vt simulachrorum, prætenditur, Aristot. 2. Rhetor. ¶ Πρόσχημα inde translitè sæpe apud Demosth. καὶ τὸ πρόσχημα τοῦτο, simulata causa, occasio, sic Thucydid. πρόσχημα ἐκεῖνο ἐποιοῦντο, i. per speciem vlciscendi. ¶ Item prooemium, initium, Plat. in Hippia maiore. πρόσχημα δὲ μοι ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς λόγου. ¶ Προσχήματα, persona, larua, προσωπεῖα, Suid. ¶ Πρόσχημα verò aliud est, nempe calceamēti femini genus, Poll. lib. 7. cap. 22. & Aristot. Probl. Sectu. 30.

Προσχηματισμός, figura dictionis, quum in fine syllaba assumitur. Tryph. in Append.

Προσχήνιον, prætendit, προσπίπτει, Apoll. 2. Arg.

Πρόσχοος, consonum συμφωνοῦν, Plat. de Leg.

Πρόσχρι, dixit Aristoph. i. saltatricem.

Πρόσχρι, insuper vtor, Dat. Plat. in Timæo.

Προσχρῶ, exigo, obsecro, Genit. Herodot.

Πρόσχυσις, effusio, protusio.

Πρόσχωμα, ατος, τό, locus in quem aqua cōfluit & eluuie fabulo. ¶ Item terram exaggerat, vt moles ipsa nouæ accessione quotidie auctior fiat, Æschy. in Promet. ¶ Προσχώματα idem, Iosephi de Antiquitat.

Πρόσχωλος, ος, ον, videns, Etym. ¶ Προσχώλ autem appellens. Thucyd. & Herodot.

Προσχώννυμι, terram accumulo, aggero.

Πρόσχωρία, accedo, me contero ad me dedo. πρὸς πολίτων ἐδίας προσχωρήσας, nullī ex hostibus ad eius fidem confugit, Plutarch. in Fab. i. se dedidit. ¶ Inde pro adhærere, assentiri, & sequi alterius partes ponitur, Demosth. προσχωρεῖν ἀλλοίοις ἐς ξυμμαχίαν, i. προσλαμβάνειν. ¶ Item accomodo, tranmuto, Accus.

Πρόσχωσις, accessus.

Πρόσχωρος, ος, ον, vicinus, accola, finitimus.

Πρόσωπον, agger, aggestio, limi aggestus, alluuio.

Προσψαύω, μ. αὐσω, π. ψηλα, attingo, i. primoribus digitis tago, προσπάλλω, attingo, ἐπιψαύω.

Προσψεύδομαι, adfingo, ementior.

Προσψηφίζομαι, decretis adicio, Appian.

Προσψιθυρίζω, q. adsusurro, in Epigr.

Πρόσω, ante, vltrà, vlterius, procul, prorsum, à fronte, eminus, longe, Aristot. de mund. διακόσμους προσω καὶ ὀπίσω εἶναι ἀπείρους. Ἰλιάδ. π. ἀλλ' ἤτοι νύκτας μὲν προσω ἔσαν, à fronte, antè. ἐς πρόσω ἰὼν τῆ νυκτὸς, vbi multum noctis processisset, Thucyd. ¶ Πρόσω σοφίζε, supra sapientiam, Philostr.

Προσωδία, instrumēta quę neruis intenduntur.

Προσώδης, fœtidus, Hippocr. Προσώδης vero cū subscripto, tumidus, Eidem.

Προσῳδία, accentus, modulatio quę adhibetur syllabis dictionum. Gell. scribit Προσῳδίας veteres appellasse tum notas vocum, tum moderamenta, tum accentiuncolas, tum vocalationes. ¶ Critias citharœdicos cantus etiam Προσῳδίας appellauit, teste Poll.

Προσῳδιακός, ad prosodiam spectans, vt προσῳδιακὰς μελέτας, Comment. Arist. in Nebul.

Προσῳδιον, cantilena sacra quæ diis canitur, Etymolog.

Προσῳδός, citharœdus, cantor, Aristoph.

Προσοιγνυμι, computruerunt, oluerunt, Nazian.

Προσοικέω, atteri, collidi, προσφύρεσθαι.

Προσοικτος, ex longinquo. Sophocl. in Ajace.

Προσοκέλλω, impegit, offendit, applicuit.

Προσοι, qui adest. Προσοπεῖ, impellit.

Προσονομασία, agnominatio Quintil.

Προσονομάζω, appellatio, cognomē, Plutarc.

Προσπάσσω, aut τὸ προσπάσσω, metaplasmus Iliad. π.

Προσπαστόω, confirmare.

Προσωπεῖον, ου, τό, & Προσωπίς, ίδος, ἡ, & Προσωπίον, ου, τό, persona, larua, vultus. Προσωπεῖα εἰσαγόντες, interpr. Hermog. personam inducere vel induere.

Προσωπή, aspectus, facies, πρόσωψις, Hesych.

Προσωπικός, ή, όν, qui personas effingebat, Poll.

Προσωποποιία, personam respicio, Iacob.

Προσωποπαλεῖον, acceptor personarum.

Προσωποποιία, acceptio personarum, Plut.

Προσωποποιΐα, ας, ἡ, persona, vultus, facies, aspectus. προσωπον χρυσοῦν, turbata facies Xenophontis. ¶ Ite larua, species, figura, Luci. ¶ Theologi προσωπα vocant personam, non qualis in Roscii in theatro, sed subitatam indolem & intelligentem, quam etiam ὑπόστασιν appellat: qualitatem inspirabilē dixit Valla. vt est calor & lux in Sole. ¶ Προσωπον etiam p homine, vt persona apud Latinos, Hesych. ἀδίκως μὲ κρίνει πρόσωπον, in ore. i. in præsentia: cuiam, & in ὀφθαλμον, in oculis. ἐν προσωπῳ, coram & in ore. ἐν προσωπῳ τῆς, coram & in facie. ἐν προσωπῳ κατηγορεῖν τινος, communicaturus de reb. necessariis. Προσωπον, in acie dicitur πρόσωπα ἀγεῖν, Xenoph. 1. Paed. καὶ προσωπα ἀγεῖν, copias instructas à fronte ducere, redigere in hostem tendere. ¶ Προσωπα, initia, quibus vt facies primum occurrat, Pindar. Ὀλυμπικ. 6. ἐφάνθη πολλαῖς ἐν προσωπαις, splendidum initium.

Προσωποποιία, persona confictio, quum rebus animatis personam orationemq; tribuimus, Rhon. Aquil. Rufin. & Rutil. Lu. Quintil. lib. 6. cap. 1. & lib. 9. cap. 2.

Πρόσωπος, processus vitæ, πρόσωπα ἐπὶ γῆρως, Hesych.

Πρόσωπος, Athenis vas æneum erat echino persimile.

Πρόσω, τατος, longissimè, vlterius.

Πρόσωτατος, ου, ον, longissimus.

Πρόσωτατος, longissimè, Xenoph.

Πρόσωτερον, vlterius, πρόσωτερον ὠθῆσαι.

Πρόσωφελέω, adiuuo, prosum, eo suppetias, Dat.

Πρότην, nuper, noue, promptè, Genit. Πρότην ἡμέρων, hurip. ante acies.

Πρότι, ιος, paulò antè, vel dudum, Phauor.

Πρότικτος, in priori acie pugnans, Plutarch.

Προτάμνω, præscindere, prius arare.

Προτάξις, pugna aperta, in priore aciei parte cōstitutio. Vide in Apped. de vocab. milit.

Προτεμαχέω, prius sale condio.

Πρότασις, εως, ἡ, pronunciatum, propositio, Aristot. 1. Topicor. ¶ Πρότασις etiā est in fabula argumenti tantùm. Vnde προτατικὸν πρόσωπον, persona extra argumentum, Donato.

Προτείνω, μ. ἄξω, κ. τέτακα, q. præordino, præstituo, præhnio, præpono, præfigo.

Προτείνομαι, τό, quæ tecto superiecta sunt ad arcendum imbrem, Poll.

Προτείνω, prætendo, prætexo, excuso, Plat. in Epist. τὰς κλοπὰς προτείνομαι, ætatem excudi. Demosth. ¶ Item palam offero, profero in medium, Demosth. πόλεις προτείνω.

Προτείνω, με. σω, σα, προτέδο, porrigo, in medium affero, Accus. Aristoph. in Plut. ζ. ἢ τὰς πολλὰς τῶν γυναικῶν ἐγὼ μὲ ἓν ὀβολὸν προτείνω γε φρυγικὰς εἶναι, quum porrigerent viginti drachmas. ¶ Item obiecto, prætendo, præ me fero, Plat. 2. de Repub.

Πρότιος, ος, ον, primatus, melius per ω in prima.

Προτιμάζω, præmunio.

Προτείχισμα, propugnaculum, murus, exterior munitio, q. antemurale.

Προτέλεια, τά, prælusia, præexercitationes, Naz.

Προτελευτάω, prima mortem obeo.

Προτελίζω, q. præinitio, Eurip.

Προτέλισμα, ατος, τό, templi vestibulū, Thuc.

Προτενής, & προτενέστερος, protensus.

Προτέρδης, ου, ὁ, prægustator, vorax. Athen. 4.

Προτέρδω, prælingisio, helluor, lurcor, Aristoph.

Προτέρημα, dies antecedens, pridie. προτέραις ἡμέραις τῆς ἑορτῆς, pridie quàm prælium fieret, Thucyd. τῇ προτεραίᾳ ἔτει, pridie quàm, Demosth.

Πρότερος, prior, Aristoph.

Πρότερος, & Πρότερον, μ. ω. κα, primas teneo, præcurro, antecurro, antecedo προτερεῖν τοῦ χρόνου, tempore præuenire, Theoph. lib. 3. cap. 10. de Caus. plant.

Πρότιμος, ον, τό, prioilegium, prærogatiua.

Προτίμοτερος, melior quiddam noui.

Προτρέχης, festinus, præcox, Athen. lib. 4.

Πρότρος, prima, antea, superiori tempore, præterito tempore, positus, Genit. Plat. Epistol 3. ¶ Cum infinitiuo πρὸ τοῦ, priusquam deficeret, Thucyd. ¶ Item cum ἡ & infinit. ἦν δὲ πρότερον ἡ ἐξὸ τὸ κρημνὸν πλίνθους ἐπιφωνῆσαι τῷ πυλάρχῳ, noluit antequam eiues qui in Capitolio erant, lege decernerent, Plutarch. in Camillo.

Πρότερος, ου, ὁ, prior, antecedens, superior, natu maior. τῇ προτέρᾳ ἐκλείπειν, pridie eius diei quo excluditur, Aristot. lib. 6. Animal.

Πρότερος, logius, vlterius, interius, intro, Odyss. ξ. ¶ Aliquando diutius, Apoll. 2.

Πρότερος, anterius, εἰς πόρρω ὄντα.

Πρότερος, vlterius, longius, Dion. de Sit. orb.

Προτεχνολογοῦμαι, ante artis traditionē aliquid artificialiter trado.

Πρότι ἄρυ, in vrbē, Odyss. ι. ὄφρ', Doricè προτί.

Προτιτάω, affligo προσπάσσω, agglutino.

Προτιτθάω, refrēno, castigo, coerceo. Iliad. ε.

Προτιτύλιον, μ. ὄσω, π. ηκα, verto, torqueo, Actiu.

Προτίτυμαι, propono, i. constituo aliquid faciēdum, Plat. de Leg. προτίθεται περὶ τῶν θεῶν, Deo proposuit, Plutarc. in Rom. ¶ Προτίθεσθαι, in animo proponere, Thucyd.

Προτίθημι, μ. ἥσω, π. ηκα, propono, exhibeo, Accus. Sophocl. προτίθησιν ἀδελφῷ δίκην εἰκείαν τίκτων, qui fratri appositi cœnam propriorū filiorum. ¶ Item præfero, præopto, προτίθησι κάλλει κάτω τῶν καλῶν, Euripid.

Προτιμάομαι, cunctos honore antecello, Xenop.

Προτιμάω, μ. ήσω, π. ηκα, pluris æstimo, Accus. & Genit. Xenoph. ἐγὼ δ' οὐκ ἂν ἀδημιείαν προτιμησαίμην, hunc autem ne scelibra quidē pluris æstimauerim. ¶ Προτιμᾶ Attice pro λόγον ἔχω, rationem habeo, curo, Arist. in Plut. οὐδέν σοι προτιμῶ σε, nulla mihi cura tui vel ratio.

Πρότιμος, ον, mulcta, ζημία, ἐπίπονον Solonis.

Προτίμησις, q. prælatio. προξένημα, prævalentia Iurisconsulti præpositio: electio Trapez.

Προτιμητέος, prætendus, præponendus, προτιμητέα ἐστὶν, Lucian. ¶ Πρότιμος, idem.

Προτιμότερος, antiquius, præstantius, optatius, præferendum, Lucian. προτιμότερον τὸ ἡσυχάζειν ἢ πολεμεῖν τὸ φίλους ἔχ.

Προτιμυθέομαι, alloqui, Apoll. Rhod.

Προτιμωρέω, prius opem fero in vlciscendis iniuriis, Dat. ¶ Προτιμωρέομαι, q. prævlciscor.

Προτιμάντομαι, præuideo præsagio, Odyss. ξ.

Προτιπάσσομαι, amplector, προσπάλλω.

Πρόμμων, ωνος, ὁ, & Πρόμνα, ης, ἡ, vmbilicus, quòd primùm in infante secetur, Iliad. λ.

Προτοκίστορες, i. progenitores, seniores.

Προτυλαίτιον, ου, primitiarum panes.

Προτυμία, audaciæ exemplum do, Herodian.

Προτυμνάω, præstare, præire.

Πρόμνος, hulcus. Polluci, est pars capitis in animalibus infra frontem & oculos, quod in auibus ῥύγχος & ῥάμφος, in homine πρόσωπον propriè dicitur. Vnde & in arietē machina, & in nauis prora caput eo nomine significatur. ¶ Dicitur & imagines Προτομαί, quæ vsque ad vmbilicum pinguntur. ¶ Προτομὴ ἱππου, prima e qui portio: sic dicitur fi-

dus quoddam à Procl.

Πρόπτυξις, rudentes laxos intendere atque cõstringere, Synes. in Epist.

Πρόπυλον, τό, palliolum quo sacerdos induebatur, moxque post sacrificium ei qui mactauerat, imponebat. Vide Suid.

Πρόπυον, ου, τό, & Πρόπους, ουν, ὁ, rudens, i. funis, quo malus nauis ad prorã aut puppim protenditur. Odyss. μ.

Πρόπυστος, princeps, πρωθίστης, Thucyd.

Πρότερον, antea, antehac, antequam, dudum, Aristoph. ἐπὶ τοῦ πρώην χρόνου, tempore superiori, Herodot.

Προτρεπτικός, ἡ, ὁν, exhortatiuus, προτρεπτικὸς πρὸς ἀρετὴν, Æschin.

Προτρέπομαι, & Προτρέπω, μ. ἐλω, π. ψω, cohortor, suadeo, exhortor, induco, inuito, Xenop. προτρέπεσθαι ἀνθρώπους ἐπ' ἀρετὴν, ad virtutem homines incitare. ¶ Item cum Infinit. Æschin. πρὸς ταῦτα πᾶσι προτρέπεσθε δημολεσχεῖν πρὸ πολέμου, &c. Et cum duobus Accus. Soph. ταῦτά σ' ἐγὼ προτρέπω, tantum te oro.

Προτρέχω, præcurro, Dat. & Genit. πολλοῖς γὸ ἡγεμὼν προτρέχει τῆς διανοίας, multorũ lingua mentem præcurrit. Isocr.

Προτρεψάμενος, exhortatus, hortatus.

Πρόφρων, acris, acutus.

Πρόφρων, ante triduum. Interpr. Thucyd.

Πρόφρων, mediusfidius, Thucyd. lib. 3.

Προχειρίζομαι, cursu concitato, Polyb. lib. 2.

Προχειρίζω, ἤσω, π. ισα, verto, flecto, Actiu.

Προχειρισμός, ὁ, exhortatio, impulsus, Demosth.

Πρόχειρος εἰμὶ, quod defluit antequam vnæ calcentur, Hxtium multum Colum. Athen. li. 1.

Πρόχειρος, ου, ὁ, stella quæ iuxta virginis dextram alam figitur, & paulò ante vindemiæ tempus exoritur, Arat.

Προχειρότης, ητος, ἡ, idem, Procl. de Sphæra.

Προχωρῶ, sum obuius.

Πρόχυσις, vel Πρόχυσον, futuri operis præcedẽs typus, & forma speciminis gratia: modella.

Πρόχυτον, fingo, imaginor.

Προχωλεῖ, ὑβρίζει, iniuria afficere, Hesych.

Πρόωλεν, prodidit.

Προωφείλησα, prius suadeo.

Προώφειλον, præsidebat.

Πρωΐζω, paulò ante, nuper.

Πρώπαλαι, prius existimo.

Πρωτεύω, peto, ambio.

Πρωτοστάτης, ου, ὁ, nuncius, mercenarius, bajul⁹.

Προυνάς, prunus arbor, Theophr. li. 9. ca. 12. hist.

Προυνίσκω, denuncio, edico, Euripid.

Προυώδης, collis, ὄρος, Hesych.

Προυνοητικός, prouidẽtior, προνοητικώτερος, Suid.

Προξενῶ, concilio, hospitio suscipio, ξενίζω.

Πρόπαρξις, εως, ἡ, q. præexistentia. Dicitur & Πρόπαρχος, Aristot. ¶ Item Πρόπαρχα, antegressa priorque beneficentia, beneficium vltrò collatum, Aristot. 9. Ethic.

Πρόπαρχος, ου, ὁ, de tẽpore dicitur, quodque præexistio, sum antea, tempore præcedo, & antè subsisto, Plat. in Epist. πρόπαρχουσι φιλίαι τῇ κατοικίᾳ, præcedens necessitudo, & antiqua cõsuetudo. ¶ Item libertate atque munificentia aliquê præuenio, liberalis prior in aliquem existo, Demosth. πρόπαρχοντες τῇ πόλει ἀεὶ, qui priores partes occupant in officio beneficentiæ. Isocr. cum Genit. πρόπαρχον τῆς ἐλευθερίας, liberalitate præuertere. ¶ Πρόπαρχα, incipio, idemque quod simplex ὑπάρχω. Eidem Isocrat. πρόπαρχε φιλίαν, πρόπαρχε τῆς ἐχθρᾶς.

Προπαρασκευή, ῆς, ἡ, præmunitio, qua antè vtimur vt cõfirmetur id quod subiecturi simus, Rutil.

Προπάρχω, ἤσω, ὑβ, prius substratus.

Προπαρώνυμος, q. præiacio, præstruo. Columell. fundamentum loco, Themist. 2. de Anim.

Προπεπαίμενος, prius subiectus sum, q. præsupponor, prius sum. πρόπεπαρχα. Phil. de mund.

Προπεπαίω, prius existimo, præsumo.

Προπεπαίω τῷ σώματι, præcedens corporis substantia. Diosc. lib. 7. cap. 1.

Προπεπαρώνυμα, q. prima colorum fundamenta & velut subiternicula, quibus firmatur tinctura.

Προπεπαρώνυμα, quasi præsupponor, Aristot. lib. 7. Polit.

Προπεπαίνω, antè substerno, antè subiicio.

Προπεφάνωται, manifestus, visibilis, Euripid.

Προπεφάνωται, melius, vtilius, Thucyd.

Προπέφυκεν ἢ ἦν, dicitur quod operæ pretium est & conducibile, Plat. 7. de Rep. ἔργα προπέφυκεν ἢ εἰς τὸν παῖδα τὸν ἐμὸν ἢ εἰς τὸν παῖδα τὸν ἐκείνου ἢ εἰς ἐκεῖνον

ὠκὺ προήκοντι, mucro expeditus & strictus. Plutarc. in libello de vtilitat. ca. καὶ πεῖθε τὸ ξυλλίνειν ὡς ἐπὶ προήκοντι ἔχοντα πολλάκις, video te hūc librum non ferè de manibus ponere, vt loquitur Cicer. ¶ Item audax, promptus manu Liu. promptus ad pericula Cice. & interdum temerarius. Vnde Heliodorus dixit μειρακιώδης τὸ προήκοντι, iuuenile quiddā esse temeritatem. ¶ Item credulus, qui temerè credit alicui & sese committit, Polyb.

Προχειροτονία, μ. ποιῶ, π. ιᾶς, prius deligo, vt fit per suffragia, antè designo, Demost. contra Timocr. ¶ Προχειροτονίζω, μ. ποιῶ, π. ιᾶς, idem.

Προχειροτονία, quum, quod in senatu constitutū erat, ad populū, vt id cōfirmaret, referebatur: populus autē primò suffragia faciebat, deliberandúmne longius super senatusconsulto, an simpliciter recipiendum.

Προχείρως, promptè, expeditè, temerè, inconsulto, Plut. ἀπὸ τύχης, πρόχειρος ὀξύς.

Προχεῦμαι, effundor, præcedo, Iliad. ε.

Προχεύασμα, τὸ, profusio.

Προχέω, προχόω, profundo, Dionys. de sit. orb.

Προχύμα, μ. ποιῶ, π. ατος, effundo, Actiu. Accus.

Πρόχυσις, nudiustertius.

Πρόχυσις, ostium fluminis, in mare effusio.

Πρόχυ, Aduerb. q. πρόχειρον, geniculatim, Ilia. κ. ¶ Ἐπρόχυ sumitur etiam pro omnifariam subiata & excisa, i. funditus, radicitus, planè, omnino, Odyss. ξ. ὀλίδος πρόχυ, funditus interire.

Πρόχους, εως, ὁ, vas concauum.

Πρυχή, ostia fluuiorum in mare, & eorum aluei, ac fluxus omnis aquæ, fluentum.

Πρυχεῖς, ίδος, matula, ἀμίς.

Πρόχυσις, siue πρόχυσις, aqualis Varr. vas est aquarium quo profunditur aqua tum manibus dum lauantur, tūm poculis dum vinum tēperatur, Poll. & Ody. ι. Vnde Προχοΐδιον, vrceolus talibus destinatus ministeriis.

Πρυχώ, μ. σω, π. ωσω, exaggero, Herodot.

Πρόχρι, prius illino, Constant. γ. γαιωτ.

Πρόχυτον, τὸ, à Florentio apud Constant. γ. ωτ. lib. 6. ca. 16. dicitur vinum sponte defluens antè quàm premantur vuæ. Colum. li. 12. cap. 27. mustum lixiuium vocat.

Πρόχυτος, alluuio, τὸ μεταξὺ χώματα. Vnde πρόχυτος χθονὸς, limo obducta terra & aggesta, regio oblimata, vt est Ægyptus, Dionys.

Πρόχυτρον, genus vasis, primitiæ, hordea, aqua quæ in aurem victimæ infundebatur.

Πρόχυτος, genus poculi apud Athen & Hesych. Dicitur & πρόχυτρον. ¶ Προχύτης apud Eurip. i. molā, fruges quę aspergebantur victimis. ¶ Προχύτης, variarum rerum missilia, vt florum & fructuum, quæ iaci solita erant à populo faustis acclamationibus principem salutante, Plutarch in Dione.

Πρόχυσις, effundo, profundo.

Πρόχυσις, nates, locus vbi cum sede coniungitur coxendix, χύσις, πυγαί, Poll.

Πρόχυσις, procedo, succedo, progredior. πρόχυσις κακῶς, prosperè cedere, Xenop. ¶ προχύσις δὲ μέγα, in magnitudinē proficere, Thucyd. ¶ Πρόχυσις, licet, Dat. αὐτῷ χρῆσθαι τῷ λόγῳ ὅσον ὑπόσα σοι προχωρεῖ, mitte ad eum tantum pecuniæ, quantum possis commodè, Xenophon.

Πρόχυσις, stercus, Ezech. 32.

Πρωθοῦν, Hesych. cui dentes excedunt.

Πρωθέω, propello. πρωθοῦσι, protrudunt.

Πρώλης, ante tempus perdēdus, πρώλης, & qui perit ante tempus, Demosth.

Πρώνυμος, q. prænominatus, Nonn.

Πρόοιμα, prima germina.

Πρώρα, Θ. πιὰ, Nonn. gloria tempus præcupans.

Πρώϊος, ία, ον, immaturus, præcox, in Epigr.

Πρώϊος, ὁ, ἡ, immaturus, intempestiuè, ante horam.

Πρόωσις, immaturè, intempestiuè, ante horam.

Πρόρασις, ὁ, ἡ, ἔδωσις, propulsio, impetus, Aristot.

Προτικὴ δύναμις ἀ Ἕλληνικοὶ, Galen. lib. 3 de differ. Symptom. facultas expulsrix Cicer.

Πρύλλωσις, mortuorum elatio, funus.

Πρυλής, ἐος, ὁ, ἡ, vel Πρύλις, ιος, ὁ, ὑπλίτης πεδέτης, miles grauis armaturæ, Iliad. ε.

Πρύλις, ὁ, armata saltatio, pyrrhicha, Callim. Ἦλθε ἢ καυχῆσις τὸ πάρος πρύλιν ἀσχάσασα.

Πρύμνα, ης, ὁ, ἡ, puppis, quòd vltima sit in naui. Odyss. ι. φύλασσε δ' ἄπαντα κελεύθιον τὸ πρύμνης, ventus debat κατὰ πρύμνα ἱστία φύσα τὸ πρύμνης, ventus à poppi inspirans, Thucyd. ¶ Interdum pro naue capitur, Iliad. ά. ¶ Item Πρύμνα, puppis, non solum nauis, sed cuiuscunque rei extremitas, Etym. ¶ Πρυμνήσιον κερύσσειε, corymbis puppis, in Epigram. ¶ Πρύμνοθεν ἀ poppe, à tergo.

Πρυμνήσιον, τὸ, funis quo nauis ad terram à poppe, Arat. κατ' οὐρίαν ἴλασσε πρυμνήσιον. Vel potiùs à poppe vel à tergo, Arat. κατ' οὐρίαν ἴλασσε πρυμνήσιον.

Πρυμνός, ὁ, gubernator, princeps, Æschyl.

Πρυμνοτάτη ἀκρότατα, summitas extrema puppis.

Πρυμνόθεν, funditus, radicitus. Vel potiùs à poppe vel à tergo, Arat. κατ' οὐρίαν ἴλασσε πρυμνόθεν.

Πρυμνός, ὴ, όν, vltimus, ἔσχατος, summus, Iliad. ε.

Πρυμνόφυλλα, radix mōtis, extremitas montis, Ἐξέπιπτε δ' ἐκ ὑψηλοτάτης πρυμνόφυλλος ὕλης.

Πρυτανεῖα, numerus triginta dierum, Aristoph. Dicit Harpocr. esse numerum dierum 35. vel 39.

Πρυτανεῖα, τὰ, pecunia quam vterq; Istigantiū actor quām reus, in Prytaneo deponebat: Latinè Iportula appellatur, Aristoph.

Πρυτανεῖον, ου, τὸ, locus Athenis, in quo iudices & magistratus versabātur, consiliabántque. Eo in loco quoque alebantur publicè bene meriti de Rep. qui honos habebatur maximus, Plat. in Apolog. ἐν πρυτανείῳ σιτεῖσθαι in Prytaneo sumptu publico nutriri.

Πρυτανεύομαι, μ. δύνομαι, π. δύσομαι, publicè aler in Prytaneo, Demosth. in 3. Philippica.

Πρυτανεύω, μ. δύνω, π. δύσω, rego, moderor, administro & condo, pro imperio constituo, τῶν αἰχμάλων ἐπρυτάνευσεν, Iosep. pro potestate pacem firmauit & cōfecit. Et Aristoph. Achar. ἢ μὴ σπεῖσ' εἰρήνην πρυτανεῦσαι, nisi consilia afferetis, & de pace agatis.

Πρυτανικὸν ἡμέρας, dies imperii, Herodot.

Πρυτανίκιον, idem quod πρυτανεῖον, Etym. ἐν πρυτανείῳ, in curia, Herodot.

Πρυτάνις, εως, ὁ, & Πρύτανις, εως, ὁ, dispensator, gubernator, frumentorum præfectus, Thucyd. li. 6. ¶ Οἱ πρυτάνεις, qui simul sacrificant & comedunt, Demost. quæstores, præfecti consilio, Plat. de l. eg. τοὺς πρυτάνεις πεῖσαι ἐκκλησιάσαι, cogere concionem, Æschin.

Πρώ, τὸ ποιῶ, manè, diluculo, Aristoph. ἐκκλ.

Πρωΐαν Θ. πρæcipuus author.

Πρῳζ, ὁ, nudiustertius, Varino.

Πρώϊον, paulo antè, primum, nuper, non ita pridem, Gaz. lib. 4. Gramm.

Πρωθήβης, ους, ὁ, ἡ, exiliens in prima pubertate, impubis, primęnus Virgil. pubertatis primum annos ingressus, Odyss. ϑ.

Πρωΐδιος, ου, ὁ, præposterus.

Πρωΐ, manè, diluculo, intempestiuè, præmature, ante tempus constitutum, Xen. in Oecon. & in Pæd. ἄμα πρωΐ, mox vt diluxit, ipso luculò surgere. ¶ Additur etiam Gen. πρωΐ τοῦ ἡμέρας, diluculo diei, seu sub tempus matutinum.

Πρωΐα, ας, ὁ, ἡ, matutina hora, manè, Matth. 21.

Πρωΐαίτατος, η, ον, matturimus. ¶ Πρωΐαίτατος, summo manè, maturrimè.

Πρωΐαίτερος, α, ον, tempestiuior, maturior, cæteris festinantior. ¶ Πρωΐαίτερος ἢ δέοντος, Plat. 2. de Rep. maturius quàm deceret.

Πρωΐβλαστος, primo vere florens, Theophr.

Πρωΐδιαστος, & Πρωΐδιαστος, ου, maturè germinans. ¶ Πρωΐδιαστία, præcox germinatio.

Πρωΐζωία, nudiustertius, Hom. Iliad. β.

Πρωΐζως, paulo antè præteritum, hesternum.

Πρωΐθεν, de mane.

Πρωΐκαρπος, celeriter fructū afferre, Theophr.

Πρωΐκαρπία, ὁ, præcox fructificatio.

Πρωΐκαρπος, fructu præcox, fructu prāueniens, Theophr. de Causis lib. 2. cap. 2.

Πρωΐμαρος, siue πρωΐος, & πρῷος, Adiect. festinus, celer, πρωΐμαρες κρῆναι, Theophrast. 1. præcox.

Πρωΐνεύω, ὁ, matutinus, ἑσπερινός.

Πρωΐνη, hora matutina.

Πρωΐνος, ου, ὁ, ἡ, matutinus, properus, matturius veniens, velociter maturescens, præcox. πρωΐνος ὕπνος, matutinus somnus, Epigr.

Πρωΐοπώρος, velox maturitas, Theophr.

Πρωΐσπορος, præmaturè semino.

Πρωΐσπορος, qui maturè seritur, Theophr.

Πρωκτός, ὁ, podex, anus, Aristoph. πφ.

Πρωκτοτηρεῖν, aspicere adulterorum nates dum depilantur, Aristoph. in Equit.

Πρωλυδίας, remissus, dissolutus, pronus.

Πρωνία, ὁ, eminentia montis, & radix, collis, Aristoph. ἀχρὰν πρωνίαν, moles Ægæi.

Πρωξ, ωκός, ὁ, Dorice, ρως, roris gutta vel stillicidium, Theocrit. Idyl. 4.

Πρώονες, ύων, loca incurua, prominentes mōtium vertices, Homer. Iliad. ϑ.

Πρῷος, ία, ον, Aristoph. in Pace, maturus.

Πρῷρα, ας, ἡ, prora, frons nauis Virgil. Xenoph. ἀνάβασ. libro quinto. ¶ Πρῷρα etiam in vite dicitur, cacuminum extrema articulatio, vt Plinius loquitur, Theophr. hist. li. 2. ca. 1.

Πρῷσα, anteriora, Etym.

Πρῳρατεύω, proretam esse, Aristoph.

Πρωρέτης, ου, ὁ, & Πρωρεύς, έως, ὁ, qui proram regit, gubernator qui clauum tenet & puppim dirigit, proreta Plaut. in Rudente. Xenoph. Ἀναβάσ. ζ. βούλεται μᾶλλον πρωρεὺς εἶναι ἢ πρῷρα, succenset proreta iis qui in prora sunt.

Πρωτάτης, ου, ὁ, qui primus stat.

Πρῶτα, pro πρῶτον, primum, quamprimùm. ἐξ. ἔστω νῦν ζωὴ πρῶτα θεοῖσι, i. antè deos alios. ¶ Τὰ πρῶτα, vel πρωτεῖα ἔχειν, primas referre, Aristoph. κἄχει τὰ πρῶτα τῆ ἐκεῖ μεγαλειότητι, i. πρῶτος ἔσῃ, princeps es.

Πρωταγωνιστής, οῦ, ὁ, qui agit primas partes, primo loco certans.

Πρωταγωνιστῶ, primas actionis partes ago, primo loco ago, in certaminibus præferor, Aristot. lib. 8. cap. 4.

Πρωτάρχης, militiæ princeps, 2. Machab. 10.

Πρωτεῖον, ου, τὸ, principatus, primatus Cæsari, primus honor, primatum locus.

Πρωτεύω, μ. δύσω, π. δυκα, priores partes obtineo, primas fero. πρωτεύ ὠνῆς, eis se ducem præstat, Xenoph. πρωτεύ ἀρετῇ τοῦ πλησίον, virtutis inter ciues primas obtinet, Plut. in Solon.

Πρωτογένης, qui primus arat, Hesiod. ἐξ Ἔργων.

Πρώτιστος, primùm, in primis, Arist. in Plut.

Πρωτίστευς, ου, ὁ, primus, Iliad. ϛ. & Aristoph.

Πρωτόπλους, primùm nauigans, Hesych.

Πρωτοκαθεδρία, ὁ, qui in eminentissimo loco sedet, in subselliis primus sedens, Poll. Vnde Πρωτοκαθεδρεῖν, in primis subselliis locare, lib. Esther.

Πρωτολεία, primò emitto, Epigr. ¶ Πρωτοβόλαι, primò ferientes seu iacientes, Ibidem.

Πρωτόλοφος, equus qui prius dentes emisit.

Πρωτόγαλα, τὸ, colostrum, lac primū post partū.

Πρωτόγονος, primigenius Cicer.

Πρωτογήτευτα Θεσμοῦ, cap. 23. Exod. messis primæ fruges, primitiæ frugum.

Πρωτογεύστης, ου, ὁ, prægustator Suet. Sic etiam dicitur animal quoddam Indicum, in quo ἡ γαστρὸς διάθεσις præcipua est, Aphr. Prob. 2.

Πρωτόθρονος, princeps senatus, vel primæ sententiæ, de quo Cicer. lib. 1. Epist. ad Attic.

Πρωτόγονος, ου, ὁ, primogenitus, Nazar.

Πρωτογένης, primùm pariēs, primò enixa, primigenius.
Πρωτογαμία, primùm ducētes vxores, Hesy.
Πρωτόγαμος, primò matrimonio copulatus, Epig.
Πρωτοδοσία, prima conniuii portio, Poll.
Πρωτοθρόνιος & μιὸ χ, primo loco sedens.
Πρωτόθροος, primò locutus. Nonn. ¶Item primò sono editus: Vnde πρωτόθροον ἰαμφὶ, i. prophetia, Eidem.
Πρωτοκαθεδρία, ας, ἡ, prima cathedra, primus consessus, primarius locus Cic. Matth.
Πρωτοκαθεδρίτης, primicerius.
Πρωτοκλισία, ας, ἡ, primus accubitus.
Πρωτόκευρος πόα, herba quæ primùm vel prima tondetur, Aristot. li. 6. hist. Anim.
Πρωτολέα, τα, primitiæ frugum, prima spolia.
Πρωτολογέω, primas occupare in dicendo.
Πρωτολογία, primus sermo, prima actio.
Πρωτολογία, vid. in Append. de vocab. militar.
Πρωτόμυστις, ἡ, primùm alicuius sacris initiati.
Πρωτόμφαλος, ὁ, ἡ, clypei vmbilicus, Hesych.
Πρῶτον, primum, i. πάντων δή, Demost. ¶Vsurpatur sæpe vice comparatiui, Aphrod lib. 1. Probl. ἡ πλαγὴ πρῶτον τ' ἀστραπῆς τὸν ὑστέρου κτύπον λαμβάνει ἡ ἄκοη, ictus tonitruum prius quàm fulgor efficit, aut simul.
Πρωτόπλους, primùm nauigans, aut qui primùm nauì in aliquem locum venit.
Πρωτοπαγὴς & μὴ χ, & Πρωτοπαγέτος, ὁ, ἡ, nuper vel primò fabricatus, nuper compactus.
Πρωτοπαθὴς, ὁ, ἡ, primarius affectus, Galen.
Πρωτοπάσσειν, primùm experiens, Suid.
Πρωτοπηλὸς, q. ppinamētū, primus pot', Dios.
Πρωτόπλαστος, ὁ, ἡ, primò fictus & creatus, vt Adam.
Πρωτόπλοος, ὁ, ἡ, primò nauigans: epith. nauis nouæ, Eurip. in Androm.
Πρωτοπορεία, dicitur de iis qui primò incedunt.
Πρωτόπορτις, ἡ, quæ virgo iam primùm nupsit marito, πρωτόπορος, Athen. & Poll.
Πρωτοπραξία, prima exactio, Suid.
Πρωτόρρυτοι, Galen. resina sponte profluens.
Πρῶτος, ἡ, ὁ, primus, primarius, summus, πρῶτος ἡλίου καὶ πλούτου, Demosth. λέγειν πρῶτος, ab initio, Thucy. ¶Τὸ πρῶτον dicunt Græci ἐλλειπτικῶς, pro prima vice, vel primùm, Galen. Ἐλλιβάνου τὸ πρῶτον διδόναι τὸ πρῶτον.
Πρωτὸς, fatalis, oxyt. Cyrill.
Πρωτοτόκος, progenitor. & Πρωτότοκος, primogenitus.
Πρωτοτύπωτος κονία, lixiuium è cineribus calce commixtis comparatum, Ægin. lib. 7.
Πρωτοστάτης, ου, ὁ, præstes, alæ præfectus, præses, princeps, Xenoph. πρωτοστάτης τῆς δεξιᾶς κέρως, qui primus in dextro cornu stat, Thucy.
Πρωτοτοκεῖν, ου, ἡ, edere primogenitū, Deut.
Πρωτοτόκια, τα, q. primogenia, Hebr. 12. (21.
Πρωτότοκος, ου, ὁ, primogenitus, Luc. 2.
Πρωτοτοκόω, primò enixa, Iliad. ρ.
Πρωτοτοκοῦσα, quæ primùm enititur.
Πρωτότυμος, ὁ, ἡ, qui primò cæditur, in Epig.

Πρωτυπόω, in primis puto.
Πρωτότυπον, ου, τὸ, exemplar, ἀρχέτυπον. ¶Πρωτότυπος ὄνομα, nomen primitiuum & primigenium.
Πρωτοπρεπὴς, primarius, Plat. de Legib. 10.
Πρωτοφανὴς, primò apparens, Nonn.
Πρωτοφὼς, Apoll. li. 7. primum enascens.
Πρώτως, primùm, primò, præcipuè, primò loco, πρώτως ἴσχειν, Plat. præcellere.

Π Τ

Πτάρω, sternuto, πτᾶρ ὑμῖν.
Πτῆμα, ατος, τὸ, peccatū, casus, lapsus. Refertur & ad fabularum exactionē in iudicio nicis: Terent. in prologo Hecyræ calamitas.
Πταίω μὲ πόσον πτῶμα, impingo, offendo, est ἐλάσσων πλαίς, non minus labitur, Theocrit.
Πτακολάκη, ἡ, florea quæ in lembis substernitur.
Πτήσσω, pauidus.
Πτηκτικὸς, ὐδὸ, timiditas.
Πτηκτικὸς, timère, pauère.
Πτίσσω, volo, as, Ody. ὁ δ' ἔπτατο ὠξέϊ ἴσῳ.
Πτήξιππος, volans. πτηξίππου πτώσις, Homer.
Πτῆξ, πτὸς, pauidus, φόβῳ, πτῆξ.
Πτιμικὸν, ου, τὸ, ptarmice, genus herbæ ad sternamenta excitanda, Dioscor. lib. 2. ca. 195.
Πτισμὸς, οῦ, ὁ, habens vim ciendi sternumenta.
Πτισμὸς, ὁδὸ, sternutamētum, sternutatio, πτάρμοι κινεῖν, Galen. 1. ad Glauc.
Πτάρω, & Πτίω, & Πτίνυμι, sternuo, Neut. absol. ἐπτάρην, sternutaui, in Epig.
Πτίσσω, μι, ὁσσω, ἀδο. C. ἐπτίλων, volo, as, Neut. Πτὶς, syllabica adiectio, per syncopen à πτερὶς.
Πτελέα, ας, ἡ, & Πτελέη, ὃς, ἡ, vlmus, Theocrit. ἐ
Πτελέθειον, iugerum, πτελέθρον.
Πτελέϊνος, vlmeus Colum.
Πτερὶς, filix herba, Theophr. li. 8. hist. ca. 8.
Πτερὸς, alatus, πτερωτὸς, Polyb.
Πτερίδιον, filix herba, Dioscor. li. 4. ca. 182.
Πτέρνα, ας, ἡ, calcaneum, pars pedis posteriora πτέρνας τοῦ ποιμένος, post vestigia gregum Cantic. 1. Salom. ¶ Ifst & inferior pars talorum Baysio. ¶Item πτέρνα dicitur quæ in talum aut ἰγδόκην immittitur, apud Pollucē. ¶Item dolus, fraus, δόλῳ πτέρνῃ τὸν ἀντίπαλον. Suid. ¶Item in aratro, τὸ σιδήριον τὸ καταπῆγνυμενον ὑπὸ τὸ ζύγον: ἡ τὸ ποδός. Hesych.
Πτέρνη, idem, Etymolog.
Πτερνιστὴρ, ῆρος, ὁ, calcar.
Πτερνίσκος, ἡ, fundum & bases peluium medicorum, Poll.
Πτερίζω, μι. ἴσω, π. ικα, supplanto, Actius. Suid. ¶Pro stimulare, Apsyrt.
Πτέρνισμα, ατος, q. supplantatio, dolus, Hesych.
Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ, supplantator, dolus, Hesych.
Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ, q. supplantator, calcitro.
Πτερνισμὸς, calcaneis strepitū mouere. ¶Hinc apud Ath. ὁ πτέρνισμος, supplodens pedibus.
Πτεροφάκτης, q. perniuorus, propriùm muscarum. Hom. de bello ranarum.
Πτεροβάκτης, ου, ὁ, pennis verberatus, πτερύγιος

Π Τ

Πτερωτὸς, volatilis, penniger, velox, agilis, leuis. πτερωτὸς ὄρνις, Homer. volucris sagitta Cicer. ¶Πτερόεντα dicūtur verba quasi alata, quòd sint veluti missilia velocia, ac animum vulnerent instar sagittarum, Hom.
Πτερὸν, ὃν, τὸ, penna, ala, pinna, Galen. ¶Pro plumis, Ody. 2. ¶Πτερὰ, palmulæ remorum, apud Poll. Hesio. πτερὰ πτερὰ dicit, i. ἱστία, vela. ¶Πτερὰ, seu πτερώματα in re ædificatoria muri duo in altitudinem consurgentes alarum instar. ¶Πτερὰ, vmbella, Poll.
Πτερόω μι & Πτερύσσω, pennas demitto, amitto pennas, Aristot. & Aristoph. in Auib.
Πτερόομαι, volucrem fieri, pennas induere, Nazian. ¶Dicitur etiam per metaphoram, & spe erigi & animo exultare, Phil. de mund.
Πτερόφορος, penniger Plin. vt pinnifer Ouid. ¶Πτερόφορος, vocantur curiores, tabellarii ac nuntii, quod hi peregrè proficiscētes (vt Dionys. scribit) surrectas in capite pennas gestare soleant. ¶Item ordo quidam militaris hoc nomine appellabatur, propter cristas quas in cono gestabant. ¶Item tacerdotum genus apud Ægyptios.
Πτερόφυτος, regio apud Pomponium Melam.
Πτερόφυτος, ἡ, plumaria.
Πτερόφυτον, alas assument, cap. 42. Esaiæ.
Πτερόω, ῶσω, ὠσα, π. ωκα, alas accommodo. ¶Item incitare aliquem, eiúsque animum erigere, vt si alas addas, Gregor. Καὶ πως ἐπτέρωσε μᾶλλον τὸν ὑποκριτὴν ὁ ὑποκριτὴς, ipse obiecta & pollicitando erigebat animos eorū. ¶Transfertur etiam Πτερῶ τὴν πτερύγα ad naues: nam ἐπτερωμένας ναῦς dicuntur, ἀφ' ἱστίων, naues erectis & sublatis atque suspensis remis, ad remigium paratæ, Polyb.
Πτερύγιζω, de auibus dicitur alis euerberantibus confirmatis satis pennis ad volaturam: Vnde pro aliquid frustrà tentare sumitur, Aristoph. in Plut.
Πτερύγιον, ου, τὸ, pinnula, parua ala. ¶Item ædificii pinnaculum. πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ, Matth. ca. 4. ¶Πτερύγιον τῆς δηλείας, 1. Reg. 24. lacinia. ¶Πτερύγια ἀμφιβλήστρου, pinnulæ & squamæ, cap. 11. Leuit. de piscibus. ¶Πτερύγιον, nasi prominentes vtrinque alæ, Galen. li. 2. de vsu partium. ¶Item extrema gubernaculi pars in naui. ¶Πτερύγιον, membrana oculi sub angulo oriēs, quæ ita augescit quandoque vt pupillam operiat, vnà cum incrementum circa vngues, vnguis aliquam operiens partem, Eidem lib. 6. ca. 19. Πτερύγιον, furcimum, quòd plumas attrahat. Πτερύγιον, alaum, alæ speciem gerens, Galen. Πτερύγιον ὄνυξ ἡ, quasi celeripennis, pernix, apud Æschyl.
Πτερύγωμα, τος, τὸ, pudendi muliebris labra, apud Hippocr. ambitus genitalis muliebris Cels.

Π Τ

Πτερωτὸς, alatus, pennatus, Aristoph.
Πτερωτίδες, αἱ, cicadæ, locustæ, ἀκρίδες Suid.
Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala. ¶Item pinna siue penna: vt pinnatum esse ait abiētis folium Theophr. hist. lib. 3. cap. 10. ¶ Nicand. πτέρυγας dixit pedes tethuidis marinæ quibus innatat, pro pinnisque vtitur. ¶ Item temonis pars latior, Poll. ¶Πτέρυγες ἡμιπτέρυγα etiam dicūtur vestis lacinæ, partes vestium circa fimbrias lacinioſæ, quòd lacinioſo procursu & vtrinque angulis alarum formam referant, Plut. in Numa, ἀμφιπεσὼν πτέρυγας, Interpr. tunicæ pinnæ. Vide Suid. ¶Πτέρυγες item dicuntur τὰ τῆς λύρας ἀκρωτήρια ἑκατέρωθεν τοῦ πλήκτρου τὰ, Polluci lib. 5. cap. 3.
Πτέρυξις, alarum plausus.
Πτερύσσεσθαι, alas concutere, alarum plausu latera ferire, vt gallinacei ante cantum, Lucian. Οἷα δὲ τὰ ἀρτίως γεγονότα ἀφιᾶσι φωνὴν ἀμυδρὰν καὶ ἀδιάκριτον, latera quatere cœpit alis. ¶ Translatè dixit Athen. lib. 6. ex Diphilo, Γίγνεται γὰρ πᾶσι καὶ πτερύσσεται, latorque gaudeoque & alis plaudo.
Πτερωτὸς, πτερωτὴ, pennatus, alatus.
Πτερώματα, τα, pinnæ & muri in ædificiis, ab alarum similitudine, Strab. li. 17.
Πτέρωσις, remigium alarum, q. alatura, Lucia.
Πτερωτικὸς, qui pennas accōmodat, & pēnatus, Πτέρωτις, ἡ, ales, volucris. (Naz.
Πτέρωτος, ὁ, ἡ, pennatus, alatus, Poll.
Πτῆμα, ατος, τὸ, volatus auium, πτῆσις, Suid.
Πτήσσω & Πτῆσσω, μι. ἥσω, π. ηξα, ἀδο. C. ἐπτῆλων, volo, as: Vnde πτῆλαι, volare, Neutr. absol.
Πτῆσις, εως, ἡ, volucris Gazæ in Aristot. volatilis, alatus. πτῆσιν πτῆδες, volucres pedes, Epigram.
Πτητικὸς, ἡ, ὁ, volatus, volatio Gaz. in Aristot.
Πτίσσω, μι. ξω, π. ιξα, timco, inhorreo, metu tremo & contrahor, percellor, consternor, Sophocl. in Aiace.
Πτιτικὸς, ὁ, volatilis, apud Athen. lib. 9. ¶Apud Aristot. volax vertitur à Gaza.
Πτίλον, ου, τὸ, pluma, penna mollis, Herodot. ¶Item velum, remus. ¶Pro galea, Aristopha. Interp. πτίλα βλήσεται, Dioscor. li. c. 87. raritas superciliorum. ¶ Aristot. lib. de gressu Anim. πτίλα vocat, quæ obliquis membranarum pinnulis tegūntur, vt papiliones.
Πτιλὸς, ὁ, caluus, supercilijs orbatus, Hesy.
Πτίλωσις, ὁ, oculorum vitium, quum pili superioris palpebræ defluunt, Galen. lib. 14. Methodi, vel quum cōuertuntur pupillamque impediunt, vel ordine duplici supernascuntur. crasitiæ est callosa palpebrarum tubēa, cui accedit frequenter desluum pilorum, Ægin. lib. 3. & Galen. li. 14. Methodi.
Πτὶλων, τος, quæ membrana sicca volant, sic Gaz. in Aristot.
Πτισμὸς, οῦ, ὁ, genus cantilenæ.
Πτισσάνη, ης, ἡ, ptisana, hordeum vel triticū decorticatum. Fit etiam ptisana ex aliis frugi-

bus, lib. 2. Dioſc. ¶ Πτισσὴ prima & ſecunda breui, in Epig. ¶ Nicand. quoque dixit, κοτύλῃ πτισσάνιο χάνδυκι, in Ther.

Πτίσσω, decortico, tundo, quod pinſendo fit in hordeo & aliis frugib⁹. πτισσάνη κριθή, hordeum pinſitum Gaz. lib. 8 Anim. Ariſtot.

Πτισσάνιον, τό, cantionis ſpecies.

Πτόη, ας, ἡ, pauor, timor, tumultus.

Πτόημα, μ. ἡσυχ. π. ποιητ. animo conſternor, timeo, animo percellor, panore perfundor. ἀκολουθεῖν αἰεὶ τὸ ἡδὺ τῷ νοῦ τὸ ὄφελος, i. voluptate rei veneree gestire atque incitari, Ariſtot. lib. 6. Anim. cap. 18. ἵπποι πλοῦτος ἀπ' ἀνδρείας ἐνίοτε πτοηθέντες, equi perterriti nulla manifeſta cauſa, Plut. in Publ.

Πτοέω, μ. ἡσυχ. π. ποιητ. terreo, afficio ſpe vel metu, hallucinor, Act. Accuſ.

Πτόησις, ἡ, ἀγλία, animi cõſternatio Liu. ¶ Item libido muliebris, 1. Petr. cap. 3.

Πτοία, ας, ἡ, pro ἀγλία, pauor, inanis metus, Ety.

Πτοιὰ, idem.

Πτοιάλ⊖, trepidus.

Πτοιάω, ἠδόμην, π. ποιητ. terreo, Accuſ. Heſiod.

Πτοιή⊖, timor, tumultus.

Πτόλεθρον, τό, & Πτολίεθρον, oppidum, vrbs, Odyſſ. ά.

Πτολεμίζω, belligero, πολεμίζω, id eſt, πολεμῶ, Odyſſ. ξ.

Πτόλεμος, πτόλεμος, Homer. bellum.

Πτολιάχος, ὁ, πτολίαρχος, in Epigr.

Πτολιόπορθος, ὁ, ἡ, ὁ, & Πτολίπορθος, vrbis expugnator & populator, Iliad. ϕ.

Πτόλις, ιος, ἡ, πόλις, ciuitas, Iliad. β.

Πτόλισμα, ποιητ. τό, idem, Suid.

Πτορθάκεσθαι, ramos gerẽs aculeatos, ramis aculeiger, Theophr.

Πτόρθος, ου, ὁ, ramus, germen, κλῶν, κλάδος, Heſiod. πτόρθου τε λαχεῖν, finem facit germinãdi. ¶ Et apud Theophr. πτόρθον ſcapum vertit Gaza. ¶ Πτόρθος μίγας, pro claua Herculis, in Epigram.

Πτόρμος, celer, prudens, ὀρθόμος.

Πτάρμος, ου, ὁ, ſternutatio, pro πταρμός, Æolicé.

Πτυαλισμὸς, apud Hippocr. eſt ſcreatus.

Πτύαξ, ſpecies aſpidis, à ſpuendo.

Πτύγμα, ποιητ. τό, quippiam duplicato compoſitum aut complicatum, vt linteum, Æginet. lib. 6. cap. 90.

Πτυγξ, γγος, ptynx, auis quam nonnulli eandem eſſe putant cum hybri, Ariſt. li. 9. Anim. c. 12.

Πτύελον, ου, τὸ, ſpuma maris, ſputũ, ſaliua, peluis tonſoria, Heſych. ¶ Aphr. lib. 2. Probl. πτύελον per ά. ἀφ' ἁγνῶν τὸ πτύελον, pus expuitur Gazę.

Πτυκτίον, τὸ, ruga, libellus, βιβλίον, Heſych.

Πτυκτὸς, plicatus, conuolutus, obſignatus.

Πτυκὸς, præceps.

Πτύξ, πτυχὸς, ἡ, vel Πτύξις, i. plicatura, ἁπλωσις, Heſych. flexus, flexura. ¶ Πτύχες in ſcutis dicuntur coria alia ſuper alia complicita, Iliad. ή, ἕξ ἢ ἑπτὰ διὰ πτύχας ἐλάσσαι. ¶ Πτύξ etiam

apud Homer. montium deuexitates, & inga. Vnde πολύπτυχος ὄλυμπος, quaſi multis iugis aſſurgens, vt πτύχες, quaſi ſtrias intelligamus ad ſimilitudinem veſtium ſtriatarum & complicatarum. Ex quo Πτυχὴ, ſtriatæ & rugoſus. Ariſtot. verò cancrorum plicatilia integumenta διπτυχώματα πτυχῶν vocauit, hiſtor. lib. 5. ¶ Item Πτύχη vallis, Poll.

Πτύξεται, cancri epithet.

Πτυόν, τό, ventilabrum, ϑεριστήριον ſiue ϑρίπαξ. Vnde Πτυόφιν, cum ventilabro, Iliad. ά.

Πτυπὰξ, metus, horror, φόβος, Heſych.

Πτύρομαι, conturbor, terreor. ¶ Πτυρὸς ἵππος ϑ. conſternatus equus, Plut. in Fab.

Πτύσις, excreatio, ſputum, expuitio Plin.

Πτύσμα, τὸ, & πτυσμὸς, ὁ, τὸ, ſputũ, πτύαλ⊖, Poll.

Πτώσσω, induo, Ariſtoph. ποθ. φρίξ δὲ μοι πτώσσει.

Πτύσσω, μ. ἔξω τὸ ὑγρὸν, plico, cõtraho in rugas. ἀλυσίδα πτύξαι, Plut. in Rom.

Πτύω, μέλλ. πτύσω, idem quod πτύξ. ¶ Πτύω in commentario in primum Argon. Apolli locum vbi nauis nomen inſcribitur: Apud Pallocs ſcriptum eſt Πτύξ.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, cõcauitas, vallis, ſinus, Eur. ὀλίγαι πτυχαῖς, in ſinibus & plicis epiſtulæ.

Πτυχώδης, ⊖, ὁ, ἡ, rugoſus.

Πτύω, μέλλ. πτύσω, π. ἔπτυκα, ſpuo, excreo, emitto ſpumas expuo, eiicio de mari, in Epigr.

Πτυωκάδης, Harpyiæ, Schol. Sophocl. in Philoct.

Πτυωκάω, vide Πτύσσω.

Πτῶμα, ατος, τὸ, caſus, ruina, lapſus. ἀφ' ἁπλῶν πτώματα πεπτωκότα, bibitur contra præcipitationes, Dioſc. li. 1. ca. 187. ¶ Item cadauera dendo dictum, Marc. cap. 6. ἐκ τῶν πτωμάτων ἀνῃρ, cadauer eius legerit. ¶ Πτώματα τῶν ἀμπέλων dicit Lyſias, cadiuas oleas.

Πτωσσάω, Cyrill. præcipitem do, præcipito.

Πτωχεύω, timidus: Vnde pro lepore ponitur. à timiditate, hoc eſt. ὅτι τὰ πτώσσοντα, Poll.

Πτῶον, ου, τὸ, Proum templum, Herodot. lib. 8.

Πτώσιμος, ον, ὁ, caducus.

Πτῶσις, εως, ἡ, caſus, ruina. ¶ Plaga exponitur cap. 30. Exod.

Πτώσσω, & Πτωκάζω, ſonice pro πτήσσω, φεύγω. ¶ Item metuo, formido, timeo, Iliad. ϑ. ¶ Item metuendo adeo, Heſiod.

Πτωτικὸς, q. caſualis.

Πτωτὸς, cadens, caduus.

Πτωχολέτωρ, pauper, arrogans, præſe ferens ſtum cum paupertate coniunctum, Athen.

Πτωχὸς, ὁ, ἡ, ἡ, ὁ, & Πτωχὸς, ὀ, ἡ, ὁ, inops dego, mendico. πτωχὸς μ. δίνου, π. δίκης, inopis dego, mendicum ago. δαὶς πτωχῆς, Ody. 17. prandium mendicare. ¶ Πτωχεία, ας, ἡ, inopia, mendicitas. Corinth. 8. ¶ Πτωχεῖον, domus mendicorum in Canone 8. concilii Chalced. dicitur & Πτωχοβρεῖον.

Πτωχεύω, pauperem facio, cap. 2. lib. 2. Reſp.

Πτωχικὸς, ὁ, ἡ, mẽdicus, Adic πτωχικὸν ἔχειν, ſtudio mendicare, præpo in quam cerebri mentis exeunt, ſollati mituli, ſic Gaz. de mitulis de genere oſtreorum, Ariſt. li. 5. Ani. ca. 15.

Πτωχοποιὸς, mendicos faciens.

Πτωχοτροφεῖον, domus vbi aluntur mendici.

Πτωχὸς, ὁ, mendicus, inops, Ariſtoph.

Π Υ

Πυάμους veteres dixiſſe fabas pro κυάμους, annotat Euſtath. Iliad. χ. & Poll.

Πυανεψιὼν⊖, menſis apud Athenienſes, October Gaz. iulius Lapo in Theſ. Plutar.

Πυάνιον, τὸ, ab ἰ. legumen, Athen. li. 3.

Πυανὸς, coagulum. πυὸς. Heſych.

Πυανόω, decoctum lac, quod ſtarim à partu emulgetur, caloſtrum.

Πυβίστις, policis. πυγὴ ἀκρωτηριάζεται extrema natiũ.

Πυγὴ ⊖, ωνος, ſalax, libidinoſus.

Πυγὴ, ἡ, apud Strabon. qui natium morbo affectiuntur, Ag. memnonis ſocii.

Πυδάρκης, ου, aquilæ genus cauda albicante. ¶ Apud Ariſtot. Gaza ait poſſe albicillam verti. ¶ Item qui eſt albo podice, mollis.

Πυζάνεται, nates, ἁπὸ τοῦ κατόπιν, Ariſtoph. Vnde πυζάδες, dicuntur Eidem, & Πυζάζω μ. ἰσω, πυγὴν pzdico, Act. Accuſ. imp. ¶ Πυγαῖος, Aduerb Ariſtot. lib. 5 Anim. πυγαῖοι σαίνουσιν ἀλλήλους, leones auerſi cocurrũt.

Πύγαμα, ατος, π. pzdicatio.

Πυγαῖος, ὁ, ἡ, pzdicus.

Πυγμαῖος, ου, pygmæus πυγμὴ ⊖, quod cubitalem ſtaturam ſex ſint, & ternos dodrantes excedat, vt ſcribit Plinius. ¶ Item delator, & ad bella promptiſſimus, inquit Hieronym. in cap. 27. Ezech. De Pygmæis Gell. lib. 9. cap. 4.

Πυγμαχέω, imitar pugni, Exym. πυξ.

Πυγμαχικὸς, ὁ, ἡ, ὁ, imitabilis.

Πυγμαχία, ας, ἡ, cæſtu pugnam committo, Apoll. 2.

Πυγμάχος, ου, ὁ, pugil, πυκτὴς, Odyſſ. ϑ.

Πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ, cicindela, genus inſecti, nũc pennatum a nulli impennes, Ariſtot. 4. Anim.

Πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ, ὁ, brucus & genus arij malis. ¶ Πυγολαμπὶς etiam apud Theophr. li. 3. hiſt. plant. enumeratur inter arbores montanas.

Πυγολαμπὶς, ίδος, ἡ, lucernæ ornatus vel lacertos, epith. meretricis Heſiod.

Πυγὼν, όνος, ὁ, cubitale, vlna, Arat.

Πυγὼν ⊖, ωνος, ὁ, cubitus, Theoni.

Πυγωνιαῖος, ον, cubitalis.

Πυδαλίζω, calcitro, clunes motitãs laſciuè ſaltito, Exym. ¶ Dicitur & πυγαλίζω, ἀφ' ἧς πυγαλίσκος, Comment. Ariſt. in Equit.

Πυδαλίον, ὁ, & Πυδαλίσκος, ου, ὁ, & Πυδαλος, ου, τὸ, & Πυδαλὸς, ὁ, ἡ, ὁ, ſcyphus, vrna, Pollux inter vaſa balnearia ponit. ¶ Aliis videtur πύελος. ¶ Nõnulli πύδακα balnei ſolia interpretantur. ¶ Πύδαξ, ακος, ὁ pala annuli, σφενδόνη, Poll.

Πυδάω, ἠσω, ἠσα, ἠκα, ἠμαι, ἠθην, ἠσθην, ἠσομαι, ἠσθησομαι, ἠσθήσομαι, ἠσθήσομαι, ἠσθήσ

Πυκτικός, densatio Plin. Πυκτὸν τὸ χρῶμα.
Πυκνός, ὴ, ὸν, prudens, accuratus.
Πυκνὰ, πυκνὸς, συκνὸς, crebrò, Homer.
Πυκνότης, densus, creber, frequens, calidus, prudens, eruti, in Iliad.
Πυκνόφρων, ων, ονος, prudens.
Πυκνὸς, ἡ, ὸν, Homer.
Πυκνὰ, prudenter, densè, crebrò, Aphr. in Probl.
Πυκνὸ Ϟ, vetus.
Πυκνάκις, frequenter, Aristot. in Probl. sect. 3.
Πυκνητὴς, locus concionis Athenis, qui & πνὺξ dicebatur, Aristoph. Comment. in Equit.
Πυκνόβλαστος, densè germinans.
Πυκνογένειος, ὁ, densè geniculatus, crebris distinctus geniculis & internodiis, Dioscor.
Πυκνοκινδύνως Ϟ, qui quodlibet periculum intrepidè adit, Aristot. 4. Ethicor.
Πυκνόκομον, genus herbæ, Dioscor. li. 4. ca. 172.
Πυκνὰ, ἡ, πυκνὰ, frequenter, Aristoph.
Πυκνόρριζος Ϟ, dēsus radice, qui crebra est radice.
Πυκνὸς, σὸν, ὁ, densus, creber, frequens, spissus, solidus, succi plenus Terent. qui carnem habet solidam, Galen ad Glauc. ¶ Item πυκνὸς, συνετὸς, sapiens, Iliad. γ.
Πυκνόσαρκος, densus corpore, aut carne.
Πυκνοσπορία, densum semen spargere.
Πυκνόσπορος, densè seminatus.
Πυκνόστομος Ϟ, qui frequens scribitur.
Πυκνόστυλος Ϟ, cuius intercolumnio vnius & dimidiatæ columnæ crassitudo interponi potest, à frequentia ædes ita vocantur, Vitr.
Πυκνότερον, crebrius, sæpius, Plat. de Rep.
Πυκνότης, densitas, spissitudo. ¶ Item prudentia, ἡ συνετότης, ὑφέσεως, Aristoph. in Equit.
Πυκνωτὴς, spissor Senec. crassesco, spisseſco.
Πυκνόφυλλος Ϟ, crebras habens gemmas.
Πυκνόφυλλος Ϟ, frondibus densus.
Πυκνόω, μῶ, ὦσω, densō, solido, spissō Celso. ¶ Aliquando itero sæpe, Aristoph. ἐκ.
Πυκνῶς, crebrò, sæpe.
Πύκνωμα, τος, τὸ, πυκνωτὸς, farctus Colum.
Πύκνωσις, εως, ἡ, πυκνότης, spissitudo, densitas, crassitudo, Galen. li. 2. ad Glauc.
Πυκτεῖον, τὸ, locus vbi pugiles exercentur, armarium libellorum, Suid.
Πυκτεύω, & Πυκτεύομαι δίσυ. π. δύσω, pugno, i. pugnis decerto, pugilem ago, pugilum certamine exerceo, pugilatu vtor. pugillor, Bud. ¶ Accipitur etiam pro quouis modo cōtendere, Lucian.
Πύκτης, ου, ὁ, pugil.
Πυκτίδιον, ἰδίου, ὁ, ſsiliculæ.
Πυκτικὴ, ἧς, ἡ, ars pugilis, pugilatus.
Πυκτικὸς, pugilum certamini aptus, magister ludi pugilum magister, Aristot.
Πυκτίον, ου, τὸ, pugillares, libellus, breuiarium, breue, πυκτία, ἐν πυκτίῳ γράφειν, in pugillaribus scribentes, Aristoph. Interp.
Πυκτίς, ίδος, ἡ, libellus, tabula, epistola, in Epig. ¶ Item πυκτὶς, nomen animalis, apud Aristoph. quod punctis sit distinctum.

Πυκτὸς, ἡ, ὸν Ϟ, punctus: à πύσσω, Homer. πυκτὸς πυκνὸς, pugillares exaratæ & scriptæ.
Πυλαγορίζω, pylagoram agere seu esse, Æschin.
Πυλαγορικὸς, legatus ad Amphictyones.
Πύλαι, αἱ, locus Græciæ, quem Thermopylas alias vocant. ¶ Dicebatur item πύλαι concentus Amphictyonum, Etym.
Πυλαία, ἡ, Pylæa, concilium apud Pylas locum Græciæ fieri solitum ab Amphictyonibus, Æschin. Hinc Πυλαία & πυλαῖον ἐγκλημα pro triuiali loquacitate ponitur, quasi ad Thermopylas hominum colluuies constaret, quos πυλαγορὰς vocabant, & Suid. πυλαγορεῖς. Plut. in Pyrrho, τοῦτο μὲν ἐδὲ πυλαγορικὸς ὀλιγωρίας, hæc Thermopylarum ineptias redolent.
Πύλαι Ϟ, extra portam, Etym. ¶ Πυλαῖ Ϟ, vetus Mercurius, Cyrill.
Πυλαίτατος, homo nihili.
Πυλαῖτης, ιδος, ὁ, epitheton Minervæ, quia in portis vrbium pingebatur.
Πυλάρτης, ου, ὁ, habēs portas validas & bene cōpactas, Epith. Plutonis apud Hom. Odyss.
Πυλαωρὸς, vel πυλουρὸς, & Πυλαωρὸς, ὁ, ἡ, ianitor, & ianitrix, custos, Epigr. lib. 4.
Πυλεὼν, ῶνος Ϟ, pro πυλὼν, vestibulum, ianua, Poetic.
Πυλὼν, ῶνος, ὁ, porta, columna ex lapide quadrata vel laterculis, ianua, Apoll. Rhod. ¶ Item πυλῶν, vectigal quoddam apud Athenienses.
Πυλοῦχος, ὁ Ϟ, in Pylo vrbe genius, vt Nedon.
Πυλωρὸς, publicani, qui & panegyres cursum, Galen. exponit, τοὺς πανηγυρικοὺς τῶν ὠνῶν ἀγῶνας τοὺς ἐπὶ τῶν πωλουμένων ἐκτιθεμένους, lac primum quod sponte coierit atque coit.
Πυλωρὸς, ὁ, ἡ, ianitor, Herodot.
Πυλωρὸς, ἡ, acroteria, i. ἀκρωτήρια, Iosseph.
Πύλωρος, ianua, Eurip. in Phœnissis.
Πυλὼν, ῶνος Ϟ, ὁ, vestibulum, Aristot. de mund. ¶ Πυλῶνες, fores, ianuæ, in Epigr.
Πυλωρεῖν, ianitorem esse, portas seruare.
Πυλώρημα, τος, τὸ, ianitoris tugurium, Poll.
Πυλωρὸς, οῦ, ὁ, ianitor, portarum custodiæ præfectus. ¶ Πυλωρὸς: etiam, ὁ πυλωρὸς ἐστὶ τοῦ ἐντέρου, Galen. inferius ventriculi orificium.
Πύματος, η, ον, vltimus, in Epigr.
Πυμελὴς, ἐος, ὁ, ἡ, pinguis, melius μυελώδης.
Πυμνοξυστὴς, οῦ, ὁ, manubrium gladii, basis Gaz. apud Aristot. in Probl. accipit pro operculo.
Πυνθάνομαι, πεύσομαι, πέπυσμαι, ἐπύθόμην, audio, intelligo, cognosco, comperio, interrogo, scisciter, Accusat. πυνθάνομαί τινα τι, hæc audio, Xenoph. πυνθάνομαί τινος τι, ab omnibus scisciter de vno Aristoph. ¶ Genit. etiam iungitur, de cuius rei πυνθάνεσθαι τινος, vt de patre audiebam Æschin. πυνθάνεσθαι ἰθάκης σου, ex te audiebam de Ithaca. πυνθάνεσθαι τινος, ex te audiebam Demosth. & Plat. de Republ. ¶ Ἐς cum præpos.

posit. πυνθάνομαι ἐκ σοῦ, Thucy. πυνθάνομαι ἀπὸ σοῦ, Demosth. audio ex te.
Πυὸς, & πυὸν, legumina cocta, σπυρίδι.
Πυξ, Aduerb. pugnis, Iliad. γ, ἡ, πυξὶ ἀμύσσειν πολεμίους, i. τὸ σιμὸν συνθλᾶν ἢ γρῦπα.
Πύξ, Vide Interp. Theocr. Idyl. ε.
Πύξαρος, arbor est Dioscor. li. 1. ca. 133.
Πύξινος, η, ον, buxetum.
Πύξινος, η, ον, buxeus, Aristoph.
Πύξινον, tabula qua vtebantur scriptores, Luci. ¶ Item instrumentum pictoris. (min.
Πύξις, ίδος, ἡ, pyxis, πυξίδιον, vnde πυξίδιον, diminut.
Πυξόχρους, ουν, ὁ, ἡ, habens colorem buxeum, qui buxeo est colore, luridus.
Πύξος, ου, ἡ, box, vnde deducitur mutato ο in β.
Πύξινος, buxeus.
Πυοειδὴς, purulentus, Plin. similis puri, puris speciem referens Gaz. ex Aristot. li. 6. Anim.
Πύον, pus, τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλκεσι, pus extitit album, Empedocles apud Aristot. li. 4. cap. 8. de gener. Animal.
Πυοποιεῖν, ad suppurationem perducere, Dios. lib. 2. cap. 188.
Πυοποιὸς, ὁ, ἡ, pus mouens, suppurans, pus excitans, suppurationes adiuuans.
Πυορροεῖν, pus emittere, esse purulentum.
Πυορροία, suppuratio.
Πυορρόους τὰς ὦτας, & ὦτα πυορρόοντα, aures purulentæ, aures quibus effluit pus, Dioscor. lib. 1. cap. 78.
Πυρὸς, οῦ, ὁ, triticum, Etym.
Πυρὸς, οῦ, ὁ, colostrum vel colostra, ας, i. lac primum post partum in omnibus animalibus: hoc cote densatúrque in caſei speciem: Virg. de Martial. li. 13. *De primo matrum lacte coleſtra domus.* Vide Comm. Aristoph. in Pace. ¶ Apud Hippocr. etiam vbi ita scriptum ὑγρὸν, Galen. exponit, τὸ πρωτόγαλακτον τῶν ὑπὸ τῶν μητέρων, lac primum quod sponte coierit atque coit.
Πυρακτὸς, instrumentum quo pus extrahitur, Galen. li. 2. ad Glauc.
Πύρασος, in Commentar. Aristoph. in Acharn. est palpi & poppysmatis vox: vnde πυρασσὸς ἀνὴρ, est πυρασίζειν, palpum obtrudere Plaut.
Πῦρ, ρὸς, τὸ, ignis, vis ignea, calor, incendium. Xenoph. in Oecon. ¶ In Epigr. videtur μαστιγωμάτων pro febre accipi. ¶ Πῦρ πρὸ ἀθεμίστων, ignem facere, focum accendere; πυρὶ καὶ μαχαίρᾳ ἀνεῖσι me mortuo terra etiam fumi volunt, vt in illo Adag. ἡμᾶς δυσὶν ἐκ μαχαίρᾳ καὶ πυρὶ. me mortuo terra cœlo misceatur ¶ Πῦρ πνέοντες, feroces, Xenoph. 7. Hellen.
Πυρὰ, ἡ, pyra, hoc est, lignorum strues, rogus, bustum, σωρὸς, Homer. in Iliad. πυρὰ Ϟ, Eurip.
Πυράζω, ἄσω, torreo, quòd ignē capiat, Iliad. σ.
Πυρακτὸς, ἡ, ὸν, rutilo, rubeo, Neut. absol.
Πυρακτῶ, ignem facio, ignes excito, Eurip.
Πυράγρα, Vas ad ignem terendum.

Πυρακάνθη, ἡ, pyracantha, planta de qua prætor Dioscor. meminit Nic. in Theriac.
Πυρακτῶ, comburo.
Πυρακτώμαι, μώμαι, liquesco igni, ignesco.
Πυράκτωσις, εως, ἡ, incendium.
Πυραλὶς, ίδος, ἡ, auis aduersa turturi, Aristot. li. 9. Anim. ca. 1. Gaz. ignariam vertit, Athen. li. 9.
Πυραυγὴς, ignitus, ignis speciem habens, vitrio colore & igneo præditus.
Πυρὰμη, ης, ἡ, talx messoria, Com. Arist. in Pac.
Πυραμὶς, ίδος, ἡ, ὁ, messis, messis tritici.
Πυραμίδες, αἱ, pyramides, moles Geometrica ratione constructæ in modum flammæ, vt à lato videlicet in acutum tendant. πυραμίδων κεφάλαιον, in Epigr.
Πύραμος, filius Cilicæ, dictus propter abundantiam tritici circa ipsum, Etym.
Πυραμοῦς, Athen. li. 4. placentæ genus ex tritico, melle admixto, quod proponebatur pro præmio iis qui totam noctem vigiles perpernarent, Comm. Arist. in Equit. & Poll.
Πυραμὶς, apis, ἡ μέλισσα.
Πυρανὸν, instrumentum prunis ardentibus ferendis, Poll. vulgò *chauffette*. πυρανὸν, Hesy. alibi πύρανον habet. ¶ Πυρανὸς, idem, Etym.
Πυραυγὴς, ignei splendoris.
Πυραυλικὸν, ὄργανον, illud vocat bombardas in Epist. Polit. quod fistulas referant, & ignem emittant.
Πυραυστὴς, pyrausta, vermiculus aranei speciei, infestans fauos apum, qui & κηρὸς dicitur, Aristot. lib. 8. Animal. cap. 27. sic Gaz. a. ¶ Est & paruum animal quod volans in lucernam, vt ignem attingat, aduritur. Meminit eius Ælian. Vide in Chil. Eras. Pyrausta gaudium.
Πυργηδὸν, instar turris, cateruatim, Iliad. μ.
Πυργίδιον, & Πυργομάχιον, κος, & Πυργοειδὲς, fum in arce, cotinco me intra muros.
Πυργώδης, excelsus, instar turris.
Πυργίον, ου, τὸ, pars triremis: ſicut & πυργίδιον.
Πυργίσκος, armarium, arca in turris similitudinem.
Πυργίτης, passerum genus, quod in turribus nidificat, Galen. li. 6. salubrium & Ægin. li. 1.
Πυργίδιον, ου, τὸ, turris munita, propugnaculum vel domus in modum turris ædificata, Suid.
Πυργομαχῶ, turrim oppugnare, Plutar.
Πύργος, ου, ὁ, turris: Et pyrgus Martial. fritillus Iuuenali: alueolus in quo agitamus ante iactum tesseræ. ¶ Πύργος, militaris ordo quadringentos viros continens, cohors, turma equestris.
Πύργος, ου, ὁ, stigna in naui cataphracta quæ turres sustinent, Poll. & Polyb.
Πυργοφορία, turrim gesto.
Πυργοφορικὸς, ἡ, ὸν, turrifer: epith. Rhæ. Synes.
Πυργόω, ῶσω, in altum tollo: vnde apud Aristoph. ἐς πόλεμον πυργόσας τάφρους. Dicitur etiam li. 1. Epigr. πυργώσατε τειχέας, turritus & ingens.

Πύργωμα, ατος, τό, turris. πύργος. Eurip. in Phœn.

Πύρδακες, vel πύρδικες, focus, fomenta, fasces.

Πύρεθρον, genus herbæ, Dioſc. li. 3. cap. 86. Hæc πυρέτιος dicitur à Nicand.

Πυρεῖον, ου, τό, focus, thuribulum, receptaculum igniũ. Exod. 27. Δυμιατήρια. Suid. acerra.

Πυρεκβόλιον, igniuomus, Alex. Aphr. in Probl.

Πυρετικὸν ἀναψυκτικόν. febrilis inæqualitas, Gal.

Πυρετία, ὁ, & Πυρετὸς, οῦ, ὁ, febris. ¶ Vnde πυρέτιον, febricula, Aphrod. li. 1. Probl.

Πυρέτω, febricito, febrio Gaz. febre conflictor. πυρέτω τὸν τοῦ πυρετοῦ, corripior hac febri, Galen. li. 11. ad Glauc. πυρέτοντες τεταρταῖοι, quartana febre laborantes, Philoſtr. in Heroicis.

Πυρετώδης, febres creans, febres contrahens.

Πυρετώδη, combarens, igne vaſtans, incendiarius Tacit. πυρπολητικὸς. Heſy. πυρφόρος, Æſchyl.

Πυρήδονα χρεία, ignitus vſus, Theophr.

Πυρίδιον πίων ὕλαν, ignem in materiam ſeu ſylvam immittens. Plut. in Epiſt.

Πυρὶς, focus, rogus.

Πυρίσκοι, ligna quæ colliſa ignem edunt, ſiue lapides idem facientes, ignaria.

Πυρίων ὀλιγ. ὁ, & πυρίωνος, ὁ, oliuarum oſſiculum. ἔστι τὸ πυρὶν ἐλαίας, Herodot. inſtar nuclei oliuæ ſanſarum, hoc eſt, nucleorum medulla. ¶ Πυρῆνες, nuclei omnes quib' in pomis exterior & ambiens eos caro ſuſtinetur, quales ſunt in ceraſis, pruniſ, oliuis, vuis, aliiſque ejuſmodi. κόκκοι vero acini. ¶ Apud Theophraſt. ſamen hiſtor. li. 3. ca. 12. τὸ μεσόπυρον πυρὴν, meſpili acinum trãſtulit Plinius lib. 15. cap. 12. ¶ Apud Hippoc. etiam de thuris granis & micis dicuntur πυρῆνες pro κόκκοι. ¶ Πυρῆνες vel πυρῆνια dicuntur, σφόδρα Gale. lib. 6. χυμῶν. Dicitur vero ὁ πυρὴν, & ὁ πυρὸς à Conſtant. γονιτικὸς li. 9. cap. 18. & 19. Apud Heſych non ſtrobili ſiue nucis pinæ nucleι, ſed αἱ πυξάριναι τοῦ ἐντὸς τοῦ ἐλάτου ὀστᾶ, oliuarum oſſicula. ¶ Πυρὼν, congeries, ſtructiue in acumen tendens, quam metam vocare poſſis, cuiuſmodi eſt fœni meta. ¶ Πυρῶνα μόλυβδος pro ſpecilli medici cuſpide ac ſummo frequenter, apud Galen.

Πυρπολοῦντες ἰσχάδας, ventilantes ignem ſolleis, Epigr.

Πυρπολώδης, q. nucleaceus, nucleoſus, nucleatus.

Πυρσοφόρος, ου, ὁ, frugifer. καρπόφορος.

Πυρὸν, ου, τό, balnei genus, ſolium. ¶ Item fotus, fomentum, Galen. ad Glauc. πυρὸν, fomenta caloris, effluxiones.

Πυρόεσσα, fomentum. Gaz. in Probl. Ariſtot.

Πυρόν, τοῦ, fœtus, ſiccum fomentum.

Πυρὸν πύρεσιον, τό, teſtudo illa vnde vapor ſiccus egreditur ad cicadum ſudorem, laconicum Celſ. aſſa Cicer. ſudatoria Senec. caldarium Vitruv. caldaria cella Plin. Ariſtot. Probl. Segm. 2. Διὰ τί ἐν τοῖς πυρεσίοις μᾶλλον ἱδρύουσι &c. cur magis ſudãt in Laconicis, vulgò vocamus va pelle.

Πυρόκαυστος, coloſtrum denſatum & decoctum. vide Comm. Ariſtoph. in Veſp.

Πυρόκαυτος, ὁ, latex, aut quicquid igne calefactum lineo inuolutum, aut aſſimilia metallóve incluſum, fomenti gratia admouetur.

Πυρόκαω, foueo, calens impono. πυρῷ ἔκαιε λιμένα, calida maris aqua fouere, Dioſcorid. lib. 4.

Πυρόεις, τὸ, animalia quædã igni viuẽtia, Suid.

Πυροειδέστερος, ὁ, in igne ſtridens.

Πυροειδὲς, ους, τὸ, igniculus.

Πυροειδὲς, ſiue Πυρόεσσα, coloſtrũ decoctum.

Πυρόεσσα, thuribulum Herodot. Odor, Eidem.

Πυρόεσσος, ὁ, ἡ, ignitus.

Πυροθλαστὸς, caſtactus, lib. 4. Apoll. & in Epigr.

Πυρὶ κυκώσεις, ου, ὁ, ambuſtus, igni aduſtus. πυρὶ κέκαυται ἕλκη, Dioſcorid. lib. 2. cap. 82. ambuſta igni.

Πυρὸν, ὁ, oſſiculum oliuæ dicitur & πυρὴν.

Πυροκαῆτος, ferrum igne elaboratum. Heſy.

Πυρολαμπὴς ἀστὴρ, in Epigr. lucidæ ſtellæ.

Πυρολαυτὸς, vel πυρολαυτὸν, vermiculus quidam in tenebris lucens, cicindela, noctiluca.

Πυρμαχῆσαι, ferueſcent in pugna, inuictus pugnando. ¶ Eſt item lapidis ſpecies, Ariſtot. de Metcorol.

Πυρνὰ, idẽ quod ξυλάκανθα & πυξάκανθα Dioſcor. alba ſpina Ouid. & ſpina Plin.

Πυρὸν, nucleus, oſſiculum intra oleam. ¶ Item lapillus ignitus, δρόμεα διαφανῆ, πυρὶ λιθώδη.

Πυρνοτενὴς, ὁ, ſecundus ſpinæ verticillus, ſiue ſpondylus, à cuſpidis ſpecie, Hippocrat. & Ἄτης vocat.

Πυρὸς, τριticeus, vt πύρινος. Poll.

Πυρινὸς, ἡ, ὁ, igneus, Theophr. li. 9. hiſt. plant.

Πυρινόσπορος, ὁ, ἡ, ſimilis nucleo, Ariſtot.

Πύρειον, igniarium, i. id quo ignis elicitur. πυρεῖον, Theophr. de hiſt. plant. li. 5. ca. 4.

Πυρίσκους, ei flans ignem, in Epigr.

Πυρίσπορα τόξα, de arcu & ſagittis amoris, Ibid.

Πυρισμάσχετος, ab igne reſonans. Heſych.

Πυρίσσεται, ἡ, δύμη, morſus igne ſatus. Epigr.

Πυρίσσω, ardeo.

Πυρίτης λίθος, vel πυρίτης. Suid. in fœm. pirites lapis, ex quo ignis excutitur. Dioſc. li. 5. c. 136.

Πυρίτης ἄρτος, panis triticeus.

Πυρίτης, ιδος, genus herbæ, quæ dicitur etiam πυρίθρεπτον. Nicand. in Alexiph.

Πυρῖτις, ιδος, ἡ, montana nardus, Galen.

Πυρίφοιτος, ignem fouens, in Epigr.

Πυρκαϊάσχατος πάτος, locus igni cõbuſtus, Macch. 3.

Πυρκαίνων, incendens, ferueſaciens, Dioſcorid. lib. 2. cap. 191.

Πυρκαϊὲς Æſchyl. ἐμπρήσους, comburens.

Πυρκαϊὰ, ᾶς, ἡ, πυρὰ, rogus, incendiũ. ἢ συμπλοκὴ conflagratio, flamma, φλὸξ, ignis, Poll.

Πυρίτιος, ὁ, panis, fruſtum panis: à πυρὸς, triticum.

Πυρκαϊὸς, ὁ, ἡ, maturus, q. comeſtibilis.

Πυρ Θ-

Πυρὸ Θ-ὸν, ὁ, τὸν ἄρτου πάντα κατάκαυμα, fruſtum panis ἀμμὸς, Odyſſ. ¶ Πυρὸς, idem, Etym.

Πυρόβολα, ων, τὰ, tormenta ad ignem iaculandum.

Πυρόβολος, ου, ὁ, telum ignitum.

Πυρόγλωσσος, triticeo genitus, in Epigr. ¶ Apud Auſon. Bacchi epith. igne genitus.

Πυρόδμης, ου, ὁ, focus, culina.

Πυρόεις, ιδις, igneus, Plat. de Leg.

Πυρόεις, ιεντος, ὁ, calidus, flãmeus, ignitus. ¶ Πυρόεις, Martis ſtella Cic. 2. de Nat. deor.

Πυρολαμπὴς, ὁ, cicindela, Ariſtot. Animal. lib. 5. cap. 19.

Πυρομάντης, ου, ὁ, qui ex igne diuinat.

Πυρομαντικὴ, ἡ, ex igne diuinatio, igniſpicium Plin.

Πυρόομαι, μ. ὑποτ. ωμαι, π. ωμην, igneſco, ignem patior.

Πυρόντα, rogus, æſtus,

Πυροπικρὸ Θ-ὸς, punctis coloris ignei diſtinctus.

Πυροπολεῖσθαι, igni vaſtari.

Πυροπωλεῖν, vendere triticum, Demoſth.

Πυροπώλης, triticivenditor, Ariſtoph.

Πυρόρραικτος, igne fractus. πυρόρραιστος, fruſtũ cami ni ignis vi reſciſſum. ¶ Pro inutili & rerũ ſuparũ conſumptore accipitur metaphoricè, apud Ariſtoph. in Achar.

Πυρὸς, οῦ, ὁ, triticum, frumentum. πυρῶν μέτρων τετρακοσιομύριοι, frumenti quadraginta millia medimnorum, Plutar. in Pericl.

Πυρὸς κεκαυμένος, aridus & humidus, Marcell. apud Dioſc. li. 1. ca. 93. Ψῆγμα πυρὸν χυνὸς, ramentum fuluum, in Epigr.

Πυρὸς ἄκανθος, dicitur ab aliquibus frutex, qui & χαμαιλέων alba, Dioſc. li. 4. ca. 268.

Πυρόσπερμα, ὁ, ſemen tritici.

Πυροσπόρος, ου, ὁ, frugifer. γῆς πυροσπόρου πεδίον, terræ tritici ferax ager, Plut. in Solone. ¶ Item Πυροφόρος, ſignifer, à nomine πῦρ.

Πυρόφλεκτος, ὁ, ἡ, flauus.

Πυρόω μ. ὥσω, π. ωσα, in Epigr. igne examino, candefacio.

Πυρπολήμασι, Heſych. vocat vaſtos & callidos.

Πύρπνοος, ignem ſpirans, pro πυρίπνοος, Eurip.

Πυρπολέω, μ. ήσω, π. ησα, incendo, igne depopulor, igne vaſto, Ariſtoph. πυρπολεῖ τὴν ἐμὴν πατρίδα; quis domum noſtram igni cremat?

Πυρπόλησις, εως, ὁ, populatio ignis, incendium.

Πυρρήγνυς, fractus, & diſſiliens igne.

Πυρρίας, flauus, rutilus, rufus, 1. Reg. 16. & 17. ibidem. πυρράκης, pro eodem legitur.

Πυρρίας, ου, ὁ, ſerpentis genus ab igneo colore. ¶ Et ſeruus apud Comicos, ob capillitii fuluorem. πυρρίαις, ἤτοι τῷ δούλῳ, Ariſtoph. Interpr.

Πυρρίζειν, rufum reddere.

Πυρρίχιος, ου, ὁ, Pyrrhicha, genus tripudii quod armati peragebant, Lucian. ἔφ. ἐγκώμ.

Πυρρίχισμα, ſaltatio, tripudio.

Πυρρίχιος, ου, ὁ, pyrrhichius pes, Interpr. Herm. Quint. li. 9. ca. 4 pariambus.

Πυρρίχιστὴς, armatus ſaltator, Plut. in Othone.

Πυρρίχος, fuluus, pro πυρρὸς, Doricè.

Πυρρόθριξ, ιχος, rufo capillitio. Ariſtot. in Rhet. l. 2. παντὸς δὲ οἰκείου πυρρότριχος.

Πυρρόκομος, fuluus comam.

Πυρρὸς, ὸν, ὁ, fulmus, facie ſeu oculis igneis, rutilus, ruſus, Ariſtoph.

Πυρρότης, ὁ, ruſitas Gaz. li. 5. ca. 5. de gen. Anim.

Πυρρόφλοξ, οος, ὁ, flauus ernes, Eurip.

Πυρρούλας, ὁ, nomen auis, rubicilla Gaz.

Πυρρίχη, ᾶς, ἡ, ουες Pyrrhicæ, Ariſto 3. Ani.

Πυρσὰ, ignes, facet, Eurip. Vide in Πυρσός.

Πυρσαύγασμα, μ. ὑποτ. ωμαι, illuſtror, cluceo.

Πυρσεύω, igne ſubiato do è ſpecula ſignum, φανουσίου, facem præfero, præluceo, Ariſtot. de mund. ¶ Πυρσεῖν, idem. ¶ Πυρσεῖα, illud ſignũ.

Πυρσοκομοσολλίστιος, ου, capite flauo, flaua cæſarie.

Πυρσολεύφαι, οἱ, decorticati ab igne, adufti.

Πυρσὸς, ὁ, ὁ, flamma, ignis, facula, fax, ignis editus ignis accenſus. ¶ Et feſtum quoddam anniuerſarium Argiuis, Plutar. in Camill. ¶ Inuenitur etiam πυρσὸς pro πυρὶς, Euripid. in Hecuba.

Πυρσοτὸ Θ-λίθος, ignarius lapis, in Epigr.

Πυρσοφόρητος, ὁ, vas capax, in quo ligna ſuccenſa imponebantur, vas ad prunas ferendas, Heſych.

Πυροφορεῖ, ignem affert, Philoſt. in Heroic.

Πυροφόρος, ου, ὁ, ἡ, ignifer, Schol. Eurip. in Phœniſ.

Πυρόω, ὁ, ὁ, ἡ, ignitus, ardens. πυρόῦντι καὶ τῷ χυνοῦντι, qui vrentis eſt guſtus, Dioſc. l. 2.

Πυρωδὴς, qui ignem ſenſit, candens.

Πυρώδης, apud Nonn. i. πυρόεις.

Πυρωπὸς, οῦ, ὁ, pyrepus gemma, carbunculus.

Πύρωσις, εως, ὁ, incendium, vſtio, concoctio, Theophr. hiſt. lib. 6. ca. 7.

Πυρώτης, ὁ, ὁ, li. 2. Eſdræ: vbi Latinè aurifex.

Πυρωτικὸς, ὁ, ὁ, habens naturã feruidam, fernorem excitans, adurens, ardens, calore fouens.

Πῦς, quò. vide Ammon.

Πύσμα, ατος, τὸ, interrogatio, quæſitum Aquillæ.

Πυσματικὸς, perunctatorius, ſciſcitatiuus.

Πύστις, εως, ἡ, interrogatio, auditus, fama, Thuc.

Πυτίζω, μ. ίσω, π. ισα, ſputo irroro, ſpuo: à πῦον. Χίονα πυτίζει ἀλλοίαν, Ariſtot. ¶ Πύτισμα, ατος, τὸ, irroratio ſputo facta.

Πυτίνη, ης, ἡ, vas vinarium.

Πυτινοπλύτας, ου, ὁ, qui vitilibus dolia religat, quem viẽtorem Latinè dici contendit Bud.

Πυόδης, purulentus.

Πυόδη, ad ſuppurationem vſque perducens.

Πύωσις, εως, ἡ, ſuppuratio: puris collectio eſt quæ cum inflammatione circa nigram oculi partem ad iridem vngui humano ſimilis eſt, Æginetæ & Galen.

Π Ω

Πὰ, Doricè, pro πῶς, vbi, vnde, dum. ὁ δ' οὐ πω, i. nihil dum, Ariſtoph. Plut. ὧν ἔστ' οὐ πω τὰ φῶτ' ἐν τούτῳ, nondum res in eo ſunt.

Πᾶ, poſtideo.

Πώγων, ωνος, ὁ, ἡ, barba, villus modo barbæ dependens. ¶ Πώγωνες quoque apud poetas cu-

spides seu spicula significant, quæ Homero γλωχῖνες vocantur. Apud Galen. lib. 1. περὶ τῶν ἁπλῶν κεφαλαίων dicitur quod Plin. hispidū calicē & echinatū castaneæ appellauit.

Πωγωνίας, ου, stella quæ deorsum comam præfert, νεφελώδης sursum, & ξιφοφόρος eu ab imo assurgit, Theon in Aratum.

Πωγωνίας, ου, ὁ, & Πωγωνιάτης, ου, ὁ, & Πωγωνίτης, barbatus, Iouis epith. Suid.

Πώγων, ωνος, ὁ, idem, virilis.

Πωγωνοτροφία, barbam alo, barbam nutrio, Plutar. in Apophth.

Πωγωνοτροφία, ας, ἡ, gestatio barbæ.

Πωϊκή, ἡ, pecora, greges, à recto πῶυ, Homer.

Πωλεία, equorum disciplina atque institutio, Xenoph. in Hipparch. ¶ Πωλεία, armentum Vlpian.

Πωλεύεσθαι, μὲ ὑπομιμνήσκει, μεμφομένου, versor, eo, me cūsero, Depon. Ilia. ἀτὰρ ἐπὶ ἀγορὴν πωλέεσκεν.

Πωλήσιμος, venalis.

Πώλησις, cura & industria equas admissurióſq; alendi, & admissuræ faciendæ, Xenoph.

Πωλητικός, i. πωλικός.

Πωλίδιον, μ. δίου, ου, ἀνδρικόν, equuleus pullóſve domo, vel domandos loco, Xen. in Hipparch.

Πωλίζομαι, ἰσόμενος, ωνίζω, vendo, venale habeo, venale propono, Accuſ. πωλοῦντες τὰ δημόσια, Plut. in Publ. res publicas vendentes. ¶ Πωλῶ σοι ἐγὼ, tibi vendo, Xen. ¶ Πωλεῖν, exponere se, & de sui copiā facere. αἱ ἑταῖραι παραμένουσι πωλοῦσαι, meretrices palā in sibi quæstum inducunt, Plut. in Solon.

Πωλή, venditio, ωνή, Hyperid.

Πώλημα, ατος, τὸ, res venalis.

Πώλησις, εως, ἡ, venditio, ὠνὴ πωλή, auctio. ¶ Item equorum domatio.

Πωλητήριον, ου, τὸ, forum venalium: lapis vnde quondam mancipia vendebantur. ¶ Et locus in quo considebāt qui ex πωλητῆ senatu erāt.

Πωλητής, οῦ, ὁ, venditor, ὁ πωλῶν. ¶ Et magistratus Athenis decem numero, qui omnīū rerum venalium curam gerebant.

Πωλικός, instrumentum quoddam æreum.

Πωλικός, ἡ, ὁ, equestris, equinus, ἱππικός, ἐς τὸν πωλικὸν ζῆτον, equi in morem, Lucian.

Πῶλιον, ου τὸ, pullum i. quod equa emittit ante quàm emittat pullum, Aristot. li. 8. Anim.

Πῶλιον, paruulus pullus, equulus, Aristoph.

Πωλοδαμνίων, μ. ἰσόμενος, ωνίζω, domo equos, Soph. pro educo. ¶ Πωλοδαμνίων, ου, ὁ, equorū domitor, Xen. in Oecon. Dicitur & Πωλοδαμαστὴς, Suid. γυμναστής.

Πῶλος, ου, ὁ, ἡ, pullus equinus, equuleus, Soph. ὡς πῶλον γυμνάζειν. ¶ Dicitur etiam de pullo asini, Matt. 21. ¶ De elephantis, Aristot. lib. 9. Anim. c. 1. id est vitulus. Gaz. tamē pullū exponit. ¶ Pro puella, Eurip.

Πωλοτρόφος, ὁ, ἡ, in Epigr. equos alens.

Πώλυψ, υπος, polypus, i. caruncula mucosis naribus innascens cāsque obturans. ¶ Πώλυψ, & etiam polypus piscis, Athen. li. 8.

Πῶμα, ατος, τὸ, operculum. πώματα πυρῶν, Gal. en. li. Simplic. i. testæ siue opercula purpurarum piscium. Sic πῶμα φαρύγγων, Homer. in Iliad. ¶ Πῶμα etiam dicitur de palma Ægyptia, Dioſc. li. 1. c. 149. ¶ Πῶμα, potus, seu poculum, in Epigr.

Πωμάζω, μω, & Πωμόω, ῶ, obturo, operculo, Colum appono operculum, Aristot. in Probl.

Πώμαλα, Atticè, pro ὠνάμην, haud quaquam, nullatenus, minimè, Demosth.

Πωμοκόχλαξ, species cochleæ terrestris, Dioſc. li. 2.

Πωμοσίτιον, pomerium, Plutar. in Romul.

Πῶμα, μ. ὁ, ατος, τὸ, ακος, bibo.

Πώπωτε, vnquam, ποτέ, aliquādo, Plut. de Rep. λαθόντες πως, Pisid. ¶ Et lugeo, πενθῶ. Hesych.

Πωρίζω, durum facio, solido, ferrumino, πωρῶ, λιθοῦμαι, Pisid. ¶ Et lugeo, πενθῶ. Hesych.

Πωρικός, ὁ, ἡ, miseria, luctus, πένθος, Hesych.

Πωρεκὸς, callosus, asper.

Πῶρος, ου, ὁ, luctus, ου, ὁ, vide Comm. Aristoph. in Plut. ¶ Πῶρος, calculosa concretio, durities tophi instar, præsertim in articulis: calculus, Aristot. li. 4. Anim. Gaza vertit porum. πῶροι πυλυκῶν, durities lapidosa in podagris, Gazæ apud Alex. Aphrod.

Πωρόω, callescere, obcallescere, obdurescere, in ossibus πωρόω, i. cōferuere & consolidari Cels. Translatè dixit Paulus ad Rom. 11. οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν, reliqui verò callum obduxerunt, siue obcalluerunt.

Πωρόω, obduro, in modum tophi concalleſcere facio, Ioan. 12. πεπώρωκε αὐτῶν τὴν καρδίαν, callum obduxit cordi eorum, i. indurauit.

Πωρωτικὸς, ὁ, ἡ, callosus tumor ex apostemate circa serotum, Poll.

Πώρωσις, εως, ἡ, callosus tumor, ὁ πώρωτικός.

Πώρωσις, εως, ἡ, ὑπὸ ἕξεως σύμφασις ἐν τοῖς ἀνθρώποις, callus. Vnde pro cordis duritia translatè dixit Marcus Euang. 3. σκληροκαρδίαν αὐτῶν, ἐφίησι τὸν ἀπόστολον τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, condoleſcens quòd callum obduxiſſet, siue occalluiſſet cor eorum. ¶ Dicitur etiam Πάρωσις, Aphyr.

Πῶς, quomodo, quī, qua ratione. πῶς ἂν δὲ ἀποστείλαιμι αὐτὸν ἄμοιρον; quidni imbelles aliquos turi? Herodot. πῶς οὐκ ἀδικεῖς; ἐξὸν ἐμὲ σῶσαι, nónne tu improbus es? ¶ Πῶς interdum significat quodammodo, aliquo modo, fortasse, & quasi admirabilis profertur, Aristoph. ἐγὼ δ' οὐκ ἐῶ σε πῶς ἀεὶ, at ego mare hoc ingenio prædicum. ¶ Πῶς etiam inclinatur, Gaz. li. 4. & significat quodammodo, aliquo modo, forsan, vtcunque latitās, Thucyd. ¶ Πῶς μὲν, & πῶς δὲ, etiam pro πῇ μὲν & πῇ δὲ ponitur, partim quidem, & partim autem, Themist. in 3. de Anima.

Πωτᾶσθαι, μ. ἰσόμενος, ῶμαι, volo, as, Depon.

Πωτητὸς, volatu raptus, i. Epigr.

Πωτὸς, ὁ, ἡ, pecus, grex ouium, Odyſſ. ¶ Πώτης, ητος, ὁ, mergi genus.

P A, vtique. Syllabica est adiectio metri causa, & enclitica. Odyſſ. ὀπτῆρες μὲν ἔπειτα ἅμα, &c. ¶ P'a ponitur aliquādo cum μὲν, Iliad. β, ἄλλοι μὲν ἅμα νύκτα, &c. ¶ P'a cum γε, Iliad. ὃς ἢ δὴ ἅμα καὶ πεφιδήσεται. ¶ P'a cum accentu etiam interdum ponitur, Ilia. ἀτὰρ ἅμα, dixit quidem.

P'abtha, genus radicis, Dioſc. li. 3. ca. 3.

P'aβδίον, vltrò citróque, sursum ac deorsum obambulo, strepitum excito, complodo.

P'aβδία, ας, ἡ, verberatio quæ fit virga.

P'aβδόω, μ. δίσω, verbero, Aristot. 9. Anim.

P'aβδία, virgulæ, radioli oris piscium, Aristot. li. 9. Anim. ¶ P'aβδίζω, μ. ίσω, ω, ας, Virgæ cædo, executio, deeutio perticis, Theoph. de caus. plant. li. 1. ca. 23.

P'aβδίον, virgula, ramulus, scapus.

P'aβδωτὸς, ὁ, ἡ, virgatus, virgæ similis.

P'aβδωτὴ, ἡ, futuræ in caluaria.

P'aβδοφόρος, ου, ὁ, defignator, lictor, ministēr qui facit cedere, i. locum præbere. ¶ Ἰτὲ βραβευτὴς, qui victori præmium dabat, Hesych.

P'aβδος, ου, ἡ, virga, fasces ac secures. πρὸ ἑβδόμης ἡμέρας, summittere fasces, Plut. in Publ. ἑβδόμῃ λικτῶρας, ramos tenues, Dioſc. li. 2. ca. 190. ¶ P'aβδος, virga viſco imbuta ad aues capiendas, Aristoph. Interpr. ¶ P'aβδος, venæ terræ, in metallis venas, Theophr. li. 4. ca. 11. de Caus. plant. ¶ Item virgulæ obeli, qui Homeri versibus asceribebantur. ¶ Rami quoque palmæ peculiariter ῥάβδοι vocantur.

P'aβδουχέω, μ. ἰσόμενος, ῶ, ἡ, lictor, vir cum fascibus deductor, Plut. in Num.

P'aβδοῦχος, ου, ὁ, & P'aβδηφόρος, ου, ὁ, ἡ, lictor, viator Plaut. expontur ab Erasm. Act. 16. vizgator pro moderatore & arbitro disputationis, designatore instructóreque certaminis, id est, agonotheta.

P'aβδωτὸς, ὁ, ἡ, in toreumatibus & columnis cælatura virgata atque canaliculata: striatura Vitruv. lib. 4. ca. 3. vulgò canelure. ¶ Ioseph. de Antiquit. de toreumate poculorum loquens, ῥαβδώσεις ποιῶν, striatus, virgatus, Aristot.

P'aβδωτὸς, ὁ, ἡ, vigorus, impetus, ῥώμη. ¶ Item P'aβα ου τὸ, acinum vuæ, Dioſc. li. 4. c. 72.

P'aγαδίας, ου, ὁ, echinus.

P'αγὰς, άδος, ἡ, fissura, rima, scissura, ruptura, fractura. Dioſc. li. c. 95. ῥαγὰς ἢ καὶ ὀλκάδων, rimæ sedis & condylomatis.

P'αγδαῖος, α, ον, impetuosus, vehemēs, instar torrentis, validus, asper, horrendus, Suid.

P'αγὶς, ῖτος, ὁ, ruptus, fractus. P'αγέντα, rupta.

P'άγος βότρυος, acini vuæ.

P'αγὶς, tinctor, Etymol.

P'αγίζω, μ. ίσω, σ. ιῶ, vuas comedo vel colligo, i. P'αγολογέω, Theocr. Idyll. i.

P'αγκὶ μήλων, pedicelli acinorum, Theophr. l. 3.

P'άγιον, ου, τὸ, paruus acinus.

P'αγεοδὴς χιτὼν, vuea oculi tunica, quòd racemo sit similis expresso succo.

P'αγολόγος ἰχθὺς, q. vulgus echinus, in Epigr.

P'αγέω, scindo, Etym.

P'αγωδὴς, acinosus, racematus.

P'αδιλὸς, ὴ, ὸν, tener, mollis, dissolutus, τρυφερός.

P'αδάμανθος, ου, ὁ, Rhadamanthus, in Epigr.

P'ἀδαμαῖος, ου, ὁ, furculus, ramus, Suid.

P'αδιουργία, quatio, moueo.

P'αδιούργησι, hortulani, qui oleribus dant operam ab ἄρδην, quod rutari notat.

P'αδία, calceamenta quædam, sandalia, quòd in induendis iis parum laboretur, dicta.

P'αδιουργέω, Hyperid. facilior, prōptior, Æschy.

P'αδιούργως, facilius, Aristot.

P'αδάνακα, oleum apud Persas, Herodot. 6.

P'αδινὸς, ὴ, tenuis, gracilis, imberillis, debilis, imporens, delicatus, mollis, Hesiod. πόδες ῥαδινοὶ ἀναίσιμοι ἀίξειν, herba sub pedibus Veneris mollibus crescebat. ¶ Item celer, Anacr. ῥαδιναὶ πόδοιτε, pernices equos. ¶ Stesichorus, ῥαδιναὶ ἀνεμοῦσαι, stridula iacula vocat. ¶ Ibycus, ῥαδιναὶ κίονες, excelsas & immanes columnas dixit. ¶ Nican. in Theriac. Καὶ ῥαδινὸν ὑπ' ἴβηρι, ἀίξειν μελίδι ῥίζαν. Interp. ῥαδιναὶ μελίδες, i. ramosus. ¶ Æschyl in Promoth. ἀπ' ἄκρας ῥαδινῶν, λειβόμενα βλεφάρων ab oculis mobilibus.

P'άδιξ, ιγος, ὁ, ramus, κλάδος, Nican. in Theriac.

P'ᾴδιος, α, ον, facilis, expeditus. ὑπνου γε ῥᾴδιον ἐστι ἀνθρώπῳ, non admodum facile est inuentu.

P'αδιουργέως, & P'αδιουργέμ. ίσως, facilè & sine negotio quid facio, Xenoph. ¶ Item supino otio cesso, remissus sum, Eidem de Polit. Laced. ¶ Inde sumptum est pro mala fide in re quacunque versari.

P'αδιούργημα, ατος, τὸ, & P'αδιουργία, ας, ἡ, astutia, fallacia, malitia, propensio ad quoduis facinus. Vnde Plut. hoc vocabulo testamenti suppositionem vocat. ¶ Item mollities, incuria, otium, facilitas viuendi, desidia, Xenoph.

P'αδιουργὸς, Plutar. quem Cic. testamentariū vocat, i. adulteratorem testamenti.

P'αδίως, facilè, leuiter, temerè, ex facili, ἀπονῶς. Plut. Polit. i. ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, Cice. de Senect. tolerabilem senectutem videri.

P'άζω, μ. ἄξω, σ. ιῶ, ἡ, ῥίζω τὸ ἀλφιτῶν, latro: Apud Suid. ῥαζῶ ἢ ῥιζῶ. ¶ Item aspergo, farina.

Universidad de Deusto
Biblioteca

P'ἀδιαχορ-ος,ὁ,ἡ, strepitus,tumultus,propriè remi aquam ferientis sonitus,& fragor e fluctibus in scopulos altiùs excitatus, Nicand. Interpr.

P'ἀδιαφυσ-ω, τὸ P'ἀδιαφυσίζω, inspergo, irroro, humecto.

P'ἀδιάφυσις, quies,otium,negligentia.

P'ἀδιάφυξ,γγος,ὁ,gutta,Hesiod.in Theog.ῥαδιάμυχλες ἀπόπαιον ἐτ' ἀῤῥῳγα πίπτουσαν.¶Item pulvis ex equitum,τετραόρων,& κονιορτος,lib.2. Epigr.

P'ἀδιαφύζω τὸ P'ῥαίνω,roro,aspergo,humecto.

P'ἀδιαπατέω,concalco & luta manu nares ferio, vel pedibus in podicem insultando complodo sonitumque edo, Aristoph.in Equit.

P'ἀδιάπτωσις,percutio.¶Item aspergo,ῥαίνω.

P'ἀδυμία,-ας,ἡ,pigritia,socordia, ignauia, inertia,securitas,mollities animi, ῥᾳθυμία ἐκ τοῦ ἀργὸς ἢ τρυφῆς,Plut.de Leg. ¶Pro quiete frequens apud Hippocr. lib.de insomniis.

P'ἀδυμίζω,propulso,socordiam,ad vigilantiam excito.¶Item subleuo,leuo,recreo.

P'ἀδυμος,ου,ὁ,quietus,segnis,supinus.

P'ἀδυμόφρων,segnus,indulgentius,mollius.

P'ἀδυνω,segniter,supinè,otiosè,ἀδυμως ἀκούειν,patienter ferre, Plut.de Leg. Aristot.7. Polit.ῥᾳθυμοτέρως διάγειν, segnius viuere.

P'αἰα,facilitas,sanitas.

P'αἰβόλος,ὁ,ἡ,ὁ,ἡ,incurua,κεκαμπύλος,Hipp.

P'αἰβός,ὼ,ὸν, obliquus, flexus, peruersus,qui pedibus est incuruis & in se contractis.

P'αἰκασμαλλη,loripes,flexa habes crura,in Epig.

P'αἰόλια,τα,sandalia,calceamenta muliebria.

P'αἰόλος, vel P'αἰόλις,vehiculum,rheda.

P'αἰζωμι,αἰσω,π. ἠϊξα, ex morbo refocillor, i. melius habeo,ex morbo recreor.

P'αἰκία,ας,ἡ,flagellum,ῥάβδος.

P'αἰολος,ου,ὁ, Græcus,additione G literæ apud Latinos.¶P'αἰολίζειν τὸ γλυκέως,Etym.

P'αἴρω,μ.ἀνῶ,π.ᾶκα,κε,roro,aspergo, inspergo,respergo,rigo,humecto,Aristoph.

P'αἰσιον,perdere, destruere,ἀ ῥαίνω.

P'αἰσιμη,ης, ἡ ἀξίνη σφυρά, malleus : inferius ῥαῖστρον.

P'αἰσιος,fabrilis,& quasi vastatiuus, q. corruptiuus,Apoll.lt.γ.

P'αἰσιος,corruptus.

P'αἰσχιστος,purus tum,castè viuo.

P'αἴω,perdo,vasto,destruo,corrumpo,Accusat. ¶Et P'ἀΐσκω,perdor,pereo,ἀπόλλυμαι, in Odyss.¶Ναῦς ῥαιδίως ἀπώλεσα,Arg.2. nauis euersa & perdita.

P'ακαλύζω,vestimenta deficco.

P'ἄκαλος,durus.

P'ακατάκλαστος,detrita veste amictus.

P'ακιδες,αἱ,rami,frutices,ἐκφύματα.

P'ἄκκειρα,τὰ,vestis vilis,detrita ac pertusa,Chrysost.γυναῖκες πλουσίαι ῥάκεα φοροῦσιν.

P'ακκεβίζαπαιδάκις,ὁ,Euripidesab Arist. cognominatur,quòd aliorum poetarum dicta, eam plumis alienis sese ornauerit: vel quòd fœtè pannosos reges in scenam produxerit.

P'ακκοδυτὴν,pannis obsitum esse, Chrysost.in Epist.ad Rom.6.¶P'ακκόδυτος γυνὴ,obsoleta & pannosa vestis, Eurip.in Rheso.

P'ακκίσκος,pannosa & vilis,in Epigr.

P'ἄκκος,ου,ὁ, pannus vilis,vestis pannosa & lacera Aristoph.in Plut.καὶ ὃ μὲν ἐμὸς ῥάκος ἦν ῥάκος, pro vestimento habere vestem attritam.¶P'ακος,panniculum,& linteolum exili significat,Gal.¶Transfertur in hominem exilem, Lucian.in Tim.à veste detrita reiectáque sumpto comitio.¶Capitur etiam pro cicatrice seu ruga & lacinia faciei, Aristoph. in Plut.

P'ακτίσαι,lacero,in modũ detriti panniculi rumpor,Plutar.in Sympos.

P'ακτηρια,τὰ,tympana.¶Item saltatio.

P'ἄκυος,vallum,torrens,petra,collis.

P'ακυτρις,virga,baculus.

P'ακώδης,fractus,ῥᾳγαλέος,διῤῥῳγὼς,attritus, ῥακώδης οὐρὰ,in Epigr.

P'ἀκωμη,idem quod ῥάκωσις, vestis vilis & lacera, & commissuris cõserta,Aristop.in Achar.

P'ἄκωστος,Æginet. ῥάκωσις ὀγδόη, laxata ferocia cutis.

P'ἀκωμα,τος,τὸ,sutura,ῥαφὴ,δεσμὸς τῶν ῥακέων.¶Filicium,filum,& fibula siue tænia quæ per nulos excurrit, vestísque scissuras inter se cõmittit,Ioseph.de Antiquit.

P'ἀμνος,ὁ,ἡ,rhamnus,spinosus frutex, Theophrast.lib.hist.plant.ca.3.& ca.17.

P'ἀμνησία,ας,ἡ,Fortuna seu Nemesis.

P'ἀμφη,gladius,culter.

P'ἀμφίεσιδος,ὁ,genus nauigii.

P'ἀμφιρυσ-ος,ὁ,ἡ,ὸν,rostrum auium propriè, Lat.

P'ἀμφιθ-ης,ὁ,ἡ,curuus,obliquus,βλαισός.

P'ἀνδὶς,ίδος,ἡ,stilla,gutta,aqua pluuiæ,aspergo.¶Pro sanguine,Gaz.in Probl. Aristot.

P'ἀνθηρὸς,locus in oculis vnde lachrymæ fluunt,πηγὴ,Poll.

P'ἀνθίζω,ῶ,rigari,aspergi,mundari,Nazianz.

P'ἀνθίλεγμα,τος,τὸ,ἀνθρ.aspergo,Actius.

P'ἀντισμα,& P'ἀντισμὸς,ὁ,aspersio,Cic.aspersus Plin.lustratio,aspergo,τ.Pet.1.

P'ἀντὸς,aspersus,variegatus.

P'ἀξυγόνιος,ὁ,ἡ,acinus vuæ,& granum ἐκ τῆς σταφυλῆς,in acino vuæ passæ,Dioscor.lib.5.cap.94.

P'ἄξυλος,facilius,ἀῤῥᾳδέστερος,melius.

P'ἀοίνως,idem quod ῥᾳθύμως,t.Basilii,Suid.

P'ἀπαυστυλάζω,ὁ,stipulam inflans.

P'ἀπαυστυλὸς,ὁ,stipula.

P'ἀπαυστυλάζων,ὁ,qui stipulam inflat.

P'ἀπίζω,μ.ίσω,π.ισα, propriè fustis aut virgæ aut etiam crepidæ percutio,Matth.5.6. ἐβάπισαν,alii vero bacillis eum excedentem. Hinc capitur pro alapis percutio,colaphos incutio, ῥάπισμα ἐν τῇ σιαγόνι impingo alapam in maxillam tuam,Matt.5.

P'ἀπὶς,ίδος,ἡ,virga,crepida,fibula,ῥάβδος,ἡ ῥάπισμα.

P'ἄπυρα,ατος,τὸ,alapa,Phry.negat esse in vsu. Ioann.18.22.ictus bacillo factus.

P'ἀπύτης,ου,ὁ,sutor.

P'ἀπὸς,ὁ,ἡ,lacer,fractus,futilis. ¶P'ἀπὰ,τὰ, cenones,puluini,Xenoph.4.Hellen.

P'ἀπτω,ἀψω,π.ᾶψα, suo,consuo, sarcio, consarcino,dolose ago,i.machinor, Nentr.Accusi. ¶Dicitur & ἁπτέομαι, pro eodem,Aristoph.ap.

P'ἀρεμάδης,Ceres à Raro Triptolemi auo.

P'ἄρειος,puer,infans,Erym.

P'ἀρδω,ὁ,rolusfus,¶Item venter. ¶Item pro puero ponitur. ¶Est & nomen loci proprii, Etymol.

P'ἄρμα,ατος,aspergo,perfusio,Athen.

P'ἀρουτ-ω,aspergite,rigate,ἀ ῥαίνω,irrigo.Homer.Odyss.ι, vi sterno & euicio,Eustath.

P'ἀσσω,τὸ ἀσσάτω,pulso,tundo,ἀπτω.

P'ἄσσα,facillimè,ῥᾴστα πολλοῖς, Demosth.

P'ἀσσω,ζω,vel P'ἀσσάω,laboro, impello, turbo, ἄσσω,pro βιάζομαι,& βιάζεται, Eurip.Schol.melius.

P'ἄσσιστος,ὁ,facillimus.

P'ἀσσυρίσμος,& P'ἀσσυρισμὸς,μεῖζον τοῦ ἀσυρμοῦ,& ἐλευθερία ἀργὸν,otium,otio languco, Xenoph.

P'ἀστάθμητος,idem quod ἀστάθμητος,Suid.

P'ἀστάτησις,facilitas,Plat.Epist.7. ἐπιμηκύνειν ἐπὶ τὰς πορείας, itineris leuandi causa.¶Item rerum secundarũ prosperus appellat,statum rebus secundis floren tem,in quam nulla clades, aut alia rerum difficultas incurrit nullúmque infortunii.¶Item recreatio,relaxatio, remissio, laxamentum,respiratio,respirandi spatium, quies & otium,desidia,segnities, ἀναπαύεται ἐκ πολλῶν πόνων ἡ ἀστασία,laborum laborifique remissionem ex malis,desiderantibus,Plutarc. in Camill.

P'ἀστεμφὲς,poculum,cratera ῥᾴζω,i irrigo.

P'ἀστεμφὴς,πὸν,portæ haumenta,Plutar.

P'ἀστὴρ,ῆρος,ὁ,Rhaphanitum oleum,Dioscor.

P'ἀστὴς,radix siue rhaphanus,Hom ῥαπυς.

P'ἀστὶς,ὶδος,ἡ, in modũ rhaphani. Ægin.li.5 c 89.

P'ἀστὸς,ὁ,ἡ,ὸν,podicè traiicio radice,i.rhaphano,quæ pœna erat eorum qui in adulterio essent deprehensi,Aristoph.in Thesmo.

P'ἀστυς,ὑος,ὁ,ἡ,radix,Rhaphanus. ¶Dicitur etiam Pallad.in Augusto cap.5. Radiculam Gaz. transfert in Probl. Aristot. Segm. 9. Quæst.

P'ἀσφαδ-ω,ὁ,rhaphanus,liroptia communi,Attice vero ῥάφανος,ἐστὶ κράμβη βραστική.¶P'ἀσφάδιξ vertitur à Gaz.lib.1.Probl.Aristot.li.7.de nat Anim.

P'ἀσφαδὶς,ίδος,radix modo rhaphani cõstans, Theophrast.in hist.plant.

P'ἀσφαδὶς,ίδος,sutura,ῥαφὴ τῶν ῥακέων,Galen.

P'ἀσφαλτος,ὁ,ἡ,ὸν,sutura.¶Interdum & pro consilio capitur,vnde ἀσφαλίζομαι.

P'ῥαπτὴς,ὁ,sutor,in Epigr.

P'ῥαπτὸς,acu textus, Exod.36.

P'ῥάφιον,fibula,apud Hippoc.

P'ῥαφὶς,ίδος,ὁ,ἡ,acus,acicula,fibula,virga,calceamentum,olus agreste lapsanæ simile. ¶Item piscis acus,Athen.

P'ῥαφὶς,Athen rapa vel rapum.

P'ῥαχίδδω,q.spinatim,ὀδὰξ τοὺς βάχεας.

P'ῥαχὶς,locus syluosus& sublimis,à ventorũ flatu dictus,βαχία γὰρ λέγουσι,Hesych.

P'ῥαχιτίζω, ῥαχίζω,ῥαχιτίσω,Poll.discindo.

P'ῥάχος,ους,τὸ,medullulum spinæ,Poll.

P'ῥαχὼ,διαπαίσω,ἀπορῥήξω,Hesych.rumpuras,dumbo. ¶P'ῥαχαί,in vite dicuntur flagella vel potius brachia quæ duramenta & duramina vocant Colum. & Plin. Theophr. lib.3.de Caus.plant.ca.9.

P'ῥαχὴ,ἡ,ἡ,spina.¶Item locus editus cum tesiflexu,situs quod vnda verberat: reciprocatio fluctuum siue aquarum æstus,vadosum æstuarium,litoris falcbræ: terra metallis abundans: locus arboribus consitus, Etym.

P'ῥαχίζω,ἰσω,π.ισα, discisco,dimido per spinã, Sophocl.in Aiace.¶P'ῥαχίζειν,ἀκαζεύεσθαι,ferocio,gl.orior,Suid. ¶Est & Hesych mẽtior, Accusi.

P'ῥάχις,ιος,ἡ,spina dorsi,de dorso foliũ, Dioscli. 2.cap.217.¶Pro dorso terræ in Epig.pri bre ui. ¶P'ῥάχις etiam dicitur pars laxa à qua in polypode ordo acetabulorum inchoatur, Aristot.lib.4.Anim. ¶Transfertur aliquando, vt ῥάχις τῆς ὕβρεως,Herodot.& in Epigr.dorsum montis.

P'ῥαψῳδὸς,ὁ,ἡ,ὸν,vanus,mendax.

P'ῥαψῳδ-ω,idem.¶Apud Sophoc. Interpres ἀγνοεῖ,(sic enim scriptum) ἐγὼ μαίνομαι ἐκνεφοῦσι πνοαῖς,perditissimos nebulones vocat.

P'ῥαχίας ὠμοπλάτης,spinæ dorsi medulla,Galen.

P'ῥάχος,palus spinosus,& vitis,Etym.

P'ῥαψῳδία,ας,ἡ,versus contexto seu cõcinno,poemata decanto,versuum cõtones recito,Lucian.de luctu.¶Item ῥαψῳδίστι,ctari,nugas agere.¶Pro differere,Demosth.

P'ῥαψῳδήμα,ατος,τὸ, mendacium,nugæ, ἀδύναμα,Suid.

P'ῥαψῳδία,ας,ἡ,q.contextura carminum,& concinnatio,πλοκὴ,ἡ,cento,Lucian.

P'ῥαψῳδὸς,ὁ,ἡ, recitator carminis seu versuum, qui aliena carmina in publicis conuentibus accinere solebat: quòd cantiones quasi suerent concinnatione multa, Lucian.

P'ῥᾴων,ων-ον,ὁ,ἡ,facilior. ῥᾴων ἐγένετο, conualuit.

P E

P'ῥα,facilè,ῥᾳδίως,ἀκόπως,πηχέως,facilius.

P'ῥεα,ὁ,Rhea,filia Oceani & Tethyos, Hesiod. in Theogon.

P'ῥεθὸς fullo,tinctor.

P'ῥεκω,Atticè pro ῥέζω,sterno.¶Pro fremo,de equis, Eurip.Neut.absol.

P'ῥεμμα,tinctura. P'ῥεος,idem, Etym.

Ῥίγγω, μ. ἴγξω, π. ἔγχα, ἴῤῥιγκα, sterto, ronchisso Plaut. Aristophan. Neb. οἱ δ' ἐκάτερθε ῥίγκουσιν. Vnde Ῥίγξις, Ῥίγγος apud Hippocr. quasi stertor, siue ronchus Martiali.

Ῥιγχάστης, ὁ, ἡ, qui multum sterit.

Ῥίδιον, ου, τὸ, theda, currus.

Ῥιδόω, ῶ, facio, sacrifico.

Ῥιδωτὸν, τὸ, fluentum, ῥεῦμα. Ilia. β.

Ῥιζόω, & Ῥίζω, μ. ίξω, π. ωχα, facio, sacrifico, patro, manibus contrecto, tango. ῥιζῶσα δ' ἰμείρω ἐκατόμβοιον Ῥίξαι ὑπὲρ σέθεν, Iliad. ε. ι. ὀπτῆσιν, sacrificare. ἐρίουζε μηδὲ ἡ κακὸς nos incommodo affecit, Plat. de Leg. ¶Item cum duobus Accusat. Ilia. γ. ξεινοδόκον κακὸν ῥίξαι, hospitem lædere.

Ῥίζη, τὸ, membra.

Ῥιζηλατίη, ἡ, delicata & molli cute.

Ῥίζης, ὁ, τὸ, quouis pars corporis: sed κατ' ἐξοχὴν, ὅτε ἐς τὸ ὠφρύωπτον, facies. Theocrit. τὸ ὄμμα δὲ τοι κατ' ἰμάδιον Σάλιτ' ὅση μάθοιται, i. in genis aut labris. Iliad. χ. μάζαν δ' ἐκ δυμοῦ ἔλασσε, Interpr. ἐκ μετώπου, i. ex arcubus & membris. ¶Lascar. pro corpore.

Ῥεῖα, Aduerb. facile, ἄσπετος, poeticum. ¶Apud Nicand. in Theriacis, pro statim.

Ῥεία, ας, ἡ, pro ῥέα, Rhea.

Ῥεῖαι, idem, Epigr.

Ῥεῖθρον, ου, τὸ, fluentum, alueus, Natan.

Ῥεκτοῦς, scuta perforans, aut vulnerans.

Ῥεμβασμὸς, sermo, apophthegma.

Ῥεμβεῖς, & Ῥεμβὸς, flaidus, fluens.

Ῥεμβὼν, luno apud Euphorionem, Etym.

Ῥέμβω, cingulum.

Ῥεμπτὴρ, ῆρος, ὁ, factor, author. ἱππάτης, Hesiod.

Ῥέπτης, ου, ὁ, q. factiuus, strenuus.

Ῥῆκτος, virilis vestis.

Ῥῆμβασμὸς, οῦ, ὁ, occupatio mentis, Sapient. 4.

Ῥιμβόω, circundo, vagor, fluctuo.

Ῥῖμβος, Hippo. ῥιμβασμὸς, error animi.

Ῥῖμβω, erro, vagor. ῥιμβεῖσθαι δ' ἀνὰ τὸ στρατὸν ἦλθον ἐγὼ τάξιν ἐκκεκινημένον, Plut. in Fab. à castris noctu discedens & ordinem deserens.

Ῥῖμβων, ωνος, ὁ, vagus, vagabundus, Plutar.

Ῥῖμβω, cir cumuerto, vacillo, irrito, Actiu.

Ῥῖμβων, funda.

Ῥιμβώδης, ὁ, ἡ, inanis labor, remissus. Suid. ¶Item immanis, tortuosus, Plutar. ἀνὴρ ἀκάκητος.

Ῥῖνος, ὁ, ἡ, ὁ, τὸ, rostrum, nasus, os.

Ῥῖνω, coleo, penetro, putrefacio.

Ῥῖον, facilius, δι' ὀλιγάτου.

Ῥῖπτρα, τὰ, pocula, trullæ.

Ῥῖς, ῥῖνος, fluxus, ἰδίως, Æschyl.

Ῥῖπτω, repo, declino, inclino, vergo, propendeo, sum propensus. De statera proprie dicitur cum lanx altera ad terram recellit. ¶Tranlatè posuit Isoph. πλεῖον ἔῤῥιπτε σοὶ δυσωπήσειν. ¶Capitur etiam τὸ ῥίπτειν pro pertinere, Aristop. ὁ χρησμὸς εἰς ταῦτ' ῥίπτει, eò pertinet & tendit oraculum.

Ῥίσεως, ὁ, ἡ, facies, Etym.

Ῥῖσμα, ατος, τὸ, fluxus, humoris affluentia. ῥῖσμα τῆς ὀφθαλμίδος, distillationes oculorum, Galen.

Ῥῖνηπλήξ, ῆγος, grauedine infestor, fluxu humoris noxii tentor, Aphr. 1. Probl.

Ῥῖνωματικὸς, rheumaticus Plin. fluxionibus obnoxius. ῥευματικὰ διάθεσις, affectio rheumatica, Galen ad Glauc. ¶Ῥῖνωμα τὸ ἐπὶ τοῖς ῥευματικοῖς, qui maximè obnoxius est fluxionibus.

Ῥῖνωμάτιον, q. fluctiuncula, Plut. in Thes.

Ῥῖνωμάτιον, ὁ, fluxio Plin. ῥῖνωμα πρὸς διάρθρους, rheumatismus thoracis, Dioscor. l. 1. c. 167.

Ῥῖπτος, infans recèns natus.

Ῥῖπτος, ου, ὁ, fluxus, fluxio.

Ῥῖπτὸς, ὀός, ὁ, fluxus, χρόνος, caducus, momentaneus.

Ῥιπτῶς, fluenter Lucr.

Ῥάφανος, ὁ, raphanus, Ionicè, Ammon.

Ῥαφὴς, rectus.

Ῥηγμὶς, factus, Homer. ῥηγμὶν, factum.

Ῥήγνυμι, οὐ σω, π. ουκα, fluo, decurro. ῥῆξε τὸ μέσον per medium fluere, Herodot. ¶Aliquando διέῤῥηγμα. Interp. Demosth. ¶Et pro fundere & spargere apud Port.

Ῥῆδα, ἡ, Atticè, fluentum, Æschyl.

P H

Ῥηγμὶς, ἴνος, ὁ, tinctor. ῥηγῖνες οἱ βαφεῖς, Interp. Hom.

Ῥῆγμα, ατος, fillura. ῥῆγμα, ῥήγματα, apud Hippocr.

Ῥηγὸς, regis, Plutar. in Numa.

Ῥῆγμα, ατος, τὸ, fractura, eruptio, q. ruptura, rima, Dioscor. l. 1. ca. 81. Apud Aristot. de mundo, ῥήγματα γῆς, pro salebris pomœrii, & hiatus & terræ quasi discissu.

Ῥηγματίας, qui ruptis laborat, Dioscor.

Ῥηγμὶς, ῖνος, ὁ, poetice, litus, Ilia. α. ¶Propriè vetro procella, & aqua aliisa litori, Etym. κατὰ πόντου δῆτα ῥηγμῖνι, Eurip.

Ῥῆγμος, ου, ὁ, idem.

Ῥηγνιασμὸς, q. hians ruptura.

Ῥήγνυμι, rumpo, ποὺς ἐ ὄλετο ῥήξας τὸ ὀστέον, fregit, Aristot. Sic ἐρρηξε τὰ καταμήνια, erumpunt menstrua, Aristot. Sic ἐρρηξε φωνὴν, erumpit in vocem, quum post silentium edimus eam, & loquimur, Nonn. ῥῆξεν φωνὴν, erumpit in vocem, cum vehementia & tragore elidendo, & supernè decido, vt procellosi fluuii & grando solet, Aristot. ¶Ῥήγνυται etiam fluctus & vndæ dicuntur, hoc est, rumpi & diuidi. ¶Est etiam direllis, abripi, Plat. Polit. ¶Ῥήγνυμι, & Ῥωγνύω, & Ῥωγνύσκω, & Ῥάγνυμι, rumpo, perrumpo, illido, effringo. ¶In variis latinismis elegans vsus eius est: potè dicimus loqui, & quasi vocem gestientem edere: hoc est, sinere vt erumpat, Aristoph. in Neb. ῥῆξον φωνὴν ἐ πιτροπῆς. ¶Ῥήγνυμι etiam dicimus pro facio, Plutar. ῥήγνυτ' ἀπορίαν ἐμοὶ ὁ χρησμὸς, emittit tonites, facit fastidium. ¶Ῥηγνύναι δ' ἄκρον, erumpere in lachrymas, lib. 3. Epigram.

Ῥῆγος, ους, τὸ, pannus tinctus. ¶Item culcitra, stragulum ad cooperiendum, Iliad. ω.

Ῥωδία & Ῥόδιος, poeticè pro ῥόδον, rosa.

cilia. ¶Ῥώδιος, pro ῥοδώδης, ὀδώδης, Hesiod.

Ῥώδιος, ὁ, sordidus, horridus, squalidus, ῥυπαρὸς, Suid.

Ῥᾴδιος, facillimè.

Ῥᾴδιστος, ὁ, facillimus, Hom. in Odyss.

Ῥᾴδιος, facilior, in Epigr.

Ῥαιστὸς μῆσαι, ab Aristotel. de mundo hiatus terræ dicuntur, q. effractores.

Ῥαιστικὸς, vim habens rumpendi.

Ῥῆμα, ατος, τὸ, dictum, verbum, vocabulũ. ¶Pro versu integro, Aristoph. Lysist. ¶Item ῥῆμα iuxta propriẽtatem Hebraici sermonis, dicitur res noua quæ rumore diuulgatur, Luc. 2.

Ῥημάτιον, ου, τὸ, verbulum.

Ῥημάτιον, ου, τὸ, vocula, q. dicrinncula, Aristoph. ¶Dicitur & Ῥημάτιον, Plat. in Theæt.

Ῥημάτιον, ου, τὸ, instrumentum quo panis in furnum immittitur, i. pala Catoni: alii infurnibulum dixerunt: vt rutabulum Festus & Colum. aliud furnarium etiam instrumentum, quo ignis promitur panis coquẽdi gratia, Athen.

Ῥῆμι, ῥώσω, ὁ, ὠς, vndè ἐῤῥῶσθαι & πεπόρρωμαι.

Ῥῆξαι, τὸ, ῥαφὴ ἐκ τῶν ἐπιφανείων χαρακτὴρ, stingere. Vnde ῥῆξις, ὁ, ἡ, τὸ, διάκρισις ἐ κατὰ διάλειμμα, Didym. Aristoph. i. dispergens, distinguens.

Ῥώμη, ἡ, fortitudo, robur, propriè in prælio hostiles actes perrumpentium, Odyss. ξ.

Ῥωμαλέος, ὁ, ἡ, fortis, bellicosus, Iliad. ε.

Ῥωμβὸς, ου, ὁ, idem.

Ῥωμφάζω, in Epigr. q. vias frangens.

Ῥωμφὸς, ὁ, ἡ, τὸ, in Epigr. quod mentem & animum frangat & conturet.

Ῥωξὶς, ῖδος, ἡ, fractura Plin. q. ruptura. Aristot. de mund. ῥωξὶς ἐν νέφεσι, in fractura nubis.

Ῥωξὸς, ὁ, ἡ, quibus leuibus cortex, quæcũque matura corticem rumpunt: vt nuces.

Ῥώπη, ἡ, stigella sunt in subsiructionibus, fulturisque ærcommodata, vt subliciæ Cæs. vel subbicia Liu. tibicines Virg. Dioscor.

Ῥώσις, colloquium.

Ῥωστὴρ, ῆρος, qui oracula loquitur: siue interrogat oraculum.

Ῥωτίδιον, τὸ, dicrinncula, ἀξίδιον Suid.

Ῥώτησις, Suid. ἀκριβῆ ῥώτησιν ἐξετάσαι, concionari.

Ῥῆτις, elocutio, dictum, sententia, verbum, oratio, Aristoph. ῥῆσις ἐ ἄλλο σημαίνουσα ἢ ὅπερ λέγεται, malum horribile atque ineffabile Liu. ¶Ῥητὸς, pro certo atque definito. Herodot. δεῖ ῥητά τινα ἐπιτελέσαι, certis conditionibus receperunt. Plat. in Theæteto, αἱ οὐσίαι γνῶσίν τε καὶ ῥήσεις, notæ & certæ sunt. ¶Item celebris, clarus Hesiod.

Ῥήτρα, ας, ἡ, conuentio, pactum, pactio, Odyss. ξ. Καὶ ἄγε νῦν ῥήτρην πατρώιην, ἀτὰρ ὄπιθεν Μαίνομαι ἠμφαδίην γνώμην δοῦναι, pariscamus inter nos. ¶Ῥήτρα, dicendi licentia, Lucian. τὰς ῥήτρας ἀφαιρεῖσθαι, partes dicendi assumere. ¶Item commentarius, scriptura: vnde ῥήτραι ἐπιχωρίων, rogationem tulit, Demosth.

Ῥητρεύω, idem quod ῥητορεύω.

Ῥήτωρ, idem quod ῥήτρα.

Ῥητοφύλακες, scriptorum publicorum & monumentorum conseruatores, Etym.

Ῥήτωρ, ορος, ὁ, orator, causidicus, concionator, Xenoph. ῥήτορα ῥήτορος φαῦλος ἀγαθοῦ διαφέρουσι φίλιππος. ¶Pro delatore, Plato in Apol. ἐκείνων ὑπὸ τῶν ἐνδεκεμνῶν μὲ ἠξίωσε γραφῆναι, quum rhetores parati essent nomen meum deferre.

Ῥητῶς, plane, certò, ad verbum, & certis verbis, expressè Plin.

Ῥηχάδης, vel Ῥηχάδιος, qui damnatos εἰς τὰς ῥηχάδας, in saxa præcipitant, Suid.

Ῥηχαῖ, ῥηχαὶ, Hippo. maris vel aquarũ æstus.

Ῥηχὴς, ὁ, ἡ, præcipitium, promontorium.

Ῥῆχις, sepes, vallum sepis, Herodot. ῥῆχις, Interpr. Nicand.

Ῥηχώδης, ὁ, ἡ, asper, Glebrosus: malè coronei epith. propter inæqualitatẽ cutis, Nicand.

P I

Ῥιγαλέος, ὁ, ἡ, terribilis, horribilis, horrens. ῥιγαλέος, κρύος, lib. 1. Epigram.

Ῥιγάνιον, τὸ, pannus ad cooperiendum, Cyrill.

Ῥιγάω, ῶ, ῶσω, π. ωσα, rigeo, in timore frigeo, algeo, exhorreo, obstupesco, timeo. Iliad. χ. ὡς φάτο, τὸν δ' ἐλέησε, i. ἐφοβήθη. ¶Ῥιγοῦντες, in febrium accessionibus cum tremore algentes, li. 3. Dioscor. c. 129.

Ῥιγηλὸς, ὁ, ἡ, tremendus, Odyss. ξ.

Ῥίγιος, ου, ὁ, rigidus, horridus, frigidus, molestus. ῥίγιον πεδίον, horrores, rigores febrium, cum tremore algores, Marcell. apud Dioscor.

Ῥίγεσσι, ων, ὁ, terribilis, lethifer. ῥίγιστος, φέρτατος, Homer.

Ῥίγιων, ον, ὁ, peior, Hesiod. κρεῖσσόν οὐ ῥίγιον ἄλλο πέλει, melius nihil malus vxore videlicet, id est, ἀγαθῆς.

Ῥίγιος, idem quod Ῥίγηλός.

Ῥίγοω, ῶ. σω, rugo, as, corrugo, in Epigr.

Ῥίγος, ους, τὸ, rigor, frigus, horror. Scribitur etiam ῥῖγος, Gal. li. 4. de Causis sympt. κἀὐτὸς ἐκεῖνος ὀλίγα τινὰ τῶν σπερμάτων ἀφιεὶς ἐς κλίσιν ῥίγους. ¶ Ῥίγη φερεσίνηκα, rigores febrii circuma redeuntes, Ruell. apud Dioscor. li. 1. ca. 62.

Ῥίγος, rigidus, horridus, frigidus, Etym.

Ῥίγοσι δι' ὅλου, perpetuò frigens, Poll.

Ῥίγω, ῶ. ἤσω, ἔ. ῶχα, rigeo, frigeo, Aphr. lib. 1. Probl. 11 σώματα τὰ μὴ ῥιγοῦντα, partes omnes nostri corporis rigent.

Ῥίγω, idem quod μίγνυμι & μίγω.

Ῥίζαγρα, Ægin. quæ spicula chirurgi extrahunt.

Ῥίζαι, ων, ὁ, radix, illi ps. in Epig. ¶ Ῥίζα vocatur media pars claui vel gubernaculi, quæ & φώκη, & ὕπτια ζυγὸς, teribus Thoma Magistro & Poll. ¶ Ῥίζα, apud Hippoc. vt Gal. in Gloss. interpretatur, herbula quædam. ¶ Ῥίζα pro ῥίζαγρα, Cels. lib. 7. ¶ Ῥίζα λαικὴ. Hippoc. radix dracunculi.

Ῥίζεσσι σιμβαίνει, exponit Interp. Nicand. in Alexiph. nilphium.

Ῥίζωμα, succus radicarius, Gaz. pro eo qui ex radice exprimitur. Theophr. li. 6. hist. plant. rhizis Plin. li. 18. cap. 3.

Ῥίζιον, τὸ, radicula Colum. 1. panis radix.

Ῥίζοβολεῖ, radices agere, & demittere, in Epig.

Ῥιζόβλαστος, radices agens, se propagans.

Ῥιζοῖτις, radicitus, ἁπερπίτως Cicer. in Catone maiore.

Ῥιζολογεῖν, eradicare, extirpare, Diodor.

Ῥιζοῦχος, vnguium in digitis intima, ac velut radices quædam, Poll.

Ῥιζοτομεῖν, abláqueare ac radices resecare, Theophrast. li. 3. de Causis.

Ῥιζοτομία, abláqueatio. ¶ Significat etiam herbarum lectionem ad medicamenta, radicidium Gaz. ex li. 9. cap. 8. hist. plant. Theophr. herbariam dicit Plin.

Ῥιζοτομικός, herbarius.

Ῥιζοτόμος, herbarius, medicamentarius, Lucian.

Ῥιζοτομούμενος, quorum radices inciduntur.

Ῥιζοφυὴς, ὁ, radice viuens, radices emittans, radicum appetens, amans radices, vorax.

Ῥιζόφλοιος, cui cortex est radicis speciei, Theophrast. hist. li. 1. cap. 8.

Ῥιζόω, ῶ, radicare Plinio, radices emittere, radicescere Senecæ Epist. 87. Græco vtitur Theophr.

Ῥιζωμα, radice prouenies.

Ῥιζωμάτιος, radice foliatus.

Ῥιζωτεύω, τὸ, ἅπαξ Gaz.

Ῥιζωτὸς, radice natus.

Ῥιζωμα, ατος, τὸ, ατικὸς, & Ῥίζω, radico, firmo, fulcio, figo radices. Plut. Epist. 7. ἐξ ἀμυδρᾶς καὶ πάνυ ταπεινῆς ἀρχῆς ἐπιφανεῖς καὶ μεγάλας ἐρριζωμένης, radices egerunt.

Ῥιζώδης, radicis speciem habens.

Ῥιζώδης, terræ innascescens, radices capessens.

Ῥιζοῦσθαι, radices capere, fibris subnixum esse.

Ῥίζωμα, ατος, τὸ, radix. Æschyl. pro genere accepit. ¶ Significat & ortum siue principium, Lucian. ¶ Ῥίζωμα, τὸ, quod radices egit, radicatum vertit Gaz. apud Theophr. de Caus. li. 3. cap. 4.

Ῥιζωτὸς, ὁ, ἡ, q. radices euellens, Epigr.

Ῥιζωτὸς, ωτικὸς, ὁ, q. radicatio.

Ῥικάζω, decipere.

Ῥικνότης, ητος, ἡ, rugositas, vetus, obsolescens Nicand.

Ῥικνοχάρης, τὸ, ἰμβάδιον, Poll.

Ῥικνὸς, ὁ, rugosus, curuus, Apoll. 2. Arg.

Ῥικνότης, ητος, ἡ, curuitas.

Ῥικνοῦσθαι, vel ῥιγοῦσθαι, crispare, in saltando labros vehementer agitare, & contrahi vt lentus, Poll. ¶ Est & corrugari.

Ῥικνώδης βάκχος, in Epigr. i. rugosus.

Ῥικνωμὸς, saltationis impudicæ genus.

Ῥιπτέον, leuiter, ilatim, celeriter, ilia. ζ.

Ῥῖς, ῥινὸς, ἡ, naris, Xenoph. ¶ Item nasus, Aristoph. in Pace, Πῶς δ' ἂν ἀφικοίμην ῥῖνα πρὸς τὴν τραγῳδίαν, vnde mihi comparem nasum tam pertusum.

Ῥινάω, fallo, decipio, vt Interpr. Paulan. metaphorice ab iis qui per olfactum decipiuntur aut decipiunt. Menand. ἵνα μὴ ῥινήσῃ τοῦτον, Eustath. Iliad. ξ. i. irridere, naso suspendere.

Ῥίναιον, τὸ, carica nigra.

Ῥινάγχυσις, infusio siue instillatio in nares.

Ῥινάγχυτον, ου, τὸ, speciliū per quod in nares infunditur aliquid, Cæl. Aurel. Chron. li. 2. cap. 4.

Ῥινάγχυτος, ου, ὁ, naribus infundendus succus, Dioscor. lib. 2. cap. 213.

Ῥῖνη, ης, ὁ, lima, Comm. Aristoph. in Ran. ¶ Item instrumentum auro fundendo apcum, Eggr. ¶ Item Ῥίνη, ης, ἡ, rhina piscis, Quatina.

Ῥινηλατεῖν, sagacius persequi & indagare, Aeschyl. Synes. ¶ Ῥινηλατεῖν τὸν, vestigium odoratu atque olfactu deprehendere, Oppian. Poll.

Ῥινηλάτης, ου, ὁ, sagax: de cane dicitur, Poll.

Ῥινηματικὸς, ὁ, ἡ, q. limatura, scobs, ramentum.

Ῥῖνία, τὰ, nares.

Ῥινίζω, limo, polio, Alex Aphr.

Ῥινισμὸς, τὸ μεταλλικὸς, scobs. Dioscor. l. 2. c. 61.

Ῥινόμενον, τὸ, ferrum quod limatur.

Ῥινοβάτης, ου, ὁ, Rhinobati pisces, Gaz.

Ῥινοβατίδες, ων, rhinobatos piscis Gaz. apud Aristot. lib. 6. Anim. leuiorem exponit.

Ῥινοβολεῖν, in Epigr. sono naribus edere.

Ῥινοδόλος, ου, ὁ, corii tinctor, coriarius. Hesych.

Ῥινόκερως, rhinoceros, animal vnius in nare cornu, de quo Plin. li. 8. ca. 20. Paulan. & Oppian. lib. 2. de venat. ¶ Item auis, Cæl. li. 9. ca. 13.

Ῥινοκολούστης, dictus est Hercules, quod illi Iphitæ quibusdam nares amputasset.

Ῥινοκοπεῖν, nasum amputare, demulare Plaut. & Suid.

Ῥινοκοπία, ἡ, instrumentum quo noxiis nasum amputabant, Suid. ¶ Ῥινοκοπία, idem.

Ῥινοκόπιον, τὸ, sudarium abstergendis naribus.

Ῥινοπλαστεῖν, portula Liu. vulgo guichet & fauſſe porte, posticum siue posticulum Plaut. vel posticula Apul. Polyb. ἀπὸ ῥινοπλαστῶν ἐξελθόντες ἔδραμον.

Ῥινὸς, ὁ, scutum, pellis, tergus, pellis bubula qua clypei operiuntur. Eurip. πεπλεκὼς ῥινοῦν, equinam pellem. ¶ Pro cute hominis, Odyss. ξ.

Ῥινόσιμος, resimum habens nasum, Lucian.

Ῥινόσκιον, nasus detectus.

Ῥινοτμὴς, ὁ, scuta percutiens & secans.

Ῥινοτόρος, ὁ, corium, nus, clypeos & arma dissecans, Martis epithet. Hesiod.

Ῥινοφάνεια, nomen proprium fictitium, Etym.

Ῥινοχύτης, ου, ὁ, infundibulum.

Ῥινόω, limo: Vnde διαῥινοῦσθαι, limatus.

Ῥίπτω, idem quod ῥιπτέω: & Menand. irrideo, naso suspendo. ¶ Item inuerecundo: vt ῥίπτειν τινὰ, longas cauribus, Oppian. li. 2. cap. 57.

Ῥίπτασμα, sic dicimus genus quoddam iocusiæ

Ῥιπτεύς, ῆος, ὁ, promontorium, mõtis acumen, summitas, iugum, & specula, Thucyd.

Ῥιπτὴ ὕλη, Rhipæi montes ad Septentrionem: quos Boreas illinc flare incipiat. Plut. Cam. Suid.

Ῥιπὶς, & ῥῖπις, crates viminea, ligamina ex virgultis vel salicibus, ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν.

Ῥιπὴ, ἡς, ὁ, ictus seu tactus vel missus velut fulminis, vis flagrans oculi momentū. ¶ Item momentum, impetus, properatio, inflatus, impetus, Iliad. ἐπὶ ῥιπῇ ἀνέμοιο, ἐπὶ ῥιπῇ, &c.

Ῥιπίζω, ῶ. ίσω, flabellum, Comm. Arist. Acharn. tione, tollibus accendo, Phil. de mund.

Ῥιπίς, ίδος, ἡ, vas ex vimine contextum. Inde ῥιπίδιον, diminut. apud Poll. ¶ Pro flabello quo excitantur carbones, Aristoph. in Acharn. ¶ Item σκιάδιον, vmbella, mulierarum, μεγάλη, Poll.

Ῥιπισμὸς, ventilatio Plin. Aphr. lib. 1. Prob.

Ῥιπισμὸς, ventilatio, Alex. Aphr. Probl.

Ῥιπιστὸς, perflatilis, ventis expositus.

Ῥιπνὸς, paruus. ¶ Item floreus, marra scirpea Ouid. Dioscor. li. 2. ca. 56. ῥιπνὸς μὲν ἐστὶ κρατὴρ ἐκ κρεμάμενος, imponens aquam in eam cratem.

Ῥιπὸς, & Ῥιπτάζω & Ῥιπτέω μ. ἐσω, π. ασα, proiicio, emitto, diffacio, ἅπαξ, Aristot. ῥῖψαι αὐτὸν εἰς ὁπλομαχίαν ἀφειδῶς, in spem incertam conicit, Plutarc. ἀφειδῶς ῥιπτεῖσθαι, Hesych. conflictari Ceis. Ἐρρίπτουν ἀλλήλους, Philost. in Heroicis.

Ῥιπτάσιος, ὁ, ἡ, ἅπαξ, proprie cista pelle contecta, teste Dioscor.

Ῥιπτεύς, ῆος, ὁ, flabellum, ventilabrum, ου, ὁ, Hesy.

Ῥιπτὸς, idem qui ῥιπτεύς, apud Herodia. Etymol.

Ῥιπτοφόβιον, ου, τὸ, instrumentum quo noxiis nasum auferebant, Suid. ¶ Ῥιπτοφόβιον, idem.

Ῥιπτοφόβιον, τὸ, sudarium abstergendis naribus.

Ῥιπτυλακεῖον, portula Liu. vulgo guichet & fauſſe porte, posticum siue posticulum Plaut. vel posticula Apul. Polyb. ἀπὸ ῥιπτυλακείων ἐξελθόντες ἔδραμον.

Ῥιπτὸς, ὁ, scutum, pellis, tergus, pellis bubula qua clypei operiuntur. Eurip. πεπλεκὼς ῥινοῦν, equinam pellem. ¶ Pro cute hominis, Odyss. ξ.

Ῥινόσιμος, resimum habens nasum, Lucian.

Ῥινόσκιον, nasus detectus.

Ῥινοτμὴς, ὁ, scuta percutiens & secans.

Ῥινοτόρος, ὁ, corium, nus, clypeos & arma dissecans, Martis epithet. Hesiod.

Ῥινοφάνεια, nomen proprium fictitium, Etym.

Ῥινοχύτης, ου, ὁ, infundibulum.

Ῥίνυμαι, limo: Vnde διαῥίνυσθαι, limatus.

Ῥίπτω, idem quod ῥιπτέω: & Menand. irrideo, naso suspendo. ¶ Item inuerecundo: vt ῥίπτειν τινὰ, longas cauribus, Oppian. li. 2. cap. 57.

Ῥίς, ῥινὸς, ἡ, promontorium, mõtis acumen, summitas, iugum, & specula, Thucyd.

Ῥιφαία ὕλη, Rhipæi montes ad Septentrionem: quos Boreas illinc flare incipiat. Plut. Cam. Suid.

Ῥιφὶς, & ῥῖπις, crates viminea, ligamina ex virgultis vel salicibus, ἀπὸ τοῦ ῥίπτειν.

Ῥιφὴ, ἡς, ὁ, ictus seu tactus vel missus velut fulminis, vis flagrans oculi momentū. ¶ Item momentum, impetus, properatio, inflatus, impetus, Iliad. ἐπὶ ῥιπῇ ἀνέμοιο, ἐπὶ ῥιπῇ, &c.

Ῥιφίζω, ῶ. ίσω, flabellum, Comm. Arist. Acharn. tione, tollibus accendo, Phil. de mund.

Ῥιφίς, ίδος, ἡ, vas ex vimine contextum. Inde ῥιφίδιον, diminut. apud Poll. ¶ Pro flabello quo excitantur carbones, Aristoph. in Acharn. ¶ Item σκιάδιον, vmbella, mulierarum, μεγάλη, Poll.

Ῥιφισμὸς, ventilatio Plin. Aphr. lib. 1. Prob.

Ῥιφισμὸς, ventilatio, Alex. Aphr. Probl.

Ῥιφιστὸς, perflatilis, ventis expositus.

Ῥιφνὸς, paruus. ¶ Item floreus, marra scirpea Ouid. Dioscor. li. 2. ca. 56. ῥιφνὸς μὲν ἐστὶ κρατὴρ ἐκ κρεμάμενος, imponens aquam in eam cratem.

Ῥιφὸς, & Ῥιφτάζω & Ῥιφτέω μ. ἐσω, π. ασα, proiicio, emitto, diffacio, ἅπαξ, Aristot. ῥῖψαι αὐτὸν εἰς ὁπλομαχίαν ἀφειδῶς, in spem incertam conicit, Plutarc. ἀφειδῶς ῥιφτεῖσθαι, Hesych. conflictari Ceis. Ἐρρίπτουν ἀλλήλους, Philost. in Heroicis.

Ῥιφτάσιος, ὁ, ἡ, ἅπαξ, proprie cista pelle contecta, teste Dioscor.

Ῥιφτεύς, ῆος, ὁ, flabellum, ventilabrum, ου, ὁ, Hesy.

Ῥιφτὸς, idem qui ῥιφτεύς, apud Herodia. Etymol.

Ῥιφτὸς, ὁ, iactus, iniectus, Alex. Aphr.

Ῥιφὴ, impetus, ῥιπὴ. vnde Riphæi mõtes Seruio.

Ῥιφὼ, proiectus ruero. ῥιφὼ ὅτι κρημνίζω, decumberes in grabato, Nazian. in Orat.

Ῥιχεύω, turpiter & incompositu motu cieri.

Ῥιψάσιος, vmen flexile, ramus faligneus, Aristophan. in Pace, Κἀξῆσε λυγοῦ καὶ ῥιψασίου μέτου.

Ῥιψάσπιδοδρὼς, scuti abiector, timidus, Aristoph. ¶.

Ῥιψαύχενος, ὁ, ἡ, fanaticus, à capitis ceruicisque iactatione.

Ῥιψίβατος, impetus, iactus, proiectio Cic. proiectus Plin. Plat. 2. de Republ. λιθοβολοῦσι ῥιψίβατον τὸν θεὸν ἐξ οὐρανοῦ, Vulcanum cælo à patre deiectum esse, non est admittendum.

Ῥιψοκίνδυνος, temerarius, sese in periculũ præcipitans, incogitans, audax. ῥιψοκινδύνου ἡγεμὼν, audax ductor, Xenoph. Cic. in 3. Act. in Verr. vertit in audendum proiectus: & proiectam audaciam ῥιψοκινδυνίαν appellat Idẽ pro Roscio Amerino.

Ῥιψοκινδύνως, audacter, temerarie.

P O

Ῥοάκιος, malus punica arbor: & malum punicum fructus, i granatum Plin.

Ῥοαῖος, Homer. Ilia. β flumina, fluxus.

Ῥοαῖος, ἡ, ον, vicium est vitium cũm acini defluunt: acinorũ defluntium potiùs appellare, Theophr. lib. hist. 2. ca. 8.

Ῥόβδαι, & ῥόβαι, absorbeo, cum sonitu spiro, cũ strepitu proficio, Hesych.

Ῥόβιος, regulus auis, βασιλίσκος, Hesyc.

Ῥοβητὴς, tinctor, βαφεὺς, Hesych. ῥοβητής.

Ῥοβηλοποιητικὸς, flor. o, concito, domo.

Ῥόβιλα, lactrix, ἀκόντια. Hesych.

Ῥοβδεῖν, Epicharmus dixit pro μίγνυειν, id est, stercere.

Ῥόγχος, ὁ, sonus stertendo editus, gutturis stridor Cælio Aureliano Acutor. li. 2. cap. 10.

Ῥόγος, granarum, hordeum, Epicharmo.

Ῥόγχος, ου, ὁ, bronchus Apul. tonus nasi, qui fit stertendo. ¶ Ῥογχάζειν, resonare, ῥοχθεῖν ἢ γρύζειν.

Ῥοδακινέα, ας, ὁ, arbor Persica, ἡ αἰγυπτία, quæ fert mala Persica. vide Dioscor. li. 1. ca. 188.

Ῥόδαμνος, ramus, germen.

Ῥόδανος, ου, ὁ, trama.

Ῥοδανίζω, agito & cõtinuo motu cieo tramam, σπυρίδι πυκνὰ τὰ κρόκαι, Eustath. Iliad. ε.

Ῥοδαξ, ακος, ἡ, ἀς, ὁ, ἀδος, rosula, diminut.

Ῥοδεργὸν σῶμα, coloris bonitas in corpore habniore & bene temperato, speciosum quid & roseum præ se ferens, Ioseph. de Antiq.

Ῥοδία πομπὴ, Epig. rosea Venus.

Ῥοδίας, sertum e rosis.

Ῥόδινος, roseum, purpureum, odoratum, speciosum, Nicand. in Alexiph.

Ῥόδινος, rotarum fructus aliàs ῥοδία.

Ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, herba genus quæ nascitur in Macedonia, Dioscor. li. 4. ca. 40.

Ῥοδόκαυκον ἔλαιον, glutinum rhodiacum, Dioscorid. li.1.ca.101.

Ῥοδόκης, pastilli ex rosis confecti. Dioscor.19.

Ῥοδόκλοος, roseo colore tingo.

Ῥοδόκομος, roseus. ¶Ῥοδόκομον ἔλαιον, rosaceū oleum, Dioscor.li.1.ca.54.

Ῥόδινον μύρον, unguentum rosaceum, Aristot.in Probl.

Ῥοδίτης, ὁ, pastillus roseus, Dioscor.li.1.ca.132.

Ῥόδιτης οἶνος, rhodites vinum, i. rosaceum vinū, Dioscor.li.5.ca.26.

Ῥοδοδάκτυλος, ον, ὁ, ἡ, habens digitos, i. radios roseos, Aurorae epith. est, Iliad.ω.

Ῥοδόδαφνον, pterum planta, Dioscor.li.4.ca.8.

Ῥοδόδενδρον, rhododendron, genus fruticis, qui & ῥόδιον dicitur, & ῥοδοδάφνη. Dioscor.li.4.c.82.

Ῥοδοειδής, ές, ὁ, ἡ, rosis similis, aspectu gratiosus.

Ῥοδόεις, εσσα, εν, rosaceus, ῥοδόεσσα ἀκάνθη, rosa, Eurip.

Ῥοδόμελι, rhodomeli, confectio quaedam ex rosis & melle. Dioscor.li.5.cap.26.

Ῥόδον, ου, τὸ, rosa, Plutarch.

Ῥόδον, bene olens, Etym.

Ῥοδών, ῶνος, ὁ, locus vbi rosae nascuntur, rosarium, rosa Gaz.li.1.hist.plant. Theophr. ¶Pro fructice rosarum, li.6.ca.1. Ibidem. ¶Ῥοδών, vitile membrum. ¶Ῥοδωνιὰ. Suid.

Ῥοδόπαχος, ὁ, ἡ, habens lacertos roseos, Hesiod.

Ῥοδόχρους, ροῦν, roseus color.

Ῥόδος, insulae nomen, Etym.

Ῥόδον ὑγρόν, liquor rosarum, in Hippiat.

Ῥοδωνιὰ λεπτή, genus edulii in quo intritae rosae, quod in ulla ferebatur ad mensam, Athe.9.

Ῥοδοφορέω, rosifer.

Ῥοδόχρους, rosaceus, roseus coloris, vt aurora, Dioscorid.

Ῥοδωνιὰ, ᾶς, ἡ, oxycoseum, oxyt. Cyrill.

Ῥοδωνιὰ, vide supr. ῥοδών.

Ῥοδῶπις, roscis oculis.

Ῥοδωπὸν τὸν χρῶτα, quod roseo est colore, Dios.

Ῥύζω, latro, canum proprie.

Ῥύαξ, ακος, ὁ, fluxus, ῥόος, ῥοή, ῥύσις, Iliad.β.

Ῥυάω, ῥύω, ῥύσω, impetu fero or, persequor.

Ῥυδάζω, ῥυδάσω, Suid. impetuose reniso, confertim & cum vocis strepitu feror.

Ῥύδην, ἡ, impetus, vnda, fluctus, κύματος τέμνων sonitus, ἡ ἴχνη τῆς εἰρεσίας. Thucyd.

Ῥύδην, violentus, vehemens.

Ῥυδαῖος, ἡ, ον, nates clam accedens extensa manu verbero.

Ῥύδην, impetus vndarum, strepitus. Hesiod.

Ῥοιὰ, ᾶς, malum punicū, granatum Plin. ῥοιαὶ λοιμικαὶ, malicorium. Galen. ad Glaucon. ¶Ῥοιὰ, punica, pro arbore, lib.1.hist.plant. Theophrast.cap.5.

Ῥοῖς, paroxyt. volutabrum equorum. Hesych.

Ῥοιὰς, ἀδος, ἡ, caruncula naturalis iuxta magnū oculi angulum decrementum sine imminutio. ¶Ῥοιὰς ἄμπελος, ratio vitis id est, cum defluit tenellus racemus, Theophrast.li.5.ca.13.hist.plant. ¶Ῥοιὰς μήκωνος, papaver quod rhoeas dicitur, Dioscor.

Ῥοιβδέω, μ. ἠσω, π. ηκα, absorbeo, ῥόφω, Neut.

Ῥοῖβδος, ου, ὁ, camus, insanus, stridor.

Ῥοιβδώδης, ες, sorbitio Plin. stridor, impetus, Aristoph. νεφ. ὁ ἀπὸ τῆς σκάφης ἐπὶ τὸν τοῦ ἀνθρώπου ὀρρὸν ῥοιβδώδης ἐπὶ τὰς ῥῖνας, ferrur cum stridore & impetu.

Ῥοῖβος, ὁ, sibilus, stridor, ῥιπὴ δὲ.

Ῥοιζέω, μ. ήσω, π. ησα, sibilo, sibilo cum stridore.

Ῥοῖζος, ὁ, vel ἡ Ionicè, stridor tibiis impetus cum stridore, fluctus vehemens. Ilia.ν.

Ῥοιζηδὸν, strepitum, Galen. ῥοιζηδὸν καὶ ἠχοῦντα, cum strepitu emissus spiritus.

Ῥοιμνέω, Adiect. pranus, curvus, strabus. Theocrit. Idyl.4. ῥοιμνὸς δ' ἔχει ἀγκύλα ὄμματα, ῥοιμνὸς καμπύλος, clauam incuruam vel nodosam.

Ῥοιὸν, ὁ, mala punica.

Ῥοῖος, ὁ, ον, fluxione laborans. Dioscor.

Ῥοιοσκόλοι, corymbi aurei sacrorum flosculi ornati, á mali punici similitudine dicti, Exod.28.

Ῥοιομόρφους· ῥοιοειδεῖς. Hesych.

Ῥοιτηδὸν· ῥοιζηδὸν, rhoites vinum, i. ex punicis malis confectum. Dioscor.li.5.ca.26.

Ῥόμβος, ὁ, volus in modum rhombi.

Ῥόμβος, motus in modum rhombi.

Ῥομβοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, figura Geometrica habens latera opposita aequalia, & angulos oppositos aequales, nec rectangula est, nec aequilatera.

Ῥόμβος, turbo, rhombus, quo etiam vehuntur venefici. Theocr. in Pharmac. ¶Item rhombus piscis, ἰχθύς, Athen. in fine lib.7. ¶Ῥόμβος, rhombus, figura quadrilatera, quae aequilatera quidem est, sed non rectangula. ¶Ῥόμβος Suid. saltationis genus.

Ῥόμβος, rhombi figura. in Epigr.

Ῥομβώδης, ες, ὁ, ἡ, in rhombi figuram.

Ῥόμμα, τος, idem quod ῥόφημα, apud Hippocr.

Ῥόμμος, τεredo, vermis ligna exedens, (Hesych.

Ῥόμφαζω, b liulo.

Ῥομφαία, ας, ἡ, framea, iaculum longum.

Ῥόμφος, lora quibus conflantur calces.

Ῥοῦς, ῥοῦν, ὁ, ἡ, fluxio. ¶Ῥοῦς sine ῥύαξ, abundantia fœminarum sine profluvium Plin. ῥοαὶ γυναικῶν ἴσχουσι, profluvia fœminarum sistunt, li.1.Dioscor.cap.123.

Ῥοπὴ, ἡ, cardo atque dedolo.

Ῥοπαλίζω, ῥοπαλιῶ, tentigo, τὸν ἐπὶ τῷ ἤθει ῥοπαλίζοντα, Suid.

Ῥόπαλον, ου, τὸ, baculus, fustis, ῥοπάλου δίκην, Herculis Interp. Hom. ¶Pro membro virili. (Hesych.

Ῥοπαλοειδὴς, claua similis.

Ῥοπὴ, ἡ, lancis ad imum vergentis inclinatio atque momentum, pensio. Virtu. de statera, ῥοπὴ, mutus, momentum, inclinatio sine propensio. Aristot. de Cœlo. ῥοπὴν δὲ ἔχει τὸ μέσον εἰς τὸ κάτω, ad faciendam fidem in re momenti positum esse posit. ¶Ῥοπὴ, quod momentum affert, ὁρμὴ, impulsus, impetus, Aristot. de mund. ὥσπερ μιᾶς ἰσχούσης ἁρμονίας ἐκ πάντων, ἑνὸς καὶ σύμπαντος, quòd ab vna vi impulsrice ciebantur omnia, sic vtique quod cuique commodum cit. ¶Item auxilium, nutus ac propensio in aliquem, Chrysost. ἐκεῖ σπεύδει ἡ ῥοπὴ τῶν ἀνθρώπων, citra Dei propensionem atque nutum. ¶Ῥοπὴ, discrimen, periculum, Sophoc. in Trachi. Ἐν σμικρᾷ ῥοπῇ τοῦ ζῆν κεῖται τοῦ θανεῖν τε πέρι, in tali periculo constituto non opem feres. ¶Ῥοπὴ etiā pro exim finēque sumitur, Eidem Sophoc. in Oedipo Colon. ἐμοὶ βίου μοι, mihi vitae exitus initur atque imminet.

Ῥόφημα, τος, sorbile, sorbitio, apud Hippocr.

Ῥόφημος, ου, ὁ, ἡ, marculus oftii, cantharus & manus ferrea Lydiae. ¶Item rictus, fustis, clauae, ensis genus. Eurip. ῥόφημα δωτὸν δίκην ἰσοπέρα. ¶Ῥόφημος, Pollici paxillus in maioribus laqueis aut rectibus venaticis, qui incurvus & inflexis lignis (quae vt docet Archil. Aristoph. Interpr. σκαλμὸς ἄκρος vocantur) inscribitur.

Ῥόφος, ὁ, Rhuma: sic dicebatur mamma à veteribus referente Plutarch. in Romul.

Ῥοφὸς, ὁ, pro ῥοῦς, fluxus, fluxio.

Ῥοφώδης, ες, Rhus sine sumach, Dioscor.li.1.ca.148.

Ῥοῶδης, rufleus sive rufflauus, coccineus color & flammeus, vel qualis est rubricae synopicae, Dioscor.li.4.ca.de Antirrhino.

Ῥοφέω, μ. ήσω, π. ησα, & Ῥοφάω, μ. ήσω, π. ησα, sorbeo, Aristoph. in Vesp. τὸν φακὸν ῥοφοῦμεν. ¶Ῥόφων, idem, Attice, Etym. ¶Ῥώμη, ης, sorbitio Plin. Gaz. etiam potentia vertit in Aristot. ¶Ῥώομαι, sorbilis, ῥοφητὸς ὤν.

Ῥώθων, ωνος, ὁ, strepo, strideo, tremo.

Ῥώθωνες ἐπὶ τῶν, motu eo, vnde ἐνῳθώνατο.

Ῥώθωνες, ὁ, ἡ, fluxus, fluidus, fluens, ῥοώδης, ες, Ceil. vocanit fluentes febres.

Ῥώμη, ης, ἡ, locus nullis punicis consitus.

P T

Ῥώσσω, vites quaedam, quae & ῥώσσαι.

Ῥώσσω, fluitat pisces, Aristot. li.4. Anim.

Ῥώτη, ης, ἡ, custodia.

Ῥώτης, ου, ὁ, sinus, aluiolus, profluvium, fluctus, si τὸ ἄβρωτον ῥώτης, Aristid.

Ῥωθάδες, oculi vitium, quando canthus lachrymas continere nequit, Trallian lib.1. ¶Ῥωιός, Adiect. flaccus. ῥωιὸς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ῥωιὸν, quum corpus fluxum laxumque est, Aristot. li.3. de partib. Anim.

Ῥωθωνιάω, alueoli.

Ῥωμβέω, ῥωμβήσω, ῥωμβῶ, ῥωμβήσομαι, sonorus fluxo, fluite, vehementer, celeriter. Suid.

Ῥωγάς, ἀδος, ἡ, foliis rimae. Alii ῥωγάδας appellant.

Ῥωγαλέος, α, ον, habens rasum instar probosidis elephantis. Epigr.

Ῥωγάω, ῥώξω, pugnat cum rostro, Datimo.

Ῥώθων, ωνος, ὁ, proprie rostrum porci, Aristoph.

Ῥώθωνες, fluenter Lucret. affluentes Cic.

Ῥωθωνιστὶ, affatim, abunde. Odyss.ξ.

Ῥωθωνίζω, fluens, fluctuo, diffundo, defluo.

Ῥώομαι, π. ωκα, fluo, prorno, Neutr. Eurip.

Ῥωχέω, lamentari, lacrare, murmurare, Poll.

Ῥώμη, ης, ἡ, rictus, bellatii genus praestantius.

Ῥωστήριος, opulentia, diuitiae, Etym.

Ῥωστιάω, ῶ, ὁ, ἡ, dines, cui affluunt opes. ῥωστιᾷ τὸ μόλιβδος ἡ τὸ ἄργυρος, Dion. de Sit. orb.

Ῥυθμίζω, modulatio Quinctiliano modulatur, ut, Sen.

Ῥυθμίζω, μ. ίσω, π. ισα, modulor, apto, dispono. αὐτὰ τὰ ῥυθμίζειν σοι ἡ βίου ἡ λόγου, haec tibi vitam & rationem dirigat. Nazian. ¶Ῥυθμίζω, pro eodem, Iano Lasc. ¶Ῥυθμίζειν etiā pro vestigare & inquirere, cum Accus. apud Sophoc. in Antig.

Ῥυθμικὸς, ἡ, ὁν, rhythmorum effictio.

Ῥυθμιστὴς, οῦ, ὁ, rhythmorum concinnator.

Ῥυθμὸς, οῦ, ὁ, rhythmus, numerus Cic. ¶Aristot. Rhet. ὁ ἐν τῷ σχήματι λέξεως ἀριθμὸς, ῥυθμός ἐστιν. Hinc quicquid certo modo, ordine & proportione fit, κατὰ ῥυθμὸν fieri dicitur: & quod contrà ἄνευ ῥυθμοῦ, i. extra numerum Cic. Plat. 1. de Leg. κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν καὶ ῥυθμόν.

Ῥυκάνη, instrumentum fabrile, runcina ad laeuigandum. ῥυκάνῃ, in Epig. & apud Suid.

Ῥῦμα, ατος, τὸ, ῥύμη, impetus, impulsus, violentia, Suid. ¶Ῥῦμα, tractorii funes, Poly. li.1. ¶Item propugnaculum, defensio. Sophocl. in Aiac. σφαλερὸν πύργου ῥῦμα, parum tuta arx.

Ῥύομαι, libero, protego, custodio, ῥύομαι.

Ῥύπαίνω, superbire.

Ῥύπιον, τὸ, rotula quae agitatur à fagis & venetici, rhombus, Apoll. Interpr. li.4.

Ῥυπίσω, Hesych. διασκορπίζειν, dispergere.

Ῥύπος, ὁ, vertex, rotula Etym. à Cyrillo exponitur impetus, turbo, δίνη. ¶Eurip. pro motu & vertigine capit.

Ῥυσμὸς, flexus, in spiram circumuolutio.

Ῥύσις, ἡ, vis, impetus, impulsus. Eunapius, Τοσοῦτο τὸ ὠὼ παρὰ τὸ ἀπαγγέλειν ῥύσιν τε καὶ σφοδρότητα, &c. ¶Item vicus. Act. 9. ἐν ῥύσει Hom. ftriga vertitur à Iano Lascari apud Polyb. vnde Ῥυμοτομία, est ftrigare vel ftriare, & in vicos distribuere. ¶Ῥύμα ἔστι τὰ ῥύσεως, defensio, custodia, φυλακαὶ, Hesych.

Ῥύσιον, ου, τὸ, torrens, χειμάρρους. Hesych.

Ῥύμμα, τος, purgamentum, strigmentum, Nic. in Alexip. Scribitur etiam ῥύσμα pro eodem.

Ῥυμὸς, οῦ, ὁ, temo currus sine plaustri, Iliad.ι.

Ῥυμοτομία, μ. ήσω, π. ησα, ftrigo siue ftrio, in strigas, i. vicos partior atque seco: quod fit lineis rectis per longitudinem: Vnde pro εἰς ῥύσεις διακόπτω, Ioseph. ὥσπερ ἄλσος. Ῥυμοτομοῦσι δὲ οἱ διαιροῦντες εἴσω τὸ στρατόπεδον, castra ritè distinctis spatiis partiuntur in strigas. ¶Hinc Ῥυμοτομία, ας, ἡ, viarum vicorumque sectio & metatio, partitio in strigas. Polyb.

Ῥυμουλκέω, remulco trahere Liuio, Polyb. Vitur & Diodor. τῷ ῥυμουλκεῖν, quod τινὲς ταῦτ' ἔσκαψαν exponit Suid.

Ῥυσὸς, ὁ, ἡ, ὁν, ῥύσιος, ῥυσὸν, libero, tueor, defendo, protego, eripio, redimo, Accus. Sopho. ἐῤ

ῥύσιον· ἰλλόδην μεταφ. ἰμάς. vox eripuit Gen. & Accusat. Apoll 2. Arg. ῥύσαιό τ' ἀνώϊστον κακὸν ἐξ ἀμφιλύκης liberate me calamitate.

Ῥύπα, pro ῥύσιν, sordities: & pro ῥυπαρίαν.

Ῥυπᾶ ὡμὶ ἀνθ' ὧν π. ἀγορᾷ, ῥυπᾶν, sordido Plaut. sordo, maculo, deturpo.

Ῥυπαπαί, acclamatio nautica. Hesych. habet ῥυπαπαῖαι, Aristoph in Ran. & Vesp.

Ῥυπαρία, ας, ἡ, spurcitia, sordes, & Plaut. sorditudo. Plinio fæx, retrimentum, sirus, squalor, illuuies, pædor Lucano. ¶ Transfertur ad animum, & significat auaritiam, sordes. ¶ Est & genus sordidi vlceris, apud Dioscor. lib. 5. cap. 67.

Ῥυπαρός, ά, όν, sordidus, spurcus, putris, squalid⁹. ¶ Ῥυπαρὸς ἄρτος, sordidus panis Ægin secundarum Marcellus interpretatur lib. 2. Dioscap. 112. ¶ Ῥυπαρός, Plat. in Parmenid. illiberalis, sordidus & auarus.

Ῥύπασμα, ατος, τό, sordes.

Ῥυπάω, vel Ῥυπόω, μ ὑπὸ π. ἀγορᾶς, & Ῥυπάω, & ῥυπαίνω, squaleo, Aristoph.

Ῥυπίς, ίδος, ἡ, ruga, potius ῥυτίς.

Ῥυπογράφος, ου, ὁ, sordidarum humiliumque rerum pictor.

Ῥυπόεις, εσσα, όεν, sordidus.

Ῥυπαπόλιος, ου, ὁ, pareus, extremè sordidus, qui ne nummulum quidem sumpti faceret ad vngues repurgandos, Eras. in Chil. Bud. ῥυπαπολίδης legit.

Ῥυπόω, τό, sordes, pro Ῥύπος extulit Theocrit.

Ῥύπος, ου, ὁ, & Ῥῦπος, sordes quæ in summis vnguibus manuum ac digitorum colligitur, illuuies immunda, strigmenta Dioscor. li. 1. ¶ Ῥύπος, cera sigillaris, Aristoph. in Lysistr. Vide Poll. li. 10. cap. 14. & Cicer. in Epist. ad Attic. ¶ Ῥῦπος, Poll. pro piscina & loco in quo quid diu irrigabant.

Ῥυπόω, μ. ὑπὸ π. ἀγορᾶς, sordeo, squaleo, sordesco.

Ῥυπτάριον, ligula & cochlear. Dioscor. li. 2. ca. 87.

Ῥυπτικός, ὸν, qui abstergendi vim habet, Aphr.

Ῥύπτομαι, abstergor, purgor, Aristop. in Achar.

Ῥύπτω, abstergo, detergo, purgo, Dioscor. lib. 5.

Ῥυπώδης, sordidus.

Ῥυπῶν, vel Ῥυπίων, ονος, rugarum sulcus, & γλάγος. Vnde & pro anu ponitur, Suid.

Ῥυσιλλοσυκ, & Ῥυσιλλοσυκ, capio pignus.

Ῥύσιον, τό, ruta, πηγανον, Nicand. in Alex.

Ῥύσιον, pignus. Incerp. Sophocl. in Philoct. & Ilia. 2. ¶ Item præmium gratulatorium pro valetudine bona aut felici euentu, Dion. de Situ orb.

Ῥυσιπᾶν, in Epig. laborem leuans.

Ῥύσις, fluor, fluxus siue fluxio, Trallian. libr. 2. ¶ Ῥύσις, φιάλη χρυσῆ, aurea patera, Athen. 11.

Ῥυσμός, ὁ, figura, species, imago. ¶ Item extensio, fit enim ἀπὸ τοῦ ῥύω, id est, traho & extendo, Eustath. apud Dion. de Situ orb. Οὕτως μὴ Ἀσίδος ῥυσμὸς πέλει.

Ῥυσός, rugosus, ἀγριελαίου, Aristoph. in Plut.

Ῥυσσᾶσθαι, rugari, Aristot. apud quē ῥυσᾶσθαι, pro

rugosos in Probl. Aristoph. est ῥυτίδας ἔχοντα.

Ῥυσσία, rugo Plaut. & Ῥυσσίνομαι, rugor Plin. ἐμπλύσσω, Nicand in Alexiph. ἐκτυσσόω, Adiect. rugosus, Nican. in Alexiph.

Ῥυσσώδης, facierum senilium rugæ, Suid.

Ῥυσσώδης, qui rugosis est furculis.

Ῥυσσός, ή, όν, vel Ῥυσός, rugosus, Aristop. in Plut.

Ῥυσσόω, μ. ὑπὸ π. ἀγορᾶς, corrugo, senesco, ῥυτίδα.

Ῥυσσότης, ητος, ἡ, rugositas, Plut. in Galb.

Ῥύστασμα, violatio mulieris, apud Lycophr.

Ῥυστάζομαι, & Ῥυστάζω, μ. ὑπὸ π. ἀγορᾶς, per vim traho, extraho, violo, Odyss. π.

Ῥυστάστυος, ου, ὁ, violenta protractio atque iniuriosa, Odyss. ε.

Ῥύστης, ου, ὁ, liberator, seruator, Hesych.

Ῥυστικός, ὸν, vasorum genus, apud Athen. libro, vbi sa corneo ¶ Hesiod. habenæ.

Ῥυτηροχειρίδιον, habena & lorum equi, Xen.

Ῥυτήριον, μ. ὑπὸ π. ἀγορᾶς, fœdo, contusion, maledictis laceto, infamo, Actius. Accusat.

Ῥυτίδιος, πήγανον, ruta, ῥύτη, Theocr.

Ῥυτήριος, ου, habena, frenum, lorum, flagellum Soph. in Aiace, μέγα ἐπιστάτην ἵππον ἐφεῖσα βάσιν, ἱ χαλινοῖς. Dion. Halicarn. Χειρὶ δὲ ἐφ' ἡμῖν μάστιγες ἐλαύνειν τοὺς ἵππους, effusis habenis atque equis adactis. ¶ Ῥυτῆρες etiam ἱππικοὶ seruator, custos. ¶ Item rectè ἐφ' ἡμῖν ἱππικοὶ seruator, custos. ¶ Item rudens arcum, Dion. de sit. orb.

Ῥυτιδοβραμμόσυκτος, rugosus simulator Plin. Alex. Aphr. lib. 2. Probl.

Ῥυτιδόω, rugo, ῥυσσόω.

Ῥυτιδώδης, ὁ, ἡ, rugosus.

Ῥυτίδωσις, εως, ἡ, q. corrugatio.

Ῥυτίς, ίδος, ἡ, ruga, Aristoph. in Plut.

Ῥυτίς, rhytis, vox Græca Latinis vsurpata poculi genus est cornibus simile, sed perforatum, ex quo tenuissimè profluentes vinum ferè bibitur, Bayf. Capiebat duos congios. de Interpr. Demosth.

Ῥυτός, ή, όν, extractus. Ab aliis exponitur magnus, trahendus, vt qui ferri non possit, Odyss. ξ. ῥυτοῖσι λάεσσι, grandibus saxis. ¶ Ῥυτὸν, pro fluenti, Sophocl.

Ῥυτός, ου, τό, pro λύτρον, pretium, redemptio.

Ῥύτωρ, abstergo, ῥύπτω.

Ῥύτωρ, ορος, ὁ, seruator, custos, liberator. ¶ Ῥύτωρ, idem quod ῥυτός. Et apud Arat. ὁ ἐπ' ἀγκῶνος ῥύτωρ, pro sidere, qui sagittipotentem & ingenitentem Cic. dicitur.

Ῥυφάν, ῶ, incuruum: Æolica dictio est.

Ῥυχαγωγία, ας, ἡ, tumultus, Aristoph.

Ῥυχαγωγός, ὁ, purgatio, abstersio, Nazar.

Ῥύω, traho, Eustath. Iliad. π. ¶ Paulan. etiam de sacrificiis essert. Vnde ἀπορρύεσθαι, sacrificia effugere.

Ῥῶ, dico, fluo, valeo, ago, perdo, ruo, impetum facio, libo, Etym.

Ῥώαλ, ὁ, ἡ, ὸν, ἄ. ¶ Item costa tenuior nulli ergo.

Ῥωγαλέος, α, ον, fractus, quasi ῥαγαλέος, timotus, lacer, Iliad. β.

Ῥωγάς, άδος, ἡ, scala, gradus, valua, & petra, Etym. ¶ Ῥωγάδες, rimæ terræ, Marc. li. 4. Dios.

Ῥωγή, pars est magnæ domus, ῥωγὲς μέγες.

Ῥωγμή, ῆς, ἡ, ruptio, fissura.

Ῥωγμός, οῦ, ὁ, rima capitis profundior, Gal. ¶ Item rima, fissum & salebra, Aristot. hist. Anim.

Ῥωγμώδης, ες, tumor, fissura, hiatus terræ, Suid.

Ῥώδιος, fluctuosus.

Ῥώδων, ωνος, ὁ, tubera, vibices.

Ῥώθων, pars gutturis: & Ῥώθωνες, nares, Dioscor.

Ῥώμβος, ου, ὁ, trascor, triflor.

Ῥώμη, ης, τό, vis, impetus.

Ῥωμαΐζειν, Romane loqui: Romanas partes foucre, Romano parere imperio, Dion.

Ῥωμαϊκός, ή, όν, & Ῥωμαῖος, α, ον, Romanus.

Ῥωμαϊστί, Romanè, Latinè.

Ῥωμαλέος, α, ον, robustus, ἀδιάτρεπτος.

Ῥωμαλεότης, robur, virilitas.

Ῥωμαλέως λέγειν, perpera elocutio Aquilæ.

Ῥώμη, robur, vis, potentia, sanitas, valetia. ἰσχὺς καὶ ῥώμη, vis & robur, Plat. de Leg.

Ῥωμιαλὶς ἰσχνὴ, ruminalis ficus, Plutarc.

Ῥωννύμι, μ. ὑπὸ π. ἀγορᾶς, & Ῥώομαι, firmo, confirmo, corroboro. ¶ Ῥῶσαι τὸ σῶμα διαζωνίοις, roborans corpus ad cōferenda præsertim. ἰσχύσαι, ἰσχυροποιήσασθαι μᾶλλον, animationes sunt effecti, Thucyd.

Ῥώξ, ηγός, ἡ, fluuialis scaphæ genus.

Ῥώξ, ηγός, ἡ, rupes. ¶ Item acinus vuæ, ἶνάξ. Vnde ἀμπελοφόλιξ, & πυκνόβοτρυς βότρυς. ὁ ἶνάξ ¶ Ῥώξ, genus phalangii, simile acino vuæ, Nicand. in Ther.

Ῥώομαι, fluo, ῥυσιάω, tendo, ruo.

Ῥωπικὸν ὄρος, τὸν, quidam Comicus cauillans De mosthenem vocauit, quasi verba velut fasciculos voluentem.

Ῥώπη, virgulta, syluosæ plantæ, Odyss. ξ. ῥώπας ἡ ἐκ τῶν ἀγρίων, frutices densos & vimina iniecit. Vnde ῥωπεύειν dicuntur in istis scribentes, Etym. ¶ Item loca syluosa. ¶ Item pigmenta, μύρα παντοῖα, Cæl. li. 11. cap. 17.

Ῥωπίον, Hesych. frisiola siue villa scriptæ vendere Horat. scriptoriam facere Apuleio.

Ῥωπώδης, locus virgultis plenus, frutex, vimineum virgultum, Odyss. ξ.

Ῥώπων, miscellaneam condituram facio, cōfundo, Eustath. Iliad. γ.

Ῥωπικά, merces variæ, Hesych.

Ῥωπικῶν, pretiosus. Sunt qui planè diuersè interpretentur, vt sit ῥωπικὸς, vilis, nullo in pretio habitus, vt Plutar. in Lycurg.

Ῥώπινος, mollis, virgultum, Etym. ῥωπίνη.

Ῥωπικῶς ἔχειν, futilis est & inanis dictitatio, Eustath. Ilia. γ.

Ῥωπικῶς, idem quod ῥωπικῶς.

Ῥωπολάνθρωπος, ου, ὁ, seruitarius, minutarum & omne genus rerum venditor. ¶ Item pigmentarius, seplasiarius, μυρεψός. Aliàs γαστρώνομος.

Ῥῶπος, ου, ὁ, & Ῥάπτος, τό, fasciculus seu farcina è diuersis rebus colligata, exilis & nullius momenti merx, Eustat. Iliad. π. & Dionys. Halicarn. ¶ Item confusio quædam variorum colorum, miscellanea colorum coacernatio, mixtura pictorum & vnguentorum, Suid. ¶ Ῥῶπος, nulla re dignus, Cæl. li. 11. ca. 57.

Ῥωστικός, vehemens.

Ῥώσθαι, valere, posse, ἀπευθύζειν.

Ῥωστός, roboratus, valens, sanatus, animatus.

Ῥωσύνη, ης, ἡ, sanitas, firmitudo, firmitas, robur, vires, ἰσχύς.

Ῥωτήρ, ῆρος, ὁ, malleus: Ῥωτὴρ, Hesych.

Ῥωτικός, ὸν, impetus, incitatio, πτερομηκέστατον, Suid.

Ῥωτικός, ὸν, corroborans, robur augens, vires firmans, impetuosus, ἰσχυροποιητικός, Hesych.

Ῥωτίζειν literam ῥ in pronuntiando sæpiusculè iterato. Dicitur etiam Ῥαπτίζειν, Suid.

Ῥωχμή, ῆς, ἡ, ruina, Interp. Hermog. rima potius.

Ῥωχμός, οῦ, ὁ, fissura Plin. terræ discessio, terræ labes Cic. vel terræ ruptura, Ilia. φ.

Ῥώχων, denubus fremo, βρύχω τοῖς ὀδοῦσι, Hesy.

Ῥώψ, virgultum, frutex, dumus, θάμνος.

Ῥώων, μ. ὑπὸ π. ἀγορᾶς, firmo, Thucyd.

Σ A, lingua Megarensium, Herodiano teste, significat πᾶς, i. quædam.

Σᾶ, pro σῶα contractè, incolumia, integra, Eurip.

Σαβάζειν, bacchari, tripudiare, κεκραιπαλᾶν.

Σαβαζιακὰ μυστήρια, ἱ. ὀργιασμοὶ καὶ τύπτεσθαι, Epigr. bacchantes mulierculæ.

Σαθρός, ά, όν, putridus, rancidus, carios⁹, Hippoc.

Σαθρόω, acer bē, duriteer.

Σαβανίον, οῦ, τό, pannus asperior à balneo desiccandis detergendisque corporibus accōmodus, apud Aetium Serm. 12. cap. 11.

Σαβάζιος, Bacchus, ab eiusmodi sabasmis & furiosis saltationibus. aliàs σαβάζειν: Nam Barbari vt Thraces, σαβάζειν, pro διάζειν vtuntur, Aristoph. in Vesp.

Σαβασμός, bacchatio.

Σαββατίζειν, sabbatum celebrare.

Σαββατικὴ ἡμέρα, septima dies.

Σαββατισμός, sabbatismus. Heb. 4.

Σάββατον, ου, τό, sabbatum. Hebræa vox qua si-

gnificatur quiet, Greg. Naz. in Orat.

Σαβαλλίσαι σωκάψαι, cum Sabellio confundere: suppl. natura, Nazan. in Orat.

Σάβαρ Ϛ-ου, ὁ, culex.

Σαβοῖ, debacchantis acclamatio atque compellatio. Vtitur Demosthenes contra Æschin.

Σάβος Ϛ-, Bacchi sacerdos, & locus ipsi sacer.

Σάβουρ Ϛ-, rasura genus ad formam commendandam. Apud quosdam pro muliebri pudendo.

Σάγαιον, sagum, tegmen, σκέπασμα, ἐκβολαῖον.

Σαγάπηνον, τό, succus herbæ ferulam referentis, & nascentis in Media, Dioscor. li. 3. ca. 95.

Σάγαρις, ιος, ὁ, gladius Persicus, bipēnis aut ensis quo vtebantur Amazones, apud Xenoph. ¶ Σάγαρις λατρικὴ ἐκβολή, phlebotomum quo venæ secantur.

Σάγη, scutū, stragulum. ¶ Item clitellæ, & strata iumentorum, Ioseph. & Machab. 2. 3.

Σαγηνάτης, ὁ ἁλιεύς, Suid. piscatus, us.

Σαγηνή, & Σαγηνοβάτης, ου, ὁ, & Σαγηνοβάτος, piscator, verriculator, in Epigr.

Σαγηνεία, μ. δίκτυον ἁλιᾶς, irretio, circundo retibus, illigo. σαγηνεύειν, πάντα χάος. Plat. 3. de Leg.

Σαγήνη, ης, ἡ, sagena Manilio: aliis nassa: verriculum vel euerriculum. ¶ Proprie tamen sinus retis in quem capti pisces deueniunt.

Σαγηνικὸν Ϛ-, piscator.

Σαγηνίσκιον ἅμμα, vinculum sagenæ alligatū, in Epigram.

Σαγηφορεῖν, apud Strab. 57. pro sagis indui.

Σαγίς, pera, saccus.

Σάγμα, τος, τό, scuti theca, Aristoph. in Acharn. ¶ Item stipata congeries atque aceruus, Plut. in Catone. ¶ Σάγματα, τά, sagmata, καταβόλια, clitellæ, aut strata iumentorum, Poll. & Plut. in Arato. Hinc sagmarias dictas esse mulas adnotat Cælius. Apud Lampridium in Heliogabalo, leges equum sagmarium. ¶ Apud Suid. Σαγμάρεια, iumenta quæ baiulant res necessarias.

Σάγος, sagum, Polyb. σάγος μὲν τὸ τῶν ἀλεξιβελῶν.

Σάγυνος, τό, verriculum, rete.

Σαθάνιον, τό, fatherii, quadrupes animal ex matri victum quærens, Aristot. li. 8. Anim. c. 5.

Σαθρόω, calefacio, foueo, θάλπω.

Σάθρωσις, veretrum.

Σάθρυξ, ὁ, pediculus.

Σαθρὸς, ά, όν, debilis, imbecillus, marcidus, flaccidus, carioſus, detritus, putris, Lucian.

Σαθρόω, μ. ώσω, debilito, cap. 10. Iudicum.

Σαθροῦσθαι, quassari, concuti, labascere, Chrys. ¶ Item marcescere, flaccescere, Eidem Chrysost. ad Rom. cap. 6.

Σαίνεσθαι, & Σαινυσθαι, αι, dicuntur equi vel canes caudam perpetuò mouentes.

Σαίνω, quatio, turbo, terreo, commoueo, 1. Thes. 3. τῷ μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταύταις, vt nemo in his tribulationibus turbetur.

¶ Potest etiam sumi ab animalium quorundam, maxime canum & luporum, natura, dū caudam remulcent territi, aut agitant adulantes, Odyss. σ. ¶ Σαίνειν, adulari, assentari, τινὰ κολακεύειν, blandiri.

Σαίρω, μ. αρῶ, verro, scopis purgo. ¶ Item eodem, gaudeo, obstupeo. hio, labia diduco.

Σαῖται τόποι ὑπερκαλύμμα Ϛ-, præfectura Saitica appellata, de qua Plat. in Timæo.

Σαμβίον, genus musici organi.

Σάμβυκος, & Σαμβύκη, pudendum muliebre, Aristoph.

Σαμβύκη, & Σαμβύκιον, marsupium, saceulus.

Σάμιες, Thraces, Comm. Aristoph. in Auib.

Σαμιστὴς Ϛ-ου, ὁ, scutum quatiens, scutorum vibrator, πολεμικὸς, bellicosus, Homer.

Σαμιστόφορος, ὁ, scutifer, epithet. Aiacis, Homero.

Σαμίωμα, τὸ λεῖον, depecuior.

Σαμίτης, ου, agni subitumi, qui intra sepes adhuc cohibentur. pro σαμίτης, Interp. Theocr.

Σαμνίας, ου, vinum per saccum transmissum.

Σαμνιάζειν, saccellare, Gaz. ex Theophrasto lib. 6. de Caus. Plant. vinum per saccum transmittere & excolare. Plinius castrare vina dixit, & sacco frangere vires. ¶ Dicitur etiam σαμνιάζειν, siue σακκιάζειν, cum saccis additis peregrinis saporibus, quod excolantur eorum facultatem retinet, vt dicit Plin. de Amisso quod cum amaris nucibus vina commendant. Vide Constant. γεωπον. li. 7. ca. vlt. ¶ Σαμνιᾶς Ϛ- etiam dicuntur saccularii fures, Hesych. De saccullariis in legib. apud Vlpian.

Σακκίδιον, τό, sacculus, Poll.

Σακκοφορμίσιος, ὁ, qui saccos conficit, vel saccariam facit, apud Demosth. ¿ Ὄλυνθος.

Σάκκος Ϛ-ου, ὁ, saccus, cilicium, Elian. 20.

Σάκος Ϛ-ου, τό, scutū. ¶ Aliquando barba. Hesych.

Σάκτης, ὁ, saccus, Aristoph. in Plut.

Σάκτος, vinum per saccum transmissum. Empol.

Σάκχαρ, τό, saccharum, Gal. l. de Simpl. facult. Ϛ-

Σάκχαρι, idem, Arrian. in Periplo.

Σάλα, cura, damnum, φροντὶς, Suid. Ϛ-

Σαλάζω, stuprare, turbare, ταράττειν.

Σαλάζων, clamor, κακώσεις, Hesych. Σαλαῖς.

Σαλαίζειν, lamentari, θρηνεῖν τινὰ ἐπὶ τῷ θανάτῳ, Suid.

Σαλάκων, ωνος, ὁ, Salacon Autolyci patruus, mollitiem infamis: Vnde molles σαλάκωνες dicti, Comment. Aristoph. qui σαλακωνεύεται exponit τὸ σαλεύειν τὸν σῶμα, id est, vacillare. ¶ Σαλάκων etiam dicitur nō diues, sed ostentator pecuniosus, Suid. ¶ Σαλάκων item appellatur ab aliis, qui sumptuosus est vbi nō oportet: ὁ δὲ πλοῦτος ὄνου μὲν ἦν, vt Theogn. accepit, teste Hesych. Victorius per σαλάκωνας intellexit eos qui gloriæ sibi ducerent ostentare patrimonii, & in ostentandis diuitiis toti occupati forent. ¶ Σαλακωνία, vel σαλακωνίκη, mollities, Alciphr. in Epist. ¶ Item ostentatio pecuniosa in paupertate, Hesych. ¶ Item ineptorum hominum sumptuosa prodigalitas, sed non magnifica profusio. ¶ Σαλακωνίσαι vel σαλακωνεῦσαι, delicias facere atque mollitie diffluere. Hermippo. ¶ Item Σαλακωνίσαι, operā dare, in tenuitate tamen atque inopia. Et sumptuose, inepte tamen impendere.

Σαλαμανδρίς, genus lacerti, de quo Aristot.

Σαλαμβᾶς, ὁ, dæmon. ¶ Item fenestra.

Σαλαμβεών, infumibulum, tenestra.

Σαλαμβὼ, Veneris cognomentum apud Babyl.

Σαλαμινιὰς, ἡ, nauis publica Athenien sibus.

Σάλαξ, ακος, ὁ, metallicorum incrementum, Poll.

Σαλάσσω, quatio, Actiu. Accus.

Σαλαγεῖα, τά, quæcunque in vasis condita seruantur ad victum nostrum, Cæl. li. 16. ca. 8.

Σαλεδρίται ὀνυχες, mobiles vngues, Dioscor. lib. 5.

Σαλευτὴς, labor, actor, fluctuo, Thucyd.

Σαλεύω, σω, εὐσω, quatio, agito, moueo. Suid. σαλεῦσαι δὲ καθ' ἑαυτὸν σαλεῦσαι, cū multa secum agitasset: vt Poeta, Talia tacitus, &c.

Σαλίαι, plexus rubi, quam capite gestabant Spartanæ in modum quasilli implicitæ, Hesy.

Σάλος Ϛ-ου, ὁ, salum, cōmotio maris ac fluctuum, procella, Herodian. σάλος Polyb. in primo posuisse videtur pro loco minime portuoso.

Σαλοῦσθαι, curiosè incedere & accurate.

Σάλπα, ὁ, pisces genus qui bos etiam dicitur. Gaza in Aristot. Græcam vocem reliquit.

Σαλπιγξαλγοπαιδαγωγοί, apud Aristoph. dicuntur, qui tubis, hastis, barbisque formidabiles sunt.

Σαλπιγωτὸς, ὁ, tubicen, Poll.

Σάλπιγξ, γγος, ἡ, tuba, lituus, buccinum, Euripid. ¶ Elt & aliis quædam & instrumentum bellicum. ¶ Item buccina piscis, seu turbo apud Archilochum. ¶ Colebatur & apud Argiuos Minerua σάλπιγξ cognomēto, à repertis tubis, clangor & sonitus imbr. Aristot. Rhet. 3. Σαλπιγξ, ιγγος, ἡ, σάλπισμα, tubæ sonus, clangor, & sonitus imbr. Aristot. Rhet. 3. Σαλπιγξιάζω, ξω, ιγγ. tubis cano. Neutr. Σαλπισμα, τος, τό, tubæ sonus, clangor & sonitus tubæ. Poll.

Σάλπιγξ, ὁ Σαλπίγγιος, ὁ, nauigii genus bireme, rotundum & concauum, Plutar. & Bayf. Alii numismata intelligunt, Cæl. li. 4. ca. 31.

Σαμάδιον, sigillo. σφραγίζω.

Σαμαίνω, ornamenta quædam muliebria.

Σάμαξ, ακος, ὁ, buxus iuncus, aut gramē, crates, sportā. Poll. cancer tegetes Calum.

Σαμάρα, ας, ἡ, calcamenta. σανδάλια.

Σαμβύκη, ης, ἡ, sambuca, i. triangulum instrumentum musicum, quod ex inæqualibus longitudine sicut & crassitudine neruis efficitur, Porphyr. ¶ Item instrumentum oppugnandis vrbibus idoneum, Polyb. li. 8.

Σαμβυκίζειν, ἁλίσκεσθαι, mitmæ.

Σάμεια, ἡ, ἁλιεύτρια ὑφή, Eust. Iliad. 9.

Σαμιάστρια, ἡ, laciuiatrix.

Σαμφόρα, equi quibus impressum est σαμ. i. σ, Aristoph. καὶ ὁ ζυγὸς οὗτος ὁ σαμφόρας.

Σαμψοῦχος, sampsuchus, apud Hesych.

Σαμψυχίζω, & Σαμψυχόω, sampsuchi odorē repræsento, sum odore amaraci.

Σαμψύχινον μύρον, sampsuchinū vnguentum, & amaracinum, Dioscor. li. 1. ca. 59.

Σάμψυχος, sampsuchum genus herbæ, quam & amaracum vocant, Dioscor. li. 3. ca. 47.

Σανδαλάριον, ου, τό, calcamentum muliebre. ¶ Dicitur & σανδαλιαῖον, ου, τό, Lucian. & Ioseph.

Σανδαλοθήκη, theca sandaliorum, qua voce vsus est Menander, teste Polluce.

Σανδαράκη, sandaracha, Dioscor. li. 5. ca. 122.

Σανδαρακίζειν, colore imitari sandaracham, Eidem li. 5. ca. 113.

Σανδύξ, υκος Ϛ-, ὁ, cerusa vsta, Dioscor. li. 5. ca. 57.

Σανίδιον, tabella, Æschin.

Σανιδοβάτης, ου, ὁ, ἡ, tabulares, tabulārum similis.

Σανιδωμάτιον, τό, tabulatum.

Σανιδώσαι, tego, tabulo. Hinc σανιδωθρὰξ τὸ πλοῖον, tecta tabulata, naues tabulatis munitæ.

Σανίς, ίδος, ὁ, tabula, asser, stipes: δόρυ, lib. er, Eurip. in Alceste. ¶ Σανίδες, valuæ, θύραι, Homer. i. πύλαι. ¶ Σανίδες, tabulæ in quibus leges scribebantur apud Æschin album seu albarium, in quo Athenis maleficorum crimina describebantur. ¶ Σανίδες, de tabulis nauis, Lucian.

Σανίδωσις, ὁ ἢ ἡ, tabulares, tabulārum similis.

Σανίς, ίδος, ὁ, ἡ, tabulatum.

Σανίσσω, tego, tabulo. Hinc σανιδωθρὰξ τὸ πλοῖον, tecta tabulata, naues tabulatis munitæ.

Σανίς, ίδος, ὁ, tabula, asser, stipes: δόρυ, lib er, Eurip. in Alceste. ¶ Σανίδες, valuæ, θύραι, Homer. i. πύλαι. ¶ Σανίδες, tabulæ in quibus leges scribebantur apud Æschin album seu albarium, in quo Athenis maleficorum crimina describebantur. ¶ Σανίδες, de tabulis nauis, Lucian.

Σανίς, ίδος, ὁ, ἡ, alumna, nutrix.

Σανίδες οἱ, apud Medicos dicuntur ii quibus eminulæ protuberant alarum instar scapulæ, quibus propterea angustus tabulę ritu ac depressus est thorax, vnde illis nomen, paratis tabem incurrere: πάσχουσι, Galen. lib. 2. de Temp.

Σάνις, & Σάνης Ϛ-, ὁ, Cratin. fatuus, Eustath. Iliad. i.

Σάννιον, τό, penis. ¶ Proprie hasta, Poll. ex Menādro. ¶ Persicum potius telum, Diodor.

Σάννιον, ου, τό, calcamentum muliebre. ¶ Dicitur & σανδάλιον, ου, τό, Lucian. & Ioseph.

Σαννίων, ωνος, ὁ, theca sandaliorum, qua voce vsus est Menander, teste Polluce.

Σανδαράκη, sandaracha, Dioscor. li. 5. ca. 122.

Σανδαρακίζειν, colore imitari sandaracham, Eidem li. 5. ca. 113.

Σανδύξ, υκος Ϛ-, ὁ, cerusa vsta, Dioscor. li. 5. ca. 57.

Σανίδιον, tabella, Æschin.

Σανιδοβάτης, ου, ὁ, ἡ, tabulares, tabulārum similis.

Σανιδώμάτιον, τό, tabulatum.

Σανιδόω, μ. ώ

Σάφλον, vel Σάφλον, muliebre pudendum.
Σάφλων, minister publicus qui stoas verrebat.
Σάφλων, Sarapis deus, quem Alexandrini colebant. Fuit & Platonis cognomentum.
Σάφλων, Persica tunica albo distincta.
Σαφάπιον, ὁ ἄφ, distortos habens & diductos pedum digitos, Interp. Laert. li. 1.
Σαγήνη, sporta, sagena, plexus reticularis, funis, laqueus, Æschyl.
Σάγηνος, ὁ ἄγριος, agrestis, rusticus.
Σάργος, ὁ, sargus, Ælian. & Aristot. lib. 5. Anim. piscis est e mugilum genere.
Σαρδίζειν, Sardonium ridere.
Σαρδάνιος, ὁ, morio, γελωτοποιός.
Σαρδινιακὸν βάμμα, tinctura rubra, Suid.
Σαρδινιανός, incolæ Sardis urbis.
Σάρδιον, λίθος, sardius lapis, sic ca. 4. Apocal.
Σαρδόνυξ, λίθος, sardius lapis, siue sarda Plin. σαρδὼ Lucian. Plin. lib. 37. cap. 6. Nomen suum cum onyche communicauit, vnde σαρδόνυξ factum.
Σαρδών, limbus & ora retis.
Σαρδωνικὸν λίνον, linum Sardonicum, Herodot.
Σαρδώνιος, ὁ, ἡ, Sardonia herba, scelerata herba ab Apuleio, Dioſc. & Odyſſ. ὁ.
Σάρις, τό, sarii: sic dicitur quædam planta in Ægypto, Theophr. li. 4. ca. 9. hiſt. plant.
Σάρισα, τά, saria: sic dicuntur quædam exeuntia ex sari planta, Theoph. in hiſt. plant.
Σάρισσα, ης, ἡ, hasta Macedonica.
Σαρισσοφόρος, ου, ὁ, hastam sarissæ portans.
Σαρισσώ, venabulorum Macedonicorum: sic Gaza li. 3 hiſt. plant. Theophr. ca 11.
Σαρκάζω, carnes detraho, Herodot. in Melpom. ¶Hinc Σαρκάζειν, diducto rictu ostensisque labris irridere, Galen. in Gloſſ. & Heſych. In de nomen Σαρκασμὸς, i. irrisio amarulenta atque hostilis. ¶Σαρκάζειν, etiam accipitur, prolabiis compressis siue labiorum commissorum supremis carnibus aliquid auellere atque attondere, vt equi & asini dum prata tondent, Hippocr.
Σαρκαπεῶ, falsè & amarè, Bud. in Epiſt. poſt.
Σαρκασμὸς, Hipp. li. de fracturis, musculi.
Σαρκίδιον, ου, τὸ, σάρκιον, caruncula.
Σαρκικὸς, carnus: carne constans, Nazanz.
Σάρκινος, carneus, σαρκῶν γενῶν, Eupol.
Σαρκίον, caruncula, ἐκ τοῦ σαρκίου, in carne, Naz.
Σαρκίτης, ὁ, qui in carnem redegit.
Σαρκοβόρος, ὁ, carnivorus, Nazanz.
Σαρκοκάλαμος, ὁ, ramicis genus, cùm caro inter tunicas increscit. Celſ. li. 7. ca. 18.
Σαρκοειδὴς, carnosus, σαρκώδης.
Σαρκοκήλη, lachryma arboris nascentis in Perside, similis thuris pollini, Dioſcorid. lib. 3. cap. 99.
Σαρκοκλεῖς, ἰδος, forceps Marcell.
Σαρκοκοπέω, carnem è cute aufero.
Σαρκοκομέω, cutem bellè curo, Nazan.
Σαρκοφαγέω, carnes appetere, edere carnes, in Epigram.

Σαρκοφάγιον, esus carnium, Plutarch.
Σαρκοφάγος, ου, ὁ, carnem comedens, carnivorus. ¶Ponitur pro καθ-ῆκι, tumulo. ¶Est etiam Σαρκοφάγος, lapis asius siue asius, sarcophagus Plin. li. 36. ca. 17. Galen. li. 9. Simplic.
Σαρκώδης, folia habens carnosa, Theophr. li. 1. hiſt. plant. cap. 16. carnifolius Gaz.
Σαρκόω, μ. ὁπο, π. ωσα, q. incarno, carne explo.
Σαρκώδης, ες, ὁ, ἡ, carnosus, carneus.
Σαρκωτὸς, ἡ, ὁ, q. carnositas, Marcell. li. 3. Dioſcor.
Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio, Dioſc.
Σαρκωτικὸς, carnem creans, carne explens.
Σάρμα, hiatus, χάσμα.
Σάρωθρον, cumulus terræ, arena, tegmentum, sarnum, Heſych.
Σάρξ, κὸς, ἡ, caro. ¶Et pro corpore, in Scholiis sent. Epicuri, πῶς γὰρ σάρκα τὸ παρὸν μὴ ἡδὺ ποιήσει, Cic. 1. de Finib. Nam corpore nihil nisi præsens & quod adest, sentire possumus. ¶Item pulpæ oliuæ, Theophr. li. 6. cap. 10. de Cauſ. plant. αὔξεται γὰρ ἡ σὰρξ τῶν καρπῶν. nim pulpa augescit.
Σαρξιφράγιον, Dioſc. & σαρξίφραγες, Trallian. saxifragum siue saxifragia.
Σάρος, ου, ὁ, ædinus, qui ædem comerrit.
Σαρὸς, in Epigr. verriculum, scopæ, Interp. Aristoph. ¶Apud Heſych. σάρος.
Σαρόω, fluctuans, fluctibus iactatus, Interp. Aristoph.
Σάρπος, area, domus lignea.
Σαρσάρα, desipio, vanus sum, μωραίνομαι Heſych.
Σαρόω, verro, orno, σαρῶ τὸν οἶκον, Luc. 15.
Σάρωθρον, scopæ, κάρηνα, mundities.
Σάρωμα, & Σάρωσις, Suid. κάθαρσις, mundatio.
Σαρῶσις, scopis purgor. σαρῶσαι, scopis mundatus, Matth. 12. ¶Item σαρῶσαι, scopis mundata, Matth. 12. ¶Item σαρῶσαι, ἐκτίνω, & κθο, Etym. Heſych. & Pſych. pudendum muliebre. ¶Item rete venatorium Heſych. ¶Item Saron deus nauticus, Hinc & apud Græcos prouerbium illud de bruma, σαρωνικοῖς πλοῖς, σαρωνικοῖς πλέοντες.
Σαρωνίδες, arbores cauæ, Etym.
Σαρωνίδες, quercus, Callim. in hymno ad Iouē.
Σαρωνὶς, mare, à Sarone præcipitato, Etym.
Σατραφίδες, ornatus capitis fœminæus.
Σάτιον, τὸ, & Σατίδιον, ὁ, plaustrum, vehiculum Homer.
Σάτον, mensura quædam frumenti, Lucian.
Σάτρα, σατρία, Heſych. purrefactio.
Σατραπεία, ας, ἡ, præfectura, imperium.
Σατραπεύω, μ. ὁπο, σ. ῶσα, σ. ῦμαι, sum præfes, Gen. Aristot. 2. Oecon. σατρεύειν σατραπεύειν, Plat.
Σατραπία, ας, ἡ, satrapeia, principatus, Herodot. lib. 3.
Σατράπης, ου, ὁ, satrapa, i. præfectus provinciæ. Persicum est vocabulum, Aristot. de mund.
Σατραπὶς, prouincia, Thucyd.
Σάττα, ης, ἡ, rullus, operculum capitis fœminæi Heſych.
Σάττω, μ. ὁξ, σ. ῶσα, onero, onus iniungo, sto

iugum impono: propriè de iumentis clitellariis, quibus onera imponuntur: instruo. ¶Item impleo, denso, refercio & conflipo. σάττομαι, ἁμαι, arena refertus, Lucian. ¶Premo, subigo. σατταμένη γῆ, ager subactus.
Σατυρεία, ας, ἡ, genus esculenti ex herba.
Σατυρίασις, ὁ, morbus idem ferè, qui & Σατυρείασις & ἰάσεως τόνος, Aristot. νόσημα τὸ κεκλῆσθαι σατυρίασις.
Σατυρισμὸς, siue σατυρεισμὸς. Quū genitale longè latéque increscit atque extenditur nullo caloris externi aut libidinis incentiuo. σατυρίασις vocatur: quod si pudendi accedat subiultatio atque palpitatio σατυρίασις appellatur, Galen. li. 6. Latinè tētigo. ¶Σατυρίασις, à Satyrorum forma nec non tetra libidine, etiam vocatur aliud malum, quod ἱλίασις ἡ ἐκτάσεως nominatur à Galen.
Σατυρίζω, strigo.
Σατυρικὸς, satyricus, mordax, Plut. in Periel.
Σατύριον, τὸ, satyrion herba, Dioſc. ¶Et nomen animalis amphibii in Aristot.
Σατυριῶσις, ὁ, prurigo ad venerem, tentigo. ¶Item tumor prominulus post aures, Gale.
Σατυρικὸς χορὸς, satyricus chorus.
Σατυρῶ, prurio ad venerem instar Satyri, ἀφροδισιῶ, Aristoph Interp.
Σάτυρος, satyrus, vide Ælian. de Anim. ¶Est & Orphei hymnus in Satyrum.
Σατυρώδης, hispidus, Lucian. à Satyro.
Σαυλὸς, ἡ, ὁν, aridum: Heſych. σαυρὸς habet.
Σαυλόω, reuoco. σαυλοῖ τὸ σαυροῖ.
Σαῦλος, vitiosus, fluxúsque, delicatus, quietus. Cyclope, tripudiare vertit Interp.
Σαυλὸς, τὸ, missiles lapides.
Σαυρὸς, tener, mollis.
Σαῦρος, ὁ, lacerta, & piscis qui σαυρὸς dicitur.
Σαυρόω, corruptio segetum in aculum: vena bulum, vide Theocr. in Pharmac. (lor.
Σαυρόω, σώσω, σ. ωκα, destruo segetes, iacu-
Σαυρωδία, naturitiū, σαυρίασις, σαυρίασις, Hipp.
Σαυρώδης, ὁ, ἡ, figura lacertam repræsentans.
Σαυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, locus vbi hasta locatur, cuspis hastæ posterior: nā prior ἔγχος dicitur. ferramentum concauum moueronatum, cui inseritur extrema hastæ pars, Iliad. ι. οὐτὶ σὺν σαυρωτῆρος ἐλάσσας ὄπιν αἰὲν ὀδόντα. pro coronis mala punica argentea gestabant, Herodot.
Σαυσαμίδες, Aristot. in Prob. linguę hęsitatio.
Σαυχρὸς, putris, debilis.
Σάφα, manifestè, vel manifestò, Aristoph.
Σάφεια, ας, ἡ, declaratio Cicer.
Σάφειρος, saphirus, lapis pretiosus.
Σαφὲς, planè. σαφῶς, explanate Cicer.
Σαφήνεια, ας, ἡ, claritas, perspicuitas, Phil.
Σαφηνίζω, pro comperio, verè.
Σαφηνίζω, ίσω, σ. ικα, declaro, Aristot. 9. Ani.

Σαφηνῶς, idem quod σαφῶς, Æschyl. in Prom.
Σαφὴς, ἐς, ὁ, ἡ, manifestus, perspicuus, Xeno.
Σαφήτωρ, ορος, ὁ, explanator Cicer.
Σαφόω, σῶ, σ. ωσα, saluo Actiu. Accuſ.
Σαώφρων, perspicuè, Aristoph. ἰδοὺ σαώφρων.
Σάω, & Σαόω, seruo, tutor, seruo incolumem, Iliad. ἀ. αὐτὸ ἑ σῶσαι ἐθέλει σαώσας.
Σάωτηρ, saluus, incolumis, Iliad. ἁ.
Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, seruator, li. 1 Epigr.

Σ B

Σβεντὸς, ωτος, extinguens, Nar. in Orat.
Σβέννυμι, σβέσω, σ. εσβηκα, extingo, obscuro. Hinc ἐσβέσθην, extinctus sum, Simonidi.
Σβέσις, εως, ἡ, extinctio Cicer. Aristot.
Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor Cicer.
Σβεστικὸς, ὁ, ἡ, extinguendi vim habens. Plutar. in Camill. οὐδὲ ἄκος, οὐδὲ σβεστήριον ἔχοντες, nullum remedium quo extinguerent habentes.

Σ B

Σεβάζομαι, & Σεβίζω, μ. ἀσθην. σ. ακα, colo & veneror, religiosè admiror, Gennad.
Σέβας, τὸ, cultus, reuerentia, adoratio, nomen ἔκπαγλον, vt docet Gaz. τὸ σέβας ἐμοὶ μείζονα. tu cui maximam reuerentiam debeo, Eurip. ¶Sophoc. pro re augusta. ¶Σέβας, stupor præ admiratione, Odyſſ. ζ.
Σεβασμὸς, ου, ὁ, cultus Deo aut ei qui maiestatem quandam obtinet exhibitus, veneratio, religio. ¶Σεβάσματα, omnia quæ venerā tur superstitiosi, vt aræ, delubra, statuę, simulachra, σεβάσματα τῆς πόλεως ὑμῶν, Act. 17.
Σεβασμιάζομαι, veneror, pius sum.
Σεβάσμιος, ου, ὁ, ἡ, reuerentia.
Σεβάσμιος, ου, ὁ, ἡ, pius, religiosus, venerabilis. ¶Item augustus, Imperator, Herodia. li. 2.
Σεβαστὸς, ὁ, ἡ, adorabilis, venerabilis, augustus. σεβαστὴ σπεῖρα, augusta cohors. Act. 27.
Σέβινον, τὸ, id corticosum quod in summa palmula enascitur, Heſych.
Σεβίζομαι, honoro, benedico, colo, σεβάζομαι.
Σέβις, ὁ, πᾶσις, fixio, firmitas.
Σέβομαι, colo, veneror, sanctè obseruo, sum religiosus, sum pius, Depon. Accusat. Plat. in Epiſt. ἐμοὶ δὲ ταῦτα ἐστὶ σεβόμενα, hæc paritet atque ego venerabatur. ¶Capitur item Paſsiuè. venerari, coli, à Gregor.
Σέβω, idem quod σέβομαι, Actiu. Accuſ. Aristoph. in Plut. τὰ θεῖα σέβειν, diuina colere.
Σέδλια, τὰ καθέδρας, sedes.
Σέλι, i. σφυρὶς siue φιάλη, Poll patella in qua aliquid commouetur & frigitur, sartago.
Σελασία, Dianæ epithet. Et locus Laconiæ.
Σειληνὸς, Silenus, Plat. σιληνὸν τινὰ ἐν τοῖς λογοις. ¶Σειληνὸς qualis, vide Aristoph. Interp.
Σείνατο, ατο, ὁ, proprium viri. paroxyt. Circumflexum autem significat lædens, Cyrill.
Σεῖο, Ionice pro σοῦ, tui, primitiuè. Odyſſ. δ.
Σείομαι, quatior, tremo, tremisco. τὸν ἐγκέφαλον σείσθαι, Aristoph περ. i. cerebro sum emoto.
Σειρηνικὸς, ὁ, Thessalia.

Σείριος, ὁ, sol, ὁ ἥλιος, Suid.

Σειρά, ᾶς, ἡ, catena, restis, vinculum. ¶ Item series & obex forium. Apud Poll. σειρὰ πεζικὴ ὁ πλοκαμὸς, ὁ πλόκιος, vulgo *treſſi*. ¶ Σειραί, vulgo *furores* è Græco: moribus est in equorum iumentorumque suffraginibus præcipuè, Colum. li. 6. cap. vlt. & Apsyrt.

Σειράζω, vinculum traho.

Σειραίνω, μᾶλλον, exicco.

Σειρεσιώτης, ὁ, nomen dextri equi currus, quando ludebant in theatro, Soph. Interp.

Σείριον, ου, τὸ, defrutum, sapa, ἑψημα.

Σειρικὸν, τοῦ, idem quod σειρὰ, catena, vinculum, funis ex sparto, Poll.

Σειρόκροτος ἵππος, equus extra iugum ferens catenam, σειρὰ Poll. helciarius quibusdã.

Σήριον, τὸ σῆραγξ, exicco, ξηραίνω, exinanio.

Σειρὴν, ῆνος, ὁ, Siren: de Strenis lege Odyss. μ. ¶ Item insectum api non dissimile, Aristot.

Σειρίασις, ἡ, sive Σειρίασμὸς, est ex vehementi solis ardore atque æstu capitis inflammatio, Aëtio Serm. 4. lib. 1.

Σειριάω, μ. ἀσω, π. ασα, capitis inflammatione laboro, Aphr. Probl. 38. lib. 1. ¶ Σειριᾷ· est etiam suffraginosum esse, vel suffraginum vitio laborare.

Σειρίδες, funiculi, vincula, torques.

Σειρὶς, ἴδος, ἡ, Iouis epith. propter altra, Etym.

Σείριον, omne altrum, Etym.

Σείριος, ου, ὁ, Sirius stella, quæ canicula & ὠκυτόκιον, 2. Argon. ¶ Σείριος, pro sole, Hesiod. ¶ Est etiam vestimẽti tenuis genus.

Σείριος οἶνος, sirium vinum, i. sapa quæ ht musto igni decocto, Dioſc. li. 5. ca. 10.

Σειρομίδες, species iaculi, hastæ, lanceæ, 4. Reg. 11.

Σειρὸς, vide Σειρὶς.

Σειρόω, euacuare, inanire, Apoll. Interp.

Σείρωμα, τὸ, opoballami fex, Aëtio lib. 1.

Σειρωτὴ, ἡς, ἡ, alleuatio debiti cõmunis, χρεῶν ἀποκοπὴ, q. oneris iniqui excussio: nouas tabulas Latini vocant, Plut. in Cæsare.

Σείσιμον, ὁ, quartus vertebrarum spinæ affectus, Galen. li. 3. de articulis.

Σεισίχθων, ονος, ὁ, motor terræ, epith. Neptuni.

Σείσμα, ατος, τὸ, succussus, excussio.

Σεισμὸς, ὁ, & Σεισμὸς, terræmotus, terræ quassatio Senecæ, agitatio, concussio, concussus, Aristot. de mund.

Σεῖστρον, vas testaceum.

Σεισοπυγὶς, ίδος, & Σεισόπυγος, ὁ, avicula, quæ assidue caudam quatit, motacilla.

Σεισὸς, ὁ, ornamentum muliebre, Max. Gram.

Σεισὸς, concussus, Etym.

Σείστρον, ου, τὸ, sistrum, crepitaculum æneum in sacris Isidis solenne. alias σῆστρον.

Σείσων, sartago, patella in qua quid frigitur.

Σείω, μ. σίσω, π. σεισα, quatio, vibro, agito. χάσκουσιν ἵππον, eodémque mense excitit terræmotus, Thucyd. ¶ Item calumnior, Suid.

Σίλφ, pro σιλφὶ, i. φωτὶ, πρὸ, Hom. Interp.

Σελαγέω, ardeo, κατακαίομαι, Aristoph.

Σελαγίω, μέσ. π. ησα, luceo, elucco, Aristoph. περὶ σοῦ πεύκης σελαγεῖ.

Σελαγίζω, luceo, fulgeo, ardeo, λάμπω, Suid.

Σελανίς, lampades.

Σέλας, ος, τὸ, iubar, lumen, fulgor, fulgur, Aristot. de mund. τὰ σέλα διώκει, igniculi prosiliunt. Gaza lib. 2. Gram. hoc nomen tacit ἄλατος.

Σελασφόρος, ου, ὁ, lucifer, splendidus.

Σελάτης, ου, limax, κοχλίας.

Σελαχοειδὴς, cartilagineus, cartilaginei generis.

Σέλαχος, ους, τὸ, & Σελάχη, piscium genus cartilaginosum, Aristot. hist. Anim. lib. 3. ca. 1. ¶ Galen. in Gloss. vocat σελάχη, pisces squamis.

Σελὰω, splendeo, σέλας τοῦ τιμῶ, splendentis impetus, Nicand. de mustela.

Σελαὼς, iubar, splendor, lumen, fulgor, & fulgur.

Σελεὶς, poculi genus, à Scleuco rege. ¶ Item calceamentum muliebre. ¶ Σελεὶς, asini quædam locustis vescens, Oppian. in Ixeut. Plin. li. 10. cap. 27. Basil. in Ethicis.

Σελήνη, Luna, pemmata erant rotunda & lata, quibus sex ordine in struẽ aggestis imponebatur, velut coronis, βοτρυδὸν, Eurip.

Σελήνη, Luna, i. σὺ ἐλήνη, Aristoph.

Σεληναῖος, ου, ὁ, lunaris.

Σεληνίτης, ου, ὁ, Luna. τὸ μέλι σεληνίτης Arato, i. mel lunium. ¶ Σελήνη, idem quod λίθος, Diosc. Comment. Aristoph. in Pace. vnde Σεληνίτης νόσος, quem immittere credebatur ira Dianæ, Horat. in Poetica. ¶ Est & nomen piscis, Ælian.

Σεληνιάζομαι, sum lunaticus. furor est non perpetuus, sed recurrens interuallis. ¶ Σεληνιάζομαι, lunatici, Matth. 4. & 17.

Σεληνιακὸς, ὁ, ὸν, comitialis, siue epilepsia & comitiali morbo laborans: qui & cadicus fanaticúsque, ὁ σεληνιαπὸ Aristot. siue σεληνιακὸς ὁ ἐνθουσιαστικὸς Horat. Trall. σεληνιακὸς ὁ ἐπὶ τῇ σελήνῃ ἀκμάζων. ¶ Item lunaris, σεληνιακὴ ἐκλειψις, lunæ defectus, Aphrod.

Σεληνίτης, τοῦ, lunulæ.

Σελήνιον, Hesy. amuletum quod pueri collo gestant. Vide Plut. in Rom. Antiquit.

Σελήνιον, τὸ, lunæ sidus, Athen. li. 7.

Σελήνιτης λίθος, Scelenites lapis, Dioſc. li. 5. ca. 140.

Σεληνιώδης, lunaticus, κατασκεπτικὸς.

Σεληνοβλαπὴς, lunaticus, κατασκεπτικὸς.

Σεληνοῦν, τὸ, triticum Selenusium, Theophrast. li. 3. ca. 26. de caus. plant.

Σελίγνις, ιδος, ὁ, siligo: & Σελιγνίτης ἄρτος, siligineus panis.

Σελίδιον, ου, τὸ, chartula, pagella vel pagiuncula Cicer. Græco vtitur Polyb.

Σελίδωμα, tabula lata, σανίδωμα.

Σελινίτης οἶνος, selinites vinum, i. ex apio confectum, Dioſc. li. 5. cap. 66.

Σελινοφάγος, apium imitans.

Σέλινον, τὸ, apium, Ilia. ζ. ἐλείῳσιν ἐν ἕλει σέλινα καὶ ἑλεοκρήνας ἰάλλει, apium seu in palustri loco proueniens. ¶ Σέλινα ἐλείδεσιν, apio egere, de his qui in morbo periclitantur, Plutarch. in Timoleone. ¶ Σέλινον, muliebre pudendum, τὸ γυναικεῖον, Hesych.

Σέλινον ἄγριον, apium agreste, genus herbæ.

Σελινοστάσιον, bi asiæ genus.

Σελινοῦς τὸ, selinusia terra, Dioſc. li. 5. c. 176.

Σέλμα, ατος, τὸ, spatium inter lineas, Suid. ¶ Item liber: pagina: carina nauis, spatium inter tabulata nauis. Σκάφος & σέλμα, Eust. Iliad. α.

Σελμάζω, ambitiosum esse, simulare opes quum sis inops, Aristoph. Comm. in Auib.

Σελμαλέος, ambitiosus & pauper, Comm. Arist. ibi.

Σέλμη, impetu moueri, Eustath.

Σέλμα, ατος, τὸ, tabula, transtrum, ἐφ' ὧν ἐρέσσουσι, sedes remigũ, & spatium intermedium inter nauis tabulata. Sophocl. Antigon.

Σελμαλὶς πομπικὴ, fluuii lutulenti, Gaz. ex Aristot. li. 2. de gener. Anim.

Σελμὶς, ίδος, ἡ, rudens, tabulatum.

Σέλμος, ου, ὁ, rates, σχεδία.

Σεμέλη, Semele, Harmoniæ & Cadmi filia, Hesiod. in Theogon. ¶ Item mensa, & festum quoddam.

Σεμίδαλις, cochles, κοχλίας, Athen. lib. 2.

Σεμίδαλις, ιος, ὁ, siligo, similia, similago, Ægin. lib. 1. & Galen. li. 1. de Aliment.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, ex similagine factus panis.

Σεμίκαμος, columba syluestris, palumbes.

Σεμνὴ, ἡ, dea Eumenides, Plutar. in Solone, ἐκ ὑπόνοιαν τοῦ σεμνὰς ἐκεῖνας καταβεβηκέναι, vbi ad Erynnes ipsas deuenerunt.

Σεμνεῖον, ου, τὸ, Scytharum locus vbi mysteria peragebant: Vnde pro loco ponitur, vbi congregabantur viri honestii, aut domo sacra: pro monasterio, Phil. de monachis Ægypti.

Σεμνοπρέπεια, ἡ, concio honesta.

Σεμνοπρεπὴς, ὁ, ἡ, diuini humaniq; iuris peritissimi.

Σεμνότης, τος, ἡ, titulus honoris cus, Iliad. Epi. post.

Σεμνοτύφης, ου, ὁ, venustus sermo & grauis, & ledo, & scitéque compositus, vt rhythmi Isocratis, Halicarn.

Σεμνοτύφος, ὁ, ἡ, ostentator, insolens, ὁ καυχησάμενος.

Σεμνολογέομαι, & Σεμνολογοῦμαι, speciose & graniter loquor, magnificè narro & splendidè, Lucian. σεμνολογούμενοι οἱ ἀστρολόγοι περὶ τῶν ἄστρων. ¶ Σεμνολογέομαι, gloriari, iactari & ostentare, σεμνύνομαι, venerabilis vates & seuerus.

Σεμνολογητὴς, ὁ, scitè fabulam narro, Eurip.

Σεμνολογία, reuerentiam concilio, Strab.

Σεμνολογοῦμαι, ad grauitatem me compono, honestos & speciosos mores præ me fero.

Σεμνομέτωπος, ὁ, ἡ, oris dignitas, Bud. Comm.

Σεμνοπροσωπία, gravis & seuerus.

Σεμνοπροσωπέω, grauitatem aspectu & ore præ me fero, Aristoph. ibi.

Σεμνὸς, ἡ, όν, grauis, Cicer. honestus, serius, augustus, seuerus, reuerendus. medium est vocabulum: in laude enim & in vitio ponitur. Vt σεμνὸς λάτρις non in bonam partem, Aristoph. ostentabundis orationibus seu verbis. σεμνὸν ὕδωρ πηλοῦσι, Eurip. venerãdam aquam Pirenes fontis. ¶ Χεμνὰ item vocant sacrata & inaccessa loca.

Σεμνότης, ητος, ἡ, maiestas, authoritas, grauitas, seueritas morum, moderata grauitas, Aristot. Rhetor. 2. ἐν ᾗ σεμνύνεται, μᾶλλον δὲ ἀνθρώπου βαρύτης, grauitas non aspera sed mollis, honesta & elegans.

Σεμνόω, adornare, illustrare, Herodot.

Σεμνωδὸς, iactabundus, exultans.

Σεμνοῦμαι, graniter me habeo, cum grauitate ago & compositè, ad grauitatem me compono, me vendito & ostento, Aristot. 4. Ethic. ἐκ ἐκείνης μᾶλλον σεμνύομαι, ἢ ἐκ ἀρχῆς.

Σεμνύνω, μ. υνῶ, π. υνα, honestè, orno, adorno, decoro, commendo & extollo, Accus.

Σέμνωμα, ατος, τὸ, decus, ornamentum, Lascar.

Σεμνῶς, graviter, decenter, honestè, Aristoph.

Σέπτα, forum Capuæ vnguentariorum.

Σεπτέβρης, βριος, ὁ, ἡ, venereus, σεβάσμιος.

Σεπτήριον, νιος, τὸ, nouennalis solennitas, quę Delphis celebrabatur in memoria eius pugnæ quam Apollo aduersus Pythonem gessit.

Σεπτὸς, ὸν, ὸ, pretiosus, sanctus, colendus, venerandus, adorandus, Nazian.

Σέρτις, pyxis.

Σέρπυλλα, herba quę & ἔρπυλλος dicitur, Dioscorid. lib. 3. cap. 142.

Σερίζω, firmo, fulcio, στερίζω.

Σέρις, ιος, ἡ, intybum siue cichorium, Colum. lib. 8. cap. 14. & Dioſc. li. 2. cap. 163.

Σερίφιον, herba quæ & absinthium marinum dicitur, i. ἀψίνθιον θαλάσσιον, Dioscorid. lib. 3. cap. 27.

Σεσηρὼς, Suid. γραῦς δὲ παρθένια γελοιοκαιρίσα, anus quæ in virginitate consenuit.

Σεσὲ, hesterno die, heri, apud Æliam.

Σέσερ, ὁ, ὸν, insecti genus formicę simile, culex, Aristoph. Interp. in Vesp. Σκηνὴν ἢ μικρὸν.

Σεσηρότως, abundè hians seu hiulcus.

Σέσελι, ος, τὸ, & Σέσελις, ιδος, Seseli herba, Dioſc. lib. 3. cap. 63. Aristot. histor. 9. ca. 5.

Σεσηρὸς, tacitus.

Σεσηρὸς, ὸν, ὸ, lacunosus.

Σεσηρὸς, ricius, minax oris habitus.

Σεσηρὸς, ὸν, ὸ, hians labris dẽtis diductis, lætabundus. Plutarch. in Apophtheg. γελῶν ἢ σεσηρὸς, ridens ac lætabundus Aristoph. ἐγέλασμένοι ἐν ἀλλήλοισι ἢ σεσηρότες, i. ἐσχιζαμένοις, iratos Metaphora sumpta à canibus: cum enim irascuntur diducto ricu minantur.

Σεσηπὸς, cribratus, cribro excussus.

Σεσηρμένοι, turbati, inordinati, σεσυρμένοι.

Σεσοφισμένος, ὁ, ὸν, callidus, versutus, Hesiod.

Σεσοφισμένως, scitè, callidè.

Σέσφη, vel κέσφη, Atticè, piscis qui & σφύραινα.

Σέσυρος, ὁ, ὸν, vecterator, astutus. forte σέσηρος.

Σεύ, pro σοῦ, Odyss. ξ. μέσσῃ σεῦ ἔλθ' ἀκωκὴ.

Σεύαμαι, idem quod σεύομαι.

Σβέπω, ἔβεσα, irruit, properauit, Arg. 2.
Σβέννυμι, βέσω, ἀόρ. ἄ, ἐσβέσθην, ἀόρ. β. ἔσβην, extinguo, restinguo, sedo, reprimo, Matth. 12.
Σβέννυμαι, βέσομαι, ἀόρ. ἄ, ἐσβέσθην, ἀόρ. β. ἔσβην, exteror, moueor, concitor, eo, Odyss. ξ. ὄφρα κε πάντων ἔκτοθεν ἐστύγοιεν, ibant cubitum.
Σβίς, vermis: sed obliqui tantùm in vsu sunt.
Σβόλη, ης, τὸ, beta, pro olus.
Σβύω, idem quod σύω, fugo, pello. Odyss. ξ. σβῦσε κύνας ἀλαλητύϊ ἄνδρας. ¶ Aliquando incito: vnde ὀπίσσβυτος exhortatus.
Σβώ, σω, idem.

Σ H

Σάγαρα, ων, τὰ, stragulum.
Σαθρόω, excutio, cribro, incerno, Suid.
Σαίνω, ζω, μαι, concludo, stabulor, propriè de agnis, quamuis de aliis quoque dicatur, Iliad. 8.
Σαμφύκης, ου, vel Σαμφύκης, ου, vel Σαμφύκης, ου, ὁ, gregis custos, stabularius.
Σαπίζω, sagino, in Epigr.
Σαπίνη, ης, ἡ, pedisequa, proma: propriè rurì penum seruans, Ælio Diony. quæ & σκηνίς.
Σαπρίς, ίδος, ὁ, vel ἡ, verna, cubicularia, ancilla, seruus, σκευοφόρος, Poll. & Aristoph. Vesp.
Σαυλή, agni subrumi. Interp. Theoc.
Σάττης, ου, ὁ, pinguis, Theocr. Idyll. 4.
Σαυσάγης, ædituus, σκευοφύλαξ, ἐπὶ σκευῇ ναοῦ, templi.
Σαυλάκαι, οἱ, latrones, prædones, depeculatores.
Σαυλός, οὐ, ὁ, ouium vel caprarum mádra, Pollu. ¶ Item caula, stabulum, in quo seorsum agni lactentes clauduntur, Hesiod. ¶ Item sacræ ædes, templum vel pars templi interior, quę alio nomine adytũ dicitur. ¶ Σαυλὸς de autum loculis, loculamenta Colum. Aristot. lib. 6. histor. ¶ Significat etiam pondus: hinc δυσπαύλακτος, ὁ δὶ ὀπτεδμοῦ. ¶ Item sacra olea.
Σαύλη, ης, ἡ, idem quod σαυλός, & σκηνή.
Σαῦμα, ατος, τὸ, quod lanei trutinæ sursum latæ adiungitur, vt grauiori fiat æqualis, æquipondium Vitruu. Aristot. in Mechanicis, σαῦμα ποιεῖν, æquilibrium facere.
Σαωτῆρ, lorum iugi, τὸ ζυγοῦ δυωφορές, Hesy.
Σαλιαί, πελίδες, & τὰ σαῦλα, vasa quędam in quibus fit panis, parua dolia.
Σῆμα, ατος, τὸ, sepulchrum, bustum, monumentum, lib. 3 Epigr. ¶ Item portentum, monstrum, signum, alia C. ¶ Item forma, trophæum, columna, terminus. εἰς πολλὰ διαμερισμὸν σήματα, in multas formas digestum, Dioscor. lib. 5. ca. 106. ¶ Theocr. Idyl. 1 pro podice. ¶ Item insigne nobilitatis, Æschyl. τὸ σημαίνειν ἢ σημῆναι.
Σημαία, Suid. σπεῖρα, πέγμα, cohors.
Σημαίνω, ης, ἡ, imago, signum, τὰς σημαίας ἐκφέρειν κρεμαστὰς ἢ ἐπὶ τοῦ στέγου ἐπιδαν κελεύει, signa repentè efferri, & copias sequi iubet, Plutar. in Fabio. ¶ Item insigne nobilitatis, Comment. Aristoph.
Σημειοῦμαι, τὸ ἀφομοιοῦμαι, obsigno, signo, Demosth. σημειούσθαι & συλλέγειν. ¶ Item signis colligo, conicio, coniecto, coniectura alliquor, Sophocl. in Aiace.
Σημειόω, ὦσω, significo, & ostendo Varroni, nuntio, certiorem facio, declaro, σημαίνω & ἐφόδιον, signum dare pugnæ, Plutarc. Aristot. de mund. ἐπισῆσαι ὁ σαλπιγξ σημεῖον τοῦ πολέμου, &c. simul ac tuba signum dedit. σημειοῦσθαι ἡμῖν καιρόν, nobis properandum significant, Xenoph. ¶ Item obsigno, σφραγίζομαι.
Σημειοφόρος, ου, ὁ, signifer, vexillarius.
Σημειωδέστερος, q. significatiuus.
Σημεωτήριον, quo significatur. ¶ Propalare, Apollon.
Σημειωτικὸς, ὴ, ὸν, q. significatiuus, significans.
Σημωνίτης γῆ, terra sigillaris, terra cuius vsus in obsignandis literis, Herodot. in Euterpe.
Σήμων, ονος, τὸ, signaculum, σφραγὶς, vinculum epistolæ, & pro signis & notis, Eurip.
Σημάντωρ, ορος, ὁ, signator, q. significator: index ductor, prætor, princeps, Aristot. de mundo. πάντα ὑπ' ἐνὶ σημάντορι κινεῖται, omnia sub vno duce mouentur.
Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, significatio, φαντασία, signum vexillum, tuba, Numer. 2. & 29.
Συμβιβάζειν, notis & conscribendi compendiis scribere, Plutar. in Catone.
Συμβιβλοφύλαξ, exceptor actuarius qui notis scribit vt verba oratoris subsequatur, notarius, Plut. in Catone.
Σημεῖον, ου, τὸ, signum, nota, argumentum, effectum, prodigium, significatio, vestigium, vexillum ὁ φέρων τὸ σημεῖον, signifer, Plutar. in Camillo. ¶ Σημεῖον, punctus vel punctum, Aristot. de mund. ¶ Item miliare, Herodot. l. 8. ἀπέχουσι δ' πόλιος σημεῖα ἐκκαίδεκα, ad decimum sextum ab vrbe lapidem. ¶ Σημεῖον tempus præstitutum, Aristoph. ¶ Item augurium, Xenoph. ¶ Σημεῖα vocat Plut. in Pericle arietem vnicornem. ¶ Σημεῖα, horarium notas, Lucian. in Gallo.
Σημείωμα, annoto, commentarium rerum scribo. In vita Thucy. Ἀφ' ἧς ὁ πόλεμος ἤρξατο ἐσημειώτο τὰ γενόμενα πάντα. ¶ Σημείωμα, ἀντὶ σημείου, signum, præcendo. Gregor. ἀντὶ σημείου ἐξ οὗ φύσει. ¶ Σημαίνομαι, Pasiuè pro insignior, notor. Eidem.
Σημειοφόρος, ου, ὁ, signifer.
Σημειόω, ὦσω, noto, annoto, excipio, Accolast.
Σημειώδης, εστ, ὁ ἡ, qui aliquid notat.
Σημείωσις, εως, ἡ, notatio, signum, significatio.
Σημειωτικὸς, de signis agens, notis distinguens. Plutar.
Σήμερον, hodie, τὸ σήμερον ἡμέρᾳ, Epigr.
Σηλίδιον, τὸ, in Epigr. signa, puncta.
Σηπεδὼν ὀδόντων, curuitas dentium.
Σημύδα, i. betula arbor, Theophr. lib. 5. histor. plant. cap. 14.
Σίβυνα, sacrificia apud Lacones.
Σίνιατήριον, ου, τὸ, incerniculum, cribrum.
Σίνις, multipes animal oniscis simile: quadrupes lacertę simile: & rhædæ.
Σίνυφος, caudam motitans, adulans.
Σκαιδάω, ῶσω, ὁ, putredo, caries exedens vlcus, vlcus putrescens, Dioscor. li. 3. cap. 6.

Σκαιβρώδης, ἐος, vitiatus aer, Aphr. li. 1. Probl.
Σκαιδών, genus lacerti est apud Ælian.
Σκαιὸς, ὸς, ὸν, sepia. Vide in Prouer. Perca sequitur sepiam. ¶ Dicitur & Σκαιὸς, Nic. in Alex.
Σκαίστης, ου, ὁ, sepiola. Aristot. lib. 5. Anim.
Σκαιτὸν, τὸς, pumilio dicitur pars quæ dã dura & solida sepiæ, de qua Arist. 4. Anim.
Σκαμμὼν, μωνος, ὁ, ἀπὸ τοῦ σκάπτω, ἀπὸ β. ἐσκάμμην, putreo, putrefco, rancefco, rancidus fio, Depon. ¶ Σκαμμωτικὸς ἡ, ὸν, putrefaciens, vim habens putrefaciendi, Aphrod.
Σκαμικὸς, & Σκαπτὸς, vim habens putrefaciendi, Athen. lib. 7. & Galen. Simplic. lib. 1. ¶ Σκαπτικὴ δύναμις, vis tabifica Plin. & tabes Liuio.
Σκαπανίζω, putrefacio, corrumpo.
Σκαφιδόπους, ὁ, ἡ, rimosus, cauernosus.
Σκάφη, ἡ, antrum, specus.
Σκάφες, Scres populus vermes nentes sericum.
Σκαφιδώδης, ἐος, rimosus, cauernosus. Arrian. in Periplo maris rubri, & σκαφιδώδη ὄρεσφιν, Dionis. lib. 40.
Σκάω, τήσω, τω in longum extendo.
Σκηπὰς, ὁ, tinea, vermiculus vestibus noxius: & lignum corrodens.
Σκαπτὸς, sine Σκαπτὸς, sesama vel sesamum fructus genus Indici. Lege Theophr. histor. lib 1 cap. 18. lib. 4. cap. 10. & lib. 8 cap. 3. & Dioscor. lib. 2. cap. 111. & li. 4. ca. de papau.
Σκαπτὸς, τὸ, Σκαπτὸς, Hippocr. Athen. 14. placenta ex sesamo frixo & oleo formæ sphæricę.
Σκαπτὸς, ὁ, panis ex sesamo factus, Athen.
Σκαπτὸς, μὴ, sesamoides magnum, genus herbæ, Dioscor. lib. 4. cap. 142. σκαπτὸς ἐλαίου, Sesamoides parua herba, ibid. c. 143.
Σκαπτὸς, τὸς, osicula in manum pectúmque articulis velut auctarium, dicta à sesami leguminis minuti specie, apud Galen.
Σκαπτὸς, κηρὸς, semen ellebori nigri, Dioscor. lib. 4. cap. 142.
Σκαπτὸς, ἡ, genus placentæ ex sesamo & melle, Comment. Aristoph. in Pace.
Σκαπτὸς, sesamæ vicinus, sesamaceus.
Σκάπτη, ancilla, ἀνδρεία.
Σκάπτω, cribri agitatio, quassatio.
Σκάπτω, Sellertium, locus Romæ in quo mortui exhalabantur rei, Plut. in Galba.
Σκάφη, cribrum, cymbalum. Hesych.
Σκάφη, cribratus.
Σκαφὶς, ἐος, ἡ, cepæ setaneæ, Theophr. li. 7. cap. 4. hist. plant.
Σκαφὶς, panis ex farina purgata. ¶ Item annonis, Eccym.
Σκαφίδιον, ου, τὸ, comestus à tinea, Iacob 3.
Σκαφίδιος, ὁ, papilio.
Σκαφίδωσις, εως, ἡ, tinea perrosus & derosus.
Σκαφίδωτος, ὁ, ἡ, serpens dictus à tabe quam infligit suo morsu. Nic. and. in Ther. ¶ Σκαπτὸς etiam vocat Hippocr. li. 3. de morbis popul. Segm.

3. & lib. 6. Segm 7. pustulas quas & ἀκάθαρτα & ἀκάθαρτα dixit.
Σκαφίτης, ου, ὁ, putredo, q. putrefactio, corruptio.

Σ Θ

Σθενόω, ῶ, ὁ, & Σθένος, ὁ, validus, robustus.
Σθένος, proprium serpentis. Interp. Hom.
Σθένος, potentia, δύναμις, vis.
Σθένω, confirmo, roboro, Actiu. Accus.
Σθένω, possum. Σθένει δὲ πλέον, opibus valere, Soph. in Aiace. οὐδὲν δὲ σθένει, nihil possit, Plutarch. in Opuscul.
Σθῆθιον, medium pectoris.

Σ I

Σία, τὰ, arida. ξηρά.
Σιαγόνες, τὰ, maxillæ, cap. 18. Deuter.
Σιαγών, όνος, ἡ, maxilla, ἀπὸ σιάω τὸ ἀνοίγω.
Σιαλεδής, ἐος, suis nomen, de qua Callimachus.
Σιαλίζω, ἔσω, saliuam glutio.
Σιαλισμὸς, sputum, saliuarius lentor Plin.
Σίαλος, ου, ὁ, saliua, spuma ex ore emissa, Xenoph. Dicitur etiam σίαλος & σιὰλος Poll.
Σιαλόω, ῶσω, porcus pinguis, Ody. ξ. ¶ Item axungia, Hippocr. lib 4. de victus ratione in morbis acut. ¶ Σιαλώδης, pinguis, opimus.
Σιαλίζω, ίσω, ὁ, qui spuit inter loquendum.
Σιάλιμος, ου, ὁ, circulus scuti, munimen exponit Iascaris apud Polyb.
Σιαλόω, ῶσω, ὁ, variegare, Hesych.
Σίβαλις, εως, ἡ, & Σίβαλα, pera.
Σίδιον, malum granatum.
Σίδια, punicorum cortices, sidia.
Σίδηρος, Athen. pro venabulo, fol. 61.
Σιδηροῦς, tibiarum repositorium.
Σίβυλλα, ης, ἡ, Sibylla vates, à denuntiandis deorum consiliis: de ea Lactant. & Suid.
Σιβυλλιάζειν, & Σιβυλλᾶν, vaticinari. ¶ Et more senum delirare, Aristoph. in Equit.
Σίβυλλα βίβλοι, Sibyllini libri. Plut. in Fabio.
Σιβυλλισταὶ, vates, fatidici, vt χρησμολόγοι, Plut.
Σίβυνα, vel σιβύνη, ης, hastile, apud Diodor. ¶ Σίβυνα, tibiarum theca, ἡ ὀπὸς αὐλοῦ θήκη. Poll.
Σιβύνιον, spiculum, hastile, Polyb.
Σιγὴ, tacitè quiètè, Aristoph. κἀδόκει σιγή.
Σιγὴ, tacè, σιώπα, Odyss. ξ. σίγα νυν. vtraq; lega.
Σιγηλὸς, tacitus, Iulia. li 3. Epig. κύπτω σιγηλὸς.
Σιγάζω, ἄσω, σιγάσω, facio silere.
Σιγαλόεις, εσσα, εν, splendidus, varius, ποικίλος, ob pulchritudinem admirationem & silentium inducens, Epith. frenorum. ἵππων σιγαλόεντα, Iliad. 5. ¶ Item quod ob teneritatem nullum edit fragorem aut crepitum, Eustath. Iliad. 5. & χ. ¶ Et χιτὼν σιγαλόεις, Ody. ε. elegans tunica dicitur.
Σιγάω, ῶσω, & σιγήσομαι, σιγήσω, silco. Accusat. σίγα λέγειν, supprime sermones & verba. Eur.
Σίγειον, ου, τὸ, Sigæum, promontorium Troadis.
Σιγηλάτης, ου, ὁ, clàm arrepens, σιγῇ ἁρπάζων.
Σιγηλὸς, silentium, taciturnitas, σιωπὴ, Eurip. in Aiace. χωρεῖ κόσμος, φίλοι ἡ σιγή.
Σιγῇ, tacitè, submissa voce, Ody. ε. σιγῇ καὶ ξυ-

ſes, ſilentio audi. ¶Item λάβρε, elam, elaneulu. σιγῇ τὸ αἰθιοπικὸν, clam Æthiopes, Herodo.
Σιγηλός, σή, ὸν, vel σιγηρός, taciturnus, Oxyt.
Σιγηλός, proparoxyt. ſigelus: narciſſus, Cyrill.
Σιγλώνειον κάνειον, hatile Macedonicum. melius per υ in medio, Apoll. li. 2.
Σιγηρός, σή, ὸν, taciturnus, quietus, σιγηλός.
Σιγηρῶς, & Σιγηλῶς, quietè, tacitè, συχῇ, Heſy.
Σίγιννος, ου, animal, quod quidam terreſtre crocodilum vocant: melius ſcribitur σαύρα.
Σίγλαι, αἱ, inaures, Doricè, teſte Poll.
Σίγλαι, αἱ, quas vulgo vocamus *Siglas*, notæ ſcilicet compendiariæ, in Pand. Græcis.
Σίγμα, nomen literæ, de qua Herodot. ¶Significat & menſam vel potius cœnaculum ſemirotundum inſtar hemicycli & lunatæ teſtudinis, Lampr. in Heliog.
Σιγματοειδὴς, ὲς, habens formam literæ σ. ¶Σιγμοειδεῖς αἱ, mẽbranæ ſunt tres in vena corporis arterioſa: qua pulmo nutritur, intro & foras nutantes, Galen.
Σιγμὸς, ου, locutio quæ fit per ſignum.
Σίγνινος οἶνος, vinum ſignitum, Dioſc. li. 5. c. 13.
Σίγυννα, iaculi genus, venabulum.
Σίγυννα, ſcutella, quæ & peltaria. ¶Item haſtæ ferro totæ obductæ, 2. Argon.
Σίγυννον, & σίγυννος, iaculum penitus ferreum, ὁλοσίδηρος κόντος. Lycophr. Euſtath. Iliad. γ.
Σίγυνος, ſubuleus.
Σικχάζομαι, derideo.
Σικιννικὸν, genus cantilenæ.
Σιδηρεργάτης, ου, faber ferrarius.
Σιδηρεργία, ἡ, armamentarium, Plut. in Numa.
Σίδη, ης, ἡ, Punica arbor, ῥοιά, Nicand. ¶Item malum Punicum, Hippocr. ¶Σίδη etiam dicta herba à ſimilitudine mali Punici, Theophr. hiſtor. lib. 4. cap. 11.
Σιδηρᾶς, ᾶ, ὁ, ferreus, ἰσχυρός, Odyſſ. ε.
Σιδηρεύω, fabrico, ferrum cudo, χαλκεύω, Poll.
Σιδηρόω, μῶ, ῶσω, σ. ωσα, ferro, ferrum obduco, Thucyd. li. 9. ἐσιδήρωτο, ferratum erat.
Σιδηρικὴ, ἡς, ars quæ circa ferrum verſatur.
Σιδηρίον, ου, τὸ, ferramentum, ſpiculum Gaz. ex Ariſtotel.
Σιδηρῖτις, ιδος, ſideritis herba vocatur, Dioſc. lib. 4. cap. 33.
Σιδηρίτης, terra vbi foditur ferrum: & lapis incredibilis virtutis, Magnes & Heraclius.
Σιδηρικὴ τέχνη, ars fabrilis, ars ferraria, Poll.
Σιδηροδρόμος μηχανὴ, machina ferrum iaculàs, Bud. in Epiſt. poſter.
Σιδηρόδρομος, grauis & ferreus, Ariſtoph.
Σιδηροδόρος, ὁ πέτρος, ὁ, vorans ferrum, Sophocl. in Ajace.
Σιδηροδύτης, ὁ, habens digitos ferreos.
Σιδηροδέσμιος ἁλύσεσι, vinculis ferreis, Macchab. lib. 3.
Σιδηρόκμητος, ferro vinctus, Herodot.
Σιδηροκοπητὸς, ὁ, ferro interfectus. σιδηροκοπῆ βοτῆς, pecudibus ferro cæſis, Sophoc.
Σίδηρος, ου, ὁ, ferrum, Heſiod. ¶Pro enſe, Eidem Heſiod. ¶Dicitur etiam τὸ σίδηρον genere Neutro, in Comment. Homer. Iliad. ν.
Σιδηροῦς, οῦν, ὁ, ferrum producens.
Σιδηρουργέω, terro incidere, in Epigr.
Σιδηρουργεῖα, ferrariæ fabricæ.
Σιδηρουργός, faber ferrarius.
Σιδηρίτις, terreus. σιδηρῖτιν χώματα, Plut. in Lyc.
Σιδηροφορέω, ma, ferre, Thucyd.
Σιδηροφορία, arma fero, me armo.
Σιδηρόχρους, terra ferax ferri, Argon. 2.
Σιδηροφόρος γαῖα, terra ferax ferri, Æſchyl.
Σιδηρόφρων, terreus animo, crudelis, Æſchyl.
Σιδιεύδης, pallidus inſtar mali punici corticis, malicorii colore, flauus, ὠχρὸς Hippocr.
Σίδιον, ου, τὸ, cortex aut granum maligranati, maligranati ſeu punici tunica aut putamen, malicorium, lib. 1. Dioſc. cap. 184.
Σιδώνιος, ου, ον, puniceus.
Σιελοσείρεια, τὰ, à ſpuma vocãt frænos vel frena quæ ora equorũ frãgunt & coercẽt, ſaliuãque & ſpumam equis excitant dum ipſa mãdunt, Conſtant. in Geopon.
Σιελόρροια, ἡ σιτιλίζουσα, Trallian. Plin. ſaliuarum ſeu ſaliuarium lentorem emittens.
Σίελον, τὸ, & Σιελος, ου, ὁ, ſaliua, Gaz. lib. 3.
Σιελόω, agitari.
Σιζήνιον, ου, τὸ, bullio, ſtrideo, in *Odyſſ.* Hoc verbum ad ferrum ignitum pertinet, quando in aqua extinguitur. ad cuius ſibilationis ſimilitudinem conficta eſt. ¶Poll. proprium eſſe vult τῷ κεφάλῳ quium, i. merularum.
Σίκιννις, νυμφὴ, pupa, quæ & ἰυγξ, & γέλασις.
Σικελὶς, ίδος, ἡ, ſcedula.
Σικελὸς, Siculus, Etym. ¶Et vafer, doloſus.
Σικελὸς, Hippocr. inſidioſa nequitia, à Siculis hominibus vafris & doloſis. Vnde & eos *ſicanos*, vel vt vulgo ſcribunt, *chaonas*, vi detur fluxiſſe.
Σικάριος, ſicarius, vſurpatur à Luca, Act. 21.
Σικελίζει, pro ſaltare. Athen. lib. 1. Suid. ἐπὶ σικηνίδων, Epicharm. ᾗ τὸ παρὰ δωρίοις.
Σικελικὸς βίος, Siculus viuendi mos, Plut. epiſt. 7. ¶Eſt & apud Suid. σικελικὴ τράπεζα, Sicula menſa, lauta admodũ & voluptuaria.
Σικελιώτης, Sicilienſis, Ammon.
Σικελωτικὸς, Siculus, Dioſc. li. 3. ca. 29.
Σικερα, ας, ἡ, ſicera, omnis potio acris & ebrietatem inducens, vinum tactitium. Inde *Sicerare*, Luc. cap. 1.
Σικιννις, ιδος, genus ſaltationis militaris, ſatyrica.
Σικλοι, inaures, σίγλαι.
Σικλος, ſiclus, numi ponderiſque genus. Graecorum eſt ſtatὴρ, ſtater ſiue drachmæ 4. Iuſeph. menſura mediimnum valens, Athenæus 8. ex Polyb.
Σικύα, ας, ἡ, cucurbita, ἡ κολοκυνθὶς, vel κολοκύνθη Dioſcor. quæ & σικυωνία dicitur Athen. lib. 2. ¶Σικύη, vel vt etiam ſcribitur σικύα, eſt medicinalis cucurbitula ſiue cucurbita Galen. in Gloſſ.
Σικυδὶς μῆλον οὐδὲν, cucumeris in modũ ex ſagi dicitur, obliqua per craſsitudinem fracturæ. Dicitur & ψαφανὶς, Paul. Ægin. li. 5.
Σικυήλατον, ου, τὸ, cucumerarium.
Σικυὶς, ίδος, ἡ, pyxis, πυξὶς, Hippocr. ¶Eſt & vas ſigulinum in quod farina iniicitur, Galen. in Gloſſ.
Σικυὸν, ου, τὸ, ſemen cucumeris, Theophraſt. lib. 7. hiſtor. plant.
Σικυὸς, ὁ, cucumer, ſeu cucumis. Item pepo: à quibuſdam σικυὸς, etiam dicitur. οἱ σικυοὶ πέπονες, apud Ariſtot. in Probl. cucumeres cognomento peponcs. Eſt & apud Galen. 2. Aliment.
Σικυοφόρος, idem.
Σικυόφορος, cucumerarius.
Σικυώνιον, Hippocr. quatuor ſignificat, ἢ κολοκυνθίδιον, τὸ ἀπόφλοιον κολοκυνθίου, τὸν ἐντὸς σπόγγον, ἢ ἄκανθόβρωτον ἢ κακοῆθες σπυάδιον, Galen. in Gloſſ.
Σικυωνία, ας, calceamenti genus apud Polluc.
Σικυώνιον ἔλαιον, ſicyonium oleum, Dioſcorid. lib. 1. cap. 13.
Σικχάζομαι, derideo, execror. ¶Σικχάσομαι, idẽ. Phrynich. hoc verbum reiicit vt barbarum.
Σικχασία, Poll. genus calceamenti.
Σικχασία, tadium, faſtidium.
Σικχὸς, fimbria, κράσπεδον.
Σικχρὸς, gracilis, κακὸς, imbecillus, innalidus, Plutar. ¶Athenæus pro moroſo poſuit, lib. 9.
Σίκυος, pemma ex hordeo, ſeſamo & papauere.
Σιλαίνω, ενῶ, πάσσω, inter loquendum cum contemptu oculos alio torquco.
Σιλλικὸς, ὁ, ſcomma, nugæ.
Σιλλογράφος, mollem & effœminatum eſſe.
Σιλλογράφος ἄρτος, ſiligineus panis, Ægin. li. 1.
Σιλλαίνω, per iocum mordeo, cauillor, ſal ſe ludo in quempiam, dicaciter ludo, Lucia. propriè eſt tridẽdo oculos agitare, vnde & ποίημα σιλλαῖνον, ſatyra. ¶Σιλλαίνοντα ὁρῶ video & inſpicio, σκοπῶ. appellatur, Poll.
Σιλφιοειδὲς, τὸ, hæc vocant Ægyptii *alu*, & ex eorũ fructu vnguentum factum, Herodot.
Σίλφιον, ου, ſales, dicaciteres, comitia.
Σίλουρος, ου, ὁ, ſilurus piſcis, Athen. & Ælian.
Σίλφη, ης, ἡ, ſpina eſt lata, Dioſc. li. 4. ca. 249.
Σίλφη, ης, ἡ, blatta. Silpha inſecti genus quod ſe ad tactum exuit, Ariſtot. li. 8 Anim.
Σίλφιον, τὸ, plata eſt ferulacei generis, foliis acutis, ſilphitiis. Silphri ſolium & caulis Dioſcor. Μάσσα τις ἐτέρα καὶ αὐτὴ καλεῖται, alia quoque maſſa, foliũm laſeris.
Σίμβα, ας, ἡ, aquilina.
Σίμβαι, ſummæ partes citharæ. ¶Item apes. Vide Cæl. li. 28. cap. 27.
Σιμβλεύω, apes alueariibus condo.
Σιμβλὶς, ἡ, ἡ, ſpecus in quo mellificant apes, Apoll. Rhod.
Σιμβλὶς, ἡ, apes.
Σίμβλος, ſimblium mel dicitur Siciliæ inſulæ, Dioſc. li. 2. ca. 104.
Σίμβλος, ου, ὁ, alueolus apum, ſiue aluus Varr. Arg. 2. capſa vbi ponuntur apes, & aluearia. Idem σίμελος. & Heſiod. & σιμβλὶς, ἡ.
Σίμβος, Poll. eſt σχῆμα tragicæ ſaltationis.
Σιμβώτιον, ου, τὸ, Suid. exponit ſudarium, faſcia, ſemicinctium, Act. 19.
Σιμβύκη, ης, ἡ, muſicum inſtrumentum chordarum triginta quinque, Polluci.
Σιμὸς, ὴ, ὸν, ſimus, preſsis naribus Seru. *ſimæ*, naſo ſimo, Lucia. ¶Item decliuis: ſi de loco dicitur oxyt. eſt. Paroxyt. vero ſimum piſcem ſignificat, Cyrill.
Σιμότης, ητος, ἡ, ſimitas, Plut. in Public.
Σιμόω, reprehendo.
Σίμων, Simylus poeta, de quo Plut. in Rom.
Σιμωνίδης, idem quod σιμὸς τὸν ῥῖνα, Plut. in Pericl.
Σίμων, ωνος, ὁ, Simon. ¶Ité raptor pecuniarum publicarum, i. depeculator, Ariſtoph.
Σιναιμόω, baſio: fœdo, perdo, vaſto, Herodot.
Σινάμωρος, vel Σιγάμωρος, libidinoſus, nocuus.
Σινάμωρος μιξὶς, dicitur quæ cum viro congreditur, Ariſtoph. ηφ.
Σιναπίζω, τὸ ὀφθαλμόν, exacerbor.
Σίναπυς, εως, ἡ, ſinapi: τὸ σίναπυ τοῦ ἄνηθου.
Σιναπισμὸς, ὁ, exulceratio corporis facta impoſito ſinapi, Marcell. li. 2. Dioſc.
Σιναπτός, ὴ, ὸν, ſinapi conſpergendũ, Dioſc. l. 7. c. 3.
Σινάφιος, laſſus, πονηρός.
Σινὰς, noxia, φθαρτικὴ.
Σινδυνεύω, viris multùm nocere.
Σινδὼν, όνος, ὁ, ſindon, i. amictus ex lino Ægyptiaco, σαβανάκιον, quod *ſindonem* vocat Poll.
Σίνηπυ, εως, τὸ, ſinapi, Nicand. in Alexiph.
Σινίζω, ἀσω, σω, ξω, cribro, concutio, Neutr. Σινισμὸς, ου, ὁ, cribrum.
Σίνις, fur, latro, κλέπτης, σύτης ἀνὴρ, Ariſt. 2. Rhe.
Σινόδοντες, dentices piſces, Ariſt. li. 9. Anim.
Σινόδους, ους, ὁ, fera quæ dentibus nocet.
Σίνομαι, noceo, infeſto, perturbo, lædo, vexo, Xenoph. σίνασθαι πολλὰ τ' γῆν.
Σίνος, εος, τὸ, nocumentum, clades, Nic. in Ther. ¶Item iubar, Æſchyl. in Agamem.
Σίνος, mentula. Ariſtoph. Interp. Inde Sillenus.
Σίντης, ου, ὁ, noctuus, Nicand. in Ther.
Σίντιες, Sintes Lemnii, ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι, τὸ βιάζεσθαι, à nocendo, vt qui ſunt piratæ, Iliad. α.
Σίντορος, ου, ὁ, qui lædit, in Epigr. ὁ σίνων.
Σίνω, noceo, attero, lædo. Neutr. Accuſ.
Σινωπίζω, laſciuire, à Sinope ſcorto quopiã nobili celebrataque laſciuiæ.
Σινωπὶς, ſiue Σινωπικὴ μίλτος, rubrica Sinopica, Dioſc. li 5. ca. 103. minium Sinopicum vocat Plin. & Sinopidem lib. 35. cap. 6.
Σίον, ου, τὸ, ſium ſiue lauer herba, Dioſcorid. lib. 2. cap 154.
Σίος, ὁ, ἡ, Deus, lingua Æolica: vnde Sibylla.
Σιπαλὸς, ὴ, ὸν, difficilis, moleſtus, deformis, impurus, ἀμορφος. Suid. ¶Σιπαλὰ, Heſych. lippa mulier & grauioſa.
Σιπὸς, denſus, ſolidus.
Σιπύα, ας, ἡ, arca, penus, arca panaria, Ari-

ſtoph. in Plut. ¶Apud Poll. ſcripeum σπύρις, i. σήρις.

Σπυρίδιον, ου, τό, pyxis, & vas fictile aſſeruandę farinæ vſui deſtinatum: Vnde ὁμοπυρίους Charontes vocat virum & vxorem: quaſi dicas compenuarios, Ariſt. li. 1 Pol. cap. 11.

Σπυρίον, ου, τό, de frutum, ſapa, vinum nouum decoctum, Aphr. lib. 2 Probl.

Σπυροῦντα, τά, placenta Veneri in ſacrificiis data.

Σπυρώνυξ, ὁ, ἡ, inflammatio partium earũ quæ circa cerebrum aut eius membranam ſunt.

Σπύρις, imperitus: & nomen proprium fœminæ.

Σπύρος, ὁ, liboro capitis ardore, Dioſcor.

Σπυρώτης, capitis ardor, σπυρόω.

Σπυρωτὸν, inſtrumentum ſiue vas quoddam ferreum anſam ligneam habens, Suid.

Σπύρη, ῆς, ὁ, (vel σπύρος, vel σπύρις) ſcrobs in quo condita frumenta aſſeruantur, Simplic. in Comm. 2. naturalis auſcultationis.

Σπύρος, ου, ὁ, cuniculus, i. fouea ſubterranea, foſſa.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, ſeſamum, mola quæ frugibus inſpergitur. Homer. in βρύγαν.

Σπυρίδιον, ου, τό, σήσαμον, i. ſeſamum.

Σπυρίον, ου, τό, ornamentum muliebre aureum torquis modo, Heſych.

Σπυρὸν γῆ, inſtiſſer, olus cuius radix eſca: Lege Dioſc. li. 2. cap. 139.

Σπυρὸς, ου, ὁ, ſirador ferri candentis in aquam miſſi.

Σπυρύδιον, τό, ſerpillum ſylueſtre menthæ hortenſis ſimilitudine. Eſt & aquaticum guſtu naſturtii, Dioſc. li. 2. c. 2. 156.

Σπυρὸν, hatta, δόγυ.

Σπύρα, ας, ἡ, barbarica veſtis ex pellibus caprinis, rheno ſeu ſagum pelliceum. ¶Capitur etiã pro craſſo & vili ſtragulo, Ariſtoph. νεφ.

Σπυρὶς, ἡ, ex floccullis lanæ conciunatum amiculum, ex aſſutis pannis reticula.

Σπύρις, indumentum e villoſis pellibus cõſutum. ¶Pro ſtragulo lecti, Ariſtoph. Interp.

Σπουργὸς) ὁ, tegumine ſeu operculo ſpiſſo indurato: ſic Lycophr. in Alex. cancri dicuntur.

Σπουργίτης, ου, rhenone aut penula indutus.

Σπυρὶς, toga pinguis, παχεῖα χλαῖνα, Poll.

Σπυρὶς, ιδος, ἡ, ſemen eſt exiguum in Syria apio ſimile. Vide Dioſc. li. 3. c. 1. 64.

Σπυρὸς, pro σπυρὶς, cibi.

Σπυραγωγεῖν σπυραγωγίδα, rem frumentariam aduehere, Lucian. ¶Σπυραγωγὸς, frumentum ferens, commeatum portans, Thucyd.

Σπυρὶας, ου, ὁ, genus trumenti, Theophr.

Σπυρὸς, ὁ, πυρὸς, triticum ſtrianum, περμωνεῖος πυρὸς, i. trimeſtre triticum, Dioſc. li. 2. c. 110.

Σπυρὸν, τό, pars quarta ſiliquæ, Nic. Inter. Apud Nicol. Myrepſu grani pondus exponit. ¶In Epig. dimin. à σπυρὸς, vt & ἐπὶ σπυρίου ibid.

Σπυρωνία, ας, ἡ, annona militaris, militare ſtipẽdium, Ariſtor. Oecon. li. 2.

Σπυρὰς, ά, idem quod σπυρίς.

Σπυρὰς, ὁ Σπυράς, ου, ὁ, commeatui vel ciborum ſumptibus præfectus: σπυρᾶς, ipſum officiũ.

Σπυρίω, edo, paſcor, ἐδίω, τρώγω, epulor, Xenoσπυρὶς ἢ σπυρὸς ἡ ποτὲ πλεκτὸς ἢ ψιλὸς ἢ πυκνός.

Σπυρὸν, ου, pro auibus ſaginatis, in Epigr.

Σπυρὸς, ὁ, depaſtus ſaginatus, Xenop. ¶Dicitur & σπυρὸς, Athen. li. 14.

Σπυρόω, μ. ὥσω, π. ὠκα, pinguefacio frugibus ſagino, Actiu. Accuſ.

Σπυρόω, μ. ὥσω, π. ὠκα, nutrio, paſco, victito. Accuſ. Xenoph. lib. 4 Pædiæ.

Σπυρὸν, i. σῖτον ἀχλὺν, Dem. frumentũ aduehere, lib. 4. ca. 16. σπυρωνεῖσθαι, ire frumentatum, Xenoph. lib. 1 Pædiæ.

Σπυρόω, paſco, alo, Accuſ. Xenoph. 4. Pæd.

Σπυρωνία, ας, ἡ, tranſmiſſio frumenti res frumentaria, procuratio annonæ, Demoſth. περὶ εἰρ.

Σπυρωνάκτης, ου, venditor frumenti.

Σπυρὸς, ου, ὁ, cibus, panis, Iliad. ι. Οὐ γὰρ σῖτος ἐδὼν ἐπὶ οἱ πίνων ἀδύσατο μέλαν ὕδωρ, πίνων πυκινὸν, cibum parare, panem conficere, Plat. 2. de Republ. ¶Σπυρὸς interdum quemlibet cibum ſignificat, Chryſoſtom. ¶Σπυρὸς, fruges, far, ſegetes: Vnde σπυρὸν ἐκλαλεῖν, quando ſegetes ariſtas emittunt, Thucyd. lib. 4. ¶Σπυρὸς, annua penſitatio ad alimẽtum viduarum & pupillorũ, Demoſth. ὑπὲρ Φορμ.

Σπυρὸς, οῦ, ὁ, eſculentus.

Σπυράζω, frumento victitant.

Σπυρᾶτις, ιδος, ἡ, caniſtrum panarium.

Σπυρήτης, ου, ὁ, ἡ, frumentum ſubuectans, commeatum portans, ferax frumenti.

Σπυρήτης, ου, ὁ, ἡ, frumentum ſubuectans, commeatum portans, ferax frumenti.

Σπυρήτης, ου, ὁ, habens colorem frumenti.

Σπύρα, ας, ἡ, ſitta, pica ¶Item σπύρα, vox paſſorum ad gregem. ſcribitur σπύρδα apud Theocrit.

Σπυραιόπυλα, pſittacus auis, ψιττάκη Ariſtot. & Æliano, Arrian. σπυραιόπυλος. Plaſ. Ἰνδικὸς ὄρνις ὁ σπυραιόπυλος, ὃν δὴ καλοῦσιν. ¶Vocatur etiam βρύαξ. Cteſiæ in Indiæ collectaneis.

Σπύραξ, pſittacus auis.

Σπύρδα, ſitta auis, Gaz. ex li. 9. Anim. Ariſtot.

Σπύρδη, ης, ἡ, vaſis genus.

Σπύρδιξ, funiculus: veſtis pellicea.

Σπύρις, ιδος, ἡ, Ceres ſtatua.

Σπυρὸς, frumentaceus.

Σπυρὸς, ου, ὁ, ager frumentarius.

Σπυρὶς, frumentum emo.

Σπυρικὸς, frumentaria.

Σπυρικὸς, ου, ὁ, mercator frumentarius, frumentator publicus, Nazianz. in Orat.

Σπυρικὸς, ου, ὁ, curatio comeatus atque annonæ, frumentationis munus, rei frumẽtariæ cura atque prouiſio, Halicarn. lib. 7.

Σπυρὸς, ου, ὁ, contumelia.

Σπυρὸς, ὁ, turpis, ridiculus: cæcus, imbecillis, mollis, flaccidus, Apol. Rhod. ¶Lycii ferulæ medullam eram malè vocant, ob fungoſam eius varitatem, Euſtath. Iliad. ξ.

Σπυρόω, excæco, Euſtath. Iliad. ξ.

Σπυρίζω, exibilare, explodere.

Σπυρὸς, talpa, apud Lycophronem, Etym.

tinent, Cic. ex Oeconom. Xenoph.

Σπυρωτὸς, ὁ, ἡ, ὁ, panifex, piſtor, Euripid.

Σπυρωτουργῶ, panem facio, in panificio occupatus ſum, Xenoph. lib. 6. παιδιᾶς. ¶Σπυρωτοῦμαι, fumo cibum, epulor, Accuſat. σπυρωτοῦνται κριθαῖς, veſcuntur fructu, Dioſcorid. lib. 4. ca. 16. σπυρωτεῖσθαι, ire frumentatum, Xenoph. lib. 1 Pædiæ.

Σπυρωτὸς, paſco, alo, Accuſ. Xenoph. 4. Pæd.

Σπυρωτία, ας, ἡ, tranſmiſſio frumenti res frumentaria, procuratio annonæ, Demoſth. περὶ εἰρ.

Σπυρωτοπώλης, ου, venditor frumenti.

Σπυρὸς, ου, ὁ, cibus, panis, Iliad. ι. Οὐ γὰρ σῖτος ἐδὼν ἐπὶ οἱ πίνων ἀδύσατο μέλαν ὕδωρ, πίνων πυκινὸν, cibum parare, panem conficere, Plat. 2. de Republ. ¶Σπυρὸς interdum quemlibet cibum ſignificat, Chryſoſtom. ¶Σπυρὸς, fruges, far, ſegetes: Vnde σπυρὸν ἐκλαλεῖν, quando ſegetes ariſtas emittunt, Thucyd. lib. 4. ¶Σπυρὸς, annua penſitatio ad alimẽtum viduarum & pupillorũ, Demoſth. ὑπὲρ Φορμ.

Σπυρὸς, οῦ, ὁ, eſculentus.

Σπυράζω, frumento victitant.

Σπυρᾶτις, ιδος, ἡ, caniſtrum panarium.

Σπυρήτης, ου, ὁ, ἡ, frumentum ſubuectans, commeatum portans, ferax frumenti.

Σπυρήτης, ου, ὁ, ἡ, frumentum ſubuectans, commeatum portans, ferax frumenti.

Σπυρήτης, ου, ὁ, habens colorem frumenti.

Σπύρα, ας, ἡ, ſitta, pica ¶Item σπύρα, vox paſſorum ad gregem. ſcribitur σπύρδα apud Theocrit.

Σπυραιόπυλα, pſittacus auis, ψιττάκη Ariſtot. & Æliano, Arrian. σπυραιόπυλος. Plaſ. Ἰνδικὸς ὄρνις ὁ σπυραιόπυλος, ὃν δὴ καλοῦσιν. ¶Vocatur etiam βρύαξ. Cteſiæ in Indiæ collectaneis.

Σπύραξ, pſittacus auis.

Σπύρδα, ſitta auis, Gaz. ex li. 9. Anim. Ariſtot.

Σπύρδη, ης, ἡ, vaſis genus.

Σπύρδιξ, funiculus: veſtis pellicea.

Σπύρις, ιδος, ἡ, Ceres ſtatua.

Σπυρὸς, frumentaceus.

Σπυρὸς, ου, ὁ, ager frumentarius.

Σπυρὶς, frumentum emo.

Σπυρικὸς, frumentaria.

Σπυρικὸς, ου, ὁ, mercator frumentarius, frumentator publicus, Nazianz. in Orat.

Σπυρικὸς, ου, ὁ, curatio comeatus atque annonæ, frumentationis munus, rei frumẽtariæ cura atque prouiſio, Halicarn. lib. 7.

Σπυρὸς, ου, ὁ, contumelia.

Σπυρὸς, ὁ, turpis, ridiculus: cæcus, imbecillis, mollis, flaccidus, Apol. Rhod. ¶Lycii ferulæ medullam eram malè vocant, ob fungoſam eius varitatem, Euſtath. Iliad. ξ.

Σπυρόω, excæco, Euſtath. Iliad. ξ.

Σπυρίζω, exibilare, explodere.

Σπυρὸς, talpa, apud Lycophronem, Etym.

Σκαμβίζω, μ. ίσω, π. ικα, nimis accuratè carmine vtor, vel ſubſannio, & digito oſtendo, digito notes attrecto. vide in Chil. Erat. Siphnissare.

Σκαμβὸς, turpis, impurus.

Σκάνδιξ, idem quod σπυρὶς, arca, penus, Poll.

Σκανδὸς, vacuus, κενός.

Σκάνδιξ, ικος, ὁ, ἡ, tubus & canalis vt in ſalientibus, quo in preſionibus prorrudente ſpiritu humor emittitur: Sipho Iuuenal. eius vſus ad reſtringẽda incendia, ipſo exhauſta aqua & effuſa. Heſych. ἀγγεῖόν τι εἰς πηγὴν ὑδάτων εἰς τὸ ἐμφορεῖσθαι. ¶Item vas quo continetur triticum. ¶Ex vermis ſimilis formicæ. ¶Et culex Meleagro, Epigr. lib. 7. ¶Eſt quoque σκάνδιξ, homo ſordidus & libidinoſus: Hinc Σκανδίζειν, propriè de liquidis, pro elicere, extrahere, Suid. Ariſtoph. tamẽ dixit, σφαγιάζομαι τὸν σκάνδιξ.

Σκάνδιξ, herba quæ & βρέγμα, i. auena, Dioſc.

Σκάνδις, idis, Plut. in Apophth. Lacon.

Σκανδαλίζω, π. ικα, taceo, conticeſco, obtice ſco, ſum tacitus, σκανδὰξ πρὸς πάντα, Xenoph.

Σκανδαλὸν, ὁ, ſilentium, Plut. in Public.

Σκανδᾷ, ſilentio, tacite, ἐκ σκανδᾶ, Demoſth.

Σκανδικὸς, & Σκανδικὸς, ὁ, taciturnus. σκανδικὸς βίος, tacitæ vitæ, in Epigr.

Σ K

Σκαζω, μ. άσω, π. ακα, claudico, χωλεύω, flecto, inclino, κατακαμπύλλω, Neutr. abſol. Vnde

Σκάζων, verſus qui numeris ſuis non perficitur, quales χωλιαμβοι, Martial.

Σκάθαρμα, τος, τὸ, ſcarificatio, σκάλισμα.

Σκαιὰ πύλη, ſcæa porta, dictę quòd in ſiniſtra parte vrbis ſint, à σκαιὸς, vel à Sceo opifice, vel quòd Troianis ſiniſtra fuerint: per eas enim receptus equus ligneus exitũ ipſis attulit, Ilia. 7. & Seruius Æneid. 2.

Σκαμβαζεῖν, vinc per ſaltare, Suid.

Σκαιὸς, ὸν, ὸς, læuus, ſiniſter, σκαιὰ χείρ. ¶Item metaphoricè indoctus, imperitus, rudis ad diſcendum, ineptus, ſæuus, ferox, Ariſtoph. in Nebul. Οὐκ εἰδὼς οὔτε καλὸν οὔτε δίκαιον οὐδ' ἄτοπον, ἀλλ' σκαιὸν, οὐδ' ἀπολόμενα. Σκαιὸν σφαλῆναι, res quę præter animi ſententiam cadit, & non ex voto.

Σκαιότης, ητος, ἡ, ruſticitas, moroſitas. Sophocl. in Oedip. Coloneo. Σκαιότης, ητος, ἡ, idem.

Σκαιόω, μ. ώσω, tripudio, ſalio. Neutr. abſol.

Σκαμμία, ίσω, π. ικα, κακουργέω, perperam ago.

Σκαμμονία, ας, ἡ, dolus, malitia, tripudium, ſaltus.

Σκαμὸς ἰχθὺς, moroſum eſſe, μισοπόνηρος ἰχθὺς, Poll.

Σκαλαθυρμὸς, coitus Ariſtoph in Concion.

Σκαλαθυρμὸς, ου, ὁ, & Σκαλαθυρμάτιον, ludicrum, doctrina exilis, Ariſtoph. νεφ.

Σκαλαπάζω, circumeo, erro, Heſych.

Σκάλαμος, ſacrificio.

Σκάλαξ, inſtrumentum, menſura terræ.

Σκαλὰς, ſarritio, Conſtantin. in Geopon.

Σκαλεὺς, vel (vt apud Poll) σκαλεῖον, i. σκαλεύειν, inſtrumentum quo ignem fodicant

pistores & commouent: Χοὶ τῦ σκαλεύς.
Σκαλεύμα, ατος, τὸ, effossio, sarritio, σκαλή.
Σκαλεύς, έως, ὁ, fossor, runcator, sarritor.
Σκαλεύω, fodio, sarrio, fodio, moueo, scarifico vt gallina terram, scalpo. ἔστι σκαλεύειν, Aristot. in Probl. quod & σκάλλειν, aures repurgare.
Σκαληνοεδής, ὁ, figura Geometrica instar scalę.
Σκαλίας, ὁ, scalias fructus cacti, Theophr. li. 6. cap. 4. hist. plant.
Σκαλίζω, ισω, σκαλίσω, sarrio, fodio, Neut. Accu.
Σκαλίς, ίδος, ἡ, ἐκ τοῦ σκάλλω, sarculum, Xen. in Oecon. ¶ Dicitur etiam σκαλιστήριον ab Interpret. Theocr.
Σκάλισις, sarritio, Theophr. l. 3. ca. 25. decauſ. pl.
Σκαλισμός, οῦ, ὁ, sarritio, sarritura Columel.
Σκάλλω, ἐκ τοῦ σκέλλω, fodio, sarrio, fubigo, Theophr.
Σκαλμίς, ίδος, ἡ, gladius Thracicus. Sophocl. in Troilo πάλαι σκάλλουσι, apud Pollue.
Σκαλμεύς, εῶς, ὁ, Poll. lignum quo alligatur remus, quod & Latinè scalmus vocatur.
Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa, Ariſtoph. Interpr.
Σκάλωμα, τος, τὸ, gradus inſtar scalæ, Polyb.
Σκαμβὸς, ὁ, ἡ, ἐπὶ τῶν σκέλεων, Heſych. Χοὶ τῦ σκάζων, prauus, curuus, obliquè ingrediens. σκαλιός.
Σκαμμὸς, ὁ, limes & terminus ſaltus, ἐκ τοῦ σκάλλω.
Σκαμμόλεα, ας, ἡ, ſcorta. (ria.
Σκαμμωνία, vel σκαμωνία, ſcamonea vel ſcammonium Plin. Nican. Σκαμμώνιον, τὸ, idem.
Σκαμμωνίτης οἶνος, ex ſcammonia confectum vinum, Dioſc. lib. 5. cap. 75.
Σκάμνα, & σκαμνὶς, τὸ, ſcamna, apud Iſocrat.
Σκαμωνεύω, indignatur, ægrè fert, μεμψιμοιρῶ.
Σκαμβάλιθρα, Ariſtoph. Interpr. ligna incurua laqueorum, quibus ferę incidentes detinẽtur. Idem Ariſtop. in Acharn. trãſfert ad ſermonis aculeos.
Σκανδάλαθρον, ου, τὸ, idem quod σκανδάλη θρον, ſiue σκάλαθρον. i. in decipulis tenduculis, muſcipuliſque ligna quibus ſuſtinetur tẽdicula, quã animal offendẽs in ſe euertit ſubita ruina, Heſych. ¶ Item obſtaculum, offendiculũ, obex, & quicquid prolapſionis & ruinæ cauſam offert, Matth. 16. σκάνδαλόν μου εἶ, offendiculum es mihi vel obſtaculum.
Σκανδαλίζω, offenſionis cauſam affero, offenſioni ſum Cic. Matth. ca. 5. Εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, ſi verò oculus tuꝰ dexter tibi offenſionem affert.
Σκανδαλίζομαι, offendo ſiue offendor, incurro atq; impingo, prolabor atque decido. Matt. 26. πάντες ὑμεῖς σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοί.
Σκανδίξ, ικος, ὁ, genus galeæ & nomen herbæ.
Σκανδίξ, ικος, ὁ, herba ſcanaria inter olera inepti ſima: vnde matri Euripidis exprobratũ eſt, quòd ſcandicem vendiderit: & ipſe Euripides σκανδικοπώλης propterea dictꝰ eſt: Vide Laert. l. 2 in Ariſtippo: & Dioſc. li. 2. ca. 168.
Σκανδύλιον, ου, pali, ζύλα.
Σκαπανίζω, calitro naſum ferire, Poll.
Σκάπη, cauſa, impedimentum.
Σκαπητὸς, ὁ, σκαπανεὺς, σκαπτῆρ, foſſor, Poll.
Σκαπανεύς, έως, ὁ, foſſio, Theophr. & in Epigram. ¶ Σκαπανεὺς idem etiam quod σκαφεὺς, rutrũ.
Σκαπτεύς, έως, ὁ, foſſor.
Σκαπτὸς, ἡ, ὁν, ludi genus Poll. & Heſy. Et ἀφροδίσιος, conuiciari, λοιδορεῖσθαι.
Σκάπτος, fouea, σκάφος ἢ πέτρα.
Σκάφη, ramus, & venus quidam.
Σκαφὴ ὕλη, foſſitia materia.
Σκαφίδαρχος, ὁ, foſſor, Xenoph. & Poll.
Σκάφιον, ἄλφιτα καὶ ὄψα, fodio, Lucian. in Timon.
Σκάφος, ου, fullo: inſectum quoddam Plin.
Σκαφιδωτὸν, conniuentibus oculis, Lucian.
Σκαφιδωτικοὶ, quibus oculi nimium connituent, Ariſtot. σκαφιδωτικὸς ὄμμα.
Σκαφιδωτικὸς, & Σκαφιδωτὸς, ἡ, ὁν, frequenter claudo & aperio oculos, conniueo, Lucia. ¶ Σκαφιδωτικὸς, admitor multos, oculis innuo & pronoco, Xenop. in Symp.
Σκαφίδιον, agilitas, pes ſeu baſis, ſaltatio, motus, curſus, crepida, calcitratio, Cæl. l. 6. c. 2.
Σκαφίζω, μίσω, ſalto, palpito, turbor, bullio.
Σκαφιδεύω, δίσω, leuiter & vmbris tantùm imaginem delinio. Σκαφιδίζω, idem.
Σκαφιδικὸν, τὸ, prima pictorum lineamenta.
Σκαφιδικὸς, ἡ, ὁν, perfunctorię quippiam agens, neque admodum exactè, ſcarificare.
Σκαφιδισμὸς, οῦ, ὁ, delineatio prima picturæ: Vnde pro perfunctoriè & paru accurate aliquo factꝰ ponitur, Ariſtoph. in Ran.
Σκάφιον, ου, τὸ, ſarmentum ſtipula, fettucus, Cõment. Ariſtoph. in Ran. vbi & σκάφος.
Σκάφος, ὁ, ſcarus piſcis. Ælian. & Ariſtot.
Σκατὸς, vel Σκατὸς, οῦ, ὁ, merda.
Σκατοφάγος, ου, ὁ, merdam comedẽs. Ælius Epith. apud Ariſtoph. in Plut.
Σκαῦρος, qui extantes talos habet, Aplyſ.
Σκαφὶς, σκαφίδιον, foſſio, foſſura.
Σκαφεῖον, ου, τὸ, foſſorum inſtrumentum quo terram pruunt, rutrum Cat. & Iuuen. Satyra 6. Scribunt enim etiam σκάφιον, vt apud Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Vide & diminut. σκαφίδιον.
Σκαφίδιον, ſcaphis necoris quale torquendi ge nus habes apud Plut. in vita Artaxerxis. ¶ Et σκαφεῖον, foſſor, Poll. alterum à σκάφη: alterum à σκάπτω.
Σκαφιδὸς, inquilinus. ¶ Et σκαφεῖς, foſſor, Poll.
Σκαφίδωσις, foſſio, foſſura. Σκαφὶς. Suid.
Σκαφὶς, ἴδος, & Σκαφὴ, ἡ, foſſio, Σκαφίδωσις.
Σκαφὶς, ἴδος, ἡ, nauium concauitas, ventre nauis. Suid. ¶ Et ſcapha, quæ erat longarum nauium mediocritate ſolùm non genere à nauicularibus differens, Lucian. ¶ Σκάφη pro vaſe ligneo cauo. Plut. in Romulo. Σκάφη ἐστὶ ξύλινον ἀγγεῖον τι κοῖλον: Cyrill. peluim interpretatur: cuius alueum appellat. Cunas etiam vel nabula rectè dixeris, vt apud Athen. li. 5. Elephanti σκάφος ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν ὀδόντων ἐκκοπτόμενον ἢ κοῖλον, τὸ σφενδόνη ἐοικὸς ἢ ἀγγεῖον ἐοικὸς, quod ex dentibus excauatur, ſphendonę ſimile ſeu vaſi, i. proboſcide cunas pueri mouebat. Σκάφη, ciuam aluei ſiue labri balneorum exhibet exhibet lauandis corporibus. Solium etiam Latini dicunt. Vnde Σκαφολουτρεῖν, in ſolio lauare, i. ſcapha & concha. Trallian. ¶ Σκάφη etiam inter horoſcopa & horologica inſtrumenta. ¶ Σκάφη, capitalis vinculi genꝰ, quod & δεσμὸς vocatur, Galen. κατὰ δύσιν. ¶ Σκάφη, inſtrumentũ repurgãdis ſeminibus aptũ, πάνου. Heſych. Cæliuſque ſcaphiſterium apud Columellam hoc ſenſu accipit.
Σκαφεὺς, foſſio, paſſinatio, Theophr. de Cauſ. lib. 3. cap. 21. Aliis placet Σκαπτῆρ dici.
Σκαφηφόρος, ου, ὁ, ſcapham ferens.
Σκαφίδιον, ſcaphula. vide Σκάφιον, & Σκάφη.
Σκάφιον, ου, τὸ, diminut. Χοὶ τῦ Σκάφος, parua ſcapha, ſcaphula. Σκαφίδιον μικρὸν, Lucian. ¶ Σκάφια, ων, τὰ, vaſa ad ſcaphæ formã, aut rotunda, cauta & arcta, in quibus ſtyli in medio fundo ſui proceritate horarum ductus diſcerniunt Mathematici: Vide Martianũ Capellã li. Geometrię. ¶ Σκάφια, vaſa concaua Vetuſtalib. à Numa tradita, quib⁹ ignis ſacer extinctus Solis tantũ radius accenebatur, Plutarch. in Numa. ¶ Σκάφιον, vas potorum ſcaphæ figura, Athen. ¶ Σκάφιον, vas etiam deſtinatũ vilibus ministeriis, corporisque reprimendis excipiendis (vt & trulla Latinis) proprię mulierum, Poll. ¶ Σκάφιον, item oticulum, Poll. ¶ Σκάφιον, capitis os ex multis conſtans, quibus calua, Ariſtoph. Comman Auib. ¶ Σκάφιον, poculi genus, idemque quod σκύφιον, Latinis ſcaphium. Alibi verò icyphus, Athen. à quo & numeratur inter culinariam ſupellectilem. ¶ Item vas in quo pinitur farina, Ariſtoph. & Poll. ¶ Σκάφιδες ἢ Σκάφαι, vaſa lignea rotunda, reponendo lacti ſeroqui idonea. Athen. li. 11. ¶ Σκάφιον, mytilus, à quo, marina concha oblongior, Hippocr.
Σκάφις, ιδος, ἡ, ὁ, ſimilis ſcaphæ.
Σκάφος, ους, τὸ, commune eſt vocabulum cuiuſcunque generis nauium. σκάφη πεντηκοντόρος, naues quadriremes, Diodor. ¶ Σκάφος, pro concauitate & ventre nauis, Χοὶ τῦ Σκάφη. ¶ Σκάφος, foſſio, paſſinatio, Heſiod. ¶ Σκάφος, foſſa, ciſterna, piſcina, in lib. Epigram. ¶ Σκάφος, naſturtium. τὸ κρασπεδωτὸν, interpr. Ariſt. in Neb. ¶ Σκάφος, vas in quo ventris onus veſtibant terminæ. ¶ Et ruſticum inſtrumentum foſſorum, Poll.
Σκαφοφόρος, vulpes, ἀλώπηξ.
Σκαφοχωνάσω, ἐκ τοῦ σκάφη & Σκεδάννυμι, diſſipo, diſpergo, conturbo, irrito, Actiu. Accuſ.
Σκαφωνία, Σκαφωμία, φορὰ, Hom. Interpr. fuga.
Σκαφωνίζω, pallatus Vallæ.
Σκαφωνισμὸς, διſſipatio Cicer.
Σκαφωνιστὸς, διſſipabilis, diſſipatus Cic. ex Plat.
Σκαφωνοειδὴς, ἐς, verſat materiam mutabilem. ¶ Σκαφωνοειδὲς, diſcutiens, diſſipans.
Σκαφωνόω, διſſipo. ¶ Σκαφόω, idem.
Σκεδιάζω, ex tempore ago, ſcribo: pro σχεδιάζω.
Σκεδίασμα, res rudis & extemporalis.
Σκεδρὸς, ὸν, ὁ, exactus, diligens. σκεδρὸς δ' αὖτε, in Hippiat. ratio victus exacta.
Σκεδρῶς, exactè, σκεπτικῶς, Æſchyl. in Prometh.
Σκέδη, Palladis feſtum, Etym.
Σκέδη, Mineruæ ſtatua, appellata à loco, Etym.
Σκεδία, inſtrumentum ſuſorium, tali, Etym.
Σκεδιοῦχος, ου, ὁ, qui loco editiore & templo deſignato augurla captat.
Σκεδρὸς, ſordes, calcus acris: incus; quercetum, Heſych.
Σκειρὼν, ventus à Scironiis ſaxis ſpirans.
Σκελίδες, ocreæ, tibialia, ἀναξυρίδες, Poll.
Σκελίστεον, ατέον, ſacio, ſicco: ὁ κλῶν ξηραίνει proprie; quod & σκελεῖ dicitur. Σκελίστεον tamen Marcell. apud Dioſc. l. 1 ſcribit pertinere ad ea quæ ſale aut ratione alia durantur. σκελίστεον δὲ καὶ γαλῆ, muſtella ſale inueterata, & durata, Dioſc. li. 2. cap. 15.
Σκελίστης, ὁ, ſupplanto.
Σκελετὸς, ὁ, ἡ, aridus, qui exaruit, Plut. in Antonio. αὐτὸς γὰρ ἦν σκελετὸς καὶ τὸ μηδὲν ὑγρὸν μήτε σῶμα, exiccatum corpus.
Σκελίδριον, parui tripodes, Poll.
Σκελὶς, idem quod πέρνα, Poll & Athen. lib. 6.
Σκελρὸς, ἀρὸν, aridus, contractus, Hippocr.
Σκελυτίον, Ægin. nuclei alii & ſegmina.
Σκελυτὸς, aridus, intortus.
Σκέλλω, ἐκ τοῦ σκελλὸς, attenuo, ſicco, in medio Perfect. ἔσκληκα. ¶ Dicitur etiam Σκελλόω: vnde Gal. lib. 2. de alimentis, ἐσκελλωμένοις, διὰ τὸ πεπυκνῶσθαι καὶ φυλάττοντες εἰς χρῆσιν, id eſt, ξηραίνοντες.
Σκέλος, ους, τὸ, crus, femur cum tibia & pede, Galen. quicquid à coxendicis oſſe ad extremos vſq; pedis digitos pertinet. ¶ Ἐπὶ σκέλος, ceſsim, Euſip. in Phœniſ. ¶ Κατὰ σκέλος, pedatim Plinio ex Ariſtot. hiſt. Anim. li. 2. ¶ Σκέλη ἐρέσσειν, inter γήρυσιν & geſtus ſaltationum tragicarum enumeratur à Comm. Ariſtoph.
Σκελοτύρβη, paralyſis, de qua Author deſinit. apud Galen. & Plin. lib. 25. cap. 3.
Σκελτὸς, exiccus. Etym.
Σκέμμα, ατος, τὸ, & Σκέμμις, cõmentatio, conſideratio, Chioni in Epiſt.
Σκέπας, tugurium, vmbraculum. Heſiod.
Σκεπάζω, μάσω, σκέψω, tego & abſcondo, opaco, obtiuo, Act. Accuſ. Dioſc. lib. 5. cap. 82.
Σκέπασμα, ατος, τὸ, tegmen, Suid. σκέπας.
Σκεπαστὴρ, ἡρος, ὁ, ſecuris modo & forma, Galen.
Σκεπαστίζω, ſecuri percutio, ancipiti ſecuri ferio.
Σκεπασμὸς, ὁ, fractura caluę in duas partes, quam grauiore ictu oſſa percuſſa deſiliunt.
Σκέπαρνον, ου, τὸ, aſcia ſiue colabra, fabrile inſtrumentum quo materies dolatur, Odyſſ. d. ¶ Heſychius exponit σκέπαρνον, ἀξίσκιον, πελεκύδιον, i. bipennem. ¶ Σκέπαρνον, pecoris vel

Universidad de Deusto
Biblioteca

dixerunt Dithyrambi, Eustath in Homer.

Σκήνιον, vinculum.

Σκήπτρον, τὸ, & Σκῆπτρος, ου, τὸ, velamen, tegumentum, operimentum Plin. Odyss. ι.

Σκῆπτρα, τὰ. dicuntur lectiçe opertæ pellibus, vt refert Hieronym. in cap. vlt. Esaiæ.

Σκηπτήριον, ου, τὸ, defensaculum, opertorium Senec.

Σκηπτήρ, ῆρος, ὁ, ἡ protector, defensor.

Σκηπτός, ὁ, qui tegit, qui operit.

Σκήπτω, pro σκέπτω, tego, Homer. in Odyss.

Σκέπη, ης, tegmen, tegumentum, velamentum, σκέπη τὸ φύλλον. Herodot. metus prætextu.

Σκεπάς, ῆδος, piscis de quo Athen. lib. ζ.

Σκεπτικός, ὁ, consideratur, opinator Cic. ¶ Σκεπτικοί, cõsideratrix secta illorum qui semper dubitabant. Gell. li. 11. cap. 5.

Σκέπτομαι, ῆμαι, ομαι, ωμαι, consido, dispicio, video, speculor, medito, Accus. Iocor.

Σκέπω, tego, operio, munio, prætexo. Aphr.

Σκήνα, ης, ὁ, conuitium, Σκηνωμία, Hesych.

Σκηνάω, & Σκηρίζω, conuicior, Aristoph. Interpr.

Σκήνης, ου, ὁ, conuitiator, Σκήνωρ, Hesych.

Σκηνηγία, sarcinæ.

Σκηνηγέω, sarcinas colligo, refero sarcinas, & vasa veho, conuaso. Demosth. σκευο.

Σκηνάζομαι, colligo necessaria ad iter. ¶ Item cõficio, paro. Plat. 2. de Rep. ἐκ τῆς κριθῆς ἄλφιτα σκηνάζονται, ex hordeo farinam conficientes.

Σκευάζω, ἔσω, ασα, apparo, compono, confucio, molior, construo, adorno, concinno, instruo. ἐσκευασμένοι εἰς ἐκκλησίαν, Aristoph. ie vt Herculem ornaui. App. in 9. belli ciuilis, σκευασάμενοι πᾶσιν, arcubus instructi atque armati.

Σκεύασμα, ατος, τὸ, vasculũ, vas, parua supellex, vtensilia Aristoph. in Plut.

Σκεύασις, εως, ἡ, compositio, conditura, Dioscor.

Σκεύημα, apparatus ciborum, σκεύασις.

Σκευαστός, ὁ, factitius, & positus, Plat. de Rep. lib. 6 posuit pro eo quod opificio constat.

Σκευή, ῆς, ἡ, habitus, vestis, vestitus, cultus & ornatus, gestamen, Aristoph. ¶ Σκεύη, armamenta nauis. Act. 27. ¶ Item armatura, apparatus militaris, Demosth.

Σκευοθήκη, armarium, repositorium vasorum, quæ ornamento magis sunt domui, quàm in vsum quotidianum cõparata. ¶ Item armamentarium, Æschin.

Σκευοποιός, apud Plut. pro habitu scenico.

Σκευωρός, qui personas & alia scenica apparat. οἱ σκευωροὶ τὰ σφάγια, Aristophan. Interpr.

Σκευόω, ῶ, instruo, armo, fabrico, Plutarch.

Σκεῦος, ους, τὸ, vas, vasculum, gestamen. σκεύη θεάτρου, Act. 9. de Paulo, instrumentum eleãtium: Erasmo organum. ¶ Τὰ σκεύη dicuntur armamenta, supellex, farcinæ, impedimenta, & quæcunq; vtensilia. ¶ Σκεύη πολεμικὰ, armamenta tripenium Demosth. ¶ Σκεύη, apparatus, ornamenta. τὰ περὶ ἵππον σκεύη, Xenoph. li. 4. Paed. ornamenta equorum.

Σκευοφορία κτήνη, iumenta farcinaria, Herodian.

Σκευοφόρος, τὸ, lignum ad adferendas farcinas.

Σκευοφορέω, feror tãquam farcina: calumbus & iumentis farcinariis vtor, Plutarch.

Σκευοφορία, σκέμμα, τὸ, σκος, fero farcinas: calumbi est & iumentorum, Xenoph. Neutr. Abiol.

Σκευωρία, phalangæ quibus baiuli ferendis oneribus vtuntur, Poll. ex Plat. τὰ σκεύη φέρων.

Σκευοφόρημα, τὸ, impedimentum exercitus & farcina, de bellicis farcinis, Plutarch. in Othone.

Σκευοφόρος, ὁ, ferens farcinas in exercitu, lixa, calo. σκευοφόροι τε Pollux.

Σκεφαστικός, custodio farcinas.

Σκεφαστής, οῦ, ὁ, qui vtensilia custodit.

Σκευόω, instruo, paro.

Σκευώρημα, ατος, τὸ, σκος, (in malã partem) struo, molior, adorior, machinor, Demosth. ¶ Translatè telam texere, interpr. Demosth. ¶ Item satago, perscrutor, exacto omnia iis gaciter & curiosè, Aristot. de aquilis loquens. σκευωρεῖσθαι ἐκ τῆς πτήξεως ἢ πῶς ὄνειρος, ἢ ἐκ τῶν ἀλλων σκευωρημάτων ἀφ' ὧν πεποίηται τὰ ὄρνεα, in bonam partẽ pro tractamentum & satago, Plutarch in Sympos.

Σκευωρία, idem.

Σκεύωμα, ατος, τὸ, commentum, insidiæ, indidiosa & fraudulenta rerum machinatio Demosthen.

Σκηπτικός, calumniosa actio, quadruplatoria persecutio, Demosth. ¶ Item cautela, latoriâ quæ obseruatio & custodia quæ interdum in bonam partem accipitur, cæterum vehemens occupatio circa aliquid. & δεινὴ σκηπτικὴ περὶ τὴν ἀνδρείαν, mira fœmina mares ipsi officio matris fungunt in pullos. Aristot. lib. 9. Anim.

Σκηπτός, ὁ, ἡ, qui vasa & arma custodit.

Σκέμμα, concludo.

Σκήρωμα, Hippocr. lib. 6. Epidem humoris decubitus & prolapsio in partem aliquam.

Σκηνάω, & Σκηνόω, & Σκηνέω, tabernaculum erigo, vel inhabito. σκηνοῦσθαι, tabernaculum faciens, Plat. in Leg. Achæ διὰ τῆς ἐσθῆτος ἔδοξαν σκηνοῦσθαι, vestimentis habentes tentoria.

Σκηνή, ῆς, ἡ, in scena vel tentoria.

Σκηνάζω, ὁ, scena, vmbraculum, tentorium, σκηνὴ ποιῶ, facio tabernaculum, tentorium. ¶ Item scenas, i. lusus, fraus, ornatus, cautela. οἱ ὑπὸ τῶν σκηνῶν, scenici & histriones.

τὰ item pro conuiuio. πίνω σκηνῶ εἰ ἑστίαν ὄλλυον, Xenoph. conuiuium in lectum dissoluerunt; i. cubicum se contulerunt.

Σκήνωμα, τὸ, idem quod σκήνωμα, tentorium, Xenoph.

Σκηνίδιον, τὸ, tabernaculum.

Σκηνικός, scenicos agones exercens, Bud.

Σκηνίτης, in tabernaculis degentes.

Σκηνοπαγέω, in proscenium in comœdia prodeo.

Σκηνογραφέω, traduco, ornatũ oculis expono, infamo, Heracl. ad Hermodorum.

Σκηνογραφία, ας, ἡ, est frontis & laterum abscedentium adumbratio, ad circinique centrũ omnium linearum reiponsus, Vitruu. libr. 1. ¶ Plutarc. πάντα σκηνογραφίαν ἔχοντα καὶ ἀπάτην ἐμφαίνοντα, omnes res dignæ tragœdia & scena.

Σκηνοπάγος, tabernaculorum deliniator.

Σκηνοπαγῶ Cæsar, Plut. incolo, inhabito.

Σκηνοπηγία, ας, tabernaculorum structura, nidi cõstitutio, Aristot. ¶ Σκηνοπηγία, festus dies erat Hebræorum, propter conuectas fruges mense Septembri, confectisque tabernaculis tanquam sub dio agentes lætabantur. dicitur & fœm. gen. ἡ σκηνοπηγία ἑορτή, Zachar. 14. dies festus tabernaculorum.

Σκήνωσις, ἐως, ἡ, locatio tentoriorum.

Σκηνωτής, οῦ, ὁ, tentorii artifex, aulæorum texendorum artifex, qui aulæa texit, Act. 18.

Σκηνοποιός, & Σκηνοπάτης, tabernaculũ excito, domum facio & coagmento, Herodian. σκηνοποιοῦντες αὐτοῖς ἐκ ξύλων καὶ φοινικίων, tabernacula excitant, vel domos è mate ria fabricantur.

Σκηνοποιητική, officina aulæorum artificis.

Σκηνοράφος, sutor, coriarius, Suid.

Σκήνος, ους, τὸ, cella, tabernaculum, 2. Cor. 5.

Σκηνόω, habito, tabernaculũ habeo, calframetur, tentorium erigo σκηνοῦσθαι, ruderi habitare, Plut. in Camill.

Σκήνωμα, tugurium, καλύβη.

Σκήνωμα, tentorium, tabernaculum, habitatio. ζῶν ἐν σκηνώμασι, Xenoph.

Σκηνωτός, ὁ, ἡ, qui in tabernaculis agit, Hesyc.

Σκηπτρον, τὸ, sceptrum, baculus, Iliad. 1. Dicitur & Σκῆπτρος.

Σκηπτόω, fingo, simulo, tergiuersor, excusificor Plaut. prætexo. ἐσκηπτόμην τὴν κεφαλὴν, se fuisse simulasse, Plut. in Solone. Σκηπτόμενος τὸ μὴ εἰδέναι, dissimulo me scire, Herodo. ¶ Item innitor, incumbo, hæreo, 2. Argo. ¶ Item defendo, vt σκηπτόμενος ὑπὲρ αὐτοῦ, pro ti bi patrocinans, Plut. in Leg.

Σκηπτός, ὁ, fulmẽ violentũ, i. quod effracta nube & illisa impetu in terram decumbit, Aristot. ¶ Interp. Soph. in Anti. tumber pro turbine ventoque procelloso.

Σκηπτοῦχος, ὁ, sceptrifer Ouid. Iliad. ε.

Σκῆπτρον, τὸ, sceptrum, Iliad. α. ¶ Pro baculo & scipione mendici, Homer. in Odyss.

Σκηπτοῦχος, ου, ὁ, rex sceptrifer Ouid. σκηπτοῦχοι.

Σκηπτοφόρος, ὁ, fulmino, irruo, Sopho. ¶ Item fingo, simulo. ¶ Item innitor, innitor baculo, Odyss. ρ. & ω.

Σκηπτοῦχος, ὁ, baculus, scipio, βάκτρον, Suid.

Σκηρέπτομαι, vel Σκηρίπτομαι, innitor, fulcior.

Σκηρίπτω, nitor, Σκηρίπτομαι, 2. Argon. de bobus, γόνασι σκηρίπτοντες, vngulis innitentes.

Σκηπτόω, fictio, simulatio, excusatio, prætextus, causa, σκηπτόμενός τι παρεσκεύασε ἰέναι, Dem.

Σκιά, ᾶς, ἡ, vmbra, adumbratio. ὥσπερ ὄνου σκιᾶς. Prouerb. de re nullius precii. ¶ Σκιαὶ translatè dicuntur comunæ aduocati assumptique ab inuitatis, Plutarch. 7. Sympos. ¶ Σκιαὶ, Manes, & vmbræ Latinis, Odyss. λ.

Σκιαγραφία, adumbratio, prima picturæ lineamenta. Plat. 2. de Rep. οὐκ ἐμφαίνει σκιαγραφίας ἀρετὴν οὐδεμιᾶς γραφῆς, me mihi virtutis simulachrum prætendere oportet.

Σκιαγραφικός, vmbratilis.

Σκιαγράφος, qui rem adumbrat.

Σκιαγραφῶ, adumbro, i. rem non solidam exprimo, sed per vmbram edo, leuiter informo. σκιαγραφῶν τὴν ἀλήθειαν, adumbrans veritatem, Nazianz.

Σκιάδες, rami prægrandes vmbram facientes.

Σκιαδίς, ίδος, piscis vmbra. Athen. σκίαινα.

Σκιάδιον, apud Pollucem.

Σκιάδιον, ου, τὸ, vmbella, vmbraculũ, Suid. ¶ Σκιάδιον, rotundum illud veluti velamentum in herbis, vt in aniso & fœniculo, i. muscarium, vmbella, Dioscor. lib. 3. cap. 58. & 62.

Σκιάζω, inumbro, obumbro, tego, velo, opaco Cicer Eurip. σκιάζω χθόνα, velo malas, adumbro. καλύβας σκιάζοντας, ramis fici teguntur, Plutarch in Camillo. ¶ Dicitur & Σκιάω.

Σκιαθήρας, q. dicas vmbræ indagator: instrumentum autem gnomicum est, quo etiam architecti vtebantur, Vitruu. li. 1. ca. 6.

Σκίαινα, vmbra piscis, Aristot. lib. 8. Anim. cap. 19.

Σκιαμαχέω, pugno cum vmbra, vmbratilem pugnam pugno seu exerceo, nemine repugnante inaniter laboro, Plut. in Apolog. Socrat.

Σκιαμαχία, simulata & vmbratilis armorũ meditatio: vulgo *esercitatione*. ¶ Plutarch. eleganter scribendi studium quo garriendi pruritũ sedari posse putat, σκιαμαχίαν τινὰ πυκνὴν.

Σκιάομαι, vmbra tegor, adumbror, vmbror Virgil.

Σκιάποδες, populi Lybiæ, q ab æstu resupini vmbra se pedum protegunt, Arist. in Anib.

Σκιερός, vmbrosus, Plut.

Σκιή, opus topiarium, scena, strategia, vmbraculũ. Plut. in Themist. de Xerxe, καθήμενος ὑπὸ σκιάδι χρυσῇ, sub tabernaculo aureo sedens. ¶ Σκιὴ, vmbra corporis: amus grandis: locus choro & cantici destinatus, Etym. ¶ Σκιαὶ,

herba quæ & μυρδίνη dicitur, Athen. lib. 9.

Σκίασμα, ατος, τό, vmbra, adumbratio Cicer.

Σκιαδρότης, vita vmbratilis, deliciæ & otiū vmbratile. Dicitur & Σκιατροφία. Plutarch.

Σκιαδρίας, ὁ, delicatus, in vmbra educatus, Poll.

Σκιαζητίσειν, vel Σκιατροφίσειν, nutrior in vmbra, in vmbraculis dego. Xen. de artib. mechanicis, κατακλιμήσεται γὰρ τὸ σῶμα τὸ ὑφ' ἑαυτοῦ ἐργαζόμενον, ἀπαλὸν ζοῦσα καὶ ἀσθενές, ἂν σκιατροφεῖσθαι.

Σκιαιτρίζειν, exercitare. ἀμελυάζειν.

Σκιάνη, tenebris seu vmbra tego, ὑφίημι.

Σκίγκος, ου, lib. 1. Dioscorid. cap. 71. crocodilus terrestris.

Σκιδακός, οῦ, ὁ, trachurus piscis.

Σκιδαρός, ὁ, tenuis, κρωβύλος, exilis, rarus.

Σκιδιόν, ου, τό, assula: potius σχιδίον, i. σκιρπὸς.

Σκιδνάναι, spargor, dispergor, difsipor, Iliad. δ. ἔμπ. ἀλλὰ σκιδνάμενα κεφαλήν, simul atque refulsit sol, Herodot.

Σκιδνημι, spargo, difsipo. Vnde διασκιδνημι.

Σκιερός, ὁ, vmbrosus, opacus. Hesiod.

Σκιερός, vel σκιαερός, adumbratim Luer. lib. 4.

Σκιεροτί, vel σκιερῶς, vmbraculis, τὸ σκιεροφοίτειον.

Σκιδρακος, piscis qui vocatur Τραχῆρος, Hesy.

Σκίερος, aridus, ἀνύδρωτος. potius σκίμπους.

Σκίλλα, Scilla siue squilla, herba bulbo insigni prædita. Theophr. lib. 2. de pl. c. 7. ¶ In scilla quod intus tenerum ac molle quasi qd adeps, γλοιῶδες ὑπάρχει μόνον dicitur ἡ σίλφη, ἡ σκίλλα μέσον, Constant. Geopon. lib. 17.

Σκιλλιτικὸν ξύλον, scillitium Marcell. scillinum acerum Ruell. Dioscor. li. 2. cap. 205.

Σκιλλίτης οἶνος, scillinū vinum, Dioscor. l. 5. c. 28.

Σκιλλώδης, scillinus, scillaceus, adscillæ figurā accedens, Dioscor. li. 2. cap. 204.

Σκιμαλίζειν, medio digito pertētare an galline ova conceperint, digito medio podicem fodicare, naturalia attrectare, manum subiectare Ouid. Comm. Arist. in Pace. ¶ Transfertè est infamem digitū porrigere atq; ostendere, quod in summo contēptu fiebat, i. χλεύαζειν Aristop. in Acharn. ὅπως αἰ ἀστὸν γαμετὴν σκιμαλιοῦνται, i. irrideam atque infamem.

Σκιμβάζειν, claudico, χωλαίνω.

Σκίμβαξ, claudus, χωλός.

Σκιμβάς, ὁ, loripes, vel claudus, χωλός. Hesych.

Σκιμπτάζειν, claudico, χωλαίνειν. Aristoph. Neb.

Σκίμπους, scipio, σκίπων, σκίπον.

Σκίμπους, & Σκίμπους, ὁδος, ὁ, lectus humilis & mutilus, grabatus, Aristoph. 143. ¶ Σκίμπους, Plutarch. in Camill. videtur vsurpare pro baculo & scipione.

Σκιμπόδιον, τό, grabatulus, lectica, Dioni.

Σκιμπτίζειν, & Σκίμπτω, κεκίμφα. μεσ. figo, innitor. Pind. ἐπιστόμιον σκιμπτίζουσα, Actiu.

Σκιμπωνοῦσθαι, baculor. σκίμπωνα φορεῖν τινες, scipionem prætendent, Herodot. l. 4. sic Valla. Vide ne scamnū aut scabellum sit expo-

nendum. ¶ Galen. in Gloss. Hippocr. pro cōto & ridica.

Σκίνδαψος, ὁ, agilis, velox, saltabundus, Nicād. in Ther.

Σκίνδαψος, τό, fœtura, σκίνδαψ γεγόνει, Nicand.

Σκινδαλαμός, vel Σκινδυλμός, ὁ, assula, fragmentum, minutum ramentum quod à penniranditur ac lignis, τὸ ἀεὶ τῶν φλοιῶν τε καὶ ξύλων, Interpr. Aristoph. in Ran. ¶ Σκινδαλάμοι, paruæ tabellæ, Eidem Interpr. ¶ Pro nugis & quisquiliis, Arist. 119. Vnde Σκινδαλαμοτρόφος, qui meras argutias crepat, subtilitates effutiens, subtiliter deblaterans.

Σκινδαφίζειν, & Σκινδαφίζειν, medio digito nasum alicuius fodere & ferire, Eustath. ¶ Σκινδαφίζειν, talitrū. Hesyc. tamen est ἐπιπαίζειν καὶ κωμῳδεῖν ἄλλους.

Σκινδαφός, genus plantæ similis hederæ apud Nysam in India, Apoll. Interpr. ¶ Σκινδαφὶς vel Κινδαφὶς, instrumentum tetrachordon, vulgò cithra, Athen. lib. 4.

Σκινθίζομαι, calceitro, κακίζομαι, Suid.

Σκινδικὸν ἡδυσμάτων, nantes fedeq; fœtentes, Gaz. li. 4. cap. 7. hist. plant. Theophr.

Σκιοειδὴς, ὁ, vmbra piscis, σκιαινα, Galen. de Alimen.

Σκιογράφος, vmbræ pictor, Eud in Epist. poet. ¶ Σκιογραφεῖν, adumbrare. Accusat. Nazianz. ¶ Σκιαγραφία, ας, ἡ, prior designatio, lineamentum primum picturæ.

Σκιοειδὴς, vmbratilis, vmbrosus.

Σκιόεις, εσσα, ὁν, vmbrosus, obscurus, opacus.

Σκιόθηρας, τό, locus captandæ vmbræ idoneus. ¶ Et σκιόθηρα, instrumenta quædam mathematica sunt, Plutarch. in Marcell.

Σκιομαχία, ας, ἡ, vmbratilis pugna, σκιομαχέω.

Σκιοτροφία, vmbratilis educatio.

Σκίουρος, ου, ὁ, sciurus, animal quod caudæ suæ vmbrā facit, Ælian & Oppian. de venat.

Σκίπων, baculus, scipio. Etym. ¶ Σκίπωνες, idem. ¶ Σκίπωνες, ας, idem. ¶ Item radius.

Σκίπτω, pungo.

Σκίρα, festum Minervæ τῇ σκιρᾷδι, quod celebrabatur 12 mensis Σκιροφοριῶνος. Alterum festum Cereris & Proserpinæ, Comm. Aristoph. in Pace, & Concion.

Σκιράδιον ἄκρον, Sciradium promontorium ad Salaminem insulam, Plutarch. in Solon.

Σκιρφᾶν, Σκιρφᾶσαι, Σκιρφᾶζειν, vide Σκιρτᾶν.

Σκιρτᾶν, Phitel. li. de rep. Laced. excidisse.

Σκίρος, sordes, abominandæ, Etym.

Σκίρος, ὁ, ἡ, vel σκῦρος, siue paroxyt. Σκίρος, ὁ, ἡ, marmoris fragmentum siue lamina, quod dum marmor scalpitur, excidit ac disgmenta assulas vocat Vitruu. l. 7. ca. 8. ¶ Scrupus de Græc. pro scrupo sumitur. ¶ Scrupus latruncularia tabella vocatur a Pollice Σκιρφεία, hinc σκιρφεῖς Suid. κύβοι δ' εἰσὶν ἐκ τοῦ σκίρου Plutarch. vel σκιρφεῖοι Suid. κύβοι δ' εἰσὶν ἐκ τοῦ σκίρου Suid. leatorium Sidon. forum aleatorium Suet. ludus talarius Cic. Hoc. in Arcop. ¶ Σκίρος,

ζὸν, scrupis ludere, fenor anus dames.

Σκιρρᾶν, valde sordeo.

Σκίρρις, vel Σκίῤῥις, terra alba vt gypsus, λευκὴ γῆ Suid. ¶ Σκίρρις, εως, idem. ¶ Sic & ἀσβόλη σκίῤῥις, Aristoph. Interpr.

Σκίῤῥος, ου, squalor & sordes cæsorum, Aristop. Interpr. ¶ Item Σκίῤῥος, nonullis vmbella, vmbraculū & muscarium, Int. Theoc. Idyl. 15.

Σκίῤῥος, ου, ὁ, sine σκίῤῥωσις, vel σκίῤῥωσις, scirrhus, durities. ¶ Σκίῤῥος, Suid. gypsum, ὁ γύψος.

Σκιῤῥοφορικὸν, ου, ὁ, Martius mensis, Gaz. lib. 1. histor. plant. ca. 6. sed Maius ibidem, lib. 4. cap. 12.

Σκιῤῥᾶν, induro, τὸ σκληρύνω, ὁ σκιῤῥώδης καὶ σκληρὸν duro tumore vitiatus, Alexand. Aphr.

Σκιῤῥώδης, callosa duritie rigidus & induratus. ¶ Σκιῤῥώδης transfertè, contumax, durus, Gal.

Σκιῤῥωτὸς, ἡ, ὁν, indurat⁹, qui callū obduxit. Σκιῤῥωτὸς, ἡ, ὁν, idem quod σκίῤῥος.

Σκιρτᾶν, ῶ, ἠσα, ἠκα, exulto, salio, salto, lasciuio, Neuer. Absol. Plat. Polit. 9, ὃ σὺν ἡδονῇ μάλιστα πάντων, ἐστὶν, Cicer. 1. De diuinat. quū sit immoderato tumefacta potu atque pabulo exultat. ¶ De fœtu etiam in vtero dicitur, Luc. 1.

Σκίρτημα, ατος, τό, lasciuia, saltatio, πήδημα, ἅλμα, exultatio Plin. vel exultantia Gell.

Σκίρτος, quædam classis seu cohors, Etym.

Σκίρτησις, exultatio, Nazanz. in Orat.

Σκιρτητὴς, ὁ, petulcus, i. saltator lasciuus.

Σκιρτητικὸς, ἡ, ὁν, lasciuus saltator, in Epigr.

Σκίρτων, Scitron ventus, qui & Caurus ab Atheniensibus dicitur, Æschin. in Epist.

Σκίρτοι, οἱ, nihili homines & mali, Aristoph.

Σκίρτος, corbis è palmeis virgis contexta.

Σκίρτος, ου, τό, gladius apud Æolen: αἰόλιον Hesych.

Σκιῤῥὸς, obscurus, vmbratilis, vmbrosus, Plutarch.

Σκίσθαι, seco. Vnde ἔσκισται, & ἐσκίλκει, exarui.

Σκίλλειν, tabescere, macerarii σκίλλει. vnde apud Aleiphr. ἀσκηθὴς διὰ τὸ λιμοῦ, fame cōfici.

Σκιλλαγωγία, seuera educatio, σκιλλαγωγέω τὸν σῶμα τινι, Chrysost. σκιλλ. ἐστὶ τὸ σῶμα, dura corporis educatio.

Σκιλλαγωγεῖν, durè tracto, duriter exerceo. Suid.

Σκιλλαγωγία, ας, ἡ, durè cruciis, indomitus

Σκλαγία, ἡ, duritia, durities, rigor.

Σκλάγγα ξύλα, ligna dura, Theophr. lib. 3. histor. plant. cap. 10.

Σκληρόφυλλος, habens folum prædurum.

Σκληρόδερμος, duro putamine constans, vel corio.

Σκληροκαρδία, ας, ἡ, duritia cordis, duricordia, vt dixit Tertull. li. 5. aduersus Marcionem.

Σκληροκάρδιος, qui duro est corde.

Σκληροκήλης, ου, ὁ, libelli qui ob ceræ duritiē difficiliter inscribuntur, Suid.

Σκληροκώλωτος, qui dura est aluo, Dioscor. l. 5. c. 29.

Σκληροφθάλμους, qui dura est facie.

Σκληρὸς, ἡ, ὁν, durus, strigosus, rudis, crassus, rigidus, asper, immitis, callosus, Hesiod. σκληρὸν δ' ἐξέφατο, durè & grauiter tonuit. ¶ Σκληρὸς. etiam dicitur de odoribus & saporibus ingratis sua asperitate atque tristitia, Theophr. de Causs lib. 6. cap. 23. ¶ Σκληρὸς, vitium in alucariis quo enatis araneis fauī corrumpuntur, Hesych. Colum. lib. 9. cap. 14. & Aristot. hist. Anim. li. 8. cap. 27.

Σκληροστράκων, quæ durioris cutis sunt.

Σκληροστράκων, testa dura tectus, testaceus, Gaza.

Σκληροσώματος, ου, ὁ, ἡ, durum habens corpus, Alexand. Aphr. li. 1. Probl.

Σκληρότης, durities, duritia, duritas, scabrities, ruditas, ἀσυέφεια, Hermog. Interpr.

Σκληροτράχηλος, ου, ὁ, durè cernicis, q. duricervicus, vt Polit. dixit incurui cernicū pecus.

Σκληρότριχες, τά, quibus sunt duri pili.

Σκληρότριχος, qui duro est capillo.

Σκληροφθαλμία, morbus oculi, quando præ duritie palpebræ vix è somno aperiuntur.

Σκληροφθάλμους, qui est duris oculis.

Σκληρύνω, obduro, induro, Actiu. Accus.

Σκληρωνῶ, arefacere, oscitare, pandiculari.

Σκληρωσίμους, induresco.

Σκληρωτικὸς, ου, ὁ, indurans.

Σκληρωτὸς, obduro, induro, obrigere facio, Accusat.

Σκλήρωμα, duritia, mola vteri apud Medicos. Vide Marcell lib. 2. Dioscor.

Σκληροῦς, οῦντος, ὁ, qui attenuato & exhausto est corpore, exilis, macer, strigosus, Hesych.

Σκνιπὸς, οῦ, ὁ, sordidus, auarus, σμικρολόγος, ῥυπαρός.

Σκνιπόφαγος, culicibus victitans, Aristot.

Σκνιφὸς, ὁ, ἡ, cæcutiens, hebes visu, Hesych.

Σκνίψ, pro σκνίφ, vermiculus rodens ligna culici similis, Aristot. li. 8. Anim. cap. 3.

Σκοδιάρης, calumniator, loquax, Hesych.

Σκοῖος, οῦ, ὁ, fortis, mollis, varius, tenebrosus, Hesych.

Σκολακώδης, & σκωλακώδης, vermiculari.

Σκολία, τά, carmina conuiualia, in quibus fortium virorum laudationes continebantur, Tryph. Gramm. de ὀνομασίαις, Suid. & Aristo. lib. 3. Polit. cap. 10.

Σκολιδᾶν, intorqueo, Iob cap. 40.

Σκολιὸς, οῦ, ὁ, obliquus, tortuosus, distortus.

Σκολιότης, ητος, ἡ, q. tortuositas, prauitas.

Σκολιόφρων, iniquus, qui est iniquo animo, Nonn.

Σκολιόω, obliquo, intorqueo.

Σκολίπριξ, πτος, τὸ, Scraboni, anfractus, tortuositas.

Σκόλυς, villus, lanugo, Athen. Χοιρείῳ ἢ σκόλυϊ. ¶ Apud Poll. σκόλυς i. πλοκαμὶς, ἡ σύνθετος τῶν τριχῶν capillorum compositio.

Σκολυμοχαίτιον, τό, ferramentum chirurgicum ad paxilli effigiem accedens, cuius in ex-

eidendis radicitus verrucis formicisque, vsus erat.

Σκολόπαξ, ὁ, gallinago auis, quæ in arbore nunquam sedet, Aristot. lib. 9. Anim. ca. 8. ¶ Σκολόπαξ, etiam piscis quidam paruus.

Σκολόπενδρα, ας, ἡ, animal è vermibus terræ pilosum, multis pedibus: Vnde & multipeda, centipedam, & millepedam vocant. Vide Plin. lib. 29. cap. vltimo, Theophr. hist. lib. 7. cap. 11. ¶ Est & piscis huius nominis, à terrestris animaculi similitudine dictus, Aristot. Ælian. lib. 11. cap. 14. Plin. lib. 9. cap. 42. ¶ Item Σκολόπενδρα siue Σκολοπένδριον, herba quæ à scolopendra animali nomen est mutuata, quæ in officinis vocatur *Cetrach*. Dioscor.

Σκολόπιον, scolopendra: à furculo in cauda.

Σκολόπισμαι, adiguntur corpori meo aculei.

Σκολοπίσω, ἰσω, figo palum, deligo ad palum.

Σκολοπιστής, ὁ, ἡ, quasi cruciformis, Dioscor. li. 1. ca. 134.

Σκολοπώπιος, Hesych. σκολοπίσμος, suspensus, vel suspendio siue cruce dignus: à σκόλοψ.

Σκόλοψ, vel Σκόλοπος, ου, ὁ, palus, stipes, lignum fixum, crux, sudes, spiculũ, stimulus, aculeus, 2. Corinth. 12. ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί ἄγγελος σατᾶ, datus est mihi furculus in fixus carni, & angelus Satæ. Vulgò dicimus *eschardo*. ¶ Item σκόλοψ, ιος, acumen. Hesych.

Σκολύθριον, ου, τὸ, scabellum, ὑποπόδιον, Suid.

Σκόλυθρος, ου, ὁ, illiberalis, sordidus, Suid.

Σκόλυμος, ου, ὁ, cardui species, Hesiod. & Plin. l. 22. carduus à Gaz. vertitur. ¶ Σκόλυμος etiam dicitur ab aliquibus herba quæ & κυνόγλωσσον, vid. lib. 4. Dioscor. ca. 219. ¶ Σκολυμὸς, ὁ, ὁ, ὁ, folium carduo simile, Gaz. apud Theophr.

Σκολύπτω, κολῶ, σκόπλω, Hesych.

Σκολυτός, ὁ, durus, operosus, difficilis, tetricus.

Σκομβροειδές, οῦ, piscium genus.

Σκομμοδίζω, μίσω, π. ισα, musito, & lasciuè ludum quendam exerceo, γρῦζω. Suid.

Σκόμβρος, scombrus piscis, Ælian. & Aristot. li. 6. Anim. cap. 17. & li. 9. cap. 2.

Σκόπ τω, ὁ, homuncio, pumilio, Athen. li. 12.

Σκοπάρχης, ου, ὁ, præfectus speculatorum.

Σκόπελος, ου, ὁ, scopulus, ὑψηλὸς τόπος.

Σκοπεύω, pro σκοπῶ. Gabriæ in Fabul. Æsopi.

Σκοπέω, & Σκοπάομαι, ὁπῶ, π. ησα, considero, obseruo, contemplor, cogito accuratè, specto. Plat. l. de Rep. nunc voce passiua, nunc actiua vtitur. In actiua significatione, σκοπεῖ πρὸς ἄλλοις, alios considerat. Thuc. ἐσκόπουν πρὸς τὸν θεόν, Demosth. σκοπεῖ οὐκ τύχην, Xenoph.

Σκοπή, ῆς, ἡ, & Σκοπιὰ, ᾶς, ἡ, specula, scopulus, ἰδ. ἐξ ὑπάρχης ἵ ἐξ ὧν σκοπὰς ἄτε ἐν ἱππίοις ἔχοντες φυλάττωσι, speculatione frustrari, Thucyd.

Σκοπιάζομαι, ἀσομαι, π. ασμαι, & Σκοπάζω, inuiso, specto, speculor, Accus. Theocr.

Σκοπίτης, του, ὁ, speculator, explorator, Epigr.

Σκοπτηριοποιὸς, ἡ specula contemplor, speculor, obseruo, Aristoph. in Vesp.

Σκοπτήριος, qui è specula contemplatur. Transferur etiam ad alia. ¶ Dicitur & Ζυγὸς σκοπτήριος, idem quod σκαληνὸς ζυγὸς, æquilibrium.

Σκορπισμὸς, ὁ, dispersio.

Σκορπίος, ου, ὁ, ἡ, scorpioni similis, pernicioſus, venenosus, asper, ad iracundiam pronus. Aristot. & Σκορπιὸς, Suid. & Σκορπίος ἀνδὶς σκοτεινὸς, tenebricosus, obscurus.

Σκοτία, ας, ἡ, tenebrosus, noctumas timens insidias. Plut. in Fab.

Σκοτία, ας, ἡ, fuga, fuga, tenebræ.

Σκοτιάς, άδος, tenebrio, fugitiuus.

Σκοτίζομαι, ίσω, obscuro, tenebris obnubilo, Ephes. ἐσκοτισμένος τὸ διανοίᾳ, quorũ intellectus, vel cogitatio obscurata est & tenebris obducta.

Σκότιος, α, ον, tenebrosus. σκοτία νύξ, nox tenebrosa, Eurip. ¶ Σκότιος, ex occulto coitu & illegitimis nuptiis natus, spurius, clandestinus. Σκότιος ἢ ἐξ ἑταίρας ἢ παλλακῆς, Iliad. ζ.

Σκοτοδινιοπαθεῖς, οῦσα, οῦν, Aristoph. qui nigrum, hirtum, spissumque capillitium nutriunt.

Σκοτοδινιάω, oculorum vertigine rapitur, Lucian.

Σκοτοδίνη, ης, vertigo oculorum, caligo, Plat. Leg. né partor. caligo oculis. Aphrod in Probl.

Σκοτοδινιάω, ῶ, caligo, hallucinor, vertigine rapior.

Σκοτοδινιῶδης, vertiginosi, Dioscor. li. 5 cap. 7.

Σκοτόεις, εσσα, εν, tenebricosa vertigo, Hippocr.

Σκοτόεις, εσσα, εν, Argon. 2. i. caligo tenebrosa.

Σκοτόεις, εσσα, εν, Eustath. dolosus, qui velut in tenebris hostem occultè devorat.

Σκοτόομαι, ώσομαι, caligo, profunda nox, Nax. in Orat. Nocti is epith. in qua insaniant & furiant, agitentúrque cœlestia, Etym.

Σκοτοπαθὴς, tenebrosus, tenebricosa, tenebrosa, tenebrosa, tenebr

Σκύλαξος, scyllarus, deprehenditur in conchis, parua squilla, Aristot. hist. lib. 4. cap. 4.

Σκυλάω, vello, vnguibus traho, aut lacero.

Σκυλμός, vexor. ἐσκυλμένος, diuulsus, diuexatus.

Σκυλοπρωκτία, impudens.

Σκύλαξ, Ζκύλακος, catulus, catellus.

Σκύλλω, σκυλῶ, σκύλω, vexo, negotium exhibeo, molestus sum, Accus. Marc. 5.

Σκυμμαίνω, irascor, Ζκυλμῶ.

Σκύμνος κόμης, in epigr. laniatus comæ.

Σκυτάλη, vexatio, molestia.

Σκυτάλη, coriarius, Comm. Arist. in Ran.

Σκυτάλη, corii tinctor.

Σκύτινος, polium, exuuiæ mortuo detractæ. ¶De pelle leonis, Interpr. Sophocl.

Σκύλον, priore breui in Epigr. pro Ζκύλον.

Σκυλοφόρος, in Epigr. ὁ victor.

Σκυμνηδόν, idem quod σκυμνηδίως.

Σκυμνίδια πεδηγεῖ, alo hinnulos.

Σκυμνίς, catuli, Aristot. li. 9. Anim. de vitulo marino De lepusculo Xenoph.

Σκύμνος, catulus leonis, q. leunculus, pullus. μὴ τὶς ὡς κατῆς σκύμνου λεαίνης δυσμενὴν ἀπαρσάσῃ, ne quis vt desertæ catulum leænæ ex hostib⁹ abripiat. ¶Σκυμνὸς, catulus aliorum animalium quàm leonum. σκυμνὸς ἀλώπεκος, catulus vulpis, Plut. in Lycurgo.

Σκυμνοτροφεῖν, catulos parere, Arist. hist. Anim.

Σκυμνίζω, calcitro.

Σκυμνίον, supercilium, Nicand. Aliit cilium.

Σκύφος, pro σκύφος, poculum, Hesiod.

Σκυφελίσκος, adolescentia.

Σκυφελίσκος, adolescentulus, παιδίσκος.

Σκυφίζω, cornu peto, κεφαλίζω. σκυφίζω.

Σκύδρον, erythrodanum herba, Nicand. in Theriacis.

Σκύβαλον, aspericas, salebra minuta, frustula quæ exiliunt ex marmore dum inciditur.

Σκυφώδης, petricosus: & apud Eustath. idem quod Σκυφώτης, præruptus, asper, Χοιράδωτος.

Σκυτάλη, mus araneus Colum. lib. 6. ca. 17. ¶Σκυτάλη, vectis, fustis, claua & baculus. σκυτάλας ἐκ ξύλων ἀσήπτων, Exo. 30. facies vectes ex lignis incorruptis. Et Pindar. in Olymp. Herculis clauã σκυτάλην vocat. ¶Σκυτάλη, scutica, i. flagellũ ex pelle factũ. ¶Item pera ex corio. ¶Item caterua equestris. ¶Est quoque rabula in qua scripta fontium delicta proponebantur. ¶Σκυτάλη, furculus loricatus, quod genus epistolæ erat apud Lacedæmonios: Vide Gell. li. 17. cap. 9. & Comment. Græcum in 1. lib. Thucyd. ¶Item scytale, venenata serpẽs, Ælian. Nicãd. & Dioscor. lib. 8. cap. 7.

Σκυτάλιαι σικύαι, scytalius cucumis, li. 7. cap. 4. hist. plant. Theophr. σκυτάλιαι σίκυοι, Idem.

Σκυτάλιδες, qui subsunt articulis condyli, vel nodi, ossa digitorum, Galen. lib. de Ossibus. ¶Est etiam genus animalculi. ¶Apud Alexandrenses genus caneri marini aut squillæ. ¶Item vas quoddam in naui.

Σκυτάλιον, herba quæ & κοτυλήδων, Dioscor. li. 4. cap. 92. ¶Σκυτάλιον, regulam vertit Gaza apud Theophr. hist. li. 4. cap. 5.

Σκυτάλιδες, baculus, Herodot. li. 4. ¶Σκυτάλιδες, vectes, Ioseph. ὅπλ χρυσαῖ σκυτάλιδες.

Σκύταλον, genus reli, quarus virga & scutica, baculus, Ζκυτάλια, Aristoph. Interpr.

Σκυταλόω, futtuario punior, Etym.

Σκυτάλιος, virgatus, Etym.

Σκυτίνη, ης, futrina.

Σκυτοδέψης, coriarius, cerdo, sutor.

Σκυτεύω, sũ cerdo, artẽ coriariã exerceo, Lucian.

Σκυτίζομαι, lacero.

Σκυτικὴ, ἧς, ἡ, ars coriaria. Plat. 2. de Rep.

Σκυτίνη, præcinctum pellicem.

Σκύτινος, coriaceus, Aristoph. ᾠδ.

Σκυτοδεψέω, tingo pelles, Nem.

Σκυτοδεψικὸς, qui caullis gaudent, Suid.

Σκυτοδεψικὸς, sum caullis valens, mordax, dicax.

Σκυτοδεψικὸς, sum caullator.

Σκυτοδεψικὸς, caullator, derisor, reprehensor.

Σκυτοδεψικὸς, caullator, dericor, reprehensor.

Σκυτοδεψικὸς, caullis valens, mordax, dicax.

Σκυτοδεψικὸς, qui caullis gaudent, Suid.

Σκυτοδεψικὸς, sum caullator.

Σκυτοδεψικὸς, caullor, κακῶς ᾄδω, irrideo, iocor, dicteria iacio, Accus. aut mediante Præpos. εἰς, Aristoph. εἰς σκώπτουσι τὸ μαίεσθαι, irridebat eius infantiam. σκώπτω τὶς τὰ ἱμάτια, illudo in pannos, Eid. Aristoph. ¶Et cum Dat. ἀστοῖς σκώπτων, in eum falsè vrbanéque iocans, Plutarch. in Themist.

Σκώρ, τὸ σκατὸς, merda, stercus, oletum, Aristop.

Σκαφεῖον, ὁ ἐστὶ, vas in quo cacatur, vetrulla siue scaphium, Aristoph. in Concion.

Σκωρία, ας, ἡ, scoria, faces metalli. σκώληξ σκωρίας, ferri excrementum. Dioscor. lib. 5. ca. 86.

Σκωρία, excrementi speciem habens.

Σκωρίζω, ais loquax & imitatoria: ἀφ' ὃ τὸ σκωλὰ ἔχει ἔπος, Etym. asio, anis nocturna, Aristot. 8. Anim. ¶Σκωρίζω siue Σκωρίσκος, saltatio, Athen.

Σ M

Σμαραγδίζω, smaragdi colore esse.

Σμάραγδος, ὁ, ἡ, σμαράγδινος lapis, Apoc. 4

Σαίνουσι, caudam mouent, adblandiunt.
Σαῖνον, τό, ligo, aut ascia, Nicand. in Ther.
Σαμίνα, ης, ἡ, dolabra, bidens, aut ligo, Plat. 2. de Rep. ¶ Σαμίνιον dixit Aristoph. ὑποκόλλιον.
Σαμφόρος, ὁ, peculosus, i. quo fructus in arbore pendet, Theophr. lib. 5. de causis plant.
Σαμφορός, ά, όν, lunis, malus, insidiator.
Σαπρός, ά, όν, difficilis, terribilis, tristis.
Σαρακοσμοκόμος, ου, ὁ, ἡ, mulieres ornato.
Σαρδανοπώλης, ου, ὁ, coco, πωνοπώλης, Hesy.
Σαργάνη, ου, ὁ, laboriosus, Apoll. 2. Arg.
Σαργανᾶν, laborioso, ὀπτᾶν οἷον τε, Hesych.
Σαυσάρα, ης, ἡ, cadens ferrum, pro μάχαιρα; Hesye.
Σαυσάρη, natis, vide Μυττίς.
Σαυλάκεος, ὁ, smyla s. arbor quæ & taxus.
Σαυρός, trillis σαμφός.
Σαυρίς, ίδος, ἡ, murena piscis, Aristot. lib. 2. Anim.
Σαυρίς, ίδος, ἡ, smyris, lapis quo gemmas annularii excerunt, Dioscor. lib. 5. cap. 116. Vtuntur & vitriarii ad vitrum frangendum: vulgò esmeri.
Σαυρόλιθος, ὁ, Iob 41. smyrites lapis.
Σαυρόστομος, ὁ, myrrha: lachryma est arboris Arabicæ, Dioscor. lib. 1. cap. 78.
Σαυρίζω, æmulor myrrham, myrrham redoleo.
Σαυρίνη, quidam vocarũt τὸ ὑπερκάλυπτρον, Dioscor. lib. 3. cap. 78. Dicitur etiã σαυρωτὴ pro σαύρινον, Nicand. in Ther.
Σαυρολάχη, quidam herbam vocant quæ & κλυμενὶς dicitur, Dioscor. lib. 4. cap. 8.
Σαύρος, murus piscis, de quo & murena, Aristot.
Σαῦς, mus. Vide Μῦς.
Σαυσύρα, ης, ἡ, ardea.
Σαυσύρω, ῶ, ξω, ττω, σω, comburo, καίω, corrumpo, ἀπόλλυμι, perdo, absumo, Suid.
Σαυτᾶ, purgo, abstergo, percutio.
Σαυσάκιον, pharmacu ad vibices, Gal. ex Hipp.
Σαυσάξ, ακος, ὁ, & Σαυσάξις, εως, ἡ, vibex, liuor ex percussione, Iliad. ε. ζωστῆρι δ' ἀμφὶ παχείῃ. Interpr. Aristoph. in Acharn. exponit tumorem ex plaga.
Σαυσίων, turbo, bullio.
Σαυσώθη, σαυσαχθῆναι, i. lauatus, Hesych. σαυσάμενος δὲ ἐλούσατο, Dioscor. lib. 1. cap. 82. infricatus sanat.
Σαυσόω, à vento ictus, us, seu percussio, Etym.
Σαυστῶ, verbero.
Σαυχάζει, Hesych. cum diligentia aliquid efficere. ¶ Σαυχάζω, mandere, μασᾶσθαι, Aristoph. ¶ Item Suid. λοιδορεῖσθαι, conuitiari.

Σ Ο

Σεβάστης, ὁ, perulcæ & persequẽtes meretrices, instabiles, αἱ πόρναι, Interpr. Aristoph.
Σεβασθόμαι, δύσομαι, π. δεσμαι, insolesco, & cũ fastu aliquid ago, efferor, ὑπερφέρομαι, Hesych.
Σεβασμιάτατος, η, ον, supercilios us, fastuosus. Epig.
Σεβασμός, ῶ, ὁ, sibi placens, arrogans, insolens, ferox. σεβασμὸν λέξις, oratio superba & speciosa. Plutarc. Basil. βασίζειν καὶ σεβασμοῦ βαδίσμασι, elate & cũ magna sui fiducia incedere.
Σεβασμῶς, magnificè, studiosè, diligenter, Suid.
Σεβάς, idem quod σεβαστὸς, scortum, πόρνη, Eupol. in Comm. Aristoph. in Pace.
Σεβίζομαι, consternor, & turbulenter incedo, tur bidè me infero. Vnde σεσεβισμένος, turbidus, consternatus & impotens animi, Plutarch. ἐκ κλέους ἔρχεσθαι σεσεβισμένον, ἀλλὰ μετρίως ἐμπλεόντων τῇ εὐτυχίᾳ. piditate consternati & impotentes.
Σεῖρα, ας, ἡ, improbè & insolẽter ingredior & obuios summoueo, Demosth. contra Mid. ἡ πρὸς ἀκολάστους ἢ ὑπερήφανος ἀνθρώπους ἕξις, ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς σείρει, improbè & insolẽter populum summouet. ¶ Itẽ quatio, excutio, abigo, expello. σείειν πλῶ κάπρον, pulueremexcutere, Xenoph. ¶ Item compesco, coerceo, gregem. ¶ Pro vrgeo, de equite, Lascar. in Epig. τί σείεις κάλπιν ἱππόβαμβον;
Σείς, muscarium caudæ equinæ. Et pili caudæ quibus muscæ abiguntur, in Hippiat.
Σελίδα τῆς κεφαλῆς, caulis soncetus, Theophr. σελίδες ῥίζης, radix inanis & fungosa Gaz.
Σέλιγγος, sonchus, cicerbita, quam Apul. lactucã leporinam vocat, Dioscor. lib. 2. cap. 159. ¶ Et Sonchus etiam cibis expetitus olisque agrestis, Theophr. lib. 4. hist. plant.
Σοί, tibi. Aliquando sine accentu: Xenoph. φίλος σοι κἀγώ, te vti amico.
Σοιβηλοquax, arrogans, calumniator, Hesych.
Σοῖν, tui, pro σοῦ, possessiuum à σύ.
Σολοικεύω, idem quod σολοικίζω, Bud. in Epist.
Σολοικίζω, π. ισω, π. ιχα, soloecismum committo, rusticè loquor, Laërt. li. 1. in Solone, σολοικίζειν λαλεῖν τὴν ἑλληνίδα γλῶτταν, lingua solœcizo i. corrupte vtor, Plutarch. Σολοικίζειν οὐκ οἶδεν ὁ ἀκούων, dicitur auditor, qui non attente audit & non intelligit.
Σολοικικὸς, ὴ, όν, soloecismus, teste Gell. li. 5. c. 20. ab Asinio Capitone, eiusdémque ætatis aliis, impraritatem appellatus, à vetustioribus Latinis stribiligo. Soloecismo vero est impar & inconueniens compositura partium orationis. Hoc nomine significatur quicquid ineptum, nec rectè nec ordine peragitur: vt σολοικικὸς ἀνὴρ ἐπὶ ἀδύνατον, Lucian.
Σολοικικῶς, σολοικικὸς, ineptus, Lucian.
Σόλοικος, vt σολοικικὸς λόγος, Anacr. oratio vitiosa & prauã propter incõpositionem partiũ. ¶ Itẽ σόλοικος, qui certæ alicui culpæ hæret, & qui inepti sunt, Plut. in Polit. præceptis. ¶ Item ἄπαις, ἄνευ τῆς ἀπαιδευσίας, σόλοικος, ἀπόλεκτος, indiscretus, superbus, elatus, intemperans, indiscretus, superbus, elatus, intemperans.
Σολοικοφανὴς, ὁ, ἡ, ές, speciem habẽs soloecismi.
Σόλων, ωνος, ὁ, dilcus, quem exercitationis gratiã iaciunt, ferreus orbis, Interpr. in Iliad. λ.
Σομφὸς, ἡ, όν, velut spongia: laxus. Hippocr. σομφὸν ἔμπλεον ἀέρος, obscurè loquitur, Interp. ¶ Σομφοὶ, Subsistant. Plin. li. 20. cap. 3. cucurbita sylueſtris.
Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas Plin.
Σομφώδης, ες, ὁ, ἡ, mollis, laxus. Hesych. Vnde σομφῶδες ὕδωρ, vinum seruans, apud Nonn.
Σόος, ὁ, ἡ, salus, integer, sanus.

Σοφίσματα, ων, τὰ, coacervatio ac miscella quædã ex variis ac diuersis idiomatibus.
Σοφοκλῆς, solœcissimus, Hesych.
Σοφόλαλον, dicterium in senes: nam σοφὸς sepulchrum.
Σοφόλαλος δίκτυον, π. εσ, cadanera cumulo: consimul, acernatim, σωρηδόν. (grego.
Σοφός, ή, όν, syllogismi species, q. acerualis.
Σοφοσοφιστής, οῦ, ὁ, superbus, arrogans.
Σοφοσοφιστικός, ή, όν, capularis dæmon, valde senex, sepulcharalis larua, Plut. περὶ ἀγωγ.
Σοφός, ὁ, pollinctor, vespillo, libitinarius. ¶ Item capularum, quibus mortui efferuntur, faber. ¶ Dicitur & Σοφοποιός, Poll.
Σορός, οῦ, ὁ, vel ἡ, urna, loculus, sepulchrum, cumulus ossium & cadauerum, conditorium Suet. σορὸς σωρηδὸν γίνεται ἐφ' ἑκάστου τῶν &c. Dioscor lib. 5. c. 142. ¶ Generaliter pro omni cumulo.
Σόρισμα, syllogismi species.
Σορίτης, ὁ, abies vernix.
Σός, σή, σόν, tuus. τὰ σά, commodũ meum & tuum, Sophocl. in Electra.
Σόσανα, ων, τὰ, stadium, instrumentum geometricum, Hesych.
Σοῦ, σοῖ, σέθεν, σοῖ, σοῦ, Xenoph. de te dicere.
Σοῦβλα, ης, ἡ, ἅπαξ λεγ. Varinn. curre, propera.
Σοῦβλον, ου, τὸ, ἅπαξ λεγ. penetro subula: fubigo.
Σουβλόν, τό, subula, Hesych.
Σοῦς, ὁ, nomen animalis apud Ælianũ & Oppianum lib. 1. de venatione.
Σουδάριον, τό, sudarium, Act. 19. & Ioan. 11.
Σουσινίτης οἶνος, Susarentinum vinum, Dioscor.
Σοῦσα, τα, Susa metropolis Persidis. ¶ Item florens, apud Phœnicas, Etym.
Σοῦσαι, apud Sophoc. σαρκοπλόκοις μοιχείαις κινούμεναι.
Σουσινον, τὸ, oleum ex lilijs confectũ, vnguentum lilinum, Dioscor. lib. 1. cap 63.
Σοῦσις, εως, ἡ, motus, impetus, iter cursus.
Σουσὶς, lilium, flos, apud Phrygas, Etym.
Σοφία, ας, ἡ, sapientia, Philopon. ἐστὶ γνῶσις ὄντως ὄντων τὸ πάντων τῶν θείων καὶ ἀνθρωπίνων, scientia autẽ par est aut eadem sapientiæ, ¶ Σοφὸς pro faculteate & scientia, lib. 2. Plat. de Rep. διδάσκαλος σοφίας διὰ γραμμάτων ἢ ἀγωνιστὴς διὰ γυμνικῆς.
Σοφίζομαι, σοφιοῦμαι, sapienter ago vel loquor, arte vtor. Accusat Aristoph. πρὸς ἀεὶ καινὰ δικάζοντας σοφίζομαι, ex arte ago & sapienter. ¶ Capitur & in malam partem pro fallo, impono sermone, subdole ratiocinor, frustror & eludo, vafrè subdoleque excogito, capriosè ago. δεῖ μὲ σοφίσθαι ὡς κακῶς, oportet purgationẽ non dolosè agi, Naz. σοφισθεὶς ὑπὸ τῶν δώρων τοῦ ξένου, ἢ ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς, inconsulti cauillo sexũ fœminineũ lunæ tribuunt, Aristot. lib. 7. Anim. ¶ Σοφίζομαι doceor ab alio, percipio sapientiam, intelligo, Xenoph. πάντα ταῦτα ἐμοὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐσοφίζετο. Dein animo agitabamus & docebamur. σοφισθεὶς ἀνὴρ, vir sapiens, Phocyl.

Σοφίζω, ίσω, π. ισμαι, doceo sapientiam, erudio.
Σόφισμα, ατος, τὸ, argutiæ, subtilitas, cauillum, fraus composita, callidi tas, artificium. σοφίσματα χρωμάτων, colorũ fuci, Naz. in Orat.
Σοφισματικὸς, fraudulentus.
Σοφισμὸς, callida nimis & coacta interpretatio.
Σοφιστεία, inanis sapientia.
Σοφιστεύω, π. δεύσω, π. δευκα, argutor: doceo, philosophor, rhetorica profiteor, Hermog.
Σοφιστικὸς, ή, όν, rhetor. præceptor, artium magister.
Σοφιστὴς λόγων, rhetor, Plutarch. ¶ Item simulator, cauillator, captiunum artifex. σοφισταὶ σκιαγραφίας, lamentorum artifex, & magister, Lucian. σοφισταὶ πάντες. ¶ Olim σοφισταὶ dicebantur philosophi & sapientiæ professores: demde rhetores: profremò abiit nomen in inuidiã, vt σοφισταὶ dicerentur qui ficiam quandã sapientiæ specie iactitarent. Vide Lucian. in Fugit. Interpr. Thucyd. l. 3. Plut. in Themist.
Σοφιστικὴ, sapientia.
Σοφιστικῶς, argute, ati, sephistam agere, Plutarch.
Σοφιστικὴ, ars cauillatrix Quintil. li. 7. cap. 4.
Σοφιστικὸς, cauillator, dolosus. σοφιστικὸν διάλειμμα, vndeprauata complexio Trapezunt.
Σοφιστὴς, τοῦ, Plutarch. argutantium.
Σοφόμαθος, mirè studiosus sum.
Σοφὸς, ἡ, magistra.
Σοφοὶ, ῶν, οἱ, laudiceni, qui propter cœnam q. laud. abant orantem, Plin. in Epist. lib. 2.
Σοφὸς, ὴ, όν, sapiẽs, doctus, acutus, scitus, peritus, prudens, sciens, argutus, astutus, callidus, vafer, solers, Plat. in Apolog. εἴτις σοφὸς ἦν πώποτε σοφίᾳ δεῖ, si quis talium callens est. Cum Accus. Ibidem, κατεδικάσθη πεισθεὶς ὑπ' ἐκείνων σοφὸς εἶναι, videor hac sapientia præditus. Et cum Dat Sophocl. λέγει γάρμοι σοφὸν φαίνεσθαι τῷ πάντα τὰ δεινὰ εἰδότι, dicit mente sapientem esse, qui talis sit. ¶ Σοφοὶ apud veteres dicebantur cuiuslibet opificii artifices, vt Iliad. δ. annotat Eustath.
Σοφόω, ῶ, ὦσω, π. ωκα, sapientem reddo.
Σοφρονιστῆρες, Auicennæ dentes sensus vel intellectus Latinis genuini, Aristot. κρατῆρες.
Σοφρονῶν, ουσα, ὁν, prudens.
Σοφῶς, sapienter, aptè, ingeniosè, Aristoph. 119.
Σῶα, seruo. κεκόμισται, ἐσώθη, ¶ Σωταῖος, α, ον, q. sospitator nautarum, Apoll. Interpr. lib. 2.

Σ Π

Σπαθίζω, ιῶ, ὁ, genus musici instrumenti. ¶ Σπαθίζειν τὸ σῶμα καλῶς, Pollucl, auulsus & palma termes. ¶ Σπαθίζ, puniceus color.
Σπαθίζω τὸ δέρμα, pellem detrahens.
Σπάθιον, ου, τὸ, stadium. Dorienſium lingua.
Σπάδων, ωνος, ὁ, spado, qui vi castratur, ἐκτομίας.
Σπάδων, contractio, spasmus, Nic. in Alexiph.
Σπαδωνισμὸς, castratio.
Σπαθάω, ῶ, π. ησα, π. ημαι, dilello, traho, Philostr.
Σπαθὸν, vel Σπαθὸς, ὁ, rudes suæ rudicula, vt spatha. & sparhula apud Celsum & Colum. Apud Dioscor. li. 2 à Marcello Rudis exponitur. ¶ Ideo, ibidẽ interpretatur operiorentũ

fructus palmæ. ¶Apud Lycoph. rem'. ¶Poll. σπαθίλιον, pediculum exponit, vnde dependent palmæ fructus: vtitur Herodot. & Xenoph. ¶Σπάθη etiam Græcis dicitur arbor quæ & ἐλάτη, i. abies, cuius lachrymam quoque fere spathen appellant, teste Hermo. in Corollario Dioſc. ¶Σπάθη Hippocr. σπάθη ἀνθρώπου, i. ἀκρωμία, scapulæ. ¶Σπάθη, spatha Apuleio, i. gladius maior & latior. ¶Σπάθη apud Poll. de equis, ligneum quoddam instrumentū pargandis equi iubis & crinibus. ¶Eidem est etiam ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, instrumentum textoris, cuius pulsu tela arctatur défatúrque. ¶Σπάθη, costarum ossa. Eidem.

Σπαθάλιον, τό, σπάθη, ξ, termes, spathalium.

Σπαθάω, ῶ, σπάθη, ξ, consumo prodigo facultates, minuo, dissipo, dilapido. Lucian. de Luctu σπαθᾷν τὸ μέλλον dicit in futuro. ¶Item telam texo: Vnde σπαθᾶν τὸν ἱστὸν ἐπὶ τὸ ὑφαίνειν apud Sophoc. & σπαθᾶν τὰ ὑφάσματα. ¶Veitur etiam hoc Demoſth. pro struo, τὸ σκεῦος.

Σπαθή, ἡ, σπάθη, denticas, πτένισμα.

Σπαθήκιον, τό, serpens de quo Aetius li. 4. Serm. 1.

Σπαθήκιον, τό, σπάθη Suid. rudicula, ligula.

Σπαθητός, ή, όν, textus.

Σπαθίδιον, τό, cæruorum genus, Euſtath. Iliad. 9.

Σπαθίζω, σπάθην ἱμάτιον, vestis texta.

Σπαθίον, ου, τό, Tralian. σπάθιον Ægin. vinum ex palmulis quæ & dactyli & cariotæ.

Σπαθόμηλα, ſpecillum lanum. Hippocr.

Σπαθόφυλλα, Theophr. foliis capillaris Plin.

Σπαίρω, μ. ᾶρῶ, trepido, palpito, ſalio, efflo ſpiritum, Epigr. li. 6. ὄφις ὁ σπαίρων τὸ χλοερὸν, nutri adhuc palpitantem verſulum.

Σπαλακία, ας, oculorum morbus, cæcitas.

Σπάλαξ, ακος, ὁ, talpa, Ariſt. in Acharn. ¶Item genus herbæ. Theophr. li. 1. hiſt. plant. cap. 11.

Σπάλη, ης, Poll. inſtrumentum eſt piſtorum.

Σπάλη, novacula. σμίλη.

Σπαλίσαι, μ. turbor, laceror.

Σπαλίσκος, inquit Suid. πλίγμασι μηχανικὰ muſculos Latini vocant, & plutcos.

Σπανάκη, ab Architrenio Adriopolit. vocatur olus, quod vulgo vocamus ſpinardi.

Σπανία, ας, ἡ, paupertas, raritas, penuria, inopia.

Σπανία, raritas, σπανιότης, ητος, Heſych.

Σπανικῶς, raro. Hermog. de Inuentione.

Σπανίζω, & Σπανίζομαι, μ. ιῶ, indigeo, careo. Genit. σπανίζειν δὲ τοῦ χρυσίου, argenti laboras penuria: rarum habes & paucum, Ariſt. mag.

Σπανίζων, ουσα, ον, rarus, pretioſus, Interp. Thucyd.

Σπανιότης & ητος, ἡ, raritas, egeſtas, penuria. σπανιότης ἐργασίας penuria laborare. Hermog.

Σπανιότης, raritas, σπανία & σπάνις, Heſych.

Σπανίως, raro, parce.

Σπάνιος, rarum, pretioſum. ¶Σπανιώτερον, cui rara bacilla opponitur ἄκαυλον πώγωνα. Poll.

Σπανίωτα, penuria annonæ. Xen. ἑλλην. 4.

Σπανίων, ονος, ὁ, rara ſolia habens, Theophr.

Σπανίω, σπανῶ, traho. ἕλκω.

Σπαραγμός, ὁ, laceratio Cic. anuliio.

Σπαραγμώδης, ὁ, iurgioſus.

Σπαραγμός, ὁ, conuulſio, laniatus, laceratio.

Σπαράγματα, τά, quæ ſparſim degunt: ineiuilia.

Σπαραγή, laniatus, laceratio Cicer.

Σπαράσσω, vnguibus lacero, Poll. vellico, dilanio, diſcerpo. Acti. Accul. σπᾶσαι τὸν στόμαχον, proritare ſtomachum.

Σπαργανίζω, μ. ίσω, σπάργανα, fasciis involuo, Heſio.

Σπαργάνιον, ſparganion herba. Dioſc. li. 4. ca. 22.

Σπαργανόω, ῶ, τό, fascia, cunabula. ¶Σπάργανα item monumenta, Donat. in Eunuchum.

Σπαργανῶμαι, fascia involuitur.

Σπαργανῶ, fasciis involuo, Accuſ. ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, Luc. 12. σπαργάνοισιν ἐξέπιε αὐτὸν, cunabulis ex lana obuoluunt, Ariſtot. 7. Anim.

Σπαργάνωσις, σπαργάνου, fasciæ, cunabula.

Σπαργάω, σπάργησα, malum eſt quo mulieres iam recentes à partu laborant: quum lactis copia mammillæ tumefactæ ſic diſtenduntur, vt vix ferre queant, Dioſc. li. 2. ca. 132. Plin. ſorores mammas vocat. lib. 11. cap. 6.

Σπαργάω, μ. ῶσω, σπάργος, turgeo libidine, luxurior. ὀλιγαρχίᾳ σπαργῶσα ἐς θαλασσοκρατίαν, oligarchiam ferocē & feruidam, Plut. in Lyc. ¶Item, deſidero, appeto: auellor à re cupita: dicunt, vt Tertull. & Claudian. doleo ob rem ablatam. ¶Dicitur quoque de vberibus lacte turgentibus, Dioſc. li. 5. ca. 11.

Σπαργόω, μ. ῶσω, σπάργος, idem.

Σπαργών, ῶνος, ὁ, ira, ὀργή.

Σπαρείς, ſatus, ſeminatus, qui ſemen excepit, in quem incidit ſemen. Matth. 13.

Σπαρίζω, ſalto & mouetur vt piſcis, Etym.

Σπαρίς, ίδος, ἡ, corbis, ſportula. Poll.

Σπαρτάριον, τό, corbis, ſportula. Poll.

Σπαρτοπάλιος, ου, raros habens canos.

Σπαρτός, rarus, paucus, tenuis, diſpertus.

Σπαρός, piſcis genus, Etym. & in Epigr.

Σπάρτα, ης, ἡ, filū, linea, carpētarii rubrica, ſcirpus. ¶Sed σπάρτη, vrbana Gaz.

Σπαρτιάτης, ου, ὁ, Spartanus, Etym.

Σπαρτιάτης, ὁ, ager Spartanus, Plut. in Apoph.

Σπαρτιάτης, ιδος, ἡ, Spartana mulier.

Σπάρτον, ου, τό, ſpartum vel geniſta, genus ſtipitis, de quo Dioſc. li. 4. cap. 148.

Σπάρτος, funiculus, funis, Ariſtoph.

Σπάρτος, ου, τό, funis, rudens, Iliad. ε.

Σπάρτος, Poll. q. reſtiarium qui ſparteas reſtes conficit: qui has vendit Σπαρτοπώλης.

Σπαρτός, canities. In Tragœdia autem virili ſpecie nigra ac ſubpallida: in Comœdia verò, muliebri erat habitu ſparteo plico, candidiori & ipſa verbo tenus indiſcriminis: ſed inter iniores perſonas, vt tamen intelligeretur aliquando meritorium ſcortum fuiſſe. Hermol. in Plin.

Σπάρτος, ου, ὁ, ſpartus de genere vitilii. Dioſc. lib. 4. cap. 148. ¶Σπάρτος, genus excitii longo & raptorio machinamento, Calio Aurel. Chronion lib. 3. cap. 12.

Σπαρτός, ὁ, ſeminatus, ſatiuus. Dioſc. li. 2. cap. 118. Plat. in Tim. σπαρτὰ καὶ ἄσπαρτα, conuulſiones & contortiones. Diſſerat Piano in Annib. cohors, hominum caterua.

ripitur, Gaz. in Probl. ¶Item Σπάθη, gladii acies, mucro. Plut. in Othone, καταπαύσας τὸ σπάθης πρὸς ἑαυτὸν ἔρωτα, mucronem diu tentauit & explorauit.

Σπαθήκη, diſſentiones Gaz. 9. hiſtor. plant. Theophraſt.

Σπαθιστής, euellens, conuellens.

Σπασμός, ὁ, contractio, conuulſio, diſtenſio neruorum Corn. Celſo lib. 2. c. 1. contractio neruorum Plin. Ariſtot. li. 7. Anim. ca. 12. & Galen. in definitionibus. ¶Σπασμὸς πανικός, inquit Scribonius Largus, cum in vtramlibet partem deprauata eſt ſpecies.

Σπασμώδης, conuulſus.

Σπασμώδης, ὁ, cui intus aliquid emulſum eſt. ¶Item qui attrahit.

Σπασσύω, turbare, παρέχειν. Heſych.

Σπάτος, ὁ, ſpatangus, ſpecies echinorum, Ariſtot. li. 4. Anim. Et Athen. lib. 3.

Σπατῶ, deorſum labitur.

Σπατῶν, in deliciis vino. Iacob. 5. ¶A Σπατάλη, cibi genere delicati, atque ſeitamento aliquo: quod ſi ἀπὸ τοῦ Σπαθᾶν dicatur, ſcribendum eſſet Σπαθάλη. Eſt verò Σπαθάλη, muliebre ornamentum armillæ loco & brachialis, quod & ſpathalium Latini dicunt, vt Tertull. & Claudian.

Σπατάλη, cibus, deliciæ, ἡδυπάθεια, voluptas, luxus.

Σπατάλημα, luxus ſumptuum. in Epigr.

Σπατάλη, ornamentum feminarum.

Σπατάλαι, qui dicantur vide Athen. lib. 8.

Σπατίλη, ης, ἡ, coriaceus.

Σπατίλησις, ἡ, hominis excrementum, ſtercus ſiue merda non ſolida, ſed humida ac liquida Hippo. lege Σπατάλη. ¶Σπατάλας accipit pro raluri corii Cōment. Ariſtoph. in Pace.

Σπάτος, ὁ, ου, τό, corium, pellis.

Σπάω, μ. σπάσω, π. ασπάω, trahо, ſtringo, cōtorqueo, educo, attrahо. π. ἐς ἔριν, ſiue σπᾶσθαι ἔριν, enſem ſtringere, Ariſtoph. in Ran. ¶Σπάω, de bibente magno haurio, ſi poculum exhauſto meraco. Suid. σπάσαι σπόγγῳ ἀκράτου, hauri Orat μὴ σπάσῃς ὑφ' ὑμῶν τὸ δηλητήριον, ne mortem hauriat.

Σπάγξ, ιγγος, ὁ, funis.

Σπέος, ους, τό, ſpecus, antrum.

Σπέος, τὸ, ους, τό, vel σπείους, τος, ſpelunca.

Σπεῖρα, ας, ἡ, ſpira, flexuoſa linea, orbéſque in ſe non recurrentes, quales in ſpira ſerpentium, & in cōplicatis conuoluſiſque rudentibus, Ælian. ἡ δράκων πᾶσι σπείραις ἑαυτὸν ἀνέπλεξε. ¶Nec nō ſpiræ apud Plin. Li. 9. c. 35. in cenſu ponūtur muliebris ornatus: vulgò vocant dorettes & bracelets. ¶Σπεῖρα etiam ſiue ſpirula Seruio, baſis eſt columnæ (præſertim Ionicæ Pollucis) vnius tori aut duorum, vt ait Feſt. ¶Cato item ſpirā poſuit inter pictoris opera, c. 77. ¶Σπεῖρα etiam πᾶσα ἡ περιφέρεια, Appiano in Annib. cohors, hominum caterua.

Σπειρίζω, μ. ίσω, σπεῖρα, contraho in ſpiram, ſicut ſerpens vel canis dormire voles. Depon. ¶Dicitur etiam σπειρᾶν, σπυρᾶν, Suid.

Σπειρίς, ίδος, ἡ, Spira, frutex lentus & vitilis ita vt in ſpiram torqueri poſſit, vnde & nomen. Theophr. hiſt. l. 1. ca. 23.

Σπήλυγξ, magna animalia venenata, quod iis ſpira caudaque velut oneri ſit, Nicand.

Σπηλύδην, cohortatim, per cohortes. ¶Item in orbem, inſtar ſerpentis, conuolutim.

Σπεῖραμα, conuolutio, ſpira, volumē, Diony. de Sit. orb. ¶Item ſemen, Nicand.

Σπείρη, ἡ, ſupparus vel ſupparum, veſtis linea quam ſubuculam etiam vocat Feſt. ¶Grammatici Σπείρα, τα, exponunt ἱμάτια, i. veſtes. ¶Σπείρη etiam pro velo exponunt.

Σπειρομάνδυες, ſiue ἱμάτια πολίτικα ἀττικά, Athenis forum veſtiarium: ἐσθὴς τὸ Σπείρον, id eſt, veſtis, Poll.

Σπείρω, μ. σπερῶ, π. ἔσπειρα, ἀόρ. 2. ἔσπαρον, ſemino, gigno. σπείρειν σπέρμα τινὸς ἀλλοκότου, liberos ex concubinis ſuſcipere, Plat. de Leg.

Σπειρώδης, ες, ὁ, ἡ, multa habens involucra, Nicand.

Σπείσασθαι, inducias facere, Cicer. ad Atticum.

Σπίσις, ὁ, libatio. σπονδή.

Σπινθήρ, lapis ſpecularis Plin.

Σπινθαίνω, ſonitum edere in coitu, coire, Ariſtoph. Comment. in Plut.

Σπίνθος, τό, ſonus qui editur in Veneris opere. poppyſma Martiali, & fricatus Iuuen.

Σπινθυρίστρια, ἡ, ſpiculator, Marc. 6.

Σπίνθος, ου, ὁ, ſtercus. Interp. Ariſtoph.

Σπίνθος, muliebre veſtimenti. ἱματιδιόλιον, Suid.

Σπίνος, ου, τό, Æolicè, armilla.

Σπινθήριον, vas libaminibus dicatū, Athen.

Σπιστόλεως, libo, ſacrificio.

Σπιστός, libamen.

Σπένδομαι, μ. σπείσομαι, π. ἔσπεισμαι, paciſcor, fœdus percutio, ſpondeo, trāſigo. σπένδομαί σοι, tecum paciſcor. Demoſth. ſic Ariſtoph. & Xenoph. σπένδομαί σοι εἰς ἀεὶ χώραν, fide interpoſita veniam tibi do abeundi. Thuc. σπένδεσθαι πρός τινα ἐπὶ ἀδικίᾳ, fœdus cum Atheniēſibus percutiunt. Eidem Thucy. ¶Σπονδιάζομαι, idem, Athen. de Alexandro, εἰς ἀπορίαν ἀπὸ τοῦ σπονδιάζειν.

Σπένδω, σπείσω, libo, ſacrificio. μὴ σπείσῃς, ἀπείσῃ δὲ ἀμπώτων ἀκμῆτων, diis non libare ex vitibus amputatis, Plut. in Numa. Et cum Accuſ. σπένδεσθαι δέ τινα ἐλπίσι, Homer. ¶Cum Gen. Ian. Laſcaris, σπένδειν ποτῆτος, libare ex fonte.

Σπένδω, ſequor. Depon.

Σπέος, ους, τό, ſpelunca, ſpecus, σπήλαιον.

Σπέρβος, ὁ, ſylueſtris auicula, Heſych.

Σπέρδος, ὁ, ἡ, ſemen, Nicand. in Ther.

Σπέρμα, ατος, τό, ſemen, ſemē genitale: quid differat à γόνῳ vide apud Marcell. Dioſc. l. 3. & lib. 4. ¶Σπέρμα πυρίτης tranſlatè dicitur pro

authorem alicuius esse, quod & semen esse dixit Cicero) Demosth. περὶ στεφ.

Σπέρμα, ατος, τό, semento, semen emitto, genero, Hesiod.

Σπερμάτιας, ου, ὁ, cucumeris species.

Σπερματικός, ἡ, όν, seminarius venæ, Aristot. 3. Animal.

Σπερμάτιον, semen efficio, semento. Σπερματίζω λίνον, linum folliculos germinare, Exod. 9.

Σπερματικός, ἡ, όν, seminalis Columel. οἱ σπερματικοὶ πόροι, meatus semini attributi, Aphr.

Σπέρμιον, parvum semen, semunculum, Barb. lib. 2. Dioscor. cap. de Chelidonia.

Σπερμολογία, seminis emissio, seminis fatus, Theophr. hist. lib. 7. cap. 4.

Σπερμονάριον, seminaria vena, vt Gaz. in Arist.

Σπερμοπυρία, ἡ, seges Gaz. lib. 3. cap. 2. de Caus. plant.

Σπερμοποιός, ὁν, q. seminosus, Aristot. in Probl.

Σπέρμων, semen, τὸ σπέρμα, Nicand.

Σπερμοῤῥοία, semen genitale emittit.

Σπερμολογία, ἡ, collectio seminis avium quando seminatur. ¶ Et φλυαρία, loquacitas.

Σπερμολόγος, ὁν, semmilegus. Quo nomine dicta est avis, Aristot. quam Gaza frugilegam cranistulis: quod rostro retorto semina colligat atque depascatur. ¶ Σπερμολόγοι inde dicti sunt viles homines, q. vt frugilega avis, semina colligentes in foro è faecis effusa, alieno sumptu vitam tolerant, Eustat. in Homer. ¶ Σπερμολόγος etiam dictus est ὁ σπέρμα ἐπὶ λόγοις, qui libens verba fundit, vt dixit Plautus, verbosus, nugator, loquaculeior, blatero, loquax, Athen. lib. 8. Demosth. περὶ στεφ. & Act. 17. ¶ Hinc Σπερμολογῶ, nugor, verba loquaciter fundo & deblatero, Eust. in Hom.

Σπερμολογέω, avis σπερμολόγος, depascêr semina.

Σπερμολογέω, semen terræ, in semen abire Plin. & sementare, Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 3. ¶ Σπερμολογέω, semen referens, in Epigr.

Σπερμοποιέω, semen producere, semen proferre, lib. 7. hist. plant. Theophr.

Σπερμοῤῥοέω, semine erumpens.

Σπεύδω, curuor.

Σπεύω, semino, irascor, minor, persequor.

Σπεύομαι, turbarus, irritatus, apud Herodot.

Σπεύσιμος, ὁν, acris, festinans, diligens, Hesych.

Σπεύω, propero. Σπεύδειν ὑπερμενέως, incumbere remis, Homer. Nicand. τοῖσι δ' ἐς ἀστερόεντα ὑπὸ πλόκα δικὸς ἀκάστης, ἠ ἐπαΐσσων. ¶ Item insequor, Eidem Nicand. in Ther.

Σπέχω, vrgeo, hortor, ingruo, excito, Hesych.

Σπιδάζω, stimulo, Int. Hom. in verbo ἄσπετος.

Σπιδάω, festino, propero, Accus. σπιδᾶν τὴν ἀγορήν, ad principatū propero, Thucyd. σπιδᾶν ἐπὶ τὸ ἔργον, Hesiod. σπιδᾶν φυγῇ, Aristoph. σπιδᾶν ἐκ φυγῆς μέν, Euri. festina redire, matura reditum. ¶ Σπιδαῖος, apud Homer. σπιδαίη, ἡ, ἡμέρα πανδήμιος, Suid.

Σπιδιστῆρες, ol, publici ministri. vide Σπεισμός.

Σπιδιστής, festinator Quintil.

Σπήλη, spelunca, Dat. à σπέος, Hesiod. in Theog.

Σπήλαιον, parvum antrum, Theopompo apud Pollucem.

Σπηλαιώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, plenus speluncis, Pollux.

Σπήλυγξ, γγος, ἡ, spelunca, Arg.

Σπηλυγώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, plenus speluncis, Pollux.

Σπίλαρες, lapides prægrandes itineribus proiecti pontis loco in hyeme, Hesych.

Σπίλος, ου, ὁ, & Σπίλον, ου, τό, logum, mulum prolixum, Æschyl. σπίδιον εὐθὲς ὁδοῦ.

Σπίσσα, ἡ, ὁ, densus, πυκνὸς, συνεχὴς, Hesych.

Σπίσσω, Aduerb. eminus, procul, Antimach.

Σπίζα, auicula passeri similis talis σπίζ. Gaz. vertit in Aristot. fringillam.

Σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius, Gaz. ex Aristot. lib. 2. Anim. cap. 3.

Σπίζια, τά, nuces.

Σπιζίτης, ὁ, ου, ὁ, ἡ, ὁ, ἀλέκτωρ, fringillago auis Gaz.

Σπίζω, extendo, ὀπίσω, Interpr. Arist. in Vesp.

Σπιθαμή, palmus magnus, i. mensura quæ à pollice ad minimum digitum manu extenta: mensura duodenum digitorum, Budæus. mensura duodecim digitorum, Larini dodrantem appellat. Dicta σπιθαμὴ ἀπὸ τοῦ χεῖρα σπεῖσθαι τοῖς δακτύλοις, à diducendis digitis. Gaza in Aristot palmam vertit.

Σπιθαμαῖος, αία, ὁν, qui palmæ habet aut semper dis longitudinem, palmaris, vnius palmi.

Σπιθαμιαῖος, ὁν, do drantalis, Dioscor. li. 4. ca. 59.

Σπιλάς, άδος, ἡ, saxum concauū in aqua, aut circa mare, petra. ¶ Item glarea, vel terra glareosa, Theophr. de Caus. li. 2. cap. 5.

Σπιλαίνω, ἀνῶ, σπιλῶ, contamino Actius.

Σπίλας, ου, ὁ, & Σπίλος, ου, τό, macula. ¶ Et fides, ἀχρὶς ἂν ἐξέστιν. ¶ Σπίλας, fraces, σπίλος, sordes, faex, Hesych.

Σπιλόομαι, ὦμαι, σπιλῶμαι, inquinamentum Gell.

Σπιλόω, ῶ, labes, nota, inquinamentum Gell. nævus, macula facies, Dioscor. li. 1. cap. 39. σπιλοῦσι δὲ καὶ τὰς ἐν τοῖς προσώποις ἐπιφανείας μᾶλλον ἢ καὶ τὰς ἐν τοῖς ἄλλοις μέρεσι τοῦ σώματος, macula facies. ¶ Item pumex, scopulus. ¶ Σπιλοῦν, pro insula Lycophr. posuit. ¶ Ab Attico σπιλῶ non dicitur, sed καλίζω, Phrynich.

Σπίλος, maculo, ῶσω.

Σπιλώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, macula labes, nævus. ¶ Item locus salebrosus, saxum asperum.

Σπιλωτός, ἡ, όν, maculosus.

Σπίνθαρος, Arist. de hist. Anim. auis inter rara & peregrinas, incendiaria Plin. li. 10. ca. 3.

Σπινθήρ, ῆρος, ὁ, scintilla. Arist. al. ¶ Σπινθῆρες, scintillæ, ol, καὶ σπινθῆρες.

Σπινθίς, ίδος, ἡ, scintilla. Arist. al. ¶ Σπινθίδες μέσαι τῆς πυρός, scintillo, Nicand. ¶ Σπινθιστῆρες, scintillant.

Σπίνος, & Σπίνθος, ου, ὁ, passeris genus, Gaz. li. 8. Grām. Scribitur Σπίνος apud Aristoph. in Auib. Apud Suid. etiam Σπίνθος.

Σπίος, idem quod σπεῖος. Etym.

Σπλαγχνεύω, extra in manus assumere, & asservare: quod fiebat vbi coniurati fœdus ferirent do & religione arctissima astringerent. Diuinari atq; vna epulari: vt qui coniurassent, Dii crisicii fuissent, essent & conuiuii. Arist. in Σπλαγ-

Σπλαγχνίζομαι, μίσομαι, σθημαι, misereor, misericordia tangor. ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτοῦ, affectu misericordiæ tactus est erga eos, Matth. 9.

Σπλαγχνικὰ φάρμακα, medicamenta quæ ad viscerum morbos condiuntur, Dioscor.

Σπλαγχνοσυμφορεῖς, commiseratio.

Σπλάγχνον, ου, τό, viscus Gaz. in Aristot. intestinum in parte similari situm e regione hepatis, Plat. in Timæo. ¶ Σπλάγχνα, intestina, interna exta & vitalia, viscera. τὰ ἱερεῖα σπλάγχνα, victimæ exta. Plut. in Galb. σπλάγχνον, cor intentum, i. immorum, Euripid. ¶ Σπλάγχνα, misericordia, affectus animi, ingenium, mores, Eurip. in Medea.

Σπλαγχνόω, exta torrens.

Σπλαγχνοσκόπος, ὁ, extispex.

Σπλαγχνοτόμος, ὁ, q. viscerator, sector viscerū.

Σπλαγχνοφάγος, ὁ, viscera edens.

Σπλαγχνεύω, coire, τὰ πλάγια. Vnde ἀσπλαγχνία, pro inhabitata, Plutar. in Noma.

Σπλάδες, ὁ, cinis, σποδὸς, apud Nicand.

Σπλάν, ῆνος, ὁ, splen, lien. σπλὰν ἰσχναίνων, lien induratus, li. 2. Dioscor. ¶ Σπλῆνες, ὁ σπλάχνα, splenes & splenia. Interpr. oblonga, vt voluit Hesych. sed cuiuscunque formæ, quibus illita vel excepta medicamenta adhibentur, Galen. 6. Methods. Splenia etiam vocat Martial.

Σπλανίᾶν, splenis doloribus vexari, Poll.

Σπλανικός, ἡ, όν, lienosus, splenicus Plin. Galen.

Σπλάνιον, ου, τό, lien splen. ¶ Item emplastri genus longiusculum ad figurā lienis, imo quandoque forma pro partium situ concinnatū, quo medicamenta, vel illita, vel excepta applicantur, Dioscor splenium vocat & Pli. ¶ Σπλάνιον, apud Theophr. l. 6. de hist. ca. 4. Gaza versic colum, sequutus Plin. qui ita vertit li. 21. ca. 15. Ruell. cit. fusus siue fusum. & quidem melius.

Σπλανιόω, laboro vitio lienis.

Σπλάνις, ιδος, ἡ, lienaria vena, Aristotel. lib. 3 Animal.

Σπλανώδης, lienosus, Gal. ad Glauc. σπλανικός.

Σπογγιὰς, vide Σπογγιάτης.

Σπογγιὰς, ἄδος, ἡ, accentu in vltima Atticè, spongia.

Σπογγιὰς, ἄδος, ἡ, spongiola, Aristoph.

Σπογγίασμα, τος, τὸ, purgamentum, quod spongia obtur detergiturque, Eustath. in Odyss.

Σπογγιάτης, ου, ὁ, & Σπογγιολιπαρὸς, vide Σπογγιὰς.

Σπογγίζω, idem quod σπογγίᾶν, peniculum vertit Hermolaus lib. 1. Dioscor. cap. 182. ¶ Σπογγίζει, Hippocrat. 4. Epidem. adenes, glandulæque spongiosæ iuxta fauces.

Σπογγίζων, ὁν, vinatores, i. κολυμβητὰς, qui spongias piscantur, Interp. Æschyl. qui & σπογγίται vocantur, & σπογγιάδες. & σπογγιάται, Poll. spongiarii vel spōgiatores.

Σπογγιὸς, ἡ, όν, spongiosus.

Σπόδιον, aras cinere expurgare, Interp. Arist. in

Ran. ¶ Item cædere, percutere σπόδιόω τινὰς φίλων κάρα, illidens & percutiens caput. ¶ Item subagitare, subigere, coire. A-

Σποδιὰς, ἄδος, ἡ, cinis, σποδὸς, ἀμαύρα. (risoph.

Σποδιὰς, ὁ, arbor quæ est veluti sylueitris prunus, Theophr. li. 3. hist. plant. ca. 7.

Σποδίζω, μίσω, σθημαι, coquo sub cinere, Plat. 1. de Rep. φασὶ σποδιᾶν ἀφὸς τὰ πύρ, ad ignem sub cinere tagi glandes torrebant. ¶ Item ad cinereum colorem vergo, siue in cinerem redigo, Aristophan. in Vesp. ἐμὲ καμινοῦ διαπυρωθείσης σποδιᾶσον ταχέως, in cinerem redige.

Σποδίτης, ου, ὁ, q. cinerula. ¶ Σποδίτης ὁ σποδίτης, spodes vel spodium: vulgo Nil griseum.

Σποδίτης, ὁ, ου, panis subcinericius. Athen. li. 3.

Σποδοειδὴς, ὁ, ἡ, cinerisi. σποδοειδὲς τὴν χρόαν, colore cinereus, Aristot. li. 8. Anim.

Σποδοῦς, οῦ, ὁ, vltus, φλογμὸς, Lycophr.

Σποδὸς, ὁ, cinis sordidus & in quo extincti cæ bones permixti sunt, & aliarum rerum reliquiæ, Lucia. de Luctu. ¶ Lycophr. vtitur pro incendio.

Σπολὰς, άδος, ἡ, diphthera, vestis coriacea, Poll.

Σπολὰς, ἡ, stola.

Σπόλιον, lanæ ouium cruribus euulsæ.

Σπόμαι, sequor, ἐσπόμην, μαι, σπέσθαι.

Σπουδάζω, μ. ἀσω, μαι, sauor, abilē mihi facio.

Σπουδαγωγέω, libamina immolatorū, Herodot.

Σπουδεῖον, ου, τό, vas ad libandum, Athen. 9.

Σπονδεύς, έως, ὁ, spondeus pes: à σπονδὴ, sacrificium.

Σπονδηφορέω, ῶ, ὁ, sacialis.

Σπονδίω, moueo, agito.

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libamētum, libatio, libamen σπονδαὶ πόλεως πρὸς πόλιν, diis libationes facere, Xenoph. lib. 4 Pæd. ¶ Item inducię, fœdus, confœderatio nam intercedentibus libationibus olim fœdera inire solebāt: Ammonius distinguit ἀπὸ τοῦ ξυγχωρεῖν αἱ σπονδαὶ πολλαχοῦ κατέλυσαν, fœdera cum Peloponnensibus contracta, Thucyd. ¶ Pro vino quod libatur. Aristoph.

Σπονδίζω, percutio. ¶ Item vro.

Σπονδίτης, ου, libantes in fœdere sanciendo.

Σπονδοποιέω, fœdus facio Bud. in Epist. prior.

Σπονδοφορέω, libare, Poll. Hinc σπονδοφόρος.

Σπονδύλη, vid. Σφονδύλη.

Σπονδύλιον, ου, τό, vertebra σπόνδυλος, Iliad ι. ¶ Item os spinæ extremum quod & ἰσχίον: ἢ κόκκυξ vocatur Poll. ¶ Item verticillus quo fœminæ nentes vtuntur in fusorum ima parte. ¶ Σπονδύλιον, herba.

Σπονδύλιον, medulla vertebrarū cernicis, Hom.

Σπονδύλιος, mustella, γαλὴ παρ' ἀττικοῖς.

Σπόνδυλος, ὁ, & Attice Σπόνδυλος, i. vertebra spinæ dorsi, σφόνδυλος, Poll. Σπόνδυλος etiā in Architectura, siculptura dicitur vertebrata siue verticillata, a vertebræ siue verticilli figura, quæ columnis ornamento ponitur, Athen. li. 5. ¶ Σπόνδυλος, cardui satiui, i. cinaræ siue cacti fructus capitati. ¶ Σπονδύλος,

pisces, spondylus Plin. li. 32. ca. 11. meminit & Dorion apud Athen. lib. ζ. ¶ Σπόνδυλος siue σφόνδυλος & σφονδύλιον, spondylium herba Plin. Dioscor. li. 3. ca. 90. & cap. 97. ¶ Item Σπόνδυλος, instrumentum illud & pondusculum quod nētes mulieres fusorum imæ parti apponunt ve illos facilius torqueant: Latini verticillum vocant vel vertibulum, Poll. etiam σφόνδυλος. ¶ Σπόνδυλοι etiam dicebātur judicum æneicalculi, Eidem Poll. lib. 8. ¶ Σπόνδυλος scribit festus cubos appellatos fuisse. ¶ Plinius etiam ostreis spondylum tribuit, li. 31. cap. 6. callum interiorem exponunt Apud Martial. Epigr. lib. 7, spondylos, animalium ossicula interpretantur.

Σπορά, ᾶς, ἡ. satio, satus, seminatio, sementis, seges, Euri. ¶ Σπορὰ. generatio, genus, Sophoc.

Σποράδες, οἱ, Sporades insulæ quædam sic dictæ, quod in mari sitæ sint quasi palantes.

Σποράδην, sparsim, vulgò, passim, palatim Liu. Arat. ἄλλοι δ' ἀποσπόδιον ὑπαυχένι, -sub pedibus sparsa radiantur Aquari, Cicer.

Σποράδικα, sparsus, dispersus, soliuagus Cicer. ἀποφορὰ, τὰ, solitaria. Arist. li. 1. hist. Anim.

Σπορεύς, έως, ὁ, varios locos habitans, sparsus, Eurip. in Rheso, ἀποσπόδιον κάπετον βίον.

Σπορὴ, ῆς, nisus ad pariendum.

Σπορικὸς, ή, όν, lator, Xenophon Oecon. ¶ Dicitur etiam seminator.

Σπορὰς, ὰδος, ἡ, sementis, tempus ferendi Gaz.

Σπόρδυξ, ῦκος, coma hispida & squalida, Hesych.

Σπόρος, ου, ὁ, stercus ouium pilularum forma.

Σπόρος, ου, satus, cultus, seges.

Σπόρια, ων, τὰ, culta loca quę cōserūtur. Dios.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, sporta, Nazan. leg. σπυρίς.

Σπόρος, ου, ὁ, semen, sementis, seges. τὸ ἀπὸ σπόρου σπείρεσθαι, semina terræ mandare, Thucyd. ¶ Σπόρος, satio (vt exponit Cicer. ex Timæo) satus.

Σπουδάζομαι, expetor, existimor, sum in clara hominum opinione, i. censeor. σπουδάζεσθαι ὑπὸ τῆς πολιτείας, qui summo studio colitur à ciuibus, Plut. in Themi. ἰατρικὴ σπουδαζομένη τέχνη, accuratæ epulæ & cibi, Xenoph.

Σπουδάζω, ω. σπουδάσω. σπούδακα, studeo, aliquid diligenter facio, do operam, serio ago, Plat. in Gorgia, εἰπέμοι, ὦ Χαιρεφῶν, σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει, serione hæc dicit, an ioca tur? ¶ Cum Dat. Lucian. σπουδάζοντες τῇ φιλοσοφίᾳ, i. studentes. ¶ Cum Accus. Gale. 9. Therapeut. ἀσκητὰς φιλοσοφίας ἀλλοίους σπουδάσας. ¶ Cum Infin. σπουδάζοντες ἄρχειν, ambientes magistratum, Plutarch. in Camillo. ¶ Cum Partic. σπουδάζω διδάσκων, diligēter doceo, Xenoph. in Oecon. ¶ Cum οἴει & Genit. Plat. Epist. 7. σχεδὸν οἶδ' ὅτι οἴει ἂν σπουδάζειν, inquiunt ea se callere quæ studiosè meditor. ¶ Cum οἴει & Accusat. Plat. οἴει τὰ τῆς πόλεως σπουδάζειν, in legū proœmiis elaborare. ¶ Cum Dat. & ὅτι, Isocr. ad Nicocl. ἐφ' οἷς γὰρ σπουδάζουσι ἐπαινεῖσθαι, in quibus elaborarunt. ¶ Cum ὑπὲρ, Demost. σπουδάζειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τινι.

Σπουδαιολογοῦμαι, affectare & magno studio adhibito loquor, Xenoph. ἀκούειν, Serio loquens, ferio disputo, Eidem in Sympos. ¶ Accipitur etiam in significatione Passiua, λόγος τις σπουδαιολογεῖται, sic est disputatum, Eidem.

Σπουδαιολογούμενος, serio loquens.

Σπουδαῖος, α, ον, sedulus, attentus, studiosus, diligens, res serias tractans. σπουδαῖος εἶναι περὶ τινα, Demost. studiosus alicuius esse. σπουδαῖος ἀνὴρ, ἀλλ' οὐ δημοτικὸς μέντοι, optimus ciuis esse, sed homo nequam, Plutarch.

Σπουδαιότης, ητος, ἡ, præcipuum, Plat. de Leg.

Σπουδαίως, studiosè, serio, diligenter, attentè. σπουδαίως ἔχει πρός τινα, erga aliquem bene affectum & animatum esse, studiosè colere, Aristot. Rhetor. 2.

Σπουδαρχέω, ambitio.

Σπουδαρχία, & Σπουδαρχία, studiosa cura magistratuum gerēdorum, ambitiosa cura ambitio, Aristot. lib. 5. Polit. cap. 5.

Σπουδαρχικὸς, ή, όν, ambitiosus, Aristoph. Achar.

Σπούδασμα, ατος, τὸ, studium, res studiosè affectata.

Σπουδαστέον, diligentia est adhibenda.

Σπουδαστὴς, & fautor & factiosus, Gregor.

Σπουδαστικὸς, ή, όν, diligens, serius, Plat.

Σπουδὴ, ῆς, ἡ, studium, diligentia, festinatio, dulitas, solicitudo. σπουδὴ γίγνεσθαι περί τινα, Demost. diligentia adhibita circa aliquid. διαφέρειν, magno studio describere, Aristot. de mund. Σπουδὴν ποιεῖσθαι, serio accipere, operam dare, Aristoph. in Ran. Σπουδὴν τιθέναι, operam dare, operam ponere, operam dare, Chrysost. ¶ Σπουδῆς ἄξιος, Sophocl. diligenter incubuisti, diligenter fecisti.

Σπουδῇ, Aduerb. diligenter, cum studio, properanter, properanter accedens, Lucian. Et Iliad. β. σπουδῇ δ' ἴζον ἀκοὺς, interpunge exponit, & ἀνεχώρησεν ἐπὶ νῆας τανύσσας, vix tandem.

Σπουδογελοῖος, ridiculè studiosus, apud Strab.

Σποτοποιοὶ, ministri publici Athe. reipub. qui & ἀπόλλυμεν, à celerandi fortasse fluctu.

Σποτρόβδιον, & Σποτρόβδιον, ὁ, ἡ, & Σποτρόβδιος, ὁ, ἡ, pilula, globulus, omium & caprarum excremētum. Poll. σποτρόβδιον, ὁ, ἡ, caprarum bacca caprina dicitur à Palladio, ὄιον μέν, stercoris caprini vna pilula Ruell. vna bacca Barbar. globulus Marcell. lib. 2. Dioscor. cap. 101.

Σπυθίζει, contrahi, indignari, Hesych.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, sporta, canistrum, Athen. li. 2.

Σπυρίδιον, τὸ, Arist. Achar. corbula Colum. corbulum Suet. sportula Plat. ¶ Est & caprarum fimus. ¶ Σπυρίδιον, idem, Hesych.

Σ Τ

Σπυρίς, ίδος, crispum capillitium, Hesych.

Στάγη, ης, capsa panaria, κιβώτιον.

Στάγμαλίας, ου, liquor, Epigr. quod instillatum.

Στάγεις, τὸ, calidum, aridum.

Στάζω, ὑ. ξω, gutta, stilla, stillicidium.

Στάζουσαι, ὑδάτων, thus stagonias, q. stillicidiare, thus masculum, Dioscor. li. 1. cap. 82.

Στατὸς, ή, όν, stans, erectus.

Στασιάζω, τὸ στασιάζειν, seditionem concito.

Στασιαστὴς, ου, ὁ, stadialis, mensuram stadii complectens. ¶ Στασιαστὴς, stataurus. στασιαστικὴ μάχη, pugna stataria, Lucian. in Parasito.

Στασιάρχης, Poll. qui præsicitur in stadio.

Στασιαστὴς, ου, ὁ, curtor in stadio. στασιαστὴς, Pol. Στασιαστικὸν, stataria ludi genera, Hom.

Στασιδρόμος, in stadio curtu certans, Aristoph.

Στάσιον, ου, τὸ, locus exercitationis & certaminis, curriculum, stadium, Theophr. li. 2. Institut. ¶ Item mensura sexcentorum pedum & viginti quinque, Xenoph. ἔστι πλέθρα στάδια ἑξακόσια, ad multa perfecti & perunite stadia. ¶ Pro genere cursus, Plat. de Legib.

Στάδιος, α, ον. Adic. ὁ. ἡ. στάδιος, firmus, compactus, erectus. ὀρθὸς στάδιος vel στάδιος, figuræ rectus. Comm. Aristoph. in Pace. ὁ thorax ἐστὶ ἰσχυρὸς θώραξ στάδιος. ¶ Στασιάζω μάχῃ, pugna stataria, I hucyd. ¶ Στάδιος, appensus, i. στάδιος, Nicand in Alexiph.

Στάζω, ὑ. ξω, ἔστακα, stillo, Eurip. στάζω δάκρυ, stillo seu libo lachrymas. Sophocl. in Aiace cum Accus. & Dat. κρᾶτα στάζει, ἰοβόλοις, habēs caput sudore stillans.

Στάθμιος, ου, ὁ, positus, erectus, præfectus, stās, prope consistens, collocatus. στάθμιος πλοῦς, adstans, Sophocl. à verbo ἵστημι.

Στάθιμος, ου, ὁ. Adiect. stabilis, firmus & constans, in ipso vigore existes, & quasi medius, Crat. ἀπὸ τῶν στάθμιος τὰς λαμπάδας τῶν ἐφήβων ἐκ τῶν πυρῶν παραλαμβανόντων, ἐξιόντων ἐκ τοῦ ἱερέως. ¶ Item calidus, fervidus, Plat. in Phædro, μεσημβρία ἐστὶ καὶ μάλα στάθμιος. Fit à Στάθμιον, hoc est, torreo.

Στάθμιος, rostus, spaulatum vsus, Hesych.

Στάθμιον, Attice pro στάθμιον, torreo, lento igne asso. στάθμια τὰ σπλάγχνα, carunculas deuro, Aristot. Anim. 4.

Στάθμιον, stare, Marc. 3. ἀόριστα verbi ἵστημι.

Στάθμιος, firmus, robustus, στάθμιος.

Στάθμος, vel Στάθμιον, τὸ, libra & pondera, Demost. ζυγὸς καὶ στάθμια ἴσον. ¶ Item stationes equorum in stabulis.

Στάθμιος, pondero, examino, æstimo, ad amussim dirigo & perpendo, Plat. in Gorgia, στάθμιος μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα, sensui oratione ardua expendens. ¶ Item conjecturam facio, comminiscor, Herodot. στάθμιος ἐκ τῶν παρεόντων, ex dictis conjectans.

Στάθμιος, ου, ὁ, idem. Actiu. Accus. In Lysiae Plat. translate dixit, Τινὸς ἕνεκα ἐστάθμιος ἄνθρωπος, ὦ Λύσια λέγει an hæc quę ille narrat ponous habere sinis?

Στάθμιον, stabulor, diuersor, statiua habeo.

Στάθμιος, ου, funiculus fabri materiarii siue carpentarii, quem rubrica, aut alio colore oblimit: Latinis amussis dicitur, Gel. l. & ca. vlt. lineam vocat. Et quia minio, siue rubrica oblinitur, rubrica etiam vocatur. Basil. Homilia ad nepotes de legendis veteribus Poetis & Rhetoribus, Dorico proinde bio dixit, ἁλίσθω νυὶ ὁ στάθμιος ἀγρίτης, lapidem ad funiculum atque lineā dirigentes. ¶ Ἐπὶ στάθμιον, ad amussim. Gell. examussim Festo. Odyss. i. ¶ Στάθμιον, ensis capulus, quòd suo pondere στάθμιζει τὸ ξίφος, dirigit & ad æquipondium reuocat. Diod. Sicul.

Στάθμιος, ου, ὁ, ad amussim directio, ponderatio.

Στάθμιος, qui ad lineam atque amussim dirigi potest, directus, mensurabilis, Arrian.

Στάθμιδες, αἱ, ligna in naui super quibus transtra ponuntur, ξύλα ἐφ' ἃ αἱ σανίδες ἐπικεινται, Poll.

Στάθμιζω, μίσω, π. ισα, pondero, ad amussim examino atque exigo, expendo, Actiu. Accus. Στάθμιον, ου, τὸ, trutina, libra. Solom. in Prouer. Vbi ratius in Plurali, Lucian. Τί δέ σοι τὰ στάθμια;

Στάθμιος, Plut. in Demetr. qui ὀβολοστάθμιοι, i. stationes atque diuersoria distribuit: vulgò vocamus fourrier.

Στάθμη, ης, ἡ, stabulum, ἀπὸ τοῦ ὑποζύγια στάσις Poll. oritur, caula: diuersorium: ster vnius dici. Istiendi ratio, statio, statiua, masio, quæ certis spatiis distingui solet, Luci. Icaro. Ἐπὶ τέ σφιν τῶν σταθμῶν καὶ σφῶϊν ἡμῖν στάθμος. ¶ Στάθμη, ἡ, ἡ τὰ ζύμματα, scrupulus, apud Nicol. Myrepsum in Antidoto panchresto. ¶ Στάθμη, postes, σφηκοστάθμης, Poll. ¶ Στάθμη, libra, statera, pondus. ἀπὸ κοινοῦ οἴει ἡ στάθμη ἀγαθὰ μεταποιεῖσθαι, Gallis circa pondus inique se gerentibus. Plut. in Camill. ¶ Est & mensura millium 28 semis, Budæus in Annotat.

Στάθμιος, ου, ὁ, caupo, hospes, Suid. πανδοκεύς.

Στάθμιον σι, stercerint. Στάσαι, stercritis.

Στάθμιον, ου, τὸ, lun. en, abdomen, Hesych.

Στάθμιος, siccus, calidus, incontinens, Hesych.

Στάθμις, εως, ἡ, farina aqua subacta, flos farinæ, farina ad pinsendum macerata & recentior Marcell. πᾶν τὸ σταθὲν, triticea massa, Aristot. in Probl. ¶ Hinc Adiect. Στάθμιος apud Poll. ¶ Et Στάθμις, placenta species, Athen.

Στάθμις, placenta.

Στακτὸς, ὴ, όν, gutta, aqua lixiuii, quæ primò fluxit. ¶ Στακτὰι κοιλίαι apud Galen. li. 1. ¶ Στακτὸς, Cornarius lixiuium redidit, siue lixiuium. ¶ Est etiam ἄλμη στακτὴ, muria colata & liquida, quæ muria aura dicitur à Latinis. ¶ Item pinguissimus ille liquor proueniens ex myrrha expressa, Dioscoride lib. 1. cap. 75.

Στακτὸς, ὸν, species atramenti sutorii.

Στάλιξ, ικος, ἡ, quidus, colatus, Arist. πυρίσιν μείζοσιν ἢ στακτοῖς, vnguētis vngere & illiniuntis

Στάλος, ὁ, ho.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Στιλλαμεν, ῦδ, gutta, stilla. ¶ Hippoc. distillatio à capite ad alia membra. ¶ Item chalcanthi species purissima, stiriæ siue guttæ similis.

Στιλλάζω, ισ. ξω, σ. σχα, stillo, Neutr. Vnde ἐκστελλάζω, Aristoph.

Στιλλατικός, stillaticius Dioscor. quod guttatim ex humidis & confractis locis stillat.

Στιλλατίς, sic dicitur quasi genus quoddam atramenti sutorii, Dioscor. li. 5. ca. 160.

Στιλλατός, stillaticius, στακτός.

Στιλλάω, στιλλάζω, stillo, distillo, defluo.

Στίλλη, Hesych. πασσάλου κλωβοῦ, stabulum pecudum.

Στιλλίδες, ων, ὁ. Sūt verò στίλλαι paxilli siue furculæ & cerui, siue vari Lucano, quibus attolluntur sustentantúrque retia, & plagarum maculosa laxitas intenditur, γραμμίδες Xen. in Cyn. πηγνύσι δὲ τὰς στιλλίδας ὧδε πῆχυς, ὅπως δὲ ἐπικρέμηται τοῖσιν τὰ σώματα, figere varos pronos ita conuenit, vt retium erectorum contentionem contineant.

Στιλπνοχέτα, in Epigr. sepulchrum in quo extructa erat columna.

Στιλπνοτῦπ, ὁ, contrahens, reprimens, qui compescit, qui reprimit. Theophr. de caus. plāt.

Στιλπνόω, infecto.

Στιλπνός, tabulata nauis, Aristarch. & Odyss. i. statumina vocat Cæsar. Alii foros tamen exposuerunt, sed hoc ἐκφέρεται.

Στιλπνωτήριον, ου, τό. locus cui que militi designatus, vnde turpissimum erat cedere, Erasmo: nisi sit στόμωμα legendum.

Στιμμάριον, ου, τό, vas fictile ad vina condienda perutile, Poll.

Στάμνος & Στάμνα, ου, τό, amphora, seria, Plat.

Στάμνος, ου, ὁ, vrna, hydria, seria, Aristoph. πλ.

Στάν, steterunt, Iliad. α. Στᾶναι, stare.

Στανός, ὁ, infelix. δύσμορος. Hesych.

Στασις, εως, ἡ, vna passa, στάσις.

Στασιαστήριον, ῦδ, dissidium, factio, seditio, Aristot.

Στασιαστικός, ῦδ, seditiosus.

Στασιάζειν λόγοι, verba seditiones excitantia, Plut. in Camill. & Æschin.

Στασιαστικῶς, seditione exorta, seditiosè. Dem.

Στάσιμον τό, idem quod στυφόν. vide Στυφόν.

Στάσιμος. Adiect. stabilis & firmus, constans. Et τὸ Στάσιμον, stabilitas atque constantia, perseuerantia & permanſio. Versum est vbi laudi vertitur, vt in Aristot. Problem. Segm. 19. Rursus ab eodem hoc vocabulum in vitio ponitur, Rhetor. lib. 2.

Στάσις, εως, seditio, bellū ciuile & intestinum. ἐν στάσει εἶ, seditione laborare. Thucyd. Ita στάσιν ἐμβάλλειν, Xenoph. seditionem concitare. ¶ Item status siue statio, stundi actio quies: cui opponitur κίνησις, i. motus. Aristot. Probl. ¶ Στάσις, de Choro, i. statio, & στάσιμα, carmina quæ Chorus stando recitabat. Comment. Arist. in Vesp. ¶ Item situs, situs collocatio, locus siue positura, οἰκεῖα τῶν σωμάτων ἀγωνιζόντων, de statione & loco contendere, Æschin. contra Ctesiph. ¶ Item stabilitas, firmitas atque constantia, perseuerantia ac permanſio. στάσιν ἄλλειν, venti perseuerantia & stabilitas, interp. Thucy. Alioqui tamen accipit Synes. in Epist. ad Euoptium, vbi ventum posuisse cessasseque videtur extendere. ¶ Στάσις, statio. præsidium, custodia, Naz. i. vigiliæ excubiæ. ¶ Στάσις ad substantiæ qualitatem relata, est secundum q. consistentia, constitutio & temperatura, Galen. ad Glauc. τὴν στάσιν πυκνὴν, substantia crassum. ¶ Στάσις apud Rhetores, est quæ in causa potentissimum, & in quo maxime res vertitur, status à Latinis dicitur atque etiam causæ constitutio: ab Aristot. κεφάλαιον. Vide Cicer. in Topic. & Quint. lib. 3. cap. 6. ¶ Στάσεις dicuntur etiam animi gerendi res & ripæ, Aristoph. in Equit. ¶ Hesych. etiam Στάσις, ἐπιχείρησις, i. statio etiam Latinè, officina.

Στασιώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ, seditiosus, Xenoph.

Στασιωδέστατος, η, ον, seditiosissimus.

Στασιωτικός, seditiosus status, Plat. de Leg.

Στασιώτης, ου, ὁ, satellet. ὑπηρέτης, ἐκ τῶν ὁπλιτῶν. Hesych. ¶ Στασιῶται, seditiosi. Herodot. στασιῶται ὑφ' ἑωυτῶν γινόμενοι, contrarius inter se.

Στασιωτικός, seditiosus, seditiones excitans. στασιωτικὸς καιρός, seditionis Reipubl. tempus, Thucyd.

Στάσκω, στῶ, ab ἔστακα, Gaz. l. 2. Gram. & Hesych.

Στατίω, foueo, calfacio. στατίουσι.

Στατοῦμαι, αι, tubercoli sunt: Κοὶ πολλὰ στάτα quia pingue quoddam in his in collectum sub cutem.

Στατήρ, ῆρος, ὁ, stater, hoc est, genus nummi, quatuor drachmas habens, valentes quatuordecim solidos nostros, Budæus. Est verò Græcum nomen. Herodot. ¶ Est etiam secundum Dariei. Herodot. ¶ Est etiam secundum alios siclus. ¶ Item debitor. Apud Epicharmum. Etym.

Στατήριον, duas valens drachmas, Poll.

Στατηρός, stabilis, constans ac firmus.

Στατίζομαι, ῶ, στατίσσομαι, στήσομαι, stabulor, consisto.

Στατικός, ἡ, ὁ, ponderatiua.

Στατική, statice, ars quæ ponderum rationem tradit, Poll. ¶ Apud quem στατικὸς Adiectiuè.

Στατικός, ῦδ, stans, stabilis, qui diu steterit, Iliad.

Στάτωρ ζεύς, Iupiter stator, Plut. in Rom.

Στατῶν, ῶνος, ὁ, qui incitabant vinditores.

Στατὼν ξύλον, ξ, accipiter.

Σταυγὴν δίκην crucis modum, instar crucis.

Σταυηφόρος, ῦδ, ὁ, ἡ, ὁν, qui refert crucis formā.

Σταυοειδὴς, ὑδ, ὁ, ἡ, ἐς, crux, vallum, sublica, i. palus ligneus fixus & erectus. σταυοὶ κατακεκομμένοι, vallos defigentes clatrantésque: sic Valla apud Thucyd. ¶ Σταυοὶ λιμένων, septa portuum. ¶ Σταυοί, rectis genus quod viseo oblinitur, Comm. Aristoph. in Auib.

Σταυώδης, ους, ὁ, ἡ, crucis similis, q. cruciformis, ¶ Et Hesych. σταυοῦ τύπος, crucis forma.

Σταυόω, ῶ, ὁ, ὁ, ὁ

lib.2.cap.94.arctißimè obſtruit Barbar. στε-
γανῶς ἐνοικεῖν ἐς τὴν λίβυσσαν, acriter acta in ahe-
num, Thucyd.

Στηριπάπυρος, conticentior, Bud. in Pand. στη-
ριώτερος λαὸς παρὰ τὸν Ἀρεοπαγίτην taciturnior.

Στηρίγξ, ιγγος, ὁ, qui tecto præeſt, præfectus ædiũ, Poll. ¶ Dicitur etiam Στηριγκτήρ.

Στήγασμα, τό, tegumentum, operimentum, Plat.

στέγασμα ὑφ' ὑψηλὸν, tectum culminis, Herodot.

Στήγαστα, τά, tecta.

Στήγαστρον, vel Στέγαστρος, ου, τό, diphthera, coriaceum tegumentum, Poll. ¶ Hoc etiam nomine omne tegumentum appellatur & quicquid inuolucri vſum præſtare poteſt. Ob id Æſchyl. dixit τραῦλαι δέκτυον στέγαστρον, oſtium inuolucrum & tegumentum. ¶ Στέγαστρον, pro pileo, Plutarch. in Craſſo.

Στέγη, ης, ἡ, τὸ στέγασ, ſtega Plaut. tectum, & quicquid tegminis tegetiſque vſum præbet. ἔδει τὴν στέγην ποιεῖσθαι χειρῶνα, Dioſc. li. 4. c. 44. in tectis recenter illitis Ruell. ¶ Item στέγη, ης, ἡ, contignatio: Vnde vulgò eſtage. τὰ ξυλὰ τῆς στέγης, granaria, Xenoph. in Oecon. ¶ Στέγη, camera, δῶμα, οἶκος, domus, ædes, Eurip. & Sophocl.

Στεγαῖος, ſcortum, κακῶς τῶν Polluci.

Στεγανός, ὁ, ſolidus, firmus, conſtrictus. στεγανὰ σώματα, ſtrigoſa corpora, anguſta, Dioſc. lib. 8. cap. 9. ¶ Στεγνός, Heſych. πένης, pauper, tenuis.

Στεγνωτικὸς, ὁ, Adiect. στυπτικὸς, compactus, denſus, ſolidus, in Epigr.

Στεγνόω, μ. ῶσω, aſtringo, conſtringo, Galen. 2. Aliment. πάντα στεγνοῦντες ἀκριβῶς, operculis fideliter obturantes. ¶ Στέγνωσις, vel Στεγνότης, aſtrictio. στέγνωσι κοιλίας, Dioſcor. lib. 1. cap. 161. ¶ Στεγνωτικὸς, vim habens aſtringẽdi vel inſpiſſandi. στεγνωτικὴ κοιλίας, aluum aſtringens. Dioſc. lib. 1. cap. 165. aluum firmans Plinio.

Στέγος, ου, τό, tectum, Sophocl. in Aiace.

Στέγω, vnde & verbum Latinum Tego, i. operio, celo, occulto, Ariſtop. in Veſp. τὰς πλάκας ἐστέγασι, i. κρύπτει. ¶ Στέγειν, metaphora ſumpta à moribus tecti hominis, nec temerè aperti: qui ſecreta tegere nouerit) multa ſufferre atque perpeti: tolerare, perferre, 1. Corinth. 13. ὁ ἀγάπη πάντα στέγει, i. charitas omnia ſuffert atque tolerat. Plut. in Camill. Τοῦ ξύλου καθ' ἑαυτὸ τὰς πλάγας οὐ στέγοντος, quum lignũ per ſe ictus non poſſet perferre. ¶ Στέγειν, pro ἐκτείνειν, i. ferre, portare, ſuſtinere, Ioſeph. Οἶκος ἦν δίχα κίονος στεγόντων ἄνω τὸν ὄροφον, domus erat cuius tectum duæ columnæ ſuſtinebant.

Στείβω, calco, ſtipo, grauo, ambulo, tero.

Στειβεύς, ὁ, viator, ὁδοιπόρος, Heſych. potius Στειβεύς.

Στειλάσθαι ἑαυτὸν, exornare ſeipſam.

Στειλίς, ίδος, vel στελὶς, & τὸ στέλεον, ſecuris manubrium, ἀπὸ τῆς πελέκεως, Odyſſ. 1.

Στείνω, λῶ, Epigr. qui eſt anguſtæ cruciis.

Στείνωψ, angor, ſuſpiro, triſtor, Heſiod. in Theogon.

Στενὴ πόρος πόντου, locus anguſtus.

Στενοχωρὶς, pro στένος, anguſtus.

Στένος, ους, τό, angiportus, ſpatium inter ſoſſam & mœnia, via & pontis anguſtia, Etym. & Iliad. ο. ¶ Στένωσις, idem.

Στένω, μ. στέξω, arcto, angusto Cicer. Actio.

Στεπτὸς, peruius.

Στεῖρα, ας, ἡ, ſterilis. Στεῖρα βοῦς Hom. vacca ſterilis, i. taura Varr. ¶ Στεῖρα, τὸ στεῖρον, carina nauis, Iliad ἀ. ¶ Στεῖρα etiam Poll. genus comptus carinata ſpecie, vt ſunt cupilli hinc inde pectinis diſcrimine per medianam lineam diſcreti.

Στειρεὸς, veſtis tenuis ac tranſlucens.

Στεῖρος, ον, ὁ, ſterilis, ἀπὸ τῆς στείρας, Eur. in Andra.

Στειροῦσθαι, ſterilitatem pati, Chryſ. ὑπὸ ἀφορίας.

Στείρωμα, τὸ, carina nauis, στείρα. ἓξ πάτους, Heſych.

Στείρωσις, εως, ἡ, ſterilitas.

Στερεός, ὰ, ὸν, validus.

Στείχω, proprio ordine eo, incedo, accedo, aduento. prodeo, tendo, Sophocl. στείχω δόμων πάρος, prodi ante ædes.

Στέλλω, ſto, poeticè.

Στελεοδόνιος, faber ſtrigilum, Etym. Apud Poluc. στλεγγιδοποιὸς, & στλεγγοποιὸς.

Στλεγγὶς, ίδος, ἡ, ſtrigilis ξύστρα, Poll. στρίγξ.

Στλεγμάτα, τά, ramenta abraſa ſtrigili.

Στελεὸν, οῦ, τό, manubrium ſecuris.

Στελεὸς, οῦ, ὁ, inſtrumentum coquinarium. ſecuris lignum, ſeu manubrium, Etym.

Στελεοφυὴς, οῦς, ὁ, plantago anguſtifolia, Theophraſt. lib. 7. ca. 10. Lege Plin. li. 21. cap. 17.

Στελεχὶς, ίδος, ἡ, vena in corpore humano, quæ a boris caudici proportione reſpondet.

Στελεχόβοτρυς, caudice fructum ferens.

Στελεχόω, caudicem emitto, In Epigr.

Στέλεχος, ου, & Στύλεχος, ου, τό, ſtipes truncus, caudex, κορμὸς, φρύγανον, Theophr.

Στελεχώδης, caudicoſus, furculoſus, lignoſus. στελεχώδης ἐλάτη, Dioſc. li. 4. cap. 71.

Στελὶς, ίδος, quiddam arbori innaſcens ve ſcum, & hiphear, Theophr. li. 2. de cauſ. plã.

Στέλλομαι, iter contendo, proficiſcor, ſed nauigatione propriè: ἐστάλητε δὲ ἐς Κύπρον, Herodian. ἐς τὴν Χαλκηδόνα ἐστάλησαν. ¶ Στέλλεσθαι, pro ἐκστέλλεσθαι, i. ferre, portare, ſuſtinere, Ioſeph. Οἶκος ἦν δίχα κίονος στεγόντων ἄνω τὸν ὄροφον, domus erat cuius tectum duæ columnæ ſuſtinebant.

Στέλλω, calco, ſtipo, grauo, ambulo, tero.

Στελλὸς, ὁ, viator, ὁδοιπόρος, Heſych. potius Στειλεύς.

Στελλόμενοι ἑαυτοὺς, exornantes ſeipſam.

Στελλὶς, ίδος, vel στελὶς, & τὸ στέλεον, ſecuris manubrium, ἀπὸ τῆς πελέκεως, Odyſſ. 1.

go, inſtruo, exorno, Ody. ξ. ἐστόλισα νῆας στόλῳ, armamentis remigioque inſtruxi, adornaui. Item contraho, aſtringo, ſtillo, compeſco, inhibeo. στέλλω τὸν στόμαχον, Aphr. quæ aluum aſtringunt.

Στέμμα, ατος, τό, corona, ornamentum, infula, vitta, inſignia, imagines. στέμματα οὐκ ἔσονται, non interiores ſtemmatis, i. nõ degenerantes à maiorum nobilitate, Eurip.

Στεμφυλὶς, ίδος, ſoliuæ nigræ, Athen. li. 2.

Στεμφυλώνη, ης, ἡ, in Plurali τὰ στεμφυλῶνα, gigarti vuarum, vel potius vinacei ſiue vinacea, reliquiæ omniaque retrimenta quæ ſuperſunt poſt expreſſas vuas, Galen lib. 2. de Alimento. Columel. briſam: Vereres floces diluarum, Conſtant. γλωσσ. lib. 6. cap. 11.

Στεμφύω, μ. στέμφω, ſiccare, Actius.

Στέμφυλον, τό, & Στέμφυλος, ου, ὁ, ſuſpirium.

Στένων, ονος, ὁ, denſus, anguſtus, ſolidus.

Στενάζω, & poeticè στένω, μ. άξω, π. αγμαι, & Heſiod. in Theog. στενάχει δ' ὑπὸ πένθεϊ θυμὸς, telus valla gemebat. Odyſſ. ξ. μυχάτη στενάχησι τε φαίνετο incedebant vehementer gementes. Στενάχει καὶ ἀδημονεῖ, gemebunda & miſera, Ezechielis cap. 5.

Στέναον, pectus.

Στένδην, ονος, ὁ, ſubanguſtus.

Στενοστομέω, ήσω, anguſto pectore, quales σταφιδοφάγους à Medicis dicuntur, Gal. li. 6. Epidem.

Στενοστόμους τοὺς ἐχέτας exponunt, quos lugens eſſellit. Ariſtoph.

Στενολογέω, arguetari: anxium eſſe & torqueri in rebus frivolis & nugamentis, Ariſtoph. περὶ μικρῶν καὶ λεπτῶν λόγους στενολογεῖν, argutator, Suid. ¶ Στενολογία, anxietas in rebus nihili, argutiæ, Suid.

Στενολογῶ, de rebus nihili nimium anxiè diſcepto.

Στένω, μ. ξω, ſuſpiro, triſtor, iraſcor.

Στενωπέω, arcto freto aſtrictus, Eurip.

Στενωπὸς, ὁ, angusta via. ¶ Item Adiect. στενωπὸς ὁδὸς, Eurip. arctus exitus.

Στενωπὸς, οῦ, ὁ, Poll. angiportus, στένος. Homer.

Στενὸς, ὴ, ὸν, anguſtus, arctus, compreſſus.

Στενόστομος, genus oſculi quod ſit labiis compreſſis, οὐδὲ στόμα etiam dictum, Poll. ¶ Et Στενόστομοι νῆες dixit Æſchyl. vas oris anguſti.

Στενότης, ητος, ἡ, anguſtia.

Στενόφυλλος, habes anguſta folia, qui foliis eſt anguſtis. ¶ Στενοφυλλία, anguſtia frondis.

Στενοχωρέω, & Στενοχωρῶ, anguſto, & arcto, in arctum cogo, 2. Corinth. 6.

Στενοχωρία, ας, ἡ, anguſtia, anguſtus locus, anxietas. Dicitur etiam Στενοχώρημα.

Στενόω, μ. όσω, π. ωκα, idem quod στενοχωρέω, arcto, anguſtia premo, ſtringo, coanguſto Cic.

Στέντωρος, ου, ὁ, Stentor: Vnde στεντόφωνος, præco Stentorius, Ariſtot. li. 7. Polit.

Στενωπὸς, ὴ, ὸν, arctus, idem quod στενὸς, Ioniccè, Simonid. μεταξὺ στενωπὸς συμπέσων ἐς ἄβυσσον.

Στενωχωρεῖα, apud Hippocr. pro στενότης, loci anguſtia, de quo multa Gal. li. 1. de articulis.

Στενωχωρέω, arctare, anguſtare Lucano, & Claud. ¶ Alii (vt Galen. ait in Gloſſ. Jaccipiunt pro στενοχωρῶ, ἢ τὸν ὑγρὸν τῆς διῳθήσεως ξηραίνω, ſtipare, ſiccare, humidorum meatus contrahere.

Στένω, μ. στένξω, gemo, ſuſpiro, anhelo, ingemiſco deploro, Neutr. Sophocl.

Στενωπὸς, ου, vel στένωψ, ὠπος, ὁ, angiportus, arcta via, fauces, anguſtiæ locorum, 2. Arg. ¶ Item vicus, ἀπὸ τοῦ στενωποὺς εἰς ἀγορὰν ἀπέλαυε, per vicos in forum irruperunt, Plut. in Publ. ¶ Adiect. Iliad. ὁ, στενωπὸς ἐς ὁδὸν, pro, ἐς τὴν ὁδὸν, ἐς στενὴν πύλην.

Στεπτήριον, τό, ſerta quædam quæ ex arboreum ramis ſuſpendebant ſerui, Heſych.

Στερκόλιον, ſtercus, fimus, κόπρος. Heſych.

Στέρνον, τό, idem, Sophocl. in Trachin. amoris incentiuum & illecebræ, poculum amarorium.

Στέργω, μ. ξω, π. χα, amo, adamo, amore proſequor. dicitur propriè de naturali amore, & non facile ſolubili, Accuſ. πρὸ ἧς ἐδιδάχθη ὑπὸ φωτὸς ἔστεργεν, Plut. de Auguſto. ¶ Item boni conſulo, acquieſco & cõtentus ſum, Dar. στέργειν δέκομαι τὰς ὑπαρχούσας, acquieſcere iis quæ ſtatuta ſunt. ¶ Στέργειν, orare, obſecrare, ἱκετεύειν, Sophocl. in Oedipo Coloneo.

Στερεμνιώτης, ου, ὁ, durus, robuſtus, firmus Cicer. de Nat. deor. li. 1. de Epicuro.

Στερεμνοτέχνια, ars quæ ſolida metitur.

Στερεότης, ητος, τό, ſoliditas, στερρότης.

Στερεὸς, ὰ, ὸν, ſolidus, rigidus, durus, firmus, Plat. 1. de Rep. τῶν ὑδάτων τὰ στερεώτερα, ἢ ἧττον ῥᾴον ἰσχύει ὑπὸ τῶν πέλας ἐόντων, i. durum & graue. ¶ Στερεαὶ, duæ dicuntur coſtæ ſolidæ, Polluci.

Στερεότης, ητος, ὁ, ſoliditas.

Στερεόφρων, ονος, ὁ, crudelis, immitis, Sophocl.

Στερεόω, μ. ώσω, π. ωκα, firmo, ſolido, conſolido, Actiu. Genit. 1. Reg. 2. ¶ Στερεοῦσθαι, ſolidari Senecæ Natural. Quæſt. lib. 3. cap. 25.

Στερίσκω, μ. ήσω, vel ἠσω, π. ηκα, priuo, orbo, exuo, fraudo, Genit. & Accuſ. Thucyd. στερῶσι ἀγαθῶν.

Στερίωμα, ατος, τό, firmamentum, fulcimentum.

Στερεῶς, firmiter, arctè, Homer in Odyſſ.

Στέρησις, εως, ὁ, priuatio, Ariſtot. in Prædicam.

Στερητέος, priuandus, Lucian.

Στερητικὸς, priuatiuus, priuans Cicer.

Στερίσκομαι, orbor, amitto, Genit. στερίσκομαι αἵματος, effluente ſanguine, Ariſtot.

Στερίσκω, priuo, fraudo, exuo, Actiu. Genit.

Στειφιπλᾶς, ὁ καὶ ἡ, tenuam lacernam induitus.

Στειφοπιτὴς, solido, firmo, στερεοποιὸς, στερεώτης. Suid.

Στείφρος, ου, ὁ, sterilis Dioni. ¶Item solidus, Thucyd. li. 7. ¶Στειφρότατος, η, minimè dumosus, minimè aquosus. Eidem.

Στειπαλιὰς, via equorum vngulis proculcata.

Στείπη, medulla, στερεμνία. Hesych.

Στειπίτης, Poll. duæ costæ αἱ ὅπισθεν τὸν ἦτορ μὴ κατὰ χόνδρους καταλήγουσι, in cartilaginem desinentes.

Στειπόμαστις, python, ὑπὸ τοῦ στέρνου θλάσις. Sophocl.

Στείρνον, ου, pectus. Εἰς τὸ στέρνον παίειν, ferire pectus. Xenoph. ¶Στέρνον, pro animo atque cogitatione. Διὰ στέρνων ἔχειν, in animo habere, cogitare, Sophocl. in Antigona.

Στερνοτυπία, ας, pectoris percussio, Lucian.

Στερνοτυπῶμαι, plango, pectus percutio.

Στερνοτύπος, ου, ὁ, pectus feriens, Suid.

Στερρόχωρον, dicitur terra à Sopho. quia caua. ¶Exponit tamen Suid. planam.

Στέρξις, habitus animi præsentibus contentus.

Στέρομαι, amitto, careo. priuor, Geni. ἀπὸ τῶν εἰς τὴν ἐνέργειαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, Aristid.

Στερόπη, ης, ἡ, fulgur. ¶Item fulgur: Vnde χαλκὸν στερόπην. Homer. æris fulgor, id est, arma fulgentia.

Στεροπηγερέτης, ὁ, fulgurans fulgur, Hesych.

Στεροπὴ, πῆς, ἡ, fulgur, apud Sophocl.

Στερρόω, ῶσω, firmo, Actiu. Gen. vel Accus.

Στερροποιέω, firmare, durare, solidare. Polyb.

Στερρός, ὰ, ὸν, solidus, rigidus, durus. σκληρὸς, firmus ac stabilis animus. Aristoph.

Στερρότης, τητος, ἡ, firmitas, solidiras. Chrysost.

Στέρφος, ου, ὁ, durus, rigidus, σκληρὸς, Hesy.

Στερφοτύπιον, ου, ὁ, leonis exuuium indutus. Lycoph.

Στέρφος, ους, τὸ, corium, pellis, leonis exuuium, Nicand. in Alex. ¶Item vas fictile, κεραμεῖον.

Στέρω, μ. ξῶ. Attice pro στερίσκω, priuo, orbo.

Στερῶμαι, promitto, firmo, præfinio, polliceor, profiteor, præ me fero, iacto. 2. Argon. στερῶμαι δ' ἀλόχῳ γόνον ἔμμεναι, se filium Solis profiteri.

Στεφάνη, ης, ἡ, corona, στέφανος, Suid. Hesiod. Στεφάνη γοργείη κεκαλυμμένος ἦεν, ¶Στεφάνη, circulus verticolor pupillam ambiens, Galen. li. 14. Therap. ¶Στεφάνη, genus galeæ castis. Poll. ¶Iliad. κ. pro frontis armatura. ¶Στεφάνη, montis superciliũm & cacumen. Polyb. ¶Στεφάνη etiã dicitur in architectura, murulus qui in circuitu tectorum fit coronam etiam dicunt Latini, vt apud Vitr. coronarum proiecturæ. ¶Hieronymus contra Pelagianos lib. primo. ex Deuter. 22. loriculam. στέφη στεφάνου exponit. Est verò apud Veget. lib. 4. Loricula, munimentum quod vrbium obsessores, vltra iactum teli ædificant, fossã, vallo, sudibus & turriculis instructa. Denique quicquid coronæ modo quippiam ambit, cingit, atque coronat, hoc eo nomine. ¶Στεφάνη, circuitus capillorum extremus qui caput ambit in modum coronæ. Poll. ¶Στεφάνη, ornatus capitis muliebris, vt erat ἄμπυξ, κεκρύφαλος, ἢ τὸ στεφανοειδὲς ἱμάτιον. Lucian. Καὶ στεφάνη μὲν κύκλος περὶ τῇ κεφαλῇ ἐπίπλοις διάστροις. ¶Στεφάνη, vngulæ pedis equorum circuitus atque ambitus. Aristot. de hist. plant. Theophr.

Στεφανηδὸν, q. fastigiatio ædificiorum.

Στεφανηπόλος, μαστροπὸς, inuitti modo coronarij generis prouenientes, Theophr. lib. 5. hist.

Στεφανηφορία, Theophr. coronamenta Plin.

Στεφανηφόρος, fertum corollarium, Callimach. in hymno Dianæ. ¶Est & tectum, στέγη.

Στεφανηφορεῖα Græci vocant vocant flamines.

Στεφανηφορέω, corono, redimio, Theocr.

Στεφανηφορικῶς, Aduerb. per pectora, στέρνα.

Στεφανίον, medium pectoris, Poll.

Στεφανίσκος, ὁ, pectusculus, τὸ μεταξὺ στέρνων, Suid.

Στεφανίτης, pectoris locus.

Στεφανοειδὲς, pectorale. ¶Est apud Poll.

Στεφανόμαστον, τὸ, fascia pectoralis, manillare Martial.

Στεφανομαστοειδὲς, fascia pectoralis, Hierem. 2.

Στεφανοπλεκτὸς χόρευμα, Hippocr. est σφαιρισμὸς.

Στέρνον, ου, τὸ, pectus, superior pars thoracis vsque ad iugulum, Aristot. στέρνον ἐστὶν ἐπάνω μαστῶν, pectus distinctum mammis duabus. ¶Στέρνον Poll. in manu, vbi palmæ initiũ cuit, estque pars torosior exaggeratum quid & prominẽs ostendens. στέρνον ἀνήρ φησι, est carnosum illud in radicibus pollicis: montem nonnulli vocant. Et quod paulò depressius subest, στέρνον χοᾶς nominatur.

Στέρνωμι, ἔστερνα, στῶ, persto, hoc est, βεβαίως μένειν ἐν πίστει, state in fide, 1. Corinth. 16.

Στήλη, columna, & propriè pila stãs in monumentis, cippus, simulachrum, titulus lapideus siue saxeus. Aristot. de mundo. ἐν ταῖς ἀκρωτηρίαις στῆλαι, qua parte sunt Herculis columnæ.

Στηλίδιον, parua statua, terminus.

Στηλὶς, ἰδος, ἡ, lignum in puppi erectum, Poll. ¶Στηλὶς, columella Cicer. 2. de Legib.

Στηλιτεύω, ἐπὶ κακῷ, notio, i. pingendo vel scribendo aliquem infamia noto, sculpo in columna in vituperium alicuius. Accusãti τὸν στηλιτεύοντα, qui Ananiam & Sapphiram publicari supplicii dedecore infamarunt, Nazianz. in Orat.

Στηλίτευσις, inuectiua. ¶Στηλιτευτὴς, famosus, iniurius infamator, vnde duæ illæ orationes, quibus Naz. impium Iulianum notat, στηλιτευτικαὶ vocati sunt à Græc.

Στηλιτευτὸς, notatus infamia. Et qui notauit alterum, Demosth. Philip. 3. ¶Στηλίτης ἐκ ἀκροβολισμοῦ, arrarius factus. Eclarus in Cæsium tabulas, Aristot. Rhet. ad Theodectem lib. 2.

Στηλογραφία, sculpo in columna.

Στηλοκοπέω, infamia notare, Hermog.

πῆ, carmine exornare. ¶Accipitur apud Galen. pro victorem declaro, palmam tribuo, lib. 1. hist. plant. Theophr.

Στεφανομαστοειδὲς, ὁ, ἡ, coronarius, coronamentis aptus, quo coronæ factitantur, Dioscor. lib. 2. cap. 158.

Στεφάνωσις, q. fastigiatio ædificiorum.

Στεφανωτὸς, μυρσίνης, myrti modo coronarij generis prouenientes, Theophr. lib. 5. hist.

Στεφανωτικὸς, Theophr. coronamenta Plin.

Στέφανος, ου, ὁ, fertum corollarium, Callimach. in hymno Dianæ. ¶Est & tectum, στέγη.

Στεφανοφορεῖα Græci vocant vocant flamines.

Στεφανοφορέω, corono, redimio, Theocr.

Στεφανωτικῶς, Aduerb. per pectora, στέρνα.

Στηθίδιον, τὸ, medium pectoris, Poll.

Στηθίδιος, ὁ, pectusculus, τὸ μεταξὺ στέρνων, Suid.

Στηθίτης τόπος, pectoris locus.

Στηθοδόρμιον, ου, τὸ, pectorale. ¶Est apud Poll.

Στηθοδόρμιον τὸ, fascia pectoralis, manillare Martial.

Στηθοδορμιοειδὲς, fascia pectoralis, Hierem. 2.

Στηθοειδὲς χόρευμα, Hippocr. est σφαιρισμὸς.

Στῆθος, ους, τὸ, pectus, superior pars thoracis vsque ad iugulum, Aristot. στῆθος ἐστὶν ἐπάνω μαστῶν, pectus distinctum mammis duabus. ¶Στῆθος Poll. in manu, vbi palmæ initiũ cuit, estque pars torosior exaggeratum quid & prominẽs ostendens. στῆθος ἀνήρ φησι, est carnosum illud in radicibus pollicis: montem nonnulli vocant. Et quod paulò depressius subest, στέρνον χοᾶς nominatur.

Στήκω, τὸ ἰσχνὸν στο, persto, hoc est, βεβαίως μένειν ἐν πίστει, state in fide, 1. Corinth. 16.

Στήλη, columna, & propriè pila stãs in monumentis, cippus, simulachrum, titulus lapideus siue saxeus. Aristot. de mundo. ἐν ταῖς ἀκρωτηρίαις στῆλαι, qua parte sunt Herculis columnæ.

Στηλίδιον, parua statua, terminus.

Στηλὶς, ἰδος, ἡ, lignum in puppi erectum, Poll. ¶Στηλὶς, columella Cicer. 2. de Legib.

Στηλιτεύω, ἐπὶ κακῷ, notio, i. pingendo vel scribendo aliquem infamia noto, sculpo in columna in vituperium alicuius. Accusãti τὸν στηλιτεύοντα, qui Ananiam & Sapphiram publicari supplicii dedecore infamarunt, Nazianz. in Orat.

Στηλίτευσις, inuectiua. ¶Στηλιτευτὴς, famosus, iniurius infamator, vnde duæ illæ orationes, quibus Naz. impium Iulianum notat, στηλιτευτικαὶ vocati sunt à Græc.

Στηλιτευτὸς, notatus infamia. Et qui notauit alterum, Demosth. Philip. 3. ¶Στηλίτης ἐκ ἀκροβολισμοῦ, arrarius factus. Eclarus in Cæsium tabulas, Aristot. Rhet. ad Theodectem lib. 2.

Στηλογραφία, sculpo in columna.

Στηλοκοπέω, infamia notare, Hermog.

Στήλων, lapis qui inferius muro innixus fulcit eum.

Στηλωμάομαι, erigo vt cippum vel statuam. ἐστήλωσά με ὡς σκοπὸν εἰς βίλος, ca. 3. lamẽtat. Hierem. Posuit me quasi signum ad sagittam. ¶Item firmo, stabilio, Nazian.

Στῆμα, omnes herbæ marinæ. ¶Στῆμα, in genitalibus hominis quod ex viriga propendet.

Στήμων, ονος, ὁ, stamineus, staminis modo intextus, Theophr. de hist. pl. li. 3. ca. vlt. de smilace.

Στημονίαι αἱ, cincinni tenues in modum staminis, Hesych.

Στημονίζομαι, stamina duco. Στημονίζω, idem.

Στήμων, ονος, ὁ, & Στήμονος, ου, ὁ, stamẽ, στρωμνὴ, Ipig.

Στήθιος, ου, τὸ, pectus, στέρνον.

Στήλιος, ου, ὁ, & Στήλιον, ου, τὸ, salibus & comitiis incessere. nam cuius festum erat Athenis, in quo se mutuò scommatis perstringebant: Vide in Chilia.

Στήριγμα, ατος, τὸ, fulcimẽtum, statumen, firmamentum Cicer. Ioseph. de Captiuit. ¶Στηρίγματα etiam dicit Ouid. firmamina. ¶Στήριγμα etiam pro temone accipitur.

Στηριγμὸς, ὁ, firmitas, ἱδρυμὸς Suid. fixus stat*.

Στήριξις, γος, lignum in curru. ¶Tibiæ etiã στήριγξες τῶν σύριγγος vocantur à Xenoph.

Στηρίζω, consisto: at firmo, στερεόω.

Στηρίζω, ίξω, ιξα, ιγμαι, firmo, confirmo, fulcio, Hesiod. ἡ μὲν ζυγὸν στηρίξε καὶ χθονὶ, defixit in terram. στηρίξαι τὸν κεφαλὴν, ad cor hærere, Thucyd. ¶Στηρίζω, stationem facio, inde Στηριγμὸς, statio.

Στήριξ, ικτος, ὁ, furca, Plur. in Antiq. Rom.

Στηρικτέον, appendere, mutuò dare.

Στήριος Ζεὺς, stator Iupiter, Demosth. Philipp. 4.

Στησίφυλλον, τὸ, telephium herba, Hesych.

Στήτιμος, ὁ, fœmina, vxor, apud Theocr.

Στητὸς, pinguis, παχὺς, Hippocrat.

Στία, pro στῶ, stetissem, vt δῶ, pro δοῦ.

Στία, & στίον, lapis, calculus, Apollon. 2. Vnde στίον, dicitur, hoc est, durum, σκληρὸν.

Στιβάζω, lapides iacio, λίθους βάλλω, Hesych.

Στιβάδιον, τὸ, stibadium, torus, vel cubile ex stibade siue fœbe herba constructum. Vnde Στιβαδοστρωτὴρ, in stibadio vero toro ex herbis strati loco iacere, humi stratis herbis cubare. Polyb. lib. 2.

Στιβαδοστρωμνία, lectum sterno, Neutr. abs.

Στιβάζω, calco, πατέω.

Στιβαρὸς, ὰ, ὸν, & Στιβαρὸς, ὰ, ὸν, fortis, robustus, grauis, violentus, pòderosus, densus, Oslοἰστοῖς τι στιβαροῖς, i. graues festasque labore.

Στιβὰς, άδος, lectus ex paleis, foliis & gramine, stragulum Gaz. Inter. Aristoph. in Plut. ἀνὴρ ἤδη κλίνει ὑγρὸς εἰς ἀλλ' ἀρχαῖον, rorum iuuenum. ¶Στιβάδες, frondes, Marci 11. στιβάδας κοπτόντων ἐκ τῶν δένδρων, frondes incidebant ex arboribus.

Στιβὴς, οῦς, ὁ, fugitiuus, μοιχὸς, verbero.

Στιβεὺς, έως, ὁ, fullo, πλυνεύς. legitur & στιβεῖς.

Στιβὴς, ῆτος, ὁ, vestigator.

Στιβία, μ. βίω, ας δικῆς, & Στιβίω μ. ίσω, ησω,

calceo, vestigo, indago, Accuſ. Soph. in Aiace.
Σπίλος, ὁ, frigus, cõstrictio: Propriè matutinus ros, pruina, in Ody. σίδ' ὑπὸ πίλῳ. ¶ Σπίλος, aranea: & color metallicus niger.
Σπίλος, ὁ, σπιλοῦ, ὀδός, semita. Suid.
Σπιλόω, frigefco, ἠρυγέ.
Σπιλίζω, idem quod τὸ σπίλος. Et μυθικῶς σπιλίζει τὸ φῶς δε: autugio, φθαρτὸν ποιῶ, διαφθείρω.
Σπίλος, ὁ, vestigium, trames, vestigatio, indicium, semita, Xenoph. & Herodot.
Σπίλος, ὁ, stolidus.
Σπιλέω, fullo, σπιλεύς. Interp. Nicand.
Σπίλος, τὸ σπίλος. σπίλοι κύνες, canes calcant, fignt vestigia, id eſt, gradiuntur seu currunt. Eurip.
Σπιλεύς, ἕως, subula, σπυλίον, κατασκάπτειον, ὑπήνιον.
Σπίγμα, ατος, τὸ, ſtigma, macula, diſtinctio, punctum, cicatrix, nota impreſſa, Heſiod. στίγματα δ' ὡς εἰσόφθωντο, i. maculæ apparebant.
Σπιγμαὶ βίου, vitæ vnius puncti, vitæ momentanea. στιγμαὶ τοῦ χρόνου, Procl. de Sphæra, punctus vitæ, progreſſus minimus.
Σπιγματοφορία, fero ſtigmata. Lucian. Ionicè.
Σπιγματίας, ου, ὁ, notatus, obſignatus. ¶ Σπιγματίαι, ου, ὁ, ſerui compuncti notis, ſtigmatici Cic. Off. 2. cicatrice ſtigmoſi Plinio Epiſt. 5. inuſti Val. Max. literati Plaut. in Caſina, Pli. li. 8. cap. 3. dixit, inſcriptos vultus, Lucian. περὶ τῶν ἐπὶ στιγματίαις ἐγκωμίων.
Σπιγματίζω, ἰσω, στιγματίσω, τὸ στίζω, pungo, ſigno.
Σπιγμή, ῆς, ἡ, momentum, punctum, Suid.
Σπίγω, μίξω, στίγμαι, στιγθῆναι, ſigno, verbero, ſtigmata inuro, notis pungo, maculis ſpargo.
Σπιγών, ῶνος, ὁ, στιγματίας, Cæl. l. 13. c. 54.
Σπιλεύω, ευσω, ευκα, verberatus, cauteriatus.
Σπίζω, ίξω, ιγκα, pungo, percutio, ſigno, noto, Accuſat. ἐστίζει τὸ τὸ μέτωπον γραμμαῖς, nactus in frontibus inuſſerant, Plutarch.
Σπιλός, ὁ, pictus, ſignatus, varius, ſplendidus. στικτὸς ἔλαφος, ceruus punctis diſtinctus, Sophocl.
Σπίλωσις, ὁ, ſplendor, ſpeculum, Heſy. ¶ Σπίλωσις, vas fictile, cuius vſus lychni loco, Ariſtoph. in Phœniſſ.
Σπιλνῶς, Aduerb. λαμπρῶς, Suid. ſplendidè.
Σπλάβδων, ὁ, ἡ, ſcintilla, ſplendor, nitor, fulgetra.
Σπλενδύνω, μ. ὑσω, σ. κα, ſplendidum reddo.
Σπλένδος, fulgidus, lucidus, λαμπρὸς, Suid.
Σπλένδος, ὁ, nitor vultus. Dioſc. li. 1. cap. 43.
Σπλένω, μ. ὑσω, σ. κα, & Σπλένομαι, ὑσομαι, σ. κα, fulguro, reluceo, retulgeo, coruſco, Iliad. γ. κυάνεα τε σπλένων ἠ ἐλέφαντι ἐλαμπόμενον. Dioſcor. lib. 5. cap. 165. σπρῶ τὸ λευκύνειν ἠ σπλένειν, ad poliendum & illuſtrandum.
Σπλένωμα, ατος, τὸ, faciei nitor, Dioſc. l. 1. ca. 63.
Σπλένη, ης, ἡ, Mercurii ſtella. Ariſtot. de mũd.
Σπλενδίδης, reſplendens ac niteus à balneo.
Σπλένως, nitor, ſplendor.
Σπλάνις, ὁ, numulus, minuti numiſmatis genus Calliſtrato, authore Poll. Vade pro πολλάκις, i. minimũ, ſumitur, Ariſtoph. in Veſp.
Σπλάγχνος, ὁ, aries, dux gregis, σπλάγχνος. Heſych.
Σπλανδνός, ſplendidus. Dioſc. lib. 5.
Σπλανδνότης, ſplendor, fulgor, λαμπρότης.
Σπλάπτες, οἱ, puſilli homunciones.
Σπίμμι, τὸ, ſtibium vel ſtimmi, genus metalli quo fuſores vtuntur ad facilius liquida metalla, & mulieres ad denigranda ſupercilia & cilia. Dioſc. li. 5. ¶ Hoc & στῖμι, ἡ, στιμμίς, & à Plinio libro 6. cap. 33. ſpuma candidæ & nitentis lapis dicitur. Vulgo vocant Antimonium. ¶ Dicitur etiam à Σπίμμι ab Ione poeta ἐκ ἰωφάλης, apud Pollucem.
Σπιμμίζομαι, cũſtibio oculis gratiam cõcilio, Σπιζ, ιγκος, ἡ, acies, turma continens viros Trecentos ſiue quingentos, Iliad. γ.
Σπίν, vide Σπίς.
Σπίνιον, τὸ, oliuæ oſſiculum, ſamſa Columellæ.
Σπινθός, ὁ, ἡ, denſus, ſolidus, peruius.
Σπίς, ίδος, τὸ, cuneus, acies, ordo, turma, caterua, agmen, cœtus, militum globus, Xenoph. Pæd. li. 1. & Ariſtoph. in Equit.
Σπερής, aridus, cõtractus, denſus, floridus, plenus, torosus, firmus. στερρὰ σπερῆ ἴχνη, ſunt carne cõſtanti atqi rigidiuſcula, Gaz. apud Ariſtot.
Σπιχάδιον, ſtichadicum acetum, id eſt, ex ſtichadis herbæ ſucco factum, Dioſcor. lib. 5. cap. 45.
Σπιχοποιός, verſificator, poeta, in Epigr.
Σπιχόμαι, ordine eo, procedo.
Σπιχάς, ſtichas, herbæ genus, Dioſc. li. 2. Et ea ſit στιχάδι τῆς οἴης. Eidem lib. 5. cap. 44.
Σπιχάω, idem quod στιχάομαι.
Σπιχή, idem quod στίχος, acies, phalanx.
Σπιχηδόν, Aduerb. cum verſu, in verſum, per verſus, cateruatim, ordine.
Σπιχίδιον, τὸ, verſiculus, ἡ μικρὸς στίχος, Suid.
Σπιχίζω, carmina ſcribo, per ordinem diſpono.
Σπιχικός, ἡ, ὁν, ex verſibus conſtans, Epigr.
Σπιχωδία, in tragœdiis dicitur, quum alternis verſibus reſpondetur, Poll. lib. 4.
Σπιχοποία, verſificatio, Plutar.
Σπίχος, ὁ, verſus, στίχος ἐφαρμόζειν, verſus recitare. ¶ Item ordo, Xenoph. in Oecon. ¶ Eſt & στίχος, manipulus militum. ¶ Item virga Euſtath. Iliad. ά.
Σπιχόω, μ. ώσω, verſificor, ſcribo verſus.
Σπίχω, μ. ίξω, vado, incedo, circumdo.
Σπιχώδης, ους, rhapſodus, q. virgam tenens.
Σπόδης, durus alperaq; σία vel σίη. Ariſtoph. Vide Σπόδης.
Σπόζω, rado ſtrigili, diſtringo, Ariſtoph. in Apophth. Lacon. Plutarch. ait Lacedæmonios non vti. στλεγγίσιν σιδηραῖς, ἀλλὰ κασσιτέροις, ſtrigilibus terreis, ſed arundinacis. Item vas quo aqua hauritur, Comment. Ariſtoph. in Equit. ¶ Item ornamentum capitis mulierum, Athen. lib. 4.
Σπλίγισμα, ατος, τὸ, ſordes quæ ſtrigili radun-

tur, ſtrigmenta, Heſych.
Σπλάς, ὁ, porticus, Poll. ¶ Item granarium: cella & apotheca, Ariſto. in Concion. Σπαῖς τε κρίνου βακχίου τε νάματος Πλαγίτ, granaria fructibus, & apothecas bacchico liquore replet.
Σπλάζω, μ. άσω, σ. κα, obtrectio, Heſych.
Σπλεῖον, τὸ, conuiuium, ſurgium. Heſych.
Σπολεῖν, ἐδος, in lecto reponere ſiue ſternere, Σπολάζω, inſtipo, ſtruo, digero, σωρεύω, cogo, adglomero, Lucian.
Σπολάς, idem quod στιβάς.
Σπολασμός, inceſſus, ſtructio, Etym.
Σπολόεις, ſtœbe herba Dioſc. Theophr. hiſt. lib. 6. cap. 2. & Ariſtoph. in Ran.
Σπολόεις, tomentitius, mollis, Aphrod. lib. 2. Probl.
Σπομάδην, per ordinem conſitæ, Nonn.
Σπορίδιον, τὸ, tunica, Chryſoſt.
Σπορίς, ίδος, ἡ, ſtœchas herba, Dioſcor. lib. 3. cap. 31. ¶ Σπορίδες, locus arboribus conſitus in verſum & quincuncem diſpoſitis, Poll.
Σπορικός, ἡ, ὁν, elementalis: Vnde & Aduerb. Σπορικῶς, apud Interpr. Heſiod. Τ' ετερεμ.
Σπορόω, ordinatè. στορῶσαι.
Σπορεῖον, τὸ, elementum, vt ignis, aer, aqua, terra, Vitruu. lib. 1. cap. 4. ¶ Σπορεῖα tranſlatè, vt elementa Latinè, i. principia, rudimenta, fundamenta, Philopon. & Ariſtot. ¶ Σπορεῖα ἀγάλματα, dicuntur imagines & ſigna cæleſtia. ¶ Σπορεῖον etiam vocatur ſolarii vmbra, quia ex hac velut elementis horarum ratio temporiſque momenta deprehenduntur, Poll. li. 6. cap. 6.
Σπορεύω, ἐύσω, ἐυκα, elementa trado, rudimentis inſtituo, Naz. in Orat.
Σπορεύδην, ordine, hordeũ in verſus ſpicatum, Theophr. lib. 8. cap. 4.
Σπορεύματα, deformatio, prima elementorũ inſtitutio. Σπορεύματα στορώσεως, Arcop. elementa docet, vt Euclides vocatus eſt.
Σπορεύω, proceedo, ordine ambulo, Galat. 5.
Σπορεύω, ordine, ordinatim, in verſum.
Σπορίζω, indagine cingo, Xenoph. ¶ Σπορίζω, indages, i. plagarum expanſio varis ſubterfugiarum.
Σπορόω, in re militari, ordines ſunt à fronte ad tergum ſigillatim poſtecti, Ælia. ¶ Σπορῶ, indago ipſa, & ſeries plagarum, quibus ſaltus ſtabulaque ferarum cinguntur à venatoribus, Xenoph. in Cynege.
Σπορός, & Σπορόχιτος, ὁ, dux claſsis, Heſyc.
Σπορακάδιον, lorica, genus armaturæ.
Σπορίδιον, ſtola, amictus, veſtis genus in talos demiſſa, veſtis tantùm mulieb. eſt Cic.
Σπορίς, ίδος, ἡ, veſtiarium. 4. Reg. 10.
Σπορίς, Poll. lib. 2. ſunt exarati frontis rugæ. Plicæ etiam in veſtibus eminentes, Eidem Poll. Vnde στολισμὸς στορίδων, dicitur rugata vel rugoſa veſtis. ¶ Vocantur etiam à Medicis στολίδες, rugoſæ prominentiæ in Podice, Galen. 1. κ. τῶν. & 9. lib. ſimpl. pharm.
Σπολίζω, μ. ίσω, σ. κα, orno, honeſto, veſtio, Accuſ. Heſio. δολίσμασι στολίσας τὸν πέπλον, &c.
Σπόλιον, in Epigr. parua ſtola, i. amiculum.
Σπολίς, ίδος, ἡ, στολή. Vide Σπολίς.
Σπόλισμα, amictus, indumentum.
Σπολισμός, οῦ, ὁ, κόσμος, ornamentum, veſtitus, Heſych.
Σπόλακρος, τὸ, præſectas habens comas & attonſas frondes: de plantis, & hominibus, Heſych.
Σπόλος, ου, ὁ, claſsis, πᾶν στόλος, Thucyd. & στόλος ναυτικὸς, Ariſtot. claſsis. ¶ Item nauis commeatus & curſus, πλοῦς, iter, Syneſ. πρὸ τῶν ἴδιη στόλου ἀ ναῦς σὺς τοῦ θράκης χωρίου στόλου. ¶ Item appendix Gaz. στόλος ἐχθύνα, aliquid habet prominens, Ariſtot. lib. 4. de partib. Anim.
Σπολόπη, ης, ἡ, genus herbæ.
Σπόμα, ατος, τὸ, os, bucca. ἀκόλαστον στόμα, os effrænatum, Eurip. in Bacchis. ἐξ ἰδὲ στόματος, Plat. de Leg. vno ore Terent. Xenoph. in Hierone, ἅπα στόμα τὸ ἔχωσιν ἐπαινοῦντες, in ore habent laudantes. ¶ Κατὰ στόμα τινὸς εἰπεῖν, memoriter dicere. Plut. lib. 6. Sympoſ. ¶ Διὰ στόματος ἔχειν, in ore habere, Xenoph. Pæd. 3. Πολύπους τὸν αὔριον διὰ στόματος ἔσχεν. ¶ Διὰ στόματος ἀγεῖν μῦθον, orationem ex ore emittere. Iliad. ξ. ¶ Διακρίνειν στόμα, os aperire, Demoſth. ¶ Εἰς στόμα ἐλθεῖν, in buccam venire, Plat. li. 8. de Republ. ¶ Εὖ ἔχειν στόμα, Eupolidi apud Suid. dicere bona verba, aut fauere linguis, ſilere. ¶ Κατὰ στόμα, in os, coràm, Plat. de Leg. κατὰ τὸ στόμα τῶν διδασκόντων ἰζάνειν, coram actore ſedere. ¶ Στόμα, tranſlatè vt os apud Latinos. Sic Herodoto oſtia fluuiorum ἐκ ἑπτὰ στομάτων dicuntur. ¶ Τὸ στόμα τῆς γαστρὸς, os ventriculi, Galen. ad Glauc. ¶ Στόμα, acies gladii, quòd ea parte mordeat mucro, Luc. 21. ¶ Στόμα, primi ordines in acie, Xenoph. 3. Ἀνάβ. ¶ Στόμα, oſtium, aditus, Στόμα τῆς ἀγορᾶς, introitus viæ, Xenoph.
Σπομαλγία, ας, ἡ, oris dolor. Eſt & loquacitas, γλωσσαλγία, στομαλγία, φλυαρία. Poll.
Σπόμαργος, ὁ, ἡ, ὁ, λαλῶν, fabula, Æſchyl.
Σπόμασις, ori gratus, διόρθωσις, ſanandis oris vitiis accommodus. vnde στόματος ἰσθαι (ſubaudi φάρμακα) Gal. li. 6. τῶν κ. τῶν. ¶ Item qui oris vitio laborat.
Σπομωτουργός, Ariſtoph. ore artifex.
Σπόμωσις, ἡ, eſt tibia ore ludere, Plat. & Poll.
Σπομαχικός, ὁ, ἡ, ὁ, ſtomachicus Plin. qui ſtomacho, i. ventriculi orificio laborat, & cibum continere nequit, Ægineta li. 3. ca. 37.
Σπομαχικῶς, Aduerb. q. ſtomachicè, Galen.
Σπόμαχος, ὁ, ἡ, ὁ, ſtomachus, os ventriculi. Eſtque meatus ſuperior ventriculi per quem cibi in ipſum intromittuntur. Vide Gal. li. 6. & 8. τῶν κ. τῶν. ¶ Σπόμαχος, impropriè

etiam de ventre dicitur, Nicand. Interpr. ¶ Σήψις γε tranſlatè, os vulvæ Celſ.

Στηλιτεύω, ore dilatato loquor, πλατύνομαι.

Στήλιτευτής, graviter ſonans, grauiſtrepus, clamoſus, apud Hippocr.

Στηλοκόμης, ου, magnum os habens. ¶ Item rebellis, oris duri & contumacis, Suid.

Στήλωμα, τος, τὸ, os paruum, oſculum, bucculæ Apuleio, Ariſtot. in Probl. ¶ Item lupatũ, frænum, vel potius ea pars frœni quam equus contumax commordet, Xenoph.

Στήμων, ονος, ὁ, effrœnis, apud Æſchyl.

Στημονολάλος, ου, ὁ, loquax, φλύαρος, Poll.

Στημονώδης, ους, ὁ, ἡ, paralyſis, cum dentes decidunt, & compages in genibus ſoluuntur, Plin. l. 25. c. 3.

Στήμων, conuitium, garrulitas.

Στηρίζω, μελῶ, σω, ατ, ρα, roboro, cõſolido, Plat. Exacuo aciem: quaſi os gladii concinno, & obduro ἐπὶ τοῦ σιδήρου ὁ ἀκόνη τοῦ, τὸ ψυχρὸν στηρίζω, dum calidum eſt ferrum frigida temperetur, Naz. in Orat. ¶ Item infeſtam aciem obuerto, firmare atque munire infeſto agmine, Plutarch. ¶ Στηρίζω, os compono & formo, ac inſtituo ad decorem, Ariſtoph. 109.

Στηριλλεύω, blaterare, κραυλωπίζω.

Στηρίλλιγξ, γος, ἡ, ampullæ, nugæ.

Στηριλλόω, loquax, φλύαρος.

Στηριφλίζω, μαι, π. ικα, magna loquor, reſono, ſuperbio, Ariſtoph. in Veſp.

Στήριφος, ου, ὁ, acerbus, durus, Ariſtoph. 109.

Στηριφολογέω, ὁ, ἡ, ampla ore, Poll.

Στήριφος, ου, τὸ, robur & ſolida vis rei cuiuſpiam, ἀπὸ τοῦ στερεοῦ. Plutar. τὸ σήριφος τῶν ἔργων ἡ ἐρώτησε dixit. Et rurſus, σήριφον σίδηρον ἢ χαλκὸν λέγουσι: quod & aciem ferri poſſit dicere, vulgo acies.

Στηριφοσκιάς, acies, acumen, robur, Soph. in Oedipo Coloneo.

Στηρίχω, ξω, ξα, ρα, ſuſpiro, στενάζω, Neutr.

Στηριχή, ῆς, ἡ, ſuſpirium, στεναγμὸς, dolor, gemitus.

Στηρίχω, ξω, ξα, ρα, ſuſpiro, gemo, Depon. Iliad. β. ὧδε δ' στηριχθέντα προσηύδα.

Στηρίχως, ὁ στεναγμὸς, στεναγμὸς Suid. ſuſpirium.

Στηρικτὴς, ικτου, ὁ, ſuſpitioſus, gemebundus, Apoll. ¶ Iliad. δ. βέλεα στηρικτὰ γόοντο, tela lamentabilia, & quæ ſunt cauſa lamẽtationis.

Στήρ, ῆρος, ὁ, στηριγμὸς ἀλγεινὸν, dolor, ſuſpirium.

Στήριξ, ῖγος, ὁ, acies & mucro: & abuſiuè quicquid eſt mucronatum, καὶ ἀφ' οὗ, lethifera tela cuſpis, Lycophr. ¶ Heſych. στήριγες extremitates vnguium.

Στηρίω, ἀγαθὸν πάθος, amo, φιλῶ.

Στηρὸς, ἡ, ὁ, ἡ, affectio amoris, vt filii erga parentes.

Στηρόω, & Στηρύνω, vel Στορέω, & στόρνυμι, vel στορέσω, ſterno, ſopio, ſedo, mitigo, tranquillo, ἡσυχίαν ποιῶ, in Odyſſ. i. ἡσυχίην, χαλήνην ἔστησεν, ἡσύχασεν δὲ πόντον, ſolo æquarunt, in Epigr.

Στηρὸς, tranquillans, ſtrator, Apoll. li. 1.

Στήρυξ, ῦγος, ὁ, ſpeculum haſtæ. ¶ Item ſtipes priapo, in Epigr. ¶ De cornibus cerui, ibidem. ¶ Στήρυγες, capilli cum ſordibus impliciti, Poll.

Στήρυξ, ῦγος, ὁ, zona, Suid. & Heſych.

Στηρυχάζω, intra ouile pecora includo, Heſych.

Στήρυξ, υγος, ὁ, varus.

Στηρύζομαι, με, ἀσομαι, π. ασμαι, ad ictum deſigno, peto, Plat. in Euthyd. πολλὰ στηρύσσεσθαι ἐμοῦ μεμηχανῆσθαι, iterũ petiit & aggreſſus eſt me. Inde eſtur. ¶ Στηρύζομαι, collimo, ſcopum peto, oculo in ſcopum intendo, Polyb. στηρύζεσθαι σκοπὸν καὶ διανοεῖσθαι, ſagittam vel iaculum collimare. ¶ Στηρύζομαι per tranſlationem, eſt animi intentionem ad propoſitum ſuum dirigere & conferre, Ariſtot. 5. Metaphyſ. διὸ καὶ στηρύζεσθαι ἐκεῖ, cuius ſcopus & propoſitum eſt voluptas. ¶ Item conſiderare, coniecturam facere, Genit. στηρύζομαί σου, Phalar. de re coniecturam capio. στηρύζομαι κατ' ἔτος, ex morbus coniecturam accipio, Eidem in Epiſt. ¶ Στηρύζομαι, colo, & natus eius obſeruo quem exiſtere conſtitui, Polyb.

Στηρυκτὸν, οῦ, τὸ, ædificium extructum ad æquandum locum vbi tendantur plagæ, Poll.

Στηρυκτὸς, οῦ, ὁ, gladiatoris petitio, & στηρυκτὸς, Suid. & coniectatio Plin. id eſt, coniectura.

Στηρυκτὴς, οῦ, ὁ, interpres, coniector Cicer.

Στηρυκτικὸς, ὁ, ἡ, coniecturalis, qui eſt ſolerti coniectura, Ariſtot. 6. Ethic. ¶ Et στηρυκτικὸν, qui certæ deſtinationis eſt iaculando, Ariſtot.

Στηρυκτικῶς, aduerb. coniecturã.

Στηρύκτης, ου, ὁ, compedes, πεδοδέσμη.

Στηρύκτης, ου, ὁ, genus conchæ. Athen. li. 3. ¶ Heſych. κέρας δ' ἐστὶ πόντιον, bucininum.

Στηρυκτισμὸς, diſtortio oculi, obliquus aſpectus, Poll.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, & Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, ſtrabo, Poll.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, ſuffocatus, ſtrangulatus, & ἡ ſtrangulatio, Ioſeph. στηρυκτὸς ἡ ἐγκοπή. ¶ Pro ſtrangulatione, Ioſeph. στηρυκτὸς ἡ ἐγκοπή.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, locus ſtrangulationis, Ioſeph.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, obligatio, διαπλοκὴ. ¶ Pro fraude dolosa tendicula, vide Heſych.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, Aſyr. ſunt μεσηλικὸν, ὁ, ἡ, maxime in acritiis humoris concreti, maxime in articulis.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, nodi intricati, Suid. & quidam globuli, quum humor non coquitur, nec excernitur, ſed redundat, Cæl. li. 10. cap. 11.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, tortuoſus, διεστραμμένος.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, diſtorqueo, ſtringo, Aphr. in Probl.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, ſtringo, ſtrangulo. Suid.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, ſtrangulatorum nodorum. Suid.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, instrumenta quibus laqueus exprimitur, Aphr. Probl. 59. lib. 2.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, criminor, premo, στενοχωρῶ Suid. mitigo. Heſych. ¶ Vnde στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, angor, terror anguſtiis, Ariſtoph.

Στηρυκτὸς πυρὸς, triticum ſtrãgias appellatum, Theophr. li. 4. de cauſ. plant.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, exſtillo, aqua excludo guttatim, exprimo humorem, Dioſc. li. 1. cap. 32.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, obliqua, peruerſus, inordinatus, Suid.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, vrinæ ſtillicidium, diſtillatio vrinæ, ſubtilium Cat. de Re ruſt. cap. 156. Cicero veſicæ morbum appellat. Plat. in Epiſt. τοῦ δὲ στηρυκτικοῦ μὴ δεῖν ἀκούειν τοῦ τὸν ῥᾳδιουργίαν, morbo impeditur vrinæ difficulter reddendæ.

Στηρυγγοποιΐα, ας, ἡ, vrinæ difficultate laboro, vrinæ ſtillicidio laboro, Comment. Ariſtoph. in Veſpis.

Στηρὸς, vel Στηρὸς, γος, ὁ, gutta quæ paulatim defluit, ſtilla, Interp. Ariſtoph. in Nebul.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, eſſe criſpis capillis.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, fulgeo, fulguro, ατ, ρα, τον.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, caſtra loco ſum in caſtris, Iliad. γ.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, dux exercitus.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, duces exercitus.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, exercitus, expeditio, bellum, munus militare, στρατείας λῆξαι, vitatio ſeu detractatio militiæ. Demoſth. ¶ Στρατιὰν ἀπογραφὴν facere, expeditionem, exercitum cogere. Iſocr. Philippo. ¶ Στρατείας πλάνη, ſtipendia facere, Polyb.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, magnus, ſuperbus, Etym.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, exercitus, manus, agmen, Thucyd. ¶ Pro claſſe, Xenoph. ἡ δὲ Λακεδαιμονίων ἐβοήθει πολεμίοις στρατιᾷ πλεούσῃ.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, militaris.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, idem.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, milito, mereo. μισθοῦ στρατεύομαι, ſtipendio merent, Xenoph. στρατεύεσθαι, in militiam proficiſci, Plat. de Leg.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, expeditio.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, militaris, Bud. in Epiſt. poſter.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, locus vbi conueniunt milites.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, regor ducis conſilio, Demoſth.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, arte imperatoria & ſtratagemate vincor, Gregorius de Iuliano in Perſide intercepto.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, dux exercitus.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, ducem rei bellicæ agnoſcam præter exercitus militum gero præfecturam. στρατηγεῖ πολὺ ὑπὲρ ἐκείνους, omnia gerit pro Philippo, Demoſt. Genit. στρατηγῶν τῆς νεώς, Thucyd. præſum nauibus.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, qui ſubditus eſt ductori exercitus.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, geſtum militare, Plutar. in Fab. ἐν τοῖς ἔργοις στρατηγήσαντα ἐκείνου, &c. in pugna aduerſa militari vſus eſt.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, præturæ exercitus præfectura.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, militem ducere cupio. Neutr. abſolutum. Ioſeph.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, facultas rei militaris.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, ducendi exercitus peritus, rei militaris peritus, Iſocr. in Euag.

Στηρυκτὸς, ὁ, ἡ, imperatorie.

Στηρυκτὸς, ου, τὸ, prætorium, ſignum ducis in bello, vexillum. καλεῖ δὲ τὸ βῆμα ἡ στρατηγὶς, vocat ad tribunal & prætorium, Plut. in Pericl. ¶ Στρατηγὶς, pro caſtris, Sophocl. in Aiace.

Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, nauis ducis in bello nauali. στρατηγὶς ναῦς, imperatoria nauis, Thuc. στρατηγὶς πύλη, prætoria porta, quà in prælium exercitus educitur, Soph. ¶ Item ad perſonam relatum, pro ductrice exercitus, vt Amazones.

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, dux exercitus, præfectus bello, imperator, ductor, prætor, Plutar.

Στρατηγὶα, militum copiæ.

Στρατηλατέω, expedio.

Στρατηλάτης, ducer exercitum.

Στρατηλάτης, ου, ὁ, prætor, dux militaris, bellici agminis dux. στρατηλάτης πολὺ, nauium ductor, Eurip.

Στρατὶα, ας, ἡ, militia, exercitus, στρατιὰ ἀέρων, exercitus auium, στρατιὰ θεῶν, Ariſtot. de mund.

Στρατικὸς, ὁ, bellicoſus, caſtrenſis, Bud. στρατικὸν δίκης, Iouis militaris ſit mentio ab Herodot. lib. 5.

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. ¶ Στρατιῶται, ſtratiotes, genus herbæ, Dioſc. li. 4. ca. 102.

Στρατιώτιδες νῆες, prætoriæ naues, Thucyd. Interp. quibus milites vehuntur, ἱππαγωγοί.

Στρατιωτικὸν, οῦ, τὸ, exercitus.

Στρατιωτικὸς, ὁ, militiæ peritus, Xenoph.

Στρατιωτικῶς, militariter Liu & Tacit.

Στρατιώτις, miles mulier. Sed στρατιῶτις oxyt. nauis eſt parata ad vehendos milites, Bayf.

Στρατοκήρυξ, ὁ, præco exercitus, 3. Reg. 23.

Στρατολογέω, ῶσω, π. ησα, armo, i. ad rem militarem concito, milites conſcribo, Accuſ.

Στρατολογία, ας, ἡ, delectus militum.

Στρατοπεδάρχης, ου, ὁ, caſtrorum præpoſitus.

Στρατοπεδαρχία, caſtrorum præfectura.

Στρατοπεδία, exercitus, Bud. in Epiſt. poſt. caſtrametatio. Dion. Halic. 10.

Στρατοπέδευσις, caſtrorũ metatio. Plat. de Leg.

Στρατοπεδεύω, μαι, εύσομαι, π. εύμην, & Στρατοπεδόω, caſtrametor, habeo caſtra, Thucyd.

Στρατόπεδον, ου, τὸ, caſtra, vallum, Demoſth. ¶ Στρατόπεδον, legio, Polyb. agmen, acies, στρατόπεδον. ¶ Pro exercitu, Bud. in Epiſt. primorib. ¶ Pro comitatu principis & aula, in Canone 7. concilii Sardic. ¶ In plurali accipitur pro militibus ipſis.

Στρατὸς, οῦ, ὁ, vela, exercitus. ¶ Dicitur & ναύων στρατὸς, i. nauale exercitus, pro claſſe, Bayf.

Στρατόφι, ab exercitu, στρατῶ.

Στρατοφύλακες, copiarum duces.

Στραφεὶς, contortus, verſus, dans terga, Xenoph.

Στρέβλα, tormentum, Eccleſiaſtici 31. ¶ Item nauticum inſtrumẽtum ligneum cuius labris conſtringuntur plancæ in compingenda na-

ne adactis cuneis lignéis: tortum Pacuuio.
Στρεβλός, ἡ, ὁ, tortuosus, peruersus, curuus. ¶ Item prauus, versutus, callidus, δόλιος. ¶ Στρεβλοὶ etiam vocat Hippoc. οὓς γναθίους, vt exponit Galen. in Gloss.
Στρεβλότης, ητος, ἡ, obliquitas, tortus & torsio.
Στρέβλω, μ. ώσω, π. ωκα. torqueo, detorqueo, peruerto, quæstionem adhibeo, Aristoph. πρ. στρεβλοῦτε ἢ διαχέετε, quæstionem adhibetis & iudicatis.
Στρέβλωμα, τορμέντum, στρόβλα.
Στρέμμα, scriblita, στρεπτὸς ἄρτος. ¶ Item Στρέμματα, τῶν, luxata, artus luxati, Interp. Dioscor. lib. 1. cap. 114.
Στρέμμις, ιος, ἡ, luxatio, ἡ ἀφ' ὅλου πάθους ἐκτροπή, Vlpian. & het. Olynt 2. Demosth.
Στρεπτωλός, radios auertens, Aristoph. πρ.
Στρεπτύνδα, lusus genus, Poll.
Στρεπτὸς, οὐσα, ὀν, Adiect. flexibilis, στρεπτὸν ἀδιαμάχητον, torquem tortilem, Herodot. ¶ Item Substt. torques, οῦ, ἡ, ἐξ ἀδιαλείπτου φύλλα χρυσοῦ καὶ στρεπτοῦ, vt vidit armillas passim iacentes aureas, & torques, Plut. in Themist. ¶ Item fibula chlamydis, στρεπτὸς χλαίνης, Hom. in Iliad. ¶ Item panis subcinericius quibusdam: Interp. Demosth. πρὸς Στρ. scribitam transtulit: Apud Athen. lib. 3. στρεπτικὸς ἄρτος, panis tortilis. ¶ Στρεπτά, funiculi intorti in sculpturis.
Στρεπτοπόλεως, torquatus.
Στρέφω, torqueo, στρέφω.
Στραγγουρία, stranguria, Nic. in Alexiph.
Στράδομαι, immoror, cúctor, tabesco præ fame, liqueſco, Nic. in Alexiph.
Στρέβλω, μ. βλώσω, π. βλωκα, corrumpo, molesto, expugno, tardo, Actiu. Accus. Hesych.
Στρέβλη, ης, ἡ, bipennis, securis.
Στρεφόκλωκα, verto, Actiu. Accus.
Στροφοδικαιοσυκοφαντία. Aristoph. sentẽtiarum corruptela, iuris peruersa interpretatio.
Στροφεύς, versor, habito, στρόφις Hipp. Plat. Epist. 7. ἐπὶ γῆ στρόφιδι, in terra versari, agere. ¶ Στροφεύειν, fallacia vtor, tergiuersor, comminiscor technas, Plat.
Στρυφνὸς, supinus, securus, otiosus.
Στρόφος, torsio, luxatio. ¶ Item corium pellis.
Στρέφω, μ. ψω, π. ψα, verto, torqueo, deflecto, circumago, conuerto, Accus. Aristoph. πρ. σὺ τοίνυν αὖτ' ἐπιστρέψας σεαυτὸν εἰς τοὐπίσω σκόμμα, qui te ad res malas conuertisti. ¶ Στρέφω, animo verso & voluto, Basil. Eustath. Καὶ ἐμὸν πρὸ ἐμοῦ ἢ κατ' ἰσχυρὸν ἐστρέφετο, mecum ipse versabam animo. ¶ Στρέφεσθαι etiam in re equestri, sect flectere, Xen. in Hipparch. ¶ Στρέφεσθαι, versutè agere, Aristoph. κλέπτειν.
Στρέφωσις, obturatio, Hesych.
Στρέφω, στρίψω, μ. ψω, στραφῆναι, συστρέφειν, inuoluo.
Στρεψίδικος, miser, afflictus, Etym. ¶ Item versipellis, astutus, στρόφις, Suid.
Στρεψιθεσία, ἡ, conuersio, fraus, ἀπάτη, Hesych.
Στρεψιδικόσοφος, dolis & varietate dicendi iura

fallere & causas inuertere, Aristoph. πρ.
Στρεψιδικοπανουργία, ἡ, iuris inuersio, Arist. πρ.
Στρηνὴς, manifestus, aspẽr, acutus, magnus, Hesych. ¶ Στρηνῶς, Aduerb. pro τραχέως, horribiliter, 3. Epigr.
Στρηνιάω, μ. άσω, immodestè ago, Hesych.
Στρηνὸς, ῶ, ὁ, durus, σκληρός.
Στρῆνος, τὸ, durities, superbia, fastus, Apocal. 18.
Στρηνὺς, acutum & patens. Nicostratus dicit asperum: & contrariam auditui loquelam, Etym.
Στρηνόφωνος, apud Pollucem, cui aspera vox.
Στρεβλικίζειν, capitur pro nescitillum quidem, ne nauci quidem, Arist. in Acharn.
Στρεβλὸς, tenuis & exilis vox, Arist. Acharn.
Στριγξ, strix auis, κραγγὴ, σκωπτικὸν ὄνομα.
Στριξ, in columnis striatis pars caua, canaliculi instar, Vitr. lib. 10. cap. 15.
Στρεπτὸς, ὸν, strictus, solidus, firmus, strigosus Cicer.
Στρόφος, nernosa boum caro, Suid.
Στρόβλος, ὁ, curuus: delicatus, obliquus, Hesych.
Στρόβιλος, ὁ, instrumentum è cardus fullonum, quo rudem panum tractant, lanæque villos excitant: vel potius est verticillus, Comm. Aristoph. in Equit.
Στρόβος, μ. βος, π. βησα, tumultuor, Accus. Plut. ¶ Item circumago, verso me in omnem partem, Aristoph. πρ. στρόβει τε πυκινὰς.
Στρόβιλος, pineus, Dioscor. li. 1. ca. 92.
Στρόβιλος, pineis nucibus conditum vinum, Dioscor. li. 5. ca. 36.
Στρόβιλος, ὁ, apud Serab. li. 17. mons in pineæ nucis formam tuberosus. ἐοικὼς στρόβιλος, nucis pineæ figuram gerit, Theophrast. in hist. plant.
Στρόβιλος, ὁ, ὀνικὸς, nux pinea. Et interdum ipsa pinus, vide Aristoph. Interp. & Plin. li. 16. cap. 11. ¶ Item genus cardui. ¶ Στρόβιλος, succubo ventri, procella, tempestas, vortex, vértibo vorticosus, Aristot. de mund. κατὰ τὴν στρόβιλον ἀπὸ τῆς γῆς ἀναφορὰν καὶ πάλιν κάτω. ¶ Item rhombus, turbo, quem verbere agitant pueri, Plut. in Lysand. ¶ Στρόβιλος & genus latitionis κατὰ χόας ὃν τὰ τῶν παιδίων ἀθύρματα, Poll. ¶ Item cochlea, Etym.
Στρόβιλόω, τὸ συστρέφω, contorqueo & inuoluo, voluo, Accus. Plut. in Apophth.
Στρόβλοδες, ὁ, ἡ, ἡ, infrequens anfractibus.
Στρόβος, ὁ, vortex aquarum, Nicand. Interp.
Στροβοῦμαι, conuolui, rotundari Plin.
Στρογγυλαυχὴς, rapa. ¶ Zona muliebris, Poll.
Στρογγυλίζω, ore rotundo loquor atque enuntio Halicarn. in vita Lysiæ.
Στρογγυλόδης, rotundus, Aphr. lib. 1. Probl.
Στρογγυλόκαυλος, rotundicaulis Gaz. lib. 7. cap. 4. hist. plant. Theophr.
Στρογγυλόλοβος, rotunda filiqua inclusus.

Στρογγυλοναύτης, de nauta, Aristoph. teste Poll.
Στρογγυλοπρόσωπος, ὁ, qui rotunda est facie, Aristot.
Στρογγύλος, η, ον, teres, rotundus. στρογγύλη λίξις, rotunda oratio & numerosa, Halicar. de Lysia. Thucy. li. 2. στρογγύλαι ναῦς, nauis oneraria, Bayf. ¶ Στρογγύλα ξύλα dicuntur in structura & architectandi ratione, cum ars fabrilis nondum manum admiserit, Theophr. hist. plant. li. 5. cap. 6. ¶ Στρογγύλαι res teres figura: rotunditas siue rotundatio Vitruu.
Στρογγυλόω, ῶ, ὦσω, rotundo Plin. Aphrod.
Στρογγυλωτὸς, ἡ, ὁ, orbis capillorum, 1. Reg. 17.
Στρόγγυλος, teretis figura, Plut. rotundé. ¶ Et Aristot. Rhet. 2. aptissimè, admodũ conuenuè.
Στρόγγυλος, pro exercitu, 1. Reg. 17.
Στρόγγος, ὁ, vibex, ember.
Στρογγύλος, grauis, στρόφος.
Στρογγυλοστρόβιλα, orbicularia, Nicãd. in Ther.
Στρογγυλοτύρβινος, turbinatus in Epigr.
Στρογγυλοτύρβινος, turbinatus Gaz.
Στρόμβος, ὁ, trochus, rhombus quem scuticæ verberibus pueri exagitant, lilia. ξ. ¶ Στρόμβος, genus concha, buccinum, Nicand. Interp. ¶ Gaz. apud Aristot. vertit cochleam & turbinem.
Στρόμβωμα, ατος, τὸ, verso, voluto, στρέφω.
Στρομβοειδὴς, turbinatus Gaz. ex Aristot.
Στρόνθη, ἡ, ἡ, ἡ, Æoles dicunt, & conuersam multitudinem, Etym.
Στρουθεύς, passer culus, στρουθὸς, Athen. lib. 2.
Στρουθία τράπεζα, mala struthea Hermol. & mala struthia, Dioscor. li. 1. cap. 190.
Στρουθίζω, struthio herba lanas purgare ac candidas reddere, Dioscor. li. 2. ca. περὶ ὀνοσμύρου.
Στρουθίζω, strideo, lamentabilem vocem edo, Etasic 10. vbi Latinè gannio habetur.
Στρουθοκαμηλοειδὴς, struthiocamelus, Ælian.
Στρουθοκάμηλος, passer culus. ¶ Et generaliter quilibet auicula. ¶ Στρουθὸς ἡ στρουθὶς, radicula, seu lanaria herba eluendis lanis, Dioscor. lib. 2. cap. 196.
Στρουθὸς, μηλέα, struthea malus, Theophr.
Στρουθοκάμηλος, struthiocamelus, auium maxima, concipiens ferrum, Aphr. in præf. lib. 1. Probl.
Στρουθοκέφαλος, ὁ, habens caput passeris. στρουθοκέφαλος inter manubriosos ponit Plutar.
Στρουθοπόδης, qui pedibus struthiocamelũ aurum imitatur, Comm. Aristoph. in Auib.
Στρουθὸς, passer auis. ¶ Dicitur etiam Artiẽ στρουθὸς, Interp. Aristoph. in Auib. ¶ Στρουθὸς μικρὰ, Aristoph. in Auib. est στρουθοκάμηλος, siue στρουθοκάμηλος, struthiocamelus: vulgò appellatus ostruche. στρουθὸς καὶ στρουθὸς ἐπίκλησις ἐστὶν ἀμφοῖν, Herodot. lib. 4. in bellum pelles serrestrium struthionum Macæ ferunt. Poll. simpliciter. στρουθὸς dicitur ἡ ἀπὸ τοῦ ὄρους ἐπὶ τὸ πεδίον καταβαίνουσα. ¶ Στρουθὸς etiam idem quod στρεβλὸν, i. radicula, siue lanaria herba, Theophr. hist. lib. 9. cap. 13. ¶ Στρουθὸς in Mimis etiam obscœnam partem significat, à salacitate (vt ait Festus) passeris.
Στρουθὸς, τὸς, ὁ, ὁ, ὁ

Σθυφλόφθ-ος, torminosus, torminibus vexatus, qui patitur tormina. Dioſc.

Σθύλλω, apud Hippocr. οἷον αἰμασσίδιόν τι συνείλησε τὸν π exponit Galen.

Σθύμφορος, furioſe in venerem concitus. Gal.

Σθύμος, ligonium in torculari quo premuntur vuæ, ipſum prælum. Heſych.

Σθυφόδης, ους, acerbus, rigidus, faciens obſtupeſcere dentes, auſterus, aſtringens. σθυφὸς οἶνος, acerbum vinum, li. 5. Dioſc. ca. 10. σθυφρὸς καὶ θρῶπος, homo auſterus, Xeno. ¶ Σθυφότητος χαῦσις θαι, gulæ peracerbus ſitis. Gaz.

Σθυφότης, ητος, ἡ, acerbitas, Aphr. 2. Probl.

Σθύλλιον apud Theophr. de cauſ. plant. li. 3. c. 21. Gaz. vertit pendulam racemi.

Σθύρις θ-ος, ἡ, genus herbæ, de qua Dioſc. lib. 4. cap. 71. 72. 73. & 74. Celſo ſolanum. Cælio Aurelio vua lupina, Chronion lib. 1. & 2. ¶ Reperitur & genere Neutro σθύριον, Dioſc.

Σθύλον θ-ου, τὸ, nux pinea: & nux ipſa.

Στεγανίτης, ου, ὁ, apollinaris minor.

Στεγανὸς, ἡ, ὁν, ſtratus.

Στεγαστὸν, ου, τὸ, ſtragulum omne quod ſternitur & interniturſtratum, teges, tapes, Themiſt. apud Plutarch. dixit, λόγον τὸν ἀνθρώπου πρὸς στρωμνὴν ἐοικέναι, hominis orationem tapetibus ſimilem eſſe.

Στεγαστὸς, οῦ, ἡ, ſtragularia vincula Gaz. apud Theophr. hiſt. plant. lib. 4. ca. 2. Plin. lib. 13. cap. 9. velares annulos tranſtulit.

Στεγαστὸς, οῦ, ὁ, piſcis quidam maris rubri, aureis virgis per totum corpus inſignis, Athen. lib. 7.

Στεγαστὸς θ-ή, ὸν, variè contextus.

Στεγαστὸν, ου, τὸ, inſtrumentum veſtimentorum, Heſy.

Στεγαστὸν πάνθοφ-ον, ου, τὸ, faſciculus farcinarius, Ariſtot. Dicitur & στεγαστὸν πάνθοφον, Æſchin.

Στεγασμὸς, ὁ, ſtratum, lectus, ſtragulum, torus, lectiſternium, menſa ſtrata, culcitra, Xeno.

Στεγάσματα, & Στεγάστυγμα, ατος, τὸ, ſtragula, & Στρωτύγια, ſterno, Actiu. Accuſ.

Στεγανύτης, ου, ὁ, cubicularius ſive cubicularis ſuet. qui ſtragula & ſtrata cõponit ac ſtruit, Plutar. in Artaxerxe. ¶ Pro Στεγανύτης dicitur etiam Στεγάνης, Athen. lib. 2.

Στέγος, lecti ſtructura & compoſitio. ¶ Στεγὸς ὁδὸς, iterum ſternendarum viarum munus, ſtratura viarum Sueton in Claud.

Στεγαστὸς θ-ός, ὁ, tegmentum in ſenis & tuguriis, rectum, Etym. ¶ Στρωτῆρες Suid. ſunt, τὰ μακρὰ ξύλια τὰ ἐπὶ τοῖς ὄροφοις πεπηγότα, trabiculæ Vitr. tigella tranſuerſaria.

Στεγάτης, vide Στεγανύτης.

Στεγὸς, ὸῦ, ὁ, ſtratus, Heſiod. in Theog.

Στεγὸς, οῦς, ὁ, Verſor, στρόφιγξ, Heſiod.

Στεγοφαντέω, ῶσω, π. ἀκρ. & Στεγοτέω, verto, neo, νήθω, ἐλάθω, ἔστεγοφάνηκα, Heſych.

Στυγάνωρ, ορος, ὁ, ἡ, ὁ, odio habens viros. Amazonum epith. Æſchyl. in Prometh.

Στυγανορία, ας, ἡ, odio ſum, paſſiuè, Interp. Soph. in Trachin.

Στυγερὸς, ὰ, ὸν, q. triſtis, odioſus, moleſtus, grauis, terribilis, horribilis: Vnde στυγερὸς πόλεμος & στυγερὸς ὑμέναιος, Eurip. ¶ Item miſerabilis, Apoll. 2. Argon.

Στυγερότης, ητος, ἡ, mœſtitia.

Στυγερώπις, ιδος, ἡ, cum odio aſpiciens, vultuoſus, triſtis. ζηλοτυπερώπις, Heſiod.

Στυγερωπὸς, ὸν, ingratus aſpectu, in Epigr.

Στυγερωπὸς, ὸν, ἀφιλόξενος, horridè.

Στυγίζω, ίσω, π. ακρ. & ξω, odi, μισῶ, Actia. Soph. στυγῶ σε καὶ σ' ἀβλίτει, oli cum timiditatem. ¶ Στυγῶ τὸν ἐσχάτως φοβούμενον, τὸν δὲ στυγούμενον ἐκπλήττει περιπέτεια, τὸν δ' ἐγγὺς ἡ δόκησις, τὸν δ' ἀπόντα εἰσαεὶ στυγοῦσι, τριστάτ sunt. Soph.

Στυγνὸς, ὸν, odium, Eurip. in Oreſte.

Στυγνὸς, ὸν, triſtis, odibilis, horribilis, μιαρὸς.

Στυγνότης, ητος, ἡ, idem.

Στύγ θ-ος, ους, apud Soph. inferi ὁ πολύδακρυς.

Στυγνάζω, άσω, π. ακρ. triſtor, moleſtia vincor. Cicer. Tuſcul. 2. ¶ Στυγνάζειν, ἐστὶ τὸ ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς ἀθυμεῖν, Soph. in Trach. triſtis hiny ibeus.

Στυγνάτωρ, ορος, ὁ, meus quæ odit coitum, Epig.

Στύγ θ-ος, ους, τὸ, odium, in Epigr.

Στύγω, pro στυγέω: vnde σύγατος, odio perieuta. in Epigr.

Στύδην, inciti ari.

Στυλάσσω, ſpoliare. σκυλεύω.

Στυλὶς, quod naſi foramina diſcriminat, Pollux, li. 2. ¶ Pro inſectari & inceſſere, 2. Argo.

Στυλεμπορία, ας, ἡ, contumelia, querimonia, iniuria, ira, motus, Ariſtoph. in Equit.

Στυμερὸς, ὰ, ὸν, durus, fortis, aſper, turbulentus, moleſtus, difficilis, 2. Argon.

Στυγνεύω, idem quod ἐριθεύομαι θ-, Ariſtoph. Auith. Poll. σκυθρωπάζω.

Στύφ θ-ος, ους, τὸ, terra aridà & dura. Suid. ¶ Eſt & terra denſa, quod poeticum eſt. Στύφ τὸ σῶμα, aſper & difficilis, Lycophr. μισητὸν σύφλα τὸ στύφος ὄντα, τὸ πρόσφατα μισῆσαι.

Στύφελος, fumo.

Στυφ θ-ός, ὸν, ὁ, ἡ, ſtupa, lucrum, ἀφελὲς, Heſych.

Στυφερὸς, ὰ, ὸν, granis, ſolidus, conſtans, calloſus, retoridus, duratus, Ariſtot. lib. 2. Anim.

Στύφω, ώσω, π. ἔστυφα, aſtringo, σφίγγω τὸ ὑγρὸν, Galen. ad Glauc. aſtringere. ¶ Στύφω etiam ſpiſſo: Vnde στύφει τὸ σῶμα τὸ μίγμα, it ſpiſſamenta.

Στύφωσις, ἡ, aſtrictio, Galen. ad Glauc. acerbitas. ¶ Item ſpiſſitas Plin. & ſpiſſitudo Seneca, Dioſc. lib. 1. cap. 5.

Στύφων, ωνος, trabs ligneа.

Στυφελίζω, garrulus. σκωπτικὸς.

Στυφελίζω, ἰσω, apud Athen. li. 6. 1. loquaces conuiuæ, blateronеs.

Στυφελιότης, ητος, ἡ, loquacitas, garrulitas, ἀλυαξία, ſcurrilitas, Ariſtoph. in Ran.

tiã dicitur tremor, horror ex perfrictione, Theophr. ca. 20 lib. 5. de cauſ plant.

Στύγω, triſtitia afficior, Ariſtoph. in Acharn.

Στυπάζω, ἄσω, ſtrepo, tono, impello, Heſych.

Στυπεῖον, vel Στυππεῖον, τὸ, ſtupa.

Στύπη, genus lini, Etym.

Στύπος, tonitrus, ſtipes, truncus, Apoll. li. 4. Et omnis arbor dura ac firma ſic vocatur, Nic.

Στυπεπώλης, ου, ὁ, qui canabinas veſtes & ſtupeas vendit, Ariſtoph. in Equit.

Στύπτα, ατος, ſtupa, Ioſeph. vulgo ἔλλοπες.

Στυπτηρία, ας, ἡ, alumen, Dioſc.

Στυπτηρία χαλκῖτις, Hippocr. eſt Chalcitis.

Στυπτηριώδης, alumẽ ſapiens, aluminoſus, Gal.

Στυπτικὸς, ὴ, ὸν, aſtringens: ſpiſſandi vim habens: acerbus, Theophr. lib. 6. de cauſ. plant.

Στυππάζω, ἄσω, traho, pungo, ſtimulo, & ſtyracem refero, apud Dioſc. li. 2. cap. 109.

Στυππάζιον, μύρον, ſtyracinum vnguentũ, Dioſc.

Στύππιον, τὸ, haſtile, aut ſpiculum ſeu cuſpis, Thucyd.

Στύραξ, ακος, ὁ, ſtyrax, arbor Syriæ cotonro malo ſimilis: cuius etiam lachryma σύραξ, & ſtyrax Latine vocatur. Lege Dioſc. li. 1. ca. 80. Plin. lib. 12. cap. 17. & 25. Ariſtot. 4. Animal. ¶ Στύραξ τοῦ ξίφους, Poll. li. 1. ſpicu. ũ Vallæ apud Thucyd. li. 2. ¶ Interp. Græcus Thucyd. Heſy. & Suid. conterti accipiunt, pro cuſpi de teli ima quâ ſolo defigitur.

Στυφελίζω, ἰσω, ἔστυφα, curto, quatio, pulſo, moueo, agito, perſequor, repello, repercutio, li. 1. ¶ Pro inſectari & inceſſere, 2. Argo.

Στυφελισμὸς, ὁ, contumelia, querimonia, iniuria, ira, motus, Ariſtoph. in Equit.

Στυφελὸς, ὸν, durus, fortis, aſper, turbulentus, moleſtus, difficilis, 2. Argon.

Στυφελόφωνος, idem quod ἐριθεύομαι θ-, Ariſtoph. Auith. Poll. σκυθρωπάζω.

Στύφ θ-ος, ους, τὸ, terra arida & dura. Suid. ¶ Eſt & terra denſa, quod poeticum eſt. Στύφ τὸ σῶμα, aſper & difficilis, Lycophr. μισητὸν σύφλα τὸ στύφος ὄντα, τὸ πρόσφατα μισῆσαι.

Στύφελος, fumo.

Στυφ θ-ός, ὸν, ὁ, ἡ, ſtupa, lucrum, ἀφελὲς, Heſych.

Στυφερὸς, ὰ, ὸν, granis, ſolidus, conſtans, calloſus, retoridus, duratus, Ariſtot. lib. 2. Anim.

Στύφω, ώσω, π. ἔστυφα, aſtringo, σφίγγω τὸ ὑγρὸν, Galen. ad Glauc. aſtringere. ¶ Στύφω etiam ſpiſſo: Vnde στύφει τὸ σῶμα τὸ μίγμα, it ſpiſſamenta.

Στύφωσις, ἡ, aſtrictio, Galen. ad Glauc. acerbitas. ¶ Item ſpiſſitas Plin. & ſpiſſitudo Seneca, Dioſc. lib. 1. cap. 5.

Στύφων, ωνος, trabs ligneа.

Στυφελίζω, garrulus. σκωπτικὸς.

Στυφελίζω, ἰσω, apud Athen. li. 6. 1. loquaces conuiuæ, blateronеs.

Στυφελιότης, ητος, ἡ, loquacitas, garrulitas, ἀλυαξία, ſcurrilitas, Ariſtoph. in Ran.

Στυφελιστὴς, ου, ὁ, qui obliqua dicta facetiáſque colligit, Ariſtoph. in Ran.

Στυφελίσσω, garrio, Ariſtoph. Acharn.

Στυφλάζω, imperfectè loquor, deblatero, garrio, multa & arguta loquor, Ariſtoph. in 9.

Στύφλος, ου, τὸ, nugæ, loquacitas, futilis verboſitas, facetiæ. Bud. in Epiſt. poſter.

Στυφλὸς θ-ός, ὸν, ὁ, multiloquus, lepidus, facundus, facetus, dicax, linguax, locutuleius, blatero.

Σ Υ

Σὺ, τὺ, Ariſtoph. in Plut.

Συάγρι θ-ος, aprinus: & σύαγρος, lib. 2. Dioſc. cap. 20.

Συαγρίδες, piſces de quibus Athen. lib. 7.

Σύαγρος, ὁ, aper, apud Ælianum. ¶ Σύαγροι, canis, ὅτι τὸ σὺς ἀγρίους, Soph. i. venatiues.

Συαγὼν pro σιαγὼν, recte ſcribitur authore Athen. libr. 3.

Σύαινα, ἡ ſue vocatus, porcellus.

Συαινασμὸς, ὁ, conuitium, & conſertio manuum, Heſych.

Συδαν ας, & Σύδας, ανος, ὁ, ἡ, libidinoſus, voluptuarius.

Συδαναζῶ, deliciis indulgere & genio, oppiare & genialiter viuere, Ariſtoph. εὐδῶ.

Συδαρὶς θ-ος, ἡ, ιδος, lautitiæ, deliciæ, Philoſtr.

Συδαρίτης, ου, ὁ, qui ex Sybari eſt, Sybarites. ¶ Συδαρῖται πόρπακες, Comment. Ariſtoph. in Pace.

¶ Συδαρικαὶ πίνακες, breues & cum pendioſæ tabulæ. ¶ Συδαρικὸς, ὴ, ὸν, mollis, voluptuoſus. Vnde συδαρικὸν ζῆν, de conuiuio nimiſi apparatu, in Chiliad.

Συδάνιον, ου, τὸ, arcus aut calamorum theca, pharetra. Suid. & Ariſtoph. in Thesmoph.

Συδεσιον, ου, τὸ, ὁ, ἡ, grex porcorũ, Ody. ξ.

Συδαρόω, ῶσω, inſoleſco, delicior. Heſych.

Συδεραστὴς, ου, ὁ, ſtrepitus in cõuiuiis. Heſych.

Συδανὰς, πανίδος, ἡ, ἀμαξα, συφεὸς ἢ συφὰ, Poll. ſtabula porcorum, familia Colum.

Συδάτης, ου, ὁ, porculator. Colum ſubuleus, Plat.

Συδατικὸς θ-ός, porculatorum ſive ſubulcorum cantilena, Poll.

Συδάτρια, ας, ἡ, ſubulea, Poll.

Συζήλωτος, collactaneus, collactæus Martiali.

Σύζαμβρος, ου, ὁ, mariti duarum ſororum, Poll.

Σύζαμβρος, ου, ὁ, vxor.

Συζήμενος, ου, ὁ, affinitate iunctus, generis affinitate propinquus. ¶ Pro riuali. Eurip.

Συζηνικὸν ἱμάτιον, ſimul originem meæ familiæ recenſeo, Heroclot. in Euterpe.

Συγγένεια, ας, conſanguinitas, affinitas, cognatio, propinquitas, coniunctio ſanguinis, germanitas, neceſſitudo, Plat. in Epiſt.

Συγγενὴς, ὲς θ-ὸς, ὴ, conſanguineus, affinis, cognatus, propinquus, ſobrinus, eiuſdem generis. συγγενὴς ἐστὶ καὶ Fabii neceſſarius, Plut.

Συζήνιον, colloquium, congreſſus. Heſych.

Συγζήνιστος, coniunx. Plat. de Leg.

Συγγενίδιος, ου, conſanguineæ reſpuit Poll.

Συγγενικὸς, ὴ, ὸν, innatus, cognatus, congenitus, Ariſtot. συγγενικὴ πάντες, pili congeniti.

Συγγενέω, congenero.

Συγγεγραμμένοι πατέρες, conscripti patres.

Συγγεωργός, socius in cultura agri, Arist. πλ.

Συγηρέσκω, consenesco. Neutr. absol.

Συγήρεσκον ἤδη, consenescens, in Epigr.

Συγκαίομαι, simul existo, conuenio, congredior, interfum, adsideo, Dat. Aristoph. πρὸς συγκαίεσθαι ταῖς τηλίκαισι τὰς λέσχας, venire cũ nubibus in colloquium. ¶ Συγκαίεσθαι, coire, concumbere, rem habere, Aristot. li 5. de morib. ad Nicom. ¶ Συγκαίεσθαι, aliquando ad res refertur. συγκαίεσθαι λόγοις, ad orationem venire, Aristot. in Rhet. ¶ Συγκάομαι, auxilior, adsum, propugno, Soph.

Συγγιγνώσκω, & Συγγινώσκω, ignoſco, tribuo veniam. Dat. σύγγνωθί μοι, Aristoph. συγγνώσεσθαί σοι τὴν ἁμαρτίαν, Eurip. συγγινώσκομαι τοῦτο ἢ οὔ, in me culpam huius rei esse agnoſco, Herodot.

Συγγνώμη, ἡ, venia, ignoſcentia Gell. συγγνώμης τυγχάνειν, veniam impetrare. Demoſt. ¶ Dicitur etiam συγγνώμη, ſtatus vnus ex aſſumptiuis, quum reus crimen quod obiicitur, transfert in rem aut personã quæ iudicio nõ eſt obnoxia, Hermog. conceſſio à Trapezũt. exponitur. ¶ Συγγνώμη, moderatio animi & æquitas, facilitas in decernendo Cic. ad Q. fratrem. Aristot. ἀπαθὴς Nicom. lib 6. cap. 11. ¶ Συγγνώμη, permiſſus ſiue permiſsio, conceſſio, & indulgentia Plin. Secund. 1. Corint 7. πῶς ἢ λέγω σ' συγγνώμην ἔχειν ὅτου χάριν;

Συγγνωμοσύνη, clementia, ad ignoſcendum proclinitas.

Συγγνωμονικῶς, idem quod τὸ συγγνώσιμον. Συγγνωμονικῶς non dicitur, ſed συγγνωμικῶς, Phrynich.

Συγγνωμικός, lenis & facilis, proclivis ad ignoſcendum, clemens & facilis in condonando. ¶ Συγγνωμικὸν, venia digna, Aristot. Ethic. 5. ¶ Συγγνωμικὸν καθόλωυ dicitur ab Hermog. venialis locus. ¶ Συγγνωμικὴ ἀπόδοσις, conceſsio.

Συγγνώμων, ονος, ὁ, mitis, miſericors, indulgens, clemens & facilis, tauem συγγνώμονα τῆ πρὸς ἐμοῦ, Eurip. dare veniam ob dicta.

Συγγνωστός, ἡ, ὁν, ignoſcibilis Gell. i. dignus venia, ignoſcendus, cui ignoſcendum eſt, deprecabilis. συγγνωστὸν δὲ καὶ σοὶ τοῦτο, Eurip. venia tibi eſſet danda. (tur.

Σύγγονος, ὁ, ἡ, frater, ſoror, cognatus, congeni-

Σύγγραμμα, ατος, τὸ, volumen, commentarium, ὑπόμνημα, commentatio, liber, Xenoph.

Συγγραφεύς, έως, ὁ, hiſtoricus, author. συγγραφεῖς λόγων, decem ſcribæ. Thucyd. ſic & Iſocrat.

Συγγραφή, ἡ, compoſitio, ſcriptio Cicer. Aristid. ¶ Item liber, volumen, Pauſan. in Achaic. ¶ Συγγραφὴ, hiſtoria, συνταξις. Eidem Pauſan. ¶ Συγγραφὴ refertur aliquando ad forum, & ponitur pro chirographo, ſyngrapha, hoc eſt, ſtipulatione & cautione: Vide in Chiliad. Eraſm. Ex ſyngrapha agere.

Συγγράφω, & Συγγράφομαι, con-

ſcribo, cum alio ſcribo, literis mando, in ſcriptum refero. συγγράφεσθαι πρός τινα, Demoſt. ¶ Συγγράφεσθαι, ſcripto caueri vel per ſyngraphum, Xenoph.

Συγγυμνάσιον, q. coexercitamentum, certamen, exercitatio. Sapientiæ 8.

Συγγυμνάστης, ſocius exercitationũ, Plat. in Leg.

Συγκαθαιρέω, q. ſanctifico, Actius.

Συγκαθάπτω, tollenti onus auxilior.

Συγκαθαρμόζω, compono, diſpono, Soph.

Συγκαθέδρος, ὁ, ἡ, aſſeſſor.

Συγκαθέζομαι, conſideo.

Συγκαθείργνυμι, & Συγκαθέργω, ſimul includo, & in eodem loco cohibeo, Dat. Lucian.

Συγκαθελεῖν, vnà euertere, demoliri, Thucyd.

Συγκάθισις, conceſſus.

Συγκαθεύδω, vnà dormio, Plat. in Leg.

Συγκαθήλω, ſimul coquo, & concoquo.

Συγκαθίζω, conſideo, ſimul ſedeo.

Συγκαθιερῶ, conſecro.

Συγκαθίζω, conſideo, Bud. in Epiſt. poſter.

Συγκαθιστάω, ſimul demitto, Accuſ.

Συγκαθίστημι, ſimul transfigo. συγκαθιστάναι, conſtituir, confirmarijs, Thuc. Interp.

Συγκάμνω, aduro, comburo.

Συγκαταβάλλω, ſimul affligo.

Συγκαταβιάζομαι, colludere Iuriſconſ. & calluſiorie litigare dixit Vlpian. Iuriſc. l. bon.

Συγκατάθεσις, res per colluſionẽ actoris & rei tranſacta, ex quo genere eſt præuaricatio.

Συγκατάθου, collusio Iuriſconſultis, & Cicer.

Συγκατακλίνω, μ. ἔσω, σ. κα, connoco, inuito ad cœnã, Plutar. in Solone, Actiu. Accuſ.

Συγκατακλύζομαι, connolui, vnà voluturi.

Συγκατακυλίω, conuerrere, Ariſtot. in Probl.

Συγκατάκυμα, q. cooperimentum.

Συγκαλύπτω, me contego, cooperio, Ariſt. πρὸς τὸ μὴ φανερὸν εἶναι, συγκαλύπτεσθαι ἐαυτὸν, cooperio, ſe abſcondo.

Συγκάμνω, μ. αμῶ, ſimul laboro, Neutr. abſolute.

Συγκαμπή, iunctura, digiti Gaz. lib. 3. Anim.

Συγκάμπτω, ſuccumbo, ſuccido.

Συγκάμπτω, inflecto, incurvo, contrabo, cirumago.

Συγκαμψίς, inflexus, us, conflexa curuitas.

Συγκαπνοῦσθαι, dicuntur frumenta cum radices agunt ſiue radicantur Plin. Poſt. Voces agunt ſiue radicantur Plin. Poſt. Vocabulo τὰ σῖτα, συγκαπνοῦσθαι ἤρξατο, de & Phereerates, ἵνα τὰ κλία συγκαπνωθῇ, in Alceſt.

Συγκασίγνητος, ὁ, germana ſoror, Eur. in Alceſt.

Σύγκασις, frater, ſoror. Eurip.

Συγκαταβαίνω, vnà ſubſideo, ſimul deſcendo, vnà aliquid aggredior, συγκαταβαίνειν ἐπί τι.

Συγκατάβασις, quum quis ſe demittit vltra ſuã dignitatem: demiſsio, Suid.

Συγκατακεῖσθαι, conuiuir.

Συγκατανοσέω, conſenesco.

Συγκατάπεμπω, reſtituo, ſubtrahendo allicio, vnà reduco in patriam. Plut. Epiſt. 7.

Συγκαταράθυμος, qui vnà dormiuit, Ariſtoph.

Συγκαταβυλάσσομαι, Hyperidis vnà ſeruire.

Συγκατα-

Συγκαταβύσσομαι, vnà demergor, vrinor.

Συγκαταζεύγνυμι, coniungo, Soph. in Aiace.

Συγκατακλείω, commuere.

Συγκατακρύπτω, vnà ſepelio.

Συγκατάθεσις, comprobatio, ſuffragium apud Polyb. aſſenſus ſine aſſenſio, 2. Corinth. 6. Τίς δὲ συγκατάθεσις ναοῦ θεοῦ εἰδώλοις;

Συγκατατυπόω, emendo, corrigo.

Συγκατάτιμος, adſtipulator, collaudator.

Συγκατανεύω, annuo, conſentio, Xenoph.

Συγκατατρίβω ἀγῶνα, certamina obtinuit, Herodes. Συγκατατρίβω, concremo, comburo. (dot.

Συγκατακλείω, cocludo: idem quod Κατακλείω.

Συγκατακλίνομαι, vnà cubantes.

Συγκατακλίνομαι, vnà accumbo, Ariſtoph.

Συγκατακτανὼν συγκατακτάνει, ſimul occidens, qui vnà occidit. Soph. in Aiace.

Συγκατακλίω, coopto ad aliquod collegium.

Συγκατανεύω, annuere, conſentire.

Συγκατανομέω, ſimul enumero, Ariſtot.

Συγκατατίθημι, vnà decido.

Συγκατασκευάζω, μ. ἔσω, σ. κα, ſimul præparo, inſtruo, compono, Accuſ. Plat. lib. 11. de Leg.

Συγκατατρέχω, μ. ἔδραμον, σ. κα, cum impetu venio.

Συγκατατυπόω, pariter auello, conuello.

Συγκάτειμι, conflictus, dimicatio, Polyb.

Συγκατατίθημι, annumerare, Phal. in Epiſt.

Συγκατατίθημι, aſſentior, approbo, conſentio, annuo, comprobo. συγκατατίθεσθαι τοῖς λόγοις, aſſentiendum eſt iunioribus, Dioſc. lib. 1.

Συγκατατίθημι, idem, cum Datiu.

Συγκατατίθημι, ſimul eibum ſumere.

Συγκατατίθημι, affero.

Συγκατατυπόω, vnà comburo. Lucian.

Συγκατατυπόω, ſuffragijs ſeu calculis adſtor. 1.

Συγκατατυπόω, tibi operam præſto. συγκατατυπόω τοῖς θεοῖς ἀγῶσι, Herodot.

Συγκατατυπόω, vnà recedunt.

Συγκατατυπόω, ſimul dirigit.

Συγκατατυπόω, vnà accuſo, Genit.

Συγκατατυπόω, vnà deſcendens, Demoſth.

Συγκατατυπόω, vnà habito.

Συγκατατυπόω, incolo, frequentem efficio.

Συγκατατυπόω, vnà defodio, & ſepelio, cotumulo. Lucian. ἡ τῶν ἄλλων κόσμου συγκατάθεσις.

Συγκατατυπόω, inuſtio: ſymptoma eſt ventris quum propter acrem eorum quę ingeſta ſunt calidiratem ſubeũt aeres & inæquales deiectiones, quas Hippocr. lib. περὶ διαίτης ὀξέων, à colliquatione fieri dixit.

Σύγκειμαι, conſto, i. compoſitus ſum, Depon. Soph. ἔκ τινος ἐμοὶ συγκείμενος, non quoque pelleris tres ſimul potitos. ¶ Σύγκειται, certum eſt, conſtat, conſcribitur, συγκείσθω ταῦτα δὶ ἀλήθειαν, &c. hæc conſcripta ſunt per viros, &c. Plut. in Numa. ¶ Συγκεί-

μένη ἡμέρα, conſtituta vel præſtituta dies, & condicta, Herodot.

Συγκείμενον, τὸ, quod conuenerat, Pauſan.

Συγκεκαλυμμένος, coacceruatus, mixtus.

Συγκεκαρτομένος, arcinctus, in procinctu exiſtens. ¶ Συγκεκαρτομένως, q. plauſibiliter, magna cum laude & applauſu.

Συγκεκαυτία, compungo, & contrucido Cicer.

Συγκεκιρνημένα, τὰ, σωνὸ, cõmiſceo, tempero, confundo, confio, compono. συγκεκεράσατο φιλίαν πρὸς ξέρξην, amicitiam cum Xerxe contraxerunt, Herodot.

Συγκεκραμένος, temperatus.

Συγκεφαλαιόομαι, in ſummam colligor: & in ſummam colligor, Ariſtot. in Probl. ¶ Item Συγκεφαλαιώσασθαι, ad finem perducere, Polyb.

Συγκεφαλαιόω, μ. ώσω, σ. κα, ſummatim colligo.

Συγκεχυμένος, confuſus.

Συγκεχυμένως, confuſè.

Συγκεχώρηκα, ατος, τὸ, conceſſum.

Συγκεχωρημένως, parcè, remiſsè, ὑφειμένως.

Συγκηδεστής, ὁ, mariti & vxoris parentes, qui duas ſorores in vxores duxerunt, Euſtath.

Συγκηδεύω μητέρι, vnà tecum ſepulturæ mador.

Σύκλητος, commune præconium, i. plurium cõprobatio, Polyb.

Συκοφαντέω, μ. ήσω, σ. κα, ſimul periclitor, ſocius ſum periculi, Neutr. Dat.

Συλάω, ſimul mouco, commoueo.

Συλλαίνω, cõ mortio.

Συλλεαίνω, commiſceo, tempero, Planud.

Συλλέγω, cõtringo, inflectio, cõpreſsius tracto.

Συλλογή, conclusio, concluſura Vitruu. Plut. in Camill. ¶ Συλλογισμός, ὁ, ἰδ. Nazanz.

Συλλέγω, q. concluſiles συλλέγουσι, ρα, transferunt, opus interaſile, cap. 7. lib. 3. Reg.

Συγκλείω, μ. είσω, σ. κα, concludo, claudo, obſepio, committo, contungo, obiero, arcto, Actius.

Συγκλήρος, ὁ, ἡ, ſocius & particeps furti.

Συγκλείζω, ίσω, concludo, includo, implico.

Συγκληρονόμος, ὁ, ἡ, cohæres, Epheſ. cap. 3.

Σύγκλητος, conſors, Plut. in Opuſc.

Συγκληρόω, μ. ώσω, σ. κα, ſimul ſortior, Ariſtid. ¶ Συκλάω, ῶ, eadem ſorte conſociare, Baſil.

Συγκλήρωσις, ſortium coniunctio, vitæ ſocietas.

Συγκλησωσις, συκλήσωσις, συναγωγή, Thuc.

Συγκλητικός, ὁ, concilium ſenatorum.

Συγκλητικός, οῦ, ὁ, ſenator, Plutarch. in Fab.

Σύγκλητος, ου, ὁ, conuocatus, συγκλητος ἐκκλησία, conuocata concio & indicta, Demoſth. in Orat.

Συγκλισίαι, connexitates.

Συγκλίνομαι, in toro ſimul cubo.

Συγκλίνω καὶ σύγκλιμι, & Menandro, teſte Poll. compotator Cicer. VI & compotrix Terent.

Συγκλονέομαι, titubare, conturbari.

Συγκλυσία, μ. ύσω, σ. κα, conturio, conturbo, Actiu.

Συγκλύσεις, concuſsio, impulſus.

Σύγκλυδες, connenæ Cicer. vicini, mixti, colle-

ctanea multitudo apud Æschin. Socraticum.
Συλλούζω, aquis obruo, colluo, inundo.
Σύγκλυσμα, ατος, τό, clyster.
Συγκλύω, i. consentio. Soph. in Aiace.
Συγκοιμάω, simul dormio, condormio, simul cubo, concumbo, συνεύδω. Dat.
Συγκοιμήτης, concubinus, Plat. in Phædro.
Συγκοινωνέω, contubernio fruens.
Συγκοινωνέω, cõmunicare, participare, Ephe. 5.
Συγκοινωνός, ὁ, ἡ, consors, particeps.
Σύγκοιτος, ὁ, ἡ, concubinus, Aristoph.
Συγκολλάω, simul animi duerto in.
Συγκολλάω, coalescere, conglatinari.
Συγκολλάω, terrumino, conglutino, compono. ¶Συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio Cic. compactio. ¶Συγκολλητής, conglutinator, compositor. Aristoph. 109. ¶Συγκόλλως, cõuenienter & congruenter, Cic. Æschyl. in Supplic.
Συγκομιδή, ἡ, comportatio, collectio, Herodi. ¶Item fanus, ὄκταβος. Interp. Æschyl.
Συγκομίζω, comporto, τὸ συλλαμβάνω, Xenoph. lib. 4. Pæd. ¶Item colligo. Lucian.
Συγκομίζω, comporto, fructum ex agro domum refero, Actiu. Accus. Xenoph. ¶Pro sepelio. Soph. ¶Συγκομιστήρια, τά, festa quibus primæ fruges comportabantur.
Συγκόμιστος, comportatus. ¶Συγκόμιστα δίκτυα, Athen. collatitia cœna. ¶Συγκόμιστος σῖτος, panis vnde nihil cribro excussum sit, medius inter similagineum & cibarium, Athen. lib. 3.
Συγκομμάνιον, genus quoddam edulii.
Συγκοπή, ἡ, concisio, concisura Senec. ¶Item Galeno 12. Methodi, præceps virium lapsus. ¶Item syncope, figura orationis cum aliquid e medio aufertur.
Συλλιπαθής, syncopen affectum inducens, Gal.
Συγκόπτομαι, animo linquor, concido, Galen.
Συγκόπτω, μ. ὁάω, π. σα, concido, contundo, cõfringo, discindo, Luci. 1. συγκόψαι τὴν ἐπιθυμίαν, vt Cicer. in Catone Maiore, multæ amicitiæ discissæ potius quam dissutæ.
Συγκορυβαντιάω, simul insanire Corybantium more, συμπαραπλησίως συγχορεύειν. Suid.
Συγκοσμέω, cohonestare. Xenoph.
Συγκουφίζω, adiuuo, simul leuo. Accus. Lucian.
Συγκρᾶσις, concutio, cuibro, Aristotel. de mundo.
Σύγκρασμα, τό, dilutapotio Ruell. diluta vini potio Marcell. commixtum Barbar. libr. 2. Dioscorid.
Σύγκρασις, εως, ἡ, q contemperatio, necessitudo, commercium, coniunctio, Naz. in Orat.
Συγκρατέω, ῶ, conseruo, tueor. συνέχω. Chrys.
Σύγκρασις ἀέρος τὸ σῶς, lux aere temperata. Naz.
Συγκινδυνεύω, cõspirare, litem componere periculo imminente á Cretensibus sumptũ. Hinc Συγκρατηταὶ, huiusmodi litis compositio. Vide in Chil. Erasm.
Σύγκρασις, εως, ἡ, quod concreuit, & coaluit coagmentum, concretio & concretum Cic. ¶Item cõtentio, i. comparatio. ¶Pro edicto exponitur, Machab. lib. & cap. 1.
Συγκρασιτεχνία, ἡ, temperatus.
Συγκρίνω, comparo. ¶Συγκρίνομαι πρός τινα, contendere, iudicio experiri. ¶Συγκρίνειν ἑαυτὸν, coagmentari, concrescere. συμπήγνυσθαι. ¶Ἐκ πολλῆς ὑγρότητος ἐπιόντος πολλὴ ὑγρότης ἐπιπήγνυται, ingens aquæ copia cum Thetæis & Samiis contracta est. Herodot.
Συγκρίμα, τό, pacta.
Συγκρίνω, μ. νω, π. κα, comparo, comparationẽ facio. τὰ μὲν πάντα συγκρίνειν πρὸς ἄλληλα, ea omnia tumulo metiaris, in Epigram. ¶Item cogo, coagmento, aggrego, confero, contraho, τὰ συγκριτὰ καὶ διακριτὰ, aggregandi dissegandique ratione, Theoph. l. 6. Caus. plant. Σύγκρισις, εως, ἡ, cõtentio, i. comparatio. Rutin. ¶Item μίξις, mixtio, commixtio, miscella, concretio, concrementum. ¶Σύγκρισις ὀνείρου, interpretatio somnii, Daniel 5.
Συγκριτικός, ἡ, όν, comparatiuus, qui congregat. Alexand. in 2. Topic. εἰ γὰρ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον κριτικὸν τῷ ὄντι ἐστὶ, q. congregatiuum.
Συγκριτικῶς, comparatiue, cõmixtim. Suid.
Συγκρίτως, ὁ, ὁτ. π. κα, propriè de fabris aedificantibus modulato incudem tundentibus, explodo & applausu approbo, συγκροτῶ τὸν ἄκμονα, Xenoph. ¶Item adorno & instruo. συγκροτεῖν τὸν πόλεμον, Aristid. συγκροτεῖσθαι πρὸς τὸν πόλεμον, rebus ad bellum pertinentibus instructi. Demosth. ¶Item committo, compono, collido. συγκροτεῖν τὰς ἐξεις, Lucia. excitatur.
Συγκρότημα πονηρὸν, conspirare, Rud. in Epist.
Συγκρότησις, Ioseph. conspiratio.
Συγκρότησος, i. συμπόσιον, conseruus, consensio.
Σύγκρουσις, coniugatus, Eurip. in Androm.
Σύγκρουμα, debitum, funus. ὀφείλειν, χρέα Hesych.
Συγκρούω, concutio, collisor. συγκρούειν καὶ ἐλαύνειν, risus qui totum corpus quatit.
Σύγκρισις, & Συγκροτησις, collisio. συγκρίσεις καὶ φιλονεικίαι ἴσχουσι πόλεις, offensiones & contentiones ciuitas habent. Plut. in Num. ¶Ἰτέ ἐπ' αὐτὸν, συγκρούσατε, concurrite in illum. vngo, perungo.
Συγκρουσμός, ὁ, σ. κα, collisio, conflictum impello. συγκρούειν ἑαυτὸν, concurrere amicos amicis collidere, & ad seditionem committere. Aristot. 5. Politic. ¶Item collector. συγκρούσας τὰ χεῖρε, Aristot. manibus plausum excitans.
Συγκρύπτω, μ. ψω, π. ψα, concẽlo Gell. abscondo, simul abscondo, Actiu. Accus.
Συγκτάομαι, simul paro, mihi vna subigo.
Συγκτερίζω, vna iusta facio & parento, Agathon. 2.
Συγκτίζω, duces coloniæ deducẽdæ. Herodot.
Συγκυβεία, vna alea ludo. συγκυβεύω ἀλλήλοις, commisceo, Aristoph. in Plut.

Συγκυκλέω, circumdo.
Συγκυλίνδομαι, volutor, Dat. Xen. in Symp.
Συγκυνηγός, ὁ, ἡ, pro συγκυνηγέτης, Euri. socius venationis. ¶Συγκυνηγέω, simul venor. Poll.
¶Συγκυνηγέτης, ου, ὁ, simul venans, Poll.
Συγκύπτω, simul inclinor, incurvor, pariter incumbo, Aristot. lib. 6. Anim. συγκύπτουσι πρὸς ἄλληλα αἱ ὄψεις. ¶Συγκύπτω, pro συγκαταβαίνω & κατανεύω, deorsum aspicere, Gregor. ἡ συγκύπτει τὴν κεφαλὴν, ἢ ἐφ' ἑαυτὸν ὑγίζει τὰς κεφαλάς. ¶Συγκύπτω, etiam est coire, & in vnum contrahi quod habat. Xen. lib. 8. c. 2. ¶Συγκύπτω, translatè coire & coniurare, conspirare, Aristopha. Equit. αἱ ἢ συγκύπτουσι.
Συγκυρέω, μ. ήσω, π. κηκα, contingo, confirmo, assequor, congruo, incido, me insinuo, Neutr. tigit. τὰ συγκυροῦντα τῇ πόλει, quæ ad ciuitatem pertinent. Numer. 25.
Συγκύρημα, ατος, τό, & Συγκυρία, ας, ἡ, sors, casus, συγκυρήματος ἐν συγκυρίᾳ, fortè. Luc. 10.
Σύγκυρος, ὁ, solidus.
Σύγκυτος, ὁ, germanus.
Συγκύω, concedo.
Συγκυφόω, collaxo, congratulor, gratulor, Dat.
Συγκύφωσις, ἡ, apud Aristot. in Physiognom. labiorum compressiones & commissuræ.
Συγκωμάζω, cohyberno, Aristoph.
Συγκωμάω, confundo, colliquo, labefacio, prolterno, Odyss. 3. ¶Συγχέω, turbare, contristare Virg. τὸ πνεῦμα τῆς ἡδονῆς, Homer.
Συγχόνδρωσις, est ossium siccorum durorumque συμφυσις per cartilaginem, Galen. lib. de Ossib.
Συγχορευτής, q. concelebrator, Plat. de Leg.
Συγχορευτικός, Aristoph. quæ est eiusdem chori.
Συγχορίδιον, simul tripudio.
Συγχωνεύω, μ. εύσω, π. κα, confero, soluo expensas.
Σύγχωρος, ὁ, ἡ, vicinus, herbifer, herbosus.
Συγχώρημα, commercium habeo; commodatò accipio, vtendum rogo. Polyb. lib. 1.
Σύγχωρις & Σύγχωρισμα, ατος, τό, illitus, us, vnguentum, q. collitio, perunctio Marcell.
Σύγχυσις, collisus, offensus.
Συγχώννυμι, illino, vngo, perungo.
Σύγχρονος, contemporaneus sum, commoror, multùm fum temporis, Dat.
Συγχρόνως, οὐ, est eorum qui concurrunt in eadem tempus.
Σύγχρονος, æqualis, contẽporaneus, Dat. Nonn.
Συγχρονίζω, ἡδονῇ τινος, coniungi cum mortuis: Vide Laert. Suid. τὸ πλανᾶσθαι.
Σύγχυσις, confusio, conturbatio. σύγχυσις ἀνωμαλία ἢ ἀπορία, oculi ictu cruentati. Dioscor. li. 4. ¶Item contubatio, ἀδικία, maior. τὰ σύγχυτα διοικεῖ, vitæ perplexitas. Euri. ¶Σύγχυτα dicitur, quæ à Quint. lib. 8. cap. 2. mixtura verborum. Species est hyperbati ex

omni parte confusi: consternatio, Hermog.
Συγχύνω, & Συγχώννυμι, ὔσω, π. υκα, confundo, obscuro, tumultuor, Actiu. Accus. Actor. ca. 9.
Συγχωνεύω, conflo.
Συγχωρέω, ῶμαι, & Συγχωρίω, μ. ήσω, π. κα, simul eo. ¶Item locum prabeo, permitto, cõcedo, cedo. Chrysost. συγχωρῆσαι ἀνθρώποις ἁμαρτάνειν εἰς ψυχάς, dæmonibus in animorum irruptionem concedere. ¶Item consentio, annuo, assentior, astipulor, Thucyd. συγχωρῶ σοι ταῦτα, in his tibi assentior. ¶Item gratificor, comiter & per gratiã indulgeo quippiam, & condono, ignosco, Chrys. ἀεὶ ἡμῖν συγχωρεῖ ἀμαρτήματα, remittere peccata, Thucyd. συγχωρούμεθα κατ' ἄνδρα ἄκοντες, ignoscemus & condonabimus inter nos. ¶Dicitur etiam συγχωρῆσαί τινι. impetro. hoc mihi permittitur, Demosth. Συγχωρῆσθαι ἡμῖν τοῦτο ἐκόντων.
Συγχώρημα, ατος, τό, & Συγχώρησις, εως, ἡ, concessio, assensus, consensus, conspiratio.
Συγχώρημα τιμῆς, honoris concessio, Plut.
Συγχώστης, qui obstruxerunt, Herodot.
Σύδδην, celeriter, impetuosè, Hesych.
Συζάω, μ. ήσω, π. κα, conuiuo Quint. communiter viuo. Dativ. ¶Συζῆν τῇ φιλοσοφίᾳ, versor in studio rerum gerendarum, Dem.
Σύζευον, conferuefacito, Dioscor. li. 2. ca. 94.
Συζεύγνυμι, μ. ὔξω, π. υκα, & Συζεύγω, conjungo, copulo, Accus. τὰς διαμίτους τῶν γάμων συνεζευγμένας, coniugio adstrictus, Basil. in Epistol.
Συζευκτικός, ἡ, όν, conjunctio, coniugium, Plat.
Συζητέω, conquirere, i. vnà quærere, diligenter inuestigare, Plat. in Hippia maiore, εἰ ἓν βιβλίον ἅπαν ταῖμοι συζητεῖτε, vnà mecum conquire disputando.
Συζήτησις, mutua quæstio, conquisitio.
Συζητητικός, ὁ, ἡ, conquisitor Cic. & disputator, discẽpator, Esaiæ 33. & 1. Corinth. 1.
Συζοφόω, μ. ώσω, in Epig. vnà tenebras offundo.
Σύζυγα, coniugata, τὰ συζευγνύμενα. ¶Συζυγίαι dicuntur qui sunt eiusdem ordinis, Polyb. ¶Συζυγίαι, οἱ, coniuges, mariti, li. 3. Machab.
Συζυγήτης, coniuncti, cum vxore agentes, Xen.
Συζυγία, coniugii legem sententia. Naz. in.
Συζυγία, ας, ἡ, coniugium, coniunctio, societas, Phil. συζυγίαι πτερύγων, par alarum, in Epigr.
Σύζυγος, ὁ, ἡ, coniunx, compar. σύζυγός εἰμι πατρῶς. Nonn. sum patri compar & similis. ¶Pro socio, Aristoph. in Plut. ἐκεῖ ἢ σύζυγον λάβω πλέα, si socium quempiam sumpsero.
Συζύξω, compar, coniugarius, Plat. in Phædro.
Συζωοποιέω, vnà viuificere facio, Ephes. 2.
Συλλαγών, voluabra suum, & loca cœnosa.
Συλαύειν, insciter quippiam agere.
Σύλαυσις, εως, ἡ, rusticitas. Suid. à sutibus deductum. Inde & σύλαυρος. Adiect. turpis, indoctus.
Συλήεις, dig. essus, amorus. Soph.
Σύλησαν, impetum fecerunt.
Σύλη, festina.

Συΐδιον, οὐ, ὸ, & Σύϊν Θ-, suillus, in Epigr.

Συκάζω, ἀσω, π. ακ. ficus lego, Aristoph. in Avib. ¶ Est & συκάζει τὸ συκοφαντεῖν, teste Comment. Eiusdem in Equit. ¶ Συκάζει, etiam pro caprificare sumitur. ¶ Hesyc. σῦκα τρώγει, ficus edere.

Συκαλίς, ίδος, ἡ, ficedula auis, Aristot. l. 8. Anim.

Συκαμινέα, ας, ἡ, siultus, μωρός.

Συκαμινία, vide Συκάμινθ-.

Συκάμινον, ου τὸ, morum. Theophr. li. 6. ca. 7. de caus. plant. ¶ Capitur etiam pro vitio oculi.

Συκάμινθ-ος, ου, ὸ, vel Συκάμινος, ου, ἡ, arbor duo significans, morũ & sycomorum, Galen. li. 5. κ. τόπ. cap. 1. agens de gingiuarum curatione, adhibet lac seu succũ mori arboris: his verbis, ἢ συκαμίνου, τουτέστι, μαίας γάλακτος, &c. Et Dioscor. apertè testatur συκάμινον, ab aliquibus συκάμινος vocari.

Συκαμινόδης, mori specie vel genere.

Συκάς, άδος, ἡ, recens ficus, ficus prima Horat.

Συκοφάντης, sycophanta, delator, quadruplator.

Συκοφάντρια, q. calumniatrix, συκοφαντήτρια. Hesyc.

Συκέα, & Συκέη Herodot. & Συκε-ών, ῶνος, ὸ, ficus arbor. συκῆ μέλαινα, ficus nigra, Dioscorid. li. 1. cap. 181.

Συκῆ, ῆς, & σῦκον, sine συκάμινον, & σύκωσις, ficus, siue ficatio, vel marisca, Dioscor. lib. 2.

Συκηγορία, in dicendo calumnia, Hesych.

Συκία, ας, ἡ, cucurbita qua sanguis exugitur.

Συκίζω, ficis pasci, in Epigr.

Σύκινος, η, ον, ficulnus vel ficulneus. ¶ Et quia lignum ficulneæ arboris inualidum est, inde fit vt capiatur σύκινος, ἀπὸ τῆ ἀσθενείᾳ, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis, Aristoph. in Lysistr. Ὁ σ' ὦ κατ' ἰρὰν συκίνη σθένειαν, ficulneum nobis qui erat auxilium, i. infirmum atque inutile. ¶ Item acerbus, acris, πικρὸς ἢ δριμύς: à fumo ficulneo qui oculis acerrimus accidit, Aristoph. in Vesp. ¶ Σύκινος etiam de calumniatore dicitur, Aristoph. in Plut.

Συκίον, apud Hipp. exponit Gal. in Gloss. τὸ τῆ ἰγκεφάλου ἀρτίφυτον, caricarum decoctum.

Σύκιον χλωρόν τι, cucumerem virentẽ, in Epigr.

Συκίς, ίδος, ἡ, ficus & ficẽtum, locus vbi ficus crescunt.

Συκίτης, οῦ Θ-, sycites vinum, i. ficatum, Dioscor.

Συκιστρίζειν, adulari.

Συκοβό-ος, ficis viuens, sycophanta Athenæus.

Συκολεγεῖν, ficus legere, Aristoph.

Συκολόγος, ου, ὸ, quasi ficus numerans, de ficis loquens, sycophanta.

Συκομορέα, ᾶς Θ- Συκόμορον, ου τὸ, ficus Ægyptia. Dioscor. Sycomorum vocari prodit quasi fatuam ficum propter fatuum gustum. Quod Galeno non placuit lib. 2. de Alimen. qui in medio morotum & ficuum & sycomorũ locat, atque ex vtriusque similitudine nomen habere dicit.

Συκομορίτης οἶν Θ-, vinum ex sycomoris, Dioscor. lib. 5. ca. 24.

Συκον, ου τὸ, ficus, eam de ficu quàm de arbore.

σῦκα ξηρὰ, caricæ, Plat. de Leg. ¶ Σῦκον, ficus pro morbo.

Συκοπής, ῆς, ὸ, ficis puerorum insitar gaudens. vide Sycophanta in Chil. Erasm.

Συκοπώλης, ου, ὸ, ficuum sector, sordidus, auarus.

Συκοσπάδ'ας, ου, ὸ, συκοφάντης, Hesych. sycophanta.

Συκουρός, ὸ, ficorum custos. vide Sycophanta in Chil. Erasm.

Συκοῦδος, fico exulcerari, in Epigr.

Συκοφαντίαμρ-ούμαι, calumnia premor, inuidia premor, Xenoph. in Oecon.

Συκοφαντέω, μ. ἤσω, π. ηκα, calumnior, calumnias circumuenio, defero falsò, Plat. 1. de Repub. Συκοφαντῆ, apud Plat. & Menandr. pro συκοφαντεῖ, ξῆν ἰεροσυλῶν; vt Sui. tradit. i. prurire libidine.

Συκοφάντημα, τὸ, calumnia.

Συκοφάντης, ου, ὸ, calumniator, sycophanta, Aristoph. in Plut. ἀλλ' ὡς ἔοικε συκοφάντου δ'ὄντος, aduersus calumniatoris morsus nullum est. s. remedium. Lege καὶ συκοφάντου Athen. lib. 3. in principio.

Συκοφάντημα, ατος, τὸ, accusatio.

Συκοφαντία, ας, ἡ, calumnia.

Συκοφαντικός, ad calumniandum pronus, Lucian.

Συκοφαντικ-ὸς, ὸν, calumniatrix, Arist. in Plut.

Συκοφορῶ, ficus fero & produco, in Epigr.

Σύκχα, ας, ἡ, calceamenta Phrygia.

Συκώδης, ους, ὸ, ἡ, similis ficui, ficosus, Dioscor. Sic etiam vocabatur sycophanta Athenæus.

Συκωνία, vide Συκά.

Συκών, ῶνος Θ-, ὸ, ficetum.

Συκώσεις, vel Συκώσεις, εως, ἡ, puerorum modo ficorum studiosus: melius per ῶ in medio. Vnde & verbum Συκωσεύω, socium esse in ministerio, Theod. in hist. Eccles. Vnde & verbum Συκωσεύω, socium esse in ministerio, Chrys. τοῖς ἱεροῖς.

Συκωσύης, ου, ὸ, eodem in lecto cubans, Lucian.

Συλλεκτή, collectitius Senecæ, συλλογιμαῖος.

Συλλογή, collectio, congressus, coactio, copulatio, συναγωγὴ, σωμάτων, Plat. in Timæo.

Συλλεκτὸν, collectim, simul, summatim. συλλεκτὸν εἰπεῖν, vt in summa dicam, Plat. Leg.

Συλλογή, collectio, σύλλογος τοῦ πλήθους, circa libros astrictio Marcell. li. 8 Dioscor. c. 1. lectionis.

Συλλογεύς, ῆος, ὸ, qui concipere potest, colligens.

Συλλογίστρια, adiutrix, Xenoph.

Συλλογιστὴς, adiutor, συναγωνιστὴς, Xen. ungari.

Συλλογίζομαι, conceptum esse.

Συλλογισμὸς, collectio, comprehensio, complexio, conclusio, conceptio, conceptus, amplexus, complexum. ξύλλογισμοὶ ἐπιστήμης, comprehenderunt, Thucyd. ¶ Item subsidium, auxilium.

Σύλλογος, τὸ, simbriæ. Poeticè: Pollux.

Συλλογιστὴς, ῆς Θ-, ὸ, collector, coactor indictionalis.

Συλλογώτατ-ος, η, ον, congrego.

Συλλογὴ, ῆς, congregatio, collectio, delectus.

Συλλογίζομαι, & Συλλογίζω, μ. ίσω, α. ικα, computo, concludo, ratiocinor, cogito, cõsidero, ratione complector, subducta ratione complector, subducta ratione colligo, Plutar. de Cæsare Rubiconem transituro, ἀυτὸς ἐαυτὸν συλλογίζεσθ- τὸ μεγέθος τ' πλήθους, secum reputans.

Συλλογιστὸς θ-ος, ὸ ἡ, ὸ, collectitius, collectaneus.

Συλλογισμὸς, & λογισμὸς, rationum collectio, calculus. ¶ Est item syllogismus dialecticus, constans propositione, quam maiorem vocant: assumptione, quam minorem dixerũt: & conclusione, siue complexione, & connexione, Quintil.

Συλλογιστικ-ὸς, ὸν, rationalis, Hermog.

Σύλλογος, ου, ὸ, hominum frequentia, conuentus, σύλλογον ποιεῖσθαι, cœtum habere, Plat. Leg.

Συμνύω, colluo.

Συλλοχάω, ᾶς, ὸ, cœtus, congregatio, Hippocr.

Συλλοχίζω, decuriare: factiose cogere, Plut.

Συλλυσιμαδὸς, ὸ, vide in Append. de vocab. milit.

Συλλυπέω, ῶ, ῶσω, condoleo, condolesco.

Σύλλυσις, ἡ, reconciliatio, Diodor. Sicul.

Συλλύω, lites dirimo, pacifico, reconcilio, Diodor.

Συλλυκὸς, ὴ, ὸν, insulsus, ineptus, potius Σολοικός.

Σύλλυρ, υ, τὸ, pignus, ἐνέχυρον.

Συλλύτ, compilatio veltium, Poll.

Συμβαίνω, μ. ἔβησα, σ. ηκα, contingo, accido, Dat. συμβαίνειν ἀυτῆ κακοπραγίᾳ, εἰς τὸν λόγον ἀπορον, ei cotigit vt ad absurdissimam rationem confugeret, Plut. in Camill. ¶ Itẽ transigo, conuenio, paciscor, fœdus inco, consentio, Aristoph. in Ran. Οὔτε γὰρ ἀθλιώτερον συμβαίνειν εἰρήνῃ, non potuit conuenire inter Athenienses & Æschyl. Thucyd. συμβαίνειν πρὸς τοὺς ἐκείνους, cum illis transigere. ¶ Συμβαίνω, pro congredi, & simul ire, Soph. ἢν ὁδὸν μακρὰ ταύτῃ συμβαίνῃ πρόσω, quem nusquam dicis pedem contulisse. Τὸ συμβαῖνον, euentus, id quod accidit, Demosth.

Συμβακχάω, debacchor, cum aliis insanio.

Συμβάλλομαι, confero, adiuuo. συμβάλλεται πρὸς ὑγείαν, prodest podagricis, Dioscor. l. 5. cap. 116. ¶ Item adiicio, συμβάλλομαι τῷ πρὸς ἀρετὴν, id confero ad virtutem, Plat. de Leg. ¶ Item occurro, congredior, Odyss. α. ¶ Item coniecto, coniicio, Pausan. in Messen. Οἱ πατέρες ἀπίεσαν εἰ χρὴ συμβάλλεσθαι τὸ οἰωνίσμα.

Συμβάλλω, coniicio, Theophr. lib. 3. de caus. pl. συμβάλλειν τὰ χθόνια εἰς τὰς νάσους, i. legumina in noualibus cõiicere & serere. ¶ Item coeo, committor, coniungor, Aristot. de venis, καὶ συμβάλλεται ἀλλήλαις, coeunt, commiscentur. ¶ Item committo, collido, confligo, συμβαλεῖν αὐτὰς φίλους, Xenop. Plut. συμβάλλειν τὰς φυλακὰς, acies instructas ad prælium commiserunt. ¶ Συμβάλλω σὺν ἀσπίδι, Eurip. tecũ certo. ¶ Confero, i. cõtendo & comparo, Aristot. 2. Ethic. ἀφῆς τοὺς συμβάλλοντας; cum

multis conferentes. ¶ Συμβάλλω, collectam do, do symbolum. ¶ Aliquando pro μεταδίδωμι καὶ χρῶ, Aristoph. Comm in Concion. ¶ Conjecto, conjicio. Ceb. Theb. ἢ ἐμβάλλειν συμβάλλομαι τὰ λεγόμενα, i. per interpretem quæ dicuntur intellectu assequimur ¶ Confero & colloquor, συμβάλλω τοῖς λόγοις, Eurip. tecum colloquor. ¶ Συμβάλλω, cõpono, connecto, commisceo. Philostr. in Heroicis, Συμβάλλω τι τοῖς ἐκ λευκῆς, στεφάνοις, coronam compono & cõtexo. ¶ Commercium habeo: transigo, paciscor, Plat. de Leg. συμβάλλω συμβόλαια, paciscor, pacta tracto.

Συμβλήματα, sunt coacta per se velleris implexu potius quàm textu cõdita: sic dicuntur velut vndæ in textis, vide Hermol. li. 8. Plin. cap. 48.

Σύμβασις, τό, accidens: propositio ex nomine & verbo perfectam sententiam reddens.

Συμβεβηκὼς, ὁ τὸ, qui euenit seu contigit, Xenoph.

Συμβεβηκὸς τὸ ἀπόφασις συμβάσεως, Thucyd. affectantem conuentionem.

Συμβιβάζω, μ. ἴσω, σ. ἄσω, simul impero.

Σύμβασις, ἡ, concordia, consensio, conuenientia, conuentio, conditio deditionis, pactum, fœdus. οἱ πρὸς ἐξήκοντα ἐτῶν σπονδῶν, acceperunt conditionem, Thucyd. lib. 2.

Συμβασιλεύω, confero, comparo. Iob 18.

Συμβατὸς, ὸν, ὸς, q. paciscibilis, Suid.

Συμβατικὸς, ὸν, ὸν, conueniens ad pacta, Thuc.

Συμβατικῶς, concorditer, fœderato animo, Gregor.

Συμβέβηκε, accidit, accidens est, Naz. in Orat.

Συμβεβηκὸς, τὸ, accidens, casus, euentus. τὸ παλαίειν συμβεβηκὸς, quod multis contigit, Xen.

Συμβεβηκότως, per accidens, Nicom. li. 1. Arith.

Συμβεβιασμένως, simul per vim occupata, Dem.

Συμβεβληκότες τὰ βλέφαρα, habentes compressas palpebras, Aristot. lib. 3. Anim.

Σύμβασις, εως, τὸ, euentus, Bud. in Epist. poster.

Συμβιβάζω, μ. άσω, σ. ασα, Actiuè, conscendo, coëo. ¶ Trãsitiuè verò καὶ μεταφορικῶς, est cõscendere facio atque coire. ¶ Item compingo & coagmentum accommodo, & ad cohærentiam adduco, Coloss. 2. ἵ' ἐξ οὗ παν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον, &c. ex quo totum corpus, per commissuras & compages suppeditatũ, & compactũ, &c. Inde translatè significat conciliare: ad amicitiam fœdúsque adducere, Thucyd. συνεβίβασαν ἐς τὴν Πελοπόννησον τοὺς Λακεδαιμονίους. ¶ Trãsferre & ad animum, significátque animum compono & apto i. instruo. Hesych. & Suid. ¶ Συμβιβάζειν, rursus est conferre & conijcere, vt qui coagmentant ligna prius inter se conferunt, hóene vel illo mõdo apta fiet eo agmentatio, Plat. in Hippia minore, συμβιβάζω τὰ λεγόμενα ἐνταῦθα μέσα, mẽte recolo quæ dicta sunt, eáque inuicem confero, vt, si cõsentanea sint, intelligam. ¶ Item cõiicere, res nempe comparando & inter se conferendo, Act. 16. συμβιβάζοντες ὅτι παρακαλέσαι ἡμᾶς, &c. ex Pauli visione coniicientes, quod vocaret nos, &c.

Συμβίβασις, εως, ἡ, instructio, affirmatio, conciliatio. Suid. εἰς συμβίβασιν καὶ ὁμολογίαν ἐλθεῖν εἰρήνης.

Συμβιβαστὸς, ὸν, ὸς, pactum, transactio, concordia.

Συμβιβαστικὸς, confirmatio. συμβιβαστικὸς τῶν ἐν τοῖς συμβολαίοις, quinis contractus, quodcunque fœdus, Plut.

Σύμβιος, ὁ, & Συμβιοτὴς, οῦ, conuictor. Cic.

Συμβιόω, μ. ώσω, & συμβιῶ, ῶσω, & συμβιόομαι, mul vivo, Neut. Dat. ¶ Item cum Præpositione & Genit. Ceb. Theban. μὴ πόρνης συμβιῶναι πωποτέ μοι.

Συμβίωσις, εως, ἡ, vitæ consuetudo, conuictus, connubium, conuictus Cicer.

Συμβιωτὴς, οῦ, ὁ, & Συμβίωτος, conuictor Cicer. ¶ Pro contubernali etiam συμβιώτης, dixit Eupolis, apud Poll. ¶ Scribitur etiam συμβιοτὴς per ο, & rectius.

Συμβλαστὴς ἀὴρ, aer ad germinandum innatus. Theophr. li. 2. ca. 4. de Caus. plant.

Σύμβλημα, ατος, τὸ, pessulus: solidarjo, Esaiæ 41.

Συμβλήμενος, obuius factus, Odyss. i. pro συμβεβλημένος.

Σύμβλησις, compago, Exod. 26.

Συμβλητὸν δὲ ἐστι φωτὶ φαντασία, facit ad visionem.

Συμβλητὸς, conferendus, comparabilis & commutabilis, Aristot. 10. Metaphys.

Συμβοήθεια, mutuum auxilium, Thucyd.

Συμβοηθέω, mutuo fum auxilio. συμβοηθοῦσι ἀλλήλοις, eis simul auxilio aduenio, Thucyd.

Συμβοηθὸς, auxiliares.

Συμβολαιογράφος, vel Συμβολαιογράφος, tarius, qui contractus scribit in Pandect.

Συμβόλαιον, ου, τὸ, cõmercium negotiatio, Plut. in Romulo, κοινωνίαν συμβολαίων καὶ societatis commercium. ¶ Συμβόλαιον, contractus, pacta & dicta & conuentiones, communi ἐκ συμβολαίων, cõtrouersiæ de pactis. Aristot.

Συμβολαιοπώλης, negotialis, ad cõtractus spectans.

Συμβολαιτεύω, paciscor, contracto, apud Hesych. συμβολαιτεύω.

Συμβολαιτικὸς, ὸν, idem quod συμβολαιοπώλης. Hesych. conjunctio, conSυμβολὴ, ἧς, ἡ, Hesych. cõmunicatio, nexus, compago, commissura, adaptatio. συμβολὴ γῆς ὕδατος, ossium junctura, Plat. in Timæo. ¶ Item congressio, congressus, conflictus belli, Herodot. in Calliope. ἐν τῷ πόνῳ ἐν ᾧ ἐγένετο ἡ συμβολὴ γίνεται, quoniam manè confligemus. ¶ Item conjectura, suspitio, vtilitas: inductio etiam dicitur, sed in Pandect. ¶ Item collecta, collatitia cœna, Iosephus, Athen. ¶ Item translatè dicitur collatum auxilium, suppetiæ, Plut. ¶ Item pactio. ¶ Συμβολαὶ, cõmissiones, i. pactiones ad certamen. Herodian. lib. 6. ¶ Item comparationes ad certamen, Herodian. ¶ Item confluentes, concursus confluentium, Herodian. lib. 6.

Συμβολάω, τλῶ, stipem.

Συμβολὴ, ἧς, ἡ, connexio, copulatio.

Συμβολικὸς, ὸν, ὸς, coniecturalis, allegoricus & ænigmaticus. ¶ Συμβολικῶς, q. coniecturaliter, i. per cõparationem præteritorum & futurorum, Hesych. στοχαστικῶς.

Συμβολοκοπία, συμβολοκοπῶ, Deut. 22. conuiuationibus vacat, & luxuriæ atque conuiuiis.

Σύμβολον, ου, τὸ, tessera hospitalis. σύμβολα ἔχειν πρὸς τινα, Lysiæ. ¶ Item nota, indicium, signum, coniectura, ἀπὸ τοῦ σημείου καὶ σύμβολον, erat signum aggrediendæ rei opportunitatẽ adesse, i. significatio siue indicium, siue coniectura. Demosth. Σύμβολον ποιεῖσθαι καὶ σημεῖον, i. coniecturam sumere pro signo sumere. ¶ Item diuinatio, portentum, augurium, omen, Plut. in Pericle. τοὺς τερὶ τὰ συμβόλων ἀκριβῶς ἐπισταμένους, artem diuinandi & coniiciendi rescindentes. ¶ Item pactum, conuentum. συμβόλου ἔνεκα, Suid. ¶ Item collecta, συμβολὰς ἐρανικὰς, collectitia cœna, ἢ ἔρανος. Homer. vulgo ἔρανος. ¶ Συμβολαὶ apud Lucia. accepit pro rationario, i. libello in quo rationes & nomina scribuntur, atque conferuntur expensa & accepta. ¶ Σύμβολα ποιεῖ, insignia, Herodian.

Σύμβολος, ὁ, ἡ, sicut σύμβολον pro omine, apud Synes. ¶ Item incidens, obuius. Hesych.

Συμβολοστάσιον, ου, τὸ, compascuus συμβολοστάσιος.

Συμβουλεύσιμος, ον, consilium, Xenoph.

Συμβουλεύω, consilium habeo, consulto & delibero cum aliquo. συμβουλεύομαί σοι, tecum commentor de re aliqua, Plat. in Epist. συμβουλεύομαι μὴ σοὶ, idem, Aristoph.

Συμβουλὴ, Hesych. piscatorum instrumentum quo ipsi retia sua texunt & conficiunt.

Συμβουλὴ, ἧς, ἡ, consultatio, deliberatio. ¶ Συμβουλὴ ἐστὶ, consulendus, consilio assistendus.

Συμβουλήτιος, ὁ, ciuitatẽ senatorii ordinis, Poll.

Συμβουλητὸς, ὸν, ὸς, est oratio consultoria in qua consilium datur alicui, Cic. ad Attic. ¶ Συμβουλητὸς νόμος, lex quæ consultat, Plat. Leg.

Συμβουλητὸς, apud Poll. consultè.

Συμβούλιον, ου, τὸ, dim. consilium, monitio, suasio, Neut. Dat. Xeno. ἐκεῖ μὴ ἀδύνατον ἀκριβῶς συμβούλιον εἰπεῖν, Accus. in Epist. ¶ Item insidior, impono, Lysiæ. ¶ Item delibero, consulto, Aristot. Rhet. lib. 1. Τοῦτο γὰρ ἔστιν ἐπὶ τοῖς ἐν τοῖς πράξουσι βουλεύεσθαι, τὸ περὶ ἃ τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ καὶ βουλεύονται, cõsultant & deliberant.

Συμβουλὴ, ἧς, ἡ, cõsultatio, suasio, sententia, consilium, & admonitio, Plat. in Epist. συμβουλὴ τοῦ πράττειν, consilium quod illi datur.

Συμβούλιον, ου, τὸ, consultatio, consilium, Xenoph.

Συμβούλιον ποιεῖσθαι, consilium. συμβούλιον ἔλαβον, cõsilium ceperunt, consilium inierunt, Mat. 12.

Συμβουλὸς, ου, ὁ, consiliarius, vel consiliator Plin. qui est à consiliis, suasor, monitor, consultor. σύμβουλός ἐστί σοι, id est, συμβουλεύει σοι, Plat. in Epist.

Συμβολὴ ἀλλήλοις, inter nos conuenit, Naz.

Σύμβωμοι θεοὶ, dii qui eiusdem aræ honore dignabantur, Strab.

Συμμαθητὴς, οῦ, ὁ, condiscipulus, Plat.

Συμμαθητέω, simul discere cupio, Idẽ ibidem.

Συμμαλακίω, subigo, q. commollio.

Συμμανθάνω, μ. συμμαθήσομαι, π. συμμεμάθηκα, ἐ. συνέμαθον, condisco. ¶ Item condocefacio. Soph. in Aiace.

Συμμαρπάω, μ. άσομαι, π. αρπα, corripio, comprehendo, συνλαμβάνω.

Συμμαρτυρέω, λήσω, testẽ sumere, Plat. Epist. 2.

Συμμαρτυρία, ας, ἡ, & Συμμαρτυρίη, contestor, simul testificor, Plat. de Legib. συμμαρτυρεῖ τινι, huic est testimonio, Plut. in Rom.

Συμμαχέω, μ. έσω, π. ηκα, consocio arma. Liu. sum auxilio, sum in belli societate, Dat. Luc. ¶ Συμμαχία, ας, ἡ, societas in bello, societas bellica, armorum consociatio. συμμαχίαν ποιεῖσθαι, Thucyd. inco tecum societatem. ¶ Συμμαχικὸν, τὸ, commilitium Plin. & Tacit. societas, fœdus sociale, ius societatis, copiæ sociorum, Herodot. ἀξιοῦσι τὸ συμμαχικὸν ἐπιτιθέναι τὸ, in commilitium asciuerunt Cornel. Tacit.

Συμμαχικὸς, socialis. συμμαχικὸς πόλεμος, bellum sociale.

Συμμαχὶς πόλις, ciuitas socia. συμμαχίδα ἐποιήσατο πόλιν, vrbem quæ cum Romanis iniit societatem, Plutar. in Camillo.

Συμμάχομαι, sum pugnæ socius. συμμάχεσθαι ἀνθρώποις, stat pro eis, Thucyd.

Σύμμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, commilito & commiles Cæsar. auxiliarius, Plat. Epist. 7. ἦλθον σύμμαχος ἀπὸ τοῦ πόρου, veni ego adiutor eius aduersus tyrannum.

Συμμεμετρῆσθαι, quasi commensuratè, seruato commensu respondẽque partium, habita symmetriæ ratione, apud Poll.

Συμμεμιγμένος, ἢ διειλεγμένος opponuntur, i. compressis eruribus & diuaricatis, Xenoph.

Συμμερία, ας, ἡ, constantia.

Συμμένω, maneo, conferuor, consisto, duro.

Συμμεριμνῶ, vnà partem accipio.

Συμμετακίνησις, ἀφίστασις, Æschin. abscedo, deficio.

Συμμετακινέω, commotor, vnà mutor, Passiuè.

Συμμετάσιος, secundæ causæ, causæ adiuuantes.

Συμμεταπίπτει, commutat.

Συμμεταφέρωνται, ἐ, i. secum transferentes.

Συμμεταχειρίζομαι, q. cõcomitor, Basil in Epist. Dat.

Συμμετέχω, participo, Genit. Iung.

Συμμεταχικὸς, Plut. in Numa, commigro Terent.

Συμμέτοχος, particeps, consors, Ephes. 5.

Συμμετρία, commetior Cicer.

Συμμέτρησις, commensus Vitru. Halic. in Lysia.

Συμμετρία, ας, ἡ, symmetria, commensus Vitruu. competentia Gell. ἕστιν partium ad partes, & earũdem ad vniuersum corpus responsus. ¶ Συμμετρία etiam est genus vestis talaris & muliebris, Poll. & Hesych.

Σύμμετρος, ον, ὁ, moderatus, commensus, congruens, correspondens, mensuræ conueniés, aptus, respondens. ἔστι σύμμετρος ἡ ἁρμονία τῷ ἁρμοσθέντι, Aristot. Rhetor.

Συμμέτρως, congruenter & conuenienter, moderatè, modicè. ἐμμέτρως ἔχειν, satis, Eurip.

Σύμμικτος, contractis fœmoribus, in Hippiat.

Σύμμιξος, consiliarii & adiutores, Apoll.

Συμμισθοῦν, do consilium συμβουλεύω.

Σύμμιστος, promiscuus, commixtus.

Συμμίγνυμι, & Συμμιγνύω, μίξω, commiscem, socio, coniungo, Xenoph. 6. Κύρου. Συμμίγνυσθαι συμπεσόντα ξυνέβησαν τοῖς μισθοφόροις, esse adiungere, & vires sociare. ¶ Item pugnam confero, confligo, prælior. συμμίξωμέν σοι, prælium conseremus tecum, Herodot. ¶ Item conuenio, coeo, ago cum, contrahо cum, colloquor. συμμίξεσθαι, veteris me familiariter, Apoll. in Epist.

Σύμμικτος, commixtus, promiscuus, varius, miscellaneus.

Συμμιμητής, similiter imitatores, quasi coimitatores.

Σύμμιξις, εως, ἡ, commixtura Cat. commixtio, consortium. συμμίξεις χρωμάτων, Plat. ὁράσεως.

Συμμίγνυμι, commiscеo. συμμίγνυμι τὰ μάχιμα ὑμῖν, pugnam vobiscum conseramus, Herodot. ¶ Συμμίγνυσθαι, miscere corpora, commiscere Lucret. συμπλοκὴ, Hesych.

Συμμορία, ας, ἡ, munerum societas. συμμορία Sui. συμμορίαι σύριγξ Hesych. portio, curia, tribus: Vide Vlp. Rhet. Olynth. 2. & Harp.

Σύμμορος, Poll. qui præest decuriis.

Συμμορίτης, ὁ, cõtribulis, eiusdem tribus vel decuriæ, apud Poll.

Σύμμορφος, conformem facio.

Συμμυλλόγην, tacens, taciturnus, πανσίλυπος, Hesyc.

Σύμπτυσις, compressio, compressus

Σύμμυστα, ης, ὁ, symmysta, consors & socius disciplinæ, in hist. Eccles. lib. 1. Secretarius.

Συμμύω, conniuco, comprimo & comprimor, concludor, me comprimo, coeo. συμμυοῦσιν αἱ ὀστέαι, vulvæ comprimuntur, vulvæ se contrahunt, Aristot.

Σύμμυστος, tacens.

Συμπαθὴς, ὁ, ἡ, ές, qui simul afficitur, Aristot. ¶ Συμπαθὲς, ες, ὁ, naturalis consensus & conuenientia, cognatio, cõmiseratio, rerum consensus, Aphrod. Probl. vlt. lib. 1. ἕκαστα τῶν συμπαθῶν ὄντων ἐν ἑκάστῳ μέρει, membris singulis subueniunt. Cicer. 2. de Diuinat. conuenientiam & coniunctionem, continuationem, concentum atque consensum exponit. Plin consensum membrorum. Calf. consortium vocat.

Συμπάθω, condoleſco, alienisque incommodis afficior, consentio, Aristot. in Physiogn. ἄνευ δὲ μιᾶς ἀψυχῆ καὶ τὸ σῶμα συμπάσχει ἀλλήλοις.

Συμπαθὴς, ες, amiseratione quadam, officiose, humanè.

Συμπαίκτης, ου, ὁ, collusio: ἀπάτη, in Pandect.

Συμπαίνω, condoceo Hirt. cõdoceo facio Cicer. simul erudio: Vnde Polyb. ἡ ἕξις ἡ συμπαιδευθεῖσα, in violentia & iracundiæ furore educatus.

Συμπαίω, concrepo, vt fit in victoria, Polyb. Συμπαίζω, αξω, π. αιξα, colludo, Neutr. Dat. Plat. ¶ Συμπαίγμονες, ὁ, & Συμπαίκται, ὁ, colludens, Aristoph.

Συμπαίστωρ, colluſor: & simul nutritus, Epicr. Ἡδὺ μὲν γὰρ τὸ τιτθεύειν ἀγέλαις συμπαίστορας μόσχους.

Συμπαλαίω, α. αισα, α. αιχα, colluctor, Dat.

Συμπαμφιλέω, concelebro, vnà nundinas frequento.

Συμπαπαίνειν, colludere, & cõtrechinari.

Συμπαραγίγνομαι, Diony. Halic. i. cõparo, etc.

Συμπαραγίγνομαι, aduento, adsum, Chrysost. in Epist. ad Philippenses.

Συμπαραδραμεῖν, concurro, simul accurro.

Συμπαραινῶ, collaudo, Aristoph.

Συμπαρακαθέζομαι, vnà adsidere vel sedere facio, iuxta colloco, Demost. contra Aphob.

Συμπαρακελεύομαι, cohortor, Plat. Epist. 7.

Συμπαρακολουθῶ, consequor, Dat. Plat. in Pol.

Συμπαραλαμβάνω, comprehendo.

Συμπαραμίσγω, commiſceo, Aristoph. in Plut.

Συμπαραπλέω, simul nauigo.

Συμπαραπολλυμι, simul pereo vel perdor, Dem.

Συμπαραπονέομαι, simul deuolo.

Συμπαρασκευάζομαι, αση, α. ασα, adiuuo, Dem.

Συμπαρατείνω, adesse & fauere, Aristoph.

Συμπαραχωρῶ, vnà discedo, vnà circumeo, Xeno.

Συμπαρεδρεύω, subsidiarius, adiutor, socius Aristoph. in Plut. assistator, simul vindex.

Συμπαρεκτείνω, produco, prorogo, prosrabo.

Συμπαρεπιτρέπω, vnà obsecrare, Demost.

Συμπαρεστιάω, simul nutrio, Xenoph. de agric.

Συμπαρεστώς, ὡτος, ὁ, qui vnà ferunt ur.

Συμπαρεφέδρευμαι, assideo, maneo.

Συμπαρήκω, simul & clàm intro, Lucian.

Συμπάρειμι, vnà præsens sum.

Συμπαραβάλλω, contendo, comparatio, Nazian.

Συμπαρατείνω, concedo & comparo.

Συμπαρατίθεμαι, accedo etiam & præterea obtingo, i. concomitor, consequor, Xenoph.

Συμπαρέχω, pro παρέχω, Xenoph.

Συμπαρεῖναι, qui simul adsit, i. συμπαρεῖναι.

Συμπαρεῖναι, ὁ, contubernalis, Poll.

Συμπαρίστημι, quor, comitor, Neutr. Xenoph.

Συμπαρὼν, vnà præsens, Lucian.

Σύμπας, ασα, αν, vniuersus, ἡμεῖς πάντες σύμπασα κρὰ motorum robur. σύμπασι τοῖς ἀνθρώποις, omni ope incubuerunt, Thucyd.

Συμπασσάλευμα, τος, τὸ, conspersiones, aspersiones siue aspergines, Cæl. Chron. li. 3. c. 5. & 7.

Συμπάσσω, conspergo, perspergo.

Σ Υ

Συμπάσχω, condoleſco, commiseresco. συμπάσχει τι καὶ φύσις, hoc quoq; patitur, Theophr.

Συμπατάσσω, μ. ξω, π. αξα, collido, palma aut vola aperta quatio.

Συμπατέω, ήσω, σ. ησα, conculco, Accus. ¶ Item cum Dat. ¶ Pro persuadeor, Phalar. in Epistol.

Συμπατριώτης, ου, ὁ, compatriota, conterraneus Plin. vritur Archippus apud Poll. Lucianus vt barbarum dictionem reiicit.

Συμπείθομαι, cõsentio, ὅτῳ συμπεισθεὶς ἔπεσε τὸ κράτος τῶν πολιτῶν, populus in sententiam delatorum veniens, Plut. in Themist.

Συμπείθω, simul persuadeo, seu simul suadeo, verbis vnà flecto, Xenoph.

Συμπέμπω, simul mitto.

Συμπεπάσθαι, confixum esse, transfixum esse.

Συμπεπεδημένος, τοῦ πέδου, pedibus reuinctus, Lucian.

Συμπεπιεγμένος, in denſitatem coiens.

Συμπεπλεγμένος, ἀξίωμα, coniunctum, copulatum. Gell. lib 1 cap. 8. Coniunctio etiam & connexum Cicer.

Συμπεπλεγμένος, coniunctim, vnà, simul.

Συμπεπλεκώς, conequens.

Συμπεπτωκὼς, compressus, contractus Sophocl. συμπεπτωκὼς κακοῖς, malitiæ circumuentus συμπεπτωκὼς, compressus venter, apud Gell. lib. 16. cap. 3. ¶ Συμπεπτωκὸς, quod se offert & occurrit. Actio Serm. 9. cap. 30.

Συμπέρανα, concludo, cõficio, transigo, termino, Actiu. Accus. Aristot. lib. 5. Animal.

Συμπέρασις, εως, ἡ, conclusio.

Συμπέρασμα, ατος, τὸ, cõclusio, connexio, complexio, Comment. Aristoph. in Plut.

Συμπέρνημι, vnà duco, vnà circunduco. Xeno.

Συμπεσεῖν, ὁ, Plat. lib. 7 de Republ.

Συμπεσεῖσθαι, vnà circumagor, Dat. Aristot.

Συμπεσπεύω, simul ambulo, Plutar. Aristot.

Συμπεστρέφω, vnà circunfero & circumago, Aristot.

Συμπετάννυμι, circumdo.

Συμπετεῖς ῥήματα, vnà poenula circunfero vt in compositione fit, Polyb. ¶ Συμπετεῖς ῥήματα, Passiue, i. circumferor, & circumagor, circumtapior, Lucian. ¶ Item vnà versari & manere, Epictet.

Συμπεφορημένος, circumfero, circumago, Aphrod.

Συμπεφορημένος, ης, ὁ, ἡ, circumportatio, ¶ Συμπεφορημένος, comitatus, & frequés hæc illúcque assectatio, Polyb. lib. 5. ¶ Item circumportatio liqua obiero, & coniungor, Lucian.

Συμπεφορημένος, ου, ὁ, ἡ, circumportatio, ¶ Συμπεφορημένος, comitatus, & frequés hæc illúcque assectatio, Polyb. lib. 5. ¶ Item circumportatio Cicer. Polyb. ¶ Item deportatio atque exilium, Eidem Polyb.

Συμπέφυκα, perfectio Cicer. communio. Vnde συμπεφυκὸς, ὁ, conseptum Colum.

Συμπεφυκὼς, ὁ, ἡ, contingens, incidens.

Συμπέφυκα, concoquo, Aristot. 6. hist. Anim.

Σ Υ

Συμπεφυκὼς, ὁ, quod coaluit & concreuit.

Συμπεφυκέναι, concreti.

Συμπεφυκὼς, ὁτος, ὁ, constitus, concretus, Nonn.

Συμπήγνυμι, ξω, π. ξα, compingo, condenso, concrescere facio, coagmento, Accusat. συμπηγνύω τὰ λελειμμένα πλάνου διαφυγμένης, euersæ vrbis reliquias coagmentare, Plutarch.

Συμπηγνύω, compingo, compono, π. συμπέπηγμα.

Σύμπηκτος, ον, ὁ, compactus, compactilis Plin.

Σύμπηξις, εως, ἡ, compactio Cic. coagmentatio, concretio, compages, congeries.

Συμπήσσω, vel Συμπήγνυμι, coalescere facio atque coire, Dioscor. de Symphyto, lib 4. c. 9. ἡ πίτυς ἢ συμπήγνυσι, ἢ λίθους σκληρύνει, carnes autem cum ipso coctus, coire facit atque concrescere.

Συμπιέζω, comprimo, opprimo.

Συμπίνω, combibere, vnà potare.

Συμπλήν, compilo, oppilo, coarcto, constringo, angustum reddo, denso, obstruo.

Συμπίπτω, μ. συμπίσομαι, π. συμπέπτωκα, combibo, simul bibo, Neutr. Dat. & Accus. Lucian.

Συμπίπτω, incidit, συμπέπτωκε, Eurip.

Συμπίπτω, μ. συμπεσοῦμαι, π. συμπέπτωκα, & ἀφ. β. συνέπεσον, contingo, concido, incurro, incido. συμπέπτωκε φάος, incidit in cædē, Soph. ξυνέπεσον εἰς τὸν πόλεμον: Thucyd. eò venerunt necessitatis. Contrahor, comprimor, astringo, concido, Aristot. de Gener. ¶ Item pugnam committo, confligo, ξυμπεσόντες μάχῃ μόνοι, Soph. i. solus cum solis congressus. ¶ Item congruo, conuenio, Aristot. demund. τὰ δὲ πάθη καὶ συμπίπτει τύποις καὶ ἐκ διαλλαγῆς, proportione his respondent quæ in mari conueniunt, Iscrat.

Συμπλάσσω, confingo, compono, conflo, Synes.

Συμπλέκω, ὁ, συμπλέκομαι, ὁ, simul plures, i. non figillatim, Aristot.

Συμπλεκὴς, ὁ, connexus, coniunctus, Nonn.

Συμπλέκομαι, coniungor, connector, congredior, confligo. συμπλακέντος τοῦ πάππου αὐτοῦ τῷ βάμα, ad pulpitum cum Pericle in certamen descendens. Plut. in Pericle. συμπλακῆναι περὶ ἀθλίου, cum Annibale manus conserere, Eidem in Fabio. ¶ Capitur & in bonam partem pro amicè conuenio & complector, hæreóque, Cebet Theban. συμπλακόντας ἀλλήλοις, ipsos complectuntur. ¶ Συμπλακέμοι πω, est mihi negotium cum aliquo Cicer.

Συμπλεκτικὸς, copulatiuus, Hermogen.

Συμπλεκτικῶς Porphyr. copulatè Gell. confertè & contextè Cicer. contexim Plin.

Συμπλέκω, μ. ξω, π. ξα, concinno, connecto, Accus Polyb. li. 3. συμπλέκειν τὰς χεῖρας, manus conserere. ¶ Pro implicare & commiscere, Polyb. lib. 5.

Σύμπλεξις, εως, ἡ, complexio.

Συμπλέοντες, consentiens, ὁμοφρονοῦντες.

Συμπλοκὴ, ἧς, ἡ, complexio, conflictatio, A-

ristot. de mund. ¶Sunt etiam Symplegades insulæ duæ, siue duo scopuli in Bosphoro: dictæ quòd inter se aliquando concurrisse fabulis traduntur, Eurip.

Συμπλήσσω, Aduerb. Theocr. in Hercule. l. terribiliter: conserte & contexte Cicer.

Συμπλοΐζω, πλώσω, compleo, impleo, augeo, Genit. ¶ Συμπλώω, idem.

Συμπλοος, cõpletus, plenus, Plat. in Epinom.

Συμπλοφέω, expleo Cicer.

Σύμπλοφος, complere.

Συμπλοκή, ἡ, & Συμπλήρωμα, τό, complementum, perfectio.

Συμπληρωτικός, qui complet, qui constituit, qui facit ad complementum.

Συμπλοία, ας, ἡ, q. connauigatio.

Συμπλοϊκὴ φιλία, amicitiæ simul nauigãtium, Aristot. lib. 8. Ethicorum.

Συμπλοκή, ῆς, ἡ, q. complicatio, complexio, congressio, commercium, congressus, conflictus. ¶ Συμπλοκὴ, de textura. l. contextus, connexus. ¶ Est item symploce figura quædam rhetorica, Rhom. Aquilæ.

Σύμπλοκος, coniunctus, connexus, nexilis, Nõn. ¶ Σύμπλοκος συμπλοκῷ, cruci affixus.

Σύμπλοος, ὁ, & Σύμπλους, simul nauigans, socius nauigationis, cursus comes, connector Vall.

Συμπνίγω, suffoco.

Συμπνοή, ἡ, conspiratus Gell. consensus.

Συμπνοία, ας, ἡ, conspiratus Gell. consensus.

Συμπνοιόω, & Συμπνέω, conflo, & conspiro, Hippocr. ¶ Item vnanimi consensu aggredior quippiam & coniuro, conspiro, Herodian. Γνώμῃ τε πάσῃ συμπνοιόω.

Συμπνίγω, vnà suffoco, coarcto.

Συμπνοία, conspiratus Gell. conspiratio: cõcordia, consensus, conspirans beneuolentia.

Συμπορίζω, duco, dirigo, Plat. in Polit.

Συμπορίζω, ίσω, ἔσω, obligo, impedio, cõ πόδας συμπορίζω, Aristoph. Interp Actu. Accus.

Συμποτίθημι, compono, simul ago opimior.

Συμπολεμέω, μήσω, simul bellum gero, in bello gerendo adiuuo, Dat. Plat. Epist. 7.

Συμπολεμέω, concerto, auxilior.

Συμποιέω, ήσω, facio habitare, comprehẽdo.

Συμποιησία, vnà obsideo.

Συμπολιτεύομαι, vnà Remp. administro, eadem in gubernatione versor, Plat. in Epist.

Συμπολίτευτος, ὁ, q. conciuis, Ephes. 2.

Συμπότειος, ludos concelebro.

Συμποτικός, μὴ, ὸν, ικὴ, ικὸν, q. collaboro, Sophocl.

Συμπορίζω, coco, comenio.

Συμπορίζω, comparare. Demost.

Συμπορισμός, οῦ, comparatio atque apparatus.

Συμπόσιον, idem quod συμπόσιον, 3. Macchab.

Συμπόσιον ἄρχω, ἄρξω, ἦρξα, conuitor, Neutr.

Συμποσιάρχης, sympositarchia fungor in conuitio. præsum conuiuiis, Aristot. in Polit.

Συμποσιάρχης, ου, & Συμποσίαρχος, ου, præfectus conuiuii, modiperator Varr. Plutarch.

Συμποσιαρχικὸς, ὴ, ὸν, magisteria conuiuiorum.

Συμποσιαστὴς, οῦ, ὁ, conuiuator Horat. & Lic.

Συμπότης, ου, τὸ, compotatio, conuiuium, locus conuiuii. ¶ Συμπότου διαλύσαι, conuiuium soluere ac finire. Poll.

Συμποτόριον, ὁ, i. collecta: Tamen apud Pachymerium, li. 1. ca. 2. legitur συμποσίον.

Συμπότωρ, ορος, ὁ, comporor & combibo Cicer. Lucian. συμπότορα καὶ συμπότην ἐπιθέσθαι.

Συμπρακτικὸς, ὁ, spectans ad conuiuium, conuiualis, Lucian. συμπρακτικοὶ νόμοι, conuiuales leges.

Συμπράκτειρα, ας, ἡ, compotrix Terent. συμπρακτὴς.

Συμπραγματευτὴς, οῦ, τὸ, qui suis in ferendis legibus socius, Plut. in Lycurg.

Συμπραγματεύτωρ, ορος, ὁ, adiutor, socius, Sophocl.

Συμπρᾶσις, εως, ἡ, venditionis socius.

Συμπράσσω, conficio, vnà molior & laboro, rei gerendæ me socium præbeo. συμπράσσω τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ἀπόκτασιν, Adrasto est opitulatus in recuperandis cadueribus, Plut. in Theseo.

Συμπρεσβεία, societ legationis, collegæ.

Συμπρεσβευτὴς, collegæ in legatione, Aristot. in Politic.

Συμπρεσβεύω, sum in legatione collega, Eschin.

Συμπρεσβύτης, qui & ipse presbyter est.

Συμπρόπτωρ, συμπροπτορος, administer, Herod.

Συμπρίαμαι, coemo, Aristot. in Polit.

Συμπροΐημι, coco, simul eo, congredior. Synes.

Συμπροσωθέω, in eandem causam incumbo, ad idem efficiendum contendo, vnà studeo.

Συμπροτρέπομαι, μ. ἐτρεψάμην, comitor, dedoceo. Accus.

Συμπροφύομαι, adhæreo. Dat. Psalm. David.

Συμπροφυτικὸς, ἡ, ὸν, adhærere.

Συμπρυτανεία, eiusdem senatorii ordinis. Poll.

Συμπτύσσω, complico, claudo. Et Συμπτύσσομαι, complicatum, clausum, apud Dionys. ¶ Συμπτυγμένον, cumulatum, coactum. ¶ Idem dixit Συμπτυχθέντες, pro confertim & mulatè, astrictè. ¶ Συμπτυγμένως, alterius. ¶ Rursus Σύμπτυξις, clausura, conclusio, Basil. homil. 10.

Σύμπτωμα, τος, τὸ, q. collapsio vel concidentia casus, Aristot. de apibus, ἀνάγκην ἢ διὰ τι ἄλλο συμπτώματος, ἢ ὅτου ἕνεκεν· πολλὰ γὰρ μάρτυρες ἂν περὶ μέσης ἀπαγάγοι.

Συμπτωματικὸς, qui casu & accessione fit.

Σύμπτωσις, casus, euentus, Aristot. histor. lib. 8. ¶ Σύμπτωσις τῆς κοιλίας, ventris velut subsidentia, contractio, atque compressio: quum partes inter se concidunt atque subsidunt. Gell. lib. 16. cap. 3. ¶ Item concursus, congressio & conflictus. Suid.

Συμπυκνόω, contego, Diodor.

Συμπυκνόω, concrescere in speciem puniceis, vel tofum offibat est conferuiscere, Celsi.

Συμπυρεῖν, vnà edere, Plat. de Leg.

Σύμφαντος, ὁ, ἡ, ὸν, manifestus, φανερὸς, patens. Σύμφαντος

Σύμφαντος, ὁ, comparentia: cum ex multarum stellarum contu & concursu noua species cõparet: sic cometem fieri voluit Democritus. Lege Senecam Natur. Quæst. li. 7. cap. 3. & Aristot. 2. Meteor.

Σύμφερος, expedit, vtile est, competit, Plat. 1. de Repbl.

Συμφέρομαι, vnà feror, Plutar. in Solone, συμφέρεται τῷ ἡλίῳ, cum Sole vnà fertur. συμφέρεται τοῖς καιροῖς, Nazian. in Orat. & tempus sequitur Cic. temporibus parco. ¶ Item assentior, consentio, Herodot. συμφέρεται τὰ ὀθνήια ἀνδράσι, cætera Therais cũ Cyrenæis constant. ¶ Συμφέρεσθαι τοῖς σοφοῖς, rerum statui præsenti assentiri & acquiescere, Plutarch. ¶ Item Συμφέρεσθαι, contingere, συμβαίνειν, eidem in Cæsare de Clodiano stupro. ἀλλὰ ἡ τύχη τοῦτο ἔοικε τῷ Καίσαρι συνεργεῖν καὶ τῶν οἰκείων ἐνεστι. ¶ Συμφέρομαι, congredior & commenio, Plat. & Herodot.

Συμφέρω, ἐνεγκῶ, ἐνεγκεῖν, commodum & vtilitas, Plat. 1. de Rep. τὸ τοῦ ἐρεσθένους ἓν ξύμφερον δίκαιον εἶναι. ¶ Item cum Dat. τῷ τῆς πόλεως συμφέρει, Demosth.

Συμφερτὸς, ἡ, vtilis, confertus, congestus.

Συμφορεύς, ἕως, ὁ, circulator, præstigiator.

Συμφέρω, confero, i. simul fero, comporto. συμφέρειν χρήματα, cumulo pecuniam, Thucyd. ¶ Item simul fero, tolero, Euripid. pro συμφέρω, Sophoc. ¶ Συμφέρειν, prodesse & vtile esse. ¶ Pro quadrare & cõpetere, Sophoc. ¶ Pro συμφωνεῖν, cõuenire, Aristoph. Interp. ¶ Συμφέρειν, obsequi, parere πειθοῖ, Sophocl. in Electra.

Συμφεύγω, confugio.

Σύμφημι, confiteor, consentio, astipulor, Dat. Eurip. in Hippol. ἡ ξυμφάσα σοι μοι, mihi assentiuntur. ¶ Item Accus. Xenoph. ξυμφάσκειν ἢ ταῦτα, hæc ita esse concedebat. ¶ Cum Infinit. Plat. ξυμφάσκειν κακοῦσθαι, promitto me fortem futurum.

Συμφοίτης, ου, ὁ, ἡ, vates, refert. Hesych.

Συμφορά, ᾶς, ἡ, collusio: quæ & συμφορεῖ.

Συμφορέω, ήσω, colloquor.

Συμφορέω, vnà decresco, simul diminuor, Dat.

Συμφορεύω, seruio alicuius gloriæ Cic. Attic.

Συμφορητὴς, ου, ὁ, philosopharis, Laert.

Συμφορητὸς, ὴ, ὸν, consentaneus, Plutar.

Συμφορίζω, convenio, sum condiscipulus, Phalar.

Συμφορητὴς, ου, ὁ, condiscipulus, Phalar.

Συμφορὰ, ᾶς, ἡ, calamitas, detrimentum, iactura, damnum, incommodum. ἡ τῶν συμφορέων ζήτησις, qui in calamitates incidernnt, Dem. Phoc. ¶ Item casus fortuitus, euentus, accidens, Sophocl. τοῖς ἡμῶν συμφοραῖς εἰ συμβάλλετε μοι, Aristoph.

Συμφορέω, μ. ἤσω, comporto, connecto, congero, Demosth. στέγας, σανίσιν τε καὶ λιθίναις συμφέρειν.

Συμφόρησις, εως, ἡ, collatio, concernatio, collectio, multitudo collecta. συμφόρησις ἐστὶ τῶν χρημάτων πλῆθος, q. confluxio in vrbẽ multitudinis agrestis, Plut. in Peric. ¶ Item casus. συμφορὰ, συμπτῶμα, Hesyc. infortunium.

Συμφορητὸς ἐκ ἀλλοτρίων πτερῶν, alienis pennis confertus, Lucian. συμφορητὸς ἱστάναι, conuiuium ad quod plures conferunt, Aristot. lib. 3. Politic. cap. 11.

Σύμφυής, ὁ, collatus, mixtus.

Συμφυΐα, ας, τὸ, commodum, consentiens, aptũ.

Σύμφυος, ον, vtiliter facere, Xenoph.

Σύμφυος, ου, ὁ, ἡ, vtilis, frugi, conueniens, decens, Aristophan. in Pluto. πλούτου δὲ ὄζει τοῦτο συμφορώτατον.

Συμφοιβάομαι, dicuntur aues quando nidos cõstruunt, Aristot. 1. comportantes, congerentes.

Συμφόρως, commodè, Xenoph.

Σύμβουλος, ου, ὁ, consiliarius, σύμβουλος, Iliad. c. ¶ Item ἐμφόρως, vnanimis & concors.

Συμφορέω, μ. ἐσύμφορησα, simul consulo, διαβουλεύομαι, delibero, συσκέπτομαι, Odyss. ι.

Σύμφορος, ὁ, consensus, συμβουλὴ.

Συμφορέω, ήσω, ἔσω, ἔσχα, consepio Cic. concludo, obturo, Actiu. Accus.

Συμφορέω, ήσω, ἔσχα, consentio, assentior. συμφορεῖν τῇ ἐκδίξει σωιόν, assentiri reÐ sentienti concilio. sic Canon 3 Ephes. Cõcilii. ¶ Item resipisco, mentem recipio. συμφορήσας ὁ βίος, ἀπῆγε τὸν λαὸν εἰς τὸ στρατόπεδον, ad se reuersus Brennus abduxit Celtas in castra, Plutar. in Camil. ¶ Item cum Accus. pro vnà intelligentia concipio & comprehendo: cogitatione complector, Aristotel. de mundo. τὰ πλεῖστα ἀνθρώπων ἐφικνεῖται τοῖς τοιούτοις τῇ διανοίᾳ συμφορήσασι.

Συμφορέω, ήσω, ἔσω, simul frigatur. 24. Ezec.

Σύμφορος, ὁ, ἡ, consentiens, Plat. in Epist.

Σύμφυλος, ὁ, ἡ, congenitus, cognatus, eiusdem naturæ τῶν ἀεὶ συμφύλων ὄντες, ad rem communem conferti. Plutar. in Lycurg. συμφύλου τοῦ παντὸς χρόνου, i perpetuum, Plat. de Legib.

Συμφυΐα, rerum naturalis coniunctio, natura cognata & congenita. Inde pro quauis arcta cõsociatione, familiaritate, & conuenientia. συμφυΐα ἀνθρώπων, coniunctio fratrum, Nazian. in Epist.

Συμφυλάττω, vnà custodio, Xenoph.

Συμφυλέτης, ου, ὁ, gentilis, tribulis, Hesych.

Σύμφυλος, ου, ὁ, contribulis, eiusdem generis, gentilis, vernaculus, affinis, domesticus, familiaris συμφυλα καὶ οἰκεῖα ἐπιτηδεύματα, semina domestica & quæ in quotidiano vitæ vsu sunt, lib. 3. Dioscor. cap. 1.

Συμφύομαι, coalesco, coco, Aristot. in Polit.

Συμφυρέω, confusè promiscuè, Nican. in Ther.

Συμφύρω, commisceor συμπεφυρμένων πάντων ἀκοσμίαν πόλιν, confusam domibus vrbem, Plutarch.

Συμφυτὸς, commixtus, confusus, Eurip.

Συμφύρω, commisceo, συνεφύρω.

Συμφύω, propriè vnà fio, i. conflo. συμφῦσαι. ¶ Translatè, coniuro, cõspiro, conniteor,

Plat. 4. de Leg.

Σύμφυσις, εως, ἡ, concretio, ἕνωσις, vnitas Plin. coagmentatio, Galen.

Συμφυτεύω, consero, simul planto, Xenoph.

Σύμφυτον, ου, τὸ, symphyton herba. Φύω τὸ συμφύω, conglutinare, Dioſc. li. 4. ca. 9. & 10.

Σύμφυτος, ου, ὁ, ἡ, insitus, consitus, innatus, cōgenitus, genuinus, Roman. ca. 6. εἰ γὰρ σύμφυτοι τῷ ὁμοιώματι τῷ θανάτου ἐσμὲν, si coalescimus conformatione mortis eius: Vnde Σύμφυτος, Adverb. Aphrod. σύμφυτος τῷ πυρὶ ὁ σωστὸς ἀνθρώπου, calor igni est insitus. Τὸ σύμφυτον, cognatio, cognata natura, Plat. de Leg. ¶ Item sexus, Eurip.

Συμφύω, coalescere facio, cōglutino, coagmento. Plut. in Sympoſ. εἰ γὰρ δεῖ δηλονότι, ἐγὼ ὑμᾶς συμπήξω καὶ συμφύσω εἰς τὸ αὐτὸ, ὥσπερ δύο ξύλα ἢ κηρούς.

Συμφωνία, μ. ὁ, συμφωνέω, convenio, i. pactum facio, paciscor, conspiro, consentio, idē sentio, Neuter. Dan. συμφωνοῦσι δὲ καὶ πάντες, aduersus hos tecum conspiro, Arist. li. 4. Polit. ca. 12.

Συμφωνία, concordia, conuenientia, cōsensus.

Συμφωνία, ας, ἡ, concentus, consonantia Vitruu. vocum vel sonorū aut vtriusque concors ratio atque proportio, Plut. in Sympoſ. Lege Vitruu. li. 5. cap. 4.

Σύμφωνον, ου, τὸ, consonans, consonantia: pactum.

Σύμφωνος, ου, concors, cōsonans, respōdens, Plat. de Leg. ¶ Συμφώνως, concorditer.

Σύμφωτος, contractus.

Συμψαύω, contingo, coniungor.

Συμψήχω, μ. ἐσω, corrado, contero, confundo vestigiane amplius appareant, Aristoph. περ.

Συμψηφίζω, μ. ἐσω, π. σω, computo, Actiu.

Σύμψηφος, ου, ὁ, eiusdem sententiæ, subscriptor & approbator Gell. Dat. Plat. 2. de Republ.

Συμψυχία, vnanimitas Liu. & Plaut. Nazan.

Σύμψυχος, ου, vnanimis, eiusdem sententiæ.

Σύν, & Attice ξύν, Præpoſ. cum Dat. ¶ Σὺν τοῖς θεοῖς, diis fauentibus, Aristoph. ¶ Σὺν τῇ σῇ ἀρετῇ πᾶς πρᾶγμ' ἂν πορεύσειεν, ad tuum commodum pœnas exigere, Xenoph. ¶ Capitur etiam pro ἐν. ἐπὶ. ξὺν ἐμοὶ, ἐπ' ἐμοὶ σὺν πίστει.

Συναγανακτέω, simul cōquerar, simul sū solicitꝰ.

Συναγανακτητὴς, q. condolentia.

Συνάγελαστος, ου, ὁ, socius qui vnā mittitur.

Συνάγγελος, ου, ὁ, ἡ, propè, in propinquo, Hermog.

Συναγείρω, μ. ῥῶ, congrego, cogo, aduoco, colligo, Accuſ. συναγείρω στράτευμα, compāro exercitum.

Συναγελάζομαι, adiōcior, gregatim dego.

Συναγελάζω, μ. ἐσω, π. σω, coniungo, cōgrego.

Συναγελασμὸς, οῦ, ὁ, congregatio, grex, conciliū, cœtus, consociatio Cicer.

Συναγελαστικὸς, congregabilis Cicer.

Συναγείρω, collegisse, aggregasse. Συνάγω.

Συναγκαία, ας, ἡ, conuallis, locus vbi duæ valles conueniunt. ¶ Item ἡ συναγκὰς τόπος, Suid.

Συνάγμα, τὸ, collectio, sedimentum lotii, Galen.

Συναγορεύω, μ. εὔσω, π. σω, simul aduoco, consentio, cōcordo, patrocinor, adsum. συναγορεύω τοῖς τοιούτοις, in his tibi assentior, Thucyd.

Συναγορία, defendo Gaz. de Senect.

Συναγρὶς, ίδος, dentex, cis, piscis, Aristot. de Anim.

Συναγωνάομαι, pro συναγωνίζομαι, cōgrauo.

Συναγχὴ, angina morbus Celso lib. & ca. 4.

Συναγχικὸς, angina laborans, Galen. ad Glauc.

Συνάγω, μ. ἐξω, π. ξω, congrego, colligo, conduco, i. simul duco, Accuſ. συνάγω εἰς ταὐτὸ, Thucyd. ¶ Claudo, glomero, coarcto, cōtrago, Aristot. lib. 2. histor. de pinnophylace. συνάγοντες καὶ συνέχοντες ἀλλήλους τὰ μέρη. ¶ Cōsocio, concilio, Aristot. de mund. τὸ ἀρχὴν συνάγειν τὸ ἔθνος ἀφ' ἑνὸς ἀνδρὸς, cum fœmina cōiunxit. ¶ Incudo, augeo, figo, τὴν πόλιν ἀλλήλοις συνάγοντες ὁμολογίᾳ, τῇ ξυγκλείσει τῶν ὅρκων, Naz. ¶ Conquiro, cōflo, cōparo, committo, συνάγω τὰ συνέδρια, conuenero, di legem sancire, Plat. de Leg. συνάγειν φάρμακον, conflare inuidiam, Demoſt. ¶ Συνάγειν νεκρὸν, nā bibere, compotare, Menand. Celte Athen. lib. 8.

Συναγωγεὺς, conciliator & congregator prælii, Plat. in Sympoſ. & Lyſix.

Συναγωγὴ, congregatio, coactio, collectio, cœtus, concio. ἐν συναγωγῇ τῷ πολέμου, in cogendo bello, Thucyd. Χάριτες δὲ ἡμῖν ἐν ἐκκλησίᾳ συναγωγαῖς, ἀλλὰ ταῖς ἐν ἐκκλησίαις συναγωγαῖς, non frontis contractione severæ & grauis, Isocr.

Συναγώγιμος, collatitius, Athen. 8.

Συναγώγιον, conuiuium, τὸ συμπόσιον Athen. 8.

Συναγωγὸς, qui constringit, qui cōrabit, συναγωγὸς πολλῶν, qui multa colligit, Porphyr.

Συναγωνίζομαι, μ. ἰσω, π. ισμαι, concerto, sum eius sum in pugna, adiuuo, sum commilito, Plat. in Epiſt. πολλοὶ συναγωνισάμενοι, multos defendi.

Συναγωνιστὴς, οῦ, ὁ, commilito.

Συνάδελφος, qui fratrem habet, Xenoph.

Συναδικέω, cum aliquo iniuria aliquem afficio.

Συνάδω, μ. ήσω, π. ᾄσω, concino, concordo, Dat.

Συνάθλησις, εως, ἡ, certaminis socius & adiutor.

Συνάθλιος, adiuuo certamen, concerto, certo cum, Dat.

Συναθροίζω, μ. ίσω, aggrego, congrego, colligo, cōdenso συναθροισμένη ἰσχὺς ἐκ πολλῶν, Plat. in Phædone, mens congesta.

Συνάθροισις, εως, ἡ, coacernatio, συναγωγὴ, congestus ¶ Est & figura sermonis Rutil. Lupo.

Συναθρισμὸς, οῦ, ὁ, congeries, congregatio, collitio, illitus.

Συναίρω, simul, vno impetu, ἅμα πάντες ἐπ' αὐτὸν συνῆραν, simul vngo, q. counguo, collino Horat. & collinio Colum. oblino, illinio. ¶ Item expūgo, obduco, interlineo, deleo, αἴρειν ξξαλείφειν, delere & abrogare leges.

Συναίρω, simul verum esse, Arist. in Dialect.

Συναλίζω, ίσω, π. ισμαι, congrego, cogo. Accuſ. Herodot. in Euterp. ἐ. μᾶλλον πολλοὺς συναλίσαι τοὺς Ἕλληνας, quam in vnam vrbem mu-

Συναμφιάομαι, ἀσομαι, π. ασμαι, flo suspensus, pēdeo animi, contrahor. συναμφιάζομαι τῷ μέλλοντι, de futuro suspensi, Plut. in Numa.

Συναίρεσις, εως, ἡ, contractio. συναίρεσις εἰς ἀριθμὸν, numeri complexus, Naz. in Orat.

Συναίρετης, ου, ὁ, adiutor.

Συναίρω, μ. ἀσω, π. αρῶ, contraho, simul tollo.

Συναίσιμα, τὰ, mutuæ perēctationes, Hesy.

Συναίτιος, auxilior, συναφελῶ, subleuo, Accu. Demoſth. Olynth. 1. δεῖ ἐπὶ πᾶσι συναίτιον ἔχειν τὸν ἀφελούμενον, cum aliis suscipere, in commune consulere. συναίτιος εἶναι τῷ κινδύνῳ, qui simul periculum subierunt, Thucyd.

Συναίρω, simul tollo, Accuſ. Aristot. lib. 2. de gener. ¶ Item colligo, confero, Matth. 18. συναίρειν λόγον πρὸς ἑαυτὸν, conferre rationem cum seruis.

Συναισθάνομαι, consentire, simul sentire, Plutar.

Συναίσθησις, conscientia. συναισθήσεις ἐπιθυμιῶν, sensus pruriginis, Dioſc. li. 8. cap. 2.

Συναίσω, simul struo, Hesiod. καὶ τὸ συναίσατο ἀστὶ ζωὴ καὶ ἔστερ.

Συναίτιος, cōscius, qui vnā in causa est authoreque alicuius rei velut causa adiuuans sensus pruriginis, Dioſc. li. 8. cap. 2.

Συναίσω, simul struo, Hesiod. καὶ τὸ συναίσατο ἀστὶ ζωὴ καὶ ἔστερ.

Συναίτιος, cōscius, qui vnā in causa est authoreque alicuius rei velut causa adiuuans sue adiutrix. ¶ Τὰ συναίτια, adminicula causarum principalium, secundæ causæ. πολλὰ συναίτια γίνεται τῷ θανάτῳ, omnia dant causam emoriendi, Theophr. li. 5. de caus. plant. Cic. causæ adiuuantia vocat.

Συναισχιλάτωρ, quasi conceptiuus, cap. vlt. ad Roman.

Σύναιχμος, ὁ, auxiliator, socius in bello, Suid.

Συναιωνόβιος, vnā dego, q. cohabito, Dat.

Συναίωσις, q. eleuatio, συναίρεσις.

Συναιωρέω, vnā adolesco, eodem tempore vigeo.

Συνακολουθέω, μ. ἐσω, π. ουκῶ, simul sequor, comitor, consequor, confector Terent. Neutr. Dat. Plat. Epi. 7. ἡμῖν ξυνακολουθήσει περὶ διαλαβεῖν, sequere nos ad Dionysium. ¶ Et trāsitiue, τοῦτο συνακολουθῶ, hoc concedo, Eidem de Leg.

Συνακόλουθος, ου, ὁ, comes, consectator.

Συνακούω, simul audio.

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, subligaculum Cic. vel subligar Matt. femoralia Suet. Ioseph. de Antiq.

Συνακτικὸν, τὸ, accumulatio.

Συνακτικὸς, ἡ, ὸν, vis contrahendi & cogēdi.

Συναλγέω, condoleo, & Cic. cōdoleſco, Sophoc.

Συναλγὴς, ὁ, ἡ, q. complorators, Eurip.

Συναλείνω, confouco, concalefacio Cic. Plut.

Συναλοιφὴ, ῆς, ἡ, collitio, illitus.

Συναλοίφω, μ. ψω, simul vngo, q. counguo, collino Horat. & collinio Colum. oblino, illinio. ¶ Item expūgo, obduco, interlineo, deleo, αἰρεῖν ξαλείφειν, delere & abrogare leges.

lieres congregasset.

Συναλλακτὴς, conciliator, φιλιαστὴς, συμβιωτὴς.

Συναλλακτικὸς, q. commercialis lex. leg. συναλλακτικός.

Συναλλαγὴ, ῆς, ἡ, ἡμιλία, ἀμειβὴ, συμβίβασις, commercium, conciliatio, Sophocl.

Συνάλλαγμα, ατος, τὸ, cōmutatio, commercium, cōuentio, cōtractus, συμβόλαιον, Arist. Rhet. 1.

Συναλλακτικῶς, ὁ, conciliator, φιλιαστὴς, Hesych.

Συνάλλαξις, commutatio, Plat. in Leg.

Συναλλάττω, μ. ξω, π. αχω, commuto, permuto, parisco & cōtrahor, Aristot. 8. Ethic. χρὴ πίστιν συναλλάξασθαι, qui bona fide in rebus cōtractis versantur. ¶ Concilio, transigo. συναλλαχθῆναι γάμοις, Eurip. συναλλαγῆναι ἀνδρὶ ἐκείνῳ, cum illis transigere.

Συναλλοιόω, simul altero, simul immuto.

Συναλλοιωσία, vocalium commixtio, Tryphon in Append. & Quint. lib. 9. cap. 4.

Συναμάω, simul, vnā, in Epigr.

Συναμαρτάνω, vnā erro, Phalaris.

Συνάμμα, τὸ, copula, vinculum astringens, Aristot. in 4. de part. Anim.

Συναμπέχω, congredior, vnā eo.

Συναμπερῶ, ῶς, ἡ, q. coambulo, comes, Nōn.

Συναμφοδεύω, conniti, vnā funem helciumque trahere, Aristot. li. 6. Anim. de mulo.

Συναμύντωρ, βοηθὸν, Eurip. Dat. auxiliari.

Συναμφοτέρως, vtrunque simul, Plat. Epiſt. 8.

Συναμφω, simul ambo, vtrunque. Polyb. li. 1.

Συναμφω, vasto, incommodo, Herodot.

Συναναβὰς, simul ascendēs, qui simul ascendit.

Συναναγκάζω, cogo, vi perficio, Xenoph.

Συναναγυμνόω, ὦσω, simul nudo.

Συναναδίδωμι, vnā digero.

Συναναδικέω, simul injuriam infero.

Συναναζεύγνυμι, fac simul ferueſ, Dioſc. li. 1. ca. 33.

Συναναθρισμὸς, οῦ, ὁ, frequentatio.

Συναναθροίζω, cōgo.

Συναναιρέω, simul perimo, vnā de medio tollo.

Συναναπίπτω, simul accumbo.

Συναναπλέκομαι, miſcor. Naz. in Orat.

Συναναπλοκὴ, ῆς, admixtus, commixtus, Lucian.

Συναναπληρόω, suppedito, vnā sumptum facio, Xen. li. 2. Χεν. de vero amico loquēs, συμβουλεύει τὸν μὲν συναναλίσκειν, τὸν δὲ συναναπληροῦν.

Συναναμίγνυμι, vnā miſceo, intermiſceo, commiſceo. ¶ Συναναμίξεις, quasi commixtio, commercium.

Συναναπαύομαι, simul accumbo, simul quiesco.

Συναναπείθω, simul suadeo, cohortor, comonco.

Συναναπέμπω, simul transmitto.

Συναναπλάσσομαι, implicor.

Συναναπτύζω, simul sursum rapio & traho.

Συναναστρέφω, vnā, coæternus, principii expers.

Συναναστρέφω, simul dimico.

Συναναστρέφω, μι. ψω, π. ραμμαι, simul versor cum aliquo, Depon. Dat. Plut. in Lycurg.

Συναναστρέφω, reuerto, reuoco, Plut. in Galba.

Συναναστροφὴ, conuersatio Quint.

Συνανατείνομαι, coorior Cicer. Depon. Dat.

Συωστρέβλωμαι, versor cum, conflictor cum.
Συωδυάτρίβω, simul tero, permisceo, contero.
Συωθέω, simul euehere, Naz. in Orat.
Συωθροφλέγω, concremo, simul vro.
Συωθροίζω, ad numerum circumago. Dat.
Συωθροισμός, ὁ, contagium quod ex contactu nascitur, coniunctio corporum, Plutar.
Συωθυμόομαι, vnà roborar, corroboror.
Συωθύζομαι, cohibeo, contineo, Aristot. 1. de Anim.
Συωθύω, in alium simul rapio.
Συωθύω, simul florere.
Συωθωθεῖν τὸν ἵππον, conturnicem capere annuti. Plutar. in Alcibiade.
Συωθρηνέομαι, Theophr. vel Συωθρηνέω, Synes. & Συωθρηνῶ, Plutarch. & Συωθρηνῳδέομαι, Athen. cum hominibus dego, cum hominibus versor.
Συωθροδάω, condolere, contristari Colum.
Συωθρόμησις, & Συωθρόμωσις, obuiã eo, obuiam progredior, Neut. Dat. Hesiod.
Συωθρόνη, idem, Nonn.
Συωθρόνημα, τὸ, occursus.
Συωθρονάζω, occurri, Sophocl.
Συωθρυπτάζω, adiuuo, Dat. συωθρυπτάζειν τινί, Luc. 10.
Συωθρυπτέω, idem, Actiu. Accus.
Συωθρύομαι, συωθρυφθῆναι, Depon. Dat. poetic. occurro.
Συωθύρομαι, comitor, consequor.
Συωθύω, idem, Pindar.
Συωΐδρεῖν, ὁ, pro συωΐδρυσις, metarhesi π ἀ, cũ iunx. συωΐδρεσμόβρις, nupta, vxor, Eurip.
Συωΐζομαι, vnà abducor: Vnde τοῖς πανταχόθεν συωϊζομένοις, Roman. 12. demisse atque humiliter de se sentire Cic. animos summittere.
Συωϊκτέρω, μ. ἀρῶσα ἵππον, commigro, Dat.
Συωϊκτερπάζω, coæquo, adæquo, Dat. Chrysost.
Συωΐκτης, omnis, συωΐκταση, vniuersa, Herodot.
Συωΐκτομαι, simul discedo.
Συωϊκτόλλυμι, vnà expello, Aphr.
Συωϊπουργίζομαι, est, in re conficienda meam operam accommodo, actioni subseruio: gestu, habitu, totáque actione rem quæ geritur ita referre, vt hæc subiecta oculis appareat, nec narrari, sed fieri videatur, Aristot. in Poetica. At συωϊπουργίζω & est qui effingitur & repræsentatur. Eidem Rhet. 2.
Συωϊσφίδω, firmiter adigo, impingo, incutio, Plutarch. in Cicer. ἐς τὸν λόγον συωϊσφίσας τὴν κατηγορίαν τῶν συωθρωμάτων, oratione sua suspicionem coniurationis in Cæsarem impingens.
Συωϊσχυρόω, perfectus, implerus.
Συωϊσχυρίζομαι, rebellare, Herodot.
Συωϊσχύω, simul amitto, Actiu. Accus.
Συωϊσχύω, simul amitto, Actiu. Accus.
Συωϊσχύω, mittor ad suffragia magistratus gratia.
Συωϊσχύω, qui vnà peregrinatur.
Συωϊσχύω, simul peregrinor.
Συωϊσχύω, vnà fugere, Aristoph.

Συωϊσχύω, simul vestem exuunt.
Συωϊσχύω, commorientes.
Συωϊσχύω, commorior Plin. vnà emorior, Dat. συωϊσχύειν ἀλλήλοις, alternis ictib⁹ mãs ſixi occiſi ſunt, Plutar. in Publ.
Συωϊσχύω, simul purgo.
Συωϊσχύω, simul abluo.
Συωϊσχύω, colludo.
Συωϊσχύω, concipio.
Συωϊσχύω, simul fruor, Genit. in Problem. Aristot.
Συωϊσχύω, simul destituo.
Συωϊσχύω, simul pereat.
Συωϊσχύω, patrocinor, συωϊσχύω. Æschin.
Συωϊσχύω, simul nuto, simul innuo, Thucyd.
Συωϊσχύω, vnà rebellare, Thucyd.
Συωϊσχύω, vnà cum parua edo. Plat. 1. Polit.
Συωϊσχύς, ὁ, ἡ, coniunctiuus.
Συωϊσχύομαι, cohæreo, coeo, congredior, συωϊσχύομαι σοι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον, matrimonio tibi filiam copulo, Lucian.
Συωϊσχύος, ὁ, ἡ, coniunctiuus: At συωϊσχύος, coniungens, Aristoph. in Concion.
Συωϊσχύω, contingere facio, copulo, coagmento, connigo, Theophr. chill. plantinare. ¶ Pro contingo, & committor, alicui rei, coco, coalesco. συωϊσχύω τινί, vrorq; iungor. συωϊσχύει πρὸς τὸ ὑπηρέτης, iungitur, Aristot. li. 2. Anim. ¶ Consentio, congruo, consentaneus sum, Aristot. definentes & coeuntes. ¶ Pro confligo, concurro, incurro, congredior, συωϊσχύω τινί, congredientes cũ Amazonibus equestri prælio, Aristid συωϊσχύω πρός τινα, tecum bellum gero, Thucyd.
Συωϊσχύω, simul expello
Συωϊσχύω, συωϊσχύομαι, coagmentare, Lucia.
Συωϊσχύω, ferio, confligo & confligor.
Συωϊσχύω, collido, contringo, virgeo, cõtundo. 2. Arg. ἵνα μὴ ἀφῇς γόμφιον συωϊσχύειν, tundebat & compingebat eam clauis. ¶ Pro conflictor, Aristot. de mund. συωϊσχύειν ἀέρων πνεύμασι, &c.
Συωϊσχύω μοι, mihi quoque placet, Demosth.
Συωϊσχύω, auxiliaris.
Συωϊσχύω, compactus, coagmentatus, Arg. 2.
Συωϊσχύω, articulatus.
Συωϊσχύω, coagmentari, Hippocrat. ¶ Συωϊσχύω, compingere, Aristot. 1. Ethicor. Vide ἁρμόω.
Συωϊσχύω, compages ossium, Galen.
Συωϊσχύω, connumero Hygin. & Puto, Naz. in Orat. συωϊσχύω τινὸς τὸν κύκλον.
Συωϊσχύω, enumeratio Cicer. computatio Plin.
Συωϊσχύω, numerum augens, Phalar. Gen.
Συωϊσχύω, simul prandeo, Aristoph.
Συωϊσχύω, Xenoph. & Poll. comprandor Cic.
Συωϊσχύω, coagmento, conciuno, Accusat.

Accusat. συωϊσχύω ὄψιν ἱμάτιον, coniunxit oculos, Eurip. ¶ Item congruo, conuenio, quadro. Dat. Xenoph.
Συωϊσχύω, congruenti proportionum ratione coagmento & committo, Ephes. c. 2.
Συωϊσχύω, ὁ, simul præfectus, collega præfecti, Naz. in Orat.
Συωϊσχύω, cohæreo, coagmentor, congruo, cõueniõ, quadro, Accus. & Dat. Plat. in Tim.
Συωϊσχύω, & Attice ττω, corripio, Aristophan. 1. ¶ Item citò intelligo & percipio, Sophocl.
Συωϊσχύς, ἡ, connexio, compositio, Hesych.
Συωϊσχύω, annecto, appendo, conungo, copulo. συωϊσχύεσθαι τῷ ἅλατι, venæ connectuntur, Aristot. lib. 1. Anim. ¶ Συωϊσχύω pro ἀκολουθῶ, Plutarch.
Συωϊσχύσεις, ἡ, colligatio rerum & cõnexio, ita vt alia ab alia dependeat, Plutarch.
Συωϊσχύω, apparo, instruo, Arg. 2.
Συωϊσχύω, ire ad comitia ad danda suffragia in petitione adiuuare, Plut. in Cæsare.
Συωϊσχύω συωϊσχύω, collecti magistratus.
Συωϊσχύω, collegæ principatus participes.
Συωϊσχύω σοί, collega tuus sum.
Συωϊσχύω, ὁ, collega. Demosth.
Συωϊσχύω, auxiliator, in Epigr.
Συωϊσχύω, commentus.
Συωϊσχύω, contego, constipo, defendo, Accus. Lucian.
Συωϊσχύω, ἡ, mutua defensio, tellado: apud Homer. describitur Iliad. 7. ἀσπίδ' ἀσπίδι προθέλυμνα, συωϊσχύω, ἀνὴρ ἀνδρὶ μάχοιτο, ἀσπὶς ἀσπίδι προθέλυμνα, συωϊσχύω, ἀνὴρ ἀνδρὶ μάχοιτο.
Συωϊσχύω, cõmilitones, mutuò se defendẽtes.
Συωϊσχύω, colluctor, pariter corusco, Naz.
Συωϊσχύω, vnà miserum esse, Phalar.
Συωϊσχύω, collustratio.
Συωϊσχύω, concino, assentior. συωϊσχύω. ¶ Sophocl. Attice ξυνᾴδω dixit pro taceo, ab ἀνᾴδω.
Συωϊσχύω, consonantia, q. cõbinemus, Athen. li. 14. ¶ Συωϊσχύω ab ἀκοή, συωϊσχύω, conuersatio, conuictus, cõsuetudo, Aristot. Politic. li. 6. c. 16.
Συωϊσχύω, morior & sub eodem tecto verior, Depon. Dat. Xenoph. συωϊσχύζειν εἰς εἷς πλείστ ἀστραπ. ¶ Συωϊσχύω in voce actiua, Eidem Xenoph. ἐπόλυν. pro congo.
Συωϊσχύς, ὁ, ἡ, consonans, contubernalis, socius, Soph. συνὼς κρατὴς ξυνᾴδω, simul augeo, Xenoph.
Συωϊσχύω, & Συωϊσχύω, simul augeo, Xenoph.
Συωϊσχύς, ὁ, ἡ, socius in naugatione, comes, Sophocl.
Συωϊσχύω, contractus, propinquitas, contractio Cic. iunctura, Damasc.
Συωϊσχύω, connunctio, connexio, contractus.
Συωϊσχύω ἡ ἐσχάτη, extremus, coniunctus, contiguus, contingens.
Συωϊσχύω, simul emitto.

Συωϊσχύω, vnà desciſco, sum socius rebellionis.
Συωϊσχύω, simul in defectionem traho, Thuc.
Συωϊσχύω, condoleſco, simul angor, vicem doleo, Hoor. συωϊσχύσι συμφοῖς συωϊσχύσιν, miſerantur infeſtorum amicorum.
Συωϊσχύς, ὁ, ἡ, contactus, apud Plat. in Timæo, connectio, copulatio, prælium.
Συωϊσχύω, occido, Sophocl.
Συωϊσχύω, ὁ, ἡ, communi participes.
Συωϊσχύω, corrudens.
Συωϊσχύω, consumo.
Συωϊσχύω, conduplico, apud Hippocr.
Συωϊσχύω, vna vinctus, Dat. Naxan.
Συωϊσχύω, legcs decretæ, Aristot.
Συωϊσχύω, comprandeo vel cõcreno, cuno cum, Neut. Dat. iung.
Συωϊσχύω, ὁ, concentatio, conuinium, Dem.
Συωϊσχύω, ὁ, comprantor Cic. Lucian.
Συωϊσχύω, simul precor, Plat. in Epist.
Συωϊσχύω, ὁ, conuinctio Quintil. nodus, copula, coniunctio, colligatio, commissura, Ephes. 4. ¶ Ἐπὶ & συωϊσχύω, pars nernosa artus connectens. ¶ Item Nodus, stella præfulgens ἐπ' ἀκρῳ τοῦ λίτου, Procl.
Συωϊσχύω, qui vnà ligatus est.
Συωϊσχύω, ὁ, ἡ, eadem dominatio.
Συωϊσχύω, ὁ, vim habens vinciendi, copulatiuus.
Συωϊσχύω, ὁ, ἡ, alligatus, Sophoc. in Aiace.
Συωϊσχύω, vel συωϊσχύω, cõnecto, committo. Accus. & Dat. Aristot. de mundo, φασὶ τινὲς ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ ἀγάλματος συωϊσχύσαι τὴν ἀγαλματοποιὸν, faciem suam connexuisse simulachro.
Συωϊσχύω, condo.
Συωϊσχύω, apud Platonem διαβαίνω, per fluuium διαβαίνω & vadolum secum traducere.
Συωϊσχύω, assentior tibi, Herodot.
Συωϊσχύω, simul dego. συωϊσχύω ὑμῖν, vobiscum dego, Diosc. li. 1. in præfatione.
Συωϊσχύω, conspiro, coniuro.
Συωϊσχύω, simul diuino, simul diuido, Naz.
Συωϊσχύω, continuo Quint. Dat. Chrysost.
Συωϊσχύω, ὁ, Dem. & Poll. comitor.
Συωϊσχύω, simul vincor, Plut. in Lycurg.
Συωϊσχύω, simul perenno, perpetuo conuersor.
Συωϊσχύω, simul exorno, simul compono.
Συωϊσχύω, concilio, reconcilio.
Συωϊσχύω, recordor.
Συωϊσχύω, simul deliberare.
Συωϊσχύω, simul confucio, curro, Acc. Lucian.
Συωϊσχύω, simul confucio, curro, Acc. Lucian.
Συωϊσχύω, simul confucio, curro, Acc. Lucian.
Συωϊσχύω, simul laboro.
Συωϊσχύω, commoror, congredior, vnà versor, consuetudine vtor, Dat. Xenoph. ¶ Apud Hoor. cum Gen. & μεγάλῃ ὀργῇ ἐδίζετο συωϊσχύ-

πρός τι, quibuscum sis iucundissimè victurus, Συνδιαφέρω, cum alio tolero. συνδιαφέρω τὸν πόλεμον, bellum simul tolero. Herodot.

Συνδιαφθείρω, vnà corrumpo.

Συνδιαδίδωμι, simul transmitto.

Συνδιαιτώμενος, ου, ὁ, quotidiana consuetudo.

Συνδιατρίβω, μ. βίσω, π. συνέτριβον, diem simul duco, πᾶσι ἡμέραν συνδιάγω. συνδιατρίβω τοῖς ἀνωτάτω, cum æqualibus diem trabo, Plutarch.

Συνδικάζω, vnà iudicare, Plat. de Leg.

Συνδικάζω, adesse, patrocinari, defendere, Xenoph. οἱ συνδικάζοντες ἀντιλέγουσι, patroni seu aduocati & causidici. ¶ Συνδικάσαι etiã est patroni ad causam vnius prouinciæ tuendam missi fungi munere, Demosth. ὑπὸ Ἀθηναίων.

Συνδικαστής, οῦ, ὁ, simul iudex, qui eandem causam defendit, patronus, Demosthen. παρὰ Ἀθηναίοις. ¶ Συνδικασταὶ qui à singulis vrbibus mittuntur patroni ad causam vnius prouinciæ tuendã, Bud. in Annot. ¶ Item ad quos publica negotia deferuntur.

Συνδιοικῶ σοι, tecum administro, Plutarch. in Othone.

Συνδιστάλλω, μ. βίσω, π. δέσταλκα, colludo disco.

Συνδοκεῖ, dicitur quod constat inter multos, & de quo inter eos conuenit. συνδοκεῖ μοι τοῦτο, id mihi comprobatur seu probatur. Thuc.

Συνδοκιμάζω, simul perpẽdo, comprobo, simul discutio & exploro, Isocr. ad Nicocl.

Συνδοκτικὸν, συνδοκτὸν, communiter constitutum.

Συνδοξάζομαι, eodem honoris gradu adæquor, q. conglorificor, Naz. in Orat.

Σύνδορος, συνδόρου, ὁ, conuiua, sodalis, cocpulo, conuictor, Nonn.

Συνδότης, simul danda, Aristoph.

Συνδουλεία, conseruitium Plaut.

Σύνδουλος, ου, ὁ, conseruus Cic. Poll.

Συνδραμεῖν, concurrere, iuuare, Plutar.

Συνδρᾶν, συμπροσφέρω, adiuuo, adiuto, Eurip.

Σύνδρομοι, pluraliter pro concursu, Apollon. 2. Argon.

Συνδρομὴ, ῆς, ἡ, angustiæ, symplegades.

Συνδρομὴ, ῆς, ἡ, concursus, συγχύσεις, Interpr. Herm.

Σύνδρομος, ὁ, ἡ, concurrens, comes, l. 3. Epig.

Συνδυάζομαι, socior, coniungor, Plat. in Leg.

Συνδυάζω, μ. σω, copulo, coniungo, conduplico, Aristot. in Rhet. ¶ Item communico, copulor & coniungor, Psalm. μ.

Συνδυασμὸς, cõiunctio, copula, coitus venere', Aristot. li. 4. Anim. & Poll.

Συνδυαστικὸς, coniugalis.

Σύνδυο, bini, duo simul, Aristid.

Συνεάξω, seu ξυνέαξα, confregi, Odyss. ξ.

Συνεγείρω, μ. ἐγερῶ, π. ἤγειρα, admouco, impono. συνεγείρει τὴν χεῖρα ἐπί, brachio committitur, Dioscorid. li. 2. ca. 171.

Σύνεγγυς, propè, iuxtà, in propinquo, proximè, ὁ proximo. συνέγγυς τῇ ἀκάνθῃ, Arist. in Prad.

Συνεγκλίνω, colleuo, simul leuo, Phocyl.

Σ Υ

Συνεγκωμιάζω, confero.

Συνεγνώκει, præbuit veniam.

Συνεδεῖν, considère.

Συνεδρεία, ας, ἡ, consessio, σύνεσις, i. statio. Xenop.

Συνεδρεύω, μ. εὔσω, π. εὐσα, præsideo, consideo, consisto. ¶ Pro mittere εἰς συνέδρους, Æschin.

Συνεδρία, ας, ἡ, cõsessus senatorum ac iudicum, concilium, cõuentus. ¶ Συνεδρία in auspiciis dicebatur cùm considebant aues, & consessus auium vel considentia, Aristot. li. 1. de Anim.

Συνεδρεύω, considère, Apoll. Rhod.

Συνέδριον, ου, τὸ, curia, consessus, collegium, Aristot. lib. de mund. ¶ Æschin. pro consessu iudicum & consiliariorum.

Σύνεδρος, ου, ὁ, consessor, qui considet, assessor, contubernalis Cic. disceptator, senator, Sophocl. in Aiace dixit, ἐκ γὰρ συνέδρου τοῦ βουλικοῦ κύκλου, &c. ex corona considentium principum.

Συνειδέναι, simul viginti.

Συνείρω, μ. ἐξῶ, π. ἔρρηκα, colligo, constringo, Odyss. ξ.

Συνείρω, genus figuræ, i. ξύγμα, Quint. l. 9.

Συνεζευγμένος, coniunctus, coniugatus.

Συνεθέλω, simul volo, assentior.

Συνεθίζω, μ. ἴσω, assuefacio, consuefacio. συνεθίζουσι φοιτᾶν ἀμεινον, Isocr. consuescere eadẽ sentire.

Συνειδέναι, μ. ἐσω, sum conscius, Isocr. ad Demonic. οὐ γὰρ δὴ σοὶ γε ἄλλος λόγος, αὐτὸς γὰρ συνειδήσεσθ', tibi quidem conscius eris.

Συνείδησις, εως, ἡ, & Συνειδὸς, ότος, τὸ, conscientia.

Συνειδὼς, ότος, conscius, qui simul nouit. συνειδὼς ἑαυτῷ τινα, Demosth.

Συνειλεγμένος, collectus, contractus, Demosth.

Συνειλημένος ὄγκος, coactum alimentum, Gal. l. 3. c. 19. de caus. plant. Theophr.

Συνειλημμένος, comprehensus, captus.

Συνειλόντες, qui congregauit, qui coegit.

Συνειμαρμένη, fato connexa, fato coniecta, confatalia vertit Cic. de Fato, Plutarch.

Συνειμι, μ. συνίσομαι, vtor familiariter, simul sum, viuo cum aliquo, versor. ¶ Συνεῖναι τῷ πόνῳ, in labore versari, Arist. Plut.

Συνέιναι, pro συνέρχεσθαι, conuenio, coeo, pergo in congressum, simul eo. Infinit. συνιέναι, vnà ire.

Συνείησις, conscientia, Hesych.

Συνεπαινῶ, suadere, patrocinari, subscribere, cõprobare. συνεπαινῶ τῷ πόλει, patrocinium ei uitatum suscepit, Plutar. in Themist.

Συνείρω, connectens aliquid sine intermissione, cocreo, in custodia teneo, Actiu. Accus.

Συνείρω, μ. εἴρξω, π. εἶρχα, concludo, cohibeo, concludo.

Συνείρω, μ. ῥῶ, congrego, coniungo, conserio, cõnecto, continuo sermonem, Lucian. τὸν λόγον συνείρω, de furto verba facio. συνείρω τὴν ὁμιλίαν, connecto orationem perpetuã. ¶ Συνείρομαι, cohæreo, coniungor, Aristot. 2. de Gen. ¶ Συνείρω αἰτίαν τῷ συμπεράσματι, Eidem 1. de gen.

Σ Υ

Συνειρμὸς, ὁ, animaduertens, cognoscens.

Συνεισφέρω, cõfero, comporto, simul induco, includo. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισφέρομαι αὐτῇ, secum omnia bona introduxit, Chrysost.

Συνείσακτος, ὁ, ἡ, aliũde importatus, externus, tertio canon. concil. Nicæni. ¶ Συνείσακτος etiam dicitur comes vel socius sociáve cælibatus, siue virgo quæ contubernalem habeat virum, Gregor.

Συνεισβαίνω, simul ingredior & conscendo, Eurip.

Συνεισβάλλω, simul irruo & inuado, Demosth.

Συνεισέρχομαι, simul ingredior.

Συνείσημος, vnà scio, Aristoph.

Συνεισπίπτω τοῖς φιλίοις, persequens fugientes, Plut. in Cam.

Συνεισπορεύομαι, vnà ingredior.

Συνεισφέρω, confero, simul induco, Dat. & Accu.

Συνεισφορὰ, ᾶς, ἡ, collatio, collecta Cic. de Orat.

Συνεκβάλλω, vnà eiicio.

Συνέκδημος, ου, ὁ, comes itineris, peregrinus, socius peregrinationis. συνεκδήμους, Hesych.

Συνεκδίδωμι, confero ad. συνεκδιδόντες πενθερὰς θυγατέρας, copiis suis pauperes in locã filiabus iuuant, Plut. in Rom.

Συνεκδοχὴ, ῆς, comprehensio, conceptio. De hac figura vide Quint. li. 8. c. 6. & li. 6. ca. 3.

Συνεκθειάζω, συνεκθειῶ, q. comprehensim, sue cessim, Interpr. Apoll. Rhod.

Συνεκδύομαι, vnà exuere, simul deponere, Plut.

Συνεκθερμαίνω, cõalefacio, intus excito, Plut.

Συνεκθηλύνω, vnà efforminor.

Συνεκθρέψω, simul educasse.

Συνεκκαιδεκάζω, simul sexdecim, Demosth.

Συνεκκαίω, vnà excito & accendo, Plutarch.

Συνεκκλησιάζω, eidem ecclesiæ assentior.

Συνεκλείβω, simul tero.

Συνεκλείω, contritus, simul tritus.

Συνεκλείπω, simul deficere, Plut. in Num.

Συνεκλογὴ ἐκκλησία, ecclesia eiusdem consors electionis, simul electa.

Συνεκλύω, simul solutus est, in Epigr.

Συνεκπέμπω, μ. ἐκπέμψω, simul emitto, Plutarch.

Συνεκπέπεμαι, ad consummationẽ concoquo. συνεκπέπεμαι, Theophr. 4. de causis.

Συνεκπίνω, simul ebibo. Vnde Aristoph. in Plut. ἐπεὶ δὲ ἡ τύχη ἀπέστειλε πάντα, συνεκπιεῖν δεῖ σοι ἡμᾶς τὴν τρυγῳδίαν, facem quoque te bibere oportet.

Συνεκπίπτω, conuenio, cõgruo, euenio, Aristot. de mund. ταῦτα δὲ οὐ τοῖς τυχοῦσι συνεκπίπτει, ἅπερ συμπνεῖν ἐστι, hæc naturæ vi ab humida expiratione euenire comparatum est.

Συνεκπλέω, simul enauigo.

Συνεκπληρῶ, replere, complere.

Συνεκπνέω, vnà expirare & mori, Eurip.

Συνεκπορίζω, subministrare.

Συνεκπρεπὴς, quæ simul educata & alta.

Συνεκτελῶ, conficere, ad consummationem cõferre, Theophr. li. 1. de caus.

Συνεκτικὸς, capax, comprehendendi & continẽdi vim habens. συνεκτικὸν εἰς αὑτὸ, seipsum colligens & contrahens, Aristot. in Probl. συνεκτικώτερος πρὸς τὴν πύκνωσιν, cõstantiora, spissioráque semina, Theophr. li. 4. de caus. plant.

Συνεκτίκτω, vnà cum partu edo, Plat. li. 1. Polit. ¶ Συνεκτίκτω, ad partum conduco, Theophr.

Συνεκτικῶς, summatim, συνεκτικῶς.

Συνεκτιτρώσκω & Συνεκτίω, vnà soluo, Plutarch.

Συνεκτρέφω, simul alo, ad nutricationem confero, Theophr. 4. de caus.

Συνεκτρέχω, contero. (γάνυσι.

Συνεκχυμίζω, succis miscere, Hippoer. συμμι-

Συνελαύνω, astringo, in angustũ redigo, Plutar. συνελαύνω σε σφοδρὸς ἔρως πάντας, in extremã necessitatem te redigo, Lucian. ¶ Neutraliter pro Infesto animo concurro, Homer.

Συνελεύθερόω, vnà in libertatem asserо, simul pro libertate vindicias decerno.

Συνέλευσις, εως, ἡ, conuentus, συνόδους, cõuentio, congregatio, concursus, Hesych.

Συνελεύσεσθαι, conuenire. συνελεύσεσθαι, (conuenã.

Συνελίσσω, conglomero.

Συνελκύω, contraho, συντείνω, Aristoph.

Συνελὼν, qui cepit, complexus, Thucyd.

Συνέμμενον, τὸ, coniunctum tetrachordum.

Συνεμπάσσω, μ. άσω, conspergo.

Συνεμπεσεῖν, incurrere, Bud. in Epist. post.

Συνέμπορος, ου, ὁ, comes, simul iens, generis Fœmin. Plut. in Thes. συνεμπόρους Suid.

Συνεμφαίνω, simul refero & ostendo, Theophr.

Συνεμφαντικὸν, quæ indicationi conferit, verbum peculiare Medicorum, Gal. 9. Ther.

Συνεναλὴς, vnà versor.

Συνενδίδωμι, cedo, concedo, Datiuo.

Συνενδύω, induo.

Συνεπαμφοτερίζω, Hesio. simul deteror.

Συνεπαρὴς, comparatus, Plut. in Cam.

Συνεπείω, conjungo, Naz. in Orat.

Συνέπεισις, ἡ, contentio.

Συνέπτωσις, ἡ, adiutor, συνήγορος, Hesych.

Συνεξάγω, vnà exigo, simul eiicio, vnà educo.

Συνεξαέριος, sub dio vnà positus, Dioscor. l. 3.

Συνεξαμαρτάνω, vnà erro, Isocr.

Συνεξανίσταμαι, vnà consurgere & inualescere, Plutar. in Polit.

Συνεξαρτάω, q. coaperio.

Συνεξαυτῶ, vnà perficere.

Συνεξαπατῶ, simul decipio, Demosth.

Συνεξάρχος, qui simul extulit.

Συνεξαυαίνω, simul exicco.

Συνέξειμι, vnà aggredior.

Συνεξελαύνω, simul abigo, in Epigr.

Συνεξελθεῖν, commigrasse, vnà emigrasse.

Συνεξέρχομαι, conuenio, vnà exeo cum, Dem.

Συνεξετάζομαι, versor inter, sto à partib. socior cum, connumeror, sum in numero, Bud.

Συνεξεύρισκω, vnà excogito, simul adinuenio, Dioni apud Platonem in Epist.

Συνεξημερόομαι, simul mansueto.

Συνεξισόω, μ. άσω, π. ωκα, coæquo, Actiu.

Συνεξομοιῶ, assimulo, ad imitationem effingo, consimile reddo, Plutar. in Polit.

Συνεξοπλίζω, μ. ἴσω, π. σω, conciro, Plutarch. in Public. κινεῖν καὶ συνεξοπλίζειν τὴν πόλιν, seditionem concitare. ¶ Συνεξοπλίζω, vnà erumpere, Xenoph. in Oecon.

Συνεξορύω, vnà reddo vrinam, Alex. Aphr.

Συνέρπω, ωσα, contractiuncula.

Συνεορτάζω, μ. ἄσω, π. σχω, festum concelebro.

Συνεορτάστης, socius celebritatis, Plat. de Leg.

Συνεπιμύω, iunctura, conglutinatio, Eust. Iliad. ξ.

Συνεπιτρέχω, vnà mecum duco, concludo.

Συνεπιφέρω, colligo, constringo, adduco, præparo cum consilio.

Συνεπῳδέω, simul incanto.

Συνεπῳδίζω, ἴσω, collaudo, cõprobo, Herodot.

Συνεπῳδός, approbans, Dat. Herodot.

Συνεπαίρω, attollo, vnà excito, Xen. in Oecon.

Συνεπιδίδωμι, vnà sensum & fructum percipio, Gregor.

Συνεπιμαρτύρω, vnà accuso, Accusat. & Gen. Plutarch. in Pericl.

Συνεπισυμβαίνω, μ. ἔσω, π. σχ. vado & conuersor inter conuictus, Neut. absol. Doricé.

Συνεπιτίθημι, vnà coniurasse.

Συνεπιτροφεύω, idem quod συνεπιτροπεύω.

Συνεπιφύομαι, μ. εἶσα, idem quod συμφύομαι.

Συνέπομαι, ς, η, consequentia, contextus verborum.

Συνέπεσε, incidit, συμβῆναι, contigit, Thucyd.

Συνεπιτείνω, μ. ἄνω, dirigo, Actius. Accus.

Συνεπαινῶ, comprobo, collaudo, Diodor.

Συνεπηχῶ, consono, adsono, consona voce accino, concino, succino, Aristot. de mund.

Συνεπιβάλλομαι, vnà aggredior, Genit. & Dat. Lucian. συνεπιβαλλόμενος τῷ ἔργῳ.

Συνεπιβάλλω, pro συμπίπτω, cõpeto, incurro eõdem, Polyb. lib. 2. histor.

Συνεπιβουλεύω, vnà hedi, Aristot. in Polit.

Συνεπιβουλεύω, vnà insidior,

Συνεπιγράφω, collega in describendo censu.

Συνεπιγράφω, mecum asscribo, Datm. & Accus. Plut. in Pol.

Συνεπιδακρύω, collachrymor.

Συνεπιδεῖν, Plat. & Poll. corrigalis.

Συνεπικαταμάσσω, π. ἄξω, π. σχ. confringo.

Συνεπικοσμῶ, cohonesto & visendum reddo, Xenoph.

Συνεπικουρῶ, vnà & simul succurro, Xenoph.

Συνεπικρούω, alleuo.

Συνεπικραδαίνω, vnà mico, vnà cõcutio & vibro.

Συνεπικροτῶ, applaudo.

Συνεπικρύπτω, occulto.

Συνεπιλύω, simul incumbere.

Συνεπιμαρτυρῶ, confirmo, comprobo, Polyb.

Συνεπιμερίζομαι, simul accipio, assentior, adsum, fero auxilium, simul incumbo. Genitiu. συνεπιμερίζεται τῷ ἀγῶνι, simul certamẽ aggrediuntur. Plut. in Camil.

Συνεπιμαρτυρῶ, astipulor, testimonio sum, simul attestor, Aristot. de mund.

Συνεπιμελοῦμαι, vnà curo, sum procurator, Xen.

Συνεπιμένω, ἀνῶ, obsecundo. συνεπιμένειν εἰς φθοράν, se vitiandam concedit, Plutarch. in Sophitheg.

Συνεπιπονῶ, vnà laborare. Xenoph

Συνεπισκέπτομαι, vnà considero. Plat. in Apolo.

Συνεπισπεύδω, corripio, conuello.

Συνεπισπεύδω, vnà accelero, q. confestino. Suid.

Συνεπισπόμενος, sequens. Plat. Epist. 7.

Συνεπισπάω, attrabo, allicio, Aristot. in Probl.

Συνεπίσταμαι, sum conscius, Dat. συνεπίστασθαι τοῖς πεπραγμένοις, scio te admisisse factum Lucian.

Συνεπισχνάω, condoleo, simul suspiro, Plutar.

Συνεπισφίγγω, comuerto. Dat. Plutar. in Numa.

Συνεπιτρέχω, adiuuo, sum administer. Xenoph.

Συνεπιτρέχω, idem quod Συνεπισπεύδω, vnà propero.

Συνεπιτείνω, intendo, augeo, Basil. ¶ Passiuè, Aristot. simul intendor, vnà augeor.

Συνεπιτήδειος, esse adiumento.

Συνεπιτίθημι, simul aggredior, insidior. ¶ Συνεπιτίθεμαι τῷ καιρῷ, arripio occasionem, vtor occasione oblata, Polyb. li. 5.

Συνεπομόνυμι, sententiam dico cum aliis.

Συνεπόμνυμι, confiteor.

Συνεπορέγω, vnà affero.

Συνεπιπλέκω, μ. ἔξω, π. σχ. comprobo, simul cõtum habeo. Aristot. 2 Polit.

Συνεπιπλέω, μ. εὔσομαι, consequor, id efficio, simul sector, comitor, non resisto, attentè studio seu auscultro, Datiu.

Συνεπισκοπέω, conspicio.

Συνεπουλωτικός, cicatrix. Gaz. in Proble. Aristot. sect. 1. quæst. 10.

Συνεπουρίζειν. Vnde Συνεπουρίζων αἰσίαν φορὰν, plenius quiddam significat quàm ὀρθοδρομίζων, Aristot. 3. de Cœlo, κίνησις συνεπουρίζει τὸν αὐτὸν δρόμον, impulsa sonat, pariget, quasi ventus iocundus & pone insequens.

Συνεχίζω, est τὸν ἰσχνὸν, i. collectam sine fortitudine contribuo. συνεχίζειν τὰς χεῖρας ἀλλήλαις, manuas operas præstare. Appian. de bello ciuili. ¶ Est etiam συνεχίζειν τὰς φιλίας, tua conuiuia agitare, quod Mutuare Latinè dicitur apud Gell. ¶ Transfertè dixit Plutarch. de mund. πάντα εἰς τὸν αὐτὸν ἔοικεν συνεχίζειν τὸν κόσμον, omnia ad mundi complementum conferre.

Συνεχίζω, μ. ἄσω, π. σχ. adiuuo, cõtum conferre.

Συνεχίζω, adiutor, ξυνεχίζων σκήπτρῳ, Euripi.

Συνεχίζω, adiutor, cum comes operas, adiuuo, adminiculor Cic. Neut. Dat. ¶ Aliquando Accusat. cum Præpos. εἰς, Phil. de mund. εὐδαίμονες εἰς τὸ φῶς ἅπαν τὸν κόσμον συνεχίζουσι. ¶ Et cum περὶ. συνεχίζει περὶ τὴν ἀρχὴν Theophr. 3. de Caus. plant.

Συνεχίαι, mutua operæ, auxilium efficax.

Συνεχίω

Συνεχιστής, ὁ, ἡ, adiutor, particeps operis, socius & consors operis. συνεχιστὴς περὶ τὸ ἔργον, adiuuans artem, Xenoph.

Συνέχω, copulo, concludo, cohibeo, Actiu.

Συνεδρεύω, adsum, Sophoel.

Συνηρέθομαι, inhæreo, innitor, sicum fixum & affirmatum habeo, Eurip.

Συνηρέδω, confirmo, constabilio, connecto, cõnitor, incumbo, impingo, Polyb. li. 5.

Συνηρορέω, legi patrocinari, i. συνδικεῖν, Demosth.

Συνηρετικός, ἡ, ὁ, habens vim retinendi.

Συνηρόω, colligo fusa, fundo.

Συνήθης, συνήθεια, percunctari, Hesych.

Συνηθίζω, μ. ἄσω, π. σχ. simul remigo, Dat.

Συνηθλέω, ἥσω, ἤκα, simul operans in lana.

Συνήθροος, ον, ὁ, ἡ, facile orationes connectens & cõponens, Aristop. in Equit.

Συνηλικιώτης, copulatio, cõclusio. συνηλικίης πρὸς γάμον, connubium, coniugium, Plat. in Tim.

Συνήμμαι, interrago. συνημμένα συμβάλλομαι.

Συνήκω, coniunx.

Συνήλυξα, confluxit, Isocr.

Συνήλυξα, συνῆλθον, συνήλυθε πόλεμος, bellum conflatum fuerat, Thucyd.

Συνήλυξε τὰ αὐτὰ ἐν ταὐτὸν ἐς δεῖπνον, Aristot.

Συνήμαι, contraho, in Epigr.

Συνήχημαι, conuenio, i. adiungor, in vnũ coco, confluo, concurro. συνῆλθον τῇ αὐλῇ, conueni ad tuum cubile. Sophoc. συνῆλθον εἰς ἀλλήλους, in colloquia venerunt, Plut. in Cam.

Συνήσω, simul cibum capere.

Συνίημι, intellectus, prudentia, intelligẽtia, peritia, perspicientia, Aristi. 1. mag. Moral.

Συνιππασία, confertim, collectim, Greg.

Συνιππάζω, contectus.

Συνιππεύω, cum comes, consector, Dat.

Συνιστάμαι, contractus.

Συνιστάμαι, parce. συνιστάμενος ζῆν, parcè vivit, Plutar. in Apophth.

Συνίστημι, consistit, ornauit, commendauit.

Συνίστημι, conflictè, contracto animo, Aristot. 4. Polit.

Συνεστώς, compactus, spissus, compressus, solidus, non fluxus, Theophr. 2. de Caus.

Συνεστιάομαι, συνεστιῶμαι, conumor, vnà epulor, accumbo, Depon. Dat. iung.

Συνεστιάτωρ, domesticus, conuictor, contuberualis, simul habitans. ἑμοὶ ξυνεστιάτωρ ἔβη, Hesych.

Συνεστιῶμαι, in fauces contrahor.

Συνεστραμμένος, contortus.

Συνεστραμμένος, obliquè, contortè.

Συνεστώς, compactus, solidus, spissus, cõtractus, concretus.

Συνεστώς, adiutor, tuus sodalis, Iliad. in Epist.

Συνετός, intelligibilis, συνετὸν, facio intelligere, significo, doceo, infirmo, Actiu. Accus.

Συνετός, intelligens, consultus, industrius, astutus, cordatus, sagax, circunspectus. συνετοὶ περὶ καλῶν ἐγένοντο, prudentes rerum honestarum, Lucian. in Anacharsi.

Συνετῶς, intelligendo, prudenter, scienter, scitè, intelligenter Plin.

Συνετώτερος, ω, ὁ, doctior.

Συνευδοκέω, μ. ἤσω, π. σχ. consentio, communico, assentior, cõprobo. συνευδοκιμέω. Athen.

Συνεύδω, simul cubo, Dat. συνεύδω σοι, Eurip.

Συνευναίω, coerceo.

Συνεύνετις, concubinus, vel concubitor Suid.

Συνεύνετις, ιος, vxor, Eurip.

Συνευνιάω, concumbere, Dat. Phal. in Epist.

Συνεύνιος, & Σύνευνος, ὁ, ἡ, coniunx, Soph.

Συνευπορεῖν, amico operam accomodare ad pecuniam conficiendam. Demosth. contra Apatur. ¶ Pro confero atque simul suppedito, Isocrat. in Panegyr. ἐξ μερῶν ἀνῆκε συνευπορῆσαι.

Συνευρίσκω, vnà inuenio.

Συνεύρεσις, ὁ, (vel potius συνεύρεσις) nutus, pẽsio, assensio, inclinatio, Aphr. li. 2. Probl.

Συνεφαπτήρ, ῆρος, collector, Accus.

Συνεφάπτομαι, ψομαι, annuo, respicio, vergo, me demitto, Neut. πᾶς ἐφαπτόμενος, caperasti supercilia. Luciã. συνεφάπτεται τῷ ξίφει, respexit ad ensem, in Epigr. ¶ Item descẽdo, Aphr. κατ' ὀλίγον συνεφάπτεται ἐς βάθος, paulatim in partem anteriorem descendit.

Συνεφέλκομαι, vnà epulor & sum in conuiuio.

Συνεφάπτομαι, μ. ἅψομαι, π. ψομαι, contingo, simul attingo, rem aggredior, sum adiumẽto, συνεφάπτομαι τῷ ἔργῳ, simul op⁹ aggredior, Plutarc. in Pericl.

Συνεφέλκω, simul traho, vnà rapio, Plat. ¶ Συνεφέλκομαι, Passiuè procedem, Chrysost.

Συνεφηβεύω, vnà adolescere.

Συνήβης, æqualis, vnà pubescens.

Συνεφίστημι, præponor operi, Diosc. li. 7. ca. 1.

Συνεφίσταμαι, considero, animum contendo, diligenter animaduerto, ἰσχνῶς, Polyb. li. 3.

Συνέχεια, cohærentia Cic. continuatio, assiduitas, continentia Gaz. συνέχειαι Suid.

Συνεχές, Aduerb. subinde, Aristoph. in Equit.

Συνεχέστατα, sæpissimè, frequentissimè, Xenop.

Συνεχῶς, frequenter, seriatim, ordinatim, continenter, assiduè, Hesiod. in Theog.

Συνεχής, ἐς, ὁ, ἡ, continuus, densus, spissus, cohærens, continens, contiguus, finitimus, continuatus, perpetuus. Demosth. εἰρηκὼς ἔφη, τοὺς μὲν συνεχῆ καὶ μακρὸν, continuum & diuturnum bellum. ¶ Item creber, frequens, Aphrod. μικρὰ ἀκροτήτι τῇ κράσει συνεχῆ τὰ σπέρματα.

Συνεχίσαι, simul odi. in Epig.

Συνέχω, ι, idem quod συνίημι.

Συνεχῶς, ς, q. concaptiuus ab ἔχομαι.

Συνέχομαι, ομαι, iunctura, vbi aliquid coniungitur & committitur.

Συνέχω, μ. ξω. π. συνέσχηκα, contineo, constrin-

go, coarcto, cõnecto, cõprimo, Arist. in Nub. τὰ μηρὼ μὴ ξυνέχοντας, femora non comprimentes. ¶ Συνέχομαι, contineo, cohæreo, implicor, Pla. in Tim. ὁ τοῦ ἀνθρώπου δὲ ἀνθρωπίνου ξυνέχεται λόγος: Cic. haud iisdẽ vinculis quibus ipsi erant colligati. ¶ Item translatè, teneo & calleo, Thucyd. συνέχοντες εἰς ἀεὶ τὰς μεταναστάσεις, peritissimi artisque nauticæ. ¶ Item detineo ac possideo, Act. 18. συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, spiritus afflatu totus agebatur & cõcitabatur. ¶ Συνέχομαι ἐκ τῶν δύο, à duobus contineri, i. cohiberi siue coerceri.

Συνεχὴς, ἐς, continens, natura cohærẽs & contínuata, coniunctum, continuum. ¶ Interdũ firmamentum Rhet. Quint. li. 3. cap. 13.

Συνεχῶς, continuò, sæpius, assiduè, frequenter, continenter, protinus, Demosth.

Συνηδέω, concoquere, Galen. ad Glauc.

Συνηθολογεύτρια, Hesych. confabulatrix.

Συνηθολογέω, colludo, confabulor.

Συνήθομαι, compulsus est, Bud. in Epist. post.

Συνηθροίσθη, accursus, Apoll. 2. Arg.

Συνηγορέω, ἤσω, ἠκα, ἠκειν, iuno, patrocinor, συμφορὰ μοι συνηγορεῖ, Dat. συνηγορεῖ ὑβρὶ σοῦ, Aristot. Rhet.

Συνηγορία, patrocinio defendor.

Συνηγορία, ας, ἡ, patrocinium, adiumentio, defensio: cui opponitur ἐγκληματικὴ, Aphthon.

Συνηγορικὸν, ἡ, merces patrocinii & aduocationis, Comm. Aristoph. in Vesp.

Συνήγορος, ου, ὁ, patronus, aduocatus, causidic', deprecator, Aristot. li. 6 Polit. ca. 8.

Συνηδεσμένη πάντα, hos cognouistis, Herodot.

Συνήδειν, & Attice ξυνᾴδειν, conscius eram, Plat. in Apol. ξυνᾴδειν γὰρ ξυνῳδὰ ἐλάττοσι.

Συνήθης, ου, ὁ, ἡ, ὁμοίως ου, ὁ, ὁμιλητὴς, collator, vna lector, delector, oblector, Dat. ὁ μὴ ἡδόμενος συν ἡδομένῳ, non lætor eius morte, Eurip.

Συνηδομαι, placeo, voluptatem affero, oblecto.

Συνήθεια, ας, ἡ, consuetudo, conuersatio Quintil. assuefactio, familiaritas, συνήθειαν ἐμποιεῖν, &c. Demosth. Συνήθεια, in Plurali, mensis.

Συνήθης, ες, ὁ, ἡ, is familiaris, vsu exercitatus, vsu comparatus, qui cõtraxit consuetudinẽ, assuetus, συνήθης πόλει τοῦ πόλεμου ἦσαν, Plutar. in Lycurg. huiusmodi conspectus familiares iuuenibus reddens.

Συνήθως, pro consuetudine, Plutar. in Galba.

Συνῆκα, intellexi. συνῆκαν, intellexerunt, Herodot.

Συνάκτω, conduco.

Συνάλλυμι, conuenio, coeo.

Συνάμενος, ου, ὁ, ἡ, q. coaudito, Genit.

Συνάμνυμι, defino, contraho, coeo, concurro.

Συνάλλακτος, pro ὁμώλακτος apud Poll. i. coæui Cic. ¶ Συνάλλακτοι παιδάρια, coæui pueri, Dan. 2.

Συναλάλαξε, ὁ, ἡ, ἔτυξε, & cõgeries, Iosep. εἰς ἀλ.

Συναλαυτὴς, cuius plur. Συναλαυτῆς, conuenæ: Nonno, comites.

Συναλεσία, societas, conuentus, cœtus, in Epigr.

Συνάλλαγμα, ατος, τὸ, conuentio, concursus, Hesych.

Συναμβλυώττης, qui in quotidianum vsum & consuetudinem assumitur, Aristot. li. 5. Polit.

Συναμφότερος, ον, totus dies vnà versor, Xenoph.

Συναμφοτερίζω, miteſcens.

Συναμφότερος, coniunctus, deuinctus, Dat.

Συναμφοτέρως, continenter.

Σύναρμοσις, εως, ἡ, compositio, pactum, conſœderatio, συναρμὸς, Hesych. συμβολὴ, Suid.

Συνάορος, socius, familiaris.

Συνωφέλησε, contulit, profuit, Dat. ¶ Item accessit, conuigit, cum Infinit.

Συνόλως τι τοῦ πατρὸς, cum patre inuidus est, Nazianz. in Orat.

Συνόμνυμι, ὀμοῦμαι, ὤμοσα, ὀμώμοκα, & ὠμοσάμην, ὀμόσθην, citharæ dicitur cpuli coniuga & sucida

πολιτῶν πόλιν οὔτε ξυστῆσαι, ita cõstantem & cõstitutam ciuitatem commouere difficile. ¶Item Actiuè, cõstituo, constabilio, confirmo, astruo, Rom. 3. εἰ δὲ ἀδικία ἡμῶν θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, si autem iniustitia nostra, Dei iustitiam constabilit & astruit, i. confirmat. Polyb. li. 3. hist. ἐπιμέλειαν συστήσασθαι τοῦ χειμῶνος, iam constabilitis, constitutis, formatisq; rebus Italiæ. ¶Item cõstituere i. præficere, ἐξαπέλιπον αὐτοῖς ἡγεμόνα συνιστάντες, cum prætorem illis præfecissent, Eidẽ li. 2. ¶Itẽ constituo, i. cõcilio. & consocio, Xenop. ἐβούλευ. 3. συνίστασθαι πρὸς τοὺς ἐχθίστους πόλεις περὶ ἀλλήλων, maximas inter se ciuitates constituerunt, i. authores fuêre maximis ciuitatibus cõiunctionis inter ipsas. Laert. in Arcesilao, ὡς τὸν ἀπαγορεύοντα συνίστησι τῇ φιλοσοφίᾳ, conciliauit & cõmendauit. ¶Item conuenire, concordare, consentire: cui opponitur Ἀνθίστημι, i. dissentire. ¶Pro conflare, communi consensu comparare, qualisque vnanimiter moliri, Isocr. in Helene, οἵαῖς ἢ πᾶσιν οἱ Ἕλληνες παισὶν συνίστασαν τὸν πόλεμον, tantum bellum conflarũt, & communi consensu gesserunt. ¶Est etiam apponere, vt apponere calumniatorem Latini dicunt, vulgo attribuere, Plutar. in Grach. ἐπιβουλεύειν ἢ τῷ πλείω κρίνει, ἢ συνίστασθαι ἐπ' αὐτὸν τοῦ κἀκῶς ποιοῦντος, i. interfectores cõscripsisse & decuriatos apposuerunt. ¶Item contraho, cogo, coire facio. συνιστάναι τὸ φρόντισμα, frontem contrahere, corrugare atque obducere, Plutar. in Symp.

Συνίστωρ, conscius sum, συνειδέω.

Συνίστωρες, ς, cognitor, testis, conscius. Hesyc.

Συνισχύω, & Συνισχύω, corroboro, confirmo, suppetias ferendo roboro.

Συνίσχω, cohibeo, contineo.

Σύνιτον, conueniens, commeans, confluens.

Συνίτης, Hesych. συνοικεῖος, domesticus.

Συνίτης, vnà habito, Apoll. 2. Arg.

Συντείνω, compascor Varr. Arist. 6. hist. Ani.

Συντείνοντες, Galen. neruorum vinculum.

Συντείνω, contrahor & in me vergo.

Συντερεῖ, nubes cõgregare & cogere, Aristop. ¶Dicitur etiam apud Eurip. in Electra, συντερῶμαι ἄμερσ τιν, de vultus mœstitia atq; tristitia, quę nubes Latinè, & ἀθ. Græcè dicitur.

Συντεταμένος, nubilosus, nube obductus, obscurus, Deut. 33. ¶Translatè qui supercilii contractione ac nube tristitiam præ se fert.

Συντέφη, cõgregatio nubium, Aristot. in Prob.

Συντεφόω, vide Συντερεῖ.

Συντήκω, congero, extruo, Accus. Herodot. li. 1.

Συντίθημι, cogito, intelligo, mecum reputo, mẽte reuoluo, animaduerto, Plat. Epinom. de Planetis loquens, πρὸς ἓν ὁδοῦ τοῦτον οὐ ῥᾴδιον συνιέναι. ¶Dicitur etiam voce passiua Συντίθεμαι pro συντιθῶ, Eidem in 2. Alcibiad.

Συντιμωρία, cogitatio, mœstitia, propriè cogitatio intus condita, intentio, Lucian. ἡδὺ συντιμωρίᾳ ἀμφότερα, suauis & cõcitatus.

Σύντμος, qui in agro compascuo iisdem pabulis vtitur, qui communibus pascuis vtuntur. Et translatè ad omnem consociationem, consuetudinem, familiaritatemque extenditur. Plutarch. in Lycurgo, συντέμνει παῖδας, filii vnà educati. In Epigr. σύντμος Ἀπόλλων ἀδύτοις.

Σύντονος, qui est apud se, cuius animus non vagatur, cogitabundus, mentis compos, Hocr. ἐπεὶ σύντονοι ἦτε, μὴ σκεδασθῆτον, ἀλλὰ συνάγετε ἑαυτοὺς μᾶλλον ἢ πρότερον, & ἐν τῷ ἐφεξῆς δέξεσθε, fac assueseas nõ trilles effudel cogitabundus.

Συντραπέσθαι, vnà iter aggredior, conuersor.

Συντρέφω, comitatus, colloquium, cõgressus.

Συντρόφια συνόλου, Luna coiens.

Σύντροφος, nouiluniũ, quod & συνόδος Astrologis.

Σύντροφος, ου, ὁ, comes.

Σύντροφοι, comites viæ, li. 6. Cod. de Episc.

Συντρόχιτις, piscis, maior Pelamis, Athen. li. 8.

Σύνοδος, ου, ἡ, ὁ, congressus, vel congressionem. Vnde apud Athen. συνόδου γενομένης, habito concilio. Vide & Σύνοδος, ου, ἡ, ὁ, cilium, comitia, coitio, cœtus, cõuentus. Vocabulum, ἐπὶ τὴν σύνοδον, ad eli, concorditer, vno consensu. Eidem. ¶Congressus, consilium. Theocyd. li. 5. ἡμῖν πρὸς ὑμᾶς ξυνόδους, præliorum committitur. ¶Congressus, conuentũsque epulandi causa, apud Laert. in Epicuri testamento. ¶Item interlunium, Lunæ Plin. Plutarch. in Rom. συνόδου ἐκλείψεις σελήνης περ. ἥλιον, Luna in cuitu & congressu cum Sole deficiens.

Σύνοδος, ου, Adiect. comes itineris, in Epig.

Συνοδοντες, cui dentes continui, & Σύνοδοντες vel συνόδοντες & συνόδοντες, synodontes pisces, quos ἰχθυοσυναλοιὰς Epicharmus vocat apud Athen. li. 7. De his Aristot. li. 8. Anim. & Plin. li. 37. ca. 10.

Συνοζεῖν, vnà redolco.

Σύνοιδα, Præterit. med. conscius sum. Dat.

Συνοικία, concilio, familiarem reddo. συνοικίσαι τὸ ξένῳ τὸν ξένον τῇ πατρίδι, conciliauit, Plutarch. in Numa.

Συνοικειωτής, conciliatio animorum. ¶Est & figuræ hanc quoddam schema Rutil. Lupo.

Συνοικειοῦμαι, accõmodor, Gaz. de Senect. fam familiaris, sum addictus & peculiaris, fum proprius, fruor consuetudine.

Συνοικέσιον, τὸ, connubium, matrimonium, coniugium, sic Canone 27 Concil. Chalcedon.

Συνοικήτωρ, ορος, ὁ, cohabitator, συνοικητής.

Συνοικία, μ. ἄσω, σ. κησα, vnà habito, connubio vtor, consuetudinem habeo. συνοικεῖν τὴν πόλιν, vrbem simul habitant, Plutar. in Numa. ¶Συνοικέω in matrimonium accipio. συνοικεῖν τοῦ ἀνδρί, Lucian. adhæreo & implicor.

Συνοικεσία, contubernium.

Συνοίκησις, εως, ἡ, q. cohabitatio, cõuersatio Pli. συνοίκησιν ποιεῖσθαι, coniugium quærere.

Συνοικία, ας, ἡ, domuum multitudo: Vnde apud Plat. pro ciuitate ponitur, propter domorũ coniunctionem, πάντα τὰ ξυνοικία ἐξεμέσθω πάλιν ἄνθρωπος. ¶Significat etiam cœnaculariã domum, Athen. ¶Συνοικία pro caupona.

Συνοικίζω, μ. ἄσω, σ. κισα, domo consocio atque vnà habitare facio, colloco: cõmigrare facio: frequento. ¶Συνοικίζω, nuptui dare. Polyb. πρὸς ἄνδρας συνοικίζειν ἀπὸ τῶν ἀστῶν, Athen. ¶Item in vxorem accipio. Nazar. in Orat. πατρὸς συνοικίσαντος σωτῆρα, hanc tibi affinem & pluribus factã, vt sit potentior & munitior ciſce. ¶Συνοικίζω, ὦσω etiam dicitur vbs vna hominum præsidio & frequentia, Thucyd.

Συνοικισμός, οῦ, ὁ, q. cohabitatio, contubernium.

Συνοικοδομέω, vnà ædifico & constituo, Ephes. 2.

Συνοικοῦντες, ὁ, ἡ, simul habitans, contubernalis, domesticus, Aristo. in Plut. ἀλλ' ὡσπερεὶ συνοικοῦντες ἀλλήλοις μετ' εὐνοίας, vicinus, maritus, coniunx, Aphthon. ¶Item incola vrbis seu inquilinus, Plat. de Leg.

Συνοικουμένη γῆ, terra non vasta aut deserta, sed frequentia habitatorum culta, Xenoph.

Συνοικοῦντες κακοῖς, concubernalis malorum, Euripid.

Συνοικτίζω σε τε commiseror, Xenoph.

Συνοικῶν, coniunx.

Συνοίμιον, prooemium.

Σύνοιμος, cõsonus. σύνοιμος & σύμφωνος, consono, assentior, consentio, συμφωνεῖν, Plat. 7. de Rep.

Σύνοιδα, & Σύνοιδ' Atticè, conferet, Aristophan. 119.

Συνολκός, quadrarorum esse, Sophoc. in Aiace.

Συνολκίζω, confero, coniungar, Gaz. lib. 4.

Συνόλκιμος, congrediar, concurram.

Σύνολκος, vtilis.

Σύνολος, vtilis.

Συνολοφύρεσθαι, subsidere, ζέειν, feruere.

Συνολοχύσαι, calamitas, casus, morbus, conuitium, pugna, Hesych. ¶Apud Hippocr. περὶ ἁρμονίης τῶν ὀστέων συνολοχμὴ, pectoris commissura & compages.

Συνολκάς, contractio, titillatio.

Σύνολος, omnino, in vniuersum, Theophr.

Σύνολος, vniuersus, integer.

Συνολοφύρομαι, vnà lugeo & lamentor, congemisco.

Σύνομαι, frater, Eurip.

Συνομαρτῶ, comitor, sequor. συνομαρτεῖν, Hesy.

Συνομιλέω, colloqui, συνομιλεῖν, confuescere, consuetudinem habere, Dat.

Συνομνύω, congerro, socius, sodalis, Nazar.

Συνομόσσω, conspiro, coniuro, Accus. Thucyd.

Συνομοσύνη, & συνομοσία, assentior, cõsentio, confiteor, probo. συνομοσύνη σε τε καὶ τὴν πόλιν, consentio tuo imperio, Plat. in Timæo. ¶Item paciscor, Eidem Epist. 7. ξυνομολογῆσαι ἀμφοτέρους, ambo pacti sumus, id est pactum fecimus.

Συνομωσία, sum contiguus. Dat.

Συνομώμοσα, idem quod συνόμνυμι, coniuro, conspiro. δίκῃ νῦν συνόμοσσον μὴ ζῆν, conspirarunt ad cõlibatum, Hermog.

Συνοξόω, in acutum sensim extenuo, Polyb.

Συνοξύς, sensim mucronatus, in mucronem desinens, Theophr. ἀεὶ συνοξύς.

Συνοπάδος, ὁ, ἡ, comes: longa penultima.

Συνοπτικός, perspicax, Plat. Polit. ζ. ¶Est etiam circunspectus, qui cõtemplatur: compendiarius, vtilis.

Συνοπτός, conspicuus sum, conspicior.

Συνοπτός, ὁ, ἡ, q. visibilis, intelligibilis, dilucidus, ὑπάρχοντος ἐμφανοῦς, Hesych.

Συνοπτεύω, contemplatio fidei, Hesych.

Συνοράω, contemplor, conspicor, cõtuor Plaut. & Lucr. Accus. Plat. de Leg.

Συνορία, latifundium, q. τῷ ὁρίῳ συνάπτει.

Συνορεῖς, ἄμφω, desiderantes, contendentes,

Συνορεύω, confinio iungo. (Suid.

Συνορίζω σωματικῶς τινα, commoueo, turbo.

Συνορμίζω, simul in portum deduco.

Συνορος, ου, ὁ, vicinus, finitimus, conterminus.

Συνορεῖται ἀλλήλαις, conterminæ potestates, Budæ.

Συνορῶ, cõcurro, simul impetum facio, 2. Arg.

Συνουλόω, μ. ὦσω, σ. ωσα, cicatricem facio, Neu.

Συνουλωτικός, cicatricum obductio, Naz. in Orat.

Συνουλωτικόν, Hesych. φαρμακεία, venefica.

Συνουσιάζω, obsequium.

Συνουσία, ας, ἡ, ὁ, ἡ, coitus, cõcubitus, veneris vsus, initus, συνουσία ἐστὶ θεῶν ἀφέσεως, Aristot. in Polit. ¶Item conuentus, sodalitas, societas, cœtus, conuenticulum, Aristop. Inter. ¶Συνουσία τῶν ὄντων, essentia. Theoph. de hist. plant. ¶Item necessitudo & familiaritas, congressio, Aristot.

Συνουσιάζομαι, coeo, Neut. absol. Suid.

Συνουσμός, congressus, concubitus, Suid.

Συνουσιαστής, ὁ, q. coitor & congressor: collocutor, cliens, discipulus, familiaris, Xenoph.

Συνουσιαστικός, libidinosus, συνουσιαστικός, Aristop.

Συνουσιόομαι, essentiæ indo, Aphr. 1. Probl.

Συνουσίωσις, q. coessentia, συνουσιότης, Hesych.

Συνοφρυόω, ὁ, ἡ, habes supercilium interstitium. ¶Est & superciliosus & voluptuosus, superbus & arrogans. ¶Est & tristis, ὁ λυπούμενος, συνοφρυούμενος.

Συνοφρύς, cutis supercilii, cuius contractione: grauitas, seueritas, tristitiaque indicatur.

Συνοφρυόω, cõtrahere supercilia Cic. ¶Est etiã tristari, Eurip. in Alc. ἐστὶ μοι τοῦτο συνοφρυῶσα, mœsta facies: vulgo se reuingere.

Συνοχάδην, simul vehor.

Συνοχή, ἡ, coarctatio. Liu. angustia, complexus, continuatio, cohærentia, cõiunctio, coagmentatio, series, Argon. li. 2. ἀλλὰ ἐς ξυναχθέντα. ἐπὶ σφίσι τὰ πάντα, ὅπως συνοχὴ ἐ

Universidad de Deusto
Biblioteca

θαλάσσης, in faucibus maris, in ore ponti. ¶Συνοχὴ Hesych. κλεῖσις, πρόσχυσις τῆς καρδίας συνοχή, coarctatio & anxietas cordis, 2. Corinth. 2.

Συνοχῶδες, στρικτὲ, tenaciter, arctè, συνηλῶς ἔχων.

Συνόχωκος, ον, ὁ, continens febris, febris continua ex sanguine abundante feruefacto & in bilem transeunte, Aphr. 10. Prob. li. 2.

Συνωλισθηκὼς, ὁ, συμπεπιεσμένος, compressi, coarctati, collapsi, Hom. Ilia. β.

Συώπτης, ου, ὁ, conspectus, intuitus, Polyb. li. 1, ὑπὸ μίαν συώπτην ἀγαγεῖν, vno in conspectu proponere. ¶Ité obseruatio, cõspectio, perspectio, Plat. de Leg.

Συντακὴ, signum, præceptum.

Συντάγιον, ου, τὸ, in classes distributio, & ad stipendium conferendum descriptio, Æsch. contra Ctesiph. ¶Item constitutio atque ordinatio, τὸ μὴ συντάγμα τῆς πολιτείας τοιοῦτον εἶναι ὁποῖόν ἐστιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. ¶Ité agmen, ordo, exercitus, καθ' ἡγεμονίας ἢ συντάγματα, i. turmatim, Plutar. in Camillo. ¶Item volumen studio conscriptum, & elaboratũ opus. ¶ Συντάγματα, commẽtaria, libri, præcepta, Plutar. in Numa.

Συνταξιαρχήσας, ὁ, collega in ducẽdo exercitu.

Συντακτικὸς, qui multos libros composuit, Suid.

Συντακτικῶν δυνατὸς πρὸς, cui pensionum soluendarum cura est commissa, Bud. in Epist. post.

Συντακλαπατεῖν, vnà miserum esse, Phalar.

Συντακτικὸν, præcido. συντάκτου χρόνου, exacto tempore.

Σύνταξις, εως, ἡ, constructio, series, ordo, compositio & q. coordinatio, Synes. εἰς εὐδιάφθορα συντάξεις συντεταγμένος, in nullũ ordinẽ descriptus. ¶Item tributum, descriptio ad stipendum conferendum, διδόναι συντάξεις, dare tributum, Æschin. συντάξεις χρημάτων ἢ τιμῆς, Aristid. ¶Συντάξεις, annua quæ dantur à principibus, Herodian. li. 1, διὰ συντάξεως ἐκ εὐεργεσίας ἐκλῦσαι, inuitans eos stipẽdio haud contemnendo. ¶Συντάξις pro volumine composito, seu vt Cicer. libri confectione. Polyb. τοῦτο δὲ τὸ τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ συντάξεως διάλειμμα ἐμοὶ, i. συγγραφῆς.

Συντακτὴ, contubatio.

Συντακτὰ ῥίζης, sunt quorum radices inter se complexæ cratem conficiunt & sepem.

Συντακτικὸν, contentio, & distensio, συντονία τινὸς, Dioscor. li. 3.

Συντατέον, contendum, Plat. Epist. 7.

Συντιθέναι, vel Συντιθέμεν, condo, cõscribo, compono. συντιθέναι τοὺς νόμους, describo leges, Plutarch. in Solone. ¶Item adiungor, ordinor, cooptor, συντιθέμεθα δὲ φίλων τοῖς ἐθέλουσι, ad munera belli suscipienda dispositos esse contra Philippum, Æschin.

Συντιμησίμαχος, composito agmine.

Συντονικὸς, ὴ, ὸν, distendendi, solidandi, & partes debiles corroborandi vi præditus.

Συντιθέναι, ἀξω, π. κεχα, colloco, compono, instruo, in ordines digero & redigo, Xen. 5. ἱππικὸν συντιθέναι, instructa acie iter facere. ¶Item πολεμίους συντιθέναι, instructa acie iter faciens. ¶Ité instituo, Plutar. in Antonio. συντιθέναι πρὸς ἑαυτὸν ἐπιστολὴν ἢ συντάξεις πρός τινα, ¶Item constituo, comparo, & constituum habeo, Æschin. οὕτω σφόδρα συντέθεμαι ἐμαυτῷ ἀνεῖσθαι, ita inter nos comparauimus & constituimus. ¶Συντιθέναι, iubeo, impero, mando, Polyb. ¶Item commentor, describo, compono librum.

Συντιλὴς, contumulatus, Plat. de Leg.

Συντιμωρῶ, corripio, accelero, Accus. & Dat.

Συντιτάσσομαι, commitor, contendo, dimico. συντιτάσσομαι τῇ γνώμῃ, Xen. intento animo.

Συντίτασθαι, ει. εται, π. κται, tendo, vergo, spectо aliquo, ad scopum dirigo, Aristot. 7. Polit. πρὸς τὸ τέλος δεῖ τοὺς ἀγῶνας συντείνειν spectare & scopum dirigere. ¶Item conẽdo & distendo: cui opponitur χαλάζω. ¶Pro cõtendo, & conor efficere, cum Accus. Plat.

Συντιτρώσκω, simul munio, Xenoph.

Συντιτρωσκόντων, cõiicere, coniecturam facere.

Συντιτραμμένως, vnà molior, compono.

Συντέλεια, ας, ἡ, consummatio rerum, finis, Mat. ¶Item census, tributum, pẽsitatio, collatio. εἰς συντέλειαν ἄγειν, vectigales & stipendiarios facere, Demosth. ¶Item communia & cõsortium classis alicuius & ordinis. ¶Συντέλεια, munus in sua decuria conferendi, Demosth. περὶ Λεπ. i. contributio Papiniano.

Συντελεσμὸς, struo, molior, Accus. Demosth.

Συντελεστὴς, ὁ, municeps, consummatorque dicitur Christus apud Naz. in Orat.

Συντελεσταίνω, municeps, Fœmin.

Συντελέω, ω. ἐσω, π. εκα, prosum, ad consummationem cõfero, perficio, perago. τὰ πρὸς τὸν πόλεμον συντελοῦντα, ad rem pecuniariam spectantia, Plut. in Lycur. ¶Συντελεῖν, censeri, annumerari, Demosth. contra Aristocr. ¶Est item Συντελεῖν, conferre, Demosth. συντελεῖν εἰς τὸν πόλεμον, contribuere. ¶Συντελεῖν δίκην, q. conferre iudicium, rem peragere, Dion. Halicar. hist. lib. 7, τίνες ἐξ ἀρχῆς συντελεῖν ἐβούλοντο συμπολέμιοι, adiuerſus patriã litem intendere volebant. ¶Συντελεῖν cõdãtendere & pertinere, Herodian.

Συντελὴς, ὁ, ἡ, ὸ, vtilis, cõdem pertinens, Aristot. li. 3. de partib. Anim. ¶Item qui tributum confert, eõdem tributũ & collectam cõferent. συντελὴ ἀλλήλοις εἶναι, sibi efficere vectigalem, Dem. & Συντελὴς, pensatiui tributi. Συντελὴς τῇ τροπῇ, efficax ad tropã, Hortensius, Euripid. vnico verbo summam rei colligens.

Συντελῶν, οῦντος, ὁ, finitor, Hesych. συντελῆται τιμαὶ, Epigr. contemnit colloquium.

Συντεταγμένως, compositè, composito agmine, seruata collocatione, Aristoph. in Plut.

Συντεταμένως, contentè Cic. summopere, magnopere, συντόνως, Plat. Epist. 7.

Συωτηξὶς, idem quod ὀσωτηξία Suid.

Συωτήχζω, Plutarch. contechnari Plaut.

Συωτηχὴς, ὁ, q. coartifex, Aristop. ἀμάτηχος Pol.

Συωτηγμα, τὸ, q. colliquamentum, humoris cõsumptio, Aristot. in 1. de Gen.

Συτήκομαι, liquefio, tabefio, tabesco & colliquesco. ¶Aliquando cohæreo & conglutino tus sum, τοῦ alicui rei incũbo, Pla. in Symp.

Συτηκτικὸς, ὴ, ὸν, tabi obnoxius, morbo confectus, ex haustus ægritudine, syncticus. ¶Ité vim obtinẽs tabefaciendi, in tabẽ redigens.

Συτήκω, macero ac liquefacio, colliquefacio, cõtabefacio, abſumo, Galen. 10. Therap. εἰ μὴ ὅσα ἢ μόνα ἀφεψήσεις πρότερα πρός τινα τῶν συμπτωμάτων τῶν γλοιῶν. ¶Συτήκω etiam est τὸ συμφύσαι, coalescere facio, conglutino & coagmẽto, Plut. κόλλα ὑμᾶς συτήξει ἡ συμφορά. εἰς τὸ αὐτὸ ἥκειν, συτήκεσθαι ἐπ' ἀλλήλοις.

Συώτηξις, ὁ, q. colliquatio, cõsumptio Cic. ¶Συτήκειν, vim habens colliquefaciendi. συτήκουσαι πυρετοὶ, febris consumens & colliquans, Galen. in fine li. 10. Therapeut.

Συτιμάομαι, ἀσω, ἠκα, cõsero, obseruo, Acti.

Συτήρησις, attentio, conseruatio, Naz.

Συτηρητὴς, conseruator, Naz. in Orat.

Συτηρίδια, ludi & sacrificia facta pro salute.

Συτήρησις, ὁ, conseruans, Herodian.

Συτίθεμαι, Actiuè, pro Συντίθεμαι, compono & transigo, paciscor, Herodot. συτίθεμαι πρὸς ἀλλήλους πολέμους, transigo tecum de prodigione patriæ. ¶Cum Præpos. πρὸς, Xenop. 6. ἐπὶ τοῖσδε συτίθεμαι μὴ πρὸς τοὺς συμμάχους ἐπὶ τοῖσδε πολέμους, de hoc priùs cum fœderatis facile quæ ciuitatibus conuenire atque transigite. ¶Συτίθεμαι pro συγκατατίθεμαι, ἐγὼ δὲ οὐδαμῇ, κατὰ γε τὸν ἐμὸν συτίθεμαι, in hoc nunquã assipulabor. ¶Συτίθεσθαι pro ἀκούειν, audire, προσέχειν τὸν νοῦν, animaduertere, Iulian. συνίεσθε, animaduertite. ¶Συτίθεσθαι ἐκ ποιεῖσθαι, ponere, Theophr. ca. 16. li. 9. συτίθεσθαι ἢ δεῖ τὴν χώραν, macãdi æquè, ita verò compositi vt flatis temporibus interimat.

Συτίθημι, ἠσω, κα, compono, concinno, Theoph. συτίθησι ἢ τὸ ἐπιβρέχειν τὸ ἐν ἀρχῇ ἐπὶ τῶν ἄκρων. ἔστι δὲ τὸ συλλέγειν τὰ συμπίπτοντα καὶ συντιθέναι, i. libros conscribere & componere. ¶Item compono, i. fundo, cõspiratione & coitione fingo & cõmentior. Antiph. ἐπὶ τοῖς ἐμοῖς κακοῖς συτίθησι τὰ τούτου ἐγκλήματα, in meis malis fraude Lac. ¶Συντίθεσθαι γέλωτα, risum mouere, aut irridere, Sophocl.

Συτιμᾶσθαι, magno æstimari res venales.

Συτιμᾶσθαι dicimus Hippoc. pro συμφέρειν ἢ ἀσυμφόρως ἔχειν, testẽ Galen. li. 1. de morb. acutis.

Συντιτρώσκω, ἀξω, cõcutio, conquassũ Cic. Accus. Aristot. de mund.

Συντμὴ, concisura, Senec. vel conscissura Plin. ¶Est & concisa breuitas, compendium.

Συντμικὸς, ars confundi.

Σύντμησις, εως, ἡ, ὁ, concisus, succinctus, circunscriptus, Aristot. li. 4. de gener. Anim.

Συττμῶν, concisè Cic. breuiter, succinctè, compendiosè, Xen. Oecon. ὡς ἂν συντμότατα εἰπεῖν, vt breuiter dicam.

Συντονία, contẽtio & rigor, conatus, solicitudo. συντονία τῶν ὀχθίων, Aristot. li. 5. Anim. genitalis pudendi rigor. ¶Σύντονος, ον, τὸ, idem.

Συντονῶδης, ὴ, ὲς, cõtentus, intentus, vehemẽs, violentus, concitatus, rigidus, inflexibilis, συντονῶδες ἐμμανία, i. incitata, Aristot. 8. Poli.

Συντόνως, contentè Cic. continenter Cæsar. acriter, enixè, summoperè, συντόνως ὑπάγειν, cõtentè pergere, acriter ambulantes, Lucian.

Συντράπεζος, ὁ, ἡ, socius mensæ, Eurip.

Σύντρεις, tres simul, triplices, terni, Demosth.

Συντρέφω, simul educo, instituo, Plat. de Leg.

Συντρέχω, concurro, vnà accurro, cõuenio, assentior, confiteor, Demosth. Neut. Dat.

Συντρίαινα, peruium reddo, perforo, Aristid.

Συντρητὸς, τὸν, ὸν, mestus. συντρητοὶ μυκτῆρες, narium foramina, Aristot.

Συντριβὴ, q. comminutio, tribulatio, ignominia, ruina, collisio, ἀθρυμμὸς, Prouer. 16.

Συντριβὶς, ίδος, ἡ, ὁ, conuersans. συντριβεῖς.

Συντριβόμενος, tristor, ὀνπόμενος, Polyb. in Epit.

Συντρίβω, ψω, ψα, contero, comminuo, cõfringo, Accusat. συντρίβειν τὸ σκῆμα, Demosth.

Σύντριμμα, ατος, τὸ, attritus, ut q. contritio. συντρίμματα χειρὸς, fractio manus, ca. 21. Leuitici.

Συντρίμμα, idem, ca. 1. Soph. Prophetæ.

Σύντριξις, q. confractio, Nax. in Orat.

Συντρίω, simul alo.

Συντρόφιον, ου, cõuictus, cibique sodalitium. Epig.

Συντρόφος, ον, ὁ, ἡ, simul educatus, q. columnus, συντρόφιλος συντρόφου αἵδε. Lucian.

Συτροχάσαι, obuiare, accumulare, Etym.

Συτυχήματα, τὰ, euentus, casus. Xenoph.

Συντυγχάνω, verſor cum aliquo, colloquor, congredior, occurro, contingo, incido in. Dariu. Aristop. ἐπιτιλεῖν συντυχὼν ἡμῖν, nobis obuia facta.

Συντυραννὶς, socius in tyrannide.

Συντυρίσσω, q. conchseata, concreta, Aristop.

Συντυχία, ας, ἡ, fatũ, cõsortium, casus, fors, fores, accidens, congressus, societas. συντυχία ἐρωτικὴ, amatorium consortium, Thucyd.

Συντυχίζω, accumulo. συντυχίδιον, Hesych.

Συντυτθάνω, vnà subaudio & intelligo, Phalar.

Συτύμπορος, collega.

Συνυπάρχω, simul sum, Hermog.

Συνύπατος, collega, consul. ¶Συνυπατεύω, vnà consul sum, sum collega in consulatu.

Συνυποκτίζομαι, simul fumulo.

Συνυπουργῶ, vnà subseruio, atque alicui rei meã

operam confero atque accommodo, vnà operam nauo, 2. Corinth. 1.

Συνεπιχωρέω, redit in suum locum.

Συνεφαίνω, contexo, simul attexo.

Συνύφασμα, contextus, Plat. in Polit. συμπλοκή.

Συνυφή, ῆς, ἡ, cela, vide Υφή.

Συνυφὴς, ές, Adiect. contextus. Aristot. hist. li. 9. ca. 57, Nautilo pisci σωμάτιον πλάτος tribuit, i. contextam telæ modo membranam.

Συνυφή, ῆς, ἡ, compages adhærentes.

Συνυψόω, simul extollo.

Συνωδή, ἡ, vel συμφωνία, concentus, Lucian.

Συνῳδὸν, tibiarũ imparium concentus ad Diapason, Donat.

Συνῳδὸς, οὐ, ὁ, ἡ, consones, consentaneus, simul canens, Aristoph. συμῳδὰ σοι ᾄσομαι, tibi adstipulor.

Συνωθίζομαι, Depon. contrudo, compello, Polyb.

Συνωθέω, ῶ, contrudo Cic. compello, incito, cogo in vnum, vtraque manu impello, Xenop.

Συνωθούμενος, i. contrusus, coangustatus & coarctatus, Aristot. de Respirat.

Συνώθησις, vel συώθισμος, ὁ, q. contrusio & compulsio, Aristot. de Respirat.

Συνωμότης, qui conflauit, qui coiit.

Συνώμοσα, conueniamus, pactiscamur.

Συνωμοσία, ας, ἡ, scapularum contractio, qua interscapilium. i. scapularum discrimen & intercapedo confunditur, Apsyrt. in Veterinaria. ¶ Dicitur etiam Συνωμία, Ibidem.

Συνωμοσία, ας, ἡ, coniuratio, Plat. 2. de Rep.

Συνωμότης, qui simul iurat & conspirat, coniuratus, Plut. Epist. 7, ξυνωμότας σωμαχαγών.

Συνώμοτον, τὸ, iusiurandum, Thucyd.

Συνωμοτὸς, ὸν, ὁ, coniuratus, συωμοτὴς.

Συνὼν, versans, & agens cũ, præsens, qui adest.

Συνωρίζομαι, coemo Depon. Accus.

Συνὼρις, ιδος, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, ἡ, jonus, pondus.

Συνωνυμεῖν, esse synonymum, Dat.

Συνωνυμία, nominis communio Rhom. Aquilæ.

Συνώνυμον, ου, τὸ, synonymum, Aristot. ante Prædic. συνώνυμα ζῶα, animalia eiusdẽ generis. ¶ Συνώνυμοι, (quę & παρώνυμα) Grammat. sunt plura nomina idem significantia.

Συνώνυμος, nominis consortium habens, idẽ nomen sortitus. συνώνυμοι ἦσαν οἵ τε ἔρχεται καὶ οἱ πόδαγροι, vesicariæ atque lactariæ nominis tantum consortes videntur Gaz. lib. 9. hist.

Συνωπόω, vnà nocè, Argyrop. (plant.

Συνῶπται, cognitum est, visum est, exploratum est, compertum est, intellectum est, Aristot.

Συνωρεύτης, οῦ, ductor bigæ, Lucian. bigarius, vt tigarius.

Συνωρεύω, τὸ ἅλογον ἄνωμαι, sursum & deorsum vehor.

Συνωρὶς, ίδος, vel Attice Συνωρὶς, bijuges, coniugum par equorum mulorúmve, Ioseph. de Antiquitat. ¶ Translate, quoduis conjugum par, siue compar, vt amicorum. Sic πᾶσι συνωρὶς ἦν ἀδελφοῖς dixit Synes. de fratrũ concordia.

Συνωσμὸς, cõsonus, cognatus, συγγενὴς, Hesych.

Συώνυμος, idem quod συνώνυμος.

Συνωφελῶ, commodo, confero, Accus. Xenoph.

Συνωχαδὸν, continenter, i. συνεχῶς, Hesiod.

Συοκτασία, cædes suis, in Epigr.

Συομανία, porcorum cædes, Dion. de Sit. orb.

Συοτρόφος, ου, apros nutriens.

Συοφόνος, ου, apros occidens, Epigr.

Συοφορβὸς, οῦ, ὁ, subulcus. & Συοφόρβιον, grex suis, hoc est, συδότροφον, Hesych. συὸς ἀγέλη.

Συπαλὸς, ου, ὁ, malus, κακοήθης.

Σύραι, αἱ, paruæ vilésque lacernæ, χλαῖναι ἢ μικρὰ ἱμάτια τοῦ σώματος, Comm. Aristoph. in ἐκκλησιάζουσαι.

Συραγεὺς, αἱ τὸν συραγεύσαντα, Etym.

Συρίζω, tumultuari, incompositum esse.

Σύρμα, ατος, τὸ, tumult', & vox qua subulci ad sues vtuntur: & theca fistularis. Suid. σύραγξ.

Συρμαία, ας, ἡ, tibicen, ποιμὴν ἐν αὐλοῖς. Suid.

Συρμαῖος χορὸς, Syrbenæ chorus, de incompositis ac tumultuosis, Eras. in Chil. & Suid.

Συρμαῖος, tumultuarius.

Σύρσιν, tractim, impetuosè, fundituus, Euripid.

Συρὶγξ, ιγγος, ἡ, fistula, qua in obsidione aquæ exquiruntur.

Συρὶκη, crassis & pinguis tunica, Hesych. ¶ Item herba apibus grata, Aristot. hist. li. 9. ca. 40. & lib. 8. ca. 17.

Συρικὴ κακοσμία, Syriaca prunus, Dioscor. l. 1. cap. 175.

Συρίσματα, vide Σεσίσματα.

Συρίσκος, genus arundinis in totum cõcavæ, vnde fistulæ fieri solent, Dioscor. li. 1. ca. 114.

Συρίσκιον, τὸ, foramen rotæ in quo axis volui tur, ἔνθα ὁ κύκνος, Hesych. vide Σύριγξ.

Συριστὴς, ὁ, & συριστὴ, ἡ, canalis, per quẽ aqua ad obsessos defertur. Eust. Iliad. ι.

Συριγμὸς, ὁ, sibilus, stridor, συρίγματα ἐν ἤθεσι aurium tinnitus Hermol. apud Dioscor. li. 1. ¶ Συριγμὸς, de barritu elephantorum, Arrian. in expeditione Alexandri.

Σύριγξ, ιγγος, ἡ, fistula, Hesiod. τὰ μὲν ὀκτὼ λογεῖα, συρίγγων ἴσων ἀριθμὸν Et quidquid fistulosum siphonis modo, atque cauernosum reperitur dicitur. ¶ Item arundo fistularis. Gaz. li. 4. ca. 12. plant. ¶ Pro fistula alucaris, apud Nax. in Orat. ¶ Item foramen rotæ in quo vertitur axis, σύριγξ: αἱ τῶν τροχῶν ἐντρήσεις. Eurip. fistulæ rotarum subsilire. ¶ Item fistula Plin. & Cels. i. vlcꝰ profundum & excedens Dioscor. li. 1. ca. 69. & ca. 115. & Galen. lib. 2. ad Glauc. ¶ Σύριγξ etiam dicitur ἄνωθεν κάτω ductus Aristot. de mund. πνεῦμα πανταχόθεν εἰς ἑαυτὸ συρίγγας γὰρ i. spiritus qui aberrans intra se insinuarit in abstrusos quosdam cæcos & cæcos meatus. ¶ Σύριγξ de cauo spinæ dorsi quo medulla continetur, Poll. ¶ Σύριγξ etiam in pulmone, i. ἡ πρὸς τὸν λάρυγγα καὶ τὸν φάρυγγα διῆκον, eidem Poll.

Συρίζω, fistula canere, Theocr. ¶ Item syrissare, i. molliculum esse, Neut. absol. Συρίττω.

Συρικὸς ἅρμα, currus Syrius, Herodot.

Συρμὰ, τὸ, σαμίδιον, ἐρευσία ἐσθὴς, Aetio.

Συρκατὴς, οῦ, ὁ, fistulator Ciceroni & Gellio.

Συρίσκος, ου, ὁ, vas vimineum, Hesych.

Συρὸς, οῦ, ὁ, grus mas, Hesych.

Συρὶς, Syriacè.

Συρίττω, ιξω, ττ. ττομαι, sibilo, exibilo, explodo, Aristoph. in Plut. ¶ Συρίττεσθαι, sibilis exagitari, exibilari & explodi Cicer. Æschin. in Ctesip. ὅτου συρίττεσθαι διὰ τὸν ἀγροικισμὸν, vt exibilaretur propter deformitatem.

Σύρμα, ατος, τὸ, genus vestis tragicorũ, vel canda siue tractus vestis fœminarii, Poll. ¶ Marcell. apud Diosc. lib. 5. cap. 77. adnotat σύρμα accipi pro purgamento & quasi eo quod scopis verritur. ¶ Σύρματα, stramina, Aristot.

Σύρμαια, ας, ἡ, genus herbæ cuius succo vtuntur Ægyptii aduersus alui fluores. Comm. Arist. in Pace. Est autem genus Raphani, vt Poll. Diodos. & Plin. interpretantur.

Συρμαΐζω, purgare potionc ex aqua & zea. συρμάζεται, purgant se, Herodot. ¶ Συρμαΐσεις, vel Συρμασμὸς, ὁ, huiusmodi purgatio.

Συρμαΐται, quæ quiscunque ad colligis, Hesych. lib. 2. hist. plant. cap. 8. & lib. 7. cap. 5.

Συρμαῖος, siue Συρμαία, moderata enacuatio, per sedem facta siue per vomitum, Galen. lib. 2. de Artic.

Συρμαΐω, Hesyc. ξυλοκλόπος, qui ligna distrahit.

Σύρμα, τὸ, tractus serpentis, Plutarc. in Anton. ¶ Phil. de mund. pro tractu fluctuantis vndæ posuit. ¶ In Epigr. συρμὸς ἀνέμων.

Συρμὶς, ίδος, herba quædam apio similis.

Σύρμις, strigis, aues inauspicatæ.

Συρμοπόδιον, nomen amis, apud Ælian.

Συρογενὴς, ους, Syrophœnix. Lucian.

Συρράπτω, ραφήσομαι, eruptimus, Bud. in Epist. post.

Συρραπτικὸς, ἡ, ὸν, technas struere.

Συρραφὴς, ἡ, mixturus, adulterinus, συμπλοκὴ, Hesych.

Συρράξις, conflictus, συμβολὴ, ἡ, συμπλοκὴ.

Συρράπτω, ψω, ραφήσομαι, confuo, q. consarcio, consarcino Gell. Hesiod. δεῖ γὰρ συρράπτειν. citur & de fluminibus cum impetu defluentibus, Diodor.

Σύρρειν, collunio, confluuium, collectio aquarum.

Συρρεκτὸς, contectus.

Συρρέω, ρυήσομαι, ρυῆναι, confluo, Neutr. Absol.

Συρρήγνυμι, ξω, confligo, Dat. Thucyd. ¶ Diribus, Diodor.

Συρρήγνυμι, confringo, committo.

Συρρήξις, ἡ, bellum committi, Thuc.

Συρρὶζ, ζης, ὁ, ἡ, cuius radices inter se serpunt.

Συρροὴ, ῆς, ἡ, materia quę in vnum confluxit, cõgestus, profluuium & confluuium Gaz. apud Theophr. de hist. lib. & cap. 6. ¶ Item colluuies, congeries, Theophr. de hist. ca. vlt. l. 7.

Σύρριζα, & Σύρριζα, idem.

Σύρτησις, ὁ, tractus, tractatio.

Σύρτις, εως, ἡ, frænum χαλινὸς, Hesych.

Σύρτις, εως, ἡ, Syrtis, locus arenosus in mari.

Σύρφαξ, ακος, vilis & abiecta multitudo, Aristoph. ¶ Item συρφετὸς, ὁ, χάλαδος, Lucian. & Phrynich.

Συρφετὸς, οῦ, ὁ, χόρτος, Hesio. palea, farrago. ¶ Item vilis plebecula, quasi fæx plebis, Lucian. ¶ Item vilis sermo & ex vento sordes collectæ, quisquilię, Suid.

Συρφετώδης, ex vili materia compositus, Lucia. & Bud. in Annotat. in Pandectas.

Σύρφη, animalculum instar culicis, Hesych.

Σύρω, μαι, σύρω, traho, Actiu. Accus. ¶ Item stringo, euagino. σύρειν, ἀνασπᾶν, in Epigram. ¶ Apud Hesych. σύρει etiam τὸ συρίζει καὶ συρίττει. ¶ Σύρει, Suid. τὸ τρέχει, currere.

Σὺς, οὐὸς ἡ, ὁ, ἡ, οὖς, ὑὸς ἄγριος, Aristot.

Σύσσιτα, τὰ συσσίτια, Hesych. conuiuia publica.

Συσκάπτω, simul fodio, terram accumulo, pastino, confodio.

Συσκεδάω, dispipo, dispergo, διασκεδάζω, Aristophan.

Συσκευάζω, contego.

Συσκευάζομαι, conuaso, i. vasa colligo, viaticor, cibariis necessariis ad viam & viatico me instruo, & mecum porto, Xenoph. in 4. Pæd. ἐς οὐ μόλις ἔτι, συσκευάζου, καὶ ἐκ λόγου ἐς πανσόφου, collige vasa, & ad viam accingere. Ibidem lib. 8. σωσκευάζετο τὲ ἐς πόλεμον παρασκευὴν, profectionem ad Persas instituit. ¶ Συσκευάζεσθαι, pro moliri, struere, cõtechnari Plaut. adornare & captare, insidiis aggredi, Herodian. ἐπῆρε τὸ βάθος καὶ τὸ ἄνω συσκευάζεσθαι, altera adornata instructáque cõiuratio.

Συσκευάζω, idem quod Συσκευάζομαι, pro colligo in vnum fasciculum, vel in vnam sarcinam connecto, Demosthen. ἀεὶ σκεύη, ¶ Pro compilare, i. conuasare, Exod. 3. ἢ συσκευάσονται τὰ Αἰγυπτίων, & compilabitis Ægyptum.

Συσκευασία, apparatus, Xen. Pæd. 4. & Plutarc. ¶ Item molitio & machinatio, insidiarum quasi structio.

Συσκευασιστὶ, confertim, simul: ἅπαντα συσκευάζοντα.

Συσκευαστὴς, οῦ, ὁ, cõtinnator.

Συσκευή, ἡ, subornatio, molitio fraudulenta, insidiarúmque q. adornatio. Herodian.

Συσκευία, ας, ἡ, συσκευάζω, Suid. cohabitatio.

Συσκήνιον, sodalitas.

Σύσκηνος, ὁ, ἡ, domesticus, contubernalis, Xen.

Συσκηνόω, in eodem morans tentorio.

Συσκιάζω, obscuro, obnubo, vmbra oculo, obumbro, Accus. Hesiod.

Συσκιασμὸς, q. obumbratio.

Συσκιασμὸς, vmbraculum.

Σύσκιος, ου, ὁ, ἡ, vmbrosus, opacus, σκοτεινὸς, Suid.

Συσκοτάζω, obnubilo, contenebresco, Thucyd.

Συσκοτάζω, contraho.

Συσπᾶν, τὸ ἅζω, σπάσω, concerpo.

Σύσπασις, εως, ὁ, connulsio.

Συαπτὸν, pugio.
Συαπτω, conuello, contraho, attrahо.
Συαπτω μαι, in spiram contrahere, conspirare Plin. ¶Pro coglomerare, Ioseph. li. 9. Iud.
Συαπτω δια, simul libo, Demosth. & Æschin.
Συαπτω δαζω σεαυτὸν, tibi studeo, à te sto, Aristoph.
Συαρκία ἡ, ἀγκωλία, carnis & succi bonitas, Theophr. li. 1. de Causis plant.
Συαρκωσις, εως, ὁ, Galen. li. 2. περὶ πόρων, cõcarnatio, carnis concretio.
Συασεισμὸς, concussio, Nax. in Orat.
Συασεις, μισσις, ἡ, ἡ, concutio. Accus. Nax.
Συασημαίνω, consignare, τὸ κεκασφραγισμένον διάγω.
Σύασημα, ατος, τὸ, signum, σύσσημον, διάδημα, Marc. 14. ¶Συασημα etiam consignatio Quint.
Συασημαντὴς, συὸς, consignificans.
Συασκάω, q. computrefacio, macero.
Συασκηνόω, conuiuere, vnà cibum capere, συναναστρέφεσθαι ἀλλήλοις Aristot. li. 6. Polit.
Συασκηνωσις, εως, ἡ, sodalitas.
Συασκήνωσις, locus conuiuii ¶Συασκήνωσις, sodalitates, conuiuia publica, Plut. in Lycurg.
Συασκηνωτὴς, ὁ, q. compinso, Dioscor. li. 6. ca. 1.
Συάσκηνος, ὁ, ἡ, sodalis, conuictor; ξυσκηνος Attic.
Συασκηνοῦσθαι ἀλλήλοις, inuicem conuiuantur.
Συασκὸς, ἡ, ὁν, simul vescens, consodalis, Æsch.
Συασπάζω, conseruare, Eurip. & Plat. de Leg.
Συασπασμὸς, μὸν, ὁ, vnum corpus efficio, cõ corporo Plin. corroboro, Aristot. de mundo.
Σύασπασμὸς ἡ, ἡ, ciusdem corporis, Ephes. 3.
Συασπείρω, μ. σπερῶ, congero, coacerno, Accus.
Συασπίδιον, cominus, συασπίδων μάχη, statuaria pugna, συασπίδων ἡ συασπισμὸς μάχεσθαι, cominus pugnare, Thucyd.
Συασπορὰ, ἡ, concretus, cõstitutus, συασπορὰ τῆς βασιλείας, commendatus regi, 2. Machab. 4.
Συασπουδαῖος, ἡ, ον, qualitas ponderis.
Σύασπουδος, ἡ, ον, qualis pondere, æquilibris, Hipp.
Συασταλεὶς, addensatus, Aristoph.
Συασταλὴς, corripiens, vim habens contrahendi.
Συασταλάζω, seditionem concito.
Συασταλτικὸς, ἡ, ὁν, seditionis auctores, Marci 15.
Σύστασις, εως, ἡ, consistentia, σύνοψις τῶν ὑδάτων, Theophr. ¶Pro colloquio & cõgressu, Plut. in Themist. περὶ Θεμιστοκλέους πρὸς βασιλέα ἔντευξις καὶ σύστασις γεγενῆσθαι, i. Themistocli cum rege congressum & colloquium fuisse. ¶Cœtus, conuentus populi, congeries, & coacervatio, Xenoph. in Hipparch. ἀθρόα σύστασις ἀνθρώπων, in hominum cœtu & conuentu. ¶Coitio, coniuratio, conspiratio, ἐπιβουλὴ καὶ σύστασις ἀνδρῶν, insidiæ & conspiratio virorum, Plutarch. in Numa. ¶Item constitutio, compositio, constructio, status, Plat. περὶ τὸ ἓν πάντων σύστασις τε καὶ πάντα μένειν χρὴ ἀεὶ, neque talis constitutio sempiterna est futura. ¶Confirmatio, assertio, probatio: Vnde συστατικὸς λόγος, Hermog. ¶Cõmendatio, conciliatio & ad concordiam reductio, Isocrat. in Paragr. ¶Affectus, amor & studium erga aliquem. Polyb. ἡ ἓξ ἀναίτιος ὁλκὴ πρὸς ἕνα τινὰ καὶ πρόθυμος ἐπὶ τοῦτον σύστασις, ergà eos partis affectus erat. ¶Item de contracto exercitu & apparatu bellico, Plut. in Publ. μεγάλη δὲ ἐφαίνετο καὶ πρὸς πολλοὺς ἡ παρασκευὴ καὶ σύστασις. ¶Σύστασις in Append. de vocabulis milit. exponitur pro numero militum 31. sur ma. ¶Σύστασις etiam de conflictu & congressu armorum, i. statuaria pugna, Herodian. ¶Item tolerantia, sustentatio, ὑπομονὴ, Aristot. 5. de Anim. διὰ τὸ κρεῖττον τῆς συστάσεως, quia fessus sustinere nequeat.
Συστατὴς, commendo, probo, συνίστημι.
Συστάς, trabes fulcientes ædificii fastigium, Homer. Interp. Iliad. φ.
Συστατικὸς, ἡ, ὁν, commendatitius, qui fariè vt res consistat, συστατικὰ ἐπιστολὰ, Bud. in Epist.
Συσταυρόω, vnà crucifixus, Nax. in Orat.
Συσταυρωτὴς, idem.
Συστέγω, με, ξω, contego.
Συστέλλω, cõtrahor, συστέλλω σεαυτὸν, fiducia ge ipsam. Aristoph. ¶Quum ad animum refertur mœstus sum, animo contrahor. Syn.
Συστελλόμενος, ου, τὸ, diminutium.
Συστέλλω, με, λῶ, σε, λαγα, contraho, συνάγω, coerceo insolentem, & ad moderationem redigo, Isocr. de Pace, τὰς μὲν ἄλλας αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι καὶ ταπεινὰ ποιοῦσι, Syn.
Συστενάζω, simul gemo, congemisco.
Σύστενος, ου, τὸ, angustum, vestis sordida & pilosa. apud Antimach.
Συστενοχωρέω, coarctamus angustiis.
Σύστημα, ατος, τὸ, globus, cõgregatio. Aristot. de mund. κόσμος δὲ ἐστὶ σύστημα ἐκ γῆς καὶ πάντων τῶν ἐν τούτοις φύσεων, i. constitutio, vel compages coagmentata ex cœlo, terra, &c. ¶Σύστημα etiam de militibus, i. copiis, exercitus, militum manus, turma, Polyb. ¶Σύστημα pro quauis collecta multitudine & cœtu etiam sumitur. Itaque Idem Polyb. regia armenta dixit, συστήματα βασιλικὰ ἵππων. ¶Et apud Musicos συστήματα principales partes vocatur: hæc autem ipsa cõstant ex certo tractu pronuntiationis quæ dicuntur διαστήματα τῆς διαφωνίας. Porrò ipsorum partes sunt φθόγγοι, qui à nobis soni vocantur. hi autem soni, prima sunt fundamenta cùius, vt scribit Chaleidius. Boethi. συστάσεις, constitutiones vocat.
Συστημάτικὸς, collectiuus, ἀθροιστικὸς, Gaz. l. 2.
Συστήνω, confirmare, coniungere, comparasse, Herodot.
Συστησάμενος, constituisse.
Σύστημοι, οἱ, ii qui sunt eiusdē sortis & ordinis, & qui eandem seriem efficiunt, coniugati vel coniuges. ¶Σύστημα, quę affinia sunt inter se, vt aqua & terra, signis & aer, quæ vna qualitate conueniunt, Aristot. li. περὶ ζώων καὶ φθορᾶς & Theophr. li. 6. de Caus. ¶Συστημα item quæ ab eodē capite & genere manant deducta atque derivata, Aristot. 2. Topic. ¶Συστήμασι καὶ ἑνὶ, in eadem serie locatũ esse. ¶Συστήμασι, in eadem esse serie, respondere, Polyb. ¶Συστήματα, militum dispona. Inde trãslatè pro quauis serie velue pendens cathena in longum series velue pendens cathena in longum series velue pendens cathena in longum series vel

Universidad de Deusto
Biblioteca

Σφαγῶν & σφάγιον, vas in quod pecudis iugulatæ sanguis excipitur, αἱματοδόχος ἀγγεῖον.

Σφαγεύς, ὁ Ⓖ. iugulator, gladius, Soph. in Aiac.

Σφαγητήριον, σφάγιον, iugulu. σφαγλῶ παγτίνων, iugulum protendant, Plut. in Galba. ¶Item iugulatio, cædes, mactatio, σφαγὰς ἐποιήσατο, cædes fecit, Demostha.

Σφάγια, dies sacrificii, ἀπὸ τῆς ἱερουργίας ἡμέρας, Hesych.

Σφαγιάζω, macto hostias. ἱερουργέζετο ἀντῷ, ei hostiæ immolatæ sunt, Herodot. ἱερουργέζετο ἀ χίμαιρα, capram immolabat, Plut. in Lycurg.

Σφαγίδιον, τὸ, coquorum culter, Suid.

Σφαγή, ῆς, ἡ, cædes, iugulatio, victima, hostia, occisio. ¶Et pars qua separantur ἐκθέσεις, i. iugula, & id quod vberibus subest in recessu quodam & cauitate. ¶Item vas quod supponitur hostiæ dũ mactatur, & quo sanguis excipitur, Poll.

Σφαγὶς, idem, Hesych.

Σφαγίτις, Celso li. 4. cap. 1. in dextra sinistráq; circa guttur venæ grandes.

Σφαγίτις φλὲψ, iugularis vena, Galen.

Σφάγος, ὁ, musculus arboreus, Aëc. Serm. 12. c. 44.

Σφάδάζω, μάσω, π. ασα, malè habeo, non quiesco, vellor, conuellor, fideror, dissoluor, palpito, discrucior, Sophoc. ἀσθ' ὑπερσφάζει με ἰσχὺς ἀπαλλαγάς. ¶Σφαδάζει, proprie est equorum qui præ lassitudine consistere nequeunt. Talipedare Latini dixerunt, teste Festo. Vnde pro fatiscere & vacillare ponitur, Eurip. in Theseo. ¶Σφαδάζειν etiam dicitur equus, quum glomerat gressus, & stare loco nescit, (vt dixit Poeta) Plutar. in Cæsare μᾶλλον δὲ ἐσφαδάζον εἰ ἵππον· ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἵππων ἀνοκνότερον, animis gliscebant & gestiebant ad pugnam comparati. vbi Translatè quod proprium est quorum est equitibus tribuit.

Σφαδαστὴν, vehement, molestum, Hesych.

Σφαδασμὸς, ὁ, cruciatus, contractio, Hesych.

Σφάδάσσω, ξω, iugulo, gladio transfigo, obtrunco, macto. σφάδασε, laniato, immolato, Sophocl.

Σφαῖρα, ας, ἡ, pila, globus, sphæra, folliculus. σφαῖρα πάντα τὰ ἐν ἀέρι, velut pilula partimonium deuorare, Athen li. 4. ¶Σφαῖρα θαλάσσιον, pilæ marinæ, Aristot. li. 9. anim. ¶Σφαῖρα etiam in pugilatione siue pugilatu, sunt πυγμαχικὰ, i. pugilum arma, pilæ plumbeæ, ex stus, Poll. li. 3. Vnde Σφαιρομαχῶ, Plat. de Legib, cæstibus decertare: & Σφαιρομαχία, pugilatus, siue pugilatio Cic. ¶Apud ipsum Poll. li. 9. Σφαιρομαχία pro lusionis genere etiam sumitur quæ peragitur globulis, & proprio nomine σφαιρίσεις appellatur. ¶Σφαιρίζειν verò est sphæra ludere, apud ipsum Poll. ¶Dicitur etiam Σφαιρομαχεῖν Suid.

Σφαιρὰδὸν, adv. in orbem, διὰ τῆς σφαίρας, Suid.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, ludus pilæ.

Σφαιρίσκιον, ου, τὸ, pilula, globulus.

Σφαιρίζω, μάσω, π. ισα, ludo pila, Neutr.

Σφαιρικὸς, globosus, σφαιρικὲς λόγος, Procl.

Σφαιρίον, ου, τὸ, orbiculus, pilula. σφαιρία πάρυσα, acini corymborum, Dioscor. lib. 2. ca. 213. ¶Σφαίριον ἡ ἀκανθώδης, totus ambitus narium, Poll.

Σφαιριστικὸς, ludus pilæ, Aristot. Rhet. lib. 1.

Σφαιριστήριον, τὸ, locus balnei, ad exercitium pilæ deputatus, Sueton. in Vespas. cap. 20. Plin. Secund. in Epist. & Lamprid. in Alexandro.

Σφαιριστὴς, οῦ, ludens pila, vel peritus pilæ.

Σφαιρῆνις, cupressus comifera, Galen. ἡ τῶν κώνων, lib. 1.

Σφαιροειδὴς, Ⓖ. ὁ ἡ, ὸν, in sphæram siue sphæræ speciem conglobatus, rotundus, orbicularis.

Σφαιρόεδὴς, in modum pili seu globi in orbem.

Σφαιρομαχία, & Σφαιρομαχέω, vid. Σφαῖρα.

Σφαιρόομαι, μ. ωθήσομαι, π. ωμαι, sum rotundus, coarctor in orbem. Accus. ἐσφαιρόθην τὸ ἦθος, hallam obtusam esse, Aristot. lib. 5. Ethic.

Σφαιρωτήριον, τὸ σφαιρίζειν, pila ludere, Suid.

Σφαιρώδης, ες, glomero, in orbem conglobo, Actiu. Accus.

Σφαίρωμα, ατος, τὸ, q. conuolutio, globus, volubilitas. ¶Σφαίρωμα τὰ vocat Græci teretes velúrque globosas natium partes. Comment. Aristoph. ἐν νεφέλαις. ¶Pro toris musculorum sumpsit Sextus Empiricus. ¶Σφαίρωμα Aristot. in Mechanicis, æquipondium Vitruu. Est verò appendiculum quod per libræ fastigium vagatur.

Σφαιρωτηρόζω, corrigia calceamenti, ligulas σφαιρωτῆρσι τὰ ὑποδήματα, Naz. in Orat.

Σφαιρωτὸς, & Σφαιρώδης, sphæricus. sphærales, exedi carie atque tabe. Aristot. lib. 3. Animal. σφαιρωτὰ τὰ ὀστᾶ, ossa carie absumuntur, & contabescunt. ¶Σφαιρώδεις de planis etiam dicitur. i. sidere afflari, siderari. Theophr. de Caus. lib. 5. cap. 11. ¶Σφαιρώδεις, de gangræna, i. παγγαγγραίνῃσθαι: quod vitium quum de carnibus tantùm que incipit, curari potest. Hippoc in li. περὶ ἀγμῶν ἡ ἀγωγὴ. ¶Σφαιρώδεις animo tabescere & liquescere.

Σφάκελος, ου, ὁ, vel σφάκελος ἀνθρώπου in animalibus vel plantis, est partis alicuius νέκρωσις, quasi mortificatio, amisso nẽpe sensu & motu propter caloris natiui & insiti extinctionem. Vide Aëtium lib. 3. Serm. 2. cap. 56. & Galen in Aphor. 79. li. 7. ¶Σφάκελος. δένδρου τοῦ σφακέλου, incipiens sphacelus, Galen Aphor. 50. lib. 7. ¶Σφάκελος. de arboribus dicitur quæ radices nigrescunt atque emorium ex quod siderib. causa imputretur, siderationem nominant. Theophr. de hist. plant. li. 4. c. 16. ¶Σφάκελον etiam equis tribuunt veterinarii, Aphyse in Mulomedicina: alii sideracionem interpretantur. ¶Capitur & pro mentis emotione. Æschyl. in Prometh. ἐκὲ μ' ἀῦ σφάκελος ἡ φρενοπλὴξ ἐμοὶ μανίας δεδάκτυον, me furor atque insania exagitat. ¶Ité Σφάκελος, saluia mas herba, Theophr. hist. plant. li. 7. ca. 2. ¶Σφάκελος etiam est digitus medius, Suid.

Σφάκελος, ου, ὁ, fascis siue fasciculus, Dionys. Halicarn. hist. li. 7. σφάκελοι φρυγάνων.

Σφάκος, saluia, ἐλελισφακος, Aristoph. teste Sui.

Σφακὸς, herba, fœnum, χόρτος, Hesych.

Σφακτὸς, ἐπὶ σφαγῇ Ⓖ. hauri. trucidatus, mactatus, authore Polluce. πλὴν ὅσα ἐν ταῖς ἑορταῖς ἐπὶ τῷ θυσιάζειν.

Σφακάζειν, Hesych. τιλμῷ, κεντεῖν, diuidere, pungere.

Σφακτικαὶ, q. iugulatrices & macratrices.

Σφαλὲς, qui accepit calamitatem, affectus cladere, fructuatus opinione, errore falsus.

Σφαλερὸς, ὰ, ὸν, de fluuio in quo periculosum est natare: designatur interdum amnis magnitudo.

Σφαλερὸς, ὰ, ὸν, fallax, infidus, dubius, periculosus, lubricus, inconstans, Sophocl. σφαλερὸν τὸ χεῖμα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔαρ ἐπιπόνως τε ἄγριον, irrita spe deceptus. ¶Datiu. σφαλερὸς ἐμοὶ πυρὶ, irrita spe tento. Eidem Thucy. ¶Accusat. ἐ ψυχὴ πολλὰ σφαλερὰ ποιεῖ διὰ δειλίαν τε καὶ ἀπιστίαν, i. animus in multis errat & titubat vitiata mente, Isocrat. εἰ σφαλεῖη τι, si quid detrimenti accidat, Thucyd. σφαλεὶς ἐξ ὑψηλοῦ ἐπεσε, ex alto decidit. Plutar. in Pericl.

Σφαλὰς, cippus, lignum quo sontium pedes vinciuntur, vinculum, δεσμὸς. Apud Poll. σφαλὰς.

Σφάλμα, vnde verbum Latinum fallo. seduco, aberrare facio, subuerto, decipio, Plat. Epist. τοῦ ἀνθρώπου δὲ ἡ ἁμαρτία ἰσχυρὸν τὸ σφάλμα, nem quoque fefellit. σφάλμας ἡμᾶς, nos decipiens, Thucyd.

Σφάλμα, τος, τὸ, error, lapsus, Lucian.

Σφαραγὴ Ⓖ. siue Σφαραγὸς, guttur, frumen Seruio, fauces. ¶Est etiam gutturis sonus, sinplicitérque ψόφος, strepitus. Vnde Σφαραγάω, Σφαραγέω, vel Σφαραγίζω, vel σφαραγῶ, gutturis sonum edo, distento gutture strepo, strepo, stridco. Odyss. γόλῳ τε καὶ ὀδόντων δὲ ἁ πυὲς ἐβόμβεον, oculi rabidices & fibræ strepebant. ¶Et ibidem de equis quibus erant vbera lacte diffeta, quæ nibus quibus erant vbera lacte diffeta, quæ quiá non mulgebantur balatum edebant. ¶Apud Hesiod. σφὶ δ' ἄκριτοι ἐκόμισσαν ἀπὸ κλόνου σφαραγίζοντες, conturbabant & ciebant.

Σφᾶς, ipsos, ipsas, Sophocl.

Σφάττω, μ. ξω, σ. αξα, iugulo, trucido, macto, occido, κατασφάττω, ἀπὸ τοῦ, Actiu. Accus. Odyss. ξ. Σφᾶς, ipsum, Gal. lib. 2. Gramm. Sophocl. in Ajace. σφᾶς σφ' ἀπώλεσα, ego eum prohibeo.

Σφὲας, ipsos, pro σφᾶς, Homer. ¶Et σφία pro

αὐτοῖς. ἵνα ἐπίσω σφίσι ἔχωσι, vt ea rursus haberet.

Σφεδανὸς, ὁ, terribilis, intensus, vehemens, festinus.

Σφέτερος, Ionicè, ipsi, αὐτοῦ.

Σφετερὸς, odorum, purum.

Σφετὲρος, ipsos, vel ipsi, in Nominat. Herodot.

Σφέων, σφῶν, ipsorum. Νὺξ σφείων, ἀφ' ἑσπέρης, in Iliad.

Σφήκη, φήκια, ἔφηξ, Ægin. li. 7. cap. 13.

Σφήνα, ας, ἡ, scabellum, Inter. Nicad. in Ther. σφῆνα ἢ κυρίως μὲν, τὸ ὑποπόδιον, ὅτι ἐξ ὕλης κατὰ, nunc est lignum cauatum, vt pilla.

Σφήναριον, τὸ, scabellum, humilis sedes.

Σφῆμα, τὸ, flos ilicis arboris, vel lentisci.

Σφενδάμνος Ⓖ. ου, ἡ, acernus, robustus, solidus.

Σφένδαμνος Ⓖ. ου, ἡ, acer arbor, Theophrast. lib. 2. histor. plant.

Σφενδανίζει, non esse dicendum docet Lucian.

Σφενδονάω, ἐκφενδονάω, proiicere, Nazan.

Σφενδόνη, ἡ, funda proiicio, Accus. Nazan.

Σφενδονάω, μ. ήσω, π. ησα, agito fundam. Actiu.

Σφενδόνη, ης, ἡ, funda, Vrion. de situ orb. ¶Item pala annuli, Plat. lib. 2. de Republ. ¶Est & crurum obligaculum, quo fœmineꝰ vtuntur, subligaculum aliquando vertunt, Galen. in Glos. fascia pedalis Vlpiano. ¶Σφενδόνη, pars oculi alba.

Σφενδονήτης, ὁ, funda, Etym.

Σφενδονίζω, μ. ίσω, π. ισα, fundam agito, funda loto, Accus. cap. 25. lib. 1. Reg.

Σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor, qui funda vtitur, qui funda lapides iacit, Xenoph.

Σφενδονητὶς, τὸ, figura agminis in cuneum cõformati, figura dimidiati rhombi.

Σφενδονοειδὴς, fundæ figuram habens: terræ epith. apud Dionysium de situ orb.

Σφῖσιν, ὦν, Ⓖ. ὁ, rete rotundum.

Σφετερίζομαι & Σφετερίζω, τὸ ἐμὸν ποιῶμαι, meum assero, mihi vendico mihi assumo, interuerto. Accus. Xenoph. ἐμὸν ω. 5. ¶Accipitur pro emereor & ascisco, Nazan.

Σφετεριστὴς q. interuersor, qui aliena vel ea quæ communia sunt in suã rem vertit, Aristot.

Σφέτερος, ὁ, ἰδίος, proprius & suus, Hesiod. σφετέρῳ σφετέρῃ τε δόμῳ σφετέρῃσι τε πλοιαις. ¶Σφέτερος pro ὑμέτερος, vester, Eidem, σφέτερον πατρὶ ἰμῶσαι, &c. ¶Pro ἡμέτερος, Xenoph.

Σφέων, suiipsorum, pro σφῶν, in Epigr.

Σφηκία, ης, ἡ, species phalangiorum, Nicand.

Σφηκία, τὰ, examen vesparum, vespeta, i. cellulæ vesparum, Aristot. lib. 9. Anim. cap. 41.

Σφηκίσκος Ⓖ. ου, ὁ, palus, fides, cuneus, lignum acuminatum ob similitudinem insectorum vesparum, Comment. Aristoph. in Plut.

Σφηκισμὸς, ὁ, ὁ, genus harmoniæ, quod vesparum susurro non erat dissimile, Hesych.

Σφηκίωσις, κυψέλη σφηκῶν, Hesy. vesparum faui.

Σφηκώδης, de genere vesparum, Aristot.

Σφηνὸς, gracilis, aut robustus.

Σφακελίζω, σ. σιγῶ, stringo, torqueo, Hom. πλοχμοὶ δ' ὑπὲρ ὀφρύος τε καὶ ἀμφὶ μέτωπα ἰσοφαρίζοντο. vel per i. ¶ Pro obstruo, operculo. Accus. σφακώσας τὰ ἀγγεῖα, obturans vasa, operculàs, Dioscor. lib. 5. ca. 56. ¶ Item exploro.

Σφακελὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, gracilis, strigosus, macilentus, venere exili vesparum in morem, amarus. Comm. Aristoph. in Plut. Vnde τὸ σφακελοῦν ibidem pro macie.

Σφακὸς, οῦ, σφακὴ, ἡ, examen vesparum, vespeta.

Σφάλα, pro ἐσφάλην, fefelli à σφάλλω.

Σφαλερὸς, ά, ὸν, validum, robustum.

Σφαλὴς, ὲς, ὁ, agilis, obliquus, σκαληνὸς, λοξὸς. Hesy.

Σφῆν, ῆνος, ὁ, cuneus quo ligna scindutur. ¶ Apud Aristoph instrumentum torturæ, quo veritatem extorquent: Latinè fidiculæ vocantur.

Σφῆνα, ἡ, piscis quidam marinus, Hesych. Species mugilis apud Athen. ζ.

Σφηνίσκος, ὁ, cuneolus. Hippocr. ¶ Item linamentum ad cuneoli similitudinem intortum, Ægin. li. 6 cap. 4. Σφηνίσκοι siue σφηνίσκοι apud Nicomach. Geometricæ figuræ solidæ à cunei & vesparum similitudine.

Σφηνοειδὴς, ὁ καὶ ἡ, cuneiformis, cuspidatim densus.

Σφηνοπώγων, ωνος, ὁ, cui diffissa velut cuneo barba est & bifcula, Lucian.

Σφήνω, ῶ, impingor, inculcor, Dioscor. li. 5. c. 13.

Σφήνωμα, cuneo Plin. constipo, obturo, obstruo, obsero, infercio. σφήνωσις, obsera, claude. Epig.

Σφηνωσμὸς, οῦ, ὁ, constipatio adacto cuneo.

Σφὴξ, κὸς, ὁ, vespa vel crabro, fucus, in Epigr.

Σφὶν, ὁ, acer vel acris. Vnde σφῖνα σφόδρα, & ὄξος σφῖνα, Arist. Plut. pro aceto acerrimo.

Σφινθὸς, ὁ, λίμνη Αἰγυπτιακὴ φυλῆς.

Σφὶν, pro σφίσιν, σφίσι, ipsis, Odyss. ξ.

Σφίγγω, σφιγξω, σφιγξα, στριγγω, adstringo, constringo, compleclor, arceo, cogo, Actu. Accus. Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ podiris musculus, σφιγκτὴς, Poll. ¶ Et podex, anus. ¶ Item vestis genus.

Σφίγξ, γγὸς, ὁ, sphinx, animal portentosum hominis specie, Thebanum monstrum, quòd ænigmatis implicaret & jugularet captos. Hesiod.

Σφιδνὸς, ὴ, ὸν, cinædus, mollis.

Σφίεται, genus auis.

Σφίλλω, ipsis, pro σφίσι Ionicè, Ilia ζ.

Σφίσι & σφίσιν, sibi ipsis, in reciprocatione, Xenoph. τῷ κρίνοντι & ἑαυτὸν ἢ σφίσι πολίτην φύλακα. Critonem precabantur vt sibi daret custodem.

Σφισθλάω, conditum esse legem.

Σφίσσω, pro σπίζω, in Timæo Platonis.

Σφογγώδης, spongiosus, Dioscor. li. 4. cap. 167.

Σφοδρὸς, valdè, nimiùm, impensè, impedìò. σφόδρα μεγάλως, quæ passim dicuntur, Plat. de Leg.

Σφοδρὸς, ᾶ, ὸν, vehemens.

Σφοδρόκαμος, ὁ, ὁ, valdè laborans.

Σφοδρὸς, ὰ, ὸν, vehemens, validus, vegetus, violentus, molestus, truculentus, acer, acerbus.

Σφοδρότερος, acrior. ¶ Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia.

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia, acrimonia, velocitas, intentio, Plat. de Leg.

Σφοδρώμενος, & Σφοδρούμενος, pro vehemens euado.

Σφονδύλη, ἡ, siue σπονδύλη, insectũ odore cetrum atque de blattarũ genere, Aristot. de Animal. ὅτι ἀπὸ σφονδύλης φθίνουσι πανταχόθεν.

Σφονδύλιον, ου, vide Σπονδύλιον.

Σφονδύλος, ὁ, verticulum membrorum. Item calculus suffragiorum.

Σφονδυλοειδὲς τὸ ἔργον, in Epigr. filo quod verticulo ad filum appenso torquetur.

Σφονδυλὼ, οῦς, ὁ & ἡ, Nicand. vide Σπονδυλὼ.

Σφὸς, ὴ, ὸν, suus, Doricè pro σφέτερος, ἐδίου, Odyss.

Σφραγὶς, ἴδος, sigillum Poll.

Σφραγιδηγοχαρακωλαμπης, Aristoph. in Nub. homines voluptuarii, qui comam nutriunt, & vngues expoliunt, vel digitos ad vngues vsque annulis onerant.

Σφραγιδόλιθος, annuli pars in qua gemma sedet. ¶ Dicitur item πύξος, & πυξίδιον, funda & pala annuli.

Σφραγίζομαι, signo, obsigno, & consigno, Rom. 15. σφραγισάμενος ἀυτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον, cùm ipsis hunc liberalitatis fructũ consignauero. ¶ Σφραγίζω, Passiuè, signari, obsigi, ἐς ἔπος, consta præcuniam, cap. 22. lib. 4. Reg.

Σφραγίζω, ίσω, σφραγίσω, signo, sigillo insigniuo consigno, confirmo, Ioann. 3. ἐσφράγισεν ὅτι ὁ θεὸς ἀληθὴς ἐστι, obsignauit & approbauit quòd Deus verax sit. σφραγίσας τὸ πρόσωπον, obsignatum.

Σφραγὶς, ίδος, ἡ, sigillum, signum, annulus quo sigilla imprimuntur, signatorius annulus seu gemma, Latinè pala apud Cic. σφραγὶς ἐπὶ δακτυλίου, ἐφ' ᾗ ἐστιν ἐγκεκολαμμένη ἡ εἰκὼν τοῦ κυρίου, Aristoph. sigillum imprimere. ¶ Σφραγὶς videtur pro baleo accipi apud Lucian. ¶ Σφραγὶς pro symbolo & nota impressa, Herodot. ¶ Item terra Lemnia, quia obsignatur etiam nũc terra sigillata, Dioscor. lib 6. cap. 1.

Σφράγισμα, ατος, τὸ, sigillum, impressum, Euseb.

Σφραγιστὴς, nympha, Plut. in Arist. Hesych.

Σφρεγὶς, ίδος, ἡ, minor, ἴτος, ὁ, ἐπιλαβὴ ἐφ' ᾗ, Hesych.

Σφριγὰς, ῶσα, ὸν, maturus, vehemens, robustus, florens, vigens, Etymol.

Σφριγάω & Σφριγῶ, ῶσω, ησα, proprie est plenitudine & copia distendor. Hinc ὑπὸ τοῦ γάλακτος σφριγῶντα, vbera lacte turgida & distenta, Poll. ¶ Σφριγᾶν translatè de animo, vt tumere & turgere apud Latinos, Æschyl. in Prometh. ¶ Item crescere, augeri, bene habitum esse ac vigere, valere, Aristoph. ἐγὼ σφριγῶ τὸ κῆρ, i. floreo ac viget. ¶ Σφριγῶ etiam metaphoricè pro lascivio, & intemperanter me gero: quod Polit. vicissim ad re transtulit.

Σφριγὼ

Σφυγμὸς ἄτακτος, motus incompositus, & inordinatus arteriarum pulsus, Galen. de Pulsib.

Σφυγμὸς, οῦ, ὁ, pulsus arteriarum, percussus Plinio, Galen. li. 1. ad Glauc. ¶ Pulsum & tremorem etiam terræ tribuit Aristot. in Meteor.

Σφυδρὸς, fortis, durus, robustus.

Σφύζω, μ. σφύσω, σφύξω, salio, pulso vt arteriæ, σφύζουσιν αἱ κρόταφοι, Galen. li. 1. ad Glauc. exiliunt tempora & palpitant.

Σφύξις, pulsus, σφυγμὸς.

Σφύρα, ας, malleus quo occantur glebæ. ¶ Et malleus instrumentum fabrile, ἡφαιστος, Odyss. ¶ Sic etiam dicitur piscis genus.

Σφύραινα, piscis quem Attici κέστρεα teste Poll. vocant. σπάρος etiam Dorion apud Athen. ζ.

Σφυρὶς, ίδος, ἡ, capræ stercus aut ouis, Comm. Aristoph. in Pace, & Aristot. lib. 7. Anim.

Σφυρήλατος, ὁ, ἡ, ὸν, fabricatus malleo, malleo ductus, solidus, Memnoni in hist. ¶ Apud Diodor. Sicul. videtur esse τὸ σφυρήλατον positum pro loculis, feretro vel conditorio. (phr.

Σφυρία, malleoli, fabrile instrumentũ, Theo.

Σφυροκόπος, ὁ, malleator faber, Gen. 4. ¶ Σφυρὸς translatè de ima parte mõtis & radicibus, ὁ σφυρὸς τοῦ ὄρους, in Epigr.

Σφυρωτὴρ, Hesy. διαφερόντως τὸν κύβον τὸ πλάγιον.

Σφὼ, Genes. 14. corrigia.

Σφῶε, vos, Nominat. & Accus. casu.

Σφῶϊ & σφῶϊν, ipse, ipsos, in Accus. Iliad. ά.

Σφῶν, ipsis, vobis, pro σφίσι, Iliad. ά.

Σφώτερος, vester, Iliad. κ. ¶ Poetæ pro tuus & suus, Iliad. δ. venatur i. Argon. σφωτέρην ὑπὸ πρηνῆ, ἡ μοῖραν σφωτέρην ἐπὶ πατρὸς ἔβαλλον, suã. Σφῶν, suorum, i. ἐκ τῶν ἑαυτῶν τὸν πολέμαρχον ἀνέδειξαν. ¶ Σφῶν τοκάων, Homer. in Odyss. vel trorum parentum.

Σχάδων, ονος, ἡ, faui fucorum, soboles apum.

Σχαδὶξ, ῖκος, ἡ, lacto. Etym. inferi. σκαλὶξ scribitur.

Σχάδων, animal carens alis & pedibus. ¶ Item iactus quidam tesserarum. ¶ Σχάδοντα ἰγχόλους, Poll. nymphæ Plin. apum tobolos, Græc. ex Aristot. 5. Animal.

Σχάζω, extenorem instituti vel moris abrumpo, & solue, desino, quæ Aristoph. ἐπὶ σκαμμοῦ ἡ ἐπιτηδεύω, desinens iam equorum flexuum, & abrumpes. ¶ Item retraho, reduco, suppremo, Xenoph. de canib. σκαμμὸν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ἀεὶ σχάζοντας διαπηδᾶν, reducentes & continentes atque inter crura condentes & coarctantes caudam, disterrunt. ¶ Item sisto, inhibeo, Pindar. κεἰ σκαμμὸν ἀμπνοὰν ἐπὶ σχάζοντες, inhibens, & remittens. ¶ Item sacrifico, quod & aliquando pro venam scarificare simitur, Arrian.

Σχαλὶς, & Σχαλὶς ἀκάνθη, σκάλαξ, paxilli quibus attolluntur fulciuntque retia, Xen.

Σχαλοκόπος, & Δικροσκαλοκόπος, plagas erigens, & furcis venaticis fulcire, Xenoph.

Σχαλὶς, lactare. supertùs scribitur σκαλίζουσι.

Σχασμὸς, subito impulsu arrus in priſtinum statum reponere, Galen. de Articulis.

Σχεδίαν, τὸ σκαλίσαι, apud Hippocr. remitti.

Σχεσις, εως, ἡ, scarificatio Colum. ἀπὸ τῆς σχάζω, Theophr. de hist. lib. 4. cap. 5.

Σχεσμὸς, ός, ὁ, funis vel trochlea, vel aliud quo organum ducitur. i. quo intentum laxatur, vel erectum demittitur, Aristot. de mũd. ¶ Item funis in carceribus, qui cursores dispescebat, quòd eo concidente prouolarent omnes, Galen. 2. de Articulis.

Σχεσοπώγων, ωνος, ὁ, pugio, vel scalpellus veterinarii ad pertundendum & transfuendum, in Hippiat.

Σχεπαρνοειδὲς, οῦς, ὁ, decrepitus.

Σχεδὸν, vnde σκάζω, scarifico, Aristoph. Inter. ¶ Σχάω est etiam τὸ σκαλῶ, demittere, relaxare, Hippocr.

Σχεδιάζω, τὸ σκεδιάζω, ex tempore quid facio.

Σχεδίδιον, libellus, pugillaris, schedula, Suid.

Σχεδίη, ἡ, ὸς, tabella siue pagella phyllireacea, siliiacea, qua pro chartis vti solebant.

Σχέδιος, pedetentim, sensim, composito gradu, Athen. ἐπ' ἀκραν ἐλαιὰν πολὺν ἐκ τῆς σκέδιος σκέδιον.

Σχεδία, ας, ἡ, schedia Vlpiano, ratis tumultuariæ & subitariæ operæ, vel tumultuarius pons, Suid. & Didym. ¶ Item pugio, aut telum, quòd fit ad manum. σχέδιον.

Σχεδιάζω, μ. ἔσω, σχεδιάσω, tumultuario & subitario opere aliquid facio, ex tempore, immediate & insubide Gell. Herm. χρὴ τοῦτο τὸ ποίημα ὑποκρίνεσθαι καὶ σκεδιάζειν, quanquam enim ex præcas orationes habeo, tamen videri volunt ex tempore dicere.

Σχεδίαι, ῶν, anchusa, apud Hippocr.

Σχεδίασμα, opus ex tempore factũ, Cic ad Attic.

Σχεδίη, eadem quæ σχεδία.

Σχεδὸν, propè, ferè, σκέλλω.

Σχέδος, telũ, hasta qua cominus pugnatur. ¶ Τὸ σχέδιον, tumultuarium opus & subitarium, extemporale, Hermog.

Σχέδιος, ὸν, ὸς, simplex, inelaboratus, extemporalis, subitarius, & σχέδιος οἶνος pro musto, i. vino rudi & ex tempore facto, in Epigr.

Σχεδόθεν, de proximo, prope, Odyss. ε.

Σχεδὸν, & Σχεδόντε, ferè, fermè, penè, Plat. in Apolog. σχεδὸν τι τοῦτο τοιοῦτον, hæc ferè sunt. ¶ Item propè, cominus, Dat. Hesiod. εἰ δὲ σχεδὸν εἴσιν, qui sibi propinqui sunt. Idem Genit. adiungit. ¶ Item torasse, Sophocl. in Electra. ¶ Interdum significat circiter, Plat. Epist. 7. ὡς συμβαίνοντα ἐγὼ ἀφικνοῦμαι σχεδὸν τι ἐπὶ τετρακοστὸν γεγονὼς ἔτος, annum agens circiter quadragesimum.

Σχέδος, ους, ὸ, scheda.

Σχεδοτὴς, ὸ, ὁ, patiens, laboriosus.

Σχέθω, detineo, tenco, habeo, cohibeo, inhibeo,

coercco,reprimo, Ody.ξ, νόον ἐρύκει πυκιμὴ φρὴν ἐνὶ στήθεσσι δυμῷ, in animo mentem & cogitationem habuit. ¶ Additur etiam Genit. Eidem Homer. χάρη δ' ἔφαν γόοιο, temperauit oculos luctu. ¶ Item Dat. cum ἐνὶ, Iliad. ά, ἐν' ἀχυμένῃ κεν φρένα χάρη χόλοιο βορέσσῃ, ubi χάρη ponit & tenuit.

Σχάδιξ, ικος, ἡ, laterum carnes & pulpæ, Arist. ἐκ πλευρῶν.

Σχάλις, anchusa.

Σχάνιον, Hesych. syluestris cyparissus.

Σχαλινάζω μι. ἀσω, nugor, χλευάζω, Hesych.

Σχάμμα, pro χάμμα. Σχάμμ, pro χάμμ, Homer.

Σχαρδύλη, ης, ἡ, instrumentum quoddam fabri: Vnde apud Hesych. σχαρδυλόπους.

Σχάω, μι. σω, ης, macero. Actiu. Accuso.

Σχέδος, ου, ὁ, conuitium, λοιδορία, Hesych.

Σχεδία, insula Phæacum: tonsura, Hesych.

Σχεδός, littus, ἀκτή, αἰγιαλός, Hesych.

Σχέθε, mane, siste gressum, habe, Sophocl. Σχέθες βίαιε, à vi supersedere, παύσασθαι βιαίου πράγματος. Σχέθεσθαι χεῖρας, à Menelao prohibere manus, Eurip.

Σχέτ, ατος, ὁ, habitus imperfectus, quique non continuus sed soluti facilis existit, Galen. lib. 2. περὶ τῶν. ¶ Σχέσις etiam dicitur rerum inter se comparatarum affectio quæ indicat quid habeant vna cum altera conuenientiæ relatio, habitus, Nazanz. in Orat. ¶ Σχέσις, retentio, ἀπὸ Hesych. κατοχὴ συγχύσεως, φιλία. ¶ Schesis, figura (inquit Rufin.) Latinè affectio, qua aduersariorum affectum quemlibet fingimus, cui respondeamus.

Σχεσικός, affectus, benéque animatus erga aliquem. ¶ Σχεσιάσω, studiosè, εὐμενῶς, Hesy.

Σχετλιάζω μι. άσω, ης, lamentor, quirito, & quiritor, indignor, Aristoph. ὦ δεῖ σχετλιάζειν ἀνθρώπου. ¶ Item misereor, πάσης ἂν ἐγὼ σχετλιάζοιμι τῆς ἐπὶ δίκῃ σχετλιαζούσης, hæc ad singulos priuatim & publicè apud populum miserantes, Plutar. in Camillo.

Σχετλιασμὸς, οῦ, ὁ, quiritatio, indignatio, miseratio, Thucyd. Valla querelam exponit.

Σχετλιαστικός, ή, όν, miserabilis, indignabundus.

Σχέτλιος, α, ον, miser, miserabilis, lamentabilis, impius, qui potest aliis inferre malum, iniquus, grauis & molestus, rigidus, χέτλιος ἀνὴρ, durus & inæquietus, Hom. ὦ σχέτλιε δαῖμον, ὦ hominum miserrime. Aristoph. ¶ Σχέτλιος, indignus, Eidem in Plut. ὦ σχέτλια πάσχοντα τοιαῦτ' ἀγαθὰ; nónne res mihi acciderunt indignæ & miserabiles?

Σχέω μι. σχήσω, σ. ἔσχεσα, habeo, teneo, detineo, tolero, abstineo, prohibeo, cohibeo, reprimo. σχέσθαι τοῦ θεοῦ, Deo habeo gratiam, Isocr. Demosth. σχέσειν ἐκέλευσε, inimici erũt. σχέσειν τὴν βασιλείαν, regno potiturus, Herodot. ¶ Σχέσομαί σου, abs te abstinebo, Aristoph. ¶ Σχέσθαι, appulsurum esse, σχέσειν τῆς πλεύσεως, Thucyd. applicaturus ad Peloponnesum.

Σχῆμα, ατος, τὸ, forma, figura, persona, species atque habitus, vultus, Xenoph. Pæd. li. 5. σχῆμα πολεμικὸν ἐπιτήδειον, esse in humili habitu. ¶ Item ornatus & cultus, vestitus & habitus, Aristoph. in Vesp. ¶ Item dignitas atque amplitudo, Basil. Candidiano, σχήματος ἕνεκα τοῦ σοῦ, ad nos scribis nulla habita dignitatis tuæ ratione. ¶ Et præcentes dilationem, negationis esse præcentis ac speciem. ¶ Σχῆμα vocat Theophilus in Instit. quod vulgò dicunt Legulei τόπον. ¶ Σχήματα, οἱ χορευταὶ, τὰ ἐν τῇ ὀρχήσει, & chorea, dicuntur gestus, & statiuli à Latinis Athe. lib. 14. ¶ Σχήματα apud Rhetores figuræ habitúsque orationis tam in verbis quàm in sententiis vestitis atque mutatis, Aristot. el. Rhet. 3.

Σχηματίζομαι, & Σχηματίζω, formo, figuro, singo & compono, simulo, præteso, in certam quandam corporis affectionem & habitum componor, Xenoph. in Sympos. ¶ Σχηματίζομαι, ornor, componor, color, Plat. in Gorgia.

Σχηματιστὴς, οῦ, ὁ, staticulũ dicitur Plut. τὰ λακωνικὰ ἀποφθέγματα. Lacenicorum dulos saltauit, Herodot.

Σχήμων, ονος, situs, habitus.

Σχημοσύνη, habitus, τὸ σχῆμα, figuratum dictum di genus, τὸ πλάσμα, Hesych. ¶ Item cultus compúsque corporis, Plat. 4. de Rep. ¶ Item fastus, Eidem lib. 6. de Rep. ¶ Σχημοσύνη, persona & larua, σχῆμα πανοῦργον, Hesych.

Σχηνοποιία, artifex gesticulatorum disciplina, qualis est chironomia, Athen. lib. 14.

Σχηνοποιέω μῶ, fingo, formo, effingo, Xenoph. ἀεὶ ἐσχηνοποίει. ¶ Σχηνοποιέσθαι, gesticulationi seruire, schemata saltationis conseque imitari. ¶ Σχηνοποιούμενος, etiam est quod Cicero dixit, Sentio illo cantu orationem meam quasi colorari.

Σχῆσις, εως, ἡ, habitus, appetitio, Hesych. retentio.

Σχηστὴρ, ῆρος, ὁ, anchora de qua stat nauis in mari fluctuans, ἄγκυρα ἐφ' ἧς ἵσταται ἐν θαλάσσῃ, Hesych.

Σχιάζω, obumbro, pro σκιάζω.

Σχιδακόθεν, Aduer. per assulas, assulatim Plut. & assulose Plin. Agricol. lib. 5. cap. 6.

Σχιδακώδης, ους, ὁ, ἡ, cui in digitis pedum fissura diuisa est, Athen. lib. 8.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, ξύλου τι σχιζωτὸν, assula Plin. ξύλων, fragmentum ligni quo in sacris vtebantur, Nazanz. in Orat. ¶ Dicitur & σχίδη Homer.

Σχιδής, ῆτος, ὁ, lacer, pannosus.

Σχιδία, ας, ἡ, ligni fragmenta & secamenta.

Σχιδίη, ης, ἡ, ἀνάθημα ξυλίνου, assula Plaut.

Σχιδόεις, όεσσα, όεν, animalia quibus fissæ & solutæ sunt vngulæ, Aristot.

Σχίζα, ης, ἡ, scheda, scissura, rima. ¶ Et σχίζαι ἐν

aris Comm. Aristoph in Pace) ligna fissa in vsum sacrificiorum, Iliad. ἀνὰ σχίζας δ' ἔπι πάλλε ἑκὰς, i. super ligna fissa.

Σχίζω μι, idem quod σχιδνάω μι, fissipedem vertit Gaz. Aristot. de 3. li. 8. hist. Anim. Hinc & Σχιζοπόδης, pedum fissus & diuisio, fissio vel fissura pedum in digitos, Eidem li. 1. de Partib.

Σχιζόπτερος, α, ὁ, qui habet pennam discretam, alas fissas, Aristot. li. 4. de part. Anim.

Σχίζω μι. σω. ισα, scindo, dissecco, findo, diffindo. σχίζειν ξύλα, ligna scindere, Xenophon 1. Pæd.

Σχίζα, ης, ἡ, vestis muliebris.

Σχισμὴ, ῆς, ἡ, fissura, χάσμα, assula.

Σχιστὸς, ή, όν, calami arundinisve fissio.

Σχιστὸς, ἡ, ὁ, ad dentes purgandos vtor lentisci cuspidibus, seu scilla herba Erym.

Σχῖνος, ου, ὁ, lentiscinum vinum, Dioscorid. lib 5. cap. 29.

Σχινόδρυον, fructus lentisci, Hippocr.

Σχινοκέφαλος, q. scillæ capito: sic Plut. in Peric. ipsum ait ob capitis instar scillæ immensi & oblongi formam appellatum esse.

Σχῖνος, lentiscus, frutex, Gal. ¶ Σχῖνος (vt scribẽdum est distinctionis causa) vel χόρτος, etiam est herba bulbosa, scilla, siue squilla Varr. Eidem in Gloss.

Σχινοτόμοι, οἱ, q. lentisci arrosores: rodebant enim effœminati lentiscum ad oiretà dentium, Suid.

Σχίσις, εως, ἡ, sectio, fissio, fissura, diuisura, χωρισμὸς, propago, ramus.

Σχισμὴ, ῆς, ἡ, fissura Plin. & fissio siue fissus Cicer. ¶ Item diuidium, distentio.

Σχιστὰς, ἀδος, ἡ, scissilis, Varr. scissilaris Plin.

Σχιστὸς, ὁν, sumptuosum volumptuosúmque genus calceamenti, Poll. Ariston. ¶ Σχιστὸς ἐστὶ καὶ ὄρχησις, est cosim saltare, Poll.

Σχιστὸς, ὁν, scissilis Plin. fissus, fissilis, laciniatus, Theophr. hist. ¶ Σχιστὸν, ῆ, ὸν, i. lignum fissum. Ammon. & Cyrill. vestis muliebris apud Ægeas scapulas diuidua. Poll. ¶ Σχιστὸς λίθος, schistos lapis, i. scissilis, Dioscor. li. 5. ca. 137. ¶ Σχιστὸν γάλα, lac schistos, i. scissile, Eidem lib. 2. cap. 177.

Σχολάω, pro ἔχω, habeam, à ἔχω, Iliad. 8.

Σχολὴ, ἡς, ἡ, vel portus σχολὴ λιμένος) cespes totius iuncí, Theophr. li. 4. hist. plant. ca. 13.

Σχολίζω, finire, circunscribere.

Σχολιάζω, vide Σχολιόω.

Σχολιὸς, ά, όν, aut, Aristot. lib. 8. Anim. iuncus Gar.

Σχοῖνος, Hesych. ὀστράκιον calculos in vrnam mittebant iudices.

Σχοινοτενὴς, funiculus, reflicula Varr. ¶ Σχοινοτενὲς, πλοκὴ τριχῶν, foliculorum anxiarum funiculus, Pind. apud Plutarc. ¶ Dicitur & Σχοινίον etiam, Ioseph. de Antiq. ¶ Σχοινίον etiam à reflicula figura, dictus est penis siue veretrum, Aristoph. in Vesp. Inde Σχοινίζειν, obscœnè turpiterq; aliquid agere, Arh. l. 14.

Σχοινοσύμβολος, ὁ, qui in naui funem in spiram conuoluit, Comm. Aristoph. in Pace.

Σχοινομετρία, vel Σχοινομετρικὴ, ῆς, mensuræ ratio per funem, qui & σχοῖνος. ¶ Σχοινομετρία etiam genus torturæ & quæstionis, vt fidiculæ, quòd funibus tractoriis fiat, Plutarch. in Lucullo.

Σχοινίον, iuncu auis Gaz. apud Arist. li. 9. Ani.

Σχοινοτενῶ, ire per extentum funem Horat. Taléque dicuntur χοροβατῶμεν, i. funambuli Terent.

Σχοινοπλόκος, ὁ, quasi funarius, qui funes nectit proprie ex iunco, Plutar. ἀπὸ τοῦ ὄνου.

Σχοινοπώλης, ὁ, restium venditor.

Σχοῖνος, ου, ὁ, Theophr. hist. lib 4. cap. 13 vel 8. Dioscor. li. 4. cap. 52, iuncus. ¶ Σχοῖνον συνελόντες, qui è iunco funes nectunt, & storeas. ¶ Σχοῖνος etiam κατ' ἐξοχὴν, dicitur iuncus odoratus, Dioscor. li. 1. ca. 16. ¶ Item funis: vnde σχοινίον, funiculus, quia ex vlua & iunco palustri (vt tradit Plin. li 12. cap. 11.) nectuntur funes. Hinc Σχοινοπλόκος. ¶ Item mensura terræ Persicæ, sexaginta stadia cõtinens, authore Herodot.

Σχοινοτενὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ὸν, longus, rectus, extentus, Herodot. χοροὶ τενεῖς ἐξ ἀνάγκης ποιεῦνται, rectũ limitem iuxta vrbem faciunt.

Σχοινοφοινίς, ἰδος, ἡ, lusus genus, Poll li. 9. Scribend. χοινοφοινίς, ἀπὸ τοῦ χοίνου φοινίκων.

Σχοινοφόρος, q. fumgerulus, Naz. in Orat.

Σχοινώδης, iunceus.

Σχολάζω μι. άσω, σ. ασα, otior, otium ago. σχολάζειν ἀπὸ τῶν, liberari occupatione alicuius rei. Xenoph. σχολάσαι ἀπὸ τοῦ μὴ ἐπιμελεῖσθαι ἀρχικῆς ἐπιμελείας ἀπὸ τῶν κοράκων. ¶ Datiuo etiam iungitur, operam do, vaco. σχολάζω τῷ λόγῳ διακονίᾳ, Chrysost. ἀφεῖσθαι ἐκκλησιαστικῇ σχολάζειν τῇ λύρᾳ, vaco lyræ. Phalar. in Epist. σχολάζω σοφίᾳ, &c. non habeo otium ad, Xenoph. ¶ Plat. de Legib. μὴ σχολάζειν ὑπὸ πολέμων, bellis occupari, per bella non vacare. ¶ Σχολάζουσα ἐκκλησία, vacans Ecclesia, i. quæ est sine rectore: sic canone 16. Synodi Antioch.

Σχολαῖος, ὁ, quietus, otiosus, segnis, Thucyd.

Σχολαιότερος, serius, tardius. Aristot. de mund.

Σχολαιότερος, ὁ, tardior, serior, segnior, cunctantior Vallæ.

Σχολαιότης, tarditas, quies, cunctatio, Thucyd.

Σχολαιότατα, attentissimè.

Σχολαίτερος, ὁ, idem quod χολαίτερος.

Σχολαίως, tardè, paulatim, gradatim, lentè, otiosè, per otium, Plut. in Pericle.

Σχολαστήριον, scholæ præsectio, Laert. in Epicuro.

Σχολαστήριον, τὸ, locus ad otiandum, schola.

Σχολαστικὸς, ὴ, όν, otio deditus, Plut in Solone.

Σχολαστικὸς, ὴ, όν, idem: Vnde σχολαστικὴ πόλις, ciuitates in otio & pace magis degentes, Aristot. lib. 6. Polit. ¶ Τὸ σχολαστικὸν, otium.

Σχολεῖον, ludus literarius, τὸ διδασκαλεῖον, Suid.

Σχολάω, ᾶσω, σ. ησα, vaco, Neutr. absol.

Σχολὴ, ῆς, ἡ, otium, vacatio, cessatio, cunctatio, mora, desidia. χολὴ γὰ ἐμοὶ μακαρίζειν, Xenoph. discere nobis vacat, σχολὴ ἄγοντες ἀπὸ τῆς ἄλλης, i. à cæteris vacantes, Plutar. in Numa. σχολὴν ποιεῖσθαι περὶ τοῦτο, huic vaco, Xenop. παύσεται μὲν οὖν ἐν τῇ σχολῇ λέγων περὶ φιλοσοφίας, verum hæc disputatur in scholis philosophorum, Plut. in Pericl. ¶ Item Σχολὴ disputatio quæ per otium agitatur. ¶ Et in balneis Σχολὴ, Vitruu. pars labri seu aluei à præstolando dicta.

Σχολῇ, Aduerb. vix, nullo modo, nullatenus, multò minus, segniter. σχολῇ σωθῆναι, vix saluus, Xenoph. ¶ Σχολῇ γε, otiosè, Andocidi. ¶ Σχολῇ γε, multò minus, nedum, Aristot. li. 2. Metaph.

Σχολαῖος, ad scholam pertinens.

Σχόλιον, ου, τὸ, glossema, appendix, additio, interpretatio breuior.

Σχολάζω, captus, retentus, habens, tenens, cleuans, tegens faciem.

Σχάω, occupans, potius σέσχηκα, ἐσχάμην, R hegium tenentes, Thucyd. ἄκρα σχάμενοι, admouẽtes, Hom.

Σ Ω

Σῶ, concutio, cribro, σήθω.

Σῷ, pro εἰ σῶοι, apud Thucyd.

Σῶκες, aues sic dictæ, in Ixeut. Opp.

Σωλῆνες, vngues, siue digiti: legẽdum Σαλῆνες.

Σῴζομαι, salutem consequor, sum incolumis, exeo. ἐσώθησαν ἐς πόλιν, in vrbẽ euaserunt, Thucyd. ¶ Σῴζεσθαι, manere, Galen. li. 1. ad Glauc. ¶ Σῴζεσθαι, etiam est ad frugem bonam euadere, in Epigr.

Σῴζω, vel σώζω. σ. σωσα. σωκα, seruo, libero, custodio, tueor. σωθῆναι πρὸς τὴν πόλιν ἐπὶ τὸ ἑαυτῶν, fuga ad vrbem facta saluti suæ consuluerũt, Plutarch in Public.

Σωθῆναι, esse reducem, Herodot.

Σώτηρ, saluus fias, Nazan. in Orat.

Σωτὸς, saluus fuero, saluus fiam, Nazan.

Σωΐζω, valeo, possum. Etym. ἰσχύω, δύναμαι. Soph.

Σῶκος, ου, ὁ, cognomen Mercurii, quasi σωτικὸς, σὺν τοῖς ἀκέσμασι, hoc est, ἱερὸς ἀκέσεως.

Σωκάω, σ. σωκα. σωσμαι. σ. σωθην. possum, auxilior.

Σωκρατίζω, Socratem sectari, Interp. Aristoph.

Σωλὴν, λῆνος, ὁ, canalis, fistula, tubꝰ Vitruu. & Iureconsultis imbrex, aquæ ductus. ¶ Σωλῆνα μηχανικὸς, instrumentum quo vtuntur Medici in luxationibus, Galen. li. 6 Methodi & Cõment. 2. περὶ ἀγμῶν. ¶ Σωλῆνες, vertebrarum velut canalis quo continetur medulla, Poll. ¶ Σωλῆνες apud Aristot. lib. 4 hist. & Athen. lib. 3. 1. vngues siue dactyli Plin. lib. 3. pisces testacei generis, quorum conchę tubuli modo oblongę.

Σωλαύλιον, τὸ, & Σωλωτὸν, ὁ, canalicula Gell. tubulus Marcello Empirico. Græco vtitur Trallian. & Aët.

Σωλωτικὸς, & Σωλωτοθήκη, qui piscatur ἐν σωλῆσι, piscet inter ostrea numeratos: vtroque vsus est Athenæus lib. 3.

Σωλωτοδὺς, canaliculatus, fistulæ similis.

Σῶμα, ατος, τὸ, corpus. σῶμα τὰ ὅπλα ποιεῖσθαι, ad corpus arma facere, i. corpori aptare, Xenoph. ¶ Σῶμα, statura corporis, pars corporis, corpulẽtia, truncum corpus, membra, caro, substantia. Vnde σώματα, membranaceum corpus seu substantia, Gal. ad Glauc. ¶ Σῶμα, pro parte corporis, lib. 2. ad Glaucon. ¶ Σώματα de ipsis hominibus atque Personis, Poll. Σώματα ἐν ἀγορᾷ πιπράσκειν, mancipia. δοῦλα σώματα, i. δουλεύοντα, mancipia.

Σωματοποιέω, μ. ησω. σ. ησα, paro, corpus exercito.

Σωματοποιία, ας, ἡ, exercitatio corporis, Xenoph.

Σωματοφόρος, ου, ὁ, vestis qua vtebantur in agendis tragœdiis, Poll.

Σωμοτρητικὸς, ἡ, ὸν, de mangonibus Serab. qui corpora, hoc est, δοῦλα πιπράσκουσι, venditant & emptitant.

Σωμοτρήτης, ου, ὁ, mango, hominum venditor.

Σωμίδιον, ου, dicuntur membranulæ quibus vtuntur ad scriptiones.

Σωμικὸς, ὴ, ὸν, corporalis Quintil. βάσανος σωμικὴ, Phil. de mund. fœtumentum corporeum.

Σωμίον, τὸ, corpusculum Cic. Ifocr. in Epist. ad Philipp. ¶ Σωμία τὰ, τῶν, inter ornamentalia Lucian. in Ioue Tragœdo.

Σωματοειδὴς, ὲς, ὁ, ἡ, corpulentus, corporeus, Polyb. dixit ἰσχὺς σωματοειδὴς, robur corpulentum velut in vnum corpus contractum.

Σωματοποιέω, μ. ήσω, σ. ησα, in vnum corpus ago, In præfat. Pandect. Polyb. dicuntur μερικοὶ τόποι σωματοποιούμενοι, quando multæ vibes in vnum populi nomen coeuntes vnum corpus constituunt. ¶ Σωματοποιεῖσθαι, corroborari, densari, Diodor. lib. 18. Κάνταῦθα σωματοποιεῖται ὁ ἀὴρ, auctus. ¶ Σωματοποιεῖν, corpus fingere atque formare, Aphr. lib. 2. Probl. οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὰς ἰδέας, pictores effingunt atque formant. ¶ Item corpus reparare atque reficere, Polyb. ἐξ ἀρχῆς σωματοποιεῖν τὴν ἡγεμονίαν, restaurare, i. recreare atque reficere. Item recreare atque reficere, e. g. ἐξ ἀρχῆς σωματοποιεῖν τὴν ἐπιβολὴν, Polyb. latim recreare atque reficere Quintil. corpulẽtum fieri & concrescere, Aristot. li. 2. de Generat. Anim. cap. 4.

Σωματοφύλαξ, κος, ὁ, corporis custos, i. satelles.

Σωμάτιον, corpulentus Columell.

Σωμάτιον, corpulentia Plin. & Columel. corporatio, vel corporatura Vitruu. li. 6. c. 2. 3.

Σώομαι, mouebor, impetu feror.

Σῶν, vel ἰῶν, subscripto Σῷ, vel ἰῷ, Glauc. spes, integer. σῶα ἔχω, exeabam. σῶα ἐλαύνω, equi crines cohibentur, Poll.

Σωφρανιστὴς, οῦ, ὁ, probus, honestus, temperãs, castus, pudicus, Xenoph. ¶ Σωφρονισταὶ vocantur, qui naturæ impulsu disciplinâque à voluptatibus abhorrent, Aristot. lib. 7. de morib. ad Nicom.

Σωφρονιστικῶς, μετὰ λογισμοῦ καὶ σκέψεως, Aristoph. prudenter, consulte & cordatè.

Σωφρονισμὸς, ὁ, moderatio, Nazan. in Orat.

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, moderatio, castigatio.

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, geminos dẽtes vocat Cleanthes, qui omnium extremi nascuntur circa vigesimum annum: Aristot. χειρωνακτὰς vocauit.

Σωφρονιστήριον, τὸ, q. castigatorium, nomen carceris, carcer correctionis.

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, moderator, castigator, censor, ὑποτυπωτὴς, admonitor, Hesych.

Σωφρόνως, caste, modestè, compositè, prudẽter. σωφρόνως καθ' ἡσυχίαν, Sophocl. decenter regi.

Σωφροσύνη, ης, ἡ, temperantia, moderatio, cõtinentia, modestia, grauitas, frugalitas, sobrietas, verecundia, pudicitia, Aristotel. Rhet. lib. 1.

Σώφρων, ονος, ὁ, ἡ, moderatus, modestus & temperans, continens, prudens, sapiens, castus, pudicus, bene moratus, grauis & honestus, Sophocl. ἐσὺ γ' σώφρονος θεοῖ φίλου, &c.

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, moderatio, castigatio.

Σωχάω, σ. ησω. σ. ησα, tero.

Σαχὼς, tero, lætigo, Interp. Nic. in Ther.

Σώω, pro σώζω, seruo, 2. Argon. ἐκ τῶ φόβου ἔσωσαν, dicebant se ab interis seruatos esse & ereptos.

Σωρίτης, syllogismus acernalis, cauillationum congeries quædam, Chrysippo. & Cicer. in Lucullo.

Σῶρος, ου, τὸ, cumulus, acernus.

Σώρευσις, εως, ἡ, aceruatio Plin.

Σωρεύω, μ. εύσω. σ. ευσα, cumulo, aggrego, acernos, coacerno, colligo, congero aceruatim, onero, obruo. Actiu. Accus.

Σωρηδὸν, q. aceruatim, cumulatim. Hesych.

Σῶρος, ου, tumulus sepulchralis, sepulchrum. Etym.

Σωρὸς, οῦ, ὁ, acernus, fascis, strues. σωρὸς λίθων, Eidem. πυρὸς, Aristoph. σωρὸς ἀγαθῶν, Eidem.

Σῶφυμα, τος, τὸ, Sory medicamentum metallicum, Dioscorid.

Σῶος, ὴ, ὸν, saluus, integer, σῶς ὑγιὴς, Odyss. ι.

Σωσὶ, ου, ὁ, gobii piticuli.

Σωτὴρ, ὁ, qui domum seruat, Hesych.

Σωτὴρ, ὁ, tutor ciuitatis, Aristoph.

Σωτήριος, ὁ, ὁ, ἡ, integer, manifestus, Hesych.

Σώτηρ, ὁ, ἡ, dignus vt saluetur, Hesych.

Σωτὴρ, ὁ, qui seruat, vim habens seruandi, seruator, tutor, Aristot. de mund.

Σωτηρία, τὰ, merces salutis, præmia liberationis dari solita Medico pro sanitate, Poll.

Σώτειρα, ης, ἡ, seruatrix, liberatrix, Aristoph. Interp.

Σωτήριος, ὁ, ἡ, dignus qui seruetur.

Σωτὴρ, ῆρος, ὁ, seruator, cõseruator, vindex, σωτὴρ τῆς πόλεως, ciuitatis seruator. Plut. de Leg.

Σωτηρία, ας, ἡ, salus, saluatio, seruatio, cõseruatio, Plut. de Leg. ¶ Σωτηρία, receptus, reditus, Eidem in Epist. ἡ πόλις εἰς ἀκμὴν σωτηρίας, in patriam redijt.

Σωτήριος, τὰ, liberalia, id sacrificia pro accepta salute. ἱδίων σωτηρίων καὶ παιδίων λαμπρῶς ἑορτὴν, Plutarch. in Galba. vbi Philelph. salutaria sacrificauit, splendidumque epulum paranit.

Σωτηρικὸν, pretium quod pro funeris elatione datur, τὸ εἰς ἐκφορὰς νεκροῦ διδόμενον, Hesych.

Σωτήριος, ὁ, ἡ, ὸν, salutifer, salutaris, saluti futurus, Sophocl. cum Genit. τοῦ δὲ σωτήριος ἦμαρ σοὶ τοῦ' ἐφάνθεμεν, ei salutem attulerimus.

Σωτηριώδης, salubris, salutaris, sospitalis.

Σώτρα, τὰ, & Σωτρίδιον, τὸ, rotæ curuatura, rotæ ligna in eius rotundatione, Poll. ¶ Dicuntur & Θήσειον τὸ ἀπὸ Homer.

Σωφροσύνη, ης, modestia.

Σωφρονέω, μ. ήσω. σ. ησα, sum mentis cõpos, sum sanæ mentis, modestus & temperans sum, temperate & modestè me gero. εἰς ἀκριβῆ λόγον σωφρονῶν, sum castus, Eurip. σωφρονῶ σοῦ ἕνεκα, ergà te sum modestus, Xenoph.

Σωφρονῶ, sic dicitur Daphne à Poëtis, Aphth. vel κόρη, i. puella, quod esse debeat tẽperans.

Σωφρονίζω, ίσω. σωφρόνισα, ισθην, Hesych.

Σωφρονίζω, μ. ίσω. σωφρόνισα, modestum & sobrium reddo, facio sapientem, moderor, refræno, compesco, Accus. Xenoph. ἐς σωφροσύνην ἐπανάγω, ad modestiam redigo.

Τ Literæ figura: de hac multa scitu digna apud Cęl. Rhodig. l. 10. c. 8. Et apud Erasmu in Adagio, Θ præfigere.

Τὰ, i. τοῦτο τὰ, hæc, & ἃ ἀφελεῖται, relatiuè, quę, ea quę, Iliad. ἀ, ἀλλὰ τὰ μὲν πολλὰ ὀλοφύρομαι τὰ δ' ἐάσω. vbi Τὰ primi loco, i. ἃ πολλὰ, secundo τὰ δὲ. ¶ Dorienses, teste Corintho, τὰ pro τὴ dicunt nonnunquam.

Τἀλλα, alioqui.

Τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους, in rebus gerendis contra Athenienses, Thucyd.

Τἀνδρὸς, hæc, pro Τοῦτο. ¶ Τἀνδρὸς χάριν, vel τὴν τοῦδε, τοῦ δὲ, hoc & hoc Cic. sic dicunt Græci cùm alicuius rei indefinitæ exẽpla proponunt. Demosth. contra Midam, τοῦ δὲ πεποιηκότος ὁ λόγος, ἂν ἐλάμβανεν δίκην ὑπὲρ ἐμοῦ.

Τὰ δυνατὰ, pro viribus, pro virili.

Τὰμά, pro τὰ ἐμά, res meæ, quantũ ad res meas attinet, Synes. ἄκρως τὰμὰ ἐκ τῶν πάντων.

Τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, quæ leges præscribunt, Demo.

Τὰ ἐν μέσῳ, in medio posita, quæ sũt ante pedes.

Τὰ ἐνοίκια, mercedes, ἀμοιβαί.

Τὰ ἕτερα, idem quod θάτερα, vel τὰ τοῦ ἑτέρου, in diuersum, in alteram partem.

Τὰ κατὰ πελοπόννησον, Pausanias, Thucyd.

Τὰ κάτω, inferiora, quæ sub cælo sunt.

Τὰ μέν, & τὰ δέ, sæpe Aduerbialiter pronuntur pro partim & partim, Xenoph. ¶ Τὰ μέν, τὰ δέ, partim quidẽ, partim verò, Plat. de Leg.

Τὰ νῦν ἔτη, nunc.

Τὰ ὁπλα τῶν νεῶν, naues, Thucyd.

Τὰ πλείονα, plurima, in plurimis, plerunque.

Τὰ πολέμια, rationes belli.

Τὰ πολλά, in multis, per eclipsin τῶν χρημάτων. ¶ Capitur etiam Aduerbii vice pro frequenter, plerunque, Plat. τὰ πολλὰ βλάπτει ἡδονὴ τὸν λύπην χθονός.

Τὰ πρῶτα, primùm, in primis: & primas tenẽs partes, summus, Lucian. in Timone. τὰ πλεῖστα τῶν πρώτων τε καὶ ἀρίστων τοῦ πορεύεται, cursus dirigebat, & Athenien sium princeps erat.

Τὰ τῆς ψυχῆς, i. ἡ οὐσία τοῦ τῆς ψυχῆς, quæ sunt animæ propria. Plat. de Leg.

Τὰ ὑποκείμενα τῷ τῶν ὕλῃ, facultates.

Τὰβαίους, vocat Athen. li. 11. é ligno pocula.

Τὰβακίτης, panis genus, Sopatri apud Ath. li. 3.

Ταβελλάριος, ὁ, scriba ciuitatis, Suid.

Ταβέρνειον, τὸ, caupona, diuersorium, καπηλεῖον. Suid.

Ταβίτη, sic dicitur Vesta, Scythicè, Herodot. 4.

Τάβλα, tabula in qua luditur tesseris, in Epigr.

Ταβλεύειν, tabulis ludere. Suid. ¶ Et Ταβλευτὴς, οῦ, ὁ, qui ludit tesseris, Eidem.

Ταβλίνη, li. 2. Epigr. allusio est ad nomen κιβλίνη, notarúrq; Poëta qui potiùs exercebat τὴν ταβλίνην quam κιβλίνην, i. poësim.

Ταγᾶν, ὁ, τὸ, subditus, subditus, Hesych.

Ταγήνη, Palladio rancor, Aphr. lib. 2. Probl.

Ταγήνιζω, rancesco, rancidus fio. Nam ταγῆναι, i. rancidum. Act. lib. 8. cap. 2. κάμνων ταγήσαι, nux peruetus, rancida atque oleosa.

Ταγήσι, ἐ, rancidus, Ægin. lib. 7.

Ταγίς, ίδος, vel Ταγή, ῆτος, imperium, principatus, munus regium, commeatus, comparatio rerum ad vitam necessariarum. ¶ Significatur peculiariter summus principatus in Thessalia. ¶ Pro præfectura, i. στρατηγία, Aristot. in Oecon.

Ταγίσιον, hîc magistratum administro, Xenoph.

Ταγῆνα, panes quidam qui & ἐγχελίδες, bellaria in sartagine cocta, Athen. lib. 14.

Ταγηνίζειν, ὁ, in sartagine coctus.

Ταγήνιτης, placenta in oleo fricta, Poll.

Ταγήνιτις, sartago, τήγανον.

Ταγήνιτος, ου, ὁ, pro eodem, apud Pollu.

Ταγύς, ῆ, ύ, ὁ, parcus, præco, legatus, peruius, celer, asper, acutus, Hesych.

Ταγύς, ὁ, idem.

Τάγμα, ατος, τὸ, ordo, acies, agmẽ, turma, legio, cohors, certa pensio & constituta, Aristot. Oecon. τάγματα κἀσπίδια καὶ τὰ τοιαῦτα, quasdam certas & definitas in rẽpto dicunt.

Ταγματάρχης, qui præest cohorti aut agmini.

Ταγματικοὶ ἵπποι, equi qui agmen exercitus ducuntur ad conuehenda impedimenta.

Ταγός, ὁ, dux, præfectus, ἡγεμών. ¶ Et summus magistratus in Thessalia, Xenoph. & Aristot.

Τάχος, τὸ, & Plur. τάχη, ους, minimum, fortuita.

Τάδε, hâc, illâc.

Τάδε, pro τοῦτο, Aristoph.

Τάζω, μ. ἐκτενῶ, ἄσω, extendo, Actiu. Accus.

Τάϊ, articulus, pro αἱ. Vnde τάϊς, ἀπὸ τοῦ τᾶς.

Ταῖνα, vitta, corona, στρόφος.

Ταίναρος, ου, ὁ, Tenarus promontorium Laconiæ, Aristoph. in Ran. fingit esse apud Inferos.

Ταινία, fascia, taenia, vitturum extremum, ornamentum quod pendet è corona regia, vel miculum quod pendet è corona regia, vel viarii ἐξ ἑκατέρου τοῦ στέμματος, vittis & coronis eum exornabam, Plut. in Perie. ¶ Tænia etiam à cæniæ siue fasciæ in longitudine militudine, vocatur arenæ ex cuius agger, τὸ χῶμα, Strab. Dicuntur etiam Latinis tenia, puluini, dorsa, & volgo d'ασαι, Polyb. ¶ Ταινίαι, vermes longi instar tæniarum, tænias vocat Plin. lib. 11. c. 24. & lib. 27. cap. 9. Constant. Cæsar 7. de. li. ca. 27. ¶ Tænia etiã dicitur cingulum, quod dependet in nauis cresto lignoquedãm in lumellæ siue stelæ speciem habet, Poll. lib. 1. ¶ Tænia pro fascia pectorali, quã in mammillari vtuntur mulieres ad mammas coercendas. Eidem Poll. ¶ Tænias, pisces quos etiam tæniam vocat Plin. lib. 32. cap. 7. Meminit Athen. lib. 7. & Aristot. histor. lib. 2.

Ταινίδιον, τὸ, diminut. fasciola Cicer.

Ταινίον, Atticè, ταινίδιον, pectorale, torques, monile, στρεπτάλιον, Etym.

Ταινιοπώλης, mulier quæ fascias vẽdit, Athen.

Ταινιοῦμαι, ἐστεφανώθην, corono, στεφανῶ, ἐστεφάνωμαι, Actiu. Synes. in Epist. μὴ τάχ' ἂν ἐγὼ ἐστεφάνωμαι ἐδέδεμαι ταινίαις ἀνθρωπικαῖς, debet enim fequẽs ipse mana redimiri & fascijs ornari.

Ταλεῖ, pro τὰ ἐαυτοῦ, loca illa, Thucyd.

Ταλείφεται, liquatur, liquefactibilis, τηκτός.

Ταλεφής, οῦς, colliquans, τηκτικὸς ἔφης, dicitur Annacer, quòd ad tabem perducat amet, & depascatur medullas, τακερὸς ἐσθίει τοὺς μυελούς. Plutarc. carnis tenelli & mollicula τὰ μαλακὰ τῶν σαρκῶν, carnis colliquefacit, macerat. Galen. lib. 2. ad Glauc. ¶ Ταλεφῆ: τηκτικὰ, in Epigr. vocãtur liquefacientibus & tabefacientibus, succurrentibus alios. ¶ Dicitur & Ταλεφὲς.

Ταλεφθῆναι, eliquescat, Dioscor. li. 5. ca. 94.

Ταλῆ. liquescat: à τήκω.

Ταλεφὴς, tabidus, flaccidus, tabescens, eliquescens, mollitus, liquatus, liquidus, Dioscorid. lib. 1. cap. 145.

Ταλεφῆτες τῶν, naues robustissimæ.

Ταλείων, meliora, Herodot.

Ταλία, quæ in ordine veniunt, Xenoph.

Ταλαντιαῖος, ὁ, ordinarius, struendæ aciei peritus, τῆς ταξεως διδάσκαλος, scientiam militarem docens, Xenoph.

Ταλαντικῶς, militariter, ordine instructo, vt in acie fieri solet, Suid. τεταγμένως.

Ταλάντιος, ὁ, ordinarius, ordinem tenens, distinctus, certus, statutus, constitutus, Aristid.

Ταλαντὸς, ὁ, passilli ex adipe conciso minutim, adiectis sale, pulueribus, aromatibúsque, Hesych.

Τάλαν, magnum, μέγα, Hesych.

Ταλάσιος, ὁ, ον, densus.

Ταλαΐβωρος, ου, ὁ, patiens laborum.

Τάλαινα, ης, ἡ, misera, Aristoph. in Plut.

Ταλαπενίης, ου, ὁ, ταλαίπωρος, Odyss. δ. πολυπήμων, rumnosus.

Ταλαιπωρέω, & Ταλαιπωρῶ, laboro, fatigor, vexor, affligor, sum ærumnosus, mecum miserè agitur, Thucyd. ὁ βίος μου ταλαιπωρεῖται, ἐστὶ πολυπήμων, Demosth. πολλὰ καὶ ταλαιπωρῶ, Eidem. ¶ Ταλαιπωρῶ tranſitiuè pro miserum facio, fatigo, vexo, crucio, Isocrat. ταλαιπώρησε ἡμᾶς nos accidit & afflixit.

Ταλαιπωρία, calamitas, Phalar.

Ταλαιπωρία, ας, ἡ, miseria, ærumna, afflictio.

Ταλαίπωρος, ὁ, ἡ, ὁ, tolerans, ærumnosus. ¶ Aristoph. 169. τὸ ταλαίπωρον dixit pro pertinacia, constantia & laboris tolerantia.

Ταλαιπωρῶ, difficulter, ærumnosè, miserè.

Ταλαίφρων, ονος, ὁ, miser, calamitosus.

Τάλαν, ανος, ὁ, qui multa sustinet animo, Hesiod.

Τάλας, ανος, ὁ, miserum. ¶ Item Vocat. τάλαν γε neris Masculini, Aristoph. ὦ τάλαν, ὁ miser.

Τάλασία, ας, ἡ, ὁ, ἡ, ας, ον, misereor, miserum puto, deflo, ingeo, Neuter. Accus. Suid.

Τάλαντα, ὁ, Apocalyps. 16. vel Τάλαντατε, vt apud Iosephum. ὅσον τάλαντα πᾶσι λίθοι μέγιστοι, Interp. lapides ingentes. Apud Vitruu. tamen sunt lapides talenti ponderis, i. sexaginta pondo.

Τάλαντατε, ὁ, miserrimus, Aristoph. in Plut. liciſsime vitrorum, non timebas Deum?

Ταλαντεύω, appendo, libro, as, Etym.

Ταλαντιστής, ου, ὁ, miserior.

Τάλαντον, μ. διὸ τὸ ῥέπειν, π. διὰ τὸ ἀπὸ, & Ταλαντεύω, libro, pondero, appendo. Alciphr. Accus. iunxit, pro in æquilibrio tenere. ¶ Hinc τὸ ταλαντεύειν, i. terra librata suis ponderibus, Plat. in Timæo. ¶ Dicitur etiam Ταλάντιον. ¶ Τάλαντον etiam tranſlatè, huc illuc verso atque agito, suspensum tenco atque ancipitem & alternantem, Nazianzen. ¶ Τάλαντον, etiam est vergo, inclinor, Phil. de mundo.

Τάλαντος, ὁ, ingens, βαρὺς, grauis. Aliter Aristot. 2. Oecon. τάλαντα εἰς ἀργυρίου κρᾶσιν τὸν ἴσους τῷ ἑλκομένῳ τοῦ ἀργύρου, pro talentis spondere viginti talentorum.

Ταλαντίζω, μ. ἴσω, π. ιῶ, pondero, Actiu.

Τάλαντον, ου, τὸ, trutina, libra, lãx, Iliad. θ. & Aristoph. in Ran. ¶ Τάλαντον, talentum. ἐλκεῖ λαβὼν ἑκατόν, Hesy. Epiphan. libr. 2. 115. Aliis 165 & 300. & 1152. τάλαντα ἀργυρίου, Demoſt.

Τάλαντος, ου, ὁ, calamitosus, τάλας.

Τάλαρος, vide τάλαντον.

Τάλαρίτης, apud Pollucem, ponderatio Vitruu. librario.

Ταλαύσιος, ὁ, ον, miser, ærumnosus, πολυπήμων. Suid. Valla exponit calamitosus apud Herodot.

Ταλαπενθής, ὁ, ἡ, idem, Comm. Aristoph in Auã.

Ταλαπείριος, ὁ, ον, ὁ, miser, laboriosus, multa incommoda expertus. Hom. Odyss. ξ.

Ταλαπενθής, ὁ, ἡ, ὁ, luctum patiẽs, in Odyss.

Ταλαργικός, Martis epith. scutum habens multa patiens & robustum.

Ταλάσιον, τὸ, quasillus, Poll.

Ταλασία, ὁ, quasillus, fiscella, in Epigr.

Τάλαρος, ου, ὁ, calathus vimineus, quallus, Poll.

Τάλας, ὁ, miser, laboriosus, Aristoph. πολ.

Ταλασσιάζω, i. lanificia, Apoll. Rhod.

Ταλασία, ας, ἡ, textura, lanificium, Poll. ¶ Sacrorum administratio, sicut etiam ταλασιουργία. Hesych.

Ταλάσιος, ου, lana, τὸ ἔριον, Hesych.

Ταλάσιος, ὁ, ἡ, lanifex, ταλασιουργός.

Ταλασιουργεῖν, artem texendi scire, Xenoph.

Ταλασιουργία, ας, ἡ, lanificium, ταλασία Poll.

Ταλασιουργός, ὁ, ἡ, lanifex. ταλάσιος.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia.

Ταλασίφρων, ονος, ὁ, audax, prudens, ὑπομονητικὸς, in aduersis patiens, miser, Iliad. σ.

Τάλαντα, τὰ, sortes, μοῖραι.

Ταλαύρινος, ὁ, ον, fortis, audax, bellicosus, ὁ τῇ ὠμοβοείῃ κεκαρτερηκώς, Aristoph. in Acharn.

Ταλαφρόνως, ὁ, ἡ, patiens, constans.

Ταλάω, ῶσω, sustero, audeo, sustineo, possim, Lascar. ἐτάλασαν κάκιστον, tolerauit ministrum.

Τάλαυ, olearum rami, ὄμφακες.

Ταλαχής, impudens, ἀναιδὴς. Hesych.

Τάλαξ, ακος, amor, ἔρως, Hesych.

Τάλαις, ίδος, Nymphæ nomen, virgo desponsa, μελλόνυμφος. Soph. ¶ Poll. ὁ μελλόνυμφος.

Τάλαω, ῶ, virgo iam desponsata.

Τάλλα, alioqui, cæterùm, ἀπαρ.

Τάλλειπε, in posterum.

Τάλλω, miser sum, κακοπαθῶ.

Τάμαὶ, es meæ, mea ratio, Synes.

Ταμιεῖ σφενδόνῃ, fundæ quæ depromuntur, Plut. in Thes. in versibus Archilochi.

Ταμιεῖον, prõptuarium, cella, penu, penuarium, Xenoph. ¶ Item ærarium, fiscus, conclaue & cubiculum vbi reponuntur pecuniæ domini, penetralia siue intima ædium.

Ταμεῖν, incidere, Χαυτιμιεῖν, Homer.

Ταμεσίχροος, ὁ, incidens corpus in Iliad.

Ταμία, vel Ταμίη, ας, ἡ, cellaria, mulier domus habens administrationem, in Odyss.

Ταμίας, vel Ταμίης, ου, ὁ, quæstor, custos cellæ, promus, condus, domus œconomus, præfectus ærarii, ταμίας δημόσιος, Demoſt. Aristot. de mundo. ἄλλοι κεκοσμήκασι πρὸς αὐτὸν τα-

μαρχ. i. vectigalium quæstores. ταμίας ὁ τύχῃ, qui in arbitrio suo fortunam habet. Thucy. ¶ Ταμίας, defensor, Halicarn. hist. lib. 8. ἄνδρες ἑαυτῶν ταμίαι γίγνονται, ipse sibi patrocinatur ac suam causam tuetur.

Ταμιεῖον, τό, ταμεῖον, cella penuaria, penu, horreum, conclave, cubiculum. ταμιεῖον χρυσοῦ, ærarium auro recondendo, i. dom. Aristoph.

Ταμιευτὴς ὁ, parcus, & qui recondere novit. ταμιευτικὸς νόμος, quæstoria lex, Plut. in Pub.

Ταμιεύω, & Ταμιεύομαι, μ. δίσυ, ταμιεύσω, sum quæstor, quæstura m gero, Demost. ἀφ' ὅτου ταμιεύσας τὴν ἀρχὴν, quæsturam gerens. ¶ Item asservo, repono, recondo, in repositorio reservo, Lysiæ καὶ ταμιεῖα τὰ τῶν νόμων ἐστὶ ταμιεύειν ἐν τούτοις, horum mana leges scriptæ in scriniis condidimus. ¶ Ταμιεύω καὶ ταμιεύομαι, differo, reservo, Basilius Eustath. διδάσκει μὴ τὰ ἐγκλήματα τῷ ἀφεῖναι ταμιεύεσθαι ἔχειν, sed δυσὶ χαίνειν, reservanti atque differenti.

Ταμίης, ου, ὁ, idem quod ταμίας. Hom. Iliad. τ.

Ταμίευτος, ου, ὁ, quæstor, custos cellæ.

Τάμνω, ἤ τὸ τάμω ἀναγκαίως μ. τομήσω, ἔτμηκα, ἔτμημαι, ἐτμήθην, incido, distribuo, dimido, excido, seco, vasto, Act. Accus. Odyss. ξ. τάμομεν δίχα. Sophocl. τάμνει γαῖαν, Herodot. agrũ depopulari. ¶ Τάμνομαι pro τάμνω. Odyss. i. αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα. ¶ Pro caltrare, Hesiod. ἀλλ' ἐρίφους τάμνειν.

Τάνη, vocantis est, amice, tu, ve à τύ.

Τὰνὸ pro τὸν, Doricè. τὰν αὖ τοῦ ἴσχοντες, suum territorium obtinentes. Thucyd.

Τὰν, pro τὴν, in Epigr. τὰν εἰδότα, in speciebus.

Τανύγεων, vas græcum in quo condiebat carnes.

Τανυηκὴς ὁ, ἡ, ες. acutam habens aciem, aut longum manubrium. Iliad. ά.

Ταυηκὴς βοὸς, Epig. intense mugientis bouis.

Τανὸν ἐν τάπητι, quæ his sunt cõtraria, Xenoph.

Τανυαύχην μετὰ πρόμαχος, collo protenso ac longo, Aristoph. in Aub.

Τανυσσὸς, ὸν, extensus, porrectus, longus, acutus, asper. ταναὸς ἄρουρα, patulæ quercus, in Epigr.

Τανυστόμους, ὁ, recto pede stans, & protentis diuaricatisque pedibus incedens, Hesych.

Τανυσφὴς, τὸ, subtiliter contexta λεπτοφῆ, Suid.

Τανύφλοιον, τὸ, ligneum instrumentum, in quo bajuli onera imponunt: potius τὸ Ἀτανύφλοιον.

Τανυχάλκανος, solido ære constans, firmus, Suid.

Τανύφλοια, porrecta tigna, quę simpliciter tigna dicuntur. Theophr. li. 4. hist. plant. ca. 1.

Τανυφλίζω, tremo, palpito infra Τανυαλίζω.

Τανυφλοῖα, τὰ, vesparum aut fucorũ examina.

Τανύω, σω, ἀ plagi, regio, tractus terrarum.

Τάνις, ιος, ἡ, metropolis Ægypti, Hebr. Zoan.

Τανύσφυρος, soliis longis, Hesych.

Τανύφρων, tremorem artuum inducens.

Τανυχαλίζω, ad terram recello, concutio, percutio. Τανυχαλῶν, idem Soph. in Antig. ἀπὸ πόδα γὰρ πόντου τανυχαλῶν δρόμος, concussus & ad terram recellens.

Τανύγλωσσος, ὁ, ἡ, habens linguam extensam, in longam vocem producẽs, apud Hom. Odyss. i. epith. cornicum, τανύγλωσσοι τε κορῶναι.

Ταὺγωνιος, ὁ, ἡ, extensos habens angulos, & cuspides acutas habens, Iliad. δ.

Τανυηκεστὸς, ὸν, ἡ, longè acutus, extensus in acutum, extensissimus, τανυήκης.

Τανυπρὴξ, τῆ, ὁ, ἡ, qui promisso est capillo, aut etiam tenui, qui est rigentibus pilis, τανυπρῶτα εἴδη, protentos pilos habentem capram. Hesiod.

Τανυσιγὼν, ὁνος, ὁ, ἡ, prætendens magnam rictam & dolorem asper, inexorabilis: longum inferens somnum, Martis epith. Iliad. δ.

Τανυσίπους, in longum protentus, in Epigr.

Τανυσὶ, nunc, in præsentia, Plut. in Solon.

Τανύστακτος, ου, ὁ, ἡ, habens longam vestem, Iliad. γ. ¶ Εἶτ' πλεκτὸς τανύστακτος, ἐπὶ πλατὺ κόλπον ἔχουσα, ἐμπεπλεγμένον ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ καὶ ἠλέκτρῳ, ἔργον ἐπιχώριον, ἐπὶ δεινὸν ἰδέσθαι, ἐνδεδαιδαλμένον ἔμμεν ἀρίζηλον, ἐπὶ δεινὸν ἰδέσθαι, reserunti atque differenti.

Τανυσφὴς, ῆ, ὁ, ἡ, amplus, qui est lateribus patulis habens longa latera. in Epigr.

Τανυσφυρος, ου, ὁ, ἡ, capillos longos habens, Nonn.

Τανυσφυρὸς, ὁ, ἡ, extendens pedes, latis passibus incedens, epith. Furiarum. Soph. in Aiace.

Τανυφλοῦσθαι, circa frontem & faciem extensas, καλύπτεσθαι sic vocat Hesych.

Τανυφλοῦς, ὁ, ἡ, habens extensas alas, præcentibus alis volans, τανυσίπτερος. Hesiod. ὄρνις τανύφλοιος.

Τανυφλοῦσθαι, ουσι, idem, Homer. αἰσσουσιν ταναύφλοισι πτερύγεσσι, præpetibus volucribus.

Τανυφρίζ, ὁ, ἡ, radices extendens. Hesiod. epith. τανυσίπτερος ὄρνις, Hesiod.

Ταυσκόπας, scopulos longos habens, Poetic.

Τανυσσάμενος, ἐκτείνας. Hom. in Ilia. extendẽs.

Ταυσσὶς, extensio.

Ταυύφυλλος, ὁ, ἡ, talos extendens, id est, rectos, Hesiod.

Ταύφλαι, habens magnum corticem, Suid.

Ταυφυλλὸς, ὁ, ἡ, habens longas frondes.

Τάφιος, ου, ὁ, & Τάφιον, ου, τὸ, ἐπὶ τῶν ἀφανῶν, extẽdo, tego, ho, Accus. Odyss. ὁ. ἔχεσι τάφιον ἔπος, ἐπὶ μῆκος ἐπτάβοιον. ¶ Τάφιον, pro eodem, Arg. κατὰ τάφον ἐμοὶ ἐμπεφύκει τοῦδε τοῦ τειλίου, tegebat.

Τάφιοι, tayantes.

Τάξις, ordinatim.

Ταξείδιον, τὸ, diminut. Suid. parua acies.

Ταξιάρχης, apparitores præsidum in Pandect.

Ταξιάρχης, ου, ὁ, impero ducis, præsum cohorti, sum præfectus, sum centurio, Neutr.

Ταξιαρχὸς, pro ταξίαρχος, Xenophon, ordinum ductor.

Ταξιαρχία, præfectura legionũ, Aristot. l. 6. Polit.

Ταξίαρχος, ου, ὁ, centurio, ordinum ductor & rector, Xenoph. ¶ Ταξίαρχος τῆς λίθινος, nomenclator qui in comitiis loca assignabat. Athen. lib. 2.

Τάξις,

Τάξις, ordinatio Vitruv. certus ac ratus tenor, ordinata constructio, digestio concinna, Plat. in Tim. τάξει αὐτὸ κόσμῳ ἐκ τῆς ἀταξίας, ex inordinato in ordinem adduxit Cicer. ¶ Τάξει τάξειν, certum modum præscribere, Plat. 8. de Legib. εἰς τάξεις, per ordinem, Xenoph. ¶ Item officium, munus, institutum, Demost. τὸ ἧμισυ τῆς ἐν τῷ πολέμῳ τάξεως ἀναγκαῖον, officium & partes cõmiliarii sunt de futuro aut de præsenti statuere. ¶ Item locus, loci dignitas, situs, constitutio, gradus, conditio ἐν γαμετῆς ἴσῃ τάξει loco habuit vxoris, Plutarch. in Galba. τάξει φανέντας, Demost. locus & statio. ¶ Τάξεις, ἑκατὸν ἀνδρῶν ἐστι centuria, Aristot. de mundo, ἡ ἑκατοντάρχου εἰς τάξιν καθίστασθαι, i. centurio ad centuriam se confert. ¶ Item acies, agmen, agminis ordo, aciei ordo, statio, pugnandi locus, τάξεις λέγειν, locum in acie deserere, Æschin. ¶ Τάξει numeratur etiam inter figuras a Rutil. Lupo in fine lib. 2.

Τάξος, ου, ἡ, taxus arbor, quæ & smilax, li. 4. Dioscor.

Ταπεινολόγος, humilis sermo & abiectus, Poll.

Ταπεινὸς, ὴ, ὸν, humilis, plebeius, abiectus. ταπεινὸς ποιεῖν, Demost. deprimere. ταπεινὸς διὰ τοῦ, vilis victus, Plut. de Leg.

Ταπεινόστεγος, qui inferioris est ordinis.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, summissio, demissio, abiecta conditio, ignobilitas. Demost.

Ταπεινόφρων, ονος, ὁ, ἡ, demisse & humiliter sentiẽs Cic. cui contrar. ὑψηλόφρων.

Ταπεινοφροσύνη, animi modestia nihil alsũ de se sentiens, animi demissio vel submissio Cicer. Ephes. 2. & Colossē. 2.

Ταπεινόφρων, modestus, humilis, abiecto animo.

Ταπεινόω, ῶ, σω, q. humilio, deprimo, atrenno, summitto, demitto, extenno, Accusat. ταπεινοῦν τὸν φθόνον, lenit invidiam, Plut. in Pericle.

Ταπείνωσις, humilitas, demissio.

Τάπης, ητος, ὁ, tapes, stragulum, Aristoph. in Pl. Τάπι τάπιτος, quæ hæc sequuntur, Aristopha.

Τάπιος, ὁ, ἡ, pulvinus.

Ταπιὼν, plerunque, magna ex parte, Demost.

Ταπρὸς, primum. Hesiod. & Homer.

Τάρ, autem, ἦ δὲ θεὰ, ἡ δὲ γυνή, Iliad. ά.

Ταρβαλέος, ὁ, timendus.

Ταρβαλέος, timbatio, perturbatio, tumultus, consternatio. ταραχὴ καὶ ταρβαλέος, Euripp.

Ταραντισμὸς, ὁ, turbator.

Ταραντισμὸς κοιλίας, ventrem turbans, Dioscor.

Ταραντῖνος, Ionicum: Vide Etym.

Ταρανδὸς, animal cervo simile, cuius pelle vestiuntur Scythæ. Hesych.

Ταρανδινίδιον, genus vestis subtilis, Poll.

Ταραντισταὶ, equites quidam dicebantur, ἱππεῖς τινες ταραντισταλατόρες. Vide Onomast. in Appēd.

Ταραπὴξ, πῆκος, τὸ, genus vestis subtilis mulieb ris.

Ταραξίας, homo turbulẽtus, ὁ ταραχώδης, Suid.

Ταραχικὸς διὸς, ου, τὸ, quod cor affligit & perturbat, Aristoph. in Acharn.

Ταραχίππος ἱππεῖς, ου, ὁ, turmas equestres perturbantisse Cleon apud Aristoph. dicitur.

Τάραξις, ὁ, perturbatio, commotio.

Ταραχώδης, ὁ, ἡ, turbulentus.

Ταράσσω μ. ξω, ττω, ξω, turbo, confundo, territo, infesto, commoueo, vexo, percello, Actiu. Accusat. Demost. σοὶ ταράσσω. ¶ Ταράσσομαι, consternor, vertor in tumultum. ταράττομαι μὴ τί σε εἴπῃ, &c. timeo ne quis dicat; Aristot. in Prad.

Ταραχὴ, ἧς, ὁ, perturbatio, tumultus, discordia, solicitudo, infestatio. ταραχαὶ πολεῖν, Isocr.

Ταραχμὸς, ὁ, turba, turbatio, tumultus.

Ταραχώδης, ὁ, ἡ, ες, turbulentus, turbidus, tumultuosus. Thucy. ¶ Ταραχώδεστατος, turbulentissimus.

Ταρβαλέος, grauis, terribilis, metuens. Nonn.

Ταρβέω, μ. ήσω, ἤκησα, timeo, tremo, Actiu. οὔτε τινὸν σοὶ δίκῃ γ' ἐμμεμφόμενον, nõ timeo tibi iuste aggredienti, Eurip. ταρβοῦσι, territus, καταπλαγείς, Homer. ¶ Ταρβεῖν δὲ τὸ τιμᾶν, honorare, Suid. & Sophocl.

Ταρβὴ, ἧς, ἡ, tremor, τὸ δεῖσαι, φόβος, Suid.

Ταρβὸς, ὁ, ἡ, densus, ἀγρὸς, φρίκης, attonitus.

Ταρβὸς, ὁ, τὸ, tremor, timor, stupor. 1. Argon.

Ταργάνη, turbo, πυρεῖον, Hesych.

Ταργανάζω, ὁ, sporto, laqueis, Hesych.

Ταργανίζω, implicor, torqueor.

Ταρίχη, τὰ, opsonia pretiosa & probè condita.

Ταρίχη, vel Ταριχία, ας, ἡ, succidia, hoc est, caro sale conspersa, conditura, salsura. εἰς ταριχίας φαῦλος, ad rem salsamentariam malus, Aristot.

Ταριχοπώλης, ου, ὁ, salgamarius Columel. salsamentarius Rhetor. ad Heren. salarius Martial.

Ταρίχιος, ου, ὁ, ἡ, salsura Columel. conditura.

Ταριχοπωλικὸς, ὁ, ἡ, Herodot. salsamentarius.

Ταριχρὸς, conditus sale, πικρὸς, ξηρὸς, Hesych.

Ταριχεύω, μ. εύσω, σ. ευκα. ευμαι. ευθην. ευθήσομαι, seruo, condio, sale cõdio, sale macero, Dioscor. lib. 2. cap. 89. ταριχεύουσιν ὄξει καὶ ἅλατι, salsum suillum pingue, salsa axungia. ¶ Ταριχεύω, pro inueterascere & asseruare, Archigen. apud Galen. lib. 3. κρέα ἀλισθέντα τὰ ταριχευθέντα, adeps. vulpinus asseruatus & inueteratus, non autem salitus.

Ταριχηρὸς, ὸν, ἡ, salsus muria vel sale, salitus, ταριχηρὰ πολλὰ, salsa cellinz, lib. 2. Dioscorid. cap. 8.

Ταρίχιον, τὸ, dimin. à ταρίχος, Aristoph. & Poll.

Ταριχοπάλιον, ου, ὁ, salsamentarius, Poll.

Ταρίχος, ου, ὁ, & ὸ, vel τὸ, salsamentum, salgama Colum. piscis salitus, vel caro sale condita vel succidia, Galen. ad Glauc.

Ταρμοσύνη, ης, ἡ, timor.

Ταρνὶς, mutilus, κολοβὸς. Hesych.

Τάρπη, vrna funebris, Polluci πλίνθος ἐκ λίθων.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Τάρηνα, oblectati sunt, τέρπονται ἐδυθέντες, in Odyss.

Τάρηον, τό, dimin. à τάρος, craticula.

Τάρης, ῶ, idem quod τάρος, viminea crates. ¶Et pro omni plexu ex vitilibus & simili materia. ¶Τάρος de nexu & contextu radicum implicitarum in modum cratis, Theop. de Caus. li. 1. cap. 8. Vnde & verbum Ταρεύειν, cratis modo implicari, Eidem in eodem lib. ¶Τάρεις τὸν τὸ πλέγμα ἢ κρεμᾶσθαι, i. vt quoddã pensile rusticorum, Aristoph. in Nebul. ¶ Trabem etiam gallinarii hoc nomine significari dicunt.

Ταρίδης, implicit⁹, cratis modo cõtextus, perplexus, Theophr. hist. plant. lib. 6. ca. 7.

Τάρισμα, vide Τάρσωμα.

Ταρσός, ῶ, ὁ, quicquid expansum superficiem habet rectis lineis distinctam, constátque rerũ inter se pectinatim stipata serie, fiscella. ¶Τάρσος pro crate, ταρσὸς καλάμων apud Herodot. i. πλέξας ἐκ τῶν καλάμων, ex contextis arundinibus teges siue storea. ¶Ταρσὸς, ala auium, Suid. ¶Ταρσὸς pro fiscella siue fiscina, Ody. i. Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρίθον, qualli sue quasilli caseis pleni erant atque onusti. ¶Ταρσοὶ κωπῶν, Thucyd. vel (vt Arrianus dixit) πλῶτες κώπων, series remigii in triremibus, & palmulæ ipsæ remorum, quæ & πτερὰ & πτέρυγες dicuntur. Poll. lib. 1. Hinc ταρσοὺς ὑφαιρεῖν ἢ ἀφαιρεῖσθαι, est ordines remorum decutere atque abstergere. ¶Ταρσὸς siue πελὸς Theophilo medico, est palpebræ extrema ora limbúsque, vnde cilia nascũtur: ipsáque pilorum in ciliis series palmularum remigii instar. ¶Ταρσὸς in manu, idem quod μετακάρπιον Russo medico. Suid. τὸ ἄκρον τῆς χειρός. ¶Ταρσὸς in pede, manus tarso respondet: est autem post calcem vestigii pars anterior vbi prima articulatio quinque ossium quæ τὸ πρόσθιον, vestigium siue plantam solúmque constituunt, incipit. Suid. τὸ πλάτος τῶ ποδός. ¶Pro ταρσοὶ etiam dicitur τὰ ταλαρία, in Epig. ¶Ταρσοὶ etiam per synecdochen dicuntur alata Mercurii calceamenta, in Epig. εἰ ἢ ταρσοὶ πτερύγες ἦσαν;

Ταρσωμία, τος, τὸ, vel ταρσίμαια, ordo & series remorum, Poll. lib. 1.

Ταρταλίζειν, cum tremore quodam obrigêre.

Τάρταρος, ου, ὁ, tartarus, profundissimus inferorum locus. In Singulari generis Masc. Hesiodo τὸν τάρταρον ἠερόεντα: in Plurali Neut. Eidem Hesiod. ἀκάματόν τε ῥοὴν ὑπὸ γῆς τάρταρα γαίης, i. loca infima.

Ταρταροῦν μέ, ὦσαι, in tartarum deiicio, 2. Pet. 2.

Ταρτησία μύραινα, Aristoph. Inter. χαλᾶ ταρτησία, felis Tartessia, Erasm. in Proverb. ταρτησίαν ὑγιαίνειν τὴν χαλᾶ, mulctæ muræni simillimæ, Herodot. lib. 4. ita Valla. & Suid.

Ταρσία, Adverb. frequenter.

Ταρσικός, ή, όν, & Ταρσός, ἰδ., ὁ καὶ ἡ, creber, frequens, Hesiod. - ἰκμὰς φλοιὸς εἰλυφάσσατο. Ταρσίης.

Ταρσός, densus, πυκνὸς συμπεπτ.

Ταρσότης, τητος, ἡ, densitas, spissitudo.

Ταρσός, ὸ, frequens, πυκνός.

Ταρσεῖα, parentalia, iusta, exequiæ.

Ταρσεῖον, τὸ, ἡ parentatio, sepultura, Hesych.

Ταρσεύω, luctus, cura, dolor, πένθος, κῆδος, Hesych.

Ταρσή, iusta, inferiæ, parentalia.

Ταρσήιος, & Ταρσίος, sepelio.

Ταρσή, perturbatio, ταραχή, Hesych.

Ταρσήρεα τὰ, exequiæ, parentalia.

Ταρσήμεν, ου, τὸ, parento, sepelio, curo funus, Ilia. ἡ. Τὸν ἢ ἤμυσε δαὶ πάσι θεοῖσιν ἀνάκτων δόλιος, Ὀδυσεὺς ἡ ταρσήσοιτο, Interp. δηλήσοιτο.

Ταρσηλία, stoliditas: ἀπαιδία, ἀναισθησία.

Τάρσις, σεως, ἡ, rensio, distentio, vehemẽs intentio, Hermog. lib. 4. de Inuent.

Τάρσωμμ, sum in acie, milito, instruor acie. Ἐν τοιούτῳ τάρσωμμι, cap. 7. Euang. Luc.

Τάρσω, idem quod τάττω, ordino.

Ταπεί, ἰκετήσιος, Aristoph. vox dolentis & petentis.

Ταπείη, ἡ ἴδιον, appellit insulæ.

Ταπείω, instauro.

Τάπης, pro ὅς, vbi τὸ πεφίλωμ, Odyss. ξ.

Τάπης ἄλλο, Dioscor. li. 5. cap. 118. vocat tapetum lanæ genere Phrygium, teste Marcello.

Τάπης, Doricè, pro πᾶς, annuatim.

Ταπίδιον, mammilla, πτίδιον.

Τάξις, μ. ἀξιν. ακ. ας, ordino, statuo, & imponoirrogóque, Aristot. 2. Oecon. ἐπιτίμιον τῷ δήμῳ τίμιον, mulctã irrogauit morte[m] ipsi. ¶Item constituo, determino, ζημίαν ἐπιτάξαι. ¶Item locum condictus, Xenoph. τὰ παραγγελλόμενα ὑπὸ τῶν ταξιάρχων ποιεῖν. ¶Item vsitata nomina, Isocrat. in Euagora. ¶Item destino, hoc est, certum hominem alicui rei præficio vel constituo, Plat. 2. de Republ. ἐπὶ τοῦτο δεῖ τὸν διακονεῖν τὸν ἄριστον τοῦτον. ¶ Item apud Tragicos, teste Poll. lib. 2. Apud Suid. ταῦτα, τὰ αὐτὰ ἃ ἐπὶ δεῖπνον ἢ ἀπαντᾶν, ἢ ἄλλο τι ἐπὶ ἄγειν. ¶Item prouinciam suscipiunt: se huic ministerio & negotio addicit. ¶Ire in acie colloco: instruo, ἔξαγε δὲ ἐκ τοῦ πεδίου τὸν στρατὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους, Thucyd. ¶Τάττω, loco & numero, Synes. ἐν τῷ ἱππικῷ τάττειν, εἰ μὴ ἐν τῷ συνεδρίῳ τὰ πρῶτα. ¶Τάττω construitur interdum cum μέ, interdum cum σέ, τοῦτο ἐμοὶ ἐπιτάττει ποιεῖν. Plin. ἐπιτάττω μοὶ σοὶ, tuæ accedo sententiæ. Philostr. Nazian. τὰ ἐπιτεταγμένα ἐμοὶ ὑπὸ τοῦ βασιλέως πράξω, me in eorum ordine locorum ponam. ¶Τάττω cum ὡ. οἱ ἢ ἐξ ἀρχῆς τοῦ στρατεύματος ἐτάχθησαν ὡ παρθένοι, in doctrinarum numerum adnumeratæ sunt. Aristot. 8. Polit. ¶Τάττω cum ἐπὶ, Xenoph. ἐπιτάττω τινὶ ἐπὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ τὸν λόφον, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, se substituit vicarium. ¶Τάττω cum Genit. πράττειν τι ἀγορᾶς πολλοῦ, ingenti pretio taxantes, Thucyd. ¶Τάττομαι ὑπό τινος, Deo subiicitur. ¶Τάττομαι ἐπί τινι, ἐπὶ τοῦτο ἐτάχθην, est negotium, locatus, πρὸς τοῦτο ἐπὶ ἀγορᾶν ἐστάλην Ægyptum delegatus, Herodot. Ταττόμενοι.

Ταυϊφάτ, phasianus, ὁ φασιανὸς, Athen. li. 9.

Ταυλᾶ, tabula, in Epigr.

Ταυλίζω, tabulis ludo.

Ταυλάριος, tabulatum, cancellus, Int. Aristoph.

Ταυλαρίας, de pisce, Athen. lib. 7.

Ταυλωτὰ, tabulata, Comm. Aristoph.

Ταυρεοκόμος, pellis, seu tergus taurinum.

Ταυρεία, idem, Eryn.

Ταύρεος, taurinus, ταυρήϊος, ταύρειος, ταυρικὸς, recens ingulati sanguis. Dioscor. li. 6. cap. 26.

Ταύρεος, taureus, Neptuni epith. Hesiod.

Ταυροβόλιον, taurino vultu, ταυρόμορφον, ταυροκέφαλον Nic.

Ταυροβόλος, torue, taurino vultu, spicio, Aristoph. ταυροβόλος τις ἀνὴρ, quoddam.

Ταυρόβρα, Neptuni festum, quoddam.

Ταυρεάω, propriè vaccarum & taurorum est, quum desiderio coitus cocitãtur, ac mirè in venerem feruntur.

Ταυρεδάριος, parum taurus, Suid.

Ταυρέδιος, taurinus.

Ταυρέιος, apud Athen lib. 10. οἱ ἀνοχεστῶντες: apud Ephesios dicebantur adolescentes, quos in Neptuni festo vina infundere mos erat. ¶Ταύρειοι olim omnia grandia dicebantur, & valida, Eustath.

Ταυρεκβολωσία, glutinum, Dioscor. li. 3. ¶Ταυροκόλλιον, taurino glutini similis, Dioscor. li. 1.

Ταυροκέφαλος, capite bouino, cornutus, Eurip.

Ταυροκτονέω, ῶ, præparo xyt. à tauro occisus. paroxyt. autem, qui taurum occidit, Ammon.

Ταυρομάντις, taurigena, epith. apum apud Theocr. quòd ex putri taurorum carne nascãtur.

Ταυρομάνιον, Diascue epith. vel quòd apud Taurros colatur: vel taurorum præses: vel quòd sit eadem cum Luna quæ tauris vehitur, Sophocl. in Aiace.

Ταυρόμορφος, idem, Etym. ταυροειδὴς, ἰσόμορφος, Eur.

Ταῦρος, taurus. Ælian. ¶Ταῦρος etiam locus inter pudẽda & anum: vnde ἀταύρωτος παρθένος apud Tragicos, teste Poll. lib. 2. Apud Suid. ταῦρος, τὸ αἰδοῖον τῶν θηλειῶν καὶ ἀρρένων, ἢ ἄλλως τὸ ἄρσεν.

Ταυροφάγος, Euripi. ἀγριόφρων, ferocio.

Ταυροφάγος, q. tauriuorus, Aristoph.

Ταυροφόβιον, tauro similis, Dionys. de situ orbis.

Ταυροφόνιος, Diana Taurica.

Ταυρόφρυς, taurinus, taurina specie, Nic. in Alex. 6. Animal.

Ταυρόω, augeo, multiplicans.

Ταυτά, eadem: & ταυτὰ, hæc, Aristoph. περ. αὐτὸ μὲν ταυτὸ ταῦτα ἐμοὶ δοκεῖ εἶναι.

Ταυτᾶ, itaque, Aristoph. vbi Inter. κελεύει ὁ διάκονος ἐμὲ ταῦτα ποιεῖν ἐμὲ δὲ ταῦτα. Eidem, ταῦτα ταῦτ' ἐστὶ ταῦτα, Attica repetitio, Vide Interp.

Ταῦτε ἄρα, adhæc, præterea, Hesiod. ¶Pro itaque, ταῦτα ἄρα κεἰ ἀνίωχ' ἁλλοῖα βεγνῦσ' ἠῦ ἀγορᾶ ἰμάσσει. Aristoph. περ.

Ταῦτα ῥ', proinde, quapropter, τοιγαροῦν δὴ, Aristot. in Probl. fegm. 20.

Ταῦτα τε, idem quod τοῦτο ῥ', Plat. in Sympos.

Ταῦτα τε, apud Galen. pro τοιοῦτος ἄρα.

Ταυτῇ, hâc, i. hac via vel ratione, hac parte, eatenus, sic, ita, hoc modo. Plat. de Republic. ἆρα εἰ ποιοῖμεν τὰ αὐτῷ πεφυκότα ἀγαθὰ, ταῦτα τε δὴ καὶ ἡδέα ἔσται πολίταις, οἷς τὰ χρήματα ποιήσομεν σωζομένοις, itidem qui pecunias sibi parauerunt, earum studio, vt proprii operis, tenentur. ¶Ταῦτῃ, itaque, πεταμένῳ, Herodian. lib. 3. ταύτῃ ἢ κλέος ἔσθλὸν ἔχῃσι ἐμοί τε καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδοῖς. ¶Ταύτῃ, eatenus, quod respondet τοσῇδε, quatenus. ¶Ταύτῃ pro eâ, quod respondet τοσῇδε, quatenus. ¶Ταύτῃ, hic, ibi, Plat. Epist. 7. ὃ δὴ ἔστι πάντων κινδυνωδέστατον ταύτῃ βλάπτεσθαι, eò melius. ταύτῃ μὲ ἐλαττάτο πλουτεῖν, eatenus, quatenus, Thucyd.

Ταυτῇ μὲ, ταυτῇ δὲ, partim quidẽ, partim vero.

Ταυτήδι, hâc, Aristoph.

Ταυτὴν ἔσαγε, pro οὕτως ἔπαινεῖ ita vt, Plat.

Ταυτὴν πω, apud Gregor. pro ἔτι, Demost.

Ταυτὶ ζωμεῖ, idem, Suid. vendico.

Ταυτί, vel ταυτόν, idem, simile, Phil. de mund. ἐν ᾧ ταυτὶ ὑπεκείμενον, in vnum idémque subiectum. ἐξ ταυτὶ, ad idem exemplar, eodem modo, Aristopha. εἰς ταυτὶ συνιόντες, eodem in loco congregari, Plat. de Leg.

Ταυτόδυναμέω, idem valet, tantum potest, Gaz. libr. 4.

Ταυτολογία, idem sermo, sermonis iteratio.

Ταυτολογεῖν, ταυτολογία, Suid. iterare sermonem.

Ταυτόλογος, idem volens, Damasc.

Ταυτοῦ, illic, ibidem.

Ταυτολογεῖν, eandem rem iterum atque iterum repetere, idem dicere, Polyb. lib. 1.

Ταυτολογία, eiusdem sermonis repetitio erebra.

Ταυτολόγων κανόνων, in Epigr. regularum eandem formam verborum habentium.

Ταυτόματος, ου, ὁ, per seipsum, spontaneus, Xenoph. ταυτόματος, casu, fortuitò, sponte, vltro.

Ταυτομεταβολία, ἡ, ου, π. ησις, transfugio, Neutr.

Ταυτοπροσωπία, in eadem persona.

Ταυτότης, ητος, ἡ, res eadem, q. idẽtitas, ὁμοιότης, Aristot. lib. 8. Ethic. & Hermog.

Ταφεύς, ἰδ. ὁ, mortuorum curator, vespillo, sandapilarius, νεκροθάπτης, Hesych.

Ταφή, ἡς, ἡ, exequiæ, busium, loculus, monumẽtum, sepulchrum, sepultura, Lucian.

Ταφίον, ου, τὸ, vestis quæ sternitur super sepulchrum, Suid.

Ταφικός, ἡ, όν, funestus, sepulchralis, funebris. Apoll. 2. λαμπρὰ μὲν μᾶλλα ταφικὰ, pecudes funereas.

Ταφεύω, sepultura affici, sepultum esse.

Ταφία λίθος, i. sepulchrum, in Epigr.

Τάφιος, seu ἔτι ος, stupefacti sunt, 2. Argon.

Τάφος, ου, ὁ, prima breui, in Epigr. sepulchrum, tumulus, funebre epulum. ¶Τάφος pro pedice. ¶Item stupor, νάρκη ἰδ.

Ταφοδιγμὸς, διος, π. ἐκ. ἐκ. fodio, duco fossas, Suid.

Ταφρεία, idem quod τάφρος, Herodot.

Τάφρος, ου, ὁ, fossa, vallum, agger, fossa circa mœnia, sulcus, scrobs, Thucy. in genere Fœmin.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ταφρεία, ας, ἡ, vallí extructio, Diodor. Sicul.
Ταφὼν, admiratione perculsus, Iliad. δ.
Ταχα, velociter, contestim, Odyss. ὁ, τάχα δ' ἵκοντ' ἀγορήνδε, i. mox. ¶ Τάχα ἴσως, fortasse, Luci.
Ταχά ποτε, fortè aliquando.
Τάχα που, fortè, ἴσως που, forsitan. ¶ Τάχα που etiam pro τάχιστα, celeriter.
Τάχα, statim, citò, cap. 2. Apocalyp. Ioan.
Ταχαία, celeritas. διὰ ταχείας, celeriter.
Ταχέως, citò, τάχιστα τάχ', continuò, Arist. πλ.
Ταχέωλος, lepus vel cervus.
Ταχέως, celer, poeticũ, primis brevib. Aristoph.
Ταχέως, celeriter, in Epigr.
Τάχιον, citius, Aphr. in Probl. τάχιον πολλῷ τινι, celerius cancellent, θᾶττον, potius Phryn.
Τάχιστα, velocissimè. τάχιστα ἥκω ἐνθάδε, Aristoph.
Ταχίστιος, velocissimus, celeritate maximâ præditus. τῷδε τάχιστα dicunt Græci ἐπὶ τοῦτο τὸ τάχος, pro primo quoque tempore, Demosthen. ἀφ' ἑαυτοῦ.
Ταχίων, ονος, ὁ, ocior, velocior, τάχιον ἐγὼ, θᾶττον, ἢ σὺ τάχος, celeritas. & pro τάχος: Attice, ὡς ἐχεῖ τάχος, quàm citò potuerunt, Thucyd.
Ταχὺ, celeriter, citò, primo quoque tempore, propere, curriculò, protinus, τάχιστα.
Ταχυδακτεῖν, ὁ, tardus: per ἀντίφρασιν. Vt τὸν χελώνας ἵππους, exponit Aristarch. ὀρθῶς.
Ταχυδρόμος, pernix, Eurip.
Ταχυδρομία, celeritas germinandi.
Ταχυδρόμος, ου, ὁ, qui ex re consilium capit, temerarius, Aristoph. Acharn. ὁ ἀδιανόητος καὶ πολεμικός.
Ταχύεργα, τὰ, apud Hippoc. quæ citò senescũt.
Ταχύζωνος, ὁ, ἡ, velox, Nonn.
Ταχυγράφος, actuarius, scriba, Synes.
Ταχυδακρυτος, citò flens, Lucian.
Ταχυδινήτος, celeriter volubilis, Nonn.
Ταχυδότειρα, promptus manu, acer, Appian.
Ταχυδότειρος, citò discens vel doctus.
Ταχύθυμος, iracundus, in Epigr.
Ταχύμητις, qui citò deliberat, Nonn.
Ταχυπλοΐα, celeritas rei conficiendæ, Nonn.
Ταχυπλωτεῖν, celeriter navigare, Plut. in Peric.
Ταχυπλώτης, celeriter navigantes, Æschin.
Ταχυπόδης, celer, ταχυποδὴς ὅτι ἐπὶ χθονὸς, 2. Petr. 1.
Ταχυτὴς, ητος, ἡ, celeritas, Nonn.
Ταχύω, celero, accelero, Neuter. ¶ Interdum Accus. Sophocl. κελεύω κἀμὲ τὸν γέροντα ταχύνειν, ferobem accelerate, id est, τάχιον ποιεῖτε.
Ταχυωδία, ας, ἡ, credulitas, Nonn.
Ταχύωπος, ου, ὁ, ἡ, suspiciosus, celeriter suspicans, Plat.
Ταχύωτος, celeriter moriturus, Nonn.
Ταχύπους, pedibus celer, Xenoph. ἀνάπαυε.
Ταχύπωλος, ὁ, ἡ, habens equos celeres, ἱππικὸς, bellicosus, πολεμικὸς, Homer. in Iliad.
Ταχύς, ὑ, celer, velox, properans, Ilia. ε. ¶ In Fœmin. ταχεῖα. ¶ Compar. θᾶσσων, Gaz. li. 2. Superl. τάχιστος, & τάχιστος, celerrimè.
Ταχύτατι, & τάχεσι, celerrimè.
Ταχύτατος, properantius.
Ταχύτερος, celerior, apud Aristot. de mund.

Ταχύτης, velocitas, pernicitas Cicer. celeritas, rapiditas, volubilitas, Nazian. in Orat.
Ταχυτόκος, breui tempore pariens.
Ταχυτόκιος, fluxus, caducus, citò pariens, Nonn.
Ταχύχειρ, manu promptus.
Ταχυχειρία, ἡ, manus promptitudo & celeritas, Poll.
Τάω, capio, Actiu. Accusat.
Τάων, harum, i. τῶν, pro τούτων, Poet.
Τάων, & ταώς, ὡς, & πάων, ωνος, ὁ, pauo, ταὼς ὄρνις, Aristoph. Lege Aristot. hist. lib. 6. Athen. li. 9. Ælian. Oppian. in Ixeut.

T E

Τε, que, Coniunctio. Xenoph. ὑπηρέτου τε καὶ διάκονον, ministrum & volentem & beneuolum.
Τέγγω, irrigo, humecto, mollio, macero, tinge, madefacio. Plat. τέγγεσθαι ὑπὸ ἐρασθείσης, infamia emolliri & à proposito dimoueri.
Τέγος, εος, ἡ, mucus, μύξα. Hesych.
Τεγοσύνη, ornamentum muliebre.
Τέγος, sub tecto, sublimis, altus. ¶ Item domus, porticus, Etym. ¶ Hom. cubilia tegminarum, Iliad ξυνήοχοι θαλάμοιο, i. νυμφικοὶ, tabulati thalami.
Τέγος, εος, τὸ, tectum, tegmen, τέγος, στέγη.
Τεγανὸς, οὐ, ὁ, benignus, χρηστὸς, Hesych.
Τέγος, εος, τὸ, tectum, tegulum, tegmen domus, Suid. & Homer. Cœnaculum, τὸ ὑπερῷον ποιεῖν ὀρόφου. Poll.
Τεθμοπάτριος, apud Athen. lia. vinum mare expertum.
Τεθραμμένος, pro τεθηλώς, ὡραῖος, θαλλῶν, germinans florens, Hesiod. πεφιλῆσθαι τεθραμμένον.
Τέθηπα, audacter audenti animo.
Τεθηπώς, speculatus es, spectasti, Accusat.
Τεθρίς, polium. Τεθρίῳ, ponatur.
Τεθρυμμένος, Celsi. lib. 5, ca. 19. curata, cùm ex sensu omnes membranulæ diligenter extenduntur, aut ex alio medicamento.
Τεθηλὼς, Præt. med. à θάλλω, floreo, verno, Hesiod.
Τεθηλὼς, florens, vernans in Epigr.
Τεθλίφθαι, stupuit à verbo θαμβέω, seu θάμβος, admiratus sum, Hom. in Iliad. ¶ Percussit, Actiu. Apoll. Rhod.
Τέθμιος, legitima, νόμιος. Hesych. νόμιμος.
Τέθμος, lex, Lascar. τεθμοὶ γάρ εἰσιν ἐν ὑμῖν ἀνθρώποις.
Τεθνάμεν, morior.
Τεθνάμεν, moriar. Optat. est à θνήσκω, Iliad. γ.
Τεθνάμεν, pro τεθνάναι. Lasc. τεθνάμεν ἐν πολέμῳ.
Τεθνάμεν, mori, morte affici, Thucyd.
Τεθνεώς, & τεθνηώς, & τεθναώς, mortuus sum, τεθνεὼς ὑπ' ἐκείνου, ab illo interfectus, Plutarch. Epistol.
Τεθρίξειμεν, moriar, Aristoph. πα.
Τεθρίξ, magna ingluuies. Suid. χαροπὸν μέγα καὶ πολλά.
Τεθρόσκειν, exilire, prætergredi.
Τεθράδου, κεῖσθαι, cubare.

Τεθραυσμένος, & πεπλυγμένος, læsus, vulneratus.
Τεθρόδιος, gubernator stans in prora.
Τεθράσια, τὰ, arbores agrestes & steriles, Suid.
Τεθρεμμένος, ἐπὶ τῷ ἐμοὶ τὸ ἀφικέσθαι.
Τεθρίππιοι, qui vehuntur quadrigis.
Τέθριππον, ου, τὸ, quadriga, τετράζυγον. τεθρίππων ἐπιβεβηκὼς, quadrigam equis albis tractam conscendit, Plut. in Cam.
Τεθρίππος, ὁ, quadriiugus, Aristoph. πφ.
Τεθρίππους, quadrigas, i. quadriuiges equos, apud Herodot. in Erato.
Τεθυμμένος, τυμπανισμένος, tumbatum, commotum.
Τεθυμένος, ab igne calefactum, Suid.
Τεκνικὸς, ὁ, ἡ, ὁν, τεκνικώτερος, qui est frugi.
Τεοὶ, tibi, Doricè, & τοὶ, Odyss. ὁ.
Τεῖν, quærere, ζητεῖν.
Τεῖνεμεν, vide Τίνεμεν.
Τείνω, contendo, conor, nitor, Phil. de mund. Τείνουσι, contendunt, ἐπιμένουσι, ἀγωνίζονται πρὸς τὸν ἕτερον αὐτῶν τίνυσθαι, ad summum æthera contendunt. Τείνουσι φλέβες, venæ distentæ, Galen. ad Glauc. ¶ Item pro ὀφθαλμοὺς ἐπιστρέφω, flringo. Iliad. γ. ἔστιν ὅτινα ξυνετῇσι τείνασα φρεσὶν ἐπέπνυτο.
Τείνω, ω, ἔτεινον, tendo, intendo, extendo, produco. Τείνω τόξα, ἀπὸ τόξων, ἐκ τόξων, ἐπὶ τόξα, τὰ τόξα, sagittas, Hom. in Iliad. ¶ Τείνω βιαίως, vehementer intendo. Aristoph. ¶ Τείνω pro ire cõgam peregerunt, Soph. ¶ Τείνω, porrigor, me porrigo, extendor, ſpecto ad: & construitur cum πρός. Aristot. lib. 1. Rhetoric. πρὸς ἀλήθειαν τείνει πάντα, ad veritatem tendunt. ¶ Significat etiam cum magna difficultate & labore canere.
Τείνω, ἄω, carmen deduco, cantilenam extendo.
Τείρασα, afflixi. τὸ τείρειν, τὸ στρύφειν, Suid.
Τείρω, ὦ, domo, contero, Actiu.
Τείρων, ονος, ὁ, vexatus, Hom. in Odyss.
Τείρω, ὦ, infesto, fum molestus, affligo, domo, conficio, diuexo, Iliad. ζ.
Τείρεα, τὰ, vide Τέρεα in Ammon.
Τείχεα, τὰ, qui murorum fundamenta iacit.
Τειχεμβολικὸς, & Τειχεμβατικὸς, ὁ, ἡ, q. approquinquator murorum, muros quatiens, qui muros diruit, Martis epith. Hom. Iliad. ε.
Τειχήρης, muris cingo, muro intercludo. Herodot.
Τειχήρης, ὁ, ἡ, mœnibus clausus. Thucyd.
Τειχία, munitio, muralis munitio. Thucyd.
Τειχίζειν, & Τειχίζω, muro cingo, muro munio, muro cingo. Accus. τειχίζω τὴν πόλιν, Thucyd.
Τείχιον, pulchra mœnia habens, Iliad. ξ.
Τειχίον, ου, τὸ, paries, parimus murus, Thucyd.
Τειχίς, ίδος, paries tenuis.
Τειχικὸς, & Τειχιακὸς, ὁ, murorum extructio, Poll.
Τειχικὸς, cementarius.
Τειχικὸς, ὁ, muratus.
Τειχοδομία, extruo muros, Epig. τειχοποιῶ, Poll.
Τειχοδομία, ας, ἡ, ædificatio murorum.

Τειχοδόμος, ædificator murorum, Poll.
Τειχοκλάστης, ὁ, destruens muros.
Τειχομάχημα, μάχομαι, πάσσω, oppugno murum siue expugno. πυργομαχῶ, διωκτικὸν, præcipui in pugna murali, Thucy. πυργομαχεῖν, me velut murum oppugnare, Aristoph.
Τειχομάχος, muri oppugnator, Chrysost. ἀεὶ ἱερὸς. ¶ Τειχομάχος, apud Aristoph. idem.
Τειχομαχία, ας, ἡ, muralis pugna, muri oppugnatio, Plut. in Othone. ¶ Τειχομαχέω, idem.
Τειχοποιεῖν, muros extruo, Poll.
Τειχοποιικὸς, ἡ, muri extructio.
Τέκτων, ονος, ὁ, fabricator murorum, qui murorum conficiendorum curam habet. Poll.
Τεῖχος, ους, τὸ, murus, mœnia, munitio, Demosth.
Τειχοφυλακεῖν, muros custodire.
Τειχοφύλαξ, murorum custos, τειχοφύλακες, custodes in mœnibus constituti, Poll.
Τείχωμα, τος, τὸ, muralis machina Plin. murale tormentum Virgilio, Polyb.
Τείω, τίνω, intendo, contra obnitor.
Τείως, τὸ τέως, interim, tum, ἐκεῖνον, Ody. ι.
Τεκεῖν, parere, peperisse, ἢ τέκνον.
Τεκέσθαι, idem, genuisse, Hom. Odyss.
Τέκα, peperi, & progenui, Odyss. ι.
Τεκμήριον, coniectio, coniecturam facio, cõiicio, præsagio. Depon. Dat. iungitur & Accus. τεκμήριον τοῖς ἀκουσομένοις ἔσεσθαι, ex cõmentariis coniicio, Plut. in Lycurg. Χρὴ τὸν ἀνὴρ ἀφικόμενον τεκμηριοῦσθαι τὴν ξύνεσιν, ex ejus manſuetudine coniiciens ingenium, Eidem in Lycur. ¶ Τεκμήριον, machinor, struo & moliors, cum Accus. Hesiod. πέλωρα τεκμήρατο δόλια ξύλ', molitur, designat.
Τεκμήρ, ατος, τὸ, finis, τὸ σημεῖον, τέρας, signum, coniectura, Aristot. Rhet. lib. 1. Τὸ γὰρ τεκμήρ καὶ πίστεως ἔστι καὶ τοῦ αἰτίου γλῶττον.
Τεκμηρίωσις, εως, ἡ, cognitio quæ fit per τεκμήριον, Galen. interpretatio, coniectura, συμβολή.
Τεκμήραντο, consultarunt, perfecerunt, Homer.
Τεκμήριον, ου, τὸ, coniectura, indicium, argumentum fide dignum, testimonium: propriè rei notam Cicer. in Partion. dici propriè annotat. Grammatici de re futura dici, sicut σημεῖον, de præterita, ex Isocrat. contendunt. ¶ Τεκμήριον ποιεῖσθαι, coniecturam facere, τεκμήριον πιθὼν, testimonium perhibeo, Thucyd. τεκμήριον λέγειν, Demosth. argumenta colligere.
Τεκμηριώω, observo. Iliad. in Epist. poster.
Τεκμηριώσω, indicare, attestari.
Τεκμήρω, indico.
Τέκμωρ, ωρος, τὸ, signum, indicium, argumentum, Homer. Item finis, mors, terminus.
Τεκνίον, ου, τὸ, filiolus. τεκνίον μου, Paul. ad Galat.
Τεκνοῦσθαι, liberos gignere, liberos seu filios procreare, q. fœtificare, in Epigr.
Τεκνοποιΐα, ας, ἡ procreatio seu propagatio filiorũ.
Τεκνοκτονία, ἡ parricidium, liberorum cædes.
Τεκνολέθρα, ας, ἡ necatrix filiorum, quæ amisit

Universidad de Deusto
Biblioteca

filios, quæ perdidit & occidit.

Τέκνον, ου, τό, filius, proles, sobole, catulus. κυνῶν τέκνα ἢ παῖδες, Plut. in Pericle.

Τοκογονικός, & Τοκογονικώτερος, μόσπορ, π. ατερ, genero filios, Xenoph.

Τοκογονία, prolis generatio, procreatio filiorum, Xenoph. Ἀγησιλ. lib. 1.

Τοκογονικός, ὴ, όν, fœcundus, Herodot. Terpsi.

Τοκογονία, procreatio filiorum, in Epigr.

Τοκοτροφέω, liberos educare.

Τοκοτροφία, liberorum educatio, sobolis educatio.

Τοκοτρόφος, gigno, geneco filios, Soph. in Phœni. ¶ Τοκοτροφηθὲν, procreatum esse, Plutar.

Τοκοφονέω, liberos interficere, in Epigr.

Τόκος, ου, ὁ, ἀπὸ τοῦ τίκτω, parturio, genero, gigno. Neutr. τόκοι ἢ τόκοι εἰσὶ τῶν τεκόντων, videtur nothum ex hac suscepisse, Plut. in Peric. Aristot. Λέγεται ἢ τοῖς γαμοῦσι τὰ τοκάδην, καὶ τοῖς δώδεκα τὰ τετρωτὰ.

Τόκωσις, filiorum procreatio, propagatio generis. τόκωσιν τοιεῖσθαι, procreare, Thucy.

Τός Θ, ὁ Θ, τό, filius vel filia, ὁ τός Θ, Pallas, Iliad. ε. ¶ Τός Θ, pullus animalium, Iliad. δ, Νιβόρι ἢ χηνὶ ἐοικὸς τός Θ ἱλαφηβολήσαντι.

Τόκος, mater, genitrix.

Τοκτάω, μαι, ὁ, ῶμαι, fabrico seu fabricor, item fabrilem exerceo, ædifico, Accusat. Aristoph. πλ.

Τοκτονία, ας, ἡ, architectura, structura, Theophr.

Τοκτόω, μ. ῶμαι, idem, comminiscor, molior, struo, 2. Argon.

Τοκτόνος Θ, μοῦσα, apud Soph. teste Polluce.

Τοκτονικὴ, fabrica, ars fabrilis, ars ædificatoria Gaz. in Probl. Aristotel. ¶ Apud Dioscorid. lib. 5. cap. 112, ἡ τοκτονική, est rubrica fabrilis.

Τοκτονικὸς, ὴ, ὸν, fabrilis artis peritus, artis lignariæ peritus: Vnde τοκτονικὸν χρῆμα, fabrilis usus.

Τοκτονοπρεπὴς, ὲς, architectus, operarius.

Τοκτονικῶς, ὡς, ἐπὶ, architectonice, in Epig.

Τοκτονίτης, ὁ, faber, ædificator, structor, architectus. τοκτονίτης χρημάτων, Eurip. malorum fabricatores.

Τόκωσις, ὁ, ὁ, filiorum procreatio.

Τολμάω, cura dignari, in pretio habere.

Τόλμη, ὴς Θ, lorum ensis & vnde scutum propendet, balteus scuti dicitur à Valla. ¶ Item vinculum, ligamentum. ¶ Item τόλμαι, lineæ concerptæ vulneribus peraccommodatæ, vel fasciolæ potius quibus oblæsa membra obligari solent, Eurip. in Phœniss. Τόλμαι, Poll. dicuntur, quas Xen. τελαμῶνας. Τόλμιος Θ, qui ad cingulum & lorum latum pertinet, Etym.

Τόλλω, & Τολλύω, sum, fio, perficiar, Phocy.

Τόλος, ους, τὸ, perfectio, consummatio.

Τολοτέλεια, generatio perfecta.

Τολοτέλης Θ, perfectum pariens.

Τολοτόκος, ου, ὁ, fructum perficio.

Τόλος, ου, τὸ, pereectum. ¶ Sic cœna regis Persarum ab eo quotannis instructa die illo quo rex esset creatus, vocabatur.

Τόλος, ου, ὁ, initiator, Nazan.

Τόλος Θ, ου, ὁ, perfectus, absolutus, eximius, integer, perfectus, adultus, qui est iustæ magnitudinis & integræ ætatis. τόλος Θ ἀνήρ, integra ætate vir, Lucian. τόλεος ἀνήρ, luculentum detrimentum, Demosth. ¶ Τόλα etiam ἱερὰ hostiæ dicebant eximias, vel sanctiores, vel largiores, & luculentas. Iliad. α. ἀρνῶν κλοπὸς, αἰγῶν τε τόλων. Lucian aliquando hostias meliores, aliquando maiores appellat. ¶ Apud Plutar. τόλος Θ dicitur qui vxorem habet. ¶ Et τόλος Θ, Iupiter nuptiarum præsesficit Iuno ὕρα τόλεια. ¶ Τόλειοι θεοὶ, perfecti dei, dii præcipui, dii summi, Lucian. ¶ Τόλεια etiam equi dicuntur, qui dentes ætatis indices amiserunt, Plut. lib. 8. de Legib.

Τόλοσις, εως, ἡ, perfectio, q. interpunctio.

Τόλοσις, εως, carnivinratio, qua postremæ versus syllaba primæ iunctæ esculentum, postremumve, aut vas vtensile nocatur, apud Athen.

Τόλοτης, ητος, ἡ, perfectio, integritas.

Τόλοτος, ὴ, ὸν, initiatus sacris. Sic etiam dicitur baptizatus, ὁ βαπτίζων, Greg. in Epitaph.

Τόλος πλία, perfectum fructum pario.

Τόλος ποία, generatio perfecta.

Τόλοω, vel Τόλόω, ῶ, ὠσω, ὠσα, initio, sacro, cõsecro & purificor: vt de sacris Eleusiniis dicebant τόλεσθαι τὰ μικρὰ ἢ μεγάλα, Plut. de Demetrio. ¶ Item perficio, absolvo, cõsummo, finio, Hebr. 11.

Τόλόω, perficio, cõsummo. Illia. ἁ, ὅθεν ἐτόλεσσε τὸ βουλὴ, i. ἐτέλεσεν, ἐπλήρωσεν τὸ, in plebatum.

Τόλεος, plenè.

Τόλεσις, perfectio, consummatio.

Τόλεστὴς, οῦ, ὁ, q. consummator, initiator, propagator, finitor, Naz. in Orat.

Τόλεσμαι, euacuare: deductum à Telesico quodam omnium egeno, Erasm. Chiliad.

Τόλεσνίζω, vacuo, Etym.

Τόλεσφόρος Θ, vitalis. τόλεσφόρον, perfecti fœtus.

Τόλεσφορέω, fructum perficio, Theophr.

Τόλεστος, postremo, omnino, penitus, Lucian.

Τόλειος, ὸ, ὸν, perfectus & absolutus. Plut. 1. de Rep. Vnde τόλειόθυμος, Plut. 2. de Republ. adultum esse.

Τόλεσπὶς, tripudium cum gladiis, Poll.

Τόλεσπολέω, sacrificare, sacra peragere.

Τόλος Θ, vltimus.

Τόλεσπορέω, ῶ, ὠσω, perficio, cõsummo, absolvo. ¶ Item initio, conficio, Lucian.

Τόλεστὴς, ητος, τὸ, operis absolutio. Polyb.

Τόλεστικὸς, ὴ, ὸν, perfectio in omni opere.

Τόλεστουργὸς, ὸς, efficax, effector, aut perfector operum, Plut. τόλεστουργὸς τῆς ὑποκρίσεως, perfector missorum.

Τόλεσμα, perficio, deductũ est à τόλεσμα, vt scribit Gaz.

bit Gaz. li. 2. Gramm.

Τόλεσμα, ατος, τὸ, vectigal, sumptus, Lucian.

Τόλεσφόρημα, nuptias perficiens, Nonn.

Τόλεσφόρος, ὁ, q. prolificus.

Τόλεσφόρος, ὁ, ἡ, dies mortifera, funesta, Nõn.

Τόλεσφόριον, τὸ, locus vbi initiatur, Plutar.

Τόλεσφόρος, ὁ, q. initiator.

Τόλεσφόρος, mysticus, q. initiator. τόλεσφόρος σοφία, sapientia circa mysteria. Plut. in Solone.

Τόλεσφόρως, mystice, arcanè. Hermog.

Τόλεσφορία, ας, ἡ, ὁ, ἡ, ὁ, opportunè seu frugeres, absoluo fructum perfectum & absolutum refero seu edo, ἐτέλεσε ἀγῶν, Hesych. Neutr.

Τόλεσφόρια, τὰ, τῶν, Apoll. Rhod. mysteria.

Τόλεσφόρος, ὁ, ἡ, ferens tributum, ferens ad finem, & opportune fruges producens. τόλεσφόρος γῆ, terra fruges perficiens, Theophr. Odyss. ξ. μῆνα τόλεσφόρον εἰς ἐνιαυτὸν, per annum integrum & totum, i. τόλειον, perfectum. ¶ Sunt item qui τόλεσφόρον interpretẽ varcm, aut etiam pythonem.

Τόλεσφόρος, ceremoniarum conditor, Dionys.

Τόλετὴ, ῆς, ἡ, expiatio, initiationis ritus, initiationis hostia, religio, sacerdotium, Demosth. τόλεσιν εἰ τις ἐφεύρισκε τόλετὴν ἐπὶ τῷ ζῆν. & sacrificiis ponuntur, Augustin. de Ciuitate lib. 10. consecratione significare dixit. ¶ Plutarc. in Demetr. pro initiatione posuit. ¶ Gazæ vocabant, quod non citrà grandiorem impensam fierent: ὅτι τὸ τέλεον, quod impẽdere significat.

Τόλετουργὸς διονύσου, à Dionysio vocatur vis diuina operans in sacramentis Ecclesiasticis, consecro, dedico, initio, τόλεσθαι.

Τόλευταῖος & τόλευτάτιος, siue diuisim τὸ τόλος τοῦ, postremò, ad postremum, Lucia. ¶ Τόλος ἐπὶ τόλει, idem. τὸν τόλεσθαι, vel τόλεσθαι τὸν con Æschin.

Τόλος Θ, ου, ὁ, finalis, extremus, postremus, Nazanz. in Orat. ¶ Τόλος τῶν τῶν, idem.

Τόλος μ. ῶμαι, finio, perficio & absolvo: declino & terminor, denũ euado. Aphth. τόλος ἢ τόλεσις τόλος ἐστὶ τόλος τοῦ ἐνδέχεσθαι, cadis autẽ oblectatio finiebatur in inopiã. cyd. Τόλος ἐδέσμου τοῦ τόλος τόλος τόλος, finem loquendi facere. Thucyd. τόλος τοῦ τόλος τόλος τόλος, postremo belli anno finiente, Plutar. in Camil. ¶ Transfer. Τόλος τὸν ἢ τόλος τοῦ βίου, vita defungi, Thucyd. ¶ Τόλος, affero, suppedito, subministro, parco: vt Odyss. ὃ, τόλος τοῦ κακὸν ἄμμορος ζωῆς τόλος, afferet ipsis malum diem, i. diem mortis.

Τόλος, ους, τὸ, finis, exitus, obitus, consummatio. Matth. 2. ἕως ἂν ἔσται τὸ τόλος τοῦ κόσμου, vsque ad obitum Herodis.

Τόλος, perfectum esse.

Τόλος, & τόλος Θ, in omnibus casibus & generibus capitur interdũ Aduerbialiter, pro tandem, i. τὸ τόλος τοῦ, Æschin.

Τόλόω, μ. ῶμαι, impleo, perficio, finio, perago, finem facio seu affero. ¶ Item tendo, pertingo, peruenio. ἐτέλεσε ἐς φάσηλον, Pharsalum peruenit, Thucyd. ¶ Instituo, initio, rem sacram facio. Herodian. πομπὴν μεγαλοπρεπῆ τόλεσε, pompam celebrat. ἐτέλεσε τὰ ἐλευσίνια, sui iniciatus Eleusiniis, Lucian. ¶ Item impendo, insumo. δυ πολλῶ, ἀλλόκοτον, Hippocr. παῖδα. ¶ Est etiam Τόλος, annumeror, censeor, adoptor. τόλει ἐς βοιωτὸν, inter Bœotos censeor. Herodot. ¶ Τόλος pro φόρῳ, pensito & soluo, τόλεσε ἀργύριον, argentum pendere, Xenoph. Vnde τόλος, vectigal. ¶ Item cõsumo, pecuniam impẽdo, sumptus facio, τόλεσθαι μυρίους μυριάδας ἐς ἔτος, vndecim myriades medimnorum absumpsit, Herodot. ¶ Τόλεσθ, imperio parẽre, ὑπήκοον εἶναι. Theodor. lib. 1. hist. Eccles. Ἴσαν γὰρ πᾶς ὑπὸ τὸν τοῦ Ῥωμαίων τόλον ἐγκρατείαις ἐπὶ σχεδὸν ἑπτὰ.

Τόλεος, perfectè, absolutè, omnino, Isocr.

Τόλεσις, τόλεσσις, absolutio, perfectio, Hebr. 10. 17.

Τόλεσε, pro τόλεος, poeticè. Hesiod. ἀκάματον τόλεσσε πονήσαι, absoluti & perfecti fuisti.

Τόλθος, τὸ, conuitium, opprobrium, ὄνειδος. Hesych.

Τόλθος Θ, τὸ, debitum, χρέος, Hesych.

Τόλθος Θ, ὁ, caneu obiector, ὁ ὀφλῶν τινι.

Τόλιγδος Θ, ου, gemmæ species, colore cordis, Plin. li. 37. ca. 10.

Τόλικος, extremus, finalis. τόλικὸ κεφάλαιον, Aphthon.

Τόλικτος Θ, absolutus, completus, Deut. 25.

Τόλλετο pro τόλλετο, Apoll. Rhod. mutitur.

Τόλλιν, piscis mutulus, siue mytulus, Athen. lib. 3.

Τόλλετεμνὸς, pars totum, ordo, Hesych.

Τόλλομαι, & Τόλλυμαι, ἀλόμην, μαι. orior, mandõ, ἀφίστασθαι. Vnde δόρυ τόλλυμαι, Hom. Illia ἁ, χρατὸς ἐδὲ ὑπὸ μύδρι τόλλυ, pro ἐπήρθη, ἄϊρεν, vt exponit Interp. ¶ Ponitur & per aphæresin pro σύλλομαι, mitto.

Τόλμη, ης, τὸ, locus cœnosus, locus palustris, palus, lacuna, stagnum, cœnum, ager, Com. Aristoph. in Auib. ¶ Τόλμη dixit Iesus τὸ χωρίον ὅπου χοῖροι. aria. ¶ Item puteus, φρέαρ. ¶ Pro mortario, Herodot.

Τόλμοπὴς Θ, ου, ὁ, cœnosus, palustris, τόλμοπὴς ἐστὶ βάτραχοι, lutariæ ranæ Gaz. li. 9. Anim. Aristot.

Τόλμωνας, ου, τὸ, lacustre, palustre.

Τόλμωδὴς, ὲς Θ, ὁ ἡ, fœculentus, lutosus.

Τόλμις, eluuies, lacuna, lutum putaneum è puteis egestum, sordes, inquinamentum. Hesych.

Τόλμων, ὁ, fascia: potius τόλμων.

Τέλεω, perficio.

Τέλος, εος, τό, finis, extremum & summum. τέλος ἔχειν, Demosth. finem habere, finem sortiri. ¶ Τέλη, τά, mysteria. Plat. 8. de Rep. ¶ Item vectigal, τὰ τέλη τὰ δημόσια, publica vectigalia. Plut. ¶ Item dignitas, ἀξίωμα, magistratus. Soph. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῷ τὰ τέλη τε νέμειν, virum bonum oportet principibus parêre. ¶ Item sumptus, impensa. τέλεια τῶν ἰδιωτικῶν, domestici sumptibus, Thucyd. ¶ Item legio, turma, manipulus, cohors. ἀγωνοθέτης τῶν πεζῶν τέλεων καὶ ἱππικῶν, Thucyd. tria nauium agmina facientes τέλη τῶν ἱππικῶν, equitum turmæ. Eidem. ¶ Τέλος, accipitur etiam Adverb. pro tandē, denique, Sophoc. τέλος δὲ θνήσκων ἄν, αὐτὸς ad postremū ipse quoque moriar. ¶ Τέλος. Suid. nuptiæ.

Τέλος, ἤ, demum, nouissimè autem, denique, τὸ τέλος τῶν πάντων, ad extremum omnium, Plat. de Leg.

Τέλσον, τό, apud Hippocrat. finis, extremum, Hesych.

Τέλσις, εως, ἡ, profunditas.

Τελχίν, furiosus, supra hominem vires habens, scelestus, malitiosus: & ad mortē depressio, seu deductio, Etym.

Τελχίνιος, maleficus, Etym.

Τελχινόκλης, duræ cerucis, δαχυσκλήρους.

Τελχίνω, contentioſè me oppono, Suid.

Τέλωνης, ου, ὁ, publicanus, tributorum & vectigalium collector, vectigalium redemptor. ¶ Item pro homicida.

Τελωνάρχης, mancepi, magister publicanorum.

Τελωνικὸν, tributi seu vectigalis exactio, Demosthen. vectigal. ¶ Scribitur & Τελωνία, à Dione.

Τελωνῆσαι τὸν φόρον, soluit tributum, 1. Mach. 13.

Τελωνίον, portorium exigo, vectigalia cōduco, publicanum gero, Plut. Apophth.

Τελώνιον, ου, ἡ, τὸ, publici vectigalis redēptor, nomen inuisum Athenien sibus, Aristoph.

Τελωνικὸς, ὴ, ὸν, vectigalis.

Τελώνιον, ου, τὸ, telonium, mensa publicanorū vbi vectigal colligitur, τελωνεῖον, Suid.

Τέμαχος, ου, ὁ, ingens, immanis.

Τεμαχίζω, in frusta disseco.

Τεμάχιον, τὸ, tomaculum: & fragmentum. Syn.

Τεμάχη, ἡ, ἡδύ, piscis ingens qui in frusta dissecatur muria condienda. Comm. Arist. in Ἀν.

Τέμαχος, ου, τὸ, frustū, propriè de piscibus dicitur & placentis, non item de carne, vt notat Interp. Aristoph. in Ὀ.

Τεμαχίζω, conſero, Accus. Thucyd. li. 2.

Τεμένισμα, ατος, τὸ, ædicula, sacellum, Dioni, lib. 42.

Τέμενος, εος, τὸ, nemus, delubrum quodcunque diis dicatum & consecratū. locus quiuis separatus in honorem dei alicuius aut herois, fanū, sacellū, lucus, Aristop. in Plut. περὶ τὸ τέμενος τῆς θεᾶς τῆ θεῷ, in delubrum Dei iuim'.

Τεμενοφύλαξ, ακος, ὁ, ædituus, loci custos.

Τέμενος, ους, τὸ, coronamentum, pro στέμμα.

Τέμενος, honoro, suadeo, confido.

Τεμνόμενοι ὁδόντες, idem quod τομίαι, i. secantes.

Τέμνω, Actiuè, idem quod Τέμνω, scindo. Τέμνειν τινὶ ὁδὸν, viam patefacere, atque aperire, Lucia. ¶ Item Passiuè, ἀνατέτμηται ἡ ἐπ' ἀνατολὴν ὁδὸς τετμημένη, via est aperta, Galen.

Τέμνω, τεμῶ, vel Τεμέω, alias τεμέσω, Aorist β. ἔτεμον, incido, scindo, amputo, Accus. τέμνειν τὴν ὕλην, succido syluam. Eurip. cum duobus Accus. τέμνειν τινὰ τινος φόβῳ, condere equorum iubam. ¶ Τέμνειν, populari, vastare, Thucyd. τεμεῖσθαι τὴν χώραν, agrum vastabimus. ¶ Genit. τῆς γῆς ἐτέμνοντο, agrum populati sunt, Eidem.

Τέμπεα, τά, valles, κοιλώματα.

Τέμπη, τά, tempe, loca amœna & arboribus cōsita, gratáque opacitate vmbrosa, frigore iucunda, virentia, irrigua, Herodot.

Τέμπλα, τά, ὄθεν ἐν, Suid. insignia.

Τεναχίζειν dicitur fluuius cum decrescit, & limum inducit.

Τένακος, τό, propriè maris eluuies atque lim', quod vadi tenax cœnum dicit Claudia. vel gō τένακος, vel τάναος, i. πηλὸς ἐν ὑδατι Suid. ¶ Item locus cœnosus, vadum, Polyb.

Τενακώδης, ες, ὁ, ἡ, cœnosus, limosus, Polyb.

Τένθης, ου, ὁ, sycophanta, maleficus, κακοῦργος, Suid.

Τενθία, ας, ἡ, voracitas, πανδικία.

Τενθύω, ὕσω, ὕσθην, ὕσθεν, voraciter edo.

Τένθυς, comedo, voro, rodo. Hesiod. αὐτὰρ ὁ πόδας τένθει, i. polypus suum pedem corrodit. Apud Aristop. Com. in Pace, τένθει legitur.

Τένες, vide Etym. Et τενάσι δ' ἀμβροσίην πτερὰ de alpi ciente terribiliter, Suid.

Τενθία, ἀνάγκαις, Aristoph. liguritio Cic. catillatio Festo.

Τενθύης, ου, ὁ, catillo Festo, qui ligurit, λιχνεύτης Suid. κατεσθίων τὰς οὐσίας, Comm. Aristoph. in Pace.

Τενθηδονίδης, insectum aculeatum vespæ simile, mellificans, Aristot. hist. li. 9. ca. 43. Eidem faunt Τενθρήνας dicitur ab Aristot. ibidem teredinarium Gaz.

Τενθρήνα, idem, Nic. in Alex.

Τενθρηνία, ας, τὸ, vide Τενθηδών.

Τένθω, τενθήσω, edo.

Τένη, ης, ἡ, corona oleagina lana intexta.

Τένων, οντος, ὁ, collum, cervix, nerv' in collo qui ad vltimos vsque talos protenditur. Cornel. Celſ. Græco vocabulo tenōta appellat: Theodor Gaz. tendonem transfert. Καὶ τὸν τένοντα τὸν ὄπισθεν κατατείνει, preme cervicem tyranni, Lucia. ¶ Τένων, Poll. poplitum nervus latus, tendens ad calcem. ¶ Τένων, translatè de montis iugo, & cervice, Basil.

Τέξις, ὡς τὸ πέκειν, vt partio pro parti.

Τίς, ἥτις, τὸ τί, quis.

Τεός, ή, όν, tuus, Doricè pro σός, σή, σόν. ξεναίας τεὸς ὁ σός. ¶ Item τεός, sonus, vox.

Τεκμαίρειν, tremere, Hippocrat.

Τεκμαίζω, tego: Vnde Περιτεκμαίζω, Athen. lib. 11.

Τέκμωρ, τὸ, tectum, domus, cœnaculum, contignatio ædium, apud Lycophr. ¶ Propriè significat domorum sublimitates.

Τεκμήριον, ου, ὁ, aliquare, vmbraculum, Hesych.

Τεκμηριώδης, tenerior coctúque facilior.

Τεκμήτης, ὁ, facilitas percoquendi. Theophr.

Τεκμήριος, ον, Adiect. coctibilis Plin. Theoph. de Caus. plant. li. 4. ca. 13.

Τέκνον, ου, τὸ, monstrum, prodigium, ostētum, augurium, Odyss. ι. de aquila & anſere.

Τέκνωτον, ου, τὸ, monstrum, portentum, res monstrosa. τὰ τερατώδη, miracula, Chrys. de Babyla.

Τερατώδης, ους, ὁ, prodigiosus, portentosus, Ælian.

Τερατεία, ας, ἡ, inceptiā, vanitas, præstigiæ, impostura, prodigiosa loquacitas, Aristop. περὶ Ἀν.

Τερατοσκόπος, ου, ὁ, τερατοσκοπικὸς, prodigiosus.

Τερατολογέω, μολογῶ, μολογήσω, & Τερατόω, ὁμολογήσω, ὁμολόγησα, portentosè quid facio, prodigiosè fingo, τερατολογῶ, Poll.

Τερατοποιέω, monstrosa scribo, monstrifica & portentosa scriptis trado Plin. Strab. li. 1.

Τερατόλογμα, τό, monstrum.

Τερατεύεσθαι, parere monstra.

Τερατικὸν, monstrifica partio.

Τερατολογία, monstrosa dico, & prodigiosa. τερατολογεῖν, τὰ ἀπίθανα διαλέγεσθαι, Aristoph.

Τερατολογία, ας, ἡ, q. portētum verborum, prodigiosa loquacitas prodigiosa narratio, τερατεία.

Τερατολόγος, ου, ὁ, qui portentosa mentitur.

Τερατολόγος, prodigiosa narrans, Poll.

Τερατολογεύομαι, confictas, monstrificas.

Τερατουργία, ας, ἡ, ars quæ portentorum monstrorúmque profitetur scientiam, Poll.

Τερατοσκόπος, ου, ὁ, prodigiorum interpres, portentorum spectator, prodigiator Festo.

Τερατουργία, absurda facio, monstra edo.

Τερατόρρημων, ονος, ὁ, & Τερατουργία, ας, ἡ, facinus prodigiosum & confidens.

Τερατουργὸς, ὁ, ἡ, μηχανοποιὸς, prodigiorum artifex.

Τερατώδης, ους, ὁ, ἡ, monstrosus, Aristoph.

Τερατωδῶς, prodigiosè, & prodigialiter Colu. monstrosè Cic. & monstrificè Plin.

Τερατώδη, monstrosus, Hom. in hymno Panos.

Τερεβινθίζειν, resinæ terebinthinæ similis sum, τὸ τερεβινθίζειν λίθος λεγόμενος, Dioſc. lib. 5. c. 152.

Τερεβινθίνη, terebinthina Ruel. Dioſc. li. 3. c. 163.

Τερεβίνθινον ἔλαιον, terebinthinum oleum, quod ex terebinthi fructu fit, Dioſc. li. 1. ca. 51.

Τερεβινθοέλαιον, vinum terebinthinum, Eidem lib. 5 cap. 30.

Τερέβινθος, ὁ, terebinthus arbor, Theophr. lib. 3. hist. plant.

Τέρενα, tenera, apud Lycophr. pro τέρενα.

Τέρενες πόαι, herbæ tenellæ, Apoll Rhod.

Τέρεν ἀμνὸν, agno tenerior, in Epigr.

Τέρμων, ονος, ὁ, altus, fortis. apud Eurip. per a, τέρμονα δόμων.

Τέρεν δάκρυ, mollis lachryma, Ilia. γ.

Τερεσθλέμμων, teneros capillos habentes, Aus.

Τερετίζω, μίσω, σω, ικα, lasciuè cātotereteare Gaza exponit in Probl. Aristot.

Τερετίσματα, τά, propriè citharæ strepit', Epig. aut cantus cicadæ. Veteres autem cantus lasciuos & procaces sic vocabant. Hesych. sunt ᾠδαὶ κακόηλοι.

Τερέτισμα, ου, τὸ, terebella, Theophrast. hist. li. 5. ca. 9.

Τέρη, ης, τὸ, terebrum vel terebra, Odyss. ι.

Τέρητες, ος, ὁ, instrumentum πρὸς ὀρυκτὸν χωμὸν, puteos excauantium, Poll.

Τέρω, μ. ἥσω, terebro, perforo, Etym.

Τερηδόνες, ὁ, teredo, vermis ligna in mari præcipuè corrodēs, Aristoph. Equit. ¶ Τερηδόνες ὀστοῦ translatè dicitur à Galeno, ossis ex carie perforatio. ¶ Ἀφύρτο τερηδόνες, sunt lūbrici equorum: vulgo *mornes*.

Τερηδώδης, ὁ, ἡ, τερερός, tener, qui facilè teritur, friabilis, mollis, calidus, ὑγρός, Ilia. κ.

Τέρησις, εως, ἡ, deductio.

Τερθρεία, ας, ἡ, & Τέρθρεμμα, ατος, τὸ, incantatio magica, præstigiæ, Suid. Conflictatio verborum. ¶ Orus significare dicit inane studium.

Τερθρολέμβοι, argutantes, argutiolis contendentes, Plutarch.

Τερθρεύτης, ου, ὁ, incantator, præstigiator, Plut.

Τέρθρευμα, ατος, τὸ, q. præstigior, obseruo, Hesych.

Τερθρώνιον, ου, τὸ, teredinarium: melius τερηδόνιον.

Τερθρεία, idem quod τερθρεία, id est, φλυαρία, Chrysost.

Τέρθριοι, funes quidam in ima parte mali nauis, Interpreti Apoll. Rhod.

Τέρθρον, ου, τὸ, artemon, Hesych. & funis quo vtrinque velum trahitur: propriè antennę summum extremúmve iugum, cornua antennarum Virgil. Vnde qui ad extremos veli fines tendunt rudentes, τέρθροι dicuntur. ¶ Τέρθρον Polluci, τὸ πρὸς πόδα τείνον μέχρι κεφαλῆς μέρος, pars pertendens vsque ad iugula.

Τέρθρωτὴρ, ῆρος, locus in prora vnde in mare prospicit proreta. Hesych.

Τέρθω, sicco, vro.

Τέρμα, Hesych. πάσσαλος, fossa, vallum, agger.

Τέρμα, ατος, τὸ, extremum, terminus, finis, ora, πέρας, meta, planta pedis. Et quod Cicero, à calce ad carceres, Gaz. ἐκ τῶν τερμάτων, dixit. Pollux etiam τέρμα, ἵνα τρέχοντες οἱ ἐπὶ διαύλου. Pro ad extremum, Phocyl. ἀρχῆς φείδου καὶ τοῦ μὲν τέρμα' ἔπεσθαι.

Τερματίζω, μ. ἴσω, σω, ικα, absoluo.

Τέρμινα κακὰ, ingentia mala, vide Chil.

Τέρμα ἡμέρας, extrema vitæ dies, Suid.

Τέρμων, ονος, ὁ, Iupiter terminalis, Etym.

Τέρμωνθα, τά, tumores in corpore nigro colore,

Universidad de Deusto
Biblioteca

rotundi & oblongi, similes terebinthi fructibus, Dioscorid.

Τερμινθίνη ῥητίνη, resina terebinthina, Dioscor. lib.1.cap.92. ¶ Τερμινθὶς ῥητίνη, Nicand. in Alexiph. idem.

Τέρμινθος, ὁ, siue τερέβινθος, terebinthus, Theophrast. hist. li.1.ca.15. & li.3.cap.15. Dioscor. li.1.ca.92. ¶ Item tumor præter naturam nigricans, maximè in tibiis. Æschin. ¶ Τέρμινθος Hesych. φυσικὴ ἐμφύσησις τοῦ αἵματος ὑπὸ πλήκτου ἢ ἄλλου τοιούτου παραγωγίας.

Τερμινθὶς, idem, Etym.

Τερμίλετ, ἐστὶ τετ, ὁ, talaris, μῆκος πόδες, Hesio.

Τέρμα, extremus, ὕστατος, Hesych.

Τέρμαρ, pes, τέρμα, πούς. Hesych.

Τέρμων, ονος, ὁ. Terminus deus. Τέρματα, Hesyc. τέλη, περάσματα, πέρατα, ὅρια, termini, fines.

Τερμίων, Æschyl. in Prometh. idem quod τέρμων.

Τερπικέραυνος, ου, ὁ, fulmine gaudens, vel q. τερπικέραυνος, i. hostes vertens fulmine & fundens, Odyss. ξ. ζεὺς τερπικέραυνος.

Τέρπιστος, iucundissimus, Etym.

Τερπνότης, ητος, ἡ, iucunditas.

Τερπνὸς, ἡ, ὁν, iucundus, venustus, ἀπὸ τέρψεως ποιῶν.

Τερπόμενος, ου, ὁ, delector, Depon. Dat. τέρπομαι δ' ὅτε κεν, pro τέρψω, Homer. Ilia C. ¶ Item Iliad. ᾱ. Accusat. νῦ ἢ ἧ φρένα τέρπεται ἀκούων, hic animum oblectabat.

Τέρπω, με, ἔτερψα, τέτρφα, delecto, voluptate afficio, muleco, demuleco, Actiu. Accus.

Τερπωλή, ἧς, ἡ, delectatio, voluptas, τέρψις, Suid.

Τερσαίνω, ἀνῶ, absterго, sicco ad solem, constringo, Actiu. Accus. Iulianus Serapioni.

Τέρσετο, siccabat.

Τερσήεις, siccatus, in Epigr.

Τέρσος, Æolicè pro τέρσερος, tero, siccо, ξηρείνω, insolo.

Τέρσυ, υς, τὸ, tenue, imbecille, Hesych.

Τέρσων, asinus detritus & senex.

Τέρτε, vorax: sic τέρτες ἵπποις vocat Hesych.

Τερύκομαι, clamo, ægrotus sum.

Τερφθείλω, oblecter, Xenoph. à τέρπω.

Τέρφος, ους, τὸ, testa, cortex.

Τερψιμβρότης, ητος, ὁ, delectans homines, Odyss. μ.

Τερψίμβροτος, animum oblectans, voluptuarius.

Τέρψις, ιος, ἡ, delectatio, oblectatio, oblectamẽ. τέρψις ὀφθαλμῶν, capea de re voluptas, in Epigram. ¶ Τέρψις ἀοιδῆς, cantus voluptas, Hesiod.

Τερψιχόρη, vna ex 9. Musis, vide Phurnut.

Τερψίχορος χιτὼν, in Epigr. choris gaudens.

Τέρω, domo, contero: vide Τείρω.

Τέσσαρες, ακτα, præceptum ducis: Latinè tessera.

Τέσσαρες, τιες, quatuor; Vide Tzetzen in vita Hesio. ¶ Τεσσαράκοντα, quadraginta, τετταράκοντα, Aristoph. ¶ Τεσσαρακοντάμετρος, quadragenarius, Hesiod. ¶ Τεσσαρακοντάπηχυς, quadraginta octo. ¶ Τεσσαρακοντάπηχυς, 40. cubitorum, apud Athen. ¶ Τεσσαρακοντόρος, nauis quadraginta ordinum, vide Bayf. ¶ Τεσσαρακοντόρυμος, ου, ὁ, ἡ, quadraginta passuũ, vel vlnarum, Herodot.

Τεσσαρακοστὸς, & Τεσσαρακοστεύς, ὑός, quadragesimus, quadragenus. τεσσαρακοστὸς ἐξέρχεται, die quadragesimo exiit, Aristot.

Τέσσαρες, & τέτταρες, οι, ἁ, quatuor. Herodot. ¶ Τεσσαρεσκαιδέκατος, quatuordecim. τεσσαρεσκαίδεκα ἡμέραι, quatuordecim dies. Thucy. ¶ Τεσσαρεσκαιδέκατος, decimusquartus.

Τεσσαρικὸς, tessararius.

Τεσσαράκοντα, quadraginta, Herodot.

Τεσσάρων, quatuor, Datiuus casus.

Τεσσύριον, exiguum, pusillum.

Τετραμμένος, ordinatus, status. Hinc τετραμμένοι, stationes agentes, Plutarch.

Τέτραμμαι, ordine, rite, destinatis rempotib⁹.

Τετραγὼν, όντος, ὁ, extendens, à τείνω, Ilia.

Τέτακα, extendi, porrexi, præt. perf. à τείνω.

Τέτακον, ausus.

Τετραμμένος, porrectus, intentus, pertinens: à τείνω.

Τετρακάτιον, ου, ὁ, vide τέτρακες.

Τετρακόμβιος, apud Theophr. prouenit.

Τετρακόπτης, qui promissos habet capillos.

Τέτρακται, pro τέτρηται, ὑπερμέτρεται, Hom. perferat.

Τετλαίη, pro τετλαίης, ὑπομείνειας, Hom. perferat.

Τετληκὼς, ότος, tolerans, patiens, Odyss. ξ.

Τέτμον, inueni, κατελαμβάνω, reperio, Iliad. ρ.

Τέτμεν, peperi, in Epig.

Τετοκυῖα, puerpera, senixa.

Τετολμημένα, facinora, scelera.

Τέτορες, quatuor, pro τέσσαρες, Hesiod.

Τέτορε, vulneravit, δέδωκεν.

Τετραβάμων, ονος, ὁ, ἡ, quadrupes, τετράπους, Euripid.

Τετράγωνος, in Vocat. in Epigr. i. quadrate, epith. Mercurii. Scribit enim Thucydides vetustissimos Græcos solitos esse Mercurii statuas super pedum quadrangulari figura, ante domos ponere.

Τετράγραμμος, ου, τὸ, q. quadriliterum: adnumerabatur hoc nomen inter cognomenta Dei, quòd eius nomen quatuor literis signaretur.

Τετράγυος, ου, ὁ, ἡ, quatuor cubitorum, Odyss.

Τετραγωνίζω, idem quod τετραγωνέω.

Τετραγωνία, arbor, apud Theophr. hist. l.3.c.6.

Τετραγωνισμὸς, ὁ, q. quadratura.

Τετράγωνος, quadrangulum Colum.

Τετραγωνόπρωρος, ου, ὁ, formam oris quadram habens, forma oris quadrata, Herodot.

Τετράγωνος, quadratus, τετράγωνος ἀνὴρ, numerus quadratus, Plutarch. ¶ Τετράγωνος ἀνήρ, vir bonus æque perfectus, & verè fortis, Aristot. li.2. de morib. ad Nicomach.

Τετραδάκτυλος, quatuor digitorum habens latitudinem aut altitudinem, semidodrantalis ab Hermol. li.1. Dioscor. cap. 85. vertitur.

Τετράδαρχος, idem. τετραδάρχαι, qui sunt quaternis digitis, vt aures, Aristot.

Τετράδιτος, τον, ex quatuor consistens. Τετράδιτον verò, & τετράδυτον, ex duobus & quatuor, Suid.

Τετράδιτος, quaternio, Bud. in Epist. post.

Τέταρτος, ου, ὁ, quartus.

Τέτταρες ὀβολοὶ, abaurus.

Τετράπους, quarto gradu.

Τέτατο, distentus erat, extensus, in Iliad.

Τετάχαται, τετάχθαι, εἰσὶ, Thucyd. instructi sunt.

Τετύχηται, τετεύχθαι εἰσὶ, tertia persona Ionica Perfecti Pass. à τεύχω, Odyss. ξ.

Τέτυκα, obtiner, Galen. τέτυκα τῆς λειτουργίας, sortitus est sacerdotium. Hebr. 8.

Τέτηκα, extabui: Perfect. medium à τήκω, Iliad. γ.

Τετμημένος, ὁ, Τετμηκὼς, tristatus, cruciatus, lumbis, Odyss. ἀνὴλιτο τετμημένος ἦτορ.

Τετιμένος, honoratus, Hesiod. pro τετιμημένος.

Τέτλαθι, Τέτλαθι, suffer, pro τλῆθι, vel τλῆναι. Iliad. ἀ, τέτλαθι δὴ μᾶλλον ἐμοῦ ἔτι καὶ ἐπὶ κύμασι.

Τετλαίη, pro τετλαίης, ὑπομείνειας, Hom. perferat.

Τετλαίης, Ionicè, sufferre, ἀνέχεσθαι, Odyss. ξ.

Τετλαὼς, ότος, tolerans, patiens, Odyss. ξ.

Τέτμον, inueni, καταλαμβάνω, reperio, Iliad. ρ.

Τέτμεν, peperi, in Epig.

Τετοκυῖα, puerpera, senixa.

Τετολμημένα, facinora, scelera.

Τέτορες, quatuor, pro τέσσαρες, Hesiod.

Τέτορε, vulneravit, δέδωκεν.

Τετραβάμων, ονος, ὁ, ἡ, quadrupes, τετράπους, Euripid.

Τετράγωνος, in Vocat. in Epigr. i. quadrate, epith. Mercurii. Scribit enim Thucydides vetustissimos Græcos solitos esse Mercurii statuas super pedum quadrangulari figura, ante domos ponere.

Τετράγραμμος, ου, τὸ, q. quadriliterum: adnumerabatur hoc nomen inter cognomenta Dei, quòd eius nomen quatuor literis signaretur.

Τετράγυος, ου, ὁ, ἡ, quatuor cubitorum, Odyss.

Τετραγωνίζω, idem quod τετραγωνέω.

Τετραγωνία, arbor, apud Theophr. hist. l.3.c.6.

Τετραγωνισμὸς, ὁ, q. quadratura.

Τετράγωνος, quadrangulum Colum.

Τετραγωνόπρωρος, ου, ὁ, formam oris quadram habens, forma oris quadrata, Herodot.

Τετράγωνος, quadratus, τετράγωνος ἀνὴρ, numerus quadratus, Plutarch. ¶ Τετράγωνος ἀνήρ, vir bonus æque perfectus, & verè fortis, Aristot. li.2. de morib. ad Nicomach.

Τετραδάκτυλος, quatuor digitorum habens latitudinem aut altitudinem, semidodrantalis ab Hermol. li.1. Dioscor. cap. 85. vertitur.

Τετράδαρχος, idem. τετραδάρχαι, qui sunt quaternis digitis, vt aures, Aristot.

Τετράδιτος, τον, ex quatuor consistens. Τετράδιτον verò, & τετράδυτον, ex duobus & quatuor, Suid.

Τετράδιτος, quaternio, Bud. in Epist. post.

Τετραδίτης, ου, ὁ, qui assiduè laboribus & periculis inuoluitur, Suid. ¶ Sunt qui coitionem eo nomine intelligant familiarium iuuenũ.

Τετράδυμος, quadrigeminus fœtus Plin. Strabo de mulierib. Ægyptiis, τετράδυμα τίκτουσι.

Τετράδραχμον, valens 4. drachmas, Poll.

Τετράδωρον, τὸ, quatuor palmorum: vnum ex 3. generibus laterum, Vitru. li.2.ca.3.

Τετραίξ, ικος, ὁ, & Τετραίκιννος, quater circunuolutus, vt τετραίκιννος ὄφις, in Epigr.

Τετρακαιεικοστὸς, τετρακαιεικοστὸς, quadrimus.

Τετρακαιτηκοστὸς, quod quarto quoque anno instauratur, vt ἀγὼν τετρακαιτηκοστός.

Τετρανιαῖος, ίδος, annus quartus.

Τετρανὴς, ὁ, ἡ, ές, quadrimus, Plat. de Legib. τετρανὲς ἐκ γόνου, quadriennium, Herodot.

Τετρανθία, ας, ὁ, quadriennium.

Τετρανθίᾳ, Aduerb. quadriennió.

Τετράζυξ, & τετράζυγος, quadriiuius, venarum discursus habes quadripartitos Plin. ex Theophr. hist. plant. li.1.cap.8.

Τετράζυξ, υγος, quadriiugus, Nonn. τετράζυξι δὲ σειροῖ, quadruplici vinculo.

Τετράζυξ, genus frœni.

Τετράμηνος, ε, ὁ, quatriduanus, Nax. in Orat.

Τετραπλάμενος, ου, ὁ, quadruplex, Hesych.

Τετράδυρος, quaternas fores habens.

Τετραίνω, τετρανῶ, pertundo, perforo, πείρω, τετρῆναι, Theophr. li.5. hist. de Ceraste.

Τετραίνη, ης, ἡ, lactuca, ὠμίδιον, Hipponact. authore Athen. lib.2.

Τετράκις, quater.

Τετρακισμύριοι, quadraginta millia, Plutarc.

Τετρακισχίλιοι, quatuor millia, quater mille.

Τετράκωλος, quadrupes.

Τετρακόλουστος, quatuor oras habẽs siue corymbos, hederæ epith. Epigr.

Τετρακόσιοι, αι, quadringenti. αἱ τετρακόσιαι Athenis rerum summæ aliquando præfuerũt, Isocrat.

Τετρακοσιοστὸς, quadringentesimus.

Τετρακτὺς, ὺος, ὁ, quaternio, numerus quaternarius quem obseruabant Pythagorici.

Τετράκυκλος, ου, ὁ, ἡ, quatuor rotarum, Herodot.

Τετράκωμος, apud Poll. Hercules dicta bellicáque saltatio.

Τετράλιξ, ικος, genus herbæ, Theophr.

Τετραλογία, quatuor colloquium, Suid.

Τετραμερὴς, quadripartitus.

Τετράμετρος, versus octonarius à quatuor mensuris, quarum vnam duo pedes conficiunt.

Τετράμηνος, ὁ, ἡ, quatuor mensium, quadrimestris Gaz. τὸ τετράμηνον, quadrimestre.

Τετράξακτος, genus auis, Aristoph. Interp.

Τετραορία, ας, ἡ, quadriiugus currus Virgi. Pind. in Olymp. τετραορίας ἵππων ἐπιφόβου.

Τετράοροι ἵπποι, quadriiuges equi, in Odyss.

Τετράπαλαι, in Epigr. quater quondam, Iampridem.

Τετράπλευρος, ὁ, quadratus, Herodot.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Τετράπηχυς, ά, ὺ, quatuor cubitorum, Aristoph.
Τετραπλάσιος, quadruplico.
Τετραπλάσιος, ία, ὸν, & Τετραπλασίων, ονος, quadruplus, quadruplo amplior, Plat. de Rep. 2, τετραπλάσιον χρόνον κινδυνεύειν, quadruplo tempore plus impendere.
Τετράπλευρος, figura quatuor laterum, Euclid.
Τετραπλόος, quadratus, τετράπλοος πίναξ, Epigram.
Τετραπλῶς, quadrupliciter.
Τετραπλοῦς, quadruplum, ca. 19. Euang. Lucæ.
Τέτρατος, η, ον, apud Lycophr. quatuor habens narium spiracula. ¶ Item pro biceps.
Τετραποδιστί, in morem quadrupedum, ritu & more quadrupedum. Aristoph.
Τετραποδίζω, quaternis pedibus gradior.
Τετράποδες, quadrupedes. ¶ Item arumnosi.
Τετραποδιστί, Adverb. quatuor pedibus, quadrupedum more. Apud Suid. τετραποδιστί.
Τετράπολις, ὁ ἡ, quatuor habens ciuitates.
Τετράπορος, habens quatuor foramina, quadriforis Plin.
Τέτραπους, vel τετράπους, ποδος, ὁ ἡ, quadrupes, Plutarch. in Solone. ¶ Aristoph. 1. ep. gen. Neutr. dixit τὸ τετράπουν ἀεὶ διὰ τοῦ ου γράφουσι ἄβρεκτον, ex quadrupedibus quæ sunt mascula. ¶ Τετράπους item dicitur mensa pocularis, Poll.
Τετραπτέρυξ, vel Τετραπτέρυγος, ὁ ἡ, cicada, dicta quòd quatuor habent alas.
Τετράπτερος, quatuor pennas habens, quadripennis. ¶ Τετράπτερα, idem, Aristoph.
Τετράρουρος, vel τετράρουρον, quadrigæ, Xenoph.
Τετράρχης, ου, ὁ, tetrarcha, quadruplaris Gaz.
Τετραρχία, quadruplaris curia, tetrarchia.
Τετραρχῶ, tetrarchiam gero.
Τετρᾶς, άδος, ἡ, quaternio, numerus quaternarius. τὴν τετράδι φάσιν τιτε, pro τὴν τετρᾶτιν, Dem.
Τετρασκελής, Poll. & τετρασκελίζειν, genus numismatis.
Τετράστιχος, quaternis versibus constans.
Τετράστοιχος, quaternorum versuum ordo.
Τετράστυλος, η, ον, habens quatuor columnas.
Τετράτης, ου, ὁ ἡ, quadrimus, aut τετραετής.
Τέτρατος, pro τέταρτος, Poeticè, quartus.
Τετρατόμος, in quatuor frusta diuisus, Hesio.
Τετραφάλαρος, ον, ὁ, habens quatuor clauos eminentes siue phaleras, Homer.
Τετράφολις, conis quatuor prædita galea, Argon.
Τετραφάρμακος, quod ex quatuor pharmacis cõstat, Phil. de mund.
Τετράφορα, terraphori, phalangarii.
Τετράφυκος, in quatuor tribus distincti.
Τετράφυλλος, quatuor palmorum.
Τετράχα, quadrifariam, τετραχῆ Suid. τετραχθά!
Τετράχης, cui quatuor sunt manus.
Τετραχῆ, quadrifariam, τετραχῶς.
Τετραχθά, pro εἰς τέτταρα ἐκ μέρη, in quatuor partes, Iliad. γ.
Τετραχεῖν, aliquid quadrifariam facere, Poll.

Τέτραχμον, τετράδραχμον, quatuor drachmæ.
Τέτραχμον, vide Etym.
Τετραχοίνικον, τὸ, Hermol. octo sextarios interpretatur, Rud. modium, Marcellus semodium, apud Dioscor. li. 1. cap. 39.
Τετραχόρδη, quæ habet quatuor chordas.
Τετράχορδον, tetrachordon.
Τετράχορδος, ον, quatuor fidibus instructus.
Τετραχῶς, quadrupliciter.
Τετρέαμαι, & τετράομαι, 4. equi in quadriga.
Τέτρατος, qui quatuor auribus est instructus.
Τέτριμαι, τρέω, timeo, horreo, Accus. Aristoph. in Nehul. Οὔτως ἄνθρωπε τετρίμασιν ἡμᾶς ἀδίκως. ¶ Aliquando absolutè, Eidem, τὸν μὲν γὰρ τετριμότα φεύγειν ἐς Ἀθήνας. Præter. pluſquamperf. med. pro ἐτετρόμην, turbatus eram.
Τέτριμμαι, Præter. cruciatus, territus, confusus.
Τέτριξε, ὁ, quadriremis nauis, Byz.
Τέτριγα, τρίζω, horret, Dion. de Situ ob.
Τέτριχα, turbatus eram, ἐτετρόμην, Iliad. δ.
Τετρίχθαι, turbata, exasperata: à τρίχω, pro τρέχω, poeticè. τετριχθαι δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ τρίβω in Epig.
Τετρισκόν, tristem & exilem vocem emittens, ἢ cut vespertiliones ac pulli, τετριγότα, Iliad. ε.
Τετρήρης πλοῦς, quadriremis, Byz. de re Naual.
Τέτριξ, tetrix auis Gazæ ex Aristot. li. 6. Anim.
Τέτρομος, ου, ὁ, tremor cum rigore, Hesych.
Τετρυμμένος, fatigatus, κεκμηκὼς, Hesych.
Τετυφάλεια, ας, ἡ, galea, ἡ ἐξ τεττάρων φαλῶν, Hesych.
Τετωβόλιον, τὸ, ὁ πολυτίμητος, quod quatuor obolis constat, non pretiosum.
Τετροβολίζειν, apud Polluc. τὸ τετράβολον λαμβάνειν.
Τετρώβολον, numus quatuor obolos valens, τετράβολον δίδοσθαι, pro militis stipendio dari.
Τετράβολος, vir quatuor obolorum.
Τέτρωμαι, vulneratus sum, Eurip.
Τέτρωρον, τὸ, quadriga, τὸ τέτρορε ἵππε, Eurip. in Iliad. τὸ τέτρορε ἵππε ἐπὶ τὸν ἅλα ἐλαύνειν. ¶ Ἐξ pars in talo prona, quam latissimè sum vergere dixit Galen. li. de obsid.
Τετράδωρον, τὸ, quatuor tabulatorum.
Τέτραμμαι, fauciabor.
Τέτρορος, ον, quadriga.
Τέτρα, vox minoris ad maiorẽ reuerentiæ cultum, Iliad. σ, vbi, Τέτρα σοι τόδε, ἴσον ἐμοὶ γέρας πολὺ μείζον. Significat autem vt ô venerabilis, ô amice Cicer.
Τέτρακες, τὸ, ianuæ ligna, Poll. & Hesych.
Τετρακοντάετης, quatuordecim annorum, Arist.
Τετρακοντάδραχμον, quatuordecim drachmarum, Poll.
Τετρακοντόμετρος, quadragenarius, Poll.
Τετράγωνος, ος, ον, tetragonus, quadrangulus, quadratus. ¶ Τετράγωνος, ου, ὁ, tetragonismus, quadratura, mathematicorum.
Τετράγωνος, ου, ὁ, cicadæ fœminæ, quæ mares sonoritate vocales sunt.
Τετράγωνος, cicadæ simile, Etym.

Τετραγοφόρος, q. cicadiferi: capillis cicadas aureas interras gerentes. vide Thucyd. li. 1.
Τετρίζω, strido, vt cicadæ.
Τέττιξ, ὁ, cicada. Vnde τὸ τετρίζω, strido, Iliad. γ. ¶ Τέττιξ, seruus coci, ὁ τῷ μαγείρῳ ὑπηρετῶν, Hesych.
Τετυγμένος, η, ον, ὁ, factus, fabricatus, elaboratus. Phocyl. κάτα γὰρ ἁρμονίαν τὸ τετυγμένον ἢ ἄτακτον.
Τετύγμεθα, τεύχω, eram, seu fui, Odyss. ξ.
Τετυκεῖν, τετυκέσθαι, apparare, Odyss. δ.
Τετύκοντο, κατετύκοντο, apparabant, Hom.
Τέτυκται, κατατέτυκται, structus est, Iliad. ε. ¶ Aliquando pro ἐστὶ, τέτυκται ἀκμὴ, Iliad. δ.
Τέτυπτο, erat, Hesiod. πολλοὶ ἐξ τε τέτυπτο.
Τέτυφωμαι, insanus sum, attonitus sum, superbus sum, & elatus, ἐκπεφόρημαι.
Τέτυμμαι, fuit, est, sine Participio.
Τετύχθαι, paraui, struxi.
Τεύτεται, alicuius, μνός. ¶ Sine accẽtu τευ, Odyss. ξ. οὐδ' ἀλλότριόν τεο ἔργον ἐπὶ χθονὶ δῖα γυναικὸς ἔλπεται, neque vl lius alterius rei. ¶ Τεῦ cum circunflexo, interrogando ponitur pro τίνος, Odyss. δ. τεῦ δέλεαρ δ' ἐκύμηνεν, genius in ædes accedam?
Τευθίς, ίδος, ἡ, piscis de sepiarum genere, vertũt Plinius & Gaza loligĩnem.
Τευθίς, ἡ, nomen piscis apud Aristot. Gaza vertit lolium. ¶ Τευθίδες, loligines sunt maiores. bis li. 4. de par. Ani. Scribitur & τῦδες, Ath. & Dioſc. li. 3.
Τευθοπώλης, ὁ, fabricator, κατασκευαστὴς, Suid.
Τευκτός, ἡ, όν, factus, fabricatus, Suid.
Τευμησσός, apparo, fabricor, Etym. (sibilis,
Τέθμενος ἀλώπηξ, vulpes quæ à cõprehen
Τεύξομαι, impertiar, adsequar: Futurum τὸ τυγχάνω. Genit. τεύξεως ἐγκύρεως, præfecturam exercitus consequar.
Τευχαμένως, satago, sedulò, & studiosè rem gero. διατεύχεται ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, apud Lycophr. & Didym. ¶ Item milito, Suid. ¶ Προτεύχεται, etiam ponitur, i. quiesco.
Τευχηστής, militia, ἡ ἐν τοῖς ὅπλοις, Hesych. (hist.
Τεύθιον, & τεῦτλον, τεύτλου, beta, Theophr. li. 1. de mixtis, Heracl.
Τεύχεα, ων, τὰ, cibi genus constans beta & lẽ
Τεύχεα, armatura, arma, i. quæuis instrumenta in Iliad. τεύχεα δῖα, hostilia arma.
Τεύχεσθαι, armiger Ouid. armatus, Eurip.
Τεύχεσι, ὁ, miles.
Τεύχης, ου, ὁ, ἡ ἐκ κεδρίδος, i. Teuchitis iuncus odoratus Arabicus, Dioſc. li. 1. ca. 16.
Τεύχιον, νος, instrumentum omne: volumen, liber: & alueus Gaz. de apibus.
Τεύχω, ξω, ἔτευξα, facio, fabrico, struo, cudo, paro, ἁρμόζω, Hesiod. οἱ ἀνὴρ κακὰ τεύχει, sibimet struit.
Τεύχω, ους, ὁ, cinis, vstorum lignorum reliquiæ.

¶ Εἰς τὸ τεύχειν πάντα, Paræmia de inani opera: licet Suid. τὸ τεύχειν ἐπὶ ἀδυνάτων exponat.
Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in cinereum colorem.
Τέφρη, collyrii nomen sic dicti à cinereo colore, Celſ. li. & ca. 6.
Τεφρικός, ἡ, όν, cineritius, canus, Aristot. 9. Anim.
Τεφρόω, μόσαι, πῶσαι, redigo in cinerem, Suid.
Τεφρώδης, ες, ὁ ἡ, cinereus.
Τεφρωθείς, qui in cinerem abiit.
Τέφρωσις, opus est cùm quid vertitur in cinerẽ.
Τεχθείς, qui genitus est, natus: à verbo τίκτω.
Τεχθῆ, editus fuerit in lucem.
Τεχνάεντες, dolo rem agentes, in Epigr.
Τεχνάζομαι, artes struo, Aristoph.
Τεχνάομαι, ασομαι, πασα, dolis machinor, struo, molior, artificio vtor, solerter inuenio, & ferè in malam partẽ, Aristot. in 1. Polit. ἀμφότερα γὰρ ἐκ τοῦ ἴσου ἐτέχνασαν ἐξευρεῖν μοχθηρίαν, i. excogitauerunt & solerter inuenerunt.
Τεχνάομαι, ασομαι, πασα, fabrico, astutè ædifico, arte conficio, comminiscor, excogito, & solerter inuenio, machinor aliquid dolose, molior, Thuc. αὐτὸς δ' ἐφ' αὑτῷ ὁ πόλεμος τὰ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ ἄξυνετον. ¶ Τεχνωδῶ, in arte aliqua instructum esse, Galen.
Τέχνασμα, ατος, τὸ, machinamentum Tacit. & Liu. ars, artificium, cõmentum, σόφισμα, dolus, fraus, κακὸν τέχνημα, δόλος, πανουργία, Suid.
Τέχνασος, ingeniosè conandum.
Τεχνασία, ου, ὁ, solertia ingenii præditus, machinator Liu. & doli machinator Tacit.
Τέχνη, ης, ἡ, ars, artificium, artis professio, disciplina, Aristoph. in Vesp. Ἐρεῖ τι καὶ ἐκ τέχνης εἰς ἄλλο τέχνιον. Cic. Tuſc. 1. Quam quisque norit artem, in hac se exerceat. ¶ Pro dolo, astutia, impostura, fraude artificiosa, offucia Plaut. technas Terent. Vnde τεχνάζειν pro δολουργεῖν, μηχανᾶσθαι: & ἀτεχνῶς, i. sine dolo & fraude.
Τεχνίδιον, τὸ, q. articula, parua ars, argutia ars.
Τεχνίτης, ου, ὁ, arte excultus, artis peritus, Epig.
Τεχνικῶς, artificiosè, scitè, Apoll.
Τέχνημα, ipsum artificis opus, opificium, Xen.
Τεχνήμων, ονος, ὁ, artificiosus, Nonn.
Τεχνήσασθαι, τεχνήσω τι, cõposuit, Hom. in Odyss.
Τεχνίζομαι, fabrico, τεχνάομαι.
Τεχνικός, ἡ, όν, artificiosus, artiũ peritus: Vnde τὰ τεχνικά, liberaliũ artiũ professiones, Aristot.
Τεχνικῶς, artificiosè, solerti ingenio.
Τεχνίτευμα, ατος, τὸ, ἔργον, aliquid artificiosè molior, Neut. Iuſep. περὶ τῆς τοῦ ξύλου τεχνίτης.
Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, opifex, faber, artis peritus, artis professor. τεχνῖται Διονύσου, bacchanales artifices aut histriones, Aristot. Probl.
Τεχνογράφος, artis scriptores, Aristot. in Rhet.
Τεχνολογέω, arte loquor, artificiosè disputo, argutor, Nax. in Orat. De arte differo, præcepta artis trado, Hermog. tomo 3. de Inuent.
Τεχνολογία διδασκαλικὴ διαγωγή.

Τεχνολογία, ἡ, sermo & ratiocinatio de arte, artificiosa oratio.
Τεχνολόγος, ου, ὁ, argutator, sophista, Naz.
Τεχνοποίημα, τό, ludus artificiosus, Auson.
Τεχνοποιΐα, ας, ἡ, ars, in Epigr.
Τεχνόω, ῶ, artificiosum opus.
Τεχνύδριον, τό, parua ars, vt λεπτύλλιον, Suid.
Τέκνωμι, nascor.
Τέκνον, ου, τό, filius, τέκνα.
Τίκτω, pario, τέκω.
Τίνα, τοῦ, alicui. ἄλλῳ δ' ἄλλ' τίνα, alicui autem alii. τίνα ἀνάγκην, qua copia, Herodot.
Τινός, tuos, Dualiter.
Τίνων τῶν πρόσθεν, i. τίνων, quorum, Homer. in Odyss.
Τινυκτῆρ, ῆρος, ὁ, maleficus, Hesych.
Τινυκτός, fugitiuus, latro, maleficus, Hesych.
Τίνυσις, εως, ἡ, nebulo, sycophanta, συκοφάντης, Hesych.
Τίνυν, interea, interim, tandem, antea, tũc, tum, catenus, hactenus, paulò antè, nuper, olim, Hesych. ¶Τίνυ pro antèa, Odyss. δ. ¶Τίνυ pro tantisper. Lucian. in Alcyone, ἀλλὰ τὰ μὲν πατρὸς ἔτι τίνυ, ἕως ἂν ὅσον δύνωμαι πλεῖστα, tandiu quandiu fuerint imperiti. ¶Τίνυς δὲ τὸ πρῶτον, primùm, in principio, Hermog. & Plat. de Leg. ¶Τίνυ pro prius cum πότε, Demosth. τίνυς ἢ πρῴην, ad hunc vsque diem, Phal. ¶Τίνυς ἐν, atque interim, interim etiam, Demosth. ¶Τίνυς ἐν ἐνίοις, tandiu quãdiu, sibi inuicem respondent, & redditiua sunt, itáque se habent, vt πότε & ὅτε.

T H

Τῆ, geminatum idem significat quod tum geminatum apud Latinos. Aristot. de mũd. συνέχεις δ' ἀεὶ τὸ αὐτὸ τῇ μὲν τῷ αὐτῷ τρόπῳ, τῇ δὲ ἑτέρῳ, altera parte Ægyptium, altera Ægæum. ¶τῇ pro huc & eò, Hesiod. τῇ μὲ ἔλθῃ ἢ κε ἄλλοσε, eò venies quocunque te agam. ¶τῇ pro hãc, Idem, ἀλλοῖος τῇ μὲ τῇ δ' ἰδύνων, hãc & hãc discurrebant. ¶ τῇ, eâ, quâ, hac via, τῇ μὲν hac parte, quatenus, qualiter, quó. ¶τῇ, Ilia. λ. pro ἐκείνῃσι. ¶τῇ pro vnde, vbi, vbinam. ¶Item hinc, illinc, τῇ μὲ τῇ δὲ, vtrinque, hinc, illinc.
Τῇ, tibi, huic.
Τῆ, capo, ἀλλ' ἐξαῦτις ἀλλοιωθεὶς τῇ τῷ inuicato. Odyss. κ. τῇ τῷ μὲν φαρμάκῳ ἐδόλου.
Τήβεννα, ης, & Τήβεννος, ου, ἡ, toga. ¶Τήβεννος ἱππέως ἀλεκτόμορφος, togam gestabat purpurâ circuntextam, Plutarch. in Rom. ¶τήβεννα pro trabea, Halicarn. li. 6. hist. πλείονας τοῖς κρείττοσι μόρας δωρεᾶς. ¶ τήβεννα, pro candidatoria toga, Polyb.
Τεβεννόω, ῶ, ὁ, togam, trabeatus.
Τεγανίζω, μ. ισω, π. ικα, frigo, coquo in sartagine, & torreo, Act. Accus. apud Poll.
Τεγανιτὲ ἀὰ, oua in sartagine frixa, apud Gale.
Τεγανίτης, ου, ὁ, panis in sartagine coctus caseo admixto, Athen. li. 3.
Τήγανον, ν, τό, sartago, patella, in Epigr.
Τῇ σ' ὑστέρῃ, postridie.

T H

Τῇ σ' ὑστεραίῃ, postridie, postero die, Plat. in Epistol.
Τῇδε, Aduerb. i huc, hîc, hoc modo, Plat. de Rep. ¶Τῇδε, illic, Eidem, Plat. Epist. 4.
Τῆδε, Doricè, hoc anno.
Τῇδε, hãc, hac parte, Aristoph.
Τηθεύω ὑπὸ, à muliere nutritus, Etym.
Τηθή, ῆς, ἡ, auia, vel materterà, nutrix. Apud Poll. τηθὴ, i. μάμμη.
Τηθίλατος, ου, ὁ, amabilis, ἐρώμενος.
Τηθός, & Τηθίς, ὁ, nutrix, μαῖα, Eustat. Iliad.
Τηθὶς, ίδος, ἡ, amita: Vide Ammon. & Suid.
Τήθιον, τό, ostreum, τέτραγος. ¶τὰ τήθια, ostrea genus, παρὰ τοῦ τηθύω, τρέφω. τηθύω δὲ ἐστὶ μεμφόμενος παρὰ ἄλλων διαλανθάνειν. Eustath.
Τήθυα, τά, vertibula, tubera, callipaindexque chæ quædam. τήθυα καλοῦμεν καὶ τὰ ἀφροδισιακὰ la siue callos speciali nomine à reginnis qualitate appellamus, Gaz. apud Aristot. li. 4. Anim.
Τηθυόπειρος, ας, ὁ, nutrix.
Τηθύς, ύος, ὁ, ἡ, Tethys, vxor Oceani: Salacia Ceres. in Tim. ¶Pro mari accipitur. ¶Et apud Homer. pro terra.
Τηκεδανός, tabidus, τηκόμενος, τήκων. Hesych.
Τηκεδών, όνος, ὁ, ἡ, tabes, πῆξις, corruptio, ὑπόστασις, Suid.
Τηκεδώλιος, ου, ὁ, ἡ, lapis, Ægin. li. 7. qui lapidem sumit in renibus atque atterit.
Τήκομαι, μ. ἐξομαι, π. σμαι, liquefacio, perueniò quesco, tabesco, me macero. Depon.
Τηκτός, ὴ, ὸν, liquabilis, liquefactus, Eustath.
Τέκω, μ. ξω, π. ξα, liquefacio, macero, mollio, ἀπὸ τοῦ τηκεδὼν, liquata cera, Gale. & Glass.
Τηλαυγέω, eminus splendeo.
Τηλαυγήμα, ατος, τὸ, candor, lepra principium quum in superficie cutis apparet. Suid.
Τηλαυγής, ὲς, ὁ, ἡ, lucidus, splendens, Hesych.
Τηλαυγία, ας, ἡ, fulgor, & τηλαυγίαι, splendidè, dilucidè, Hesych.
Τηλαυγῶς, liquidò, splendidè, dilucidè, Hesych. & Suid.
Τῆλε, longè, procul, πρόσω ἀπὸ τοῦ ἄπωθεν, longè ab Ascania.
Τηλεβόλα, bombarda. Lascar. κρόταφον τηλεβόλου. ¶τηλεβόλα, ὦν, sagitta longè ferrens, Epigram.
Τηλεδαπός, ῆ, ὸν, peregrinus, qui ex longinquo venit, Odyss. ξ. ξείνῳ ἰφθίμῳ τηλεδαπῷ.
Τηλεδανής, in Epig. floret, germinat, viret.
Τηλέδαος, ου, ὁ, ἡ, longè splendens, floridus.
Τηλεδαώς, ῶτος, & ους, ὁ, valdè virescens, vigens, Odyss. ν.
Τηλεδόωσα, ὁ, ἡ, valdè virescens, vigens, luxurians.
Τηλέθω, germino, floreo, θάλλω. Interp. Hesiod.
Τηλεκλειτός, percelebris, Hesiod. χρυσὸν πολυκλειτὸν ἀπ' ἠγαθέης πολυκλειτῆς.
Τηλεκλυτοὶ ὀβριμοεργοί, Homer. ex longinquo vocati auxiliares.
Τηλέκλυτος, ου, ὁ, famosus, clarus, inclytus, Odyss. ε.

Τηλόθεν

Τηλόθεν ἀτραπιτοῦ, longa via, Nonn.
Τηλόθι, Adverbium loci, vel Adiectiuum, vbi magna, portis late distantibus, Odyss. κ.
Τηλόθι πατρὸς ἐὸν ἦλθον, procul apparens, longè visus, Hesiod.
Τηλόθι, ὁ, ἡ, procul videns, aspiciens, Aristophan.
Τηλόθυρα, ἰδος, ἡ, ὁ, ἡ, procul lucens aut apparens. Aristoph. περὶ πολιτείας τηλόθυρα ἀφεμένους.
Τηλίφεια τραύματα, vulnera vix sanabilia. ¶Τὰ λίφεια λέγει, telephium vlcus, malignum, inueteratum, & quod vix cicatricem recipit.
Τηλίφιον, τό, portulaca agrestis, ἀκρόχορτον ἄγριον, Romani vocant illecebram, Galen. in Glos. Τηλίφιον κάλυκι, τό, folium papaueris, Interpr. Theocrit. q. διαλέγειν, quod amorem præmonstret.
Τήλιος κρόκος, fœnigræci mundi, Dioscor. li. 1.
Τηλίφιον, τὸ, telephenon herba, quæ & σκορπίος, i. scorpio, Theophr. li. 9. ca. 1. hist. plat.
Τήλιος, ὁ, siue Τήλιον, vas fictilæ figura ad vsus varios: vnde fortasse quod vulgò *stille*, aut *stean*. ¶Τήλια pro conceptacula & modio in quo farinæ vendebantur in foro: in eo qui communes alebant ἐφ' ἑστιάσεως siue ἐν πανηγύρεσι, eas committebant, Comm. Aristoph. in Plut. ¶Τήλια etiam exponitur tabula lata, in qua pistores panes exponunt, vt siccentur, Suid. ¶Cribri annulus, τὸ σφίγγον κύκλωμα circulus cribri, vel ipsum incernículum, Aristoph. in Plut. ¶Item humarii (quod alii *caminale* vocant) operculum, Eidem in Vesp. ¶Est & sepimentum, arca, vt arca aquaria, arca frumentaria, Aristoph.
Τήλιος, ου, ὁ, & Τηλιάδης, ὁ, & τηλιακὸς, ὁ, ἡ, tantus, tam senex, tam grandis natu, tã magnæ tantæ authoritatis. Ilia ἀ. Μέσσαι πα ἔσαν σπείραι δόκιμοι καὶ ἐγχέσπαλοι Τηλίκοι, ὅσσοι ἐγὼν, tã grandæuus atque ego. ¶Τηλίκος aliquando ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ κακοῦ ἐστὶ, tantulus, Odyss. ά. ὡς ἐπὶ τηλίκοι ἐοῖ.
Τηλίκως, ου, pro τηλικαῦτα, Aristoph. 115.
Τήλινον ἄλευρον, fœnigræci farina, Dioscor. li. 2. c. 130. ¶Τήλινα ἀ quibusdam ἀείσματα.
Τήλιτος, τὸ, ἡ, ὁ, ἡ, tum. in Dat. τήλιτι, fœnogræcũ herba, Dioscor. li. 2. ca. 111. & 127.
Τηλίτης, ὁ longinquo, eminus, longè à. Genit. 2. Arg. τηλίτην αἰπεινοῖο, procul ab Hæmonia. ¶Τηλίτης, sine casu. Iliad. ά. ἐκ πάτου ἐτήτης πολέος.
Τηλόσε, procul. πέσεν, Iliad. ά. τηλόσε πᾶσι φανήτω.
Τηλοτάτω, ὸ, ἡ, procul auolans.
Τηλοῦ, longè inde Latinis telum. Odyss. ν. cum Genit. τηλοῦ ἐμεῖο, procul ab Achaia.
Τηλουρὸς, ὁ, procul semotus, Apoll. 2. Arg. τηλουρὸς ἐὼν πατρὸς, longinqua tellus.
Τηλύγετος, ὁ, & τηλύγετος, ὸ, ἡ, vnicus, in senecute genitus, natu minimus, post quem natum non est integrum alium parere, aut qui procul absente patre natus est. Accipitur

pro charo, & solo, absolutè, & κατ' ἐξοχὴν, Hom. Interpr.
Τηλωπὸς, ὁ, procul apparens, Sophoc.
Τημελέω, ᾶς, ὁ, cura, ἐπιμέλεια, ornatus, Hesych.
Τημελήμερος, ον, μ. ημερον, curo, Depo. Gen.
Τημελητὴρ, μ. ῆτορος, π. ηρος, idem, Actiu. Accus.
Τημελὴς, ὲς, ὁ, ἡ, diligens, studiosus, Hesych.
Τημολπὸς, Hesych. studiosus, diligens.
Τήμος, Attice, pro τότε μάλα, tunc, Hesio. τήμος τε σταθμὸς ἀνὴρ, qui etiam τότε μάλα pro eodem vsurpat in τῷ.
Τηβώνιδιον, vestis genus, τὸ εἶδος, Poll. li. 7.
Τῆμος, poeticum est, tunc, Homer.
Τημοῦτος, i. τότε μάλα, tunc, Hesio. τημοῦτος ἀνὴρ, Tiλὰ, illam, pro ταύτην & τελὰ pro τελὰ, quam, apud Homullia. ά. τελὰ δὲ πόρε φοῖβος Ἀπόλλων.
Τλὰ ἀφ' ἑλὼ, ab initio, prima portione.
Τλὰ εἰσω θαλάσσης, internum mare.
Τλὰ ἱμάλω μέθυ, Aristophan. Interpr. γεύομαι subaudit.
Τλὰ ἡμέρας, interdiu.
Τλὰ πορεύεσθαι, ab initio, τλὰ ἀφ' ἑλὼ, Herodot. lib. 1.
Τλὰ πυκίστην, maturè, quam maturrimè, primo tempore, celerrimè, Dem. πρὸ τοῦ τῆδε.
Τλὰ ἥδεν, in tempore.
Τλάων, pro ἐκείνων, Doricè, illa.
Τλαῶς ως, obiter, simpliciter, leuiter, gratis, inaniter, frustra, μάτην, ματαίως, Demost.
Τλεῖ, pro τοιούτῳ, hanc, Aristoph. in Plut.
Τλεπόλεμος, τὸ, cantilena quæ in laudem victoris decantatur, à quo victor τλεπόλεμος, Hesych.
Τλεῖοι, & τλεῖοι, illic.
Τλείμα, & τλείμη, ης, ἡ, erat lyræ harmonia, & pulsatiuncula, quæ in victoria edebatur, Aristop. in Equit. ἀλλ' ἐκεῖ μάλιστα γε νικᾷς τῇ βοῇ τῇ τλείμῃ· εἰ, si exuperas voce, tenellus es, i. maximus musicus, aut victoriæ compos.
Τλεῖσμοι, vel τιτυσμοὶ, ῶν, ὁ, tenesmus, licet renasmus scribatur, inteſtinorum morbus, Celſ. li. 4. ca. 18. & Plin. li. 28. ca. 14. crebra & inanis voluntas egerendi, Ægin. li. 3.
Τλεῖα, tænia, Hesych. σωθείσης ἡ τλεῖα.
Τλεῖος, & τλειῶς, & τλεικέδιος, & τλεικαίτιος, τῦος, aliquidò, tandiu, interim, per id temporis, ea tempestate, Aristid.
Τλεῖτες, vocant Lacones τὰ γλυκέα κάρυα, nuces dulces, i. amygdalas dulces, Athen. li. 2.
Τλεῖος, ου, ὁ, ille, pro κεῖνος, Doricè: & τλεῖα, illa.
Τλεῶν, illinc.
Τηκτικὸς, ὴ, ὸν, lethalis, membra liquefaciens, Epigr.
Τῆξις, ιος, ὁ, q. liquefactio, tabes, in tabem resolutio, πῆξις ψυχῆς ἡ σώματος, Nazanz. in Orat.
Τῆπι, qua parte.
Τηρεῖ, voluptuarius, dissolutus, Etym.
Τηρέω, μ. ήσω, π. ηκα, seruo, asseruo, obseruo, φυλάττω, animaduerto, specto, tueor, Actiu.
Τήρησις, εως, ἡ, conseruatio, tutela, i. Corinth.

sap. 7. τίκτουσι ἐπιτηδεύματα, id est, obseruatio. Vocabulum est Empiricis proprium, qui quicquid obseruassent fieri in morbis, τηρεῖν vocabant.

Τιμητέον, serendum est, τιμητέον πάσχειν φυλακῆς ἕνεκα τοῦ ζῆν καλῶς, &c. Nisi. in Orat.

Τιμητικός, ἡ, ὁν, tuens, seruabilis Ouid.

Τιτανίζουσι λίθοι, in Epig. lima atterens aurum.

Τιτάω, ω. ἤτησα, ἠτηκα, priuo, & quæro, tento. Etymolog. Actii. Accus. ¶ Hesiod. lib. 2. Passiue accepit, αὐτὰρ μὴν μοῖραι τρεῖς ἄλλαι, ὅσ' ἀφ' ἑστίας ἢ πατρὸς ἀτιτάλλεται, i. priuatis, ἐστέρηται. ¶ Τιτάσομαι, careo, mihi deest, Genit. φιλῶν τιτάσομαι, Sophocl. & Plat. de Leg.

Τίτανος, & τῆτος, τοῦ ἔτους, τούτου τοῦ ἔτους, hoc anno, Aristoph. σφραγῖδα λαμβάνουσιν ὑπὲρ τοῦ τῆτος ἱερομνημονεύσοντες, hoc anno designatus rerum sacrarum scriba.

Τέτηκε, ἡ, priuatio, egestas, εἰδικῶς. Hesych.

Τέτηθι, ἀυλαντικῶς. Hesych. τετηθὶς ἡμέρα, ἐχθές.

Τετῆ, Suid. χθιζινά, hesterna: & Τετηΐ, τῷ, hesternum.

Τέτοκα, & τόκημι, Etym. potius τίκτω, vt suprà.

Τέτυμος, verus, ἀληθινός.

Τετύσθω, inanis, μάτην ὤν, Odyss. ἀσὺ ἦ πολλὰ τετύσθω ἐλθὼν ἐλθὲ, i. ματαίως, tu verò frustra iueris.

T I

Τί, τῷ τινὸς, aliquid, quiddam certum, nõnihil, portio. ἐπίμεινον τί ἀγγέλου, para quod cœnẽ, Luc. 17. ¶ Τὶ particula interdũ indepen dēter (vt loquuntur Gramm.) ponitur, vt τὸν τὸν τοῦ δρα μεῖναι ἡμεῖς τι τοῦτον ἢ σοὶ ἄλλῳ κελεύσωσιν, hunc virum Mucium simul ac Scæuolam vocantibus cunctis, Plutarch. in Publ. ¶ Τὶ pro aliquid, eximium aliquid & excellens, Plat. in Sympos ὥσπερ ἢ σὺ ἐπαγγέλλει ἐνίοις, τὴν ἀληθῆ τι παιδείαν, ἀλλ' ποιοῦντες, i. vos putatis rectè & præclarè vitam instituisse. ¶ Τὶ aliquando est πλεονασμικὸν, & ex superuacuo additur.

Τί, τῷ τίνος, quid? interrogatiuè cum accentu in penultima, Τί λέγεις σύ; quid vis tibi? Aristoph. ter.

Τί γάρ, quidni? πῶς γάρ οὐ;

Τί γάρ ἄλλο ἢ, quid aliud nisi, Xenoph.

Τί δή, quid autem? quare? pro τί δῆτα. Ex Timæo vertit Cicero, ain tu?

Τί δ' ἄλλο ἢ. τί γὰρ ἄλλο ἢ, Lucian.

Τί δήποτε, quid tandem? τί μήν, Plat.

Τί δήποτε, quamobrem tandem? propter quid?

Τί δ' οὐ, pro τί γὰρ οὐ; Athen. τί δ' οὐ ἔφη Δημήτριος;

Τί δαὶ δή, pro τί δῆτα, sæpe apud Aristot.

Τί μέλλεις, quid moratur? τί βραδύνεις;

Τί μή, quidni? πῶς δ' οὐ; τί μήν, Soph. in Aiace.

¶ Τί μή, pro nihil. Isocr. ad Nicocl.

Τί μήν, quidnam? quid tandem? Plat. 2. de Repub. ἀλλὰ τί μήν; quid igitur? ¶ Aliquando tamen est concedentis, pro quidni?

Τίνα, διὰ τί δή. Homer.

Τί ἐστι, &c. quid quòd, quid est quòd, Act. 15.

T I

Τί οὐκ, quid non igitur? Plat. de Leg.

Τί οὖν, vel τί δ', i. nihil non. Demosth. τί δ' οὐκ ἐποίησεν, nihil non mali patricinbus.

Τιάρα, ας, tiara, ornamentum capitis, quod à quibusdam appellatur & μιτρίδιον ab Hesych. πάλαι ὀρθὴ, recta tiara. Lucian.

Τιάρης, ου, ὁ, crista galeæ, pileus à Sole defendens, ἀπὸ τῆς θερμασιάδος καυματώδους Hesych.

Τιαρωτὸς, ἡ, ὁν, similis tiarę.

Τίβαννα, apud Poll. vestis genus.

Τιβίλλω, ἰῶ, & τίβω, tripus, vtitur eo Lycophr.

Τίβιλις. Suid. ὄνομα γυναικός.

Τιγγάβειρα, τὰ, cinnabari Attici vocant, Eustath.

Τίγρης, ητος, ὁ, Tigris fluuius.

Τίγρις, ιδος, ὁ, tigris ferà vide Ælian.

Τίη, ἴσης, cum honore excepit, Odyss. 11 pro ἴσης.

Τίθημι, μ. ἐπορισάμην, π. κεμαι, tristor, Depon. Dat.

Τίθημι, honoro, τιμῶ. Actiu. Accus.

Τίθω, μ. θήσω, π. κα, crucio, punio, honoro. Actiu. Accus. vnde τιθηπώς, Hom. in Odyss.

Τιὲ; cur? Pro τί Aristoph. in Acharn. πῶς ἀποκαλεῖ τὸν Ὅμηρον τιὲ γράφεται, scribitur, Ζεῦ τὲ νέ πω ὀνομάζει ὁ Ὅμηρος τὴν ἀπλῶς, pro ad quid? quare? ¶ Dicitur & πρὸς τί, Aristoph. in Nubib. πρὸς τί δῆτα;

Τιθωνὶς, regina, ἡ βασίλισσα, Hesych.

Τιάρα, τὸ ἐξ ὄπισθεν πῶμα, Hesych. tiara.

Τιμωρεῖσθαι, τιμωρεῖσθαι, Hesych. penas sumere, vindicare.

Τιθησίκοπος, cibum repono, fauum condo, curã gerende apibus dicitur, Etym.

Τιθησίλοπος, idem, Etymolog. πιθηκόπους μελλιφικάς, Homer. πιθηκόπους μελλιφικάς, Pind.

Τιθηστικὸς, cicuratu facilis.

Τιθάσσευσις ἡμέρωσις, quę mãsuescere possūt. Theophr. li. 3 hist. plant. ca. 3.

Τιθασσεύτης, ὁ, ἡ, cicurator, palpator Plat. al sentator: propter versum dixit Aristoph. in Vesp. ἐπὶ γεύσασθαι τῶν τιθασσευτῶν κύλικος.

Τιθασσεύω, μ. εὐσω, π. εὐκα, cicuro, mãsuefacio palpo, demulceo, ἡμερῶ, manſuetum reddo, mollio, delineo, sedo, placem. Act. Accus.

Τιθασσὸς, ὁ, ἡ, manſuetus, mitis, cicur, lenis, ος, Suid.

Τίθυ. Imperatiuus pro τίθει, vel θές, Lucian. ¶ Pro ἐτίθη, i. ponebat. Iliad. ἐπὶ γούνασι φίλης μητρὸς τίθη, matris in manibus ponebat.

Τίθεται, pro τιθέασι, Hesiod. τιθέασι τε πόλεμον λοιγόν.

Τιθέναμαι. τιθήσομαι, π. τεθέμαι, pono, colloco, statuo & constituo. Τιθέσθαι τὸ αὐτὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, eadem conditione ponere, Thucyd. ¶ Τιθέσθαι, facere, efficere, gerere, Xenoph. Ἀναλύσεις τιθέσθαι ὑμῖν, τὰ ἐμπόρια ὑμῖν τιθέσθαι, sed licebit nobis res gerere vt è re nostra esse videbitur. Τιθέσθαι αὐτὸν, sibi fiemere & vendicare, Plat. Epist. 7. Ἐν αὐτοῖς τιθέσθαι τὴν

πόλιν τὴν, curam vel studium in aliquo ponere Cic. Plutar. ¶ Τίθεσθαι πρόσθεν, adoptare, Plutarch. in Galb. ¶ Item constituere, i. moderari et regere. τιθέμενον χρῆσθαι τοῖς οἰκείοις, rebus domesticis malè consulo, Thucyd. ¶ Item assentior, vel idem sentire, aliquibus pacisci. Plut. in Solon. ¶ Item fatere, adesse, opitulari, suppetias ferre laboranti, Synes. in Epist. τιθέσθαι τὸν λόγον, rationem vel calculum ponere Colum. i. subducere rationes. Et implicitèr pro æstimare, putare, ducere. ¶ Τιθέσθαι πρόσθεν, vel πρόσω, in laude ponere Cicer. in gloria ponere Plin. in gloriam ponere Salust. Aristot. Rhetoric. lib. 1.

Τιθήνη, nutritor. Vide Sibylliaca.

Τιθήνημι. θήσω, π. θηκα, nutrio, lacto, Act. Accus.

Τιθήνη, ὁ, nutrix, ἔγερσις, πόλεως, Hesych.

Τιθήσω, ponere, pro πεδήσω.

Τιθήσω, ω. θήσω, pono, constituo, cõdo, ædificio. ¶ Item duco, æstimo, arbitror, Plat. de Republ. πῶς ἂν ἐποιοῦμεν τὴν πόλιν ἡμῖν μάλιστα τιθείη ἢ τὴν ἐναντίαν; duco plurimi esse faciendam. Τίθεμαι τὸ μέτρον, loco habere, loco ducere & ponere, Plat. 1. de Rep. Τίθημι ἐν τέρει supponо, hoc est, rhesim facio & hypothesim, Plat. in Apolog. τίθεμαι δὲ ἐν ἐμοὶ παράδειγμα, facio enim re respondentem, id est, induco. ¶ Τίθημι, vt & Τίθεμαι, pono pro eo quod est, esto, vt ita sit, do ita esse, Isocrat. τίθημι ἐπὶ τοῦ ἐναντίου.

Τιθηνέω, & Τιθηνάω, μ. ήσω, π. ηκα, nutricor Cicer. nutrico Plaut. Phal. filio, ἀλλ' ἡ μὲν μήτηρ ἔτρεφε δίκαιον πάντα, ἡ δὲ τιθηνὴ μαλακῶς, tranillatè pro terram excolere, Ioseph. de Antiquit.

Τιθηνὸς, ὁ, nutrix, ἔγερσις. ¶ Pro regione altrice, & terra alumna, patria, in Epigr.

Τιθήνωσις, educatio, lactatio, nutritio, & nutricis opera, Theophr. lib. 1. de Causis.

Τιθηνητὴρ, nutrix, altrix, alumna, Act. Epig.

Τιθηνητὴς, nutritor, in Epigr.

Τιθηνιστὴς, nutritius, educator, alumnus.

Τιθηνίς, ίδος, ἡ, nutrix 2. Regum 4. ¶ Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθηνίσσω, ζω, ἐπαίνῳ, Suid. vnde vulgò terius. Τιθηνητὴς, & Τιθήνωσις, τῆς, & Τιθήνισμα, ατος, vel Τιθηνιστὴς, τῆς, & Τιθήνιστρα, ας, ἡ, cui 7. sunt genera, de quib. l. 4. Diosc. c. 155. Τιθυμαλὸς, ὁ, tithymalus, herba lactaria, Theophr. Etym. & Aristoph. in Acharn.

Τίκτω, ω. τέξομαι, π. τέκον, ἀόρ. 2. ἔτεκον, pario, Hesiod. καὶ ἄλλα πολλὰ ἀόρ. 2. ¶ Item gigno, O. Ouid. ὃν τέκε Θεσσαλὶς quem genuit.

Τίλας, ὁ, pulusculus ille minimus, qui in lucidis lucis per aerem innatat, Plutarch.

T I

Τιλάω, μ. ήσω, caco, inquino, stercus elido, Aristoph. in Auib. Μέμνησ' ἐπὶ τοῖς σίλλαι κρεμνᾶσι κοπρεῖς; Scin quod columnam concacaris vesperi?

Τίλια, populus nigra, τὴν λεύκην, Hesych.

Τίλλα. Hesych. αἶγες, πίονες.

Τίλλομαι, π. ειλάμην, Actiu. Et Τίλλω, μαι, Depono, vello, πίλλω τὸν ὄγκον. Lucia. παῦσαι πολλάκις τίλλουσα κἀμὲ, omitte comam discerpere atque lacerare.

Τίλλω, stillo piscis, apud Aristot. Gaz.

Τίλλος, ου, ὁ, idem quod πῶμα ἢ μοτὸς, penicillus, turunda. Apud Diosc. li. 2. πίλλος, vertit Ruell. vellicationes.

Τίλμα, ατος, τὸ, Galen li. 2. ἐξ ὀπῶν. linamentum concerptum, penicillus vel turunda, μοτὸς πλατὺς.

Τιλμὸς, ὁ, & Τίλσις, vulsura Varroni, & vellicatio Senecæ. τιλμὸς τῆς τριχῶν, apud Eustath.

Τίλμος, Hesych. παιδεία, disciplina.

Τίλος, ου, τὸ, stercus, κόπρος καὶ σκῶρ, Poll. li. 5.

Τίλτα, τὰ, linamenta, Ægin. li. 6.

Τίλτος, discerptus, emulsilis Gaz. τίλτος μοτὸς, cõcerptum linamentum, Gal. ad Glauc.

Τίλφαξ, ακος, blatta, Lucian.

Τίλωνες, stiliones: sic dicuntur pisces quidã Prasiadis paludis. Herodot. li. 5.

Τιμὴ, ἡς, ἡ, honore, τιμὰς φέρει τῷ θεῷ, Aristot. lib. 7. Polit. Aret. sacra diis facere.

Τιμαλφὴς, ὁ, ἡ, preciosus, splendidus, vendibilis, emptoris allector, Epith. auri, Aristop.

Τιμάομαι, honoro, honore afficio, Laert. in Soc. Σωκράτης ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐτιμάσατο, Socrati honoris causa statuam æream tribuerũt. ¶ Item laudo, & in aliquem animaduerto, litem æstimo, δίκην τινὰ ἀπὸ τῶν πραγμάτων, decem talentis litem æstimo. Demosth. ἐγὼ δ' οὐκ ἂν τιμώμην πλειόνου, ἐπεὶ οὐ, me dignum censeo quo uis supplicio. Eidem. ¶ Τιμῶσθαι etiam dicebant pro eo quod est τινὸ τίσθαι, censum agere. Aristot. 2. Oecon. τὸ ὅλον ἐτιμῶντο πεντακοσιάδας συναγαγεῖν, i. capite censere ad duas minas. ¶ Et Passiue Τιμᾶσθαι pro censeri, i. æstimatis facultatibꝰ in censum redigi, Poly. ὅσαι τῶν μυρίας πολλῷ πλείους ἐτιμήσαντο, supra centum millia æris censiũt. ¶ Τιμᾶσθαι pro cẽseri, i. existimatione & clara opinione præditum esse, Xenoph. in Symp. ἐγὼ πολλοῦ ἂν ἐμαυτὸν ἐτιμησάμην, Σωκράτει γελοῖος δοκεῖν εἶναι & quare ego maximè censeor, totos dies Socrati do operam. ¶ Τιμᾶσθαι, etiam interdum vendentis, quod Latinè indicare dicitur: Syncs. Πόσου δοκεῖς πωλεῖσθαι τὸν ἐμὸν ἵππον, quanti me censes æstimare? ¶ Τιμᾶσθαι, Lucian. pro dignari, dignum ducere.

Τιμάορος, vindex, vltor.

Τιμάομαι, ω. ήσομαι, π. ημαι, habeo in pretio, honoro, magni facio, cohonesto. Iliad. ὃν Ἀπόλλων τιμήσατο Κλυτίαν πολλὰ δώσων, honore afficere.

¶Item taxo, pretio æstimo, censum ago, taxo censum, Genit. & Dat. Plat. in Apol. ἐπεὶ τοῦ ἀξίωσε πόσου τιμήσεται, tanti enim forasse me taxaueritis. ¶Τιμᾶν, vt τιμωρεῖσθαι, mulctare, in aliquem animaduertere. Demosth. contra Theocrin. ἂν δ' ὑπολαμβάνω τιμᾶσθαι ἐλάττονος τετιμῆσθαι huic litem non minoris à vobis æstimandam esse censeo.

Τιμὴ, ἡ, honor, dignitas, reuerentia, veneratio, cultus. πλεῖστον ἄξιος εἶναι τιμῆσθαι, honor quem iuniores præstant senioribus; Plutar. in Apophth Lacon. Item magistrat', ἀρχὴ, ἡ ἐν τιμῇ γενομένη, qui fuerunt in dignitate, Plutar. ¶Item æstimatio, pretium, Demosth. ἀφεῖς τιμὴν ἐπιδόσεως ἀπολύειν, pretium reddidit phialarum. ¶Item vltio, pœna, multa, Iliad. ἀ. τιμὴν ἀφ' ἱππήων μνηστὴν σοι τε καὶ υἱάσι Πηλεΐδαο, à Troianis pœnas repetentes.

Τιμαλφὴς, ὁ, cautus, εὐλαβὴς.

Τιμᾶεις, τὸ τιμᾶν, ὁ, pretiosus, honoratus, Odyss. ι.

Τίμημα, τος, τὸ, pretium, æstimatio, Eurip. τίμημα τῆς ἀξίας, dignum pretium. ¶Item multa, ζημία, τιμωρία, damnatio, condemnatio, pœna & supplicium. Plat. in Apol. τοῦ τιμήματος ἐμοὶ ἐπιφέρω, sum contentus litis æstimatione & taxatione. τίμημα πιεῖσθαι, Demosthe. τίμημα ἔστι δηνάριον, Ælian. multam irrogo cui. ¶Item τὸ τίμημα φέρουσι, censum habentes, sic Aretin. apud Aristot. lib. 2. Politic. ¶Dicuntur quoque τιμήματα, facultates, copiæ, Suid.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, adiutor, inspector, Etym. τιμήτειρα ὀργὴ, vltrix ira, Nonn. i. τιμωρός.

Τιμηνλκεῖ, pro τιμωλκεῖ, Hesych. pretium augeo.

Τιμήσαντο, honorarunt.

Τιμήσασθαι, honorare.

Τίμησις, εως, ἡ, idem quod τίμημα, multa, supplicii & litis æstimatio, taxatio cẽsus, & animaduersionis modus, supplicium, Demosth. ¶Item census, & honoris delatio.

Τιμητία, ἡ, τιμὴ, multa, pœna, honor.

Τίμιος, α, ον, ὁ, honorandus.

Τιμητὴς, ὁ, censor, æstimator bonorum, Athen.

Τιμητικὴ, ἡ, censura.

Τιμητικὸς, ἡ, ὸν, censorius, τιμητής.

Τιμητικὸς, ἡ, ὸν, censorius, honorarius, honorific', honorem impendens.

Τιμητὸς, idem quod τίμιος, Demosth. 2. contra Aphob.

Τιμᾶν, ὁ, ὄνος, ὁ, ἡ, pignoro.

Τίμιος, α, ον, τὸ, punitio: pretium, præmiũ, τίμημα.

Τιμιοπάλαι, pollinctores.

Τίμιος, α, ον, ὁ, ἡ, pretiosus, honorabilis, honore dignus, honorandus, magni faciendus.

Τιμιότης, ητος, ἡ, pretium, excellẽtia, nobilitas.

Τιμιωλκὸν, pretium augeo.

Τιμιώτερος, α, ὸν, honestus, potens, maximus, honorandus, dux potentissimus.

Τιμοκρατία, & τιμοκρατικὴ πολιτεία, in qua ij cẽsu magistratus creantur, Aristot. li. 8. Ethic.

Τιμοκρατικὸς, οῦ, ὁ, ambitiosus, censu potens.

Τιμολόγος, honoratus, ἔντιμος, ἀξιολόγος, Hesych.

Τιμωρία, ὁ, ἡ, ὁ, & Τιμωρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, punio, crucio, vindico, multo, vltus eo, sum auxilio, tutor, defendo. ¶Accus. τὸν ἐχθρὸν ἐπιτιμωρούμενος, hostes vltus eit, Ilocr. in Euag. Aristot. 3 Ethic. ad Nicomach. Καλλιζωὸν δὲ ἡ τιμωρουμένη τὸν ὑὸν ἀγωνιεῖται, ¶Dat. τιμωρῶ σοι, tui gratia exigo vindictã, Philostr. in Heroic. τιμωρήσασθαι τοῖς πολίταις, ὅτι σὺν ἀδικοῦνται, opem adferentes nobis, quæ virgines sumus, aduersus iniuria afficientes, Plutarch. in Romul. ¶Cum Dat. & Accus. Pla. in Apolog. τιμωρεῖν τινὰ ταῖς τοῦ φόνου, mortem Patrocli vindicabis.

Τιμώρημα, supplicium, Plat. 2. de Rep.

Τιμώρησις, idem.

Τιμωρητέον, vindicare oportet, i. auxilio adesse. Thucyd.

Τιμωρητὴς, vltor, vindex.

Τιμωρητικὸς, difficilis in condonandis maleficiis, feuerus, cupidus vltionis, vltor, vindex.

Τιμωρία, ας, ἡ, pœna & supplicium, punitio. τιμωρίαν τινὰ βραχεῖαν, hi tardè puniuntur, Aristor. in Rhet. ὅτι τιμωρίαν ἀδροτέραν, ad vltionem de hominibus sumendam, Plat. de Leg. ¶Item præsidium, auxilium, defensio, τιμωρίαν τινὰ παρέχειν, paro auxilium, seu defensionem, Thucyd. τιμωρίαν ὑπισχνεῖσθαι, auxilium promiserunt, Eidem.

Τιμωρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, vltor, vindex, adiutor, auxilius, defensor, τιμωροὶ γίνεσθαι, qui pœnas sumunt de Neronis aduersariis, Plut. in Galba.

Τὶς, tibi, Doricè, ὁ τι ἀνωμαλότατος qui tibi dissimillimus. Plutar. in Lycurg.

Τίνα ἔχεις; quo modo?

Τίναγμα, τος, τὸ, τινάσσω, vel τινάγμὸς, Suid. q. vibratio, quassatio Senecæ. Cicer.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, conquassans, agitatrix, Æschyl. Prometh.

Τιτανοπάλης, ου, galeam quatiens, Hesych.

Τιτάκτωρ γαίας, Neptuni epithet. Sophocl. in Trach. q. conquassator terræ.

Τιτάνωμαι, ἐξιτάνωμαι, agito, Accus. Suid.

Τιτᾶνος, ὁ, fortidus, Nicand. in Alex.

Τιτθὸς, venter, vas, τὸ χύμενον, κοῖλον.

Τίτυσμαι, punio, vlciscor, Accus. Hesiod.

Τιτύω, vel τίτυμμι, ὑσω, τύκτω, reddo, pendo. τὸν πόνον τιμωρίαν, pœnam luat: sic in Canone Apost. σοῦ.

Τίνυ, ὁ, τὶ δή; cur ad quidnam?

Τίνω, reddo, soluo, pendo, luo. τίνω τοῖς βλάπτουσι, Plat. in Leg. restituo damnum. ἀμοιβὰς τίνειν vices rependere & gratiam referre. Sophocles. τίνειν τὰς μεγίστας τιμωρίας, Plat. Epist. 7. dare summas pœnas.

Τίομαι, μ. τίσομαι, vlciscor. ἐπιτίμιον τῷ θεῷ ἀμαρτεῖν, Eurip. eadem patria vlnus sum. ¶Τίεσθαι pro τιμᾶσθαι, Hesio. in Theog. ζωὸς πάντα ἀνθρώπων, eam colit.

Τίπτω, vt quid? Eurip.

Τίπτω, cur, syncopa est pro τίπτετε. Odyss. ν.

Τίς, τί, ὁ, ἡ, quis? ὁ τί, ἡ τί, ad quem? Aristoph. ad quorum ego sum, vel ad quem ego dicam? ἐπὶ τοῖσι τοιοῖσδε συμφορῇσι, Æschi. quibus conditionibus?

Τίς, τὶς, aliquis, nonnullus, ignotus quispiam, Aristoph. ἀγγέλῳ τινὶ, ἀμφὶ μιᾶς βοηθείᾳ ἐδεῖ τινος ἦσαν, &c. demonstratione quis, &c. ¶Τὶς accipitur ἀντὶ τοῦ μέγας, hoc est, ὁ δεῖνα τῶν ἐξ, non vnus quisquis, non contemnendus, Demosth. contra Leptin. Μεγάλοις τισὶ ἐξ ἐπιτιμίοις ἐνεδίδοντες. vendentes.

Τίς ἦν τις; quis randem?

Τίσασθαι, vlcisci, vltus, Accus.

Τίσαιτο, punias, Hom. in Odyss. 2. longa.

Τίσις, εως, ἡ, pœna, vltio, punitio, Hesiod. τὸν τῆς ἐν μεγάλοις ἐπιτίσεως, huius facinoris vltionem sure. ¶Item remuneratio, in Odyss.

Τίτηλος, ἡ, Ivatrix quædam & gentes ignobiles, Etym.

Τιτήνω, tendo, intendo, mito, Odyss. ζ. ¶Item calce oblino, gypso induco, tego.

Τιτήνω, ἀπὸ τοῦ τείνω, tendo, trahor, illa ἐξιτήνω, distendo, extendo, trahor. Suid. ἐξιτήνω, ἀντὶ τοῦ ἐξαίρω, τιτάνω.

Τιτηνίδαι, populus Acamantidis tribus, neutriquã à Tiraco denominatus, Herodot. & Etym.

Τιτηνὶς, dæmon subterraneus, & epitheton Solis. Hymnus Titanes extat apud Orpheum. ¶Item cœli filii, Hesiod.

Τιτηνικὸς, Titanicus.

Τιτηνὶς, terra vniuersa: Quibusdam Attica solũ à Titano vno ex Titanibus, Etym.

Τιτηνοφόνος, domitor Titanum, epith. Iouis, Lucian.

Τίτανος, ὁ, & ἡ Suid. calx, gypsum, Hesiod. de scuto Herculis. ¶Item Τίτανος, ὁ, ἡ, ὸν, &c. ¶Τίτανος, ἡ, calx viua. Galen. à candore dictus.

Τιτανόδης, ἐιδὴς, Titanicè inspiciens, i. torue Lucian. Suid. τιτανώδης ὀλίγον ἐστὶ καταπλαστὸν καὶ ψεῦδος.

Τιτανώδης, gypsatus, calce oblitus & induratus. Hesych.

Τιτανωτὸς, ὁ, calce oblitus, gypsatus, Hesych.

Τίτανξ, clarus, præfectus, rex.

Τιτάσσω, ἐξιτάσσω, cieo? Aristoph.

Τιτάω, priuo, τιτῶ.

Τιτηνὶς, regina.

Τιτηνὶς, ἰδος, Diana, Latonæ & Cœi Titanis filia, Nicand. Schol.

Τιτθία, cura, tractatio. ἐπιμέλεια Suid.

Τιτθιὰς, ἀδος, lactens Gaz.

Τιτθὴ, ἧς, matertera vel auia, matris mater.

¶Item Τιτθὶ, nutrix, Plat. 2. de Rep. ¶Τιτθὶ, Hesych. μαστὸς, mamma. ¶Apud Suid. τιτθὶ, ἐπιφώνημα.

Τιτθίον, ου τὸ, mamma, Aristoph. in Plut.

Τιτθὶς, ίδος, nutrix, Syn lib 3 Epist.

Τιτθὸς, οῦ, ὁ, mamma, μαστὸς, Galen. ad Glauc.

Τιτίζειν, titillare, pipire, vocẽ edere more passerculorum & aliarum auium, Varin.

Τιτὸν, ὸν, hornum, πτερὸν, apud Poll.

Τιτὼ, honoro, τιμῶ Hesych.

Τιτὼ, ὁ, stitulus, Ioan. 19.

Τίτυρα, dicũtur columbę ex passerum salacitate.

Τιτράω, & τιτρῶ, μ. ἄσω, τρᾶκα, perforo, pertũdo. τετρᾶσθαι, ὑπὸ βύσσου, tenui foramine perforatur, Dioscor. lib. 5. ca. 77.

Τιτρώσκω, μ. τρώσω, τρωκα, vulnero, Actiu. Accu.

Τιτυβίζω, μ. ἴσω, ισα, ἴκα, ἰζω, ἰδιδὼ φωνῶ, Hesyc. τιτυβιστὴς, & τιτυστὴς, garrio.

Τιτύζω, idem.

Τιτυκτὴς, ὁ, epith. Dianæ, quòd Tityum interfecerit.

Τιτυρὸς, ὁ, fistula pastoralis ex stipula, Hesych.

Τιτυρίσκοι, fistulatores non sunt sed Satyri, apud Appianum in Συριακῷ, motu turpi atque indecoro saltantes ac gesticulantes.

Τίτυρος, ὁ, Satyrus, aries maior, calamus. ¶Item otiosus, Theocr. Interp. Idyl. 3. & simia paruam habens caudam. ¶Τίτυρος autem auis species est.

Τίτυς, pullus, auicula.

Τιτύσκομαι, obseruo, tendo, collimo, intendo, in scopum intentus sum, paro, Iliad. β.

Τίφη, ἡ, Typha, genus frumenti, Theophrast. hist. pl. li. 8. ca. 11. & li. 4. de Causis, & Aristot. hist. Anim. lib. 8.

Τίφιος, auis palustris, Hesych.

Τίφος, ὁ, ἡ, humectus locus & vliginosus, Apoll.

Τίφυον, τὸ, tiphyum herba ex coronario genere, Theophr. li. 7. ca. 12. hist. plant.

Τίω, μ. ἴσω, τιμῶ, soluo, persoluo, vlciscor, vindico. τίω τὸν φόνον, cædis pœnas luo, cædem iustro, Plat. de Legib. Iliad. ἀτίσεσθε δαμασσάμενοι δολίῃσιν ἀπάτῃσι. ¶Item honoro, colo, magnifacio, Ibidem, ἄγετε, ἀγαλλόμενοι τιμᾶτε, ἐπιμᾶτε, Hesiod.

Τλ

Τλᾶδην, πλῶδην, tolera.

Τλάδημος, ὁ, ἡ, laborum patiens, πλάδημος.

Τλαπαθὴς, miser, laboriosus, πολυπαθὴς.

Τλαπάτης, tolerans, passus.

Τλαοίσμων, ὁ, ἡ, patiens.

Τλᾶμ. πλῶμι, σω, κα, tolero, audeo, sustineo. οὐ τέτληκας ἐφεῖναι, non sustinuisti dicere, Aristot.

Τλαπάτης vel Τλαπάτιος, ὁ, ἡ, ὸν, pecten, Suid.

Τλᾶ pro ἔτλα, Hom. ι. ἔκαμον, κάμομεν.

Τλᾶδη, tolera, sustine, πλῶδη, ἔτλαιεν, Apoll.

Τλάδημος, ὁ, ἡ, forti animo præditus, Hesych.

Τλημοσύνη, miser sum, laboro, πολυπαθῶ, πάσχω.

Τλημοσύνη, assuesco miseriæ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Τλήμων, ονος ὁ, ἡ, tolero, sustineo, audeo. Accusl. ἔχων τλῆμον οὐδὲν ἐς τόδ' ἔργον, quæ sustinuisti admittere facinus impiissimum. Ἐτλα δὲ, scil. ἐλθεῖν. Xenoph. li. 2. Pæd.

Τλημοσύνη, ης, ἡ, patientia, tolerantia, ὑπομονή.

Τλήμων, ων, ονος ὁ, ἡ, miser, laborum patiens & tolerans. ¶ Τλημόνως, miserabiliter, ἐλεεινῶς, misere. Hesych.

Τλῆναι, sustinere fuisse.

Τλημοσύνη, patientia, miseria. Hesych.

Τλημονικός, ὁ, ἡ, miser, laboriosus.

Τλήμων, ονος ὁ, ἡ, q. corde tolerans. Æschyl. Prom.

Τλητήριος, ὁ, laboriosus, audax, ὑπομενητικός. Hesych.

Τλῆσις, patientia, audacia, τόλμα, θράσος. Hesych.

Τλήσομαι, pro καρτερήσω, ὑπομενῶ, sustinebo, Iliad. γ.

Τλῆτι, ferte, sustinete, καρτερήσατε.

Τλητικός, patiens.

Τλητικῶς, patienter, καρτερικῶς. Suid.

Τλητός, ὸν, tolerabilis, ferendus.

T M

Τμήγω, separati sunt, dissecti sunt.

Τμῆξαι, ξω, σαι, scindo, Accusl. Apoll.

Τμήκτωρ, ορος ὁ, arator, fossor, γεωργός, ἀροτής, Hesych.

Τμῆλος, scissio, sulcus, Cyrenæis, Hesych.

Τμήσσω, σω, ξω, seco, divido, sulco, cædo, Poet.

Τμηδόν, celsim, festinanter, τμητικῶς, Suid.

Τμηδός, sectus, dissectus, τμηθείς, τμητός.

Τμηθῆναι, vastari, Thucyd.

Τμῆμα, ατος, particula, cæsura, sectio, portio, fragmentum, τμήματα τῶν ἀριθμῶν, Plat. de Leg. segmenta numerorum, fragmenta.

Τμήσις, ἡ, sectio, divisio: clades belli. Et figura, quum dictiones cõpositæ diuiduntur.

Τμητήρ, ῆρος, sector, incisor.

Τμητικός, ἡ, όν, putatorius Vlpian. vim habens incidẽdi dissectilis, fissilis, τμητικὰς χοιρίδας, humores incidens. Aphrod. ¶ Item sectus, Dioscor. li. 4. ca. 170. ὕδωρ τμητικόν.

Τμητός, ὸν, idem quod τοπτός, divisus.

Τμητός, ὸν, sectus, sectivus, Eurip. in Oreste.

T O

Τὸ, articulus præpositivus, generis Neutr. ¶ Interdum pro ἀνάγκη, itaque, Ilia. γ. ἀλλὰ τό γ' ἐκ ἐθέλοντι, τὸ κλέος οὐ τινετε, quapropter exhibui. ¶ Additur infinitivo, quum infinit. pro nomine capitur, Demosth. ¶ In interrogatione cum relativo qualitatis, Plat. 2. de Rep.

Τὸ ἀγαθόν, Aristot. Ethic. bonum ipsum,

Τὸ ἀπάντικρυ, è diverso.

Τὸ ἐκ τότε, iam ex illo tempore.

Τὸ νῦν τοῦτο, τὸ νῦν τοῦτο, iam, deinceps.

Τὸ πάλαι, olim, quondam, ab origine.

Τὸ παραυτίκα, nam illico, in præsentia, à principio.

Τὸ αὐτό, idem idem Gaz. idem, par, tantundem, εἰς τὸ αὐτὸ ἐφέρετο, Plutar. in Num. eodem modo congrediebatur.

T O

Τόγε, τε, τω, hoc, Homer. in Iliad.

Τοῦ εἵνεκα, quod ad ipsum attinet, prosecta virili.

Τοῦ' ἐμοί, quod ad me attinet, Lysia.

Τόγε γε, quoad eius fieri potest.

Τὸ δεινόν, ὸν, hoc & illud, Philostr.

Τὸ ᾗ μέγιστον, quod maximum est, Thucyd.

Τὸ ᾗ ἄκρον, ad summum.

Τὸ ᾗ πάγιον, posterémo.

Τὸ δέ τι, Aristot. in Logic. Argyr. hoc aliquid.

Τόδιπ, pro τόδη nam παράλλαξ ornatus gratia, Galen.

Τοδί, idem quod τόδε, Aristot. 1. Metaph.

Τὸ δεύτερον, secundum opinionem, vt apparet.

Τὸ δεύτερον, saltem.

Τὸ ἐμόν, quod ad me attinet, Plat. 2. de Rep.

Τὸ ἐσχατιόν, nuper.

Τὸ ἐπὶ ποσί, id quod ad pedes est, hoc est, præsens est, siue quod instat.

Τὸ ἐξ ἀρχῆς, ab initio.

Τὸ ὅσον τε, & τοσοῦτον, vt plurimum, in universum.

Τὸ δὲ τοῦτο ἔστι μετὰ τοῦτο, deinceps respondet, Plat.

Τὸ ἔσχατον, denique, postremò.

Τὸ ἑξῆς, sequela, series.

Τὸ ἐμοὶ εἶναι, quod ad me attinet.

Τὸ ἡμέτερον, dicunt, pro ἡμῶν, aut nostra ratio.

Τὸ ἥμισυ, hoc & hoc.

Τὸ ἐξαρχῆς, ab initio.

Τὸ κατ' ἐμέ, quantũ in me est, pro virili parte.

Τὸ λοιπόν, siue τὸ λοιπὸν, in posterum, deinde, posthac, reliqua pars, Xenoph. τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας ἐλαύνειν.

Τὸ μακρῷ πανυ, ad summum, quàm longissime, Galen.

Τὸ μάλιστα, imprimis, Plat. Epist. 7.

Τὸ μὲν, & τὸ δὲ, idem quod τοῦτο μὲν & τοῦτο δέ.

Τὸ μέν ἐμοί, quod ad me attinet: & τὸ σόν, quod tuum in te est vel fuit, Sophoc. in Aiace.

Τὸ μέν ὅλον, in summa.

Τὸ μεταξύ, interea, interuallum.

Τὸ μέρος, partim, cui respondet τὸ δέ, Basil.

Τὸ μέν πρῶτον, τὸ μὲν πρῶτον postea, Plat. in Epist.

Τὸ μή, i. quo minus, Sophoc. in Trachin.

Τοιοῦτος, τοιαύτη, τοιοῦτο, vt πηλικοῦτος, τοσοῦτος, τοσαύτη, τοσοῦτο, & ex abundantia, Xenoph. 5. Pæd.

Τὸ ὄντως, re vera.

Τὸ οὖν ἐμόν, finem significat, hoc est, actum.

Τὸ πάλαι, quondam.

Τὸ παλαιὸν ὄνομα, nomen antiquum.

Τὸ πάλαι ποτέ, olim.

Τὸ παρὰ νόμον, id quod est contra leges.

Τὸ πάντων, omnino.

Τὸ παραυτίκα, continuò è vestigio.

Τὸ πεπατημένον, tritum, vulgatum, Eustath.

Τὸ πέρι ἐμοῦ, i. sensus, Plat. de Leg.

Τὸ πλεῖστον, plurimum verò.

Τὸ πλεῖον ἢ τὸ ἥμισυ, plus quàm.

Τὸ πρὸς ἀνδρῶν, subintelligendo γένος, ab agnatis, quod ad agnatos pertinet.

Τὸ σὸν

Τὸ σὸν μέρος, pro πῶς ἔχει ἐμοὶ ἰσχυρίσασθαι, iram tuam.

Τὸ σύμπαν, ad summum.

Τὸ τελευταῖον, denique, tandem, Aristoph. ne.

Τὸ τί, propter quod, interrogative.

Τὸ τί μάλιστα, Pla. Epist. 9. τὸ τί μάλιστα ἐπιθυμῶ ἐκείνου, τοῦτο ἐκείνου ἐστὶ μάλιστα, τὸ δὲ τί μάλιστα ἐμοῦ, τοῦτο ἐμόν ἐστι μάλιστα, quæ maxima nostri pars, pars nostri potissima, pars parentes vendicant, pars amici, Cicer. in offic.

Τὸ τί ἐστι, apud Aristot. est substantia. Vide Ti.

Τὸ τὶ ἦν, vt est in Prouerbio.

Τὸ τυφλὸν, paululum.

Τοδί, τηνί τὸ δεῖνα, hic, pro οὗτος, in Epig.

Τοδί, & τοδιπί, huc. Ἐκ τοδί, iam inde, ad hanc diem, hucusque, ad hanc vsque ætatẽ, hactenus.

Τοῖ, pro τοῦ, Attice, Aristoph. εἰπὲ μοι τοῖ.

Τοῖθεν, inde, Apoll. 2. Argon. ἀπὸ τοῖθεν, &c. i. μετὰ τοῦτο. ¶ Pro vnde, Dion. de Situ orb.

Τοῖος, α, ον, vbi pro ὅποῖος, illic vel ibi, Odyss. ι. Apud Apoll. Rhod. videtur significare tunc.

Τοί, tibi, sui Dorice, Ilia. α. σοὶ δὲ τοί δώσουσι τιμὴν, tibi dabunt. ¶ τοί ἐστι, ἔστι τοι, τοῦτο ἔστι σοι, Odyss. ξ. ἔστι τοι ἐν Σκύρῳ εὐρεῖα χθὼν, est tibi, qui habitat. ¶ Et pro ἄνωθεν, ἀμείβεν, Apoll. Rhod. ¶ τοί ἐν, pro οἷσιν Epig.

¶ τοί, hi quidem, Pindar. ¶ Est quoque τοί Coniunctio completiua & enclitica, Xenoph. ἐγὼ τοί σε ἐβουλόμην ἀμείβεσθαι. &c. i. equidem te iuuare esse iudico.

Τοιαδί, dicitur Attice, vt Aristo. τοιαδὶ, πικρὰ, Τοιαῦτα, huiusmodi, pro τοιαῦτα.

Τοιαυτάχου, pro τοιαυτάχοθι. Demosth.

Τοιαῦτα, alia quæpiam.

Τοιαυτοτρόπως, tot modis, Theophrast. hist. plant. li. 8. cap. 7.

Τοιγάρ, equidem, Homer. ¶ Item itaque, Sopho.

Τοιγαροῦν, igitur, vnde, ergo, itaque, Diesc. li. 5. cap. 15.

Τοίνυν, ergo, proinde, igitur, quocirca, atqui.

¶ In principio orationis, Mart. ad Nicoc.

Τοῖς, cæteris, ipsis. Aliquando pro articulo positiuo, vt, Οἱ δὲ τοῖς ἀφανίζειν ἐκέλευον, moneo.

Τοῖσδε, interdum in allocutionibus ponitur pro ἀκούσατε, exterum, ἔστι δὲ καὶ μέσον, Demosth.

Τοῖσι, significat proinde. ¶ Τοῖσι est etiam συμπεράσματος σῆμα, Demosth. videtur autem. Eidem Dem. ¶ Τοῖσι pro εἰσὶ, licet non sit συμπεράσματος σῆμα, Synes. Ἀλλὰ τοῖσι ἐγὼ ἀκούσας ἀκούσομαι, audi igitur rerum mearum statum. ¶ Interdum τοῖσι, ἔστι, ἐστὶ, ἐστὶν, ἔσται, ἔσονται, ἔσεται, ἔσεσθαι, τοῖσι, ὦσι, ὦσιν, ἔσται, ἔσον

audax, sum magnanimus, sum animo fidenti, conor, aggredior, Aristoph. cum Accus. τόλμημά γε τοιοῦτον οὐκ ἀνέξομαι, audentiæ facinus intolerabile. ἐτόλμησε τὸν ἀλεκτρυόνα φιλῆσαι, Xenoph. osculari ausus est. ¶ τολμάω vt τλάω pro sustineo, hoc est, quippiam graue in animum induco, & mihi impero, Iliad. τλῆ γὰρ ἑκατόνταρχος τολμήσας. ¶ τολμῶ. tolero, perfero, κρατερῶ, ὑπομένω. Theogn. γνῶθι τόλμων γαλεπαινόντων τε ἤπιος εἶναι κἠσθλοῖσι πάσσοφος. ¶ Τολμῶ pro cõmitto, patro, τολμᾷ δὴ κακόν, scelus admissum, Hermog.

Τολμᾶν idem quod τολμάω, Herodot.

Τολμηέσσης, ἀστρεφοῦς, πολυπλοκίας, tolerans, Odyss. γ.

Τόλμημα, ατος, τὸ, ausum, audacia, audax facinus, temerarium facinus, temeritas, Aristoph. πλ.

Τολμηρός, σή, όν, audax, temerarius, ferox, præstans.

Τολμηρότης, τῆτος, τὸ, audacia.

Τολμηρότατος, audacissimus, confidentissimus.

Τολμηρῶς, audacter: vnde τολμηρότατα, Poll. audacissimè apud Cæsar. vt audentius Tacit.

Τολμήτειρα, animi fidens.

Τολμητέον, audendum est.

Τολμητής, & τολμητίας, ου, ὁ, temerarius, audax, contumax, τολμηρός, audaculus Gell.

Τόλμητος, deinceps, posthac, Sophoc.

Τολοῦσι, ministri publici.

Τολυπεύειν, mensuræ genus ex multis compositum.

Τόλυς, membrum pudendum, αἰδοῖον, Hesych.

Τολύπευσις, εως, ἡ, collectio, & de lana bene laborata dicitur, Suid.

Τολυπεύω, μεύσω, σα, δυκῶ, bene tractio, concinno, dispono, absoluo, elaboro, & in vnum quasi caput congero, Odyss. ξ. πολλὰ πολύπους, cõfecit, κατεργάσατο. ¶ Item fatigor, laboro & infelix sum, κακοπαθῶ.

Τολύπη, ης, ἡ, lanæ glomus siue globus, Eustath. in Iliad. lana bene elaborata ac depexa; & ad nendum concinnata, pensum, ἐρίων πολύπους ἠκριωμένων, lanarum penicillus imitatur Marcell. elaboratis lanis simile reddit ur Rufell. li. 5. Dioscor. cap. 77. ¶ Et herba quædam lethalis, à qua πολυπεύειν pro κακοπαθεῖν malè deducunt quidam, Eidem Eustath. τολύπη ἀγρία, ἀγρία κολοκύνθη Suid. ¶ Τολύπη, mazæ genus, Eustath. & Hesych.

Τόμα, forceps.

Τομαῖα θρὶξ κόμη, Euripid. detonsa cæsaries aut coma.

Τόμαρος, ὁ, mons apud Dodonam, Orph.

Τομάω, μήσω, σα, σθην, desidero sectionem, Sophocl.

Τομεῖον, vel τομεύς, forceps, fabrorum instrumẽtum quo elauos emuliuntur & eximunt, Galen. in Glossis Hippoc. vulgò *tenailles*.

Τομεῖς, & τόμεις, quatuor dentes anteriores, à

τὸ τοῦ τέμνειν, i. secando, qui etiam δικόψηφοι, & κτένες.

Τομεσκός, medium.

Τομεύς, έως, ὁ, putator, castrator. Geometris recta pars circuli, 2. lineis ad ambitum ducta.

Τομή, ῆς, ἡ, sectio, amputatio, castratio, excisio, diuisio, plaga, portio, sectura, Gaz. li. 2. hist. plant. Theophr. τομὴν ποιεῖν plagam facere, Galen. li. 1. ad Glauc.

Τομηλόν, nihil, Aristoph.

Τόμια, τά, apud Halicarnass. libr. 7. victimæ, sacrificia, vel recisa è victimis. ¶ Pro sacrificiis vel recisa è victimis. ¶ Pro sacrificiis quæ immolabãtur diis inferis, quæ & ἔνσφαγα: ἱερεῖα verò quæ sacrificabantur diis superis.

Τομίας, ου, ὁ, verres, euiratus, excisus, castratus, eunuchus. τὸν τομίας τῶν ζώων ἐκθήλυνον, hoc excisor affuefaciunt, id est, castratos, Aristot. lib. 6. Anim. ¶ Aliquando sepratus, selectus, Plat.

Τομικὸς, ἡ, ὸν, romex vel romica, i. leuiter torta restis ex sparto, arundinibus, iuncis, palmis, ex canabe etiam rudi & non curata, lineaque, Colum. li. 12. ca. 42. Vitr. li. 7. ca. 3. Plin. li. 17. ca. 10. & Pallad. li. 1. ca. 13.

Τομίς, ίδος, ἡ, forfex. Vide τομεύς.

Τόμος, ου, ὁ, sectio, frustum, pars.

Τομίς, ίδος, ἡ, instrumẽtum ferreum quo aliquid secatur, Cyrill. & Ammon.

Τομός, Adiect. acutum, scindens. ¶ Et metaphoricè, acutior, Phocyl. λόγλον τὸ λέγειν ἀεὶ τομώτερον δεῖ σιδήρου, telum acutius & penetrabilius.

Τόμουρα, ὁ, oracula, μαντεῖα, Eustath. Iliad. β.

Τομουρός, ὁ, qui quæ non sunt videt per somnia. Lycophr. ὁ τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα μαντευόμενος, Eustath. Iliad. β.

Τομοῦ, sectione opus habeo, Sophocl.

Τόνδε πρᾶγμα τόνδε ἐστί, poeticè, cum vel quem.

Τόνδε ὧδε δὴ ἔφατο, eodem modo.

Τονάκης, pellex, πάλλαξ, pallaca. ¶ Item vocis intensio, Etym.

Τονᾶ Θ- βρόμιος ἠχεῖ, Suid. contenta cuncta.

Τόνᾶ ἡ πόλη, hunc & illum sic vt ὁ τόνος, Lycophr.

Τόνδ', ι. τόνον, Gaz. de mensib.

Τονθορίζω, ὁ. ίσω, σ. ισα, & Τονθορύζω, susurro, murmuror, immurmuro sub lingua, Aristoph. in Ran.

Τονθορυγή, ῆς, ἡ, susurrus, vox, murmur.

Τονθός, οῦ, ὁ, cutis dorsi.

Τονιαῖον διάστημα, toni intercapedo, Aristot. Probl.

Τονίζομαι, sono exprimor.

Τονίζω φωνὴν, vocem tono, noto, pronuncio.

Τονικός, ἡ, όν, firmus, ὁ τονικὸς, vt in vermib. ὁ κίνησις, motus qui fit per extensionẽ, Aristot.

Τόνος, ου, ὁ, tensio, tenor, rigiditas ac firmitas, robur, Galen. τόνος νεύρου, nervi tenor ac robur dissoluere. ¶ In musicis tenuis est, productio & extensio legitima soni ab vno ad diuersum transitus: siue intercapedo legitimus

legitima quantitate minimum ex duobus sonis inter se diuersis, Martian. Cap. li. 2. in fine. ¶ Τόνος in pictura, est vigor & splendor, Plin. lib. 35. ca. 5. ¶ Τόνος, in Grammatica, i. tenor, accentus, Quint. lib. 1. cap. 9. ¶ Τόνος quoque de versibus carminibusque dicitur, Herodot. lib. 1. ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ χρᾶσθαι, trimetro carmine vaticinatur. ¶ Τόνος etiam ab extensione vocatur stragulorum funis: cubicularis lecti fascia Cicer. Poll. li. 10. & Comment. Aristoph. in Equit. ¶ Τόνος de funibus rectum siue plagarum, & de loris currum, Poll. li. 5. ¶ Τόνοι item vocantur extenti nervi vtriusque stomachi, tœsophagi siue gulæ, Eidem Poll. lib. 2.

Τονόω, ὁ. ώσω, σ. ωσα, firmo, intendo, roboro, Actius, Basil. in Epist.

Τονωτικὸς, vim habens solidandi, confirmandi & corroborandi, Aphr. in præfat. li. 1. Prob.

Τόξα, ων, arcus, Pluraliter: & comprehendit aliquando pharetram & sagittas cum arcu.

Τοξάζομαι, τοξάζω, sagitto, iaculor.

Τοξάκιον, ου, ὁ, ars eorum qui arcus sagittásque efficiunt, Comm. Aristoph. in Acharn.

Τοξάλιον, σύκον, meminit Athen. lib. 3.

Τοξάρχης, ου, ὁ, sagittatio, sagittæ telli, missile, iaculum, τὸ τοξάρχης ἀκοντίδιον, ad sagittæ tactum venire, Xenoph.

¶ Τοξάρτης, genus lupi, Opp. de Venat. Arcitenens.

Τοξάσμα, ατος, τὸ, sagittæ percutio, sagittã emitto, aut telum, conjungo, τοξάσματα ἀκόντια, sagitta ferio ferã, Xenoph. lib. 1. Pæd.

Τοξεύω, arcitenens, Eurip. in Alcest.

Τοξεύματα διοφίσια, Symmachus vocat fenestras obliquas, quod instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, & intrinsecus diffundantur, inquit Hieronym. in ca. 40. Ezech.

Τοξεύματα, sagittarum, quasi sagittaria.

Τοξικὸν, τὸ, toxicum, τοξικὸν δηλοῖ μᾶλλον ἢ θανασίμου φάρμακον, ἐπὶ τῶν τοξικῶν ἐφαρμόζεται ἀπὸ τοῦ κτείνειν Dioscor. lib. 6. cap. 21.

Τοξικὸς κάλαμος, arundo sagittaria, Theophr. li. 4. hist. plant. cap. 12. Plin. li. 16. cap. 36.

Τοξικὸς Θ-, arcitenens, in Epigr.

Τοξοδιδασκαλεῖον, sagittarius, Æschyl.

Τοξεύω Θ-, areu relisue subactus, Tzetz.

Τόξευμα, τὸ, arcus, telum, Pindar. ἐπὶ τῷ σκοπῷ τὸ τόξευμα, telum in scopum intende & dirige.

Τοξεύτης, ου, ὁ, sagittarius.

Τοξοειδὲς, supercilia contrahere, tetricum esse.

Τοξεύτης, qui confecit arcus.

Τοξευτικὴ, sagittandi ars, Eurip.

Τοξευτικὸς, sagittarius, Xenoph. ¶ Item τοξότης, minister publici Athenis numero mille, Aristoph. Interp.

Τοξότις, in Epigr. sagittaria Diana.

Τοξοφόρος, arcitenens, sagittifer.

Τοπάζιον, Hesych. lapis pretiosus. Νῦν τὸ τοπάζιον, quod multo studio quæra-

tur. ¶ Τοπάζιος Θ- λίθος, idem, Apocal. 21.

Τοπάζω, ἄσω, σα, coniecto, suspicor, Accius. Aristoph. in Vesp. ἐπὶ ποσὸν ἔτος, coniicitis, ¶ Et Troglodytarum lingua, quæro.

Τοπάρχαι, priscæ memoria, antiquius, Epigr.

Τοπηδὸν, omninò.

Τοπόθεν, prorsus, Aristoph.

Τοποῦτον χρόνον, statim.

Τοπρώτιστα, antè. & ποπρώτατος, in Epigr.

Τοπάρχης, loci præses, τοπάρχαι, præpositi regionum, satrapæ, Gen. 41. & cap. 4. Daniel.

Τοπαρχία, ας, ἡ, territorium, regionis præfectura.

Τοπάσιον, coniiciendum.

Τοπάω, ὄψω, σα, suspicari, πτοιάζω, Suid.

Τόπειον, funis, πόσις, χρεῖος, vt apud Suid.

Τοπία, τά, arma nauis, funes, Hesyc. κάλοι, ἀρμενίαι. Hinc quidam apud Latinos topiarium opus deducunt, quum plantæ funium modo flexibiles & sequaces in quaslibet formas ducuntur.

Τοπικὴ, ars inueniendi Quint. lib. 5. ca. 14.

Τοπικὸς, ὁ, ὸν, localis, ad locum pertinens.

Τοπικῶς, per capita, per locos communes.

Τοπίον, τό, funis torcularis olearii, Poll. l. 7. Topium Vitrun. est opus topiarium.

Τοπιστὴς διατρίβων, maxima parte versor.

Τοπλέον, magis, plus, potius.

Τοπογραφία, loci descriptio Quint. li. 9. ca. 2.

Τοποθεσία, ας, ἡ, descriptio loci hæta.

Τόποι, οἱ, loci muliebres, Dioscor. li. 1. ca. 59.

Τοπομαχῶ, μήσω, σα, per locos pugno, non aperta acie, Neutr. absolut.

Τόπος, ου, ὁ, locus, situs, tractus, sedes, regio: loculamentum, Aristot. in Probl. κατὰ τόπους, tractus ratione & regionis siue loci. ¶ Item sedes & occasio argumenti inueniendi ad aliquid probandum vel improbandum. Vide Fabrum Stapul. in Prædic. Aristot. ¶ Τόποι pro locis fœmineis, apud Eundem lib. 6. Animal. & Galen. lib 1. de locis affectis.

Τοποτηρητὴς, vicarius, vt in canone 28. Concilii Chalcedon. τοποτηρητὴς τῆς Χερσῶνος θεσίου.

Τοπρίν, prius, antea.

Τοπρώτιστα, primum.

Τοπρόσω, porrò.

Τοπρώτερον, prius, Aristoph. in Plut.

Τόρθρου, mane, cap. 1. Reg.

Τοπρῶτον, principiò, primum, Thucyd.

Τορεῖν, τορέσω, coniicio, quæro, locos habeo à quibus argumenta peti licet.

Τορθαλίων, ωνος, querulus. μυρμηλίωνες, Hesych.

Τορεύειν, ὁ, vultur sanguinari, Lycophr. ¶ Τόρευον, τὸ, Siciliæ mons, in quo vultures nidificant, Hesych.

Τορδύλιον, seu τορδύλιον, tordylium seu tordylum, dicitur seseli creticum, genus herbæ, Dioscor. lib. 3. ca. 63. τορδύλιον Ægin. lib. 6. legit Cornarius τόρτυλιον. ¶ Dicitur & τορδύνιον.

Τορεία, ας, ἡ, sculptura, quasi tornatio: ἐμπορεία, Suid.

Τόρευμα, ατος, τὸ, toreuma, i. opus torno factum,

sagitta, Eurip. in Hercule furente.
Τορνός, instrumentum pueorum, Poll. lib. 10.
Τόρνησις, ἡ, ἡ, sculptura, tornatio.
Τορνίτης, ὁ, tornator.
Τορνόομαι, ὦ, tornatus, laboratus, torno fabilis Virg. τορνεύτικος, in Epigr.
Τόρνος, μ. δίσκος, ὁ, ὁ, torno, sculpo, Aristoph.
Τόρος, ὁ, ὁ, ὁ, ὁ, ferro transfigo, penetro, traticio, πείρω, Actiu. Accus. in Epigr.
Τόρτη, ἡ, repagulum, cibus, τόρνος, ἡ, ἡ, ἡ, Suid. ¶ Est & modiolus rotæ in quem axis inseritur, qui & πλάστης & τρόχος à Sophocl. dicitur. ¶ Item curriculum in hippodromo, constans meta & carceribus, Eustath. Iliad. i. Pollis & orbitam interpretari: Vnde ἐκτορνεύειν Pausan. exorbitare.
Τορνώ, domina, regina, ἡ δέσποινα, Hesych.
Τόρνος, ὁ, modiolus rotæ in quo volvitur axis, πᾶσα ἡ ἔσχατη τῆς ἁμάξης ἄξων Hesych.
Τορνοτός, ὁ, ὁ, tornatus, Gaz. li. 5. ca. 8. hist. plant.
Τορνίδιον, ὁ, ramentum & quisquiliæ, τορνίδια τῶν ξύλων, ramenta ligni, Dioscor. li. 2. ca. 109.
Τορνοτόμος, ὁ, ὁ, ὁ, ὁ, ὁ, Aristoph. in Auib. ii qui fenta & lyras concinnant, torno.
Τορνοτήριον, τὸ, tornus, Theophr. hist. li. 5. ca. 8.
Τορνεύω, μ. δίσκον, τὸ, ὁ, ὁ, ὁ, sculpo, torno facio vel circino, torno, detorno, circumago, Plat. Epistol. 7.
Τόρνος, ὁ, ὁ, tornus, instrumentum quo vasa detornantur sine cauantur, Etym.
Τορνίζω, ἐλίσσω, περιγράφω, circunscribo aliquid circulo, rotundum facio, περιβάλλω.
Τόρος, ἰδία, altum clamabat, Philostr. in Heroic.
Τορός, penetrans, vehemens, altus. ¶ Item intelligens & manifestus, ὀξύς, ἐπιδέξιος, Suid.
Τόρυς, instrumentum fossorium effodiendis puteis idoneum. ¶ Τόρυς, tornus, idē quod τόρνος, seu calum quo vtitur quadratores. ¶ Item ferrea.
Τορώνη, ἡ, ἡ, ἡ, ἡ, rudes, rudicula vel cochleæ, in Epigr. ¶ Item δόξα τινὸς, bonefica, benemerita apud Atticos, Etym.
Τορύνη, ἡ, ἡ, ἡ, ἡ

Τραγῳδία, ας, ἡ, tragœdia, cuius pater Homerus, Hermog. & Plat. de Legib.

Τραγῳδιδάσκαλος, ου, ὁ, qui tragœdiam recitat.

Τραγῳδικός, tragicus, mirus, miserabilis, Aristoph. Ταῦτα γὰρ τραγικὰ τὰ μυρία τὰ βαλλάντια.

Τραγῳδοποιός, tragicus. Herm vide in Ammon.

Τραγῳδός, ὁ, tragœdus, tragœdiarum mimus. ¶Item tragicus, Hermog.

Τραγόπους, dealbo, paro, Phauorino.

Τραγὸς, τὸ, cera quæ facta est alba, Eidem.

Τράγανον, τὸ, panis genus in ignito fornace excocti, qui & κοπτοπλάκιον Athen.

Τράγημα, τὸ, emplastrum quod equorum scapulis imponitur, Apsyrt.

Τραγὸς, ὁ, amarus, πικρός, Hesych.

Τράγος εἰ μὲν τὸ τρῆμα τ' ἦδρας, i. foramen sedis, εἰ δ' ἄνθ' ἵππου τὸ τὼ πόδε μάχεσθ' ἀγῶνα τῶν βατράχων χωρίον, Etym. ¶Τράγος, vt vult Didym. dicitur ὀξύς, vt Interp. Aristoph. notat.

Τράγος, podex, ὁ πυγαστής, Suid.

Τραγὸς, ὁ, nauicula ad traiiciendum, Hesy.

Τραγὺς, ὑ, manifestus, apertus. Sophocl.

Τραγὺς, ὑ, integer, solidus, adultus. ¶Item verus, manifestus, clarus, planus, perspicuus, & distortus γλῶσσαι τραγεῖαι ἴδιαι τραγικαί, linguas infantium fecit distortas, Sapient. 10. Aristot. τραγεῖαν ὀδὸν ἢ ἀνώμαλον.

Τραγύω, planum facio, declaro, illustro, τραγεῖ τὰ κρυπτὰ τῆς θεοῦ μυστηρίου, q. manifestat occulta Dei mysteria, in carmine quodam de laudibus Dauid Prophetæ. ¶Τραγύνεται, q. manifestari, Nazar. in Orat.

Τραγὺς, distorte, aperte, manifeste.

Τραγύτερος, magis perspicuum & clarius, Phil.

Τραγωιδός, explanator, Naz. de spiritu Sancto.

Τράπεζα, ης, ἡ, mensa. δῶκε τῷ τραπέζῃ ἴδιαν ἰσπὰ μεσῶ, de mensa argentarii, Demosthen. ¶Τράπεζαι συνήθεις, mensæ secretæ, bellaria, Athen. lib. 14. ¶ Apud Aristoph. pulpitum aut locus editior, in quo vernæ & mancipia vanum exponebantur omnium oculis, Lege Pollux. lib. 7. ¶Τράπεζαι capitularum latæ partes circa dorsum. ¶Item pars hepatis latissima mensulæ instar, Nic. in Ther. ¶Τράπεζα etiam dicitur à Polluce, καθ' ἑαυτὸ, πλατεῖα τις σανίς.

Τράπεζον, idem quod ἀστραγάλιον. Vide suprà.

Τραπεζοῦσιοι, mensales. Sic vocat Plutarch. eos qui cibi causa diligunt amicum.

Τραπεζεύω, mensæ accumbens, conuiua, Poll.

Τραπεζεύς, ὁ, conuiua, parasitus, Hesych.

Τραπεζικὸν, mensarum artificium: ipsumque opus. Theophr. hist. plant. li. 3. ca. 10.

Τραπεζίον, τὸ, abaculus, parua mensa, mensula. ¶Strabo li. 14. Tralleis vrbem conditam esse dicit ὑπὸ τραπεζίου, hoc est, in vertice quodam plano.

Τραπεζίτης, ὁ, numularius, καπηλεῖον, mensarius, mensarius, καλλιστεῖον, Poll. Vnde & verbum Τραπεζιτεύω, sum mensarius, Eidem.

Τραπεζικὰ γράμματα, rationes mensæ & argentariorum, Demosth.

Τραπεζώδης, parasitus, mensarum vorator, Phocyl. μὴ δ' ἀπαίδευτος ἀλλ' ἄκρως τραπεζώδης ἐπαίρεις.

Τραπεζώμενος, ὁ, & Τραπεζοποιός, ὁ, structinarius, qui mensam cudit.

Τραπεζοφόρος, mensæ rhetores. Athen. li. 10.

Τραπεζοφόρος, ὁ, τραπέζιος, ὁ, sacerdos Mineruæ sacris præposita, ornans pariásque omnia. ¶Τραπεζοφόρος, ου, ὁ, qui mensam sustinet, Polluci.

Τραπεῖμμι, pro τραπέμμι, Homer. Iliad. γ.

Τραπελίζομαι, ισμαι, ισθην, subinde muto. Hesy.

Τραπελὴς, ὑς, ὁ, mutabilis.

Τραπεσιμόδιον, τὸ, calco vuas in lacu, Hesy.

Τράπεξ, ηκος, ὁ, iaculum, hasta.

Τραπητὴς, ὁ, calcator vuarum.

Τραπητὸς, ὁ, vinum, mustum: trapetum.

Τρέπομαι, verto, τράπομαι τὰς ὁδοὺς εἰς ἑτέρας, pertora iter conuertunt, Herodot. ¶Item verto, vertor, τραπήσομαι ἐς φυγὴν, in fugam se vertent, Thucyd.

Τρεχὴς, asper, τραχὺς. Hesych.

Τρεχιὰ, ας, ἡ, locus vbi siccantur ficus & calcis Comment. Aristoph. καὶ Pollux.

Τρεχυλίζομαι, & Τρεχυλίζω, ισω, ισθην, balbutio, βατταρίζω, titubo, ipsum blæsus aut balbus, Aristoph. in Nebul.

Τρεχυλισμὸς, ὁ, balbuties.

Τρεχυλὸς, ὁ, balbus, blæsus, ψελλὸς, Spigr.

Τρεχυλότης, ητος, ἡ, balbuties, blæsitas, Aristot.

Τρῆσις, est solutio continuitatis in canna non ex distentione sed ruptura proueniens: ita definiuit Galen. lib. de constit. artis medicæ.

Τρωματίας, ου, ὁ, vulneratus, Iliad. ξ. in Argum.

Τρωτρεύομαι, vulneror, vulnus accipio, Thom.

Τραυματίζω, vulnero, vulnera infligo, fucio.

Τραυματικὰ, ῶν, τὰ, aptus ad sanandis vulneribus. ¶Τραυματικὰ φάρμακα Galeno sunt τὰ κολλητικὰ, i. glutinatoria medicamenta: quæ & ἔνσαρκα appellantur, Ægin.

Τραῦξις, εως, quæ ex præsepi & iumento ex pabulo decidunt. ¶Item spinosa quædam & arida ligna, Suidæ ex Phereerate.

Τρεφέλια, & Τρεφάλιξ, coagulum, caseus recens, Hesych.

Τρεφὴς, nutritus, adultus, educatus.

Τρεφερὸς, ἡ, ὸν, terra arida, cóminens, Hesych.

Τρεφὴς, ὁ, ἡ, siccus, compactus, Hesych.

Τρέφω, pro ἐκτρέφω, nutritus fum, Iliad. ζ.

Τρέφηξ, ηκος, ὁ, tabula qua panis ad furnum fertur, lignum in quo panes ponuntur, Etym. ¶Labium nauis in quo scalmi ponuntur. ¶Lycophr. pro ligno simpliciter posito.

Τρεφὼδὴς, versus, conuersus, immutatus.

Τραχεῖα, aspera arteria, fistula per quam fluit spiritus ab ore ad pulmonem, Gell. lib. 5. c. 6.

Τραχέως, ἀκριβῶς, Suid. asperè.

Τραχήλια, ων, τὰ, Cels. truncali & petioli, i. cibalia quæ ex trunculis extremisque partibus triticatis ac recisis, præcipuè cerasicibus atque vt anserum, parantur, Cõm. Arist. in Vesp.

Τραχηλίσκος, ὁ, τὸν τράχηλον, ceruicem attollo, nitur, rebelli ceruice onus detrecto, ab equorum natura sumptum, Greg. ἀπὸ διαλλαγῆς, καταδύσεως κυρίου πυκτεύοντος τὸν πρὸς αὐτὸν ἀντίπαλον.

Τραχηλίζω, supinare Plaut. vel resupinare Liu. Sic ternaces equi ἐπὶ ἀκροτάτης βαλλίζεται ἐν ἀκρατείᾳ. ¶Τραχηλίζειν etiam est ceruicem cædere & ferire, vt solent panetariastæ, Suid. Plat. ¶Τραχηλίζω, tranilare pro patefacio, aperio, Phauorin. τετραχηλισμένοι γυμνοὶ, i. φανεροὶ ἐν ἀγῶσι καλουμένοις, aperti & detecti. ¶Τραχηλίζει etiam Eidem significat, dissecare, & per dorsi spinam findere, vt aperiuntur porci, & olim victimæ. ¶Τραχηλίζω, Plutar. in Antonio, est luctatores cervicibus manuum mutuo complexu hærentes, atque implicitos separare.

Τραχηλισμὸς, ὁ, ceruicis flexus, Galen.

Τραχηλιασμὸς, decollare.

Τράχηλος, ου, collum, ceruix. ¶Τράχηλος τῆς τραχείας, Hippocr. collum veficæ. ¶Τράχηλοι, cochyliorum. ¶Et ipsum pus purarum nutricarum genus, Athen. li. 3. in censu πρὸ ἱερείων repositi. ¶Item Τράχηλος, verticillum, & vertebra.

Τραχουρὸς, trachurus piscis, Ælian. & Athen. lib. 7. Hesych. scribit τραχοῦρος.

Τραχυβόης, ὁ πυκνὸς, ὑπερκύπτων ῥεύματος, supernè decurrens fluuius.

Τραχυνόμενος, exasperans & rigidus.

Τραχυνόμενος, ου, ὁ, exaspero, Accus.

Τραχύπους, cui pedes sunt scabrosi.

Τραχὺς, ὑ, ὁ, asper, durus, raucus, scaber, contractus, fale brosus, aculeatus. τραχεῖ ὑγρῷ, tragolius, fale brosus, aculeatus. τραχὺς ἀκούειν, tracundus, vehement ad iram, Plut. in Publ.

Τραχύτης, & Τραχυτὴς, ητος, ἡ, scabrities, exasperatio, asperitas, τραχύτητες αἱ περὶ τὴν ἀρτηρίαν, diuersitates asperitatum, Dioscorid. cap. de Tritico, id est, arteriæ asperitates.

Τραχύφλοιος, ὁ, qui est scabro cortice, Theophr. hist. lib. 1. cap. 8.

Τραχυφωνία, ας, ἡ, asperitas vocis, & Τραχύφωνος, rauce vociferans, voce asper, Galen. 4. de Dogmat. 2.

Τραχύω, ὑνῶ, ὑνθην, asper, durus.

Τραχυωφθαλμία, ας, ἡ, palpebræ asperitudo, seu inæqualitas intima parte, Ægin. τραχυωφθαλμίαν ἀποκρίνει, collyrium ad scabritias palpebrarum, Galen. lib. 4. ζ. πεπ.

Τρέχω, insultatum, περίσκοπον, περιαγὴν. vnde

Τρεχάνδιον, ὁ, balbus.

Τρεῖς, εἰ, ἡ, hi & hæ.

Τρέμω, tremo, timeo. Τρέμει περὶ τῆς ψυχῆς, anxius est de hoc periculo, Chrysost.

Τρεμόεις, tremulus.

Τρέπεσθαι, vertebat in fugam, Herodot.

Τρέπω, fugo, in fugam verto. Ἵππους τοὺς Λακεδαιμονίους, fugant, Aristid. ¶Item me verto, eo redigor, eo descendo, proficiscor, accedo, me contero, viam inco. πρὸς τί μ' ἔτρεψεν, quò se quis vertat, Arist. πλ. εἰ μὴ φιλοτιμίᾳ ἔπρεπε μὲ ἐν αὐτὸ μὲ ἔτρεπεν, nisi timerem ne in meam vertereur pernicien, Xenoph. Luci. ἔτρεπόμην ἀλλοῦ, alia via ire, Xenoph. li. 2. ἀπομν. τῶν δὲ ἀρετῶν οὐδὲν ἔτρεπον δεῖν τὸν βίον, viuendi viam per virtutem sunt ingressuri. Τρέπειν ἐφ' ἑαυτὸν, in seipsum vergere, verti, Demosth. ¶Τρέπομαι ἐπὶ τοῦτο, in hoc incumbo, animum appello, Plat. de Legib. ¶Τρέπομαι εἰς, contagio ad, κατακόπτω, Thucyd. ἔτρεπόμην ἐκείνοις ἵππους, ad Iphitum concessisse, Plutarch. in Lycurg. ¶Τέτραμμένος, vergens. τετραμμένος πρὸς τὰ ἴσχια, incumbens rebus agendis, Thucydid. ¶Item mutatus. τετραμμένη λέξις, Hermogen. dictio translata.

Τρεπτὸς, tendendum est, eundum est, Aristoph.

Τρεπτικὸς, ὸν, versatilis, versilis, fragilis, caducus, mutabilis, Nazanz. in Orat. εἰς κρίσεις τρεπτικὰς.

Τρεπτὴ, conuersio, ἕξις, Hesych.

Τρέπω, τρέψω, ψα, τρέφθην, verto, auerto, conuerto, muto, transfero, submouco, fundo, verso, fugo, profligo, Actiu. Accusat. Chrysost. πῶς πλάσσεται καὶ πῶς τρέπεται εἰς φυγὴν ἀξίαν τρέψαι, vertit in fugam. τρέπω εἰς κεφαλήν σου, in tuum caput retorqueo, Phalar. τρέπω σοι ὀδὸν τοιαύτην, tibi in mentem reduco, Herodot. τρέπω ἀφ' ἵππου, verto ad, Xenoph.

Τρέσσω, timidus, δειλὸς, Hesych. fit à τρέω.

Τρεσθῆναι, ἐλαύνειν, dixit Homer. Odyss. ἀ. diuertere in Hellada seu deflectere, ἀμπλακεῖν.

Τρέφιμος, augeor, vegetor, coalesco. τρεφόμενοι πολέμῳ, qui bellis enutritur, Plutarch. in Romul. ¶Τρέφεσθαι, cogi desiderari, πιεζεῖσθαι, Galen. in Glossis.

Τρέφω, θρέψω, ψα, nutrio, pasco, cibo, tollo, educo, vegeto, sustento, compasco Plin. Accus. τρέφω ἔχθραν, cibo alo, Phil. in Heroic. τρέφω ὀρνιθας, aues altiles habeo. ¶Τρέφω, pro αὔξω & ἴσχω, Sophocl. εἰς λαβεῖας δὲ ἔστω ζήλου τρέφει.

Τρεχέτης, qui cunctantius & lentius ad conuiuium veniebant: ὡς ἐπὶ πόσιν (vt apparet) cessatoribus celeritatem tribuentes, Athen.

Τρέχω, ου, ὁ, truncus, planta, ramus, germen, κλάδος, Hesych.

Τρέχω, & Θρέξομαι, Aor. ἔδραμον, curro, accurro, Neut. absol. τρέχω ὅσα πέδαι ἄγουσι, & τρέχω τὸ στάδιον, Gaz. lib. 4. Τρέχει περὶ ψυχῆς, periculum de vita subire atque incurrere, Herodot. in Calliope. Plena oratione dixit Halicarn. in loc. ἆ ἄνδρες ψυχῆς τρέχοντι καὶ ὑπὲρ τοῦ δικαστοῦ ἕνεκα τοῦ δικαιοῦν.

Τρέω, μ. τρέσω, π. ἔτρεσα, timeo, fugio, fum fugax, tremo, Hesiod. τρέων ἀΐδης, trepidauit Pluto, τρέσας τὸ πρὶν καλὸν φίλημα τὸ Διός, qui se à pulchri osculo auertit, Plutar. in Apophth. Lacon.

Τρήω ἄνω, π. ἤρησα. vel Τρέω (vt suprà) id est, τὸ τρῆσαι, terebro, perforo, pertundo, Aphrod. lib. 2. Probl.

Τρηχαλέος, fractus, διῤῥωγώς, Hesych.

Τρηχύς, leuis, timidus, celer, paruus, Hesych.

Τρῆσις, ἄ, ὁ, foramen, cuniculus, foramentum Gaz. ¶Propriè per quod remus traiicitur, Poll.

Τρικτοτηρικός, ὁ, alcator, à punctis quæ in aleis effussa visuntur.

Τρυπητὸς, pertusus, in Epigr.

Τρυπητήριος, ὁ, ἡ, foraminosus, foramen sibi exaltans Gaz.

Τρυπηλιχίδης, q. perforatio.

Τρυπηματοφόρος, π. perforo, Actin. Accus.

Τρήρων, ωνος, ὁ, columba, sic dicta à timiditate, Interp. Homer. Vnde τρηρώνεια πτερά, Homer. i. δειλὰ, timidis. ¶Apud Aristoph. τρήρων, pro timido nonnunquam vsurpatur.

Τρῆτις, q. perforatio, foramen.

Τρητὸς, ὴ, ὸν, perforatus, ξυστὸς λίθος, lapis foratus, Hom. in Odyss. Tessellatus, foraminibus distinctus, pulchrè distinctus & affabrè laboratus. in Epigr. ξυστὸς ἀλὼς, apud Homer. Odyss. à lectus pensilis, qui traiectis per foramina funibus tenditur.

Τρηχὺς, ὑ, ὸν, asper, li. 4. Epigr.

Τρηχύτης, ητος, ἡ, asperè, malè, aspere, τραχέως.

Τρηχώδης, ους, ὁ, ἡ, pro τραχὺς, aspera, petricosa, Hom. Iliad. 5. τρηχὺς, salebrosa.

Τρηχὺς, ὁ, locus aceruis & difficilis, salebrosusque. ¶Item lapis, Nicand. Schol. ¶Alii sepem exponunt.

Τρήχω, poeticè pro τραχύνω, exaspero.

Τρία, τὰ, tria, Treez. in vita Hesiod.

Τρία ἡμιπόνια, sesquimina, i. tres semiminæ.

Τρίαινα, ης, ἡ, fuscina, tridès, piscatorum instrumentum quo feriunt pisces: & Neptuni insigne, Odyss. 5.

Τριαινοπλήκτης, ὁ, agricola, qui tridenti vitur, Hesy.

Τριαινοῦν, ὠ, care, Aristoph. Interp.

Τρισκαιδέκα ταλάντα, tredecim talenta, Aristoph. ex.

Τρισκαίδεκα, apud Cyrenæos ephebi dicebantur: sic enim apud Eustath. Iliad. 8.

Τριακάς, άδος, ἡ, tricenarius numerus, Naxan. in Orat. ¶Item trigesima mensis dies, Lucian. de Lustu, πολλὰς περιαγούσας τὰς ἑκατομβαίους ἀπαρτήσουσι, triacadas multas & olympiadas implens.

Τριακὰς, ter, Laconicè, Hesych.

Τριακαιδέκατος, qui habet triginta dies.

Τριάκοντα, triginta, Plut. Epist. 2.

Τριακοντάπηχυς, ὑ, ὸν, ἡ, trigesimum agens annum, τριακοντούτης, Plut. de Leg. ¶Τριακοντάπηχυς ἀγελαίας, castitas annorum triginta, Plutarch. in Numa.

Τριακοντάρχης, ου, ὁ, in Sympos. Plutarch. vt ἑκατοντάρχης, χιλιάρχης, πεντακισμύριος, à numero lectorum.

Τριακοντάπλους, triginta mensis natus.

Τριακοντάπους, ους, triginta cubitorum.

Τριακοστὸς, trigenarius, Etym.

Τριακοντόρος, & Τριακόντορος, ὁ, nauis genus, ab ordine remorum sic dicta: vide Bayf.

Τριακοστὸς, ὴ, ὸν, trigesimum annum agens, Suid. ¶Τριακοστὰ ἔτη ἀνοχῆς, Thucyd. fœdera in triginta annos percussa, tricennalia fœdera Vall.

Τριακοντόνδυος Aristoph. scorta vocat: Vnde τριακοντοδυοπωλεῖον, cum scortis rem habere. ¶Sic & naues dicuntur. εἰσὶ, τριακοντόνδυοι νῆες, Etym.

Τριακοσιόμετρα, τὰ, triginta vallos habentia.

Τριακόσιοι, ὰι, trecenti, qui sunt primi ecclesiæ iudices.

Τριακοστὸς, trigesimus, τριακοστὸν, 30. pars, Dem.

Τρίαινα, deuinctus, superabilis.

Τριάζω, τριαχῶ, Hesych. numerus tricenarius.

Τριήρης, ἡ, nauis instructa trinis velis.

Τριηρίδιον, ἡ, trinitas, ternio. Gell. li. 1. ca. 10.

Τριὰς, άδος, ἡ, trinitas, ternio. Gell. li. 1. ca. 10.

Τριαμοῖρος, ὁ, ἡ, termonis seu ternarii numeri ratio.

Τρίασμαι, vincor: sumptus ab athletis, apud quos victoria in triplici certamine sua erat. Hinc περιτριάσθαι, ter vinci, Suid.

Τριάτιον, apud Galen. lib. 4. χρόν. i. tres quartæ minæ partes, dodrans minæ.

Τρίβακος, ου, lacertus palliū, trita lacerna. Suid.

Τρίβακος, ὁ, τρίβη mora, exercitium. Etym.

Τρίβακος, ὁ, veteranus, tritus in rebus agendis, qui & τρίβων Atticè. Eustath. ¶Τρίβακες, ἀπὸ τῆς τρίβαδος, tribadum lascitiæ. ¶Τρίβακες, etiam in abscessibus cuticula quæ & ἀκροθὼν dicitur.

Τρίβακος, qui vitam inutiliter terit. Arist. ipse.

Τρίβαξ, ακος, ὁ Adiectium, vetus, lacerna, vt exponit Interp. Theocr. Idyl. 5.

Τρίβαξ, ακος, ὁ. In ignariis quæ ἀορίστοις vocantur, partes duæ sunt, vna quæ atterit, altera quæ atteritur: hæc τρίβαξ, illa τρίβαξ dicitur, Theophr. hist. plant. lib. 5. cap. vltimo, apud quem τρίβακος pro τρίβακος legendum est, Xylandro τρίβακος, i. terere.

Τρίβαξ, ακος, ὁ, tribas, fricatrix Tertull.

Τρίβαξ, ακος, ὁ, tritus, τρίβακος ἀλφίτου, tere tritum, Epigr.

Τρίβακος, pro τρίβακος, Epigram. fuscina, tridens.

Τρίβακος, mora, exercitatio, vsus. τρίβας ποιεῖσθαι, moras nectere, Aristoph. ¶Τρίβας διδόναι τοῖς ἀστοῖς, moras, i. tritio, Eidem.

Τρίβακος, ὁ, ἡ, τὸ τρίβακος, pistillum, radius Plin. Hom. Odyss. 9. i. tricni.

Τρίβακος, idem quod ἐρίφιος ὁ νουμηνιαῖος, hircus.

Τρίβακος, ὁ, ἡ, pro duris, inconditis, & nihili rebus vsurpatur ab Aristoph. in Nebul. id est, ἀδόμενα, κακόζηλα, ἄτοπα, absurda, aspera, salebrosa.

Τρίβολος, ὁ, tribulus, herba interteritæ pestes à Plinio numerata. Lege Dioscor. lib. 4. ca. 15. Theophr. hist. plant. lib. 3. ¶Τρίβολοι etiam apud Plutar. in Vitis, sunt ferrei muricis di cti à Valerio Max. & Curtio. Tribulos vocat Veget. à seminis tribuli figura triquetra. ¶Item Τρίβολος, instrumentum quo frumenta in arca triturantur atque tribulātur: Latine tribula, vel tribulum, vt apud Virg. *Tribulaque traheæque & manibus pondere rastri.* ¶Τρίβολοι, quæ lupatis equorum adduntur, ipsique manduntroidia à tribuli asperitate: his equi oris durioris domantur, effrænesque coercentur. Poll. lib. 1.

Τρίβος, ου, ὁ, semita, callis, orbis, via, iter tritum, Epigr. ¶Item ritus, consuetudo, Hippocr. τρίβον ἔχειν, τρίβου λαχεῖν, assuescere, inueterascere.

Τρίβραχυς, Quintil. lib. 9. cap. 4. tribrachus pes constans ex tribus breuibus, vt dominus.

Τρίβω, μ. ψω, ψας, tero, atrero, subigo, tundo, contundo, absumo, frico, exerceo, vexo, contrecto. Accus. τρίβειν βίον, colo vitam siue exerceo, Aristoph. in Pace. ¶Τρίβειν εἰς πολίτας ἢ στρατιώτας, exercere ciues & retinere in castris, Plut. in Camill. τρίβειν μηδὲν ἀπρεπῶς, via trita, Aristoph. ¶Τρίβων μέτωπον ἢ πρόσωπον, de impudentia dicitur, pro verecundiæ finem transire, & pudorem deponere, Arethen ἀπρεπῶς. li. 5. Licinio Calvo, perfricare frontem. Cic. os perfricare. Τρίβειν τὸν κεραυνὸν, perplexum esse, & animi dubium hærere atque hæsitare, Æschin.

Τρίβων, ωνος, ὁ, τρίβη, Suid. pallium, vestis lacera, lacerna, obsoletū palliū, Arist. in Plut. ¶Τρίβων, pro veste superiori, priore breui, in Epigr. ¶De veste muliebri, Aristoph.

Τρίβων, ωνος, ὁ, τρίβω, peritus, vetterator, qui periculum fecit. Aristoph. ex.

Τρίβω, differo, procrastino, Suid.

Τριβωνάριον, ου, vestis attrita, palliolū. ¶Apul. dixit scrisili palliastro semiamictus.

Τριβωνάριον, ου, ἰμάτιον lacernæ, Arist. in Vesp. palliolatim. vt apud Plaut. in Pseud.

Τριβωνεύω, gestare pallium, palliari Apul.

Τριβωνεία, ας, ἡ, vestis vilis gestamen.

Τριβωνικὸς, ὴ, ὸν, palliatus, vel palliolatus Suet. lacera & attrita veste indutus, Etym.

Τριγλίτης, ου, ὁ, Strab. li. 12. ἐπὶ τριγλίτου ὄρους, ad tertiam vsque progeniem.

Τρίγλυφος, qui triplicem habet generationem.

Τρίγηρος, qui tres ætates vixit, vt Nestor, Epig.

Τρίγηρως, sepio tingo, malim δρίγηλα.

Τρίγλη, ης, ἡ, vel Τρίγλα: & τρίγλις, mulus piscis, Aphrod. in præfat. li. 1. Probl.

Τρίγλωσσος, ος, perfectus, habens tres oculos; nam γλῶσσα pupilla dicitur, Hom. Odyss. 9. ἐν μετώπῳ τρίγλωσσα μεσηγὺ κατὰ ῥῖνα, in aure triplicis pupillæ figura effecta, ἐς τρίγλωσσα εἴδωλα κορῶν ἔχουσα, vt exponit Poll.

Τριγλυπτὸς, ὴ, ὸν, τὸ τρίγλυφον, Suid.

Τριγλυφοφόρος, in Epig. vestes muliferas, i. retia ad mulos capiendos.

Τρίγλυφος, ου, ὁ, vel ἡ τριγλύφη, & τριγλύφιον, i. triglyphus: vocabulū est architectonicę assignificandę columnarum ornamentū. nam in zophoro scalptura canaliculata atq; striata triplici sulco, triglyphus appellatur. Lege Vitruu. li. 4. ca. 2. & 3. Eurip. in Oreste dixit, δορικτύπῳ τε τριγλύφῳ. Apud Dores, ait Cōmēt. scalptura quædam erat quę dicebatur τρίγλυφος, ἣν ἐν δεξιᾷ τριγλύφου ἐφέρον.

Τριγλῶττος, ὁ, triulcus, tricuspis, Ilia. τριγλώττου λόγχης, tricuspide ferro.

Τριγμὸς, ὁ, fridor, Aristot. lib. 4. Anim.

Τρίγονα τὰ ζῶα, animalia ex tertia sobole & progenie edita, Theophrast. de caus. plant. lib. 2. cap. 3.

Τρίγονοι, ὰι, τέκνα γηραιά, tertia soboles, Suid.

Τρίγωνος, paries, mœnia septum ἀδελφεόγαμα. Apud Ioseph. in vita Interpres vertit suggestum.

Τριγωνίδιον, triangularis, figuræ triangulæ.

Τρίγωνον, ου, τὸ, vel ὁ τρίγωνος, triangulum vel triangulus, triquetrum vel triquetra, siue triangularis forma, cuius figura est Δ, Lucian.

Τρίγωνον ἰσόπλευρον, est triangulum æquilaterum, quod tribus æquis lateribus clauditur.

Τρίγωνος siue τρίγωνος, dicitur etiam musicum instrumentum cuius figura triquetra: chordæ sunt ex orichalco. & ferreis fistulis ab artifice feriuntur: vulgo *tres decemæ* à dulcedine soni, Aristot. Polit. 8. ¶Τρίγωνα etiam à triangulari figura dicitur pastillorum quædam genera, quę tesle Ægin. ex seminibus componuntur, Gall. lib. 12. Methodi. ¶Τρίγωνα etiam à figura dicebatur Athenis forum iudiciarium, δικαστήριον, Comment. Aristoph. & Suid.

Τρίδακτυλος, ὁ, ternum digitorum, tripollicaris Gaz. lib. 3. hist. Plant. Theophr.

Τρίδαλος, serotinus ex tertia generatione, Poll.

Τρίδραχμον, tres drachmæ, Poll.

Τρίδυμοι, αι, ι, tergemini.

Τρίδυμος, ter infelix, in Epigr.

Τρίεδρος, sinuosus, sinuoso corpore, Herodot.

Τρίεμβολον, tribus repagulis munitum, forte ac firmum. ¶Item nauigii genus, Aristoph. in Auib.

Τρίεμος, trimus, τρίτον ἔτος ἔχων, tria semina. Theophr. lib. 8. hist. plant.

Τριετηρικὸς, ὴ, ὸν, prolixus, triuesper, Epith. Herculis, quòd tribus vesperis generatus sit.

Τριετηρὶς, triennio, per triennium, Aduerb. Suid.

Τριετὴς, cum acuto in fine, tricenne, trimum, Ammon.

Τριετηρικὸς, ὴ, ὸν, triennalis, Orpheo.

Τριετηρὶς, ίδος, ἡ, trieteris, & triennium, Suid.

Τριάκοντα, triginta, Epigr.

Τριάκοντα χρόνος, Herodot. triennium, Etym. ¶ Τριάκοντα χρόνου, triennii spatium.

Τριακτής, trimus.

Τριακτηρίς, trimatus, triennium, Theop. de Caus.

Τριαυλίζειν, esse trimū. περιαυλίζω μέρος, cap. 1. Reg.

Τρίζυγες σανίδωμα, tres fratres, in Epigr.

Τρίζω, edo vocem miserabilem & lamentabilem, strido. de pullis & hirundinibus propriè dicitur. Illa. 6. ὀλολύζει κρεκάδες πετεηνὰ τρίζουσιν τετριγότες, i. πεπιγότες τετριγότες, pullos stridentes. ¶ Nix quoque τρίζουσα dicitur quando calcatur. ¶ Τρίζειν τοῖς ὀδοῦσιν, stridere dentibus. Marc. 9. Dicitur etiam de ferro, Aphrod. τρίζοντος ἢ ἀκονουμένου σιδήρου.

Τριακαί. pro τριακάς, numerus trigesimus, Hesiod. τριακάδα μὲν πρώτιστα ἀρίστην, trigesimam diem mensis.

Τριακόντερος, Herodot. lembus triginta remorum.

Τριακοντήμερος μὴν, mensis tricenis diebus constans.

Τριακόντοροι, naues triginta remorum, Suid.

Τριακόσιοι, ρ διακόσιοι, trecenti, triceni, Herodot.

Τριακοστός, trigesimus.

Τριήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, triduanus, tertio die. κρὸ τριήμερον χίονος, trinis diebus fit, Gaza apud Aristot.

Τριημιτάρτιον, ου, τὸ, sesquipes, Xenoph.

Τριημιωβόλιον, sesquichœnix, Theophr. 8. hist. pl.

Τριηραρχέω, conduco triremē propriis sumptibus, sum trierarchus, i. princeps triremis, Demost. & Aristoph.

Τριηραρχία, sumptus in triremem, Suid.

Τριηράρχης, classicus, qui pendit stipendium ad triremem. Demost.

Τριηραρχία, triremis apparatus & instructio, præfectura triremium, Aristot. lib. 9. Polit.

Τριηραρχικὸν, ordo trierarchicus, Athenis fuit ordo eorum qui tenebantur ad pendendum tributum conficiendis & sustentandis triremibus publicè, Demost. εἰσφορὰ 512.

Τριήραρχος, trierarchus, qui pendit pecuniam ad triremes, Demosth. Interp. de mutationibus πενταετηρικῶν. ¶ Aliquando classis præfectus, siue triremium præfectus, Herodot. li. 6. & Thucy. 4.

Τριηραύλης, ου, ὁ, tibicen in triremibus, Demost.

Τριηρικὸν πλοῖον, nauis quæ non tot remis agitur, quot iusta triremis: vt coniicit Bayf.

Τριήρης, triremis, nauis bellica, classis liburnica Vallæ apud Thucyd. ¶ Τριήρης à forma triremis etiam dictum est quoddam genus poculi, Athen. lib. 11. & Herodot. lib. 8.

Τριηρικὸν, τὸ, naualis multitudo, Aristot. lib. 4. Polit. cap. 4.

Τριηρίτης, remex, Plutarch. in Themist.

Τριήρυτον, ου, τὸ, nauicula, cymba.

Τριηρύμης, nauclerus, τριήρους κυβερνήτης.

Τριηρωτὴς, οῦ, ὁ, faber qui triremes construit.

Τριθέατος, ος, ον, ternio deitatis, Nazan. in Orat.

Τριθείτης, oi, dicuntur qui ternionem in diuinitate asserunt, Nazan. in Orat.

Τριθρεῖ, ter volnor.

Τριθρέλλω, triceps, ter geminus, Hesi in The.

Τρίκαρπος, τριετὴς, fructus trium annorum.

Τρικέφαλος, ος, ον, triceps, epith. Cerberi, Suid.

Τρίκλινον, ου, τὸ, & Τρίκλινος, ου, ὁ, triclinium, i. locus tribus constratus lectis ad discumbendum.

Τρίκλυστος, ter elutus, Aristoph. teste Polluce.

Τρίκλωστος, ter nexus, in Epigr.

Τρίκοκκον μήκωνος, mespilum tricoccon, Dioscor.

Τρικόλεος, q. triuertex. Steph. in πολίτης.

Τρικόντορος, dignus qui sæpius pereat.

Τρικτοπόρος, ter subactus, bene pistus, Homer.

Τρικὰ, ύος, tria habens cacumina.

Τρικόρυς, Epigram. degens trium cornicum ætates.

Τρίκρανος, ter tonsus: Vide Hesych.

Τρικυδὴς, trifidus, trisulcus.

Τρίκυδος, triceps, τρικέφαλος, Soph. in Trach.

Τρίκωπος, ου, ὁ, triremis.

Τρικυμία, ας, ἡ, Hesych. ἡ ζάλη, procella maxima & tempestas, q. trinus fluctus, vt Latinis fluctus decumanus, Synes. Eutopio, & Plat. in Euthydemo.

Τρίκωλον, carmen dicitur à mẽbrorum numero.

Τρίλιτρος, & Τριλίτριος, ου, ὁ, multum rogatus, peroptatus, Iliad. 9. ἀσπασίη πρίλιτρος ἐπιλώβῃ νυξ ἱμείρεται, pro πρόλιτρος.

Τρίμμαμμις, ιδος, tritauia.

Τρίμοιρα πάγη, genus aleatorum: Vnde & Τριμοιρίζειν verbum: vide Pollucem.

Τριμερὴς, ὁ, ἡ, ὁ, triparritus, triplex.

Τριμερίζω, in tres partes diuido, seu separo.

Τρίμετρον, versus trimeter, qui senarius Latinè.

Τριμηνιαῖος, & Τριμηνιαῖος, trimestris, tertio mense veniens. πριμηνιαῖος πυρὸς, trimestre triticum.

Τρίμηνος, ου, ὁ, ἡ, trium mensium, trimestris, trimensis. Τρίμηνον σῖτος, genus frumenti, quòd tanto tempore perficiatur, Theophr. de hist. plant. lib. 8. ca. 2.

Τρίμυδος, terebinthus arbor, Nic. in Theriac.

Τρίμυον, vestis vilis, ἀπὸ τῶν τριμύων ἱματίων, & κατὰ τρίμυα.

Τρίμυτον, apud Poll. genus vestis.

Τρίμμα, ατος, τὸ, intrita siue intricum, μυσπόλιον ὑποπεπεμμένον, Athen. lib. 6. ¶ Τρίμμα apud Comicos, πόμα μὴ ἀρχμάτων, potus cum aromatibus, Poll. ¶ Aristoph. Interp. pro vsu & exercitatione. ¶ Sic quoque dicitur is qui tritus in rebus & exercitatus est, vererator. Quint. appellat attrita quotidiano actu forensi ingenia.

Τρίμυοι, sunt tramites & limites transuersi in agris, Xenoph. in Cyneget.

Τρίμυσον, pro eo quod est, τρεῖς μυῶν, Poll.

Τρίμοδρον, τὸ, dodrans.

Τρίμορφος, ον, ὁ, triformis.

Τρίναξ, ακος, instrumentum rusticum ligneum, πέντακας ξυλίνας χώρας ἔχουσα σκάφη, in Epig. i furcas quæ sunt vice manuum.

Τριξὸς, pro τριπλοῦς, triplex, Herodot.

Τριξύλος, ον, τὸ, exitio dignissimus, Eustath. Ilia. 9.

Τριοβολιαῖος, ὁ, ἡ, ὁ, pastillus triobolaris, orbiculus ponderis obolorum ternum.

Τριοβολιμαῖος, triobolaris, ἀξίωσις, Suid.

Τριόβολον, tres vnciæ denarii, Hermol. l. 5. Dioscor. cap. 107. interpretantur alii, tres oboli.

Τριοδία, triuia.

Τριόδιος, ου, ὁ, triuium. Apud Hesych. & Suid. ἐν τριόδῳ εἰμὶ λαμβάνω, in dubio sum, vt qui est in triuio.

Τριόδους, οντος, ὁ, tridens, Interp. Aristoph. ¶ Pro insigni Neptuni, Pindar. Olymp. 9.

Τριόζος, ternis costans nodis, trinodis. ¶ Et trinodis arboris nomen, Theophr. li. 1. hist. pl.

Τριοδοντιὰς, piscatus, us, Plat. in Sophista.

Τριόδους, ὀδόντος, tridens fuscina, apud Lycophr.

Τριοσμὸς, fasciculus allioru, & πολύς, Hesych.

Τριοσσὸς, genus monilis velut tres oculos pensiles habens, ἵππια περίδρομα, Poll. li. 5.

Τριόρχης, buteo anis milui magnitudine, Arist.

Τριόρχης, Triorchis genus herbæ, quæ & σατύριον, vt notat Marcell. lib. 3 Dioscor.

Τριὸς, πολλαπλασιαστὴς, crumenosus, Interp. Aristoph.

Τριόφθαλμος, qui 3. habet oculos, Plut. περὶ πολυπραγμοσύνης.

Τριπάλτης, contrarius flatus, apud Sophocl. Etym.

Τριπατρεὺς, 3. liberorū mater, Plut. in Num.

Τριπάλαι, q. terdiu, Aristoph.

Τρίπαππος, ου, ὁ, triauus.

Τριπάσιος, ου, ὁ, seruus, malignus & verbero, qui sæpius in carcerem coniectus fuit, Eustath. Iliad. 9.

Τριπέτηλον herba quę & πεντάφυλλον, Marcell. libro 3. Dioscor.

Τρίπηχυς, tricubitalis, trium cubitorum, tricubitus, Hermol. lib. 1. Dioscor. ca. 133.

Τριπλάσιος, vehementer similiā referens, Epig.

Τρίπλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, triplex, trigemina lamina munitus: πόδες καὶ χεῖρες πλάκες, Eustath. Iliad. σ.

Τριπλάσιος, triplus, Plat. de Leg. Genitiu.

Τριπλασίων, triplæ amplitudinis, triplo amplior.

Τριπλάσιον, ου, τὸ, trium ingerum.

Τριπλικὸς, triplicatus. Nazan. in Orat.

Τριπλῆ, tripliciter, Hom. Iliad. δ.

Τρίπλοος, triplus, Genit.

Τρίπλους, triplex, in Epigr. πεπλουμένη ἐσθὴς.

Τριπόδης, ου, ὁ, tripes, tripedalis, Hesiod.

Τριπόδιον, ου, fulcrum quo mensa sustinetur.

Τριποδίσκιον, τὸ, Diminut. à τρίπους.

Τριπόδιος, ου, vicus est in agro Megarico.

Τριπόθητος, ον, ὁ, optatissimus, Phil. de mund.

Τριπόλιον, τὸ, tripolium herba, de qua Theoph. li. 9. ca 21. hist. plant. & Dioscor. li. 4.

Τρίπολος, ος, ὁ καὶ ἡ, terriatus, de terra ter aratum passa dicitur, à πολέω, aro, verto. Hesi.

Τριπόρφυρος, ter textus, ter elaboratus, in Epigr.

Τρίπους, Æolicè, pro τρίπους, Hesiod.

Τρίπους, οδος, ὁ, ἡ, tripus, olla tripes: & omne quod habet tres pedes, Ody. ι. ¶ Τρίποδες, Poll. li. 6. ἢ τρικλίδια, Xenoph. etiam dicuntur quæ mensam, i. πράπεζαν, sustinent. ¶ Τρίπους pro cortina & tripode quo Apollinis vates vtebatur edēs oracula, Interp. Aristoph. in Plu.

Τριπωτήριον, ου, τὸ, trapetum vel tudicula, instrumentum quo vtuntur in factura olei. ¶ Aliis etiam pistillum, ὀλίβιξ, κάμιξ. ¶ Itē olearium vas vt Gemellæ Columell. labrū olearium: vas quo oleum dum fluit excipitur, olei receptaculum Pallad. Poll. li. 7. Lacusculum etiam dicit Colum. ¶ Nicand. protrapero videtur vsurpasse in Alexipharm.

Τρίπτυον, τὸ, omne quo fricam' vel scalpim'.

Τρίπτωτος, ου, ὁ, qui alium destringit, fricatrix, vt vnctores solent & aliptæ: quasi fictor, Plut. in Alex.

Τριπτὸς, τὸν, ὁ, tritus, concisus, contusus.

Τρίπλοος, ους, ὁ, triplex, triplicatus.

Τρίτατος, τάτη, τάτον, i. insidissimus, in Epigr.

Τριτανιστὴς, οῦ, ὁ, facinorosissimus, Hesych.

Τριτάλαντος, ter gratus, facilis.

Τριτάνυστος, ter miser, in Epigr.

Τριτανδρεὺς, vir fortis, vir fortissimus, Herm.

Τριτάπαρος, ter intempestiuus, in Epigr.

Τριτοδίκαιον σῶμα, corpus triplici constans interuallo & proportione, i. altum, latum, & densum.

Τριτοῖος, ἀδος, ὁ, ἡ, tertia nona dies mensis, Hesi.

Τριτοπάτωρ, in Epigr. epith. Herculis, qui vnā nocte ex tribus facta generatus fertur.

Τριτοπάτορες, idem quod πεντάτορες.

Τριτοπλάσιος, ter felix, felicissimus, Lucian.

Τριτοπάτιον, ου, τὸ, est ceu rotula quædam publica nota, quæ igni candefacta malis equorum imprimi consueuit, Poll. lib. 7.

Τριτοσκαιδεκαετὴς, tredecim, Herodot.

Τριτοσκαιδεκαέτης, tredecim annorum, Poll.

Τριτοσκαιδεκάζυγος, qui est passuum tredecim.

Τριτοσκαιδεκάκλινος, domus tredecim lectorum capax, Athen. lib. 5. de Philopatoris naue.

Τριτοσκαιδέκατος, decimus tertius, Plut. in Solon.

Τριτοσκαιδεκέρης, tredecim ordinum nauis, Bayf.

Τριτοσκαιδαίμων, ονος, ὁ, ter infelix, Aristoph.

Τριτοσκάτιον, ου, ὁ, tribus mortibus dignus, despuendus.

Τριτοσκάφιος, trifurcifer Plaut.

Τριτοσκεπτὸν, τὸ, ter scopis verritum solum, Anacr.

Τριτοσκοπὶς ζάπεζα, apud Cratin. mensæ quæ tribus fulcris innituntur.

Τριτόσπορα ἀνίσπορα, Theophr. li. 3. hist. plant. ca. 6. arbores quę terna & tripartita germinatione pingui humore turgescunt.

Τριτοσπουδὴς, ter felix, Aristoph. in Nubib.

Τριτοτὸς, ὁ, ἡ, stridor, τετριγυῖα ἀδίστατα. Τριτοὶ δὲ μοδὸς occentus foricis, Plutar. in Marcell.

Τριτοχίλιοι, triginta millia, τετραμύριοι ἑπτάκις.

Τριτοπόλις, ab Archilocho Tasus vocatur,

hoc est, mirè calamitosa, Eustath. Iliad. 5.
Τριαλίθιος, ον, ὁ, ter felix, τρισμακάριος. Hesy.
Τρίαμμος, cataplasmatis numę à tribus seminibus quibus componitur, Gorrh. definit.
Τριαμμιδιαῖος, tres palmos perficiens, habēs tres palmos maiores. Hesiod. τριαμμιδιαίου, ἢ ἀλλου τέκτονος.
Τριανεμία, ter, in Epigr.
Τριανεμος, triplex, in Epigr.
Τριαινα, genus serpentis. ¶Item tertius, trinus. ¶Τριαινης, trinum, trinitas, & tertiò, Etym.
Τριαπλάσιος, triplicatus. τριαπλασίων ἑβδόμας, triplicata hebdomas, Nazan. in Orat.
Τριανά, μάσω, in tres partes diuido, tertium locum repeto, tertium facio, 3. Reg. 18.
Τριαχῆ, tripliciter, trifariam, tertiò, Ety. ¶Prorependic, cap. 20. lib. 1. Reg.
Τριβάσιος, vel pot. τριβάσιμος, triplo repensus, triplicato pondere æstimatus, Arrian.
Τριβασιλεύς, dux. τριβασιλῆς, ὑφ' ὃν βασιλεῖς ὑπασπιστὴν τὸν δεξιὸν χεῖρα ἔχουσι, ca. 7. lib. 4. Regum. Dux, super cuius manum rex incumbebat. ¶Τριβασιλῆς, regii satellites, qui tria hastilia manu tenent. ¶Hierony. ca. 23. Exech. principes principum interpretatus est, dicitque esse apud Græcos secundi gradus post regiam dignitatem nomen.
Τρίβηλον, ca. 20. Act. Apost. cœnaculum exponitur ab Erasmo, qui annotat significare contignationem, à τρίβω, i. ter, & ὄροφος, i. tectum.
Τρίβιβλος, ternis versibus constans.
Τριβικῇ, Aduerb. per tres ordines, Hesiod. in Theog.
Τριβολικός, triplex ordo, ὁ κρίβανος τάξις, Suid.
Τρίβολος, ὁ τρίγωνος, in Epigr. triplici ordine.
Τρίβολος, ὁ, tres habens cuspides, in Epigr.
Τρισυλλαβία, trium syllabarum dictio.
Τριυπόστατος φύσις sine οὐσία, dicitur Theologis, Basil. & Gregor. in vno Deo personarum trinitas.
Τρισχίλιοι, ter mille, Aristoph. in Plut.
Τρίσωμος, ὁ, tricorpor, & Τρισώματος, Eurip.
Τριτημορίζω, μ. ἔσω, ν. ισα, tertii ordinis histrionem ago, id est, tertias partes ago, Demosth. περὶ στεφ.
Τριτηλατιστής, οῦ, ὁ, certator, siue histrio tertii ordinis, histrio qui tertias & vltimas fabulæ partes agit. In hominem vilem dicitur, quod probrosè Demost. Æschini obiecit.
Τριτταίω, tertiana febre laborare. Dioscor. lib. 4.
Τριτταῖοι ἀπὸ τῶν ὑγιάζει, sanat tertianos circuitus, Dioscor. li. 2. ca. 67.
Τριτταῖος, tertio quoque die, apud Aëtium.
Τριτταῖον ἅλας, tritæum salē vocant genere Phrygium, Dioscor. li. 5. cap. 18.
Τριττεῖος, α, ὁν, tertianus, i. die tertio aliquid faciens, triduò aliquid agens, triduanus, Herodot. τριττεῖος ἀφίκετο, triduò peruenit. τριττεῖα συμπτώματα, tertiana febris, Aphrod. 10. lib. 2. Probl.
Τριτταῖος, ία, ὁ, febris quæ tertianæ naturam obseruat, Galen.
Τριτάλαντον, pondus trium talentorum, siue quod tribus talentis constat.
Τριτατόνος, longum, extensum.
Τρίτατος, ὁ, tertius. Ilia. δ. τρίτατος αἰὼν.
Τριτοτοκία, trineptis.
Τριτόπαις, ὁ, trinepos.
Τριτος, ternarius, mensura sedecim chœnicum, hoc hemimedimni. Poll.
Τρίτη, ἡ, quædam chorda in musica, Arist. Prob.
Τριτημόριον, τὸ, triens, tertia pars. Plutar. Dicitur & τρίτον ὅλου μορίου, & Poll. ἡμίτριτον.
Τριτημορίς, tertia portio, id est, vna de tribus, Herodot.
Τριτογένεια, Minervæ epith. Hesiod. in Theog. ἀ τριτὸν, ἐκφαλὰ, quòd sit ex Iouis capite edita. ¶Apud Comment. Aristoph. τὸ. etiam est ὄνομα δ' ὀρχήσεως, genus saltationis in armis, in Minervæ honorem institutum.
Τριτογένης, in Epigr. pro Minerua.
Τριτημόριον, τὸ, genus parui numismatis, Poll.
Τριτημοιρία, tertia mensis dies. Suid.
Τρίτιον, Aduer. tertiò seu tertium, Plut. in Publ.
Τρίτον ἡμιδράχμιον, duæ drachmæ & semis.
Τριτοπάτορες, apud Philochorum, qui omnium primi nati sunt, Etym.
Τριτοπάτωρ, ορος, ὁ, proauus. πρόπαππος. Poll. ¶Et τριτοπάτορες, dæmones quidā, aut venti.
Τρίτος, αία, priore breui, tertius, Thucyd.
Τρίτος καὶ δέκατος, tertius decimus, Herodot.
Τριτόω, in tres partes diuido, Cyrill. tertiò facio.
Τριτοστάτης, ου, ὁ, qui in choreis præsultori siue præcentori tertius est, Aristot. 4. Metaph.
Τρίτυα, Gnosius. Hesych.
Τριττύη, triplex, ternus, in Epigr.
Τριττύς, triplex. Plat. in Timæo. τριττὰς φύλων, tribus ciuitatibus. Eidem in Leg.
Τριττύς, legitimum sacrificium tribus victimis constans, porco, ariete, & hirco, Aristot.
Τριτυάρχης, qui præest tertiæ parti tribus, Ety. ¶Dicitur & Τριττυάρχης.
Τριχθά, ὰ, q. triplicitar, ternio, Nazan. in Orat. triens, i. tertia pars, Æschi. & Demost. ¶Τριχθά, tribus pars tertia, Poll. li. 8. ¶Item sacrificium legitimum constans sue, hirco, & ariete, Suid.
Τριχά, ὰ κεφαλὴ, caput. sic enim Æoles vocant, vt ait Com. Aristoph. in Nebul. ¶Item metus, formido, & fluxus.
Τρίτων, Triton, fluuius Aphricæ. ¶Est & deus marinus, filius Neptuni & Amphitrites. He
Τρίτων, nomen instrumenti musici. (siod.
Τριτωνὶς, Minerua, in Epigr.
Τρίτως, tertio loco.
Τριφάλαγξ, triplex phalanx.
Τριφάλαρος, galea tres cristas habens, Lucia. Scribitur etiam τριφάλαια, versō i in υ.
Τριφυής, vel Τριφυὴς, ὁ, ἡ, triplex. τριπλάσιος τρίφυος, trifarius Vall. Apud Herodot. in Thalia, τριφυέας χρωμένας.

Τριφορεῖν, ter ferre, Theophr. li. 2. de caus. plāt.
Τρίφυλος, trifidus.
Τριφύλακτος, in tres vigilias diuisus.
Τρίφυλλον, ου, τὸ, trifolium, herbæ genus, Dioscor. lib. 3. ca. 123 Τρίφυλλον δὲ τὸν, trifolium herba.
Τρίφυος, ία, ον, in tres tribus distributus.
Τρίφυος, ία, ὁν, triplex.
Τριχᾶ, triplicitèr, trifariam, Herodot. ἐπὶ δὲ τῇ φιλείῃ πλόκια τρίχα, tiliam vbi quis trifariam scidcrit.
Τρίχαι, περίπατοι. Vide Τριχάδες.
Τριχάδες, qui assiduò versantur in prælijs, veluti assiduè cōcutientes ac motantes cristas, in quibus plerunque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ: quassantes cīnes, Odyss. 7.
Τρίχαπτον, ου, τὸ, pectunculus, κτενίδιον, Suid.
Τρίχαπτος, ου, ὁ, quod ex crinibus contextum est, bombycinum quoddam textum, quo capitis crines constringuntur, τὸ ἐκ τριχῶν πλέγμα. Poll. capillare Martiali, crinale Ouid.
Τρίχαρις, ιδος, Aristot. lib. 8. Anim. fur dæ pisces.
Τρίχας, ὁ, turdi genus medium, qui merulæ magnitudine esse traditur, Eustath. Iliad. γ.
Τρίχες, αἱ, à Nomin. sing. pili, capilli, capillamenta, cirri. ¶Pro vilibus ouium, in Iliad.
Τρίχθα, in tres partes, tripliciter.
Τρίχιον, τὸ, τριπλοῦν, triplici acumine fastigiatum.
Τριχῇ, tripliciter. τρίχα, trifariam, Iliad. β.
Τριχάδης, τριχοειδὴς, in Epigr. triplex.
Τριχάζουσα, morbus quo vexatur nutrix in mīmis quoties pilū hauserit, Gaz. pilaris morbus, Aristot. lib. 7. Anim. cap. 11.
Τριχίας, ὁ, trichia piscis dicitur à Plin. Gaza sic dam vertit. li. 5. Anim. Aristotel.
Τριχίασις, morbus est apud Medicos, quum pun gentes pili in palpebris oriuntur, quo affecti qui laborant, τριχιῶντες dicuntur, Gal. lib. 4. κρ. τῶν. & Paul. Ægin. lib. 3.
Τριχίαω, sum pilosus.
Τριχίδες, αἱ, trichiæ pisces Plin. Dicuntur & θρίσσαι, siue θρίσσαι, ὅτι θρίξι ἔοικεν ἐχειν ἐοικε, quòd crinibus similia habeant ossa, vt ait Comm. Aristoph. in Acharn. ¶Gaza apud Arist. aloxas vertit. ¶Quidam τριχίδας sardas esse voluerunt.
Τριχίνιον, ου, τὸ, vestis ex pilis confecta, ἱμάτιον.
Τρίχινος, η, ον, ex pilis vel setis compositus & contextus. τρίχινος οἶκος, cilicinus saccus, cap. 6. Apocal.
Τρίχιον, pilus, Diminut.
Τριχίτις ψυμμία, alumen non ine trichitis, capilli colore, genus est aluminis sigillatim quasi in capillamenta canescentia diuisi, Dioscor. li. 5. ca. 115.
Τριχόβοσκοι, dæmonum genus tenebrosum, καὶ κυνοκέφαλοι, à materiæ additum, Aquilæ.
Τριχόβοσκος, vel Τριχοβόσκος, vermes infesti pilis, vt tineæ, Aristoph. in Acharn. ¶Dicuntur etiam τριχολεῖς, & Τριχόβορα, Hesy.

Τριχοβρωτής, vermiculus pilos arrodēs, Ety.
Τριχοειδῶς, capillorum modo.
Τρίχοθεν, tribus ex locis.
Τριχόμανος, ὁ, comatus, comæ studiosus.
Τριχοπλόκος, comæ ornandæ artifex.
Τριχοπλόκιον & Τριχοπλοκίς, volsella, Aëtio.
Τριχορραφεῖν, de rebus leuibus disceptare, crines & floccos legere, in componendis crinibus studium ponere.
Τριχόω, ωσα ἡ, ὁ, pilosus, in Epigr.
Τρίχωμα, τὸ, filicula herba, Theophr. lib. 7. histor. plant.
Τρίχωλος, trifida.
Τρίχορδον, τὸ, organum musicum.
Τρίχορος, triplex chorus, Poll.
Τριχοφορεῖται, οἱ, qui patiuntur defluxum capillorum.
Τριχοφυεῖν, pilos amittere, Arist. in Pace.
Τριχοφυΐαι, τριχοβόσκοι, vermes crinibus infesti.
Τριχῇ, tripliciter, tribus in locis.
Τρίχων, crispo capillitio, crispus.
Τριχωτικός, ὁν, ὁ, tricongialis, Dioscorid. li. 2. cap. 94.
Τριχωτικὸν, τὸ, quod restituit capillos. τριχοποιὸν ἀλωπεκίαν ἢ ὄνειαν, Dioscor. li. 2. ca. 97.
Τριχοφυεῖν, pilos producere.
Τριχόφυλλος, folia habēs capillata, qui est folio crinito, Theophrast. de quodam algæ genere.
Τριχόω, ώσω, pilosum reddo. τριχοῖ ἀλωπεκίας, alopecias ad pilum reducit. Dioscor. l. 5. c. 160. ¶Τριχόω, ωσα, ὁ, pilosus.
Τρίχων, ωνος, trium temporum, vt τρίχρονος.
Τριχωδέστερος, ὰ, ὸν, capillaris, capillaceus Plin. pilis similis, capilli speciem referēs. ¶Τὰ βραχώδη, fila, capillamenta. ¶Sunt & τριχώδη, machinæ bellicæ ad vrbes expugnandas.
Τριχωτὸν, τὸ, coma, villus, calaries. τριχωτὸν εἰσφέρειν, comam nutrire, Aristot. li. 2. Oecon.
Τριχωτὸς σῦκον, Dioscor. trilocus folliculus Hermol.
Τριχῶς, tripliciter, τριχῶς ἀλωπεκίας, ὄνειος, Hesy.
Τριχωσύνη, ἡ, ἁλῶναι, sepelire.
Τριχωτικὸς φυσικός, ortus pilorum, Gaz.
Τρίχωμα, pars ea capitis quæ capillis tegitur.
Τρίχωμα, pilo prædītus, capillis intectus.
Τριχωμερία, dies tero, dicm extraho, Aristoph.
Τρῖψις, τρῖβω, τρῖσις, tritio, tritus, tritura. & tritus Plin. Aristot. hist. lib. 4, cap. 9. ὑπὸ τῶν τριβόντων ἵππων πάσχουσι. ¶Τρῖψις ἱματίων, exolutio, attritio instrumentorum, Hippocr.
Τρόβιτες, polypus, ab Aristotele dicitur, qui attritu colorem inducit.
Τριώβολον, tres oboli, ἡμιδραχμον, i. dimidia drachma: drachma enim in sex obolos diuiditur, Aristoph. Interp.
Τρόχαιος, certamen in quo virgines cursu certabant.
Τρόκαμις, ουν, ὁ, trioculus.

Τερπνῆς, ου, monile.
Τερπνόφορον, tertium tabulatum, ca. 6. li. 3. Reg.
Τερπνόφορος, ον, triplex laquearium & culmen habens, τρίστεγος. τερπνόφορα, pro tabulatis seu cœnaculis trium fastigiorum, Herodot.
Τέρσειν, lædere, fœcare: aliàs per α scribitur.
Τερσήνιον, ου, linteum.
Τέρμνξε, intremuit.
Τερμινθώδης, ους, turbinatus.
Τερμίσσομαι, & Τερμίσσω, μ. ἔσσω, π. αξω, tremo, trepido, timeo, Accus. Apoll. 2. Τερμίσσετε ἄλαδε ροτ.
Τερμινθος, ου, tremulus.
Τερμιερής, Adiect. tremulus, Aristoph. in Auib.
Τερμίλη & τυφὸς, τυφὸς αὖλη & λύπη ἡ ἔμμενές πόλιος: Vide Athen. li. 14.
Τέρμος, ους, ὁ, εος & ους, tremor, timor, fuga.
Τερμώδης, ης, ους & ες, ὁ, ἡ, tremulus.
Τέρη & τέρος, stupa, stamen, fusum, ἀφ' οὗ πέπλα.
Τέρπα, puerilis lusus, in quo nucibus luditur. Lege Poll. lib. 9.
Τέρπαι, αἱ, solstitiales venti Gaz. li. 2. cap. 4. de Caul. plant. Theophr. quos versarios seu reciprocos appellamus. Lege Plin. li. 2. ca. 47.
Τέρπιλε λιβικὸν, venti reflatus velut que turbo, Plutarch. in Galba.
Τέρπιμος, ου, Iunonis cognomen, in cuius honorem dedicabantur trophæa.
Τέρπιον, ου, vel Τέρπιος, ου, τὸ, trophæum, vexillum, signum quod victores erigebant vbi hostes in fugam vertissent. Τέρπια ἵστασθαι, Thucyd. trophæum è regione statuerunt. Isocrat. Τέρπια ἡμῖν ἵστανται, de nobis trophæum statuerunt. Τέρπια ἵστασθαι καὶ διδόναι, Aristid.
Τερπιοστάω, trophæum statuo, ἀνίστημι.
Τερπιοῦχος, ου, ὁ, in cuius potestate sunt trophæa. Vertitur à Budæo trophæalis: Iouis est epith. Interpretatur Dionysius, Iupiter fœtrius.
Τερπιοφορέω, quum in pompa circunferuntur & ostentantur monumenta victoriæ.
Τερπιοφόρος, trophæum ferens, antesignanus.
Τερπαλίζομαι, μ. ἰσθήσομαι, π. ισμαι, & Τερπαλίζω, verum: Vnde ἐπιτερπαλίζομαι, respecto.
Τερπαλισμὸς, ου, ὁ, conuersio, mutatio.
Τερπαλὶς ἀκανθοβόλος, ἡ, ἀμφὶ, alliorum fasciculi, Aristoph. in Acharn. apud Suid. Τερπαλίς.
Τερπαλὸς, ὁ, ἡ, ἀσπερ. τρεχός.
Τερπὸς, μ. ὁσω, π. ακω, retroco Plin. Actiu. Accu.
Τερπὴ, ῆς, ἡ, mutatio, conuersio, fuga, conuersio in fugã, aciei in fugam conuersio. Τρπὴ ἰχθύων fuga facta est, Thucyd. Τρπὴ πόσσων πρὸς πολεμίους, hostibus in fugam datis, Herodot. ¶ Τρπὴ item pro solstitio accipitur, addito χειμερίη, vel θερινὴ, quòd tunc sol cursum mutet. ἀφ' ἑλίου Τρπαὶ τὰς χειμερινὰς, Thucyd. circa solstitium hybernum, circa brumam. ¶ Τρπὴ, tropus & forma dicendi seu figura, Hermog. Vnde Τρπαὶ λέξεως, apud Eundem.
Τερπηλὸς, vinculum ex alliis aut nasturtio, Etym.

Τέρπης, ητος, ὁ, remus, pars remi quæ manu tenetur, Hesych.
Τερπάζω, solstitium facere, Gaz. de mensibus.
Τερπὰς, de vino dicitur quod vapescit, quod etiam ἐπιτρπὰς dicitur. ¶ Et lorum quo alligatur carina nauis, Etym.
Τερπίδια, ligna ad carinam nauis idonea.
Τερπικὸς κύκλος, tropici orbes, à conuersionibus dicti, conuersionales, Stud. ex Arist. de mund.
Τερπικῶς, allegoricè, metaphoricè, figuratè, per tropum, Comment. Aristoph. in Equit.
Τερπὶς, ίδος, ἡ, carina nauis, tropis à Martiale.
Τερπολογία, quum sermo ad emẽdationem morum dirigitur & figurata oratio.
Τερπυδίτας, Lucia. hanc dictionem vt parum Græcam damnat.
Τέρπος, ου, ὁ, modus, ratio, consuetudo, habitus, forma & status, formula, exemplum. οὐδενὸς τρόπου, nullo modo, Xenoph. ἐν οὐδενὶ τρόπῳ, nullo pacto. Eidem Xenoph. μηδενὶ τρόπῳ στεφανοῦν, nullo modo coronare, Æschin. πολλοῖς τρόποις, multis modis, multis de causis, Demosth. ¶ Item sententia, voluntas, studium, educatio, cõditio, authoritas, ratio, animus, affectus seu ingenium, mores, Plat. 9. de Legib. οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τρόπου λέγει φαίνεται, nonne hæc dicẽs, iure ac merito & cõgruenter dicere videreturlis τὸν νῦν τρόπον, Thucydid. ad præsentes vsque mores. ¶ Grammatici vocant tropum quandocunque vocabulum aliquod à propria significatione mutatur. Τρόπος & σχῆμα quomodo differant, vide apud Hermog. ¶ Dialectici quoque tropos, id est, modos propositionum vocant, de quibus Aristot. in lib. de Interpr. sect. 4. ¶ Item mutatio, commutatio, Aristot. 1. Rhetor.
Τερπὸς, ὁ, lorum quo remus scalmo alligatur, Hom. Odyss. ϑ.
Τερπόω, fundo, fugo, κατατροπόω.
Τερπόομαι, μ. ώσομαι, π. ωμαι, mores tolero: morem gero, Neut. Absol. & in Actiuis cum Accus.
Τερπόω, μ. ώσω, π. ωκα, in fugam verto, vinco, muto, Actiu. Accus.
Τερπόομαι, loro remum alligare ad scalmum. Aut bello vincere, Lucian. ἐς τὸ κατὰ τὸν ἐκβατὸν τερπούμενος, omnes remi ad scalmum sunt religati.
Τερπωτὸς, ἀπὸ, ὁ, lorum quo religantur remi, Thucyd. lib. 2.
Τερφαλὶς, ίδος, ἡ, caseus, colostrum.
Τερφεῖον, ου, τὸ, educatio, merces educationis, quod nutritionis causa repẽditur 3. Reg. 13.
Τερφεὺς, έως, ὁ, educator, nutritius, nutritor, altor. Τροφεὺς ἅρματος, educator currus. i. equorum currum tractientium, Plat. de Leg. ¶ Τροφεῖς ἵππων, equiso, Eidem ibidem.
Τερφήϊος, nutrio.
Τερφὴ, ῆς, ἡ, nutrimentum, esca, pastus, victus, educatio, annona, commeatus, stipendia. ἡ τῶν ὑδάτων τροφὴ, aquarum alimentum, i. aquæ scientes, Nazian. in Orat. ¶ Item educandi ratio, eruditio, cura in alendo. Τροφὴ ἡ παιδείας, institutiones, Eurip. ¶ Et τροφοὶ, apud Sophocl. dicuntur proles, i. adolescentes.
Τερφὸς, Hippocr. & Τρόφιμος, bene habitus.
Τέρφω, pro Τέρφομαι, magnum, plenum. ἔστρεφε.
Τερφοφόρος ἵππος, equus domi nutritus, Aristotel. histor. 8. οἱ ὁ τροφοφόροι ἵπποι πολὺ ἀμείνους ἀλλοτρίων γίνονται.
Τερφόφος, ου, ἡ, mater, domina, in Epigr.
Τερφοφὸς, ου, ὁ, nutritus & nutritor, magnus, adultus, alumnus, herilis filius. ὁ τροφοφὸς ἐγὼ Ἀναξαγόρου ἔφυμαι, Anaxagoræ verò alumnus, inquit Alexander Ætolus, referente Gellio, li. 15. cap. 20. ¶ Τερφόμος, alens, alibilis Varr. κυνὸς τροφόμου, qui canibus est alimento, Dioscor. lib. 2. cap. 81.
Τερφώδης, densus, coagulatus, Hippocr.
Τερφὸς, ερα, ον, ὁ, bene educatus, magnus, solidus, Τροφερὰ ἄλφιτα, id est, μαζία. Homer. in Odyss.
Τερφοτρόφος, nutrix, seu altrix, mater. Plat. in Timæo. γῆν ὑμῶν τροφοτρόφον, iam verò terram altricem nostram Cic. ¶ Dicitur etiam ἡ τροφὸς ἡ πόλις τροφὸς Plat. in Polit. de rege. ἀνὴρ τὸν νόμον τροφός.
Τροφώδης, alens, nutriens Aristot. in Probl.
Τρέχω, ἔδραμον, π. ακα, curro, festino, maturo, citor contentius, rotor, voluor, Polyb. ἡ μὲν ἀνωφερὴς ὁδὸς ἐπίπονος τοῖς τρέχουσιν ἐστὶ καὶ ταλαίπωρος, i. δυσπρόσιτος.
Τρεχάμη, ου, ἡ, ἐπὶ τοῦ ἁρματος, Hermog. Τρεχαλέα, dicendum esse admonet Phrynich.
Τρεχαῖος, trochæus, pes constans syllaba longa & breui. Quint. lib. 9. cap 4.
Τρεχάλεα, π. orbes, circuli Τροχοί, Arat.
Τρεχαλία, ας, ἡ, ἀπὸ τοῦ τρέχω, ex quo Latina vox trochlea, Poll. lib. 10. Scribitur etiam Τροχαλία apud Polyb. & apud alios Τροχιλία, & Τροχιλεῖα, apud Laert. 2. in Socr. ¶ Dicitur & Τρεχάλιον.
Τρεχαλώδης, instar trochleæ, Hipp. σπέρμα τρεχαλῶδες.
Τρεχανὸς, ὁ, ἡ, rotundus, asper, volubilis rotæ modo, Hesych. ¶ Item incuruus, inclinatus, Hesiod. lib. 2. Τρεχανὸν ὁ γέρων τιθῆσι, curuum senem facit. ¶ Item cursus & celer. Τροχανὸν ὄχημα, vehicula voluci, Eurip. Vnde τροχανὸς, citrò. ¶ Item septum, ἕρκος ἑρκίον.
Τρεχανὸς, lapillus in ripa vel litore, κίχλη.
Τρεχανὸς, pars puppis: rotæ caput, quod in fœmoris acetabulum inseritur. Poll. & Gal. ¶ Τρεχανῖς μηροῦ sunt apophyses duæ in ceruice superiori fœmoris, Gorrhæo.
Τρεχάω, curro, festino, voluor.
Τρεχέτης, rotundus, ἀστρολογικὸς, Nicand.
Τρεχηλατέω, μ. ήσω, π. ηκα, auriga, ἐλαύνω, Suid.
Τρεχήλατης, ου, auriga.
Τρεχήλατος, rotis seu curru tractus, irrequietus, ἔχθιστος μοῦσα, Eurip. furor rotatus seu agitatorius. ¶ Τρεχηλάτη, ου, ἡ, locus vbi agitur rota.
Τρεχηλὰς, vide Τρεχαλία.
Τρεχιὰ, ᾶς, ἡ, orbita, cursus, vestigium, via, Lascar. in Epigr.
Τρεχίας, ου, curlor, nuntius, ἀγγελιαφόρος, Hesych. ¶ Item fusilis, χωνὶς, Poll.
Τρεχίζω, ι. torqueo & examino: tormẽtis exquiro. Suid. Τρεχίζειν, ἐλαύνειν. Vnde τὸ ἔτρεχισε, ἐβάσανισε βασανιστικῶς, διεπείρατο τοῖς ὀδύναις. Dicitur etiam ἐπιτρεχίζειν, i. ἐτρέχισεν δὲ καὶ τὸ ἔτρεχε, Eidem Suid.
Τρεχίλιον, τὸ, rotula, orbiculus: trochlea.
Τρεχίλια, apud Polyb. trochlea.
Τρεχίλος, in Architect. scotia, ornamentũ quoddam columnarum, Vitr. lib. & cap. 3.
Τρεχίλος, ἡ, ὁ, ἡ, regulus auicula, quæ & σκοῦτος, eius meminit Oppian. de Aucupio. Herodot. & Aristot. lib. 8. & 9. Anim.
Τρεχὺς, diligens, strenuus vel nuntius. Æschyl. in Prom. εἰσορᾷς γὰρ τὸ μὲν τί δρᾷς τρεχύς.
Τρεχίσκος, ου, rotula Plin. orbiculus, pastillus Gaz. lib. 9. cap 10 hist. plant.
Τρεχμὰς, calculus, lapillus, scrupulus, Etym. ¶ Nicãd. locus insolens, asper & petricosus.
Τρεχμώδης, ους, ὁ, glarea, lapillus, scrupus. Theophr. de Caus. li. 3. ca. 7. Apud Hesych. siceritum, Τρεχμαλὲς, τὸ πολλοὺς ἔχειν λίθους καὶ τὸν αὐχμόν. ¶ Aliis etiam τρεχμὰς, maceria, καὶ οἱ λίθοι στρώσεως ἕνεκα ἐπιφερόμενοι τοῖς χωρίοις.
Τρεχοειδὴς, ές, ὁ, ἡ, in rotæ speciem habens, rotundus, in orbem se colligens, locus globidus Vall.
Τρεχοειδῶς, ὁ, idem, Τροχοειδὲς πόλις, in Epigr.
Τρεχοκίνδης, rota, Polyb.
Τρεχοποιῶ, rotas facere, Aristoph. in Plut.
Τρεχὸς, ὁ, rota, vt apud Homer. Τρεχὸς ἁρματήλατος, rota ad ornatum instructa radiis. ¶ Τρεχοὶ etiam in prænalis instrumenti censu ponitur, Aristoph. in Plut. Καὶ τὸ τρεχὸ γὲ δεῖ ἐ ἀκριβῶς ἐμβάλλειν ἔστιν ἃ πανουργήσει, rota torqueri te illic necesse est, vt exprimatur & extorqueatur quod scelerate perpetrasti. Τρεχοὶ in frænis τοῦ κέντρου ἕνεκα, Polyb. lib. 1. ¶ Τρεχὸς, trochus, rotula qua pueri ludunt: vulgo γύρωνα Τρεχὸν ποιεῖν, indocti trochi Horat. in Arte. ¶ Τρεχοὶ, fibulæ καὶ περόναι, quibus ruentes ligantur. Interpr. Apoll. Rhod. ¶ Τρεχοὶ, rotæ pisces Plin. lib. 9.
Τρέχος, ὁ, ἡ, cursus, ἄρματος, Hippocr.
Τρέχω, curro, festino, Τρέχειν.
Τρέχνα, ης, ἡ, trulla, vt vertit Interpres Plutarch. & Iosephi, Athen. lib. 11. tam in exponit κυρμασὶ ἀγορὰς. Φασὶ γλαῦκόν τε εἶναι καὶ πίθακας. Alias est carinus, patella, olluia, accetabulum, culeus, Aristoph. in Plut.
Τρυγάω, μ. ήσω, π. ηκα, vindemio. Hesiod. ἐπὶ βότρυσι τρυγᾶν vites vindemiabunt τρυγᾶν τὰς ἐλαίας, Aristoph. & Eratm. in Proverb. ¶ Τρυγᾶν, etiam de mellis vindemia dicitur.

Τρυγγάς, ή, trynga auis Gaz. apud Aristot. 8. Ani.

Τρυγάδης, ὁ, ἐκ τρυγὸς ἀναδιδόμενος, ἢ ἐξ ἀμπέλου.

Τρυγητός, ὁ, vindemia, τρυγητός.

Τρυγόω, ῶ, vindemio, τρυγητός. Hesych.

Τρύγη, ἡ, nunc triticum significat, nunc hordeum, nunc fructum quemlibet. ¶ Pro vindemia, in Epigr. ¶ Polluci est, quod Latinis lora: ait enim, τὸ δ' ἐκ τῆς χαμαιλέοντος πεποιημένον χαλινάριον τρύγη καλεῖται.

Τρυγητήρ, ῆρος, vindemiator. Hesiod. ¶ Τρυγητὴρ, sidus cœleste Colum. lib. 11. cap. 2. & Procl.

Τρυγητής, οῦ, ὁ, vindemiator.

Τρυγητός, ῆ, ὁ, vindemiæ tempus. ¶ Dicitur etiam τρυγητὸς de mellatione, vt Latinè vindemia. Suid. τρύγητος dicitur ὁ ἀφαιρεθεὶς τῶν βοτρύων, pro eo quod est, καρπὸς ἐκ τοῦ δένδρου τρυγᾶται. Τρυγητὸς verus, ὁ πρωϊμώτερος βότρυς.

Τρυγήσιος, ον, ὁ, vindemialis, vua.

Τρυχηλάτης, ου, ἡνιοχίας ἐπίθετον, lora, vinum secundarium, Poll. li. 6. ca. 2.

Τρυχάω, ῶ, fatigo, Plal. ὀφθ.

Τρύχω, ῶ, fatigo.

Τρόφος, frumentum, vulgò vocant *rurcicum*.

Τροφοῖοι vocabant (vt ait Pollux) sordidos homines, restrictos & illiberales. Sic dicti quasi face victitarent.

Τροχαλίσκος, ὁ, lusus scurrilis genus, Poll. lib. 9.

Τροχαιμονητής, poetæ, qui face faciem inuncti ne cognoscerétur, plaustrisque inuecti, poemata canebant, Aristoph. ιη.

Τρύγανον, ου, ἡ, vas vimineum suppositum buccæ torcularis quum musta fiunt, Aristoph. ιτ.

Τρυγανίτης ἄρτος, Aristoph. i. ἱππῆς κύκνου.

Τρύζω, vide Τρίζω.

Τρυζάλιον, conuictor, scommate noto.

Τρυζάλης, fœculentus, fœcosus, Politia, in Probl.

Τρυγοβολία, τρυγητὸς ἢ, tragœdia, sic dicta est ἀπὸ τῆς τρύγος, i. vindemia, quòd vindemiæ tempore inuenta sit: vel ἀπὸ τῆς τρύγα, quòd fæcibus ora oblinerentur, Athen. li. 2.

Τραγῳδός, tragicus, Aristot. in Poetic.

Τρυγών, όνος, ἡ, turtur, à verbo τρύζω, quod turturum est. ¶ Hesychio etiam δυσκόλως τὸν γυναικῶν μίξεως ἐχόντων ἐπὶ τῶν ἀφροδισίων. ¶ Τρυγὼν, pastinaca piscis, Dioscor. lib. 3. cap. 40. τρυγὼν ἀκανθώδης ἀγρία, pastinacæ marinæ ictibus auxiliatur, vide Hermol. lib. 9.

Τρίζω, μέλισσα καὶ ὄρνεα, stridо, obstrepo, gemo, tryssо, Neutr. Absol. proprie est turturum, Arat. ἢ τρύζει ὀρθρινὸς ἰυγμὸς ἐλευκάνδρου. *Et maturinis Arcadia vocibus tollat*, Cicer.

Τρυλίζειν ἢ ὑποδιαβάλλειν, Poll. τὸ ἐμβοᾶν, inclamare, aures percellere atque personare vociferando, quod faciebant coturnicibus victis, vt victoris vocis obliuiscerentur.

Τρύμα, & Τρυμαλιά, ᾶς, ἡ, foramen, τρῦπα, ὀπή. Comment. Aristoph. in Nebul.

Τρυμάω idem. ¶ Aliquando veteranus seu exercitatus in rebus agendis, Aristoph.

Τρυξάνη, ἡ, ξύλα, Arist. in Plut. ἐπὶ δὲ ἢ τὸν ἄνθρακα ὀξίνης πίτυος ἢ ἀπὸ συκῆς ἢ ἀπὸ ἀμπέλου τρύγα. ¶ Veteres item mustum vocabant τρύγα, Interpr. Theocr. in illud Idyl. ζ. ἢ ἐς βύκα χαλκὸν ἰρεῖσθαι. ¶ Τρύξ de scoria ferri atque rerrimêtro, Nicand. in Alexiph. ¶ Τρύξ etiam de amurca dicitur, Poll. lib. 1.

Τρύπανος, ὁ, foramen.

Τρυπάνη, ἡ, & Τρύπανον, ου, τὸ, cerebrum, τρῦπα ἔχει. Τρύπανον etiam idem est quod ἐγκέφαλος, id est, ὁ ἀδιατρημάτιστος ἐν τοῖς ἀνθρώποις, quem τρύπανον vocamus, ait Comm. Aristoph. in Nebul. egregiè versatus in rebus veterator.

Τρυπανίζομαι, ἰσομαι, ἐτρυπανισμαι, & Τρυπάω, μ. ὦ, σω, τ. κω, cerebro, perforo, aperio, perfacio, pertundo. ἔτι τὰ τετρυπημένα, aures perforatæ, Xenoph. ἀνάβασ. 3.

Τρύπημα, ατος, τὸ, foramen.

Τρύπησις, ὁ, cerebratio.

Τρύπτω, trumpo, comminuo, contero.

Τρυσανορεῖν, ἐδέπω, laboriosus, Soph. in Phil.

Τρυφερὸς, ά, ὸν, sordidus & illiberalis, vitam crucians, molestus, Aristoph. ιη. ¶ Comment. exponit τρυφερὸς per κακοδαίμονας καὶ κακοπαθοῦντας τὸν βίον. Fit à verbo τρύω, affligo, τρύειν. Vnde ἀτρυφέρτατοι, indomita.

Τρισσὸν πῶμον, stigma quod inuritur mandibulæ equi obsoleti, rotæ imaginem ferens, Ælian. Dionys. ¶ Apud Hesych. scriptum τρυσσὸν πῶμον.

Τρύσις, attritus, ἡ κακοπάθεια, πόνος, labor, Hesy.

Τρύσκω, τρύχω, ξηραίνω, ξηρὸν ποιῶ, sicco, vexo, Hesych.

Τρυσμός, ὁ, gemitus, murmur, τρυγμὸς, Suid.

Τρυσός, ὁ, ἢ, ἀγερ, imbecillus, Hesych.

Τρυτανίζω, ἐτρύτανισα, trutino.

Τρυτάνιον, ου, ἡ, theca trutinæ, Suid.

Τρυτανεύω, ἐτρυτάνευσα, ἐτρυτάνευκα, sum Tribunus.

Τρυτανεῖον, tribus, vel potius τρυτὴ, quæ tertia tribus pars est.

Τρυφάλεια, ας, ἡ, galea, ἡ τρύφαλος, à triplici cono, Iliad. γ'. ὀχθὰς τέσσερα τρυφαλείας.

Τρυφαλὶς, Gaza in Aristot. vertitur formago; sic autem Galli caseum vocant.

Τρυφαλὶς, ίδος, serum, colostra. τρυφαλίδες τῶν γάλακτος, formellæ casei, cap. 17 lib. 1. Reg.

Τρυφάω, ήσω, ἐτρύφησα, gestio, genio indulgeo, voluptatem capio, in deliciis vitam ago. ἐκ τρυφῶντες τροφῆς, Nazan. in Orat. non deliciis ventris vacantes. ¶ Τρυφᾶν non semper de luxu dicitur, Isocr. ad Nicocl.

Τρυφερῶς, i. μαλακῶς καὶ ἁβρῶς, molliter compositus, Aristoph. in Vesp.

Τρυφερὸς, ὸν, delicata & suauis vita.

Τρυφερὸς, ὸν, delicatus, mollis, tener, lautus.

Τρυφερόχροος, habens teneram cutem, delicatulus. τρυφερόχροα ἕλκη, vulnera mollium & fœminei corporis Hermol. delicatorum Ruell. vlcera in teneris corporibus Marcell.

Τρυφὴ, ἡ, delitiæ, mollities, luxus, Lucian. τρυφὴν ἐπιδείκνυμαι, delicias faciebam.

Τρύφος, delitiæ, τρυφὴ.

Τρυφ-

Τρυφαλὸς, & Τρυφακὸς, voluptuarius, heluo.

Τρύφ-θ-λ-ον, fructum, fragmentum, Suid.

Τρυφὼς, delitiis diffluens, delicatus.

Τρυχερὸς, ἡ, pannosus. vide Τρύχος.

Τρυχία, lacerna, vestis lacera, Ioseph.

Τρύχ-θ-, & Τρύχος, olera sylaestria genus est, quod vulgò ἀγριομαντζούκια (ac Latini mala insana dicunt: quæ nos *pommes d'amour*) Dicitur & τρύχθ-. Interp. Theocr. ἐπὶ τ. τρύχα, exponit μαλάκια.

Τρυχτεῖον, apud Hippocr. κατακλυσμὸν ὑγρασίης.

Τρύχω, ὦ, τω, vnde ὁ τρυχὼν, ὠνος, i. μάλθ-ξ ἢ ῥάκος, Latinè penis, & peniculus siue penicillus, ex quo & peniculamentum, reticula Plaut. Theophr. de mosco arborum, hist. plant. 3. ca. 9. vbi corruptè legitur τρύχος θ-. ¶ Et τὰ τρύχη Plural. i. τὰ ῥάκη, veteres panni, Aristoph. in Acharn.

Τρύχω, μ. ὦσω, σ. ξω, & Τρύχομαι, ὑφ' ἑαυτοῦ, & Τρύω, atteror, terendo absumo, κατατρίβω, Hesych. Hinc τρύχος, vestis attrita. ¶ Translatè pro corrumpo, vexo, opprimo, defatigo, diuexo, extenuo, domo, torqueo, Plat. de Leg. τὴν τρυχομένην θ-λαν, solo affligatur. τρύχει ἢ πενία τὴν τρυχομένην θ- in Epigram. Herodian. lib. 1. τὰ τῆς χαμαὶ θ- κειμένης laboribus attritus & consumptus.

Τρωὰς, άδος, Troas, i. mulier Troiana, vel etiam regia in qua Ilium fuit. ἐν τῇδε τῇ βροχάδι, in Ida Troiana, Theophr. li 3. hist. pl. c. 1.

Τρωγάλιον, τὸ, heluatio, secunda mensa, Aristop.

Τρωγάλ-θ-ιον, ου, ἐδώδιμον, ciborium.

Τρώγαν-θ-ος, ὁ, foramen, ἰσθμὸς Gaz.

Τρωγαλιαὶ, shirundinum species, sic dictæ, quòd in foraminibus & cauernis nidulentur.

Τρωγλοδύτης, ingredior in foramen, in βαλάνους.

Τρωγλοδύται, πες, cauernas subeuntia, Aristot. lib. 4. de partib. Anim.

Τρωγλοδύται, populi cauernas incolêtes, qui à fabeundis cauernis nomen acceperunt, Aristot. hist. Anim. lib 8. cap. 12.

Τρωγλοδύτης, gaudeo cauernis, Arist. 9. Anim.

Τρωγλοδύτης, ὁ, passer.

Τρωγλοδύτικα, animalia quæ cauernas subeũt, & in iis degunt.

Τρωγλοδύτης, ου, ὁ, species viperæ, Dioscor. lib. 2. cap. 193.

Τρώγω, μ. ὀξω, π. ωχα, ρ. τρωξύμαι, edo, cibum capio, comedo. Hom. ὀδὰξ ἐ πεῖρα ἐσθίειν.

Τρῶζω, rodo, strepere, ψιθυρίζειν. Hesych.

Τρώθω, fauciari, vulnerarum esse

Τρωϊὰς παλλὰς, ὁ, Troianam Palladis. Plutar.

Τρωκτὰ, τῶν, edulia quæ cruda deuorantur. Gal.

Τρώκτης, ου, ὁ, ingeniosus, callidus, impostor, heluo, edax, vorax, Odyss. ξ. veterator, lucrio, quæstuarius. ¶ Est & piscis nomen de quo Ælian.

Τρῶμα, damnum, clades, τραῦμα, vulnus, Herodoto.

Τρωματίζω, vulnero.

Τρώξηρ, ῆρος, ὁ, gurgulio, σκώληξ ἐν σίτῳ εἰωθὼς.

Τρώξιμος, τὸ, Νεῦ τὸ τρώγειν, tenella, vesca, Theophrast. de Caus. plant. lib. 3. cap. 2.

Τρώξιμος, ὁ, ἡ, edulis, vescus, cibarius, Galen. in Gloss. ¶ Τρώξιμος etiam peculiariter dicitur Intybum siue seris herba quam *Endiuiam* vocant, Constant. Cæsar. lib. 11. cap. 28. ex Dydimo.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulnus.

Τρωὸς, χρωτὸς τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς βοὸς, Troicus, Etym.

Τρωπάομαι & Τρωπάω, verto, in fugam conijcio, Arcesilat. Hesych.

Τρωπάω, ἐπιτρέπω, committo, curæ trado, Etym.

Τρῶσις, ὁ, vulneratio Cicer. dictus, vulnus.

Τρῶτα, τὰ τρώω, & Τρώσσω, Hippocr. vulnerare.

Τρωτὸς, ὸν, ὁ, q. vulnerabilis, παθητὸς, Hesych.

Τρωχάομαι, ἐτρώχασα, π. ωκα, curro, Neutr. Absol.

Τρώω, lædo, vulnero, Iliad. μ. τρώσασθαι λίθῳ, id est, victum iri, ἡττᾶσθαι, Interp. cui ῥάκος, est ἕπος.

Τ Υ

Τὺ, Doricè & Æolicè ponitur pro αὐ. Interdum est syllabica adiectio, ornatûs causa, apud Scriptores in Epigr.

Τύβηες vocabant Dores, secundas mentis.

Τυεῖ, Ægypt. lanuario, Theodor. in Arat.

Τύγα, gurgulium, domuncula, tectum.

Τυγχάνω, τύχω, ἔτυχον, π. τετύχηκα, ἐτύχθην, ἐτύχησα, ἐτύχουν, sum compos, fortior, attingo, nanciscor, assequor, impetro, exoro, obtineo, Genit. τυγχάνειν τοῦ ἀγαθοῦ. ius suum obtinere, Isocr. ¶ Τυγχάνειν dicuntur ii quibus dicendi potestas facta est, Demosth. contra Aristocr. ¶ Τυγχάνειν, accipitur interdum in malam partem, Æschin. ἁμαρτὼν τοῦ σκοποῦ, consequetur, reportabit. τυγχάνειν πονηρὰς, luere pœnas, Demosth. & aliquando sumere. ¶ Τυγχάνειν, Arcesilaum ingitur, Eurip. τύχοιμι τοῦτο σῶσαι, hæc abs te impetrabo seu exorabo. ¶ Τυγχάνω, pro ἀπαντῶ, i. sum, ingitur cum Partic. alterius verbi etiã substantini, κἂν πάνυ πολλοὶ τυγχάνωσι ὄντες, Xenoph. etiam si ditissimi sint. ¶ Interdum sine Participio, ἐὰν δέῃς ἢ πατρίδι εἰς ὃ τύχομεν, sine discrimine quibuslibet auxilia mittere, vel bella inferre, Isocr. ¶ Τυγχάνειν Hom. Od. ξ. pro ex animi sententia contingere & succedere capit, κατὰ μοῖραν ἐμοὶ τύχοι πάντα. Thucyd. ἐ πρᾶξιν, nihil proficio.

Τυγχάνων, ὄντως, ἀληθῶς quamvis, pro τυγχάνοντος.

Τύδιον τὸ, Tydeum, vide supra in dictione Θύδιον.

Τυέγκιον, instrumentum quo fuges teritur.

Τυλίζω, τύλισα, τύλιγμαι, τύλιξαι, polio, Aristoph. in Anib.

Τύλιον, vide Τύλος.

Τύλος, ὁ, vnde & τύλιον teste Eustath. Iliæ ξ. idem est quod τύγος. Instrumentum æreum, instrumentum quo lapides scalpunt & poliũt. Vnde & verbum Τυλίζειν siue πολίζειν, scalpere, lapides incidere & polire, Aristoph. in Anib.

Τυλωτὸς, ὸν, factus, paratus. τυλωτὸν δὲ πλοῖον, ἐφ' ᾧ κατασκευάζεται ἢ μελέτηται, complanatum.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Τύπτω, μ. τύψω, p. τυφθήσομαι, ἐτυπτήθην, Eustath.

Τύρδος, δος, ὁ, turdus è tribus generibus minimus, quem gregalem esse, & nidificare hirundinum more annotat Eustath. Iliad. γ.

Τυλεών, ῶνος, ὁ & Τυλεία, ἡ, τύλη, culcitra, ψιλωτικὸν. Vnde talium artifices τυλεοτόμους vel τυλεοτύπους dixit Hyperides apud Poll.

Τύλη, ης, ἡ, idem quod τυλεία, Artemid. ¶ Τύλη etiam callus, τύλος siue τύλωμα, Eustath. Iliad. ά. ¶ Τύλη, Theophrast. hist. lib. 3. idem quod τύλος.

Τυλίμη, pellicea crumena, in Epigr.

Τυλίττω, voluo: vnde ἐντυλίττω, involuo, Aristop. ¶ Iacio apud Lycophr. indago, scrutor.

Τύλος, ου, ὁ, callus vel callum, callosa durities. ¶ Item clauus ligneus, Aristoph. in Acharn. ¶ Τύλοις etiam supercilliorum pilos vocarunt medici, Poll. ¶ Τύλος, pudendum, τὸ αἰδοῖον: Vnde Λεπτυλισμὸς, glandem renudo, apud Poll.

Τυλόω, ώσω, π. ωκα, calli instar obduresco, obcallesco. Neutr. Absol. Xenoph.

Τυλώδης, ες, ὁ, ἡ, callosus, Polluci.

Τύλωμα, τος, τὸ, callus vel callum.

Τύλωσις, ωσεως, ἡ, asperitas, asperities palpebræ inuetcrata quæ in calli duriciem transit.

Τυμπανίζω, clauis præterratæ.

Τυμβεῖα, ἀδος, ἡ, venefica, quòd in sepulchris identidem versetur, σαμψαμίς, Hesych.

Τυμβαύλαι, siticines vel sicinnistæ, Galen.

Τυμβαυλὶς ἀοιδὴ, vox sepulchralis siue sermo, Nõ.

Τυμβεῖος, ος, ον, ὁ, sepulchralis, Suid.

Τυμβεύω, sepelio, exequias celebro, tumulo, βάπτω. σπανιεὶ τυμβεύσαι χεροῖ, patris sepulchro insipergere libamina, in Epigr.

Τυμβίαμα, ατος, ὁ, ἡ, aptatus & conditus monumento à τύμβος & ἄπτω, ἁμάζω, Sophocl.

Τυμβοχόος, senex capularis, Aristoph.

Τυμβολοχέω, μ. ήσω, sepelio, tumulo condo.

Τύμβος, ου, ὁ, sepulchrum, bustum, Cic. de Leg. tumulus. ¶ Τύμβος, proximus morti, Eurip. Interp.

Τυμβόω, χήσω, struo tumulum, sepelio, θάπτω, Eust.

Τυμβωτὴς, οῦ, ὁ, tumulus, Eustath. Iliad. φ.

Τυμβωτοχόω, μ. ήσω, π. ωκα, sepulchra depręcor.

Τυμβωτοχόος, ὁ, qui fustodit sepulchrum.

Τυμβωτόμος, ὁ, spoliator mortuorum, Hesyc.

Τύμμα, τος, τὸ, percussio vulnus, κόψιμον, Suid. ¶ Item κόμμα, moneta, nummus percussus, Interp. Aristoph.

Τυμμάτιος, ὁ, idem quod τύμμα. Suid. πλαγή.

Τυμπανίζω, tympanum fustibus percutio, tympanizo Suet. in Augusto. 1. Reg. 21. ἐτυμπανίζοντο ὑπὸ τῆς ὀδύνης τ' πόλεως. ¶ Τυμπανίζειν etiam translatè pro fustibus cædere aliquem. Hebr. 11. ἄλλοι ἐτυμπανίσθησαν ὁ σφοδρὸς ἐξάπινα τῶν δεινῶν φόβος, i. fustuario mulctati sunt: fustibus cæsi sunt & contusi.

Τυμπανιστήρια, ας, ὁ, tympanistria.

Τυμπανίτης, species aquæ intercutis.

Τυμπανοειδὴς, ὁ, ἡ, ἐς, ὁ, ἡ, tympano similis.

Τυμπανίτης, vocatur hydropicus à Nic. in Alex. q. in modum tympani distentus.

Τύμπανον, τὸ, tympanum, instrumentum ex vna parte membrana clausum, intus vacuum, quod baculis pulsatur. Dicitur ἀφ' τοῦ τύπτω τύμπανον, Suid. & Eustath. ¶ Dicitur etiam Τύμπανον. ¶ Τύμπανον de supplicio, vide Τυμπανίζω. ¶ Item rota quæ à calcantibus vertatur, qualem passim videmus in ea machinâ, qua saxa subuchuntur in magnis ædificationibus.

Τύμπανος, auis quæ necatur à cornice, Aristot.

Τυμπανοφορῶ, ῶ, tympanum porto, Athen. li. 12.

Τυμφίαι, vocabant Comici οὓς ὀρυγόκομους. Vide Pollucem lib. 7.

Τυνὴ, priore longa, τύ, pro σὺ Doricè, Hesi. τύνη μοι σεσαι ἀείδειν, ὦ τυ, à musis ordiamur.

Τυνὸν, paruum, μικρὸν, Cõm. Aristoph. in Neb.

Τυννοῦτος, tantillus, Aristoph. ἀγορ. δ' ἀμὸν κέρδος τυννοῦτον πεσόν. vbi Interpr. τὸ ἢ τυννοῦτον ὄψωνες τὸν δίκτυον τὸ μικρὸν λίχη.

Τυόω, vlciscor, τίνυμι.

Τυρὸν, ἄζειν, in luto ingredi, aut luto aspergere, blaterare. Aristoph. Comment. in Pace.

Τυρὸν, ὦδες, ὁ, lutum, locus cœnosus. ¶ Item cœnosus. ¶ Τυροδὴς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, luteus, ἰλυώδης, Suid.

Τύρις, apparatus.

Τυπάζομαι, ἄσομαι, imputo, κάπτω.

Τύπανον pro τύμπανον, Apoll. Rhod. in Epigr.

Τυπαὶ, ἀδος, ἡ, malleus, σφύρα.

Τυπεινιάζω, plãctus siue plangor Cicer. capitis, pectoris, fœminúmve percussio in luctu, Dionys. Halicar. hist. lib. 5. Κεκωφωκὼς ὀρῶν ὑπὸ τυπεινιασμῶν τ' ἀπαύστου πλάτης καὶ κοπετῶν.

Τυπεὶς, ρ. πλ. ἐς, ὁ, πλάσσω, fono, verbero, Hesy.

Τυπὴ, ῆς, ἡ, percussio, πλαγὴ, ξύσις, vulnus, Suid.

Τύπης, ου, ὁ, percussor, πλάκτης, Hesych.

Τυπὸς, ὸν, ὁ, ductus malleo, ductilis, fusilis. Sic enim legendum apud Poll. lib. 7.

Τυπόεις, adumbratus, informatus, expressus, aliquid innuens & figurans, Gregor.

Τυπόω, per typũ, per figuram & formam, Naz.

Τύπος, ου, τὸ, ictus percussio, πλαγὴ, τύπη, Iosep.

Τύπος, ου, ὁ, typus, quæ ex impressione effingitur effigies vel simulachrum atque similitudo, forma & formula, species imago, nota & signum, cælatura. ¶ Τύπος τ' μαγῶν, effigies formæ, Theophr. lib. 1. cap. 19. de caus. plant. Plat. τὰ γεγραμμένα τύποις, quæ sunt figuris descripta. ¶ Τύποι & ὑπογραφαὶ (inquit Gell. lib. 1.) descriptiones sunt minus exactæ quàm ὑπομνήσεις. Inde τυπώδης μάθησις, crassior doctrina, Aristot. de mũd. λέγοντες εἰ καὶ μὴ δι' ἀκριβείας, ἀλλ' οὖν γε ὡς εἰς τυπώδη μάθησιν, i. si minus accurate, tamen ad crassiorem doctrinam. Et τυπωδὴς, crassiore minerua, crassiore musa Quintil. ¶ Τύπος, figura & vmbra, veluti imago & symbolum veritatis, qua voce sæpe vtuntur Theologi, vt cum dicunt Ionam

Ionam deuoratum à pisce, typum fuisse Christi per triduum sepeliendi, Matt. 12. ¶ Τύπος etiam pro eo quod est formula, exemplar, protypum: vulgò un patron & modelle, 1. Corinth. 10. ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν ἐκείνων. ¶ Τύπος etiam translatè, in Medicina dicitur, forma atque ordo qui per accessiones remissionesque in morbi temporibus notatur atque obseruatur, quo morbi genus discernitur, Galen. lib. περὶ τύπων. Vnde & Τυπώδεις verbum deriuat. ¶ Τύπος item iudicium quo iis interdicebatur foro, qui creditoribus non paria facerent nec quadrantẽ rationes. Lege Cælium Rhodig. li. & ca. 20. & Erasm. in Adag. εἰς καπμίας. ¶ Τύπος in tesseris, i. nota numerum significans, Pollux lib. 9. ¶ Τύπος in labris, inferioris labri pars depressa, Eidem Poll. li. 2.

Τυπόω, μ. ώσω, π. ωκα, informo, signo, insculpo, insignio, imprimo, exprimo, figuro, exẽplã præbeo, Appian. de Annibale loquens. ἡ τύχη δὲ αὐτὸν ἀεὶ τοῖς ἐπιπόνοις ἐπιτρέπουσα τῇ σφετέρᾳ δόξῃ τὸ Μακεδόνων, Marcelli annulo obsignauit epistolam.

Τυπτάω, vapulabo, Aristoph.

Τύπτω, μ. ψω, vapulo, luo penas. τύπτομαι πολλὰς, scilicet πληγὰς, multis verberibus afficior, Aristoph. νε.

Τύπτω, μ. ὄψω, π. υφα, verbero, percutio, Xenop.

Τυπώδης, μαθήσεως, crassior doctrina, Aristot. de mundo.

Τυπωδῶς, pro crassiore minerua. ¶ Τυπωδῶς, expresse, graphicè, Scriboni.

Τύπωμα, τος, τὸ, idẽ quod τύπος, Eurip. in Phœnic. τύπωμα μορφῆς, figura formæ.

Τύπωσις, εως, ἡ, impressio, informatio.

Τυραννὶς, ίδος, ἡ, Adiect. efficax, expressus, informatus, Lycophr. τύρμα ζυγοῦ τυραννὶ.

Τυραννεῖον, ου, τὸ, domicilium tyranni.

Τυραννιδίσκομαι, tyranno parco, tyrannidem patior, ἐτυραννιδίσκοντο ὑπὸ τῶν ἰδίων πολιτῶν, Plutarch.

Τυραννιόω, μ. ώσω, tyrannidem obtineo, regno, Isocr. ad Nicocl.

Τυραννίω, μ. ήσω, π. ηκα, ήκω, regno, impero, tyrannidem obtineo, Aristot. Rhet. πειράσονται ὑφ' ἑνὶ ἄρχειν ὅλης συλλόγου, ἵνα φυλάττωσι, καὶ μὴ τυραννίσῃ τις ἐπιγενόμενος, tyrannidem occupauit. τυραννήσας συνέλαβε, qui in clementa sæuiit. Plat. ¶ Τυραννεύειν, absolutè pro vigere & exuperare, Aphrod. li. 1. Probl. τυραννεῖ ξυρήσεις ὑπὲρ ἐγείρεσθαι ἀπαλείᾳ. ¶ Τυραννεύεσθαι, Passiuè dicit Plat. lib. 1. de Rep. περὶ πόλεων μὲν τυραννεύεται, &c.

Τυραννικὸς, ὸν, ὁ, ἡ, ἐν, τυραννεῖν, Xenoph.

Τυραννιόω, μ. ώσω, π. ωκα, tyrannidem affecto, Neut. absol. ἐδόκουν τυραννιᾶν, Suid.

Τυραννίζειν, à tyranno seu tyrannis stare, Demosth.

Τυραννικὸς, ὸν, ὁ, tyrannicus. Apud Isocr. in Euag.

Τυραννοκτόνος, ὁ, ἡ, ἐν, ὁ, ἡ, tyrannicida. τυραννοκτόνῳ δὲ σκάφῃδος, percussor tyranni Phalaridis, Phalar.

Τυραννοκτονῶ, tyrannum occido, Hermog.

Τυραννοποιοὶ, efficientes tyrannos, Plato Polit. 3.

Τύραννος, ου, ὁ, tyrannus, in quem rex, princeps opponitur ἰδιώτης, i. priuatus, Isocr. ad Nicocl. πᾶς ἢ τυραννὶς οὐδὲν, ὑπὸ μιᾷ γνώμῃ τυπτομένη. ¶ Τύραννος item, tyrannus auis, Aristot. lib. 8. Anim.

Τυραννῶ, ῶ, Adiect. pro τυραννικὸς, Æschyl. Prom.

Τυρβάζομαι, sollicitor, turbor.

Τυρβάζω, μ. άσω, π. ακα, lutum subigo, Comm. Aristoph. in Equit. ¶ Τυρβάζειν, translatè τὰ πλακοῦντα πράγματα, negotia turbare. Est enim turba τύρβη siue σύρβη, Eustath. ¶ Dicitur etiam Τυρβάω. ¶ Suid. τυρβάζειν καὶ ὑπομίγνυμι, καὶ φορυττίζειν.

Τυρβασία, τὸ ὄργανον, ἀνδυομβικὸν, Poll.

Τύρβη, ης, ἡ, Græco turba Latinè, tumultus.

Τυρεία, ας, ἡ, confectio casei. οἷς τυρεία ἁμὰ γάλα ξανθόν μιγῆναι, lac vtile caseo emulgetur Gaz. ¶ Τύρωσις, idem, Aristot.

Τυρβάω, μ. ήσω, coit lac, concrescit, Aristot.

Τυρεύω, μ. εύσω, struo, moliior, Eustat. in Iliad. λ.

Τυρόω, cogo, coagulo, σωματίζω, μετατίθημι. Inde deducitur τυρὸς, hoc est, caseus.

Τυρσὸς, οῦ, ὁ, cascolus.

Τύρσις, Persica vestis. Et fluuii nomen.

Τυρσὶς, ίδος, ἡ, circuitus muri, τύρσις.

Τυρσίσκος, ου, ὁ, fiscella. Interpr. Theoc. σίφλ. ια.

Τυρόγαλα, ακτος, τὸ, serum, ὄρρος, Hesych.

Τυρόκνημον, ου, τὸ, & Τυρόκνηστις, ιδος, ἡ, radula qua caseus raditur. Apud Poll. scriptum est τυρόκνιστις, Suid. τυρόκνιδα.

Τυρομάντιον, ου, τὸ, fiscella in qua casei seruantur. τυρεῖον, Poll. & caseria taberna Vlpian. caseale Colum.

Τυρομάκτον, ου, τὸ, caseus cretus incerniculo, Athen. lib. 14.

Τυροπωλεῖον, ου, τὸ, πλακουντοπωλεῖον, Aristoph. οὐδὲ τοῦ ἐν τῷ πλακοῦντι ἐλεγχθῆναι τυρόν.

Τυροπώλιον, caseos emporium pondero, libro, &

ad libram expendo: vnde simpliciter pro cudo accipitur, Aristoph. in Ran.

Τυρός, ὁ, priore longa, caseus. τυροῦ χλωροῦ, caseus recens. Aristoph. in Ran.

Τυρόω, denſari in caſeum, coagulari, agitari, turbari. Vnde τυρούμενος γάλα, denſatum in caſeum lac, vitium quod ſit in puerperis. Vide Marcell. li. 2. Dioſc. ca. 108.

Τυρόπηκτον, τὸ aſſer in caſeali, lignúmque quo diſpoſiti caſei ſuſtinentur. Poll. li. 7.

Τυρρηνικὸς κηρός, cera Tyrrhenica, Dioſcor. li. 1. ca. 91.

Τυφλωτὶς ἰδέα, Thuſca veſtis.

Τυφλωτὶς χώρα, Hetruſcus ager.

Τυφρηνὸς, ὁ, Tyrrhenus, gentile.

Τύρσις, εως, ἡ, ambitus muri & vtrarum, turris, mœnia, id quod eſt intra ipſa mœnia. Xen. in Pæd. τύρσεις αὐλῆς διαμερόντως οἷαι τὰ πύργοι χαλκοῖσι δόροις τύπτοιεν μηδὲ ἐς χεῖρας ἔρχοιντο. Vnde ἀντιτύρσεις. Dicitur etiam τύρσις. Suid.

Τύρσω, afficio moleſtia & crucio.

Τυρσῶνες ſiue τυρσῶνες αἱ πῖτυς, panes in quibus intritum caſeum permiſcebant, Euſtath. Iliad. ξ.

Τύσσω, ἀτύξω, π. ὀξ. ſupplico, ἱκετεύω, Heſych.

Τυτθὸν, idem quod τυτθόν.

Τυτθὸς, parum, βραχὺ, paululum. Iliad. ἀ. καὶ δ' ἐλάσσω μοι τυτθὸν ἐπιπρέπει, ne tantillo quidem honore affecit.

Τυτθὸς, ὁ, ἡ, ὁ, parvus, infans, paruulus, pendēs etiamnum ab vberibus, Comm. Theocr. κατὰ τὸν τυτθὸν, puſillum poculum dicit Euſtath. Iliad. χ.

Τυτὼ, nodus. ἃ γλαῦξ. Heſych.

Τυφανία, petra altiſſima in Caucaſo, in qua Typhon fulmine Iouis percuſſus eſt, Etym.

Τυφανόεις, εσσα, εν, talluoſus. τὸ πυρῶδες. Ariſtop.

Τύφλα, piſcis nomen apud Athen. lib. ζ.

Τυφλαί, i. τυφλότητες. Suid. Eunomius.

Τυφλὶς, ἴδος, ἡ, Cæcilia, ſerpentis genus quod oculis captum creditur. Ariſtot. li. 8. Anim.

Τυφλοπτέρυγα, cæcum ſimulo. Etym.

Τυφλὸς, ἡ, ὁ, cæcus, capitis luminibus, orbus luminibus, τυφλὸς τὴν μόνωσιν ὁ ἀξιώματος, homo ſumti ignarus eſt, plutarc. in Solone. ¶ Τυφλὸν ἔντερον, inteſtinum cæcum quod cū tenui committitur, ſpinęque inſidet. Galen. ¶ Τυφλὸς, ſurdus, Heſych. τυφλὸς ἀκοὴν καὶ ὄψιν.

Τυφλότης, ητος, cæcitas orbitas luminis.

Τυφλόω, ῶσω, ωσα, excæco. Accuſ. Plat.

Τύφλωσις, cæcitas. Comm. Ariſtoph. in Plut.

Τυφλώττω, cæcus ſum, cæcutio, ἀμβλυώττω. Herodian. lib. 3. Πλατωνικὸς τυφλώττων τῇ διανοίᾳ, ſiderum ἄστρων, cæcutiens & nihil cernens præ cupiditate.

Τυφλὼψ, ῶπος, ὁ, cæcus, cæcutiens oculis.

Τυφλῶττον, ſenex. ἀφρονοῦντα Suid. delirus, inſanus & inſolens, Ariſtophan. τὸν τυφλῶττον εἰ κἀφρόντιστος.

Τύφω, fumigo, fumo, comburo. τυφόμενος λέγεται καὶ σβεσθείς, linum fumigans non extinctum. Matth. 12. ¶ Item ardeo, incendor, πυρὶ τυφόμενος. Epigr.

Τυφώσσομαι, ἐτυφωσσάμην, ἐτυφώσθην, inaniter iacto, ſuperbio, tumeo, deprono. Dep. Dat. Demoſth.

Τύφων, ωνος, ὁ, fumus, καπνός. ¶ Item ſtupor. Hipp.

Τυφῶς, nomen regis proprium, & nomen vrbis ab eodem denominatæ, Etym.

Τύφω, ὑφῶ, π. υφα, καπνίζω, incendo, vro, inflammo. Act. Accuſ. Ariſtop. καπνῷ τύφων πόλιν, fumo infeſtans ciuitatem.

Τυφωτήριος, deliri. & Τυφωτήριος.

Τυφωτὸς, attonitus. ἀπὸ κεραυνοῦ βληθείς. Hippo.

Τυφωτὸς, ὁ, ὁν. Typhoeus gygas, Hom. Iliad. β.

Τυφωνικὸν, ὁ, morbus è veterno phrenetidēque mixtus, Hippoc. Vnde Τυφωμένος, hoc morbo affectus.

Τυφὼς, ῶτος, Typhon, gigantis nomen, qui Typhoeus dicitur, Herodot. ¶ Τυφὼς vel Τυφὼ, ὁ, ἡ, ὁ, ventus cōtortus & turbulentus, vortex, ſeu vertex, turbo. Ariſtot. de mundo, ἀνέμων ἢ πνευμάτων ἐμπρηστὴς, flatus ventorum & tempeſtatum. Dicitur eſt autem Typhon a Græco vocabulo τύφω, i. inflammo. Vide Gell. li. 9 cap. 12. & Τυφὼς.

Τυφωνία, genus delicti cum furore mixtum, i. furioſus, delicti ūſque lethargus.

Τυφωνικὸς, ὁ, ν, τυφῶνος ἐστὶν ἢ κατὰ τυφῶνα γινόμενος, ventus typhonicus qui dicitur Euroaquilo. ſic Eraſm. ca 27. Act. Apoſt.

Τυχὸν, idem quod τυχόν, τὸ τυχοῦσαν πρόφασιν, quòd mentem hominibus acrimar. Alcæo.

Τυχαῖος, ἡ, ὁν, fortuitus. τὸ τυχαῖον, fortuita, caſus, Synes. in Epiſt.

Τυχάνω, ἀνέτυχον, π. ακα, conſequor, nanciſcor, contingo. ἐτύγχ. ξ. τύχοιμι γὰρ ἐγχείης πεῖρ. i. ſortè forte ibat nauis. eam contigit vt nauis eſſet ituta.

Τύχασις, ἡ, fortuna, ſors, fortuitus caſus, exitus rerum, euentus, ſtatus rerum, Epicur. in ſelect ſent. βέλτιον ἦν τὴν τύχην πιστεύειν ἢ τὴν κρίσιν, Cicer. 1 De finib. exigua fortuna inerrenit ſapienti. ἐκ τύχης γίνεσθαι, a fortuna pendeo, Thucyd. τὰ κατὰ τύχην, fortuiti eucntus, Ariſtot. in Rhetor. ἐ Τύχαι ſucceſſus. ἐπ' ἀγαθαῖσι τύχαις, melioribus auſpiciis, Plat. de Leg. ¶ Τὰς τύχας, dolentis eſt locutio. Xenoph. 1. Pæd. ἐπεὶ ἐκεῖνοι τὰς τύχας τὰς ἐμὰς καλῶς τε καὶ ἀγαθῶς ἐθέσθην, ipſe, infortunatū me qui huc ad comitium vocatus ſim. ¶ Τύχαι pro ἐκτύχαι. Heſych.

Τυχαῖος, ὁ, ἡ, caſu veniens, fortuitus, Philo de mund.

Τυχαίως, fortunatè, fortuitò, Etym.

Τυχαιόθεν, fortuitu, fortuitò.

Τυχέω, eum particula κε, pro verbi gratia, vt puta, exempli cauſa. Lucian. ἔστι τριακάδας τοῦ ἀνιαροῦ, τὸν μὲν ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, ἐλπίσαι.

Τυχὸν, fortè, fortaſſe, fortuitò, caſu, cui oppōnitur ἐκ προνοίας apud Nazar. ¶ Item quicquid

quidē contigit, vbique obuium, vile. τὸ τυχὸν πρῶτον, prima quęque aduerſitas, Dem. ¶ Τυχὸν τοῦτο, aliquando ſimul ponuntur pro eodem, Atticè. Ariſtoph. Interpr.

Τύχος, ὁ, τὸ, cælum, lapis idarum inſtrumentum, Pauſan. Vnde λίθος τυχίτης, Euſtath. Iliad. ξ.

Τυχόντως, quolibet modo, quouis modo, trivialiter, temeraria de cauſa, vtcunque, Bud.

Τυχόω, τύχομαι, facio.

Τυχὼν, ὄντος, ὁ, aſſecutus, Genit. τυχὼν συγχύσεως, aſſecutus veniam, reportans, Æſchin.

Τυχὼς, ὁ, obuius quiſque, gregarius, plebeius, vilis, trivialis, vnus è multis. Xenoph.

Τύχων, paroxyt. dæmon quidam circa Venerē.

Τυφλὸς, ὁ, ἡ, ὁν, ſordes aurium: melius κυφλὸς Heſych.

Τ Ω

Τῳ ſine accentu, i. τινὶ, alicui, indefinitè, Philo de mundo, ἐκείνῳ πάντα τὰ θεῖα, illud cuiuis manifeſtum. Ilia. ἀείδετε τῷ ἀλλῳ.

Τῷ, huic. i. τούτῳ. ¶ Et interrogatiuè quare, quî, qua ratione, quamobrem, τῷ πῶν πυρίμορφον; vnde hoc conficias? Ariſtoph. Lucian. τῷ τοι καὶ παιδίον πεζὸς ἀμῶν; vnde fides adhibenda ſuperioribus eſt. Τῷ; ἰδεὸ, διὰ τοῦτο δὴ τῷ γαλεώτῃ ἢ ἐχεμύθῳ ἢ λαγωῷ πάντ' ἐστίν, eò quòd aut terreni, aut ſicci, aut pingues natura ſint. Theophr. li. 1 ca. 16. de cauſ. plāt. ¶ Τῷ, pro οὕτῳ, vt Odyſſ. ξ. ¶ Τῷ, ex quo loco, ex eo ipſo loco, hoc loco, hîc, hac parte, Heſiod. in Theog. ¶ Τῷ, aliquando articul° eſt. τῷ λόγῳ, i. opinione mea, Eurip. in Herc. furente.

Τὼ, dualis eſt numeri, τώ δύο πόλει, Plat. τόμ.

Τώγε, ὦ πάτερ.

Τῷδε, τῇδε, ſic.

Τώε, i. ὦπες ἀ. Hom. Iliad. hoc modo.

Τῷ ὄντι, ſanè, certè, reuera, planè, verè, indubitatò, ex re ipſa. Plat. 2. de Rep.

Τῷ ὄντι, quo modo? Ariſtoph. τῷ ὄντι ξύνοιδα τοῦτο, quo modo? Plutar. in Lycurg.

Τῷπερ, itaque, proinde. Phil. de mund.

Τῶ, capio, Homer. τῷ πι εἶπον. κατὰ τοῦ λάβε, accipe.

Τωθάζω, ἐτώθασα, π. ασμαι, irrideo, conuitiis infector, increpo, decipio, glorior. Acc. Ariſtop.

Τωθασμὸς, ὁ, irriſio, χλευασμὸς, Ariſtot. lib. 7. Polit. Aretinus pro laſciuia exponit.

Τωθαστὴς, οῦ, irriſor, καταπαικτὴς, χλευαστὴς, Poll.

Τωθαστικὸς, ἡ, ὁν, mordax, irriſorius, Laert. in Speuſip.

Τωθαστικὴ, ars irridendi & mordendi.

Τῶι κατ, ideò, ſic.

Τῶν, quorum, Heſiod.

Τωνδὶ, pro τουτωνὶ. Bud. in Epiſt. poſt.

Τωπάζιον, ὀρθῶς, veruſtum genus.

Τῶς, ſic, ſimiliter, οὕτως. Illia. γ. ¶ Item πῶς. Doricè, pro πῶς. Apud Heſych. τῶς circūflexum pro ἰσχίων.

Υ

Figura literę quę ὑψιλὸν appellatur. Vnde & ὑψιλοειδὲς σχῆμα vocatur à Gal. ὁ ἀβροστόμος, de quo ſuprà.

Υ, Aduerb. quo ſonitus exprimitur, quem edit odorans aliquid, Ariſtophan. in Plut.

Υἀγχωνὶς, angina quæ cum tumore exteriores fauciū partes occupat, eò quòd ſuum colla ſępius hac inflammatione afficiantur.

Υάδες, αἱ, ſtellæ quinque Heſiodo, ſex Proclo, vel ſeptem Hygino, quæ tauri ſigni caput conſtituūt. Dicuntur hyades ἀπὸ τοῦ ὑσμῖναι pluere. Latini vocant ſuculas, quia ſuę Græcè ſues vocantur. Dicuntur etiam Palilicium ſydus Plin. li. 18. ca. 26. Lege Hygin. li. 2. Ouid Faſtor. 4. Plin. l. 2. c. 42. Galen. Comm. 1. l. 1 Hippoc. de Epidimiis. De earum ortu Aphor. 14. lib. 3.

Υαινα, ἡ, fera, de qua Plin. li. 8. ca 30. Oppi. li. 3 de venat. & Ariſtot. li. 6. Anim. ca. 31.

Υαλίζω, μαίνω, madefacio, pluo, βρέχω, ὕω, Heſych.

Υακινθίδες, feſta Hyacinthi Lacedæmone celebrari ſolita.

Υακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthū æmulor, ſum colore hyacinthino, ſum violaceus.

Υακινθινος, ὁ, hyacinthinus, ſubniger, purpureus. violaceus color, Exod. 35.

Υάκινθος, ὁ, Hyacinthus puer memoratus in fabulis. Vnde & ὑάκινθος, ὁ vel ἡ, hyacinthus flos, Nicand. in Ther. Ouid. 10. Metamorph. ¶ Item Υάκινθος, hyacinthus lapis, cuius meminit Lucian. Epigr. & Apoc. 21. ¶ Υάκινθος etiam pro lana filoque hyacinthi colore infectis, Exod. 28. ¶ Sic etiam dicitur à quibuſdam genus delphinii, teſte Dioſc. li. 3. ca. 85.

Υακινθινος, hyacinthinus.

Υάλη, vitrum, bombyx vermiculus, Heſych.

Υαλίζω, ſum vitreus, lucidus ſum, ſum colore vitreo.

Υάλινος, ὁ, ἡ, vitreus. ὑάλινα δηλαυγέα, vitreum mare, ca. 4. Apocal. Ioan.

Υάλιος, bellicus, Martis epith. Suid. πολεμικὸς.

Υαλόεις, εσσα, εν, ſplendidus, manſuetus, pretioſus.

Υαλοειδὴς, ὁ, ἡ, ὁ, qui eſt vitri modo tranſlucidus. ὑαλοειδὴς χιτὼν, tunica oculi quæ & κερατοειδὴς dicitur à Polluce.

Υάλεος, vitreus, pellucidus, ſplendidus, Heſych.

Υαλος, & Atticè ὕαλος, ὁ vel ἡ, vitrū, Lucia.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὑάλῳ σφεῖ χρίσει, vitro oblinit seu obducit. ¶Scribitur etiam ὕαλλα apud Suid.

Τ᾽ὑαλουργεῖον, ου, τό, officina vitriaria.

Τ᾽ὑαλουργός, οῦ, ὁ, vitriarius.

Τ᾽ὑάλινος, vitreus.

Τ᾽ὑάλωσις, vitium in oculis equorum, vt γλαύκωμα. Apsyrt. li. 1. Hippiat.

Τ᾽ὑαρός, terribilis, molestus, stupinus, fortuitus, βλακευτής. Hesych.

Τ᾽ὑβαι, ις, tumultus, pugna, iniuria. Hesych.

Τ᾽ὑβρεις, ει, Boeotis hoc nomen dedit innata gēti stupiditas, vt ὕβριστας, q. suini vocarentur.

Τ᾽ὑγεμών, ονος, dux viæ, ὁδηγός. Hesych.

Τ᾽υἱας. vide Τ᾽υἱῆς.

Τ᾽υἱεῦσι, filiis.

Τ᾽υἷες, i. suales: dicti quidam tribules Dorienſium à Clysthene rege Sicyoniorum, Herodot. 5.

Τ Β

Τ᾽Ὑάδαι, populus Leontidis tribus, Etym.

Τ᾽ὑάζει, vomo, incuruo me vomiturus. Suid.

Τ᾽ὑακωμα, vel Τ᾽ὑάκωμα Doricè pro ὑποκώμασι, subitio.

Τ᾽ὑβριστής, pronus libidinosus, λάγνος. Hesych.

Τ᾽ὑβρ. ὑ, ὁ, curuus, tortuosus, ὕβος.

Τ᾽ὑγιεῖς vates, σοφοί. Hesych.

Τ᾽ὑλιὰς, & Τ᾽ὕβος, ὁ, curuus, gibbosus. Theocr.

Τ᾽ὑπὸς, ὁ, tuber in cameli dorso. Gaz. ex Arist.

Τ᾽ὑρίζων, ουσα, ον, iniurius, iniuriam faciens, insolens, insulto, dicto vel facto lædo, offendo. Accusat. ὑβρίζω ὕβριν. Eidē πολὺ αὖθις μᾶλλον ὑβρίζων πὰς ἐμοῦ χρήσομαι. Eidem. Cum Accus. intercedente Præpos. Aristoph. πρὸς ὑβρίσοντά γ᾽ εἰς ἐμὲ δεῖ. Idem contumelia afficitis. ¶Cum duobus Accus. Xenoph. 5. Pæd. ἀλλὰ σὺ μὲν ἀδικοῦντας οὐκ ὑβρίζεις σὺ δὲ λαγχάνεις. ¶Item stupro, cōtamino. Æschi. πιμαρχ. ¶Τ᾽ὑβρίζειν etiam dicuntur vites quæ luxuriant.

Τ᾽ὕβρις, auis species nocturnæ, Hesych.

Τ᾽ὕβρις, εως, ἡ, contumelia, flagitium, vis illata, iniuria in corpus, stuprum. ὕβριν εἰς τινὰ ποιεῖσθαι Demosth. ¶Procacitas, petulantia, fastus, superbia, licentia, insolentia, proteruia, ἀκολασία, ὕβριν ἐμφαίνειν, in insolentiam adducere, petulantiam gignere. Aristot. 1. Oecono. ¶Τ᾽ὕβρεις, deliciæ præmimiæ & insolentes. Aristoph. in Ran. εἶτ᾽ ἀχθόμεθα πᾶσ᾽ ἔδ᾽ ἐγὼ, πολλὰ βυβᾷ· quid enim hoc est, si nō deliciæ sunt intolerandæ! Τ᾽ὕβρεις, pro specie desp icientiæ ponitur ab Aristot. 2. Rhetor.

Τ᾽ὑγίασμα, ατος, τό, idem quod ὑγεία, Plato in Epist.

Τ᾽ὑβριστής, οῦ, ὁ, & Τ᾽ὑβριστὴς, iniurius, contumeliator, stuprator, corruptor, flagitiosus, fui impotens, insolescens ob copias & potentiam, oppressor violentus. ὑβριστὴς τῶν δικαίων γίνεται. Sophoc. in Aiace. i. mortuis fit iniurius. Translatè dixit Ælian. in Epist. ἡ σὴ ὑβριστὴς ἀλλὰ πάντα.

Τ᾽ὑβριστήρια, τά, sacra quædā sunt apud Arginos,

de quibus Plutar. De virtut. mulier.

Τ᾽ὑβριστικός, ὴ, όν, iniuriosus, insolens, contumelio sus, in luxuriam propensior, ὑβριστικὸν ὕπνον. λάλον, improba. Æschin. ὑβριστικὸς γὰρ ἦν καὶ πάλαι, eluxurians & lasciuiens, Theophr. 3. de Caus.

Τ᾽ὑβριστικῶς, contumeliosè, Plut. in Epist.

Τ᾽ὑβριστικώτερον, petulantius. Dem. & Xenoph.

Τ᾽ὑβριστρια, ας, conuitiatrix. Etym.

Τ᾽ὑβριστὶ χαριεὶ καὶ ὑβριστικῶς εἰσαγγελ. πρὸς δίκας.

Τ᾽ὑβριστότατος, petulantissimus, confidentissimè improbus, ferocissimus, flagitiosissimus, Xenoph.

Τ᾽ὑβριστότερος, petulantior, ad contumeliā prompt ior.

Τ᾽ὑβρίστρια, ας, conuitiatrix & inuectina.

Τ᾽ὑγρωμα, ατος, τό, gibbus vel gibber, Galen. 3. de Arti.

Τ᾽ὑγρωσις, εως, ἡ, affectus spinæ dorsi incurua & fornicatæ quo gibberes siue gibbosi fiunt. Vide Galen in 3. Comm. πρὸς ἀφ. ὑγρ.

Τ Γ

Τ᾽ὑγεία, vel ὑγίεια, ας, ἡ, sanitas, valetudo, seu bona valetudo. ὑγείας πυκνὸς, secundam valetudinem præstare Cels. ex Aristot. Rhetor. lib. 1. πρὸς ὑγείαν ὑγιαίνειν ἄριστον μέν, salubris Minervæ signum Athenis fuit a Pericle erectū, Plutarch.

Τ᾽ὑγιάζω, euror, incolumis reddor, sanesco Gazæ ex Aphr. li. 1 Probl.

Τ᾽ὑγιάζω, sano, curo, Aristot. de Medicis.

Τ᾽ὑγιαίνω, ανῶ, valeo, i. sum sanus, rectè valeo. Neut. Absol. πᾶς παρ᾽ ἐμοὶ ὑγιαίνει. Demosth. ¶Τ᾽ὑγιαίνειν in salutationibus vsurpatur. ¶Τ᾽ὑγιαίνω μεταφορικῶς, pro ὑγιάζω, sano. Suid. ¶Τ᾽ὑγιαίνων sum sincerus, sapio, rectè sentio, sum integra mente. Aristoph.

Τ᾽ὑγίανσις, sanitas, salubritas, Themist. 2. Phys.

Τ᾽ὑγιαντικὸς, sanandi vim habens.

Τ᾽ὑγίεια, idem quod ὑγεία, sanitas, valetudo. Significat etiam far conspersum vino & oleo, & omne quod ad sacrum attinet, vt flores & vnguenta. Vide Etym.

Τ᾽ὑγιεινὸς, ὴ, όν, saluber aut sanus, ad sanitatē corporis conducens & conferens, sanitatem restituens. ὑγιεινὸς βίος, sana vita. Plat. de Legib. σιτία πὰς ὑγιεινότατα χαίρει, cibis gaudere salubrimis. Isocr.

Τ᾽ὑγιεινῶς, salubriter Liu. salutariter Plin. ὑγιέστερον, ἀσιτώτερον, ἧττον. Poll. Plut. Polit. 9.

Τ᾽ὑγιὴς, idem quod Τ᾽ὑγιὲς.

Τ᾽ὑγιὲς, ἐστὶ ὁ ὑγιὴς, integer, incolumis. Xenophanes ὑγιὲς ἐκ πολέμου ἐλθὼν τὸν ἑαυτοῦ ὑγιὲς γένοιτο, ex morsu sanus euadas. ¶Illud notandus ὑγιὲς Græcos id omne quod probatur vocare, vnde & Proverb. ὑγιὲς μανθάνω, ὑγιὲς οἶδ᾽ ἐγώ, cum omnia displicent.

Τ᾽ὑγιῶ, sano, curo.

Τ᾽ὑγιῶς, rectè, sanè, ratio ita dictat, ὀρθῶς, Hesych.

Τ᾽ὑγκίσγειν, κεῖται τὸ ὑγκίσγειν, Sophroni, ex Etym.

Τ᾽ὑγρὰ, saltationis genus Persicæ, εἶναι δὲ ὄρχησιν ἐκ τῶν περσικῶν, ὑγρὰν μᾶλλον σκιώτερον, Polluci.

Τ᾽ὑγραίνομαι, humesco, humeo Gaz. vuesco Poli.

Τ᾽ὑγραίνω, μ. ὑνῶ, humecto, madefacio, Accus. Galen.

Τ᾽ὑγρασία, q. humectatio, Alex. Aphr.

Τ᾽ὑγρασία, ἡ. vligo, humiditas, humor, Galen.

Τ᾽ὑγρεμπλάστρον, emplastrum liquidum, non siccum.

Τ᾽ὑγρὸς, οῦ, ὁ. mare, Homer. Iliad. κ.

Τ᾽ὑγρὸς, ὁ, viuens in locis humidis, Nonn.

Τ᾽ὑγροκέφαλος, cuius caput humet, capitis humore abundans, qui capite est humido. Aphr.

Τ᾽ὑγροκήλη, ἡ, hernia species, ramex aquosus.

Τ᾽ὑγρολίθιος, & Τ᾽ὑγρολιθικὸς, ὴ, όν, qui est aluo fluenti.

Τ᾽ὑγρομελῆ, membra habens adhuc tenera & flexibilia, vt lepusculus. Xenoph. ἐκ τοῦ Κυνηγ.

Τ᾽ὑγρέλαιον, τό, liquidum vnguentum.

Τ᾽ὑγρὸν, τό, succus, humor, fusor, Plutar. ¶Τ᾽ὑγρὸν ὀφθαλμοῦ, oculi acies vel pupilla, quæ κόρη, γλαύκωμα. Aristot.

Τ᾽ὑγρόπορος, aquatilis, in aquis versans, per humida gradiens.

Τ᾽ὑγρὸς, ὰ, όν, humidus, madidus, humectus, tener, mollis & agilis, liquidus, flexibilis, fluxus, fluidus, lubricus. ὑγρὸς πρὸς πλοῦν δίαιτα, mollior in victu. Plutarch. in Solon. ὑγρὰ ἐκ κάλων, teneri lacerti. Eurip. Thes. Homerus de ventis dixit, ὑγρὸν κάτιτον, i. μαλακῶς πνέοντα, molliter flantium. ¶Τ᾽ὑγρὰ μέτρα, Plato in Legib. mensuræ mollium rerum & liquidarum.

Τ᾽ὑγρόσαρξ, ὁ, qui carnem habet humidam.

Τ᾽ὑγρότης, ητος, ἡ, idem. τὰς ὑγρότητας ὑγραίνειν, morum facilitas.

Τ᾽ὑγροτρόχηλα, Aristot. à cervicum mollitie, animalia quorum cervix flexibilis versatilisq;.

Τ᾽ὑγρότης, humectā substantia.

Τ᾽ὑγρόφθαλμος, ὁ, humidis & lubricis oculis.

Τ᾽ὑγρόφθορον, in Epig. poculum in quo liquores resonarent.

Τ᾽ὑγρωνίξ, auis cuius meminit Ælian.

Τ Δ

Τ᾽ὑδαλὶς, Hesych. ὑδροπόσις, aquæ potor.

Τ᾽ὑδατίσγεος, aquatior Plin. dilutior.

Τ᾽ὑδατώδης, ὁ, ὴ, & Τ᾽ὑδατόεις, εσσα, aquosus, aquam sapiens, aqua dilutus, infirmus, fluxus. ὑδατώδης οἶνος, vinū dilutius, vinum dilutum immodicè, Galen. lib. 1. ad Glauc. ¶Τ᾽ὑδατὲς φιλία translatè, dicitur amicitia q. diluta, i. nō sincera & firma, Aristot. 2. Polit.

Τ᾽ὑδατιάω, ῶ. ἄσω, laboro aqua intercute.

Τ᾽ὑδατίας, ου, τό, aqua. Rectus insitatus est.

Τ᾽ὑδατόω, aquosum facio, in aquam conuerto, Galen. apud Hippocr.

Τ᾽ὑδατοπότις, aquulæ, aquę, Aristot. 8. Anim.

Τ᾽ὑδατοπότης, q. hausfor, lixa, ὁ ἀντλῶν ὕδωρ, Suid.

Τ᾽ὑδατώδεις βραχίονες, in Epigr. i. brachia rosida.

Τ᾽ὑδάτιον, τό, apud Plat. aquula Ciceroni.

Τ᾽ὑδατὶς, ίδος, ἡ, gutta, στάζουσα Suid. pustula aquā continens, vesicula.

Τ᾽ὑδατοβλάμμων, ονος, ὁ, ἡ, ὁ, aquatilis, Empedoc.

Τ᾽ὑδατοκλυστικὸς, aqua ablutus.

Τ᾽ὑδατοτρόφιμος, ον, ὁ, ἡ, ὁ, aqua nutrio, Hesye.

Τ᾽ὑδατοτρεφὴς, aqua nutritus.

Τ᾽ὑδατῶδες, in humorem soluitur.

Τ᾽ὑδατόχλοος, ὁ, virens aqua, ὑδατόχλωρος, Hippocrat.

Τ᾽ὑδατώδης, ους, ὁ, ἡ, ὁ. aquatic', aquosus, aquę', aquæ similis, multum aquæ continens.

Τ᾽ὑδατώδεσι κοιλίαις, cœliolea iaspis, cumatilis, aquatilis, Dionys. de situ Orb.

Τ᾽ὑδεῖα, idem quod ὑδία.

Τ᾽ὑδὴς, pro ὑδατώδης, apud Hesiod. ab ὕδωρ, ατος.

Τ᾽ὑδρεῖαι, aqua subeunte cutem laboro, Dioscor. li. 5. ca. 71. Dicitur & Τ᾽ὑδρωπιᾶν. ¶Τ᾽ὑδρεῖαι, ὑδρωφροῦσι, aqua intercus Cicer.

Τ᾽ὑδρεικὸς, qui aqua intercute laborat. ὑδρεικαὶ διαθέσεις, affectiones hydropicæ, Galen. ad Glauc.

Τ᾽ὑδρεκτικὸν, ὁ, aqua intercus, vitium intercut.

Τ᾽ὑδρηλὸν ἔοικε, similis aquæ intercuti est, Aristot. li. 7. Ethic. ca. 7. sic Argyrop.

Τ᾽ὑδω, dico, canto, ᾠδῶ, Argon. 2.

Τ᾽ὑδὼς, ὁ, prudens, poeta, σοφιστὴς, Hesych.

Τ᾽ὑδὼς, filius, σοφὸς, ὁ, ἡ, ὁ, sciens, peritus, Hesye.

Τ᾽ὑδὼν, ωνος, τό, tuber.

Τ᾽ὑδρόμηλον, τό, herba quæ tuberibus supercrescit, quo indice ipsa deprehenduntur, A-

Τ᾽ὑδρεύω, nutrio. (then. 2.

Τ᾽ὑδρία, ας, ἡ, & Τ᾽ὑδρος, ου, aqua, Hesiod. χαλκέη ὑδρία φέρει.

Τ᾽ὑδρὶς, ῖδος, ἡ, nepos ex filia.

Τ᾽ὑδρος, ου, ὁ, & ὕδρα apud Arat. hydra serpens.

Τ᾽ὑδραγωγία, aquæ deductio, aquę ductus.

Τ᾽ὑδραγωγὸς, οῦ, ὁ, aquator Cæsari, aquam educens.

Τ᾽ὑδραίνω, μ. ὑνῶ, lauo, humecto, irrigo, fundo, Actiu. Accus.

Τ᾽ὑδραλὶς, ίδος, ὁ, ἡ, serpens aquaticus, Hesye.

Τ᾽ὑδράργυρος, ου, ὁ, argentum viuum, Dioscor. lib. 5. ca. 102, & lib. 6. ca. 29.

Τ᾽ὑδραύλης, ου, ὁ, hydraules.

Τ᾽ὑδραύλις, εως, ἡ, vel τὸ ὑδραύλικὸν ὄργανον, hydraula, musicum instrumentum huic simile quod vulgò vocamus organum. Athen. δειπνοσοφ. l. 4. Vitr. li. 10. c. 13. & Plin. li. 7. cap. 37.

Τ᾽ὑδρεία, ας, ἡ, aquatio, ipsa aquæ potatio. ἀπὸ ὑδρείας, quum eunt aquatum, Thucyd. ¶Item rigatio siue irrigatio Cic. Theophr. de hist. plant. li. 2. cap. de palmis, φιλεῖ ὁ χὼρος ὑδρείας σφόδρα τὸ δίψος.

Τ᾽ὑδρεῖον, in Epigr. i. χρυσοῦ πνεῖον, aqua potabilis, seu locus, vt puteus.

Τ᾽ὑδρέλαιον, ου, τό, oleum aqua dilutum, Plutarc.

Τ᾽ὑδρίδιον, ὑδάριον, ὑδρίον, & Τ᾽ὑδρεῖον, aquæ poto, aquor, adaquo, irrigo, & rigo, aquam haurio. ὑδρεύονται ὕδωρ, hauserunt aquam. ὑδρεύειν καὶ τὸν κάπρον, riuis simum miscere,

Universidad de Deusto
Biblioteca

Theophr.li.2.hist.plant.ca.8.
Τδρωσις, q.adaquatio,irrigatio,Theophr.
Τδρα,hydra serpens,in Epigr.ὕδρα.
Τδρία ὑάλου, hydriam habens; Herodot.
Τδρηλὸς,ὁ,ἡ,humidus,aquosus, mollis, aquaticus,irriguus.
Τδροπαφὴς, quæ est aqua perfusa,in Odyss.
Τδροχόος,ὁ,aquarius.¶ Et ὑδροχόεις,piscer.
Τδρία,ας,ἡ,hydria,situla,vas aquarium.Plautus vocat aqualem. Vide Com.Aristoph.in Vesp.¶Τδρίαι, vrna in quam coniiciebantur sortes, Xenoph.li.1.Omiss.
Τδριαφόροι, aduenæ Athenis. ¶Τδριαφόρει.li.
Τδρίον,parua aqua,aquula Cicer. (xa, Poll.
Τδριον,το,parua hydria,Hipp.
Τδρίσκη,ἡ,situla,vas aquarium.
Τδροσκοπικὸν ἱμάτιον,quod ὑγροσκοπίας,Poll.
Τδροσκόπιον,clepsydra.
Τδροδόκαι,lacunæ,λάκκοι.
Τδροδόκος κόλπος,sinus aquæ capax,Nonn.
Τδροφόρητος,aquæ habens speciem,Eurip.
Τδροδόκιον,ὁ,receptaculum aquæ.
Τδρωπικὸς,ὁς,ὸν,vel ὑδρωπιῶδης, & ὑδροπικὸς, est aquosi vel fœculenti & crementi humoris inter cutem & membranã ambientem caput,collectio.Lege Aëtium τρίτ.l. 2.Serm.2.ca.1.Cornel. Celsl.li.4 ca.2.
Τδροκήλη,ἡ,hernia aquosus ramex, i.cessantis humoris in scroti aliquam partem collectio faciens tumorem.Dioscli.1.
Τδρομαντεῖαι magica quæ fit per aquã.
Τδρομαντεία περσικὴ,ex aqua diuinans futura.
Τδρομέλωνες,proprium ranæ,in ἔπῳ.q. quòd aquis imperet.
Τδρόμελι, aqua mulsa;aqua dulcis Marcel. ,ἢ ὑδρόμελιτος, cum hydromelite, Hermol. & Ruell.li.1.Dioscli.ca.129.
Τδρόμηλον,hydromelon,genus confectionis ex aqua & melomelite,Dioscli.5.ca.32.
Τδρομυλεῶν, τὸ,molendinum aquarium.
Τδρόμφακος, collectio humoris crudi in vmbilico,Author defin medic.
Τδροπέπερι,hydropiper, i. aquaticum piper, genus plantæ,Dioscli.li 2.ca.194.
Τδρορ ῥεῖν. vide infrà per ῥ.
Τδροποσία,ας,ἡ,potio aquæ,aquæ potus.
Τδροπότης,ου,ὁ,ἡ aquam bibo,χωρὶς ὑδροποσίας,Dioscli.li.5.ca.17.
Τδροπότωνες,ὁι,aquam bibentes.
Τδροπτύη,vel Τδροπτύησις,ἡ,emissarium Cicer. & canalis quo aqua plumialis effluit. Aristoph.in Acharn Apud Polyb.l.4 legitur ὑδροπτύησις ¶Apud Palladi.li 1. cap.37. coquinæ fuisse dicuntur ἐν ταῖς ὑδροπτύαις.
Τδρος,ου,ὁ,hydrus serpens,ὕδατος, coluber.AThedoro in Aristot.vertitur natrix. ¶Est & nomen sideris,de quo Proc.in Sphæra.
Τδροσκόπιον,ου,ὁ,stagnum.
Τδροστάσιον,τὸ,parua palus, λίμνη μικρὰ Suid. ¶In aquæductibus accipitur pro castello.

Τδροσκόπιον,τὸ,clepsydræ genus quo horæ discernuntur,Synel.Epist.τῷ φιλοσόφῳ.
Τδροστατικὴ,ἡ,ratio quæ aquarum inuentionem docet,vel liber qui id polliceatur, Constant.χειροτ. li.2.& Vitru.li.8.ca.1.
Τδροφόρια, sacrificia quæ aqua peragebantur.
Τδροτόκος,ὁ,aquam producens, velutque patiens.Epith.fontis apud Apoll.in Arg.
Τδροφοβία,ας,ἡ,timor aquæ;morbus est quo morsi à canibus rabidis laborant,& aquam vitãt ceu canes rabidi,Celsl.li.5.
Τδροφοβεῖν, aquam timere, in rabiem efferati.
Τδροφοβικὸν πάθος,Dioscli.lib 7.cap.2. morbus hydrophobicus,ab aquæ metu.
Τδροφόβητοι,qui morsi sunt à cane rabide,propterea quòd aquam horreant tales.
Τδρωδόκος,ὁ,qui aquam meruit.
Τδρωπία,ας,ἡ,aquæ gestatio.
Τδρωπεῖς,ὁ,ἡ,aquam terens,gerulus aquæ.
Τδρωπικὸς,ὁ,aquam fero,gello aquam.
Τδρωπικὸς,ὁ,ἡ,ὑπόκειται,aquæ ductus.
Τδροχόος,ὁ,ἡ,aquarius,fidus zodiaci. Arat.
Τδροχόου κάλπαι, finium aqua perfusorum.
Τδρώδης,humidus. (Nonn.
Τδρωπιᾶν,esse hydropicum,intercute aquæ laborare,aquæ cutem subeuntis morbo laborare,Dioscli.li.3.cap.123.
Τδρωπικὸς,ὁ,ἡ,aqua intercute laborãs. ὑδρωπικὸν ὑπόστημα,cutem subeuntium aquarum tumores.
Τδρώπιον,aqua intercus, Τδερον.
Τδρωπικὸς,ὁ,hydropicus.
Τδρωφωνητὴς,ὁ,aqua intercus Cic.aqua intercutem Cels.hydrops & hydropisis Plin. Lege Galen.li.9.χρ. τῶν.cap 3.ἔβδομ.lib.3.epidem.ὑδρωπ. Aëtium lib.τετρακ.3.Serm.2.ca. 20.& Cornel.Celsum,li 3.ca.21. ¶Τδρωψ, translatè pro serosa & mucosa illa proluuie quæ in partu egeritur, Hipp. ¶Τδρωψ αἱ ἀμνίδιοι,vrinæ profluuium.Galen.
Τδρωψ ὑπνώδης,ὁ,hydropicus Horat.ὑδρωπικὸς ὕπνος,Hipp.in 2.Epidem.sic ὀξυπνίαν legit Dioscorides teste Galeno in Gloss. ¶Dicitur & ὑδρωπικὸς.
Τδω, ὕμνῳ,laudo,cano,dico. ᾄδω, voco,Nicã.
Τδωρ,ατος,τὸ,aqua,humor,pluuia,imber. ὑδατος ἀπόκλυσις, Ouid. : vbi prius producitur.corripitur autem.Ilia.ι. εἰμὶ δ' ὑπερ ὑδατος ἀκρης. ¶Τδωρ, fel, quod Procl. in Sphæra vocat ὑδωρ τι λεπτὸν τὸ ὑφ' ἡμῶν χολὴν.

T E

Τὲ, inquit Suid. ἀντὶ τοῦ ἔφη δὲ ὁ ἀνὴρ ἀκολουθεῖ.
Τεανὴς,ῆδος,suilla caro, vt ὗεια, bubula.Pol.
Τετὲ,ὁ,ἡ,suillus.ὑείη in gen.Fœm.Dioscli.1.
Τιλεῖν, delirare, desipere, λυσσᾶν, Hesych. μαίνεσθαι.
Τιλίζειν, vitri modo pellucere, vitri colorem exprimere,vitri splendorem imitari.
Τϊνεος,vitreus:vnde ὑάλινα κρήνεσσι, vitrea specula,Alexand.Aphrod.

Τῆθος,vitrum,Alex Aphrod.
Τηλωῦ,vitreum,Dioscli. li.2.ca.99.
Τηλωτήριον,τὸ,officina vitrearia.
Τηλώδης,vitreus.
Τῆν, pluebat.
Τῆνις,facultas.vide Τῆωνις.
Τηπεῖν,pluere.
Τῆσ,imbrem afferens,pluuialis,pluuius ὁ Διὸς ὑετὸς,pluuius Iupiter.Lucian.in Dialogo Iouis & Ganymedis, ὑδὲ ζωμὸν ἐκ τῆς ὀρθρίης τῶν ὄνων.
Τητικὸς,ὁ,ἡ,qui pluuiam futuram prædicere nouit.
Τητὶς,ὁος,ἡ,pluuia,Aristot.de mund.
Τητήσιοι,venti quidam anniuersarii,qui certo anni tempore flant,qui & ἐτησίαι.
Τητώτης ἀέρων,ventus maximè pluuius.
Τυὶ,Bacchus, παρὰ Θρᾳξὶ,Hesych.

T H

Τᾶ,ἡ,pluuia,
Τωνεία,fluxitia,ῥευστία, Aristoph.in Pace, ἵνα μὴ γίγνωνται ὀπωρῶνες ὀλιγώνεια. ¶Scribitur & ὑανεία & ὑηνία, vt dicitur sus Bœotica ab Horat. & Pind.& Comm.Aristoph.in Equit.
Τωνεὺς,ὁ,ἡ, similter,rudis, imperitus,ignauus.
Τώνιον,fœtidum & malè olens reddo,Etym.
Τώνισις,ignauia,protemitas,Etym. vide Τωνεία.
Τώνιον,fluxè ἀργὸν,indocilis sum.
Τῶς,ὁ,Bacchi epitheton apud Aristoph. ¶Ἰτέον ἐπὶ τὸν Τῶν,Iupiter pluuialis.Hesych.

T O

Τῶδες,nugatores,φλυαρεῖς,Suid.
Τῶλύκωνον, nugor,deliro,desipio, Arist.πλ. μωραίνω ὥσπερ πάντως λέγεσι ξυμβαίνει ὑῶν τοῖς ἀνθρώποις, si tales mihi nugas dixerit,non admittam.

T I

Τίδιον,παῖς,filiis,pro υἱδιον.i.ὑϊος,Odyss ξ.
Τεῖ, filio,Odyss ξ. ἐμοὶ μακάρεσσι θεοῖς.
Τεὸς,ὁ,ἡ,filius,nepos & neptis,Poll.
Τεὸς,pro υἱὸς.ναί, filii,Odyss.ξ.
Τεύς,ὁ,filius;cuius tamen Nominatiu. inusitatus est,nec usquam aliter scribendum,quàm per ει,quo eriã vtuntur prosæ orationis scriptores, Plat.Epist.7. τῷ γὰρ ὄντι οὐ δίκαιον, ἐν τῷ ὑϊεῖ.In Datiuo ὑϊῖ.& Accusat.ὑϊῖν, ὑϊεῖς.filiis.2.de Rep. Plat. ἀκουσάντων παῖδων πατέρων, ¶Τίος, filii,in Duali. Eidem in Apol. Socrat.ἐφη γὰρ ἀυτοῦ ἀκηκοέναι. ¶Et ὑίωνι.Ibidẽ, διὰ τοῦτο δεῖ ὑίωνι κτᾶσθαι. ¶Et ὑίωνι.Ibidẽ, sesiromem.
Τίωνες,filii,Apol.2.ὑῆες φέρεσθαι. Et in Accus. Singulari ὑίδιον,filium,Non. παιδίον ὑίον γεγεῖσθαι.
Τίδιον,filiolus.
Τιδοῦς,nepos,filius legitimus. à Theodoro in Aristotele vertitur nepos ex filio.
Τίζειν,vlulare,proprium est nocturnarum, Poll. li. 5. cucubare id dixit author Philomelæ. ¶Τίζειν etiam pro grunnire.

Τἴκως,filii more,q.filiariter.
Τἴος,idem quod υἱός.
Τἰοθεσία,ας,ἡ, adoptio qua pro filii locum adoptatur,παρὰ τοῖς ὑοθετοῦσι,Naz.in Orat.
Τἰοθετέω,ῶ.ησω,σ.κα,adopto,υἱοποιῶ, Hesyc.
Τἰόθετος,adoptatus,ὃ ἐποιήσατο,ἢ ἐποιήθη,ἢ ἐποιήσαντο.
Τἰοποιέω,ῶ.ήσω,idem quod υἱοθετέω,Actiu.Accusat.
Τἱὸς,ὁ,ἡ,filius,υἱός.
Τἱότης,ητος,ἡ,filiatio.ἐξ ἧς ὀνόματος ἐστὶν,ne que enim egere est filium esse,Naz.in Orat.
Τἱόω,adopto.
Τἴτυβος,Poll.li.5.grunnitus.
Τἰωδία,ας,ἡ,filiatio, Scholiast.Eurip.υἱότης.
Τἰωνὶς,ίδος,ὁ,& Τἰωνὸς,ὁ,nepos,i.filius filii, Apoll.2.& Iliad.ζ.¶Τἰώνη,ης,ἡ,neptis.
Τἰωσις,adoptio.

T K

Τκαλὸν,τὸ,sanum,ὑγιές.
Τκανὸς,ὁ,siue ὄκκος,& ὄκκη,Athen. li.ζ,piscis quem Callimachus ἱερὸν ἰχθὺν dixit.
ΤΚΘ,ὁ,erythrinus piscis.

T A

Τλαγμὸς,ου,τὸ,& Τλαγμὸς,ὁ,clamor, latratus.
Τλαγωλόγοι, qui ligna conuehunt.Poll.
Τλάεις,pro ὑλαεῖς,in Epigr. & Sophocl. i. ὑλάσεις. (sych.
Τλάζομαι,ligna colligo,lignor,ξυλίζομαι, He-
Τλαῖος,ὁ,ἡ,syluius,luxurians in materia.
Τλακὴ ἠχὼ,latratus,clamor,in Epigr.
Τλακλάγετος,ου,ὁ,natus ad latrandum, ad latrãdum factus,vocalis,acuta voce,Etym . Odyss ξ.
Τλακτέω,ῶ.ήσω,σ.κα latro,insanè clamo,Accusl.Isocr.ἐδὸ τοὺς ὑλακτοῦντας ὑλακτῶσιν,in eos qui se fortè offerunt,latrant.
Τλακτικὸν,lignatio,ξυλοκοπίαν collectio, Hesy.
Τλάκτρια,ὁ,ligna colligens.
Τλάκτυπος,ὁ,ἡ,ὑλακτοῦντος ἠχοῦς,latro,resono, ὑλακτικὸν,ὁ ὑλακτῶν,ὑλακτικὸν ἀπὸ ὑλακτοῦντος, Neut.Absol.
Τλαῖος,ὁ,ἡ,syluicola Propert.in syluæ degẽs. ὑλαῖον τὸ Syluane, Epig.epith.Panos.
Τλαξ,ακος,ὁ,ἡ,sylua,materia. ὑλακῶν,ligna arida, Plat.de Leg.ὑλακ κρώσσεται,materia ignis,Eidem ibidem. ¶Τλη,materia elementaris,i. materia prima informis,ex qua elemẽta discreta sunt.Bud.in Pand. ¶Τλη,rerũ omniũ materia,seges,ratio.Galen.ad Glauc. ἡμᾶς ἔφη τὰς ὕλας,& ἀφεῖ τὴν ὕλην,tractare materiam ¶Τλη,nutrimentum,cibus,Aristot. li. 8.Ani.ἐξ ὕλης ἀγέλας ζώντων ἱδρῦται, Herodot. agrestì materia victitantes gentes,i.ex cibo agresti.¶Τλη pro ὕλαξ,fructetum,stirps humilis,Xenoph.in Oecon.
Τλήεις,εσσα,ὁ,ἡ,syluosus,nemorosus,densus,opacus,in Epigr.ὑλήεντα χαίρει i.συμβόσκεται.
Τλαιόστρωτος,cubile in syluis habens,Hesiod.
Τλαμὸς,ὁ,fructetum,surculosa materia humilis & submissa materia,herba frugem enecans, stirps humilis Gax.Theophr.l.9. aut.plãt.
Τλημόσυνα,ων,τὰ,sylucsco.Vide Τλομανία.

Τλανυργός, lignator, ὑλοτόμος. 2. Arg. Apoll.
Τλαπολεύς, pastor qui in sylua pascit. Hesy.
Τλαφόεις, pro ξυλοφόρος, lignifer, ligniger Plin.
Τλαφος, idem quod Τλοφος.
Τλαια, præsegmina coriorum.
Τλαξ, ακος, lancea, λόγχη. Hesych.
Τλάζειν, defecare, purgare, excolare, per colum transfundere. Dioscor. li. 3. ca. 9. ¶Cratinus teste Polluce, ludens dixit, ὑλίζει τας ῥῖνας, i. repurga nares, i. κνήμυκτει.
Τλαῖος, ου, ὁ, q. materialis, materiam exhibēs, materiam repræsentans. ὑλαῖαι τιναι διάνοιαι, quorum mens in crassis & terrenis velut cō pedibus vincta tenetur. Naz. in Orat.
Τλοτόμος, lignarius faber, Eurip. in Hercule furente.
Τλος, pro ὕλη, materia.
Τλοφόρος, ος, ὁ, colum. Dioscor. li. 2. ca. 116.
Τλλω, τὸ ὑλόω, promulgo, ὁμολογῶ, ὁμῶ. Hesy.
Τλόεις, όεσσα, όεν, ὁ, syluosus, aliàs ὑλήεις.
Τλοφόρος, frondosus, ὑλοκόμος, πάσσε. Eurip.
Τλοτομεῖν, sylueſco, Gaz. de Senect. luxurio. De arboribus dicitur, quæ nimia vbertate in materiam, vel de vitibus quæ in sarmenta eluxuriant, Constant. γεωπ. li. 5.
Τλοβατὴς, ἰδ., ὁ, ἡ, ὁ, qui syluis delectatur impensius, Hesych.
Τλοπολία, cædua sylua, Aristot. li. 1. Polit. c. 7.
Τλοτόμιον, τὸ, idem. Strab. 13.
Τλοτόμος, ὁ, incidens ligna, cæsor materiæ, Pol.
Τλοτομῶ, materiam cædo, Hesiod.
Τλουργός, ὁν, qui secat syluam, Poll. Vnde Τλουργέω.
Τλαφάγετος, ὁ, sylvas pascens, Hesiod.
Τλαφόρος, ligna ferens, Etym.
Τλώδης, ες, ὁ, ἡ, ὁ, sylvosus, sylvarum repletus, sylvestris, sylvaris Vallæ: cœnosus, fæculentus. Τλώδη χθόνα ὑλώδεις, ἰλυώδεις, πολλῶν ὑλῶν, Dioscor. li. 5. c. 87. aqua succi modo crassescat, aut cœnosa reddatur.
Τλοφύλαξ, ακος, ὁ, qui quę per sylvam fiunt observat, nemorum custos, Aristot. lib. 6. Polit. ca. 8. saltuarius Pompon. ¶Dicitur & ὑλαρχός, Hesych.

Τ Μ

Τμέ, pro ὑμάτερα, syncope poetica, Eustath. & Suid.
Τμέναιος, conterraneus, vestras, quasi eodem vobiscum loco natus, Suid.
Τμείων, pro ὑμῶν Doricè, vestrûm, in Epigr.
Τμελαιος, sterilis, ἄγονος, Suid.
Τμέναιος, Hymenæum canto, matrimonio coniungo. Etym.
Τμήν, ένος, ὁ, Hymenæus, carmen nuptiale, nuptiæ, & deus ipse nuptiarum, Hesiod.
Τμέναιος, Hymenæum canto, matrimonio cōiungo. ὑμέναιε, i. εἰς γάμους ἄγετε, Aristoph. Interpr.
Τμήνιον, τὸ, membranula.
Τμήλιος Ξένιος, Epigr. i. genialis & nuptialis: nam tum vino vtuntur copioso.
Τμήλιος, membranaceus Plin. siue membraneus Vlpian. ὑμηλώδης, apud Athen. li. 1.
Τμήν, ένος, ὁ, tenuis, μανός, ὑμηλώδης.
Τμήνιπτος, alas habens pelliceas seu ex membranis, vt vespertiliones & cicadæ, Lucian.
Τμηδώδης, in modum membranæ tenuis, membranaceus, membraneus, Aristot.
Τμίτης, vester, priori longa, Odyss. ι.
Τμήν, ένος, pellicula, membrana, tunicula Plin. de membrana oculi Galen ad Gluc.
Τμέδιμνον, mel accommodum medicinæ.
Τμήττιος, locus Atticæ, in quo optimum mel nascitur, Etym.
Τμῖν, vobis, Communiter, & Doricè ὑμιν, & Æolicè ὔμμιν, Odyss. ι. ὔμμιν δὲ δόσαν πομπὴν ἐπὶ μοῖραν.
Τμμες, pro ὑμεῖς Æolicè, vos, Iliad. α.
Τμνοκλέης, idem quod ὑμνοπόλος, poeta hymnorum scriptor, ὑμνοκλέης Χαλκιδεύς, in Epigram.
Τμνίασαι, celebrati sunt, Herodot.
Τμνέω, μνήσω, μνησα, dico hymnum, hymnos cano, celebro vel dico laudes, decanto, eumlego, hymnis laudo, celebro carminibus & laudibus, fama celebro, Plato 2. de Rep. μακάριοι δὲ καὶ ὅσιοι οἱ ταύτης τῆς τύχης ὑμνῳδοί, οὓς καλεῖ ἡ φήμη, vno ore prædicant. ¶Τμνέω etiam κατ' ἰσοσημασίαν, pro conqueror, conuicior, Plato 1. de Rep. κἂν εἴ τις σε ὀνειδίζοι ἐπὶ τῷ γήρᾳ ἤδη ὄντα, κακῶν σοφὸν εἶναι, in hoc senectutē accusant tanquam sibi causam multorūm malorum.
Τμνόω, idem quod ὑμνέω. Suid.
Τμνησις, laudatio, laudum decantatio, Nazian. in Orat.
Τμνητὴς, cantator, poeta, in Epigr.
Τμνήτιον, ὁ, laudator.
Τμνογράφος, hymnorum scriptor.
Τμνῳδέω, poeta, ποιητὴς, Hesych.
Τμνολογέω, τὸ ὑμνολογεῖν, hymnos decantare.
Τμνοπλόκος, qui circa laudes crebro versatur, poetarum epith. præsertim Lyricorum.
Τμνοπόλος, ὑμνῳδός, Phalar. in Epist.
Τμνος, ου, ὁ, hymnus, laus deorum, & propriè citharæd veteribus canebatur, Etymol. Hesiod. Μοῦσαι δή μ' ἐδίδαξαν ἀοιδοσύνην ἐπιόπτας ἀπὸ γῆρυν, ἱμερόεντα λόγον, carmen pedibus astrictum.
Τμνόω, τὸ ὑμνεῖν, ὑμνολογεῖν, hymnos condere vel cantare, Plat. de Leg. ¶Τμνόω, vaticinari, oracula versibus reddere, Eurip. per Euripid. pro oratione prosa soluta quæ canitur, Eustath. in Dionys. Geograph.
Τμνῳδία, hymnodia, Lucia. & Phalar. in Epist.
Τμνῳδός, ὁ, cantator, præco celeber, Genit.
Τμος, Æolicè, similis, pro ὅμοιος.
Τμός, pro ὑμέτερος, vester, Hesiod.

Τ Ν

Τνίσσεται, sucem.

Τνις, vomer, priori breui, lib. 6. Epigr. ἡ φιλόγαιος ὑνίς. ¶Aliquando producitur additō altero ν, ὑνῖς, Hesiod. 2. ἔργων.
Τνάσκεται, sylvestris, ἀγρία, Hesych.
Τνάσκη, & Τνίς, ίδος, ἡ, vomer. Itē capra.
Τνος, vt ait interpr. Aristoph. in Pace, manni, & mannuli. Hesych. ὗν, ὑός, ὁ, ἐξ οὗ τὸ ὑάκινθος, ὑός πυθμὴν, pullus in ventre gerens priusquam edatur in lucem.

Τ Ο

Τόλιος, & Τόβιος, ου, ὁ, subulcus, porcarius Gaz.
Τοειδέγιον, osciculum est bifurcatum, à quo lingua prodit, ab u literæ similitudine.
Τοειδής, volumbrum suum, Hesych.
Τόμαι, complacor, pluma, perfundor. Herodot.
Τόμενος, in peritia, ἐμπειρίᾳ. Aristoph.
Τός, ὁ, subulcus, porcarius, porculator Columella, ὑοβοσκὸς, ὑοτρόφος, Poll. li. 7.
Τόμορος, ου, ὁν, herba tubo similis, sed minor, asperiorque.
Τοκοπάζω, vacillare in sermone, insanire.
Τοκύαμος, ὁ, hyoscyaminum oleum, i. ex Apollinari herba confectum, Dioscor. lib. 1. cap. 43.
Τοκύαμος, ὁ, hyoscyamus, i. faba porcina, alterēum Plin. Vide Nicand. in Alexiph.

Τ Η

Τπερβάλλω, ad maiorem vel potentiorem aliquid dico.
Τπάρχω, denuncior, declaratus, manifestus, φανερὸς Suid.
Τπαγε, facesse hinc, apage, abi. Vide Τπάγω.
Τπάγω, ὑπάξω, puer qui gremio & brachiis adhuc gestatur. Suid.
Τπαγκάλιος, τὰ, cubitalia Horat. vt cervicalia sunt ὑπαγκάλια, Galen. 2. περὶ ἀγκῶν.
Τπαγός, ὑπήκοος, subiectus, minister, seruus.
Τπάγω, fraudo, irrepo. ¶Ἐπὶ adduco, i. perpello, perlicio. Herodia. Ἐ. τὸν φίλον ἐπὶ τὸ λαθεῖν. ¶Τπάγω, persuadere, πείθω, ἀναγκάζω. Ὁ δὲ Κύκλωψ τὸν νοῦν ὑπάγεται. ¶Τπάγω, in potestatem meam redigo. Phil. de mundo, ὑπάγω τὸ ὕδωρ τοῦ μίλητου, τοῦ ἡλίου τὰς ἀκτῖνας. ¶Τπάγω, in potestatem meam redigo, qui in suam ditionem redegit fines temporum. ¶Et Passiuè apud Hesych. ὑπάγομαι, ὑπείκω, pro inducor, persuadeor, πείθομαι. ὑπάγεται ὑπὸ τοῦ ἡδονῆς, ὑπαγόμενος.
Τπαγόρευσις, præceptio, dictandi ratio, denūciatio, prædictio. Τπαγόρευσις Κυπριανοῦ. Iosephi. Antipatri instinctu & inductu, hortatu & instigatione.
Τπαγορεύω, dico, nuncupo, pronuntio, dicto, significo, indico & denuncio, persuadeo, postulo, requiro, impero. χρὴ ὑπαγορεύειν ὑμᾶς, vsus postulat, exigit, suadet, Gaz. li. 1. ¶Τπαγορεύω, Atticè, pro σφυγγάνομαι, prædico, denuncio, Aristoph. ὑπαγορεύσω δ' ὑπ

σέ τι ἐπιὼν, dum ego ἐξίωμι, prædicēte me quòd sub vespertam ventura eram. ¶Τπαγορεύω, pro dicto subijcio.
Τπαγορία, consilium, συμβουλία, Hesych.
Τποάγω, μι, ἄξω, ἄγω, ἄξα, subduco, clàm eximo, Iliad. λ. Κέπφα δ' ἐπὶ ἁλίαις ὑπαγε ἰχθύς, ἐκ τε κιόνας, ἐκ τ' ἀμφικύμονας. ¶Item subijcio, subigo, in potestatem meam redigo. ὑπάγειν τινὰ τῷ ζυγόστατι τινὸς διὰ, &c. ad aliquam huiusmodi generationem diuinam exigere, i. referre ad, seu subijcere, Nazian. in Orat. ¶Item vado, accedo, progredior, procedo. Iohan. 3. ἀλλ' οἶδας πόθεν ἔρχεται, καὶ ποῦ ὑπάγει. ¶Item abeo, discedo, Aristoph. πρ. ὕπαγε, αἰ μάλιστα; Eidem, ὑπάγετε ὑμεῖς τὰς ὁδοὺς, subduxeritis vos de via. ¶Item introduco, adduco in errorem, perpello, pellicio, Xenoph. in Hippare. ὑπάγουσιν ὑμᾶς δεῖ πολλὰ, protrudunt vos ad hæc, Demosth. ¶Τπάγω, demitto, & in clunem submitto, succido. ὑπάγοντα τὰ δόλια ἀγκῶν τῷ γαλεῷ, sub sidentibus clunibus semen recipiunt genitale, Aristot. li. 5. Anim. ¶Aliquando ad forū pertinet. ὑπάγουσιν αὐτὸν εἰς δίκας, eō in iudicium vocant, Thucyd. Hermog. ἐν ἰδίοις ὑπάγεται, sacrilegii reus postulatur.
Τπαγωγὴ, pulvinus tomento confertus, qui à bajulis calonibúsque oneri supponitur, Aristoph. in Auib.
Τπαγωγὴ, ἧς, subductio, ὑπαγωγὴ τῆς κοιλίας, alui subductio. Dioscor. li. 3. ca. 30. ¶Τπαγωγὴ, submissio & succedua exceptio maris in animalibus. Aristot. hist. 6. ¶Translatè ponitur pro dolo, fraude. ἀπὸ τῆς ἀγωγῆς, Suid.
Τπαγωγὸς, ὁν, ὁ, blandus. Et Τπαγωγὸς κοιλίας, deficiens alium, subducens, emolliens.
Τπαὶ, pro υἱὲ, ὁ, sub, apud poetas, vt ὑπαὶ & ὑπὸ. Iliad. ἢ ὑπαὶ Τρώων τείνω, ἢ ὑπὸ Τρώων. sub vltimo pede Idæ. ¶Τπαὶ pro ὑπ' i. cum, vt ait Comm. Aristoph. in Acharn.
Τπαίθριος, ον, in Epig. q. sublugeo.
Τπαιδὸς, ex obliquo, coram, πρόσθεν, Argon. 2. Iliad. ἐ. ὑπαιδὸς λάβεσθαι, in obliquum declinauit, siue anteriorem partem. ἐς πλάγιον ἢ ἐς πρόσω, &c.
Τπαίθριοι, οἱ, deambulationes subdiales, Cæl. lib. 7.
Τπαίθριον, manifesta, quæ sunt sub dio.
Τπαιθριάζω, serenum reddo, sub dio moror, Aristoph. in Auib.
Τπαίθριος, locus subdialis.
Τπαιθρος, sub dio agens, subdiualis, Gaz. li. 5. hist. plant. ὑπαίθριοι ἀήρ, vsus serenus.
Τπαίθριον, locus subdialis, ὑπαίθριος, Etym. ἐν ᾧ ὑπαίθρια. Lucian. sub dio.
Τπαίθριος, idem quod ὑπαίθριος, i. subdialis seu subdiualis. ἐν ὑπαίθριοις τόποις, in locis subdialibus Dioscor. li. 6. cap. 2.
Τπαίθρω, Aduerb. sub dio.
Τπαιμάλλω, clàm palpum obtrudo, adulor, Suid.

Υπερλιχνεύω, Hesych.

Υπερφιλοτιμέομαι, etiam & per ænigma significo, obscurè loquor, subinnuo, Hesych.

Υπερφρονέω, attollo, eleuo, ὑπερήφορον.

Υπεύθυνος, subrepo, Hom. Iliad. 8.

Υπεύθυνος, ecimen, accusatio, Bud. in Epist.

Υπεύθυνος, rem, sons, conscius, obnoxius, Xenoph.

Υπεύθυνως, Aduerb. cum crimine.

Υπήκοος, obedientia Cicer. ὑποκοή.

Υπακούω, audio, cum Genit. Aristoph. τοῦ εὐχῆς ὑπακούσαι, audire preces. ¶Item obedio & parco, morem gero, dicto sum audiens, obtempero. ὑπακούειν τοῖς Ἀθηναίοις, Athenienses subditi, Thucyd. ¶Et cum Dat. ὑπακούσομαί σοι, tibi morem geram, Demosth. ¶Υπακούειν, succedere. Luci in. translatè dixit, ὑπακούσαι τὰ πράγματα, posteà quæ res mihi ex animi sententia iuceesit. ¶Υπακούειν, intelligere. Ptolem. μεγάλην συνιέναι ξυνεσιν l. 11. Καὶ ὅτι μὲν ἡμῖν ἡ καταβολὴ τῶν περιφορῶν τὴν ἀρχὴν ὑπακούσεται, idem intelligatur & deinceps in mentione arcuum. ¶Υπακούειν, dicitur & accusator, & aduocatus, cum facta potestate dicendi, & rogatus in medium procedit. Demosth. οὐκ ἔξεστιν ὑπακούειν, etiam de iumentis dicitur, & est cognoscere quis adsit & intromitti velit, Actor. 12. ὑπακούειν πρὸς κλῆσιν, pro assequi, intelligere & capere, Plat. lib. 6. Leg. ὑπακούειν τοῖς λεγομένοις, orationis sensum assequi.

Υπαμάσσω, incon sulte.

Υπαναγκάζω, decedendum est, Etym.

Υπανασπάω, aluum subducens.

Υπανάστημα, τό, q. sublitio, inonstio.

Υπανθέμιον, τό, medicamentum quod specillo illinitur, apud Hippocr. ὀβελίσκος γυναικεῖος.

Υπανθήριον, τό, specillum, ὑπανθῆναι, Hippocr.

Υπαντιάω, sublimo ἐγχρίω, subter vngo, Aristoph. in Achar. ὑπαλείφειν εἰς μὲ τὸ ἐρεβινθῶδες ὑπαλείφω, ἐγχρίειν.

Υπαντιάω, fugio, elabor, vito, cauteo. Hesiod.

Υπαλλαγή, ἡ, figura est quum oratio immersa vice profertur, vt, Aute clasſibus astitor.

Υπαλλαγή, subsidiaria mutatio, & quod vicē alterius præbet, & res succidanea, Aristot. li. 5. Ethic. cap. 5.

Υπαλλαγή, transmutatio. ὑπαλλαγὴ τῶν ἐναντίων, status causæ alternatiuus, apud Rhet.

Υπαλλάττω, ἀττω, ἄξω, τὸ, q. subalterno, identidem muto, subinde muto, immuto, vario, dimouco, Accus. Galen. ὑπαλλάττειν τὴν τῶν ὕδατων κατάμιξιν, identidem mutant.

Υπάλτερνος, subaltern". ¶Υπάλληλος ἐπιστήμη, artes subalternæ, Aristot.

Υπαμπεχόνιον, patrix Pedemontanorum.

Υπανδρεύω, fugio, elabor, fiue ὑπαναδύομαι, ἄξω. Odyss. ὃς μήμε τις ὑπαλύξει, Phocyl. pro deuito.

Υπανδρία, suffugium, ἔφυγον, Suid.

Υπαβδιώω, obtundo. Bud. in Epist. post.

Υπαβλώσσων, cunctor, Phal in Epist.

Υπαγορεύω, pro προαγορεύω, prænuncio, fco.

Υπάδιπλασιασμός, reduplicatio.

Υπαδιπλόω, subeo.

Υπαναλίσκω, exhaurio, consumo, expendo.

Υπαναλίσκω, idem.

Υπανάστασις, honor qui alteri defertur assurgendo locumque cedendo, Aristot 4 Ethic.

Υπανεχόμενος, sensim retrò abeo.

Υπανεχόμενος, sec. q. retrocessus.

Υπανδρος, subiecta viro mulier, Rom.

Υπανίημι, remisse, languide, infirme Cic.

Υπανίημι, intro, dimitto, ms.

Υπανιόω, infesto molestia afficio, Aristoph.

Υπανμι τῶν φωνῶν, remitto vocem. Galen. lib 4.

Υπανίσταμαι, ἀναστήσομαι, exurgo, assurgo, Aristoph. τοῖς θρόνοις οὐκ ὑπανίστασθε, sedibus assurgendo senioribus cedere. Ἀναστῆναι, sedibus assurgendo senioribus cedere.

Υπανοίγω, ξω, ἔωγα, aperio, Actius. Accusatiuus.

Υπαντάω, & Υπαντιάω, ἀσω, ἄσομαι, obuiam cupiam honoris gratia, obuiam procedo. Neutr. Dat. Herodian. ¶Item incurro, incido, Bud. in Epist. ¶Aliquando occurrere hostili, Xenoph.

Υπαντή, ἡ, q. obuiatio.

Υπάντησις, occursus.

Υπαντιάζω, obuiam prodeo, honoris causa alicui occurro obuiamque procedo. Datiui. Lucia. ¶Item incurro, incido, Plutarc. cum Accus. ὑπαντιάζουσι τοῖς πολεμίοις, in aduersos hostes incurrunt. ¶Υπαντιάω, idem, in Epigr.

Υπάντλιον, τό, vasa ærea, cadi. Hesych.

Υπαντρος, obuio cupiam. Herodian.

Υπανδρος, qui in spelunca habitat. Hesych.

Υπανδρος, terra subhians & cauernosa.

Υπαντρος, cauum saxum.

Υπανύσσω, ministrare. Hesych. ὑπανύσσειν, diligentes. ¶Υπανύσσω, paulatim abibant.

Υπαπτεύω, ὑπαπτεύσω, ἐπτευσα, ἐπτευκα, Aristop. in Concione.

Υπαρ, visio veranon in somno, veritas omnium. ὑπαρ καὶ ὄναρ: Suid. Et Aduerb. ὑπαρ, ἐναργῶς, ἀναντιρρήτως, ἐνάργειαν, ἐναργῶς, ἀναντιρρήτως, ἐναργῶς, ἀναντιρρήτως, ἐναργῶς, ἀναντιρρήτως

Υπίχνεῖται, idem quod ὑπίσχνεῖται. ¶ Υπιχνεῖται ὑποσχεῖσθαι, spondere, fatisdato promittere.

Υπόδεισαν, timuerunt, Iliad. δ.

Υπεδείδισσον, metuebant, Accuf. Apoll. 2.

Υπεδέκατο, respondérunt.

Υπεδέξατο, recepit, promisit. ¶ Υπεδέξατο, suscepit, excepit, pro ὑπεδέξατο, Hom. Odyss. ξ.

Υπέδυν, subii, ὑπέδυν πόνους, Plut. in Thes.

Υπεζώματα, apud Hippocr. i. subnexum est.

Υπεζωκώς, membrana succingens costas, Arretæo li. 1. de morbis acutis.

Υπέθεντο, consuluerunt, admonuerunt.

Υπείδομαι, suspicor, Galen. lib. 1. de diebus crisimis.

Υπείκαθεν, cedo, do locum, 2. Argon. ὑπείκαθεν ἐρίηρον, cedebat remigibus & obsecundabat.

Υπείκω, do locum, cedo, cõcedo, subjicior, obsecundo, subjaceo, succumbo. Eurip. ἀλλ' ὑπείκειν χρεών, nihil dant loci senectuti. Iliad. ἀ. οὐ γὰρ ἐγὼν ὑπείξω ἐμὸν μένος, si tibi omni in re morem geram: vbi ex præpositio subauditur, ἐξ ἐμεῦ ἔσται.

Υπείκαρα, ut bitratus sum, opinor, Xenoph.

Υπείμι, subsum, subjaceo, supersum, resto, adsum, insum, delitesco, Xenoph.

Υπείξησεν, cessit, submisit, obsequuti, Plut. ἐμὲ ὑπείξησεν, exponere, subjicere, Soph. in Aiace.

Υπείπον, dixi, dicendo attigi, subnoxi, subdidi. ὑπείποντο, respónderim, Sopho. in Aiace.

Υπεισάντες, subdentes, respondens. ¶ Aliquãdo ὑπεισάμενος, pratatus, Aristoph.

Υπείτ, pro ὑπό, Odyss. ἀ. & Gaz. li. 4. (νν. Υπειφέρεται ὑπείρεται ὑπείρεται ν' ὑπείκουσι κλίμα

Υπείχθη, ὑπ' ὀπιθεν χ, murato loco augmento, Iliad. γ.

Υπείχθη, cum Gen. i. ὑπείχθη ἐκ ἔχει, Iliad. ε.

Υπείχθων, provinciæ, excelles, eminẽs.

Υπείχων, superior.

Υπεκ τῆς ἐπιγεγραμμένης deponens, Herodot.

Υπεκθέσεως ἀπὸ κλήρου, adicio hæreditatis.

Υπεκπίπτει, subito, i. εἰς τοῦτο ἐρχόμενος, Lucian.

Υπεκλίνω, cilcio, ὑπεκλίνομαι, ἀμείβομαι, Apoll.

Υπεκμένω, expecto, in Epigram.

Υπεκφεύγω, ὑπεκφεύγομαι τὸν ἄγχιστα, subterfugio.

Υπεκφυγεῖν, effugere, ὑπεκφεύγειν τὰ παρόντα, præsentes pœnas effugere. Herodot.

Υπεκδύς, ducedens.

Υπεκδύω, ὑπεκδύομαι τὸν ὄνον, exco, subro. Actiu.

Υπεκθέσεις, repositio, ὑπόθεσις, Hesych.

Υπεκκαίω, succendo, Alex. Aphrod.

Υπεκκαλύπτω, detego, in Epigr.

Υπεκκαύματα, fomes succendens, fax, i. incitamẽtum & fuscitabulum Nonio, Plut. in Cæsare. ¶ Υπεκκαύματα, etiam vocat Hippoc. in Aphorism. cibos, quia his corpus foueturr.

Υπεκκαίομαι, succenderc.

Υπεκκομίζω, clàm exportara, Herodot.

Υπεκκλέπτω, furto subtrahitur, Plutarch.

Υπεκκλίνω, subinclino, declino, defugio,

Υπεκκομίζω, clàm exporto, subduco.

Υπεκκρίνω, submitto, clàm mitto, clàm & sur tim emitto, vt fit in tumultu, Eurip. in Hecuba.

Υπεκπρολιπόντες, præcurro, vinco.

Υπεκφυγή, suffugio, clam effugio, Hesiod.

Υπεκπρεπόμενος, erumpens.

Υπεκρέει, fensim & clàm effluo vel euanesco, Neut. absol Plut. in Sympos. li.

Υπεκρίνεσθαι τὰ χρήματα, difficultatibus se liberare, Plutarch. in Solone.

Υπεκτίθεμαι, clàm depono, clàm sepono, expono, ostendo, subtraho, & fidei committo ὑπεκτίθεται τὸν γόνον εἰς Τροιζῆνα, exportarunt parentes in Trœzenem, Plutarch. in Themist.

Υπεκτρέπομαι, idem, Accus.

Υπεκτρέπομαι, sensim vito & declino, sacrificare pauladm, Plat. in Phædr.

Υπεκτρέφω, subduco.

Υπεκφέρομαι, cum velocitate curro, Odyss. γ.

Υπεκφεύγω, clàm fugio, subterfugio, elabor, Eurípid.

Υπεκχωρῶ, subduco, declino, ὑπεκχωρῶ τῇ φύσει, naturæ cedo, diem obeo, Plat.

Υπελάθ, ὑπελάθου, fui fidus. Et ὑπέλαθεν, subiit, sustulit.

Υπελθών, qui occurrit, ὑπελθὼν τοῖς συγγενέσι, Plutar. in Pub. in angustias incidens.

Υπέμβριον, recens natus infans, Suid.

Υπεμπίπλαται, tristatus vel deiectus est ab ipso vel potius ἐμοῦ, quod est commiseo, inclino.

Υπέμνημα, memorandi.

Υπεναντίος, aduersarius, aduersus, contrarius, Hesiod. ὑπεναντία ἀλλήλοις ἔξεια, aduersi inter se stridulè hinniuerunt.

Υπεναντιοῦμαι, occulte aduersor. ¶ Υπεναντιοῦμαι, repugnans. ὑπεναντιούμενος ἐναντίος illis infestus. Plutar. in Pericl.

Υπεναντίως, variè & contrario. ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχειν, inter se discrepant.

Υπενδίδωμι, cedo, do terga. Thucyd.

Υπενεγκεῖν, pati, sustinere.

Υπένερθε, vel ὑπὸ νέρθε, sub, infrà, subtus, ὑπένερθε τῶν, Gen. Iliad. β. ποδῶν ὑπένερθε κονίσαντο, Gen. Iliad. β.

Υπενθήκη, consilium, Apollon. 2.

Υπ' ἐξ ἄλλοι εἶλκον ἐρετμά, Apoll. ex mari trahebant remos, i. ὑπὸ τῶν θαλάσσαν ἀφέροντα κώπας.

Υπεξάγω, seduco, subduco, eximo, submoueo, subtraho, Chrysost. ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Υπεξαιρέω, subduco, interuerto, suppilo, clàm aufero & auerto, Lucian. de Prometh.

Υπεξαίρεσις, subtractio, exceptio, subtractio. τὸ ἀλγεῖν ὡς ὑπεξαίρεσις, Laert. dolorem subtractio. Politian. in Epist. suppuratio.

Υπεξαίρω, subtraho, suscipio, tollo de medio, Accus. Soph. ὑπεξαίρω τινὰ ἐκ μέσου, clàm de medio tollo, Xenet. ὑπεξαίρεσις, clàm de medio tollo, Plat. etiam eximo, submouco, reiicio, Plat.

Υπεξαλύσκω, vitare, declinare, ὑπεξαλύσκειν, Hesych.

Υπεξαλύσκω, effugio, Accus Hesiod.

Υπεξαναγιγνώσκω, clàm e littore soluo & enauigo.

Υπεξανάδυσις, sensim & clam exitio, fallo e mergendo, Homer. λάθρα ὑπεξανέδυ πολὺν ἅλμην.

Υπεξανίσταμαι, honoris causa assurgo. ὑπεξανίστασθαι πρεσβυτέρῳ, assurgere seniori, Plutarc.

Υπεξαντλέω, clàm exhaurio, Apoll. 2.

Υπέξειμι, exeo, subterfugio, ὑπεξιέναι.

Υπεξείμην, subtraxerunt.

Υπεξείρυτο φόνοιο, ex cæde liberabat, Apoll. 2.

Υπεξήκται, subductus est.

Υπεξίσταμαι, abscedo. ὑπεξίστασθαι τινος, clàm & longius progredi. Herodoto.

Υπεξοίσω, clà auferre, subtrahere, eximere.

Υπεξύπασεν, suppliciũm, quæstio, Suid.

Υπεξυφαίνω, μὲ ξύνομαι, obrepo, surrepo, subduco, fallo ὑπεξέδυ τὰς φύλακας, ciuitate excessit, Plutar. in Public. ¶ Est etiam subire, i. εἰς τοῦτο ἐρχόμενος.

Υπέρβη, subterfugit, se subduxit, Herodot.

Υπερβάντες, se subduxêre.

Υπερβαίνω, prodire.

Υπερβασίη, cedo ὑπερβασίην ἀπὸ δόξης, ei cedebant, Philostr. in Heroic.

Υπερβασία, subditus, alieno iuri subiectus, qui est in potestate, filius familias.

Υπερβασία, subiectio, Theophil. in Instit.

Υπερβεβλημένος, subrasus.

Υπερβλήθω, subleuo.

Υπερβόσκοντο, mouebant, subagitabant.

Υπερβώς, minus coctus.

Υπερ, cum Genit. prouide Gaz. li. 4. Vnde fit ὑπεραιτεῖσθαι, latendi gratia tolerans, Plutarc. in Lycurg. ¶ Item super, seu suprà, Illia. β. ὑπὲρ ἄστεος ἀκρωτήρι. τὸ πεδίον ὑπὲρ ἄκρων, Siculi montani, Thucy. i. τὸ δὲ πρὸς ἄκρων ὑπερ τὸ ἐρημοῦ. ¶ Υπὲρ, per. ὑπὲρ χριστοῦ δέομαι, per Christum precor, Nazanz. in Orat. ¶ Υπὲρ, cum Accusat. supra, vltra, trans, præter, procul. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, supra dignitatẽ, Demosth. ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη γεγονὼς, qui annum sexagesimum excessit, Plutarc. in Lycurgo. ¶ Τὸ ὑπὲρ δίκης ἐγκλῆμα, est longiore oratione vti quàm præfinitum sit, Lucian. pro Iconibus. ¶ Υπὲρ, duos ac duos, vt ὑπὲρ μίαν, siue ὑπὲρ μιᾶς ἡμέρας, i. alternis diebus, tertio quoque die.

Υπερ, In compositione auget, sicut per, aut quà apud Latinos. ¶ Interdum vim habet Comparatiui, Aristot. li. 4. Polit. ὑπερτίθεσθαι τινος, ἢ ἀναπληροῦσθαι τοῦ τινος, magis superat qualitate, quàm deficiat quantitate.

Υπερία, funis nauticus, quo cornua antennarum transferuntur, tenduntur & laxantur, ὑπερίαν τὴν ὑπερίαν. Hyperid.

Υπερίδιον, infecta oblonga, à pistilli forma sic dicta, i. ὅτι πρὸ ὑπέρθυρου, Aristot. histor. lib. 5. cap. 19.

Υπερίημι, demitor, supra modum mitor, indulgeo, ὑπερεῖσθαι τοῦ ἔρωτος, Suid. Deponens.

Υπερίημι, vehementissimè, maximè.

Υπερίημι, supramodum indignor.

Υπερίημι, deuotus, apud Demosth.

Υπερίημι, supramodum.

Υπερκόπτω, pauocinor, Aristot. 2. Occo. ¶ Dicitur etiam ὑπερκόπτομαι.

Υπέρκομπος, superbus, elatus, Hesych.

Υπερκρέμαμαι, supero, excello.

Υπερμάχομαι, defendo, propugno, Genit.

Υπερνέφω, desuper flans.

Υπερπλησία, sanguis nimietas, i. nimia copia & abundantia inter eos morbos, Poll. lib. 1.

Υπερπόντιος, q. superlaudabilis.

Υπερπρέπω, sublatus.

Υπερτείνομαι, supramodum efferor. 2. Cotin. 21.

Υπερτίθεμαι, supergredior, præterco, trascendo, excedo, supersum, supero, vinco. ὑπερτίθεσθαι τὴν δόξαν τοῦ πατρός, gloria omnes superauit, Plutarc. in Lycurg. ¶ Et Υπερτίθεμαι verbum nauticum, Polyb. lib. 1. ἤδη τὸ πέλαγος ὑπερτεθειμένοι τὸν περὶ Μαλέαν τόπον, i. superato pelago.

Υπερτὸν, τὸ ὑπὲρ τὴν μοῖραν, vltra sortem.

Υπέρτατος, tutissimus. Xenoph.

Υπερφιάλως, vehementer me pudet.

Υπερφυῶς, limis dispicio, desuper aspicio, libror in altum, sublime volo.

Υπερφωτεῖν, super aliquid extẽdere, vel superappendere. Dioscorid.

Υπερφωτὸς, quasi superadultus, ὑπερφωτὸς ἀνήρ, Suid. grandis, cuius flos iam præteriit.

Υπερφωτίζομαι, præsio iaculis, Gen. Aphrod.

Υπερφωτίζω, ἐπερφώτισα, valde iaculor, ad vsum ferio, supero, vinco, antecello, Accus. Aristoph. in Plut. τὸν βίον τῶν ὑπερφωτίζοντας, eos qui vident, vincebat.

Υπερφωτία, montana.

Υπερφωτιβιοῦς, diligens, curiosus.

Υπερφωτίζει δόματα, Euripid. ædibus imminet desuper. ὑπερφωτίζειν, per summum euadere, Charon.

Υπερφωτὸς, montanus.

Υπερφωτιβολεῖσθαι, præradiari, ἀκτινοβολεῖσθαι, in radios incurrere & obscurari. Bud. Com.

Υπερφωτίω, perdoleo, admodum doleo, Aristot.

Υπερφωτιῶ, valde dolens.

Υπερφωτίλιος, transilio, supersilio, Aristot. Anim. 9.

Υπερφωτίλλω, supersiliens.

Υπερφωτιμάομαι, impudẽtia vinco, Aristoph.

Υπερφωτίστιος, exul. μεταβάτης, μετοίκης, Suid.

Υπερφωτίσταμαι, longè sublimior sum, valdè antecello, longè præsto, Arch. in Apocal.

Υπερφωτυγχάνω, sublatus. ὑπερφωτυγχάνειν τῷ γνώμῃ, animi fastus, Philostr.

Υπερφωτύπτω, superillo, ὑπερτύπτω.

Υπερφωτέχω, eminens.

Υπερφωτὸς, ὁ, ἡ, inexhaustus, circunfluens, superabundans, copiosus, infinitus. ὑπερφωτὸς

συμφορᾷ, qui est calamitati exhauriēdę im par. Eurip.

Υπερθνήσκω, super, in cœlo, Genit. Ephes. 4.

Υπερθνήσκω & Υπερτελευτάω, morior pro. Xen. in Cyneget.

Υπερασπίζω & Υπερμαχέω, adesse, cę patrocinari & defendere, Aristophan. in σφηξί.

Υπερβάλλως, plus satis, per quā abundē, Bud.

Υπερβάλλω, suffulcio.

Υπερβάτης, qui superamit, Aristot. ab ὑπερβαίνω.

Υπέρβιος, q. supernumerarius, excedens numerus.

Υπερδείδω τῷ ἐλάᾳ, metuo Græciæ, Herodot.

Υπέρθυμος, vt ὑπέρτατος. qui & principium & finem excedit, vt Deus, Dion. Areopag.

Υπερβριθής, imbecillimus.

Υπερβύθιος, examinatus, tanhelus.

Υπερμαχέω, protego, propugno, strenuè defendo, Iuuo, Actiu. Genit. Naz. in Orat.

Υπερμάχησις, defensio, propugnatio.

Υπερμαχητής, propugnator, qui clypeo suo protegit aliquem, latelles, Suid.

Υπερμαίνομαι, supra modum ineptire, Plutar.

Υπερμενής, gloriosum, insolēs, Phal. in Epist.

Υπερμυρίοι, Demosth. & ὑπὲρ plures sex milibus.

Υπερνεύω, valde doleo, Depon. absol.

Υπερβάλλω πόδα πόδος, est non iusto passu gradatimque progredi, sed transiliare aliquem locum, Aristot. in Categ.

Υπερβαίνω, transeo, transgredior, prætereo & prætermitto, prætergredior, trā scendo ὑπερβέβηκεν πᾶσαν ἀπιστίαν, omnē absurditatem excessit, Plutar. in Numa. ὑπερβαίνων τὸν πύργον, tum transcendens, Herodot. ¶ Υπερβαίνειν, suggestum ascendere, Aristoph. in Conci. ¶ Υπερβαίνω, exto, redundo, exupero, supero, sum maior, præsto, Gen. & Dat. Aristot. de mundo, πῶς ἂν ἄλλως ζῷον ὑπερβαίνοιτο ἄνθρωπος, quinam præstat homo cæteris animalibus?

Υπερβάλλομαι, προρogo, in aliud tempus reiicio, differo. φρονήματα ταπεινὰ ὑπερβαλλόμενα, animi magnitudine Persenam superans, Plut. in Publ.

Υπερβάλλομαι, tardus, cunctator.

Υπερβαλλόμενος, excellenter, valde, plus iusto.

Υπερβολή, superiicio & superiacio Colum. & Liu. extendo, excello, supero, sum maior, modum excedo, Aristopha. in Plut. Ἀτυχῶς ὑπερβάλλεται τὰ μεθύσκειν. ὑπερβάλλει τὴν συμμετρίαν, modum excedit, Aristot. lib. 3 Polit. ¶ Υπερβάλλω, in auctione vinco, pluris licor & supra omnes, Andocid. ὑπερβάλλεται ἐφιέμενος δὲ τῆς τετρακοσίας ταλάντου.

Υπερβασία, contemptus, periurium, Suid.

Υπερβαίνω, transgressio, iuramenti violatio.

Υπερβατόν, verborū & constructionis ordo turbatus, Gaz. li. 4. Grammat.

Υπερβατός, qui transiri potest.

Υπερβατός, in transitu Quintil. in transcursu Plin. defunctorie, perfunctorie, Hippocrat. ἀφ' ὑπερβατοῦ.

Υπερβλητέον, plus quàm oportet.

Υπερβορέοι, extremus anni ventus apud Macedones & Asiæ populos, October Suid. Vnde pro compertendinatore, & cunctatore capitur.

Υπερβιάζομαι, vim infero.

Υπερβιβάζω, traduco, traiicio, transfero.

Υπερβιβασμός, translatio, q. transcensio. ὑπερβιβασμὸς τόνου, translatio toni, Gaza lib. 2 Gramm.

Υπέρβιος, immensus, μέγας, magnanimus, insolens, superbus, violentus, Hesiod. ὑπέρβιον ἄχθος ἀνέχει, immensum onus tollens.

Υπερβολικῶς, supra modum, violenter, ὑπερβαλλόντως.

Υπερβλαστάνω, in germinando excedens.

Υπερβλαστέω, lascuio germinibus.

Υπερβλύω, q. exuperanter, Hesych.

Υπερβολαῖος, excellens, ἀφικνούμενος, Demosthen.

Υπερβλύω, effundo, redundo, Chrysostom. ὑπερβλύω.

Υπερβλύω, supra modum, in carmine.

Υπερβολαί, extremę collium partes, cacumina montium.

Υπερβόλιον, tetrachordon acutissimum, Vitruu. lib. 5. ca. 4.

Υπερβολή, superiectio, superiectus Colum. exuperatio siue exuperantia Cicer. præstantia, excellentia, Aristot. Rhetor. 1. ὑπερβολὴ ἀρετῆς, τὸ πολλοὺς εὖ ποιεῖν, i. de omnibus bene mereri, proucnit ex virtutis exuperantia. ¶ Cùm in vitio ponitur, nimietas Columell. quod nimio plus fit in re qualibet. nimietas. Eidem Aristot. Rhetor. 3. Λέγω δὲ τὴν ὑπερβολὴν τὸ θρασύμφρων: Δεῖ γὰρ μὴ τὸν ὑπερβάλλοντα τὸ θρασύμφρων. ¶ Item extremitas Cicer. & Plin. Sic ὑπερβολαί, dicuntur extremæ collis partes, montium juga & cacumina siue eminentię, vt apud Polyb. ὑπερβολαὶ τῆς ἤπείρου. ¶ Item transitus, traiectio, transmissio, Eidē Polyb. ¶ Item dilatio, mora, Herodot. ὑπερβολὰς μεγάλας ἐχούσας ἐποίεον κερδοσύνας, Carythis clades dilata est atque prorogata. ¶ Item superadacionis ornatus, i. hyperbole Grammaticis. Est hæc, ait Fabius li. 8. cap. vlt. cmentiens superiectio.

Υπερβολᾶ, supramodum, κατ' ὑπερβολήν, Hesych.

Υπερβολαῖος, iniurius, excessus, ἀδικος, Hesych.

Υπερβολέον, τὸ, nimietas, supra modum, demque.

Υπερβολέστερον, q. excessimus, nimius.

Υπερβολικῶς, hyperbolicus. ὑπερβολικῶς.

Υπερβολεύς, lapis qui alligabatur cervici submergendorum fontium, Aristoph. in Equit.

Υπερβόρεοι, Hyperborei, q. superaquilonares.

Υπερβριθής, ponderosus, Sophocl.

Υπερβύσιος, Adueib. pro πέρσιος, procul, longè à

Υπερβολόμαι, κρύπτω, κατέχω, occultè molior, cæca opera facio, vt ὑπερβάλλω κρυπτάς, Strab. ¶ Item subigo, Philo de mund. τῷ ἀλλοφύλων ὑπερβολεῖσθαι, solum prædurum domare.

Υπεργαμία, ας, ἡ, seræ nuptiæ, ὑπέργαμος, Suid.

Υπέργεια, quæ per summa telluris degunt.

Υπέργελως, vehementer ridendum, Demosth.

Υπέργεως, ω, ὁ, plenus.

Υπέργηρως, decrepitus, Hermog.

Υπερεπιπάσσω, superpingo Plin. li. 35. ca. 11.

Υπερεχθής, magnum, immensum, Hesych.

Υπερεχθρία & ὑπερεχθρίη, valde densus, valde pilosus.

Υπερέχω, inferior, minor, multis indigēs, Poll. q. ὑπερεχόμενα ἡμῶν διὰ τὸν ἐνδεᾶ. ¶ Hom. ὑπερέχω vocat, qui timorem superat, interritum.

Υπερέχω, metuo, Accus.

Υπέρθυμος, indignissimum, grauissimum, Demosthen.

Υπερθύω, in conuiuiis sumptuosum esse.

Υπερθαλάσσιος, βλάβη, damnum excedēs 10. talenta.

Υπερθύμιος, regio Lesbi, tanquam sæuissima, Xenoph.

Υπέριος, gentile, & Iouis cognomentum. ¶ Item superior, superans, Genit. Plutar. in Numa.

Υπερίημι, q. superligo, in Epig. superillino Plin.

Υπερίστημι, supramodum contendo, Dem. & πρός. ¶ Υπερίστημι, idem.

Υπερίσχυμαι μὲ ἀπὸ, defendo in iudicio, Plat. in Phædr. ὑπερισχυεῖν τῷ λόγῳ, orationi patrocinari.

Υπέρκαιος, admodum vel valde iustus, Sophoc.

Υπερκάθημαι, duobus cubitis altior.

Υπερκάθημαι, perplacere, Philostr. πάνυ μοι ὑπερκάθηται.

Υπερκαλέω, pronoco.

Υπερκύπτω, despexi, a pernatus sum, contempsi.

Υπερκείμαι, με, σαι, σται, firmo, cōfirmo, fulcio.

Υπερκεῖσθαι, vide Υπέρκειμαι.

Υπερμαχέω, ὑπὲρ τινος, patrocinari.

Υπέρμαχος, ὁ, Pugnatus fuit. & ὑπέρμαχος, defensio à verbo ὑπερμάχομαι, Plut. in Antonio.

Υπερμενής, ὑπερφέρω & ὑπερβάλλω. τὸ γὰρ μενεῖν fractus, Plut. in Galb.

Υπερμήκης, ες, firmamentum, adminiculū.

Υπερμήκης, ες, ὁ, baculus q. sustentatorius.

Υπερνικάω, vltra. Paul. 2. ad Corint. Epist. ad Corint. 7. li. 1. Machab.

Υπερνοστέω, ventilabant eos cornibus, c.

Υπερξάω, suspendero, in Epigr.

Υπερορίζω, vltra scopum iacularī.

Υπεροπτεύω, supergredior Quint. supramodum excedo, exupero, excello, Accus. Naz. an.

Υπεροπτεύω, supra modum admiror, summo stupore prosequor. Demost.

Υπερπλεονάζω, superfluo.

Υπερπλήρωσις, satisfactio, vltrà extensio.

Υπερπλήρωμα, vltrà extendo, præter modū produco.

Υπερπλουτέω, superare, ὑπερφέρω, excellere Accus. iung. ¶ Naz. Genit. iunxit.

Υπερποντίζειν τοὺς τεθνεῶτας, pro mortuis soluere.

Υπέρποινα, pœna, vindicta, ὑπερεκτίνυσις, Hesych.

Υπερπολάζω, exundat, superfluit, superfunditur.

Υπερπομπή, Hesych. transmissio, ὑπέρθυσις, ὑπερβολή.

Υπερπόντιος, perleuis.

Υπερπροσίημι, valde gauisi sunt.

Υπερρίπτω, intermitto.

Υπερρυής, ὑπερπλήρης, & Υπερρωγώς, valde impleo, Actiu. Accus. Xen. 1. Pæd.

Υπερσθενής, valde gloriosus, ὑπερηφανής.

Υπερτείνω, præferre, præualere.

Υπερτείνοντες, traducentes, transportantes. ὑπερτείνοντες τοὺς πόνους τῆς ὁδοῦ, Thucyd.

Υπέρτιμος, intercessio, deprecatio, Naz.

Υπερτίθεμαι, deprecor pro alio, postulo, interpello. ὑπερτιθέμενοι ὑπὲρ ὑμῶν, Roman. 8.

Υπερτίθεμαι, plus sexcentæ.

Υπερτρέχω, effusè laudibus prosequor, summis laudibus extollo, Accus. Æschin.

Υπερφυῶς, supra modū cupio, Bud. Epist.

Υπερφέρω, superualasti, Lucian. Accus.

Υπερφορέω, superedo Plin. & plus quàm oportet comedo, cibo nimio me onero.

Υπερφώσκω, emicuit, Genit. Homer. Iliad.

Υπέρχομαι τὰ ὅπλα, superiecerant arma.

Υπερῶν, nimis bene, vt nimis male Plaut.

Υπερφυῶς, egregiè, supramodum bene, ὑπερφυῶς.

Υπερφυής, nobilitate modum excedēs. λόγος.

Υπερφυλλίζω, in cælo esse, summis laudibus celebrari. Bud. in dictione, Referre in superum, in Epist.

Υπερφυλλοφορέω, clarissima opinione præditi, qui maximè aliqui esse videtur, Plut. in Sym.

Υπερχόμενος, intercedo, Genit. ὑπερχόμενός σου, precor pro te, tibi bene precor, Gregor.

Υπερχύω, superor, sum inferior. ὑπερχύμενον ἀριστερὸν, virtute superior. Aristid.

Υπερχω, emineo, supereminco, exto, existo, excello, supero, sum superior, præsto, præualeo, vinco, Genit. aut etiam Accus. αἱ δὲ πολλῷ ὑπερέχουσι τῶν ἄλλων, flores foliis numerosiores Dioscor. li. 4. ca. 7. Aristot. li. 4. de mirab. ὑπερέχει τὸ μῆκος, ὑπερέχει τὸ πλάτος, natura enim pari non superat totum, Aristot. li. 3 Politic. Iliad 7. πολλὸν ὑπερέχει νύκτας ἔμεναι. Item defendo, protego, superextendo & auxilior, tueor, Aristoph. in Equitib. ὑπερέχει ἡ θεὸς δέσποινα. Καὶ νῦν ὑπερέχει σου. ¶ Et cum Accus. ὑπερέχειν χεῖρας, manum super habere, i. protegere, Aristid.

Υπερέχων, præstans. ὑπερέχοντα ζῷα, animalia prægrandia. Aristot. Rhetor. 1.

Υπερῷα, ex tabulato.

Υπερῷον, τὸ, tabulatum.

Υπερωπεύω, contemptui erant.

Υπέρωρος, ὁ, q. effœtescentia, efferuendi æstus.

Υπερζεσις, efferuefactus, Aristot. de mund.
Υπερζεω, efferueo, supra modum ferueo, vehementer ferueſco, Aristot. in Probl.
Υπεραγαλλω, vehementer admiratus sum.
Υπεραγορευω, patrocinari. ὑπερηγορεῖν.
Υπεραδω, perlibenter, Xenoph. li. 1. Pæd.
Υπεράδιστα, quàm suauissimè.
Υπεράδιστος, iucundissimus, suauissimus.
Υπεραδυμος, valde lęetor. Bud. in Epist.
Υπεράδω, vehementer exhilaro, Basil.
Υπεραθροιζω, transilisti.
Υπεράκμαξ, & Υπεράκμασος, ὁ, decrepitus, qui vel quę est ætate prouectiore, Naz.
Υπερακμαστης, ὁ, decrepita ætas.
Υπεραμβολαιος, dilatio vltra præscriptũ diẽ, dies in quam iudicatum quis facere debet, Demosth. ἀπὸ δικαστηρίου πλεῖν ὑπεραμβολαίου, comiter diem præfinitum prorogare.
Υπεραμβολος, præteriens diem promissum, diẽ legitimum, diem conditum, Genit. Lucia. ὑπερμήκης τῆς ἡμέρας, qui iam elapso tẽpore non præstitit quod spopondit, qui ad diem non satisfecit. ¶Et simpliciter ὑπέρμακρος, qui est in mora, serus, Synes. in Epist. Οὐδ' ὑπέσκηπτε ὑπέρμακρα χλοΐδια. ¶Υπερμακρος, cui ætas excesserit ex aliquo studio, Philostr. in Epist. Μὴ νόμιζε σκηνὴν ὑπέρμακρον ἢ τύπτειν ἢ κυνηγεῖν ἀκμάσαι. ¶Υπερμακρος, puella quæ nubendi iustũ tempus excesserit, exoleta, Aristot. Rhetor. 3.
Υπερμοιρος ἰσος, numero vltra dimidiũ erant. ὑπερμοιρος ἀστὸ, dimidium ciuiũ, Herodot.
Υπερμεγαλομηνωρ, ορος, ὁ, vltra virum possim, excello, insolesco, extollor animosè, me effero & superbio, Etym. Neut. absol.
Υπερμεγας, αγος, ὁ, magnanimus, virilis, superbus, validus, τὸ ψυχικὸν καὶ ἀνδρῶδες, ὑπερηφανον, Hesiod.
Υπερνεφω, subleuauit, ὑπερῆρε τὸ πνεῦμα.
Υπερος, superabit. ab ὑπερέω.
Υπερος, vrbs Achaiæ, cuius meminit Hom. ¶Stephan. ὑπερεῖς ὡ etiam vocat cum Pausania.
Υπερφανεια, ας, ἡ, ὑπερφανος, superbia, superbè iacto, Basil.
Υπερφανεια, idem, Neut. Etym.
Υπερφανια, splẽdor, superbia, insolentia, fastus, τὸ ὑπερφανες, τὸ φαιδρὸν, λαμπρὸν, Poll. ὑπερφανεια.
Υπερφανος, ὁ, ἡ, & Υπερφανὴς, superbus, præclarus, sublimis, elatus, excelso animo, tumidus & sui iactãs. εἰμὶ ὑπερφανος, Dem. ἐφ' ἑξῆς ὑπερφανοῦμαι τὸ μέγιστον, res gestæ maximę, Plut. in Fab. ¶Dicitur etiam Υπερφανὴς, elatus, erectus, Xen. in Hipparch. ἔχειν ὑπερφανῶς ἵππους, hastas erectas habere.
Υπερφανως, arroganter.
Υπερφαω, & μ. ὑπερφημι, valde resono. Neut. ab.
Υπερφιαζω, demiror, supra modũ admiror.
Υπερφιλος, idem quod ὑπερφιλὴς.
Υπερφιλοτιμεῖσθαι, pluris licor & supra omnes.

Υπερθεμενος, vocatur melior allata conditio in pacto additionis in diem.
Υπερθεν, super, desuper, ὑπερκειμένως, Aristot. de mund. Dicitur etiam ὑπερθε.
Υπερθυμος, præter numinis voluntatem.
Υπερθυμως, supramodum calefieri.
Υπερθυσις, εως, ἡ, dilatio, inducię, transpositio, Hesych.
Υπερθυτατος, η, ον, superlatiuus.
Υπερικω, præcurro, vinco, ὑπερτερῶ. Plut. ὑπερικε δὲ πάντη, pro te morior. Eurip.
Υπερκαθημαι, transcendens, Iliad. δ.
Υπερκαθιζω, superfilio Colum. transilio, Accus.
Υπερκαμνω, ἡ, elatus, magnanimus. μεγαλοψυχος, γενναῖος καὶ ὑπερκαμνὴς τὰς ψυχὰς, ὑπερφανὴς τὰς ψυχὰς, Suid.
Υπερκατα, lapis oitis superior, limen superum Plin. superliminare, hyperthyrum Vit. ¶Hesiod. ὑπερθύριον dicit.
Υπερκαχω, sono supero, Genit. in Epigram.
Υπερκαθημαι, ὑπερκαθεῖμαι, despicere, Thucyd. lib. 5. Αὐτὸν κατὰ τὸ πλεῖστον ὑπερκαθέντα.
Υπερκειος, Hyperi filius, vel nepos. Etym.
Υπερκεκλιμενως, dissimulans, contemnẽs. ὑπερκεκλιμένως τοῦ πράγματος, despicientes institutionem, Plut.
Υπερκειται, extollitur.
Υπερκειτο, perquàm sufficiens.
Υπερκειτον, τὸ, herba vulgò *mille-pertuis*. Et species sunt, ἀνθερίκιον, ἀκτάνη, & κέγχρος. Dioscor. li. 3. Dicitur etiam ὑπερικον. Nicand.
Υπερκεχυμενος, aberrare, tremere, extendi, concuti. ὑπερκεχυμένον, pedes mouebitur lætitia.
Υπερκοπος, ον, ὁ, nimia & superflua purgatio.
Υπερκορης, ὁ ἡ, hyperina, i. effœta propter nimium partum, exilis: nam ἰνὼ est exactum attenuo. ὑπέρκορα γὰρ γίνεται χοῖροι, hyperinæ aues, i. effœtæ, Aristot. li. 3. de ge. Anim. ¶Apud Hippocr. ὑπέρκορον, Galen. exponit τὸ ὑπερκαθαιρόμενον ὑδρωπικῶς, i. nimis purgatum.
Υπερκρεμαω, supernè volo, supervolo, trasiuolo.
Υπερκρεμαστος, tueor, Gen. Sophoc. in Electra.
Υπερκυδαζω, prævaleo.
Υπερκυδος, viribus modum excedens.
Υπερκυδω, vigeo, prævaleo, Theophr.
Υπερκυδων, præpotens, impotens, ὑπερβάλλων.
Υπερκυων, ονος, ὁ, ἡ, Solis epith. ab ὑπὲρ & κύω, vt & ὑπερκύων ὑμᾶς κύοι, ἀλλὰ πολὺ πολλῷ κύοι. ¶Et nomen proprium Hyperion, cuius Sol est filius, Hesiod. vnde Sol ὑπερίων δίος. (Sophoc.
Υπερκωφαω, eximiè vacuo, supra modũ purgo.
Υπερκωφασις, immodica purgatio, vt quum mulieres plus iusto purgantur.
Υπερκωφεω, fatigo, Phauor.
Υπερκωφος, & Υπέρκωφος, quàm pulcherrimus, forma modũ excedens, supra modum formosus.
Υπερκωφοω, lassor, defatigor. ὑπερκωφοῦσθαι πόνοις, pro filiis laborare. Eurip.
Υπερλαφος, ὁ, ἡ, qui supra caput sunt capiens, & attingens.
Υπερλεπω, & Υπερλεπτυνω, fructus nisi ma-

ma. Theophr.
Υπερμεγεθης, supra modum fructus edo.
Υπερμεγεθομαι, supra discumbens.
Υπερμειδιαω, valde deridendus.
Υπερμετρος, carmẽ quod syllaba aut pede abundat.
Υπερμηκαομαι, superiaceo, præcedo, immineo, differo. Gaz. de Senect. ¶Item præsum. Genit. Nazanz. de metropoli, ἧς πόλεως ἂν ὑπερμηκάσῃ.
Υπερμηκης, dicitur vbi ex altera tãtùm parte superiores summus in prælio, vel alterius cornu hostium circunuentio.
Υπερμηκης, est (vt Liuius inquit) cornua extendendo clando à tergo hostem Ælian.
Υπερμηκυνθησεται, pro altero periclitari, Chrys.
Υπερμικαομαι, adulor, assentor, Suid.
Υπερμικης, ους, ὁ, superbus, valde elatus, iactabundus, insolens. ὑπέρμικης τοῖς πολίταις, celeri ciue præstantes naues, Plut. in Themist.
Υπερμικης, lactãter, superbe. Hesych.
Υπερμικης, valde fatigatus, Aristot. de auditu. ¶Item ὑπέρμικες, pro ὑπέρμικος, metri causa. Soph. in Aiace, ὑπέρμικες μηδὲν πατ' εἶναι τῆς ἐλευθερίας ἔπος, nullũ vnquam verbum insolens & superbum in deos dixeris.
Υπερμικης, ους, ὁ, ἡ, supramodũ satur, Dion de Claudio Cæs. ὑπέρμικες μέσον σφίσιν.
Υπερμικος, altissimus, supramundanus, excelsus.
Υπερμικοζω, q. superappendo, in Epigr.
Υπερμικοπτατος, η, ον, gloriosus, Hesiod.
Υπερμικος, super id quod directum aspectum prohibet prospicio, in pedes erigor, & emineo super alios, exto, emergo, Lucia.
Υπερμικαζομαι, ὑπερμικαζόμενος, ὑπερμικαζόμενος, prædiari. ὑπερμικαζόμενος, Bud. in Epistol.
Υπερμικαρμενος, η, ον, præfulgẽs, Aristoph. negando fallacibus.
Υπερμικαυχεω, præluceo, præradio, Naz. in Orat.
Υπερμικαυχης, prætenuis.
Υπερμικειμαι, sum supramodum in œstus.
Υπερμικεζω, intemperãtius agere, lasciuire, oppidi viuere, ὑπερμικεζεν, Vide in Chil. ¶Υπερμικεζω, grandia habere verba. Synes.
Υπερμικεμαινω, valde insanio. ὑπερμικεμαίνων χόλῳ, Aristoph. vehementer insanus. Suid. (Sophoc.
Υπερμικεπρεπης, ες, propugno, Genit. Plut. ὑπερμικεπρεπὴς τ' κατὰ τὸ θρέμμα, Sophoc. in Aiace cum Genit. & Dat. σὺ τῶν ἐμῶν δ' ὑπερμικεπρεπὴς ἐμοὶ, in huius nomine mecum contendis, & cum aduersus me tueris.
Υπερμικεπτατικος, victricia.
Υπερμικεπτατωρ, propugnator. Sapient. 15.
Υπερμικεπτεω, defendam. Sophocl.
Υπερμικεπτικος, η, ον, ὁ, ἡ, supra modum grandis.
Υπερμικεπτος, immanis, ingens, summus, Aristoph.
Υπερμικεπτος, immensus, Xenoph.
Υπερμικεπτω, valde ebrius sum.
Υπερμικεπτω, ἐκω, σω, κα, supero potentia.

Υπερμικης, ους, ὁ, ἡ, Iouis epitheton, Iliad. β. præpotens, valde potens, superbus.
Υπερμικρος, animus, immodicus, Bud. in Epist.
Υπερμικρως, enixè, supramodum.
Υπερμικωπιον, frontale.
Υπερμικωνος, præcelsus, prælatus, prælongus.
Υπερμικωρα, indecenter, præter sortem.
Υπερμικωρια, Υπερμικωρος, Idem. Iliad. β. ὑπερμικωρα νόστον ἀνύσσαι, i. præter sortem, præter fatum, indecenter.
Υπερμικωρος, excedens nebulas, Herodian.
Υπερμικωρω, transfero classem.
Υπερμικωλεω, supernato Columel. ὑπερῆχω, ὑπερκαίνω, Hesych.
Υπερμικωμαι, ὑπερμικωμαι, π. κκα, prælato, Neut. Accus.
Υπερμικωτος, hypernotii, q. superaustrales.
Υπερξηραινω, exicco, q. superficco.
Υπερξηρος, magnopere siccus, aridissimus.
Υπερογκος, ον, prætumidus Claud. immensus, excedens, nimius, immodicus, redundãs, excelsus, vehementer fastuosus, Plut. in Epist. τὰς μεγάλας ὑπερογκίας καὶ ὑπερήφανα, ingentes, & nimis supes.
Υπεροδης, piloli speciem referens, Dioscor. li. 2.
Υπερῳον, palatum, melius ὑπερῶον, vt infrà.
Υπεροζομαι, nimis magnifice arrogantérque de me sentio, ὑπεροζόμενος, Suid.
Υπεροικος, superbiens.
Υπεροικος, superhabito, Herodot. τοῖσι ὑπεροικέουσι, super hos habitant, Idem. Et cum Dativo Eidem, ὑπεροικέουσι πόντῳ, supra hos habitant.
Υπεροικοδομεω, q. superstruo.
Υπεροικοι τὴν χώραν, supremi incolæ regionis.
Υπεροιστω, subuehar a verbo ὑπέροχος.
Υπεροχος, ον, ὁ, præditus.
Υπεροχυρια ὑπομβρια, immodica pluuia, Aristot.
Υπερον, tabulatum.
Υπεροπτης, ου, ὁ, contemptor, mendax, Hesy.
Υπεροπτω, mentior, despicio, decipio. Hesy.
Υπερος, superbia. διὰ τὸ ὑπέρφιλον. Etym.
Υπεροφικος, η, ον, qui ad superbum attinet, Etym.
Υπεροφλιστερος, superbissimus, Apoll. 2. Arg.
Υπερφαλος, ὁ, superbus, Etym.
Υπερφαλια, ας, ἡ, superbia, ὑπερφαλία, Iliad. ε.
Υπερφαλιζομαι, μαστιγοω, expugno, superbio.
Υπερφιαλος, η, ον, immẽsus, fortis, elatus, qui nihil sibi non arrogat armis. 2. Argon. βίλων ὑπερφιάλων ὄπωρη, minister immensis viribus. ¶Pindarus etiam per traiectionem dixit in Olympicis, ἅτας ὑπερφίαλοι, calamitatẽ ineluctabilem.
Υπερφιαλως, contẽptim, superbè, fastuosè. Soph.
Υπερφιαω, supramodum dcûro, vltra modum torreo, immodicè torrefacio, Alex. Aphrod.
Υπερφιτης, ου, ὁ, cõtemptor, superbus, fastuosus, elatus, Suid.
Υπερφιτησις, nimia assatio.
Υπερφιλοτης, ου, ἡ, fastidiosus, superbus. Poll.
Υπερφιλοτως, fastidiosè, fastuosè, contemptim.

Υπεροπτεύω, despicio, sperno, Genit.
Υπερφίαλος, spectabilis, magnus.
Υπεροψία, despectus, contemptio, despicientia, despicatio Cicer.
Υπερόπτης, contemno, despicio, Gen. Xenoph. lib. 1. ὑπερορᾶν, ἀντὶ τοῦ καταφρονεῖν τινος, εὖ ἀκούειν. ¶ Item cum Accusat. Plut. in Theseo, ὑπερορᾷ ἀνδρῶν, eos spernit.
Υπερορία, locus extra fines, diuerticulum, extremæ nationes, exilium. εἰς ὑπερορίαν ἀποπέμπειν, exterminent, Plat de Leg.
Υπερορίζω, de ejectis extorribus exulibusque dicitur interdum, exulare, Æschin.
Υπερορίζω, exterminio Cic. & Horat. elimino, extra limites ejicio, in exilium mitto, Æschi.
Υπερόριος, ὁ, ἡ, extorris, profugus extra terminos, externus. ὑπερόριος γῆ πόλεμος, Aristot. bellū quod extra patriæ fines geritur. ¶ Υπερόριος, ἀγὼν pro immenso, immodico, inusitato Aristides posuit, nisi sit mendum.
Υπερόρκιον, violato fœdere, Hom. in Iliad.
Υπέρογκος, ὁ, idem quod ὑπερήφανος.
Υπερόπτης, ου, ὁ, superbus. ὑπερόπτου.
Υπερος, ου, ὁ, pilli illum, κόσμου. Hesych.
Υπερουράνιος, supercœlestis, Naz. in Orat.
Υπέρφιλος, dilectus, amatus, ἀντὶ τοῦ φίλος. Hesy.
Υπερφρονέω, contemptui ero.
Υπέρφρων, ονος, ὁ, ἡ, superbus, supercilios us. Hesy.
Υπεροχή, ἡ, præstantia, excellentia, summitas, sublimitas, eminentia, dignitas, prærogatiua, exuperatia. ὑπεροχὴ ἢ πάχους, excessus velocitatis, Galen. 1. ad Glauc. ¶ Υπεροχὴ, excrescentia accumulatio, exaggeratio, amplificatio. ὑπεροχὴ ἰλαρότητος, luxuriantes elephanticorum exuberationes, Dioscorid lib. 1. ca. 99.
Υπέροχος, ὁ, ἡ, egregius, maior, eminens.
Υπερόψιος, despicies.
Υπερόψις, ἡ, despicientia & despicatio Cicer. ὑπερόψεις ἀνθρώπων, hominum contemptus, Demosth.
Υπερπαγής, valde glaciatus, Xenoph.
Υπερπαθής, valde affectus, cōmotus, dolēs.
Υπερπαίω, supergredior, excello. ὑπερπαίουσα πάσας ἀρετάς, omnem iniuriam excedentia, Lucian.
Υπερπάλλω, vltramodum increasso & pinguefacio.
Υπερπάλλω, vltra scopum iaculor, ὑπερεκβάλλω.
Υπερπέτομαι, superuolo, ὑπὲρ κεφαλῆς, superabundo, 2. Cor. 7.
Υπερπερισσῶς, supra modum.
Υπερπέτομαι, supra caput volans, sublimis, Polyb.
Υπερπέτομαι, superuolo, supernè volo, Aristot.
Υπερπλάζω, supramodum concoquo.
Υπερπλάσσω, superfilio Cu'umel. trāfilio, saltu supero, Accus. & Dat. Aristoph.
Υπερπλησμονή, ὁ, ἡ, quasi superimpleo, ὑπερπλησμονή.
Υπερπονέω, delabor, superincido Colum.
Υπερπυκάζω, exubero, superabundo Vlpian.
Υπερπλέω, q. supernauigo, Accus.

Υπερπλεόνως, præter modum impleo, ὑπερπίμπλημι.
Υπερπλήθω, ebrius, Soph.
Υπερπλήμμυρος, ὁ, ἡ, miror, Inter. Aristoph.
Υπερπλήρης, dimitis modum excedens.
Υπερπλουτέω, sum prædiues, Aristoph. in Plut.
Υπερπολύς, πολλή, πολύ, quàm plurima, Xenoph.
Υπερπονέω, ploſquàm oporter laborare, supramodum laborare & exerceri, Galen. li. 1. Glauc.
Υπέρπονος, ὁ, ἡ, labore confectus.
Υπερπρόθυμος, Soph. pro hoc de certo.
Υπερπτήσσω, idem quod ὑπερφοβέω.
Υπερπτάμαι, superuolo, supero volans, Argon. 2.
Υπερπτερύσσω, nimis oppressus pauperrare, Aristoph. Nebul. ¶ Υπερπτερύσσω, in Hippiatr. dicitur qui πτερύσσει afficitur.
Υπερπτύω, supramodum olere hircorum virus, hircum oboleo, Dioscor. li. 1. ca. 6.
Υπερρέω, transcurro, depopulor, supercurro.
Υπερρύης, aqua inundans, nimis aqua repleta, diluuium aqua inter cutem collecta, Hippocr.
Υπερρωθέω, exubesco, subrubesco, Aristoph.
Υπέρρωθος, ὁ, ἡ, fuluus, subrubeus, subrufus, subruber, rubidus Gaz. Hesych. περσικός.
Υπερσεμνάω, laudabilis admodum.
Υπερσής, ὁ, ἡ, valde supinus, resupinus.
Υπερσκάω, in sumnum effero, & attollo.
Υπερσκοπέω, supercilio inco, apparco, Thucyd. gas. Arrian. Vnde ὑπερσκελίζω, quum vtrinque phalanx hostibus circunfusa aciem coorret.
Υπερσκοπέω, in conspectum se dantes.
Υπερσκοπή, magniloquentia, superbia.
Υπερσκοπος, ὁ, ἡ, supercilliosus, Hesych.
Υπερσπείρω, immitto, π. ὑπερβάλλω, superfero Plin. & extollo. subuehto, Accus. σκοπὸν ὑπερσπείρω, strangulatum concitat. Dioscor li. 6. cap. 8. ¶ Item præstio, sum præstantior, antecello, excello. ὑπερσπείρει μεγέθει πάντας, magnitudinem Genit. ὑπερσπείρω τῆς πόλεως ἁπάσης, opibus eos antecello, Thucyd.
Υπερσπουδάζω, ξύω, verbis supero, clamore vinco & obscuro, Lucian. in Toxari.
Υπερστάσιος, ὁ, ἡ, immensus, quasi inundans & fluens vltra phialam. ¶ Ett & ὑπερστός, insidens, fed diffragus, qui transgreditur iusiurandum quod per plurales factum est: Vnde μὴ ὑπερστῆναι, Odyss. ξ. 1. ἄπρεπ. ¶ Item superbus & insolens. ¶ Ponitur etiam in laude, Suid.
Υπερσφόδρως, superbè, audacter, impudenter, temere, perfidè, Homer. in Odyss.
Υπερσφοδρῶς, π. ὑπερβάλλω, vehementer amo, adamo, Actin. Accus. Aristoph in Plut.
Υπερσχίζω, effercisco, inundo, Hesych.
Υπερσώρευμα, verfor in summo metu. ὑπερσωρεῦμαί σου, tibi timeo, Phalar. in Epist.

Plutarch. in Pericle.
Υπερτεχνής, artificiosus, ἐπιτεχνίτης, Hesych.
Υπερτίθημι, differo, tardo, cunctor.
Υπερτίμιος, tardus.
Υπερτίθημι, μ. ἐπὶ τὸ π. ἐπάνω, superpono Liu. vel supertimpono, ὑπερτίθεσθαι τὸ ἄχθος ἐπὶ τοῖς ὤμοις, attollentes ararrum, Plut. in Romulo. ¶ Item differo, prolato, procrastino, in aliud tepus reijcio.
Υπερτίμιον, magni prætii, Aristot. 1. Oeconom.
Υπερτιμάω, præteror in honore, Lucian. ¶ Υπερτιμάομαι, Ἐπαμεινώνδου, magno liceri, Bud.
Υπερτιναίω, exuberare fructu & fœtura.
Υπερτόνιος, idē quod Υπερθύριος, superliminare.
Υπερτονος, ὁ, ἡ, vehemens, nimis intentus, supramodum intensus ὑπερτονος βοή, i. μεγάλη. Aristoph. Nebul. ¶ Υπερτονος ἵππος, in Hippiatr. dicitur qui πτύσσει afficitur.
Υπερτύω, supramodum olere hircorum virus, hircum oboleo, Dioscor. li. 1. ca. 6.
Υπερφέρω, transcurro, depopulor, supercurro.
Υπερφυής, aqua inundans, nimis aqua repleta, diluuium aqua inter cutem collecta, Hippocr.
Υπερφρίσσω, exubesco, subrubesco, Aristoph.
Υπέρφυσος, fuluus, subrubeus, subrufus, subruber, rubidus Gaz. Hesych. περσικός.
Υπερφυής, laudabilis admodum.
Υπερφυής, ὁ, ἡ, valde supinus, resupinus.
Υπερφύω, in sumnum effero, & attollo.
Υπερφωσία, supercilio inco, apparco, Thucyd. gas. Arrian. Vnde ὑπερφαλαγγίζω, quum vtrinque phalanx hostibus circunfusa aciem coorret.
Υπερφωτίζω, in conspectum se dantes.
Υπερχαρία, magniloquentia, superbia.
Υπερχαρής, ὁ, ἡ, supercilliosus, Hesych.
Υπερχέω, immitto, π. ὑπερβάλλω, superfero Plin. & extollo. subuehto, Accus. σκοπὸν ὑπερχέω, strangulatum concitat. Dioscor li. 6. cap. 8. ¶ Item præstio, sum præstantior, antecello, excello. ὑπερχέει μεγέθει πάντας, magnitudinem cunctos exuperat, Plut. in Romul. ¶ Et Genit. ὑπερχέω τῆς πόλεως ἁπάσης, opibus eos antecello, Thucyd.
Υπερχλευάζω, ξύω, verbis supero, clamore vinco & obscuro, Lucian. in Toxari.
Υπέρχυτος, ὁ, ἡ, immensus, quasi inundans & fluens vltra phialam. ¶ Ett & ὑπερστός, insidens, fed diffragus, qui transgreditur iusiurandum quod per plurales factum est: Vnde μὴ ὑπερστῆναι, Odyss. ξ. 1. ἄπρεπ. ¶ Item superbus & insolens. ¶ Ponitur etiam in laude, Suid.
Υπερφιάλως, superbè, audacter, impudenter, temere, perfidè, Homer. in Odyss.
Υπερφιλοτιμέομαι, π. ὑπερβάλλω, vehementer amo, adamo, Actin. Accus. Aristoph in Plut.
Υπερφλέγω, effercisco, inundo, Hesych.
Υπερφορέω, versor in summo metu. ὑπερφορέομαί σου, tibi timeo, Phalar. in Epist.

Υπερφρόνησις, ἡ, contemptus, despicientia.
Υπερφρονέω, contemnor.
Υπερφρονέω, contemno, despicio, insolesco, Genit. & Accusat. Aristoph. in Neb. Χρὴ δικαίως ἄνδρα ὑπερφρονεῖν, deos despicis. ¶ Capitur & pro superbo, Lascar.
Υπερφυῶς, arroganter, ἀλαζονικῶς, Suid.
Υπέρφωρος, ὁ, ἡ, superbus, Soph. ¶ Τὸ ὑπέρφορον, altitudo mentis, contempius, Thucyd.
Υπερφυέστατος, eximiè factum, superexcellēs. ὑπέρφυ ἢ ὑπερφυῶς, Demosth. absurdum.
Υπερφυής, ὁ, ἡ, ingens, immensus, eximius, egregius, insignis, ἢ ὑπερφυὲς ὄγκος, turba quàm maxima, quàm plurima, Aristoph. in Plut. Eidem Ibidem. ὑπερφυῆ τὸ μέγεθος ἔχοντα, insignes magnitudine.
Υπέρφυσος, supramodum inflatus sum.
Υπερχαίνω, supercrescō Celsi dupenasc. Plin.
Υπερχαρῶς, eximiè, mirum in modum, egregiè, incredibiliter, suprà quàm dici possit, Hesy.
Υπερχαρῶς, altè clamo.
Υπερχαίρω, vehementer exulto.
Υπερχανδάνω, & Υπερχάσκω, exuberās, Poll.
Υπερχέω, superfundor, excrescō.
Υπερχολή, bilioſum effe, valde trasci, Hippoc.
Υπερχολόω, supramodum iratus, Antiphon.
Υπερχωρέω, subeo, accedo. ὑπεχώρει εἰς πολεμίους, se ad populum contulit, Plut. in Perid Υπερχωρέω, subit me admiratio, Sophoc. ¶ Item assentior, adorior, me insinuo, obrepo, Philostr. Ζεὺς ὑπεχώρει χρυσὸς, ὕδατι, εἰς, ἢ φλέγμασι, ἄλλοις ἀφανέσι ἐμμανῶν. ¶ Item obsequioſe colo, alicui me vendito & cum obsequio. Andocid. ὑπεχώρει σὺ κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν τοῖς πολλοῖς. ¶ Υπερχωρέω, induere simulare. Basilius hom. 7. de polypode, Οἱ ἐπὶ τὸ αὐτὸ δὴ ἐκείνῳ πάντα ἀποκαθιστάμενοι ἀκριβῶς ὑπερχωρεῖν χρῶτα, colorem assumit.
Υπερχωρέω, involutus ære alieno, Hesych.
Υπερχρόνιος, ὁ, ἡ, super omne tempus, exuperans tempus.
Υπερχυτος, diffusus.
Υπερχυσις, profusa abundantia, Naz. in Orat.
Υπερψυχρός, frigiditate excedens.
Υπερωάω, palatum. ἀπὸ ἐπιτομῆς ὑπερωάω καθαίρω, Galen. li. 2. ad Glauc. per palatum purgare. ¶ Dicitur & ὑπερόω, apud Lucian.
Υπερωάω, calamitas, ἄτη.
Υπερωάω, retro cesserunt, recti sterecrunt, impetum fecerunt. ὑπερωάουσιν πυρωμάχοντες.
Υπερωΐον, idem quod Υπερῷον, Hesych.
Υπερωμία, excellentia humerorum, Chrysost. ὑπερ ὦμον.
Υπερῶν, id est, ὑπερ ὦν: interdum pro idcirco ponitur.
Υπερώνυμος, epithet. Dei, i. qui omnem appellationem excedit, & maior est omni nomine.
Υπερῷον, τό, cœnaculum, superior contignatio, tabulatum, locus superior, palatium. Aristoph in Plut. τὸ ὑπερῷον γέμει, tabulatum est caricis plenum. ¶ Υπερῷον, pa-

latum, Eustath. ¶ Υπαγωγεῖον, idem, Odyss. ζ.

Υπαιθρος, ὁ, ἡ, qui ad cœnaculum attinet, Etym.

Υπαιθριος, ὁ ἡ ὁ, exolescens, exolerus, vietus. ¶ Υπαίθριος παῖς, puella exoleta & quæ nubendi tempus excessit, Æschin. in Epist.

Υπαιθρος, τὸ ὑπὸ τὸ μέσον, Suid. ἀπαιθρον.

Υπαιτιῶμαι, clàm interrogo, quæro. Dem. Olynt. 1.

Υπαιτιος ὢν, contemptui fuit. ὑπαίτιος ὢν.

Υπαιτιος, demissio, submissio, humilitas. Hesych.

Υπαιτιος, remisse, parcè, non contentè.

Υπαίτιοι, polliciti sunt, receperunt, Iliad. β.

Υπαίτιος, sustinuis, non succubui. ὑπαίτιος εἶσ' ἀχαιῶν, subiimus difficultates, Thucyd. ¶ Υπαίτιος, promissi. ὑπαίτιος δῶρα, pollicitus sum victimam, Euripid. ¶ Item seruiui, ὑποδουλεύω: ab ὑφίστημι.

Υπαλύω, suppositi, subiit, sustinuit, promisit.

Υπαμφίαλλος, ὑπωμοσμένος, pollicitus sum.

Υπανίσταμαι, subditus est, se submisit, Daniel 6.

Υπανύω, passus sum, sustinui, in Epigr.

Υπαπτιος, sub dio, serenus, tranquillus. ὑπαπτίου τοῦ πελάγους κειμένου: ὑπὸ ἀνεμοφθόρου κειμένου, quâ mare tranquillum est, crepido est eximia magnitudine, Plut. in Themist.

Υπαρχος, ὁ, subditus, obnoxius, reus, sons, reddendis rationibus obnoxius. Genit. Demosth. & Æschin. vide Suid. ὑπαρχόντων ἀγαθῶν ἔχω, administratorum rationem reddit, Herodot.

Υπαρω, ὑπαρῶ, ὑπῆρα, ἀόρ. β. ὑπῆρον, submitto, suppono, i. tenco aliquid inferius ad excipiendum quod indatur, sustineo, recipio. ὑπὸ τὰ δένδρα νοσεῖ, infantibus mammam submisit, Plut. in Romul. ὑπῆρα τὸν κίνδυνον, subiit, Plut. in Romul. ὑπῆρον τὸν ἀγῶνα, iudicium, causam sustinere, Demosth. aduers. Conon. εἰ τις ὑπέρ τινος ἀξίαν τὴν τιμωρίαν ὑπάρχοι δίκην: Quam dignam pœnam hic scelerum persoluerit? ὑπὲρ τίνος λόγου, sustinere quæstionem, Demosth. pro Ctesiph. τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐξ ἀνάγκης ὑπαρξάντα λόγου, hæc commemorabo, & eorum rationem reddere non recuso. ὑπὲρ ἐμοῦ πολλοὶ τὰ αἴτια κινδυνεύσουσι, pœnas luo, quòd author extiterim periculorum, Thucyd. ¶ Item ὑπάρχω, occupo, opprimo. ¶ Aliquando ponitur pro prudenter ago.

Υπαρφανωτερ, ὁ, propinqua partui, grauida: translatum à ficis subeuntibus in illas ex caprificis culicibus, qui Græcè ὄλυνθοι, Suid.

Υπασσαω, depositum ad vsuram, Suid.

Υπατος, η, ον, obediens, morigerus, imperata faciens, qui alterius imperio paret, qui subest, obtemperans. Genit. ὑπατος τοῦ βασιλέως, regi obtemperans, Herodot. πόλις ὑπατος ἀθηναίων, ciuitas quæ est sub iure Athenien sium, Plut. in Pericle. ¶ Aristoph. cum Dat. ἅπαντα τὰ πλούτια ὑπατα ἐμοὶ ὑπάρχει, i. diuitiis parent.

Υπακμα τὸ ξύλον, idem quod ὑπόκειμα, hoc est, cedo.

Υπακτα φάρμακα, medicamenta quæ alium subducunt. ¶ Υπακτα τὰ φλέγματα καθαίροντα, purgationes pituitam elicientes, Galen. lib. 1. ad Glauc.

Υπακουδε, subiit: ab ὑπακούω. Accus. Homer. in Iliad. ¶ Dat. apud Eurip.

Υπακουει μοι, mihi in mentem veniebat, Plat. Epist. 7.

Υπαλγησαν, ἐξέλιπον, ἐλύθησαν, subduxerunt, Etym.

Υπαλιαρος, ὁ sub vento expositus, subuentaneus, leuis, irritus: Vnde ὑπαλιαρὸν ἔργον, opus in Anib. Τίκτει φαῦλον ὑπαλιαρὸν καὶ ἀνεμῶδες ἔρωτος ἀδῖνα, διὰ τὸ σωματικὰς καὶ ματαίους ἐπιθυμίας ἀνθρώπους ἔχειν, vento expositus, leuis. Nicet. ὑπαλιαρόπους, pes velox. Eidem.

Υπαλιμενος, idem quod ὑπαλιμπής, enandeus aurè patens, leuis: cui opponitur ἀσύνθετος, Xenoph.

Υπαμαξις, ὁ, barba, pili circa labia, mustax à Gaza transfertur, apud Aristot. lib. 3. Anim.

Υπανδρος, ὁ, ἡ, iuuenis incipiens barbescere, pubescens, Lucian. ἀνὴρ ὑπ.

Υπαντιαζε, in Epigr. occurrit Herculi.

Υπαπαρδιος, ὑπὸ τὸν ἦτορ, Homer. in Odyss.

Υπαρχοντα, ὁ, valde splendidus, Hesych.

Υπαρχοντα, quæ sunt suppeditata.

Υπασπισται, seruitium, obsequium, obsequentia, obseruatio, officium, administratio, ministra opera, Bud. ὑπασπισται τῶν νόμων, cultus legum, Plat. de Leg. ὑπασπισται τῶν θεῶν, deorum cultus & ministerium, Eidem ibidem.

Υπασσον, ττ, τὸ, puluinus quem sibi remittere substernunt, Poll. ex Thucyd.

Υπασπιστης, obsequiis & operis color & obseruor. ὑπ' ἀγγέλων ὑπασπιστῆναι, ministrari angeli, Nazar. ¶ Item Actiue, seruio, Basil. in Epist. ὁ ἑτέρου κρείττονα ὑπασπιστῶν, qui aliorum seruit nequitiæ atque libidini.

Υπασπιστης, ministro, subseruio, inseruio, suppedito, suggero. Dativ. & Accus. Xenoph. ἃ χρείαι ἐκάστου ὑπασπιστοῦσι, quæ manus cuique suggerunt.

Υπασπισμα, ministerium, Soph. & Plat. ἐξ.

Υπασπιστης, minister carnifex, executor, qui exquirit iudicis sententiam, Æschi. ¶ Item subdiacono, Canon. 20. Concil. Laodicen.

Υπασσοντα, puluinus remiganti um.

Υπασπιστικος, ὁ, ministerium. Aristot. Rhet. 2.

Υπασπισμα, ος, τὸ, armamentarium.

Υπασπιστης, vel ὑπασπιστης, ὁ, ἡ, seruilis, ministrans, ὁ ministratorius, subministrans, Plat. ἐξ. ὁ ὑπασπιστικὸς, scientia ministrandi, Aristot.

Υπασπιστρια, ministra.

Υπασσοντα, τὰ, summa verbera. τὰ ὑπασσοντα πάσχειν, Hesych. ὑπασσοντα, ἐφέλκεται, ἐπάγεται, abdomen.

Υπασχα, ὁ, ἡ, ον, succino, Accus. Hesiod.

Υπαυη, Suid. exclusio. ¶ Υπαυγης, consideratio.

Υπαυγος, Dianæ dicatus hymnus, Poll.

Υπαυδαω, subolesco, suspicari, Bud. in Epist.

Υπαυλος, subire.

Υπαυτος ὢν, nihil cedentes, Herodot.

Υπαφιημι, remittimus, Idem.

Υπαφορω, operam do, Depon. Dativ.

Υπαφυω, sublimo.

Υπαφυσις, est compressis perussisque labiis alicui ludificari atque illudere, musitare, Sophocl.

Υπαφυω, lacessentes.

Υπαχαιοι, calcei virilis & sumptuosi, Poll.

Υπαχθεσμαι, ὑπεσχόμην, ὑπεσχήμην, μέλλ. ὑποχήσομαι, promitto, polliceor, profiteor, voueo, spondeo, Depon. Accus. ὑπηχθέσθαι τὸν ἀγῶνα, vndecim talenta promittem, Herodot. ὑπήχατο Σικάνης, pollicitus est se opem laturum, Plut. in Publ. ¶ Υπαχθεσμαι, idem, Odyss. β. ὑπηχθεσμένη ἀγγελίη, ἀγγελίαν ὑποσχομένη.

Υπαχνος, gracilis, subgracilis, tenuis.

Υπαχνωσις, idem quod ὑπαχνος, Odyss. β.

Υπαχνωσις, deliberatio, cunctatio, Suid.

Υπαχνος, ὁ, somniculosus, somno oppressus, Nicand.

Υπαχνος, aspidis genus somno necantis.

Υπαω, ὑπάσω, ὑπᾶσα, ὑπᾶσον, & Υπαιω, dormio, sopior.

Υπαωδος, somnolentus, somniculosus, Suid.

Υπαφος, fœtor suum, quasi ὑπὸ ἀφῆς.

Υπαφορος, somnium: vide Ενυπνιον.

Υπνηρος, ὁ, ἡ, somnifer.

Υπνομαχεω, pugno cum somno.

Υπνος, ὁ, musculus arboreus, Act. Serm. 12. ca. 44.

Υπνοποιος, somnum prouocans, somnã gignens, somnificus, ὑπνοποιὸς.

Υπνος, somnus, ὑπνος ἐπὶ τοῖς ὄμμασι, videns per quietem, Plut. in Romulo.

Υποβαλλειν βλεφαρον, Epigr. id est, somniis teneri, & vigilia.

Υποβαλλω, dormio. ὑπνος ὑποβάλλει, suauem somnum capies, Nazian. Orat.

Υποβαρης, somnolentus, somniculosus Politian.

Υποβαρυς, ὑπνος, sopor, soporificus, concilians somnum, somnificus Plin. Aristot. de somno & vigiliis. ¶ Item somniculosus, deditus somno, dormitor Martiali, Eidem Aristot.

Υποβαρυω, Galen. somniculosè Plaut.

Υποβαρυω, cum Genit. significat ab: Plat. 1. de Repu. ὑποβαρυνόμενα ὑπὸ τῶν σιτίων, à cibis mutatur. ¶ Item Aristot. de mund. ὑποβαρύνεσθαι ἡγοῦμαι τὸν μυθολογοῦντα περὶ τῶν ἀνθρώπων, existimandum. ¶ Item sub, ὑποβαρύνειν, sub aliquo, Lucian. ὑποβαρύνειν πάντα, in Odyss. pe ἀοιδοῦ subiecit. ¶ Item cum motu per Genit. Hesiod. in Theog. ὑποβαρύνει δὲ μιν ὑπὸ χθονὸς εὐρυοδείης, sub terram mittit. ¶ Item ὑποβαρύνω, propter, præ, pro, Plat. ὑποβαρύνεσθαι τῆς ἀσχολίας, nihil mihi agere licuit rei familiaris propter hanc occupationem. ὑποβαρύνεσθαι ἡδονῇ, præ voluptate, Aristoph. ¶ Υποβαρυνω, per, Plat. τοῖς σώμασι τὰ ἐπιτήδεια ὑποβαρύνειν, multis pœnorum facultates per decreta distribues. ¶ Υποβαρυνω, apud.

ἐν ἐξαίφνης, quòd esset in magna apud Græcos veneratione, Thucyd. ¶ Υπὸ cum Dat. sub. Hesiod. κεῖται ὑπὸ πέτρῃ, sub saxo latet. ὑπὸ πᾶσαν δὴ αἴγυπτον, Ægyptus est ditionis Persarum, Herodot. ¶ Υπὸ in, Odyss. ι. κρύπτειν τι ὑπὸ κόνιν, in sinu occultare. ¶ Υπὸ, cum ὑπὸ φωτὶ πᾶσιν ἀνθρώποις, &c. cum multo lumine procedebat. Plutar. in Galb. ¶ Υπὸ, ad. ὑπὸ κιθάρῃ πλήκτρον, Apoll. Rhod. ad citharam, i. ad eius sonum ferio. ¶ Item cum Dativo pro Genit. Iliad. κ. ὑπὸ χερσὶ δαμείς, pro ὑπὸ χειρῶν. ¶ Cum Dat. pro Accusat. εἰ δὲ τὸν ἀλλοτρίῳ τῷ ἐχθρῷ δεσπότῃ τοιοῦτον πλάσαι, pro τὸν τοιοῦτον, vt exponit interpres. ¶ Υπὸ, cum Accus. i. sub, Theophr. de Caus. li. 5. cap. 3. Ἐὰν ὑπὸ τὸ δέρμα χωρήσαντα, sub cute & corio. ¶ Υπὸ, ad. vt Iliad. β. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, i. εἰς Ἴλιον ἦλθον. ¶ Υπὸ quandoque tempus denotat. ὑπὸ κυνὸς, tempore caniculæ, exortu canis. Aristot. li. 8. Anim.

Υπόβασις, subrutilicus.

Υποβαθρα, Suid. ὑποβάθρα, subsellium.

Υποβαθρον, ου, ὁ, fundamentum, scabellum. Cyrill. lib. 7. ὑποβάθρα ἐκάλουν τὰ ἐπικείμενα, hoc fulcrum & quasi sustentaculum præiacens.

Υποβαθρον, ου, τὸ, fulcrum vel solum. Xenoph.

Υποβαινω, subeo, decedo, delabor, retrogradior, subiacco, subiicior, minuor. Galen.

Υποβαλλομαι, substerno, ὑποβάλλεσθαι πορφυρίδας, toralia & stragula substernere, Lucian. ¶ Item propono, subiicio, Basil. σφαιρωτηρίων ὑποβαλλομένων τοῖς ἀφεδρῶσι τὰ ἔσχατα τῶν ἰσχίων, i. personam morum pernicacia vulgatum argumenti loco proponere. ¶ Item falsum mihi quippiam asscribo, mihi quasi subditicium assumo, ψευδῆ λόγον ὑποβαλλόμενος, aliena scripta sibi asscrens, Strab. vii. ¶ Item suppono partum, falsò suppono. Basil. de vita solitaria, ἕκαστον αἰ σκηναὶ τῆς γυναικὸς αἱ τὰ τῶν ἀνδρῶν ὑποβαλλόμεναι ἐμβρυα. Sophoc. in Aiace, ὑποβαλλόμενοι κλοπαίαν μῆδος εἰ μεγαλαυχεῖσθαι, id est, ὑποπτεύοντες, verba clàm serentes fallunt.

Υποβαλλω, μ. κλῶ, π. κυρῶ, subiicio, suppono, subiungo, subdo, substerno, Accusat. ὑποβαλλόμενοι σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφορὰς, Isocrat. ¶ Item suggero & subiicio, i. admoneo, commonefacio. Xenoph. Καὶ ὑποβαλὼν αὐτῷ ἐλπίσιν δεῖ τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήσεσθαι, suggerere poteritis si quid fugerit.

Υποβασταζω, subucula, subligaculum, Hesy.

¶ Pro Basi ponitur apud Areopag. in Schol.

Υποβασις, scabellum.

Υποβεβηκε, subest, secundarium est, Hermog.

Υποβεβηκως, penitus, Ocello de vniuerso.

Υποβεβρεγμενος, irrigati, apposi.

Υποβεβρυχα, subrotare ii.

Υποβιαζω, violenter depello.

Υποβιβαζω, minuo, per vim subduco, Hesyc. ὑποβιβάζει τὰ χρήματα, deficit bilem, detrahit,

Diosc. lib. 3. cap. 34. ¶ Υποδιεγερτικὸς, ὸν, ὴ, habens vim deliciendi & subducendi.

Υποδιον, ου, τὸ, ἐν βραχυτέρῳ τ, Menand. edulia quæ libidinem pruriant, & pruritum veneris concitant.

Υποδλαττίδιον, ου, τὸ, suppallulo.

Υποδλέπω, q subaspicere, limis deiectisque oculis aspicere atq; obtueri, Aristot. in Probl. Segm. 31. Διὰ τί ὑποδλέπουσι οἱ ὑμεναιοποιοὶ τὰ ὄμματα, quare limis oculis aspiciunt & invultu conturbat. ¶ Item despicere sive despicari, aversari, contemnere, & Salustio suspicere, i. suspectum habere, suspicari. Lucian. in Convivio, τί ὑποδλέπεις τὸ ἀνὸν ὦδε; ὑποβλέπω τι εἰς τὸν ἀνόν; ὑποδλέπω τὸν ἀνόν, τοῦτο ὑποβλέπω, ὑποβλέπω τοῦτο δήπου.

Υποδολὴν, Aluer. ab ὑποδάλλειν, sermone subiecto, interpellato sermone, vel excipiendo verba dicentis nondum finita. Iliad. χ.

Υποδολιμαῖος, subditicius, spurius, nothus Sophoc. αὐδᾷς ἐμοῦ τοῦδ' ὑποδολιμαίου λόγου, orationem dixisti alienam.

Υποδολιμαῖος, q suppositive, Suid.

Υποδολιμαῖος, ὁ, qui suppanit vel suggerit.

Υποδολὴ, ἡς, ἡ, subiectio, ve est testamentorum: suppositio. Vnde pro laude ponitur, Polyb. ¶ Item admonitio in finitus, Xenop. Paed. 3. ἀλλ' ὑποδολὴ τοῦ ἐπιτηδεύειν, sed admonitio studere, proferlare verò cum eis agitur, si etiam instinctu consiliumque suggerendo proficiant.

Υποδολιμαῖος, ὁ, ὑποδάλλων, ὑποτιθεὶς, succidaneus qui in alterius locu succedit. Bud.

Υπόδολον, pignoration obnoxius, & obiectus pro pignore, quam hypothecam iurisconsulti vocant. ¶ Apud Pollucem ὑποδολὴν χωρίου. ὑποδολὴν. ¶ Est & in Pandectis Græcis idem quod δόσις γαμική, hoc est, donatio propter nuptias. ¶ Ὑπόδοσις autem secunda ductu, significat τὸ ὑποκείμενον δῶρον ἐπὶ ἐπικομιδῇ τινος, i. quod in vsuras se exantes obstrictum est pignoratitio contento, Eustath.

Υποδοσκεύω, ὑποδοσκεύομαι, Hesych.

Υποδοσκος, ου, ὁ, cœnosus, brosus.

Υποδρέχω, proluo, irrigo.

Υποδρύχιος, ὁ, ἡ, in profundo, q submersè.

Υποδρύχω, ὑποδρύσσω, submersus, subrigur. Arg. 2.

Υποδρυσσόμενος, ὁ, ἡ, q subuitrosus. ὑποδρυσσόμενος τῇ ὀσμῇ, qui est odore subaroso, puti discolus odore.

Υποδρυχίζω, Υποδρυχίζομαι, idē quod ὑποδρύχιος.

Υποδρώδω, dicebat Comœdia, pro χαμαὶ ζῶδω, i. saturari, Poll. lib. 2.

Υποδρωτὴρ, ῆρος, ὁ, pecten, sive imus venter, pubes, Dioscor. lib. 2. cap. 197. ¶ Υποδρωτὴρ etiam de piscibus dicitur, ὑποδρωτὴρ, apud Athen. li. 3.

Υποδρώτιον, Adiect. q subuterinus: Vt Arethas Cæsariens. in Apocal. inguinis libidines, ὑποδρώτιος ἡδονὴ vocauit.

Υποδύω, subdit, ὑποδύτης, ὁ, subter eranus, Υποδύτης, ὁ, scalx maius, quòd in suggrediis nascatur. ἀναξυρίδων μείζων, sempertuinum maius.

Υποδύτης, ὁ, subterraneus.

Υποδυτικὸς, ὴ, ὸν, ἀποδυτικὸς, mentum tracto eius quem rogo. Aeschin.

Υποζεστὸς, subsuccretico, subnascor, sufficior.

Υποζλαυκὸς, subglaucus, Dioscor. li. 2. c. 214.

Υποζὼς, ὸν, Salentus, viscosus, gummosus.

Υποζώνιος, ὁ, ἡ, subnatale, Aristot. lib. 1. Anim. h. pars exterior cōmunis fœmoris & nates, Gal.

Υποθλίβω, edulco, subdulcem reddo, coliso.

Υποθλιβὴς, subdulcis, Athen. li. 14.

Υποθλὼψ, ῶπος, ὁ, caro qua lingua inferiori maxillę connectitur & coronæ genus, Poll. ¶ Υποθλιβίδες vocat Nicolaus Alexandr. compositiones quæ linguæ supponuntur, et arteriacæ. ¶ Υποθλωπὶς, ἰδος, abscessus sub lingua, Aristot. lib. 2. Anim. Gal. de eruginum vermibus. Vide Υποθλώπιον.

Υποθλώπιον, Galen. 2. Simpl. idem quod Υποθλωπὶς.

Υποθὼς, manib' subiectis mēto aut maxillis.

Υποθρύπτω, nuperrimè, Isocr. in Euag.

Υποθυμίνιον, ου, τὸ, quod genib' subiicitur, subgenuale, in libello de re diuina D. Chrysost.

Υποθυμίς, ίδος, ἡ, suc', τὸ ὑποθυμὶς, ὑποθυμὶς, ὑποθυμὶς,

Υποδρομή, ῆς, ἡ, actus subeundi, Themist. in 1. Poster. ¶ Υποδρομὴ αἵματος, suffusio sanguinis seu concursus. Dioscor. li. 2. cap. 110.

Υποδῦω, subservio, inservio, ὑπουργῶ, Homer.

Υπόδυμα, τὸ ὑποζώματος, Cel. Aurelian. Chron. li. 1. cap. 4. Laxato etiam hypodimate siue membrana quæ latera ex interioribus contegit.

Υποδύω, subingredior: Vnde ὑπόδυτις, Aristop.

Υποδύω, subeo, tolero, fero, sustineo ὑποδῦναι πόνους, subeo periculum. Herodot. ὑποδύντες ὑπὸ τοὺς πίλους, sub pileis occultant, Eidem. ¶ Item induo, ὑποδύεσθαι χιτῶνας τῶν εἴρων, induere supra tunicā pallium, Eidem.

Υποδύομαι, μέ, ὑποδυόμην, π. ὑποδὺς, subeo, i. ingredior, ὑποδύεσθαι ὑπὸ τὴν κεφαλίδα, Aristoph. regulas subiens. ὑποδῦναι πόνους ἢ κίνδυνους, subire labores aut pericula, Xenoph. ¶ Υποδύεσθαι, subrepere, in gratiam alicuius se insinuare, Plutar. in Pomp. ὑποδύεσθαι χάριτας δι' ἀνεπαισθήτου τινὸς ἐπιτηδεύσεως, insinuatur in gratiam & familiaritatem regum. ¶ Υποδύεσθαι, pro ὑποκρίνεσθαι, vt ὑποδύεσθαι τὸ δίκαιον, agere personam iouis & simulare. ὑποδύεσθαι τὸ σῶφρον τὸ αὐτὸ τῷ φιλοσόφῳ, Aristot. & Cic. Tuscul. 5. Induere personam philosophi. ¶ Υποδύεσθαι, vrinari. Suid. ὑποδὺς ἔπινε βόθρῳ ὑποδὺς ἐφιλοσόφει ὁ λόγος.

¶ Υποδύεσθαι, refugere, detrectare, ὑποκρίνεσθαι, Hesych.

Υποδυσεφίς, refugia.

Υποδυσπορία, submolestiè fero, subirascor. Plut.

Υποδυσώδης, ες, ὁ, ἡ, malè olens, qui est odore subgrauis. Dioscor. li. 4. ca. 172.

Υποδύτης, interior vestis, subucula. Hesy.

Υποδύω, ὑποδύσω, τὸ ὑποδῦσαι, subeo, subrepo, induo, calceo. Aristot. lib. 2. Animal.

Υποδώδης, genus est musices. Plutar.

Υποδωρεῖ, subderisè.

Υποείκω, cedo, concedo, condono, indulgeo. Iliad. ¶ ποτὲ ὑποείξομαι ἀνάγκῃ. ¶ Item fluo & labore, Argon. 2. κρηνάζων ὑποείκει, stre-pitans manabat de fluuio.

Υποζήμιος, ὁ, damnosus, malus, Phocyl. ¶ Item ὑποείκει me. subsidiarius seu auxiliator. in Epig.

Υποζήτησις, ἡ, interula, ζήτησις, Hesych.

Υποζήτωρ, ορος, ὁ, ministrator, Herodot.

Υποζεύγνυμι, subiicio, iungo, Odyss. ὑποζεύξω δ' ἵππους ταχυπώλους, iungam tibi equos ad currum.

Υποζευκτικός, ἡ, ὁν, subiunctio, subinsertio, subnexio, genus figuræ, Iul. Firm.

Υποζύγιον, τὸ, iumentum, animal veterinum, dossuarium. κτῆσις ὑποζυγίων λέγεται βοῶν, ἡμιόνων, ἵππων, i. boues, muli, equi, Xenoph. in Oecon. & Thucyd.

Υποζύγιος, ὁ, ἡ, subiugus, subditus, qui non amplius sui iuris est. Aristoph. Etym.

Υποζωμα, cinctus, sepimentum trāsuersum, præcordia Gazæ ex Aristot. li. 4. de partib. ¶ Item Galeno membrana succingens costas.

Υποζώματα, τὰ, nauis tabulata. Plat. Polit. lib. 10. ¶ Item parsmedia gubernaculi siue clauiculæ & φθειρῶν ἡ ζύξ, Poll.

Υποζωννύω, μ. ὑποζώσω, π. ὑποζώσας, succingo. ὑποζωσάμενος ἐξέλαυνε, Xenoph. succinctus agebat.

Υποζωστήρ, membrana costas succingens. Galen.

Υποζωστικός, ἡ, ὁν, subcingulum. Plant.

Υποθάλπω, spe inani foueo, decipio. Ioseph.

Υπόθεμα, ατος, τὸ, quod supponitur, pedamentum, fundamentum, & quasi basis, ὑποτίθημι, Plutarch.

Υπόθεμις, spatium τῶν λιχανοῦ μέχρι τοῦ μεσαίου κύτους, inquit Poll.

Υποθερμαίνω, μ. ὑποθερμανῶ, π. ὑπεθέρμηνα, calefacio. Suid.

Υπόθερμος, ὁ, ἡ, q. subcalidus, vel potius tepidus.

Υπόθεσις, εως, ἡ, suppositio Columel. fundamentum, basis. Theophr. de caudice arborum loquens. lib. 4. de hist. plant. cap. 14. αὐτὸν δὲ τὸν ὑπόθεσιν ἔχει φλοιὸς δύσφθορον ὅλῳ. ¶ Item omnis ad scribendū destinata materia. i. argumentum, thema. Liban. in Demosth. ὑπόθεσις λόγου, orationis argumentum. Lege Quintil. lib. 5. cap. 9. ¶ Υπόθεσις, propositum. ὑπόθεσις, nam & τὸν Attice ὑπόθεσιν τὸν αὐτὸν ponitur in compositione, Isocrat. εἰς τὴν ὑπόθεσιν ἐπανελθεῖν, i. ad rem, ad causam, vel ad propositum redire. ¶ Item controuersia, quæstio definita. Aristot. & Rhet. lib. 2. ¶ Υπόθεσις, etiam est quod prisci iurisconsulti species appellant, recentiores verò legis casum, Basil. ¶ Item cum quid non simpliciter cessarioque, verùm pro confesso sumitur ex compacto suppositionem vocant. Theophr. de caus. plant. lib. 6. Τοῦτο μὲν οὖν ὡς ἀληθὲς ὑπόθεσιν εἰλήφαμεν, verum hoc sic accipimus quasi à supponere dictum. ¶ Dicitur & rem consectarium, ὑπόθεσις τῆς φύσεως, quod ex consecutione naturæ est, non per se & suapte natura: quod non simpliciter verum est, sed solum propter consequentis necessitatem. Plat. & Plutar. ὑπόθεσις, item occasio, prætextus. Plutar. ὑπόθεσιν τοῦ πολέμου καὶ ἀφορμὴν ἐποιοῦντο. ¶ Υπόθεσις etiam dicitur simplicia & elementa scientiarum, quasi quidam subiectiones, quidam suppositiones dicunt, Bas. in Pand.

Υποθετά, τὰ, quæ suppositoria vocant, vt glandes quæ ano subiiciuntur. Et ὑποθετὰ in singulari. Nicol. Alexand. ¶ Dicitur etiam Υπόθημα.

Υποθετέον, subiiciendum est, suppositandum.

Υποθετικός, consiliarius. ὑποθετικὸς ἀνὴρ, Suid.

Υποθετικός, ἡ, ὁν, q. suppositiuus. hortatorius, conditionalis. Bud. in Pandect.

Υπόθου, συμβούλευσον, da mihi consilium, Odyss.

Υποθρώσκω, consipicere, Plutar.

Υποθύω, ὑποθύσω, ὑπεθυσα, προκαλοῦμαι, exhorror, ὑποθυσάμενος, Suid.

Υπόθυσις, suppositio Colum. argumentum, materia subiecta, subiectaratio. ¶ Item ingenium, Aristot. 2. Oecon. ὑποθύσεις ἀνθρώπων.

τῷ ἐλαίῳ πυκνοῖ, oleo pignori opposito. ¶ Υποθέσεως πρόκειται τὸ τῶν πρώτων, subsidium apud Persam comparat, Herodot. ¶ Υποθῆκαι, documenta, præcepta ad vitam instituendam. ὑποθήκας λέγειν, monere, sententiam dicere, Aristoph.

Υποθηκοποιέω, ῶ, admonitio, præceptū, Ilia. ὁ.

Υποθλίβω, premo, exprimo.

Υποθορυβέω, turbo.

Υποθρώσκω, subeo & inuado. Bayfio, ex Polyb.

Υποθρυπτάω, deliciis affluo. Plut. in Pericl.

Υποθυμίασις, suffimentum, ὑποθυμίασις.

Υποθυμιάζω, subter vaporo, suffio, vro.

Υποθυμίασις, suffitio, suffitus.

Υποθυμιάω, suffio, Galen.

Υποθυμίδιοι, coronæ de cervice pensiles, περικεφαλαῖαι στέφανοι, Plut. 3. Sympos. ¶ Sunt qui pectorales coronas exponunt. ¶ Lesbii ὑποθυμίδας, myrti ramulos implexos, quibus se redimiebant, appellabant, authore Athe.

Υποθυμίς, collare, corolla. Hesych.

Υποθυμίς, nomen auris. Aristoph. in Auib.

Υποθύραιον, τὸ, limen inferius, Vitr. li. 4. ca. 6.

Υποθώπτω, ἥξω, π. ὑποθώξας, adulor, Arist. in Ach.

Υποίγω, subsono, in Epigr.

Υποίγω, clàm aperio, Aristoph.

Υποικέω, subhabitat, subest. in Epigr.

Υποικοδομέω, ῶ, π. ὑποικοδόμησα, guberno, intus habito, reuertor. ὑποικοδομεῖν, conspirare, clandestinum consilium inire, Plut. in Othone. Eidem in Camill. ὑποικοδομήσας ἀνεῖδε, mortibus internus infestabat.

Υποικουρίζω, vinolentus, qui δύσνους, Suid.

Υποιόω, suspicor.

Υποίω, vendico.

Υποιώ, Hypœpus: carmen erat Dianæ proprium.

Υπομένω, ferre oportet & sustinere, Aphthon.

Υπομενετός, tolerabilis, ὑποφερτός, βασταγτός. Hesy.

Υπομένω, excipio, suscipio, Apoll. lib. 4.

Υπόμενος, feram, sustinebo, in Epigr.

Υπομισθόω, repugnare.

Υπομόχλιον, ἀπὸ τοῦ μοχλοῦ, alui purgatio, Galen. ad Glauc.

Υπομονεύω, subsidere, insidiari, in subsessa esse, apud Suid. ¶ Dicitur & ὑπομονεύειν.

Υπομονή τινι ἐπιτίθεσθαι, ponere supercilium, demere supercilio nubem Horat.

Υπομονίδιος, cœdere, dimittere, ὑπομόνιμος.

Υπομόνιμος, subiectus.

Υπομονοέω, subsideo, insidior, refideo. ὑπομονοῦντες τὰς Καισαρείας, ad excipiendum Barbarum subsidentes. Herodot.

Υπομορφάζω, subsideo, recumbo, colloco.

Υπομορφώσας ἢ κρεμάσας, substituo in locū, succendo, ignem subdo.

Υπομορφώσας, tego.

Υπονεύω, flector, conuertor, circumagor, quæro diuerticulum, clàm me subduco. Xenoph. in Cyneget. ὑπονεύσαντων ἢ κρυπτόντων

αὐτοὺς εἰς φάραγγας.

Υπονιτίζω, fumigo, suffio, suffumigo Cels.

Υπονιτισμός, π. apud Trallian. i. suffimētum Cicer. vel suffimen Ouid.

Υπονιτισμός, genus hauriēdi fumi niderisve.

Υπονόστος, præpotio, præpotio, deglutio, Aristot.

Υπονοστέω, ἠσω, cordis conceptio, mens & cogitatio, Nonn.

Υπονυστάζω, veterno soporéque quodammodo affici, Dioscor. li. 4. de malis mandragoræ.

Υπονυφοκοπέω, palearum excussio, Plut.

Υπονωτίζω, siccesco, exasperor, Nicand.

Υποπαρέρχομαι, aliunde subingredior, collabor ac subsideo, descendo ἐκ τῆς πετρώδους ὑπορρίβους, è muris descenderunt, Thucyd.

Υποπαρασκή, secessus, concessio. Suid.

Υποπαρέχω, cedo ac me submitto. ὑποπαρεκτέον. Dio. Plat. 1. de Rep. ¶ Εἰς ὑπερπαλλήλους, inter extremos conuitas accūbere, Suid.

Υποπαρέχομαι μὲ τὸν ἑαυτόν μου, succumbo, submitto me, inclino. Depon. Accus.

Υποπαρίστημι, substituo.

Υποπαστάς, ἀδος, ἡ, subtristis. Bud. in Epist. post.

Υποπέδιον, inferne, deorsum parte ima, in inferiori loco. Plut. in Legib.

Υποπεδύω, infrà, inferne, Plat. de Leg.

Υποπεφρίγμενος, defossus, demissus, Theophr.

Υποπέφυκε πόθος, fomentum de fiderii. Plutar.

Υποπήγιον, & Υποπήγιος, π. hypocaustum Plin. Iunior. Epist. 2. est que locus in thermis concameratus & fornicatus, habens antè præfurnium, quo igne imposito illa calefiunt, Cicer. vaporatorium.

Υποπίμπλημι, subiaceo, substernor, supponor. Dat. ἐμοὶ ὑπέκειτο, mihi constitutū est, Herodot.

Υποπίπτω, πεσοῦμαι, Demosth. propositæ spes & offensa. ¶ Υποπεπτωκυῖα, sine ὑπερπεπτωκυῖα ὑπὸ γυναικός, quæ mutui aut pacti præfacta est & satisfacto obnoxia.

Υπόπλασμα, ατος, τὸ, argumentum, materia, subiectum quod aliquis sibi propositū habet, Aristot in Rhetor. lib. 1. ἔχομεν ἐκ τοῦ ὑποπλάσματος. ¶ Item propositum, quod faciendum constituimus, Polib. 2. ἔδοξε μέσον εἶναι τὸ τῶν ὑποπλασμάτων. ¶ Υποπλάσματα, pignora. i. bona quæ in creditum subiecta sunt & supposita, Demo.

Υποπτήσσω, q. subhorror.

Υποπτίλλω, idem.

Υπόπτερος, inanis, vacuus, irritus, Hermog.

Υποπτήσσω, debiscit, hiauit.

Υποπυνθάνομαι, ἐξήσομαι, nuntio siue prædico per præconem, facio audientiam, Polib. li. 4.

Υποπωλέω, me commouco.

Υποπώπτω, ὑποπεσοῦμαι, subrubus, subuelescens, rubescens.

Υπόπωτις, hypocistis etiā Latinè, quòd nascatur ad radices cistī frutecis, Dioscor. li. 1. c. 128. ¶ Scribitur & ὑπόκιστις, minus rectè tamen.

Υποπωτίλλω, fallo, celo, tego, supprimo, dissimulo. Nonn. μίσει ὑποπωτίλλοντες, submissa voce loqui.

Υποπωτίζω, μ. ὑποπωτίσω, π. ὑπεπώτικα, diuulgo, clàm vulgo &

spargo, φαιλίζω, Accuf. Soph. in Aiace.

Υπαγκλίνω, declino, inclino, suppono, demitto, Odyss. i. ἢ ἵ' ἐκ πατρὸς ἀλιδδὲ γόῳ ὑπαγκλίνθη, innixus est, ὑπαγκλίνω, ve exponit Didy.

Υπαλύζω, prolue, repurgo, in Epigr.

Υπαραίζω, prurio, titillo.

Υπαρκὸς, cocauus, leuiter cauus. ¶ Υπάρκιον, dicitur pars τῷ κοίλῳ τ' ὀφθαλμοῦ subiecta.

Υπαρκλὸς, decurtatus, breuis.

Υπαρκλὸς, occultus, qui eſt in ſinubus: Vnde ὑπαρκλυσμὸν ὕδωρ Nonn. i. aqua quę ſin' ſubit.

Υπαρμὸς, elegis, τὸ κατὰδὲ ὑπαρμὸν ἐπάγειν, Heſy.

Υπαρνίω μ. ἔνω, puluerem inferius excito.

Υπαυλίομαι, fabulo aſpergor, Plutarch.

Υπαύλισις, ὁ, pulueris excitatio. Pars agriculturæ quę pulueratio dicitur Colum. li. 11. cap. 2. Theophr. hiſt. plant. li. 3 ca. 22.

Υπαυλίω, ſuccido.

Υπαφρίζομαι, μ. ἰσόμαι, ſubblandior, blandior, rem odioſam ſpecioſo nomine appello, aut minus inuidioſo. Accuſ. Comm. Dem. in Orat. περὶ ἀδίκων. Plut. in Solone, ἐκείνας ὑπαφριζούσας μᾶλλον τοὺς ἐπὶ πόρνας ἐπῆγεν, &c. i. vrbinè minuendo nominis atrocitatem, meretrices amicas vocare. Ariſtoph. in Plut. εἰ λιπαρήσω γ' ἀμύδρως μηδὲ ταῦτ' ἐρῶν ἀφ' ἡδονὰς ὑπαφρίζω τινὰ, i. per diminutionem & blanditias appellabat.

Υπαφρισμὸς, ὁ, diminutio, malæ rei integumentum & ſpecioſa appellatio, blanditiæ, Plutar. in Polit. præceptis, τὸ ἢ διὰ ὑπαφρισμὸν χρῶν δοκεῖν, erat autem honeſta appellatio nouarum tabularum. ¶ Dicitur & ὑπαφρισμὸς.

Υπαφρίστης, ὁ, diminutiuus, aſſentatorius.

Υπαφριστικῶς, blande, aſſentatorie, ὑπαφριστικῶς, diminutiua forma.

Υπέω, aliquantum leuis, exigui ponderis. ὑπέων τ' χθὼν, humus pura, Gaz. de Sen.

Υπηχέω, μ. ἠχήσω, reſono, reſpõdeo, ad gratiam aſſono, placide pulſo fides in concinnanda ad numeros cithara. Pind. in Olymp.

Υπηρίπιον, ὁ, capſa & theca poculi. Herod.

Υπηρτάω, & ἀλῶ accuſo, aſſimulo, geſtum ago, ſimulo, ſum hiſtrio, fingo, mentior. ὑπηρτᾶσθαι τὴν ἀλήθειαν, Vlyſſem aſſimulo, affingo, Plut. in Solone. ¶ Item reſpondeo, Plut. ὑπηρτᾶσθαι σοι τῷ βίλτιστε ὑπηρτᾶσθαι σαυτῷ, tu tibi ipſi reſponderes melius. ¶ Ite conicio, intersector, Hipp. ἐγὼ μὲν ὧν ἀμφὶ ὑπηρτάμην ἐμαυτῷ τὰ ὄντα, ſic mecum inſomnium æſtimabam atque interpretabar.

Υπηρτάομαι, ὑπ. ἐσόμαι, ſimulo, reſpondeo.

Υπηρτὴς, in Epigr. repreſentatio, actio.

Υπηρτία, ſimulatio, pronuntiatio, eſſicta hiſtrionis vox, geſt', repræſentatio. ὑπηρτία χαίρειν, delector voce hiſtrionis, Ariſtot.

Υπηρτικὸς, ὴ, ὸν, hypocrita, mimus, ſimulator, actor, pronuntiator, ludio, hiſtrio. ¶ Eſt etiam coniector, vates, Lucian.

Υπηρτικὸς, ὴ, ὸν, aptus ad agendum, geſtuoſus.

Υπηρτικῶς, ſimulatè, hiſtrionicè geſtuoſque exprimendo, Athen. de Hegem. Thaſio li. 10.

Υπηρτιστὴς, qui maximè ſimulatus eſt.

Υπηρτόμην, pro ὑπήγγυμαι, Ariſtoph. in Plut.

Υπηρύω, μ. ἐσω, π. κα. q. ſuberepo, interpello, à ſententia depello, obloquor, ſiue reſpondeo, Ariſtoph. in Acharn. ¶ Eſt & ὑπηρύω ſuppiando : pulſo, de citharæ, in Epigr. Actiu. Accuſ.

Υπηρύπτω, & Υπορύττω, occultè cõdo, abſcondo, elanculum repono, Xeno. li. Ἀπομν.

Υπηυθύνω, gubernare, ὑπηύθυνεν, Poll.

Υπήλιξ, ικος, ὁ, ἡ, rotulæ aſtragali, propriè qui ſub pedum ſubiiciuntur, Poll.

Υπηλὸς, locus riguus & humectus, Suid.

Υπηλὸς, ὴ, ὸν, rotundus, volubilis, Odyſſ. ϛ.

Υπηρεσίαι, ſuffunduntur.

Υπηρέπω, μ. ὑψήσω, π. ὑφα, ſuccumbo, flecto caput, demitto oculos, Ariſtid. Neutr. Datiu. ¶ Pro ſummittere, Ariſtoph. in Acharn. ὑπηρέπει τὸν τύλαν, ſummitte callũ humerorum.

Υπήρος, ὴ, ὸν, leuiter pandens, incuruus.

Υπηρσιμμένη, & Υπερσιμμένη, ἡ, prægnãs, Heſiod.

Υπηρσὸς, ὁ, vide Υπήρος.

Υπηρὺς, ὑ, ſubcuruus.

Υπηρώπιον, τὸ, idem quod κατάβλεμμα.

Υπηρὼψ, demiſſis oculis videre.

Υπηρώψ, vna ex comœdiis Varronis.

Υπηωλία, internodia, fœmina, ſuræ.

Υπηωμοσία, μ. σω, aſſimilo, Comicè mordeo.

Υπηωρὸς, ὁ, ſurdaſter, Plut. πολιτ. ϛ. ¶ Et qui ſurditatem ſimulat, Suid.

Υπηωρὶς, ἰδος, aliàs ὑπήωλις, currus.

Υπηωρὼ, ſubmurmuro, obloquor, Heſych.

Υπηωρύομαι, ὑπ. ὑλοῦμαι, π. ὑλησάμην, ſuſcipio. Demoſt. οὐ ἵ ὑπήωλις τὸ δίκαιον ὑπηωρύσατο βοᾶ. ¶ Item puto, credo, arbitror, ſuſpicor, ſuſpicio, cõiecto, opinor, exiſtimo, deprehẽdo. ¶ Item interpretor, interpello ſermonem, ſubiicio, ſubdo, reſpondeo. Xenoph. ἡ δὲ ἐκείνη ὑπηωρύσατο ταῦτα, interfata dixit. τοῦ δὲ ἐγνωκὼς ὑπηωρύμενος ἐδόκει τὸ διανοούμενον, ignorantiam in bonã partem interpretari, Nazianz. in Orationib. ὑπηωρύσθαι ἐν τοῖς ἰδίοις, de ſuis fratrib' habere opinionem. Ariſtot. in Polit. ¶ Υπηωρύομαι τινὸς, cõduco merecede, Thucy. ¶ Item ſequor, ſubſequor. Herodot. in Erat. ἡ ὑπηωρύσα ὑπηλικίη, vsuale prælium ſubſecutum, vel quod prioris excepit. ¶ Item abripio, ſubtraho, inuado Thucyd. de nauibus, ὑπηωρύσσοντο πολλαὶ μάχαι, ἐκ τῶν πλοίων, ſubduxit eum nubes. ¶ Υπηωρύω τὸ πῶλον, ſubduxit eum nubes. ¶ Υπηωρύω τὸν ἵππον, eſt equum frœno ſiſtere & coercere, Xenoph.

Υπηωρύω, ſuffulget, Apoll. Rhod.

Υπηωρύω, ſubluceſcit, Heſiod.

Υπηωρύω, ſubluceo, lucco, illuceo.

Υπηωρύσσω, ſubduco aluum, inanio.

Υπηωρύω, lenio, Gaz. de Senect.

Υπηωρύω, diſtillo, liqueſio, diffluo. Hippoc.

Υπηωρύμα, τὸ, reſiduum, id quod remanſit, Ariſtot. de mund. ὅ ἐστιν ὑπήωρυμα τῆς γῆς.

Υπηωρύω, reliquus, Theophr. li. 3. hiſt. plant.

Υπηωρύω, ὑπ. ὑμμαι, π. ὑμμαι, reſto, relinquor, ſum reliquus, remaneo, ſum poſtremus. ¶ Item Actiue, relinquo, reliquũ facio, prætereo, tranſeo, Accuſat. ἵνα μὴ ἐκ τῆς ἀγορᾶς ὑπηωρύμενος ἀπίοι ὑπὸ λιμοῦ, ne relinquo, deficio, Accuſ.

Υπηωρύω, reliquio, remanſio Cicer. ¶ Et reliquiæ, ὑπήωρυμμα, Theophr. de Cauſ. li. 5. ca. 11.

Υπηωρύω, ſcaber.

Υπηωρύω, μ. ὑσω, π. γκα. ſubalbidum facio.

Υπηωρύω, colore albicans, ſubalbidus, cãdicans, colore ſubcandido, ſubalbus, canus.

Υπηωρύω, vrnæ, vrnei.

Υπηωρύω, torculum vas, torcular.

Υπηωρύω, ὁ, torcularis.

Υπηωρύω, exiſtimandum eſt, opinandum eſt.

Υπηωρύω, qui apprehẽdi poteſt. Aphr. in Top.

Υπηωρύω, opinio, ſuſpicio, cõiectura, exiſtimatio, iudicium. ὑπόληψιν ἔχειν περὶ τινος, Phal. in Epiſt. ſuperiuris temporis apud Camarinenſes etiã eſt ὁμοίως, ὑπόληψις, viciſſitudo: Vnde ἐξ ὑπολήψεως, i. ἀμοιβαίως, alternis, viciſſim. Plat. in Hipparcho, Ἡ γὰρ χρὼν σὺν ἁρμονίᾳ ἐλθοῦσα ὑπόληψιν ἐξ ὑπολήψεως ἀεὶ ἀναπλήρωσιν ἐργάζεται, rhapſodos Panathenæis homerica carmina alternis recitare.

Υπηωρύω, minores magnitudine corporis, Heſych.

Υπηωρύω, ὁ, ſaxoſus.

Υπηωρύω, reliquo, Accuſ.

Υπηωρύω, ſubpinguis, q pinguiuſculus.

Υπηωρύω, habens nates graciles & detritas, Ariſtoph. interp. de pygis Horat.

Υπηωρύω, lubricus, ὑπηωρύω, Heſych.

Υπηωρύω, guleſus.

Υπηωρύω, & Υπηωρύω, μ. ἰσόμαι, π. κα. ſuſpicor, præſumo, ſimulo. ¶ Item imputo, cogito, reputo, æſtimo, perpendo, rationem habeo. Andocyd. Οὐδὲν ὑπηωρύω τὰς νίκας, rationem habeo victoriarum nullam. Plutarch. in Apolog. πολλοὺς ὑπηωρύω τῶν ξένων, vitæ periculi rationem habere. Fidẽ ibidem, μηδὲν ὑπηωρύω τοῦ πατρὸς, nihil magis formidare quam turpitudinem. πάντας ὑπηωρύω Ἕλληνας, filios patris habere rationem, Ariſtot. lib. 7. Polit.

Υπηωρύω, reddendæ rationis obnoxius.

Υπηωρύω, reputatio & conſideratio Plin. æſtimatio, Demoſth. μηδὲν ὑπηωρύω ποιῶ, nullo loco numerare, nullo numero habere, flocci facere. ¶ Υπηωρύω apud Mathematicos, eſt numeros ad alterum ita referre, vt memoris vicem obtineat, Philopon.

Υπηωρύω, ὁ, ἡ, relictus, reſians, reſiduus, reliquus, Ariſtoph. ὑπηωρύω τι ἐκ τῆς ἁρπαγῆς.

Υπηωρύω, cantus genus eſt, Plut. in Muſic.

Υπηωρύω, pro eximo & libero, Iliad. ϛ.

Υπηωρύω, arundo apta modulationi, Ariſtophan.

Υπηωρύω, ſoluo, propriè calceamenta, Deut. 25. ¶ Υπηωρύω, genua diſſolucre, i. vitã eripere, & cauſam eſſe exitii, Odyſſ. ξ.

Υπηωρύω, auicula quæ vermibus paſcitur, quæ & ὑπηωρύω, Ariſtot. hiſt. li. 8. Latinis curruca.

Υπηωρύω, ὁ, mammillare, τὸ ἐπὶ τοῖς ὑπηωρύω, Suid.

Υπηωρύω, ὁ, infans adhuc lactens.

Υπηωρύω, mollio.

Υπηωρύω, ὁ, ἡ, aptus, expeditus.

Υπηωρύω, q. ſubintanus, vecors: Vnde ὑπηωρύω, vecordior, quaſi vecor diſſiculus, Herodot.

Υπηωρύω, lactens, ὑπηωρύω.

Υπηωρύω, madidus. ὑπηωρύω, æſtas imbribus molleſta, Plut. in Camill.

Υπηωρύω, ſubrideo. Neut. abſ.

Υπηωρύω, nigrico.

Υπηωρύω, nigricans, ſubniger.

Υπηωρύω, ſuſtinendus.

Υπηωρύω, tolerans, Genit.

Υπηωρύω, ſuſtentatio, ὑπηωρύω.

Υπηωρύω, μ. σω, ſuſtineo, expecto, permaneo, reſto, perſto, ſuperſum, perſeuero, præſtolor, operior, ferro, ſuffero, ſuſtineo. Cum Accuſat. τὰς σκηνὰς ταύτας φασὶν ὑπηωρύω, Syrenas cuncios præſtolari ferunt, Xenoph. αἰσχρὸν τι ὑπηωρύω, turpe aliquid admittere, Plat. ¶ Et cum Infinit. οὐκ ἂν ὑπηωρύω τοῦτο ποιεῖν, illis parere non patiuntur, qui neſciunt imperare, Plut. in Lyc.

Υπηωρύω, ὁ, ſubdiuitio, ὑπηωρύω, Herm.

Υπηωρύω, ſublongus, longiuſculus, Dioſc. li. 1.

Υπηωρύω, contrectare, ὑπηωρύω.

Υπηωρύω, ſum colore in luteum langueſcẽte.

Υπηωρύω, ſubluteus.

Υπηωρύω, meſpili genꝰ quod ὑπηωρύω dicitur, vel (vt aliis placet) pomũ ſorbo ſimile, Gorr.

Υπηωρύω, commiſceo, ſuffundo.

Υπηωρύω, reminiſcor, recordor, Iſocr.

Υπηωρύω, μ. σω, π. κα. memoro, recenſeo, admoneo, commoneo, commonefacio, Attic. Accuſat. & Genit. Odyſſ. ϛ. ὑπ. τοῦτο ὑπηωρύω σε, ſeditus filium admonuiſſe. Plutar. in Camill. ἀκούων ὑπηωρύω τοῦ ἀγῶνος, ſtens ante oculos certamina ponebat.

Υπηωρύω, leuiter odi, Bud. in Epiſt. poſt.

Υπηωρύω, mercede conductus, mercenarius.

Υπηωρύω, recordatio, monumentum. Iſocr. τὰς ἀρετὰς ὑπηωρύω καταλιπεῖν, virtutis relinquere monumentum. ¶ Υπηωρύω, commentarii, libri ad memoriæ ſtudium cõfecti, Plut. Epiſt. 7. ὑπηωρύω χάριν τῶν ἐγκωμίων, in memoriæ ſubſidium hæc ſcripſit. Υπηωρύω, Appian. li. 3. bellorum ciuil. acta Cæſaris ſic appellat. Υπηωρύω-

τα περὶ Καίσαρος βιβλιοθήκην ἀγορεύοντος.

Υπομιμνήσκομαι, commentor, in memoriam redigo.

Υπομνηματίζω, monumentis mando, commentor, Euseb. de Origine hist. eccles. iall. li. 6.

Υπομνηματικός, qui commentarios scribit.

Υπομνήμα πολιτικόν, ὁ, decretum, regestum, commentum, commentarius Cicer.

Υπομνηματικός, ἡ, ὁν, ὁ, legens commentaria, à consiliis, admonitor, commentariensis.

Υπομνηματίζομαι, à commentariis.

Υπομιμνήσκω, commonefacere, Accus. Æschin.

Υπομνήσιος, submonitus.

Υπόμνησις, ἡ, monitio, commemoratio, recordatio, mentio, memoria, τῶν ὑπομνήσεων ποιεῖσθαι, Galen. ad Glauc. in memoriam redigere.

Υπογαμβρεύω, qui filiam despōsauit, Aristot. li. 5. Polit. cap. 4.

Υπόδικος, morbi vel peregrinationis prætextu & causa (in quo iusiurando opus est) quo minus lis iudicetur, intercedere & differre, Demost. & Xenoph.

Υπομονητικός, patientia, tolerantia, perseueratia in re quapiam non fine molestia, sed rursum cum expectatione, Rom. 5.

Υπομονητικός, ὴ, όν, patiens.

Υπομητρώδης, idem quod μητρώδης, matrio. ¶ Trāslatè dixit Eunapius, Οὐτω μὴ ὑπομητρώδεις ὑπομένοντας τοὺς πολέμους, i. bellum propagabant, & alebant.

Υπομόχλιος, malus, ineptus, Lucian.

Υπομόχλιον, ου, τὸ. Vectibus, i. lingulatis seu rostratis palis ferreis, aut ligneis veluntur mechanici in mouēdis oneribus: eos μοχλοὺς vocāt Græci: vnde ὑπομόχλιον, quod vectī subiicitur, i. Latinè prælsio, Vitr. li 10. cap. 2. & Aristot. Mechanicōn Quæst. 3. & 4.

Υπομαντεύομαι, pro prædicere & vaticinari dixit Apoll. li. 2. Arg. i. προμαντεύω.

Υπόμυσος, fœtidus, odiosus, Hippocr.

Υπομύζω, q. subiuuenesco, subnouor Gaz.

Υπονοσφίζομαι, depascor, in Epigr.

Υπονοσφίζομαι, defraudo, decipio.

Υπονέφιος, sub nubibus.

Υπονιτός, q. subnato, apud Hippocr.

Υπονήσιον, subiectum Neio monti Thraciæ, vel Ithacæ, locus arboreus ad quas naues religabant.

Υπονίφει, subningit.

Υπονυκτὶς ὑγρά, nox pluuiosa, nox niuem emittens, Thucyd.

Υπονοέω, μέσ. α. ησα, animo concipio, suspicor, suspectum habeo, Accus. Aristoph. Plat. ¶ Interdum arbitror, sentio, Phil. de mund.

Υπονοθεύω, clanculum doloséque adultero, corrumpo ὑπονοθεύσας τὸν ἀδελφὸν, qui fratrem deceperat, ca. 4. li 2. Machab.

Υπόνοια, ἡ, suspicio, opinio. ὑπόνοιαν ἔχειν τινός, suspicio quam habet maritus, Hermo. ¶ Τ-

πόνοια, figurata locutio, quum aliud dicitur quàm audiens expectabat, Interp. Aristoph.

Υπόνομος, vlcera maligna, quæ cuniculatim exeunt, cuniculosa vlcera, i. pluribus traſuersisque itineribus sub cutē serpētia, Diosc.

Υπονομεύω, cuniculos facio Dinarch.

Υπονομή, ἡ, fraus, cloaca, ὑπονομὴ λαθραία, Hesy. per cuniculos & aquæductus. & per fistulas, Thuc.

Υπόνομος, subterraneꝰ canalis, cuniculus, Diosc.

Υπονοστέω, μέσ. ἐσομαι, redeo, abscedo, recedo, labor subsido, pessū eo. ὑπονοστοῦντος τοῦ ποταμοῦ, subingressus, recessus, Hermog.

Υπονυμφία, pronuba, ὑπονύμφιος, & ὑπονυμφεύτρια, Hesych.

Υπονύσσω, pungo, conficio, κατὰ ποσὸν ὑπονύσσων, Hesych.

Υπόξανθος, subrufus, subrutilus, flauescens.

Υπόξενος, peregrina commemoro.

Υπόξεστος, μαρμάρου, perfecte sculpo, Neutr.

Υπόζωμα μαστοῦ, appellantur ab Hippocr. partes corporis quæ in extremitate cuiusmodi est eius iuxta pedem. commissuræ

Υπόξηρος, ὁ, ἡ, subacidus, Diosc. li. 2. ca. 101.

Υποξύζω, subacesco, Athen. lib. 3.

Υπόξυλος, ου, ὁ, subligneus, adulcerinus, Xen. in Oecon. ¶ Τρὶ ξύλινος, Hermog. ἐν τῷ περὶ εὑρέσεως μεθόδου, οὗτος ἓξ ξύλοις ἐστὶν ὑπόξυλος ἐπιφανής.

Υποξυρίω, μέσ. ἐσομαι, subrado.

Υποξυωπὸς ἰχθύς, subrasus, incuruus, humilis. Ἐρχεται ὑποξυωπὸς ἐπὶ γῆν, Hippocr. qui naso est incuruo.

Υποξύω, acuminatus, subacutus.

Υποξύω, τὸ ὑποξυόμενον, subrado. ¶ Accipitur etiā pro alluo & præterfluo.

Υποπέρ, pro Τυπερ.

Υποπάσσω, subaspergo, inspergo, Theoc. ut. ὑποπάσσων ἐπὶ τὸν ἄρτον.

Υποπάστρον, ου, τὸ, stratum, subiculum, Plutar.

Υποπατάσσω, q. substrepo.

Υποπαύω, ventrem deiicere.

Υποπαχύς, q. crassiusculus.

Υποπέζια, ων, τὰ, Hesych. humilitas.

Υποπεπαίνω, q. subesurio, Aristoph. in Plut.

Υποπίδυος, subliuidus, Poll.

Υποπιδύσκω, liuescens, subliuidus.

Υποπίμπλημι, clàm mitto, clanculum submitto, suppono, suborno, furtim ablego.

Υποπλαγείς, ὁ, perculsus metu, territus, attonitus, subiectus. ¶ Υποπλαγὴς ἐκ, idem, Illa. 8.

Υποπλεῖν ἔχω, succumbo. Aristid.

Υποπλέω, subiaceo, ὑποκείμενος, Polyb.

Υποπλήρωσις, perfectio, πλήρωσις, Hesych.

Υποπλήσσω, ἀσω, infringo.

Υποπολιόω, ὁμαι, π. ωσα, matureſco, crescо, nigrescо, Neut. absol. Hesych.

Υποπόρφυρος, ου, ὁ, ἡ, vel ὑπόπορφος, solum vel regio lapides habens subterraneos, Theophrast. lib. 3. cap. 25.

Υποπτάζω, luto sublitus, ὑποπεπτασμένος, Lucian.

Υποπτίζω, exprimo, elido, vexo, Accus.

Υποπυγαῖος, subamarus.

Υποπίμπλημι, q. subpinguis.

Υποπίμπλημι, plenus sum, impleor, Plut.

Υποπορεύομαι, succendere.

Υποπίνω, largius bibo, Xenoph. Pæd. 8.

Υποπίπτω, succumbo, succumbo cado sub, Neutr. Datiu. Aphr. in Probl. ὑποπίπτει ἕρωσιν ὁ αὐτὸς καὶ ὑποπίπτει, idem in multos amores incidit. ὑποπίπτω ὑπὸ τὸν πτῶλον, sub artem cadit, Aristot. li 2. Ethic. ¶ Aliquando etiam significat insernio, adulor, assentor. Philost. cānes ὑποπίπτουσι ἀλλήλοις, notis & familiaribus adulantur. ¶ Υποπίπτειν, se obiicere, se offerre, Galen. ad Glauc. (pha.

Υποπλάσσω, suppico, pice subūgo, Aristo.

Υποπλάσσω, subiecta monti πλάκες. tratus.

Υποπολλαπλασιάζω, reduplicati numeri.

Υποπολλαπλάσιος, quadruplus, quadrantem⁹ latus, latiusculus.

Υποπολύς, plenus, μισθός.

Υποπρίσματα, dicuntur nauis, cùm non recto cursu decurrit nauis, sed (vt fit in reflatu vēti) ipsam deforquent obliquántque sinus in ventum exteriore spatio nauigantes, Act. 27. mutata velificatione cursum tenere, dixit Cicer.

Υπόπτασις, Attic. Suid. i. ὑπόπτωσις, repletus.

Υποπτάω, q. subnato, in Epigr.

Υποπτύω, aspiro.

Υποπόδισμα, μέσ. α. ισα, impedio.

Υποπόδυσις, terrorcedere.

Υποποδίον, subsellium, subsellium.

Υποποδισμός, subingressio stellarum.

Υποπόδιον, ου, τὸ, suppedaneum.

Υποποιέω, simulo.

Υποποιητός, simulatus.

Υποποίκιλος, aliquantum versicolor.

Υποπορεύω, occupo, concilio mihi, subigo & subiugo mihi. ὑποπορεύω τὸν δῆμον, blanditiis populum capere atque pellicere nitebatur, Plut. in Pericl. ¶ Υποπορεύομαι, simulo, ὑποπορευόμενος ἀσθενεῖν.

Υποπρανής, ὁ, ἡ, q. subranus.

Υποπρεσβεύω, ministra filios habens, Hesio. ¶ Proprie autem de vacca dicitur vitulum habente.

Υποπορφύρεος, purpureus sum.

Υποπορφυρος, ου, ὁ, subpurpureus, penè purpureus, leuiter purpureus.

Υποποδής, ὁ, ἡ, pedes habens.

Υποπτερόω, submitrigo & demulceo.

Υποπτερωμένος, habens aliquid stipitis, Theophr.

Υποπυρίδιος, incendisse, conremasse.

Υποπυρίδιος, obtentu obsessus, obductus, adumbratus, obuelatus.

Υποπρῳρος, ου, ὁ, forma nauis. ναῦς ὑποπρῳρος ἡ μακρὰ πρῷρα depressa, concana & ventricosa, Plut.

Υποπτέρος, pennatus, alatus, Luci.

Υποπτεύω, in suspicionem vocor & venio. ὑποπτεύσαντες τὴν ὄψιν ἐπὶ τὸν δῆμον, in suspicionem venerunt ne in populum grassarentur, Thucyd.

Υποπτεύω, suspectus. ¶ Dicitur & ὑποπτος.

Υποπτεύω, μέσ. α. ευσα, suspicor, vereor, putо, existimo, conijcio. Accus. ὑποπτεύειν μοι δοκεῖ ὁ τοῦ ἐμοῦ γάμου ἐπιθυμητὴς εἶναι, Chrysost. περὶ τῆς ἐμοῦ ἐλπίδος, i. spe.

Υποπτιάω, Sophi. in Philoct pro eo qui in cōspectu est alicuius. ¶ Item suspiciosus, suspicax.

Υποπτήσσω, μ. ὄξω, ξομαι, formido, reuereor. Accus. & cum Dativ. Xenoph. ὑποπτήσσω σοι, te vereor, te reuereor.

Υποπτος, ου, ὁ, ἡ, suspectus, in suspicionem & formidinem veniens. ὑποπτος ἐστὶν ἡ γλῶσσα, est in suspicionem adductus, Plut. in Themist.

Υποπτως, suspiciosè, ὑποπτότερον, i. hostiliter. ὑποπτως ἔχω περὶ σοι, tibi sum suspectus, Dem.

Υποπτωσις, q. concidentia, ruina, κατάπτωσις, Hesy. pœnitentia, submissio, Canone 5. Cōcil. Ancyrani. ¶ Apud Dionys. Theolog. ὑποπτωσις, est genuum submissio & flexio, quasi ingeniculatio.

Υποπτωτικὸς, submissiuus, ad geniculandū facilis, Eust. ¶ Υποπτωτικὸν, ου, τὸ, submissio, humilitas, geniculatio, Eustath.

Υπόπυον, malum in oculo, abscessus cornæ, quum pus in cornea membrana colligitur, purulentum. Galen. in Definit. vocat etiam ὑπόπυον, i. suppurationem. De codē hoc malo, Paulus Ægin. li. 3. Vide & annotat. Marcelli, lib. 3. Diosc. ca. 174.

Υποπυρίζω, subrufeo, fuluesco.

Υποπύρρος, ου, ὁ, subrufus, subrubicundus, Diosc.

Υποπώρειος, ου, ὁ, montis excessus, siue eminentia. ¶ Et ὑπώρειος, sub monte situs.

Υπόρειον, paruum promontorium, Phauor.

Υποῤῥάπτω, confuo, con. pono, Accus. Eurip.

Υποῤῥαχὶς, sub spina ad lubor vsq; cauitas, Pol.

Υποῤῥέω, μέλλω, π. ὕσω, serpo, confluo, ita fluo vt sensim effugiam. Plat. 4. de Rep. Ἡ ῥώμη ὑπορρεῖ πως τοῖς σώμασι τῶν ἀνθρώπων, sen sim influit in mores & studia.

Υπορρήγνυμι, ouis sub se vel in se habens agnum, grauida ouis, fœta, Homer. Interp.

Υπόῤῥιζος, subiectus radici, quod est infra radicē, aliquid habens radicis, suffultus fibris.

Υπόῤῥιον, barba ea quæ sub naribus enascitur: mustacem vocāt Latini, μύστακα Græci, Poll.

Υποῤῥιζω, μ. ὄσω, stridо.

Υποῤῥιστος, ου, ὁ, qui sic loquitur vt vox in naribus stridat, Hesych.

Υποῤῥίστιον, contubernales, ὑποσκηνοι, Hesych.

Υποῤῥύστιος, q. subfluxio, Galen.

Υποῤῥωδέω, horreo, Actiu. Accus. Eur. in Suppl.

Υποσβέω, μ. ὄσω, π. εσα, suffodio, clàm fodio, cuniculos ago, vide Dydimum Hom. Interp.

Υποσχίδιον, saltationem choro canenti accommodare, ὑποσχιδιάζειν, Athen. Lucian. sin pliciter dixit de saltationis ministerio.

Υποσκήνια, cātilenæ quæ saltantibus accinebantur, vel gestus saltantiū. Luci. ὑποσκήνιον ἔχθος.

Υπόσαθρος, semiputris ac detritus, suppurris.

Υποσείω, μ. σω, adblandior.

Υποσκιάζειν, q. subsacellare vel subcolare, ὑφυλίζειν ἢ ὑπαύλιον τὴν σκέπην, Hesyc. ¶ Est etiā

Universidad de Deusto
Biblioteca

ex metaphora τῶν ἐξ ὑμαρὸν ἐκκομιζόντων σίτου, τὸ ὑφαιρεῖσθαι, subducere. Herodot. ἀφίστασθαι ὑπεκκλίνειν, depeculari. ¶Et apud Eustath. Iliad. ὑπεκκλίνειν ἐστὶ τὸ ἐδάφει, i. ὑποχωρεῖν, procedere, itineris sensim perfecti progressus facere.

Υποκινητικός, ή, όν, mobilis, labans. Dioscor. li. 1. cap. 141.

Υποκρίσις, & Υποκρισίδιον, hydropis species qui & ὑποφλέγμας & διαφανὴς & λευκοφλεγματίας dicitur.

Υποκύστις, intercus.

Υποκώλιον, carne subter repleo, Gal. ad Glau.

Υπόκυμα, ατος, τὸ, manna thuris. Plinius micas cõcussu elisas inexpectatur. Vide apud Hermolaum in Corollario, Dioscor. li. 1. ca. 86.

Υπόκυσις, ή, succussio Sen. succussus Cicer.

Υποκωμάζω, succutio, lacerter excutio.

Υπόκωφος, ον, ὁ, gravis.

Υποκώχη, modicè aperta.

Υποκωκύω, subinnuo, q. subsignifico, indico. ὑπεκώκυσε δὲ τοῖσι ὑπασπισταῖσι, Aristotel. 4. Ethic. ¶Υποκωκύειν, aliquando significat σημαίνειν, quod est, præsignifico, portendo, & signum do, antesignanum me præbeo. Plat. li. 8. de Republ. Καὶ ὑποκωκύσαντός τινος τῶν ἐκεῖ ἢ καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ ἀκούσαντος, signum det, & auctorem sim suasorémque se præbeat novarum tabularum, legisque agrariæ.

Υποκωμῳδέω, notis excipio, scribo, in vita Xenoph. apud Diogenem Laertium.

Υποκωμῳδητικός, subscriptio.

Υπόκωμος, subsimus, Philostr. in Heroicis.

Υποκώπτω, reticētia, suppressio sermonis, figura orationis. Vide Vlpianum Inter Dem.

Υποκώω, q. suffodio.

Υποκωλύω, suffodico, Aristoph.

Υποκωπεῖον, locus vbi alligantur remi.

Υποκώπτω, suffodio.

Υποκωφόω, cauerna, subcauatus specus, Dioscor.

Υποκωχή, & Υποκωχία, ας. ἡ, ὁ. ἐπιβουλὴ, ἀπάτη, supplanto: suppositò pede aliquem in terram deijcio, euerto, subuerto: fraudo, decipio, Accus. Lucia. Οἱ μὲν ἄνωθεν ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων ἐμάχοντο, οἱ δὲ ὑπεκκαίοντες, alii impliciti mutuò, subiectis sese crurib⁹ euertūt ac supplantāt.

Υποκωχή, ruina: &

Υποκωχία, quasi supplantatio.

Υποκωλύω, obumbro, adumbro, submouco, subduco, clàm tollo, obscuro, Etymol.

Υπόκωφος, umbrosus, opacus, vmbra opacatus.

Υποκωφόω, obumbrantur. Apoll. Rhod.

Υποκωχεύω, & Υποκωχόω, suburo Sueton. succendo. 2. Arg. καὶ γὰρ ὑποκωχεύεται ὑποκαιόμενα, i. sunt subusta & succensa.

Υπόλαλος, ον, τὸ, ineptus, subabsurdus.

Υπολαμπάς, vel Υπολαμπίς, dicitur cui glans non retēsed sub cane perforata est. Κύνα autem siue λαγωλόφον, vocant id quo cutis membris genitalis cum glande colligatur, Gorr.

Υπολαμπρύνω, q. subpalpito, subsilio, Suid.

Υπολαμπύνω, λυνῶ, ἐς λεπτὸν τείνω, subtego, diminuo, Accus. Vnde ὑπολαμπύνεται, & Participip. Pass. defectus, desideratus. Soph. in Aiace, τί δ' ἔστι χρείας πλέον ὑπολαμπύνεται quid verò est quod ad istam rem desit & desideretur?

Υπολανθάνω, curationis genus, quo vtitur Medici in rheumatismis fluxionibusque oculorum, sitque scalpello: cuius rationem docet Ægin. li. 6. cap. 5. ¶Actius ὑπολανθάνειν vtum docet, in frontis cicatricum deformitate tollenda.

Υπολαπάξω, scalpellum, Ægin. li. 6. cap. 5.

Υπολαπαρίζω, ἄσω, π. αρικα, diuello, subduco, subtraho. Actiu. Accus. & Genit.

Υπολαπίζω, occultè semino, dissemino.

Υπολαπύζω, subcinereum colorem refero. ὑπολαπύζει τῇ χρόᾳ, li. 5. Dioscor. ca. 87.

Υπόλαπτος, ὁ, ἡ, ὁν, ἐκ ὑπολαπάξω, sub fœdere receptus. ὑπόλαπτοι δὲ λέγονται, οἱ ὑπὸ συνθήκαις ἐξελθόντες, Herodot. ὑπόλαπτος δὲ ἐστὶ ὁ δοὺς πίστιν ἀσφαλείας, data ei fide profectus, Thuey. ὑπολάπτους δὲ ἐκάλουν τοὺς ἐκ συμμαχίας ἀναιρεθέντας, qui ex fœdere interfectos receperunt Eidem.

Υπόλαπτος, sustine.

Υπολαπτός, subsistens, Eurip.

Υπόλαπυξις, ἡ, ἐκ τοῦ ὑπολαπύζω, sedimentum, fœces crassamentum: Vide Marcell. Dioscor. li. 1.

Υπόλαρος, promitrat, Homer.

Υπολάς, qui resistit, subsequens, irruēs, Herodot. se sustinens. 2. operiens, Eur. ¶Ire reprōmittens, pollicitus, ὑπολάσσεσθαι in Odyss.

Υπόλαρτος, ὁ, res natura & reuerā subsistēs, Larinè subsistantia, & extantia Vitr. & Colu. ¶Υπόλαρτα etiam à subsistendo dicitur animus præsens, siue animi præsentia, audacia fiducia: & cùm in malam partē sumitur confidentia, contumacia & obstinatio, vt apud Polybium. ¶Υπόλαρτα rursus (ὅθεν τὸ ὑπολαρτικὸν, subsidere, i. insidiari) idem quod ἐνέδρα, insidiæ, subsessæ Seruio, & Veget. ¶Item rebellio, defectio, Ælian. ¶Est etiam Υπόλαρτα, alicuius rei fex subsidens, vt vrinæ, sedimentum, crassamen vel crassamentum Colum. ¶Item compages, ὑπόστασις καὶ ἁρμονία, compages tenax, Theophr. li. 5. de caus. plantar.

Υπολαρτής, οῦ, ὁ, qui condidit, & in naturam rerum edidit, Dionys. ¶Item furca qua quid fulcitur, Plutar. in Coriolano.

Υπολαρτικός, præsidens. ¶Significat etiam authorem & conditorem substantiæ, Dionys.

Υπολαρτικῶς, confidenter, perseueranter. Litasseueranter & affirmatè Cicer. asseueratè Gell. Polyb. τῷ ὄντι βασιλικῶς ὑπολαρτικῶς, φρονήσαντες συνεπολέμησαν, rege affirmāte stantérque se iussisse affirmante.

Υπολατός, tolerabilis, ὑπόφορος, ὑπολατὸν ἐστὶ τὸ ἐπιφερόμενον, Eur.

Υπολαφύσσω, angeretur, αὐξάνεται ἀλλαχοῦ.

Υπολαχάνω, ἄσω, π. ακχα, sustineo. Actiu. Accus.

Υπόλαχνα, subregulanea Plin. apud Poll.

Υπόλαχνος, qui est sub tecto, Sophocl.

Υπολαχύω, superrego. Actiu Accus. ¶Soph Gen. lego & subtraho. Vnde pro reprimere sumitur, cohibere, consultò vinci & pari cedere, vt qui gratiæ causa & obsequēdi studio contentionem remittit, Demosth. aduersus Mid. τῷ μηδὲν ὑπολαχύσαι ἐμοὶ τῶν δικαίων, si qui nihil remisit conatus quominus contumeliosus esset. Act. 20. Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην ὑμῖν τοῦ μὴ οὐ διαγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ θεοῦ, neque enim me repressi (vel subterfugi & detrectaui) quominus omnem Dei voluntatē vobis annunciarem. ¶Item subtraho, subduco, adimo, commouco. Τὰς ἔχθρας ὑπολαχύνειν, Aristot. Probl. sect. 5. demere de cibo, cibum deducere Terent. ¶Υπολαχύνομαι, reformido & verror, detrecto, refugio, Iocr. in Euagoria. Ὑπολαχύνεσθαι δὲ μηδὲν ὑποστέλλεσθαι μηδὲ αἰδεῖσθαι τὰ παρόντα χρήματα, breuiter, nec quicquam reformidans, nec inoliti in metuens, sed libertate loquendi vsus, dixit.

Υπολαχύω, suspiro, ingemisco, ἀναστενάζω.

Υπόλαχυσις, sub ingestus.

Υπολαχύω, primo.

Υπολαχύω, ὑσω, mitto sub pectore. Accus.

Υπόλαχυσις, sub pectore, ὑπόθεσις, Hesych.

Υπόλαχυσμα, sedimentum, & quod ex vrina subsidit, ὑπόστασις τῶν οὔρων, alij sedimenta Græcorum. Vide Galen. comment. 2. Aphor. Aristot. de Anim. ¶Item statio, Aristot. li. 2. Anim. ¶Item statio, rum. cap. 11. Paralip. ¶Υπόλαχυσμα, statio Philisthinopi pars quæ & κύκλος προσαγορεύεται. Poll. lib. 2.

Υπόλαχυσμός, multitudo, ὄχλος, Suid. & Hesy. ¶Υπολαχυσμός, subsedisse, subiresustinuisse, Demo.

Υπολαχυσμάλια, fulcra, q. subsentacula, 2. Re 9.

Υπολαχύσσω, digrediar ab illo.

Υπόλαχυσσε μοι, mihi cedat. ὑπεκχωρεῖτω, Hom.

Υπολαχύσσω, subdistinguendum est.

Υπολαχύζω, resplendeo, modicè splendeo.

Υπολαχύω, subsisterno. Bud. in Epist. poster.

Υπόλαχυσις, repressio, subtractio, fuga, submissio, subductio, timiditas, & metus nō placè nec ingenue loquentis, Gregor.

Υπολαχύω, lupata. Polluci.

Υπολαχύω, subiungemisco, Iliad. ε.

Υπολαχύω, substerno, subiicio. Et ὑπεστρωμένα, complano, ἐπιπεδῶ. Basil Gregorio.

Υπολαχύω, secundum à duce locum obtineo.

Υπολαχύω, dux secundarum partiū. Poll.

Υπόλαχυσις, auerror, flexu fallo, celeri reflexu iudicium. Xenoph. in Cynoget.

Υπολαχύω, postliminiò reuertor, postliminio reuertor, deflecto, diuerto, iter conuerto, vertor, mutor. Iliad. 7. ¶Aliquando Actiuè, conuerto, auerto. Iliad. ὑπέστρεψε μάχης ἀπονέεσθαι.

Υπολαχύω, ius postliminii, impostura, receptus, reuersio, deflexio. ¶Dicitur etiam ὑποστροφὴ quum terga verunt cedētes, Poly. ¶Pro schemate orationis. Hermog. quæ iniectio dicitur à Trapezuntio.

Υπόστροφος, subrotundus, orbiculatus.

Υπόστροφος, reuersus, redux, ἀφιγμένος, Hesy.

Υπόστροφος, subacerbus, qui sapore est leuiter acerbo, li. 3. Dioscor. cap. 7.

Υπόστρωμα, stragulum quod substernitur, substramen Columellæ. Hesych ὑπόστρωμα.

Υποστρώννυμι, ὑσω, π. ωσα, substerno ὑπεστρώσω, substernam, subiiciam.

Υποστρώννυμι idem.

Υποστυφω, substringo, modicè adstringo, Gal.

Υποσυγχύω, confuse, Suid.

Υποσυρέω, subtraho, subduco, imminuo, & stirpitus euello, Chrysost. ad Rom 12.

Υποσφαγμα, τος, τὸ, cruor: & cruentata pars atque sugillata, Galen. ἐς πόν. ¶Paul. Ægin. lib. 3. ὑποσφαγμα rupturam vocat, in oculi venarum tunicæ agnatæ, ex plaga maximè obortam. ¶Υπόσφαγμα etiam est armentum sepiæ propter cruoris similitudinem, Galen. in gloss. & Hippon. in Iambis teste Athen. li. 7. ¶Item oculum quod ex sanguine cocto paratur variâ conditura. Athen. ibidē Pli. lib. 28. ca. 14. ait vocari sanguiculū.

Υποσφαγή, ruptio venæ, ex ictu & plaga plerunque proueniens. Κεῖται τὸ σφάλμα.

Υποστρίγγω, ξω, substringo, in Epigr.

Υποσφραγίζω, subsigno, claudo, Phal. in Epist. cum Accusat.

Υποσφραγίσθαι, dicunt Poëtæ inquit Poll. τὸ ὑπαγορεύειν, reipondere, subinferre.

Υποσφίγγω, detineo. Actiu. Accus.

Υποσχεῖν, sustinere, suspicari, reposcere, Æschi.

Υπόσχη, & Υπόσχεσις, promitto, Iliad. α.

Υποσχέσθαι, spopondisse, ὑπισχνεῖσθαι, promisisse, Demosth.

Υποσχεσιάζω, pollicitatio. Apoll. 2.

Υπόσχεσις, εως, ἡ, promissio, repromissio, promissum, Iliad. ε. Professio, ὑπαγόρευσις, Demosth. & in Epigr. ¶Item bona quæ quis possidet. Demetr. 11.

Υποσφαδάζω, assultosus, assultarius scissilis.

Υποσφάδασμα, τος, τὸ, Poll. virile calceamentum.

Υποσφάλλω, promitto, pacisco, annūcio. 2. Arg.

Υποσφένδων, ονος, ὁ, spondisonem faciens, pellicitus. ὑποσφένδων πωλοῦντι, pollicitus se vēdturum, Aristoph.

Υποσφήν, Homer. pollicitus, subiiciens.

Υποσφήνη, obedientia, ὑπήκοος, subiectio & submissio, Galat. 2. & 2. Corinth. 9.

Υποσφήνιος, subiiciar, Dan. Chry. ὑπ.

Υποσφήνιος, subobligatus.

Υποσφήνιος, subiunctiuus, adiunctiuus Donat.

Υποσφίγγω, contubo, terrefacio.

Υποσφίγξ, sub tartarum detrusus. Hesiod.

Υποσφύρω, ξω, π. σφυρα, subdo, subiūgo, subiicio.

cio, colloco sub, subigo, Accus Ephes. 5.

Υποκαθίημι, sub litus tum, obedio, subsequor.

Υποκατάκειμαι, sum antorum vultus, Apsyrt.

Υποκρύπτω, ἀφ' οὗ τὸ ὑποκρίνομαι. prætendo, oppono, offero. ¶ Plat. posuit pro eo quod est interrogando & disputando propono & expono.

Υποκρίνω, τὸ ὑποκρίνειν, exhibeo. porrigo, protēdo, ostendo. ὑποκρίνειν ἑαυτὸν, spes intendo, Demosthen. ὑποκρίνειν βασιλεῖ φίλον ποιοῦσαν, spondeo me regem amicum redditurum, Thucy. ¶ Υποκρίνω, subcendo, apud Geometras, Athen. 10.

Υποκτίζω, subtruo murum. (cio.

Υποκτίσμα, ατος, substructio Vitr. subiecta munitio, ὑποκτίσματα πέτρας, soluo. pendo, Accus.

Υπολαβὴς, ὑπολαβὲς, ὑπολαβῆ, tributarius, qui sub tributo est, stipendiarius, vectigalis, ὑπολαβῆς Poll.

Υπολείπομαι, succido, præcido. ¶ Item intercipio, transitu arceo, trāsitum adimo, Xenoph. 4. Ἑλλ. ὑπολειπόμενος τὸν εἰς Σάμον πλοῦν, navigationem in Samum intercipiens.

Υπολείπω, ὑπολιμπάνω, πολλοῖς ὑπολέλοιπε, succido, præcido. Xenoph. 2. Ἑλλ. πάντων ἡμῖν τῶν ἐν τῇ πόλει ὑπολελειμμένων. ¶ Υπολείπω, dolose succido: sumptum ab astutia coriariorum: nam coria obliquè succisa, crassiora apparent, Aristoph. in Equit.

Υπολιβανίζω, ad cinerem vergens, cinereum colorem referens, Dioscor. li. 5. cap. 166.

Υπολιμβάνω, ὑπολαμβάνω, ὑπόκειμαι suppono vel supposito, i. velut subiectum pono. ὑπολαβὼν ὀφθῆναι δίκαιος καὶ ἱκανὸς, ponens exemplares rerum formas quas ideas appellant, Plut. in Plat. quæst. ¶ Υπολιμβάνω, constituere, & quæstionem facere, Aristot. τῶν μὴ τοιούτων ὑπολαμβάνειν ἐστὶν ἡ ἀγνοεῖν ὑπολαμβάνειν, quod autem nos recte hoc censuimus & decreuimus: Ponere est apud Cic. de Leg. ¶ Υπολιμβάνω, ἀντὶ τοῦ ὑποτίθεμαι, propono, instituo, Isocr. ἵνα μὴ δοκῶ νῦν τὰ μέλλοντα διατάττειν, ὑπολαμβάνω ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐξηγήσασθαι, quum in exordio pollicitus sim de omnibus dicturum. ¶ Υπολιμβάνω, argumentum & materiam scribendi sumere. ὑπολαμβάνω πρᾶξιν, hæc mihi dicendi materiam subiectumque facio, Philostr. in Heroicis. ¶ Υποτίθημι, admonere, consilium dare, præcipere. Isocr. ἐγὼ σοι παραινέσαιμι συμπείσαι ὑποθέμενος δὲ ὧν αὐτὸς ἀκούειν ὑπέλαβον πλείστου ἄξια· ἀφ' ὧν ἐγὼ ὑπέθηκα. ¶ Υποτίθημι, pignori datum accipere, quod est fœnerantis. ¶ Υποτίθεμαι νόμον, legem ponere, Aphrod. lib. 1. Probl.

Υποτίθημι, ὑποτίθεμαι, ὑποτίθεμαι ἔχειν, pignoro, pignori oppono, quod est debitoris: ὑποτίθημι vero creditoris. ἐὰν δὲ ὑποτίθηται, Isocr. ¶ Υποτίθεμαι, sicut ὑποτίθημι, suppono & principia pono, Aristot. 1. Metaphys. ¶ Υποτίθημι Attice, pro προτίθημι, proponere, Isocr. in Helene, ἐγὼ δὲ τοῦτ' ἀφ' ὧν ὑποτίθεμαι, quâ mihi initiò proposui. ¶ Υποτίθημι, consulo, instituo, edoceo. ¶ Item pono seu dico, subiicio, suggero, subdo. ὑποτιθεὶς ἡδέως λόγους, orationem recte veritati, mutatis, Eurip.

Υποτιλεῖ ἡ βοτάνη, quasi subtrūcare herbam, Theophr. hist. li. 2. ca. 8.

Υποτρέχω μικρὸν πεφυκὼς ἀτροφίαν ποιεῖται, no, Plutarc. ὑποτρέχοντος τὸ ἀξίωμα τοῦ πλήθους. ¶ Item æstimo, censeo, Aristotel. & Oecon. ἐὰν δὲ τὰ ἐπιτήδεια ἐλάττω ὑποτρέχῃ, vt pauperes censeri possent. ¶ Υποτρέχω, de eo etiam dicitur qui litem sibi pecunia æstimat q deprecabundus, Xen. in Apolog.

Υποτροπὴ, pœna, Plutar. in Camill.

Υποτρὸς, infans lactens, Suid.

Υποτρομέω, abscissæ, præcipites.

Υπουλὴς, pulatina incisura Gaz. nouè trāsfert.

Υποφυδύω, μ. ὑπο, submurmuro, γογγύζω, Hesiod.

Υποτυπόω, μάσσω, π. ασω, coniecto, coniicio, puto, delibero, arbitror, Actiu. Accus.

Υποτυπωσμὸς, ὁ, coniectura, suspitio, Ios. Ant.

Υποτυπώω, ὑπόσω, π. ωσω, suspicor, credo, suspectum habeo: pro ὑποτυπῶν Attici exponunt Thucyd. Interpr.

Υποτρωλλίζειν, balbutire. Lucian. in Timone.

Υποτραχήλιον, τὸ, colli pars infra cruicem & intra scapula operta. Poll. lib. 2. Tranſlatè etiam hoc vocabulum in cōtracturis scapularum columnarum vsurpatur, Vitr. lib. 2. & lib. 4. cap. 1. cuius Interpres Hyporachelii nomine, scapi partem intelligit, quæ sub astragalo est.

Υποτρέχω, aliquantùm asper, subasper.

Υποτρέμω, q. subtremisco, Plat. 1 de Republ.

Υποτρέφω, alo. Gale. τόνων ὑποτρεφόμενος.

Υποτρίχω, suffugio, fubeo. ὑποτρίχει τι ἀμφὶ ἰσχίον, si tetigeris cito sanguis suffugit, Gale. ad Glauc. ¶ Item subrepo, aliquem in alicuius beneuolentiā se insinuare, subrepere, Æschin. ὁ Ἀλέξανδρος ὑποτρέχει. ¶ Item eum comprehendo, vel fugientem reprehendo. λῃστὰς ὑποδραμεῖν, prædones cursu insequi atque opprimere, Xenoph. 1. Pæd.

Υποτρομέω, μέομαι, π. ησω, tremo, trepido, præ timore fugio, Actiu. Accusat.

Υποτρυφὴς, ὁ, subforatus, ὑποτρύφησις, Athen.

Υπότριμμα, τὸ, intritum, intritus palmulæ mel le conditæ, & aliorum condimentorum. hæc condimenta aëria esse solent: vnde ait Aristoph. in Concion. ὑποτρίμματα, acerbè.

Υποτυβάζω, subbuteo accipiter Gaz. ex Aristot.

Υποτέταρτος, η, ον, subtertius, Capell. Interp. lib. 7.

Υποτρόμος, subtimidus, subtremulus, ὑποτρόμως ἔλαβε.

Υπουλόω, reciprocatio, vt est febris.

Υποφλέγω, redire, reciprocare, ὑποφλέγουσιν vi febrem ὑποφλέγειν dicit Hippocr. quod febrem recidere vocat Plin.

Υποφεύγω, ὑποφεύξομαι, φυγὼν, redeo, fugio, Apoll.

Υπόφημος, ὑπόφημον ἦμαρ, redux dies, redux, Apoll. Rhod.

Υποφλοιώδης, ὑποφλοιώδη, subrotundus. ὑποφλοιώδη κατέκριναν, in rotundum condemnant, Herodot.

Υποφοβέω, subticio, loqui, mussare. Hesych.

Υποφορέω, subiicio, protinus & commodè apponit eque respondeo, excipio, verba subdo. ἀλλ' ἴσως ὑποφορήσει τις ταῦτα, sed fortassis dicet ex, Plutar. in Opusc.

Υποφορὰ, & Υποφόρημα, ὑποφόρησις, per figuram demonstro, imitor, designo, interdesigno rem aliquam, i. summaria descriptione designo, circunscribo, repræsento. Herodia. de Commodo loquens, Τοιαῦτα δὲ ἦν τὰ μαγεύματα ὑποφορήσεως, huiusce modi delicia rum speciem animo eius informantes. ¶ Υποφόρημα, animo verso & imaginor, Herodian.

Υποφορέω, subuerbero, suffringo, decutio, Nazianz.

Υποφόρησις, εως, ἡ, rei alicuius informatio. Cic. informata descriptio, lineamenta præforma ta ad colores illinendos. ¶ Quin & translatè ὑποφόρησις dicitur, impressa rei in mente forma, siue informatio ipsa naturalis sit, siue illa notitia à præceptore imprimatur, 2. Timoth. ὑποφόρησιν τοῦ ὑγιαινόντος λόγου, figura est Cicer. 3. de Orat. illustris explanatio, rerúmque quasi gerantur, sub aspectum penè subiectio.

Υποφυσάω, edulium ex lacte & melle, Athen. li. 14.

Υποχαλεπὸς, fuscioſus.

Υποχαλκεύω, succendor, suffumigo. Philostr.

Υποθύω, suffumigo Celso. Vide Suid.

Υποχθὼν, ὁ, qui tempestiuè respondit.

Υποχθόνιος, subterraneus, ὑποχθόνιος, Suid.

Υποκρυφὴς, latens occultus. ὑποκρυφῆ τῷ σώματι, subægra & morbosa corpora, Plut. in Lycurg. ¶ Item subocculsus, subdolus, dolosus, insidus, fictus. ὑποκρυφὴ τύχαι, fallax legitimè viuendi conditio, Thucyd.

Υποκρύπτω, latenter, Plut. in Cicer.

Υποκρύπτιος, loca montibus subiecta, Hesych.

Υποκρύπτιος, sub cœlo existens.

Υποκρίνομαι, ὑποκρίνω, π. κρίσω, subservio, seruio, inferuio, exequor, ministro, Dat. ὑποκρίνεται τοῖς ἀδικήμασι τὸ σῶμα τῷ ψυχῷ πολλαπλάσια, viris operam nauant in iis quæ ad lanificium pertinent, Plutarch in Romulo. ¶ Item concedo, indulgeo, subuenio, adiuuo. Accus. Sophocl. in Aiace; ἐκ τοῦ φίλου ποιοῦδ' ὑποκρίνει, ἀφελεῖ βουλόμενος, i. tu in amicum beneficia conferre.

Υποκρίνω, τὸ, ministerium, obsequium, Hesychius.

Υποκρίσις, εως, ἡ, ministerium, officium, subsidium.

Υποκριτὴς, artifex, minister, Aristid.

Υποκρύπτω, ὑποκρύψω, π. ψω, ostendo, leuiter pido, suggero, subiicio oculis, Actiu. ὑποκρύψω ἐλπίδα, Demosth. ¶ Aliquando Neutr. est τῷ ἔργῳ ὑποκρύπτειν, vere appropinquante, Theophr. li. 5. ca. 1. de caus. plant.

Υποκρύπτειν, Valla apud Herodot. exponit ad aurorā: vnde legendum esset ὑποκρύπτειν.

Υποκρωσσαίνω, tempore matutino, Aristot.

Υποκύπτω, sublabor Virgil. sensim delabor & decido. quasi lubrico vestigio sensim sublabor, Appian. li. 2. τὸ ἰσχυρὸν, εἰς πενίαν ὑποκύπτον, in paupertatem delapsus.

Υπολείπω, suffero, tolero, sustineo, Iloer. Τὸν ἐν τῷ ὁμιλεῖσθαι βίον οὐ πάνυ ἄλλοι ὑπολείπουσιν, mores hominum affabilium nemo non suffert. ¶ Item profero, ὑπολείπειν ἐπὶ δίκῃ, Sophocl spem præbere. ¶ Et pro obiicio, exprobro. ¶ Item subiicio, respondeo & excipio, Plutarch. in Camill. τὰ σιδηρώματα μόνα τοῖς πλήσσουσιν ὑπολείποντες, istibus subiicientes vel obiicientes ferro munitas partes. ¶ Υπολείπω, vestigium fallo, & pedem aufero: Vnde χαλεπὰ ὑπολείποντα dicuntur, quæ vestigium fallunt præ lubricitate, hoc est, δύσβατα. Polluci. ¶ Υπολείπω ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, transuersum ago & abduco. Aristid. ὁ λόγος ὑπολείπει μέσως, τέλος ὑπολύσων βίᾳ, oratio ipsa fluctus instar transuersum me sua vi rapuit. ¶ Item subduco, eximo, subtraho, Iliad. ὑπολείπει γὰρ ἀπ' ἐκ δυσκίου φέγγος, i. ὀλίγον ἐκ δυσκίου ὑπεξάγοντος, parum absunt à morte. ¶ Υπολείπειν pro simplici φέρειν, vt apud Xenoph. ὑπολείπειν ὅπλα, arma ferre: & aliquando occulte ferre. ¶ Υπολείπειν εἰς διόρθωσιν, ad emendationem deducens, Plutar. in Lycurg.

Υποφεύγω, subterfugio, suffugio, vito.

Υποφήτια, ας, ἡ, diuinatio rerum factarum, Suid.

Υποφητεύω, μ. δίομαι, π. δύσω, sum subuates, antistes, enarro & interpretor quasi per manus acceptum, Accus. Lucian.

Υποφήτης, ου, ὁ, q. subuates, i. qui ab alio oraculum acceptum promit, Iliad. π. ¶ Accipitur etiam pro ipsomet propheta, siue vate & sacerdote. ¶ Item pro interprete poetarū, Lascar. γράμμ' ὑποφῆτ', &c. i. scriptum eorum qui explanant poetas.

Υποφήτωρ, ορος, Dionysio Angelorum ordines, qui diuina interpretandi munere funguntur.

Υποφητικὸς, propheticum, fatidicum, Dionys.

Υποφητικῶς, antistitis more, antistitis officio fungendo. Dionys. Theolog.

Υποφθαρμόω, ὁ, ὑποφθορέω, Apoll. Rhod.

Υποφθαλμία, ας, ἡ, genæ.

Υποφθαλμία, ας, pars oculo subiecta.

Υποφθάλμιος, οφθαλμοῦ, oculorū custodia, genæ.

Υποφήνω, μ. φανῶ, præuenio, ὑποφθάνω, Plutarch.

Υποφθείς, ὑποφθέντος, ὑποφθαλών, Hom. Iliad.

Υποφθέγγομαι, subdo, interloquor, immurmuro.

Υπεδυσαν, subiuniderc, Xenoph.
Υπεροιζω, rubesco.
Υπερκειμαι φλεβων, folia in puniceum vergentia, Dioscor. li. 3 ca. 78.
Υπερορια, quæ dat homicidii reum, ne morti vindices in eum iure experiantur, Dinarch.
Υπερσεσις, obiectio, aduersarii propositio & oratio: subitario Trapez. ὑπερσεσις, est quæ subiectio dicitur in Rhetoricis ad Heren. ¶ Et ὑπερσεω, profúda & subducta vlcera, vlcera quæ dehiscunt in fistulam, vlcera cauernosa, oræ vlceris quæ imporiunè contrahuntur & conniuentific Gaz. Hermol. & Ruell. vertunt.
Υποβολιμαιος, tributarius, ὑπο πλουτου. Suid.
Υποβρυχιος, animaduertens, Apoll. Rhod.
Υποβρωσσων, subhorrens.
Υποφρυγιον, subphrygium, Aristot. in Probl.
Υποφρυγιστι, q. subphrygicè.
Υποφυομαι, ὑποφυομαι, ὑποφυω, orior, subnascor, suppullulo, Depon. ὑποφυων, enascantur, Aristoph.
Υποφωνως, idnatum, ὑποφωνως.
Υποφωνως, submissè.
Υποχαιρω, gaudeo.
Υποχαλαζω, ὑποχαλαω, subduco, declino, vito.
Υποχαλκις, idis, ἡ, vrbs Æcolicè ad radices Chalcidis montis sita, vnde illi nomen, Eustath. Bœot.
Υποχαραττω, subæratus, ficticius, Poll. ὑποχαραττων πλουτος, Plutarch. ὑποχαραττειν γλυφειν, adulterina & ementita gemma nobilitat.
Υποχαυω, remitto.
Υποχαφω, subluo, subluditur.
Υποχαω, subhio, Aristoph. in Plut.
Υποχειριος, ὑποχειρος, subditus, subiectus, obnoxius, mancipium, conductus, captiuus, in potestatem traditus, addictus. ὑποχειριος ποιεισθαι, Xen. pro capere. ὑποχειρια ποιεισθαι, Herodot.
Υποχεω, suffusionibus oculorum laborare.
Υποχεω, suffundo: Vnde ὑποχεομενος τι ἁιματος ὑπο φλεβος, Plutar. in Pericl.
Υποχθων, genus reris.
Υποχθων, subterraneus, ὑποχθονιος, Hesio.
Υποχιτων, quod subter tunicam est, id est, subucula.
Υποχλωρος, subuiridis, subpallidus, Hippoc.
Υποχνοη, genus oleris, Theophrast. lib. 7. hist. plant.
Υποχολος, biliosus, Poll.
Υποχυμα, vel Υποχυσις, suffusiones humorum qui inter corneam & crystallinã cõcrescentes visum impediunt.
Υποχονδριον, hypochondrium, à cartilagine, q. subcartilagineum, Aristot. lib. 9. de Anim. sic Gaz. ibidem. Sunt autem ὑποχονδρια, partes musculosæ supra vmbilicum quæ spuriis costis vtrinque ad latera subiiciuntur. sic dicostis vtrinque ad latera subiiciuntur. sic dicostis vtrinque ad latera subiiciuntur. sic dicost

Τσυλαπάω, dormiturio, capite nuto, νυστάζω.
Τσυρί, ἀδος, vitis prædensa, Hesych.
Τσυτάτην, tandem, postremò, ὕστερον.
Τσυτάτω, pro ὕστατον, postremus, li. 5. Epigr.
Τσυτατος, sive ὕστατος. Aduerb. vltimùm, postremò, postremùm, nouissimè, tandem, in Epigram.
Τσυτατος, ὐη, extremus, vltimus, πλευτατος, ἐσχατος.
Τσυτρα, ας, ἡ, vulua, vterus, matrix, loci mulierbres, sinus vulvæ, κύβα, δέλφυς. Plac. in Tim. ¶Dicitur etiam δεκάς, decima, ἡ δὲ εἰκάδος ἀμέσως κειμένη ὑπὸ τῆ ἑπτάκαι ἐικοστῆ τόπου ἡ ἑπτακαιεικοστή. Etym.
Τσυτερία, postera dies, ὑστεραία ἡμέρα. Poll. ¶Συστερίζειν τινὰ, postridie, postero die, insequenti die. Demost. τῆ ὑστεραίᾳ εἰς τὴν ὑστεραίαν ἀναβάλλεσθαι, in crastinum reiicere, Eidem.
Τσυτίον, ου. ὑστερον, linquor in cursu & posterior fio, deficior Colum. destituor necessariis, 2. Corinth. τὰ δὲ τῆς ὑμετέρας ὑστερήσεως ἐν ταῖς ἐμαῖς χρείαις, adeò vt in nullo dono posteriores sitis.
Τσυτερω, ήσω, σ. ησα, careo, desisior, nôhabeo, mihi deest, sum inferior, non assequor, Genit. ὑστερεῖ πολλῶν, multis destituor, Demost. ¶Item posterior fum tempore, cesso, cunctor, tardius incipio, tardius venio, seriùs accedo, tempore excludor. ὑστερεῖν τῆς μάχης, prælio non interfuit, Plutarch. in Othone. ὑστέρουν τῆ διάξει, Thucydid. tardius sunt insecuti.
Τσυτερος, ρα, ρον, posteriores partes, 2. Corinth. 11. τὸ γὰρ ὑστερηθὲν μου ἀναπληρώσαν οἱ ἀδελφοί, nam quod mihi deficiebant supplerunt fratres.
Τσυτερότης, ητος, ἡ, penuria.
Τσυτερίζω, ισω, venio post tempus, posterior fum, intempestiuè facio, Suid. ὑστερίζω μᾶλλον ἢ προφθάνω. ¶Est & ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, præueniri, anteuerti. ὑστερίζειν τῶν καιρῶν, præuenire temporibus, Phrynich. ¶Item deficio, careo, Genit. ὑστερίζω τῶν ἐμῶν τῶν ἐμαυτοῦ, mihi vires deficiunt, Isocrat. in Euagor.
Τσυτερικός, ὴ, όν, vulualeus, vel vulualius, qui pro vulua habetur. ὑστερικὸν δὲ τὸ τῆς θηλείας, femininæ est pro vulua, Aristot. li. 4. Anim.
Τσυτεροβουλία, ας, ἡ, pœnitentia, mutatio sententiæ, serum consilium, ἡ μετὰ τὴν βουλὴν, Hesych.
Τσυτερόβουλος, ὁ, ἡ, nouissimè consistere solitus, postremò natus, post genitus.
Τσυτερόμηνος, qui post sapit, Nonn.
Τσυτερος, ρα, ρον, secundæ, omnia quæ edium in lucem infantem statim sequuntur, Marcel. li. 3. Dioscorid. ¶Aristot. li. 7. Anim. pro membrana qua partus involuitur.
Τσυτερος, ρα, ρον, post, nouissimè, tandem, deniqi, deinde, siue posterius, serius, deinceps, postea, posthac, Plat. 1. de Rep. Haber interdũ post se Genit. ὕστερος τῆς ἑπτάμης, post equites, Xenoph. ¶Ponitur etiam cum Dat. ὕστερος τῆ ἡμέρᾳ τῆς μάχης, postridie pugnæ, Plutarch. Legib. ὕστερος χρόνῳ ὕστερος, paulò post, Xenoph. ¶Asciscit sibi & articulum aliquando, ὁ ἐκείνου ὕστερος, illorum posteri, Plut. in Apophth. ¶Aliquando & verbà, ὕστερος γενήσεσθαι Thucyd. posthac esse passuros.
Τσυτερος πρότερος, figura, quum quid narratur ordine conuerso.
Τσυτερόπους, ποδος, cui etiamnum viuo, vita tumultuosa ex hominum opinione defuncto, rogus fuit factus, Hesych. Et apud Plutar. ὁ Κάτων.
Τσυτρος, serus, tardus, ὕστερος ἐπιγιγνόμενος Hesych.
Τσυτρος, sequens, secundus, Thucyd. ἀστὴ ὑστέρᾳ νυκτὶ ὕστερος, virtute nulli secundus ὑστερος γενόμενος, modum, Eidem. ὑστερος συμμαχίδας ποιεῖσθαι, secundo loco inire belli societates, Æschin. ¶Τσυτερος item pro νεώτερος, iunior, Iliad. γ. γλήνη ὑστερος ἦεν, natu minor erat.
Τσυφάνιον τῶν ἠχείων, vox reparabilis Echus.
Τσυφή, ῆς, ἡ, fœtus in quo sus immolabatur Veneri, Athen. li. 3.
Τσυφίς, ίδος, ἡ, hystrix, vulgòque porcus spinosus. Animal est de Erinaceorum genere, Plin. li. 8. ca. 35. Ælian. & Oppian. 3 de venat. ¶Dicitur & Τσυφών.
Τσυφών, ῶνος, ὁ, hystrix, Comment. Aristoph. in Pace. ¶Ité flagellum ex fetis suillis quæ exdebantur serui, Aristoph. in Ran. & ex ea re.
¶Et vt ὑστρὶς etiam dicitur pro animali, quod est ὕστριξ: sic & pro scutica quæ ὑστρὶς conuersa vice ὕστριξ ponitur, Suid.
Τσυω, ὐσω, venero, χαλάω.
Τσυιὸς, nepos, ὑιὸς ὑιοῦ.

Τ Φ

Τφ' ἑαυτῷ φρόνημα ποιεῖσθαι, in potestatem sibi redigere.
Τφαντὸν, ὑφασμα, textura.
Τφάζω, idem quod ὑφαίνω, texo, Etym.
Τφαιμος, ου, ὁ, sanguineus, subsanguineus, sugillatus, suberuentus, cruore perfusus, in Epigr.
Τφαίνω, & Τφαίνω μὲ δόλον τινὰ, λόγον, texo, ordior, Accus. Odyss. ζ. ἱστὸν ὑφαίνειν, telam texere, diebatur. ¶Transfertur etiam ad alia, vt & Latinè ordiri telam dicitur, & ordiri exordium, Iliad. γ. μύθους τε ἑκάστῳ ἄνδρα ἔπεσσιν ὑφήνειν, ordiebantur. Et Iliad. ζ. δόλον ἄλλον ὑφήνειν, ordiebantur: tramare Valla exponit lib. 2. Herodot.
Τφαίρεσις, εως, ἡ, diminutio, priuatio, subductio, abrogatio, Nazanz. μείωσις, κένωσις Hesych.
Τφαιρέω, ήσω, & Τφαιρέω μ. ὅπλα τινὰ, ripio, surripio, furtiuè, subduco, suffuror, subtraho, paulatim aufero, Accus. & Genit. ὑφαιρεῖσθαι τοῦ κλέπτου ὁ ἱκτῖνος ἢ τὸν κρέα, eripit a coruo miluus quicquid tenet, Aristot. lib. 9. Anim.
Τφαιρέτης, ου, ὁ, obstrictrix, μαῖα, Hesych.

Τφαλμὸς, subsalsus, aliquantum salsus.
Τφαλόω, ῶσω, concreta salsilago, gelata salsugo. Dioscor. li. 5. ca. 129.
Τφαλμυρὸς, subsalsus, aliquantum salsus, salsuginosus. ὑφάλμυρος τόπος, loca salsuginosa, Barbar. Salsa Ruell. lib. 3 Dioscor. ca. 153.
Τφαλος, ὁ, saxum sub mari latens: Vel adiectiue, sub vndis latens, mari submersus, πᾶς ὑφάλως πεπρᾶσι. in Epigr. ¶Τφαλὸς, miser & tectus, dolosus, versutus, Etym. ὕφαλος φόνος tectum consilium, obscura fama, Suid.
Τφαμμος, ὁ, ἡ, arenosus, arenaceus, sabulosus. Plut. in Fab.
Τφανδρος, ὁ, ἡ, virilis roga, Poll.
Τφανής, dubsideo, Alex Aphrod.
Τφαντὸς, vnde ξυνύφαντος, textura, ὑφὴ, Poll.
Τφάντης, textor. Plat. 2. de Rep.
Τφαντικὴ, ἡς, textoria, Aristot. li. 1. Polit. ca. 5.
Τφαντικὸς, ἡ, όν, textorius, Poll. Vnde & Aduer. ὑφαντικῶς, Eidem.
Τφαντὸς, ὴ, όν, textus, intextus, textilis, ἐνδεδυμένος ὑφαντὸν, ὑφῆ. vestémque intextam seu textilem.
Τφάντρια, ας, ἡ, textrix, Poll.
Τφάπτομαι, succendor.
Τφάπτω μ. ὦμον σ. ωμον, subincendo, succendo, accendo, Actiu. Accus. Xen. li. 5. Pæd.
Τφαρπάζω, & ὑφαρπάζομαι, surripio, intercipio, corripio, Aristoph. ἐφ. οὐδὲν ὑφαρπάσῃς, sta tim capies.
Τφασμα, ατος, τὸ, textura, pannus, tela, velum.
Τφαφὴς, ὲς, textus, li. 6 Epigr.
Τφέα, ὑφέων, Dionys. poeta, texo.
Τφεῖος, ὑφείη, ὑφεῖον, ὑφεῖα, ὑφεῖον, ὑφεῖα, ὑφεῖον, ὑφεῖα

& produco, Aphrod. πόλιν ἤδη πηχῶν ἀφ' ἑκάστου τείχους ὑπερτείνειν, constituit principium artium. ¶ Τὸ ὑπερτείνειν, sustinere, tolerare, pati, Thuc. li. 2. Καὶ συμφορὰς πάσας μεγίστας ὑφίστασθαι, grauissimos casus sustinere. ¶ Τὸ ὑφίεμαι τῆς ὁρμῆς, subsilio, i. non cedo irruenti, excipio, sustineo impetum, Plutarch. μικρὸν ὑφεῖσθαι τὴν ὀξυδορκίαν, παρεῖσθαι ἢ εἶδός τι φοιτᾶν. ¶ Τὸ ὑπερμάχομαι, repugnans, pugnando resistens, non succumbens.

Τὸ ὑφίσταμαι, ὑποστήσομαι, π. ασκω, subeo, sustineo, tolero, perfero, duro, obuiam eo, resisto, repugno, Thucyd. li. 2. Ὁ φυγὼν τὸν κίνδυνον τοῦ ὑποστάντος μᾶλλον ἐπαίτιος, magis culpandus est qui periculum vitarit, quam qui adeundo sustinuerit. ὑπέστησαν τοῦτο, hos sustinuerunt, hos exceperunt, Plutar. in Othone. ¶ Τὸ ὑποβάλλω, subsituere, suffucere, Xenop. ὑπέβαλον, q. ὑπέστησαν ἢ ἠγεμονίας παρ' ἡμᾶς ἢ λοχαγοὺς, subsitutis centurionibus. ¶ Item suggerere, hortari, proponere, Sophocl. in Aiace. Μὰ γοῦν ὑποστήσω σοφὸς, i. ὑποβαλῶ. ¶ Τὸ ὑφίστημι, subsituo, suppono, ὑποτίθημι, subicio, Pindar. Olymp. 5. χρυσέας ὑποστάσαντες ὑπτιοχάρεος ἄρουραν, θελαμῶν πλόκας, suppositis columnis. ¶ Item constituo, recipio & polliceor, promitto, suscipio, aggredior. ὑπέστησαν πολλοὶ πρὸς ὑμᾶς πεισθῆναι τοῖς λεχθεῖσι, his a rege dictis, multi alacres ad mandata peragenda se accinxerunt, Plutar. in Cam. ¶ Τὸ ὑφίεμαι, subitici, cedere digniori, Iliad. ι. Καί μοι ὑπεστήτην, ὑπεὶ βασιλεύτερός εἰμι, mihi cedat. ¶ Γ' ὑποστῆσαι, vt ὑποστήσασθαι, in naturam rerum producere, Gregor. de Baptismo, κἀκ' ἄκοντος ἐκ ὄντος αὐτοὺς ὑπέστησαν, ὑποστάντες ὑποστάσεις ἐν ἑαυτοῖς, sic in naturā productos denuo finxit. ¶ Τὸ φυσικὸς, Philonī, quod in naturam rerum cadit, vt Quintilianus loquitur. ¶ Τὸ φιλὸς τοῦ βάρους, apud Aristot. de gressu animal, quod pondus sulcit ac sustinet, ὑποστῆμα, ὑπόστημα, sulcimentum.

Τὸ φύλλινον, τὸ, quod mortario supponitur, quod mortarium sustinet, τὸ ὑπόβλημα τῷ ὅλμῳ, Poll. li. 10.

Τὸ φυσικομαντικόν, q. subaspicio, suspicio, suspicor, tenuā aspicio, occulte & clām video, Xenoph. αὐτὸ ὑφεωρῶμεν ἐκεῖνος, ἐκεῖνας ἐκείνους ἐκείνων, i. quum coruē aliæ alias inspexissent, mutuo aspectu lubenter fruebantur.

Τὸ φύλαγμα, ὑποφύλαγμα, suspicio.

Τὸ φυλακτὸς, suspicax.

Τὸ φυλάσσομαι, ὑποφυλάσσομαι, ὑποφύλαξις, respicio, cōsidero, obscruo, intelligo, suspectum habeo.

Τὸ φύλβον, ὑβὸς, subuleus.

Τὸ φύλακτον, suspectum, ὕποπτον.

Τὸ φυσματίζω, dicitur ἡ κληρονομία ναῦς, i. nauis piratica. ¶ Ἐτ ὑποφυσᾶ δ' αὐτῷ ὑποπτεύουσα, sum formidolosus alicui. ¶ Synes. tamen scribit, ἡ ὑφίσταμαι δ' ἐκ ἐλαττον, & suspectum nobis erat periculum non minus. ¶ Suid. occurrere, obuiam ire.

Τὸ φυμίζομαι, τὸ κατεπλάω, appello ad portum, ὑφορμισάμενοι νυκτὸς ἐλαττον, Thuc. li. 2. vbi Valla, licet noctu progressi, non tamen tuerunt hostem ὑφόμισαν δ' ἐπὶ πολὺ, ei suos adhæret. Philost. in Heroic.

Τὸ φεσφίβδ-ος, suspiciosus, Actiu. Xenoph.

Τὸ φὸτ, pro κυφὸτ, abiecto κ. gibbosus, curuus.

Τὸ Θ-ος, τὸ, ὕφασμα, textus, velum. Interp. Iosephi. ¶ Est & tapetum. ¶ Aliis est etiam rete, tela, Dioscor. li. 2. ca. 68, ὕφος ἰχθυικὸν, vestis lanea.

Τὸ φύω, texo, ὑφαίνω, Odyss. ι.

Τὸ φύχθ-ος, humidus.

Τὸ φυφθ-ος & Τὸ φυφθ-ον, Adiect. subaqueus, sub aqua demersus. Thucyd. ¶ Τὸ φυφθ-ον apud Hippocrat. hydropicus, aqua interiore laborans.

Τὸ φωμηδὸν, concorditer, vnanimiter, Suid.

Τ X

Τὸ χθ-ὲς, nox.

Τ Ψ

Τὸ ψαγόμαι, magna loquor, μεγαλορρημονῶ, Odyss. ι.

Τὸ ψαθύμιος, ὁ, altiloquus, μεγαλόφρων, ὑψίφρων, Odyss. ϐ. ¶ Dicitur etiam ὁ ψαθύμιος, vt apud Suid. & ὁ ψαθύρος.

Τὸ ψαίπτω, ξω, ξα, alte camerarius, seu concamerius & arcuatus.

Τὸ ψαυχίζω, ceruicem tollo, in Epigr.

Τὸ ψαυχενίζω, ceruicem tollens.

Τὸ ψαυρὸς, ὄν, ρ-όν, superbiens.

Τὸ ψαύχομαι, ψαύχημαι, glorior, iacto, Phocyl. ¶ Τὸ ψαύχω, erecta ceruice caput efferre, superbire, Plutarc.

Τὸ ψαίζω, ψ-ῶ, glorioſus, elatus, elata ceruice incedēs. ὁ ψαίζων ἵππος θ-ὸς ἐπὶ πόλεμον ἐφ' ὃν ἐπιβαίνει, q. alticeruix & superbus, Naz. in Orat.

Τὸ ψαιτὴ, numularii, argentarii.

Τὸ ψαλὸς, ὁ, ψαλὸν, ὁ, Odyss. ε, ὑψηρεφὲς δόμον ἔδειμεν.

Τὸ ψαλόφρων, ονος, idem quod ὑψίφρων, Etym.

Τὸ ψαλοφρία, superbia, elatio, ὑψηλοφροσύνη, Hesych.

Τὸ ψαλόφρων, altiloquus, alta & magna præditus.

Τὸ ψαλορρημονῶ, π. ησω, altè loquor, Nonn. Abiol.

Τὸ ψαλοκαρδ-ος, arrogans.

Τὸ ψαλολογοῦμαι, orationis sublimitatem conficior, Themist. in Sophista.

Τὸ ψαλοπνεῦ, τὸ, elatio mentis, altitudo mentis.

Τὸ ψαλὸς, ἡ, ὸν, altus, procerus, editus, sublimis.

Τὸ ψαλόφωνος λόγος, Aristoph. in Ran. grāditas verborum Cicer.

Τὸ ψαλοφρονῶ, μέσως, π. ησω, altè sapio, mihi placeo, superbio, animo efferor. i. Neuter.

Τὸ ψαλόφρων, ον, ρ-ὸν, q. altè sapiēs, superbus, magnanimus, ὑψηφρονέστερος, ὑψηφρονέστατος, Poll.

Τὸ ψαλὸν, μεσαλ-ως, sublimiter Colum. Suid.

Τὸ ψηλὸς πρὸ, Nonn. honorem sublimem, sublimes viros efficientem, aut qui magnis & præclaris tribuendus est.

Τὸ ψηφὶς, ἡ, ἴδ-ος, altus, sublime fastigium habens, q. celsi fectus, ὑψηλὸς, ὑψηλότερος, ὑψηλότατος.

Τὸ ψηλὸς, altus, magnus,

Τὸ ψηχὸς, ἡ, ὸν, altisonans, altisonus Cicer. & Claud. ὑψαύχην: vt apud Suid. ὑψηχὲς ἔπεσιν.

Τὸ ψηλὰ, altè, ὑψοῦ, sublimè Cic. sublimiter Cat.

Τὸ ψήλωσις, altè vel in altum incedens.

Τὸ ψήκασις, altus, ὑψίκαρνος πόντος, Sophoc. Hesiod.

Τὸ ψηλόβρεμος, ον, ὁ, altitonans, q. altifremus, Hesiod.

Τὸ ψηλόθεν ἐκ θ-ου, Nonn. in alto natus.

Τὸ ψηλόκομος, altum nemus, Pindar.

Τὸ ψηλόνωτος, ὁ, trutinans humana, gubernator supremus, Hesiod. ἐγγυάλιξε ὑψίζυγος. ¶ Capitur etiam pro alto & sublimi, Nonn. vt ὑψίζυγον ἐλαχεν πρῶτον, & ὑψίζυγον ἄπασι πρωῖδι.

Τὸ ψηλόριζος, habens alta fundamenta, Nōn.

Τὸ ψηλοκάρηνος, ον, ὁ, habens altum caput seu cacumen.

Τὸ ψηλὸς, ὁ, ἡ, ὸν, q. altissimus, in Epig.

Τὸ ψηλόκερως, ὁ, ἡ, & Τὸ ψήκερως, alta cornua habens, Arist. πρὸ ὑψηλόκερω πέπλῳ, i. ὑψηλῷ. Hom. cerauum cornibus altis.

Τὸ ψηλοκρανία, vultus fulmine inflictum.

Τὸ ψηλόκομος, alticomus, in summa parte frondosus, ὑψηκόμοις ὑψίκομος, alticoma quercus, Hesych. roganter, Sophocl.

Τὸ ψηλόρρις, superbus: Vnde ὑψηλόμυκος, arsuperbus, Suid. πᾶς ὁ τῆς ὑψηλοκαρδίας.

Τὸ ψηλοπετὴς, ὁ, ἡ, ὸν, sublimis.

Τὸ ψηλόπους, ποδ-ος, ὁ, ἡ, altus figuræ πους, Galen.

Τὸ ψηλόπορος, ὁ, ἡ, ὸν, sublimis.

Τὸ ψηλόπυργος, in alto regnans, alta regens, quasi altipotens, Aristoph. ὃς περ ὑψιμέδων ζεὺς ὑψηλοδρόμ-ος, altas ædes habens, Nonn.

Τὸ ψηλόρρις, altus, sublimis.

Τὸ ψηλόφρων, animum attollens, superbus, Nonn.

Τὸ ψηλόφυλλος, altis frondibus, altus. Etym.

Τὸ ψηλόφωνος, altiuolans Cic. & altiuolus Plin.

Τὸ ψηλόφωρος, qui ab alto cecidit, ἀπὸ ὑψηλοῦ πεσών.

Τὸ ψηλοφυὴς, ὁ, per cacumina ingrediēs, currēns ve, ὑψηλοφυὴς ὀφθαλμὸς, Nonn.

Τὸ ψήλωμα, ατος, τὸ, excelsus.

Τὸ ψηλὸς, ὁ, ἡ, ὸν, habens altas portas.

Τὸ ψηλόθυρος, altè ædificatus, altè extructus. καὶ ὑψηλοθύρεος, templa alta, Aristoph.

Τὸ ψήλωσις, altè subductam habens vestem.

Τὸ ψηλότατος, altissimus, excelsissimus.

Τὸ ψήνωσις, in alto extensus, Nonn.

Τὸ ψήρυγος, superbus, elata ceruice, ὑψαυχήν.

Τὸ ψήρυγος, Comparatiuus est ab ὑψαυχὴν, Theoc. pigram.

Τὸ ψήφωσις, altè apparens, ὑψηφὲς πάσοι, in Epigr.

Τὸ ψηφοβὰς, sublimis, in alto apparens, Nonn.

Τὸ ψηφὶς, q. altigradus, ὑψίβατος, Suid.

Τὸ ψήφωσις, ex alto, altè, Dionys. de situ orbis. ¶ Aliquando super, ὑψίβατος, Apollon. 2. ὑψόθεν ἀφ' ὑψηφὶς.

Τὸ ψῆφος, in alto, ὑψόθεν, in sublimi, 2. Argon. ὑψόθι πάντες, altè rendit. ὑψόθεν γαμφὸς, super ventrem, in Epigr.

Τὸ ψῆφος, ους, τὸ, excelsus, fastigio altus, Iliad. γ.

Τὸ ψ-ος, τὸ, altitudo, procerritas, sublimitas, cacumen, fastigium, excellentia. ὑψ-ος λαμπρὸν, Thucyd. sublimis euadit.

Τὸ ψοσαρὸς, ὸν, in altum leuatus.

Τὸ ψόσις, in altum, in sublimi.

Τὸ ψόθι, altè, ἐν ὑψ-ῖ, in alto, Ilia. ε. & Sophocl.

Τὸ ψόφρων, ὑψιμέσπορος, magnanimus, excelsus.

Τὸ ψόω, μ. ἐσω, π. ωσω, exalto Colum. in altū tollo, in sublime fero, leuo, erigo, eucho, Accus. Hom. ἐπὶ γῆρας ὑψόσας ἀγκὼν ἄλγεσι. ¶ Τὸ ψόω, translate, ab ædificiis quæ perficiuntur cū attolluntur additurque fastigium, perficio, absoluo, Ioseph. li. 2.

Τὸ ψῶ, pro ὑψόω, Interpr. Aristophā. altis portis.

Τὸ ψωμα, ατος, τὸ, altitudo, cacumen, Phocyl.

Τὸ ψωσις, εως, ἡ, exaltatio, elatio, ὕψωμα.

Τ Π

Τὸ ω, μ. δέω, π. ὄνω, pluo, rigo, pluuia perfundo, madefacio, humecto, Odyss. ξ. ὗε δ' ἄμπυκα ζεὺς πάσῃ χ-ῃ, pluebat tota nocte. ¶ Τὸ ὗδω, pluo aquam, Aristoph. in Neb. ¶ Cum Dat. Eidem ibidem. ὑμῖν ὗσαι πρώτιστον ὑμᾶς, vobis primis pluemus.

Τὸ ὗδης, ους, ὁ, ἡ, porcinus, suillus.

Τὸ ὗδ-ία, ας, ἡ, (quod sumptum à suum moribus) ruditas, indocilitas, stupiditas, Athen. lib. 3. Καμήλου γὰρ Γ' παιδεύσεις ἴσθι, σὲ εἰς ὗδ-ίαν καμεῖν δυσμαθῆ σίδα.

Τὸ ὑδὸς, ος quod subest antiadibus, ὑπαυλίῳ.

Φαίδιμος, apparui, Ilia. ε. Φαεσίμβροτος, ον, ὁ, splendidissimus. λαμπρομήτωρ, Homer. in Odyss. Φαεσίνωρ, splendidius. Φάεα μεγάλα φίβ-ου, magn' terror: & τὸ σκιόδες ἐπαφᾶσι.

Φάβες, palumbes: ἀπὸ τῶν φάβων, palumbium, à Nominativo, φάψ, πὸς φάβες palumbes.

Φαβίπαπτος ἱέραξ, accipiter palumbarius, Aristot. li. 8. Anim.

Φαγεδαινικὸς, ὴ, ὸν, vel Φάγαρα (ἀπὸ τοῦ φαίνω φαγῶ) inexplebilis voracitas, immanis esuritio, inexaturabilisq; appetitus comedendi. Est autem morbus stomachi, Author definit. apud Gale. Hęc inexplebilis edacitas vocatur ab Actio Serm. 9. ca. 21. κυνόδης ὄρεξις. & Galen. Comment. 5. in 6. lib. Hippocr. de popularibus morbis, Τίνες μὲν οὖν εἰσιν φαγεδαινικοὶ

πολλῶν ἐσθιόντων ἰδιωτικῶς, &c. ¶Item vlceris nomen ab exedendo, Cornel. Celsi. li. 6. Poll. lib. 4 Plin. li. 20. ca. 5. & li. 28. ca. 18. vocat vlcerum phagedænas. ¶Φαγέδαινα etiam vocatur morbus in alueariburs, cùm faui putrescunt, Colum. de Re rustica lib. 9. cap. 13.

Φαγεῖν, edere, ἔδεσθαι ab antiquato verbo φάγω, Poll. φάγος φαγεῖν, ἢ ἀγαθὸς φαγεῖν, i. edax.

Φάγεσαι, ede, ca. 17. Euang. Lucæ.

Φαγέσωμαι, vocabant Comici τὸ ἀπλῶς πιεῖν καὶ πιεῖν ἐπίτριτον τῶν πινόντων, ἐσαμοιρεῖν λέγω, ait Poll. li. 6. i. phagonem, edonem, ἀδηφάγον ἢ γαστρίμαργον.

Φαγρός, agnus, ἀμνὸς, Hesych.

Φαγώματα, τὰ, esculenta, epulæ, βρώματα, pabula.

Φαγωνία, vel Φαγωνοσία, τὰ, festum, ab epularum potúsque hilaritate dictum, Athen. initio li. 7.

Φάγρος, ὁ, torrens, χείμαρρος, Hesych.

Φάγρος, pro φαγέσομαι, edam: à φάγω verbo inusitato, quod in Aorist. β ἔφαγον habet. φάγεται τὰς σάρκας, cap. vlt. Epist. D. Iacobi, excedet carnes, &c.

Φάγες, pro ἔφαγες, comedi. φάγε, comede, Aristoph.

Φάγος, ὁ, vorax, edax, comedo.

Φάγρος, ου, ὁ, pisces vorax. Athen. li. 7. Ex Aristot. à Gaz. redditur pagrus, li. 8. Anim. ¶Φάγρος, scotis Crecensib. ὁ σκάρος, διότι τὸν φαγεῖν φιλεῖ, quia ferrum exedit, Athen. & Eustath. Odyss. ι.

Φαγύλιον, τὸ, marsupium, μυστὶς, μαρσύπιον, Suid.

Φαδίζω, fleclo γόνυ, Hesych.

Φαδιλλεύετο, ἐφαίνετο, Odyss. ξ. φαδιλλεύσῃ δ' ἐνὶ θυμῷ.

Φάεα, vide Φάος.

Φαέθων, ὁ, ὑπερτερικῶς, splendor Solis, in Epig.

Φαείνω, μοι, ἀκτινοβολῶ, luceo, ardeo.

Φαέθων ἄντυξ, Phaethon. Solis epith. Hesiod. ἀλλ' ὁπόθ' ἑβδομάτη ἔλθῃσι Φαέθοντος ἀρούρας, Sol lucidus intuetur. ¶Item Iouis stella, Aristot. de mundo, ἀστὴρ ὃς ἐν τῷ φαέθοντι κύκλῳ δίας λαμπρότερος. ¶Item dies, μέρος, Sophoc. in Aiace, τὰς μὲν πανύστατον ἢ φαέθοντα κἀγγελεῖν, i. noctes & dies ita gemebas.

Φαεινὸν, τὸ, ὑπερῷον, lora, vimum secundarium.

Φαεινὸς, οῦ, ὁ, lucidus, speciosus, tenuis, subtilis, λαμπρὸς, rutilus, στίλβων, Odyss. ξ. ζώνην φαεινὴν, cingulum fulgens, & in Iliad. φαεινὴ σπάθη.

Φαείνω, με, ὀστeudo, luceo, emico, illucesco, Odyss. γ. δ' ἀπὸ πάντοθεν φαεινὴ αἴγλη, &c. Vnde φαεσίμβροτος, li. 2. Apoll. 1. splendeo.

Φαεσιμβρότειος, ὁ, splendidus, manifestus, Eurip.

Φαεσίμβροτος, ὁ, ferens lucem mortalibus, Nonn.

Φαεσφόρος, lucifer, lucem afferens, φωσφόρος, Suid.

Φαζᾶλα, peculiaris morbus, qui rubrũ mare nauigantibus oboritur, Hesych.

Φάζομαι, & Φάζω, apparco.

Φάη, dic, à φημὶ: priorem produci tradit Gaz.

Φαιὸς, ὁ, fusca, subnigra, Dioscor. li. 5 ca. 93.

Φαιδίμιος, ου τος, & φαίδιμος, ου, ὁ, clarus, fortis, κλεεινὸς, Homer. Iliad. σ. ἢ φαίδιμος Ἔκτωρ.

Φαιδρόπις, ὁ, aspectu formosus, gratiosus, Eryc.

Φαιδρός, ὰ, ὸν, clarus, purus, pulcher, manifestus, qui est læta fronte, alacer, mitidus, illustris, splendidus: opponitur et σκυθρωπὸς, apud Xenoph. ¶Φαιδρῶς, hilariter, pulchrè, splendidè, nitidè, serena fronte.

Φαιδρότης, ητος, ἡ, pulchritudo, alacritas, hilaritas, festiuitas, lepor, splendor, Nyss.

Φαιδρύνω, με, ὦσω, ἀνω, exhilaro, Actin. Accus.

Φαιδρύνομαι, alacer fio, ἱλαρύνομαι, Euseb. in Epist.

Φαιδρωτὴς, ædituus, Hesych. ναοκόρος.

Φαιδρωτὴς, q. lotrix, Æschyl.

Φαιδρύω, fulgentius reddo, exorno, polio, purgo, expurgo, exhilaro, lætifico Cic. Accusat. Poll. li. 7.

Φαίδρωτις, idem quod φαιδρωτὴς per k.

Φαίη, dicerent, φαῖεν, Æolice.

Φαίην, dicerem, dixerim, fatear, Hom. in Iliad. οὔτε τότε φαίην, quando dixissem.

Φαίκαρον, τὸ, ruta, πήγανον.

Φαικασία, ου, τὸ, solea, calceamenti genus, Plutarch. in Anton. ἐν ἱματίοις καὶ φαικασίαις περιπατεῖν, Hesych. ait esse ὑποδήματα τῶν ἀλόης χαιρόντων: ob id alii perones vertunt.

Φαικάσιος, ὁ, leuis, splendidus, contumax, efficax, vigens, viuidus, agilis, ἰσχυρὸς, λαμπρὸς, splendidè, Hesych. Vnde φαικάσιος, λαμπρὸς, vel ἰσχυρὸς.

Φαίκαρ, dicerem, pro φαίην, vel ἔφαμεν.

Φαικάζω, decipio, conniciorstrideo, Hesych.

Φαίνεται, visum est, apparet, videtur.

Φαινίδια, ludi genus, de quo Athen. lib. 1. sunt qui φαινίδια λέγουσι τὰ παίγνια, ἐν οἷς τὰ παιδία ἐφ' ὑψηλῶν ἐκρέμαντο, ἵνα ἐκ τούτου φανῶσι, ut dicit Pollux: apud quem scriptum tamen φαινίδιον nomine à λέγω τῷ φαίνω inuentore φαινίδιος nomine: à λέγω τῷ φαίνω, i. ludificari.

Φαινολίδης, ου, anemone, Interpr. Theocrit. Idyl. 5.

Φαιόλαστις vide φαιόλης.

Φαίνομαι, με, ὀψομαι, ἀφθήσομαι, apparco, videor, haberor, luceo, exorior, ostendor, in cõspectum venio, prodeo, comperior, conspicior, videor. Plat. in Timæo, φαίνεται καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς, Cic. declaranturquoad ipsi volunt. ¶Cum Infinit. Φαίνεται τὸν σπουδαῖον videor mihi fuisse, Herodot. ¶Cum Partic. alterius verbi, φαίνομαι ἄγων, videtur agere, Plutarch. in Numa. ¶Φαίνεται, verum videtur, videtur. Φαίνεται γὲ τοῦτο ἐν ἐλπίσι καλὸν ἀγαθὸν ἀφικέσθαι, Græcos splendidum videtur certamen apud eyd. ¶Φαίνεται, conspici, Demosth. φαίνεται ἐν ἀπόρῳ βουλόμενος, se volens eiusdem

dere. ¶Τὰ φαινόμενα, Procl. in Sphæra, apparentiæ Linacro. ¶Ἐπὶ φαινόμενα Arati, quæ in cœlo apparent.

Φαιμέγλης, nũcupatę sunt Lacænæ, quòd incessu coxas retegerent, Plut in Numa.

Φαινομενοπεύω, ostendere facicm, agere hilari vultu, in publicum prodire, Cic. ad Attic. lib. 8.

Φαινὸς, clarus, lucidus, φανὸς, Hesych.

Φαίνω μ. ὦ, σ. ὄγεσθαι, claro Lucret. vnde declaro, demonstro, ostendo, præsefero, indico, Actiu. Accus. Iliad. σ. ἐξ ἀφανοῦς φάος φαίνων. ¶Item accendo, Aristoph. in Ran. φαίνων πῦρ ὑμᾶς πάντα λαμπάδας ἔχειν. ¶Item do & exhibeo, Odyss. σ. ἐπεὶ μάλα δ' ἄλλοι γόνον ὧδε φαῖνον. ¶Item colluceo, luceo, splendeo, sum conspicuus Aristoph. ὁ δ' ἅλιος οὐ φαίνει ἡμῖν, Sol negabat se lucem præbiturum vobis. ¶Φαίνειν, pro σοι φαίνειν, præluce alicui, Odyss. ἀ. ἀμφίπολος δή οἱ ἔπειτα μετ' ἀνέρα φαίνει. ¶Φαίνειν, indicare, deferre ad fiscum, quadruplatores & delationes facitare, accusare reum, Demosth. ἐφαίνετο τῶν Μακεδόνων τινὸς, Theocrines Mecosidium misit vel decernere. Xenop. Hellen. 4. ἐπεὶ δ' οἱ ἄρχοντες ἐφαίνοντο, prælenic. ¶Φαίνειν, etiam dicitur planeta, qui & πλανᾶσθαι appellatur, Aristot. de mund.

Φαιὸς, ὰ, ὸν, fuscus, pullus, μέλας, mustellinus, qui medio est inter candidum & nigrum colore, ex albo & nigro commixtus, Plat. in Timæo.

Φαιφερὴς, poeticè, pro σφαιροειδὴς, vel

Φαιφόρος, ὁ, ἡ, luminosus, lucens.

Φάκελος, ου, ὁ, manipuli, fasciculus. ¶Amm. exponit connullionem cum inflammatione.

Φάκελος, fasci, onus, fasciculus, Ammon.

Φακὴ, vel Φακῆ, ἡ, proprie lenticula siue lẽs, pulmentum ex lentibus vili genere legumenis. τὸ δὲ φακῆ μάγειρον, i. in lenticula vnguentum. Eras. in Chiliad.

Φακίλλα, φακίλλαι, fascioli sarmentorum.

Φακοειδὴς, lenticulæ similis. ¶Φακοειδὴς, phacoides, à lentis similitudine dicitur herba, quæ & ἡμίωνιον, Dioscorid. lib. quarto, cap. 277.

Φάκος, ὁ, lentigo faciei, verruca, Dios. l. 1. Hermol. lenticula pro eodem vitio exponit.

Φακὸς, ὁ, ἡ, lens, leguminis genus sanis notum. Comm. Aristoph. in Plut. ¶Φακὸς ὁ ἔδω πρὸς τὴν πυθαγόρειον, lens palustris, ἑστηκε Dioscor. li. 4. c. 88. ἔχουσι φακοὶ λίθον τὸν δυσίμους, seus lẽti similis, cuius vis est refrigeratoria. ¶Φακὸς, lenticula, vas lenticularis formæ, loseph. de Antiquit. ἔνθεν τὸ φακοῦ σχῆμα, ut aquæ lenticulam. ¶Dicitur etiam φακὸς, nigra quædam oculi macula. ¶Item instrumentum quoddam medicum & frẽni pars.

præterea & salebræ minutiæque marmoris. ¶Apud Iustinum Martyrem pro aheno aut vase in quo mortui cineres coduntur, vulgò dicimus è Græco *flascum*.

Φακτὴν, sepire, φράσσειν.

Φακώδης, lentiginosus.

Φακωτὸς, ὁ, qui est lenticularis formæ. ¶Φακωτὴ ὀπτανία, lenticulata scalpra, apud Galen. li. 6. Therapeut.

Φάλαρα, caput, capitis ornamentum, clauus in galea splendidus, phalera, Suid.

Φαλαρχία, præfectura turmæ: Hinc & Φαλαρχὶς, præfectus turmæ.

Φαλαρχικὸν, turmatim, ὁλοσχερῶς.

Φαλαγγιδάκτης, morsus à phalangio, Dioscor.

Φαλάγγιον, τὸ, phalagium, genus aranei, quòd omnibus internodia terna sint in cruribus, Plin. li. 8. Dioscor. li. 8. ca. 1. & li. 9. ca. 3. ¶Item φαλάγγια, fulcimenta quæ nauibus substernuntur, ξύλα, & ligna, Eustath. Iliad. σ. ¶Φαλάγγιον, phalangium genus herbæ, φαλαγγίτης Dioscor. l. 2. cap. 122. Ægin. φαλαγγίτες.

Φαλαγγίτης, ὁ, legionarius.

Φαλαγγομάχος, in Epigr. phalangibus pugnans.

Φάλαγξ, γγος, ἡ, bellicum instrumentum.

Φαλαγωμένη, exasperata, irritata.

Φάλαγξ, γγος, ἡ, internodium in digitis, i. digiti pars rigida & quæ non flectitur, quæ inter duos articulorum est nodos, Aristot. ¶Item phalanx, ordo militaris, agmen militare. Ea continebat octo millia armatorum, nullúmque genus acici apud Maced. validius erat: vnde & pedità stabile agmen appellabant, authore Curtio. φάλαγξ, instructa acie, Plutar. in Lycurg. de Spartanis. ¶Φάλαγξ, ligna rotunda sustinéque teretes quibus suppositis naues in mare deducũtur, aut ad litus subducuntur, Poll. li. 7. ¶Φάλαγξ, Suid. est statera. ¶Item aranea, Eidem.

Φάλαινα, balæna, quæ & phocæna, vel thirsio, Gaz. ¶Item ejicindela, lampyris, quę noctu lucernis aduolat, Nicand. in Ther.

Φάλακρον, opus rude, τὸ ἔξω τοῦ φαλοῦ ἐδάφος.

Φαλάκρωμα, ατος, caluitium, apud Synes.

Φαλάκρωμα, loca nuda, nullis herbis aut plãtis vestita, Latinè glabreta. ¶Φαλακρώματα πέτρας, Lycophr. naues ex arboribus in Phalacro Idæ promontorio succisis, fabricæ.

Φαλακρόω, caluus, Lucian. φαλακρὸς γέγονα κεφαλήν.

Φαλακρόω με, ὦσω, caluum facio: Vnde Φαλακροῦμαι, caluesco. ¶Et Φαλάκρωσις, & Φαλάκρωμα, caluitiũ, Aphrod. ¶Φαλακρώματα ἀστέων, calnitium, Gaz in Aristot. glabretum.

Φαλακτίνος, accipitris genus.

Φάλακτος, caluus, φαλακρὸς, Etym.

Φάλαρα, phaleræ ¶ Eurip. pro loris.

Φαλάρικα, genus teli missile, quo vtuntur ex falis, i. ex locis extrũctis dimicantes.

Φαλαρὶς, ίδος, ἡ, phalaris, auis quæ in mari ver-

Universidad de Deusto
Biblioteca

satur, apud Aristot. & Oppian. Dicitur & Φαλαγὶς, auis palustris & egregia, ab Interp. Aristoph. in Auib.

Φάλαγξ, ιγγος, ὁ, phalaris herba; Dioscor. lib. 3. cap. 159.

Φαλαγγάριον, ου, τὸ, Phalaridis imperium, immanis crudelitas, imitatio Phalaridis, Erasm. Chiliad.

Φαλακός, ὴ, ὸν, albus, caluus. Alii legunt φαλῶδες.

Φαλέρνος οἶνος, phalernum vinum in Italia, Dioscor. li. 5. ca. 11.

Φαλιδιάω, ῶσω, albesco, attollo, cumulo, Neutr.

Φαληρικὸν, ὴ, Phalerica pisces, Aristot. l. 6. Anim.

Φαλιδιᾶν, albicans, spumosus.

Φάλιος, vide Φαλαρὶς.

Φαλυρὸς, ὰ, ὸν, ferrum galeæ.

Φαλυρώδης, ες, spumeus.

Φαλλαγώγιμα, in alium sublata, Suid.

Φαλλὴς, & Φάλλος, Priapus deus, Aristop. Interpr.

Φαλλικὸν, τὸ, merum, ἄκρατον.

Φαλιόπους, ποδος, albis pedibus, λευκόπους.

Φάλιος, ὼ, ὸν, splendidus, albus, in fronte albos habens crines. ¶Interp. Theocriti, φάλιος, ὶ, βαλιὸς, varius, notis distinctus.

Φαλιότης, desipio, μωραίνω, Hesych. spumo, de albo.

Φαλὸς, lignum quod carinæ clauis affigitur, Poll.

Φαλλικὸν ᾆσμα, extẽporaneum carmẽ quod in honorem Bacchi super phallis canebatur, Aristoph. in Acharn.

Φαλλοβατῶ, super phallum incedo, Lucian.

Φαλλὸς, οῦ, ὁ, phallus, priapus, penis. ¶Φαλλαὶ, siculnea veretra Vallæ apud Herodot.

Φαλλοφόροι, οἱ, qui phallos, i. figuris obscœni mẽbri virilis obligati; in sacris Bacchi saltabant, Eras. Chil.

Φάλος, ὁ, clauus galeæ splendidus.

Φάλος, ου, ὁ, apex, cornus galeæ, vbi λόφος, i. crista ligatur, Hom. Ilia. γ. πλῆξε φάλαι κάμυδοι.

Φαλὸς, idem. ¶Item splendidus & scutella parua splendida in pectore equorum. ¶Item petra eminens in mari, Etym.

Φαλόω, polio, splendidum reddo, illustro.

Φαμὶ, dicen. opinor, Depon. Accus. Odyss. ι.

Φαμὶ, ὁ, dicens, asseuerans, locutus, Atticé.

Φαμενὼθ, apud Ægyptios Martius mensis dicitur, Theoni in Aratum, & in Epigr.

Φάν, dicere, affirmare, Xenoph.

Φάνης, Apollinis cognomentum apud Chios.

Φανὸς Ζεὺς, Iupiter splendidus, nitidus, Eurip.

Φάνδω, velle, θέλω.

Φάνδαι, οἱ, agni, ἄρνες.

Φάνδακες μορμόνων, Eurip. demonstrationes.

Φανεῖον, Αἰσχύλος, Sophoc in Aiace, οὐ μὴ φανεῖον τοῦτο πᾶσι τοῖς παροῦσι πάθος, nisi indicarem.

Φανὲς, visus, ὀφθὲν, qui apparuit, siue noctu siue interdiu: sed φανὸς, noctu solùm.

Φανερὰ οὐσία, opes, bona immobilia.

Φανερὰ αἵρεσις, approbatæ sententiæ.

Φανερὸς, ὰ, ὸν, manifestè. vide Demosth. Interp.

Φανερόμισθος, qui palàm odit.

Φανὸς, ὸ, manifestus, conspectus & eminens planus, certus, expressus. Φανερὸς γέγονας, reperior, comperior, me esse constat ἐκ τοῦ φανεροῦ, propalam, ex professo, in aperto, Xenoph. ¶Item illustris, celebris, clarus, Xenoph. Pæd. ζ.

Φανόω, palàm amant.

Φανόω, μάσω, palàm facio, promo, produco, patefacio, clarè ostendo, in lucem edo, Epheſ. 5.

Φανῶς, planè, manifestè, manifestò, Suid.

Φανέρωσις, q. manifestatio, Naz. in Orat.

Φαντάσσω, appareo, luceo.

Φαέθων, Sol. Apud Orph. in Argon. idem quod ἑῳστὴρ, quia primus, vt idem Poeta interpretatur, ex chao apparuit. de hoc meminit Naz. in Orat.

Φαυλιστῆρες, patefacientes, Euseb. l. 1. Eccle.

Φαῦλος, vide φαὶνω.

Φαῦλος, qui tenuis fortunæ quum sit, summas diuitias iactat & simulat. vide in Chiliad.

Φαύσκω, ἴσω, π. σκον, appareo, φαίνω.

Φαῦσις, locus quò purgamenta reiiciebant.

Φαῦσις, τὸ, facula, parua lipas, igniculus, Epigr.

Φαυσιακοὶ, οἱ, tabellariorũ genus, Alexã. Geniall. lib. 1. cap. 27.

Φαυσιγλῶτες dicebantur οἱ ἐπιτηδείως ἔχοντες, Lacænæ siue Spartanæ, quòd femora ostenderent adducta castula, Poll. li. 7. potius φαυσιγλῶτες.

Φαυὸς, ὁ, clarus, splendidus, Aristot.

Φαυὸς, ὸν, ὁ, Subst. laterna, Comm. Aristophan. Pace.

Φαῦ, ὁ, viri nomen. ¶Interdum qui mactat aliquid.

Φαντάζομαι, ἀσθήσομαι, ἐπάσθην, imaginor Plin. informo, Aphrod. in Probl. φαντάζονται τὰς ἰδέας, informant visum cogitatione. ¶Item Passiue, appareo, videor imaginatione; occurro, Plat. 2. Polit. οἱ ὄνειροι φαντάζονται ἡμῖν, Cicer. Offic 3. vita quietis occurrunt. ¶Item accusor, deferor calumniosè, Aristoph. in Acharn.

Φαντάζω, in somniis video, fingo, imaginem mentior, Aphr. φαντάζεται τὸ σῶμα, & speciem ementiuntur, sensumque decipiunt.

Φαντασία, ας, ἡ, imago rerum animo insidentium, perceptio, species quæ animo conspectum ingerit, imaginatio, visio, opinio, Philo de mund. φαντασίαν λαβεῖν φαντασίας, mente species capere, ciores conciperc. ¶Item imago relata rei absentis, sensatio inanis rei exhibitio, Aristot. in Meteor. φαντασίαι ἐμφανεῖς εἰσι τοῖσιν, longitudinis speciem præbere. ¶Item incursus, species, Polyb. τὸ ἀθρόον ἐκπλαγὲν τῇ φαντασίᾳ, admirabili specie & insuetis animalium perterrefacti. ¶Item pompa, fastus, ostentatio, splendorus atque magnificentiæ species, Act. 25. ¶Item cogitatio vehemens rei speciem animo repræsentans, imaginatio Plin.

Φάντασμα, ατος, τὸ, simulachrum, spectrum, Lucian.

Φαντασιώδης, imaginarius, cogitatione informatus.

Φαντασιώδης δαιμόνιον τι, qui dæmonium quoddam videre visus est, Plutar. in Apophth.

Φάντασμα, ατος, τὸ, visum, spectrum, Eurip.

Φαντασικὸν, imaginatiuus. ¶Φαντασικὸν, οῦ, τὸ, phantasia.

Φάος, pro φῶς, Doricé.

Φάος, visus furor.

Φάος, patent, conspicui sint.

Φάος, ους, τὸ, lux, lumen. ἅμα τῷ φάει πολλαπλασίαν μᾶλλον ἐμπίπτει, diluculo ingenti vento descendente, Plutarch. in Camillo. ¶Capitur & pro die, sicut lux Latinè. φάει ἡμέρην φαείνω, in Epigr. ¶Capitur & pro auxilio & salute. ¶Item oculus, in Odyss.

Φαραγώδης, ες, ὁ, ἡ, abruptus, præruptus, Aristot. 6. Anim.

Φάραγξ, αγγος, ὁ, ἡ, Suid. barathrum, depressa cõuallis, terræ cauitas atque fissura, hiatus, vorago, terræ fauces Cic.

Φαίνω, texere, nectere.

Φαρδία, ας, ἡ, crassa vestis.

Φαρέτρα, pharetra. βοαδίκη, πτερόεσσα, Hesiod.

Φαρέτρη, ης, ἡ, pharetra.

Φαρέτριον, parua pharetra, in Epigr.

Φαρετροφόρος, ου, ὁ, qui pharetram. ferens, in Epigram.

Φαρμάκεια, ας, ἡ, myrica.

Φάρμακον, genus veneni, Dioscor. id. lib. 5. cap. 13. & lib. 6. cap. 20. & Nicand. in Alexiph.

Φάρμακον, ου, planum redimiculum, Poll.

Φάρμακος, ὁ, ruga. ¶Et Φαρμακὸς ὀφρύων, rugosus. ¶Et Φαρμακόομαι, mœstus, fronte caperata.

Φαρμάσσω, ξω, inficio, curo.

Φάρμακον, ου, τὸ, venenum, veneficium, medela, medicamentũ. φάρμακα λέγεται τὰ πάντα. Sittæ rem maleficam tribuunt, Aristotel. 9. Anim.

Φαρμακευτὸς, ὴ, ὸν, cui data est potio veneficio, incanto, medeor, Actiu. Accus.

Φαρμακεύω, venenum, φαρμακεία, Plato de Legib.

Φαρμακευτικὴ κάθαρσις, purgatio quæ pharmacia, i. solutionis medicinis fieri solet, Plat. in Tim.

Φαρμακίδης, venefica.

Φαρμακίζω, σω, idem quod φαρμακεύω, paro, condio, tingo, conficio medicamenta, veneno vtor. Plat. de Leg. ¶Hippocr. solet vsurpare pro medicamento purgante, teste Galen.

Φαρμακὶς, medela, Plutarch.

Φαρμακὶς, incantatrix, venefica, Aristoph.

Φαρμακοδόκος, maximus venefictus. Et φαρμακοτόκος, triuenefica Plaut. Ioseph.

Φαρμακοκίνης, helluo, vorax. Suid.

Φαρμακόπηγος, pharmacetis terra, Dioscor. lib. 5. cap. 173.

Φαρμακικὰ βιβλία, libri de medicamentorum compositione scripti, Galen. ad Glauc. li. 2.

Φαρμακώδης, ες, ὁ, ἡ, medicinalis, medicatus.

Φάρμακον, ου, τὸ, venenum, remedium, medicina, medicamentum, pigmẽtum. Vox media est, teste Gellio, lib. 12. ca. 9. Quando in bonam vim parur, à φέρω & ἄκος deriuari dicunt, q. ferens medelam: quando in malam, à φέρω & ἄγος, quasi ferens tristitiam. Herodian. quando in malã partem accipit, addit Adiect. ἀνάπτυξιν. Plat. Epist. 7. φαρμάκων ἀπηνέστατον τῇ γενέσει αἰχμὴ, remedium adhibuit senum dominationem, i. senatũ. ¶Φάρμακα apud Herodot in Clio, colores, βάμματα Suid. φάρμακα μειδιᾶν, Eidẽ Suid. φάρμακα ὁμιλία, συνουσία, colloquiũ, conuersatio.

Φαρμακεὺς, venefictus.

Φαρμακεῖον, medicamenti haustus, Plat. de Legib.

Φαρμακεύω, medicamentum sorbere.

Φαρμακοπώλης, ου, ὁ, vnguentarius, pigmentari*, pharmacopola: à φάρμακον & πωλέω.

Φαρμακεύς, έως, ὁ, veneficus, incantator, vnguentarius. ¶Item piaculum, sacer & deuotus, detestandus & execrabilis, expiator, & homicidarum lustrator, Bud. in Annot poster. & Suid.

Φαρμακοτρίβης, ου, ὁ, tinctor: & qui pharmaca terit & apparat, & qui ea vendit, Etym.

Φαρμακοπῶλις, ιδος, ὁ, Demosth. medicamentari* Plin.

Φαρμακώδης, ες, ὁ, ἡ, venenosus, medicatus, salubris, vim habens medicam. ¶Φαρμακώδες, ους, τὸ, odor medicamenti.

Φαρμάκωτος, ὁ, ἡ, à pharmacis læsus, Etym.

Φαρμακεῖον, officina tinctoris, βαφεῖον, Poll. li. 7.

Φαῶν, ὼνος, mensis apud Ægyptios, qui à nostris Aprilis appellatur Plutar. in Rom.

Φάσσω, ξω, π. σσα, tingo, vngo, venenis inficio, veneno nocco, ferrum intinctum aco, misceo. ἐφάρμαξε κατὰ μόνας ἐκ φενεφικίου λέσθαι, Herodot. Vnde translatè apud Plutarch. in Politic. φαρμάσσειν τὰ ἀνθρώπινα πάθη, Cassiopæus. admiscẽtes res maleficiis. ¶Item medicor. ¶Φαρμάσσειν, roborare, Odyss. ι. ¶Item tingere, Poll. li. 7. ¶Item fallere, decipere, Hesych.

Φᾶσθλον, ου, τὸ, palla, pallium, vestis exterior, Odyss. ι. φᾶσθλα δύω καὶ μίτρα θοὰ, pro palla virili. ¶Pro fœminea, ἀνὴρ ὁ φορέων φᾶσθλα μέγα ἐπὶ στήθεσι πέπλον. ¶ Capitur etiam pro velo capitis, & tegmine.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Φάρος, ὁ, Pharus, insula ante Ægyptum, Plin. ¶Est etiam nomen vrbis proprium, Etym. ¶Et turris maxima prope Alexandriam, nauigantibus lumen præbens nocturno tempore: vnde etiam aliæ turres in hoc factæ φάροι vocantur. ¶Interdum oratio.

Φαύσκω, aro, renouo, abundat.

Φάφη, ἡ, integumentum, velum, velamen, Ioseph. de Antiquit. λίνου φάφη.

Φάρυγξ, υγγος, ὁ, fauces.

Φαρυγίζω cum ingluie, cum voracitate, Etymol.

Φαρυγισμός, ὁ, ingluies, edacitas, γαστριμαργία.

Φάρυξ, υγγος, vel Φάρυξ, υκος & ὁ, id est, frumen, τὸ στόμα τοῦ στομάχου. Pollux & Hippocr. summa gula; fauces Plin. Hom. de Cyclope Odyss. ι. φάρυγος δ' ἐξέφυσεν αἷμα, ἐξ faucibus autem erumpebat vinum. ¶Item asperæ arteriæ extremitas, καρυγξ. Suid. guttur. Odyss. τ. ἀπὸ Ὀδυσῆος Διὸς δόσαν φάρυγος λάβε. Ὀδυσῆος φάρυγος λάβε manu dextera an guttur fauces que compressit Vlysses.

Φαρυγίζω, quod λαρυγγίζειν dixit Demosth.

Φάσσας, εος, ὁ, audax, confidens, Hesych.

Φασσόω, expolio, illustro, λαμπρύνω.

Φασ dicens inquiens. ¶Φάσκοντ, dicens.

Φάσκω, occidisse: vnde ἐφάσκωσε φάσκε.

Φάσκελος, sycophanta.

Φάσγανον, τὸ, ensis, à φένω, i. iugulare, Iliad. ε. φάσγανον ἐρυσσάμενος ἐπὶ μηρῷ. ¶Item herba, rotis gladioli, Theophr. de hist. li. 7. ca. 12. & Dioscor. lib. 4. ca. 20. gladiolus Plin. lib. 21. cap 17.

Φάσθαι, dicere, dixisse, ἡ ὑπὸ τινὸς λεγόμενον φάσθαι, coram dominam alloqui.

Φασί, dicunt. ¶Φᾶσι, dicentibus.

Φασιανός, phasianus auis, Athen. l. 9. ¶Item sycophanta, Aristoph. in Achar.

Φάσκων, excuso Actiu. Accus.

Φαίδιμος, ὁ, conspicuus, Etym.

Φάσηλος, ὁ, genus leguminis, Dioscor. li. 2. ca. 130.

Φάτις, ιος, ἡ, φημί, fama, rumor. Aristot. 21 πόλεως τὴν χρείαν ἔχουσι, nunciatium est Tribuno. ¶Item propositio. Aristot. 3. Metaphys. ¶Item affirmatio. Plat. in Sophista. ¶Item sententia, apophthegma. Aristot. 6. Ethicor. ¶Φάτις ἔβλαψε τὸν ἄφατον. Eidem 1. Meteor. ¶Φάτις, delatio cerrorum criminum propriè, sed κατὰ χρῆσιν omnium. Ilocr. φάτις περὶ χρημάτων πονηρά.

Φαττόβαι, aues minores mergis. Athen. 9.

Φάττα, ὁ, fasciculus vel farcina vestium, Ammon.

Φάττη, Aristoph. Interp. fascia.

Φάττα, ὁ, penis, quem cerrus arbor producit: sic Gyr. li. 3 hist. pl. Theophr. c. 9.

Φάτνη, dico, exilimo, fateor, profiteor, asseuero.

Φατνίδιον, τὸ, marsupium coriaceum, Hesyc. ¶Item vestis, ferculâ, cubile, & vas vel dolium quod recipit libros, vestes, argentum: forte est etiam poculum, Etym.

Φατνοδότης & Φατνοδόκος, serinium, locus in quo vestes reponuntur: & vestis, Etym.

Φάσμα, ατος, τὸ, q. apparitio, visum, prodigium, portentum, ostentum, spectrũ, Nazz. in Orat.

Φάσσα, ὁ, palumbus, genus turturis φάσσα. ¶Gaza in Aristot. palumbem vertit.

Φασσίδιαι, in Epigr. pro auibus phasianis.

Φασσοφόνος, ὁ, occidens palumbum, accipitris genus. ¶Gaza in Aristot. palumbarũ vertit.

Φάσσων, velum, vide φάσσον.

Φατί, dicitur.

Φατός, effabilis, dicendus, Hesiod. in Theog.

Φατόν, dicendum est, Plat.

Φάτνε, mendax, locutuleius, ψεύστης, Hesych.

Φάτι, φατί, aiunt, Dorice: pro φασί, in Epigr.

Φατίζω, φατίσω, φατίσω, dico, fingo, Sophoc.

Φάτις, ιος, ἡ, fama, fermo, commemoratio, verbum eloquentia, ὁ μεγάλα φάτις. Sopho. ¶Item mandatum, φάτις κακὴ, grauis nuntius i. nuntiatio, Eidem.

Φατίομαι, dico, Accusat. ἐφάτισαι, confessi sunt, Herodot.

Φάτνη, ἡ, stabulum, præsepe, ὁ τῶν κάπρων κατασκήνωμα, canis in præsepi cubans. Lucian. ¶Φάτναι & φατνίαι, loculamenta demissa q. præsepia & capsulæ in quibus colligantur, Galen. li. 5 ἐν τῷ. ¶Stellę item quæ in cancro nubeculam referunt, φάτναι præsepe vocantur. Procl.

Φατνώματα, τὰ, lacus siue lacunaria & lagenaria, contignationum cœlum. ¶Φατνώματα apud Athen exponunt nauium foramina per quę in adnauigantes emittuntur missilia.

Φατνωμένος, à laqueatus, laconatus. Plutarc.

Φατνωτός, ὁ, tabulatus. σανιδωτός. Suid laqueatus.

Φάτνη, pro ἔφατνη, dicebat, ἐφάτνη impotet.

Φατός, ὁ, dicendus, dictus celebris. Hesiod. erat tertia cuiusque tribus pars apud Athenienses, quæ & φρατρία nonnunquam ponitur. Aretin. apud Aristot. li. 3. Polit. & societatem cognationis, conuentus, collegium, fodalitia lib. 4. ibidem exponit.

Φάτνη, ὁ, locus subdialis, ruina.

Φάτταν, palumbes, pro φάσσαις. Lucian.

Φαῦλον, apud Eustath. Iliad. ε. id est, frigere, torrere.

Φαυλία, ὁ, oliuarum species. Theophrast. lib. 6. cap. 11.

Φαυλίζω, ίσω, ἔσω, subsanno, & cum contemptu exterreo, Accus. Xenoph.

Φαῦλος, bene habitus, auctus, pulcher, magnus.

Φαυλισμός, contemptus, irrisio, despectus.

Φαυλιστρία, subsannatrix, contemptrix.

Φαυλοβιοτέω, male viuens.

Φαῦλος, ὁ, ἡ, vilis, abiectus, contemptus, malus, vitiosus, peruersus, nequam, improbus, ignobilis, ingenerosus, ignauus, Demosth. φαῦλος ἐς πονηρός. ¶Item simplex, rudis, exiguus, tenuis, imbecillis, parum validus, minutus, parnus, leuis, facilis, vt οὐ φαῦλος φαύλως, non leuiter. Synes. φαυλότερος τῷ κάτω, tardioris ingenii homines, i. ἀμαθέστεροι. Thucyd.

Φαυλότης, τητος, ἡ, improbitas, prauitas, nequitia, vitium. ¶Item imbecillitas, vilitas, Xenoph. ¶Pro infœcunditate. Plut. de l. eg.

Φαυλουργία, ἡ, malus artifex, κακὸς τεχνίτης.

Φαυλουργός, malè, peruerse, improbè, φαύλως καὶ κακῶς. Dem. incommodè. ¶Item difficulter, vt τὰ ἄλογα μὴ φαύλως τοῖς ἄρχουσι πείθεται, facile. φαύλως φέρει, Euripid. i. ne feras acerbius, leuiter feras, i. ἠρέμα.

Φαῦρος, ου, leuis, pro φαῦλος.

Φαυσίγλωσσος, macula tibiarum ex igne contracta, Galen. ¶Et per abusum etiam aliæ maculæ.

Φαύσις, εως, ἡ, aurora, ortus, lux, illustratio Quintil. splendor. Hesych. φῶς. φέγγος, φαεσφόρος.

Φαύσκω, & Ælicè φαυσίσκω pro φάσκω.

Φαυσκόμαι, ὁ, Lycophr. Epith. Bacchi, quòd facibꝰ lucernisq; celebrentur eius mysteria.

Φαυσίζω, ίσω, tango, Eurip. αἷς ἐφαυσε λαιφος, Mars impleuit vela, Lucan.

Φάφη, ἡ, phaps, auis genus Aristot. l. 8. Anim. Arat.

Φαφίη, Ægyptiis mensis October, Theon in Accus. ¶Item luceo, φαίνω, Arat.

Φ E

Φέβομαι, fugio, metuo, cedo, Iliad. ι.

Φεβρουάριος, Februarius, Plut. in Numa.

Φέγγομαι, fulgeo, Aristoph.

Φέγγος, ους, τὸ, splendor, iubar, in Epigr.

Φεγγόω, illumino, Actiu. Accus.

Φείδαξ, quasi φειδακτικός, sordidus, tenax, Suid.

Φειδάζομαι, fodalitia exercentes.

Φειδάτιον, vel Φειδήτιον, τὸ, fodalitium, societas quæ in conuenticulo in vnum Spartæ fiebat. ¶Ita & cœnationes suas vocabant propter parsimoniam, Eraſ. in Adag. ex Aristoph.

Φειδαλέος, sordidus, parcus: melius φειδωλός.

Φειδαλιγέω, φείδομαι, pareo, i. abstineo, parcè viuo, parcè attingo, ferno, tempero à, Depon. Genit. Hesiod. τοῦ φείδεο σίτου, cibo ne parcè vtare. Dicas & φείδεο φειδωλὴ τῶν ἀμπερατόρων, Plutarc. in Galba, iubebat vt imperatori parceretur, id est, vt abstineretur à cede imperatoris. ¶Item Φείδομαι, misereor, ignosco, omitto, remitto, parco, do veniam, Sopho. in Aiac. φείδου μηδὲν ἀνιηθῆναι σοι, nihil remittas eorum quæ in animo habes.

Φειδήμων, ὁ, parcus, præparcus, sordidus.

Φειδιμόως, parcè, restrictè, 2. Corinth. 9.

Φειδίμωμος, ὁ, parca, auara.

Φειδίτιος, parcus, idem qui φειδωλός. Eustath. Odyss.

Φείδυλος, parcus, tenuis, Etym.

Φείδω, φείσομαι, libero, fertio.

Φειδώ, οῦς, ἡ, parsimonia, temperantia, abstinẽtia, frugalitas, cura, misericordia. φειδὼ τῆς ὑγιείας, cauebatur, cautum est. Thucyd.

Φειδωλία & Φειδωλίη, ας, ἡ, parsimonia, (sed in malum) tenacitas, illiberalitas, auaritia, Nazanz.

Φειδωλός, parcus, tenuis, restrictus, Aristot. li. 4. Ethic. ¶Interdum modestus & sobrius, Hesiod. γλῶσσης δωτὴν ἔρεξεν φειδωλόν.

Φειδωλότης, φιλαργυρία, parcè, restrictè.

Φείδων, ὁ, nomen viri proprium, Etym. ¶Accipitur etiam pro φειδωλός, in Epig. ¶Φείδωνες, item vasa olearium, Aristot. & Poll. li. 10.

Φειδωνία μέρος, i. parca & auara.

Φειδωνικῶς & εὐφειδωνικῶς ἐλπίσας, temperans à nullius ætatis exitio.

Φειδωνοσύνη, misericordia, εὐφειδωνία, Suid.

Φελλός, fæx, vel fæcula, Galen. 1. ἐξ ὕδ.

Φελλώδης, mœstus, mentis inops sum, deliro.

Φιλαγρία, aues, quarum aucupium docet Oppia.

Φιλαγρία, vt inquit Suid. apud Romanos, τὰ τέκνα ἐκ τῆς διβάλου αὐτοῦ.

Φιλάς, άδος, ἡ, exterior librorum membrana, Suid.

Φιλάτιμα, vel φιλάτιμη, vide φίλος.

Φιλδίετες, vide φιλδίες.

Φιλδίες, πάνυ τις ἀνίλιγξ, Aristophan. Interpr. vide φίλος.

Φιλδίας, ου, homo leuis, quasi suberinus, Eraſ. in Chiliad. Vide φελλός.

Φιλέδρυος, phellodrys arbor semper virens, Theophr. li. 1. hist. plant. ca. 15. & lib. 3. ca. 16.

Φιλόκωπις, tantæ leuitatis homines vt per mare currentes non submergantur, Lucian. in ver. narrat.

Φιλλύρεος, suber arbor quæ & λίτος, Theophr. Est & eius arboris cortex, vulgò liege, i. suber. Pindar. in Pythiis 2. ἀλλ' ἐπεὶ σφιν ἐγὼ φελλὸς ὡς, immersabilis sum, vt suber siue cortex. ¶Inde φελλίζειν, pro fluitare suberis more, Hesych. Cui & Φιλλίας, leuis, κενὸς ὡς τὸ φελλός.

Φίλος, potius quàm φιλὶς, & Φιλαὶ, locus petrosus Attici territorii: Vnde φιλεῖς, lapides silicei, silices, duri lapides. Sunt & φιλαὶς, loca lapidosa solémque gracile, in quo subiectis lapidibus, terreni parum in superficie tantum velut superinductũ supersternitur. Comment. Aristoph. in Neb. tradit Dores pumicosos lapides φιλόπους appellare. Suid. legit φιλόπους. Sic habet Hesych. φιλόπους λίθους καλοῦσιν. Κόπτω πάνυ. Cui & φιλὲς, σκληρὸς πάνυ ἢ διαφερόντως, ὡς ἐπὶ τῶν φελλῶν παροιμία, quod & φιλαὶ dicitur. Rursus Suid. ex Ister, φιλὰς inquit, τὰ ἀπόκοπα ἢ σχιζ-

βοτα χωρία. ¶Φίλα Ϲ. etiam, vt ait Com. Aristoph in Neb. festi nomen, inter bacchanalia numerati.

Φιλλίον, theca reliquiarum lignea, capsula, marsupium, & parua tunica. Etym.

Φιλόννιον, indumentum sacerdotis.

Φιλτρον, ου, τὸ, ἰων Lucian. τὸ τῶν Poll. capillamentum & galeritæ Suet. coma adulterina.

Φιλτρα, ων, τὰ, fraus.

Φιλτρίζω, ἰσω, ειν, ιστικὸς, ἡ, ὸν, decipio, illudo, inanibus rerum simulachris & veluti præstigiis oculis insipientium impono. Accus. Demosth.

Φιμάριον, ου, τὸ, vas vinarium, veges.

Φιμαρμοσύνη, ης, ἡ, impostura, illusio Cic. ludificatio, ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω, Aristoph. in Equit.

Φιμαρμοστὴς, οῦ, ὁ, derisor, medax, errο, deceptor, impostor, fuci artifex. παρὰ Ϲ. Gallice ſin.

Φιμβλία, ludi genus quod & φιμβλίδα, Suid.

Φιμβλίζω, vel per ά μᾶλλον, ἐφιμβλίαν, ἡ ἐφιμβλίαν, Rhinthoni Comico, penula.

Φίνω, τὸ φονεύω, Suid. occido.

Φιοβρὸς, ὁ, ἡ, ὸν, floridus.

Φιλοπόλεμος, ὁ, ἡ, ὸν, bellicosus, scutifer, in Epigr.

Φλαυρίζω, ἰσω, ὁ, ἡ, lucidus, splendorem afferens.

Φλέβομαι, pascor, ἐφλεβόμην, absumo, Hippoc. ¶Aliquando capitur pro celo & habito, a Arg.

Φλεβὸς, οῦ, ὁ, τὸ, ἡ, ἡ Ϲ. alimentum, cibus, Orph.

Φλέγω, ἐφλεξα, ειν, ξω, paſco, foueo, alo. Accus.

Φλέγω, hortandi Aduerb. die, age, Aristoph.

Φλέγω δ' ἄγε, Plat. de Leg. pro φίλε δή, Demosth.

Φλέγω δὴ, age iam age dum, cedo, Andocid.

Φλέγω νῦν, age dum, cum Subiunct. Lucian.

Φλέγω, agite, agedum. Herodot.

Φλοιὸς, ὁ, ἡ, lucifer, in Epigr.

Φλοιὸς, ὁ, ἡ, testis pretio vel fide dign⁹, sic mercenarius præco. Ἀθήνησι τοὺς κήρυκας καὶ τοὺς ἀκροατὰς φλοιοὺς καλοῦσι.

Φλοιὸς Ϲ. ὁ, ἡ, idoneus erit ad cassem retrahendam. Herodot. ¶Φλοιὸς τὸν μέτρον, Ioseph. formæ similitudo.

Φλοιὸς, ἡ, vox prandii allatrix. Nonn.

Φλοιὸς, ὁ, ἡ, Deus almus vitæ afferens. Nonn.

Φλοιὸς, ὁ, ἡ, laborum patiens, ἐφλοιὸς, Suid.

Φλοιὸς, ὁ, ἡ, Aristop. Interp. ἐφλοιὸς ἐφλοιὸς ἐφλοιὸς.

Φλοιὸς, ὁ, victor.

Φλοιὸς, ὁ, ἡ, cochlea, testudo, domiporta, quæ suam domum secum gestat. Hesiod.

Φλοιὸς Ϲ. ὁ, ἡ, laborum tolerans.

Φλοιὸς Ϲ. ὁ, ἡ, vitam terens mortalibus, Epigr.

Φλοιὸς, ὁ, ἡ, scutarius, Hesiod.

Φλοιὸς φλοιὸς Ϲ. Epigr. q. vnifer.

Φλοιὸς, ὁ, ἡ, melior, potentior.

Φλοιὸς Ϲ. ὁ, Ferretrius Iupiter, à feriendo, Plutarch in Rom.

Φλοιὸς, ὁ, capulus quo mortui efferuntur, pheretrū. Ad alios vsus transtulit Polyb. quū dixit, ὃ τὸν φιλίππου ἔφερεν πρὸ ἐφοίτησε.

Φοιτητὴς, ου, ὁ, apud Platon. & Φοιτοφαντὴς Proserpina: Aliis Φερσέφασσα.

Φοίτερος φέρτερος, ου, ὁ, ἡ, optimus, excellentissimus.

Φόμενος, rete, sporta ad pisces capiendos, nassa, fiscella è iuncis contexta. Hesych. Eustath. Iliad. γ. φόμενον ex Menand. citat, atque ea verior est lectio.

Φόρβειον, dos, περὶ ξ. quę dantur viro à sponsa. Poll. Aliter tamen capitur Exod. 22.

Φόρβιον, idem, Etym.

Φόρμιον, idem quod φόρμιον ἀλιευτικὸν σαγηνίδιον Ammon.

Φορμοφόρος, ου, ὁ, dotalis, Hieron. Daniel. 11.

Φόρτικος, ορτικὸς, domiporta.

Φορτικὸς, feror, impetu curro, denolnor, rapior. φέρεται πρὸς ὕβριν, viis multis fertur, Plat. de Leg. ¶ Φέρεσθαι, de iis quæ in manib⁹ hominum versantur, vt liber editus. Ste de Aristid. de legitur. καὶ ἀλλαχοῦ δ' ἀλλ' ἄλλοι φέρονται καὶ ἄλλα ἄλλοις φέρεται, ἀλλ' ἄλλοις ἄλλα φέρεται, & ἐφέρετο ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. ¶ Φέρεσθαι, λέγεται καὶ τὸ κερδαίνειν, auferre Cic. lucrari, & habere, accipere, φέρεσθαι μισθὸν, Xenoph. τὰ παρόντα φέρεσθαι, primas ferre Cic. Lucian. ¶ Φέρεσθαι, etiam ponitur pro vergere & tendere, Theophr. ὅτι τὰ φλοιὰ στρέφεται, μᾶλλον ἢ ἐπὶ τὰ ἄνω φέρεται, redit ad suum ingenium & mores, &c. ¶ Φέρεσθαι, de rerū successu prospero, aut infelici, φέρεσθαι κακῶς, Lib. in in argum. 1. Philip. Thuc. αὐ φέρεσθαι ἐς τὰ πράγματα, cui res militaris & imperatoris munus rectè cedebat. ¶ Item versari, occupatum esse, & liberdio alicuius rei teneri, Laert. in Carn.

Φόρτιος, ὁ, velox, citus, Plutar. in Mar.

Φόρτιος, victor.

Φόρτος, ου, ὁ, Proserpina: quod ἀφορεῖν, hoc est diuinas afferat.

Φόρτος, ου, ὁ, optimus. præstantissimus, Iliad.

Φόρτος, ου, ὁ, melior, potentior, velocior, robustior, Iliad. ἀπὸ τοῦ φέρτερος ἔχειν, i. superare.

Φορτὸς, tolerabilis, πλατὺς, Eurip.

Φόρτος, pheretrū. Suid. & Hesych.

Φόρτος, refero, importo, adduco, φέρω ἐπιστολὴν, refero epistolam, Thucyd. φέρε μοι τὸ κιμωλιανὸν, afporto, deporto, tollo, Gregor. ἐγὼ δὲ μὴ φέρω τὸ ἀργύριον, autem venit, in Venere abeat. Ἐτὲ τολερὸν, ἐκπεφόρηκα. Capitur etiam pro Xenoph. graui animo quippiam ferre. ἐφέρετο ἀγανακτῶν, pensio, μισθὸν φέρειν τοῦ χρόνου, pecunia fel uerunt. Plutarch. in Pericl. ¶ Item creare, deligere magistratus, Aristot. ἐφ' ἡμῖν φέρειν, Demosth. φέρειν τινὰ ἄρχοντα, eligere magistratum, Aristot. ἐφ' ἡμῖν φέρειν, Polinic. ἐφ' ἡμῖν φέρειν, accipere, Sophocl. ἐφ' ἡμῖν φέρειν, accipere δικαιώσεως, Sophocl. ¶ Dicimus etiam φέρειν μισθὸν, ἐφέρετο μισθὸν, ἐφέρετο ἐπὶ τὸν μισθὸν, mercedem ferre, i. accipere & referre pretium, Aristot. Lio. Ethic. & Thucyd. ¶ Φέρειν, pertinere, cum Præpositi. εἰς. Antiph. φέρειν ἡ παῖς ἐπὶ τὸν ἀνδρεῖον εἰς τὸν φόνον, planè enim suspitionis vestigia in hūc hominē tendunt. ¶ Cum ὅτι, πᾶς φέρει ὅτι τὸν πατέρα φίλους, Ifocr. i. res ad hęc perducē tes. ¶ Sūt præterea & aliæ rationes huiꝰ verbi, vt φέρειν ἡ ἄγειν, depopulari & diripere, Herodot. li. 1. κλέα φέρειν τινὸς, ferre beneficium, obsequi & gratificari, Illia. 9. Ammon.

Φόρτος, ου, ὁ, ἡ, Feronia nemoris dea, à ferendis fructibus dicta, ἀνάπτεσθαι, φιλοτιμεῖσθαι, σφίσιν.

Φορτιμαῖος, nominis conuenientia. Vnde argumentum quod ἀπὸ τοῦ ὀνόματος vocatur. Aristot. Rhet. 2.

Φόρτος, verum habens nomen, ex re nomen habens, suo respondens nomini, Theodor. l. 3. hist. Eccles. Vnde φορτικῶς φερωνύμως, ἀπὸ τῆς ὁμοιότητος, similitudine congrua appellare, rectè nominare, Aristot. de mund.

Φορτὸς, ὁ, ἡ, pro φορτικὸς, præceptum.

Φόρτος, heu, idem ferè quod ὄφ, sed Gen. ingitur. nat. Soph. in Aiace φοῖ τάλας ἐγὼ ὁ me miserū. Gazæ li. 4. ¶ Cum Infinit. in Epig. ¶ Φοῖ δῶ μοι τὸν ἀγαθὸν ἀνδρῶν, Aduerb. admirandi, papæ, mirum, dii boni. in Epig. οἷ ἐγὼ τάλας ἀπολοῦμαι ; quantum, dii boni, fragrantiæ ver accendit! ¶ Φοῖ φοῖ, congeminatum, ἐφοῖ φοῖ est Aduerb. vt Latinè, Heu heu. ¶ Φοῖ Aulb. etiam admirationem denotat, Arist. in ὄρνισι !

Φόρτος, ου, ὁ, fuga.

Φόρτος Ϲ. ὁ, ἡ, aquifuga, Polypo medico.

Φόρτος, ἐφυγον & ἐφυξάμην apud Hom. Iliad. ἐφυγε πάντας, ἐφυγον, fugio, fugam ineo, verto solum, vito, declino, cauco, Accus. φεύγω σε ἐγὼ, Aristoph. φεύγω δικαστήριον, declino iudicium, Plat. de Leg. ¶ Item exulo. φεύγω τὴν πόλιν, extorris exulat, Aristoph. ¶ Φεύγω πρὸς τινὰ δίκην, accusari. εἰ τῶν ἔξω φεύγοιεν Æschin. εἰ γὰρ ἐφεύγομεν, i. rei peregrinitatis, losti. in Heroic. φεύγων δίκην ἀποστασίου, re⁹ pro ditionis, Thucyd. ¶ Φεύγω, interdum non significat actione conuenirī, sed crimē timere & vitare, Genit. Xenoph. vt δεῖ τὸν σκύλλαν φεύγειν, à Scylla fugere, seu Scyllam fuge re & auerſari.

Φοῖ, heu exclamare, deplorare, φοῖ λέγειν.

Φοῖ, Hesych. φοῖ φοῖ, fugiendi. ¶ Φευκτέον, fugiendum, φευκτέα, fugiendum, Lucian. ¶ Φευκτὸς, vitandus, Etym.

Φοῖκος, ὁ, ἡ, ὸν, vitabilis, fugiendus. Sop. in Aia.

Φοῖξιμος, fugiendus, detestabilis, κακὸς Ϲ.

Φοῖξιμος, pro φοῖξιμος, fugiam. Aristoph. ἐγὼ δ' φοῖξιμος γε εἰς ἀγαθός.

Φοῖνος Ϲ. μὴν, Februarius, Plutar. in Rom.

Φοῖνος Ϲ. & Φοῖνος Ϲ. scintilla parua, ὁ μικρὸς σπινθήρ. Inter. Æschyl. in Prom. Apud quem & verbum ἐφοινόθησι, κρατηθῆναι.

Φ Η

Φῆ, dixit, ἔφη, Hesiod. φῆ γὰρ διαπρήσσειν.

Φηγαιεὺς, Æantidis tribus populus, Etym.

Φηγαλεὺς, ὁ, Bacchi cognomentū, ob fagos quæ viri pedamentum præbent, Eustath. Iliad. ε.

Φηγὶνος Ϲ. ἰνὴ, ὸν, fagineus.

Φήγινος Ϲ. ὁ, ἡ, faginus, φηγὶνος Ϲ. ex fago factus.

Φηγὸς, ὁ, fagus, q φαγεῖν, ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, comedere, quia olim homines fructibus arboreis vescitabant, Hom. ¶ Φηγὸς Theophr. est esculus Latinorum, species quercus cuius glans dulcis. ¶ Item Φηγὸς, verpus, veretrum, Com. Aristoph in Pace.

Φηγόσπορος, faginus, è fago compositus: Vnde de naucula. Lycophr. μάσιμα φηγόσπορα.

Φηγεὺς, Erechtheidos tribus populus, Etym.

Φήγω, ἰδίαν, comedo.

Φηθῶ, perdo, decipio, φήθειν, ἀπατᾶν. Hesych.

Φητιάλεις, fetiales sacerdotes pacis bellique authores à Numa Pōpilio instituti, Plutarc.

Φητοειδὴς, σὴς, strigosus, malè habitus.

Φηλὸς, ficus agrestis nondum matura, grossus, Poll. li. 6. & Arist. in Pace. ¶ Est & deceptor, ὁ ἀπατεών. ¶ Vnde φήλωμα, deceptio, fraus, ἀπάτη.

Φηλώτης, ου, ὁ, deceptor. ¶ Φηλώνης, fur, latro, Hesych.

Φηλὸς, ὁ, ἡ, impostor, ὁ ἀπατεὼν, Suid. insidiator, improbus, ἀπατεὼν, κακοῦργος, Ϲ. θηλυκὸς, Hesych.

Φηλῶ, decipio à grossis ficubus, quæ maturæ esse videntur quum non sint, Actio, Accus. Lycophron.

Φήλωμα, τος, τὸ, fraus, impostura.

Φήλωσις, εως, ἡ, idem.

Φήμαται, verba, Hesych. φήματα, φάσματα.

Φήμη, ἡ, fama, rumor, nuntius, monitum, sermo, appellatio, nuncupatio, opinio, existimatio. φήμη κλεινὴ τινος ἢ οὐ φίλοντες, rumores incerti & ambiguos, Plutarc. in Othone. Item omen, augurium, Xen. Ped. vlt. ἐκ ὀρνίθων, ἢ ἐκ ἱερείων, ἢ ἐκ φήμης, ostentis, auguriis, omnibus.

Φημὶ, φήσω, ἢ φαμὶ, dico, aio, fateor, iubeo, denuntio, prædico, celebro, cōmemoro, μὴν δοκεῖς, ἢ φαμὶ ἐγὼ ; intelligis quem se dicat Arist. πλ. ¶ Ponitur quoq; φημὶ interdū p inquā, vt ἔφην, Xen. ὁ φημὶ Ἀλκιβιάδης πολλὰ φρονεῖν, ἀλλὰ μὴ γιγνώσκειν, negante se solicitū esse. ¶ Φημὶ apud Plat. abundat interdum.

Φημίζω, & φημίζω μὴ ἰέναι, vel ἐξέναι, vulgo, vaticinor, voco, dico, Accus. Hesiod.

Φήμη, rumor, sententia, ἐκ ξένης φήμης ἐλθὼν δόμων φάμη. ¶ Capitur etiam pro cōcione, ἐκκλ.

Universidad de Deusto
Biblioteca

ὑοὶ μὴν ἄν᾽ ἐς Σιδῶνα πεφυκέναι δόμιόν τε φῆμιν, i.ἐπιλελῆσθαι ἀπομνήσθριον, Didym. ¶Φάμις & φάσις, omen, Odyss.ν.

Φαμίτης, idem, ὁ φάμις, Suid.

Φαμός, ὁ, μᾶλλον τὸ, ακρ., obturo, Neutr. Accusat. φαμόν.

Φαμώ, ἡ, fama, rumor, φάμις.

Φάνα, ostendere, dicere, ἀπὸ τοῦ φαίνω, Suid.

Φανακίζω, φανακίζω, Etym. larua obduco, fallo.

Φανάκιον, ὁ, ossifraga Gaz. li. 6. Anim. Aristot. c. 6. & lib. 8. cap. 3.

Φάναξ, ἀκ. ξος, ὁ, εἰδέναι τὸν φάναξ ἕως ἂν ἐμέσῃ, donec ostenderint tibi & dederint.

Φάρ, Æolicè, pro θηρίον. (Vnde vox Latina, fera) gigas, centaurus, Homer. Ilia. α.

Φάρυγξ, υγκ, oblongæ in glandulis sub auribus eminentiæ, prælongi sub auribus & glandulosi tumores, apud Hippocr.

Φαρία, pro θηρία Æolice, feræ, θῆρες, Hesych.

Φαρμακὸς βάκχος, in Epigr. quod in feras insaniat, quod insano ferarum amore reneatur.

Φάρτης, antiquorum deorum cibus, Hesych.

Φᾶς, inquis, secunda persona τοῦ φαμί, σὺ γὰρ φᾷς, dicisquidem, Aristoph. ¶Φᾶς, pro ἔλεγες, Hom. ¶Φάναι, dicere. ¶Φάσαι, dixerit, Demosth. ¶Φάθι pro φᾶς, aut ἐφάθη, Hesych. ¶Φᾶτε, dicam, Demosth.

Φάτρα, ας, ἡ, cognatio, συγγένεια, Suid.

Φατνὸς, ὁ, cardo, γόμφος, Hesych.

Φ Θ

Φαύζω, præuenio, inusitatum.

Φαυλίω, præuenirem, προλάβοιμι, φθάνοις ἐλθὼν, prius eas, Aristoph. ¶Φαυλίσθω, φθάνετε, anteuertens.

Φαύλιος, ὁ, φαύλου, π. ἰδ. φαῦλος, ἀδρ. ε. ἔφαυλον, occupo, anticipo, præoccupo, præuenio, anteuerto vel præuerto, antecedo, præcedo, præripio, Thucyd. ἵνα μὴ φθάνωσι προπαθόντες βοηθοῦντες, ne insidiis occupentur. ¶Item assequor quod efficere contendi, Demost. οὐ γὰρ ἐφθάνομεν, neq; enim facere potuit Theopompus, quin, &c. ¶Φθάνειν cũ Gen. φθάνας ὁ ἀγγελος τῶν Ἀθηναίων ἄγγελος πρὸ Λακεδαιμονίων, Herodot. Athenienſium nuntius Lacedæmonios anteuertens, i. præueniens. ¶Cum Dat. & Accuſ. ἐξ ὅσου πλοῦν σὲ σπεύδω εἰς πάτρην, multo priores Scythæ peruenerunt quam Perſæ. Herodot. ¶Cum Infinit. Plut. in Publ. τῷ κρείττονι φθάσαι, iudicium præuenire. ¶Φθάνει cum Infinit. & πρίν ſequẽte cum Subiũct. Aphr. li. 1. Prob. φθάνουσι πεφθῶσι πρὶν φθάσαι σῆσαι, prius concoquuntur quàm agere incipiant. ¶Item ſequente πρίν cum Infinit. lib. 2. Probl. φθάνει γὰρ σβεσθῆναι ὑγρὸν πρὶν ἢ τὸν πῶυ τῶν ὀλίγων, prius extinguitur humor quàm ve poſsit gignere affectionẽ ſeu morbũ. ¶Φθάνειν cum Participiis, vt φθάνω ἀναβαίνων, prior aſcendo, anteuerto, Xenoph. ¶Dicitur etiam ὡς οὐ φθάνεις, pro eo quod eſt, propoſiti ſummam non aſſequeris: voti compoſi non eris, Laert. in Solon. ¶Φθάνω, peruenio, enado, Iliad. ι. φθάνει δέ τε πᾶσαν ἰὼν ἀγορήν. ¶Φθάνειν, coalescere, Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 6.

Φθαρτὸς, corruptus, vitiatus. ¶Φθαρῆναι, occidere. ¶Φθαρτόμενος, interibo, ἀπόλλυμαι.

Φθαρτικὸν, phthariconi, Dioſc. li. 6. c. 1. ad finem enumeratur inter herbas ſeu olera venenata.

Φθάρμακα, corruptio, corruptela, Ioſeph.

Φθαρτικὸς, ἡ, ὸν, q. corruptiuus, exitioſus, pernicialis, exitialis, lethalis, Ariſtot. Rhetor. 2. ¶Φθαρτικὰ, τὰ, venena lethalia.

Φθαρτὸς, ἡ, ὸν, corruptioni obnoxius, mortalis, caduc us, fluxus, interiturus, θνητὸς, Heſych.

Φθεὼς, ὁ, Vulcanus, ὁ ἥφαιστος παρὰ Λυδοῖς μεμφόμενος Suid. ¶Φθεῶ Partic. præueniẽs, ὁ φθάνων, vel ab ἰ. φθέω.

Φθέα, idem quod φθέω.

Φθέγγεσθαι, pro φθέγγου, clama, loquere, Ionicè.

Φθέγγομαι, ἐγ ξόμεθα, ἐφθεγξάμην, loquor, ſono, pronuntio, enuntio, emitto vocem, voce edo & reddo, profero, Accuſ. Dium. apud Plat. in Epiſt. πλὴν αὐτοῖς φθέγξεσθαι φωνὴν ἀφῆκε τὴν ἐμὴν ἐν ἀφθόγγοις, voce ſua loquitur & apud deos & apud homines. ¶Φθέγγεσθαι διὰ μύτης dicuntur, quibus vox per nares erumpens ſtridet. Ariſtot. in Prob. ¶Φθέγγεσθαι certiam de animatis inanimatiſque ponitur. ¶Φθέγγεσθαι de vermibus etiam vſurpatur à Theophr. li. 5. de Cauſ. cap. 14. ¶Φθέγγεται Ariſtoph. in Plut. pro ſtrepo, de oſtio, τὸ θυρίον φθέγγεται, ἀλλως κλαίουσα, oſtiolum ſtrepitat elangit.

Φθεγκὸς, vocalis, in Epigr.

Φθέγμα, ατος, τὸ, vox, ſonus, ſermo. Orus per ſimplex γ ſcribendum dicit, Herodian. per duplex.

Φθέγξατο, vocem edidiſſet.

Φθεδόνες, ὁ, pedunculus, piſcis omnium pinguiſſimus, Ariſtot. li. 5. Anim. Gaz. pediculum, ſtemem φθεὶρ, medium claui ſine gubernaculo Poll. li. 1. ¶Φθεῖρες, οἱ, pediculi ſiue pediculi ſatis animalia, Ariſtop. in Pace, τίνες φθεῖρες πολεμιώτατοι, i. εἰσὶ κτείνειν ἢ ἀνδρῶν ἀδικοῦντας.

¶Φθεὶρ de pino, Iliad. β.

Φθειριάζω, pediculis ſcateo, morbo pediculari laboro. ¶Φθειρίασις, morbus pedicularis.

Φθειρίζουσα, ἰσοφθερία, ἰσημερία, quæro pediculos.

Φθειρίζω, ἴσω, aptior a pediculis ſcatens, φθειρῶν γέμων.

Φθειρομαδὴς, ὁ, pediculis ſcatens, φθειρῶν γέμων, Heſych. pedicoſus Plauto.

Φθείρομαι, corrumpor, fio deterior, exoleſco, abeo in malam rem, Ariſtop. in Plut. ἀπὸ τοῦ ἐγὼ κὰ μὰ Δία φθείρει, i. eas in malam crucem.

Φθειροποιὸς, pediculos producens. Et φθειροποιὸν πίτυς, q. pediculifera picea, Theophraſt. hiſt. ca. 3.

Φθείρουσι, pedunculos edo, Herodot.

Φθειρσανδιανοὶ, οἱ, q. pediculinoſi, Herodot.

Φθειρσάμονες, οἱ, Ponti gens, Strab. à ſqualore & ſordibus nomen adepti, velut pediculinoſi.

Φθείρω, βῶ, π. ἰ. φθαρῆναι, ἀδρ. ε. ἔφθορον, corrumpo, vexo, vaſto, calamitatẽ infero, proſtigo, perdo infeſto. φθείρειν πολέμῳ, bello vexo, bello infeſto. φθείρειν ταῖς ναυσὶ, corrumpere naues, Thucyd. ¶Item ſtupro, deflоro, violo, virio.

Φθείρσιγγες, ad pediculos procreandos aptiora.

Φθειρσίδιον, pediculoſus.

Φθείσθαι, φθήσομαι, corrumpi, interire, in Ody.

Φθέλω, præuenio: perdo, φθείρω.

Φθέμεν, Æolicè, pro φθεῖρειν, vt αἰρέμεν pro αἱρεῖν.

Φθένω, præuenio: à φθάνω. ¶Φθὴν, præuenit.

Φθέοντα, anteuenire, præuenire, προλαβεῖν, Ioſe.

Φθέρσομαι, præueniam, Plat. 2. de Rep.

Φθέρσω, perdo, Etym.

Φθέρσε, percas, in Odyſſ.

Φθερσίμβροτος, ὁ, deficiens, moriens, occidens, defunctus, mortuus, Xenoph. Pæd. 8.

Φθίνα, ας, ἡ, rubigo, ac ſpectes oleę, ἰὸς ἐλαίας, Heſy.

Φθίνας, ἄδος, ἡ, tabida, lethalis, Plut. in Galba.

Φθίνασμος, tabes, phthiſis, Æſchyl. ἐκλὶν φθινασμὸν, Solis deſceſſum ſiue occaſu, i. τὴν δύσιν.

Φθίνειν, diſs. por. Vide Φθίνω.

Φθινοβοῶδες, idem quod φθινοβώδης.

Φθινοπωρικὸς, ἡ, ὸν, autumnalis: vt ὁ φθινοπωρικὸς ἀριθμὸς, quinoctium autumnale, Procl.

Φθινοπωρίσεις, ὁ, oliua cõditanea, ἡ καλυμβάς. dicitur, quòd eo tempore poma fructuſque omnes & folia quaſi mortis quadam imagine decidant.

Φθινοπωρίτης, ὁ, φθινόπωρον, corrumpo, deficio, collabor, pereo, Odyſſ. ξ.

Φθινοπωρὶς, peſtifera, Ariſtoph.

Φθινόω, idem quod φθινύθω.

Φθίνω, μ. φθίσω, ἀπ. ἔφθιον, facio deficere, corrumpo, in tabem reſoluo, Actiu. Accuſ. ¶Item abſumor, corrumpor, tabeſco, deficio, pereo, deficio, minuor, vt φθίνει τὸν σεληναῖον, lunam feneſcere dicunt. Dies quoque φθίνειν dicitur, vbi à medio cæli axe deuergit occaſum verſus, Euſtath. ¶Φθίνων τὸν ζῶντα, in Timæo Plat. conſumpti animantes Cicer.

Φθινόβοτος, qui tabe conficitur, tabidus, Dioſc.

Φθινοπωρίζει, menſis inclinatus & deficiẽs, Ody. ἐπεὶ μᾶλλον φθίνοπωρον μέλαινε τῷ δ᾽ ἐτετράφατο, i. ἀδεῖ φθίνειν καὶ μειοῦσθαι, inquit Dydimus.

Φθίος, ὁ, Phthii, à Phthio quodam nominati, Etym.

Φθίσις, ὁ, caſtis, tabe conſumpta.

Φθίσιμος, ἡ, ὸν, hominibus exitioſus, Ilia. β.

Φθίσις, ἡ, ἀνάμνησις, Odyſſ. ω. Συμὸν δὲ μοῖραν φθίσιν, animam ex membris abire & exolui.

Φθισικὸς, ἡ, ὸν, tabe marceſco, tabe conſumor, tabe laboro, Ariſtot. in Probl. ſect. 5.

Φθισικὸς, ὁ, phthiſicus Plin. conſumptor Cic.

Φθισίκωμος, ὁ, tabidus. Alexand. Aphr.

Φθισιοσύνη, homicida, hominũ corruptor.

Φθίσις, ὁ, ἡ, ὁ, consumptio, tabes, corruptio, diminutio, decrementum, macies, corporis tabitudo, lenta tabes. lib. 4. Gellii, cap. 2. Galenus air eſſe pulmonum exulcerationem, quam febricula & macies corporis ſequitur. Vide Marcell. li. 1. Dioſc. ¶Dicitur & de oculis φθίσις, pupillæ conſumptio & conſtrictio. ¶Φθίσιν παρέχειν, conſumptionem afferre, Plat. in Timæo. φθίσις τῆ σελήνης, Lunæ ſilentium Gaz. ex Ariſtot. li. 4. de gen. Anim.

Φθίσιος, ὁ, ὁ, corruptioni obnoxius, in Epigr.

Φθίσκω, ἰσω, conſumo, corrumpo, Iliad. ι.

Φθίσμενος, qui eſt ex Phthia regione, Etym.

Φθόαζόμενος, ſonum emitto, in Epigr.

Φθόγγος, ὁ, ες, ἡ, vox, φωνὴ, ſonus, ῥῆμα. Heſych.

Φθόγγος, ου, ὁ, ſonitus Vitruu. 1. Corinth. 14. ἰδιὸν διαφυλάττει τοῖς φθόγγοις μὴ διῇ, niſi ſonituũ diſcrimen dederint. ¶Φθόγγος & φθόγγος ἀπὸ τῆ φωνῆ, vox, Plat. in Timæo, ὑφ᾽ αὑτῶν φερόμενος ἀπὸ τοῦ φθόγγου ἡχεῖ: Cicer. mouetur ipſa per ſeſe ſine voce & ſine vllo ſono. ¶Φθόγγοι, τὰ φωνήεντα, vocales: Vnde διφθόγγος, Plutar. Θεσσαλὸν, Θαλαίδαν φθόγγε, &c. primam adiici vocalem.

Φθόες, paſſillos vocat Hippocr. & φθοὶς: quos & ἀπὸ γυναικείων lib. 1, dixit, εἰσὶ φθοίσκοι.

Φθόικος, ὁ, φθόης, contagio, tabes, Gaz. in Prob. Ariſtot. & Galen. 7. Aphoriſ. Comm. 16.

Φθοὶς, τὸ, φθοὸς, genus eſt placentæ, Athen. 14.

Φθοὸς, ὁ, ὁ, placenta, tenuis farina aut puluis, & ſegmentum, auriramentum.

Φθονεῖσθαι, Paſſiuè, inuidia flagrare, inuidioſum eſſe, in inuidiam vocari, onerari inuidia, inuidiam habere Cicer. de Orat. 2. ἀδικεῖσθαι ὑπὸ σοῦ, Xenoph.

Φθονερία, inuidentia, inuidia, extremum ἡμέτερας virtutis, Ariſtot. li. 1. mag. Moral. ca. 28.

Φθονερὸς, ὰ, ὸν, inuidus, βλοσυρὸς, βλάσφημος. Heſy.

Φθονερῶς, per inuidiam. Xenoph. inuidioſe Cic.

Φθονέω, ῶ, ἤσω, π. ἠ, inuideo, inuidia agitor & flagro, æmulor, reprehendo, Plat. in Apol. ¶Cum Gen. φθονῶ σοι ἐγὼ τῶν ἐλευθερίων διαλόγων πρὸς κεφαλῆς, moueor inuidia lucri nondum explorati, Thucy. ¶Cum Genit. & Dat. Phocylid. μὴ φθονήσῃς ἀγαθὸς ὢν ἑταίροις, ne bona inuideas amicis. ¶Cum Præpoſit. δὲ, Iſocr. εἰς δὲ τοὺς ἀγαθοὺς μὴ φθονοῦντες, non inuidẽtes propter bona. ¶Cum Infinit. Eurip. in Medea, τί δ᾽ ἔδρᾶν ἃ χαίρεις μὴ φθονεῖν φρένοις, i. dicere ne graueris vel inuideas.

Φθονθὶς, ίνθος, ὁ, fraudatus.

Φθόνος, ου, ὁ, inuidia, inuidentia, obtrectatio, Epigr. Apud Philoſophos, ἐπ᾽ ἀνωφελείᾳ λυπὴ, ἢ ἐπὶ ἀγαθοῖς πάσῃ, Cicer. Tuſc. 4. inuidentia, eſt ægritudo ſuſcepta propter alterius res ſecundas. ¶Item reprehenſio, μέμψις, μῶμος.

Φθορὰ, ᾶς, ἡ, corruptio, interitus, exitium, ſtrages, contagio, labes, lues, pernicies, clades, internecio, perditio, vaſtitas, vallatio, calamitas, euerſio, ruina. φθορὰ πρὸ ἀνδρῶν, hominum amiſsio, Thucy. ¶Accipitur ità φθορὰ pro vitio, corruptela, ſtupro ſiue inceſtu,

Φάσγανα, ων, τὰ, miscellæ, permixtionésque colorũ: sic à pictoribus vocantur, teste Plutarch.
Φθορεύς, stuprator, in Epist. ¶ Φθορεῖς, vitiatores virginum.
Φθορμὸς Δημοσθ. corruptus.
Φθόριον, ου, τὸ, veneficium, Diosc. li. 2. cap. 197.
Φθόριος Δημοσθ. ὁ, Diosc. li. 5. ca. 67. vinum abortivum Plin. li. 14. cap. 16.
Φθορικὸς, ἡ, domestica pernicies.
Φθορικὸς, ἡ, ὁν, rabificus, corrũpendi vi prædituus, pestifer, lethalis, exitialis, exitiosus, Phi.
Φθόρος, ου, ὁ, pernicies, corruptio, iactura, mors, Plutar. in Camill. & Aristot. in Probl. ¶ Item vilis, futilis, fragilis, perniciosus, Dem. & Aristoph. φθόρος οἰκέτης.
Φθύζω, ις. ὑσω, π. υσα, ipuo.

Φ Ι

Φι & φις syllaba Dat. addicur Poet. vt Ody. ξ. ἅμ' ἠοῖ φαεσφόρῳ ἤλθον, simulac diluxit venerunt.
Φιλαδελφεῖς, gens Athenis, Etym.
Φιλαίτιος, opus aggredi, Suid. ¶ Item hilariter viuere, compotare: ἡμῖν, συμβουλεύσατε ἐπὶ ταῦτα φιλαίτιος, apud Aristoph. in Vesp. καὶ ἴσως φιλαίτιος ἐστὶ καὶ τῷ ὄντι.
Φιάλη, ης, ἡ, phiala, poculum, patera. φιάλη ἀμφίστομος, phiala duplex, cuius pars vna alteri imponitur, Suid.
Φιγεῖς, crudus, acerbus. ¶ Item purus, lucidus, præ humore splendens, nitidus, lympidus. ¶ Item pinguis, Nicã. ἔμβρεκτος φιγεῖσι, pinguis gallinæ.
Φιδάκια, τὰ, fragmina.
Φίκελα. & Φίβελα, ων, τὰ, caricæ, ficus aridæ, Ety.
Φίκελα, genus ficus, vnde caricæ fiant peroportunæ, Aristoph. in Achar. ¶ Φίκελα etiã vocant graciles ἢ τὰ ἰσχνὰ τῶν συκῶν.
Φίκελα, ficus species, Gal. in Gloss. Hippocr.
Φίκνος Δημοσθ. gracilis, tenuis, exilis, macer.
Φίκλαστ. in fibula, περόνη πόρπη. Vnde φικλῶσις, infibulare, περονᾶν, ἐμπερονᾶσθαι, Hesych.
Φίγιον, τὸ, promontorium, ἄκρον τι γῆς.
Φιδάκιον, ου, τὸ, vasculum exiguum & angustum, dolium, pro πιθάκνη. Inter. Arist. in Equit.
Φιλάδια, τὰ, quædam, sodalitates quædam & copulationes quæ fiebant apud Lacedæmonios, Aristot. li. 2. Polit. de Rep. Lacedæm.
Φιλαδίζειν, Suid. phicidissare, Chili.
Φίλαι, φίλαις, ἐπίθ. c. Hom. Ilia. amicè, suauiter.
Φιλάγαθος Δημοσθ. ὁ, amator probitatis, honarũ rerum studiosus, bonorum amans.
Φιλαγχέμονες, ingeniti studiosus, Naz. in Orat.
Φιλαγρόμενος, in Epigr. sedulus.
Φιλάδελφος Δημοσθ. amans fratrem, fratris studiosus, ἡδέως φιλάδελφοι μᾶλλον ἢ φίλαυτοι, Nazan. in Orat. ¶ Φιλαδελφία, ας, ἡ, fraterna charitas, fraternitatis affectus Quintil. fraternus amor, Roman. 12.
Φιλαδελφεύω, amator & studiosus Athenien-sium, Aristoph. Interpr.
Φιλάδηλος Δημοσθ. φιλόαργος Δημοσθ. amans laboris.

Φ Ι

Φιλαιμάτης, sanguinarius, epith. Martis φιλαίματος βδέλλα, hirudo sanguinis auida, Nic.
Φιλαίματος, cruentus, sanguinem amans, Hesych.
Φιλαίτερος, pro φίλτερος, Attica formatione, vt Φιλαίτατος, pro φίλτατος, amicissimus, Xenoph.
Φιλαίτιος Δημοσθ. ὁ, querulus, accusator, contentiosus, litigiosus, obiurgandi cupidus, Xenoph.
Φιλαλφεῖν, gratificari, χαρίζεσθαι.
Φιλαμάξιος, ὁ, ἡ, immodestus, intemperantiæ studiosus.
Φιλανάγκως, libenter sequor, Aristoph.
Φιλάνθρωπος, ἀνθρωπικὸς, inutilis, intempestiua, mala, absurda.
Φιλανθρωπία, ας, ἡ, amor suiipsius, cæcus amor sui Horat. in Ody. & Aristot. 9. Ethic.
Φιλαυτος, ὁ, amans seipsum, qui se plus iusto amat, Aristot. li. 2 magn. Moral. ca. 13. & 14.
Φιλαυτόμως, libenter accusans, delator.
Φιλαυτόμος Δημοσθ. qui laudibus delectatur.
Φιλέβαζε, diligebat, ἐφίλει: ἀ φιλάσκω.
Φιλεβάζων, qui laudo delectatur, Hesych.
Φιλεγκύμων, cognitionis & scientiæ cupidus, Strab.
Φιλέλαιος Δημοσθ. ὁ ἢ ἡ, studiosus olearum, in Epigr.
Φιλελεύθερος, ὁ, amator libertatis.
Φιλέλληνος Δημοσθ. amicus Græcorum, Plat.
Φιλεμπορος, negotiationis cupidus, Nonn.
Φιλεορτος, qui dies festos amat, Gregor.
Φιλεπιστήμων, qui bonique studium.
Φιλεπιτιμητικὸς, ὁ, amator reprehensionum, pronus ad reprehendendum alios, mordax, Horat.
Φιλεταιρεῖν, amicos colere, amasiorum cupidum esse.
Φιλεταιρίζειν, studiosus amatoris, Plat. in Symp.
Φιλεταιρία, dicitur vt παιδεραστία, Plat. Sympos.
Φιλεφεσία, cupidus amoris, in Epigr.
Φιλέχθεια, labores appetere.
Φιλεχθία, ας, sedulitas, voluntaria tractatio operum.
Φιλέχθρης Δημοσθ. ὁ, operosus, φιλόεργος Δημοσθ. industrius,
Φιλήβης, ου, ὁ, amicus solitudinis, Epigr.
Φιλήβης Δημοσθ. studiosus lanificii, in Epigr.
Φιλήεις, ἐντος, ὁ, contentiosus, Poll. Dicitur & φιλερεθὴς.
Φιληρεθίαι, contentiones amo, Etym.
Φιλήτωρ, ορος, ὁ, studium amicorum.
Φιλήτωρ, ορος, aparine herba, Gal. in Gloss. Hipp.
Φιλήτωρ Δημοσθ. ορος, ὁ, amans amicos, amicorum studiosus.
Φιλήφι Δημοσθ. ὁ, in Epigr. Bacchi Epith. i. studiosus quationis & lætitiæ.
Φιλήχαρις, Oppianus gaudens.
Φιλήφελος, ος, ὁ, beneficentia.
Φιλήχθεια, ας, ὁ, odiosus, qui facile occasionem inimicitiæ accipit.
Φιλήχθειν, sum inimico animo, Budæ.
Φιλήχθης Δημοσθ. ὁ, ioci ac risus amator, scurra, φιλοπαίγμων.
Φιλία, ας, ἡ, ων, ας, amo, adamo, amicè tracto,

Φ Ι

Φιλάργυρος, ου, ὁ, auarus, φιλαργυρώτατος, Xeno.
Φιλάρετος, virtutis studiosus, Aristot. li. 2. Ethic.
Φιλαρχαιολόγος, in Epigr. studiosus Aristidis.
Φιλάρχαιος, ου, ὁ, antiquarius, Athen. lib. 3.
Φιλαρχία, ας, ἡ, amor regnandi, dominandi cupiditas.
Φιλάρχης Δημοσθ. ὁ, imperii cupidus,
Φιλάρχιος Δημοσθ. ὁ, ἡ, solers.
Φιλασπάζεσθαι, amauit, ἠράσθη, ἠγάπησε, Diony.
Φιλασσύριος, τὸ, vestitus Persicus.
Φιλαυλος Δημοσθ. amator tibiarum & cantus, qui tibiis delectatur vel fistulis, Aristoph. Ran.
Φιλαφῆ, τὰ, ἡ, ἄπαντα, inutilia, intempestiua, mala, absurda.
Φιλαφία, ας, ἡ, amor suiipsius, cæcus amor sui Horat. in Ody. & Aristot. 9. Ethic.
Φιλαυτος, ὁ, amans seipsum, qui se plus iusto amat, Aristot. li. 2 magn. Moral. ca. 13. & 14.
Φιλαυτόμως, libenter accusans, delator.
Φιλαυτόμος Δημοσθ. qui laudibus delectatur.
Φιλέβαζε, diligebat, ἐφίλει: ἀ φιλάσκω.
Φιλεβάζων, qui laudo delectatur, Hesych.
Φιλεγκύμων, cognitionis & scientiæ cupidus, Strab.
Φιλέλαιος Δημοσθ. ὁ ἢ ἡ, studiosus olearum, in Epigr.
Φιλελεύθερος, ὁ, amator libertatis.
Φιλέλληνος Δημοσθ. amicus Græcorum, Plat.
Φιλεμπορος, negotiationis cupidus, Nonn.
Φιλεορτος, qui dies festos amat, Gregor.
Φιλεπιστήμων, qui bonique studium.
Φιλεπιτιμητικὸς, ὁ, amator reprehensionum, pronus ad reprehendendum alios, mordax, Horat.
Φιλερεθεῖν, amicos colere, amasiorum cupidum esse.
Φιλερεθίζειν, studiosus amatoris, Plat. in Symp.
Φιλερεθία, dicitur vt παιδεραστία, Plat. Sympos.
Φιλερεσσης, cupidus amoris, in Epigr.
Φιλέρχειν, labores appetere.
Φιλέρχεια, ας, sedulitas, voluntaria tractatio operum.
Φιλέρχης Δημοσθ. ὁ, operosus, φιλόεργος Δημοσθ. industrius,
Φιλήβης, ου, ὁ, amicus solitudinis, Epigr.
Φιλήβης Δημοσθ. studiosus lanificii, in Epigr.
Φιλήεις, ἐντος, ὁ, contentiosus, Poll. Dicitur & φιλερεθὴς.
Φιληρεθίαι, contentiones amo, Etym.
Φιλήτωρ, ορος, ὁ, studium amicorum.
Φιλήτωρ, ορος, aparine herba, Gal. in Gloss. Hipp.
Φιλήτωρ Δημοσθ. ορος, ὁ, amans amicos, amicorum studiosus.
Φιλήφι Δημοσθ. ὁ, in Epigr. Bacchi Epith. i. studiosus quationis & lætitiæ.
Φιλήχαρις, Oppianus gaudens.
Φιλήφελος, ος, ὁ, beneficentia.
Φιλήχθεια, ας, ὁ, odiosus, qui facile occasionem inimicitiæ accipit.
Φιλήχθειν, sum inimico animo, Budæ.
Φιλήχθης Δημοσθ. ὁ, ioci ac risus amator, scurra, φιλοπαίγμων.
Φιλία, ας, ἡ, ων, ας, amo, adamo, amicè tracto,

Φ Ι

benignè accipio, Odyss. ὁ, ἡ ξεῖνον παρὰ νῆα φιλεῖν, ἐθέλοντα ἢ πέμπειν, amicè accipere & tractare. ¶ Φιλεῖν ἔργον, amo faciens, pro facio libenter, Arist. in Plut. φιλεῖ ἔργον αὐτὸ πράττειν. ¶ Φιλεῖν, suauiari, osculari, κύειν. Vnde φίλημα, osculum, Athen. li. 1. φιλεῖν ἀλλήλους τὸ στόμα. ¶ Φιλεῖν τὴν σίγμαν, ore ad moto osculari, Xen. Pæd. li. 1. ¶ Item consuesco, soleo, Arist. Nichal. φιλεῖ δὲ πως τὰ τοιαῦτ' ἐπίπροσθεν ἀγωνιᾶν, ἐδοξε ἐγὼ. ¶ Φιλεῖ, Impersonale cum Infinit. Præteriti vel præsentis tẽporis, nunquã Futuri, Gaz. li. 4. Plat. de Republ. 2. ἀμαυτὸν φιλεῖ χαλεπῶς, non solent mutari.
Φίλημα, ατος, τὸ, amicitia, amica. Vnde φιλήματα.
Φιλήδη, delectari, capessere voluptatem, Theophrast. li. 9. hist. plant. de Dictamno.
Φιλήδης, homo voluptarius, voluptatis consectator, Aristot. Ethic. 8.
Φιληδία, ας, ἡ, voluptas, vitium hominis voluptati seruientis, studium voluptatis, luxuria, Aristoph.
Φιλήδιος, idem.
Φιληδόνος, ὁ, ἡ, voluptuosus, intemperatus, libidinosus, Erasm. in Adag. Semper Leontini.
Φιλήδυος, adamatus.
Φιλήκοος, ου, ὁ, auditionis studio teneri, Poly. lib. 3.
Φιλήκοος, ου, ὁ, libens auscultatio, audiendi studium, attentio, Isocr.
Φιλήκοος, ου, ὁ, cui innata est audiendi cupiditas.
Φιλήλιξ, contentiosus, controuersiæ amans.
Φίλημα, τὸ, osculum, suauiũ, basium, 1. Cor. c. vlt.
Φίλημι, Ionice, pro φιλῶ, amo.
Φίλημος, studiosus venti, in Epigr.
Φιλήνεμος Δημοσθ. amans fœnum, Æschyl. Prometh.
Φιλήρεσιος, ὁ, amator rei nauticæ, Hesych.
Φιλήσιον, furtum, fraus.
Φιλήσια, τὰ φιλήσιος, res venereæ.
Φιλήσις, amatio, dilectio, Argyr. & Arct. 8. Ethi.
Φιλήσυχος, quietis studiosus, φιλησυχωτέρους ἔχειν.
Φιλησυχῶ φιλήσυχος, sum cupidus pacis,
Φιλήτος, amandus, Aristot. lib. 2 magn. Moral.
Φιλήτης, ου, ὁ, amator, ἐραστὴς.
Φιλήτης, ου, ὁ, fur, φιλοῦσι κλέπτειν. Hesiod. ¶ Φιλήτης autem per κ, impostorem ac deceptorem significat, Eustath. iliad. ε.
Φιλήτικος, ὁ, amator, propensus ad amandum, auidus. φιλήτικος γίνεσθαι, erga notos benevolus, Aristot. lib. 7. Polit.
Φιλήτιον, τὸ, fortuna.
Φιλητὸς, ὁ, ἡ, amabilis, amore dignus.
Φιλήτωρ, ορος, ὁ, amator, Alex Genial. li. 2. c. 25.
Φιλήτωρ, ορος, ὁ, amicitia, necessitudo, amor, fauor, studium. διὰ τὴν ἐμὴν φιλήτορα, propter tuam amicitiam, quia te amo, Thucyd.
Φιλήτως, μ. ἀσυν. κ. ας, inco amicitiam, fio amicus. ἐφιλήτωσεν αὐτὸν, Eccles. 37.
Φιλητρεῖν, rei medicæ studiosus sum, res medicas amo. Diosc. li. 6. ca. 1.
Φιλητὴς, ου, ὁ, amatorius, amicus, amator, studiosus, gratiosus, amabilis, ad amicitiam pertinens

Universidad de Deusto
Biblioteca

& aptus, ad amicos pertinens, φιλικὸς πολλὰ ἴσπαρται ἐπ' ἀνθρώπου, Xenoph.

Φιλικῶς, amicè, amanter, amabiliter Horat. φιλικῶς ἔχειν πρός τινα, amico esse in Rempubl. animo, Aristot. 2. Polit.

Φίλιος, ου, ὁ, amiculus, Etym. ex Herodot.

Φίλιος, ου, ὁ, amicabilis Plaut. socius, comis, qui est in amicitia, qui partium est alicujus, amicitiæ præses, louis epith.

Φιλιόω, ῶ, amico Statio, i. cõcilio, amicum reddo, φρονιμωῶ, Actiu. Accul.

Φιλίσκω, amico esse animo.

Φίλιππος, ου, ὁ, philippeus, numi genus, Poll.

Φίλιππος, ου, ὁ, ἡ, amans equos, bellicosus, Eurip. ¶ Item φίλιππος, vehemẽs amator: nam ἵππος & βῦς intenduntur in compositione.

Φιλιππότατος, η, ον, equorum studiosissimus, Philostr. in Heroicis.

Φίλιξ, ικος, ὁ, canna, fistula.

Φιλίστη, aparine herba, quæ & φιλιπάχνη.

Φιλίστωρ, cognoscendarum rerũ cupidus sum, historiæ studeo, sum cupidus narrãdi, Strab. lib. vltimo.

Φίλιστος, charissimus, φίλτατος, Soph. in Aiace.

Φίλιτος, ου, ὁ, amicior, φίλτερος.

Φίλιτος, amanter, φίλιος ἐπαγγελῶς, humanè, Plat.

Φίλιστος, conciliatio, Eust. Odyss. λ.

Φιλλυρικὸς, ὁ, Phillyrea, arbor ligustro similis, quam describit Dioscor. li. 1. cap. 126.

Φιλοβάρβαρος, barbaris, odiosus, studiosus in regem.

Φιλοβασιλεῖς, Athenis magistratus quibus sacrorum cura, παρὰ τὸ ἐμπορεύεσθαι ἀνθρώποις ὑπὲρ εὐσεβείας, Poll. lib. 8.

Φιλοβελτίστως, ου, ὁ, qui super amicum se conjicit officii gratia, Arist. Probl. segm. 3. Quæst. 5.

Φιλοβέλτιστος, scurra, facetus, qui salibus delectatur, Aristot. 1. Rhet.

Φιλόγελως, τὸ φιλογέλωτος, vel φιλόγελω Attice, risus cupidus, qui rebus iocosis gaudet, Aristot. 1. Rhetor.

Φιλοχρηστία, ας, probitatis summum studium.

Φιλογεωργία, amare agriculturam, libenter arare.

Φιλογέωργος, ου, ὁ, amator agriculturæ, agriculturæ deditus, φιλοχωρίτης, Xenoph. in Oecon.

Φιλόγλυκος, dulcium rei auidus, Aristot. in Probl.

Φιλογραμματεύς, έως, ὁ, homo cupidus literarum, Plutarch.

Φιλογυμναστέω, de iis dicitur qui libenter exercentur.

Φιλογυμναστῶ, libenter me exerceo, Plat.

Φιλογύναιος, & Φιλογύνης, mulierosus, vxorius, cupidus fœminæ, studiosus mulieris, Plat.

Φιλογυνία, mulierositas, vt exponit Cicer. 4. Tusc.

Φιλοδαμία, luxuria, libido.

Φιλοδάκρυς, libenter lachrymans.

Φιλοδαίτιος, ου, ὁ, celebrans conuiuium.

Φιλοδεσποτία, ας, ἡ, natura seruus vel seruilis sum, Etym.

Φιλοδέσποτος, amor in dominum.

Φιλοδέσποτος, dominum amans, Herodot.

Φιλοδήμιος, popularis, publicola, Aristoph. περ.

Φιλοδήμος, familiarissimus.

¶ Φιλοδήμου κτῆσις.

Φιλοδημοκρατικὸς, popularis.

Φιλοδίκαιος, iusturũ seu iusti studiosus, Aristot.

Φιλοδικέω, amo litigia, Aristot. in Rhet.

Φιλόδικος, amator controuersiæ, homo controuersus, litigiosus, cupidus litis, litium strepitu gaudens, Aristot. Rhet. 2. ᾧ φασὶ μᾶλλον δεῖν φιλόδικον εἶναι, affirmat me sectatorẽ esse litium.

Φιλοδοξία, gloriæ studium, ambitio, Poll.

Φιλόδοξος, gloriæ cupidus: ambitiosus, Poll.

Φιλοδόξως, gloriæ seruio, gloriæ cupidus sum.

Φιλοδόξως, gloriosè, liberaliter, ambitiosè.

Φιλοδούλως, amans seruitutis.

Φιλόδωρος, liberalis, munificus, Xenoph. ¶ Φιλοδωρία, donum siue largitio animi promptitudinem retinens.

Φιλοζέφυρος, Zephyrum amans, in Epigr.

Φιλοζωία, amor vitæ.

Φιλόζωος, ου, ὁ, vitæ, vel animantium cupidus, vitæ consulens & animalibus, Xen. 1. Memor.

Φιλοζωῶ, vitę parco, & mortem metuo, Diodor.

Φιλόθεατρος, deses, sedentarius, otiosus, iners.

Φιλοθεαμοσύνη, spectaculorum studium, spectandi cupiditas, Ioseph.

Φιλοθέαμων, ονος, ὁ, ἡ, spectandi cupidus, spectaculorum amans, contemplationum studiosus, Poll.

Φιλόθεος, ου, ὁ, ἡ, Dei amans, religiosus, pius Basil. in Epist. ¶ Φιλόθεος, διάνοια, amor Dei.

Φιλοθερμία, caloris auidus.

Φιλοθέωρος, ου, speculationi deditus, cupidus speculandi, φιλοθεάμων, Poll.

Φιλοθήρευτος, venandi studium, Xenoph.

Φιλόθηρος, ου, ὁ, venandi studiosus, Poll.

Φιλοθουκυδίδης, studiosus Thucydidis, in Epig.

Φιλόθρηνος, amans luctus, funebris, flebilis Nonn.

Φιλόθυτος, sacrificiis intentus, diuini cultus amans, sacrorum studiosus, Aristoph. in Vesp.

Φιλοικέτης, ου, ὁ, studiosus familiarium.

Φιλοικοδέμος, domorũ studiosus, qui domorum extruendarum arte delectatur, Xen. in Oecon.

Φιλοικτίρμων, ονος, ὁ, misericordes & amici, Poll.

Φιλοίκτιστος, ου, & Φιλοίκτος, facilis ad ignoscendum & commiserandum, Soph.

Φίλοινος, ου, ὁ, amicus vini, vini auidus, vinosus Gaz. Aristot. Rhet. lib. 1.

Φιλοίστωρ, ορος, ὁ, cupidꝰ disciplinæ aut veritatis.

Φιλοιφής, libidinosus, appetens coitus.

Φιλοκάλλιστος, ου, ὁ, nouitatis cupidus, ἀκριβοῦς.

Φιλοκαλία, μάτων, τὸ, ας, sum studiosus elegantiæ, & pulchritudinis, Ioseph. lib. 1. contra Appionem. ¶ Item contendo, Plutar. in Alex. φιλοκαλῶν ἐπλωτισμένος φυτείαις διαπρεπεῖ. ¶ Item elegantiam addo & affero, vel comminiscor, Strab. lib. vlt.

Φιλοκαλία, ας, ἡ, elegantiæ studium, honesti amor, studium rerum honestarum, honestatis studium, Constant. 1. Nomoth. lib. 2. ¶ Φιλοκαλία etiam Socrati obiecta est, q. πραγματεία.

Φιλόκαλος, ου, ὁ, elegans, φιλόκομος, egregius, studiosus honesti, cultus, Isocr. ad Demon.

Φιλοκαλῶς, compte, mundè, κοσμίως, Suid.

Φιλοκάπηλος, ου, ὁ, vanus, ματαιολόγος, Suid.

Φιλοκαπηλία, cupiditas lucri, auaritia.

Φιλοκαπηλῶ, lucro studeo, Xenoph. 1. Ἀπομν.

Φιλοκαρδίστος, ου, ὁ, ἡ, quæstus cupidus, quæstuosus, auarus, lucri auidus, Aristoph. in Plut.

Φιλοκατάρατος, mordax, cauillator, & irrisor.

Φιλοκαταφρονητικὸς, ὁ, ἡ, officiosus in amicitia. ¶ Φιλοκαταφρονητικὸς λόγος, Aristoph. ὁ καταφρονητής.

Φιλοκαταφρονῶ, & Φιλοκατηφονῶ, periculorum cupidus, alacriter subiens pericula, Plutarch. in Pericl.

Φιλοκεντρίτης, ου, ὁ, qui armis gaudent, φιλοπόλεμος, Hesych.

Φιλοκερτομέω, amans nidoris, in Epigr.

Φιλοκοινωνία, communitatis amans.

Φιλοκολακεύς, έως, ὁ, amans assentatores, Aristot.

Φιλοκομπέω, ῶ, iacto me exinde, μεγαλορρημονῶ.

Φιλοκομψία, ας, ἡ, cautiæ amator, iactator.

Φιλοκοσμία, ας, ἡ, moderatio, modestia, pudicitia.

Φιλοκρινῶς, accurate & libenter æstimo, & libens alterã æstimo, & de his iudicium facio. Lucian. ἀπὸ γνωμαίων ὧν ἂν ἐγὼ ἐν τοῖς τοιούτοις ἐφοδεύω, καὶ ἐκάστου φιλοκρινῶς τὰς ἰδέας, non exquisite diiudicantes morbos.

Φιλοκτηνία, ας, ἡ, auarus, lucri auidus, Iliad. ά.

Φιλοκτησία, auarus, cupidus pecuniæ, Suid.

Φιλοκτίστης, ου, ὁ, libenter ædificans.

Φιλοκτίστης, structuræ cupidus, Nonn.

Φιλοκύβιος, ου, ὁ, aleæ studiosus, Aristoph.

Φιλοκυνηγέτης, ου, ὁ, studiosus canum & venationis.

Φιλοκώμης, ου, ὁ, bibax, vinolentus, ebriosus, Ath.

Φιλοκωμικὸς, ου, ὁ, ἡ, studiosus comessationis, in Epigr.

Φιλολάκων, ωνος, ὁ, ἡ, Laconum studiosus, Plutarch.

Φιλολεσχία, disputare de literis, Bud. in Epist.

Φιλολέσχης, fermonis vel studii amator, Plat.

Φιλολοίδορος, procax, conuiciis gaudens, maledicus.

Φιλολουτρία, ας, ἡ, lauandi cupidus.

Φιλολουτρῶ, libenter lauo, vel præcupidus sum lauandi, delector balneis, Galen. ad Glauc.

Φιλολυπέω, mœrori & tristitiæ gedeiri.

Φιλομαθία, amor disciplinæ, Plat. in Timæo.

Φιλομάθεια, docilitas.

Φιλομαθὴς, ους, ὁ, ἡ, discendi cupidus, studiosus discendi, studiosus disciplinæ, Isocr.

Φιλομαθίστατος, η, ον, amor discendi, ἐπὶ μαθήμασι, Suid.

Φιλομαθῶ, discendi teneor desiderio, Plat. ἐρῶ.

Φιλομάχομαι, cupidè pugno, pugna appeto, Plut.

Φιλομάχως ἔχειν, cupidus pluuiæ, in Epigr.

Φιλομαθὴς, ους, ὁ, ἡ, risus studium.

Φιλομειδὴς, ους, ὁ, ἡ, risus amans. Veneris Epith.

Vel quod ἐν τῷ τὸ χεῖλος μειδιᾶν, i. τὸ ἁβρύνεσθαι, nata sit vel à μειδάω, quod est regnare, Ilia.

Φιλομειρακιστὴς, οῦ, ὁ, adolescentulorum amator.

Φιλομεμπτὴς, ου, ὁ, ἡ, delator acerrimus.

Φιλομμηδὴς, dicitur Venus Hesiodo in Theogonia ἐπεὶ καὶ ἐξεφάνθη, quod ex genitalib. nata sit. Ibidem tamen φιλομμηδὴς, id est, hilaris & risus amans.

Φιλομοῦσος, ου, ὁ, Philomela, Aristot. ¶ In Comm. Aristoph. in Auib. φωνὴν εἰς ἀηδόνα, ἢ ὃ φιλομοῦσος εἰς χελιδόνα μετεβλήθησαν.

Φιλομουσικὸς, ὁ, ἡ, qui pomis delectatur, Athen. ξ.

Φιλόμουσος, Homeri studiosus.

Φιλομήτορες, matris amantes, Plutar. in Solon.

Φιλομισητὴς, & Φιλομισὴς, ους, ὁ, odiosus, Suid.

Φιλομίσων, odiose.

Φιλομουσία, amor Musarum, studium Musices.

Φιλομουσητὴς, οῦ, ὁ, amicus Musarum, Musicæ studiosus, Aristoph. περ.

Φιλομυθήσεις, qui prauitũ consortio delectatur.

Φιλομόχθος, laboriosus.

Φιλομυθία, fabularum studiosum esse.

Φιλομῦθος, qui fabulis gaudet, fabulosus.

Φιλόμωμος, cauillator, φιλόψογος, Plat.

Φιλοναύτης πέτρος, lapis nauticus, comes nautarum, in Epigr.

Φιλονεικομάχομαι, ἀγῶνα, contendo obnitor, sum pertinax, rixor, vincendi sum cupidus. Neu. φιλονεικεῖν περὶ ἀρετῆς, de virtute certo. Plat. de Leg.

Φιλονεικία, ας, ἡ, contentio, pertinacia, contumacia, ambitiosa vincendi contentio, contentionis peruicacia, animi concitatio, ἴσεις, controuersia.

Φιλόνεικος, ου, ὁ, ἡ, contentiosus, rixosus & victoriæ amans, Xenoph. ¶ Φιλονείκως, Aduerb. Φιλονείκως ἔχειν πρός τινας, mutua est inter eos æmulatio. Eidem.

Φιλοξενία, ας, hospitalitas, Rom. 12.

Φιλόξενος, ου, ὁ, ἡ, & Φιλόξενος, hospitalis, amans hospitum, & peregrinorum.

Φιλόξενος, Epigr. amans vini.

Φιλοπαίγμων, ονος, amator iocorum vel ludorũ, facetus, festiuus & ludibundus. Gaz. lib. 9. Anim. ¶ Φιλοπαίγμονα σκώμματα, amor ioci, Poll & Φιλοπαίγμονες, festiue, ludibunde, Eidem.

Φιλοπαίστης, idem quod φιλοπαίγμων, Poll.

Φιλόπαις, puerorum amator Athen.

Φιλοπαίστης, & Φιλοπαιστὴς, idem quod φιλοπαίγμων, Poll.

Φιλοπαράβολος, alacriter se offerens periculis, Plutarch. in Philopœm.

Φιλοπαρθενία, studiosus virginitatis, seu virginis.

Φιλοπάτρια, amor patriæ vel patris, Arist. Vesp.

Φιλόπατρις, studiosus patriæ, comment. Arist. ¶ Φιλόπατρις τὸ, amor in patriam.

Φιλοπατρωτὴς, ου, ὁ, patris amator, amãs patris. Nõ.

Φιλοπένθως, luctui libenter indulgens. Plutar.

Φιλοπευθὴς, φιλοπευθέως, discendi auidus.

Φιλοπεύστης, scitu citandi cupidum esse, Suid.

Φιλοπεύστια, discendi studium, φιλομάθεια.

Φιλόμυθος, discendi cupidus, curiosus.
Φιλομάθης, qui Platonis studiosus est, Athen.
Φιλομάθ-ης, armorum studiosus.
Φιλομαθ-ία πλούτου, auaritia, diuitiarum studium.
Φιλόμαθος, ου, ὁ, auarus, nimis diuitiarum studiosus.
Φιλομαθ-ία, nimio studio diuitiis inhio, Plutar.
Φιλοποίησις, facio amicum.
Φιλοπονέω, ῶ, φιλόπον-ος, sedulus, diligens.
Φιλοπόλεμος, ος, bellicosus, bellax, belli studiosus.
Φιλόπολις, ὁ ἡ, amans ciuitatis, ciuitatis studiosus, publicola, studiosus ciuilis vitæ, Isocr.
Φιλοπολίτης, ου, ὁ, studiosus ciuium.
Φιλοπονία, studiosè laboro, vehemens adhibeo studium, cum labore quippiam sector & prosequor, Accus. μᾶλλον ἀεὶ φιλοπονεῖ τῶν καθαρσίων, tantùm assidue operatur purgationem, Nazan. in Orat. φιλοπονώτερον τοῖς φιλολόγοις literarum studiosis laborādum est, Eidem ibidem. ¶Dicitur etiam φιλοπονώμενον φύτευμα Aristot. Rhet. 3.
Φιλοπόνημα, opus elaboratum.
Φιλοπόνηρος, ου, ὁ, nequam, amicus prauorum, Aristot. lib. 9. Ethic. φιλομόχθηρος.
Φιλοπονία, ας, ἡ, labor voluptarius, amor laboris, studium, industria, Gaz. de Senect.
Φιλόπον-ος, ου, ὁ, amicus laboris, strenuus, gnauus, accuratus, industrius, diligens, alacer, Suid.
Φιλοποσία, auiditas bibendi, vinositas, Xenoph.
Φιλοπότης, ου, ὁ, potator, bibax, porandi studiosus, conuiuiorum studiosus, Aristoph. in Vesp.
Φιλοπραγμων, libenter aliis negotia facessens. ¶Φιλοπραγμοσύνη, ης, ἡ, diligentius. ¶Φιλοπραγμοσύνη, amor seu studium causas tractandi, studium res agendi & conficiendi, Demosth. κατ' Μειδ.
Φιλοπρόσηγος, studiosus salutandi, facilis ad salutandum. ¶Φιλοπροσηγορία, ας, ἡ, salutandi studium, Isocr.
Φιλοπρωτεύω, amo primatum gerere, 3. Ioann.
Φιλόπρωτος, ος, ὁ, primariam partim ambitiosus.
Φιλοπόλεμος, ος, ὁ ἡ, bellicosus.
Φιλόπτωχος, qui ex animo pauper est, Gregor.
Φιλόπυρος, ὁ ἡ, studiosus tritici, in Epigr.
Φιλόπυστις, scisciatabūd', curiosus. φιλοπυστήμων.
Φιλοπωρία, pomorum appetens, in Epigr.
Φιλοπώτης, qui potu delectatur, Etym.
Φιλόρρ-ους, ὁ ἡ, cui festa sunt grata, in Epigr.
Φιλορήτωρ, Rhetoricæ studiosus.
Φιλοσαρκία, amor & desiderium auiū, Aristoph.
Φιλόσαρξ, amans aues.
Φιλοσάμβατος, in Epigram. vitis amica vuis vel acinis.
Φιλοσάλπων, saltator.
Φίλος, ου, ὁ, amicus, amator, dilectus, benignus, hospitalis, gratus & familiaris, Odyss. ὁ, φίλος ἐστὶν ἡ φίλα ἐρᾷ, amicus sit, & rem amicitia dignam faciat. φίλον δεῖ ἐρισθαι, placet inquirere, Eidem ibidem. ¶Item charus, Iliad. α, μήτε σίλφιον ἐσθέμεν πόσιν.
Φιλόσιτος, cibi appetens, Plat. Polit. li. 5.

Φιλόσκιος δένδρα, arbores quæ frōdibus obscuræ seruantur, Theophr. li. 2. de caus. plant.
Φιλόσοφος, amans vmbrarum.
Φιλοσκώμμων, iocandi cū dicacitate studiosus. ¶Adverb. φιλοσκωμμόνως, Poll. studio iocandi.
Φιλοσκώπτης, qui conuiciis delectatur, φιλολοίδορος χλευαστής.
Φιλοσκώπτης, facetiis delectari, Athen. li. 14.
Φιλοσοφία, philosophiæ studio indulgeo philosophum ago, studeo & commenter, φιλοσοφίαν ἀφιλοσοφήσαν, Isocr. ¶Iungitur & Accus. Eidem, πᾶς ἀνὴρ σκοπεῖν καὶ φιλοσοφεῖ περὶ τοῦ λόγου, æstimare & inquirere, in corpore commentari. ¶Φιλοσοφεῖν, occupatum esse & circa aliquid intentū quasi munere suo fungentem, Lys. περὶ εἰσαγγ. καὶ περὶ φιλοσοφεῖν, indagare, excogitare & comminisci. ¶Item disceptare, differere, disputare & tractare aliquid, Nazan. περὶ ὧν ἐγὼ ἐφιλοσόφουν. τοῦτο περὶ ἀμφὶ ταῦτα λαοσοφεῖν δικαιεῖν.
Φιλοσόφημα, Aristot. disciplina, studium.
Φιλοσόφησις, disputandum est.
Φιλοσοφία, ας, ἡ, sapientiæ studium, Isocr.
Φιλοσοφικός, ad philosophiam pertinens.
Φιλόσοφ-ος, philosophus, sapientiæ amans, sapientiæ studiosus, Plat. cum Accus. 2. de Reppublica. φύσει φιλόσοφ-ος, naturā philosophus.
Φιλοσόφως, philosophicè, vt φιλοσόφως ἔχειν, Plat.
Φιλοσπήλυγξ, ὁ ἡ, studiosus speluncarum, Epigr.
Φιλοστεφανία, dicuntur athletæ, qui palmæ cupidi studiosè & acriter certant, Plutar.
Φιλοστέφανος, ος, ὁ ἡ, coronarum cupidus, in Epig.
Φιλοστοργία, magno amore erga liberos affecti.
Φιλοστοργία, ας, ἡ, magnus amor parentum in filios, & è contrario Athen. lib. 13.
Φιλόστοργος, ος, ὁ ἡ, amicus, benevolus, indulgens, ad diligendum propensus, pius erga liberos, liberorum amans. Aristot. hist. Animal. lib. 9. cap. 1. ἐπιμελῶς ἢ σφόδρα φιλόστοργοι, eximiè curant suos pullos adamare. ¶Dicitur etiam de prole pia erga parentes, Xenoph. de Cyro, παῖς φιλόστοργος φύσει, parētum venerator & pius puer. ¶Φιλόστοργος, ως, charitas. ¶Φιλοστόργως, benevolè, indulgenter, ardenti animo, Bud. in Epist.
Φιλοστράτης, militum amans, dux.
Φιλόστρατος, ου, ὁ, lenis, mutabilis, Poll.
Φιλόσυκος, ficorum studiosus, Erasm. Chil. in Sycophanta.
Φιλοσύμμαχος, pugnax, conuiciorum cupidus.
Φιλοσώματος, ος, ὁ ἡ, comis, affabilis.
Φιλοσωματία, in curando corpore nimium occupatum esse.
Φιλοσωματία, nimium corporis studium.
Φιλόσωμος, ος, ὁ, sui corporis studiosus, Chrys.
Φιλοτιμία, falsamentorum auidus, Athen.
Φιλότιμος, amans liberorum, indulgens liberis, φιλότιμος, in Epigr.
Φιλοτιμέομαι, artificiosè disserō, artificiosè & ambitiosa arte vtor. φιλοτιμεῖσθαι τοῖς λόγοις, Epictet. in studium interiorum incumbere. ¶Φιλοτιμεῖσθαι περὶ τῆς τέχνης, de arte disserere, Athe. ¶Item aliquid ingeniosè & artificiosè agere, Basil. in Hexaemer. de apibus, ὥστε σοφῶς φιλοτιμεῖσθαι τὴν ἀποθήκην τῶν μέλιτος, tanto artificio fauos mellis fingent & cellulas.
Φιλοτέχνημα, artificium, opificium, Basil.
Φιλοτεχνία, varietas artificii & præstantia, artificiosa industria, artificiosa ratio, Nazan.
Φιλοτέχνησις, opificium, Basil.
Φιλότεχν-ος, industrius, ingeniosus, artis studiosus, solers, Plutar. ¶Φιλοτέχνως, artificiosè.
Φιλοτεχνωτέρως, φιλότεχνος, artium studiosi, solertes.
Φιλοτησία, ἡ, amicitia, amor. φιλοτησίαν ἀγαγεῖν, Ilias 7, amicè recipere, liberaliter tractare, benevolentiam præstare Cic. ¶Pro conciuibus, Hesiod.
Φιλοτησία, ας, ἡ, Hesyc. inuitatio ad potandum, propinatio post cœnam benevolentiæ ergò. φιλοτησίας ποιεῖσθαι, Demosth. amicos ad potandum inuitare, poculis poscere ¶Item dies, in qua olim reges pocula prægustata porrigebant populo, vt hac propinatione erga ipsum suam benevolentiam testarentur, Sui.
Φιλοτίθευτος, ος, ὁ ἡ, φιλικός, amabilis, illex ad propinandum.
Φιλοτιμέομαι, μοῦμαι, & φιλοτιμεύομαι, magno studio conor quippiam efficere, annitor, obnixè contendo, ambitiosè quippiam conor, φιλοτιμοῦμαι συναγαγεῖν, contendo coniungere. Plutarch. in Numa. φιλοτιμούμενος πολλοὺς ἢ πλείους ζητεῖν φυτὰ ἀπὸ ἑαυτοῦ, cupiens domum suam à multis quæri & frequentari, Eidem in Themist. ¶Item efferor, glorior, mihi placeo, Dionys Halicarn. φιλοτιμοῦσθαι ἐπὶ ταῖς κεκλῆσθαι ἐπὶ ἴδιαι ἀφέξεσι, suis pulcherrimis factis gloriari. ¶Item muneror, dono, prosequor, Demosth. munificum esse & benignum erga vos. ¶Φιλοτιμοῦμαι, certo, cupio superare, æmulor, Athen. & Isocr.
Φιλοτιμοποιέομαι, idem, honori studeo.
Φιλοτιμία, conatus, contentio, i. studiū aliquid efficiendi, Gregor. ¶Item liberalitas, facinus liberale, ornamentum, decus, gloria, munificentia & benignitas, magnificentia. φιλοτιμίαν ποιεῖσθαι ἢ πόλιν μεγάλαν, magna erga ciuitatem magnificentia, Plutar. in Alcibiad.
Φιλοτιμία, ambitio, ambitus, gloria, honor, honoris amor, honoris studium, honorū appetitus, splēdoris & gloriæ cupiditas, Plut. in Fab. ¶Item magnificentia, liberalitas & largitio, munificentia, sumptus, erogatio pulchrè facta. φιλοτιμίαν ποιεῖσθαι μεγαλοφροσύνης Herodia. ¶Aliquando continentia. ¶Item æmula virtus, eximia diligentia, æmulatio & contentio animi ad certamen excitati. διὰ

τοῦ πολιτικὰ φιλοτιμίαν φορεῖ πρὸς τὸ δημόσιον, Publicolam libido incessit consecrandi, Plut. in Publ.
Φιλοτιμία, ας, ἡ, ambitio, certamē, contentio, exercitatio, magnanimitas, studiū liberalitatis.
Φιλότιμος, ος, ὁ, ambitiosus, contentiosus, gloriæ cupidus, honoris cupiditate accēsus, liberalis, munificus, lautus, splēdidus. φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, Plat. de Leg. cui curæ est virtus. φιλότιμος ἢ ἐλεύθερος, generosus & liberalis, Xen.
Φιλοτιμώς, ambitiosè, magno conatu. φιλοτίμως ἔχω περὶ τὸ κεκλῆσθαι φαίνεσθαι, obnixè cupio firenuus videri, Xeno. ¶Φιλοτίμως τι πιεῖν, enixè & vehementer & ambientium more prehensantiúmque instar. φιλοτίμως κέρνα, grauiter ægroto, apud Cebetem Theb.
Φιλοτιμία κεντρίς, q. propinatitio poculo.
Φιλότιμος ἡμέρα, dies Circumcisionis à Nonno dicitur, q. aurora sectionis amica.
Φιλοτοξότης, amator huius rei, Aristot. 3 Ethic.
Φιλοτραγῳδία, bellariorum appetens, Athen.
Φιλοτρέφειν, libenter alere. Plutar. in Symp.
Φιλοτυραννος, dominandi cupidus.
Φιλόφημος, concilior.
Φιλόφθειρος, ου, τό, inuidentia.
Φιλόφιλος, ος, ὁ, amator amici, amici studiosus, Aristot. li. 8. Ethic. ἐστὶ γὰρ φιλόφιλος τοιοῦτος.
Φιλοφρόνως, ὁμόνως, ἀστείως, festiuè & humanè suscipio, amanter complector. φιλοφρόνως ἔσω κρατεῖ, cupidè & libenter mores malos imbibo, Plat. de Leg. ¶Item gratum me præbeo, probor à, placeo, Eidem ibidem.
Φιλοφρόνησις, humanissimè, φιλανθρωπία.
Φιλοφρονέομαι, ῶμαι, amicitiæ maximè cultor.
Φιλοφρόνως, ὑπέρ, ἀπό, ἐκ, ἐς, idem quod φιλοφρονέομαι.
Φιλοφρόνησις, benevolentia, excepto cum benignitate & comitate, Poll.
Φιλοφρονητικός, festiuus, blandus, Bud. in Epist.
Φιλοφρόνως, amicè, perbenignè, Xeno. 5. Pæd.
Φιλοφροσύνη, ης, ἡ, comitas, benignitas, affabilitas, benevolētia, hilaritas, benigna exceptio hospitalitas, familiaritas, confuetudo, Epig.
Φιλόφρων, ων, ὁ ἡ, amicabilis, affabilis, humanus, ad vitæ cōsuetudinem facilis, Bud. in Epist.
Φιλοχόρτης, studiosus chorearum, Aristoph.
Φιλοχρήματος, ος, ὁ, qui sua studia confert in pecuniam, auar', Plat. Epist. 7. ¶Φιλοχρηματία, acquirendi cupiditatē sequi, Eidem de Leg. ¶Φιλοχρηματία, ας, ἡ, pecuniæ cupiditas, Eidem. ¶Φιλοχρήματος ἦν, auarum esse, Isocrat. ad Demon. ¶Φιλοχρηματία, Poll. cum studio acquirendæ pecuniæ.
Φιλοχρηματέω, pecuniæ studeo, pecuniis cumulandis incumbo, Plat. de Leg.
Φιλοχρηματία, auaritia, Plat. de Leg.
Φιλόχριστος, studiosus bonorum hominum.
Φιλόχριστος, ὁ ἡ, Christianus, amans Christum, Christi studiosus, Nazan. in Orat.
Φιλόχρωτες ὀνυχισμοί, cauillatio studiosè tempus captans, Nazan. in Orat.

Φιλαργεσία, ας, ἡ, studium habendi auri.

Φιλάργυρος, auri cupidus, auarus.

Φιλογαμέω, μ. ήσω, π. ησα, libèter in loco versor, Neutr. absol. Phil. cum Dat. ἐφίλησεν καθ' ἑαυτὸν παιδίσκη φιλογαμέουσα, i. suo loco vnumquodque vt patria acquiescit.

Φιλοψευδής, & Φιλοψεύστης, amans mendacium.

Φιλόψογος, reprehensor, cauillator, Eur. in Phœ.

Φιλοψυχέω, μ. ήσω, π. ησα, vitæ retinendæ nimiũ cupidus sum, Neutr. Absol. Antiph. ¶Φιλόψυχος, ου, ὁ, cupidus vitæ, vitæ auidus, nimiũ timidus, Eurip. ¶Φιλοψυχία, ας, ἡ, vitæ desiderium, cupiditas lucis Quintil. Plat. in Apolog. πολλὰ μὲν τοι δὴ με φιλοψυχία ἴσχει.

Φιλόψυχος, frigoris cupidus.

Φίλτρον, in amicitiam redigo, concilio, amo.

Φίλτατος, amiculus, Aristoph. in Acharn.

Φίλτατος, amicissimus, Plat. in Leg.

Φίλτερος, amicior, gratior. Hesiod.

Φίλτρα, ων, τὰ, res ad amorem inducens, amatorium veneficium. Theocrit. εἰδύλ. 8. ¶Iosephus pro vehementi affectu posuit. Plutarch. in Numa, γεωργίαν ἔγγιστα φίλτρον, agricultura velut pacis philtrum. ¶Aliquando est cauitas quæ inest in superiori labio. ¶Dicitur ita & caryotha seu pastinaca agrestis, à vi quam habet in excitanda venere, Eust. Iliad. ε. Vide Dioscor. lib. 4 ca. 75. & Aristot. lib. 2. Anim. de Remora.

Φιλυδρία, ἡ, aquam amans.

Φιλυδρίας, idem quod φιλύδωρ.

Φιλυδρίω, aquam diligo. Hesych.

Φίλυδρος, ος, ὁ, & Φιλύδωρος, & Φιλύδρια, τὰ, Suid. aquę amans, aquaticus, aquę deditus, gaudens riguis.

Φιλύκη, philyca arbor semper virens. Theophrast. lib. 1. hist. plant. cap. 14. & lib. 3. ca. 4. Laurum tinum, apud Plin. li. 15. cap. 30. quidam esse credunt.

Φιλυπόκωφος, ου, ὁ, clemens, morigerus.

Φίλυπνος, ου, ὁ, somni amicus.

Φιλυπόδητος, ου, ὁ, in suscipiẽdis amicis omni officio deditus.

Φιλυπτία, studium suspicandi, Bud. in Epist.

Φίλυρα, ας, ἡ, tilia, quæ vulgò *til & tillet*. Confer Theophr. hist. plant. li 3. ca. 10. cum Plin. lib. 16 ca. 14. Hinc φιλύρεος πίναξ, i. schedæ, tabellæ siue pagellæ tiliaceæ, quibus pro chartis veteres vtebantur, Ælia. & Eust. ¶Scribitur etiam sæpe cum duplici λ.

Φιλύρεος, & Φιλύρινος, tiliaceus.

Φίλυρος, ου, ὁ, odorifer, leuis.

Φιλῳδός, studiosus cantus, Aristoph.

Φιλώνιον, medicamentum est anodynum, cuius compositionem vide in Definitio. Gorr.

Φίλως, libenter, amicè, suauiter, amanter. Hesy.

Φιλώτατος, ου, ὁ, amicissimus, φίλτατος, Hesych.

Φίμος, ου, ὁ, camus, vinculi genus quo ferarum canúmque ora obligãtur ne mordeant, muzeranúmque ora obligãtur ne mordeant, muzeranúmque ora obligãtur ne mordeant, muzeran

Φλόγεος, flammeus, lucidus, rubens, Hippocr.
Φλογερός, æstuans, feruidus, flammeus, in Epigr.
Φλογεύειν, cum rubore inflammari. Hippocr.
Φλογίζω, inflammo, exuro, Hesyc.
Φλόγιον, flamma, φλέξ. Nicand. in Alexiph.
Φλογμός, est linamentum oculorum, Gal. lib. 4. Ἐπιν. & Aetio lib. 7.
Φλόγινος, flammeus, φλογίνη ἡνιοχεία. Naz.
Φλογιστίδιον, caro assa, eò quòd flamma adusta-tur, Poll. li. 6. ¶ Et apud Athen. lib. 14. φλογιστίδας, quas vulgo dicimus *carbonades*.
Φλογιστός, ardens, splendidus.
Φλογμός, incendium, ignis, rogus, fulgur, flamma, Bud. apud Phil. Φλογμὸς ἀστραπῆς, Suid.
Φλογοειδής, flammeus, Nonn.
Φλογόλευκος, color inter flammeum & album.
Φλογοῦσθαι, inflammari.
Φλογοφαής, color ex flammeo & fusco.
Φλογώδης, ἡ, flammeus, fragrans, fulgēs.
Φλογωμὸς, vitulari panis q. pustulæ, Hesy.
Φλόγωσις, inflammatio, adustio. ¶ Apud veteres capi p. phlegmone testatur Gal. Therap.
Φλοιὰ, ἡ, Proserpina, Ἀκάρν, Laconice, Hesych.
Φλοιάριον, τό, parvus cortex.
Φλοιβώδης, ες, inflammatus, turbatus, Hesy.
Φλοίζω, abundare, plenum esse.
Φλοιός, ὁ, ἡ tegere factus ἐκ θύρσου φλοιοῦ συμφυοῦς, ferùt vestē ex tegete, Vallæ apud Hero.
Φλοιοτρόγης, esse cortice rimoso. Φλοιοτρώγων κάλαμος, Dioscor. lib. 4. cap. 279. ¶ Φλοιοτρόγης, ὁ, ἡ, ὁ, qui est cortice rimoso ac diruptō.
Φλοιώδης, cortex, Iliad. ἀνὰ δὲ φλοιὸν ἔφυσε καὶ ἡβην φλοιώδη.
Φλοισβος, sonitus in aqua, murmur, tumultus. φλοισβος θαλάσσης, murmur ponti.
Φλοισμός, ὁ, decorticatio Plin. Theophrast. hiist. lib. 5.
Φλοίω, corticē detrabo, decortico Pli. excastro Scribon. Largo, Theophr. hist. li. 3. cap. 16.
Φλοιώδης, ες, vanus, corticeus, corticosus, corticis speciem habens.
Φλόμις, phlomis, i. verbasculum genus herbę.
Φλόμος, ὁ, herba qua pro ellychniis utuntur, verbascum Gaz. lib. 9. hist. plant. Theophr. de cuius generibus Dioscor. lib. 4. cap. 104.
Φλονίς, squamæ κατὰ Ἡσ. Hesych.
Φλόνις, phlonitis herba, Dioscor. li. 3. cap. 147.
Φλὸξ, ὁ, ἡ τὸ φλοῖσμα. Etym. & Suid.
Φλὸξ, γος, ἡ, flamma, fulgur. φλὸξ πάσχειν, i. πυρὰ διάκειμαι. Sophocl. ¶ Φλὸξ pro herba etiam capitur.
Φλόξ pro herba agresti, Pharyn. in Κανθαρεῖς.
Φλοξ, ὸς, ὁ, cortex, Dioscor. li. 3. ca. 134. ¶ Item exuuium serpentis, quam senectam anguinam vocant, Nicand. in Theriac. ¶ De cuti dixit Idem in Alexiph. Μαρύσιν ἔχε τε φλοξὸς λεπὸν ἀλεύατο γυῖα, pellem artubus detraxit atque diripuit.
Φλόος, auis est. Suid.
Φλοὸς, herba quæ vocatur Σπυρίδιον.
Φλοῦαξ, ακος, ὁ, temulentus, ridiculus, μέθυσος. ¶ Φλύακες, Athe. li. 14. φλυακόφωνος, cinædi, Suid.

Φλυαρέω, nugor, sum nugator, garrio, blatero. Plat. in Apolo. Socr. πολλὰ φλυαρῶν φλυαρεῖν, multas nugas effutiens.
Φλυαρία, importuna loquacitas, nugæ.
Φλυαρογράφοι, οἱ φλυαρογράφοι dicit Interp. Nicandri, nugarum scriptores.
Φλυαρολογία, nugari.
Φλύαρος, ὁ, nugator, nugax, garrulus. ¶ Pro nugis, Aristoph. περὶ πολλοῦ ἢ πατρὸς δεῖ φλύαρος εἶναι, i. vanitas.
Φλυαροποιός, ὁ, ἡ, nugax.
Φλύειν, nugor, ebullio.
Φλυκαίνω, flaccidus, humilis, vuidus, Hippocr.
Φλυκαίνω, humesco, flaccesco, Hipp. vuesco, madeo. ¶ Apud Eundem φλύκτις pro ὀγκώδης τις φλύκταινα, bulla, pustula bullæ in modum exurgens. Hippocr. Φλυκτίδιον.
Φλύζω, bullio, vomo, eructo, βλύζω, Hippocr. ¶ Nicand. in Alexiph. pro nugor, blatero.
Φλύη, Mercurii Epith. & mendis quibusdam, Φλύαρος, ὁ, ἡ, Φλυὴς, bulla, pustula. Dioscor.
Φλύκταινα, ἡ, Φλυκτὶς, pustulas eruperes, rigneres, emittere, Marcell. cap. 134. li. 1. Dioscor.
Φλυκταινώδης, pustulæ similis.
Φλυκτανώσεις, pustularum eruptio.
Φλυκτὶς, ίδος, ἡ, & Φλύκταινα, genus pustularum, Λοιμὴ ἢ φλύκτις, sine φλύκταιν. ¶ Item bulla quæ fit per ignem, Aristoph. in Ran.
Φλύσιμος, humesco, flaccesco.
Φλύσις, pustula in corpore, Hippocr.
Φλύσσω, & Φλύω, ebulliendo stridō, Ilia. 5. ¶ Dicitur etiam pro eructo, ejaculor. Vnde φλύζω, Eustath. Ilia. ξ. Capitur & ἀφρίζω & ἀναβλύζω, ἡ τὸ φλυαρεῖν ἢ λαλεῖν, Apollon. Φλυσσὸς, in Epigr. fusca, nigra.

Φνὶ, vox ad animum imitationē facta, Aristoph.

Φοβέομαι, μ. δοκῶ μᾶλλον καὶ αἰσθάνομαι, timeo, vereor, trepido, extimesco, exhorreo, vereor, expauesco. Οὐδὲν ἧττον ἢ φοβεῖσθαι φοβεῖ, Arist. Rhet. 2. φοβοῦμαι τὸν τυραννίδι ἐπιτιθέντα, ne tyrannidi obsitem, metu impedior, Plut. in Solone. φοβοῦμαι δεῖν ἐμμένειν τῇ δουλείᾳ, Xenoph. timeo de mea seruitute, ei μὴ φοβοῖμαι μᾶλλον ἅπαντες ἐκ τῶν δεινῶν, nisi timerē ne in meipsum pertereatur, Eidem. ¶ Φοβοῦμαί σε, pro σοὶ ἐπιτίθεμαι meo tibi, Galat. 4. φοβοῦμαι ὑμᾶς, μὴ πως κεκοπίακα εἰς ὑμᾶς. ¶ Φοβοῦμαι pro timor, vitor, Halicarn. hiitor. li. 6. φοβοῦμαι τὸν λιμὸν, iam minatur famem.
Φοβερίζω, μ. δοκῶ, terreo, Daniel. 5. & Esdræ li. 2.
Φοβερισμὸς, terror.
Φοβερὸς, ὸν, terribilis, formidabilis, horribilis, timendus, terrificus, metuēdus. φοβερὸς ἀφίξεται, Demosth. res atrox. ¶ Item timidus, pauidus, trepidus, territus seu territatus. Φοβερὸν ἐπὶ τοῖς πολεμίοις, Arrian. φοβερὸς γέγηθεν, ἐφ' οἷς κακοῖς τοὺς πέλας.
Φοβερότης, ητος, ἡ, timor.
Φόβη, Suid. ἡ ἀθλητῶν, luctatio, pugna, certatio.

Φοβίζω, fugam hostibus immittens, Minerux epith. Etym.
Φοβιστὴς, Aristoph. in Equit.
Φοβοποιέω, μ. δοκῶ, terrefacio, percello, τινὰ φόβον, terrorem incutio, minitor, Actiu. Accus.
Φόβος, ὁ, in animalibus, vt equo, & leone, jubha dicitur: in hominibus verò, in plantisque tantùm, comæ appellatur, Sophocl. in Oedipo Col. Ἐγὼ δὲ κεφαλῆς βόστρυχον, κρατὸς ἐπὶ κόρυφῆς ἐν ἀκμαῖς ἐπὶ τρίχας, timēdū esse φόβον ἔσεσθαι, Plat. l. 6. de legg.
Φοβούμενος, ὁ, pauidus, qui metu afficitur.
Φόβος, ὁ, terror, spectrum, terriculis, monstrum quod terrorem incutit. Luc. 21.
Φοβώδης, ες, rabido cane morsus, hydrophobus.
Φοβωτὸν, τὸ, terror, fuga. φοβωτὸν ἐστὶ τὸ φοβερὸν, terror hostium, Xenoph. ¶ Φοβώτατος, Plat. in Tim. terrores incutere Cicer. Actiu. Accusat. lib. 1. Epigram. Κατασκόπῳ φοβώτατος.
Φοιβάζειν, numinis instinctu futura prædico.
Φοιβάς, άδος, ἡ, Phœbas, Bacchi sacerdos.
Φοιβάσιον, ἡ, vates, Deo plena.
Φοιβηγενὴς, Phœbo dicatus.
Φοῖβος, μ. δοκῶ καὶ ἅγιος, lustro, purgo, Argon. 2.
Φοιβὶς, ίδος, ἡ, aqua, & omne purum.
Φοιβίτης, Daphnea laurus, in Epigr.
Φοιβόμαντις, ὁ, ἡ, Φοιβόμαντος ἔπος, oracula edo. φοιβάζω.
Φοιβόμορφος, ὁ, ἡ, lotrix, ἀφ' ἑστίας, Hesych.
Φοιβοπάτωρ, ορος, ὁ, Phœbo dicata.
Φοιβόπληκτος, ὁ, ἡ, Phœbi numine afflatus, Plut. in Pompeio. Ἐνθουσιαστὴς καὶ φοιβόληπτος.
Φοῖβος, μ. δοκῶ, puritatem consequi.
Φοιβώδης, ες, vaticinans. ¶ Item lucidus, purus & impollutus. Phœbus, i. Sol, q. φοῖβος, Ilia. &. Nicol. Alexand.
Φοινὰ, ἄρτος ἐν ὀστράκοις ἐπὶ πλάκων ἐμβαπτόμενος, cruentus, terribilis, vel squamosus.
Φοινᾶσθαι, rubedo. Medici ἐρυθήματα καὶ στιγμὰς vocant quæ vulgus appellat emplastra rubrificantia.
Φοινίζω, μ. δοκῶ, rubefacio, Actiu. Accusat.
Φοινικαῖος, rubere colore phœniceo.
Φοινικαυγὴς, ὁ, ἡ, fallax, fucatus, Hesych.
Φοινικίς, ίδος, ἡ, Phœniceus, punice', ruber, 2. Arg.
Φοινικοῦν, purpureum.
Φοινίκη, Phœnice, Phœnicia, Syria. Et morbus in ea regione aliisque orientalibus frequēs. Quidam pro elephantiasi, quam nos lepram dictum us, accipiunt.
Φοινικὶς, palma. sic legitur l. 9. hist. pl. Theop. c. 2.
Φοινικοῦς, ᾶ, οῦν, Phœniceus, qui ad Phœnicē pertinet de vino Phœnicco memnit Herodot.
Φοινικιστὴς, Phœnicia æmulari. Lucian.
Φοινικόπους, ποδος, ὁ, ἡ, prodigiosum. φοινικόποδες Ὀδυσσῆος, prodigiosum mendacium, Eustath.
Φοινικοῦς, sive φοινικὴν νόσον, Hippocrā regione, vel à colore palmæ fructus, morbus elephantiasis.
Φοινικικὸς πόλεμος, bellum Punicum.
Φοινικίς, ίδος, ἡ, purpura, pānus punice' siue purpureus, purpureus amictus, punicea vestis, Aristophan. in Plut. κατάπτυστε· κατὰ τοῦ κεφαλοῦ φοινικίδι, obnupsit eius caput puniceo panno.
Φοινικίτης οἶνος, & Φοινίκιος, Plutarch. palmeum vinum, i. é palmulis factum, Dioscor. lib. 5. cap. 31.
Φοινικοβάλανος, ὁ, ἡ, phœnicobalanus. Dioscor. li. 1. cap. 149. sic fructus palmæ qui maturat.
Φοινικοειδὴς, purpureus. Hesiod.
Φοινικόκομος, ον, habens cristam rubram.
Φοινικοπαρῆος, ον, rubro colore pictus.
Φοινικοπαρῴς, Odyss λ. puniceo colore pictæ.
Φοινικοπάρῳος, ὁ, ἡ, qui habet tegmē puniceū.
Φοινικόπτερος, ὁ, ἡ, phœnicopter' auis de qua Aristot. ¶ Arist. in Auib. ἡμεῖς φοινικοπτέρους dicitur.
Φοινικορραδία, rosaria punicea.
Φοινικόρροος, ον, qui est rostro rutilo.
Φοινικοῦς, ᾶ, οῦν, ruber, qui natura est sanguinea, truculentus. φοινικοῦν ἔργον, de cædibus leges, Demosthen.
Φοινικοπυγὴς, ὁ, pot. φοινικόπυγος, auis ruticilla.
Φοινικὸς, puniceus, spadix, rutilus Gell. li. 2. ca. 26. ¶ Dicitur & φοινικοῦς apud Arist. in Auib.
Φοινικοστοιβὲς, τὸ, palmaria, palmeta Gaz. l. 2. hist.
Φοινίκωμα, ατος, τὸ, rubefactio, Actiu. Accus.
Φοινικὼν, ῶνος, ὁ, palmetum.
Φοῖνιξ, κος, ὁ, phœnix, auis cuius meminit Oppi. in Ixeut. ¶ Item palma arbor, & palmula, i. fructus palmæ, etiam Gen. Masc. apud Theophr. li. 1. hist plar. & Herodot. ¶ Item color ruber, rubrica Vall. ¶ Item Φοῖνιξ, herba, Pli. li. 22. ca. 25. Dioscor. li. 4. cap. 43.
Φοινίξις, q. rubefactio, rubor, φοινίσσω.
Φοίνιος, ὁ, ruber, funestus, cruentus, Euripid. χεὶρ φοινία, manus sanguinolenta. & Sopho. in Aiace, φοινία ζάλη, cruenta tempestas.
Φοινισσὰ, ἡ, Phœnissa, αἱ φοίνισσαι, matres Phœnissa, Herodot. ¶ Item φοινίσσαι, genus vitis.
Φοινίσσω, μ. δοκῶ, cruento, rubefacio, rubore inficio, purpuro, intingo sanguine, Accus. αἱματοῦσθαι φοινίσσεσθαι, Eurip. pudore suffundo purpureo. Lucian. φοινισσόμενοι παρειαί.
Φοίνιος, φοινίσσω, ruber, funestus, cruentus.
Φοινίσσω, puniceus, rubicundus.
Φοιτᾶν, ibat, veni, bat.
Φοιτᾶλις, ιδος, ἡ, impetuosus, insanus, Eurip.
Φοιτάλεος βάκχος, in Epigr. i. vagus.
Φοιτὰς, άδος, ἡ, vaga, scurrum, a furiato impetu quo in venerem fertur, lib. 3 Epigr.
Φοιτᾶω, μ. δοκῶ καὶ ἄγω, vado, me confero, ito, frequēs adeo, frequento. φοιτῶ πρός τινα, adeo te, Thucy. φοιτᾶν εἰς διδασκάλου, Xenoph. adeo præceptorem. ¶ Item coëo, ἡμίονος φοιτᾷ ἐπὶ ἵππους, mulus it ad equas. Herodot. li. 1. ¶ Φοιτᾶν μανίᾳ, furere, insanire, Sophocl. in Aiace.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Φοίτησις, præco, κήρυξ. ὁ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ.
Φοίτησις, frequentatio, itatio, Plat. de Leg.
Φοιτητής, οῦ, ὁ discipulus, μαθητής.
Φοίτησις, ὁ, iter, profectio.
Φοῖτος, ου, ὁ, insania, ἔκστασις, furor.
Φολιδωτός, οῦ, ὁ squamatus, corticosus, corticem squamæve instar tectus, vt lacerti, Aristot. 4. Ani.
Φολίς, ίδος, ἡ, squama, idque in reptantibus humi, Aphrod. ¶ Φολίδα τὸ χαλκεῦ dixit Hippocr. lib. de visu, squamam æris. ¶ Item ποικίλμα, textura picturis & coloribus variegata, Apoll.
Φολκός, οῦ, ὁ, strabo, cui obliqua est oculorum acies, Iliad. 8. ¶ Item pro miserabili & deridiculo.
Φολκώδης, ους, Adiect. folliculosus, fungosus, atque in anis follis instar, θυλακώδης, σφαῖρος, Hippocr.
Φολὶς, φολίς, squama piscis vel anguis, Etym.
Φολόω, inquino, μιαίνω, impleo.
Φόλος, ὁ, rufus.
Φονάω, μ. ἆσω, π. ησα, mortem alterius appeto vel intero, Hippocrat.
Φονεύς, έως, ὁ, homicida, occisor, oppressor, parricida, carnifex, Soph. in Aiace.
Φονεύτης, ου, ὁ, idem.
Φονεύω, μ. εύσω, π. ευσα, interficio, Herodot.
Φονήϊος, α, ον, idem, Actiu. Accus.
Φονήϊος, ου, ὁ, cædes, locus defunctorū vel occisorū.
Φονικός, ὸν, mortifer, in cædem proclivis, homicida, truculentus, cædis patrator. φονικοὶ νόμοι, leges de cædibus latæ, Demost. κατ' Μειδίου.
Φονικῶς, crudeliter, per cædem, Poll.
Φονικώτατος, paratissimus ad occidendum.
Φόνιος, α, ον, cruentus, sanguinarius, crudelis. φόνιος ἀλάστωρ, de cæde pœnas exigit, Eur.
Φονοκτονία, ας, ἡ, interficio, Num. 35.
Φονοκτονία, ας, ἡ, cædes.
Φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium, strages, occisio. φόνου ἐπιφορὰ, consulta homicidia. ¶ Φόνος dicitur spina, quæ & ἀκροκωλία. Theophrast. lib. 6. cap. 4. histor. plant. vide Plin. lib. 21. cap. 16.
Φονόω, cruorem reprætexto, Theop. li. 6. c. 4.
Φόξος, pisces celeriter nascēs: gignitur autem in ostiis fluuiorum, Arist. lib. 6. Anim.
Φοξός, apud Athen. li. 11. i. ὁ ὀξὺ λέγων τὴν φωνήν. ἢ ὁ ἐπὶ τὸ ὀξὺ τὰς φωνὰς ποιούμενος.
Φοξός, habens acutum caput, fastigiato vertice, & qui est distorto vultu, Iliad. β.
Φορά, ᾶς, ἡ, latio, gestatio, siue gestatus, us, Plin. Ciceroni loci mutatio, & loci commutatio, Aristot. 1. de Anima. ἡ κατὰ τόπον φορὰ, descensus, Plat. de Leg. ¶ Item gestationis lationisve, aut vecturæ merces, Aristoph. apud Poll. li. 7. & ὁ Θηβαῖος ἡ νῦν τὰ ὑποζύγια κατὰ τὴν φορὰν. ¶ Item impetus, cursus, casus temerarius. ἐκ φορᾶς γίγνεσθαι, cursus rerum, Demosth. pro Ctesiph. Plutar. in Themistocl. Ἐπὶ ἡ πᾶσι τοῖς ὑπὸ Θεμιστοκλέους ἡμελημένοις φορὰ μᾶλλον ἦν, adhuc puer Themistocles, vehemēs admodum animique plenus ac spiritus fuisse perhibetur. ¶ Item ictus. φορὰ δίκαιον, Aristid. iudicus. ¶ Item tributum, collatio, Thucyd. ἀφορολόγητος, pecuniarum collatio, tributum. ¶ Item prouentus, vbertas & copia, abundantia, feracitas Colum. vt dixit Aristot. μὴ ἡ φορὰ τῶν δένδρων ξηρανθῇ, arbores post fertilitatem vberiorem arescere.
Φορβάδες, equæ, αἱ ἡμίονοι ἵπποι, Hesych.
Φορβάλλω, impetuose, portādo, tollurim, rapim.
Φορβάλλω πολλῷ, portatur & accedit, Eurip.
Φορβεύω, fero.
Φορβολόγος, ου, ὁ, exactor.
Φορβυλή, ῆς, ἡ, capistrū quo os fræuatur, Iob 40.
Φορβυλιάω, ἀσω, capistrū quo os fræuatur, Iob 40.
Φορβυλιάω, ἀσω, π. ησα, fagino, fastidio. Aristoph. ¶ Φορβυλιᾷ γαστὴρ, quæ victus gratia multis se miscet, meretrix, Poll. lib. 8. ¶ Sic quophocl. nutritia & fœcunda terra. ¶ Item φορβὰς ἅλμη, mare fœcundum à Noam, cap. vlt. Euang. Ioan.
Φορβυλιὰς, φορβυλίδα, Suid. capistrum.
Φορβυλίς, vel φορβυλὶ, & φορβυλίον, capistrum, Aristot. Polit. lib. 7. cap. 2. ¶ Translatè de corio velúsque capistro quo tibicines ora sua mulcebant quasque capistrabant, aut ne nimio flatu labia scinderentur, aut vt expicti aeris moderatione inflatus lenior esset, sonúsque gratior auribus accideret, Aristoph. in Vespis. ¶ Φορβυλὰ αὐτὴ τῷ φορβᾷ, i. cibus pastus, Ἕρως, Suid.
Φορβὴ, ῆς, ἡ, pabulum, esca, alimentum, phebea Festo, Iliad. δ. ὑπὲρ μὲν ἄνακτος φορβῆς, Hesych. φορβὴ, τὰ, medicamenta. φάρμακα, Hesych.
Φορβὸς, corrupte apud Suid. pro φόρβειον.
Φορβὸς, inhumanus. ἀπάνθρωπος, Hesych.
Φορβὸς, Hesych. raritas. ἀραιότης.
Φορεαφόρος, ου, ὁ, lecticarius, qui fert lecticam Plutarch. in Galba.
Φορεῖον, ου, τὸ, merces vecturę, pretium quod bajulo numeratur. φορεῖον ἐκ μίσθωσις, Poll.
Φορεῖον, ου, τὸ, feretrum, ferculum, lectica, sella, vehiculum, Herodot. Et idem quod φόρετρον.
Φορεύς, έως, ὁ, baiulus, Apoll. Rhod. lecticarius sellam ferens domini, Plut. in Arcax.
Φορέω, μ. ήσω, π. ησα, fero vestem, vel annulum, vel alium huiusmodi ornatum. φορέειν ἐσθῆτα, ἐσθῆτι, Tusco amictu indutus, Plutarch. in Public. ¶ Item gero, gesto, σκῆπτρον φορέειν, sceptrum gestare, Iliad. α. ¶ Ilia. Lude equis pro porto, ἵππους δ' οἱ φορέουσι μέλουσα πόδεσσι, cōtego, Thucyd.
Φορμάδες, farcinæ in modum, aceruatim.
Φορμάζω, Suid. βαστάζω, ὑποζύγιος, baiolis.
Φορμαλιστός, ή, gestamen, onus, vectis, φόρημα, Interp. Aristoph. in dictione Κερκωπῆς.
Φορμάω, φορέω, fero, gesto.
Φορνὴ, tolerandum, vt apud Suid.
Φορτὶς, tolerabilis, ὑποφορητὸς, ἀνεκτός, Poll. ¶ Item ferri idoneus, vectibilis Senec. Hesych.
Φορτικῶς, μετρίως, tolerabiliter, Suid.
Φορτικὸς, abundantia.
Φορτίς, tubera. τύφαι, Hesych.
Φορτικὸς, ὸν, vilis, accōmodus, λοιπὸς, ἐς. Hesych. ¶ Φορτικὸς, item de alumine liquido dicitur à Gal. lib. 6. ca. 1 ξ' τοπ.
Φορτίνης, ου, ὁ, pellis porci, Poll. li. 6. ¶ Item pellis humana, Suid. ex Antiph. ¶ Item olfactorium, ex ramulis herbarum floribúsque fasciculus, Athen. lib. 13. ¶ Φορτὶς, Hesych. πυρὴν, nucleus.
Φορτὸς, mercēs.
Φορτὸς, ὁ μετὰ φόρτου μισθός. Hesy. Fuscus Cicer. vniculus Plauto, & vnciuius Gell.
Φορτὸς, ὸν, albus, canus, ἢ ὠδὲ rugosus, Hesych.
Φορτὸς, portuus & proprium nomen, Etym.
Φορκὸς, Phorcus, dæmon marinus, Hesiod. in Theog. Dicitur & φόρκυς, φόρκυνος, Ibidem.
Φορμὰς, canistrorum instare in modum florex vel tegetis i. ἐμφερὲς ἀσπίδι, Thucyd.
Φόρμιγξ, ιγγος, cithara, φόρμιγξ Æolicè, Iliad. δ.
Φορμὶς, ίδος, crates & tegetes, Gaz. li. 5. Anim.
Φορμίσκος, modulor, canto cithara.
Φορμίσκος, citharœdus, in Epigr. (bo.
Φορμὸς, in florea domus, strata tegete cubiculi, tegeticula qua inuitur solum, & stramen nauticum, φορμία. ¶ Φόρμος, pro herba, Suid.
Φορμίσκος, corbula, tegeticula Varroni, storea, ἐλλὰς, Comment. Aristoph. in Vesp.
Φορμίσκος, ου, pudendum muliebre, naturalia, Aristoph. in Concion. ¶ Dicitur etiam ὁ φορμὸς, Eidem.
Φορμίσκος, calathisci, sporulæ, cophini, vas plicatum ex cortice, Etym.
Φορμοποιὸς, tegetes seu traiecta consuere: in tegetem storeamve conjectam insuere. Æschines contra Ctesiph. hęc Demosthenis reprehendit. φορμοποιὸς εἶ σύ, i. in angustias compellimur.
Φορμὸς, ὁ, vitilium nexus, ἢ τὸ πλέγμα ex runco, vlua palustri, foliis palmæ, sparto, atrice, & sportæ: vt ex vimine crates vimitula. ¶ Aristoph. in Ran. φορμοῦ χρῄζοντες dixit, tegetem iuncream.
Φορμοφόρος, obesus, παχὺς, Hesych.
Φορμοφόρος, Suid. pro Φορτοφόρος, baiulus.
Φορτάγωγος, & Φορτάγωγος, baiulus.
Φορτηγέω, ἥσω, π. ησα, indico vel colligo tributum, Accus. Ioseph.
Φορτηγία, tributum, tributarii, serui, ministri, Deut. 20.
Φορτηγία, exactio tributi.
Φορτηγὸς, ὁ, qui colligit vectigal, ac tributum exigit, tributi exactor, Suid. ὁ τὸν φόρον ἐκλογιζόμενος.
Φόρτος, ου, ὁ, tributum, vectigal, emolumentum. φόρτος ἀγορᾶς, Demosth. & Aristoph. ¶ Apud Suid. φόρτος dicitur forum, πανδοκεῖον.
Φορτοφόρος, Adiect. ferax, fertilis. Et apud Hipocrat. quæ facilè concipit. ¶ Item ventus fœcundus, Plin. perferentem appellat, & ferentem in Panegyr. Sic translatè dixit Luci. φορτοφόρος, pro fœcunda alea & prospera. ¶ Φορτοφόρος, ferens & commodus ad finem assequendum qui homini propositus est, Alexand. Aphred.
Φορτηγὸς, nauis oneraria. φορτὶς, φορτικὸν.
Φόρτιμος, ου, baiuli qui onera aut sarcinas humeris subeunt, ἀχθοφόροι, Poll.
Φορτιστὸς, ἡ, τὸ φόρτου, præstantissimus, Etym.
Φορτίζω, onera fero.
Φορτίζω, ἀσω, oneraria vectio, pars vna mercaturæ, Aristot. lib. 1. Politic.
Φορτιδεῖον, ὁ, oneraria nauis, φορτὶς, Hesych.
Φορτηγὸς, οῦ, ὁ, baiulus, qui onera gestat. φορτηγὰ πλοῖα, naues onerariæ. Aristoph. Interp.
Φορτηγὸς πλοῖα, oneraria nauis, Thucyd.
Φορτίζω, ίσω, π. ισα, onero, Actiu. Accus. φορτίζεσθαι ἀγκύρας, in Epigr. i. onerare naues.
Φορτικὰ πλοῖα, oneraria nauis.
Φορτικὸς, ὸν, onerosus, grauis, odiosus, teter, illepidus, fœdus, importunus, importunus, Chrysost. ὡς ἐ ἐπὶ τοῦ ἐπιτηδείου. ¶ Item molestus, ob arrogantiam fastúmque intolerabilis, insolens & vanus, Plutarch. in Anton. φορτικὸν δὲ καὶ ὑβριστὴν ὡς ἐπὶ τοῦ πολλοῦ τὸν ἔπαινον, in responsionibus enim fastidio insolentes atque superbus & arrogans: Vnde φορτικὸν ῥῆμα dicitur, dictum arrogans atque insolens: ἵνα μὴ τι φορτικὸν εἴπω, ne quid insolentius dicam & inuidiosius, apud Dem. aduersus Timocratem.
Φορτικότης, ἡ φορτικὸν hominis vitium, fastus & arrogantia, Aristot. Rhetor. lib. 2.
Φορτικῶς, importunè, inuidiosè, grauiter, fastidiosè, arroganter, insolenter. φορτικώτερον ἀπολογεῖσθαι, dicitur, dum ἀπὸ τοῦ ἀδείου, liberius ac licentius de voluptatibus loqui quàm philosophum deceat, Plutar. in Solon.
Φορτίον, ου, τὸ, fascis, sarcina, onus, pondus. φορτίον μέγα, onus ingens, Xenoph. lib. 2. Pæd.
Φορτὶς, ίδος, ἡ, nauis oneraria, in Epigr.
Φορτοκόπος, baiulus, ἀχθοφόρος, φορτηγός.
Φόρτος, ου, ὁ, onus, Athen. & Eustath. καὶ φόρτος, nauis onus. ¶ Trāslatè, molestia, opprobrium, importuna molestiaque irrisio, Aristi. in Plut. Ἔστιν καὶ τὸ φόρτος ἐκφεύγειν ἀμῦ, sanam quoque vitauerimus.
Φορτοφόρος, ου, ὁ, baiulus, φορτηγός, Suid.
Φορυμός, μ. ύσω, π. υσα, i. φυρμὸς, pinso, subigo, misceo, ac turbo. ¶ Translatè verò est, farinam subigentis more confundo, fœdo, turpo, polluo, inquino, μιαίνω, ἀτιμάζω, ictibus contundo, cruento, Eustath. in Odyss. ε.
Φορυμέω, pinso, subigo, φορυμὸς.
Φόρυμα, ατος, τὸ, congestitia & confusa materia, cōgeries & colluuio, Aristot. histor. lib. 9. ca. 13. ¶ Item funis ex congestis stramentis, vitillibus, atque ex eius generis confusa materia plexus, Aristoph. in Achar.
Φορὶς, podex, ὁ πυγὴ, ἕδρα, Hesych.
Φορύω, turbo, subigo, pinso, φορυμέω.

Φορτικὸς, vituli marini.
Φοῦ, pluu, genus herbæ, quam & ἀγρίαν ναῖδα vocant, Dioſc. lib. 3. cap. 10. vulgò *valerianæ*.
Φόσκα, pro poſca, apud Trallian.
Φόσκος, acuto capite, φοξὸς, Heſych.
Φόως, φωτὸς, lux, Homer. φόως ἐρίουνος, Illia. ζ.

Φ P

Φραγελλίον, flagello, Etym.
Φραγέλλιον, v, τὸ, flagellum, Ioan. 2. Scribitur & φραγγέλλιον, & φραγγέλιον.
Φραγὴς, obſcuretur. φραγεὶς, obturatus.
Φράγμα, ατος, τὸ, ſepimentum, κατάφραγμα, ſeptũ, maceria, vallum, agger, ἀσφάλισμα. Epigr.
Φραγμὸς, ad ſepiendum idoneus, q. vallaris vel ſepicularis, Dioſc. lib. 1. cap 114.
Φραγμὸς, οῦ, ὁ, ſepes, ſepimentum, ſeptum, maceria, vallum, agger, Epheſ. 2. ¶ Φραγμὸν item vocant ordinem dentium ac ſericem, quaſi ſepes appelles. Ægin. 2. ¶ Hoc etiam nomine Lucianus appellatum quendam ſpurciſſimum ſcribit, ob ſpinas barbæ.
Φραγμοσύνη, conſilium, ſententia.
Φράζομαι, & Φραζόω, ſepio, munio. φράξαι, Sui.
Φράζω, dixit, diſſeruit. ἔφραζε. à φράζω.
Φράδμων, ὁ, ἡ, conſilium. Heſych.
Φράδμων, ὁ, ἡ, ὁ ἔχων, prudens. φρήμων, Suid.
Φραδμοσύνη, ἡ, ſcientia, prudentia, cõſilium, Heſiod. φραδμοσύνῃ ἢ κατὰ ζώνας φραδμοσύνῃ.
Φραδμονεύω, deliberans, conſiderans, conſulcor, prudens, peritus, doctus, Suid.
Φραδῶς, aperte, diſertè.
Φράζομαι, ἀπὸ τοῦ φράω, τὸ ἀκούω, intelligo, video, perſpicio, conſidero, expendo, excogito, cõſulo, ineo conſilium, Accuſ. Odyſſ. ξ. συμφράσσαντο ἑῷ φρένα καὶ θυμῷ ἔνι ἰσχεσίην. animo agitant & conſtituit, deliberant de expeditione. ¶ Item dico, eloquor, Theocr. in Idyl.
Φράζω, ἀπὸ τοῦ φράω, τὸ ἀκούω, indico, diſſero, memoro, expono, oſtendo, indico, denuntio, edico, explico, depromo, Ariſtoph. τὸ φράζε σαφῶς ὅτι μοι ἔστιν ἀρήϊφιλος, nobis quid velis cedo. σαφηνίζον φράζεις, Dem. φράζε συγχωρῶν, indico ſilentium, Ariſtoph. ¶ Item conſidero, diſpicio, Sopho. ¶ Pro ὅπως ἐρέω, φράζω, peculo, Eidem.
Φρακὸς, ὁ, ἡ, ſepes.
Φρακτὸς, ἡ, ὁ, cataphractus eques.
Φρασίζω, μέσον, prudentem reddo, pot. Φρονίζω.
Φράσις, εως, ἡ, locutio, dictio, explicatio, interpretatio φράσιν δόμεναι, infans, Iliad. in Epi.
Φρασσάμενος, attentus, φραξάμενος.
Φράσσαιτο φρεσὶν ἧσιν, ſtipo, condenſo, Accuſ.
Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, dictator, expoſitor, indicator, Xenoph. li. 5. Pæd. ¶ Item index, Plutar. ¶ Φρασταὶ, dentes ſeptenarii in pueris, Comm. Ariſtoph. in Ran. οἱ γόμφιοι τὰ ἀπίσω.
Φραστὴς, ῆ, ὁ, eloquens.
Φραστικὸς, ἡ, ὁ, conſultatio, intelligentia, ſententia, φράσις, ἔννοια, ἔκβασις, Heſych.
Φρατὴς, vide φράτωρ.
Φρατρία, Comm. Ariſtoph. in Auib. &
Φρατρία, ας, ἡ, conventicula, connubernium, ſodalitas, ſodalitium, curia, Halicarn. hiſtor. lib. 6.
Φρατριάζω, infratriæ cõſortium & tribuliũ conſortium habere, in vnum cõuenire, Euſtath.
Φρατρικὸς, ἡ, ὁ, curialis, contubernalis, tribunalis.
Φράτωρ, ορος, ὁ, præfectus tribus, princeps phratriæ. Demoſth.
Φρατρικὸς, ἡ, ὁ, qui eſt ex aliqua tribu.
Φρατρικοὶ, curiones.
Φράτρη, vel φράτρα, ſiue φρήτρη, Poliuis vel capra ἀπὸ τοῦ φράζειν τοῖς φράτερσι. ¶ Et Φράτρη, τὸ ἱερὸν ἐν ᾧ συνίασιν οἱ φράτορες, Idem.
Φράσσω, μ. ξω, π. ξα, obturo, ſepio, vallo, obſtruo, condenſo, ſtipo, ſtabilio, communio Accuſat.
Φρατρικὸς, ὁ, curialis proprie: contubernalis tribulis, affinis. φρήτωρ, ὁμοφύλιος, ſodalem contribulem, Ariſtot. lib. 12. Polit.
Φρέαρ, ατος, τὸ, puteus, & Poeticè φρεῖαρ, Nonn. ¶ Φρὴρ, tranſlatè de prægrādi poculo, Athen. 5.
Φρεατικὸς, profundi putei, Polyb. apud Suid.
Φρεατικὸς, putealis, puteanus, Athen. lib. 3.
Φρεάτιον, puteolus, puteus.
Φρεατοφύλαξ, ακος, ὁ, foſſor puteorum, Etym. ¶ Dicitur etiam φρεωρύχης & φρεατόρυκτος Poll. ipſe tearius Plin. ¶ Dicitur & Φρεωρύχης.
Φρεγίτλια, apud Polyb. tympana puteorũ, hauſtra. ¶ Corruptè apud Heſy. φρεγιτλία.
Φρεατὸς, ἡ, profundus.
Φρεατοῦχος, vide Φρεατόρυκτος.
Φρεναπάται, mentium ſeductores.
Φρεναπατεῖν, ἡ, ἡμᾶς, ἀπὸ τοῦ φρένας ἀπατᾶν, decipio, ſubſanno, Galat. 6. ἀλλ' οὐκ ἐφρεναπατήθη.
Φρενάω, H. ſy. cordatus. ¶ Item vecors.
Φρενεῖν, docere, admonere, Heſych.
Φρένες, ῶν, diaphragma, ſeptũ tranſuerſum. Gaz. in Ariſtot. vocat præcordia aut cinctum.
Φρενήρεσταν, ἡ, ὁ, prudẽs, conſultus, mẽtis compos: Aut etiã deſipiens, mente captus, Etym.
Φρενήρης, ους, ὁ, mente captus.
Φρενῆρες, τὸ, per febrem inſanio.
Φρενῆτις, teneor phreneſi.
Φρενῖτις, phreneticus Horat. qui per febrim delirat atque inſanit. lib. 2. Probl. 1. Apho.
Φρενίτης, ου, ὁ, mente captus.
Φρενίτις, mentis delirium, cerebri inflammatio quæ delirium infert, Celſ. li. 2. cap. 2. infanis febricitantium quam φρενῖτιν appellant. De phrenitide vide Marcell. li. 4. Dioſc. in dictione Λάθυρος: & Galen. lib. 1. ad Glauc. Sui.
Φρενοβλάβεια, ας, ἡ, infania, dementia, Suid.
Φρενοβλαβὴς, ἐς, ὁ, ἡ, ſtultus, attonitus, mẽte captus, Suid.
Φρενοβλάβεια, infania, primatio mentis.
Φρενοδόνητος, mentem verſans, Nonn.
Φρενοθελγὴς μῦθος, gratum verbum, Nonn.
Φρενοκλονίτης, ου, ὁ, ἡ, ὁ, decipio, ἐξαπατῶ, Heſych.
Φρενόληπτος, ου, ὁ, Suid. ὁ τὰς φρένας ἐκβεβληκὼς ἢ μεμηνώς. & Φρενόληπτος, ου, ὁ, ἡ, mente captus, furioſus, insanus: Vnde φρενοβλαβὴς ποιεῖν, pro furere, furioſum eſſe, Sophocl.
Φρενοπλὴξ, idem.
Φρενοπλήτης, qui ſuo ingenio aliquid componit, Sic Ariſtoph. in Ran. Æſchylum vocat.
Φρενόω, μέσον, caſtigo, ad mentem reduco, doceo, admoneo, recte inſtituo, Accuſ. Xenoph.
Φρένωσις, εως, ἡ, caſtigatio, νουθέτησις.
Φρεωρύχος, & Φρεατορύχος, puteorum foſſor.
Φρέω, & φρῶ, vnde φῆς: emitto, φρήσω, Φρὴς, ἡ, præcordia. φρὴς φρενῶν. ¶ Item (quia præcordia exiſtimantur mentis ſedes) pro mente, διάνοια, νοῦς, Eur. in Phœniſſ. Η' γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἡ δ' ἄφιλος φίλοισι τοῦτ' ἔφρασεν: Cicer. Oſſic. 3. Iurauit lingua, mentem iniuratam gero.
Φρεωτὸς, puteal, os putei, Heſych.
Φρήτωρ, ὁ, ὁ τὴν φρήτρα κρίνων, Etym. putei, tribus, Iliad. β.
Φρήτωρ, ορος, ὁ, contribulis, φρήτρης.
Φριαλμὸς, ὁ, ἡ, ὁ, facio proœmium, Neut.
Φρίζω, horrentis comas.
Φρίζω, timeo, horreo.
Φρίκη, ης, ἡ, horror frigoris, febrilis horror, algor: Vide Aphr. lib. 2. Probl. & Marcell. lib. 1. Dioſc. φρίκη φρῖ τὸ ἔδος, horror & religio in Deum, Xenoph.
Φρικὼδης, & Φριώδης, τὰ, algores, rigores, in acceſſionibus febrium horrores Marcell. lib. 1. Dioſcor. cap. 182.
Φρικὼδης, ους, ὁ, idem.
Φρικώδης, febri horreo.
Φρικτὸς, & Φρικτὼδης, horrendus, horribilis, formidabilis, φρικτὸς, φόβος, Heſych.
Φρικτὼδης, ους, ὁ, ἡ, horridus.
Φρικώδης, idem.
Φρίμαγμα, ατος, τὸ, fremitus, ſonitus, ſiue flatus qui emittitur per nares equorum. ¶ Eſt & hinnitus, Lycophr. χρεμετισμός.
Φρίμασσε, ἀπὸ τοῦ φρίμαγμα, vel Φριμάσσομαι, fremo: de equorum fremitu dicitur: ſiue flatu qui naribus emittitur, Herodot. in Thalia, φριμάσσεται ἢ χρεμετίσει. ¶ Item de hircis & capris, Theocr. Idyl. 5. φριμάσσετο πᾶσα νεμέσσων Νυσὰ ἀγέλα.
Φρίξ, κός, ὁ, maris vel fluctuum fremitus Cic.
Φρίσσω, μ. ξω, ſetigerorum.
Φρίσσω, horrore inducẽs, & pilorũ erectione. Φρίσσει τὰς τρίχας. Sui. φρίξας δὲ, Heſy. Φρίσσω, ἰδ. μ. ξω, tremo, vt agitatum mare fremitu fremitum edo, Euſtath. Iliad. δ. & ν. ¶ Vnde Φρίσσω, horreo, inhorreſco, metuo, contremiſco, erigor, φρίσσω τρόμῳ, Ariſtoph. i. ſera in-Demoſth. φρίσσε χάλκεος, horrem ſcu tuba. ¶ Sophocl. cum Dativ. ſi-φρίξ ἔχουσα πλεκτάνης ἢ δόλιος ἁμίλλα, i. δέος ἢ πλοκὴ μὴ ἔχουσα ὑφ' ἑαυτῆς.
Φρόιμιον, τὸ, proœmium, pro προοίμιον, Epigr.

Φ P

¶ Φρονιμάζομαι, & Φρονιμάζω, proœmior Plin præfor, præludo, præmitto, Ariſtot. li. 1. Ethic.
Φρονέω, μ. ήσω, π. ησα, τὸ παρεφθ. sapio, intelligo, cognoſco, vſu rerum ſum præditus, Accuſat. φρονεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ. Ariſtoph. τὸ φρονεῖν ἁπλῶς, ſapere ſimplicem antiquitatem, ſeu reſpere & olere. ¶ Item glorior, exulto, effero animum & tollo, μέγα φρονῶ ὅτι τινί, valde confido ob hoc, Æſchin. μέγα φρονεῖν ὅτι τοῖς ἀπὸ τύχης μεγάλοις ἅπασιν, bonis fortunæ gloriari, Hocr. in Euagora. ¶ Item bene & recte ſentire, recte iudicare, honum affectum habere, rectè conſulere, Plat. Epiſt. 8. οὐκ εὖ φρονεῖ, non recte exiſtimat, Sophocl. & φρονῶ τί σοι, faueo tibi & tuis rationibus. ¶ Φρονῶ, τὸ ἐθέλω, volo, cum Infinit. Heſiod. φρονεῖ ὁμοῦ μαχέσασθαι, animum intendit ad pugnam.
Φρόνημα, ατος, τὸ, prudentia, conſilium, ſenſus Terent. Plutar. in Fab. φρόνημα ἔχειν, prudentem eſſe. ¶ Item audacia, faſtus, grauitas, pertinacia, ferocitas Cicer. ſpiritus. ¶ Τὸ φρόνημα τοῦ Ἁλικαρνασσέως, Halicarn. hiſt. lib. 7. faſtum minuere. φρόνημα ἐμβαλέσθαι, aſſumere ſpiritus, Demoſth.
Φρονημάτιας, ου, ὁ, elati ſpiritus, Ariſtot. 5. Polit.
Φρονηματίζομαι, magnifice de me ſentio, maiores ſpiritus duco Quintil. efferor, animus tollo, Ariſtot. li. 8 Polit. φρονηματίζεται ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ.
Φρονηματισμὸς, ὁ, faſtus, animi elatio, Suid.
Φρονηματισμὸς vel φρονηματισμὸς, ου, ὁ, ἡ, elatus.
Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, ſenſus, Plat. in Tim. μετὰ φρονήσεως φρονήσεως, Cic. prudentia vacates.
Φρονίμως, prudenter.
Φρόνιμος, ἡ, ὁ, prudens, prouidus, conſultus, cordatus. φρόνιμος εἰς τὰ πολεμικὰ, Xenoph. in Apol. ¶ Aliquando arrogans, animo elatus.
Φρονιμώδης, animoſus, conſtans.
Φρονίμως, prudenter. ζῆν φρονίμως, Gaz.
Φρόνις, εως, ὁ, prudentia, intelligẽtia, ſyncope ρ φρένησις, Hom. ἢ ὃ φρὴν ἔπαρε πολλὰ.
Φρονιμῶς, ſapienter, Sophocl. in Antig.
Φροντίζω, μ. ίσω, & φροντῶ, π. ικα, curo, curam gero, ſtudeo, do operam, meditor, rationem habeo, proſpicio, Genitiu. vel Accuſat. à πολλὰ μὲν φροντίζει, bella non curabis, Xenoph. μὴ φρόντιζε χωλὸς, nihil cures. Ariſtop. μὴ τοῦτο γε φροντίσῃς, hoc ne curetis, Eidem. ¶ Cum εἰς vel περὶ, & cum Gen. aut Accuſ. εἰς τὰ θεῖα φροντίζειν, Xenoph. φροντίζειν εἰς τὰ ἀνθρώπινα, in re & negotio occupari, Alexand. Aphrod.
Φροντὶς, ίδος, ἡ, cura, ſolicitudo φροντίδα ποιεῖσθαι, curam ſuſcipiam, Phalar. in Epiſt. ¶ Item cogitatio, commentatio Δήμητρος φροντὶς ἀνάπαυμα: Cicer. Philip. 12. Poſteriores cogitationes ſapientiores.
Φρόντισμα, ατος, τὸ, idem, Ariſtoph. Τί δῆτ' ἐν τούτοις ἐν σοφὸν Σωκράτους φρόντισμα; aliud Socratis commentum.
Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, commentator, diſcipulus, Ariſtoph. ¶ Φροντιστήριον, ου, τὸ, ſchola, domus curarum,

Aristoph. in Neb. φροντιστήριον τῶν ἐν σχολῇ φροντιστῶν, i. schola.

Φροντιστικός, ὁ, cogitabundus, Theophr. φροντιστικώτερον φέρειν τὸ βραδύνειν.

Φροντιστικῶς, solicitè.

Φρόνδις, inaniter, incassum.

Φρόνδις, ιδος, ἡ, custodia, excubiæ, præsidium, & ipsi præsidiarii milites, apud Demost. Plat. in Phædone, ἵν' ἐν τῇ φρουρᾷ ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐκ τοῦ ἀπολυθῆναι ἐκ τῆς φρουρᾶς, homines sumus tanquam in corporis custodia atque præsidio constituti.

Φρουρά, ἡ, custodia princeps, princeps præsidiariorum, præfectus castelli. Xen. in Oecō.

Φρουρέω, μ. ησω, π. ηκα, custodio ciuitatem vel quid aliud, excubo, excubias pono, excubias præsidiis teneo, in præsidio sum, Accus. ¶ Οἱ φρουρέοντες, qui præsidio custodiuntur, Aristid. qui præsidio tuentur, Demosth.

Φρούρημα, ατος, τὸ, præsidium, septum, Sophocl. in Aiace.

Φρούριον, ου, τὸ, præsidium, propugnaculum. φρούριον ποιεῖσθαι, præsidium imponere, Thucyd.

Φρουρίς, ίδος, ἡ, navis quæ ad præsidium aut loci custodiam mittitur. φρουρίδες νῆες, Thucyd.

Φρουρός, οῦ, custos, stipator, præsidiari', qui est in præsidio. ¶ Φρουροί, præsidia. Χοὶ τῶν φρουρῶν.

Φρύαγμα, ατος, τὸ, fremitus, anhelitus equi currentis, hinnitus, cachinnus. ¶ Item elatio, inflatio, iactantia, fastus, libr. 1 Epigr.

Φρυαμιτίας, ου, ὁ, equus fremens Virgil. ¶ Item elatus, inflatus fastu, insolens atque ferox, Plutarch. in Antonio.

Φρυκτίας, equus fremens, φρυαμιτίας.

Φρυάττομαι, fremo, φρυάττεται. ¶ Item terreor, extollor, ἐπὶ τοῖς φρυαττομένοις ἵππους ἐπὶ κρότοις, equi sese efferentes ad certamina, Plutar.

Φρυκάσσω, ξω, π. αξα, fremo, frendeo. ¶ Item insurgo, glorior, superbio, Neutr. Absol.

Φρυκή, ῆς, ἡ, fuga, ἡ τῶν, φυγή, Hesych.

Φρυγανία, virgulta cito arescentia & igni accommodata, suffrutices Gaz. li. 3. hist. plant. Theophr. & lib. 3. de Caus.

Φρυγανίον, exiguus frutex Marcel. eremiū Barbar. lib. 3. Dioscor. cap. 105.

Φρυγανισμός, οῦ, ὁ, virgultorum collectio, Thucy.

Φρυγανίστρια, ἡ, q. farmentatrix, Aristoph.

Φρυγανιώδης, ης, ες, fur culosus, cremiorum modo lignosus, Marcell. li. 3. cap. 46 Dioscor.

Φρύγανον, ου, τὸ, virgultum, suffrutex Gaz. Theophraft. hist. plant. lib. 1 cap. 5.

Φρυγανόομαι, ferens virgulta, & farmēta, Lysi.

Φρυγανώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, furculaceus, fruticosus, suffruticius, aridus. φρυγανώδης δένδρον, frutex furculosus, Dioscor. lib. 3. ca. 108.

Φρυγίς, tostus, Dioscor. li. 4. ca. 52.

Φρύγανον, τὸ, Poll. li. 1. & φρύγετρον, lib. 6. fartago fictilis in qua farra torrebant, farreum Plautinum.

Φρυγίς, idem. ¶ Et qui frigit torrētque φρυγὰ etiam vocatur, ὁ φρύγων, Pollux.

Φρυγανόομαι, ῶσομαι, ωσα, ωμαι, ωθην, siccō, arco, Neutr.

Φρυκτώδης, ες, ὁ, ludi genus quod fabis fiebat, Poll. lib. 9.

Φρύγετρον, ου, τὸ, cremium, i. lignum aridum, Hesych. ¶ Item cantilena incitans ad arma.

Φρυγικός, siccus, aridus. ¶ Pro flore quodam æstivo, Theophr. li. 6. histor. plant. ¶ Φρυγικὸς λίθος, Phrygius lapis, Dioscor. li. 5. ca. 153. ¶ Φρυγιστὶ ἁρμονία, Phrygia harmonia, Lucian.

Φρυγιστί, Phygicè. ὁ φρυγιστὶ ἁρμονία, Phrygia harmonia, Aristot. lib. 8. Polit.

Φρυγμός, οῦ, ὁ, siccitas, χηρώσις, Hesych.

Φρύγνυμι, torrefio, Gaza lib. 7. histor. plant. Theophraft.

Φρύγω, ξω, ξα, torreo, sicco, frigo, Aristoph. in Conc.

Φρυκτός, οῦ, ὁ, fax e tæda vel è panicula typhę; talique face signa dabantur è speculis. Hinc sunt φρυκτοὶ σῆμαι, ἡ, πυρσοί, Aristidi. ¶ Φρυκτὸς ἀπὸ, iudiciarii calculi, iudicum suffragia ferre suffragia, sortiri.

Φρυκτός, frixus, tostus, ὁ, ἡ, ὁν, Aristoph. ¶ Φρυκτὸς fabæ inde pro suffragio. ¶ Item varex, consultor.

Φρυκτωρέω, splendeo, luceo, custodiam nocturnam ago apud ignem, è specula ignibus prænuntium excito, & igne sublato aduentum denuntio. Hinc Πλεονάκις φρυκτωρεῖν per faces atque flammam hostibus signum dare, Lysiæ. ¶ Ἐξ φρυκτωρεῖσθαι, facibus indicari atque denunciari, Thucyd. ¶ Φρυκτωρεῖν τὴν πόλιν, custodiam pro ciuitate agere, Thucyd. ¶ Φρυκτωρεῖν τὴν πόλιν, ab omnibus fuga facta est, Thucyd. ¶ Φυγὴν πόλιν, fugere. fugam facere Liu. φυγὴν, Thucyd. li. 3. ¶ Φυγὴν ποιεῖν πάντας πανταχοῦ, cogere hostes fugam facere, Xeneph. ἡ φυγὴ ἐγένετο, Nazan. in Orat. ἐπὶ τὴν φυγὴν ἐτράποντο, in fugam se proripuerunt, Herodot. ¶ Item exilium, Comm. Aristoph. in Vesp. φυγὴν ἐπιτιθέναι τινὶ, φυγὴν ἐπιγράφειν τινὶ, vt Cic. de Orat. fuga pro exilio.

Φυγάς, άδος, ὁ, ἡ, virgo cœlibatus amans, coniugium abhorrens, Epith. Mariæ, Nonn.

Φυγάσκομαι, vadimonium deserere, ambagibus & strophis tergiuersationem vti, Demosth.

Φυγοδικέω, ήσω, ηκα, detrecto pugnam, fugio pugnam, distraho, Neut. absol.

Φυγοπονία, ας, ἡ, laboris detrectatio & subterfugium, Polyb. φυγοπονία καὶ μαλακία τῆς ψυχῆς.

Φυγόπονοι, οἱ, qui fugiunt labores.

Φυγοπόνος, belli fugiens & detractor, Odyss.

Φυγοπτόλεμος, fugio, φεύγω, Hesych.

Φύδην, ex natu.

Φύεσθαι, ἐφύετο, attigit.

Φύζα, fuga, ἡ μὲν δείους φυγὴ, fugiendi cupiditas, Odyss. φύζα ἰμὰς ἐπέφνεν κρείσσων Ἕκτορος.

Φυκιόεις, faciem rubetæ repræsentans.

Φυκιοκόρυς ἱππεύς, rubetarius accipiter, Aristot. lib. 5. & 9. Animal.

Φύξ, Phryx, corripitur, Gaza li. 3. Gram.

Φρύττω, torreo, torrefacio, frigo, Alexad. Aphr. lib. 2. Probl.

Φύρω, φρύσω, μ. φύρσον, τὸ, προπέμπω, præmitto, πρὸ τοῦ φορῶ, per syncop. πρῶ, & mutatione τῦ π in φ, φρῶ.

Φυρτῶν, Attice, pro φυρκτῶν, Suid.

Φῦ, adhæsit, ἔφυ, attigit, Odyss. ὃς δ' ἄρα οἱ φῦ χεῖρα, tetigit seu apprehendit illum manu.

Φυγαδεῖα, ad fugam. εἰς φυγὴν, fugiendo, fuga, Apoll. 2. Φυγαδεῖα, ἐκ τῆς Ἰθάκης ἐκπεσόντος.

Φυγαδεῖα, fuga, exilium. Ὑπερβολὴ φυγῆς, Suid.

Φυγαδεύω, ἐφυγάδευσα, exulo, exul sum, fugio.

Φυγαδευτήριον, refugium, effugium.

Φυγαδεύω, ῶσω, ωσα, fugo, in exilium ago. φυγαδεύεσθαι ἐκ τῆς πόλεως, Demosth.

Φυγαδευτικός, exulatorius, Isocr. in Euagora.

Φυγαδευτικῶς, q. exulatoriè, Plutarc. in Timoleone.

Φυγάς, άδος, ὁ, exul, profugus, fugitiuus, desertor, φυγὰς τῆς ἑαυτοῦ, sua patria extorris, Thucyd.

Φυγγάνω, φύξομαι, fugio, Sophoc. Ξυνίημι, πολλοὶ ἔτι μὲ φυγγάνουσι, hæc me non fugiunt.

Φύγδαξ, vel Φύγδην, panis & panus: quibus dam panicula: est que tumor latus quidē, sed non altus, in quo quiddā pustulæ simile est. φύγδακες καὶ ἐπιφλύσεις, Dioscor. li. 4. ca. 94. pani & suppurationes Ruell.

Φυγέλαιος, ὁ, phygelitis vinum, Dioscor. li. 5. cap. 12.

Φυγεμάχη, ἡ, socors, iners.

Φυγή, ῆς, ἡ, fuga, cautio vitatióque. φυγὴ κρύβδην ἐκ πάντων, ab omnibus fuga facta est, Thucyd. ¶ Φυγὴν ποιεῖν, fugere. fugam facere Liu. φυγὴν, Thucyd. li. 3. ¶ Φυγὴν ποιεῖν πάντας πανταχοῦ, cogere hostes fugam facere, Xeneph. ἡ φυγὴ ἐγένετο, Nazan. in Orat. ἐπὶ τὴν φυγὴν ἐτράποντο, in fugam se proripuerunt, Herodot. ¶ Item exilium, Comm. Aristoph. in Vesp. φυγὴν ἐπιτιθέναι τινὶ, φυγὴν ἐπιγράφειν τινὶ, vt Cic. de Orat. fuga pro exilio.

Φυγήμαχος, ὁ, ἡ, virgo cœlibatus amans, coniugium abhorrens, Epith. Mariæ, Nonn.

Φυγίμαχος, vadimonium deserere, ambagibus & strophis tergiuersationem vti, Demosth.

Φυγομαχέω, ήσω, ηκα, detrecto pugnam, fugio pugnam, distraho, Neut. absol.

Φυγοπονία, ας, ἡ, laboris detrectatio & subterfugium, Polyb. φυγοπονία καὶ μαλακία τῆς ψυχῆς.

Φυγόπονοι, οἱ, qui fugiunt labores.

Φυγόπονος, belli fugiens & detractor, Odyss.

Φυγοπτόλεμος, fugio, φεύγω, Hesych.

Φύδην, ex natu.

Φύεσθαι, ἐφύετο, attigit.

Φύζα, fuga, ἡ μὲν δείους φυγὴ, fugiendi cupiditas, Odyss. φύζα ἰμὰς ἐπέφνεν κρείσσων Ἕκτορος.

Φυζακτέος, timidus, fugax, fugitiuus.

Φυζακτός, fugax, timidus, fugiē.

Φυζακτός, idem.

Φύζαξ, ακος, fugitans per fugam.

Φύζακτος, ὁ, meticulosus, φυλάττων, Hesych.

Φυζήσις, εως, ἡ, fugitiuus.

Φύζιμος, ου, ὁ, fugiendus.

Φύζιος, timidus, meticulosus: à φύζα

Φύζιον, asylum, refugium.

Φύζις, εως, ἡ, fuga: vel potius φύξις.

Φυή, ῆς, ἡ, indoles, ingenium, natura, statura, status, mores, Iliad. ἀνὴρ ἀμύμονος ἐκ φυῆς ἀνέρος ἐσθλοῦ ἠὲ κακοῖο.

Φύκαινα, ἡ, imagens mulier, Hermog. de Inuent.

Φύκαμις, ἡ, sterquilinium, κόπρος, Hesych.

Φύκαν, fucus.

Φυκίδιον, τὸ, fuca vel phuca piscis, φυκίς.

Φυκίδιον, τὸ, pisciculus quidā, Gaza in Aristot. vertit fucam paruam, φυκίον.

Φυκιόεις, όεσσα, όεν, spumosus tempestate maris.

Φύκιον, τὸ, partus alga, Plat Polit. 10.

Φυκιοφάγος, cui alga pro cibo est.

Φυκιόομαι, ώσομαι, ωσα, fuco, Actiu. Accus. Plut. in Connub. φυκιόομαι τὸ πρόσωπον dixit.

Φυκίς, ίδος, Etym. fuca vel phuca piscis, vt Gaza vertit in Aristot. li. 8. Anim.

Φυκοειδής, algarum copia scatens, algosus Plin.

Φῦκος, εος, τὸ, vel Φῦκος, alga, marina herba atq; ejectamentum quod maris æstu in litus effunditur, Theophr. hist. plant. lib. 4. ca. 7. & Plin. li. 15. ca. 25. & li. 32. ca. 6. ¶ Item radicula qua se fucant mulieres: vnde fucus Latinè, Poll. li. 5.

Φυκοφάγος, qui alga vescitur. φυκοφάγος ἰχθὺς est apud Athen. ἀλφεστὴς, sacer Apollini.

Φυκτὸς, custos, φύλαξ, Hesych.

Φυκτός, euitabilis Ouid. Odyss. ξ. ἀλὶ δὲ φυκτὰ πέλονται, vitari non possunt.

Φυκώδης, ης, ὁ, ἡ, algosus, algæ referens speciem.

Φύλαγμα, ατος, τὸ, custodia, præceptum, mandatum.

Φυλαδὸν, per tribus, Homer. Iliad. ε.

Φυλακὴ, ῆς, ἡ, custodia, conseruatio, animaduersio, obseruatio, excubatio siue excubitus, statio, præsidiū. φυλακὴν ἔχειν τινῶν, obserno nacues, Thucyd. Iliad. ι. Ὡς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὴν ἔχον ἠδ' ἐφύλασσον, excubabant ad vrbis custodiam. ¶ Item carcer. εἰς φυλακὴν πιπτεῖν, in carcerem coniicio, Aristot. 2. Oecon.

Φυλακὴ, apud Polyb. Suid. exponit, παρ' Ἀλεξάνδροις τὰ ἐκμαγεῖα τοῦ γυναικείου μαλακισμοῦ.

Φυλακίζω, traho ad carcerem, pertraho in carcerem, claudo in carcere, in carcere.

Φυλακικός, ὁ, ἡ, seruādi peritus, custos. Plat. 2. Rep.

Φυλακὶς, ίδος, ἡ, is nauis ad præsidia locorúmve custodiam mitti solita, quæ & φρουρίς, Xenoph.

Universidad de Deusto Biblioteca

Φύλακες, ὁ, custos, idem quod φύλαξ, Poeticè.
Φυλακτέον, cauendum.
Φυλακτέος, α, ον, obseruandus.
Φυλακτικὸν ἀφροδισίων, φύλαξ, custos, vigil, Hesych. excubitor Virg. Homer. Ilia. 5.
Φυλακτηρία, excubiæ, custodia, φυλακή, Hesyc.
Φυλακτήριον, ου, τὸ, tutela, præsidium, munimentum, arx, locus custodiæ. ¶Item antidotum contra venena, amuletum. ¶Item arma salutis.
Φυλακτικὸν τοῦ σωματικοῦ σπέρματος, conceptus fœminarum custodiens. Dioscor. li. 5. ca. 165.
Φυλακτικός, ad seruandum intentus, obseruans, pronidus, circùmspectus ad dolum & insidias cauendas. φυλακτικὴ ψυχὴ, ars cauendi, Plato in Epist.
Φύλαξ, ακος, ὁ, custos, vigil, excubitor, asserua tor, stationarius, conseruator, Aristot. in Pol. φύλακα: ἢ ἧς, naues præsidiariæ, Thucyd.
Φυλάξιμος, qui defendi custodiriue potest.
Φυλαρχία, μία, sum dux tribus, Aristot. 4. Polit.
Φυλαρχικὸν τὸ, quædam pompa.
Φυλάρχης, ὁ φύλαρχος, Suid. & Φύλαρχος, ου, ὁ, tribunus, tribuum præfectus, nomen magistratus in exercitu, Aristot. li. 6. Polit. ca. 8.
Φυλάσσομαι, vito, deuito, fugio, auersor & caueo. Xenoph. φυλάττου τοῦτον μὴ ἐλάθωμέ τι βουξενώσας, caue boues imminuas. φυλάττομαι ἀδικεῖν, caueo transgredi, Demosth. ¶Item custodiam ago, excubias ago, vel sto in propugnaculis, & ibi stationem habeo: Inde πυλακτήριον ἀπὸ τοῦ dicitur caut & circumspectus, & ἐνλαβὴς. ¶Aliquando Passiuè, Non. σίτιος πεφυλαγμένον ἰῶν, lumè auroræ diligenter obseruatum. ¶Item πεφυλαγμένος, contrè, custoditè Plin. Sec. prouidè, Hocr. vel positis & collatis vigiliis, Xenoph.
Φυλάττω, μ. ἄξω, π. αχα, custodio, seruo, tueor, tutor, munio, vigilias colloco, Xenop. in Hipparch. ¶Item præsidio custodio, ago custodiam, compesco, retineo. φυλάττειν τὰ χαθέ, tueri iam parta bona, Demosth. φυλάττεις φυλακὴν, agere excubias. Plat. de Leg. ¶Item obseruo & capto occasionem, Hesiod. εἰ ἐς φυλάσσοιτό τε ἡμέρας ἡ γρήτυα ἔργα, obseruant.
Φυλέτης, ὁ, tribulis, contribulis, Aristot. l. 2. Pol.
Φυλετικὴ φιλία, amicitia contribulium, Aristot.
Φυλή, in tribus diuido, Accus. Aristot. lib. 2. Polit.
Φυλή, ῆς, ἡ, trib⁹, cognatio, familia, cohors, Thucyd. ἐν φυλῇ, tributim, Xen. in Oecon.
Φυλία, ας, ἡ, Hesych. oleaster, vel ficus arbor specie ilicis. ἴσχῳ, i. lentiscus, Ammon. in φαυλία.
Φυλλάδες, intrita viridia, Poll. li. 6.
Φυλλάκανθος, foliis aculeatis & spinosis constans. ¶Φυλλάκανθα, τὰ, plantæ dicuntur, quæ spinas in foliis habent, quæ spinoso constat folio, Theophrast. hist. plant. li. 6. ca. 1.

Φυλλάριον, foliolum, minutum folium, Dioscor.
Φυλλὰς, άδος, ἡ, lectus è foliis ac frondibus contextus. φυλλάδια στιβάδων, foliis constrata, Herodot.
Φυλλαυθὶς, Phyllanthes, herba inter βατραχίωνα, Theophrast. hist. li. 7. c. 9.
Φύλλια, τὰ, odoramenta hortensia, herbæ virides hortorum odoriferæ, cuiusmodi cuiusdam, ruta, apium, apud Hippocr. ¶Apud Poll. φυλλία pro foliis lactucæ. Scribitur quadrifilia in Comm. Aristoph. in Achar. i. ἁπλᾶ πέμματα τοῦ λαχάνου.
Φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio.
Φύλλιον, ἄγων, certamen in quo nihil aliud præmii proponitur præter coronam.
Φύλλον, ου, τὸ, folium, flos terræ.
Φυλλοῖ, frondesco, Arat.
Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, phyllitis, herba de qua Dioscor. li. 3. cap 121. vulgò lingua cerui.
Φυλλοβολία, μ. ήσω, admitto folia, vt Varro vertit ex Theophrast. Aristoph. τὰ δένδρα φυλλοβολεῖ. ¶Item φυλλοβολεῖν, folia florésque spargere.
Φυλλοβολία, foliorum iactura, & profluuium.
Φυλλοβολῶ, folia perdens, foliis deciduus.
Φυλλοκαμπία, μ. ήσω, π. ησα, folia amputo, Nonn.
Φυλλολογῶν, folia legere, pampinare de vite, vt de ficu κυφελίζειν, Poll.
Φυλλομανῶ, in frondes & in folia eluxuriare, foliis lasciuire, Gaz. l. 8. cap. 7. histor. plant. Theophrast.
Φύλλον, τὸ, folium, frons. φύλλα ἐλαίας, Euripp. φυλλοβολῶ. A φύλλον fit Adiect. φυλλήρης Theophrast. foliosior Pli. ¶Φύλλα apud Hippocr. 2. περὶ γυναικείων, silphii semina. ¶Φύλλα, Eidem Hippocr. olera condimentis vsitata, vt sunt ruta, mentha, apium, coriandrum. ¶Φύλλον, folium malabathri κατ' ἐξοχήν. Aliquando etiam φύλλον μελαβάθρου dicunt. Apud Aetium li. 7. sic scriptum est φύλλον, τὸ τῶν μελαβάθρων φύλλον. ¶Φύλλον, apud Theophrast. li. 9. de histor. ca. 19. nomen est herbæ.
Φυλλορρῶ, μ. ήσω, π. ησα, foliis fluo, amicto folia, frondes perdo, defrondesco, Poll.
Φυλλόρρυης, vide φύλλον.
Φυλλοφόρος, foliatus.
Φυλλοφυῶ, ciicio, & expello.
Φυλλοχῶ, μ. ήσω, mensis quo folia decidunt, Hesiod.
Φυλλώδης, ους, ὁ, ἡ, foliaceus, foliosus, foliatus Gaz. φυλλώδεις σωρίτιδες, vires foliis insitæ.
Φυλλοβασιλεῖς, reges tribuũ, qui sacrificiis præsunt.
Φυλλοκρινῶ, μ. ήσω, α. ηκα, iudico per tribus, Poll. lib. 8.
Φῦλον, ου, τὸ, genus, gens, natio, cognatio, tribus. ἀφ' ἑνὸς ὁρμᾶσθαι πάντα τὰ φῦλα ἀνθρώπων.
Φυλοπαδία, ἡ, pugna, contentio, seditio, certamen, Hesiod. ἐμάχοντο πολέμοιό τε φυλοπαδίοιο, cupientes belli & pugnæ.

Φυλοπάτωρ, grauiter.
Φῦμα, ατος, τὸ, tuber, tuberculum, omnis tumor præter naturam qui citra externam causam oritur, Poll. li. 4. φῦμα ἀδηφαγίας, λοιμικὰ μικρὰ, πυώδη καὶ πολλὰ πομφολύγια. ¶Φῦμα, Archilochus φυσῶν vocauit. Et apud Nazian. primęua parens Eua, πάντων φῦμα dicitur, i. propago, quòd è costa extiterit.
Φυμὸς, pro φύτευμα, apud Oribas. vide suprà.
Φύω, ὦ φύσω, nasci, natum esse, coalescere, insitum à natura esse, Xenop. φυῶσι λίχνοι καὶ λαγνεῖς, fertur fuisse pulcherrimus.
Φύξ, cum fuga, Aduerb. Etym.
Φυξήλιος, ου, ὁ, solem fugiens, vmbram amans, Nicand.
Φύξανδρος, exul, profugus, ὁ φυγάς, Suid.
Φύξιμα δένδρα, arbores quæ ob altitudinem à pecudibus tutæ sunt.
Φύξιμον, τὸ, asylum, καταφυγὴ, καταφύγιον, Poll.
Φύξιμος, Adiect. fugiendus, qui in fugam vertit, Nicand. in Ther. ¶Φύξιμα, ὑμβρία, dixit Plutarch. in Polit. turum portum quò velut ad asylum confugere liceat.
Φύξιος, fugæ fauens. Inde φύξιος Iupiter, qui mala fugat amolitúrque vel fugæ præses, qui exules confugientes ad ipsum defendit. Et φύξιος συμφορὰ, propter quas solum vertere necesse est. ¶Apoll. li. 4. φύξιον ἄλγος, i. calamitatem capitalem, dixit.
Φύξις, εως, ἡ, fuga, ας, ἡ, refugium, Suid.
Φύομαι, nascor, enascor, gignor, existo, exco, exorior, pullulo, adhæreo, concrescо, in Epigram. ¶Φυόμενον σφέτερον, res quæ nuper acciderunt, res nata, res repentina, Xenoph. 5. ἀνάβ. ¶Φύομαι, pullulantia, altilia, stirpes, plãte, Diosc. li. 2. cap. 15.
Φύσις, ὁ, fructus, germen, γέννημα. Hesych.
Φύσημα, ατος, τὸ, proprie farinæ humore macerata & temperatæ ad panificiũmateria pinsita & subacta Plin. Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύσημα ζυμοῖ, i. exiguum fermenti totam materiam fermentat. ¶Φύσημα etiam de quauis, quæ subactu fit, mistura, vt de mortario ac rudere, Constant. γαστρὸς lib. 2. cap. de alimentis.
Φύσησις, coactio in offas, maceratio, commixtio.
Φυσῶ, & Φυσόομαι, fermento, subigo, pinso, mollio, macero, permisceo, ago in massam. πεφυσημένος, cum polenta sub actus. Diosc. li. 3. ca. 20. ¶Metaphoricè dixit Aristoph. περιφυσήσαι σοφισταῖς τὴν φρένα τὴν σὴν, vt ingenium, mollitus & frangens vocem, erga amatorem.
Φύσσω, mixtim, confusè, Plutarch. in Othone.
Φύσσος, paries, τοῖχος, Hesych.
Φύσσα, ατος, τὸ, fimus, sordes, strigmentum, inquinamentum Gell. Nicand. in Alex.
Φυσσὸς, ὁ, idem, μολυσμὸς, ῥύπος, μίασμα, Hesych. ¶Hieronymus tamẽ φυσσὸν vertit perturbationem, Ezech. 7.
Φυσσόω, μ. όσω, contamino, inquino.
Φυστίζω, ludere obtuluris circum talos vestibus.
Φυρτὸς, mixtus, confusus. ¶Item vino macerata farina.
Φύρω, μ. ύρσω, misceo, permisceo, confundo, pinso, macero & mollio aqua, subigo, irrigo, fundo, percutio, Hesiod. γαῖαν ὕδατι φύρουσι, terrã aqua subigere. δακρύοισι πεφυρμένος, lachrymis perfusus, in Epigr. πεφυρμένα ἄκρατα τοῖς ὕδασι, vino oleóque panis maceratus, Thucyd.
Φυτὸς, natus, genitus. φυτὸς ἀγαθοῦ, πατρὸς, ortus bonis parentibus, Plat. de Leg.
Φύσα, ης, ἡ, cum simplicis, vel Φύσαι, follis, Iliad. v. ¶Φῦσαι, flatus, ἐπίσασθε φῦσαι ἐκκρῖναι, Aphrod. lib. 1. Probl. pro flatum ventris extrudere & pedere. ¶Φύσα scribitur in Comm. Aristoph. in Neb. ἰοῦσα, vesica: sic dicta ἀφ' οὗ πέφυκε πνεῖν. ¶Et pro folliculo apud Dioscorid. lib. 1. ¶Φῦσα pro pisce, apud Athen. lib. 7.
Φυσαλὶς, ίδος, ἡ, bulla aquarum, πομφόλυξ. ¶Item Φυσαλὶς, vesicaria, quæ & ἀλικακάβη. frutex est, ca. vi. lib. 1. Dioscor. & l. 4. ca. 72.
Φύσαλος, ου, ὁ, bufo, Lucia. ὁ φιλοψευδὴς. ¶Item cete, balenæque genus, Hesych.
Φυσάω, μ. ήσω, π. ησα, spiro, spiritu inflo, spiritum immitto, flatu distendo, tumefacio, Accus. Demosth. φύσᾳ σφᾶς, τοὺς γναθοὺς φυσᾷ, buccas inflans siue flatu distendens. ¶Item efflo, Sophocl. φυσᾶντ' ἄνω σφᾷ ῥῖνες αἷμα, per nares efflantem cruorem. ¶Aliquãdo effero, Xenop. πεφυσημένος δὴ ἀκούειν. ¶Inuenitur etiam pro inflor & tumeo.
Φυσγανὶς, ίδος, ἡ, tractus, συρμὸς, Hesych.
Φυσέγγιος, ου, pro ψυχὴ, anima.
Φύσημα, ατος, τὸ, vesica, follis.
Φυσημάτιον, ου, τὸ, flatus, Poll. li. 4. ¶Item bulla: Sic ebullientis sanguinis eruptionem, ἀφρατες ἐφύσημα vocauit Hurip. ¶Inde factum vt φυσήματα dicantur, in margaritarum conchis bullarum modo inanes conceptus. Plin. li. 9. ca. 35. ¶Φύσημα translatè, arrogantia, quod & flatus Latinè dicitur, Eustath. Iliad. x. ¶Φύσημα etiam peculiariter appellatur resina pinea, Gale de compos. med. κατ' ἴδιον lib. 7. & Act. lib. 1.
Φύσησις, flatus, flandi actio, q. flatio, sufflatio Plin. Theophr. hist. li. 5 cap. 10.
Φυσητὴρ, ῆρος, piscis quidam ceraceus, Ælian. ¶Item Comm. Aristoph. flabellum, ου. Apud Dioscorid. ca. 77. lib. 5. follis narem fistulámque exponunt. Sufflatorium cap. 6. Hieremiæ.
Φυσητὴρ, ῆρος, τὸ tibia, αὐλὸς.
Φυσητικὸς, vim habens inflandi, Aristot. li. Animal.
Φυσητῶς, inflatus mente, Hesych.

Φυσήματα, ατ. ὁ, flandi actio, q. efflatio, flatus, Aristot Probl. Segm. 18. Quæst. 5.

Φυσήω flo, suffio, Hom. Iliad. δ.

Φύσιγξ γγος, ὁ, in alliis dicitur, circa caput in quo est semen, velut turgida vesicula, Comment. Aristoph. in Acharn. ¶Item pustulæ, vesiculæ, tumoresque in manibus & pedib⁹, Poll. lib. 4.

Φυσίζωος, buccas inflans, in βατραχ.

Φυσίζοος, & Φυσίζοος ὁ, ἡ, ad victum generans necessaria, victum producens, ἡ, τὸ εἰς ζωὴν, vivificans, vitam producens, Nazian. de Sole, & Iliad. γ.

Φυσικὴ naturalis scientia.

Φυσικὸς, Athen. li. 4. panis species.

Φυσικὸς, ἡ, ὁν, naturalis, Aristot. in fine primi Poster. Analyt. ¶Est & natiuus, aptus, naturam sequens, naturæ familiaris, φυσικὸν ἡ διδακτὸν, Xenoph. ¶Item specularor, venatórque naturæ Cicer. 1. de Natura Deor. ἡ τὸν φυσικὸν ἱμπεδοκλέα, Aristot. lib. de mund. ¶Et qui flatum ciet: Gaz. lib. 8. Anim. ¶Φυσικὰ φάρμακα Tralliano, medicamenta vt sunt amuleta, cantiones siue incantamenta, aliáque id genus, quæ physicè agunt & vi occulta ab insita proprietate. Marcellus Empir. ceiá remedia physica vocat. ¶Φυσικῶς, naturaliter.

Φυσικὸς, vim habens pullulandi, Theophr. lib. 4. ca. 6. de caus. plant.

Φυσιογνωμονέω, ex facie addiuino, diligenter cognosco faciem alicuius & annoto, vt postea noscam, Accus. Demosth. ἡ Αἰσχυλ. li. 1.

Φυσιογνωμονία, & Φυσιογνωμοσύνη, scientia qua natura hominum ex aspectu corporis iudicatur, Aristot.

Φυσιογνώμων, ὁ, ἡ, qui ingenia hominum & sensus ex aspectu corporis iudicat, qui naturæ est iudex, Aristot. li. 4. de gen. Anim.

Φυσιολογῶ, de natura disputo, physica ratione ostendo, Naz. in Orat. ¶Est etiam φυσιολογεῖν, naturas coniicere, naturam obseruare, Aristot. li. 1. Metaphys.

Φυσιολογία, physica disciplina, studium naturæ indagandæ. εἰτ φυσιολογία μεγάλη σωφίσαι, in animo planda cognoscendáque rerum natura excellens prudentia, Plut. in Peric.

Φυσιολόγος, naturæ explorator, naturæ interpres.

Φυσιόω, ῶ, σω, σωσα, inflo, anhelo, suffio, Accus. ¶Est φυσιοῦσθαι Apostolo, superbire, inflari.

Φύσις, εως, ὁ, natura, potentia rei innata, ingenium & indoles, naturæ habitus, φύσιος ἰσχὺς, vis ingenii, Thucyd. τὸ φύσει πρότερον, ordine naturæ prius, Aristot. in organo. ¶Φύσει Translatè, ἡ οὐσία, substantia, Aristot. ¶Φύσις, accipitur etiam pro pudendis tam virorum quàm fœminarum: quod Latini etiam naturam dicunt, vt Cicero de Diuinat. & Plin. naturalis.

Φυσιόω, ῶ, ὦσω, in naturam conuerto.

Φυσίωσις, εως, ὁ, inflatio Plin. Hesych. ¶Translatè de arrogantia dicitur 2. Cor. 12. vt tumor animi apud Cic.

Φύσκη, ης, ἡ, ἀμπυρα, vesicula manibus obortæ Comm. Aristoph. in Vesp.

Φύσκη, crassum intestinum ani venere: intestinum ex quo farina & carnibus mistis lucanicæ fiunt. Comm. Aristoph. in Equit.

Φυσκίς, vesicula, folliculus, vtriculus, φύσει συνεχὴς ἀλλαντόπα διὰ νυκτὸς, i. fert folliculos loculis similes, Dioscor. li. 2. ca. 131.

Φύσκων, ωνος ὁ, ventricosus, obesus, Ioseph.

Φύσκος, folliculus, ca. 25. li. 2. Dioscor.

Φυσκὶς, idem quod φυσκίς.

Φύσκη, ης, ἡ, piscis quidam, Ælian.

Φύσκων, ωνος, humbrina, Ἰταλοῖς.

Φυσοπτύης, ου, ὁ, fullula, q. suffiatorium, Dioscor.

Φύσσα, τῆς, farina melle conspersa, Etym.

Φύσσα, Etym. (vel potius φύσσα ἐξ ὕσσης) mata in scypho coagitata macerata que mollitur è vino ac polline, Aristoph. in Vesp.

Φυσώδης, ους, ὁ, ἡ, ventosus, inflationem pariens, flatuosus. φυσώδη πνεύματα, flatuosus spiritus, Galen. ad Glauc.

Φυτεία, ας, ἡ, locus arboribus consitus, hortus, arbustum, vinea, Apoll. 2.

Φυτεύω, planto, appropinquo.

Φυτήιον, nomen herbæ. ¶Item omnia quæ nascuntur. ¶Item familia Atheniis, Plutar. in Thes.

Φυτηλίζω, τὸ φυτηλίζω, planto, appropinquo.

Φυτήλιος, ὁ, ἡ, satiuus, φυτηλιὸς, γόνος, Hesych.

Φυτήλιος, ου, ὁ, sator, progenitor: Iouis epithet.

Φυτία, plantationis tempus, Hippocr.

Φυτεύω, μ. ἐυσω, genero, produco, pario Hesiod.

Φυτία, ας, ἡ, plantatio, ars plantandi, satus, satio, consitio, Gaza de Senect.

Φύτιμος, ον, planta, Plat. de Leg. ¶Bona plantatio seu locus plantis consitus, i. arbustum. ¶Item genus herbæ, Dioscorid. lib. 4. cap. 120.

Φύτισις, ὁ, φυτία, consitio, Aristot. de mund.

Φυτιστὸν, serendum est.

Φυτώριον, locus in quo plantæ è semine enatæ, quæ postea transplantantur in viridaria: plantarium Plin. seminarium Colum. Dicitur etiam φυτώριον. Constant γεωπον. li. 5. Idem lib. 11. ca. de buxo dixit, Φυτώριον. Φυτωρίον. ¶Item φυτώριον, plantarium: planta ipsa atque virgulta, vel plúte pars aliqua, vt sureulus vel talea, Theophrast. de Caus. li. 3 cap. 6.

Φυτωρὸς, ὁ, ἡ, plantarius.

Φυτεύω, μ. εὐσω, π. δυκα, planto, produco, sero, mando semina, arbotibus consero, Actiu. Accus. φυτεύειν τὰ δίσπορα, serere arbores, Gaz. de Senect. ¶Item genero, gigno, procreo, produco, pario, Aristoph. in Vesp. Φύω

πυῆσις ἐκ φυτείων κ. ζήτων. ι. ἐκγόνων.

Φυτοκόμος, ὁ, plantas curans, sator Plin.

Φυτοκομεῖον, locus plantis consitus. Suid.

Φυτόν, ἡ, anima vegetatiua Aristot. 1. Ethi.

Φυτὸν, τὸ, planta.

Φυτοσκόος, germinationis author.

Φύτλα, generatio, gens, genus, gemen, sexus, Suid.

Φυτοσπόρος, sator, φυτοσπόρος.

Φυτουργέω, plantandi studio teneor, Hesych.

Φυτουργὸς, ὁ, serendi studiosus, Basil. in Epist.

Φυτόφυλλον, τὸ, planta, propago, stirps, virgultũ, arbor: generalius est quàm δένδρον, Aristot. in Logic. ca. de Substantia. ¶Pro quouis vi uente, Plat. de Leg. ¶Dicitur & de hominibus, Eurip. ¶Φυτὰ χαμαίζηλα, frutices Gaz. ¶Φυτὸν item genus herbæ est, quæ & κυνόγλωσσον dicitur, Dioscor. li. 4. ca. 219. ¶Φυτὸν pro φύμα, i. tuberculum.

Φυτόσπορος, ὁ, plantis effossus, Etym.

Φυτουργὸς, ὁ, fossor, rusticus, qui arborer depangit ac fucci dit, apud Theocr.

Φυτοσπόρος, q. prolificus, li. 5. Epig. ¶Aliquando pro parente capitur & patre.

Φυτόφυτος, institum, insitio, plantatio, cõsitio, locus consitus, Bud in Epist. prior.

Φυτοφυτέω, plantandi ars, plantatio, consitio, cultura plantarum, Phil. de mund.

Φυτοφυτεύω, sator, ὁ ἀμπελουργὸς, pater, Eurip.

Φυτουργὸς, plantas colo & sero, curóque, vel plãtas instar pango, Phil. de mund.

Φυτοφυτεύς, sator, genitor, Hesych.

Φύω, vel Φυτεύω, vide φυτεύω.

Φύω, μ. ὁσω, π. υκα, plato, produco, gigno, creo, pario, ortum do in lucem edo, Accus. Lucian. πολὺ ἀλλοῖαι ἔφυσεν ἐκ τῆς ἐπικαὶ κεφαλῆς, Mineruam ex Iouis capite edidit. Iliad. ά, φύλλα ἔβαλε φύσει, edet. ¶Φύεται πεφύκασι, i. nascũtur capilli.

Φυώδης, odoratus, Gaz. lib. 1. histor. plant. Theophrast.

Φ Ω

Φᾶ, pro Φωτὶ, luci, Eurip. ¶Est & verbum pro dico, ἐφάνη, Hesych. ostendo, foueo, splẽdeo, appareo. ¶Item occido.

Φᾶ, dicam, in Coniunct.

Φάγεμα, & Φαγέμα, cremo, accendo, adoleo, torreo, illustro, Dioscor. li. 1. cap. 80.

Φαγίζω, idem, ardeo. Rythini sic dicunt, Etym.

Φαγίζω, instruo.

Φάδδη, ης, ἡ, vesica, bulla, φάδδη vel φαίδη & φᾶδη, papulæ, pustulæ maculæ rubẽtes in cruribus ex ignis propinquitate nimia inductæ, Poll. li. 7.

Φάζω, ἀσω, accendo, asso, torreo, Eustath. Iliad. γ.

Φαίδη, vide φᾶδη.

Φαίθων, phoenix, icis, auis, Aristot. li. 9. Anim.

Φαίνα, phocæna, tirsio seu tursio (vt Gaza vertit) genus est piscis: Vide Plin. lib. 9.

Φαινάδιον, ὁ, plantas curans, sator Plin.

Φυτεμα, ατος, locus plantis consitus. Suid.

Φυτὸν ψυχῆς, anima vegetatiua Aristot. 1. Ethi.

Φυτὸν, τὸ, planta.

Φυτοσκόος, germinationis author.

Φύτλα, generatio, gens, genus, gemen, sexus, Suid.

Φυτοσπόρος, sator, φυτοσπόρος.

Φυτουργέω, plantandi studio teneor, Hesych.

Φυτουργὸς, ὁ, serendi studiosus, Basil. in Epist.

Φυτόφυτον, τὸ, planta, propago, stirps, virgultũ, arbor: generalius est quàm δένδρον, Aristot. in Logic. ca. de Substantia. ¶Pro quouis vi uente, Plat. de Leg. ¶Dicitur & de hominibus, Eurip. ¶Φυτὰ χαμαίζηλα, frutices Gaz. ¶Φυτὸν item genus herbæ est, quæ & κυνόγλωσσον dicitur, Dioscor. li. 4. ca. 219. ¶Φυτὸν pro φύμα, i. tuberculum.

Φυτόσπορος, ὁ, plantis effossus, Etym.

Φυτουργὸς, ὁ, fossor, rusticus, qui arborer depangit ac fucci dit, apud Theocr.

Φυτοσπόρος, q. prolificus, li. 5. Epig. ¶Aliquando pro parente capitur & patre.

Φυτόφυτος, institum, insitio, plantatio, cõsitio, locus consitus, Bud in Epist. prior.

Φυτοφυτέω, plantandi ars, plantatio, consitio, cultura plantarum, Phil. de mund.

Φυτοφυτεύς, sator, genitor, Hesych.

Φύω, vel Φυτεύω, vide φυτεύω.

Φύω, μ. ὁσω, π. υκα, plato, produco, gigno, creo, pario, ortum do in lucem edo, Accus. Lucian. πολὺ ἀλλοῖαι ἔφυσεν ἐκ τῆς ἐπικαὶ κεφαλῆς, Mineruam ex Iouis capite edidit. Iliad. ά, φύλλα ἔβαλε φύσει, edet. ¶Φύεται πεφύκασι, i. nascũtur capilli.

Φυώδης, odoratus, Gaz. lib. 1. histor. plant. Theophrast.

Φ Ω

Φᾶ, pro Φωτὶ, luci, Eurip. ¶Est & verbum pro dico, ἐφάνη, Hesych. ostendo, foueo, splẽdeo, appareo. ¶Item occido.

Φᾶ, dicam, in Coniunct.

Φάγεμα, & Φαγέμα, cremo, accendo, adoleo, torreo, illustro, Dioscor. li. 1. cap. 80.

Φαγίζω, idem, ardeo. Rythini sic dicunt, Etym.

Φαγίζω, instruo.

Φάδδη, ης, ἡ, vesica, bulla, φάδδη vel φαίδη & φᾶδη, papulæ, pustulæ maculæ rubẽtes in cruribus ex ignis propinquitate nimia inductæ, Poll. li. 7.

Φάζω, ἀσω, accendo, asso, torreo, Eustath. Iliad. γ.

Φαίδη, vide φᾶδη.

Φαίθων, phoenix, icis, auis, Aristot. li. 9. Anim.

Φαίνα, phocæna, tirsio seu tursio (vt Gaza vertit) genus est piscis: Vide Plin. lib. 9.

Φαινάδιον, ὁ, phoca, vitulus marinus, Odyss. δ.

Φωκὶς, phocis pro genere eiusdam pyri, Theophrast.

Φωλὰς, ἀδος, ἡ, feræ quæ in lustris agunt, Epigr.

Φωλάζω, latem, ἐμφωλεύω, Hesych.

Φωλὰς, ἀδος, ἡ, latibulum. ¶Et Suid. genus morbi. ¶Φωλαὶ σηπῶν, conditum silentium, Nonn.

Φωλεὸς, ὁ, φωλεὰς, latibula, lustra, Aristot. hist. Anim. li. 8. Πασίφαη ἡ τὰ ζῶα τὰ φωλεάδα.

Φωλεὸς, ὁ, ὁ, lustrum, latebra, i. ferarum locus, antrum, secessus, fouea. ¶Item palæstra, auditorium, schola, ludus, Poll. Vnde λεπτοφωλεῖος, imeruditus. Ammon. & Suid.

Φωλεύω, μ. εὐσω, π. δυκα, lateo, κρύπτω, Suid. latito, subeo cauernas, delitesco, latibulis incubo. Neut. absol. ¶Dicitur etiam φωλεύω, i. secedo Plin. Aristot. hist. Anim. li. 8. ca. 14.

Φωλευτὴς, οῦ, ὁ, qui semper in eodem loco desidet, Hesych. ¶Φωλευτήριον, τὸ, domus, conuiua les vbi clàm potatur, Poll. li. 6.

Φωλὶς, morbus vrsi, quum nimia pinguedine laborans angustiis latebris affricando corpulentium diminuit.

Φωλιδευτὴς, ὁ, nidulator, qui latitat, Suid.

Φωλὶς, piscitii genus quoddam, serpentũ squamæ. ¶Pro squama per ῐ potius scribitur. ¶Pro pisce apud Aristot. li. 9. Anim.

Φῶμεν, dixerimus, dicamus, Demosth.

Φωνασκία, ars exercendæ vocis, Theophrast. lib. 9. hist. plant.

Φωνασκὸς, phonascus Cicer. qui vocem exercet & regit, præceptor vocis, formandæ vocis magister, Aphr. li. 1. Probl.

Φωνασκῶ, vocem exerceo & moderor, reddo vocem claram, Demosth. pro Cresiph. voci seruire, Cic. in 1. de Oratore.

Φωνέω, μ. ἐσω, σ. ησα, voco, cano, sono, vocem edo, inclamo, Actiu. Accus. Sophocl. Αἴανθ᾽ φωνῶ, Aiacem inclamo. Eidem in Electra, τί φωνεῖς; quid ais? ¶Item cum Dat. Eidem, ἐναντία φωνεῖς, venienti loqueris. ¶Pro gemo, de palumbe, Gazæ apud Aristot. lib. 9. Animal.

Φωνὴ, ῆς, ἡ, vox, sonus, locutio, dictum, verbum, sententia. ἀλλάξαι τὴν φωνὴν, Paul. ad Gal. ca. 4. i. vocem mutare. ¶Item fama, φήμη, φάτις, rumor, Act. 2. ἐγνωρίσθη ἡ τοῦ ἔθνους ταύτης, orto hoc rumore. ¶Accipitur etiam pro lingua, quemadmodum dicimus, lingua Græca, lingua Latina.

Φωνήεις, ἐσσης, ὁ, vocem formans, loquens, Xenoph.

Φώνημα, ατος, τὸ, vox, dictum, cantus, Sophoc. in Aiace, σώματ᾽ ἀκίνητα.

Φώνησις, vocis emissio, q. vocalatio, Poll.

Φωνητικὰ ὄργανα, vocalia organa, Naz. in Orat.

Φωνομαχῶ, pugnare de vocibus.

Φῶς, ῶτος, ὁ, μεγαλόφωνος, Suid. cui valida est vox.

Φώρ, φῶρος, ὁ, fur, prædo, φῶρες ἀνδρῶν, piratæ, in Epigram. ¶Φωρὶς φώκης, Hesych. genus apũ

sive potius fucorum, quod & fur Latinè dicitur. Aristot. hist. Anim. li. 9. ca. 40.
Φωρᾶ, ᾶς, ἡ, ἁλίσκομαι. Hesych. furtum.
Φωρᾶσθαι, ῶμαι, ὁ, deprehensus, fraudis compertus, Aristot. li. 5. Politic.
Φωραθείς, ῆντος, q. deprehensus.
Φωράω, ῶ, ἀ. ἀπὸ τοῦ φωρᾶν, deprehendo, in furto deprehendo, invenio furtum, Aristophan. seq. ¶ Item suspicor, & suspectum habeo, Actius. Accus.
Φώριον, τὸ φωρίου, furtum, latrocinium.
Φωρίσματα, ων, τὰ, & Φώρισμις, εως, ἡ, area, sterniturque, Odyss. ὁ, ἁλίσκομαι ἢ πωρίζειν φωρίσματα.
Φώρισμα, in Epigr. occultus aspectus.
Φωρίω, & Φώρνω, τὸ, furtum, Ioseph. de Antiquit.
Φώρτηρ, custos, speculator, κατάσκοπος. Suid.
Φώρυμα, cœnum, colluvies, item aut sarmentorum acervus, σωρὸς ἐκ ξυλοφρύγανα.
Φώς, φωτὸς, ὁ, inustio ab igne facta in cruribus.
Φώς, τὸ φωτὸς, vir à φάω, i. dico, loquor, Iliad. ϛ.
Φῶς, τὸ φωτὸς, τὸ, lux, lumen, lucerna. ἐξ ὧν δὲ πίνει τὸ φῶς, cenare in luce, Xenoph. ¶ Item nitricans circulus papillam ambiens, Poll. li. 2.
Φώσκω, lucro, illucesco, Matth. 28.
Φῶσμα, quod & φώσωμα scribitur, carbasus, velum, lindon, στολὴ λινῆ. Eustath. Iliad. ρ. ¶ Hesyc. est τὸ σκιᾶς ἕνεκα ἐμβάλλειν. ¶ Interdum velum. ¶ Unde dicitur φωσίστρα, Suid. Interum quo facies deregitur. ¶ Dicitur etiam φῶσμα καὶ φάσμα. ¶ Et φῶσμα exponit Grammatici carbasina linteа. ¶ Φώσμιον etiam ἄβαξ τὸ διὰ τῆς σελήνης, horologium Plin. siue horarium, Suid. φωσμίον, ὁ ἄβαξ γνωμόνιος κρίνει τὴν ἀφέλειαν.
Φωσφορᾶσαι, luminare Cicer. Gen. cap. 1. ¶ Φωσφόρος, Hesych. fenestra διὰ τοῦ ω & Latini dicunt lumina altius tollere, i. fenestras.
Φωσφόρος, ου, ὁ, lucifer. Φωσφόρος ἄστρον dixit Plat. Comicus. ¶ Φωσφόρος, Lucifer, i. stella Veneris. ¶ Item perspicuus, Adiect. φωσφόρος ἀγγεῖον, Eurip.
Φῶτα, vitrum oculi, fenestræ.
Φωτισμός, luminum conciliatio, luminum initiatio, q. illuminatio, Nazan.
Φωτοδόκος, ducem ferens, fenestra. Hesych.
Φωτοειδής, splendor, λαμπρότης. Suid.
Φωτοειδής, splendidus. Suid.
Φωτοειδὲς, lucidus. φωτοειδὲς ἦλιον, Xenoph.
Φώτη, splendor. ¶ Item fistula, Eustat. Iliad. ε.
Φωτίζω, illumino, illustro. Ioan. 1, λόγῳ τὰς πάντας φωτίζει, ὁ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον, lux vera quæ illuminat. ¶ Φωτίζειν, in lucem proferre, patefacere, Suid.
Φώτιον, oculus.
Φώτισμα, τὸ, Φωτισμὸς, οὗ, ὁ, q. illuminatio, splendor, fulgoris illustratio, ἀκτὶς. Hesych.

Φωτιστὴς, οῦ, illuminatius, Nazanz. in Orat.
Φωτοειδὴς, lucidus, clarus, Naz. in Orat.
Φωτόκοπος, ὁ, cæcus, luce orbatus, mortuus.
Φωτοχὴς, tostus, Hermol. & Ruell. apud Dioscor.
Φῶψ, lux, φάος. Hesych.

X Nota est qua denotatur aliquid esse nō receptum sed adulterinum & non antiquarum, vt est in Clement. Sophocl. Vnde χαιρε τὸ, i. ψεῦδος.
Χάζεται τὸ κρυπτόλογον intercum, angustum. Hesych.
Χαλάω, μήσω, τὸ κεχα, sum capax, capio, contineo.
Χάδω, idem, Iliad. ϛ. Ἥρα δ' ὡς ἴδεν χάδεν ἦτορ.
Χάζομαι, τὸ ἀστικὸν τὸ κομμι, cedo, secedo, de loco me subduco. Iliad. ι. ὦδι ἐχάζομαι.
Χάζομαι, ἀόρ. β. ἐχάδον, concedo, desino. Homer. in Iliad. ¶ Item anxiè solicitus timeo Apoll. ϛ.
Χάῑνω, hio, dehisco, inhio. Lucian. in Icaromen. ὀφεῖ τὸ τέλος ἡδὺ καχαῖνα. iam finì inhio. Vnde καχαίνους pro stultis, Aristoph. Nam stultitiæ signum est esse aperto ore.
Χάλη, virga pastoris, baculus incurvus, pedum. Etym. Alii venabulum exponunt.
Χαλεδὼν, ὁ, probus, χρηστὸς. Hesych.
Χαῖρε, salue, gaude, bono sis animo, aut Aristopha. in Pac. χαῖρε χαῖρ' ὦ φίλτατε. ¶ Χαῖρε, non vale. Homer. Odyss. ὁ, χαῖρε τὸν ὦ κούρη, valete adolescentes.
Χαιρέκακος, qui malis delectatur alienis. Poll. ¶ Χαιρεκακία, malevolentia qua quis exultat quod quis malis afflictetur, Aristot. l. 2. mag.
Χαιρέφυλλον, charephyllon, herbæ genus.
Χαίρω, idem quod χαίρειν. Aristoph. in Plut.
Χαμαδώνιον, ου, τὸ, gaudium, lætitia. χαρὰ. Aristoph. in Acharn.
Χαίρομαι, pro χαίρω, i. gaudeo, Aphrod. lib. 2. Probl.
Χαῖρος, ου, τὸ, &
Χαρμοσύνη, ης, ἡ, χαρμονὴ. χαρὰ, gaudium.
Χαίρω, χαρήσομαι, ἀόρ. β. ἐχάρην, gaudeo, lætor, exulto, delector, Dat. Xenoph. ὦδινί τε χαίρειν ἐπὶ τοῖς φίλοις ἀγαθοῖς, ex nulla re tantam capis voluptatem, quantam ex bonis amicis. ¶ Cū Præposit. σύν. Eidem, σὺν πᾶσι ἀγαθοῖς χαίρειν. ¶ Cū φίλοις χαίρειν, de bonis amicorū gaudere. ¶ Cū

Particip. Plat. de Rep. χαίρων διατελῶ. ¶ Χαίρειν, apud Græcos tria significat, gaudere, salvere, & valere. ¶ Χαίρειν etiam lugere, gemere, Etym. ¶ Dicitur etiam χαίρειν, Aristot. in Plut. Οὕτω μὲν τὸν δὴ μητέρα χαίρειν ἐᾷ τὸν.
Χάλμυς, ὁ, iuba, proprie in porcis: iuba de equo, Philostr. capronæ Gaz. ¶ Pro coma & cæsarie, Iliad. α. ἀμφὶ δ' ἄρα χάλμυς ἐκάλυψε, i. περὶ τὴν κεφαλὴν. ¶ Effertur & de frondibus vitis, apud Athen. ex Archestrato.
Χαμαίλεως, ὁ, ἔντος, & Χαμαιλέοντος, ὁ, ἔοντος, setosus, iubatus, comatus, Nicand. in Ther.
Χαλάζω, trepido, tumultuor, terreo. Hesych.
Χαλάζη, ης, ἡ, grando, Aristot. de mund. χαλάζη ἡ γίνεται ὑγροῦ συγκριθέντος, fit grando ex nimbo volutim contorto. ¶ Item Χάλαζα & χαλάζιον, grando morbus, i. instar grandinis in palpebris tuberculum, Æginet. & in Desinit. Galeno ascriptis, χαλάζιον: Cels. lib. 7. ¶ Χάλαζα, grando morbus suum: Vnde grandinosiores, χαλάζαι dicuntur, vt ait Comm. Aristoph. in Pace. ¶ Χάλαζα etiam à grandi nis forma ac colore dicitur, illud in ouis quod vulgò vocamus *le germe*: tametsi ad pulli generationem nihil conferre existimet Aristot. hist. li. 3. ca. 2.
Χαλαζᾶν, grandinosum esse de subus.
Χαλάζω, pessum ire.
Χαλάζιον, lapis pretiosus grandinis figuram præ se ferens.
Χαλάζιον, ου, τὸ, vide Χάλαζα.
Χαλαζοβολία, grandine ferio, in Epigr.
Χαλαζοφανὲς, quum grandine procellosa calamitas evenit, grandine pulsari. Theophr. histor. plant. lib. 4. cap. 16. & de Caus. lib. 5. cap. 9.
Χαλαζοφανὲς, grandinis percussio, quum grandine quid tunditur.
Χαλαζόω, concipit grandinem, Aristot.
Χαλαζοσκοπὸς, q. speculator futuræ grandinis, Senec. Natur. Quæst. li. 4. cap. 6.
Χαλάζω, seu Χαλάω, ῶ, ἀσω, ἀκα, laxo, relaxo, remitto, Aristoph. in Vesp. τὸν ὀρχὸν χαλάσας, &c. χαλάσας ὑπερῶα, Eurip. ¶ Item demitto, deprimo, submitto. Apoll. 2. ἱστὸν ἐκ νεὼς χαλάσαι τε καὶ ἀνασπάσαι, declinarunt. ¶ Significat enim proprie funibus demittere, quēadmodum demittitur anchora aut saxum è sublimi, χαλάσαντες ἐς ὠκεανὸν, summittentes in sporimula. Act. 9. ¶ Huc refero & aperio, Eurip. χαλάσατε κλῆθρα, aperite ostia. ¶ Pro eo quod est promitto, i. φαίνω, produco, Epigr. 5. πάντα κεχαλασμένα ἐκ πεδίων. ¶ Item indulgeo, concedo, Dat. Eurip. in Hecuba. ¶ Item remitto, flaccesco, languco, Phil. de mūd. τὰ δὲ αἱ κατὰ νόσου χαλάσεις, &c. quum morbi in medium grassati languescere cœperint & cedere.
Χαλαζώδης, grandinis speciem referens, grandinosus, Gaz. li. 8. Anim. de suum morbis.

Χαλάω, laxo, ἐκτείνω, Hesiod. ἵστια χαλασσάντων.
Χαλκίδρυς, ὁ, nomen avis, Oppian. in Ixeut.
Χαλκίοικος, ὁ, cathena.
Χαλκοῦς, οῦ, ὁ, celer, χαλκοῦς ἐν ἁμίλλαις, Sophocl.
Χαλαρὸς, ὰ, ὸν, lenis, mollis, dissolutus, laxatus, maturus. Dioscor. li. 1. cap. 156.
Χάλασις, εως, ἡ, illuvies vestium ablutarum.
Χάλασις, laxatio, resolutio,
Χάλασμα, ατος, τὸ, submissio, iactus.
Χαλασμὸς, laxatio. χάλασις, lib. 1. Dioscor. ca. 151.
Χαλάσσω, lib. 2. ex 2. Paralip. ἔγλυφε γλυφὰς χαλάσσας: vbi Latinè, sculpsit palmas, & quasi carcinulas se invicem complectentes.
Χαλασσὸν, τὸ, medicamentum quod contentas particulas & rigidas remittit atque relaxat.
Χαλασπάσιος, ὁ, velox.
Χαλάστρα, vrbs, vel lacus in Macedonia, vnde nitrum Chalastricum dictum (de quo Plin. lib. 31.) aduehebant, Etym. ¶ Χαλαστρᾶος, Chalastræus, Etymol. ¶ Χαλαστρικὸν, χαλάστρα, Etym.
Χαλασχὲν, τὸ, σμῆγμα, ἰύμμα, sapo, smegma, nitrum, apud Plutar. in Opusc.
Χαλάω, vide in Χαλάζω.
Χαλβάνη, ης, ἡ, galbanum. Dioscor. li. 1, ca. 72.
Χαλβανώδης, galbaneus Virgil. Nicand. in Alexiphar.
Χαλεπαίνω, ægrè fero, succenseo, Xenoph. 5. Pæd. ¶ Item Passiue, pro offensis animis acerbisque verbis accipior, actius obiurgor, Plat. de Rep. li. 1.
Χαλεπαίνω, μῆνιν ἀείδω, ἐχαλέπηνα, sum infensus, succenseo, indignor, Dat. χαλεπήνω σοι, tibi succenseo, Plat. in Apolog. ¶ Dicitur & χαλεπήνω σοῖς σὺ, sum tibi infensus, Xen. ἀπέμνα. σοῖς τῶν ἐπιτρόπων χαλεπήνασι, irascentem matri.
Χαλεπτὼ, idem, contendo, minor, affecto molestia, noceo. ¶ Interdum timeo. Hesych.
Χαλεπὸς, ὴ, ὸν, saxus, granis, molestus, difficilis, arduus, morosus, molestè, asper, acerbus, infamis. Plat. 2. de Rep. σφόδρα ἐσμὲν πολλοῖς χαλεποὶ: hostibus infestus. ¶ Cum infinit. Hesiod. χαλεπὸς ὀφθαλμοῖσι ἰδέσθαι, saxus aspectu. ¶ Χαλεπῶς, graviter, molestè, difficulter, magno cum labore. χαλεπῶς λαμβάνω, graviter accipio, Thucyd. ¶ Χαλεπῶς ἔχω τινὶ, succensere, Xenoph.
Χαλεπότης, ητος, ἡ, &
Χαλεπὸτὴς. Hesych. difficultas, sævitia, gravitas, ferocitas, asperitas, feritas, sæveritas. χαλεπότης ἔθους, morum acerbitas, Plat.
Χαλεύω, ὑ. ὑσω, ὑκα, minuo, infesto, exrenuo, laxo, irascor, lædo, Accus. Hesiod.
Χαλίαστον, smegma, τὸ ἰύμμα. Hesych.
Χαλιάω, ῶ, irarus, succenseus, Apoll. Rhod.
Χαλίδης, ου, ancillæ Laconicè, Eustath. Iliad. α.
Χάλια, quies, ἡσυχία. Hesych.
Χαλίδιον, tabella, πινάκιον. Hesych.

Χαλίσγαστον, τό, vel Χαλίσγαστον, merum, quod vires mentémque remittat, Apoll. Argon.

Χαλίφρων, scortum impudens, venefica, πόρνη, Suid.

Χαλιμάδιος, Bacchæ, ab impetu in venerem, ἀπὸ τοῦ μανῆναι εἰς ἀφροδίσια. Hesych.

Χαλιμάζομαι, -άσομαι, feror in libidinem, Suid.

Χαλινός, pro funibus nauticis dixit Oppian.

Χαλινόω, fræno, refræno, moderor. Vnde χαλινωτήρ, λαβὴ τοῦ χαλινοῦ, frænans linguam.

Χαλινοποιικὴ, ars conficiendorum frænorum.

Χαλινός, ῆ, ὁ, frænum, ea pars frœni quæ ori inseritur. In Plur. χαλινοί, Xenop. & χαλινά, apud Poetas. ¶Χαλινοὶ translatè dentes, Nicand.

Χαλινόω, -ῶ, -ωσα, fræno, Actiu. Aristot.

Χαλινωτήριον, τοῦ, nauis retinacula, q frœna atque habenæ, Eurip. in Hecuba.

Χάλιξ, -ικος, ὁ, lapis ex quo ignis excutitur, silex, frustum capitis, Belgæ caillou dicunt. Thucyd. Dicuntur etiam κάλικες.

Χαλὶς, -ῖδος, ἡ, merum, οἶνος τὸ χαλᾶν εἰθισμένος. Hesych.

Χαλισγὸς, -σγὸν, ὁ, bonus, iustus.

Χαλισγόνιμος, fluctus.

Χαλιφρονία, ἡ, mollities, animi remissio, Eustath.

Χαλιφρονῶ, -ῶσω, -ῶ, mentem laxans & soluens, remissus, delipiens, delirus, à χαλῶ, Hom. Interpr.

Χαλκάνθη, ἡ, vel Χάλκανθος, ου, ὁ, τὸ χάλκανθον, atramentum sutorium Celso, vulgò vitriol.

Χάλκασπις, -ιδος, ὁ, habens scutum æneum, Eurip.

Χαλκάγχη, æreæ seu ferreæ hastæ vrens, Eurip.

Χάλκεια, festum antiquum publicum in honorem Vulcani, à solis fabris celebratum, Etymolog.

Χαλκεία, idem: sic Herodian. Etym.

Χαλκεῖον, τὸ, officina fabri ferrarii, Lucian. τὸ ἐργαστήριον τῶν χαλκέων. ¶Dicitur & χαλκεών.

Χάλκευς, -υος, pro χάλκεος, æreus, Hesiod. ¶Χάλκευς, ἀραιὸς genus fœni fruticis, Theophr.

Χαλκεόθαλαμος, θάλαμος, æreos thalamos, in Epigram.

Χαλκέβολον, τὸ, navigium æratum aptum ad pugnandum rostro æreato: vel potius ipsum rostrum, Poll. vnde χαλκεβολεῖσθαι πεπλῆχθαι dicuntur, i. rostrata. ¶Χαλκεβολέσθων ναῶν, nauium æreis rostris præditarum, Euripid.

Χαλκέβολος, -ου, rostrum æneum.

Χαλκεθώρηξ, -ηκος, arco thorace loricatus, Iliad. δ.

Χάλκεος, -η, -ον, æreus, ferreus, robustus, durus. Iliad. γ. χάλκεοι ξυὸς dicitur, i. ferreum. Χαλκείων, -ωνος, ὁ, ferream & duram vocem habens, epith. Cerberi apud Hesiod.

Χαλκεύω, cudo, Accus. Aristoph.

Χαλκεὺς, -έως, ὁ, faber ærarius, excusor Quintil. Poll. li. 7. χαλκέας exponit τοὺς τὰ σίδηρα ἐργαζομένους. ¶Χαλκεὺς, piscis diuersus ab eo qui χάλκις dicitur, de quo Athen. li. 7.

Χάλκευτος, -ευτον, infatigabilis.

Χαλκεύω, ærariam artem.

Χαλκεύτης, Ilithyæ epith. in Epigr. Pindarus exactor & artifex, faber & author.

Χαλκευτικὸς, ἡ, fabrica æraria, ars excusoria Gaz. ¶Χαλκευτικὸς, ὁ, fabrilis, artis ferrariæ peritus. à Gaz. vertitur artis excusoriæ peritus.

Χαλκεύω, -εύσω, -ευκα, fabrico seu fabricem, cudo, tracto artem ferrariam, Actiu. Accus. Sophocl. ἐχαλκεύθη τὸν ἐχαλκεύθη ξὺν δαίμονι, hîc mentem cudit furia. ¶Inde ἐχαλκεύθην translatè pro expolire, & quod iam fabricatum est cudi, id est, crebris ictibus tundi, &

Universidad de Deusto
Biblioteca

τ.116. Galen. li. 8 Simpl. Plin. li. 24. ca. 20. & 15 Ægin. li. 7.

Χαμηκλινής, humi prostratus.

Χαμηκοιτεῖν, humi iacere, Comment. Aristophan. νέφ.

Χαμηκοιτία, humi cubatio, Philostr.

Χαμαίλευκη, Chamæleuce, q populus alba humilis, Dioscor. Chamæpeuce Plin. li. 24. ca. 15. ipse verò ibidem Chamæleucem esse ait Latinorum farraginem sive farfugium. ¶ Χαμαίλεια autem Actio, videtur esse τὰ βράχεα sive βραχεῖα, i. tussilago.

Χαμαιλέων, Chamæleon, nomen animalis & herbæ, quorum vtrumque colorem subinde mutat. De animali, vide Aristot. Ælian. & Eras. in Chiliad. De herba, vide Theophr. li. 3. ca. 3. hist. plant. & Dioscor. li. 11. ca. 135.

Χαμαιπετής, ὁ, ἡ, ὸν, in terra iacens, humi extensus, humi stratus, in terram prociduus, Suid. Vnde Χαμαιπετία, humi abiectio, Sui. Et Χαμαιπετῶς, Hesych. in terram, humi.

Χαμαιπίτυς, ὁ, ἡ, ainga herba Latinis, q. humilis pinus, Dioscor. li. 3. ca. 171.

Χαμαιπους, sponsa, cum curru non ducebatur, Poll.

Χαμαιρπής, ἡ, ὁν, ὁ, ἡ, humi repens Suid. eũ simplicis p. ¶ Χαμαιρπετῶν, Hesych. humi rependo.

Χαμαιφοίνικες φοίνικες, palmæ humiles, Theophr.

Χαμαιχώνια, ας, ἡ, stratum humi paratum, chor. ex agrestibus frondibus, Soph. in Phil.

Χαμαισυκάμινος, ἡ, q. ficus humilis, Chamæsyce, & Syce, herba Peplo similis, Dioscorid. lib. 4. cap. 170.

Χαμαιχαδὴς ὁ ποῦς, pisum statim à terra fissum, li. 4. de caus. pl. Theophr.

Χαμαιχυτίνιον, fornix, ganeum, prostibulum.

Χαμαιχύτινος, ὁ, τὸ, ἡ, scortum abiectum, Poll. l. 8. ¶ Et vile stragulum quod humi sternitur.

Χαμαιχυτικός, ἡ, scortum ignobile, Hesych.

Χαμαιχυτοῦν, ex accipitris genere sunt, qui prædam super terram & humi petunt, Aristot.

Χαμαιρπὴς, humi repens vel dormiens, Hesych.

Χαμαιτύπη, humiliter, abiectè, crassè, Nax.

Χαμαιτύπις, scortum, πόρνη, Hesych.

Χαμαιτύπιον, humilis & vilis lectus, stragulum, Etym.

Χαμαικοῖτος, humi cubans, Nicand. in Theriac.

Χαμαικοίτης, ὁ, humilis lectus, Comm. Aristoph. in Auib.

Χαμαιλάτης, ὁ, humi stratus, Nax. in Orat.

Χαμαιλάτια, τὰ, humilia grabata, Etym.

Χαμαικοίμησις, εως, ἡ, humi dormitio, quum quis in humo nuda dormit. ἀπὸ τοῦ χαμαὶ & κοιμᾶσθαι. ¶ Est etiam storea humi strata lecti vice, Poll. li. 6.

Χαμαικοίτιδιον, τὸ, humile aliquod cubile.

Χαμαικόρης, humilis, χαμαιζήλως, Xenoph.

Χαμαίκος, vitis humi iacens melius χαμαίκλος.

Χαμαίκρι, i. ex humo, Suid. ¶ Pro supplicitèr.

Χαμαικυβία, humi cubo, vide Χαμαιπετία.

Χαμαικυμία, humi indormiens.

Χαμαὶς, οῦ, ὁ, curuus.

Χαμαυχὲς sive ἐλαχὲς, machinæ quibus naues sub ducuturâ Polluce, i. puluini Isidoro.

Χαμάω, μ. ἥσω, poeticum est, deriuatúrque à χαμὸν, capio, δέχομαι, Hesych. i. sum capax, Accus.

Χαμάδιν, q. inhiantes, affatim, copiosè. χαμάδην ἐμοῦμαι, suidis faucibus me expleo, Lucian.

Χαμαδρὰς, ὁ, chandralia herba, Theophrast. li. 7. cap. 11.

Χαμαῖζε, τὸ χάσκειν, χάσκειν, hiare, hiscere. χαμαῖζε σοι τὸν χλόον, tibi terram hiscere, Lucian. Vnde κατὰ τοῦ εἰπεῖν, i. dicere. χαμαὶ πεσὼν ἥρπασε, atrocia verba dicere, Sophocl. in Aiace.

Χαμαὶς, hiatula piscis, Aristot. lib. 4. Anim. χάσκη pro eodem scribitur li. 8. & alibi χαῦνα. Apud Plin. chanæ & chanæ. Apud Athen. li. 3. scribitur χάσκαι. ¶ Dicitur etiam χάσκη & apud eundem & Eustath. ¶ Χάσκαι nonnulli vocant τὰ ὑφεδρίσκια, propterea quòd gargarem ipsum suprà amplius, infrà arctius sit, velut infundibulum.

Χάσκη, apud Comicos, ος, rictus, στόμα, Poll. lib. 2.

Χασκωμφόνιος, vociferor, ἐβόων, Hesych.

Χάσμα, ατος, τὸ, chaos, miscella, confusio, in congesta congeries, ὕλαι ἀκατάστατοι, Phil. de mundo. ¶ Χάσμα, pro aëre, Aristop. πρὸ. ¶ Χάσμα, humi, generosus, priscus, ἀρχαῖος, Theocrit. Idyl. 2. Vide Cæl. li. 26. ca. 16.

Χάσμη, ἡ, gaudium, lætitia, Eurip. in Ione.

Χάραγμα, ατος, τὸ, incisura Plin. q. insculptio, impressio, nota impressa sive insculpta, epigramma.

Χαραγμὸς, οῦ, ὁ, incisura, Theophrast. lib. 3. ca. 13.

Χαραδρηδὸν, Hippocr. impetuosè, confertim.

Χαράδρα, alueus torrentis. Proprie rerum ima sive fissum, quam aqua pluuia, torrens aut terræ motus efficit. locus confragosus & præruptus, vide Herodot. τὰ περὶ σφέας χαράδρας καὶ χειμάρρους, nascitur ad torrentium ripas, Dioscorid. lib. 4. ca. 271. ¶ Κεχαραγμένη ἀκάνθη, folia serrata, serrate aculeata, Athenienfibus infensus, Herodot.

Χαρὴς, gaudens, ab χαίρω: Vnde & Χαρεῖσι, τοῖς ὠφελουμένοις, gaudium esse. ¶ Χαρὲς, gaudens.

Χαρίδιον, collis, βουνίον, Hesych.

Χαριδοτὴς, philtrum, τὸ φίλτρον, Hesych.

Χαρίεις, εσσα, εν, gratus, gratiosus, verbanus, lepidus, scitus, venustus, elegans, pulcher, suauis, iucundus. χαριέστατος, Aristot. li. 2. Polit. c. 5. Artemus exponit præstantes viri: Thomas homines gratiosi.

Χαρίεσσα, pro χαριεστέρα, pulchrè, Cyrill. propter. xyr.

Χαρίεντως, ὁ, ἡ, ὸν, gratus, gratiosus, ἀστεῖος, pulchrum & bonum, Aristoph.

Χαριεντίζομαι, στομαι, ισω, ισθην, ιστος, iocor, facetè cauillor, & lepida verbanitate vtor, salibus vtor, Depon. absol. Plato in Apolog. μείζονα δὲ χαριεντίζεται, serio Melitus iocatur. ¶ Dicitur etiam Χαριεντίζεσθαι, ἡ κατακλίνεσθαι

laris, arundinis genus est, Theophrast. lib. 4. plane.

Χαραλὶς πόα Θ, vallaris tithymalus qui & χήλιον, i. mas, herba de qua Dioscor. lib. 4. cap. 175.

Χαρακίζω, vallo protego, elcuo, attollo, diuido, Hesych.

Χαράκιον, pedamentum, fulcimen. Hesych.

Χαρακοφόρος, ὁ, palatio Vitr. li. 1. ca. 9.

Χαρακώματα, ων, τὰ, castra, vallum, Ezech. 19.

Χαρακωτὴ, ἡ, ἡ, q. vallatio, munitio.

Χαρακόω, μ. ώσω, circumuallo, munio fossâ, Ammon.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, forma expressa, nota rei cuiusquam impressa, vt in cera fit signũ, insigne, lineamentum & ductus, effigies. χαρακτῆρα ἐπιθεῖναι, notam imprimere, Aristot. in Polit. ¶ Item stylus dicendi vel genus, χαρακτὴρ λόγου πάντα, Apoll. in Epist.

Χαρακτηρίζω, μ. ίσω, ίσθην, ιστος, noto, designo, imprimo, exprimo, figuro, insignio, denoto, indicium edo, Eurip. in Hecuba. Οὐ γὰρ ἄξια τοιῶνδε χαρακτηρίζει λαυτιόν, Plin. delineatio, informatio Cic. ¶ Χαρακτηρισμὸς, ὁ, ἡ, figura ci. 519.

Χαράκωμα, ατος, τὸ, vallum, agger, Demosth. πρὸ

Χαρμὴ, terræ hiatus, χασμὼδες, Hesych.

Χάρξ, ακος, ὁ, vallũ in bello, fossa, fouea. ¶ At vero in Femininо genere, ponitur pro valo, firmiore palo, cui vitis alligatur, pedamentum dicunt Latini & staturnen, Poll. li. 1. ¶ Χάρξ, castra, Polyb. ἐκπεριβάλλω τὸν πόλεμον ἔξω τῶν χάρκων, Cic. 1. Offic. postquam erat egressus è castris. ¶ Χάραξ, piscis, Athen. li.

Χαράσσω, μ. ξω, ξομαι, ξα, prima breui, sculpo, figo, imprimo, scribo, aro, acuo, scarifico. Hesiod. χαράσσομαι σύδηρον, dum ferrum acuitur. χάλκεα χαράσσοντες ὅπλα, folia serrata, Dioscorid. lib. 4. ca. 271. ¶ Κεχαραγμένος Herodot. Athenienfibus infensus,

Χαρὴς, gaudens, ab χαίρω: Vnde & Χαρεῖσι, τοῖς ὠφελουμένοις, gaudium esse. ¶ Χαρὲς, gaudens.

Χαρίδιον, collis, βουνίον, Hesych.

Χαριδοτὴς, philtrum, τὸ φίλτρον, Hesych.

Χαρίεις, εσσα, εν, gratus, gratiosus, verbanus, lepidus, scitus, venustus, elegans, pulcher, suauis, iucundus. χαριέστατος, Aristot. li. 2. Polit. c. 5. Artemus exponit præstantes viri: Thomas homines gratiosi.

Χαρίεσσα, pro χαριεστέρα, pulchrè, Cyrill. proparoxyt.

Χαρίεντως, ὁ, ἡ, ὸν, gratus, gratiosus, ἀστεῖος, pulchrum & bonum, Aristoph.

Χαριεντίζομαι, στομαι, ισω, ισθην, ιστος, iocor, facetè cauillor, & lepida verbanitate vtor, salibus vtor, Depon. absol. Plato in Apolog. μείζονα δὲ χαριεντίζεται, serio Melitus iocatur. ¶ Dicitur etiam Χαριεντίζεσθαι, ἡ κατακλίνεσθαι

Damasc.

Χαριεντισμὸς, ὁ, vrbanitas, lepos, & venustas sermonis, dictum salsum & facetum, scoma, Halicar. in vita Isocr.

Χαριέντως, elegantèr, scitè, lepidè, gratiosè, venustè, vrbanè, salsè, Plat. 2. de Rep.

Χαριστὴς, ὁ, gratiosus, cuius facta grata sunt, in Epigr.

Χαριστικὸς, elegantius, gratiosius, vrbanius, Aristot.

Χαρίζομαι, μ. ίσομαι, gratificor, obsequor, facio gratum & beneficium, gratiámque confero, Demosth. πρὸς ἐμὲ. Ἡμᾶς μὲν χαρίζεσθαι πεποιηκὼς ἐμοὶ συνεσκευασμένος, gratiam mihi inanẽ ac frivolam. Antiph. χαρίζεσθαι τοῖς ἑαυτοῦ θυμοῖς, animo suo indulgere. ¶ Καρίζεσθαι τοῖς ἁμαρτήμασι λόγῳ, cõdonare, ignoscere, delicti gratiam facere Lin Ephes. 4. χαριζόμενοι ἑαυτοῖς καθὼς καὶ ὁ θεὸς ἐν χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν, delicti gratiam mutuo facientes, vti & Deus in Christo vobis condonauit. ¶ Κεχαρισμένος, qui beneficium dedit, Aristot. Rhet. 2. Essi & κεχαρισμένος, iucundus, gratus, placens. κεχαρισμένος λόγος, oratio seu sermo grat., Demosth. ¶ Χαρίζεσθαι, de muliere quæ sui copiã facit.

Χάριν, pro causa. τὴν ἐμὴν χάριν, mei gratia, causa mea, Apoll. ἐμοὶ χάριν ἐπιθεῖναι.

Χάρις, ιτος, ἡ, gratia, festiuitas, beneficium, beneficentia, donum, munus. χάριν τινὶ κατθέσθαι τινος, gratia tibi debetur, Thucyd. χάριν ἐφέρετο παρὰ τῶν Ἀθηναίων, gratia ab Atheniensibus habebatur, Herodot. ἡ τοῦ λόγου χάρις, eloquentia, Plut. in Alcibiad. χάριν κτᾶσθαι τινος, Xenoph. virisim beneficio afficior. χάριν ἀθλεῖν φαύλου, Soph. in hominem beneficium conferre. χάριν τινὸς ποιεῖσθαι τινι, Xenop. ¶ Χάρις, obsequentia qua obsequiũ mulieris quo homini morigera sui copiam facit, Plut. ¶ Χάρις quam deam significet, χάρις & χάριτες, in Accus. facit, Lucia. in 15. Dialog. Cœlest. ¶ Χάριτες de myrti ramulis, Comm. Iliad. 2.

Χαρίσιον, τὸ, χαρίσιος, gratia, munificentia, Suid. ¶ Est & placentæ species, Athen. lib. 15.

Χαρισμα, ατος, τὸ, & Χαρίσιος, ου, τὸ, gratia, munificentia, beneficium gratis collatum, munus, donum quod ad gratiam fit alicuius. ¶ Item gratiarũ actio. χαρίσια Διονύσια, gratiarum dona soluere. Xenoph.

Χαρίστηρια λόγια appellat Gregor. quibus gratiæ Deo aguntur de aliqua re.

Χάριστια, festum quo symposia agitabant vnâ propinquis & dona vtrò citrò que mittebant.

Χαριτὰς, ὁ, gaudium. χαριτὰν, Suid. ¶ Χαριτὰς λόγων, ridiculum manipuli factum, facetiæ de manipulo facto.

Χαρμολέα, ἡ, frutex est quidam in philtris efficax: vide Plin. li. 13. cap. vlt.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Χαρτοβολίσκος, & λαμπτὴ, à meretrice quadam vocabatur Demetrius Phalereus à venustate genarum palpebrarúmque, Laert. lib. 5.

Χαρίεντως, non refactisque, sed lingua tãtum & verbo tenus gratiam gratificari Salust. Comm. Æschyli.

Χαρισμὸς, ὁ, ὁ, gratiosum facio, gratum siue charum reddo, Actiu. Accus. κεχαριτωμένη, gratiosa vertitur ab Eras. ca. 1. Lucæ.

Χάρμη, ἡ, τὸ, risus, gaudium, Hesiod.

Χάρμη, ης, ἡ, pugna, conflictus, μάχη, Ilia. ν. ¶ Ité lætitia, gaudium, Phocyl.

Χαρμονὴ, ῆς, ἡ, gaudium, lætitia. Xen. Pæd. 1.

Χαρμοσύνη, ἡ, idem. ¶ Est etiam festum apud Athenienses.

Χαρμοφέρων, Mercur. epith. lætus.

Χαρυτὸς, ὁ, ἡ, oculis decorus ac gratiosus. χαρὸν ὠδε per ὦ scribit Gaz. li. 3. Gram. ¶ Χαροπὸν χρῶμα, propriè est color cæsius siue cæruleus, qualis est maris atque cæli. ¶ Item χαροπὸς pro fuluo, Aristot. in Physiogn. ¶ Χαροπὰς tamen credibile est rauos Latinè dici propriè: vt rauam lupam dixit Horat. Car. lib. 3. Oda 27. Sunt autem raui coloris, inquit Festus, qui sunt inter flauos & cæsios, quos rauistellos vocat Plautus. Theocrit. in Bucolico, - ὄμματα χαριτόεντα καλὸν Α'δώνιν, oculi splẽdidiores vel magis cæsii quàm sint Mineruæ.

Χαροπότης, τος, ἡ, oculorum hilaritas & gratia, eorum splendor, cæsius color, Plut. in libell. de Iside & Osiride.

Χάρτης, ου, ὁ, charta, Dioscor. lib. 1. ca. 116. & Epig.

Χαρτηρὸς, ου, ὁ, χαρτοφύλακες, chartarius, ὁ χαρτηρὸς ὁ ἐγγεγραμμένος, capax scriptorum, Etymol.

Χάρτιον, chartula.

Χάρτινος, η, ον, charta.

Χαρτοπώλης, ου, ὁ, q. papyropola.

Χαρτοφόλαξ, ἀκος, ὁ, lẽtabilis, dignus lętitia, Suid.

Χαρτοφυλάκιον, scrinium reponendis chartis.

Χαρτοφύλαξ, chartarum principalium custos, præfectus scriniorum, thesaurarius chartarũ.

Χάρυβδις, εως, ἡ, charybdis, vortex maris.

Χάσμη, ἐπὶ τῶν χασκόντων dicitur leo, Eustat. in Homer. ¶ Χάσμη, ὁ παρὰ Ὁμήρῳ τῷ ᾅδου, Charõ, Orci portitor: Vnde sumitur pro morte, Aristoph. in Plut. Ὁ δὲ χάσμη τὸ ξυμβὰν, δηλοῖ τὸ, i. μέλλει ἀποθανεῖν.

Χασμωδὸν, ianua τὴν ἐπὶ τοῦ προθύρου κλείθρου, è qua educebãtur supplicio afficiendi, Poll. 8. Arnobius χασμῶδες θύρας vocat. ¶ Χασμωδία Laert. in Zenone, & Geographis barathra quædam & Plutonia fœdos odores exhalantia. Hinc vulgò charogne, quod fœtet cadaueris modo.

Χασμῶνται, Orcini: turba illa Senatorum qui post necem Cæsaris in Senatum irruperunt, Plutarch. in Anton.

Χάσπων, ωνος, ὁ, χασπῶδες, Suid. oculis gratiosus,

Χάσπων, ωνος, ὁ, bonus,

Χάσις, discretio, segregatio, Hesych.

Χασκάζω, hio, inhio, Aristoph. in Vesp.

Χάσκω, adaperior, hio, hisco, dehisco, Aristophan.

Χασμάομαι, circunspicio, περιβλέπομαι.

Χάσμα, ατος, τὸ, hiatus, fissura, rictus, vorago, barathrum, χάσματα τῆς γῆς, Plat. Polit. 2. hiatus terræ Cic. Offic. 3.

Χασμᾶσθαι, oscitanter addubitare & cunctari conturbari, æstuare dubitatione Cic.

Χασμάω, μάσομαι, π. σκω, oscito, dehisco, Neut. Absol. Aphrod. li. 1. Probl. οἱ βασιλεῖς χασμῶμενοι χασμῶνται, qui oscitantes videntur oscitant.

Χάσμη, ης, ἡ, oscitatio, oscedo, Poll.

Χασμὴμα, ατος, τὸ, rostrum hians, Aristoph. Interp.

Χασμώδης, hians, oscitabundus. ¶ Χασμώδεις, oscitantia.

Χασσέμβροι, secedens, ἀναχωρήσαντες, in Iliad.

Χάσσατο, herba quæ & ξάνθιον, Dioscor. lib. 4. cap. 228.

Χατίσκομαι, ἐσόμην, ζηλῶ, indigeo, desidero, Hesych.

Χατίω, μ. ὦσω, π. ησα, idem: carco, prohibeor.

Χατίζω, μ. ἰσω, π. ισα, idem, Neutr. Genio. Hesiod.

Χατὴς, ἰδος, ἡ, desiderium, vsus, ἐπιθυμία, χρεία, Hesych.

Χαυλιόδους, οντος, ὁ, qui dentes exertos habet brochus: Vnde brochitas Plin. χαυλιόδοντες ἔχουσι, οἱ ἀρίστους ὀδόντας, dentes habent exertos velut apri, sic Gaz. apud Aristot. li. 2. Anim.

Χαύνη, hiatula piscis, Aristot. 8. Anim.

Χαυνοπολίτης, ὁ, ejus inflatus vrbis suę opinione atque gloria, Aristoph. in Acharn.

Χαῦνος, η, ον, mollis, laxus, prælaxus, fungosus & inanis, solutus & cedens, insolens, tumidus, inflatus opinione sui, superbus. Plat. Epist. τὰ μάλιστα ὑμᾶς ἡμῖν καὶ χαῦνας ἐπιθέσθαι ποιεῖν spe. ¶ Item stulte & absurdè liberalis, ostentator ineptus, Aristot. 4. Ethic.

Χαῦνος, friabilis, id est, εὐθρυπτος, κρυπτὸς, θραυστός. ¶ Χαῦνον, altum, latum, magnum, χασμῶδες.

Χαυνότης, ητος, ἡ, laxitas, mollities, resolutio Plut. τῆ ὑπὸ χαυνότητος ὑδρωπικῆς. ¶ Est etiam fastus atque insolentia: ab Aristot. li. 1. mag. Moral. pro extremo magnanimitatis opponitúrque pusillanimitati.

Χαυνοῦσθαι, laxari, molliri. ¶ Est etiam τὸ χαυνοῦσθαι διακεῖσθαι, stulte de seipso persuaderi, significé simul & absurdè de sese sentire, ex mère. Synes. Κ' Α'δριαν.

Χαυνόω, ὦσω, π. ωκα, χαῦνος, mollio, emollio, mollio, remitto, laxo, insto, Actiu. Accus.

Χαύνωσις, mollities, laxitas, solutio, remissio, Aristoph. περ.

Χαύνων, ὁ, panis oleo cõspersus, hordeaceus, aut olus assatum, Etym. Suid.

Χαφειοῖς χρυσοῖς, crateres aurei, li. 1. Ἐν δὲ τ

Χεμάρρους, ου, ὁ, fundens.

Χεάνδην, fundere. Aristoph.

Χεδροπὸς φύσις, leguminis natura, Athen. lib. 9.

Χέδροψ, οπος, ὁ, legumen, Theophrast. li. 1. hist. plant. ca. 9.

Χελώνη, Nicol. Alexand. vnguinis genus quod deiciat aluum cacandique necessitatẽ affert.

Χεζητάω, cacaturio, χεσεῖν, Aristoph. περ.

Χέζω, χεσοῦμαι, ἔχεσα, μέσ. περ. χέζομαι, caco, excerno flercum, sedo ilercus, Aristopha. in Equit.

Χεῖλα, diffundi: vnde χεῖλος, fusus.

Χείλος, ους, τὸ, labrum, cubile ferarum latibulũ ferę pentis Athen. li. 11.

Χειλάριον, τὸ, labellum.

Χειλεύς, Ælianus ἀπὸ τῶν χιλίων, mille. Etym.

Χειλοτονία, pitissò, summis labris delibo, Epigram.

Χείλος, ους, τὸ, labium, Aristop. in Neb. ¶ Item labrum de aliis rebus, vt de ore poculi & crateris. Odyss. ζ. χείλεα δ' ἐξύδατα κεκράανται, i. margines. ¶ Item litus, ripa apud Æschyl. χεῖλος τοῦ πόντου, crepido follæ.

Χειλοστομία, quum vox q. in recessu auditur.

Χειλοτόμιον, τὸ, instrumenti genus, Synes.

Χείμαν, labeo. Et verbum obscœnum, Epigr.

Χειμαστήριον, τὸ, frænum, ferrum quod in os equi inseritur.

Χείμα, ατος, τὸ, hyems, Odyss. ξ. ἀλλά μα χεῖμα διῆμεν.

Χειμαδιῶν, ῶνος, τὸ, hybernaculum Liu. Hesych.

Χειμάδιος, hybernus, ad hybernandum accommodus. χειμάδιος χώρα, vti hybernis, Demosth.

Χειμαίνομαι, ἐχειμάνθην, ἀσομαι, hyeme vel tempestate vexor, μεχρίτινος ὑπὸ χειμῶνος, Depon. Absol.

Χειμάζω, ἄσω, π. χα. hyemo, perturbo, molesto, tempestate iacto, procella vexo. ¶ Χειμάζει ὁ θεὸς, deus tempestatem exerit. Xenoph in Oecon. ¶ Hyemem traduco, hyberno, Thucyd.

Χειμαίνω, hyemo, sæuio. Theocrit. Idyl. 5. ¶ Χειμαίνεσθαι, tempestate vexor, sentio hyemem, Herodot.

Χειμάρρους, χειμάρρου, ἀνος ventorum & frigoris iniuriam arcentes, ἀλεξήματα, Eustath. Iliad. π.

Χείμας, ος, ὁ, paxillus seu clauus quo foramen in nauis carina obstruitur, quo amoto naues in siccum trahũt, aquam in sentina collectam eximunt. Hesiod.

Χειμάρρους, ου, ὁ, torrens, χειμάρρους ποταμὸς ἐκπίπτων, ὁ δὲ torrenti flumini similis, Herodot. ¶ Dicitur & χειμαρρήτης in Nominat.

Χειμαστὴς, vetus hyberna, ἱμάτια χειμερινὰ, Hesych.

Χειμαστὴς, ἡ, ὁ, tempestate tortus.

Χειμερία, tempestas, turbatio. Hesych. ¶ Item hyemis traductio, i. hyemare. Varr.

Χειμερινὸν, vestis hyberna agricolæ, vt theristrum messoris, Poll. li. 7. χλαῖνα παχεῖα.

Χειμερδάω, laboro pernione.

Χειμερδών, pernio, χίμετλα.

Χειμερίζω, ἐσω, π. ισα, hyemo. Neut. absol.

Χειμερινὸς, ὁ, ἡ, frigidus, turbidus, hybernus, brumalis: πίων χειμερινώτερος, per hyemem, Herodot.

Χειμέριος, ος, ον, ἡ, hyemalis, frigus cupiens, hybernus, frigidus, Aristot. 2 Oecon.

Χειμεριώτατος, η, ον, gaudens algoribus.

Χειμέσιος, ὁ, frigus, ψῦχος, πῆγος, Hippocr.

Χειμίτης πυρὸς, triticum hyberno tempore satum. Theophrast. li. 4. de caus. plant.

Χειμοπαγὴς, ὁ, ἡ, qui hyeme seritur.

Χειμὼν, ὥνος, ὁ, hyems, hybernum tempus, frigus: tempestas, procella maris.

Χεῖρ, ὁ, ἡ, prodigus.

Χείρ, ὁ, ἡ, τῆς χειρὸς, & Poeticè χεῖρος, ὁ χειρὸς, manus. Veteres, vt Hippocr. nominarunt χεῖρα, totum brachii membrum, ab humero ad extremos digitos vsque. Sic & ab Homero vsurpatur Iliad. χ. Νῦξε δ' ἄρα ξίφεος μέσον ἀμφοτέρων ὤμων. ¶ Χεὶρ, translatè etiam de Animalibus dicitur. Lucian. in φιλοψευδῆ. Ari dixit de leone, χεῖρ ὡς λέοντος. Et apud Galen. de vsu part. χεὶρ πίθηκος, manus simia. De elephante etiã χεὶρ dicitur, i. παρὰ βοσκὸς ἢ φορυτοῦ. Manus similiter dicitur à Cic. Plin. & Curtio. ¶ Χεὶρ etiam est inter obsidionalia, Dioder. σιδηρᾶ χεῖρες, manus ferreæ: Iis iniectis velut harpagone naues detinentur. ¶ Χεὶρ, de arboribus apud Theophrast. de hist. li. 3. ¶ Χεὶρ, axis, vt cap. 7. li. 3. Reg. χεῖρες τῆς ἕλκης exponuntur axes rotarum. ¶ Χεὶρ, vt Latine Manus, pro scriptura siue pictura, & chirographo, In Epig. Τὰς ὑπὸ τῷ ἄγαλμα ἐγκαυθὲν τύμβῳ χεῖρ. Poll. li. 2. χεὶρ δὲ ἡ ἐπὶ χειρογράφοις τίνος & Πολυκλείτου χεὶρ, ἡ ἀγαλματοποιία. ¶ Χεὶρ, potestas, δύναμις, vis, copiæ. χεὶρ πολεμία, Eurip. in Medea, i. hostilis manus. ¶ Χεὶρ apud Trallianũ de porci axungia legitur, nisi sit legendum χοιρὸς, i. porcus.

Χεῖρα, fissura pedum.

Χειράγρα, ας, ἡ, chirago, i. morbus in manibus.

Χειραγωγέω, ἐσω, manu duco Luc. manu rego. χειραγωγῶ τυφλὸν, cæcum manu ducem, Nazan in Orat. ¶ Item demulceo, lenio Aristot. 8. Polit. de eo qui instrumenta musica pulsat.

Χειραγωγία, ας, ἡ, ductus: administriculum.

Χειραγωγὸς, ὁ, ἡ, qui manu ducit, vt qui iam viam cæco prait, Dionys. Areopag.

Χειράδες, cicatrices pedum.

Χειραμὰς, lustrum, latibulum, fouea.

Χειραπάζω, ἐσω, ἄσθω, Actiu. Accus.

Χειρὰς, vinę χειράδες.

Χείρασμα, ατος, ἡ, leuis frictio, quæ fit suspẽsa ma-

Universidad de Deusto
Biblioteca

nu & leniter attingendo: Cœlius Aurel. Chronion li. 1. ca. 4. manutigium vertit. ¶ Χειρισμὸς etiam de pugna dicitur cùm ad manus ventum est & res manu conserta geritur, Polyb. ¶ Χειρισμὸς apud Plut. pro quodā palæstrico manuum nexu, quo se nuncupo consertis manibus apprehendunt ita se exercentes: Vide Galen. de Sanit. tuenda.

Χειρικὸς, chiragra laborans, Poll. li. 2.

Χειρίδωτος, manicæ, manuū integumenta aduersus vim frigoris, Odyss. ζ.

Χειριδωτὸς, vel Χειρωτὸς χιτὼν, Suid. tunica manicata Cic. vel manuleata Plaut.

Χειρίδιον, mantiola, i. parua manus, Nœuio.

Χειρίζομαι, exerceor.

Χειρίζω, tracto, aggredior, administro, Poll. li. 2. ¶ Est etiam manum chirurgicam admoueo, Hippocr.

Χείρισις, tractatio quæ manu fit atque op⁹ chirurgicæ operæ.

Χειρόδουλος, ὁ, subditus, manibus expositus, mancipatus, captiuus, ὑπόχειρ Δ, Sophoc.

Χειρόεδρος, ὁ, vide Χειρόεδρος.

Χειρόμαξις, conatus, aggressio, administratio. Polyb. τῆς ἡ χειρόμαξιν χειρισμὸν ἡ τῶν τῆς ὅλης ὑπάρχειν ἐπιστήμην, rerum administrationem atque dominium & authoritatem in se conuertit.

Χειρόπηδος, Lucian. sciè gesticulans saltando.

Χείρονος, ν, ὁ, pessimus, deterrimus, Suid.

Χειρόνομος, minor, deterior.

Χειρόπαστος, qui manuum labore victitat.

Χειρόπους Δ, victum sibi manu quæritans.

Χειροπληθεῖν, non esse dicendum docet Lucian.

Χειρουργὸς, & Χειρώνιος, manuum opera viuens.

Χειρόσοφος, catena siue vinculum, quo ligatæ manus excoriantur & contabescunt, Suid.

Χειρότονοι, qui manu victum sibi quæritant.

Χειρόγραφα, seu Χειρόγραφοι συγγραφαί: Latinè etiam tabulæ.

Χειρόγραφον, scheda propria manu scripta, chirographum vel chirographum Cic.

Χειρόγραφον, caueo data (ynagraphi.

Χειρόπονητος, manu laboratus, Sophocl. in Aiace.

Χειροτονεῖν, digito ostendere, Accus. Bud. in Epitt.

Χειρόφωνος, ὁ, manifestus, Sophoc.

Χειρὸς κρατεῖ, violenti, quibus ius est in manibus & viribus corporis, Hesiod. ἔργ.

Χειρόγραφον ἀνάγκης, τὸ τόδε συμβόλαιον, Poll. mutuum sine obligatione, ἀχρεόκοπον ἀνάγκης, Hesych.

Χειροβρώτης, ὁ, qui manuum opera citra falcis vsum messem tacit, Nicand.

Χειρίδωτοι, manicatæ vestes, in Chiliad.

Χειρόκμητος, χειροποίητος, Hesych.

Χειρόδουλος, ὁ ἡ ὁ, cicur & manu tractabilis, mansuefactus, obsequens. διὸ χειρόδουλος τῷ δήμῳ, mitis populo & mansuetus erat, Plutarch.

Χειροθεσία, ας, ἡ, manuum impositio.

Χειροθετῶ, manus impono. ¶ Χειροθετεῖσθαι, impositione manuum accipere: usi sic in canon. Conc. Nicæni. ordinari in dec. Gratiani exponitur.

Χειροθήκη, ης, ἡ, chirotheca.

Χειροκαμπτὶς Δ, inter saltationis genera, Poll.

Χειρόκμητος, ν, ὁ, manufactus, Phil. de mund.

Χειροκοπῶ, μ. ὁσω, σ. ησα, manum abscindo, Accus.

Χειροκρατία, ας, ἡ, manuum potentia: aut earundem continentia, Halicar. hist. li. 6.

Χειρόκμητος, vitium est seditiosæ politiæ, quod exoritur à Democratia, corrupta licentia τῆς δημοκρατίας, & plebis turbulentæ insectatoris i. τῷ δημαγωγῷ τὰ πλήθη, Plat. in Polit. Vide Χειροκρατικὸς, Polyb.

Χειρολαβὶς, in aratro pars est stiuæ, Poll.

Χειρομάκτρον, mappa, in colloquio Græci sermonis.

Χειρόμακτρον, ν, τὸ, mantile, Athen. li. 3.

Χειρομαντεῖον, ὁ, vel Χειρομαντεία, & Χειρομάντεις, Chiromantes, qui ex lineamentorū manus inspectione futura prædicit, hominis mores & naturam coniicit, qualis fuit Hieronus Syracusius, qui περὶ χειρομαντείας librum edidit, quem inscripsit χειρομαντικὸν ἐπιστόμιον, id est, chiromantiam. Suid. & Poll. lib. 2.

Χειρόμακτρον πλῆθος, vulgus hominum manus labore victum quæritans, apud Athe.

Χειρόμυλα, ης, ἡ, mola manuaria ac trusatilis Xenoph. 6. Pæd. ¶ Χειρόμυλα ποιῶ Δ, idem Dioscor. li. 5. ca. 95.

Χείρων, minus, deterius, inutile, Plutarch. in Lycurgo.

Χειρότροφος, ν, ὁ, habens victum ex suis manibus.

Χειρώνακτες, οἱ, artifices manuarii, Herodot. li. 1.

Χειρώναξ, ὁ, operarius manualis, χειρώνης.

Χειρόνιπτρον, peluis abluendis manibus, Aristoph.

Χειρόπληθες, captiui, ca. 5. li. 2. Machab.

Χειροπληθεῖς, certis legibus manus mouco, τὰς χεῖρας ἐν ῥυθμῷ κινεῖσθαι, Poll. ¶ Χειροπληθὲς ἀκρόαμα, manuum motus & gesticulatio, saltatio gesticulatrix, Athen. li. 14.

Χειροπληθὴς, histrio gestu & manuum motu solutus, gesticulator, ὑποκριτὴς, Hesych.

Χειροπληθῶ, τὸ χειρῶ, mancipo, subigo, domo, subijcio, Hocrat. ἐὰ μὴ τοὺς ἄρχοντας τῆς ὑβρεως χειροπληθῆσαι.

Χειροπλαστικὴ, manicæ, i. vincula manuum, Eccles. 22.

Χειροπλόκος, ον, τὸ ἡ, magnus, immanis.

Χειροπλόκος λίθος, manum implens. ἀπὸ τοῦ συλλαμβάνειν

χειροπλόκος, manuales fasciculi, Dioscor. lib. 1. cap. 2.

Χειροπλοκῶ Δ, idem, Theophrast. lib. 9. cap. 4. hist. plant.

Χειροποδάγρα, podagrici, Poll.

Χειροποίητος, ὁ ἡ ν, manufactus Cicer. χειροποίητα νοσήματα, morbi manufacti Galen. quos inepti medici curando ægrotos asserunt, li. 1. ad Glauc.

Χειροποίητος, manus artificio, Polyb.

Χειροπόνητος, ν, ὁ, manu elaboratus.

Χειροτεμὴς, ὁ, qui est vulneratis pedib⁹, vel scissis, Etym.

Χειροτονία, harpago detinendis nauibus, Poll.

Χειροτονῶ Δ, & Χειροτονικὸν, vide in Χειροτονῶ.

Χειροτὸς Δ, q. manu sapiens, gesticulator.

Χειρότερος, & Χειρότης Δ, inferior, deterior, Hesiod.

Χειροτέχνης, ου, ὁ, artifex, operarius, qui suis manibus actis opus conficit, Soph. in Trach.

Χειροτεχνία, χειροτεχνίαι, manuum artificium, opificium, Plat.

Χειροτεχνῶ, manu operor atque exerceor, Hippocr. ¶ Χειροτέχνης, & Χειροτέχνικὸς, apud Poll. manuaria opera.

Χειροτονῶ, ὁσω, ν. ησω, eligo, deligo, suffragijs creo, scisco iubeóque, & magistratum creo, designo: porrigere manum Cic. pro L. Flacco. Demosth. Ὁ δῆμος τὰς ἰδίας χειροτονίας ἀεὶ συντρέφας τοῖς πόλεσι ἐχειροτόνησεν, scito suo probauit & iussit. χειροτονίαν τινὰ τῷ ἀρχῷ, Aristoph. sum delectus magistratus. ¶ Aliquando manus extendere simpliciter significat, τὰς χεῖρας ἀφεῖναι. ¶ Interdum deferre, in manuque dare Actiu.

Χειροτονητὸς, ὁ, ἡ, electus, suffragijs creatus. χειροτονητὸς, liber Democriti, quasi electanea, Vitru.

Χειροτονία, ας, ἡ, elcuatio manuum populi consensum significans, suffragatio, electio, suffragium, plebiscitum, declarario magistratus. χειροτονία κρατεῖ, omnium suffragijs obtinet. Plutarch. in Themist.

Χειροτριβῶ, in Hippiat. manu perfricare.

Χειροῦμαι, domo, mihi subijcio, Actiuè, οἷόν τε ἐμοὶ ἐχειρώσατο ἄνδρα, vanis qui cepit leporem, Plutar. in Apophth. ¶ Item sum inferior, Passiuè. χειροῦμαι ὑπὸ τοῦ λόγου, virtis defolatū est. Herodot.

Χειρουργῶ, ω. ησω, manibus operor & laboro, manu rem agi regredior, Thucyd. li. 8.

Χειρούργημα, opus manufactum, Plato in Politic.

Χειρουργὸς, ὁ, operarius, opifex. ¶ Item medicus, qui chirurgia vtitur, qui medicas manus admouet. ¶ Χειρουργικὸς, ὁ, dicitur de omni arte quæ actionem & operationem habet: artificium manus, opificium, Plat. in Politicis. ¶ Item Galen. lib. 2. ad Glauc. curatio quæ fit à chirurgo, Chirurgia Cicer. ¶ Professione, Erasm. in Adag. ¶ Χειρουργικὸς, Adiect. chirurgicus, manus opera indigens vel administratus ¶ Χειρουργικὴ ἐπιστήμη, peritia manuum gesticulatio, Aristot. li. 8. Politic. ca. 6. de organis musicis quæ manu pulsantur.

Χειρόω Δ, ῶ, ὁ, manu mancus & mutilus, Polluci.

Χειρόω, μ. ὁσω, σ. ησα, manu capio, subigo, deuinco, ditioni subijcio, subiugo, mancipo, Accus.

Χείρων Δ, ονος, inferior, infirmior, deterior, pejor. Plato, οὐδὲν ἧττον χείρων, nulla in re tibi cedens.

Χειρωναξία, ας, ἡ, operarius homo, qui manibus sibi victum quærit, opifex, Poll.

Χειρωνακτία, manuum operatio Plin. opificium, βδελυκτὸν χειρωνακτίαν. Æschyl. in Prom.

Χειρωνακτὶς, lib. 2. Oecon. Aristot. vectigal quod exigitur viritim à vulgo, βδελυφόρημα.

Χειρώνειος, τὸ, centaurium, herba à Chirone primò monstrata, Theophrast. lib. 9. histor. plant.

Χειρώνιος λιμὴν, vicus chironius. Aphrod. lib. 1. Probl. Quæst. 92. ¶ Χειρώνια τραύματα, vulnera, quæ medicam vix recipiunt curā, & Chironem aliquem expectare videntur, Cæl. li. 10. ca. 50. & in Chiliad. Erasm.

Χείρωσις, mancipatio, mancipium, captiuitas.

Χειρωτὸς, qui facilè potest capi.

Χείδιος, capacem esse, capere, id est, χωρεῖν, δέχεσθαι, ἢ χωρεῖν ἀγγεῖα. (χηδιος.

Χέλα, capio χωρῶ.

Χλανιοποιεῖν, operimentum testudinis.

Χελιδονίζειν, ἐαρίζειν, Aristoph. Interpr. ex Æschin.

Χελιδόνιον, ν, chelidonium, herba dicta à χελιδὼν, quòd eo auium genere aduenière nascatur, & discedente extinguatur: vel quòd ea vt scripsit Plin. restituant hirundines pullis excæcatis oculos, Latinis chelidonia, Dioscor. li. 2. ca. 214. & Plin. li. 8. ca. 27.

Χελιδὼν, ὀνος, hirundo, Theophrast. histor. lib. 7. cap. 14.

Χελιδονίας, piscis, ὃν τῇ μαγείρῳ αἰωλοῦσιν τῇ πανσελήνῳ, vt est apud Athen. li. 8.

Χελιδὼν & Χελιδὼ, ὀνος Δ, hirundo: χελιδόνων μοῦσα. Aristoph. vide Erasm. in prouerbio, hirundinum musica. ¶ Item piscis apud Athen. li. 8. hirundo marina Gaz. apud Aristot. eius meminit Ælian. ¶ Item Χελιδὼν, canitas vngulæ equorum, Hesych. & in Hippiat. ¶ Tē canitas in brachii hominis flexu circa cubitum, Eidem Hesyc. Ecclesiast. ca. 22. χελιδὼν, δὲ ἑρμηνεύουσιν ὠλένην, brachiale exposuerunt. ¶ Χελιδὼν, barbari, βάρβαρος, Æschyl.

Χαλίζω, ισω, σ. ισα, no, nitigo.

Χελώνιον, τὸ, apud Hippocr. sicca tusticula in qua nihil exputitur cereatu.

Χελωλάκη, lusus puellarum, Poll. li. 9.

Χελάνη, piscis, Athen. qui & βάκχος ὁ ὀτίνος.
Χέλυς Θαλάσσιος, testudo marina, Nicand. Ther.
Χελωνίζειν, irridere, χλευάζειν, Hesych.
Χελώνιον, labium, labrum, τὸ χεῖλος, Aristoph. in Vesp. ¶ Est etiam à χελώνη, testudo: & apud Æoles significat citharam, Etym.
Χελώνιον, τὸ, labellum. ¶ Est etiam idem quod χελώνη, Hesych. ¶ Item χελώνιον, armus vel pars illa gibbosa quæ in scapulis prominet, Poll. ¶ Interp. tamen Iosephi, vertit pecoris pectus.
Χελωνίδης, ὁ, labeo Plin. labrosus, Eustath.
Χέλυνα, quod & Χέλυννα scribitur, i. testa experimentúmque testudinis, Nicand. in Alexipharm.
Χέλυς, ωος, ὁ, chelys, lyra, testudo. Suid. ¶ Item pectus. τὸ τῶν ζώων. ¶ Χέλυς, Arat. Fides stella Cicer. Plin. fidicula.
Χελύσκιον, rusticula. vide suprà Χελώνιον.
Χέλυσμα, τὸ, Cæsari statumen, Poll. li. 1.
Χελύσσομαι, expectoro, traiicio, naro, eructo, χελύσσομαι Poeticè, Nicand. in Alexiph.
Χελύσσω, tulsio, sterco, Cæsare Clementi.
Χελώνη, ἡ, testudo, ἰχθὺς κόγχην τις. Suid. χελώνη θαλαττία, testudo marina, Aristot. 2. Animal. ¶ Item genus nauis natis Peloponnesiorum, à testudine insculpta. ¶ Item scabellum siue scabile Caton. sedicula Cic. τὸ ὑποπόδιον, Hesych. Athen. de Laide lib. 13 ex historia Timæi, ait ipsam ἐν φθόνῳ, ἡ διὰ ξόλινα τοῦ ξυλίνου χελώνης τυπτομένου vita finiisse. ¶ Χελώνη in bello testudo, éstque continuata series scutorum, curuata modo testudinis, Dioni Cocc. χελώνην ἐξαπτοῦσιν συνασπίσαντες ἑαυτούς, de repetè confertis scutis factáque testudine. ¶ Cæterum alia erat testudo machinalis, tabulis contexta & coriis cilicinis, aut centonibus & aliis quæ difficulter comburi possunt, contexta. Vnde & χωρὶς χελώνη dicitur, quę ex terra aggestant, vel quę ad congestionem fossarū paratur: tales sunt & musculi & plutei, Polyb.
Χελώνιον, τὸ, tegmen siue tegumentum testudinis, Aristot. lib. 3. de partib. Anim. Eius testa est prædura. Aristoph. ¶ Apud Poll. conuexa dorsi pars sic dicitur.
Χελωνίς, limen ianuæ tabernaculi, Hesych.
Χελωνοκάμαι, q. testudinum comestores.
Χέρνιτρον, τὸ, auicula muria condiri solita. Et piscis genus conditanei, Hesych. χέρνιτρον, Athen.
Χέρνιψ, libamina manibus fundo, Ifæo.
Χέρσος Θαλάσσιος, hiatus terræ. χάσμα γῆς Hesych.
Χερσοβρεγεῖς, & Χερσὶ ἀλόσι, ὁ. Suid. cœnum ostreorum testis & lapillis mixtum, cumulus lapidum, sed minorum qui vna manu tolli possint. Apollonii Comm. τὸ χῶσις. Suid.
Χερσάτιος, solum, Theophr. li. 4 hist. plant.
Χέρσος, ου, ἡ, τὸ χερσαῖον. Etym peiora.
Χερσίτης, ου, ὁ, vilior, peior, Iliad. β.
Χερσίων Θάλασσα, ης, peior, inferior, pro χείρων poet.
Χέρνης, ου, minores, debiliores, & qui manibus victum quærunt. ¶ Pro χερείους, Odyss. δ.
Χειδρομέω, ὁ ἡ ἡ, manu subactus, in Epigr.
Χείριον, ου, τὸ, lapis, telum, missile, Hesych.
Χειμάδιον, ου, τὸ, lapis magnus & qui manū implere possit, Iliad. ζ. χειμάδιον δὲ ἕλοντο.
Χειμάδιον, paruum iaxum, quod facilè manu tolli potest. ¶ Capitur & pro tumulo, lib. 1. Epigr. κεῖμαι ὑπὸ χειμαδίῳ.
Χειμαγός, funda. σφενδόνη, in Epigr.
Χειμαγωγός, lapis qui manum implet, Hesych.
Χέρνης, ητος, & Χερνίτης, ου, pauper, qui labore manuum viuit.
Χερνῆτες, οἱ, manuales artifices, Aristot. li. 1. Politic. ca. 3.
Χερνητικὸς, q. manuales, mamariæ operæ.
Χερνῆτις, ιδος, nec τὶς, i. mulier quæ nendo & labore manuum victum quæritat, Iliad. ρ.
Χέρνιβον, & Χερνίβιον, pollubrum, χεῖρα νίπτειν Athen.
Χέρνιμμα, ατος, τὸ, manus lotio. Poll. li. 2.
Χερνίπτω, manus abluo. Iliad. α.
Χερνίπτω, μι. ψω, ψα, manus lauo. ¶ Item macto.
Χέρνιψ, ιβος, vas, vel aqua, vel ipsa manuū ablutio. Odyss. ι. χέρνιβα δ' ἀμφίπολος ἐπέχευε, &c. i. aquam ad lauandas manus.
Χειρόβλητος, η, ον, manipulus.
Χειρόγραφος, 1. Paralip. 22. corruptè pro, ἀνὴρ δὲ ἐπὶ ἔργοις.
Χειρόδικος, manu percussus, & illisus, Sophocl.
Χειρόνησος, ἡ, peninsula, Hesych.
Χειρονησίτης, Cherronesita, i. ex Cherroneso.
Χειρονησίτης, ου, in speciem est Cherronesi.
Χειρόνησος, terra in insulæ modum mari circumdata, vno tantum eóque angusto spatio, quod Isthmus appellatur, continenti adiuncta. peninsula Vallæ li. 6. Thucyd.
Χερσαῖος, α, ὁ, terrestris, mediterraneus, in locis incultis nascens, incultus. τὰ χερσαῖα ζῶα, Philoni de mundo.
Χερσαία, ας, ἡ, solitudo.
Χέρσος, ου, ἡ, inculti esse, non coli, negligi. χέρσος ἀνθρώπων γωνίαι, terreni limites Ruel. angoli terreni Barbar. inculta loca Marcell. lib. 5. Dioscor. ca. 79.
Χερσοῦσθαι, sterilescere, Plutarch.
Χερσὶ, manibus, Phrynich.
Χερσὶν, in terrâ, in Epigr.
Χέρσος, ου, ἡ, terra propriè inculta, solum inculti, terra deserta, terra vasta, rudis ager, Gaza. l. 3. de caus. plant. Theophr. ¶ Translatè illotus, sterilis atque incultus virginis, χέρσος vocauit Soph. in Oedip. Tyrann.
Χερσόω, desolo, vasto, χερσοῦσθαι γῆμα, desolabor Sap. 4. ¶ Χερσωθῆναι Θεοῦ, ἡ, inculti & squalidi Plutarch. χέρσῳ ὑπὸ ἀκαρπίας, χλωρὰ κατακαίουσι καὶ χερσοῦσι.
Χέσσον, in Epigr. cacare, Futur. ἀ χέζω, seu χέσω.
Χεστιᾶσαι, cacaturum esse, Aristoph.
Χεστίαν, cacaturio, Aristoph. πρὸ.

Χεύμα, ατος, τὸ, liquor, fluxus, aquæ fluctus, ῥεῦμα ὕδατος. Plutar. pro vasto æquore accipit. ¶ Poll. recensens vasa escaria, τὰ δὲ & χεύματα vocat, quæ nos vasa & vascula, Bayf. Idem etiam discos interpretatur.
Χεύω, & Χέω, ω, fundo, Argon. 2. χεῦεν τέ οἱ χοὴν, i. inferias attulerunt. ¶ Χέω, humo aggesta extruo, Iliad. ζ. χεύσαμεν ἀμφὶ πύρην τύμβον.
Χέω, μι. Θέσω, κ. κέχυκα, κέχυμαι, κέχυμαι, poeticè ἔχυνα, liquo, liquefacio, fundo, spargo, Accusat. Odyss. ε. ὕδωρ δὲ χέεν ἐκ γυάλου, ἐπὶ Καλὸν, manus lauarunt. & Ody. δ. χοὴν Λ' ἀμείμονες πύλιοι χέον, i. ἐχύνοντο, ex terra fusili aggesti. πᾶσι χοὴν ἔκτισε, Sopho. patrem aspergentes aquis, i. infundentes super patrem.

X H

Χήν, ηνὸς, ὁ, domus, οἶκος. Hesych.
Χηναγρέτης, οῦ, ὁ, albus: aut velox pedibus, λευκὸς, ποδώκης. Suid.
Χηνάλωξ, ηκος, ὁ, ἡ, ἁρπάκτης, sartor, textor vimineum, Hesych.
Χηνάλωψ, sartura: subula, ὑφάντης.
Χηνάλωψ, ἐρμὶς, ἡ, καθίδες forcipiculatæ. Herodo.
Χηνάλωψ, μι. Θέσω, π. ἔλωκα, sarcio, consuo. Eupol.
Χηνάλωψ, ωπος, ὁ, ungula bisulca & bipartita, forficulus denticulatus, Hesiod. χῆνες δ' ἰκτῖνος ἐρίηρες ἔσαν Νύσσοντες χηλῇσι, ungulis terram fodientes. ¶ Item promontorium, eminētia, ἢ τοῦ πόντου τινὰ πρὸς γῆν ἐξοχὴν. Nicocles ad promontorium quoddā ad Eubœam versa. Plut. in Solone. ¶ Χηλαὶ item dicuntur sunt, ne muros lædant, Thucy. ¶ Χηλαὶ, Poll. φύσησις, pustulæ, vesiculæ, tumoresque in pedibus & manibus. ¶ Χηλὴ, Hippocr. specillum bisulcum.
Χηλαδίνιος, ὁ, genus iaspidis: tritō Hermolao.
Χηλεὺς ἢ Θ, vas vimineum, Poll.
Χηλὴ, ἧς, membrum in balista. Vitr. li. 10. ca. 17.
Χηλὴ, ἧς, ἡ, area, loculus, in Odyss.
Χήλωμα, Hippocrat. crena sagittæ, sedésque nervi. Galen.
Χηλωνάριον, ἐμπόριον τῶν ἀλιτυρολίκων, Hesych.
Χηλωνάριον, ἀλιτυρολικὸν, ἀργύριον, generáque ostreorū.
Χηλωνεία, ας, ἡ, argenti & auri præparatio, Suid.
Χηλωνεῖον, hamus, ἄγκιστρον, Hesych. ¶ Apud Medicos promensuræ genere incertæ quantitatis.
Χηλώνιον, ου, τὸ, inflammatio palpebrarum.
Χηλώνιος, α, ὁν, ἡ, ὄνος, anser, τὸ χηνάριον, Suid. Od. ξ. in Genese Fœmin. αἱ χῆνες χηλώνιαι φέρουσι.
Χηλωνοκόπτης, ου, ὁ, vulpāser, auis sacra apud Ægyptios, Herodot. & Aristot. lib. 9. Anim.
Χηλωνοκόπος, idem, Hesych.
Χήν, ηνὸς, ὁ, anserinus, & Χηνεῖος Ian. Lasc. atque χῆνος Θ. apud Dioscor. li. 1. cap. 82.
Χηνίσκος, strigilis, ἡ γραμμὴ ἀκόνη, Hesych.
Χηνίσκος, τὸ, vel Χηνίζω, tibiarum sonum repræsentibia sono, Athen. lib. 14.

Χηνίσκος, pars proræ vade anchoræ dependēt, Bayf. ¶ De nauis instrumentis, Suid.
Χηνοβοσκεῖον, τὸ, locus vbi alūtur anseres, Colum. lib. 8. cap. 14.
Χηνοβοσκὸς, ὁ, anseres alens & saginans, Athe.
Χηνοβοσκὸς, greges anserum & gruum, i. qui gregatim pascuntur, Plat. in Politic. ¶ Dicitur & χηνοβοσκὸς, & χηνοκομικὸς, Poll. & χηνοβοσκία, Hesych.
Χηνοτροφεῖον, idem. χηνοτρόφειον, τὸ, nantium volucrum quæ stagnis piscinísque lætantur, auiaria, Colum. lib. 8. ca. 1.
Χηνοτρίζω, clamare, βοᾶν, κεκράζειν, σαλπίζειν, Hesy.
Χήρ, ηρὸς, ὁ, echinus, ἰχθὺς Θ. Hesych.
Χήρα, ας, ἡ, vidua, χήρη γυναῖκες, Homer.
Χηρεῖαι, viduarū domus, χηρῶν οἰκήσεις. Hesy.
Χηρεύσαντες, qui abduxerunt, Accusat. Plut. in Romul. in versu quodam Simuli poetæ, quem citat.
Χηρεμβόλος, cauernæ, Hesych.
Χηρεμβοῦσθαι, lustra subiens.
Χηρεμβός, ὁ, antrum, secessus, lustrum, latibulum, latebra, foramen, cauerna. Melius scribitur χηρεμός, vt suprà.
Χήρεσιον, locus, ἐρημία, Hesych.
Χηρεία, ας, ἡ, viduitas Cicer.
Χήρευσις, idem.
Χηρεύω, μι. Θέσω, π. κα, viduo, viduum reddo, separo & separor, viduus vel vidua sum, 2. Reg. 13. χηρεύουσαι γυναῖκες, viduæ mulieres.
Χήρος, ου, ὁ, viduus, desertus, ἔρημος. Epigr.
Χηρωσύνη, ης, ἡ, viduitas, Apoll. lib. 4.
Χηρῶσαι, μι. σω, π. κα, vasto, desolo, destituo, orbo. ἐκ πατρὸς χηρῶσαι, Suid. viduo Colum.
Χήρωσις, q. desolatio, viduitas.
Χηρωτὴς, οῦ, qui succedunt in hæreditate viro viduo & filiis carenti, remoti cognati seu consanguinei. Hesiod. in Theog. ¶ Eustath. Iliad. α. dicit magistratum esse qui successoribus viduorum & viduis tutorum egentibus præficiebatur.
Χητία, ας, ἡ, & Χήτιος, ου, ὁ, & Χῆτος, ους, τὸ, χῆτη, inopia, penuria, χηρεία, Hesych.
Χήτη, lumbus, vel Polluci τὸ ὑπὸ τοῖς πλευρικοῖς ἰσχίοις.
Χητίζω, indigeo, deficio, Etym.
Χῆτος, ου Θ, privatio, orbitas, indigentia, viduitas, raritas, Hesiod. in Theog.
Χητωσύνη, idem, q. viduatio, direptio, in Epigr.

X Θ

Χθαμαιοπάτιος, α, ὁ, humiuola Gaz. de accipitribus, ex Aristot. lib. 9. Anim. cap. 36.
Χθαμαλόπους, ὁ, humilis, decliuis, depressus.
Χθαμαλόω, μι. ώσω, π. ωκα, complano, Actiu.
Χθές, heri, nuper, dudum.
Χθεσινὸς, hesternus. ¶ Item otiosus, inutilis. Translatione sumpta à cibis pridie relictis, Suid.
Χθεσινοῦσθαι, maledicere, κακολογεῖν, Suid.
Χθιζὰ, heri, Iliad. β.
Χθιζὸν, idem, Epigr.

Χθόνιος, ου, ὁ, helleruus, Illiad. ὁ χθόνιος Ἰδο.
Χθόνιος, ου, ὁ, terrestris, subterraneus, Aristot. de mund. ὁ χθόνιος στρόβος turbo terrestris, i. ventus è terra sursum versus se contorquēs. ¶ Χθόνιος etiam Iouis est epith. vt ibidem Idem scribit. ¶ Ζεὺς χθόνιος, Pluto, Interp. Hesiodi.
Χθονόπαις, ὁ, terræ filius, aut filia.
Χθονοπλαστος, ου, ὁ, è terra fictus.
Χθονοτρεφὴς ὁ ἡ ἡ, terrestris, in terra depressus, ὁ ἐν τῇ γῇ ἰσχάρας ὢν Inter. Apoll. 2.
Χθών, ονός, ἡ, terra, solum, γῆ, Hom. Illiad.

Χ Ι

Χιὰς, ἀδος, ἡ, serpentis domus, ὄφις. ¶ Item genus calceamenti virilis: sed χλανὶς, ἡ, gentile nomen Cyrill.
Χιάζω, με ἁσω, π. αχα, aperior vel chiasmum facio, decusso. ¶ Χιάζειν, nihil curiosum esse in carmine, Democrit. Chio, authore Suid. ¶ Χιασθῆναι dicitur periodus, i. chiasmum admittere, ab Hermog. li. 5. de Inuent. Vnde Χιασμὸς, ὁ, chiasmus, figura quando quatuor propositis tertium secundo respõdet & conuenit: quartũ primo: decussatio, οἷς τὸ Χ ἐμφαίνει. Plat. ¶ Est etiam ἀπάτη δολερὰ, i. impostura & fraus.
Χιαερὸς, calidus, tepidus, χλιαρὸς, Hesych.
Χιακὸς, vide Χιάζω.
Χιὰς, ἁδος, nouæ spicæ aut legumina, Comm. Aristoph. in Equit. καλύκων ἀπαρχαί. Aliis ἄκρων ἀπαρχαὶ σταχύων, ἢ πάντων ἁπλῶς ἢ κριθῶν.
Χιλεύω, alo, pasco, pabula carpo, Nic. in Ther.
Χιλὰς, ἁδος, ὁ, nutrimentum, materia, esculenta.
Χίλιοι, αι, α, & Χίλιαι, αι, mille, Hesi. in Theog. ¶ Χιλιάκις, ἁκισμύριοι, ἁκισχίλιοι, præsum mille militib', Neut. absol. ¶ Χιλιαρχεῖ, & Χιλιάρχω, & Χιλιαρχῶν, qui præest mille militibus. ¶ Χιλιαρχία, ας, ἡ, tribunatus militum, Plut. in Camill.
Χιλιετὴς, ἐος, ὁ, ἡ, numerus mille continens.
Χιλιετηρὶς, millenaritis: dicti sunt qui in mille annis putant esse complendas prophetias.
Χιλιοντὰς, ὑ, ὁ, ἡ, numerus mille continens.
Χιλιόντις, ὁ, ἡ, q. millenis.
Χιλιοστὸς ὁ ἡ ἡ, decies centũ annis vita seruata.
Χιλιοστύς, mille equites. Herodot.
Χιλιοταλάντωτος, herba à Cappadocibus dicta, quę & πολύφυλλον, Dioscor. li. 4. cap. 9.
Χίλιοι, mille, prima longa, Hesiod. in Theog.
Χιλιόναυς, ὁ, classis mille nauium, Strab.
Χιλιοναύτης κώπη, mille nautibus, i. multis, Euri.
Χιλιοπλάκης, millecuplus.
Χιλιοστὸς, ὁ, millesimus.
Χίλιος, ου, ὁ, mille annorum tempus, Lycophr.
Χιλὸς, οῦ, ὁ, & Χιλὸν, οῦ vel ὁ, pabulum, frumentum, triticum, alimonia, Xenoph. 5. Paed.
Χιλόω, με ὡσω, pasco, sagino, Hesych. ¶ Χιλοῦν, mille drachmarum multam pendere, Accus.
Χιλωνίτης, ου, ὁ, præsepe, φάτνη, Hesych.
Χίμαιρα, ας, ἡ, capella, caprea, capra. χίμαιραν σφαγιάζειν, capram iugulabat, Plut. Lyc.
Χιμαιρόβατος, ου, ὁ, Pan initor capellarũ, Epigr.
Χιμαιρόθηρον θαῦμα, in Epigr. miraculum capreas occidens.
Χίμαρος, ου, ὁ, hircus, caper, Aristoph. Iosephus. ¶ Χίμαρος, ου, ὁ, capra annicula, vsque ad partum: sed deinde αἴξ, aut χίμαιρα, Theocrit. Interp.
Χίμετλον, το, pernio, morbus pedum ex nimio frigore proueniens, & calceaneum maxime infestans hyeme. Poll. lib. 4. Inuenitur & χίμεθλον ἡ χίμεθλος & χίμετλον, apud Poll.
Χιονίη χρὼς, color niueus, χιονώδης, Epigr.
Χιονίζω, με ίσω, π. ιχα, niue conspergo, Laert. lib.
Χιονόβλητος, niue conspersus.
Χιονοβόλητος, niue conspersus, Aristoph. πεφ.
Χιονοβολῶν, ὁ, qui ningit, aut niuem iactat.
Χιονόβροτος, niue percussus, Soph. in Aiace.
Χιονόχροος, ου, ὁ, niueus.
Χιονόω, με ώσω, π. ωκα, dealbo. Actiu. Accus.
Χιονώδης, ους, ὁ, ἡ, niuosus, niu alis, niueus, albus, Dionys. de situ orbis, & in Epigr.
Χιονωπὸς φύσις, natura niualis siue aquatilis, Nonn.
Χίος οἶνος, Chium vinum, Dioscor. lib. 5. cap. 11. ¶ Χίος, tesserarum iactus, monadem tantùm valens, qui & κύων in Epigr.
Χίων, niuem emittens. Accus. Hesiod.
Χλάδος, ου, ὁ, morbus in equorum iumentorumque suffragiis pręcipuè. Aphyet.
Χλαδὸς & Χλὼν, fissura manuum vel pedum.
Χλαῖνα, ης, ἡ, tunica, amicula, interula Apuleio, περιστερὰ χιτὼν, talarem tunicam, Hesiod. ¶ Item lorica, θώραξ.
Χλαινάριον, ου, τὸ, muliebris vestis, subtilis, Eust.
Χλαινίον, ου, τὸ, tunicula, Aristoph. in Plut.
Χλανὶς, ίδος, ἡ, tunicula, indusium, Xenoph.
Χλανὶς, ὁ, ἡ, vel ὁ, nix, Aristot. de mund.

Χ Α

Χλαυτὸς, ὴ, ὸν, ἁφῳνὸς, q. auctile.
Χλάζω, ἁφῳνὸς, sibilo, δρυλίσσω. Pind.
Χλαῖνα, ης, ἡ, læna, penula, vestis crassa, exercitus indumentum hyemale, toga. Ody. ξ. ¶ Χλανὶς, ὁδὸς, ἡ, tur vestium. ¶ Χλανίδιον, induo, Epig.
Χλαμύδιον λέοντος, spolium leonis, in Epigr.
Χλαμυδοτὸν, οῦ, τὸ, q. chlamydicula.
Χλαμυδὸς, delicatus, χλιδανὸς.
Χλαμὺς, ύδος, ἡ, chlamys, vestis militaris rotunda & circularis, paludamẽtum Nonio. Legenda & circularis, paludamẽtum Nonio. Legendum Politian. Athen. li. 1. χλαμὺς ἡ ἁπλοῦν ἱμάτιον ἀπὸ ὤμου ἐπὶ θάτερα ἐπιβαλλόμενον. ¶ Χλαμυδοφορέω, ὡ, ἁσω, ἐν Χλαμύδι ἀναστρέφομαι, ἐνδύομαι. Xenoph. 2. Κύρου. ¶ Χλαμυδοφορεῖν, apud Poll. chlamydem ferre.
Χλανδὶς, paludamentum, penula, Herodot.
Χλανδὸς, ὁ, ἡ, versicolor.
Χλανιδάριον, penulas cofriẽdi ars. Xen. 2. Mem.
Χλανίδιον, penulas cofriẽdi ars. Xen. 2. Mem.
Χλανίδιος, ου, ὁ, genus glauci.
Χλανὶς, ίδος, amiculum, vestimentum tenuissimum, molle & delicatum χλιδανὸν. χλανὶς ἁπλοῦν ἱμάτιον, Aristoph. Vnde Χλανίσκιον, Eidem, & Χλανιδάριον. ¶ Item murenula, torques.

Χλιδανίη, ης, monilia virginũ, catellæ Horat.
Χλιδάω, syllua crinium in ceruice.
Χλαρὸς, lordidus, tenuis, pallidus, χλωρὸς.
Χλαυκὸς, ὴ, ὸν, egelidus, tepidus, χλιαρὸς.
Χλιδάζω, με ἀσω, π. ακα, cauillor, subsanno, ludibrio habeo, ludo, irrideo. Accus. Χλιδάζουσι ἐδὼ ἄσματα, in Ochonianos cachinnantes, & eis illudentes. Plut. in Othone. ¶ Χλιδάσμαι, ασαι, ται, & Χλιδάομαι, ῶμαι, ᾶσαι, ᾶται, cauillatio Cic. ludibrium. ¶ Χλιδασία, ὰς, ἡ, idem, Aristot. 6. Top.
Χλιδαστὴς, cauillator.
Χλιδαστικὸς, Poll. & Χλιδαξ Comicè, idem.
Χλιδαδὸν, affatim, cumulatim, σωρηδὸν, Hesych
Χλίδασμα, cauillatio Cic. ludibrium. Hesych.
Χλίδων, ωνὸς, eunuchus, εὐνοῦχος, θηλυδρίας, Hesyc.
Χλιδὼν, ῶνος, pars purgationum habens lutum herbosum & furculaceum, aut aceruus lapidum, Etym.
Χλιαίνομαι, ἁνθην, π. ανθην, tepesco, repesio, concalesco Gaz. Depon. absol. χλιαίνω, tepefactus. ἐχλιάνθην δὲ ἐγὼ ἀπὸ τοῦ, tepefacio, calfacio, χλιαίνω ἐγὼ ἀπὸ τοῦ ἐχλιάνθην, Dioscor. lib. 1. ca. 49.
Χλιαρὸς, ὰ, ὸν, tepidus, tepor, χλιαρότης.
Χλιαρὸς, ὰ, ὸν, tepidus, Aristot. de mund.
Χλιαρότης, ητος, ἡ, tepiditas, χλιαρότης.
Χλιδὴ, ἁς, ἡ, voluptas, mollities, deliciæ, luxus, Phocyl. ¶ Χλιδὴν ἄγω, in deliciis viuo, Hesych.
Χλίδων, ωνος, ὁ, voluptuarius, τρυφερὸς, Poll.
Χλίδων, ωνος, ὁ, vestis, paludamẽtum, σύριγμα, amictus, luxus & cultus. Eurip.
Χλιδόω, Suid. brachiorum ornamẽta, armillæ.
Χλίδων, ωνος, ὁ, ἡ, eluuies, colluuies, Demosth.
Χλιδωνὸς, ὴ, ὸν, q. delicior. Etym.
Χλιδωνοφόρος, armilla, siue monile. Diod. Sicul.
Χλιδὸς, ὴ, ὸν, tepidus.
Χλίδω, luxurio, τρυφάω.
Χλίδω, idem quod χλίδω.
Χλιδάζω, Interp. Aristoph. & Χλιδάζω, & Χλιδάω, virere, germinare, Hesych.
Χλοάω, χλῶ, vireo, germino. χλοάουσι ἀμπέλους, vites gemmantes, in Epigram. ¶ Dicitur etiam χλωΐω.
Χλοάζω, virescens.
Χλοαυχὴς, q. virenter splendens, Lucian.
Χλοερὸς, ὰ, ὸν, mollities, flacciditas, ἁβρότης, μαλακία, Hesych.
Χλοερὸς, ὰ, ὸν, viridis, herbaceus, herbidus.
Χλοηφόρος, Apoll. Rhod. viridis campus.
¶ Capitur etiam pro pallido.
Χλόη, gramen, herba virens, Aristot. de mund.
Χλοηφυὴς, virescere, in Epigr.
Χλοηρὸς, viridis. Etym. χλοερὸς.
Χλοήρεις herbescere Cic. vel herbascere Pli. Theophr. hist. lib. 8. cap. 6.
Χλοηρὸς, ὰ, ὸν, ferens viriditatem, germinans.
Χλοιάουσι, virescunt, apud Hippocr.
Χλόος, viror, pallor, Arg. 3. χλόος εἶδε πελάσ.
Χλοάω, germinate, virere.
Χλωΐζω, conqueror, lugeo, quiritor, Hesych.
Χλωΐστὴρ, ὁ, porcellus.
Χλωμὸς, ὴ, ὸν, aper, ὁ πρίσις ἡμιόνου καὶ ὄνου:

mulieros us, fœno siue gramini informiens, Interp. Hom. Iliad. i. ¶ Χλόων Genit. Pluralis non circunflectitur. Hesiod.
Χλωρὶς, herba, viriditas. χλωρὶς πόα, Hippocr.
Χλωρὸν, herbaceus, viridis, χλωρὸς, Hippocr.
Χλώρωσις, apud Hippocr. viriditas.
Χλωσὸς, luteo, auis Aristot. li. 9. de Anim. ¶ Luteus ibidem pro aue.
Χλωτίδα κάμπτει dixit Nicander in Theriacis, i. ericam viridem.
Χλωρότης, ὁ, viriditas, χλωρὸς.
Χλωρίζω, virescо, pallescо, Leuit. 14.
Χλωρίων, vireo auis, quæ & χλωρίς.
Χλωρὶς, lutea auis: dicitur & de luscinia, quòd in floridis locis versetur: vel quòd statim cum viriditate & vere appareat: vel ob colorem.
Χλωρίων, ωνος, ὁ, vireo auis, quam ex flagratione procreari fabulantur, Aristot. lib. 9. Anim. cap. 1. & 22.
Χλωρόκομος στέφανος, corona frondea, Eurip.
Χλωρὸς, ὴ, ὸν, viridis: sit enim à χλόη, herba, χλοερὸς ἡ χλωερὸς, & κατὰ συγκοπὴν χλωρὸς, Eustath. Ody. ε. ¶ Item pro molli atque tenero. χλωρὸς τυρὸς, caseus recens, tener ac mollis, Aristoph. in Ran. ¶ Item pro flauo & luteo, & eo qui decolor est, atque pallid' & qui ὠχρὸς vocatur, in quo pallor est nigricans. χλωρὸν δέος, decolor metus, siue pallidus, Iliad. ε.
Χλωρότης, ητος, ὁ, viror, viriditas, Galen. ¶ Est etiam pallor καὶ ὠχρότης, Psalm ξζ. χλωρότης χλοάου.

Χ Ν

Χνοῖμα, fragmenta placentarum, aut huiusmodi ciborum, βρώματα. Poll. τὰ ἐκ πλακοῦντος.
Χνοάζω, με ἀσω, π. ασκα, pubesco, Neutr. Sophocl.
Χνοάω, lanuginosus. Apoll. 2. Argon.
Χνόη, modiolum Plin. fistula in qua voluitur axis, vbi sunt infixi radii. Æschyl. Dicitur & χοάνη Poeticè.
Χνόος, ου, ὁ, & Χνοὴ, οῦ, ὁ, ἡ, lanugo, pubes, Poll. ¶ Χνόος etiam de molli tomento dicitur quo culcitræ infarciuntur, Aristoph. ἐκ καλυδωνίου, ἐ̓ χνόος ἀμφὶ ῥινὸς χοιροῦ. ¶ Χνοὺς etiam transfertè ἡ ἀλοιφὴ, i. maris velut lanuginosa spuma.
Χνοώδης, ους, ὁ, ἡ, lanuginosus. Gaz. lib. 1. hist. plant. Theophr. cap. 21. lanugineus.
Χνὺ, particula metri causa addita.

Χ Ο

Χόα, genus mensuræ, vel pila, vas vbi ponũtur libamina, congius, Cyrill. & Ammon.
Χοαὶ, exequiæ, libationes. χοαὶ ἡρώων τοῖς ἥρωσι, heroibus libamen parentarunt, Herodo.
Χόανον, τὸ, metalla. τὰ μέταλλα. Suid.
Χοάνος, ου, ὁ, fundo, χωνεύω, Hesych.
Χοάνη, ὰ, infundibulum, Hesych. ¶ Dicitur & χοανὸς ἡ χόανος. ¶ Item concauitas quædam cerebri meatus excipiẽs, instar infundibuli.
Χόανον, τὸ, fusorium vas, in quo metalla liquãtur, ἐ χωνὸς, Eustath. Iliad. σ.

Χάδη Θ., ἡ, ὁ, fornax, ahenum, Interp. Iano Lasc. vas in quo liquantur metalla. Hesiod.

Χαεῖον, τὸ, crassium intestinum, Suid.

Χαῖος, festum apud Athenienses.

Χοεύς, ἱνος, ὁ, congius, chus vel choa Mart. εἶδος μέτρου ὃ μετροῦσι τὰ ὑγρά, Comm Aristoph. Neb.

Χαλάστη, ἡ, terra quæ mortuis ingeritur & affunditur, Suid. ¶Dicitur & Χόα.

Χάλαρ ἄγγος Θ., vas ad infundendum liquorem.

Χαλί, terra pulueri, χάλικι, Hesych.

Χαλεών, December ab Ægyptiis dicitur.

Χαλίνα, exponit Suid. στρογγύλα, amphoræ seriæ.

Χοϊκός, ὁ, terrenus, 1. Cor. 15.

Χαντίλη, modiolus rotæ χόνδρος, σύριγξ, Hesych. Dicitur & Χαντιλίδιον, & Χαντίλιον, ου, τὸ, Cels. lib. 8. cap 3.

Χοῖνιξ Θ., ικος, ὁ, semodius Vallæ apud Herodot. li. 3. & 7. sextarium Gaza vertit li. 9. hist. plat. χοῖνιξ ἀλῶν, falli chœnix, Aristoph. ¶Item pedicæ genus, vt numellæ Plaut. Aliis ciput, vel crusta & rotunda ligna, in quæ crura immittebantur, Aristoph. in Plut.

Χοιροσφάγος, vel χοιροσφάγος Θ., ὁ, funarius.

Χοιρογρύλλιος, ου, strumosus, Plutarch.

Χοιρόλιμνος, ὁ, saxum sub mare nigrum aliquãtulum eminens, vt porco nanti similis videatur. Διὸ καὶ χοιρόλιμνος, Eurip. scopuli Deli. ¶Item strumæ, tumor in quo subter concreta quædam ex pure & sanguine, quasi glandulæ oriuntur.

Χοιρεῖα τὰ, porcales, Herodor. lib. 5.

Χοίρειος, ὁ, porcinus, suillus, Gale. 1. ad Glauc.

Χοιρεύειν, τὸ, porcellus lactens, Odyss. ξ.

Χοιρίδιον, ου, τὸ, porcellus. ¶Item muliebre pudendum, vt & χοῖρος, Aristoph. Interpr.

Χοιρίνη, ἡ, σαγήνη, pellis porci.

Χοιρίνη, ἡ, conchæ marinæ, quibus in iudiciis etiam vtebantur Athenienses, αἷς ἐψηφίζοντο ἐλθοῦσι, Comm Aristoph. in Vesp. & Equit.

Χοιρίον, muliebre pudendum Aristoph. Interp.

Χοίρος Θ., ὁ, suillus, Diosc. li 5 ca. 94.

Χοιροβοσκός, ὁ, subulcus porcultor Colum.

Χοιρογρύλλιος Θ., ου, ὁ, echinus terrestris, Lenit. 11. In Comm. Aristoph. in Pace cum vnico χ.

Χοῖρος ὑλλός, ὁ, muliebris pudendi attrectator: Vel fabula forensis, Aristoph. in Vesp.

Χοιροστασίον, vas textum, in quo porcellos vinctos saginabãt, siue pertica cui alligati porcelli pascuntur, χοιρογρύλλιον, Poll.

Χοιρόσυκος Θ., simia porcaria Gaz. 2. Anim.

Χοιροσυλεῖν, porcum vẽdere, vel corpore quæstum facere.

Χοιροσύλλας, venditor porcorum, Arist. in Achar.

Χοῖρος ὑλλός, porcus, Plat. 2. de Repub ¶Item naturalia, τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, Arist. in Achar.

Χοιρόσχοινος, ὁ, anchusa, quę spinosum & latum & nigrum folium habet. Ægin. li. 3. ca. 42.

Χοιροσφάγιον, sacrificans porcum, δίκτυον, Hesyc.

Χοιρίς, ἴδος, ἡ, cauea in qua porcelli saginantur, χοιρεών, Poll.

Χολάδην, claudico.

Χολαδόν, hepar, ἧπαρ, Suid.

Χόλαξ, ακος, ὁ, intestinum, ilium, Aristot. 9. Ani.

Χολάομαι, σπ. σομαι, irascor, Aristoph. Nub.

Χολέρα, ας, ἡ, Cholera, morbus acutissimus, Tralli. Et qui cholera laborant, χολεριῶντες καὶ χολερικοὶ vocantur, Latinèque cholerici, Galen.

Χολερικὸν, sim cholericus, Diosc. li. 1. ca. 161.

Χολερικός, cholericus, Diosc. li 4 ca. 5.

Χολή, ῆς, ἡ, fel, bilis tam flaua quàm atra Gale. ¶Accipitur pro ira, quòd nimirum ira causa sit flaua bilis. ¶Item pro satietate & taedio, ἐπὶ τῶν πολλῶν multum & nimium, Aristoph. Interp. ¶Χολὴ de atramento sepiæ, Nicandro in Alexiph. ¶Item bilis vesicula, Poll. 2.

Χολήδοχος, ὁ, ὕστερος, colliculus flauæ bilis ex interiori tecinoris parte cauæ dependens, Galen.

Χολήιον, Hippocr. quod bilem educit.

Χόλημα, vomitio bilis, Poll.

Χόλικες, intestina, Aristoph. Interp.

Χολιάς, ἄδος, ἡ, iratus, in Epigr.

Χολιδάριος, & Χολιβάριος, à tinctura bilis, de arquatis dicitur, Polluci lib 2.

Χολικὸς, exedens bilis instar, virosus, Nicand. in Ther.

Χολοβρεγής, exedens bilis instar, virosus, Nicand. in Ther.

Χολοβρεγμαίνω, σπ. ανῶ, irascor, molestè fero. Depon. Dat. Plut. in Fab κεχολοβρεγμένοις τοῖς θεοῖς; dei infensi Tarentinis. ¶Aliquando sine casu, Odyss. ι. χολοβρεγμαίνω δὲ καὶ ἀχνύμενος περ, quam iniquo animo feret.

Χολόεις, ὁεσσα, ὁεν, bilem gignens, biliosus, χολώδης.

Χόλος, ου, ὁ, ira, indignatio, ὀργὴ. χόλος ἐμοὶ ἔσται Iliad. α. χόλος ἔσται ἐμοὶ, indignor, Aristoph.

Χολοβαφής, ὁν, & Χολοβαφὲς, flauus, bilis colore.

Χολόω, σπ. ώσω, irrito, cum duobus Accus. Hesiod. Galen ad Glauc lib. 1.

Χολώδης, ες, ὁ, ἡ, iracundus, biliosus, fellosus.

Χολωτός, ὁ, ἡ, iratus, ὀργίλος, χολώδης.

Χόνδρος, ὁ, spinam habẽs ex chartilagine.

Χονδρόω, similam facio. Vide Gorræum.

Χονδρίλλα, similam facio.

Χονδρίλλη, ἡ, chondrilla. Vide Gorræum.

Χονδρίον, vas testaceum, patina.

Χονδρίσσειν, grumosum esse.

Χονδρίτης ἄρτος, Athen. li. 3 panis ex alica.

Χονδρώδεις, εσσι, turgẽtes prædurãque mammæ, mammę quarum lac in grumos coagulatur, Marcell. lib. 2. Dioscor.

Χονδροποιεῖον, ου, τὸ, genus pistrini in quo alica frangitur, Poll.

Χόνδρος Θ., ου, ὁ, chartilago, Nicand. in Alexiph. ¶Item far siue alica, pro fruge atque tritici genere, Diosc. & potio aut sorbitio ex alicæ grano. Itaque dicit χόνδρος ἀλφίτων, & ῥόφησις, ἡ, ὁ, ἀλίκης succum, decoctum, & forbitionem. ¶Item mica, granum, grumus, minuta gleba, Theophr. hist. pl. li. 8. c. 1.

Χονδρόω, ὁ, chartilagineus. Arist. 9. Anim.

Χονδρώδης, grumosus: ch artilagineus, chartilagineus Θ., ὁεσσα, ὁδες τὸ εἶδος, chartilagineum habet, Gaz. lib. 1. Anim.

Χόος Θ., vas græcum & apud Gortynios genus pondus.

culum thericleo assimile, Eustath. Iliad. ε. χοΐς Θ.

Χοῦμαι, μαι. σομαι, irascor, Depon. Dat.

Χοῦς, humus, cap. 3 Ecclesiast.

Χοφός, οῦ, τὸ, locus vnde omnia promuntur ad ludos necessaria, σκηνοθετικὸν.

Χορεῖα τὰ, ὧν, idem quod χορικὰ.

Χορεικὸς, ὁν, choraules,

Χόρδαψος, ου, ὁ, vel Χορδαψὸς, morbus tenuioris intestini Cels. li. 4. c. 13. & Apsyrto in Παραδ.

Χορδεμάτια, τὰ, ἰατρικὰ, Aristoph. Interp.

Χορδεύομαι, δεύσομαι, ὁ, ῆ, implico, Aristoph. παρ. chorda siue fides: fiũt enim fides musicorum instrumentorum atque arcuum etiam ex intestinis, Platon. de Leg. χορδαὶ τῆς μαντ. Et χορδὴ τόξου, id est, νεῦρον ἢ τὸ νῶτον, neruus, chorda.

Χορδοψαλμός, i. κιθαρῳδία, Comment. Aristoph.

Χορεία, ας, ἡ, chorea, tripudium, Plat. νόμ.

Χορεῖα, ων, τὰ, carmina quæ in choris canuntur, Aristoph. Interp.

Χορεῖον κῶλον, carmen quod tripudiãdo canitur.

Χορεῖον, schola, Hesych. διδασκαλεῖον.

Χορεῖος Θ., pes, syllabis cõstans longa & breui, sic dictus, quoniam in choreis celebris esset. Vide de Hermog. Interp. & Quint. li. 9. cap. 4.

Χορεῖος, sub specie saltationis expressus, Plat.

Χορεῖος βακχεῖος, Euripid. in Phœniss. bacchica saltatio.

Χόρειος, chorea, tripudium, Suid.

Χορεύτης, qui chorum agit, saltator, Gaz. Plat. 2. de Republ.

Χορεύω, μ. εύσω, σπ. εὐκα, tripudio, salto, choreas duco. χορεύειν τινὰ, celebrare choreas, Plat. de Legib.

Χορεῖον, schola, διδασκαλεῖον.

Χορηγέω, ὁ, ὁσω, σπ. ησα, suppedito expensas, suggero, confero, præbeo, ludos publicè exhibeo, χορηγεῖν παρὰ δύναμιν, cum Accus. iungitur persona significante, Polyb. lib. 3. Τὸ δὲ πρὸς Καλλιβίου πόλεως δεκαμηνίτου χορηγεῖν τὸ σιτάνιον δοῦναι τοῖς ἐλευθέροις, docere, διδάσκειν, Poll. ¶Χορηγεῖσθαι, ἐρέσθαι χορηγεῖσθαι παρὰ τοῦ θεοῦ, vt pueris omnia largissima suppeditentur.

Χορήγημα, ατος, τὸ, suppeditatio Cic. Plutar.

Χορήγησις, ἡ, suppeditatio, sumptus, cõtributio, erogatio in ludos, omnis impẽsa voluntaria. πρὸς ἐπιδόσεις καὶ χορηγίας ἐπιτηδείως, voluptatum gratia largius cupiens acquirere, Plutarch. in Galba. ¶Poly. πρὸς ἀναίρεσιν καὶ χορήγησιν, quibus facultatibus & opibus: potius quàm suppeditatione. ¶ Est verò propriè χορήγησις, instrumentum & apparatus scenicus, chorągium Plin. lib. 36. c. 15. Demost. παρασκευή. ¶Item locus in quo est choragi scenicus apparatus, Poll. ¶Item commeatus, Polyb.

Χορηγός, ὁ, choragus, Plaut. princeps choreæ, Aristot. lib. 4. Polit. ¶Item suppeditator expensarũ & instrumenti ludicri: acceptaque generaliter pro quocunque suppeditatore & subministrante, Chrysost. καὶ περὶ ἅπαντα ἀναγκαῖον ἦν αὐτῷ χορηγὸς ἢ θεσπιῳδὸς, reliqua omnia precatio suppeditat.

Χόρδα, intestina, edulia ex melle & lacte, Athen. 14.

Χορείαμβος Θ., Choriambus pes, Suid.

Χορικὴ ὠδὴ, chorearum cantica.

Χορικὸς, ὁν, idem quod χορευτικὸς Θ.

Χόριον, secundæ, i. membrana qua partus inuoluitur, secundarium inuolucrum, Aristot. 6. Animal.

Χορικὸν τὸ, ad choream siue cœtum eo.

Χορομάστης, qui choreis præest.

Χορομαθία, σκαλία, doctrina & peritia chori, Xen.

Χορομαθικὸς, ὁν, chori magister. Plat. de Leg.

Χορομαθίσκος Θ., ὁ, ἡ, ὁ, speciem secundarũ habens.

Χορόπους, ὁ, inter tripudiandum terrã pedibus quatiens & resonans, ἐπὶ τῷ χορῷ πίπτων, Suid.

Χορόκλαδος, ὁ, pulchrè saltitans, aut choros ducẽs.

Χορολίκτωρ, χορηγὸς, Poll. choros instaurans.

Χορόστατος, ου, ὁ, idem, Sophocl. ὃ στῶν χορὸν πομπῇ πατρί.

Χορός, οῦ, ὁ, & Χορεστασία, ας, ἡ, tripudium, saltatio, Aristoph. χορὸς ἐστήκει, choros instaurare. ¶Item locus destinatus choreis, Hom. in Odyss. Πίπτωσι δ' ἐς χορὸν ὅλοον ποσίν.

Χορεστάσιος, ὁ, festum choreis instaurãdis, Nõn.

Χορεστάτης, & Χορεστατής, præsultor, qui chorũ symphoniacum docet moderatúrque, Suid.

Χορεστατικὸς, ὁν, chorus.

Χορτοζομαι, σπ. άσομαι, σπ. ασάμην, fœno pascor, Depon. Gen. Aristot. li. 3. Animal. ¶Item saturor, Theophr. de Caus. plant. li. 4. ca. 10. χορταζόμενα πυρὸν, tritico satiata.

Χορτόω, μ. ώσω, σπ. ωσα, pasco, cibo, saturo, Act. cum duobus Accusar. Plat. 2. de Republ.

Χορτώδη, vestis genus crassæ & villosæ, Suid.

Χορτώδεις, cremium, stipula.

Χόρτασμα, ατος, τὸ, pabulum: cibus, Act. 7.

Χορτασμώδης, ὁ, ὁν, ventris repletio, saturitas, Poll.

Χορτηλάσιον, pratum, li. 2. Diosc. ca. 184.

Χόρτος, ου, gramen, herba, fœnum, Epigr. ¶Item septum, ἕρκος Θ., αἰθέρος ἔχεται, Iliad. λ. ἁλὸς ἐν χόρτῳ. ¶Χορτώδης, accedẽs ad formam fœni, aut graminis.

Χορωδία, chori cantus, Plat. de Legib.

Χοῦς, οῦ, ὁ, agger, puluis, humus egesta, diffluẽs terra & futilis, Interp. Thucyd. τὸν χοῦν ἐκφέρειν, terram egerit, Herodot. ¶Sic etiam dicitur festum quoddam Athenis. ¶Χοῦς pro συμβολῇ, vide Σύμβολον.

Χοῦς, congius, mensura Attica capiens heminas octo. Aristot. 2. Oeconom. ¶Item vasis genus quo aqua hausta fundebatur.

Χόω, ώσω, σπ. ωκα, facio iri. ¶Item peruium reddo, aggerem duco. χοῦν δεῖ, oportet ducere aggerem, Thucyd.

Universidad de Deusto
Biblioteca

X P

Χρηπεμφορμελιωδ-ω, fœdo, Sophocl. in Aiace.
Χρηπινυ-ω, δυσσεβ-ω, polluo, sordibus impleo, inquino, maculo, fœdo, Accuf. Nic. in Alex.
Χρησιμ-ω, μ-όσυν, ιτυυν, prosum, auxilior, illa.
¶ Dicitur etiã pro eodem χρα-ομαι, Ibidem.
¶ Aliquando significat propulso, cum Dat. & Accusat. Iliad. ε.
Χρησμοσυμμαχος, auxilium, βοήθεια, Nicand. in Ther.
Χρησμοσυμπαρεδρος, adiutor, Nonn.
Χρησ-ω, τὸ κελεύω, iubeo, impero, Hesych.
Χρησ-ω, μ. ουσα, σ. συμαι, vtor. χρᾶσθαι non dicitur Attice sed χῆσθαι, teste Luci. Dat. Demosth. τῇ τύχῃ ἢ τοῖς ἀνθρώποις ἐπὶ πᾶσι χρῶνται, hanc habuerunt fortunã, quam Deus vnicuique dedit. ἐχρήσαντο συμφοραῖς, cladibus perfuncti sunt, Plutar. in Fabio. κεχρῆσθαι τῇ συμφορᾷ. Demosth. pro incidere in calamitates. χρῶνται αὐτοῖς φίλοις, vtor te familiariter, Eidem. ¶ Pro respondere aliquando ponitur, Plat. εἶτα ἐρᾷς χρῆσθαι. χρῶ, si habes quod respondeas, respondε. ¶ Aliquando χρᾶσθαι est expendere, consumere. ¶ χρᾶσθαι, & χρῆσθαι dicitur qui oraculum petit. χρησόμενος τοῦ θεοῦ, Dei oraculum adire, Æschi. ¶ Aliquando resistere, interficere, Bud. Comm. ¶ χρᾶσθαι cum Genit. pro γεγεῦσθαι τέκνων, egeo. Odyss. ξ. καὶδὲ κεχρημένος ἄλλου, cura egentes & cõmodo alicuius. ¶ Χρῆσθαι, fœnore aliquid accipere, Aristoph.
Χρασ-ω, μ. αὐσω, σ. ωσα, ferio, exulcero, saucio, leuiter vulnero, perstringo, Iliad. ε. ¶ Item incido, sculpo. βίβλοι. ¶ Item appropinquo, saltẽ comedo, hellnor. Actiu. Accuf.
Χρη-ω, χρᾶσω, μ. ὐσω, σ. ωσα, accommodo, commodo, mutuo, do mutuò, do vtendum, Demoft. χρῆσαι χρήμασι, &c. i mutare. ¶ Χρᾶν καὶ χρήζειν, edere oraculum, oracula prædicere, respondere, vaticinari, Paul. ἡ ἡ Πυθὼ χρᾷ σοφίαν. ¶ Aliquando δίκην χρᾶν, irruere impetuoſe cũ impetu inuadere, interficere, ὀργὴν χρᾶν, qui debitorem in ius rapit alterius nomine, Hesych.
Χρεα-ας-ή, indigentia Cicer. egeſtas, penuria, neceſſitas. οἱ χρεῖα ἔχοντες τῶν λύχνων, qui lucerna indigent, Plutar. in Pericl. ¶ Itẽ commoditas, vtilitas. Demoſth. πᾶσι ἐπὶ τὸ δικαιοδοσίαν τοῦ ἀεὶ μεγάλα ἐχούσης χρείαν τὴν πόλιν. Ad Alexandrum, cùm magna & multa commoda conciliaret populo. χρεία τῶν ποταμῶν, fluuii vſus, Hermog. χρεῖαι χρείας dixit Ariſtot. de mund. prout vſus ratioque adminiſtrandarum rerum fert vel ferebat. ¶ Χρεία, pugna, ἴδιος δὲ γαλατικὴς χρείας, Galliæ pugnæ peculiare eſt.
Χρεία, indigentia.
Χρεῖ-ον, τὸ, debitum, Iliad. ε. ¶ Item opportunum, vſus, neceſſitas, vtilitas. ¶ Χρεῖον, pro χρῆσις, commodus & vtilis. Phil. de mund.
Χρεια, Ionicè, ἡ χρεία, neceſſitas, opus. χρεὼ μοι μεγάλη πίστις, fide magna mihi eſt opus.
Χρειο-μ. χρέω, vaticinor. Et χρείεται, Sui. πυθέσθαι.
Χρειο-δης, ες, ὁ καὶ ἡ, vtilis, perutilis, percommodus.
Χρειωιδ-ης, ὁ, vaticinans, Argon. 2.
Χρεμέθω, Etym. & χρεμετίζω, & χρεμετί-ω, ίσω, σ. ιξω, hinnio, ore tremitum do, Poll.
Χρεμετισμὸς, χιτος, ὁ, & χρεμετισμὸς, οῦ, ὁ, hinnitus, Poll.
Χρεμετικὸς, hinnibilis, Argyr. apud Porphyr.
Χρέος. Vide χρέως.
Χρεμίζω, ἀντὶ τοῦ χρεμετίζω, Heſi. ἀξεύω χρεμίζων.
Χρέπτομαι, ſereo, Lucian. χρεμψάμενος ἐκ πάντα τὰ χρηστὰ ἐπιτήδεια μου, late ſereans & me conſpuens.
Χρεσ-ω, appropinquo, incido, vngo.
Χρεωκόπ-ος, qui creditores decipit.
Χρεωλύσ-ιος, chremis piſcis auditu acer. Dicitur & χρωμὶς ὁ χρωμίς. Et apud Suid. χρέμψασθαι χρεωλυσίαις & χρεμψί, ab Ariſtot.
Χρεμψ-ω, ſtercoratus, Hippocr. χρεμψάμενος, ſtercoratus, ſtercoreatus.
Χρεοκοπέ-ω, ὁπω, σ. ωσα, nouas tabulas facio, decoquo, i. aufugio propter æs alienum, fraudo debitores, Neutr abſol. Phalar.
Χρεοκοπί-α, ας, ἡ, nouæ tabulæ, Suid. χρεωκοπία.
Χρεοκοπί-ης, ου, ὁ, decoctor. ¶ Χρεοκοπέω, ὁ δέκτ.
Χρεοκοπῶμαι, debito fraudor decoctâ pecunia.
Χρεολυτέ-ω, ας alienum diſſoluere, Ioſeph.
Χρέ-ος, ους, τὸ, & Χρέως, ω, τὸ, debitum, æs alienum, mutuum, commodatum, fœnus. χρέος λαμβάνω, pecuniã mutuã accipio, Herodo. χρέος διδόναι, Plat. de Leg. ¶ Χρέος, pro χρεία, negotium, officium, neceſſitas, res, opus. χρέος ἐστὶ δίδυμα ἔχειν, tui eſt muneris, munerum eſt partium, Eurip. ¶ Item oraculum.
Χρεσμὸς, ου, ὁ, fluctus, ῥεῦμα. Hesych.
Χρεω, pro χρῶ, Dorice, vaticinor.
Χρεὼ, neceſſitas, fatum, Argon. 2. χρεὼ ἐστὶ μοῖρα, i. fatalis neceſſitas. ¶ Legitur etiam χρεὼ pro opus eſt cum Genit. & Accuſ. Illa. ἐπὶ μοι τοῦτο χρεὼ πέλεται.
Χρέων, fatale decretum, debitum, decorum, vtile, neceſſitas. τὸ χρέων οὐκ ἔστι μὴ χρέων πεσεῖν parendum eſt fatis, Plut. in Opuſcul. ¶ Cleo Infinit. & Accuſat. τί μὴ δικαιοῦσι χρέων, τί tibi morem gerere conuenit, Eurip.
Χρεώμενος, ὁ, & Χρεώστης, ου, ὁ, debitum, ſortunum.
Χρεωστέ-ω, μ. ήσω, σ. ησα, debeo, Actiu.
Χρεωστῶ, idem. χρεωστεῖν ἐκέλευε. Nazian. in Orat. pœnas merere & quaſi debere.
Χρεώστ-ης, ου, ὁ, & Χρεωφείλέτ-ης, ου, ὁ, debitor, Commentum. Ariſtoph. in Neb. ¶ Χρεωφειλέτης, cognitur etiam pro creditore, vt in Argumento Pluti Ariſtoph.
Χρὴ, oportet & conuenit, decet, par eſſe. ὃ Præſenti Infinit. vel Præter. non Futuro, Gaza. χρὴ ποιεῖν, Plat. χρὴ ἐκπλεῖν ὅθεν. Hermog. ¶ Ariſtoph. cum priori ἀλλ' ὑμᾶς δ' ἐν τοῖς τῶν μυστηρίων, hæc te decet colere myſteria. Cum ἀλλ' ὑμᾶς χρὴ πιστὰ, oportet incidiſſe, Eurip.

X P

Χρὴ, veteris, Plat. in Epiſt. & Xenoph. in Oecon.
Χρή, reſpondet, vaticinatur, edit oraculum, Sophocl.
Χρήζ-ω, ήσω, σ. ησα, volo, pero, exquiro, cupio, deſidero, quæro, rogo, obiecto. χρήζω ὑγιαίνειν, Xenoph. volo bene valere. ἐκ τοῦ χρήζω, iuſte peto. Euri. ¶ Itẽ mutuo, indulgeo, concedo, vtendũ do, Accuſat. ἐχρῆσεν ὁ θεὸς ταῦτα ἡμῖν, omnia nobis dii mutuo dedere. Plutar. ¶ Item indigeo, eſt mihi opus, Genit. Gaz. lib. 4. χρήζω ὑμῶν, vobis indulgeo.
Χρηζ-ωμοσυν-η, ης, indigeo, Neutr. Genit.
Χρηιστήρι-ον ὕδωρ, aquam deſiderabat, Herodot.
Χρήμ-α, ατος, τὸ, res, negotium, Soph. in Aiace. τί χρῆμα δρᾷς; quid rei facis? Plat. in Gorg. καὶ πολλοῦ γε, & ſanè. ¶ τὰ χρήματα ἀγωνιῶ, res ridicula. ¶ Χρῆμα dicitur etiam quaſi pro multitudine indiſque cũ admiratione per Genit. Ariſtoph. in Neb. ὦ ζεῦ βασιλεῦ τὸ χρῆμα τῆς σοφίας. Sic σοφιστοῦ πλοῦτος παμπόλυ τι χρῆμα, fundatiorum magna muleitudo, Xenoph. 2. παιδ. ¶ Item neceſſitas, Heſiod. ¶ Cum ad forum refertur, tunc χρήματων appellatione tã mobilia quàm immobilia continentur, facultates, opes, bona & fortunæ, Ariſtot. lib. 4 Ethicor. χρήματα ἢ χλαμύδα πάσαι, ὅσαι ἐξ ἀρχῆς ἐκτήσαντο μετὰ εἴκοσι, Plutar. in Camil. χρήματα τὰ ἀγαθά, vtenſilia.
Χρηματίζομ-αι, ισθησομ-αι, σ. ισα, lucror, lucris intrigilo, quæſtum facio, rem augeo, Accuſ. Plat. de Leg. ¶ Item colloquor, ὁμιλῶ περὶ πινων ἢ μετά τινος, Bud. Comm.
Χρηματίζ-ω, ισω, σ. ισα, actui rerum operam nauo, de ſumma Reip. vel de rebus ad eam pertinentibus deceruo, vt magiſtratus ſolẽt. Camillus in foro iura dat, iura dicit, Plutar. in Cam. ¶ Χρηματίζειν, pro referre ad populum vel ſenatum ponitur, & pro agere cum populo, Demoſt. & Mandit. ἐπειδὴ χρηματίζειν οἱ σωφρόνες ἄνδρες ἐν τοῖς δικαιοτάτοις ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ¶ Χρηματίζειν τινὶ, reſponſa dare legationibus, Polyb. χρηματίζειν τοῖς πρεσβευταῖς audiẽdis legatis occupatus erat. ¶ Item appellare aliquem, hoc eſt, compellare & colloqui, agere cum aliquo de negotio & verba facere, Dinarch. ¶ Item ex re nouam indere vel ſumere, Plutar. in lib. de vir. mulier. Νίκαιά τινα χρηματίζειν. ¶ Χρηματίζειν autem etiam Paſſiuè ſumitur, i. dici. vocari, nuncupari, Plutar. in Anton. de Cleopatra, ἐχρηματίζετο ἡ Ἴσις ἐν ἐμοὶ, ἢ νέα Ἴσις ἐκαλεῖτο, Ioſephus appellabatur. ¶ Item verſari, degere, Polyb. Πρόκειται δ' εἰς τὸν σκοπὸν, ἐν ᾧ χρηματίζει ὁ βασιλεύς, in qua rex priuatim agere & verſari prandereque conſueuerat. ¶ Item oracula reddere, reſponſum dare Plin. Luc. 2. Καὶ ὧν

X P

ὧν τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου χρηματίσαι αὐτοῖς, fueratque ipſi Spiritus ſancti oraculo promiſſum. ¶ Item pecunias colligere, tributu cogere.
Χρηματιστὴς, pecuniarius, locuples, Plut. in Sol.
Χρηματισ-μὸς, coactio pecuniæ, quæſtus, Xenoph. in Oecon.
Χρηματιστικ-ὸς, ὴ, ὸν, quæſtus, quæſtuoſus, pecuniarius, lucrum, lucri cupiditas, Plat. in Apolog. ἀμελοῦσι χρηματιστικοῦ, quæſtum poſponentes. ¶ Item reſponſum diuinum vel mandatum, oracului, Rom. 11. ¶ Poſtulatio, & relatio ad populum, quãdo ad eum aliquid referimus. Et reſponſum magiſtratuum & iudicum ius reddentium, Athen.
Χρηματιστήρι-ον, ου, τὸ, officina numularia. ¶ Sedes iudicii, ἐκαθέσθησαν ἐπὶ τοῦ χρηματιστηρίου, Ii. Eſd. 1.
Χρηματιστικ-ὸς, quæſtor pecuniarum. Xenoph. ἀνὴρ χρηματιστικὸς dicit pro homine ad rem augendam impigro. ¶ Plat. negotiator & mercator.
Χρηματιστικ-ὸς, ὴ, ὸν, lucro vacãs. ¶ Χρηματιστικὴ τέχνη, ars quæſtuaria, Ariſt. li 1. & 3. Polit.
Χρηματοποι-ὸς, rem faciens, quæſtuoſus. Xenoph.
Χρήμασι-ς, indigentia, neceſſitas, Herodot.
Χρημάτων, & ἐ. χρημάτιον, de pecuniarum copia dixit Plat. Comicus, teſte Poll.
Χρὴν, & ἐχρὴν, oportebat, Xeno. ¶ Aliquando δεῖ τι τὸν χρὴ, oportet. νῦν χρὴ, pro δεῖ. Et τὸ χρὴ δεῖ τι τὸ χρῆναι, Eurip. ſic Iaſcar.
Χρῆναι, oportere, δεῖν, Suid. ορ. πειν.
Χρῆσθαι, pro χρήσασθαι, vtantur, i. faciant, Ariſtoph. ιφ.
Χρησιμ-εύ-ω, μ. εύσω, vtilis ſum, vtilitati ſtudeo, prosum. Cyrill. χρησιμεύσας εἰς τὸ δημοσίου.
Χρήσιμ-ος, ὴ, ὸν, vtilis, fructuoſus, frugi, qui eſt bene meritus de χρησιμεύειν εἰς ἔργον, Ariſtoph.
Χρησιμώτατ-ος, πλοῦτος, opes, Plat. de Rep.
Χρῆσι-ς, χρείᾳ, operam functio Gaz. Et vſus, i. conſuetudo, Bud. in Epiſt. ¶ Item vtilitas.
Χρησμαχρησ-ὸς, fatidicus, in Epigr. de Appolline.
Χρησμηγορ-ὸς, vaticinor, Lucian.
Χρησμοδότ-ος, & Χρησμοδόκ-ος, Suid. oraculum.
Χρησμολογέ-ω, vaticinari, fata prædicere, Bud.
Χρησμολογί-α, ας, ἡ, oraculum.
Χρησμολογικ-ὴ, ἡς, ἡ, ars diuinandi & edendi oracula.
Χρησμολόγι-ον, ου, τὸ, oraculum, reſponſum Plin.
Χρησμολόγ-ος, ου, ὁ, fatidicus, oraculorũ interpres, vates, ſortilegus, ariolus, χρησμῳδὸς, Poll.
Χρησμὸ-ς, ὦ, ὁ, oraculum, reſponſum quod redditur a numine aliquo perentibus.
Χρησμοσύνη, indigẽtia, paupertas, Apoll. 2. Arg. ¶ Capitur etiam pro oraculo, Herodot.
Χρησμοσύν-η, diuinatio.
Χρησμῳδέ-ω, μ. ήσω, π. ησα, vaticinor, do reſponſum, Accuſ. Xenoph. in Apol. Socr.
Χρησμῳδήμα, ατος, τὸ, Suid. & Χρησμῳδί-α, ας, ἡ, oraculum.
Χρησμῳδὸς, ſortilegus, ariolus, fatidicus, Poll.
Χρησόμενος, petiturus oraculum.
Χρῆστ-αι, Dorice, pro χρὴ, oportet.

Χρηστόομαι, μ. ώσομαι. π. ώμην, benignus sum, sum comis & suauis in moribus, indulgeo.

Χρηστήριον, qui dat oracula.

Χρηστηριάζομαι, μ. άσομαι, π. ασάμην, peto responsum, consulo oraculum siue scisciter. ¶ Pro quo dicitur χρᾶσθαι.

Χρηστήριον, τό, oraculum, responsum, locus vaticinii: i. cortina, Poll. factidicum φάρμακον. ¶ Item πλεκτὸν, facinus, Sophocl. in Aiace.

Χρηστήριος, vates Herodot. epith. Apollinis.

Χρηστηριασμὸς, οῦ, ὁ, figura quæ & hypotyposis, Rutil. Lup.

Χρήστης, ου, ὁ, fœnerator, creditor, Demost. contra Apatur. ¶ Item debitor, Demost. pro Phorm.

Χρηστὸς, vtendi peritus, Aristot. 1. Polit.

Χρηστοτεχνία, ας, ἡ, artificium pingendi.

Χρηστότης, honestas.

Χρηστότροπος, qui est probis moribus.

Χρηστολογία, ας, ἡ, blandiloquentia Cicer.

Χρηστολόγος, blandiloquus.

Χρηστομουσία, musicæ leges in canendo seruare, Athen. lib. 14.

Χρηστὸς, ου, ὁ, bonus, benignus, probus, humanus & facilis ad gratificandum, commodus, clemens. Ephes. 4. γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοί, benigni estote alius in alium. ¶ Item qui est ex vsu, vtilis, frugi, fructuosus, Arist. Ran.

Χρηστότης, ητος, ἡ, bonitas Cicer. vtilitas, benignitas, probitas, indulgentia, comitas, Phal. in Epistol.

Χρηστουργία, bonum opus, ἀγαθεργία, Suid.

Χρηστοφιλία, ας, ἡ, bonorum gratia & amicitia.

Χρηστόφιλος, qui habet bonos amicos, bonis amicus.

Χρήσων, ωνος, ὁ, vates, μάντις, Hesych.

Χρηστῶς, rectè, vtiliter, cõmodè, probè, Arist. in Equit. ¶ Item custoditè, φυλακτικῶς, Eidem.

Χρία, formicarum domicilium, Hesych.

Χρῖμα, τὸ, ἁλὶ τῷ χρίσματι, Etym.

Χρίμπτομαι, ιδήσω, appropinquo, in Epigr.

Χρίμπτων φρὶ, appropinquo, admoueo. λίσσου γουνοῦσθαι ἀλαστὸν χρίμπτοντ' ἐπὶ τέκνοις, Euripid. supplica genibus domini te admouẽs, ὁ fili. ¶ Item nitor, fulcior.

Χρίον, pro χρῖσμα. Homer. in Odyss.

Χρίσις, εως, ἡ, vnctio, illitio, ἄλειψις, Suid.

Χρῖσμα, ατος, τὸ, vnguentum, vnctio, Epigr.

Χριστιανοὶ, Christi institores, Nazan.

Χριστιανὸς, ὁ, ἡ, Christianus.

Χριστιανισμὸς, οῦ, ὁ, Christiana professio, Nazan.

Χριστομαχία, ας, ἡ, Christi oppugnatio, Nazan.

Χριστομάχος, ου, ὁ, Christi oppugnator, Nazan.

Χριστιερεὺς, έως, ου, ὁ, Christi sacerdos, Christianus.

Χριστὸς, οῦ, ὁ, Christus: & vnctus. Adiectiué.

Χριστοφόρος, q. Christum portans, sic Paulum vocat Athanasius.

Χρίω, μ. ίσω, π. ικα, lino, vngo. Accu. Vnde χρίσμα, Hesio. ¶ Item pungo, stimulo, Æschyl.

Χρόα, color, Aphr. lib. 1. Probl. ¶ Item cutis superficies, Aristoph. in Plut. ¶ Est item χρόα Accusat. à χρώς, Iliad. λ.

Χρυσάδης, lucidus, nitidus.

Χρυσία, μς. ἡ, Aristoph. 119. color. Apud Aphrodis Probl. χρυσᾶ legitur vltima acuta.

Χρυΐζω, cutim tangere.

Χρυΐζω, coloro, colorem ascisco.

Χρυσὸς, Æoliè, pro χρυσός.

Χρυσμὸς, ὁ, ἡ, strepitus, ψόφος, stridor dentium, maxillarum & dentium collisio. Hesych.

Χρύσμη, hinnitus, impetus, audacia, Hesych.

Χρύσω, vide Etym.

Χρυσίζω, chromis piscis, qui sonum vocalem putatur emittere, Aristot. lib. 4. Anim.

Χρυσίτ, hinnitus.

Χρυσία, vetustas: vetus.

Χρυσιαῖος, diuturnus.

Χρυσίζομαι, & Χρυσίζω, μ. ίσω, π. ικα, duro longo tempore, perseuero, Aristot. Ethic. 9.

Χρυσιακὸς, ἡ, ὁν, temporalis, temporarius, Plutarc.

Χρύσιος, α, ὁν, diuturnus, diutinus, lentus, tardus, longus, viuax, serus, qui din moratur, χρόνιος ἀπὸ, qui tandiu & lentus abesti, Euripid.

Χρυσιότης, ητος, mora, longum tempus.

Χρυσιδὶς, dilatus, cui tempus interiectum est.

Χρυσισμὸς, mora, q. temporalitas.

Χρυσίων, vetustè, diu, tardè, cunctanter.

Χρυσιώτερος, diuturnior, longior.

Χρονογραφία, temporum descriptio.

Χρονογράφος, annalium scriptor.

Χρονόλοιπος, ætate desipiens.

Χρόνος, ου, ὁ, tempus, temporis diuturnitas, χρόνου πολλοῦ οὐχ ἱκόμενος, à multo tempore non vidi, Aristoph. ¶ Item χρόνος cælum dicitur, Hesiodo.

Χρονοτριβέω, μ. ήσω, π. ησα, tempus tero, Aristot. Rhetor. lib 2.

Χρονοτρίβων, diem eximo, procrastino.

Χρύσσω, μ. ώττομαι, π. ωξα, coloro, cutem infrico, demulceo. Depon. Accus. ιωνα.

Χρὼς, χρωτὸς, σώματος, Hom. in Iliad. corporis.

Χρῶτ, cutis, corpus. Lascar.

Χρύσων, Genit. casus primæ inflexionis, Gaz. lib 3. Gramm. Sunt qui exponant porcorum: sunt qui aprorum.

Χρωΐς, τὸ χρῶς, χρωΐ, corpus, & cutis. E' χρῶς ad cutem vsque, in corpore, Herodot. ¶ Dicitur & χρῶς, χρῶτ', & χρῶϊ, ατος. Iliad. ε. χρῶϊ ἕννυται.

Χρυσαλίζω, απο, κεσμαι.

Χρυσαλὶς, ίδος, ἡ, eruca dicitur, quando à mora cessat, nec cibum capit amplius, Gaz. in Aristot. vertit aureliam.

Χρυσέμβα, aurea arena.

Χρυσεμβολεὺς, mensarius, ὁ χρυσοχόος, Hesych.

Χρυσεπὴς, υκος, ὁ, habens auream habenam, vel frænum aureum, vel mitram, Hesiod. in Theog.

Χρυσεπίδιμος, ου, ὁ, & Χρυσεπίδιμος, Hesy. i. flos aureus, caltha: vulgò ſouci, potiùs ſalſifi, quasi ſolisequium. Dioſc. lib. 4 cap. 58.

Χρυσεπίκορος, ου, ὁ, Χρυσεπίκορος, gerens ensem aureum.

Χρυσεπόντος, ου, ὁ, scuto aureo siue aurato, Poll.

Χρυσοφ-

Χρυσεφιάλη, φιάλη, phiala aureis astragalis cælata, Sappho apud Poll.

Χρυσεοφαὴς, radio vt aurum, fulgeo, Hesych.

Χρυσεοφανὴς, aureus, vt aurum fulgens, Nazan.

Χρυσεοφόρος, ὁ, gerens ensem aureum, Hesiod.

Χρύσεος, ου, ὁ, aureus, χρυσοῦς, Odyss. δ.

Χρυσελεφαντοπλαστία, ἄστος, ἡ, auro, ebore, electro tacti clypei: dictio est poetica.

Χρυσήλατος, ου, ὁ, in auro ligatus.

Χρύσιος, ου, ὁ, aureus, fulvus. Sophocl.

Χρυσοπάτειος, ab auro denominatus, epith. Chrysost. apud Damasc.

Χρυσοπηγὴς, ὁ, ἡ, auratus, φιλαίγυπος.

Χρυσολάκατος, ου, ὁ, habẽs aureas sagittas, Hom.

Χρυσόλιτος, ex auro confectus, Aristopha.

Χρυσόμισος, ου, ὁ, ἡ, habẽs auratas habenas, Sui.

Χρυσόπεζος, aureus, auratus, Eurip.

Χρυσοπέδη, ης, aurea crepida, aut phialæ, Poll.

Χρυσοπέδιλος, aurea crepida, aut phialæ, Poll.

Χρυσοπέδιον, parum auri, Phalar.

Χρυσοπέζω, auri speciem refero, Herodot.

Χρύσος, ου, ὁ, aureum numisma, Eustath. Plat. lib. 1. de Repub. ¶ Item pudendum puerile, Hesych.

Χρυσοῦς, phiala aurea, Aristoph. in Pace.

Χρυσῖτις, ιδος, ἡ, terra vbi sunt minuta frusta auri, auri spuma. ¶ Χρυσῖτις λίθος, lapis Lydius quo aurum exploratur, Poll. ¶ Item ramentum auri, χρυσῖτις ψάμμος, aurea arena, Herodot.

Χρυσόβαλανος, aliis est nux moschata. Aliis verò est Myrobalanus flauus, siue citrinus dictus. Eius meminit Gal. l. 2. & l. 9. κ. π. π.

Χρυσοβαφὴς, ὁ, auratus.

Χρυσοβλήμων, ονος, ὁ, in Epig. aureis sagittis.

Χρυσόγονον, habens solum aureum.

Χρυσόγονος, ου, ὁ, vel potius χρυσόγονον, Chrysogonum herba, Blattaria Plin. lib. 25. cap. 9.

Χρυσοδαίδαλος, auro fabrefactum, τίμιον, Suid.

Χρυσοδακτύλιος, aureum gestans anulum, Iacob. 1.

Χρυσοδέτης, ου, ὁ, auro ligatus.

Χρυσοειδὴς, ὁ, ἡ, auro similis, aureolus Gaz.

Χρυσοειρὴν, fornax est siue alueus, in quo aurum conflatur ac funditur, Suid.

Χρυσόθρονος, aureum thronum habens, Iliad. ά.

Χρυσοκαρήνατος, idem quod ὁ μαλοκάρηνος.

Χρυσοκάρπος, fructum habens aureo colore.

Χρυσοκέρως, & Χρυσόκερως, Euripid. aureis cornibus.

Χρυσοκόμης, epitheton calicis apud Athen.

Χρυσοκόλλα, ης, Chrysocolla, i. auri glutinum, Dioſc. li. 5. cap. 86. Galen. Simplic. li. 9. in fine. Vitruu. li. 7. cap. 9. Plin. lib 33. cap. 5. ¶ Item genus edulii ex melle & lini semine, Athen. lib. 3.

Χρυσοκολλάω, ὁ, ἡ, auro conglutinatus, Luci.

Χρυσοκόμη, Chrysocome herba quæ & Chrysitis Plin. Dioſc. lib. 4. cap. 55.

Χρυσοκόμης, ου, ὁ, ἡ, habens comã auream, Hesiod.

Χρυσολάβος, ξίφος, ensis aureum habens capulũ aut manubrium.

Χρυσολόγχης, habens aureas sagittas, vel eolum aureum.

Χρυσοπάχυος, ου, τὸ, utriplex, Hippocr.

Χρυσόλιθος, lapis pretiosus, Apocal. 21.

Χρυσόλεπος, squamis aureis tectus, Hesych.

Χρυσόλεφος, aureis cristis & iubis, Hesych.

Χρυσόμαλλος, habẽs vellus aureum, in Chiliad.

Χρυσομανὴς, insaniens circa aurum, solicitus de auro acquirendo.

Χρυσομηλολόθιον, i. μηλολόβιον, Cõm. Aristot. Vel.

Χρυσομήλου, malum aureum.

Χρυσομίτης, ὁ, auis proprium, Aristot. 8. Anim.

Χρυσόμφαλος φιάλη, phiala cui vmbilicus est aureus, Sapph. apud Polluc.

Χρυσόνωτος, ου, ὁ, habens terga aurea, Sophocl.

Χρυσοῦς, vel χρυσοῦν, ῦ, ὁ, aureus, auro solidus. ὃ χρυσοῦν ἔχει, Aristop. ἐκάστῳ χρυσοῦ δίδωμι, singulis aureum tribuens, Plut. in Galb.

Χρυσοπαρύφος, ου, auro contextus vel intextus.

Χρυσοπάστος, ὁ, ἡ, auro intertextus, auro distinctus, auratus, apud Eubulum teste Poll.

Χρυσοπέδιλος, epith. Iunonis. Ody. ε. χρυσοπέδιλος Ἥρη, Iuno habens calceos aureos.

Χρυσοπλύσιον, lauandi auri officina, Strab.

Χρυσοπλύτης, auritex, Lucian. & χρυσουργός.

Χρυσοποίκιλος, auro distinctus.

Χρυσοπρασσος λίθος, lapis pretiosus, Apocal. 21.

Χρυσοπρῳρος, inaurata prora.

Χρυσορρυὴς, guttur nium auratum, Hesych.

Χρυσόρροος, aureis laquearibus, Lucian.

Χρυσορράπις, ιος, ὁ, habens baculum aureum, vel crepidas aureas. Epith. Mercurii, Odyss. ε.

Χρυσορρόης, ου & Χρυσορρύτος, ὁ, ἡ, aurifluus, apud Æschyl.

Χρυσορρήμων, qui aurea verba loquitur.

Χρυσορυὴς, ὁ, aurum. ¶ Χρυσὸς ἀπεφθὸς, aurum recoctum, Poll. ¶ Item piscis aurei coloris, vt tradit Plin.

Χρυσοστέφω, in Epigram. corona aurea caput redimitus. ¶ Item luteum oui, quod & vitellus dicitur.

Χρυσόστομος, ου, ὁ, habens os aureum.

Χρυσοτρόφων ἀσπὶς, ἐκ χαλκοῦ, ex aureis arcubus, Sophocl.

Χρυσοτέκτων, aurifex, in Epigr.

Χρυσοτευκὴς, ὁς, ex auro fabricatus, Hesych.

Χρυσοτεύχης, armis aureis ornatus, Eurip.

Χρυσοτρήτα, τὰ, vasa aurea sculpta, Suid.

Χρυσουργέω, aurum effodere, & defæcare.

Χρυσουργὸς, aurifex.

Χρυσοῦφος, auro intertextus, Athen.

Χρυσοφὴς, ὁς, ὁ, ἡ, ὁν, auratus desuper, auro intertextus, qui est lucis aureæ, λαμπρὸς.

Χρυσοφορέω, gestare aurum, Aristot. 2. OEcon.

Χρυσοφορία, auri gestatio ad pompam hominum.

Χρυσοφόρος, electrum: ab auri colore quem habet.

Χρυσοφόρος, ου, ὁ, aurifor, Dioſc. li. 1. cap. 114.

Χρύσοφρυς, ὁ, ἡ, ὑ, aurata piscis, Aristot. 5. Anim.

Χρυσοφύλαξ, custos auri, qui aurum asseruat.
Χρυσοχάλινος, auro frenatus, in Epigr.
Χρυσοχάλκιος, annulos aureos gestans, Lucia. in Tim.
Χρυσοχοεῖον, aurificina: pro officina, Demosth.
Χρυσοχοέω, μ. ὤσω, σ. ησα, aurum fundo, i. conflo, fum aurifex, Neutr. Absol. Dinarch.
Χρυσοχοϊκὴ τέχνη, aurificium, Demosth.
Χρυσοχοεῖον, aliueus in quo aurum funditur.
Χρυσοχόος, ου, ὁ, aurifex, aurarius faber, vt inaurator bractearius, Bud. in Annot. in Pand.
Χρυσοῦμαι, ῶμαι, π. ωσα, inauro, Actiu. Accuf.
Χρυσοῦς, ῆ, aurelia infectum, Aristot. 5. Anim.
Χρύσωμα, ατος, τὸ, res aurea, vas aureum.
Χρυσώνητος, ου, ὁ, ſerui apud Cretenſes, Athen. lib. 6.
Χρυσόφρυς, ὑος, ὁ, ἡ, pifces in quibus aureæ notæ refulgent. vide Athen.
Χρύσωσις, εως, (auratura Quint. q. deauratio.
Χρῶ, i. nitere, vtere, Sophoc. in Aiace, χρῶ χλιδῇ.
Χρώ, pro χρῶπι, per apocopē, cuti. ἐκ χρὼς ξυρεῖν, radere ad cutem vſque, Soph. in Aiace.
Χρώζω, μ. ώσω, σ. ωσα, coloro, inficio, colore imbuo, Epigr. αἵματι χρώσας πολλάκις, fœdare manum ſanguine. ¶Item pro ad cutim applico: ſimpliciter quæ pro tango. Eurip.
Χρῶμα, ατος, τὸ, color, Plat. 12. Legum. χρῶμα ἡ λευκὸν ὁρίσατο· δὶς ἄκριβὲς ἡ ἄλλοτι ἡ ἐπὶ τὸ ὑφαιρεῖ. Cic. 2. de Leg. Color autē albus præcipuē decorus Deo eſt, cum in cæteris, tum maximē in textili. ¶Χρώματα tranſlatē dicuntur colores Rhetorici, Eidem 10. de Rep. ¶Item cutis, Hippocr. τὰς ἐπιφανίας.
Χρωματίζω, μ. ίσω, π. ισμαι, coloro.
Χρωματισμός, coloribus, in Epigr.
Χρῶμα πεποικιλμένον, i. q. coloratio, Com. Arist. περ.
Χρωμίς, ίδος, ἡ, piſcis, Aristot. 8. Anim. alibi χρωμίς.
Χρωννύω, coloro, tingo.
Χρωννύω, idem, Accuſat.
Χρώς, ῶτος, ὁ, & Χρῶς, ῶτος, ὁ, corpus, Argon. 2. ὥσπερ καὶ ὁ χρὼς σῶμα καὶ χρῶτες, corpora, Aristot. in Probl. ¶Χρὼς etiam quod χρώς, cutis. Hinc ἐκ χρωτὸς κάμνειν, i. tonderi ad cutim Celſ. Soph. in Aiace maſtigoph. Ξυρεῖ γὰρ ἐκ χρὼτὸς (alii πρὸς τὸν) μὲν χαίτης πλὰ, Camerar. Nam gaudia ad viuum relecat hæc omnia.
Χρώτης, color, q. coloratio, ὥσπερ ἐκ χρώτης, Poll.
Χρωτίζω, coloro, infector, in Epigr.
Χρωτίζομαι, appropinquo, applicor, coloror, Aristoph. περ. πατρίδος ἡ φύσεως τῶν ἀρίστων χρωτίζου, ingenium ſuū rebus nouis imbuit.

X T

Χύδαν, ην, vilis, vulgaris, abundans, multus, diffuſus, confuſus, apud Strabon.
Χύδαν, fuſe Cicer. abundanter, copioſe, cumulate, Heſych. ¶Τὰ χύδαν, quæ oratione proſa ac pedeſtri ſcripta ſunt. Aristot. Rhet. li. 3. ¶Χύδαν, tumultuariē & confuſe, Iſocrat.
Χυδής, fuſus, in Epigr.
Χυδρίσκιον, ου, ὁ, later, cap. 7. lib. 3. Reg.
Χυλάριον, η, q. ſuccariuncula, cum herbas adiecto mediocri melle aut ſaccaro decoquimus, Nicol. Alexand.

X T

Χυλίζω, ſuccum elicio, Dioſc. in præfat. li. 6.
Χύλισμα, τος, τὸ, ſuccus expreſſus, liquamenti Gaz. lib 9. hiſt. plant. Theophr.
Χυλισμός, ſuccus Gaz. li. 9. hiſt. pl. Theophr.
Χυλός, οῦ, ὁ, ſuccus, humor: Vide Probl. 10. lib. 2. Aphr. χυλὸς πεπαντικὸς, Galen. lib. 1. ad Glauc. ptiſanæ ſuccus, vel cremor Celſo atque Plinio. Capitur & pro ſapore, apud Theophraſt. de Cauſis lib. 6. cap. 1.
Χυλόω, μ. ώσω, π. ωκα, liquo, q. inſucco. χυλοῦσθαι ῥίζαι, ſuccus radicibus expreſſus, Dioſc. li. 2. cap. 215. ¶Χύλωσις, ſucci confectio, ſucci expreſſio, cremor, ſuccatio Gaz. apud Theophraſt. de hiſt. li. 7. cap. 5.
Χυλώδης, ſuccoſus, Dioſc. lib. 3. cap. 22.
Χύμα, ατος, τὸ, fluxus: copia, Heſych. χύμα, ἔπλιξ, ſuccus radicibus expreſſus, Dioſc. li. 2. cap. 215. ¶Χύλωσις, ſucci confectio, ſucci expreſſio, cremor, ſuccatio Gaz. apud Theophraſt. de hiſt. li. 7. cap. 5.
Χυμαλίδες, perniones, Dioſcor. lib. 2. cap. 137.
Χυμαλλα, ης, ἡ, idem, Eidem Dioſcorid. lib. 1. cap. 134.
Χυμαλλάω, pernionibus laboro.
Χύμασμαι, μ. ώσομαι, π. ωσα, fundo, Neutr. Accuſ.
Χυμός, οῦ, ὁ, proprie ſapor. ¶Eſt & χυμὸς, ſuccus, humor: Vnde χυμοῦμαι, quum in alis ſuccis corpus abundat. ¶Plat. in Timæo χυμοὶ vocant humores illos qui à terra in ſtirpes tranſmittuntur.
Χυμώδης, tripudio, πυρρίχη.
Χυμώδιον, τος, τὸ, porcelli, τὰ χοιρίδια. Heſych.
Χύσις, ἐως, ἡ, fuſio Cicer. fuſura Plin. q. liquefactio, ſcaturigo, cōgeries, cumulus, χύσις οἴνου, vini fuſionem, vini liquorem. Nonn.
Χυσοχαῖται, οἱ, effœminati, Ariſtoph.
Χυτὴ, ῆς, ἡ, terra quæ infunditur & aggeritur mortuorum ſepulchris, tumulus, Iliad. ζ.
Χυτὴρ, qui diffundit, qui reſoluit.
Χυτλάζειν, vide Χύτλη.
Χύτλη, & Χύτλα, vas olearium, in quo oleum ad vngenda corpora à balneo, Poll. ¶Item oleum cum aqua mixtum, Comm. Ariſtoph. in Veſp. ¶Χύτλα etiam ab aliis Grāmat. exponuntur lauacra ex oleo & aqua. ¶Item luſtratio, quod mortuis libatur atque effunditur, Argon. lib. 1. ¶Inde χυτλάζω ἡ χοᾶσθαι aqua admixto oleo perfūdo: ſimpliciter quo per perfundo, Odyſſ. ζ. ἄλλα ἡ χύτλαζε δέπαϊ ἐν ὕδατι ἐλαιον, Εἶπε χοᾶσθαι τε, vt ſe à balneo vngeret.
Χύτρα, pro κύτρα, fuſus erat, Apoll. 2. Argon.
Χυτὸς, fuſus, fuſilis, liquidus, Ariſtot. 5. Anim. 3. lib. 1. Et circumcluſus, lapidibus cōſtructus vel cœmum & ſordes habens. Etym.
Χύτρα, ας, ἡ, olla, fictile, fidelia, cacabus. χύτραι ὀλοαὶ, ollæ anſatæ velutque geminis auribus, in Platonis Hippia maiore. ¶Ἐκ χύτρας vocatur luſor ἐκ τῆς χυτρείας παιδιᾶς: de quo luſu Poll. lib. 9.
Χυτρεῖον, τος, τὸ, locus vbi ollæ ſeruantur. Ariſt. περ.
Χυτρεῖος, teſtaceus, fictilis, ollularius, Suid.
Χυτρεὺς, ῆος, ὁ, figulus ollarum, κεραμεύς, Suid.

Χωλεάριον, ου, τὸ, ollula, Ariſtoph. in Achar. ¶Eſt & menſura quædam.
Χωτεύειν, ollam ponere, Inter. Ariſt. in Ran.
Χωτεύδριον, ου, ὁ, ludus de quo Poll. lib. 9.
Χωτίον, ου, τὸ, οἱ operculum, & ollula, Ariſtoph.
Χωτρόμαγειρον, τὸ, ollula. Polyb.
Χώτριον, ου, τὸ, colluſtrum decoctum.
Χώτριον, thyreum ollæ, χύτρα λουτρὰ, i. calida lauacra, Herodot. lib. 7. ¶Item quoddam feſtum Athenis, interp. Ariſtoph. in Ranis.
Χώτριος, ου, ὁ, olla, χύτρος, χύτρα. Poll.
Χωτροστάσιον, ου, τὸ, (vnde Χωτρόδιον, Poll.) ſuſtentacula ollarum, ollæ cum pedibus, foci. Heſio. lib. 7. Et Æginam χωτροστάσια vocarum ſcribit idem lib. 8. vbi & Χωτροπώλης, qui ollas vendunt.
Χώω, μ. ώσω, π. ωκα, fundo, effundo, diffundo, diſpergo, reſoluo, Actiu. Accuſ. κεχωμένοι σωμάτων, caro mollis ſolutáque, Ariſtot. 8. Anim.

X Ω

Χῶ, Dionyſ. lib. 2. χώει, repletum eſt.
Χώεται, Homer. in Odyſſ. ſuccenſe.
Χώετο, ſuccenſebat, Rhod. irascebatur.
Χωή, ἡ, alua, hortenſis.
Χωῆναι, μ. ήσω, π. ωκα, tumultuor.
Χώϊος, claudico, Neutr. abſol. Nazan.
Χώϊσις, claudicatio, Epidaur.
Χωϊσμός, claudicatio, in Hippiat. Apſyrt.
Χωλαγωγέω, claudicatio, Polluci.
Χωλαίνω, claudico, Galen. 4. Symptom. ¶Item mutilo, claudū reddo. Hippoc.
Χωλαίνων, verſus qui numeris ſuis nō conſtat.
Χωλαστὴς, claudos facit, Ariſtoph.
Χωλὸς, ὴ, ὸν, claudus, claudicans, Iliad. δ. χωλὸς δ' ἦεν, imperfectus, altero pede captus. ¶Item manus, imperfecta, Plat. 7. de Republ.
Χωλότης, ητος, ἡ, claudicatio, χωλότητι.
Χώμασις, mutilatio, πήρωσις.
Χῶμα, ατος, τὸ, agger terra aggeſta factus, humus aggeſta, cumulus terrę vel lapidū, Suid. χώματα ἐγείρειν vineas, Herodo. ¶Item tumulus, ſepulchrum, Plat. 11. de Leg.
Χωμάτιον, ου, τὸ, aggellus.
Χώματος, ου, ὁ, Hercules apud Ægyptios. ¶Χώματα, collatitiam ſtipem Argiui vocabant.
Χωνεία, ας, ἡ, fornax.
Χωνεῖον, vas in quo funduntur & liquantur metalla. ¶Item infundibulum, Aphrod. Probl. 3. lib. 1.
Χώνευμα, conflatio, fuſura Plin.
Χωνευτήριον, τὸ, conflatorium, officina in qua metalla conflantur. ¶Χωνευτήριαι, arx ipſa, conflatio Senec. conflatura Plin.
Χωνευτὴς, ῆ, flator, Suid.
Χωνευτὸς, conflatilis.
Χώνευσις, ἐως, conflo, Accuſ. Aphr. in Probl.
Χώνη, infundibulum, Athen. li. 10. ¶Et pro fornace apud Dioſc. li. 5. ca. 77.
Χωνία, ας, ἡ, vel χώνιον, τος, τὸ, vel ωκα, agge-

Χώνιον, ου, τὸ, fuſorium vas, infundibulum, Apoll. ¶Trallianus ſignificare etiam ait aggerem.
Χώομαι, irascor. χωόμενος Iliad. ι. χωόμενος κεῖ. In Futuro χολώσομαι, Ibidem, ὅτι χώσεται.
Χώρα, ας, locus, τόπος, ſolum, ſtatio. χώραν καταλιμπάνειν, locum deſerere, & ſtationem, Plat. in Epiſt. κατὰ χώραν ἡσύχουν, in ſua quiſque ſtatione manſerunt. Thucyd. κατὰ χώραν ἕπεσθαι, ſuo loco ſequi, Xenoph. ¶Item regio, prouincia, tractus, plaga. κατὰ χώρας, regionatim, paſſim. κατὰ χώρας οἰκεῖν, διανέμειν, per regionem cuſtodias diſtribuere, Thuc. ¶Item loculamentum & conceptaculum Gaz. Plat. in Demet. de machina, ἐνδοτέρω μέρει σωτὸς ἔχουσι τὴν χώραν.
Χωραῖος, ſpatiorum modi.
Χωρανός, ου, ὁ, incola, confinis apud Dionyſ.
Χώρανδρος, ου, ὁ, qui in regione verſatur, Suid.
Χωρεῖον, ου, τὸ, ager ſationalis, Interp. Theoc.
Χωρεπίσκοπος, in Canonib. Græcis nūc vicarius Epiſcopi, nunc vicarius Epiſcopus exponitur.
Χωρέω, μ. ήσω, π. ηκα, ſum capax, capio, & ſuffacio aliquid facere, vel intelligere, Accuſ. Phocyl. ὁ χορὸς μεγάλων ἀνδρῶν χωρεῖ, non capit doctrinam magnam. ¶Item cedo, i. ceſſo, procedo, pergo, contingo, progredior. Οἱ μὲν ἵπποι χωροῦσι ἐπὶ βαθὺ, equum hoſte conferre & cōſerere, cum eo cominus congredi, vulgō ſaire teſte. Polyb. li. 11. hiſt. ἡμῖν δὲ χωρήσεται τῶν πολεμίων, nō cedere, ſed fortiter reſiſtere atque repugnare. Ariſtoph. εἰ δὲ νῦν χωρήσουσι, vſurę proceſſerint. χωρεῖ δὲ σοι, in te redo, Thuc. ¶Χωρεῖ, vt ἐξωθεῖ impersonaliter, pro χώρα ἐστὶ, locus eſt, ſpatium eſt, Ariſtot. hiſt. 9.
Χώρημα, τος, τὸ, luteus. ¶Χώρημα (niſi legēd. ſit χώρεμα ἐν ὄνῳ καὶ ἀδὶ ἀκούσεται, Conſtant. χώρημα. lib. 4. dicuntur vites arbuſtiuæ quæ arboribus adhærentes angea, tūc cuneo interpoſito ſeparatæ velut ſecceſſum ac torulum habent in quo conquieſcant.
Χώρημος, ου, ὁ, capacitas Cicer. & ſeceſſus.
Χωρητικός, ἡ, όν, capax. Nazan. in Orat. ¶Et Χωρητικῶς apud Pollucem, quaſi capaciter.
Χωρητὸς, qui capi poteſt. Nazan. in Orat.
Χωρίζομαι, ἀσομαι, σ. ισα, ruſticor, Neutr. abſol.
Χωρίκιον, arca, ciſta. κίστη. Heſych.
Χωρίδιον, ου, τὸ, agellus, prædiolum.
Χωρίζω, diſcedo, ſecedo, digredior, diſſideo, ſeparo, Genit. τινὸς. ἐκ τοῦ χωρίζω, quomodo à te ſeparari, Nazan. in Orat.
Χωρίζω, ἰσω, π. ισα, ſeparo, diſcerno, ſecerno, ſegrego, diſtinguo, Accuſ.
Χωρικὸς, ἡ, όν, ruſticus. Poll. localis.
Χωρικῶς, ruſtice, ruſticomode. Synef.
Χωρίον, ου, τὸ, ager, locus, ſitus, prouincia, regio, prūdii, tractus, cāpus, vehiculum, poſſeſſio, vt caſtellū & huiuſmodi. Dem. χωρίον ἡμερον, prædii inciſum, Polluci. ¶Pro vinea Ariſtoph. ¶Χωρίον etiam de mari, Thucyd. ¶Item pro ſecundis, i. membrana illa qua

partus obuolutus vtero prodit. Alii χορίον cum ó scribũt: alii χωρίον, per ω diphtongũ. ¶Χωρίον pro spatio figuræ Geometricæ, Aristoph. in Neb. ¶Χωρίον, locus, vt dicitur locus authoris.

Χωρὶς, sine, seorsum, separatim, Gen. Plat. in Epist. ¶Χωρὶς χωρὶς χωρούντες ἀλλήλων, inter se dissidentes. ¶Χωρὶς, interdum etiam dicitur Genit. τινῶν subaudito. Et sine casu, χωρὶς ὃ ὁπ πολλῷ μείζονες, nisi quod sunt multo capaciores, Herodot. lib. 4.

Χωρὶς ἢ μάχης ἢ, adhæc, tum vero, Herodot.

Χωρισμός, οῦ, ὁ, seiunctio Cicer. distinctio.

Χωριστός, ἡ, ὁν, separabilis, distinctus, separatus.

Χωρίτης, ου, ὁ, agrestis, χωρίτης, χωρίτισσα, Hesy.

Χωρίτικον πλῆθος, agrestis multitudo. Plutarch.

Χωρίτικῶς, rusticè & duriter, Xenoph.

Χωρίτης, indigena, villicus, Luci. ὁ κρίνων ἀγῶνα.

Χωρίδιον, membrana quæ pro secundis habetur, Aristot. 6. Anim. ca. 3. de partu pulli ex ouo.

Χωρυκτίων, in loco aliquo circumire, Hesych.

Χωρύκιον, ου, ὁ, instrumentum, cuius vsus est in aquarum libratione, Vitruu li. 8. cap. 6.

Χωρογραφία, regionis descriptio, Ptolom.

Χωρὸς πλέγμα, tenuis menynx siue membrana firmans vtiensque cerebrum.

Χωρωπολῖται, regionem populor, pabulor: ascor. ἀγρίζομαι, Hesych.

Χῶρος, ου, ὁ, locus, ager, spatium, tractus soli, prædium, Iliad. γ. χῶρος μὲν ἀφ' ὑμεῖο ἀπήμων, i. locum.

Χῶρος, ὁ, Chorus ventus, Act. 27.

Χωρὸς φιλίων, loco detentus.

Χωρυφολίας, Antiph. libens versor.

Χωρυφύλαξ ακ. ου, ὁ, saluarius.

Χώσω πάφον, excitare sepulchrum.

Χωσαμένην ἀρχεδίκην, Homer. in Iliad. iratã.

Χωσθῆναι, oblimari, aggerari siccari, Herodot.

Χῶσις, εως, agger, obstructio, obiex seu obex.

Χῶμα, πάφ. aggestus tumulus, Eurip.

Χωννύειν χλαίνην, testudines aggestã terrã, Poly.

Χώννυσι, contristo, molesto, irascor, Hesych.

Ψάδην, τό, acceliue, κρήμνισις, Hesych.

Ψαδιλεύειν, μεγαλήτερ ἢ χρῆν, Suid. contrectare vterum pulso, Ephes. 5. ¶Ψαλλειν propriè de sonitu fidium dicitur, quod & Latinè psallere Horat. ¶Item pulso, percutio, Æschyl. in Persis.

Ψαλμάτιον, τό, saltus, Eurip.

Ψαλμίον, tibicines.

Ψαλμικός, ἡ, ὁν, psalmus, cantus, cantio. ¶Propriè citharæ sonus, Interp. Aristoph. in Auib.

Ψαλμῳδεῖν, gaudens psalmis, in Epigr.

Ψαλμῳδία, psallendi cura, psalmodia, Nazian.

Ψαλμῳδὸς, & Ψάλτης, ὁ, ἡ, psaltes, psalmista, cantor, Hesych.

Ψαλτήριον, τό, psalterium, lib. 5. Theophr. hist. plant. ψαλτήριον μουσικὸν ὄργανον, psalterium tractare.

Ψάλτης, ου, citharœdus aliàs ψάλλων, Suid.

Ψαλτικός, aptus citharæ, qui psalli potest.

Ψαλτρία, ας, fidicina, Hesych.

Ψαλτροειδῆς, idem quod ψάλτης, cap. 6. Paralip. ¶Max. Grammn. interpretatur molles & effœminatos.

Ψάμαξ, ακος, ὁ, ἡ, scintilla, fauilla iam penè moriens.

Ψάμμος, ου, ὁ, vel ἡ, ψάμμος, arena, fabulum. ¶Accipitur pro ipso litore apud Sophocl.

Ψαμμοδόκη, ἡ, arenosus.

Ψαμμοδόκος, Suid. fornix. ¶Item aquæductus.

Ψαμμίον, τό, arenula, Aphr. lib. 1. Probl.

Ψαμμισμός, Paulo Ægin. lib. 3. cap. 48. vsus arenæ à Sole feruefactæ ad deficcanda hydropicorum corpora in ipsa defossa. De qua re vide Dioscor. li. 5. ca. de arena: Aëtium lib. 10. cap. 28. Cornel. Celsum li. 3. cap. 21.

Ψαμμοδύτης, ου, ὁ, piscis, qui & καλλίμυος, q. arenarius, quòd in arena se occultet.

Ψαμμώδης, ες, arenarum numerum æquantia, i. innumera, Comm. Aristoph. in Achar. ¶Ψαμμώδεις ἀριθμὸς, innumera, Eidem Ibidem.

Ψάμμος, arena, fabulum. Herodot. ¶Ψαμμώδης, idem.

Ψαμμώδης, ες, arenosus, fabulosus. ¶Ψαμμώδεις ἄνθρωποι, idem.

Ψαμμώδης, nauseabundus, ναυτιώδης, Hesych.

Ψαμμώδης, calualter, tenui capillitio, ψιλός.

Ψαμμώδης, idem quod Ψαρός, sturnus, Iliad. ρ.

Ψαρίς, auis quædam, passeri & genus triremis.

Ψαρός, sturnus, genus auis, Aphrod.

Ψαρός, velox. ¶Item coloris species, ψαρὸν ἵππον, sturnini equi, cap. 5. lib. 1. Zachariæ.

Ψαρόπους, idem est quod ψαδνόπους.

Ψαρόπους, velox, cpith. equi, quòd summis tantùm pedibus inter cursum tangat terram, Hesych.

Ψαυμός, lenis cursus, agilis pedibus: satyrorum saltantium epith. in Dionys Nonn.

Ψαῦσις, ὁ, eleer, leuis, tenuis, delicatus.

Ψαῦσις, ὁ, tractus.

Ψαῦσμα, tractum.

Ψαύω, ἀφῶ, ἔψαυσα, ἔψαυκα, ἔψαυσμαι, ἐψαύσθην, tango, attingo, contrectro, palpo, stringo, percutio, Genit. Plutar. in libel. de Socratis dæmonio, ἐπὶ τὸν κεφαλὴν ἔψαυσε τὸν ἀδελφὸν, interdum & fabulæ veritatem attingunt.

Ψάφαξ, calculus apud Æoles, ψῆφος.

Ψαφαρία, scabrities, Hermol. li. 1. Dioscor. ca. 129.

Ψαφαρὸς, ὰ, ὸν, vel Ψίφαρος, Hipp. i. ψαθυρὸς, Gal. tenuis, imbecillis, friabilis, squalidus, scaber, scabrosus, decolor. ψαφαρὰ ψάμμος, loca arenacea & sabulosa, Gaz. lib. 1. de Caus. plant. Theophr. ἄνθος ψαφαρὸν, flos squalidus Ruell. minus splendens Barb. infirmus Marcell. Dioscor. lib. 3. ca. 136.

Ψαφαρόμαλλα μῆλα, oues tenui lana & pilo.

Ψαφαρόχρωμα κόμη, squalidum caput, Eurip.

Ψάφιξ, pro ψῆφος, calculus.

Ψαφῶδες, ας, fragilitas quæ fit squalore.

Ψάω, ἥσω, π. ἄσω, tergo, Suid. rado, planum facio, siue corrigo, mulceo, Accus.

Ψ E

Ψέ, pro σφέ, ipsas, Doricè.

Ψῆγμα, ατος, τό, vituperium.

Ψῆγος, sepulchrum, πάφ. Hesych.

Ψήγω, μέλλω π. ἄξω, vitupero, reprehendo, carpo, improbo, culpo, Accus. & Genit. Gaz. 4. Grammat.

Ψηλὸς, ἡ, ὸν, rarus, raris capillis & impexis, μὴ ἐρεικτὸς, ξ, glaber, calous. Iliad. θ.

Ψήλω, curo, cura gero. ὑπὸ τινος, ὑφ' ἑαυτῷ ποιέω, Hesy.

Ψηλοκάλπακες, ψῆλοι, vulpes, calculi, Hesy.

Ψήρω, μῶ, corrumpo, φθείρω, Hesych.

Ψιακὰς, άδος, ἡ, guttæ pluuiæ, Theophrast. 2. de caus. plant.

Ψιάζω, stillo, guttatim defluo, irroro, Aristoph. πρ. ¶Ψιακτὸς, ὴ, ὸν, madefactus.

Ψιακὰς, άδος, ἡ, aspersio illa ac velut irroratio, quoties minutissimis guttulis irrigamur, vt pluuia rori simillima, minutula pluuia, Aristot. de mund. ¶Ponitur & pro aliis minutis rebus sicut est aurum inter arenam. ¶Ψιακάδες etiam dicuntur ancillæ quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergunt.

Ψίκτης, vituperator Ciceroni, κακόζηλος, Plut.

Ψικτὸς, ὴ, vituperabilis Cicer. culpandus, sub vituperationem cadens, vituperio dignus, Polluci.

Ψιλίζεσθαι, ἰσοῦσθαι, ἀκοῦσαι, & Ψιλίζω, μ. ἴσω, ἀκοῦσαι ψιλόω, balbutio, Arist. in Probl.

Ψίλιον, τό, armilla, torques in brachio, circa manũ ornamentũ, brachiale Plin Poll. li. 5. ¶Ψίλιον etiam, siue ψάλιον, in equorum frenis dicitur ille torques ferreus equorũ mentum substringens, quo equus retinetur: vulgò gourmette, Poll. lib. 1.

Ψιλοπέδιλος, armillis ornati, Herodot.

Ψίλωσις, ατος, τό, balbuties, &

Ψίλωσσος, ὁ, ἡ, linguæ hesitantia atque titubatio. ¶Dicitur etiam de podagra, quia velut cathena est & pedum compedes, Plut. in Syl.

Ψίλωσσω, i. ψιλόω, balbutio.

Ψιλώτατος, qui literam aliquam aut syllabam in pronuntiatione eximit, Aristot. de Anim.

Universidad de Deusto
Biblioteca

¶Pro eleganti, Athen. lib. 8.
Ψελλισμὸς, q. blæsitas.
Ψελλὸς, balbutiens, dictionem nō bene pronūtio.
Ψευδάγγελος, falsus nuntius, falsa nuntiās.
Ψευδάδελφος, falsus frater.
Ψευδάκτης, fallax, Nonn. γραῦς ψευδάλιτις.
Ψευδακτικὸς, mendax.
Ψευδαπόστολος, Suid. ὁ ψευδῶς ἀπόστολος, falso diues.
Ψευδαπόστολος, pseudapostolus, falso apostolus.
Ψευδάργυρος, ου, ὁ, adulterinum argentū, Strab.
Ψευδαρία ἰχθύων, ας, ἡ, atriplicis agrestis genᵘ odoris cetereris: ὀλόκαρια herbariorum, Aristi. ἐπιτ.
Ψευδαττικὸν ῥῆμα, verbum falso Atticum.
Ψευδαφιδρύσεως δίκη, iudicii erat in eos qui aliquem velut debitore falsi in ius vocassent, & qui calumniæ conuicti tenerentur, Poll. lib. 8.
Ψευδάφιστος, mendacia dicere.
Ψευδεπιγραφὴς, ficticē inscribe, Xenoph.
Ψευδεπιγράφειν, libri falso nomine inscribere.
Ψευδεπίγραφος, falso inscriptus.
Ψευδῆ, mendaciter, falsō: ψευδῶς, Aristoph.
Ψευδήγορος, mendax, Comm. Theocr. Idyl. 12.
Ψεύδηγος, ου, τὸ, vacuum & ementitum sepulchrū, cenotaphium, quod & κένοταφιον, Lycophr.
Ψευδὴς, ἐς, ὁ ἡ, mendax, vanus, Demosth.
Ψευδηχὲς, ους, τὸ, structura, quādo ingens quasi crassitudine lapidei extruuntur parietes, Plin.
Ψευδίδιον, pseudobunion, Dioscor. lib. 4. ca. 215.
Ψευδιγράφημα, ατος, τὸ, falsa scriptura, & apud Geometras falsa descriptio, Aphrod. in 1. Topic.
Ψευδιγραφία, falsa delatio, falsa scriptura.
Ψευδιγραφὴς, falsio & mendose scribo, apud Geometras perperam describo, Arist. 1. Topic.
Ψευδιδασκαλεῖον, falsus doctor.
Ψευδίδυμον, ου, τὸ, falsum dictamum. Theop. lib. 9. ca. 16. hist. plant. genus herbæ, Dioscor. li. 3. cap. 38.
Ψευδοδοξία, ας, ἡ, falsa opinio, falsa fama, Bud.
Ψευδόθυρα, ων, τὰ, q falsa porta, postici Horat.
Ψευδοκινναμωμὶς, non vera casia, Dioscor. lib. 1. cap. 12.
Ψευδοκινναμωμὶς, falsō cinnamomum, similē tamen cinnamomo, Dioscor. lib. 1. cap. 13.
Ψευδολαρία, vel Ψευδολαρεία Suid. est accusatio apparitoris, qui falso renūciasset se quēpiam in ius vocasse, ob eāmque renūciationem is qui vocatus esse dicitur, in fraudem deferri vadimonii incidit.
Ψευδολήκυθος, q falsa & ementita puella, Poll. li. 4.
Ψευδόκυπρος, ὁ, pseudocyprius, i. falsus quadratus iuuencus, Dioscor. lib. 5. cap. 78.
Ψευδολογέω, μ. ησω, σ. ησα, mentior, Accus.
Ψευδολογία, mendacium, vanitas, Demosth.
Ψευδόλογος, mendax, vaniloquus, Athen. lib. 3.
Ψευδόμαρτυς, μ. ῡρος, σ. υρος, mentior, decipio, mendacio fallo, Accus. Aristoph. πέφυκε γὰρ ὁ ψεύδομαί μ', non me fallet, non mentiris mihi seu aduersus me. ¶Cum Dat. Act. 5, ψεύδεσθαι τοῖς ἀνθρώποις, non es mentitus hominibus. ¶Construitur etiam ψεύδομαι cum Gen. ψευδομένους, Plat. in Apolog. ἐγὼ οὐκ οἶδα ὅτι ἐψεύδοντο, in hoc non errauī, in hoc non sum fallus. ψεύδεται ἐλπίδος, spe decepius, spe falsus, Herodor. ¶Soph. in Aiace dixit per Dat. κλυτὸς ἐπῆρε ψευδόμενα δόξαις, non ornata donis spoliorum, cui dona non fuerint data.
Ψευδομαντεῖον, μαντ, vana & falsa reddo oracula.
Ψευδόμαντις, fallus vates, mendax coniectur.
Ψευδόμαρτυς, υρος, ὁ, falsus testis. Dicitur ὁ ψευδόμαρτυς, Poll.
Ψευδομαρτυρία, μ. ήσω, falsum testimoniū dico.
Ψευδόμαρτυρία, falsum testificari, Andocid.
Ψευδομαρτυρία, ας, falsum testimonium, Menandri 15. ¶Ψευδομαρτυρίαν, idem, Cratino teste Poll.
Ψευδόμυθος, mendacium.
Ψευδομυθία, mentior.
Ψευδονίτριον κεφαλὴ, lixinii in quo est falsum nitrum & adulteratum, Aristoph.
Ψευδοπαιδεία, falsa disciplina.
Ψευδοπαρθένος, ου, ἡ, falsa virgo.
Ψευδοπροφήτης, ου, ὁ, falso propheta.
Ψευδόπυρα, falsi ignes, quibus ad terrendos hostes vtebantur, Chil. Erasm.
Ψευδόπυλος, ου, τὸ, vel portus ψευδόπυρος, (vt legit Suid.) casus in lucta & cursu, sed non legitima, vide Comm. Aristoph. in Equit.
Ψευδόρνις, fallo lumine inueri.
Ψευδόρκιος, Herodot. li. 1. & Ψευδόρκης, ου, periurus, qui falsum iurat.
Ψευδορκία, falsa iuru, Aristophā.
Ψευδὸς, ους, τὸ, mendacium, vanitas, fallum commentum, Plat. 2. de Rep. ¶Ψεύδεα, & Ψεύδεσμα, mendacii notæ quas vulgus credit supercrescere naribus vanorū hominum atque mendacium. Lege Comment. Theocr. Idyl. 12.
Ψευδοσέληνον, luna obscura, ἡ ἀπεμφαίνουσα σελήνη.
Ψευδοσοφιστὴς, ου, pseudosophista, Lucian.
Ψευδόστομα, τὰ, falsa ostia, de ostiis Herodoti.
Ψευδοστομεῖν, mentiri, Soph. in OEdipo Colon.
Ψευδόστομος, ος, ον, ὁ ἡ, adulterina luce splendens.
Ψευδόχριστος, pseudochristus, falsō Christus.
Ψευδόχρυσος, ου, τὸ, aurum arte mentiēti.
Ψεύδω, μ. δύσω, σ. υσα, fallo, fruitor, Accus. Sophocl. χρή μ' ἐψευσται ἐλπίδος πολὺς βροτῶν, spes de te multum me frustrata est, sine fefellit.
Ψευδώνυμος, ου, ος, falli nominis, falso nominatus, nomen suum mentiens, ὁ ψευδώνυμος τῷ ὀνόματι, Suid.
Ψευδωνύμως, Suid. ψευδῶς, mendose, falsō.
Ψευσιγέλως, ωτος, ὁ, risor mendacii, in Epigr.
Ψεύσμα, τὸ ψεῦδος, mendacium.
Ψεύστης, ου, ὁ, mendax, vanus, nebulo, Demosth.
Ψιθυρὸς, obscurus, niger, Hippocr.
Ψιλὸς, & Ψιλνὸς, obscurus, homo ignobilis, σκοτεινὸς, καὶ ἄδοξος, Hesych.
Ψιφὸς, ου, ὁ, obscuritas, tenebræ, caligo, Pindar. ¶Apud Hesych. est etiam ψεφὸς.
Ψίχω, curo, λανθάνω, animi anxius sum, Hesych. ψίχη

Ψήκω, radere: Vnde ψῆκτρα & ψήκτης, Gaz.
Ψῆκτρα, ας, ἡ, auris ramentum, pala Plin. Herodot. simpliciterque ramentum, Suid.
Ψηκτὸς, ὸν, ὁ, pulmo, σπογγιὰς, Suid.
Ψηκτὸς, ὸν, modius.
Ψηλαφάω, ήσω, ἄφω, strigil, Eur. & Ψαυστέω, & ψαύω.
Ψηλαφητὸς, ὸν, ὁ, cerinit, qui pulsauit.
Ψηλαφίζω & Ψηλαφίω, μ. ίσω, σ. ίσα, contrecto, tango, palpo, palpando quæro, vestigio, timor. Polyb. ¶Ψηλαφᾶν propriè de fidibus efferuntur, chordas tractare, q. πρὸς ψαλτήριον ἄδειν, teste Eustath. Iliad. ζ.
Ψηλάφησις, εως, ἡ, palpatio, contrectatio Cic. ¶Apud Hippo. ψηλαφῶν i. frictio interpreti.
Ψηλαφητὸς, ὴ, ὸν, palpabilis.
Ψηλάφω, tango, Nazanz. in Orat.
Ψῆλον, fructus palmæ masculæ.
Ψῆλος, culex, vermis quidam qui in grossis nascitur, vulex scarius, Theoph. 2. hist. pl.
Ψηλόω, ῶσω, ῶσα, rado, poli, σπάω. ¶Est & caprificō.
Ψηνὸς, ὸν, ὁ, callosus, σκληρός, Suid. rarus, ψηλός. Gell. lib. 17. ca. 29. ad finem. Hom. κλισίη τε ψηνὸς τε.
Ψηφαρίδιον, ου, τὸ, tabella abaci.
Ψηφὶς, ίδος, ἡ, vel Ψῆφος, Hippocr. lingulaca, i. solea, e latorum piscium genere.
Ψηφίζω, ίσω, ίσα, calculi suffragiorum.
Ψηφίζομαι, ίσομαι, ίσθην, in dicenda sententia vnum decimus, Herodor.
Ψηφίζω, μ. ίσω, σ. ίσα, scisco, censeo, constituo, iancio de rerum quodo suffragium, sententiam fero, ψηφίσασθαι ἐλευθερίαν δῆμῳ, Plut. in Sylla, iustitiū decernere. Appian. 4. de bello ciuili, ψηφίσασθαι τὴν στρατείαν, decreto honestes esse declararunt. τὰ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ψηφισθέντα, quæ de pace sunt decreta. Isocrat. ¶Item suffragor, allipalor, ab aliquo prolator. in Heroic.
Ψηφίζω, ίσω, σ. ίσα, computo, Accus. ψηφίσασθαι τὸν ἀριθμὸν, computet numerum, Apocal. 13. Sophocl. ὡς μὴ ψηφίσασθαι ἐπιόντας πολλοὺς ὀλίγους, ne hostes numerum pronuntiassent.
Ψηφιστὴς, ου, ὁ, sapiens.
Ψηφὶς, ίδος, lapillus, calculus, scrupulus, in Euripide. ¶Vbi etiam pro gemma accipitur.
Ψήφισμα, ατος, τὸ, iudicium, decretū per suffragia scitum, plebiscitum, rogatio, lex, decretum legi derogans, Basil. in prior. annot. in Pand. ψήφισμα χαλκοῦν, decretum in Megarenses, Thucyd. vel de Megarensib. Demosth. ψήφισμα πραγμάτων, Cic. populi scitū facere.
Ψηφοδότης, ου, ὁ, calculator Martiali. suffragator.
Ψηφοθετέω, ήσω, pro præstigiatoris quodam genere, vel eo qui calculorum in lusu sine la-

trunculorum latrocinio & peritia cæteros falleret, Athen. lib. 1.
Ψηφολογικὸν, ars calculatorum.
Ψηφοφορέω, ήσω, sarcularius, vt exponunt.
Ψηφοφορικὸν ὄνος, sarcularius, i. calcularius, qui fallaci ratiocinatione hominibus imponit.
Ψηφοφόρος, qui fert sententiā, suffragator, Soph.
Ψῆφος, calculus, decretum, suffragium, τὴν ψῆφον φέρειν, ἔδωκε ψῆφον παρρησίας, suffragium ferre de propria sua securitate, Æschin.
Ψηφοφορία, calculum fero, Accus. Dionys.
Ψηφοφορίαγωγὸς, suffragium, Aristot. in Polit.
Ψηφῶν, ratiocinans, curans, meditatus.
Ψιάθιον, tenuis, λεπτὸς.
Ψιάω, rado, stringo, ξύω, ψήσω, & Suid. ¶Item demulceo, lenio. Hesych.

Ψ I

Ψιὰς, lætitia, χαρὰ, Suid.
Ψιθὸς, ludo, παίζω, Hesych.
Ψιθύζω, stillo, gutturatim cado, ψιχάζω, Hesych.
Ψιθυδὸν, in modum storeæ vel tegetis.
Ψιθύδιον, tegeticula Plin. συμβόλαιον, Poll. quæ iudicum subsellijs subiiciebantur.
Ψιθυλλοπώλης, storearum contextores.
Ψίθυρος, & ψίθυρα, teges, Theophr. de hist. l. 9. c. 42. ψίθυρα ἐκ φοινίκων, teges palmea, Plin. lib. 12. ca. 14. ¶Dicitur & ὁ ψίθυρος, Suid. ψίθυρα κάδιον, Aristoph. sporta, in qua feruntur carbones, canistrum.
Ψιμάθιον, τὸ, odorum, ῥόδον.
Ψιμαθώδης, gutta, ρος, ἡ, μικρὸν ῥόδον, στεγνόν, Suid.
Ψίλαθρον, sufflo, pedo, ὑπανεμῶ, ῥέω, Hesych.
Ψιλάστης, vel Ψιλάστρης, calumniatores, sufurrones.
Ψίλλω, ψιλῶ, fleo, κλαίω, Hesych.
Ψιλόθρον, vitis quæ aliàs vocatur premnia, Nicand. Interpr.
Ψίλιον, ου, ὁ, conuitium.
Ψιμυθιοῦργος, sufurro, murmur.
Ψιμύθιον, musicum instrumentum, Poll. 4.
Ψιμυθίσσω, ίσσω, σ. ισσα, sufurro vel sufurror, Terent. Poll. hoc hirūdinum proprium esse ait lib. 5. De Pini tamen sufurro dixit Theocr. Idyll. ἀ. ἀδὺ τὸ πεφυλαγμένον, ἢ ἁ κίττα ψιμυθίσσεται. ¶Item calumniari apud aliquē, Suid. ἐπειδὴ ταῦτα ἐψιμύθισεν Θεανὼ ἐς τὸν ἄνδρα, postea quā Phædra Hippolytum apud Thesēum occulta delatione accusauit.
Ψιμυθισμὸς, ου, ὁ, sufurrus, Theocr. Idyll. ἀ.
Ψιμυθιστὴς, οῦ, ὁ, sufurrator, occulta delatio, clandestina præsentis vituperatio, Suid.
Ψιμυθιστὴς, sufurro, sufurrator, Rom. 1.
Ψιμυθιστὴς, idem. ¶Item Adiect. sufurrus, Sophoc. in Aiace, πολλοῖς κοσμεῖ ψιμυθιστὴν ἀκμήν.
Ψιλὰς, turma virorum 256.
Ψιλὸς, in edito & arduo loco chori consistēs, ἐν ἄκρῳ χορὸς ἱστάμενος, Suid.
Ψιλὸς, nudo, γυμνὸς, Eustath.
Ψιλὸς, obliquus, sipinus.
Ψιλὸς, ὁ, ψιλὸν, Sopho. in Aiace, amicissimorum.

Ψιλή, ἡ, lenis armaturæ militis. Eustath.
Ψιλοδάκτης, ὁ, tapetes tonsis villis, Suid.
Ψιλοθρίξ, ωτος, ὁ, vide per ὦ.
Ψιλοκόσμιος, ου, ὁ, qui raris est capillis, recalvaster. ¶Apud Suid. scribitur, Ψιλοκόμης ὁ ψιλοκέφαλος.
Ψιλομετρέω, ῶ, carminis tenuitas.
Ψιλόπους, ποδος, ὁ, ὁ, pedum tenuis, rarus, paruus, imbecillus, gracilis, subtilis, glaber, varus, simplex, sincerus, apertus, ψιλὸς ἱππέων, equitibus carentes, Xenoph. ψιλὸς ἀφ' ὑδρείων, arboribus vacuus, Herodot. ¶Item volucer, pennatus, leuis & impositibilis, Etym. ¶Ponitur & pro milite leuis armaturæ, Aristot. de mund. ¶Et ψιλοὶ οἱ μὴ κεκοσμημένοι, Suid. quos Latini velites vocant.
Ψιλοπώγωνες, οἱ, & Ψιλοπώγωνες, οἱ, comptiores tapetes, qui villis carent, non villosi.
Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, ψιλότης τῆς κεφαλῆς, caluitium capitis. Plutar. in Galba.
Ψιλόω, μῶ, nudo, denudo, depilo. Accus. & Gen. ψιλόομαι, ὦμαι, nudus & deplumis Gaz.
Ψίλωθρον, τὸ, vnguentũ q depilatoriũ, Theop.
Ψιλῶς, leuiter, simpliciter, nude, Hesych.
Ψίλωσις, q. depilatio, mudatio, auulsio pilorum.
Ψιλωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui non amat aspirationem.
Ψιμμί, ὁ, ὁ, Suid. apricum.
Ψιμμίθιον, cerusa. Nic. Alex. ¶ Dicitur etiam ψίμμυθος, ὁ quo ὑπογραφόμενοι dictum ψιμμύθιον.
Ψιμμυθιοῦμαι, cerusam repræsentans.
Ψιμμυθίωσις, ἀντὶ τοῦ ψιμμύθου, fuco cerusa.
Ψιμύθιον, vide Ψιμμίθιον.
Ψιπίψις, ψίσμα, ψιπίσεις, ψίσματα, Hesych.
Ψίσαθρον, caprea, ἀπὸ τοῦ ψίζειν, Hesych.
Ψιχάζω, foliis defluo, φυλλορροῶ.
Ψιχάς, vitis deciduæ.
Ψιχάω, flere, κλαίειν, Hesych.
Ψίχιον, dicitur vitis cum lesiorẽs irrorat, aut cùm acini, ἢ ἀφίσται, defluunt, & remanentes paruuli constant, Theophr. lib. 4. hist. plant. cap. 16.
Ψίχος, delectatio, τέρψις, Hesych. ¶ Inde Λεπτόψιχος, herba amatissima.
Ψιχρὸν, vile, vitiosum, φαῦλον, Suid.
Ψίχρος, ὁ, mica, Alexand. Aphr.
Ψιττάκη, pastorum more acclamo, Eustath.
Ψιττάκη, ἡ, psittaca auis, Aristot. 8. Anim.
Ψιττάκια, muliebris calceamenti genus.
Ψιττακόκαρυα, Constat. γένος τι 10 pistacia.
Ψίττιον, buccella, mica.
Ψιττόβολος, ὁ ἢ ἡ, passerit siue thombi piscium effigiem repræsentans.
Ψυδρὸν, citò, ocyus. πρόχειρον, ἑτοῖμον, Hesych.
Ψῦλλα, ας, ὁ, & Ψύλλος, ου, ὁ, Matth 15. mica.
Ψυλλάριον, ου, τὸ, minut' micę instar, Eustath.
Ψῦχος, Ψίω, cibo præmanso nutrio, Hesych. tenuo, seco, diuido, minuo. Etym.

Ψ Ο

Ψάω, ὦσω, ὁ, ὁ, Hesych. futurus.
Ψεγεῖ, ῶ, τὸ, turpe, reprehendẽdum, Hesych.
Ψέγειν, fœdum auditu, indignum, Hesych.
Ψέγος, ους, τὸ, vituperium, vituperatio, Thucyd.

Ψ Υ

Ψόαι, ῶν, τὰ, obliquum, incurvum, πλάγιον, Hesy.
Ψολί, ὁ, ὁ, fuliginosus, αἰθαλώδης.
Ψοφεῖν, scabies. Et Ψοφὸς, niger, squalidus, Hesy.
Ψόφινος, squalidus, turpis, αἰσχρὸς, Hesych.
Ψῶα, ας, ὁ, vel Ψοὰς, idem quod ψόας.
Ψοΐδης, ου, ὁ, gloriosus, arrogans, ἀλαζών, Suid.
Ψοῦδος, cinis, stercus, κόπρος, Suid.
Ψολόεις, ὁεσσα, ὁεν, ardens, flatim perdens, fuliginosus, cineraceus & nigricans, fumosus, Odyss. ψ.
Ψολοκόπτω, iactantia, ἀλαζονεία, Arist. in Equit.
Ψόλος, ου, ὁ, fumus, fuligo. Eustath. Odyss. ψ.
Ψοφέω, ῶ, τὸ, ψόφησω, strepo, facio strepitũ, obstrepo, strideo, fores pulso, Neutr. Lucian.
Ψόφημα, strepitus, ψόφος.
Ψοφητὸς, strepitum edens. Suid.
Ψοφοδὴς, ὁ, ὁ, ἡ, formidolosus, Plutarch.
Ψοφόλεξ, Lucian. timidè, trepidè Liu.
Ψοφοποιὸς, tumultuosè, πανδημεί, Hesych.
Ψοφοποιὸς βάκτρῳ, in Epigr. cum strepitu & tumultu consulens & agens.
Ψοφοποιός, ὁ, ὁ, strepitum faciens.
Ψόφος, ου, ὁ, strepitus, susurrus, crepitus, fragor, tremitus, sonus, Gaz. 4. Anim. Aristot. cap. 9.

Ψ Τ

Ψόας, ου, ὁ, lumbus, vel potius lumborum caro musculosa, lumborum pulpa. Athen. lib. 3.
Ψυγεῖον, vas vel locus aquæ refrigerãdæ, Hesy.
Ψυγῆναι, refrigerari, refrixisse.
Ψυγμὸς, ὁ, refrigeratio, perfrictio, ψυχρὰ συγχώνευσις, siccatio sagenarum, cap. 26. Ixech.
Ψύχω, sicco ψύχειν ἐν ἡλίῳ, siccare sole, in sole torrere, insolare, Diosc. li. 1. cap. 25.
Ψύδαι, mendacium, Suid. ψεύδεσι.
Ψύδρακες, & Ψυδράκια, Galen. lib. 1. πυρίδια, pustulæ paruæ veluti bullæ quædam supra cutem eminentes. ¶ Et in singulari, apud Trallian. ψυδράκιον, i. albida pustula per summa scatens.
Ψύζειν, inspirare.
Ψύη, summa caro, cutis, in superficie caro, Etym.
Ψυθίζειν, murmuro, γογγύζω, Hesych.
Ψύθος, mendacium, Dorice, reste Eustat. τὸ ψεῦδος.
Ψυθρὸς, garrulus, argutus, λάλος, ποικίλος. Hesych.
Ψυκτὰ, maza pauxillo aquæ subacta, Hesych.
Ψυκτὴριον, siue Ψυκτηρίσκος, ὁ, Ψυχεῖον, poterium vas non pede fultum, sed astragalis quod meracum continebat, Plat. in Sympos. ¶Ψυκτῆρες, & Ψυκτήρια τόπου, loca non aprica sed frigida, opaca & umbrosa, Athen. 11.
Ψυκτικὸς, nemorosus & opacus locus.
Ψυκτικὸς, ὁ, & Ψυκτικὸν, ὁ, refrigeratorius, refrigerandi vim habens, Galen.
Ψύλλα, ας, ὁ, pulex, Aristophã. Nebul. ¶ Ψύλλαι, pro genere quodam phalangii, Aristot. 9. Animal.
Ψύλλιον, ου, τὸ, psyllium, pulicaria siue pulicaris herba, humectans & refrigerans, Galen. ad Glauc.

Ψ Υ

Ψυλλοβρωτὴς, οῦ, ὁ, ἡ, à pulicibus corrosus.
Ψύλλος, ου, ὁ, pulex, Aristot. 4. Anim.
Ψύλλωτὸς, ὁ, piscis: fullo Gaz. lib. 6. Anim. cap. 14.
Ψῦξις, εως, ἡ, frigus, refrigeratio, πνεῦμα, Hesych.
Ψυρία, ἡ, insula iuxta Chium, quæ & Ψύρα dicitur.
Ψυρὸς, asper, inculcus, sordidus, Hesych.
Ψυρὰ γῆ, terra tenuis, continens, Hesych.
Ψυτταγὴ, ἡ, matula, σκαφίον, Hesych.
Ψύττειν, spuo, Hesych. ¶Item spiro, efflo.
Ψυχαγωγία, ἡ, consolor, delecto, obtundo animam, demulceo, Accus. Antiphon, ἡ διὰ λόγου ψυχαγωγία, versibus oblectare ac allicere. ¶Item animas euoco. Lucian. ψυχαγωγεῖν ἢ κατάγειν τοὺς τεθνεῶτας, ¶Et Paus. ψυχαγωγεῖν ὑπὸ τῆς φαντασμάτων ἴδεας rapior, Plat. in Tim.
Ψυχαγωγία, ας, ἡ, anima oblectatio, solatium, recreatio, allectatio Quintil. amœnitas. ¶Item, fores metallorũ ad refrigerandum & refocillandum factæ, Etym. ¶Item vaticinandi genus, quum animæ carminibus educuntur ab inferis, euocatio animæ, Nazan. contra Iulian.
Ψυχαγωγικὸς, allicien, oblectatorius, Plat.
Ψυχαγωγὸς, ὁ, euocator animarum. Et ψυχαγωγὸς Pitho, quasi flexanima. ¶Aliquando ponitur pro decepture.
Ψυχάζω, refrigero, respiro, recreo, Suid.
Ψυχεῖον, ου, τὸ, animula, parua anima, Plat.
Ψυχεῖον, ου, τὸ, idem.
Ψυχεμπόρος, homines vendens, mango, Hesyc.
Ψυχὴ, Papilio, Gaz. 2. hist. plant. Theophr.
Ψυχὴ, anima, animus, spiritus, Demost. cõtra Aphob. πᾶς οὖν αὐτοῦ ψυχὴν ἔζευε; quid illi tandem, erediris fore animi miseri? Terent. ¶Ψυχὴ pro ingenio, Isoc. θηρίων ἀγρίων ψυχὴ, ferarum ingenia circumamus. ¶ item vita, ζωὴ, Odyss. ἀ, Ἀριμβᾶ. ψυχὴν ἔχειν τινὸς ἢ ἐκ τινὸς πόρρω, Aristoph. in Nebul. Καὶ πῶς ψυχὴν ἀναπνεύσω, animam ebibunt, i. sanguinem. ¶Item sanguis, οὐκ ἐσθίω ψυχὴν οὐδὲ πίνω, nulla re vescor animata, Lucian. οὐ τὰ τῶν ἀπόντων, ἀλλὰ τὰ τῶν παρόντων ἐσθίουσι.
Ψυχθὲς, refrigeratus, qui refrixit.
Ψυχθὸν, τὸ, Lucian. & ψυχθεῖον Plat. animula.
Ψυχικὸς, animalis, humanus, ἐφεσ. 2.
Ψυχικὸς, ἀθλιότατος, animo contristatus.
Ψυχικὸς, agri frigidi, Theophrast. lib. 3. cap. 29.
Ψυχοκάπηλος, animorum q. diremptor, in Epig.
Ψυχοκλόπος, ὁ, animi dator, Epigr.
Ψυχολέθρος, pernicies animarum, Suid.
Ψυχομανὲς, ἀνθρώπου, q. animo deficiens, Epigr.
Ψυχομαραίνω, refrigesco, inalgesco, refrigeror, frigidus pacior, Apoll. Rhod. ἐψυχομάρανε μᾶλλον.
Ψυχοπομπεῖον, locus in quo animæ reddunt oraculum, Plutar. in Opusc.

Ψ Υ

Ψυχορραγῶν, ad extremum vsque spiritum pugnare, Polyb. de Carthagin.
Ψυχορραγία, ας, ἡ, animosa cõtentio, aeris ac vehemens dimicatio. Eidem.
Ψυχοπλανῶν, animum errare faciens, Epigram.
Ψυχόρραιστος, ὁ, frigore pereo, animo deficio, palpito, Argon. 2. ¶Ψυχόρραιστος, animi defectio, apud Basil.
Ψυχορρόφητος, sorbere sanguinem, Suid.
Ψῦχος, ους, τὸ, frigus, frigidum, Gaz.
Ψυχρολουσία, ἡ, a Nonno dicitur vox Christi animas intrudens & exornans, aut mittens.
Ψυχρομικὸς, ὁ, ὁ, animum macerans, Epigr.
Ψυχροτόκος, ὁ, ὁ, psychotrophũ, herba sic dicta, quòd frigidis locis gaudeat, Dioscor. li. 4. ca. 2.
Ψυχρόφιλος, frigidis gaudens.
Ψυχρόχειμος, ὁ, ὁ, τόπος ψυχρὸς ἐπιλήψιμος.
Ψυχρόχειρ, ειρος, ὁ, ὁ, lethifer.
Ψυχρόψυκτος, animo, lib. 4. Epigram. περὶ ἀνδρὸς ἀψύχου;
Ψυχρότης, ητος, ἡ, ineptiæ, frigus, Galen.
Ψυχρολογῶ, frigidè enuntio. Hermog.
Ψυχρόλουτος, ὁ, frigida tinctio, Plutarch. in Bruto.
Ψυχρύνω, refrigero, Trallian.
Ψυχρόω, idem quod ἐψυχρόω.
Ψυχρολογία, frigida verba ineptiæque fundere.
Ψυχρολογία, frigidus & inanis sermo.
Ψυχρολόγος, leuis, frigidus, vanus, qui ineptis & futilibus, & absurdis verbis vti solet.
Ψυχρολουσιῶνες, οἱ, frigidis vtentes balneis.
Ψυχρόλουτος, & Ψυχρολουσία, frigida lauo, Plutarch.
Ψυχροποιὸς, frigus faciens, epith febris.
Ψυχροποσία, frigida potatio. Athen.
Ψυχροπότης, frigidam potans.
Ψυχρὸς, frigidus, gelidus, algidus. ψυχρὸς ἡ βιοτὴ, vita frigida. ψυχρὸς ἀγὼν, seu πόλεμος, Aristop in Plut. ¶Ψυχρὸς interdum pro aqua frigida ψυχρὸν πίνειν, frigidam bibere, Epictet. ¶Ψυχρὸς etiam pro absurdo ponitur, nec plautu excipiendo, frigidus Latinè.
Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas, refrigeratio Vitru. li. 1. ca. 4. ¶Ψυχρότης etiam dicitur, cùm ineptum quid & frigidũ esse dicimus, & cum pro captato auditoris risu vel fauore, frigus consequitur, Comm. Aristoph. in Achar. Demosth. ἐκεῖ ἐγὼ, Καὶ μικρὸν ὕστερον, ἔδοξε κἀμοὶ ψυχρότητα κρατῆσαι μᾶλλον, Me per deos immortales nullus ineptum esse indicet.
Ψυχρῶς, frigidè, ineptè, insulsè.
Ψύχω, μῶξω, refrigeratio, refrigero, Accus. Plat. in Timæo. πάντα ψύχεται καὶ ξηραίνεται, Cic. cuncta quæ vim habent frigoris & caloris.
Ψῦχος, animatio Cicer. vita. Pythagoras de Deo loquens, πανταχοῦ ψυχὴ, νοῦς καὶ ψῦχος.

Ψῶ, extenuo, minutatim separo: Vnde ψωλός. ¶Est etiam ψῶ, tango: vnde ψαύω. τὸ ἁπτόμενον. ¶Ψῶ item vro, κρίνω. Vnde ψῶτος, citrio, Eustath. in Homer.

Ψῶδα, ἀχώ, odor teterrimus ἀπὸ τοῦ ψῶ, Suid.

Ψώδιασις, πᾶς squalidum, ῥυπῶν.

Ψώθιον, τὸ, lingua, apud Hesych.

Ψώζομαι, à malus odor, πονηρὰν ἀπὸ τοῦ ψῶ, Suid.

Ψώθιον, ου, τὸ, pars ima panis, inferior panis crusta, crustula panis nimium assati, Eustat. Odyss. α.

Ψώλαξ, putris graueolentia Plin. Hesych. δυσωδία.

Ψώλιξ, liquidum excrementum, fœtor, situs, inquinamentum, ἄπαντα, μόλυσμα, Hesych.

Ψωλόπυελος, spinalis medulla, quæ & νωτιδίη, & ῥαχίτις apud Galen. lib. 5. de locis affectis.

Ψωλὸς, ὁ, mentula.

Ψωλοσάθρος, ὁ, nulla re dignus, Hesych.

Ψωλός, ὁ, stitio, à ψῶ, i. vro. ¶Ψωλὸς, à ψῶ, i. tango, qui istu ruptus est, herniosus, Aristoph. πλ. ¶Ψωλὸς ἵππος, à ψῶ, i. τὸ ἄκρον, currus, circuitus, apella, recutitus. Eidem in Auib.

Ψώλυξ, ῠκος, ὁ, vermiculus segetis radices depascens. Hesych.

Ψωμάλεος, ὁ, linteolum, strophium quod carnes a cilicibus tutatur inuectum, Hesych.

Ψωμὸς, ὁ, ἢ Ψωμίζω, pasco minutatim concisa cibo, ut ἀπὸ τοῦ ψῶ, ψωμὸς, ἢ ψῶ. Numer. 11.

Ψωμίζω, in fruita cocta lo & seco. 1. Corinth 13. ¶Item pasco concisa cibo & particulatim in os indito: quod tutandam in os indere dixit Cato de rebus. Aristot. histor. Anim. li. 8. ca. 3. οὐ γὰρ ἂν δύναιτο ἅμα πολλὰ ψωμίζειν, fruges verò nequeunt deuorare, nec si quispiam quidem tutandum in os inserat.

Ψωμίον, τὸ, buccella, esca particula, offula, offella Laert. in Diogene.

Ψώμισμα, ατος, τὸ, idem, Plutar. in Rom.

Ψωμοσκόμος, ὁ, parasiti, Athen. & Eustath. Odyss. ξ.

Ψωμοφάγος, vorax, πολυφάγος.

Ψωμοποιός, ὁ, faciendi iuris artifex.

Ψωμὸς, ὁ, frustulum rei esculentæ quantum bucca possit semel capere, buccea Suet. tutunda bolus, Odyss. ι. ἐλίσσων δ' ἐλίσσω τὸ ῥόδον. Ψωμοὶ δ' ἀνθρώπων, fruita carnis humanæ.

Ψώρα, ας, ἡ, scabies non omninò dissimilis lepræ, nisi quòd ψώρα magis in summa pelle versetur, lepra verò altius penetret. ¶Ψώρα Theophr. est etiam morbus in fico, quæ in petiginem vocat Plin. Theophr. de hist. lib. 4. cap. 15. Hinc ψωραὶ, ab ipso Theophr. dicuntur, cùm tali impetigine laborarint. ¶Est & ψώρα bestiola quæ in lychnos ardentes inuchitur, dicta pyrausta alio nomine, & φλόγινος teste Eustath. & Nicand. Scholiast.

Ψωρακόδης, scabiem habentes, cap. 21. Leuit.

Ψωρακώδης, scabiosus, ψωρικὸς, Hesych.

Ψωρακτικὸν, ἡ, ψώρα ἐστὶν, scabies vesicæ, vesicæ scabies, Dioscor. li. 3. ca. 7.

Ψωρακτικὸν, ἡ, medicamentum contra scabiem, ψωρικὸν ἴσχει δύναμιν, Dioscor. li. 2. ca. 187.

Ψωρικὸν, τὸ, medicamentum contra scabritiem & asperitates cutis, Dioscor. li. 5. ca. 108.

Ψωρὸν, scabie laboro, Dioscor. li. 3. ca. 168.

Ψωρὸν τὸ χεῖλος, scabrum, scrupulosum, Dioscor. li. 3. ca. 131.

Ψωρόπτιλλα, ἡ, piscis viles, Hesyc.

Ψῶρος, τὸ, ἀκάθαρτον, Hesych.

Ψωροφθαλμία, oculorum scabies, scabritiæ palpebrarum, Marcel. li. 1. Dioscor. ca. 83.

Ψωρόφθαλμος, ὁ, ἢ ἡ, scaber scabidus, scabiosus.

Ψώχειν, calefacere, fouere, θάλπειν, Herodot.

Ψῶχος, terra arenosa, γῆ ψαμμώδης, Suid.

Ψῶχω, ξέω, contrico, derado, in minutas partes seco, tero, attenuo, Suid. ¶Item lauo, polio, commouco, Actii. Accus.

Ω, extremum est in ordine literarum: Vnde pro fine capitur. Apocal. 1.

Ὦ cum circunflexo, Adiectio est Vocidi, ὦ φίλε πάτερ, ὦ amice Pule. Gaz. li. 4.

Ὤ, papæ, admirantis est, Plat. 2. de Rep. Ὤ cum σοὶ, Xenoph. τῶν δ' ἄλλων ἀνθρώπων, ὦ dii immortales. ¶Ὦ etiam subaudiuntur, Plat. li. 6. de Republ. Λ' ἀπόλωλ', ἔφην ἐγὼ, ὦ ὑπερβολὴ κακίας: Pro ὦ Λάκων: nisi mauis ὦ ἀνήρ.

Ὠ cum acuto vocem continet, & dolentis Adverb. est, Gregorius. Ὠ πῶς ἀνέχομαι τοῦ πονηροῦ ἐκείνου καὶ μιαροῦ. Interdum cum Genit. Lucian. ὦ τῆς συμφορᾶς! ô calamitatem! Aliquando est admirantis & λαμπρύνοντος τὸ λεγόμενον, ὦ τῶν ἐπιτηδευμάτων! ô præclarum donum! Gaza de Sener. Ὦ τοῦ γέροντος ἀνδρὸς, ὡς ἐπῶν ἄριστα! Sophoc. in Aiace, ὦ τοῦ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ! ô virum bonum! Hom. in Iliad. Ὦ πάτερ, ideo, quapropter, quare? ἔξω τι ὦ πάτερ; quoquo modo? Thucyd. ὦ μοι, interim, ὦ ὦ ὦ μοι, ἐγὼ δ' ἐν ἐμοὶ κακοῖσιν, interim dum venio, Luc. ὦ δι', ea ratione qua.

Ὦ μοι, ô amice, socie charissime.

Ὦα, ας, ἡ, fastigium. Ἐπὶ τὴν ὦαν ἀνοικοδομεῖν, ædificii fastigia, Eustath. Iliad. α. ὦα, ας, ἡ, vel ὠή, ἡς, & ὠὰ, ὰς, ἡ, pellis ouina, Hesych.

no, Hermippo apud Eustath. Odyss. ρ. ¶Ὦα vel ὠὰ, limbus & ora vestis, Eustath. Odyss. ρ. ¶Ὦα vel ὠὰ, ab ouali figura dicitur, vestis apertura atque oleum quo caput inferitur, Suid. & Hesych. Ἐγὼ χρισάμην ὠῇ Psalm. & Exod. 28.

Ὠ ἄκουσα, audiam.

Ὦ ἄτα, auris, & ὦτα, aures, Hesych.

Ὠ ἀκουσάμην, Dorice pro ἀκούσομαι, audiam, Suid.

Ὦβαὶ apud Plutar. μέχρις οὗ πάλιν.

Ὠβαὶ, ἡ, contribulis, φυλέτης, Hesych.

Ὠβαὶ, tribus, ἓξ.

Ὦγαθὲ, pro ἀγαθὲ ô bone, Xenoph.

Ὦγαθὸς, ὁ, pricus deus.

Ὠγενὸς, ὁ, & Ὠγήνωρ, ὁρος, & Ὠγίνης, & Ὠγίνας, prisci, antiqui, quasi ab Oceano prognati, Suid.

Ὠγκοὶ, Suid. Pagos, phalangis pars postrema.

Ὠγὸς, Oceanus.

Ὠγυγὲς, clamor fausus & secundus cum voluntate auxilium landi vel suffragium. Hesyc.

Ὠγύγιον, priscum, antiquum. Vide in Chiliad.

Ὠγυγὲς, magnum, ingens, Suid.

Ὧδε, hic, ὧδε ἐλθὼν, huc. Cum verbo motus ad locum, Ἀεὶ γὰρ ὧδε κλαυδὴς, huc venit. ¶Item adeo, sic, hoc modo, illa & ὧδ' ἔχειν, ita contendit. ¶Item hoc tempore, nunc, etym.

Ὧδε, ὁ, pro ὅδε, Homer. Iliad. β. καὶ δὲ μέλιττ' ἐπιπτάμεναι ὧδε, ὁ μέλλει, id est, sic facere, Ὧδε κἀκεῖσε, huc & illuc. (ὦπος, Odeum Cicer. ad Atticum, li. 14. q. cantilenarium dicax. Locus erat choro & lyræ homicis attributus. In eo poemata sua recitabat rhapsodi & poetæ, priusquam auditorum auribus & iudicio committerent, Aristoph. Comm. in Vesp.

Ὥδιος, sic, quodammodo, alio modo, hoc modo, ad hunc ferè modum, Xenoph.

Ὠδὴ, ἡς, cantio, cantilena, canticum, cantus: vide Comm. Aristoph. in Vesp. & Ran. Ethic.

Ὠδικὸς, ὁ, canorus, Basil. in Epist. ᾠδικαὶ ἐμῳδίαι.

Ὠδικὸς, canorius.

Ὠδὶν, ῖνος, dolor partus. ¶Pro fœtu, Epigr. Ὠδῖνες, ων, parit summo cum dolore, Aristotel.

Ὠδινώδης, dolco in partu, doloribus partus ferendi parturito, patio, Empir. in iph. in Aul. ¶Eidem in Hippol. simpliciter pro doleo.

Ὠδισμὸς, & Ὠδισμὸς, sic vtrique, Suid.

Ὠδισμὸς, vexatio partus, partura Varr. parturitio Plaut. dolor parturientis, Callimach. ¶Capitur etiam simpliciter pro dolore, stimulo, aculeo, Plat. in Thæet. ἡδέως τοὺς ὠδισμοὺς ἐκφέρειν, dolores excipere.

Ὠθὼ, spiritus in Epigr. dicitur & ἐλάλησε, Ὠθισμὸς, ἐστὶ cantus ὠθούμενος, ψόφος τις, Suid. ¶Est genus poculi, Athen. li. 11.

Ὠθίζομαι, irascor, doleo, ἀχθομαι, Hesych.

Ὠθόνια, ὠθόνιον, indignatio, ὀργὴ, μῖσος, Hesyc.

Ὠὶ, Aduerbium dolentis.

Ὠΐα, putauit, fulpicabatur, ὑπενόησε, ὑπέλαβε.

Ὠΐζει, clamare, admirari, Æschyl.

Ὠΐ, Aduerb. vocantis, vox clamantis, Euripid.

Ὠΐετο, existimauit, ab οἴομαι, Plat. de Leg.

Ὠθέομαι, ἐστὶ πελλῶ, pello, vrgeo, Argon. 3. ἀμφὶ δὲ σφῶν ὠσθεῖσαν, lacu pellere. ¶Item irruo, irrumpo, εἰς δυσχωρίαν ὠσθῆναι, per fores irrumpens, Plutar. in Publ. ¶Ὠθεόμην, tamen interdum Passiue accipitur ἀπὸ τῆς πέτρας, de petra præcipitatus, Plutarch.

Ὠθισμὸς, ὁ, ἀπὸ τοῦ ὠθῶ, ἀχθεσμὸς, ἀθύμησις, πάθος ψυχῆς, pello, impello, trudo, auigo, vrgeo, motus, ictus, deturbo, impressio. Eo Liu. Xenoph. ἐς τὸ ἐναντίον ὠθισμὸν ἐποιοῦντο, vt dextrum cornu impulsum videretur.

Ὠθισμὸς, impetus pulsusque, Aphr. Probl.

Ὠθισταὶ, dicuntur qui in conferta turba confligitantur, vel in prætoris, & ædibus magistratuum summam Reip. tenentium, Lucian. Βαβαὶ τῶν πόνων μὴ ἀθύμει, ὦθίζεσθαι. ¶Item diterepare & verbis contendere, Herodot. in Thalia ¶Item irruere & irrumpere in locum periculosum.

Ὠθισμὸς, vexatio, concussio, violenter tractio, Bud.

Ὠθισμὸς, impulsio, propulsio. Hesych. turbulenta altercatio inter se discrepantium, Lucian.

Ὠΐα, τὰ, idem quod ὠάρια, Athen.

Ὠΐας, pellis ouina timbriata molestia.

Ὠϊγνύει, parebant, Iliad. ζ.

Ὠϊδύσατο, Odyss. moliebatur, meditabatur.

Ὠϊξεν, aperuit. ¶Pro reclamit, Homer.

Ὠϊόμην, opinatus sum, in Epigr.

Ὠκὰ, syncopa, pro ὠκέως, celeriter, πυκνῶς, Iliad. α.

Ὠκέα, pro ὠκεῖα πτερύγια, cita, Iliad. γ. ὠκέα ἔχοντε.

Ὠκεανὶς, Oceanitis, Oceani filia, Hesiod. in Theog.

Ὠκεανὶς, ἰδος, ἡ, filia Oceani.

Ὠκεανὸς, Oceanus, mare ambiens orbem terrarum, Aristot. li. de mundo.

Ὠκέαινε, habitabat.

Ὠκέανεν, incolebatur.

Ὠκέως, cito, celeriter, Galen. ad Glauc.

Ὠκιδέρκης, imanes, ἀόκνως, Hesych.

Ὠκμάζει, pertubo, tumultuor, milito, Hesych.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ω'λάμινον μύρον, ocriminum vnguentum, i. ex ocimo confectum, Dioscor. li. 1. cap. 67.

Ω'λιμοειδὲς, ocimoides herba, Dioscor. lib. 4. cap. 29.

Ω'ιμον, τὸ. Ocimum herba, vulgò Basilica. Confer Plin. lib. 20. cap. 12. Theophrast. de caus. lib. 5. cap. 8. Dioscor. lib. 2. ca. 130. & Galen. 8. Simpl.

Ω'ιμώδης, ocimum referens.

Ω'κιστα, velocissimè.

Ω'κιστος, η, ον, velocissimus.

Ω'κίων, velocior, vt παχέων per i.

Ω'κτειρε, misertus est: ab οἰκτίρω.

Ω'κύαλος, ον, ὁ, ἡ, ἦον, velox in mari, Odyss. ε.

Ω'κυδόλος, pernix, Gaz. ex Aristot. de aquila. ¶Item celeriter feriens, Epigr.

Ω'κυδίκαιον, ὄνομα, in Epigr. lima citò mordens.

Ω'κυμος, celeriter loquens, in Epigr.

Ω'κύβουλον, τὸ, trifolium herba: à nascendi celeritate, vt videtur, ducto nomine, Hesych.

Ω'κυδρος, rapidus, celer, Lascar. in Epigr.

Ω'κύμολος, ον, ὁ, statim proficiscens.

Ω'κυμον, ου, τὸ, ocymum Varroni, i. pabuli & farraginis genus: non simplex herba, sed ex mi scella seminum herbarum varia multitudo celeriter enata ad iumentorum pabulũ.

Ω'κύμορος, ον, ὁ, citò periturus, Iliad. α.

Ω'κυόω, accelero, ὠκύωμα, τὸ, ωκύωσις, Hesych.

Ω'κυπέτης, ου, ὁ, celeriter volans, Hesiod.

Ω'κυπλόων, celeriter nauigantium, Suid.

Ω'κυπόδης, velox, ωκυπόδων, in Epigr.

Ω'κυπόρου νεὸς, Eurip nauis citæ.

Ω'κύπορος, fluuii aut nauis epith. Odyss. ξ. quòd celeriter feratur.

Ω'κύπτερος, ὁ, ἡ, celer pedes. Hesiod.

Ω'κύπτερος, penna veloces, Argon. 2.

Ω'κύπτερος, ον, ὁ, celeriter volans, pernix, Suid.

Ω'κύρρους, celeriter fluens, Iliad. ι.

Ω'κύς, ὠκεῖα, ὠκύ, citus, ὠξὺς, παχύς.

Ω'κύτης, τητος, ἡ, agilitas, celeritas, παχύτης, Hesy.

Ω'κύτοκια, τὰ, celeritas partus Gaz. medicamentum partum accelerans, Dioscorid. lib. 4. cap. 15.

Ω'κυτόκια, ad partus celeritatem conferens, Dioscor. lib. 5. ca. 165.

Ω'κύτοκος, partus celeris facilitas, Herodot.

Ω Λ (mi.

Ω'λαξ, pro ὦλαξ, sulcus: Vnde ὠλακεύειν, finiti

Ω'λεκρυλίζειν, verbum Comicorum, Poll. truderc.

Ω'λένιον, ου, τὸ, q. vlnę siue lacerti caput, cubitus. Lege Rusium de Partib. ca. 10. & Galen. li. 2. de vsu part. Scribitur etiam per ο, ὠλίκρανον, Aristoph. in Pace.

Ω'λίνη, ης, ἡ, vlna, Poll. πάχος. ¶Dicitur & Ω'λοὴ ὠλίνη, & Ω'λοη, ου, ὁ, pro eodem.

Ω'λοθύμους, qui obest animo, noxius animo.

Ω'λοσίκαρπος, q. frugiperda, epith. salicum, vel quòd fructus citò amittant, vel quòd fecundi faciat fructus epotus, Plin. li. 16. ca. 26. Odyss. κ.

Ω'λοσίτομοι, οἱ, nepotes, decoctores, à σῖτοι, Hesych

Ω'λου, vide Ω'λίνη.

Ω'λίγιστος, minima. ¶Atticè pro nictatione, & pro palpebrarum rugis. ¶Item flatus, & exilis spiritus. ¶Vmbra. Etym.

Ω'λίγος, ὁ, paucus, Etym. & Hesych.

Ω'λλυτο, lapsum, in Epigr.

Ω'λλυτο, periit, in Epigr.

Ω'λλος, pro ἄλλος, alius, Apoll.

Ω'λξ sulcus, ὤλακξ, in Tragœd. Naz.

Ω'λόχρως, malus, obscurus, arduus, asper, asper, longus, magnus, Hesych.

Ω Μ

Ω'μάδιον, humeris impositum, Hesych.

Ω'μάδες, in humeris, apud Hesych. ὠμάδες.

Ω'μαλγὲς, τὸ, vlcus ante tempus cicatrice obductum, Hesych.

Ω'μαχθὲς, ὁ, ἡ, ἐς, humeris onerosus, in Epigram.

Ω'βδος, ου, ὁ, malus, miser, πονηρὸς, ἄθλιος, Hesych.

Ω'μίλεστος, ordeacea farina, Gal. In vniuersum omnis farina cruda nulla re alia admixta. ¶Dicitur & ὠμὶ λόπη diuisim, Dioscor. li. 2. ca. 29.

Ω'μιλλον, credebam, putabam: ab ὄμμα, Xenoph.

Ω'μίλυσε, contigit, concurrit, obuiauit, Suid.

Ω'μηστὴς, ου, ὁ, crudelis, efferus, crudis vescens ὠμοφαγὴς. Hesy. 2. Epigr. ¶Ω'μως, crudeliter.

Ω'μηστὸς, ου, ὁ, ἡ, crudelis.

Ω'μίαιος, ας, ὁ, humerarius nerus Gaz. in Aristot.

Ω'μιαῖος, qui repandis est humeris, Hesych.

Ω'μίβρος, pauper.

Ω'μίζω, excludo.

Ω'μιλλα Suidæ. ὁμιλία Hesych. ludi genus.

Ω'μιον, in Epigr. q. humerulus.

Ω'μμβδος, visus, ὁ ὠμμβδος, Suid.

Ω'μόβοιον, cruda caro bouis, Epigr.

Ω'μόβοιον δερμάτων, cruda rum pellium bouinarum, Herodot.

Ω'μοβόινος, ον, & Ω'μόβοιος, ον, ὁ, ἡ de crudo bouis tergore, ex pelle bubula cruda factus.

Ω'μοβόρος, ὁ, ὠμοφάγος, Apoll. crudis vescens.

Ω'μόβυρσος, Plutarc. ὠμοβυρσεῖς ὠμόδερμοι, ἢ σκληροί.

Ω'μογέρων, qui immaturè canescit, validus senex, cui cruda viridisque senectus Virg. Hesyc.

Ω'μοδάικτος, dilaniatus, ὠμοσπάραγμος, Hesych.

Ω'μοδάλακτος, ὁ, ἡ, crudus, ὠμὸς, Hesych.

Ω'μοδετέω, ὠμοδέτησα, ὠμοδέτηκα, humeris impono, Accus. ¶Item ὠμοδετῶ, crudas carnes ex lingulis victimæ membris carptas aris imponere, Iliad. α.

Ω'μόδυμος, crudelis, Sopho. in Aiace.

Ω'μοι, pro αἶαι, hei mihi, heu indignantis Adverb. & dolentis, Genit. Arg. ε. ὤμοι ἐμοὶ ἀπειρὸ meam calamitatem! ¶Iungitur etiam Nominat. Odyss. ι, ὤμοι ἐγὼ ὀλοὸς Ἰθου me miserum! ¶Interdum cum Vocat. Iliad. α. ὤμοι

ὦμοι, αἶαι. Alias Ω'μοιμφὴς.

Ω'μοπλάτης, ὁ, vel pot ὠμοπλάτης, humerarius nerus, Aristot.

Ω'μοπλατικὸς, η, ὸν, q. humerarius, vel humeralis.

Ω'μος, Æolicè, pro ὅμοιος, similis.

Ω'μοπλάτη, humeri acetabulum, Poll. 2.

Ω'μοπλάτης, ὁ, ὁ, ἡ, fortis humeros, Sophocl.

Ω'μοπλήθης, ob latitudinem humerorum, & bonam corporis habitudinem superbire, Hesych.

Ω'μόσιον, ου, τὸ, sudarium tonsorium humeris circumpositum, linum crudum, Galen. lib. 2. περὶ τόνων.

Ω'μοπλάτη, ossa duo quæ vtrinque à ceruice ad scapulas tenduntur: Latinis operta scopula Cels. li. 8. ca. 1. Gaz. in Aristot. scapulæ.

Ω'μορρυὴς, & Ω'μορρὼς, ὁ, ἡ, durus, acerbus, Hesych.

Ω'μος, ου, ὁ, humerus, μεταφορικῶς. ὦμοι, scapulæ Erasm. ὦμοι ἀμφίκυρτοι, Eustath. vitis humeri Colum.

Ω'μός, ὁ, immaturus, incoctus, crudus, Aristoph. in Equitib. ὠμὸς ὢν ἢ πίνων, i. ἄπεπτος. ¶Item durus, crudelis, immanis, ferus, Thucydid.

Ω'μοσιτία, ου, ἡ, cruda comedens. ὠμοφάγος.

Ω'μοσίτευτον, τὸ, quod crudum & recens discerpitur, Aristoph. in Equit.

Ω'μοσίτης, ου, ὁ, salsamentum, Dioscor. li. 2. ca. 32.

Ω'μότης, ητος, ἡ, crudelitas. ἀνημερότης, Hesyc. ¶Item cruditas, Dioscor. li. 3. ca. 2.

Ω'μοτοκεῖν, fœtum immaturum parere, abortũ facere. ὠμοτόκησεν, abortiuit, Iob 21. Veitur Actius li. 16. cap. 46. & Constant. γονεῦσι. li. 5. cap. 46.

Ω'μοτόκος κλῆμα, pampinus, quasi crudiparus, Epigr.

Ω'μοτρὲς, ὦμον, crudum necdum maturum seco, Galen. ¶ πέπονας. & Ægin. li. 6. c. 34.

Ω'μοτρὸς, crudus, tritus, Dioscor.

Ω'μοτύραννος, crudelis tyrannus, 2. Machab. 7.

Ω'μοφάγος, ου, ὁ, crudis vescens. ¶Item sanguinarius. ¶Ω'μόφαγος, idem. ¶Ω'μοφαγία, ας, ἡ, viscer atio: de feris dicitur quæ crudas carnes vorant.

Ω'μόφρων, ων, ὁ, ἡ, habens crudelem mentem, Sophocl.

Ω'μοφόρος, in Epigr. i. crudelis Charon.

Ω'μύς, lutaria testudo, Aristot. 3. de partib. Animal. ca. 9.

Ω'μωμάνεν, insanierat, Demosth.

Ω'μωμόκασι, iudices iurati, Demosth.

Ω'μώξαν, ploranit: ab ὠμώζω.

Ω'μῶς, crudeliter, ὠμοφαγῶς.

Ω N

Ω'ν, ens, qui est, existens ὂν ἀεὶ ἀεὶ ὄντος, Aristoph.

Ω'ν, Ionicè & Doricè, pro οὖ, igitur. Sæpe apud Herodot. non solùm πρόθεσις καὶ, sed etiam inter Præposit. & Verbum compositum interponitur, vt li. 2. οἱ δὲ φάσγανα ἐς τὸν ἀγῶνα ἐσφόρεον· ἐν δὲ τούτῳ ἐπῆλθον ἐπ' αὐτοὺς, pro ἐπῆλθον ἐπ' αὐτοὺς. Ibid. ὃς ἂν εἶλκε, pro εἷλκε, excemerunt.

Ω'ναξ, pro ὦ ἄναξ, ὁ rex, ὁ domine, à Deus. Sophocl.

Ω'νάρες, pro ὦ ἄνδρες, Aristoph.

Ω'νειρογμὸς, insomnium.

Ω'νέομαι, ὠνούμην, ὠνήμαι, emo, mercor, Accus. vel Genit. ὠνεῖσθαι ψυχάς, vita emo, Aristot. 5. Polit. ὠνοῦσι τὴν σωτηρίαν τῷ σωτηρίῳ, eme salutem morte, Nazanz. in Orat. ¶Notandum autem Atticos Plurali numero dicere ὠνούμεθα non ὠνούμεθον, vt scribit Aristoph. Interpr.

Ω'ν, pro ὦ ἄνερ, Suid.

Ω'νδων, mouebant & circumagebant, Thucyd.

Ω'νὴ, ἡ, emptio, ἀγορὰ, ἀγορὴ, ὠνησις, Xenoph.

Ω'νάμην (à verbo Ὀνημι) emolumentum accepi, adiutus sum, & Ω'νάμην ὑπὸ μὲν ὑπόνοιαν ἔσχε· ἐπὶ δὲ ἀφῖκτο, assecutus sum omnia ea quibus erat viro opus, Gaz. li. 4 Gramm. Lucian. in Caucaso. ὄνασο δίκης μὴ κ, ἡ ζεὺς τοῦτο ὑπόκειται σοὶ σου, i. bene tecum actium est quod, &c.

Ω'νημα, ατος, res empta, Appian.

Ω'νὴρ, pro ὦ ἄνερ.

Ω'νησας (à verbo Ὀνημι) mecum bene egisti, iuuisti. adiuuisti, demeritus es, Herodot.

Ω'νησις, emptio, ὠνὴ, ἀγορασία, Hesych.

Ω'νητέον, emendus, Plat. de Leg.

Ω'νητὴς, οῦ, ὁ, emptor, Xenoph.

Ω'νητὸς, Polluci, emptu rio Varron. & Ω'νητὸν, emax Catoni & Ouid. qui & Ω'νητὸς, Suid.

Ω'νητὸς, οῦ, ὁ, venalis, Isocrat. cum Genit. ὠνητὸς χρημάτων ἐκ ὠνητοῦ, fama numis non emitur. ¶Item emptus, pretio comparatus, mercenarius, Odyss. ξ.

Ω'νθρωπος, pro ὦ ἄνθρωπε, Atticè Suid.

Ω'νια, venalis. τὰ ὠνια, res venales. Xenoph.

Ω'νιον, ου, ὁ, pretium, Odyss. ι. ¶Pro emptione, ibidem.

Ω O

Ω'οειδὲς, ὁ, ἡ, ὸν, ouo similis, ouatus.

Ω'μιλλον, ὠμίλλων, putabam.

Ω'ον, ου, τὸ, ouum. ὃ τὸ ὄλον· μόνον γὰρ πίνεται, Etym. τὸ ὀχρὸν τοῦ ὠοῦ, vitellus, Gaze ex Aristot.

Ω'ον, fimbria.

Ω'ὸν, & ὠοτὸν, acclamatio nautica, Aristoph. Interpr.

Ω'οσκόφιον, ου, τὸ, poculum quoddam ouali figuram præferens, Athen. li. 11.

Ω'τόκος, ον, ouipara, quæ ouum procreant, Aristot.

Ω'τοκέω, oua gigno, seu genero, ouo pario seu edo, vel pono, Aristot.

Ω'τοκία, ας, ἡ, partus, ouique generatio, Athen.

Ω'ν, putabas, Xenoph. ab ὄμμι.

Ω'ὼν, heus tu Hesych. ἄ δεσπότ.

Ω'φάγος, q. ouifer, ouiperi Gaze.

Ω'φυλακτέον, oua custodio.

Π Π

Π'αίζομαι, video, specular, ἐσκοπῶ, σκοπῶ, Hesych.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ω P

Ω῾ς, tanquam, Etym.
Ω῾σαι, gens quę iuxta Indum fluuium habitat.
Ω῾σαι, idem quod Οὖτοι.
Ω῾σκὰ πλη, plaga manu inflicta, Hesych.
Ω῾πλισμένοι, armatè, cum armis.
Ω῾πλός, ὁ ἀρτιπλός, caprarius, Theocrit. Idyll. ā.
Ω῾πόποι, heu, papæ, proh facinus, indignantis dolentisque Adu. Interdum admirantis. Ab aliis ἃ πόποι, Iliad ā, ὦ πόποι, ὦ μέγα πῆμα.

Ω P

Ω῾ρα ας, ἡ, cura, φροντὶς, Hesiod. ἔργ.
Ω῾ρα ας, ἡ, propriè ventilas & species. Quid autem ὥρα & ἀκαὶὰ differant, ostendit Aristot. lib. 10. de moribus ad Nicomach. ¶ Ité maturitas quædam & temporis opportunitas, opportunum tempus & occasio, tempus ætatis florentis, temporis ratio ὧν ἔχομεν χρόνων πανταὶ δεῖ, tempus connubii superans, Plutar. in Romulo. ¶ Ὥρα pro diei parte, i. hora. ὥρα τοῦ πρώτου, hora ferè tertia, Galen. li. 1. ad Glauc. ¶ Item dies, sæpe apud Medicos sic vsurpatur, vt apud Eundem ἡμ῾ τῶν. li. 7. ca. 2. ¶ Item tempus, καιρὸς, Xenop. ἄρχ ἐπιβουλεύσαι ἔτι τῆδε. ¶ Ὥρα, tempus ver num, Aristoph. ὥρα φθινοπωρινὴ, tempus autumnale, Plutar. in Camill. ¶ Ὧραι dicuntur quatuor partes anni, vt ver, æstas, autumnus, hyems: quæ itaque tres anni. Aristot. de mund. ¶ Ὧραι & Ὧραι, portarum cœli custodes. Ilia. ē. ¶ Item famulæ Solis, deæ pulchritudinis, Hesiod. in Theog.
Ω῾ραΐζομαι ἴονιαι. ornor splendidè, conspicuus fum, decorem ostento, Athen.
Ω῾ραΐζω, orno, compono, Suid.
Ω῾ραιόμυρα, formæ exornandæ studiosus, Suid.
Ω῾ραῖος, α, ον, frugi, fructus tempore suo colle cti. ὁ ὡραῖος πρόσωπον, fruges ac fructus, Plat. Ῥήτ. ¶ Quæ venusta sunt ac vigentia ὡραῖα dicuntur. Sed & etiam sacra ὡραῖα dicuntur, τὰ νυκτὸς ὧν σπουδάζομεν, i. opportunè obita, sacra tempestiua.
Ω῾ραιοπαθεῖν, cum formosis adolescentibus versari. Suid. ζ῾ ἀπὸ τοῦ ὡραῖος ἀπόδοσθαι.
Ω῾ραιοπώλης, ου, ὁ, qui fructus æstiuos vendit.
Ω῾ραῖος, α, ον, venustus, speciosus, pulcher, formosus, amœnus, maturus, decorus. ὡραῖος πρόσωπος, Herm. venusta oratio. ¶ Dicitur etiam ὡραῖα πάντα omnes fructus æstiui, Galen. li. 3. de Aliment. titulo ὅτι ὡραῖον χυμῶν.
Ω῾ραιότης, ητος, ἡ, decor, pulchritudo, maturitas, tempestiuitas Gazæ.
Ω῾ραῖος, α ον, decoro, venusto. ὡραῖοι, maturæ facunt. Hesiod. in Theog.
Ω῾ραϊσμὸς, ornamentum, pulchritudo, venustas, elegantia, decor, ornatus, Herm. Og.
Ω῾ρακα, vidi, Præterit. Perfect. à verbo ὁράω, sed Attici literam addunt, & ἑώρακα proferunt.
Ω῾ρακὰω, palleo, trepido vel paueo, animo defitio, curis maceror, expallesco, defitio præterrito in balneis, vbi cum pallore vertigo oboritur. Aristoph. in Ran.
Ω῾ρακὰζω idem.
Ω῾ραξ, hirundinum nidus, Hesych.
Ω῾ραμὸς, vinculum, ἱμὰς, lorum. Hesych.
Ω῾ραν, pro ὠρανὸν, cælum, in Epigr.
Ω῾ραν, inter terram arare, vel χῶ πόνον μόνον ἀναγκάζω ἐπὶ τῆς ἀπὸ τοῦ ἔτους, Hesych.
Ω῾ρανὸς, ὁ, subactus, mollitus, Hesych.
Ω῾ρᾶν, ad libidinem incitor, appeto.
Ω῾ρανὸς, ὁ, pansus, extensus, Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.
Ω῾ραν, montes, prouinciæ, Doricè siue Ionicè.
Ω῾ραῖος, ὁ, funiculus contortus ex defectis aristis ad constringendos cereales manipulos, qui & ἁλόπλεκτος dicitur, Eustath. Iliad. ā.
Ω῾ραθμὸς, vide Etym. vetitur Plat. in Phæd.
Ω῾ραῖα, in Pandect. Græcis, horreum, Suid. μαιεῖον: vnde & ἀριάζω, horrearius.
Ω῾ρακα, vidimus, Herodot. ὄψομαι, vidi, videri.
Ω῾ρες, ab ὠὴρ, mulieres, γυναῖκες, coniuges, in Iliad.
Ω῾ραι ἐν τοῖς ὄρεσι, in Epigr. i. horarium datur.
Ω῾ραῖοι montes relinquens.
Ω῾ραῖος, ὁ, in montibus nutritus, in Epigr.
Ω῾ραι, ὁ, custodio, Odyss. ā. ¶ Dicitur & Ὧραῖος. ¶ Hippocr. ὥρην τε ποιεῖσθαι, curare.
Ω῾ραν Ionicè, pro ὠρὴν, temporum.
Ω῾ρασις, cura, custodia, φύλαξις, Suid.
Ω῾ρατὴς, custodio.
Ω῾ρατὸς, excitatus. πάροινος, Hesych.
Ω῾ρᾶς, ὁ, maturitas, καιρὸς ὡρίμου, in Epigr.
Ω῾ρατὸς, ἡ τῶν ὥρων ἡλικία, ἡ ὡραία, Hesych. Laert. in Socrate pro præcoci pœnit. syc. ¶ Laert. in Socrate pro præcoci pœnit.
Ω῾ρατο, pro ἀφῖκτο. Odyss. ē. ex Phauorino. ἄρωρα χαλκὸν, vide insignis nox.
Ω῾ραῖος, vnius horæ, Ptolem. ὡραῖα διαστήματα.
Ω῾ρογράφοι, ων, οἱ, Historici qui annales & cuiusq; anni res gestas describunt: nam ὡρογράφοι, Hesych.
Ω῾ρολόγιος, ὁ, regio Ionica, aut mulier ex ea.
Ω῾ραῖος, ὁ, vigens, in tempore perfectæ ætatis, pulcher, tempestiuus. Aristoph. in Achar. Ἐλεφ. δ' ὡραῖόν γ' ὀφθήσεται, Commēt. ὡραῖος ὁ ἀρμόττων ἑκάστῳ καιρῷ ἢ ἡλικίᾳ. Et ὡραῖον dicit Tragici π ἀκμαῖον.
Ω῾ραῖος, tempestiuè, tempore siue tempori: bellè, decenter, Aristoph. in Plut. ὦ μακάριον ἀνδρῶν, ἦ ὡραῖον, i. Comm. ἐπὶ καιροῦ, ἢ πρέπον, interrogas enim opportunè.
Ω῾ραῖος, ὁ, maturus, ὥριμος ὁ καιρὸς, Nat.
Ω῾ραῖος, ὁ, tempestiuus, ἡ ἁρμόττων καιρὸς, temporaneus, in tempore factus, maturus. ὡραῖος ὁ ὡρίμου καιροῦ ἕκαστος, maturis primitiis tempestiuius, Nat. in Orat.
Ω῾ρεῖδω, finem faciat.
Ω῾ρεμβὸν, Poll. prædium creditori obnoxium.
Ω῾ρεσὸς, definitus est. Ω῾ρεῖος

Ω P

Ω῾ριστος, optimus, pro ἄριστος lingua Bœotica.
Ω῾ρίων, ὠρίωνος, ὁ, signum cœleste apud Procl. de Sphæra. & ὡρίων ὁ πυθμὴν, nomen sideris apud Eundem. ἀπὸ ὡρίωνος, Orionis exortu. Arat. Καὶαὶ ἢ ἔφη ἀφ' ἑσπέρου ἀντέλλειν τὸν ὡρίωνα, Cicer. Cuius, cum pestas quod cernitur Orionis. ¶ Sed ὡρίων cum aspiratione nomen auis, apud Ælian.
Ω῾ρμει, Aduerb. ζ῾ κινῆσαι, ὠθεῖσθαι, Suid.
Ω῾ρμὴνται, ται, quæ extuberant atque eminent.
Ω῾ρμησα, constituit.
Ω῾ρμὸς, pro ἁρμοδιὸς, παρ. πεῖσθαι, ab ὁρμῶ.
Ω῾ρμοι, diuerticula.
Ω῾ρύμα μύωμι, concito, commouco, Aorist. ā. ὦρυσα.
Ω῾ρογράφοι, annales. & Ω῾ρογράφοι, Historici qui annales scribunt. ὧραι enim annus est.
Ω῾ρολόγιον, horologium. Scribitur & ὡρολογεῖον, minus rectè. Dicitur Ἀπὸ τῆς ὥρας: Vnde Ω῾ρολογεῖν: Et Ω῾ρολογητὴς, Athen. & Eustat. Iliad. ā.
Ω῾ρμαινον, obseruare, regere, Astrolog. Epigr.
Ω῾ρόσκοπος, ου, τὸ, horologium, Aphrod. lib. 1. Problem.
Ω῾ρτων, aduertabant.
Ω῾ρσε, impulit, agitauit, impulsus sum, Iliad. ē. Ω῾ρσε apud Hippocrat. annus, ἐνιαυτὸς. Galen. ¶ Ὧρσοι apud Ægyptios: vnde horarū nomen deflaxit.
Ω῾ρυτὰ, vasa quibus commonstrātur horæ, quæ & ὡρολόγια interim vocantur, si Solis & vmbrarum ratione constent.
Ω῾ρώνιον, apud Suid. ἐστὶ ὡρολόγιον, horariū.
Ω῾ρονομία, ας, ἡ, huiusmodi scientia.
Ω῾ρονόμος, qui rationem horarum, obseruat, Suid. ¶ Est etiam natalitium sidus, i. quod cōuersione cœli oritur momento quo quis nascitur, q. horæ natalitiæ notatio. Latinis Geniura. Lege Budi. in. de Asse.
Ω῾ρονομοῦντες, explorantes horas.
Ω῾ρόσκοπος, ου, Attic. ὡροσκόπιον, Apoll. Scholiast.
Ω῾ρσα, excitaui, mouī, Dorice, Iliad. ā.
Ω῾ρτο pro ὄρνυτο, ab ὄρνυμι, prodiit, impulsus est, excitatus est, Odyss. ξ. ὦρτο σὺν κλαγγῇ. Et cum Infinit. Apoll. li. 1. Argon. εἰς ἴον ὦρτο νέεσθαι, i. domum se recepit.
Ω῾ρτὴ, ἡ, vlulatus, Hesych.
Ω῾ρυγὴ, vlulatus, vociferatio, tumultus, vox proprie canis, Plutarch. in Themist. luporum, Poll.
Ω῾ρὺει, Aduerb. luporum more vlulando, Nicand. in Alexiph.
Ω῾ρυόμενος, vlulatus: rugitus, Theocr. Idyl. 22. propriè luporum est, Theocrit. Idyl. ā. ¶ De leone, Apoll. Argon. 4. Λιὸς λεοντοπάλου ὣς ἀλίαστον ἀείρει ὑπὸ στέρνοισιν ὀδυρμὸν, ὃν τε καὶ ἀμφὶ βόεσσι μεμυκότα πῶλος ἀκούσῃ, ὠρυόμενον. Nam ὠρύομαι, & ὠρυγμὸς, rugitus. ¶ Ité lamentor, ciulo: vnde

Ω Σ

ὠρύομαι pro ὀδύρω, Depon. abſol.
Ω῾ρωι, locus Atticæ. & Ω῾ρωῖ, illic habitat.
Ω῾ρωιὸς, regio: lugco: ficus. ἀνὸ ὠρωιοῦ. (tant.
Ω῾ρύομαι, ωπτο, ῃ, rugitus, Ezech. 19.
Ω῾ρυσεν, pro ὠρύομαι, ορbauit, apud Sophoc.
Ω῾σκαζον το, saltabant, Dorice: ab ὀρχέομαι.
Ω῾σχάδιος, pro ὠρόσκοπος, q. auspicator.
Ω῾σσαῖοι, ων, vel ὧν, Oropus vrbs Macedoniæ. Sunt autem multæ vrbes sub hoc nomine. Nam alia est Bœotiæ, de qua Euphorion: alia Eubœę, de qua Aristot. tertia in Syria, de qua Polyhistor: quarta in Argo: quinta in Thesprotia. Et apud Suid. Ω῾σσαῖος χώρος.
Ω῾σσεν, excitabatur: ab ὄρω. ¶ Est autem Præterit. plusquam perfect. ab ὄρνυμι, i. ὤρμησα ἐπεσκέψα.

Ω Σ

Ω῾ς, vt, sed latè patet. Nam aliquando similitudinis est, & ponitur pro quemadmodum, vel sicut, velut, seu, tãquam, sic, instar. ὡς λύκοι, id est, ὥσπερ λύκοι, more luporum, Hom. in Ilia. ὡς ἐγὼ, ad Galat. 4. sicut ego. ¶ Ὡ῾ς pro οὕτω, perinde, q. perinde ac, Theophr. 3. περὶ φυτῶν, τὸν ζ οὐχ ὡς ἀπὸ ἀνθρώπου ἢ ἄλλου, non quia non potuit & alio modo fieri. ¶ Ὡ῾ς pro ἁπλῶς, ὡσπερπαντὸς, simodo quodam. οὐχ' ὡς, sed aliquo modo, Aristot. li. 3. Ethic. 7. ¶ Ὡ῾ς, ferè, fermè, circiter. ἀπέχειν τῶν χρόνων ὡς πέντε μυριάδας, delegit de exercitu quinquaginta circiter millia. Herodo. ¶ Ὡ῾ς vt, si. vt qui, vtpote, quippe qui. Et tũ non est similitudinis impropriętatisque nota (vt cũ tanquam significat) sed asserendo rei propriętatem attribuit, Epictet. 3. ὡς τίνα φωνὴν περιπατεῖτε, ambulate, i. viuite vt lucis filii, vel vt qui estis. ¶ Ὡ῾ς pro quam, quantum, quātopere, Aristoph. ὡς τὰ φιλήματος, ὡς ἡδὺ ἦν ἡμῖν σιωπὴ. quã sacrum & graue! ¶ Ὡ῾ς pro quod, Plut. in Lycurg. ἐπαινοῦσι τοὺς Λακεδαιμονίους, ὡς τὰ πολλὰ ἀεὶ χρῶνται ἀναβολαῖς, Epaminonda dixisse ferunt, huiusmodi prandium non admittere proditionem. ¶ Ὡ῾ς pro ἐπεὶ, hoc est, ἐπειδὴ, nam, quod, Plat. 2. de Repubi. πῶς μοχλοὶ ἀναγκαῖοι πρὸς τὸν ἐπίπονον ὃν τις ἀνάγκην ἐν τοῖς ἔργοις ἢ ἐν τοῖς λόγοις ἀναβαίνειν, ὡς ἐγὼ φημὶ, ἐπιχειρῶν ἀεὶ ἐχόμενος ἐπὶ ἄκρον ἀναβαίνειν. ὡς εἰς ἄλλος τις ἀφίζεται πόλις ἀδίκως. Lucian. ὡς εἰς ἄλλος τις ὑπείκειν, &c. quod si quis aliis pœdeat, &c. Cicero de Orat. Vt non tam sine causa Demosthenes tribueret primas & secundas & tertias actioni. ¶ Ὡ῾ς, duntaxat, secũdum, prout, Aristot. 11. Ethic. ἡ ἄκρα τοῦ ὡς ἀνθρώπου, i. duntaxat vt est humanus captus, & prę humana conditione. Sic & vt sumitur à Cic. vt apud nos per antiquam, vt apud Athenienses non ita tanè vetustus. ¶ Ὡ῾ς etiã in Comparatione ponitur pro siquidem, prę Lucian. πολλὰ ἀπολαύσεις ὀνείδη ὡς οὐχ ἑμοί, si prę me æstimetur. ¶ Ὡ῾ς etiam de proportione, Arist. 8. hist. ὡς ζ῾ μάχαιρα, ζ῾ pro-

portione magnitudinis. ¶Ὧς pro postquam, posteaquã, statim, ex quo primùm, ὡς ἧκον ἅμα, simul atque venimus, Æschin. ¶Ponitur & Attice, ὡς ἐπ' τὸ πολύ, ad. ὡς ἡδέως πολύς εἰμι, ad Catonem proficiscar, Gaz. de Senect. ὡς τῶν, versus hunc, Aristophan. ὡς ἔκστασις, σφόδρ', Isocr. ¶Ὧς pro εἰς vel ἐπί. Xenoph. 2. Κύρου, πολλῶν φυγόντων ὡς τὸν πατέρα, quum multi in Piræum fugissent. ¶Ὧς pro valde, maximè, vtiq. ¶Ὧς aliquã do παράλογ. & ornatus tantùm gratia ponitur. vt in ὡς ἀληθῶς, Demosth. ὡς ἐτέρως, Eidem, & Hermog. ¶Ὧς pro vt, cum Indicat. ἐβουλεύοντο ὡς ζημιώσαιεν, consultabant vt iustissimum regem deligerent, Herodot. ¶Ὧς pro ἵνα, cum Futuro Indica. Plutarch. in Lycurgo, φυλάττει πάλιν ὡς ἀδιάλυτον ὡς κάλλιστον τὴν πολιτείαν, asseruat vrbem ne improbis compleatur moribus. ¶Ὧς cum Optat. Plutarch. in Rom. ἐνόμιζον λέγειν, ὡς θεοῦ τινος κἀκείνοις βοηθοῦ, fama diuulgata est dei cuiusdam aram inuenisse. ¶Ὧς cum Subiunct. pro ἵνα. Sophocl. κἄμολ' ἵνα μοι πᾶσιν ἐμὸν ὡς ἴδω, vt videam. ¶Ὧς cum Infinit. iunctum pro ὥστε ponitur, Xenoph. τὸ δυμούμενον μεγαλοφρονέστερον ἀγωνίσεσθαι, ὡς τῆς ἐμῆς ἀνδρείας πρόσθιδον, magnificentius est numen quàm vt mea egeat obseruantia. ¶Ὧς vt ἐπιτηδές, cum Infinit. pro Præt. Indic. ὡς ἦλθε μοι φίλος εἶναι τοῦτο, simul vt autem cum hoc subiit. Plat. de Rep. 6. εὐθὺς οὖν ὡς ἐλλὶ τὸν ἀγαθὸν. ¶Ὧς etiam pro ὥστε cum futuro Infinit. ¶Ὧς cum Comparatiuo, vt πλέον ἢ ὡς χρὴ ἀσφαλίσασθαι, Gaza li. 4. Grammat. ¶Iungitur etiam cum Superlat. Xenoph. ἐγὼ δ' ἐβουλόμην σὺ ὡς λαμπρότατα σὺ φαίνεσθαι. ¶Ὧς pro ὡς μάλιστα, quàm maximè, quàm proximè, Theophrast. de hist. ca. vlt. li. 3. πειρᾶσθε ὡς ἐκ πορρωτέρω quàm proximè accedit ad labruscam. ¶Subiungitur etiam vt ὡς ἔοικεν, Plat. ὑπόκρυβε μὲν οὖν (ἔφη) ὡς εἰκάσαιμι, magnoperè (inquit) cupio. ¶Post Aduerb. θαυμαστῶς, Eidem lib. 2. de Rep. οὐ λέγ' θαυμαστῶς ὡς σφόδρα, bene quidem dicit mirum in modum. ¶Iungitur & ὡς cum ἄν, ὡς ἂν κάλλιστον, sanè quàm candidum, & perquã album. ¶Item cum σφόδρα, vt ὡς σφόδρα, Platoni, sicut perquàm Latinis. ¶Ὧς in Cõparatione dissimilium geminatur: & elegan ter in priore membro subauditur alterum, posteriorique parti ὡς tantùm adiungitur. Aristot. de ornatu orationis loquens Rhetoric. 3. τὰς οἰκείας μεταφορὰς, ὡς ὑβρίζοντος ἔοικε, ἀλλ' ὡς καλεῖν τὸν ἀδικοῦντα καὶ πονηρεύεσθαι, diligẽtia in eo adhibenda est, nõ vt recto honestoq; sed vt necessario.

Ὧς ἀληθῶς, sanè, reuerà, perquàm verè, certè, Plato 1. de Republ. τὸν ὡς ἀληθῶς ἐν ἕξει δεξόμεθα, &c. eum qui verè sit medicus, desiniens.

Ὧς δή cum Superlatiuo, pro quàm, Xenoph. παρὰ τοῦ πατρὸς ἐπαινεθεὶς ὡς καὶ διώκοντος πολίτου, filius præparat quàm potest plurima. ¶Ὧς καί, pro tanquam, velut, Aristot. de mund. τὸν αἰθέριον εἶδος τῶν ἐν τῷ ὑπολλαττῃ ὡς καὶ εἰς λιμένα πολλῶν, in mediterraneum mare, quasi in portum influit. ¶Ὧς καὶ cum Optatiuo significat quatenus, quantum, Demosth. ¶Ὧς καὶ pro ὥστε καί, Xenoph. ὡς δὲ ἄκοντα ἐξαπατᾶν τοῦτο. ¶Ὧς μή, quoniã modo, quo pacto, πῶς εἰδέναι ὡς ἀγαθὸν ἢ κακὸν τὸ θάνατον ἑκάστῳ τούτων ἐστίν. ¶Ὧς καὶ pro quandiu, donec, cum Subiunct. Sophocl. in Aiace, τῶν ὃ σοὶ δόκησον καὶ σφαγεῖλαι ὡς καὶ ἓς εἶδες αὖθ' ὁρᾷ. ¶Ὧς καί, vt, vtcunque, Sophoc. ὡς δὴ τοιοῦτος σπουδαῖος ἐκφανεὶς χρεών, qualitercũque fecerit. ¶Ceb. Thebes. pro quando & cum, τί δῆτ' ἀνεῖσθ' ὅταν τις ὡς καὶ ἐκ τοῦ βίου;

Ὧς καὶ εἰ λέγομεν, Aristot. de mund. tanquam si dicamus, &c.

Ὧς δὴ ἔπος εἰπεῖν, vt dicitur.

Ὧς καὶ ἄλλως, vtcunque, aliter.

Ὧς δή ποθεν, quoque modo, vtcunque.

Ὧς ἁπλῶς εἰπεῖν, vt summatim dicam.

Ὧς ἄγαν, admiratiuè, Odyss. δ.

Ὧς δ' ἐπὶ πᾶν ἀπλῶς, vt vno verbo dicam.

Ὧς γε, præut, prout, vt ὡς γε σφᾶς ἐξῆλθον, præut dudũ fuit: ὡς γε καὶ σὺ ἐθέλουσιν χρῆσθαι vt secula quidem Athenienſium numerantur, Bud. in Epist. Sic Cicero, At hi quidem, vt Athenienſium secula numerantur, adolescentes debent videri.

Ὧς γε δή, duntaxat, vt Gregor. ὡς γε δὴ ἐμοὶ duntaxat, vt mea fert opinio.

Ὧς γε καθ' ἡμᾶς, vt temporibus nostris.

Ὧς γέ μοι δοκεῖν, vt mihi videtur vel videbatur, Aristop. in Plut. ὡς βλέφαρα σκεδεσθαι ὅς γέ μοι δοκεῖν, palpebras lingebant vt mihi quidem videre videbar.

Ὧς δ' αὕτως, eodem verò modo, Plutarch. in Public.

Ὧς δ' ἔγωγ', quod autem ita sit, apertũ est, Plat. 2. de Rep.

Ὧς ἔγ' ἀλλοτί λέγω, reuerà.

Ὧς ἔγ' εἰπεῖν, vt propè dixerim, Thucyd. ὡς ἔγ' εἰπεῖν, dixit Aristot. de mund. pro atque vt in vniuersum dicam, &c.

Ὧς δή, nempe, Plat. apud Aristoph. in Plut.

Ὧς ἐγγύτατα, quàm proximè.

Ὧς ἔγωγε, equidem, Nazanz. in Orat.

Ὧς εἰκάσαι, vt coniicere licet, Soph. in Trach.

Ὧς εἰκάσαι, vt par est, vt coniicere licet, Xenoph.

Ὧς εἰπεῖν, vt ita dicam, vt eo verbo vtar. ¶Aliquando extenuantis est, pro ferè, propè dixerim.

Ὧς εἰπεῖν, cum dicto, sic loquutus.

Ὧς ἔτ' ἦν, quantum potuit.

Ὧς εἶχεν, ita vt eram.

Ὧς ἐμοί, mea sententia, subauditur δοκεῖ.

Ὧς ἐπὶ μάλιστα, quantum fieri potest.

Ὧς ἐπὶ πολύτον, interea.

Ὧς ὅτι τάχιστα, quantum fieri potest.

Ὧς ἔοικε, vt videtur, nempe certè, videlicet, vt coniicere licet, si credimus, vt constat, vt par est. ¶Aliquando παράλογ. Lucian. in Alcyone, ὡς ἔοικε, ἀδρᾶν τοῦτο τὸ διωρύγιον.

Ὧς ἐπὶ τὸ πολύ, tanquam reuera esset.

Ὧς ἐπὶ τὸ πολύ, vt fertur.

Ὧς ἐπὶ τὸ πολύ, plerunque, Isocrat.

Ὧς ἐπὶ τὸ πλεῖον, in vniuersum, penè ex toto.

Ὧς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, Theophrast. li. 3. de hist. plant. cap. 18

Ὧς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, plurimum, maxima ex parte.

Ὧς ἔπος εἰπεῖν, vt ita dicam, vt paucis dicam.

Ὧς ἐπύχθη, vt conijcit, remere, & cuiusis.

Ὧς ἑστάναι, statim, Dion.

Ὧς καὶ εἰ ἄνευ ἀρετῆς πᾶσι, &c. perinde ac si minime rarentur aliqui. Aristot. de mund.

Ὧς ἑνὶ τινὶ, vtinam, cum Optatiuo, Homer.

Ὧς ἐξ τὸ μέγεθος, pro portione magnitudinis.

Ὧς μὴ οὐκ ἔμοιγε τὸ ἐπὶ μέγ' ἦν ἦ, Phauor.

Ὧς μὴ σωπᾶν εἰπεῖν, vt summatim dicam.

Ὧς μὲν, pro μέ cum Optat. ὡς καὶ ἐγὼ εἴην, vt ne, seu vt non essem propinquus, in Epig.

Ὧς μακίνη, cum Optat. vbi significatio est Futuri. Lucian.

Ὧς οἷόν τε, vt posibile, quantum potest.

Ὧς οἰκείως ἔχειν, ferè.

Ὧς ὀνόματος λέγειν, vt loquuntur Poetæ.

Ὧς ὀλίγ' ἐπὶ δηνῷ, q. vt nemo vir, si quis alius, Aristoph. ran.

Ὧς οὐδὲν ἧσσον, scilicet τοῦτο γε ἔφερεν, q. tantum quantum ob nihil aliud nouì me gaudere & memini, Aristoph.

Ὧς οὐδὲν γε ἔφερεν, vt nihil magis.

Ὧς οὐκ, pro ὅτι, postquam, Pausan.

Ὧς ὄφελον ἦ, vtinam essem, Ilia. γ.

Ὧς πάλαι ἐκέρτει ἐξέρχ dixit Herodot. in Callio pede cit. to curlu.

Ὧς πᾶς, vbinam, Apull. 2.

Ὧς πολλοί, plurimi.

Ὧς πρὸ ἐμοῦ εἰπεῖν, si prę me æstimetur.

Ὧς τὰ πολλά, vt plurimum, persæpe.

Ὧς τάχιστα, quàm primùm, quàm citissimè. ¶Item pro quàm primùm, simul atque, Aristop. Phoc. ὡς τάχιστα quàm celerrime, quàm primùm. So ὡς τάχιστα quid namq

Ὧς τὸ ἐπὶ τοῦ, pro ὅσον τὸ ἐπὶ τοῦ, ἐπὶ τοῦ ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ferè, plerunque, frequenter, sæpiè.

Ὧς τὸ ἐπὶ πᾶν, simul atque, Aristoph.

Ὧς τὸ πᾶν, tantùm.

Ὧς τὸ πᾶν εἰπεῖν, vt in vniuersum dicam.

Ὧς τὸ σύνολον, vt summatim colligam.

Ὧς ὡς εἰ, vt solitum est, Plutarch.

Ὧς ὡς τὸ πολὺ ἔφασκε, τὸ δ' ὡς ἔφασκε dicimus, vbi quid accidit incommodè & importunè, cuius fagi pœniteat: vt Latinè cũ dicitur, Nol lem factum. Iliad. γ. Ἕλληνάς θ' ὡς πολλὰ ἰ ὡς ἔοικε, vtinam ne infortunatus esses. ¶In quo genere loquẽndi etiam subauditur ἐστί, vel εἰσί, vt apud Demosth. ὡς ἐγώ.

Ὧς, cum accentu acuto significat ὅπως, Aristot. Ethic. 5. ἢ οὐ δεῖ ἢ ὡς οὐ δεῖ, ὅτε, & vbi, & quomodo, & quando. ¶Inde εἶναι ὡς, pro quodãmodo, quandantenus. Aristot. 6. Metaph. ἔστι μὲν ὡς ἢ οὐκ ἀληθὲς τὸ λεγόμενον, ἔστι δ' ὡς οὔ. ¶Ὧς pro οὕτω apud Poetas, ὡς ἐφάνη, ita ajebant. ¶Item ὡς, vt, per anastrophen accipit accentum, Odyss. ξ. ὡς δὲ καὶ πέπλον δίμορον, &c. ὡς ἔφατο.

Ὦσα, impuli, ὦσεν: vnde ἀπώσω a ab ὦσα.

Ὦσαν, & Ὦσανοι, tanquam, velut.

Ὦσάνα, serua obsecro, Hebræum. Matth. 21. Vide Hieronym. ad Damasum pontificem Romanum.

Ὦσατο, impellebat.

Ὡσαύτως, eodem modo, itidem, similiter, consimiliter, nec secus, ὡσαύτως ὁμοίως, simili ratione. Plat. 12. Leg. οἱ δίδυμα ὡσαύτως, itémque lapideum Cic. 2. de Leg. ¶Dicitur & diuisim, Plat. de Leg. & Xenoph.

Ὡσεί, tanquam, Hesiod. ¶Item circiter, ferme. ὡσεὶ τρεῖς ἡμέρας, ferè seu circiter tres dies.

Ὦσίν, vt, velut, Odyss. ξ. ὡσεὶ δ' ὅτε τὸν κατὰ ῥόον, tanquam secundo flumine.

Ὦσὶ τυχεῖν, prout accidit, ὡς συμβαίη, Hesych.

Ὦσιν, pullus, trusus.

Ὦσι, auribus, non ὦτοις, Phrynich.

Ὦσις, impulsus, propulsio, ὠσμός.

Ὦσμὸς, impulsio, κίνησις πνεύματος, ἀπώθησις, Hesych.

Ὡσπερ, quemadmodum, prout, ita vt, sic, verbi gratia ὥσπερ ἐν τοῖς φλέγμασι τὸ ἐν τῷ στόματι, vt in pituita sic in semine, Aristotel. 2. de gen. ¶Aliquando significat q. verò. Xenoph. τοιαῦτ' ἐμοὶ τῶν λόγων, ὥσπερ καὶ δεῖ σοὶ ἃ ἐγὼ νῦν ἐμοὶ λέγω; quasi verò in re ita sit non sit.

Ὡσπερ δή εἰ, & Ὡσπερ εἰ, vt si, veluti, tanquam, quasi verò, tanquam si ὥσπερ αἰ τὸ πῦρ ἐξιέναι, quasi procul deferatur. Aristot. Probl.

Ὡσπερ καὶ εἰ ὥσπερ καὶ enim παράλογ.

Ὡσπερ καὶ δή, vt quidem, quemadmodum quidem, Gregor.

Ὡσπερεί, vel Ὡσπερ εἰ, vt ita vt, ergo, quemadmodũ, itaque, interdum, tanquam, Ilia. γ. ἔφατ' μάλ', ὥστε θάνε, ὡς θάνε. ¶Construitur cum Optat. Plat. in Phædro de Lysia, ὥστε καλὸν δὴ γράφειν διαφέρειν πρὸς τοῦτο τὸ ἰδιώτας εἰ, &c. Cicer. Tuscul. 1. Vt minimè mirum sutmum sit, si cum ætate processerit. ¶Infinitiuo, Subiunctiui vel Optatiui vice. ὥστε καὶ ἂν ἐκ ἀδυνατεῖν διαφέρειν, μᾶλλ' εἰ κρατοῖεν κρατεῖν, vix cohibere duces potuerunt ne & homines trucidarentur. Thucydid. ¶Cum Infinit. & Nominat. Plutarch. in Themistocl. ὥστε τοῦτο κατέφυγεν ἐπὶ τὸ βῆμα, ὥστε νικᾶν ἐν σωτῆρι ἐκβοᾶσθαι τε πολλὰ πρὸς τὸ ἀστεῖ, ita

fertur ad gloriam procliuis fuisse, vt quum adhuc iuuenis esset, secum multa cogitaret. ¶Ω Τ, & ὡς cum Futuro Infin. ex vi verborum φημι, & Ε᾽πιζητουμεν, Æschin. de falsa legat. ἐπιστολὴν ἐγραψε ἐφ᾽ ᾧ ἀκριβῶς ἐπιστρέψειν τὸν σῶμα τῷ Φιλίππῳ. ¶Ω Τ Atticè etiã cum Indicat. iungitur, Plutar. in Lycurgo, οὕτω δ᾽ ἐκλέπτειν παρεσκεύασε τοὺς παῖδας, ὡς τι λέγεται πᾶς, &c. adeo diligenter furantur pueri, vt narretur quidam, &c. ¶Cum Præterito, Synes. fratri, ὃν πάλαι δέδοικα, ἂν τ᾽ ἐγὼ μὴ καταλάβω, καὶ ἀπόλωσι δή. ¶Ω Τ cum Futuro Indicat. præcedente παύσομαι, Nazian. in Orat. ¶Cum Participio pro Infinit. Isocrat. ¶Cum Participio Futuri temporis Accus. casus, Lucian. ¶Item cum Imperat. ὦ τὰ ἀγαθὰ, itaque bona consule. ¶Ω Τ cum comparatiuo, μείζω ἢ ὥστε θνητὸν ἐλπίσαι φέρειν, Gaz. li. 4 Gram. ¶Ω Τ, vt, sequente ὡς pro sic, Apollon.

Ω Τ᾽ εἰ, quod si non, Gaz. de Sen.

Ω Τωρ, q. trusor, impulsor, Aristot. de mund.

Ω Τωσις, & Ω Τάσμος, ὁ, Hottiensis, gentilia.

Ω Τύω, trudo, ὠσῶ. ¶Ita Passiue Ω Τύομαι, de turba festinante & inuicem summouente cubitisque dimouente dicitur. i. protrudi. Aristoph. in Plut. Δεινὸν γὰρ εἰ πεφοβήλου μὴ πάντες κἀγὼ ζητοῦμεν ἐκφέρειν σε τῆς ἐκκλησίας, i. trudimur, θλιβόμεθα. Lucian. ᾧ τὼ συμφορὼ ὠθίζομαι ἀεὶ ζώμενα.

Ω Τωτὸς, ὸν, ὁ, q. impulsorius.

Ω Τώω, trudendo, ὠσίας ἢ ὠθισμοῦ, Suid.

Ω Χρᾶν, ὠφέλιμον, πρᾶον, Hesych.

Ω Χρὸς, olfactus, Aristot.

Ω Χρὸς, ὰ, ὸν, Aristoph. Interp. sentiebant.

Ω Χρὸς, ὰ, ὸν, & Ω Χρὸς, ὰ, ὸν, & Ω Χρὸς, ὰ, ὸν, ramus, sarmenta, cum botro palmes, Hesych.

Ω Χοβελεσπόνιος, festum quoddam Palladis ab offerendis ramis dictum, Plutar. in Thes.

Ω Χοφόρος, Minervæ sacris sarmenta ferens.

Ω Τ

Ω Τα, ἀτος, aures, ἄτων. Hom. Pro Ω Τε Nominatiuo singul. dicitur ὠτός: Genitiuus est ὠτὸς: ὠτοῖν, auribus, in Duali, Xenoph. ὦτε, auriũ, Lucian. ὦσι, auribus, non ὦτοις. οἱ ὦτα ὦτα ἰχθύος πεπηγότα πεπτοῖς, lib. 3. Dioscor. ca. 30. i. inflationes aurium. ὦτα ἴππου, Aristoph. auriculæ asini. ¶Ω Τα κηρύλλου, cordis aures. i. τὰ ἐκτετυπωμένα κοιλώματα, sinus vterque, Poll. li. 2. ¶Ω Τα pro ἀποσκευαῖς, vide Ο᾽δυσσεύς, & Aristot. 3. Polit. & Comm. Aristoph. in Acharn.

Ω Τάκουστον, Synes. instrumenti genus, quo sonores contortis auribus discernebant.

Ω Τακουστὴς, μὴ ὁ, σ. ικὸς, sermones subdolo, subauscultato, intentis auribus aſto, Xenoph. Pæd. lib. 8.

Ω Τακουστὴς, ὁ, auscultator, auritus emissarius, explorator, qui & aures regis, q. auriculari', Plut. οἱ πολυωτάκουστοι, vulgò vn oſcuate.

Ω Τάλγης, qui aurium affectiue dolore, Dioſc. li. 4. ca. 65. ¶Ω Τάλγία, aurium dolor. ¶Ω Τάλγικὸς, ικὴ, ικὸν, idem, Ibidem Dioscor. li. 2. ca. 203.

Ω Τᾶν, pro ὦ ἑταῖρε, heus tu, ô bone vir, quæso Aristoph. καὶ πῶς τί μ᾽ ὦ τᾶν ἐ ἐκ τοῦ μ.

Ω Τάριον, Cλαθρικὸν, in Epig. palpebræ

Ω Τάριον, siue ὠτίς, genus ostreæ, Æoles ἀπὸ φυσῆ τοῦ τι, iuxtà Veneris nominarũ, Athen. 3. ¶ Capitur & pro auricula.

Ω Τι pro ὁστισοῦν τι, veluti.

Ω Τι, ὁτιοῦν, cuicunque, Homer. Iliad.

Ω Τίγγωτα, ἰ, auriculares clysteres, & strigiles Cellio: auritusoria specillavocant. ¶Ω Τίγγωτα apud Galen. dicitur lib. 5. Methodi.

Ω Τίδιον, cicatrix, vulnus τραῦμα, Iliad. δ.

Ω Τοβαφὴς, ὲς, ὁ, auricularis, auricularius, ad aures pertinens.

Ω Τοιῶν ὅπως, quoquo modo.

Ω Τοκύστιον, auricula, Suid.

Ω Τοφόρος, aures fractas & contusas habens, Etymolog.

Ω Τοπέτης, ὁ, auis tarda, vulgò autarde, Aristot. hist. Anim. li. 9 ca. 33. Plin. li. 10. c. 22. ¶Dicitur etiam Οὖτις, vel Ο τις, Xeno. ἀφίκετο.

Ω Τόπους, digitus minimus, auricularis.

Ω Τοσκοπικὸς, ὸν, auricalpium, ὠτοσκόπιον, Platoni Comico apud Pollucem li. 2.

Ω Τὸς, auritus, Iliad. δ.

Ω Τοθλαδίας, ου, ὁ, & Ω Τοθλαδὴς, cui in palpebra aures comminutæ sunt, Ælian Dionys.

Ω Τορρηξὶς, aurium contusio ex ictu & plaga

Aliis est aurium morbus, quum findunture & rimas agunt, vento gelâve diductæ. Poll. 2.

Ω Τοκεκὸν, obturbo, obtundo loquendo, Hesych.

Ω Τος, ους, ouis auris, q auritus ὠτόκερως. Scribitur & Ω Τος, Latinèque dicitur Assis vulgò le dãs petit dan. Est & ὄνος μέγας, qui vulgò le dãs quem λαγωδίαν vocauit Alexander Myndius apud Athen. li. 9. Aristot hist. lib. 8. cap. 28. & Plin. li. 10. ca. 23. ¶Ω Τος (ab οτι auis naturã) etiam dicitur qui facilè decipitur, vanus homo atque inanis, qui gloriolæ falsò cheragio ex facili capitur, Ælio Dionys. & Eustath. Odyssæ.

Ω Τόσκληρος, auriculâ habens scissam, Lemnias.

Ω Τοσκόπος, ὁ, aures habens vel auſas, Hesiod.

Ω Τον, aurium, Plat. 1. de Rep.

Ω Τ

Ω Τὸς, Ionicè, pro ὁ ἀυτὸς, idem, Homer.

Ω Φ

Ω Φελον, pro ὄφελον, vtinam, Hesiod.

Ω Φερε, pro ὄφελον, vtinam

Ω Φέλεια, ας, ὁ, vtilitas, profectus, emolumentum Xenoph. ἐμοὶ ὠφέλεια ἔσῃ, mihi eſt vtilitati. ¶Item subsidium, præsidium, Aristot. de mundo. τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ σελήνην, Dei auxiliis & præsidium. ¶Pro præda seu prædæ pretio, Plutarch. in Camill.

Ω Φελεμάτιος, ον, ὁμος, ον, vtilitatem capiens, iuuans, commodum consequens, proficiens, ἐπιτήδειος

crifacio. sumo emolumentum. Accus. ὠφελοῦμαι τι χρήματα. in pecuniis accipio vtilitatem, Aristot. 8. Ethic.

Ω Φελιμώτερος, ον, ὠφελιμώτατος, ον, prosum, sum vtilis, subleuo, commodo afficio, sum auxilio, opẽ fero, adiumentum affero Cic. Accus. & Dat. ὠφελεῖ δὲ πλείστους, Dioscor. ἐπιτίθου ἐπὶ τοὺς μάλιστα ὠφελοῦντας, de illa optime eris merita, Lucian. Xenoph. cum duobus Accus. li. 1. ἀπέμαθε τοὺς μάχεσθαι τοὺς ἐθέλοντας ὠφελεῖσθαι.

Ω Φέλημα, emolumentum, quod prodeſt Cic.

Ω Φελὴς, ὲς, & Ω Φελήμων, ον, vtilis, commodus, Sophocl. in Atace. πᾶσιν ἐσθ᾽ ὠφελὴς ὁ ἀφελόμενος.

Ω Φελητικὸς, vtilitas, Sophocl.

Ω Φελητὸς, commodo afficiendus, Xenoph.

Ω Φελία, vtilitas, in Epigr. & ὠφελὶς. Ibidem.

Ω Φέλιμος, ου, ὁ, ἡ, vtilis, perutilis, expediens, cõmodus, qui adeſt auxilio, adiumentum afferens. Xenoph. ὠφέλιμοι τε αἰδήμονες ἢ ἀγαθοὶ δεῖ εἶναι.

Ω Φελον, vtinam ego debui. Infinit. ἔφελον ἰδεῖν, vtinam vidiſſem. Eurip. ὤφελον ἐκπεσεῖν, Sophocli. vtinam vitam reliquiſſem. ¶Ω Φελε, debuit. ὤφελε ἄγειν, debuit ducere, Muſæo.

Ω Φθαλμιάω, oculum amiſit.

Ω Φθην, apparui, conſpectus ſum. viſus ſum.

Ω Φθητε, Synes. pro ὦ φιλοσοφίσεται, ô amiciſſime.

Ω Φλε, pro ὤφελε, debuit, obnoxius fuit.

Ω Φλημα τῶν δίκων, rei iudicatæ debitor ſum, Ariſtoph. νῦν ἢ δίκην ὠφλεκὼς.

Ω Φλημένος, ου, damnatus, ὑφ᾽ ἑαυτοῦ, Demoſth.

Ω Φλημα ἔκφυσις, grande, ἀγαθὸν, debitum.

Ω Φρὸς, ἰσχνὸς, leue, Hesych.

Ω Φρυμβρὸς, clarus, ſupercilioſus

Ω Φρὺς, pellis: & herba quædam, Hesych.

Ω Χ

Ω Χ, aperuiã verbo οἴγω.

Ω Χμαλ, ſarmenta, Gaza de Senect. ſed vide le

Ω Χμὴν, Rendõmne ſic ὤφελον.

Ω Χμὴν, ſedebat.

Ω Χμὸς, Hippocr. i. ὑπόστασις ἢ διαβρώσις κάτω πεδεριωμένη, vlceriuatus eſt habet effluuia atque emiſſaria.

Ω Χρα, fugit, aufugit, abiit, Plutar. in Public.

Ω Χρασμένος, commoti ſunt, grauati animóque ſuſpenſi fuêre. Euſtath. Iliad.

Ω Χρὸς, impello, veĉti moueo: ægroto, Hesych.

Ω Χρὸς, ὁ, dicunt Græci, vt Latini ire perrexi. Demoſt. οἷοί ἐσμεν, εἰ μὴ δι᾽ ἐκφυσῶν φίλτατε ἥξετε ἐπὶ δεῖπνον, Cicer. in Acad. Itaque confeſtim ad eum ire perreximus.

Ω Χρὸς, ὰ, ὸν, Ochra: vulgo ochre. Terra eſt lutei

coloris & pallidi, Dioſc. li. 5 ca. de Rubrica fabrili, ὠχρὰ τῆς γῆς ἐστὶ τὸ πρὸς ἰσατὶ, ἃ ἐν ἀργύρου καὶ χρυσοῦ καταβόθροις εἰς μίλτον. ¶ Alii ὤχρας ſcribunt minus recte.

Ω Χριάω, palleſco. ἀχρίαμι. Nicand. in Alex. ἀχριῶσι δ᾽ ἥβαι, παλλόμενοι δ᾽ ἀχεῖαι.

Ω Χρὸς, pallidus ἀχρὸς λέγεται, pallidus dicitur. Ariſtot. in Prædic.

Ω Χρότης, pallor, ἀχρὸς, ὁ, ἀχρεῖον. Suid.

Ω Χρόω, μ. ώσω, σ. ωσα, palleo, palleſco, Ariſtot. ὅσα ὑπ᾽ ἀχρίας διὰ τὸ φοβεῖσθαι ἀχρία μᾶλλον καὶ παλλόμενα π. ¶ Translate dixit Ariſtophan. in Pace, ὁ πόλις χὠ ἀχρῶσα κἀγὼ φόβῳ κατθνήσκω.

Ω Χρώδης, ἐδος, flos ex luteo palleſcens Ruell. in candido pallidus Barbar. in pallido candidus Marcell. li. 4 Dioſcor. ca. 43.

Ω Χρωμα, ατος, τὸ, vide Ω Χρίασις.

Ω Χρωμάτιος, quibus oculi pallidi ſunt, Adamã.

Ω Χρὸν, τὸ, vitellus ouiterutilium.

Ω Χρότης, ὁ, pallor ἀχρότης, ιλλία γ. ¶Dicitur & Ω Χρωμα. ¶Ω Χρὸς, legumen, quod Latinè eruilium vt κἀδὸν ἐσθίουσι est cicera ſine cicercula Columellæ & Plin. qui ait li. 18. ca. 12. Eſt & cicercula minuti ciceris, inæqualis, angulosa, veluti piſum, &c. Nos ἄχρως vocamus *pois morgues*. Galen. 1. 1. de Alimentis ſcribit. πεφυκότων μὲν ἐπὶ τῶν ὑγιεινῶν οἱ λάθυροι, τῶν ἄχρων τε καὶ φακῶν, & Theophr. de Cauſ. li. 4. ca. 2. aſſerit fabam & ervilium celerrimè perũdi. i. perforari, enatis nempe ex corruptione curculionibus vermibúſque id genᵗ.

Ω Χρὸς, ὰ, ὸν, pallidus, luteus, χλωρὸν, αἰγωνιῶν δὲ τὸ πρόσωπον ἐκ φόβου ἐστὶ καὶ ὠχρὸν, Ariſtot. in Prædicament. qualit. ὠχρὸν τὸ μέλι, vitellus, Galen. 6 Anim. Euſtem Ariſtot.

Ω Χρυνε, perijt, abiit, ὤχρυσε.

Ω Ψ

Ω Ψ, ὠπὸς, ὁ, facies, vultus, πρόσωπον, φόβου δεῖς, Iliad. ὀψὲ δ᾽ ἐμοὶ γε Τρῶας ἀπώσεσθαι κακὸν αἶσαν, εἰς ὅτε δὴ ἐνὶ ὄψεσσι ἰὼν Πριάμοιο πύθηται. ¶Item oculus, ὀφθαλμὸς, Odyſſ. Comm. Ariſtoph. in Plut. ὄπας ἔφη, i. foramina κατὰ μὲν τὰ ἔξω ὀφθαλμοὶ καλοῦνται, ἐντὸς δὲ ὄπες. Hinc ἐξορύσσειν ἀμφοτέρους τοὺς ὀφθαλμοὺς, &c.

Ω Ψὰ ἐπιτήδεια, Hesych. munera & præmia quæ in ſpectacula impenduntur.

Ω Ψαν, cunctati ſunt. ἐμέλλησαν ἐργάσασθαι. Suid.

Ω Ψὲ, ὸν, ſerius venit, ὀψὲ ἢ βουλήσεως ἦλθεν, Ælian.

Ω Ψοπώλης, ου, ὁ, qui cires obſonia verſatur, obſonator, coquus, in Epigr.

Ω Ψὸν, penuariæ reſtæ.

Ω Ω

Ω Ὠδυξὶς, ὶδος, ἡ, ἀ, ſimilis ouo, ouatus, ὠοειδὴς.

Universidad de Deusto
Biblioteca

OPVSCVLORVM HVIC *Lexico neceſſariorum elenchus.*

De Dialectis ex Corintho.

Plutarchi, de Dialectis Homericis.

De paſsionibus dictionum ex Triphone Grammatico.

De Inclinatis, & Encliticis, & Synencliticis.

Cyrilli, dictionũ collectio quæ accentu variant ſignificatum.

Τάξις παλαιὰ, καὶ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων ἐν τῇ τῶν Αἰλιανῶ: i. Ordo vetus aciei, & ducum nomenclaturæ, ex AElIano.

Orbicii de exercitus ordinibus.

Amerotii de Græcorum notis Arithmeticis.

De varia menſium appellatione.

De verbis anomalis.

D E

DIALECTIS EX CO-rintho.

DIALECTVS eſt proprietas linguæ: vel Dialectus eſt dictio propriũ charactere formulę oſtendens.

Ionica appellata eſt ab Ione filio Apollinis, & Creũſæ Erechthei filię, qua ſcripſit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, qua ſcripſit Ariſtophanes.

Dorica: à Doro Hellenis, qua ſcripſit Theoc.

Æolica, ab Æolo Hellenis, qua ſcripſit Alcæus.

Communis, qua omnes vtimur, ſed & Pindar, hac vſus eſt.

ATTICA LINGVA.

ΑΗ'ΡΟΝ λεγεῖν, Attica locutio & figura, vt χαλεπὸν ποιεῖν: eſt enim Atticæ idioma locutionis: cum dixeris rem, inferre verbum quod à re deducatur, vt ὀζεῖν ὄζειζειν: & φυλὴν φυλέτης.

Vtuntur Imperatiuis Attici pro Subiũct. abnegatiuis: & rurſus ipſis Imperat. pro Indicat. & illius quidem illud Ariſtoph. in Theſmoph. exemplis, Μὰ Δία οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐκ τοῦ δόλου τοῦτον λάβοις, pro μὰ Δία οὐκ ἂν ἔγωγε λάβοιμι. Hiatus autem Menand. Οἶσθ' ὅτι τραγῳδία, Οἶσθ' ὅτι ταῦτ' ἐστὶ δράματα, pro δράματ'. Tragicis apud Thucyd. circunflexa penultima accipitur, & apud Ariſtoph in Theſmop. ἀλλὰ τοῦτ' ἐγὼ ποιοῦσι δεῖν ζητεῖν ἡμᾶς, pro ποιοῦσιν. Et puto per analogiam hoc magis apud ipſos ſic proferri, ſicuti à τρόπος, τροπικὸς, ab ὀξύνω, ſic etiã à ζητῶ, ζητικὸς. ¶ Et ἐμοῖ & circumflexa penultima proferuntur, vt apud Homerum, ἐμεῖο καὶ τῶν ἐμοῖσιν ἀλόχοις καὶ παιδὶ φίλῳ. Eſt & analogum, nam quæ per ικὸς ſupra duas ſyllabas nõ Appellatiua, omnia in penultima circunflectuntur, vt χαλκοῦς, χαλκοῦν, κτενοῦς, κτενοῦν, ſic & ἐμοῖος: ſupra duas ſyllabas ratione dictum eſt, propter κτενοῦς, χαλκοῦς: additum eſt non Appellatiua, propter κοινὸς nomen acuit. ¶ Sed ἐμοῖος in antepenultima acuitur pro communi conſuetudine.

Vertit Attica *lingua* σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro διὰ κασσιτέρου, διὰ κατ'ὄν dicit: & pro οὗ πλοῦτον, τοῦτον: & pro συμφορὰ, ξυμφορὰ. Vertit autẽ σ in ξ, in iis quæ à σύν præpoſitione incipiũt, & cõpoſitis tantũ dictionib. & ipſa σύν per ſe in ξ vertitur: vt αἱ τίμιδι ξυνὸς.

ταυτ' ἐκεῖ: Attica locutio eſt, pro διὰ ταῦτα.

Deficiũt verò Præpoſitiones apud Atticos, ſicut & apud Hom. Ὥς εἰ μὴ μάθοιτε δι' ἐμὲ πρὸς ἀδικήματα, pro κατ' ἐμοῦ ἁμαρτήματος. ἐς οὗ κατοίκησιν ἀπικοντο. Et apud Ariſtoph. χιλίμνοι ἐμοὶ, pro κατ' ἐμέ μὲν ἐμοὶ δοκεῖ. Et Thucy. in 3. hiſt. τὴν πλείστην ὁμιλοῦσι δι' ἀλλῶν εἰ μὴ τὸ μὲ προσδεόμενοι δι' ἄλλων τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν, ἢ διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. ¶ Generaliter autẽ defectus Atticorum ſunt, vt καθ' ἑκάστην, deeſt ἡμέραν: ἐν ἔσχατοις, ſupple χωρίοις, vel λόγοις: ſimile eſt etiam ἐν ἀκμῇ. Et διὰ ἄκρα μέσου πόρευσιν γενέσθαι ἡμᾶς, deeſt ὁδὸν. Ait enim, εἰ ἔλθοι, πορεύσεται, & κάτω ἀμφοτέρωσι, deeſt πρὸς χεῖρα. Et apud Ariſtoph. Πῶς βρέχειν με προσδοκᾶς ἄνωθεν ἐκκλησίας, deeſt enim φανῆ vel ἰσχύσῃ.

Atticorum etiam eſt Nominativum pro Genitivo accipere: vt apud Ariſtoph. in Lyſiſtr. εἰ μηδεὶς ἐθέλει τῶν ἀστῶν ἐκδοῦναι ἑαυτοῦ θυγατέρα ἀπὸ τοῦ τείχους προσμένειν πάλιν, δέδικται ἡ ἐκεχειρία, pro ἐκείνης. & Thucy. in 4. κυρεῖν ἢ οὐδὲν ἐκ τῆς διανοίας ἐπιλύσειν καὶ ἐφ' ἑαυτοῖς τ' ἐπιτηδείοις ἐγκρίνουσιν ἐσ' ὅπλα: pro κυρεῖν τε.

Βλέττω per λ non per γ proferunt Attici.

Ἀεὶς & πᾶς, & quæ ex ipſis. Μείλιος, ἄρειος πίλιος, & in genere omnia quæ nos per ειος, illi per ιος efferunt, vt χρήσιος, ἀφανίσιος, ἀνώλιος. ¶ Declinant autem omnia per abiectionem σ, vt τῷ Μείλιω, τῷ Νικίᾳ.

Βλίττω dictum pro βαλίττω, vt apud Ariſtop. Ὥς εἰσι πᾶσι ἀλλοῖοι βλίττοις.

Et hoc Atticum, aſſumere ſæpe in codẽ mẽbro dũ cõiunctionẽ, vt eſt inuenire apud Platonem & Ariſtoph. vt eſt in Anib. ἐὰν ἡμᾶς δὲ δέσμιος ἀπῇ δὲ ἡμᾶς ἐκκλείσῃ.

Atticorum autem & hoc, ἐς Præpoſitionem & εἰς conſtruere cum Genit. vt εἰς vel ἐς ἀνδρὸς

& puto hic deesse Nominum præpositiones, quale est & hoc, τὸν διάπλουν.

Atticorũ est non respondere antecedentib. vt Thucyd. in 3 hist. statim in principio, ἡγ εἰ μὴν συμβαίη ἀπ' ἴσης. τὸ δ' ἂν τοιοῦτον ἀφεῖται τοῖς ἀκροωμένοις ἐπιπλεῖν τὰ ἄδηλα ἴσως, ἂν τις δρᾷ ἐναντία, μὴ τοῦτο δρᾷν· deest enim κελεύει αὐτὸν ἂν τις. Et Homer. ἀλλ' εἰ μὲν δόλον γε φρεσὶ μελεδήματι ἀφραδέων· deest πεποιημένον vel ἀνυσάμενον.

Pro ἀφικόμενον, ἀφιγμένον: pro κατακλείω, κατακλήσω: & pro ἀγαπάω, ἀγαπήσω dicũt: & magis cæteris Thucydides.

Et hoc nomen generaliter & Atticum vt apud Demoith. ὑμεῖς δ' ὦ ἄνδρες, καὶ δικαίως ἐποιήσατε. Et Hom. οὐκ ἐθέλω, ἀλλὰ πλεῖον.

Item δίχα dividere Atticorum est, vt Thucyd. in 2. τὴν μὲν ἀγορὰν ἔνεμε κατὰ δίχα τὸ πάλαι δεδομένον· ἐπὶ τοῦτο δὲ ἐπορεύοντο οἱ δύο τῶν στρατηγῶν ἑκάτερος ἐπὶ θάτερα, ὡς τὸ πλῆθος τὸν μὲν ἀφορίσοντες ἐπὶ θάτερα, τὸν δὲ ἐπὶ θάτερα. pro ἐμέρισαν.

Nomen & hoc dicebat tibi, dicere Optativa pro Indicativis, quod est Atticorum, vt Thucyd. τὰ οἰκεῖα μὴ ἂν ἐλάσσω ἀπολέσθαι ἡγοῦντο ἢ τοὺς ἀπὸ τοῦ κατὰ δύναμιν ἀγῶνος ἀποθνήσκοντας. pro ἀπέθνησκον. ¶ Item vti τοῦ δύναμαι pro ὦ. Atticæ linguæ est nota statim enim Historicus in secund. ἀλλ' ἀφ' ἑτοίμου πολεμήσειν εἰκὸς ἦν ἐπὶ πολὺ πολεμεῖν ἢ ἐς τὰ χρήματα οὐδὲν ἀθρόως ἐπιτήδειοι ἦσαν. pro οὐκ ἐπιτήδειοι ἦσαν.

Item δίκης δίκειν dicitur apud ipsos, vt Thucyd. ἢν φεύγῃ τις μὴ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ χωρίου δίκην δίκαζεσθαι, ἢ ἐκείνων τῶν μάλιστα ἐπὶ τῇ ἐπιδημίᾳ δίκην δίκειν: Et Hom. δίκην ἐρεχθομένου· huius autem rectus est δίκη ης· & flectitur δίκης δίκῃ δίκην. Dativus δίκῃσι: & per metaplasmum, δίκῃσιν.

Et pro Fœmininis Masculinorum nominum vtuntur dictionib. vt & ἐξ ὁμοῦ. Καὶ τοῦτο ἐποίησαν Μῆδοι, & apud Euripid. in Hecuba, τὸ δ' αὖ λίθου πτῶμα λαιψηρὸν μέν, ἀλλ' ὅμως ἀφ' ὑψόθεν χθονός.

Et pro ἴσως, ἴσως, ἐοικότως dicunt: & pro μάλιστα, μόγις.

Pro Dativo amant Accus. vt Thucyd. εἶπεν ἐν τοῖς ἀστοῖς, πᾶσιν ἀνάγκη ἐστὶν ἀπολαβεῖν. pro τοῖς ἀστοῖς. & Sophocl. Οὐ γὰρ μ' ἀστοὺς γλῶσσα σου τιθὲν χαμᾶ, pro ἀφῆκεν: & alia inuenias infinita eorum quæ dicimus exempla, & apud Homerum, & omnes Atticæ linguæ authores.

Τὸ ευς, ευος rectus ῆεὺς in ε vertentes, & ῆ parium in ᾶ magnum producentes, ῆεὺς scribunt & proferunt.

Genitiuorum qui à rectis in ὺς fiũt, ῦος producunt Attici, vt πλοῦς & πλοῦος. Illud autem ἀπ' ἀκλεοῦς πλεῖν ἢ ἐπὶ μείζω φέρειν τὰ ἀγαθά, à poetis vsurpatum communis est linguæ.

Τὸ εν, ειν alii dicunt, vt Aristoph. in Aui. μεθίει ἀεὶ τῶν ὕδατος ἀπὸ τοῦ. Et Thuc. in 3. hist. ἢ νεὼς αὐτοῦ μέγιστον ἐπιτήδειον ἐλαύνειν.

In quibusdam dictionibus addunt ι, vt πουτί, πουπού, ἀπαπαπαῖ.

Εἶναι etiam verbum abundare apud eos cognoui mus, vt apud Thucyd. in 2. τὸ μὲν ἐν ἐκείνῳ τῷ ἔτει ἐς τὸν πόλεμον ἐσβάσεως ἀπὸ τῶν ἐπιτηδείων οὐκ ἐνδεᾶ ἦν.

Ablationes ῶν, Atticorum sunt propriæ, ἰππέων enim dicunt pro ἱππέων. Inueni autem ego quòd & Dorum & Æolum sunt. pro κλείσῃς, κλείσῃ dicũt: & πειθοῖ, πειθεῖ pro πειθοῦς, πειθοῦς.

Ἰδ' etiam apud eos superabundare solitum est, vt in 8. fecisse Thucydides inueniturus ἡγ δὲ ὡς τάχιστα ἔμελλε χρήσεσθαι, pro ὡς τάχιστα.

Et Præpositionem τε dicunt: ἐπ' ἀνθρώπῳ τε πεφυκὼς proterentes. Vice etiam ἀφ' ἑστίας vtuntur, ὡς τὸν θεὸν dicentes, & ὡς τὸν διδάσκαλον, pro παρὰ τὸν θεὸν, & παρὰ τὸν διδάσκαλον.

Particula ἔ pro δὲ sæpius vtuntur, vt in ὅδε κἀκεῖνα ἐπιτήδεια ἔ ἦν ἐς ἔξοδα ἀνθρώπῳ ἑκάστῳ ἔ ἐς ἄλλα ἀναλώματα ἔ ἐς τὰ ἐπιτήδεια ἔ ἐς τὰ ἐπιτήδεια ἔ ἐς τὰ ἐπιτήδεια

Universidad de Deusto
Biblioteca

ωντ: & pro κεχαλκωμένος, κεχαλκεμένος.

Atticum etiam pro obliquis Nominat. vti, vt Aristoph. in Ran. Εἴ τι τῶν ἄλλων κλάσας τὴν κεφαλήν, pro τινος περὶ τῶν ἄλλων.

Ionæ Adiectiua qualitatis, in ος finiunt: ὅκως dicentes, & ὁκοῖος pro ὁποῖος, & ὁκοσάκις.

In ες desinentes Rectos plurales comparationum Nominum, in ους finiunt, vt μείζους, χείρους, κρείσσους: pro μείζονες, χείρονες, κρείσσονες.

Proprium ipsorum & in α purum desinentes Accusatiuos Masculinos ab in ας rectis factos, per ᾱ proferre: vt pro ὑρνιθᾶς ὑρνιθοῦς, pro τυράννους τυράννους. Atticorum & pro ὑφηνᾶς ὑφηνοῦς, τὴν φυσᾶν & ὑφᾶν dicere: & pro ἐβόησα πεπαιανίσθαι & παιᾶσαι dicere.

Amant & plerūque conficiones, ὀπτάλλω pro ὀπτίλλω dicētes: & ἀμείνω pro ἄμεινον. & κρείσσω pro κρείττω, & similia.

Eorundē etiam εἶς ἀβλώκησε ἀβλώκῃς ποιοῦμαι est proprium dicere: & pro ἐς ἀβλώκησιν, ἀβλώκησι τὴν σοφίαν: & pro ἐξ ἀβλώκου, ἀβλώκου ὄντες ἔρχομαι. & pro εἰς ἴκεσθαι, ἱκνεῖσθαι: pro ἵξις ἵκεσθαι, ἱκάνεσθαι: denique pro ἐς οἶκον, οἴκαδε.

Contractionibus copiosè vtuntur: nam pro τὸ ἡμέτερον, δημόσιον dicūt: & ὑγιᾶ pro ὑγιᾶ ἐᾶς: & ὑδρωπᾶς pro ὑδρωπικούς.

Σ pro ς vtuntur: vt θωμαλίον, pro θωμάλιον: & pro ἄβιος, ἄσιον.

Passiuis pro Actiuis vtuntur: vt χρήσομαι, pro χράσομαι τοῖς ἔργοις, pro τοῖς: & πειθόμενος, pro πείθων.

Et πειθόμενος, πειθόμενον, pro πειθόμενος, πειθομένου.

Ab ἵζω, Futura, abiicientes σ, circunflectūt. ἐκαθεῖτο enim dicunt, pro ἐκαθέζετο: & Cadisme, pro Cadismo, ac similia.

Genitiuis pluralibus Participiorū pro pluralibus tertiis Personis Imperatiuorum Verborum vtuntur: vt ποιησάντων ἠγωνίσαντο, pro ποιησάντω: & λεγόντων.

In ις Appellatiua quæ per ῐῶ flectuntur, per ιστ proferunt, vertentes ι in ω, & quæ in penult. vocales in ε transmutātes, vt ὄρνις ὄρνιθος communiter, & ὄρνεος Atticè.

DORICA LINGVA.

DORES autem ει in ῑ diphthongū contrahunt, vt apud Theoc. pro ποιῶ, ποιήσω pro ἐδιψήσῃ, ἐδιψήσοις: & Homer.

Γ' ἐδρήσατ' ἐπὶ πέτρῃ ἐπ' ἀκροτάτῃ.

Hoc etiam est Ionicum.

Primas plurales sic efferunt, vt τυπτόμεθα & πειθόμεθα, τύπτομες & πειθόμες.

Imperfectorum Passiuorum Indicatiuorum & Præsentium primas Personas, ἐπειθόμεθα & πειθόμεθα dicunt ἐπειθόμεσθα, & πειθόμεθα, vt Theocrit.

Οἱ δ' ἐπεὶ πολλὰ ἐπεύσθησαν τὸ δ' αὖ ἔπειτον ἐπ' ἐπειγόμενοι: hoc quoque est Ionicum.

H in α longum vertunt. Nam pro σκιάδιον, σκιάδα dicunt: & pro ἥκιστα, ἄκιστα.

Pro πατέρα, πατέρα dicunt, vt Theocrit. Πὰν πὰν ἐγὼ δέομαι ἐπάκουσον.

Geminationes secundor. Indefinitorum Dorum sunt: vt Theocrit. Τόν γὰρ ἀοιδὸν ὃν οὔτις ἐν ἀνδράσιν ἐκλελάθηται φιλάξει, pro λάθοι τινά.

Pro Genit. singulari in ω desinente ab in Ω. recto, Dativo eorum vtuntur Dores: vt Theocrit. Η' ἐξ ποτείω κρανὰ τέμενος ἢ ἐξ πάνδω.

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali, vi delicet ω aut in ου, Ionum & Dorum est: vt Theocrit. Θύρσις ὁ μ' ὠὶ ἀγέλας ἐξ Ἐνναέθεν ἦλθε.

Pro φέρουσι, & φέροντα πάντα, & πάντ' dicunt, Theocr. Πρὸς ξένον πάντα' ἄνδρ.

Pro φερουσι, φερουσα: & pro φερει ποτι, φερεται. ¶ Et pro ἄλλοτε λοῦσον, Theocr. Η' ὅσον τοῦ τὰν, τοῦ ποιμένος ἁ πέλας λοῦσον.

Oi articulum pluralem qui habet sequētem dictionem à vocali incipientem, per ν proferunt, elidentes primum ι, articuli οἱ. vt ἐ πόλεμον pro οἱ ἐν πόλεμον, elidunt enim, & cōtrahunt ο & ε in ω, adscribunt autem & ι, ω diphthongi.

Erat autem geminatio non solum Ionum, vt dictum est, sed & Dorum. Est autem geminatio, eiusdem consonantis additio in medio ni perficientis syllabam, vt pro μέσος, μέσσος: pro πάσα, πᾶσσα.

Et pro ἡ εἶπε, κᾶπε dicunt, ab αι diphthongo elidentes ι, & cōtrahentes α & ε in ᾱ, tenuque in aspiratam vertentes, vt Theoc. κᾶποτ' ἐφ' ὑμῖν πάλαι. τὸ τὸ πάλαι; ἄλλ' ἐμὲ κῆνος ἔπαινε ἀλλ' ἐκεῖνος πολύ. ἀλλὰ κεῖνος πολύ.

Pro ἐγλύφω, γλύχω dicunt, concidentes ει syllabæ ι, vt Theocr. π' αὐλὸν ἐκ π' ἐσυρίσ τας μεσὸ λαβὲ ι, vt Theocr. π' αὐλὸν ἐκ π' ἐσυρίσ τας μεσὸ λαβὲ σὺ Συρακοσίοις.

Τάκεται ὑφ' ἁλικίαν ὅτι οὐ πρὸς ἀνῶτα ἐγλύφω pro ἐγλύφω.

In secunda Coniugatione circunflexorum, tertias personas plurales Actiuorum, vt ζώουσι & χαλῶσι, ζώοντι & χαλῶντι dicunt: sicut in Datiui singulari propriorum Participiorū. Pinda. Τ' ἐπὶ τοῖ ἀλκιδᾶ λόγον ἐδίδαξε μέλπειν Ἀγεσίδαμον ἐπὶ πατρὸς ἐπὶ μοῖραν.

Pro ἔῃ, ἐμμένῃ dicunt, ante να ponentes μ, & pro ι interponentes μ.

Præposit. ἀπὸ pro σπὸ accipiunt, vt Hom. ἀπὸ δὲ σπὸ πέμπε. Et Pind. χρυσέας ἀπ' ἐσπερίδων.

Pro σῦ Gen. σέθεν dicunt. Pind. Τοῦτ' ἐγὼ σέθεν ἀμφὶ δόλοισι νέοισι σύδεν δυδόσομαι, οὐ φόβῳ.

Πάσῃ Præpositionem concidunt consonante sequente, Homer.

Οἱ δ' ἅμα πᾶσι ἕλιξι κεδάσθησαν ἀγερώνται.

Vocativum σοφὸς δῶν, Æoles σόφιδον proferunt, at Dores σοφίδαν.

Pro δίδοι, δίδοις, & alia similiter ac tertias personas Optatiuorum pronuntiant: Pind. τὸ ὄφελον οἶκαδ' ἐλθεῖν.

Pro ἰδοὺ ἰδού, ἰδοὺ dicunt, Pindar.

Ἐ' σλὸν δ' ὑπὸ χαμάτοις πόρε δ' ἀνέρας πολὺ κεῖνον ἀμείνω.

Πάντῃ circunflectūt πανταῦ dicēres: vt Pind. Πεφρίκασι σοφὸν κεδ' ὄλβιον ἰόντα πανταῦ.

Ἀμφικαλέω solet dicere mortuorum parentationes: τὰ περὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐπιτελέσματα.

Proferunt & tertias Personas plurales pariter cum Datiuis propriorum Participiorū. Pindar. Ὀ μὲν γὰρ χέρσῳ ἐ θαλάσσαν ἠδὲ πλόοις, pro θαλάσσαν πλόοις.

Pro ἐμοῦσα, ἔσυρξα, dicunt, Idem Pindarus, Πεφρίκασι δ' ὑπὸ ξένον ἐμοὶ.

Pluralia sæpe vt dualia proferunt, Pindar. Μελέτᾳ δ' ἀνδρῶν σοφλοισίν κέρδεσι, Ὃ τ' ἄμαχον τε θρασύτατος ἐπὶ πόνοις ὄρνυται δίαις.

Participiis Indefinitorum addunt ι, Pindar. Ἐ' σπὶ τρόπος τι ἢ ἀνὴρ ἀνὴρ ἀμαλλόσαμι μοιχεύσας.

Pro τι, τα dicunt, Pindar. τὰ τε πὰν δύνασθαι χέρσι.

Aiunt solent dicere pro τίμᾱ, Pindar. Δαὶς ἀστὶ πανδόκαν ἔπι τοῖ ἐν Διωτίμοις.

Interponere ι πρὸ Dorum est proprium: nam pro πολὺ, πολλὸν dicunt: & pro χρυσὸν, χρυσίον, & erat & Dorum ablatio cōtraria geminationi, vt Pindar, Ὀ δ' ἔμπαν ἐφ' ἁμὸ ἀμείνω βαρύτερον ἐπὶ χρόνῳ ἐ δίκᾳ pro ἐδίκᾳ.

Extensiones etiam Dorum sunt: vt pro κάπε, κᾶπε.

Pro ὑμῖν, ὔμμιν dicunt, elidentes σ.

Genitiuos plurales in ων definentes & circunflexos, per ῶ proferunt, nam vbi dicēdum est μισθῶν, μισθοῦ dicunt.

Pro τὰ ἔδη, τᾶδη dicunt, contrahentes α & ε in ᾱ, vt Aristoph. Μᾶτερ ἔδη χέρες; Vbi dicendum est ἄνδρες, τὰ dicunt Dores.

Pro ἔῃ, ἐμμένῃ.

Pro χρῆ, χρῆσθαι.

Pro στρατηγῶν, vt Aristoph. Οὐ χρῆσθαι στρατηγῶν. Sic pro δεῖλαι, δῆλαι: & pro πανταχῆ, πανταχῇ dicunt. ¶ Et pro σὺ, σ' sincopant, pro σὺ λέγεις dicunt, deinde ι abscindunt. Loco φησὶ, φᾶ dicunt, deinde ι abscindunt. Πάντα μανθάνεις, inquit Aristoph.

Et pro ζῶ, τὸ ἀπὸ κοινῆς ἢ ἀπὸ dicunt, elidentes ι, & ε in α contrahentes. vt pro ἔζει tic. & Ionice est.

Pro τῶ ἀπὸ τοῦ ἀυτοῦ. dicunt: & pro κλαίεις, κλᾶς. Circunflectunt item Futura, dicentes pro κτενέω, κτενῶ.

Pro πρῶτον πρᾶτ dicunt.

Pro πρὸ ἐμοῦ, πρᾶ ἐμοῦ.

Pro ἐμοὶ ἐμοῖ, ἐμοῖ.

Oi articulo Nominatiui pluralis, τ addunt: vt τοὶ ἄνδρες, & τοὶ μεῖζονες, pro οἱ & αἱ.

Ὁ ἄνθρωπος pro ἄνθρωπος dicunt.

Ἀ' χαλκέας dicunt, pro καταλλάξ τὰλ συλλήβδην, i. alliorum capita.

Pro δὲ dicunt τάς, vt Aristoph. in Acharn. Ἐκβαλὼν τὰς ἀγυιὰς τὰς ἀγυιὰς μάτε, Πάσας τὰς ἀγυιὰς ἐξερύσαντα.

Diphthongum ω in ου mutant: vt pro μόσας, μούσας: & pro ὠκέως, ὀκκέως: & pro κεῖθεν, κοῦθεν.

Pro φασὶ, φᾶσὶ dicunt: & pro ἐγὼ, ἰγὼ: & pro γῶ, γᾶ, vt Aristoph. κᾰ γένωμαι γᾶ.

Aiunt per ν pro δῆλος, vt Αἰ λᾶς ὠγάθος δῆς. Et Aristoph. Κἰτταῖον αἰ λᾶς ἐς πανδοκεῖον κἀκεῖ.

Καὶ Præpositionem concidunt, & in compositis vt pro ἀπόπεμπε, ἀπέπεμπον: & iis quæ per appositionem dicuntur, vt ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ, pro ἀπὸ τοῦ ἀγροῦ.

Pro σφᾶς, ἑᾶς dicunt, Theocr. Η' πᾶ ἑᾶς ἐκβιβάσω τὰ πετεινὰ σφᾶς τοὺς ἀμέλγοι: hoc est, ἵνα τοὺς αὐτῆς τοὺς βόας ἐγὼ ἀπάγω καὶ ἀμέλγοι.

Pro τίθεμι & ἵφιμι, τίθημι & ἵφίημι dicunt, Theocrit. Ἀ'λλ' ὁ γέλως ἵφίητι τὰ μεγάλα κἠμὰ φυλάσσων.

Præteriti Plusquamperfecti tertiar Personas per ε scribunt, vt Theocr. Καὶ πίνε πλῶ ἐλαίου ἐν ὑδρίᾳ μέζον, ἐπίνω.

Pro δάμνημι, dicunt δαμάω, Theocrit. τὴν δαμάσᾳ δ' αὐτὸν μακάρων δαῖμ' ἀπέπαυσεν.

Pro ἄλοσεν, ἄλοκεν dicunt.

Particulam μα extrinsecus accipiunt, Οὐ γᾶ inquit Theocr pro ὐ μὰ τὴν γῆν.

Pro ὠὶ, ᾗ dicunt, Theocrit. Οὐ γὰ ἄλλα μα τὸ δικαστὴν ᾗς τὸ ἐλεῦθον. Οὐκ ὠὶ, φησὶν, ὀδὲ τὸ δικαστὴν σου ἀγαμεμέσθω· ᾗς δίμερα pro ὠὶ δίμερα.

Pro κάσαμαι, κασσῦμαι dicunt: Inde vertunt ω diphtongum in δ. Κασσύμαι ὃ ποιμὴν, ὡς τὸ λύκος ὦδ' ὡ' ἰδόντος.

Futura Verborum in ζω per ξ proferunt, κελήξας pro κελήσας, & λυγίξειν pro λυγίσειν, & similia.

Pro δίκαιον δᾶον dicunt, Theocr. Θᾶσσα φίλος ἐς κλισίαν ἐλθέ. Et rursus: Θᾶσσα μὰ δυμηκάτε ἰὼν ἄγε.

Ὀ'μφακόλιθι dicunt pro ὄμφαξ μόλις.

Pro ἐμοὶ ἐμᾷ dicunt.

Pro ἐμοῦσαι, ἔμμοσαι, Theocrit. Η' μᾶν ἢ τὸ βουκολιάσδυ ἐμμόσαι: Quidam pro ποθ' hanc dictionem sumpserunt: Aut ἢ σφᾶς ἢ φιλάσειν, i. ἀμοιβαδόν.

Quum fuerint duo ττ, vnum post aliud, hæc in α vertunt, vt Theocr. Νέαι μαὶ ἁδ' ἅλικες ἀγάασαι τεὶ δ' ἐχθύννται, pro ἀγάαττι.

Et ἵζω, & ἐγείλαι, & ἐλάσαι in α vertunt.

Pro σοὶ & ἐμοὶ, σὶν & ἰμὶν dicunt.

Et vbi dicendum est πλείων, πλᾶτίων dicunt.

Pro πρῶτον, πρᾶτ, Theocrit. Ἐ' γεσ πρᾶτ.

O' Articulus cum vocali alia inducta, cōtractus in ω magnum apud Dores sic pronuntiatur vt apud Ionas, vt & Theocr. Οὐκ ὦτος ὦδωτε ὄττιλον ἄγαγε λύκους;

Pro ἐπερώτερος, dicunt.

Pro τετράνιτι, τετράνιτι Theoc. τετράκις ἢ πέντε δόντιλον κρατεῖ ἀντ' ἐντός.

Pro σὺν τῷ. ¶ Pro πλῶ, πλεῖ dicunt.

Pro ἐμίμφατ' ἐμίμφατ: pro πεζῶ πεζᾶ.

Pro εἶεσαν εἶκαν, Theocrit.

Φεῦ, φεῦ λαοὶ τοὶ πολλᾶς χαλδὸν ἔπεκτα

Universidad de Deusto
Biblioteca

πλησῖ τυρῷ.

Pariter cum Atticis & ipsa à Barytonis circunflexa producunt, vt pro ὁρῶ ὁρᾶ: pro τίμαω, τιμῶ: pro πίνω, πίνω. Theocr. Πωλῶ τὰ ξύλα ὄφρα κάλα τὰ κρεμὶ μίλιστα.

Vtitur & ὦν pro οὖν, vt Iones. Χρήσιος ὦν ἐπιτάσιν, χρήσιος κεπαλαίου ἀεδόντι;

Primæ coniugationis circunflexorum Passiua Indefinita corripiunt in penultima, Theocr. Οὔτω κ' ἐμίγης ταμὰ δοκίν' ὑπ' ἀχετοῦ.

Pro στερεόν & ὄρθιον, ὀρθικὸν dicunt Dores.

Pro βραδύτατος, ὀψιμώτατος dicunt.

Ἐκκλῆσιος, pro ἐκκλησίας accipiunt.

Κηγελίζω, pro κητέω & ὑποφαίω. vt à γελῶ, γελίσω, sic à κλῶ κλασω & κλάσω.

Media Futuro prima circunflectunt, & in Subiunctiuis per diphthongũ scribunt, Theoc. Μὴ μεν λαθισπόδιν τας ἀμπέλους.

Pro μακρὸν μακρὸν dicunt, Theocric. Γᾶ· ὃ ξίνε μικκὰν κἀσσον τόδ' ἰλθέ.

Βωκόλισμος pro κτηνοτρόφος accipiunt.

Pro κωτος, νῶτον vocant.

Pro ἰδοῦ ἰδοῦ dicunt, Synesius. ἰωὶ, ἰδοὺ ἰδοὺ τὰ ἄκρα τὰ τέτ. Theocrit. Ἠνίκ' ἐπ τὰ κίνυτε.

Ἐνὶ pro εἰσὶ, accipiũt, Theoc. Ἐνὶ γὰρ αὖθι.

Pro διπλόος, βαιὸν dicunt.

Οἶνος dicitur apud ipsos ἀλικιά, à τοῦ λιπαδοῦ ἰχῶδες ἀχρεῖον τὰ λίπος κεπὶς: & transpositione literæ ε, ἕλκος: & mutatione breuis in a breue, ἄλκος.

Πλάθω, pro παρφυσῶ οἶν dicunt: nigram enim corporis superficiem quando defluxione aquæ nigrescit, πλάθω vocant.

Πεφύγετε dicitur apud eos à πυγίζω: & pro κεκεχήνασιν, ἀδύγασιν.

Ὀαν̃ες, pro ὄσοι, Theocr. Ὀαν̃ες δὲ τὶ πόρευμα, τῷ κλίνετ θαῦμα δαμάσσῃ.

Pro ἠγνόησα, dicunt ἠγνόησον: & pro διωξάμην, διωξάμενος.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ sunt subdiuisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argiui, aliter Lacedæmonii, aliter Syracusii & Siculi. Vniuersales tamen ipsorum proprietates prædictæ sunt, etsi non omnes.

Item hæ, vertere in ας desinentes Genitiuos ab in ης Rectis factos, in εα proprium habent, vt διωξῶδε διωξῶδεα, pro διωξῶδες.

Pro ει diphthongo vtuntur ι: pro ἐλθεῖν, ἐλθῖν dicentes. Subtrahunt autem & ab Infinit. ε: nam λαβεῖν pro λαβεῖν & ἐλθεῖν pro ἐλθεῖν, & ἐρεῖδω, pro ἐρείδω dicunt.

Vtuntur & geminatione trium consonantium vt Æoles. ἐπὶ, ἐππὶ ἐπὶ, ἐππὶ.

Pro ἀκούσας, ἀκύσας dicunt, vt Lacedæm. ἐὼ δικαιοσύνας ὠμόσασας, ἢ τὰ σὰ αἴαντι. ἐ. φοῖ ἐὼ δικαίᾳ.

Productiones incipitum propriæ sunt linguæ Doricæ, vt ἴσως ἐνταῦθι.

Α pro ε sæpe vtuntur, pro ἵνεκεν ἄτεκνον dicẽtes: & pro ἀντιμετρῶ ἀντιμῶ.

Abscissiones propriæ ipsorum sunt, pro πεπόηκα πεποίηκα, pro ἀθῆναι, ἀθῆ: pro κρίμνημι, κρῆ.

Additiones μ syllabæ, in iis quæ apud nos in ν desinunt Infinit. Dorum sunt, vt ζεύξεμεν, pro ζεῦξαι.

Subtractiones σ ex Genitiuis qui per ο declinantur: pro πωλέομαι πώλεο. & κλέος pro κλέεος, Ionum sunt proprietates & Dorum.

Acuta penultima scribunt Dores Qualitatis significatiua Aduerb κάλως, αὐτως, κἀμπλακτάλως dicentes. Quæ nobis acuta penultima sunt, circunflectunt vt αὐτῶ, ταυτῶ. Et in ως Nomina similiter & Participia, quum antepenultimam acuunt, ipsi penultima acuta dicunt vt κελεύσᾱς, μεμνάμενος, πεθομένος, βαλομένος.

Et Participia in ων definentia circunflexorum, in ῶν terminant, vt pro γελῶν, & ἐλπίζων, ἐλπίζῶν.

Pro ταυτὸ, ταυτὸ & pro κλεῖδες, κλᾶδες proferunt.

Acuta penultima proferunt & tertias Personas in ῶν definentes Indefinitorum, ἐγένοντο ἐφάνησαν. ¶ Et in ες desinentes acuta penultimas: vt ἐλάβοτ, ἐδέξατο, ἐλίξατο, ἐφάσθη.

Circunflectunt & huiusmodi, παρῆσθε, προῦσθε παρῆσθε.

Et Futura pro δώσεται, δώσονται, & pro λέξεται λεξοῦνται circunflexé.

Circunflectunt & ipsi ὀμοῦμαι & vt Attici.

Accusatiuos Plurales Masculinos in ους definentes per ως proferunt, πὶς κρόλους, ἐς σφέας πὶς ἀνδρώσους, τὰς ἐπὶ τῶ.

Quæ per ε proferuntur Imperatiua verba per ει proferunt, pro λάβε, λάβει, pro δέξαι, δέξαι.

Pro πατέρα, πάτερα: & pro κυρίᾱ, κυρίᾱ dicunt: Ἰδὲ Iones & Dores corripiunt, Theoc. in Adoniazusis, μέτ' ἐδὲ τὰν, χ' ὧν ἐπ' ἐπαρ ἰδὲ τὰν ἰδέᾱν.

Ἀέξω per ει penthesin ἀέξῳ dicunt.

Pro σα-λάπις, σάλπις. ¶ Pro πυγδαῖος, πυγμαῖος dicunt.

Subiunctiuis vtuntur pro Indicatiuis, Theocr. ἔπαυσε καὶ τὸν ψόφον ὄφρα πὰ μήλοισα δράκοντα δράκῃ.

Pro ἔσται, ἔσσεται dicũt. & ῥηϊδίως, ἐπιεικέως Theoc. Ὥς ἔστιν ἐρίσματος, ὡς ἔστιν ἐνδιαίτατος ἔστι. Ἐμοὶ μὲν οὐ δοκοῦσι πορεῖν χόλῳ ἐπ δεσποτᾶν. Ἐμοὶ μὲν οὐ δοκοῦσι πορεῖν χόλῳ ἐπ δεσποτᾶν.

Materialium & ipsi abiiciunt, dicentes ἀμύγδᾱ & χόρτᾱ.

Ex ὃς Subiunct. articulo ε abiiciunt, Theocr. Ὁ τρεῖλιπε δόλιος ἂν' ἰῶ ἀχέρων φιλέοντα Pro κλείσω, κλαξῶ dicunt, Theocrit. Τὰν ἀκάνθαν κοτίλαξεν.

Defectiua etiam apud eos sunt. Παίσασθ' ἀδύζεσθαι ἀδύωντα κατὰ κλισίας. Τρυγόνα κἀκαλέσασθαι πλατείᾳ δίσσους ἀπετεῖ.

Pro πλησιάζουσι πελαζουσι dicunt.

Datiuos Plurales ab in ας rectis factos, non sic proferunt vt nos πολλοῖσι & βασιλεῦσι, sed vt primæ contractionum inflexionis nominum, pariter ac Δωριεῦσιν. vt ibi enim Δωριέων & Δωριεῦσι, Datiuus Pluralis, sic & hîc Theocrit. Δωρίεσσι & ἔξοχα δὴ κἀκῶ πὶς δωρίεσσι.

Pro

Pro φύσει, φύλλω dicunt.

Pro βεβασιλευκὼς βεβασιλεύς, Theocr. Βασίλευς μακεδνὸς ὤφελ' ἀλλ' ἀλλὰ πολιὸς ἐὼν ἐπ' ἐσχατιᾶς γήρᾳ. Ἐ'γκειται πίτεα ἐν ἀγγείοις ἐπὶ τὰ φορβεῖα.

Πλάδανοι, vocant speciem vasis cuiusdam in quo præparant placentulas.

Corripiunt & in ας Accusatiuos, vt νῦμφας, κρήνας: & Participia, τόσσας, ὁσσάκις.

Et Imperatiua Verba pronuntiata per ε tenue: per ε pronuntiane, vt pro δέχε, δέχει.

Peculiariter dicunt Siculi: pro χήραι, καὶ χάρᾱ & pro χῆνα, μεῖδα: & pro μητέρα, ἀδελφόν, pro γαμέτᾱν, γαμέτον. Cretenses verò, pro δύο, ἄμμε τρεῖς, ἄμμες: pro κυνέ, κυνεῖ: pro βίλτιον, βέλτερον dicunt: pro ἐλάδια: pro ἐλαιῶνι, ἐλαιεῶνι. ¶ Vertunt eidem & ἐς Præpositionis ε in ι, vt pro ἐς χεῖρα, ἐν χερσί: pro ἐς τὸ κρατερὸν, ἐν τῷ κρατερῷ. Pro ἐπὶ δεῖπνα ἔπνα: & pro διανοίγειν, ἰδέᾱ.

Pro διακλῆσαι, διακλῆσαι: pro διανοῖξαι, διανοίξαι pro ἐπὶ ὄφρασιν, ἐπόφρασιν.

Pro κρίνει, κρίσει: pro ἀκρατὴν, ἄκρατον.

Pro κρίνει, κρίσει: Pro κλέος, κέλεος.

Pro σκορπὶς σκόλοψ ἀκρόβολος λέγει.

Pro πίτνημι, πίτημι: pro πῆμον, ἦμον.

Pro ἔσκε, ἔσκεν: pro ἔνδυσαι, ἔνδυσον.

Pro μῆν, μίς. Et vbi dicendum τοῦτας, τοῦτις dicunt: & pro ἐνδεῖ ἐνδεῖν, pro κρατίστου, κρείττου.

Pro ἀλλ' ἐγὼ ἐλθεῖν ἐλθεῖν, pro ἐγὼ εἶπον, ἐγὼ εἶπον. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cyprelas vsus est: & Laconum, qua Aleman & Sophron. Pindari autẽ & Simonidæ & Bacchylidis omnino ignoratur, τὸ quod natura non sint Dores hi Poetæ, habeant autem peculiarem sibi locutionem.

IONVM LINGVA.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in αι proferunt Iones, Herodot. ὁ δ' ἀξίωσε τὸ μὲν πέντε μοιρίους συμπέντε.

Datiuus Pluralibus desinentibus in σι, addunt ε, Herodot. τοῖσι σπαρτοῖσι.

Pro κλειδίον, κληῖδα dicunt: & pro πεφυλάχθαι, πεφυλάχθαι dissoluunt enim diphthongum in ε, deinde producunt ε in ᾱ syllabam, ficut pro ἰησοῦς, ἰᾱσοῦς.

In ως desinentes Genit. plurales Fœmin. dissoluunt, pro ἀκρῶν, ἀκτέων, πυλέων, ἰσθμέων, & ἀκτάων, πυλάων dicunt. Homer. Πὶς ἐπεὶ πολλὸν ὀξὺ ἰσθμῶν. Et Hippocrat. καὶ μετακιλᾶσι τοῦ ἰσθμοῦ τὰς ἀκτάων τὰς νησιωτικάς.

Sed & Masculinorum Genitiuos ab in ας rectis factos, per εω proferunt, dicentes ἀρτίως, & νεανίεω, Herodotus in tertia, κατ' ἡμέρᾱς νεανίεω ἐπτακόσιοι.

Datiuus Pluralib. Fœminin. nominum non solum, addere εσσι neuerunt, vt in Datiuis Pluralib. Masculin. Nomin. sed ης diphthongi ver rabib. Masculin. Nomin. sed ης diphthongi ver tere ε in ᾱ conseuerunt: vt Hippoc. ἐν τοῖσι χερσὶ ἐν χερσὶν ἐξαμμάσσειν ἐξαμμάσσειν ἐπιχρυσέοισι, ἐπιχρυσέοις, ἀφρῶδεσι, ἀφρῶδες ἐπὶ ἀκρωτηρίοισι ἀκρωτηρίοις.

In ω desinentes Genitiuos ab in ως aut in ος rectis factos, per ου proferunt. Ab iis qui in ως, Herodot. σφέτερα ἐπ' αὐτῶν γενόμενα, pro ἀπ' αὐτοῦ. Ab iis autem qui in ος, vt ἀγγελίου διάφορος.

Subiunctiuis Articulis, qui à vocali incipiunt addunt τ Iones, vt apud Herodot. αὐτὸς μὲν δὴ τὸν ἐπιτρέψαντα ἐκέλευον πλεῖν, pro ἐπίτρεψαντα & alibi, τὸν ἐπιτάξαντα ἐκέλευσε, pro ἐπίταξαντα.

Ad ς addunt τνες, Χῶρα ξείνων παρεῖχε φιλείν, ἰδίλεται ἐπὶ πάντας. Et ἐκ μοι ξείνια δόσιν.

Εἰγελῶ δῶ, pro ἐκκλῶ.

Ο adiiciunt ipsi υ, pro κόσμος, κόσμος: pro νέος, νόος: pro ὄφις, ὄφος: pro μέν, μούνος. Dixerit quispiam igitur, quomodo πῦρ & μῦς no assumunt ο? non enim dicunt πῦρος, & φῦς. Dicimus verò quòd à verbis πίνω & φίω, deducta sunt: μὲν autem, etsi à verbo deductum, quoniam trium generũ est, assumit υ.

Α in ᾱ vertunt, pro ἥμα, ἦμι: pro σφαῖρα, σφαῖρᾱ: pro δημοσία, δημοσίᾱ: pro ἀφυγμὸς, ἀφυξίᾱ.

In ως desinentes Genitiuos per ω proferunt, eodem modo & alios eaius non contractos, sed integros faciunt, πολιήτεω & δημοσίεω dicentes.

Pro τὸ πολλὸν, dicunt ἐκ τοῦ πολλοῦ: & pro ὁ πολλὸς, ὁκ πολύς.

Fit Præpositionem ἐς dicunt, vt Attici.

Præsentibus similiter & Imperfectis Præter. & Particip. circunflexorum, & vt vniuersaliter dicam, omnibus modis integer vtuntur. vt in Anacreonteis, ἀλλ' ἄνδρα κλύειν χὸ ἦδὺ κελεύει πὶς Σιληνοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ, & in oraculo, Καὶ τὸν κελεύσας πάσαις.

Pro ἐφοβήθην dicunt, ε in η vertentes: & pro ἐχρήσατο, ἐχρήσατο.

Ω'ρην pro ὥραν dicunt, Herodo. ἐκ ὧν φασι πολίτας. Ὦ quod significat ὥσπερ, ὡς efferunt, vt Homer. Οἳ ἔβαν πὰτ' ἴχνια πὰτ' ἰοειδέα, σοφὸ π' ἔπεσι.

Tenues pro aspiratis amãt, ἀπαμβῶν & κατέκανε dicentes, non in compositionibus solum, sed in collisionibus Herodotus. ἀπὸ τοῦ τὸν ἵππον.

Pro πλησίος dicunt.

In ος Genitiuos ab in ως rectis factos, per ω proferunt, dicentes βασιλέω & πολέω.

In ω definẽtes Genitiu. ab in ως rectis factos, per ως proferunt: vt pro μῦθος, μύθως: pro ὄνειρος, ὄνειρως.

In ις desinentes Genit. ab in ις rectis factos, per ι proferunt, dicentes, ὄφεως, ὄφεω: per ει σφρηγὶς σφρηγῖδος σφρηγεῖδος, vt in Oreste Eurip. Ὁ'ς δὴ θεοὺς νομίζων πολεῖ ἐς τ' αἰ'σχύνην ἔβη. Et rursus in alia fabula Ἢ σπορὰ ὑφεὶς ἐς γαμῆλ' ἔβη.

Solent eodem modo incipientia facere Præterita, quo Præsentia ex quib'ea facta sunt, vt τυπτέω τύπτω. Ἀκηκοέω ἀκήκοα. Ἀκμὴ ἡ χεὶρ. Θύειν δ' ὅτι φασὶ τὸν πολεμίοις ἔβη. Σκηπτὸς δ' ἐπ κεφαλῆς ἔβη τοῦ χεὶ. Et Καλεῖ δ' οὕτω ἐγὼ, ἔκτω

Universidad de Deusto
Biblioteca

ἥδιον ἐφθεγμάμην. Οὐδ' οὕτως ἔφραζεν. Et τοῦτο εἰπεῖν μοι ἐδόκουν θᾶττον, Πάντες κ' ἀῢ ἔλεγον. Præterea autem, Νῆ μὰ Δία ἐμοῦ πολλοὺς ἡδίους ἐνόησε. Et Σὺν ἔφραζεν' ὑπόμνιον. Et Ἐγὼ δ' οὐσίαν ἐχειν ἐδόμην, καὶ ξεῖνα δώσειν.

Et vt vniuersaliter dicam, correptiones Ionum sunt, vt Νίας ἀμφιελίσσας, pro ἰθείας, & ὄφεος, & πόλεος (sicut Atticorum productiones) vt Πολέσσι τε δώσει γέρας ἀλλοθεν ἁμῶντι, Οὐ Κύπρον εἰς ἀγορὴν πολλὰ τὰ τοῦ κυδαλίμου.

Puto quod & ἄνωγα Atticæ producitur, & scribitur per ω: ἄνωγα enim dicitur ἔχειν, & δύναμαι quod bene habet corpus & continens.

Secundas personas singulares Passiuorum faciunt ex tertia personæ singulari per substractionem τ. Homerus, Γίνεσθαι ἀπρηξίδεω ἐγκειμένου τῶν οἷσι πάντων, Ζεὺς ὀλοὰ τίθησι θεὸς πέρι. Et rursus, Τὸν μὲν ἔχεις ὑδροφόρον ἐν ἀγῶνι, ἐν σοὶ δὲ καρδίῃ.

Similiter & Genitiuos à rectis in ας Neutrorum nominum per ος declinatorum, per substractionem, vt dicentes κέρα Θ, κέρᾳ Θ.

Tribuendæ apud eos, & superfluum est, vt Herodot. ἐπίστη ἐγίνετο τοῦ πατρὸς ἐπί.

In ως desinentes Genit. Neutrorum per ω proferunt.

Et omnem casum huiusmodi integrè deducunt, vt πίνω Θ βίλεος, vt Ἔκπεφ' δ' ἐκ ἐλέων ὕπαρ ζόλε.

Κ pro τ in Interrogatiuis & Relatiuis vti solent: vt pro πόσσος, ὅσσος: pro ὅπως, ὅσσος: pro ὁπόσος, ὁκόσος non tamen in aliis.

Vertunt autem & aspiratas in tenues, & tenues in aspiratas: vt pro πρόσω, πόρω: pro ἀκόλουθος, ἀχεύω: pro βαστάζω, βάδξω Θ, & similia.

Ω pro α aliquando vti eos dicunt, vt pro ἀδθρωπος, ἄνθρωπος: & pro ἀχρεωκόπεσον. ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, & in Vocatiuis, quemadmodum & Attici faciunt. Inuio Herodot. in Vocatiuo sic Inquit, ὦ ξεῖνε μὴ πάντα ψεύδεο. Et rursus alibi, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι: pro ὦ Δῶξ. Et Sophocl. Ἀλλὰ χρὴ πρόθυμον εἶναι τὸν ἐν δόμοις ἐμοί. Νῦν κρυπτὸς σφαγεὺς ἀνὴρ ἐν ἀγρῶν ἔστιν πάτῳ. Et Homerus, Λοιδορέ, οὔπω μοῦνος Ἀχαιῶν ἐστὶ πόνος, pro ὁ ἀχαιός. ¶ Nũ & ν in ν contrahitur, vel colliditur. ¶ Ει & ε in ε magnum contrahunt: vt pro βλεπ, βλέπεις genus. ¶ Et α in ε magnum commiscetur, vt τὰ ἄπαλα, τἄπηλε. Et quoniam ὅλον aspiratur, vertitur π in σ, hoc vero Atticè est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro ω in diphthongo vtuntur. οἱ τὲ dicentes pro οἵτινες: & ὅτε μέντοι. ¶ Hinc puto Ionice fic dicta ἀφοσιωμός: pro ἀφοσιωμός, vt sit ab origine vocabuli, quod vestes continet arca.

Incidere & diuidere dictiones, Ionum proprium: vbi enim dicendum πολυάνορος, πόλεσσι τίνος dicunt: & pro αἰχμητὴς, αἰχμὰ ἀλέσειν.

Acceptiones Infinitiuorum pro Imperatiuis Ionum sunt, Homer. Πάντα μὲν ἀπρηνέα δαμῆναι, pro ἀπρήθω. & Πειρᾶσθ' δ' ὅπισθε πόδας ἀκαμάτους ἐκάμοιτε, pro πειρᾶτε, & innumera alia eiusmodi apud Homerum & Hesiodum inuenimus.

Acceptiones Masculinorum pro Fœm. Ionum sunt: vt illud, τοῖσιν ἢ πεπρωμένον μέλλησι ἔσσε ἰόντος ἀλγεῖν, pro ἰούσης.

Diuisiones in ις desinentium singularium Datiuorum Ionum sunt propriæ, ζεῦκτι, pro ζεύκτει: ἐρωῖ pro ἐρωῖ.

In α desinentia Fœminina Accusatiuum in αων finiunt: vt pro λατὸ, λατεῶ: pro σπυρὰν σπυρῶν.

Iones ε extrahunt interdum ex dictionibus: dicunt enim πειθέσθην pro πεῖθεσθαι.

Vsurpamus, quod Ionum est, ἔστι Θ & ἔπεστι. nunc autem dicimus quòd communibus ipsorum Genitiu vtuntur Iones & præcipuè Homer. Ἐξ ἀχεοῦ νόσφι πόλιος Θ. & Hippocrat. Οὐκ ἐφίσιν ἐγκεφάλου ἐπὶ ἄμφω δὲ ἡμιτρήματα.

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, vt hoc, τετύληότ' τε ἐπέτευε.

Transpositione literarum Iones vtuntur, vt κορθόλιν pro κερθόλιν: ἀπρήκτην Θ, pro ἀπαρέμενος Θ.

Duplex ος in ξ vertunt Iones: nam pro ἐπιστοδίξε. & pro πεποιθὼς, πεποίξὼς dicunt.

Subtrahunt sæpe ex dictionibus, vt Η' ἐπὶ δόνυ ἀλεγεινῶ Θ ἐγείρεις λαοῦ ἄξιε, pro ἀποδόλυξε.

Sed & subtrahere ex possessiuis ω Ionum est vt ἀφορμὴ Θ γενέσθαι Θ. Homerus, Κ' ἐκείμην κε χερσὶν ὑπ' ἀνδρὸς ὀλοίου δαμείς.

In ις desinentes Rectos plurales, siab in ἰδ Rectis fiunt, per ιας proferunt: vt βασιλεύς, βασιλῆες, quoniam & Genitiuum sic proferunt. Si vero ab in ις, vel in ις pers, vt ἀλκμὰν, ἀλκμᾶνες Rectus singularium & Rectus pluralium apud nos ἀλκμᾶνες per ες diphthongum, Ionicè autem ἀλκμᾶνας habet natura longũ, πόλις τε Genitiuus ος habet natura longũ, πόλεος τε Genitiuus longam habet penultimam: sed & λαγὼς τε natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima Genitiui vltimæ Rectis aut minor, vt in πόλις, & λαγὼς τε, & similia λαγῶτος. nunquam autem maior. Quoniam igitur ποδὰς & similia habebant vltimam longam fecerunt & Iones penultimam longam Genitiui, vt sit æqualis vltimæ Nominativi. Cùm non fieret ex hoc regulæ transgressio. In ἀλκμᾶν autem non potuerunt vertere Genitiuum ἀλκμᾶν Θ in ν. sic enim inueniretur maior penultima

ma Genitiu vltimã recti, quoniam ἀλκμὰν brevem habet vltimam, & ὄφεως huiusmodi. In ς autem & Neutrorum facientia, correptam habent ambiguam, vt τὸ μέγας τὸ μέγαν πόλις τε πόλεως.

Ex ποιεῖς extrahunt, ει. in omni casu hoc faciunt, Herodotus, οὔτ' ἀνελεῖν ἐπῆσαν μέλλοντα ἐς τὸ μέσον ἐσιέναι τε μέλλοντα ἐσιέναι. Et rursus, ἐς ἀγορὴν τε ἐσιέναι.

Non expressum, pronuntiare solent, Homerus, Γ' ἀπρηξίδεω ἐγκειμένου: & Παπρηξίδεω ἕδρη ἐστὶν. Et Hesiodus, Ἔρριζοι πεπόνηνται Θ.

Additiones, ad sequente vocali, vel vna immutabilium, Ionum sunt: vt pro ἐκπεσεῖσθαι, κρεμασθῆναι, pro ἐκπεσεῖσθαι. Ἐκρεμασθήσαντες ἐκπεσεῖσθαι pro ἐκπεσεῖσθαι.

Immutationes ε in α breue, Ionũ sunt, vt μεμφόμενος Θ, & ἀλαστὸς, pro ἀλαστὸς. Si quis autem dicat: pro πτολί, πτόλιν, alias α in ε vertit: vt pro ἄφαρ, ἔφερε vertunt quum est α longum: ε autem in α non generaliter, sed quum est α breue. Immutationes autem brevis α in ε posteriorum Ionũ sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum, quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt, pro λείβειν, εἴβειν: pro ῥήξειν, ἄξειν.

Semper ει syllabam abundantem ponunt inter Præpositiones, ἐξ ἐν εἶλεν, κρατερῇ ἐν χερσὶν ἔθηκε.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: vt pro ἐκείνῳ Θ, καὶ Θ: pro ἐμοὶ, σοὶ.

Composita verba dissoluunt, & interponũt dictiones: vt Λάων τε καὶ Τυδέος ἐκγεγαῶτα, pro γεγαῶτα. Ἀλλ' ὅτε κατὰ μοῖραν ἀπέπλω, pro κατὰ μοῖραν.

Inuertere dictiones, Ionum est proprium, vt ἔρριζοι ἐσὶ, & ὦ ἐμοὶ πόλυ ἐμέλησας.

Hyperbata Ionum sunt: vt, Λυτερὸν δέ τι σοὶ λοπὸς κρέας ἐνέπασσεν, hoc est, ἐνέβασσεν.

Diæreses in ας desinentium Aduerbiorum quæ à Genitiuo Plurali fiunt, cuius rectus singularis in ας terminatur, & in ων habet Genitiuum singularem, Ionum propriæ, vt ἐυσεβέως ἐυσεβέων: Genit. Pluralis, ἐυσεβέων. & mutatione ν in σ, ἐυσεβέσσι: dic ἀλλοδαπὰς, ἀλλοδαπῶν. Genit. Pluralis ἀλλοδαπέων: & mutatione ν in σ, ἀλλοδαπέσσι. & id genus alia. Hæc igitur & huiusmodi diuidunt Iones, vt nomina, πολλὰς dicentes & ἀφραινὰς, & διπλόην διπλόης, & διπλοΐδα διπλοΐδος: horum enim Genitiui non in ας desinunt, vt sint diuisi & in Nominibus & in Aduerbiis.

Dores, vt dictum est, producto vtuntur α, vertentes ε in ipsum: vt pro ἔλεγε Θ, ἔλαγε: pro πόνει, πόνᾳ: pro σπόνδει, σπόνδᾳ. Iones autem correpto vtuntur eo: & vt in vniuersum dicam, & Prosthesi, & Aphæresi, & Epectasi & Syncopa vtuntur. Est autem Prosthesis, Aphæresi contraria. & Epectasi Syncope.

Et Prosthesis quidem est, quum in prima syllaba nominis alluuntur aliqua litera, vt pro ἐνεκεκείκη, & Ἐλεύσεται, pro ἔσται: pro Μενέλαος Θ pro ἀλέξανδρος Θ. ¶ Hæc autem ego Prosthesis nõ dico, sed Parenthesis, vt & illa, pro ἐκπεπτεῖναι: pro κτείνειν, πτείνειν, vt Homerus. Οἱ δ' ἔσαν ἐν σφετέρῃσι ἐκπεπτεῖναι ἐκάμοι. ¶ Prosthesis autẽ dicitur, quum in principio orationis alia assumitur litera: vt pro ἔγωγε ἔγωγε: pro πατὲρ ἔμπατερ: est & hoc Atticum. Siue igitur sit Prosthesis: siue sit Parenthesis, Ionum est, sed & contraria his.

Est autem contraria, vt dictum est, Prosthesis Aphæresis: & Parenthesis Ellipsis. ¶ Est verò Aphæresis in principio sublatio: vt pro ἐκεῖνος, κεῖνος Θ pro ἐκείνου, κείνου: pro ἐκπεπτεῖναι, κτείνειν.

Ellipsis, abiectio vocalis de medio non facientis syllabam, vt pro αἰφνιδίως ἀφνιδίως. Est autem hoc & Atticum. Hæc propria Ionum sunt, Prosthesis inquam & Ellipsis: & Parenthesis, itémque Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope defectus vnius syllabæ in medio dictionis, vt pro ἀμφιφορῆα, pro κατὰ μέσον ἡμιτρήματα: pro ἐξαίφνης, ἐξαῖφνης Θ.

Parectasis, abundantia vnius syllabæ in medio: vt pro ἀλλοφρονέων, ἀλλοφίων: pro ἐπιτρεπέως, ἐπιτρεπῶς. Fit aliquando Syncope etiam duarum syllabarũ, vt pro δυνηκαλιώνδες, δυνηκλιάδες. Hæ Syncope vtuntur & Æoles.

Vtuntur & Diæresibus, vt Η' ἐς δὲ δυμὸν ἀλλάσσεις ἐπιτηδεύων. ¶ Diæresis autem Synalœphæ contraria. ¶ Est autem Synalœphe, duarum vocalium diuisarum in vnam syllabam vnio, vt pro τὰ ὀνόματα, τἀνόματα: & est proprium hoc Atticorum.

Anadiplosis (vt diximus) Propria Ionum, vt pro λαχεῖν, λελαχεῖν. Scu & Aphæresis ipsorum, vt pro βιόμενος Θ, βιαιόμενος Θ. ¶ Est autem hæc reduplicatio sublationi contraria.

Rursus Syncope Ionum est, vt Ρ' ὄχθῃ ἐμέλια κῦμα πολὺ ἐχυθὲν ἀπέρυσε.

Ectasis autem, vt pro πδέρμαι, πδεάμαι, Atticum.

Rursus quæ dicitur Proschematismus, abundantia Syllabæ in fine: vt pro θεοῖς, θεοῖσι, pro σφόδρα, σφόδρα. Hunc contraria est Apocope, est autem hæc Dorum: vt pro ἰδρῶτα, ἰδρῶ, Homer. Ἱδρὼ ἀπορρώξαντα, pro κνώσσοντα κνώσσω.

Rursus Parenteptosis, quæ erat contraria Ecthlipsi, Ionum est, vt pro λιγρὸν δὲ νεφέλιον. ¶ Ecthlipsis autem Dorum tantum est, vt pro σπόρος, σπόρτος. Rursus duplicare, Ionum est, siue Diplasiasmus, quæ est contraria Parellipsi. ¶ Est autem Diplasiasmus, quum in aliqua consonantium eadem consonans additur, vt pro ἐπὶ ὄπι, Ο' ὄπασαι εἰπεῖν. pro ἐσυτὸν, ἐσυτὸν, Homer. πάντα ἐχέσκετο φαίδιμ' ἑταίρου.

Parelleipsis est, quũ aliqua ex geminatis cõsonantibus deficit: vt pro κελλοισι κωπῃσιν, & est Dorum. Est autem Ionum propriũ abijcere ex diphthongo ει: vt προμιζον, μιζω: pro εμειξαν, μειξαντο. ¶ Est autem Ellepsis, vt prædixi, abiectio vocalis de medio, quale est pro αμαξῃ, ἁμαξῃ.

Hi pro ἑωυτοι, ἑωυτοισι dicunt, Herodotus. ἑωυτοῦ ἑωυτῷ τ' ἐμοῦ τε τ' ἐμῷ τε ὑμῶν τε ὑμῖν τε κρυπτόλογος. ¶ Eodem modo pro ἑωυτοῦ, ἑωυτῷ τε aiunt permutatim, Herodotus, οὐκων τε ὑγιὴς ἐὼν δύναμαι, ἀς τοῦ ἐόντα.

Ζωὸς dicunt, & ζώοντα γυναῖκα, tanquam à ζωέω.

Pro λίθῳ, κάστῳ dicunt.

Pro μέχρις: μεχρὶς dicit Herodo. in 2. hist. φρέατα ἓξ ἐκ τοῦ ὀχετοῦ ἐσπεπτωκότα μέχρις ἐπὶ τὸν ἀγωγόν.

E & o in ου diphthongo mitti solent apud eos, Herodot. ἐς τὸν τοῦτον τρόπον τε καὶ τὸ πρῶτον, ἐστιν δὲ τοῦτο ἐπὶ τοῦτον τοῦτο. & πολλοὺς pro πολλοὺς. ἐς τὸ ἔλλιπες τοῦ ἐπιβαλεῖν ἐν ἐλαίῃ ἐν τοῦτῳ ἐπιτηδὲς ἐπιτιθέναι βαδίζουσιν μᾶλλον.

Pro σφίσιν, σφὶν dicunt.

Mὰ negativam conjunctionem, pro μὰ completiva accipiunt, vt apud Herodot. Μὰ τὸν ἥλιον.

Οὐ pro ἐκ δὲ οὐ dicunt, Herodot. Κ' ἐξέλειπε τὸ πλοῖον. ¶ Καὶ μὲ semper dicunt, & non καὶ δέ.

Ex ἐξαιμάσσω eximunt, & ἐξαιμάξω dicunt, Herodot. ἐπεὶ πυθόμενοι ἐξαιμάξουσι.

Contractio ε & ε in ει longum, Ionum est, pro ἐφίλεε ἐφίλει pro ἐξέεξε ἐξεῖξε.

Et unitatione α in η. vt ἐτίνεε per eandem dialectum, Hesiod. ὃς ἤρξε θεογενέτης καλέουσι πολίται.

Et pro ἔφατε ἔφασαν, Ionicum est.

Pro τίνασσε, τίνασσον dicunt. Herodot. in 2. ἐπὶ τοῦτο ἐπὶ τοῦτο τὸ ἐπὶ τοῦτο τὸ συνάξαντας πάντας μάστιξι ἐτίνασσον. Et Hippocr. φλέγμα τήκουσι.

Ex ἀΐσσω auferunt σ, & pro eo interponẽtes ι, ἰάσσω dicũt. Herodot. millies hoc vtitur.

Pro ἐκατόμβοιος, ἑκατόμβοια dicunt, Herodot. Κατὰ λόγον ἑκατόμβοιον τε.

Χορτος σφῶν & σφῶϊν diuidunt, & sic proferũt, σφίσι & σφίσιν & σφίσι. Homer. Λύκοι σφίσι κῆρα τεύχουσι: diuiduntur δίχα σφίσι. Νοῦσοι & χόλοι & χῆτος diuiduntur, νοῦσ & ἴοσ & χόλ dicenter, Homer. Τεμενοι χῆτος χαλκῷ. Herodot. Οἱ ἐκ δὲ τοῦ νέου τρίποδος τοῦ.

Participio εἰμὶ non vtuntur, sed εἰμὶ.

Εἰμὶ τε per diphthong. scribũt, & puto propter hoc quoniam eodem modo incipiunt Præter ira vt propria præsentia.

Est enim apud ipsos Præteritũ imperfectum ἐφόμην, deinde interpositione ι. fit εἰφόμην: sic & ἐπιστάμην apud eos per ει diphthongum scribitur, vel à positione assumit ει diphthongum.

Est enim ἐφόμην & ἔφην, & fit appositione ι, εἰφόμην, εἰφάμην, εἰφάμεν, ἐπιστάμην.

Etiam Iones tertias personas Plurales Præteritorũ perfectorũ sic faciũt, vt in tertiis personis Singularibus, habentibus τ tenue, vertãt tenuem in suam aspiratam: & faciant additionem α. vt pro ἐπεπτώκεσαν, ἐπεπτώκασι: pro ἐλελήθεσαν, ἐληθάσι tamen fuerit in communi per ε productionum, tunc & Ionicum habet ante σι productiuũ medii Præteriti perfecti, ἐπεπτώκεσι: ἐληθέσι. Si tamen à circumflexa natura longam penultimam habentibus, hanc corripiũt ante σι in debitam correptionem, vt ἐποίησαν, ἐποιήσασι.

Item constituunt Iones in δου desinentibus Patronymicis Epectases. πολεῖδου dicentes, & λαβπακεῖδου. debebat enim esse Genit. Λαβδακίδου.

Quoniã in δης Patronymica vna syllaba imperat Gen. primitiui, vt πατὴρ, πατέος: πολεῖδου, πατρὸς μητρόδου. sic & Ασίφου Αστερίδου debebat esse Patronymicum. sed Iones faciunt Epectasin, & sic proferunt, λαβδακίδεω dicentes, & πολεῖδεω, deinde per productionem Atticam πολεῖδου.

Vtuntur autem & Metathesibus: Est autem Metathesis, quum vel prima litera propria de syllaba secũda, vt pro ἀκραπνὸς: κακρατνὸς. ἀκρατνὸς enim facta est, & α priuatiua partic. & est ἄδυτα ἀβρωτα: scilicet εἰδέναι: inde facta est trasmutatio literæ, & dicitur ἀκρατνὸς. Ab secunda prima, vt κρυβδὴν pro κρυφδὴν: pro σφῆκες κραπίδες pro σπαρτὸς κραπὸς. Homer.

Τίτηκε, ὄμμα ἴδων ὃν κ' ἐπὶ τοῦτον ἀ ταπὸν.

Sciendum quod differt Metathesis ab Hyperthesi. nam Metathesin in eadem syllaba fieri. Hyperthesis vero in posteriore, vt ἀδ πόδος πόδεσ-, & per Hyperthesin ἀδ πόδος πόδεσ-. & per Hyperthesin, χαῖος & ἀϊος. Vtuntur enim Hyperthesin, χαῖος & ἀϊος. Vtuntur etiam hac passione.

Dicitur autem apud Iones pro ἰχεσιμβλὰς ἰκεσίμβλας. Vnde & sana vulnera, ἰκέσιμβλα dicimus.

Et pro λόγεε, μύδεε: pro μεγεσθένεος ἀλλογενὲς. Et loca in quibus versabantur, ἤδη. Et pro ἤδεσι ἤδεσαν: pro ξυνῆδεσι ἐξηδέσατο τοι ξυνῆδεσι ἐπιστάμενος: & pro ἀπατηλὸς, vel ἀπατηλὸς ἀπατήλεος: pro ἰχθύσι, ἰχθυσι: pro ἀμφιχύσεις ἀμφιχυσεις: pro ἐπικίσσι, ἐπίκισσι. & pro ἀμφιχύσεις: pro ἐπικίσσι, ἐπίκισσι: pro ἀμφιχύσεις ἀμφιχυ

Τιθημὶς & τιθητὶς, pro τιθημί.

Additiones ση syllabæ Æolum sunt, vt εἴπασθε.

In ως vnius syllabæ nomina diuidunt, vt pro πῶς, πώς: pro δεῦτε δεῦτε.

Ω pro ο vtuntur: μῶσαι, pro μοῦσαι: λειπόσω, pro λοίσθιος.

Υ pro ι vtitur: pro ὄνυμα, ὄνομα: & pro ὔμμιν ὑμῖν dicentes. ¶Interdum autem & pro ει, ut μυῖ, μεῖ, illi μοῖ dicũt. & pro ι paruo, ι magno, vt pro ἴσαμι, ἴστημι.

Η pro ει diphthongo vtuntur: λῆθος enim dicunt, & λαῶν per η, pro ληΐδιον, & λαεῖον.

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per solum ε proferunt, multiplicantes immutabiles: vt pro ἰμείρομαι, ἰμέρρομαι: pro ἀτειλὴς ἀτελὲς: pro εἰμένα ἐμμένα: pro ὑμεῖς ὔμμες. Geminant & τ, & π, & κ, vt ποσσὶν, ὀπποι, ὅττι, vt pro ὁπωΐω, ὀπώω, dicunt. pro ἱερὸν ἱρὸν. ¶Genitiuos in Nominatiuos trãferunt. vt ὁ μέρ ὁ γέρ τῦ μέρ τοῦρ. sic & φύλακες, τῶ φυλάκου dicunt.

Π pro μ vtuntur: vt ἅ πτεινα, pro ἄμμεινα dicentes: & πτ' ἐμοὶ pro μετ' ἐμοί.

Vocatiuos in ω desinentium singulariũ corripiunt: vt pro χαλκόθωρ χαλκόθωρ: pro καυδὼ καυδὸ: pro σπερχθὼ, σπερχθὸ.

Ex ω diphthongis ι abiiciunt, quum eas cõsonans non sequitur, pro ἀλκαῖ Θ, ἀλκαὶ Θ: & pro αἰχμᾷ Θ αἰχμὰ Θ.

Τὸ εἰμὶ scriptum per ει diphthongum, ἔειμι dicunt: pro ἐθέλω, ἐθείλω: & pro ἐδύναντο, ἐδύαντο.

Μίλητος per ι scriptum, per ε proferunt, μίλητος dicentes. Errantes etiam per quandam pronuntiationem dicũt: pro ζυγὸν, ζεύγον. pro ξένος Θ ξεῖνος Θ: pro ξῆλος ζεῖλος: & pro ξαλὸν ζεῖλον.

Pro δι ε δεῦτε dicunt: & pro μέλας, μέλανος: pro πλατὺς, πλατέος.

At pro αἰγὸς, αἴγεος non dicunt, propter concursum vocalium, & αι diphthongi: quoniam malè sonaret.

Et quare in αι longum, λίδυνοι, vt in δῶτε & reliquis est ibi dicendum quòd productione gaudeant, simul & breuiorum syllabis: pro πτολίεθρ πτολιέθρ dicunt: & pro φάλαγξ, φάλλιγξ: nam positione longa minor est natura longa, quoniam & α natura longum maius est αι diphthõgo habente ι, quod pronuntiatur: nam facient operã duorum militũ, fortior est duobus illis.

Iidem sæpe in α faciunt rectos: αἰγίλιπα enim dicunt pro αἰγίλιπος: sic ὑδατόεσσα, pro ὑδατόεσσος. Πίσιν ἐπιπολάσσασθε πολιὴ, pro ἐπιπολάσασθε: apud Homer. quidem ἐπιπολάσσασθαι.

Optatiua primi Indefiniti Actiui per σα proferunt: vt pro πλῦναι, πλῦσαι, pro πολέσσαιμι πολέσαι: & prima persona hi soli vtuntur, secunda vero & tertia Athenienses: vt πλῦσας, πλῦσαι, & πλῦσαν tertia persona pluralis.

Horum sunt & Diæreses ι: nam pro ἀρχαῖος, ἀρχάϊος dicunt: & cõtractiones eorundem sunt. pro βασιλῆϊ, βασιλεῖ dicunt.

Hi vertunt ει diphthongum in ευ: vt pro δεῦρο, δεῦρο.

Dualibus numeris hi vtuntur minimè, quemadmodum & Romani qui ex his sunt deducti.

Hi in ω desinentibus Dativis non subscribũt ι, vt τῷ ἄνακτι, & τῷ σοφῷ.

Κρᾶσις per ι flectunt.

Extractiones ι non solum Æolum sunt, sed & Atticorum & Dorum: nam pro ἐπαύομεν, ἐπαῦμεν dicunt.

Hi omnes consonantes geminant in breuibus, vt ἄννυμι, & πίννω, & his similia.

Τὸ πρωΐ, ὁ γαμηλιὼν, hi πρόϊατ' ἀ γαμηλιῶνα scribunt, & his similia.

In ω desinentes Genitiuos per ὁ proferunt, ἀναξίδω enim Ionicè, ἀναξίδου vero Attice, ἀναξίδω autem Æoles scribunt. Quod non pronuntiatur, pronunciare cõsueuerunt in 2. & 3. personã: vt pro βασιλεύετον, βασιλεύετω: pro γελᾶτε γελᾶτω. Pro ξ. ες proferũt: vt pro ξυνὸς, ξυνός. & pro ξῦλα: pro πλέξω, πλέσσω: & pro ξ, ς vel κ quod commune est etiam Doribus.

Et τ cum in σ vertunt, vt pro ἔασι, ἄρασι: rursum in κ, vt pro ἐκέλευσα ἐκέλευδα: pro πόλιτος πόλιδος: pro νύκτωρ, νύκτως. pro ὅτε, κότε: pro ἄπαξ, ἄπακες: pro ἀδύνατος, ἀδύνατος.

Pro θ, φ, pro θλᾶσαι, φλᾶσαι.

Pro duobus ππ, duo σσ, vt pro ἱππότα, ἱσσόται.

Pro τ, σ, pro γελάω, γελάσω: pro γελοῖτε γελοῖσθε.

Pro ω magno, ο parum: vt pro ἥρως, ἥρος pro ἀκτὶς, ὀπὶς, ἀκὶς. Concidunt & compositis nomina geminantes multas, vt κρατερώνυξ pro κρατέπονος: & κρατὺ δόρυ pro κρὶ δόρυ: & κρατίβουλος.

Penultima acuta non solùm nomina, sed & articulos pronunciant si nominum ordinem habeant: vt pro ὁ σός, ὁσός: pro ἀσὶ, ἄσι, pro τὸ σὸν, τόσον.

Eodem autem modo & dissyllaba quæ apud nos acuunt vltimam, ipsi autem grauitonant: vt σὸΘ κρὸΘ, ὄζος, ὀζὸς: ἄβαξ, ἀβὰξ, & similia.

In ες Vocatiuum Nominum in ις absque ι proferunt: vt pro σάκεσπαξ σάκεσπα: & pro ἀσχεδόθεν ἀσχεδόθι: pro ἀκμαζόμενος, ἀκμόμενος. Et à Genitiuis casibus, σ auferunt, dicentes σακέσπα, ἀσχεδόθεν, μαλόσσαλον.

Pro Accusatiuo, Datiuum accipiunt in Pluralibus, vt τοῖς δυσὶ θρόνοις: pro τοὺς δύο θρόνους: hoc autem faciunt, quia vtuntur ι pro υ. Accusatiuum vero Pluralium proferunt ις pro ας accipientes, vt τοὺς δυσὶ θρόνοις: τοὺς ἵππους.

Infinitiua verba in εν desinentia: ipsi per ειν efferunt, penultimam acuentes, pro φιλεῖν φιλεῖν: pro κρατεῖν κράτην: pro φορεῖν φόρην.

Quæ apud nos desinunt in ειν ipsi in ας trãferunt, vt pro χαλᾶν, χαλασᾶς: pro πατρὸς πατρὸς.

In ων finientia infinitiua, ipsi per ον efferunt: vt pro ὑφαίνω, ὑφαίνειν: pro ὑφαίνων ὑφαίνον: pro λέγοντες λέγοντος.

In ω terminantia verba apud nos, in μι faciunt: vt pro τύπτω, τύπτυμι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque participia in vltima acuimus, & in ες terminamus, per ι apud illos efferuntur, & acuunt penultimam, vt pro εἰρηκὼς, εἰρήκις: pro γεγενημένος, γεγένεις, ferunt autem & horum declinationes certa proportione desinentes.

Dicitur apud eos pro λογισάμενος, & pro χάρις, χάριτος, & flectunt ea quemadmodum quæ in ις desinunt propria nomina.

Ex χαλκοτύπτω, χαλκοτύπτων dicentes, & ἰμάσ. ἰμάσσων. Ξυνὸν sicut Dores dicunt: & pro ἡμῖν, ἄμμιν: pro ὑμῖν ὔμμιν.

Pro ἐπιθεῖναι, ἐπίθην: pro δόναι, δόσαι.

Pro χάλκεος, χάλκιος: pro ἰσόμορος, ἰσόμοιρος.

Pro ἀμφίπολος, ἀμφίπολις: pro ἰσόμορος, ἰσόμοιρος.

Pro μία, ἴα.

Pro ἐδόθη, ἐδόθεν.

Pro ἐγένοντο, ἐγένατο.

Hi in medio duarum vocalium interponũt ν: ἀάτην enim ἀάτ dicunt: & pro ἴωχμος, ἴονχμος.

PLVTARCHI DE DIALECTIS HOMERICIS.

DORICA.

DICTIONE varia vsus est Homerus, cuiuslibet linguæ Græcorum insignia immiscuit, ex quibus manifestum est eum peragrasse vniuersam Græciam, & omnem nationem: & pro Dorum quidem consuetudine breuitatis defectu vsus est, pro δῶμα, δῶ dicens, vt Ἀλκίνοοι δῶ ἀφίκεο πάλαι. ¶Et pro ὄπιθεν, vt Ὀ μοι ἀπὸ ἔπιθεν ἔπεσσι χόλῳ. Et pro ὀπίσω, ὄπιν mutans ο quidem in ιν autem & ω in cognatum ipsis, videlicet ι. ¶Et pro ἄφαρ ἄφα, vt Ἦ ἄφα δὴ μὲ κῆλα θανόντων ἐφιείσαν. ἰοχαιρέων, & similia. Similiter autem & ε media cõcidens, ait pro ἰμείρομαι ἴμμαι, & ἱμερτὸς, ἵμαρτος: & pro ἱμερόεις & ἱμερτὸς, ἵμερος. & pro πείρατα, πῖρα: & pro πειρᾶν, πῖρᾶν. ¶Eorundem est transponere elementa, vt pro κράατος, κάρητος: & pro κρατὶ, κερὶ dicit.

ÆOLICA.

ÆOLES autem vtuntur in compositis concisione, κατηφιόωντες dicentes, pro κατηφιόωντες: & ἐβλήκατο, pro ἐβεβλήκει. ¶Et in Præterito imperfecto, tertiæ personæ desinentes apud alios in ε diphth. per ι apud Æoles efferuntur: vt ἐκέλευε ἐκέλευι sic & Homerus fecit, ἀλλὰ μάλα σφιν ἔλεγεν, pro ἔλεγε: & Ταῦ ἐφοβεῖτο δ' Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἀλεγεινὸν ἐόντα. Et immutare ε in ι, vt si dixeris ἐθέλω & ἴθελω. ¶Et abundare in quibusdam, vt δίκαιος, pro ἴκελος: & ἄπαρ, pro ἀπὸ: & κακοχαρέστατε, pro κακοχαρέστατε. ¶Et addere secundæ personæ Verborum syllabam σθα, vt pro ἔφερες ἐφέρεσθα, & pro τίθησθα, θέσθαι. ¶Geminationem autem Consonantium, alii Doribus, alii Æolibus attribuunt, vt ἰλλὸς πυρός & θαλλὸς. Et ὑπαὶ ὑπὸ τῶν πόδα ἔβαλλε.

IONICA.

IONVM autem est proprium, ablatiue vti Præteriti temporis verborum, vt βῆ ac δῦν. Consueuerunt enim in Præteritis temporibus, ab eisdem elementis incipere, à quibus est præsens. ¶Et auferre ε, vt pro ἐμισέ, ἐμίσ. ¶Et addere tertiis personis Subiunctiuorum σι, quale est ὃ θῦσι, & κλάσσι, & λάχησι, & Datiuis, θύρῃσι σανίσι. Et dicere θυμὸς & μενεδὸς, pro ὄνυμα & μένος. ¶Et κεῖνος & μεῖνος, pro κεῖνος & μένος. ¶Item mutare α si producatur, in η, vt ἥρπ' ἀφύλη & ἀθάνατοι ἀγαθέη. ¶Interdum & ex contrario η in α, vt πεπαρμένος, pro πεπαρμένος. ¶Et diuidere circumflexa verba, vt φορέω, φορέεσι & Genitiuos in εω desinentes, vt Δημοσθένεω. ¶Et circumflexos Genit. Plurales, qui in ων desinũt, vt pro πολέων, πωμαλέων, ἀβληχρέων: πολίων, πωμαλίων, ἀβληχρίων. ¶Et Neutrorum plurales rectos in α desinentes, vt pro σῶμα, σώματα: pro βίλη, βίλεα. Et similiter Genitiuos ipsorum. ¶Proprie autem dicunt τιτράφατο, & similia.

ATTICA.

MAXIME autem Attica dialecto vsus est, etenim admixta fuit ea vbi dicitur apud ipsos Atticos λεὼς pro λαὸς, iuxta hanc consuetudinem est & apud ipsum Τλῶος & Ἴλιος. ¶Solent autem interdũ contrahere, & pro duabus syllabis vnam efficere, vt pro τὸ ἔτος, τοῦτο pro τὸ ἐρέτης, ἐρετμός. Quibus est simile, ἡμῶν ἡμέων ἀλλήλοιν. ¶Et πολὺ λαοῦ πολὺ, pro λαοῦ ἐστιν. ¶Et auferre α ab eiusmodi Optatiuis, vt pro δοῦναι, δοῦεῖς, pro πρώσειε, πρωῖη, est Atticum: sui similiter est dictum, ἄλλοι ἢ ἄλλοσε ἄλλοι πάντες. ¶Idem & hoc Atticum, Οἱ πλείονες κακίους, πλείους δὲ ἐ τοὺς ἀγαθούς, quod dicimus κακίονες & ἀγαθίους. ¶Et hoc. Accusatiuus huiusmodi non diuidere, vt βωτιανείρᾳ βοτιανειρᾷ τὸν μὲν ἐγὼ τοῦτ' ἔπεσι προσαμείβομαι, ἢ ὃ δὲ τοῦτ' ἔπεσι. Et dicitur Attice, Οὐδὲ τί μοι βοτιάνειραν μέλλει. Vt ζάθεον, & ἱμάτιον. ¶Et Atticum extrahere breues ex huiusmodi, pro ὀστέου, ὀστοῦ: pro πλεόνων, πλεῶν & λᾶν pro λίθον. ¶Eorundem est etiam ἰόντων & ἰοῦσα, ex superfluo addentium ο. Vnde est & ἰοῦσα. ¶Et contrahere ι in huiusmodi, βίβλιον, βιβλοῦν. ¶Sic, σοῦ ὃ μισθὸς ὀφθαλμοῦ. ¶Et in ι purum desinente Dativo, α vltimam præcedente, vt κλῆϊ, κλῇ, χλόῃ, χλόᾳ, πολλαῖ πολλᾷ. ¶Est & hoc Atticum, ἐῶ pro ἐάω: & ἐπαῖσσων pro ἐπᾴσσων. ¶Est & Optatiuorum vsus pro Præt. Indicatiuorum eiusdem consuetudinis, qua & Homerus vtitur frequenter: & Fœmininis articulos masculini, vel Participia vel Adiectiua cõstruere, vt τὸ χεῖρε τὸ χεῖρα. Et apud Platon. ἀγαθαὶ ἡ φύσις ταῦτα, ἡ ἐπιστήμη, ἡ δικαία. sic igitur & Homer. de Iunon.

& Pallade ait, ὡς νῦν ἐφ' ἡμετέρην ἔτραπε πλοῦτον ἀρωγήν, Et, inquit ἀθηνᾶ ἀκλεᾶ, ἵνα μὴ κλυτὸς ἐπαείρῃ. Et, in constructione multa idiomata habentibus dialectis, vt cum dicit poëta, ἀλλ' ἄγ' ἐμοὶ μῦθον καὶ ἐπιπλήσσεο. Atticam ostendit consuetudinem. Cum autem dicit, ἀλλ' ἐμοὶ σὺ πιθοῦ, ἀλλὰ μὲν ἐγὼ γε ἐπιπλήσσω, ἀλλὰ σύ γε. in his Doricæ. Plane igitur omnium Græcorum voces aggregans variam efficit orationem, & vtitur aliquando externis, vt sunt prædictæ: Aliquando priscis, vt cum dicit ξίφεα, & σακέα. Aliquando & communibus & collectis, vt cum dicit ξίφεα & ἀσπίδα.

DE PASSIONIBVS DICTIONVM EX TRIPHONE Grammatico.

DICTIONVM passiones in duo generalissima diuiduntur, εἰς ποσὸν, καὶ ποιὸν, i. in quantitatem & qualitatem. Quantitatis quidem sunt species, Endeia, & Pleonasmus: sed qualitatis, Metathesis & Metalepsis, ambobus autem simul conuenientibus, Sectio fit. Sunt autem, vt summatim dicam, passiones 5. Pleonasmus, Endeia, Metathesis, Metalepsis, & Tmesis.

ΠΛΕΟΝΑΣΜΟ'Σ.

Superabundantia, est superfluitas tẽporum, vel temporis, elementorum, vel elementi: vt pro κάμι, κάμα: pro κεκλιγκέναι.

ΕΝΔΕΙΑ.

Defectus, contrà, temporis vel temporum, elementi vel elemẽtorum diminutio: vt pro ἐδάμασσε, δάμασε. pro σκέπαρνον, σκῆπος.

ΜΕΤΑΘΕΣΙΣ.

Transpositio, est elementi mutatio ex proprio ordine ad alium, vt ἄκμων, pro ἀκ καὶ κεκμὼς, pro κεκμηὼς κάματος, pro ἐκ μὲ τὸ: vocatur autem & Ἐναλλαξις, & ὑπέρθεσις, i. immutatio & suppositio.

ΜΕΤΑΛΗΨΙΣ.

Transsumptio, est elemẽti mutatio, vt ἀκαμάτη, pro ἄκμων ἀκμονίη: pro ἀκμὴ ἀκμονίη.

ΤΜΗ'ΣΙΣ.

Sectio, est cõpositi sermonis resolutio in duas dictiones, vt ἀκαμα πάτεσι, pro ἀκμὴ πέλεσι.

Harum autem quinque Passionum, aliquæ in species secantur, vt Pleonasmus & Endeia: aliquæ vero sunt insecabiles. Pleonasmi species sunt nouem. Prosthesis, Anadiplosis, Ecstasis, Epectasis, Diæresis, Parenthesis, Diplasiasmus, Pareinptosis, & Proschematismus.

Endeiæ species etiam sunt nouem, Aphæresis, Arsis, Systole, Syncope, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Ecthlipsis, & Apocope. Prosthesis aduersatur Aphæresi: Anadiplosis, Arsi: Systole, Ecstasi: Syncope, Epectasi: Synalœphe, Diæresi: Parenthesi; Ellipsi: Diplasiasmus, Parellipsi: Paremptosis, Ecthlipsi: Proschematismo, Apocope.

ΠΡΟ'ΣΘΕΣΙΣ.

Additio, est adiunctio elementi in principio syllabæ, vt ἄστυφιν, pro στυφὶς: ἄστυχος, pro στύφελος: ἀθάμβει, pro θάμβει.

ΑΝΑΔΙ'ΠΛΩΣΙΣ.

Geminatio, est prionarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes vel similes, alterna prolatio. fit autẽ in Verbis & Participiis & Nominibus, abundat enim apud Ionas & Æoles, vt κεκάμωσιν pro κάμωσιν: κάτα πεφρι. pro κατὰ φρένας: κάτα πεφνεῖν pro κατὰ φονεῖς.

Ε'ΚΤΑΣΙΣ.

Productio, est quando correptæ bitẽporeæ producuntur, vel breues in longas similes earum mutantur, vt pro κρῆες, κρῶες: pro κάμε, κᾶμε.

Ε'ΠΕ'ΚΤΑΣΙΣ.

Epectasis, est superabũdantia syllabę in medio eiusdem accẽtus, quam non generalis observatio prohibeat, vt δέτυφθεν, pro δέτυφεν: ἀλλαφέειν, pro ἀλέασθαι: πολλάων pro πολλῶν.

ΔΙΑΙ'ΡΕΣΙΣ.

Diuisio, est syllabæ resolutio vel disiunctio in duo. Sed passio Ionum & Thessalorum propria est, vt πάϊς, pro παῖς: καὶεν, pro κάλεσε: βίηος, pro βίας.

ΠΑΡΕ'ΝΘΕΣΙΣ.

Interpositio, est additio vocalis in medio non facientis syllabam, vt πείσεται, pro πείσεται: κατὰ pro κατ': ὄσσε, pro ὄψε: ξεινοδόκος pro ξενοδόκος: pro ἐλαλυκτο: sed Passio Ionum.

ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΜΟ'Σ.

Duplicatio, est eiusdem consonantis additio in medio non efficientis syllabam: vt ἄσσα, pro ἄτα: ἄδδεσι, pro ἀδέσι: μίμνω, pro μένω: ἔννεπε, pro ἔνεπε: ἐπιπτάτην, pro ἐπτάτην: sed passio Ionũ est.

ΠΑΡΕ'ΜΠΤΩΣΙΣ.

Intercidentia, est additio consonantium in medio, non perficientium syllabam, vt πόληος pro πόλεως: πόλληος, pro πόλεως.

ΠΡΟΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟ'Σ.

Est additio syllabæ in fine. Est autẽ quatuor linguarum propria, vt λέγεται, pro λέγετ: μάνθανται, pro μανθάνουσι: ἐσσόμεσθα, pro ἐσόμεθα: ἀνώγω, pro ἀνώγα, pro ἀνώγω: sed passio Ionũ est.

Ε'ΝΔΕΙΑ.

Defectus, est ablatio in principio elementis vel syllabæ, pro ἠμπίσαν, pro γαμβρὸς ἀνεψιὸς, pro ἀνεψιὸς. Sed hæc Passio Ionum.

Α'ΦΑΙΡΕΣΙΣ.

Sublatio, est abiectio in principio geminatæ syllabæ, vt βλῆσθαι, pro βλῆσθαι: ἄλλος, pro ἄλλος: βλῆσθαι, pro βλῆσθαι.

ΣΤΣΤΟΛΗ'.

Correptio, est quando productæ bitemporeæ corripiuntur: vel longæ, vel breues earum mutantur, vt φωνῆεν, pro φωνήεν: ξεῖνε, pro ξένε.

ΣΥΓ-

ΣΥΓΚΟΠΗ'.

Concisio, est abiectio syllabæ in medio, vt κἀμοῦμεν, pro κακάμομεν: δἰκαιοσύνη, pro δικαιοσύνη.

ΣΥΝΑΛΟΙΦΗ'.

Contractio, est duarum syllabarum ad vocalem vnio abiectione tonorum. Fit autẽ per modos 7. Simplices quidem tres, per Thlipsin, per Crasin, per Synæresin. Compositos autem quatuor: per Thlipsin & Crasin, per Thlipsin & Crasin ac Synæresin, per Crasin & Synæresin, per Thlipsin & Crasin ac Synæresin. Per Thlipsin, vt ἐν' ἐμοὶ, pro ἀλλ' ἐμοὶ. Per Crasin, vt τἀμά, pro τὰ ἐμά. Per Synæresin, vt πολέας, pro πολλὰς. Per Thlipsin & Crasin, vt κᾶν, pro κἂν ἐγὼ. Per Thlipsin & Synæresin, vt ἐμεῦ πολλοῦ, pro ἐμοῦ πολλοῦ. Per Crasin & Synæresin, vt ἀ πὸ Θ, pro ἀ ἀπὸ Θ. Per Thlipsin & Crasin ac Synæresin, vt ἀπ' ἀδελφεὸς, pro ἀπὸ ἀδελφεός.

Ε'ΛΛΕΙΨΙΣ.

Defectus, est abiectio vocalis in medio non facientis syllabam, vt ἀμύξομ. pro ἀμυνξομ: χεσόμεθα, pro χεσώμεθα.

ΠΑΡΕ'ΛΛΕΙΨΙΣ.

Præteritio, est quando vna aliqua geminatarum consonantium omittitur, vt κάλεσε, pro κάλλεσε, δᾶσε pro δᾶσσε.

Ε'ΚΘΛΙΨΙΣ.

Elisio, est abiectio vnius consonantis interprimam & vltimam syllabam non eam facientis, vt σ' ἐθέλω, pro σε ἐθέλω: ἀπ' ὀφθαλμῶν, pro ἀπὸ ὀφθαλμῶν.

ΑΠΟΚΟΠΗ'.

Præcisio, est ablatio syllabæ in fine, vt δῶ pro δῶμι, δύνω, ἀ pro δύνομαι, ἀπὸ pro ἀποδίδωμι pro ἀποδίδω.

DE INCLINATIS ET Encliticis, & Syncliticis.

INCLINATA dictio dicitur, quæ in fine acutum habet tonum, quem in contextu orationis conuertit in grauem, vt μοῦσά μοι ἔννεπε. Enclitica est, quæ præcedentem syllabam grauem sibi facit, & tonum suum in eam vellicit, cui vel potestate vel natura alia grauis adiacet, potestate, vt δῶμα τοῦ μου. natura, vt ἀνήρ τις. Synenclitica vero sunt, quando plures enclitice coniunguntur. vt ἔφα σέ που δῶ. ἴφθιμοί τινες propter σέ, τινες propter που. vbi semper vna post aliam acuitur: ἔφα propter τινες, τινες propter σέ, σέ propter που.

REGVLÆ DE ENCLITICIS.

Prima. Enclitica acutum tonum remittit in adiacentem grauem in paroxytonis & properispomenis, vt πρόκειταί τις, σκῆπτόν τις, ἀνδρός τινος. adiacentem grauem in paroxytonis & properispomenis, vt πρόκειταί τις, σκῆπτόν τις, ἀνδρός τινος.

Secunda. In perispomenis & oxytonis non habet proprium signum toni, sed amittit: vt μοῦσά τι, ἀλλά γε.

Tertia. In penacutis, si fuerit trochæus, reiicit tonum in proximam grauem, vt φῶκά τι. Si autem fuerit spondæus vel iambus, vel pyrrichius, sicut in oxytonis & circumflexis, signũ toni sui non retinet, sed omnino amittit, nisi sequatur Pronomen, quod incipiat à σφ, tunc enim in pedibus illis tribus habet, sicut in trochæo, vt ἀξιόδακρυ τι, ἀναξ τι, ὅτι τι, ἀξιόδακρύ σφιν, πολλαὶ σφιν.

Differt inclinatum ab enclitico in hoc, quòd inclinatum signum ipsius tonum acutum in fine mutat in grauem in contextu orationis, vt ἀλλ' ἐμοὶ ἀλλ' ἐμοὶ φίλε. Encliticum verò subditor illi cui tonum proprium & suppositus inclinat, vt κἄδει μοι, κἀκεῖνά σου.

In omnibus partibus orationis inueniuntur encliticæ dictiones, exceptis articulis, & Participiis, & Præpositionibus.

DE NOMINIBVS.

Ex nominibus vnum tantùm inuenitur, μοι cum suis obliquis omnibus & æquiualentibus, quando indefinitè capitur, vt εἰ μοί τις ἔνεστιν, εἰ τίς μοι κομιδῇ, εἴ τινες. æquipollet τινά, ἤ τινί, τινε, vt ἐκκαυτά τις δέδηκε τινε. Quum verò interrogatiuè accipitur τίς, τινός est encliticum, ideo semper acuitur in contextu orationis etiam in obliquis.

DE PRONOMINIBVS.

Pronomina quædam sunt ἀδιάφορα, quædam ἐγκλιτικά. Οἱ δὲ ἀδιάφορα sunt quæ non patiuntur enclisin. ἐγκλιτικὰ verò quæ enclisin admittunt. Ἐγκλιτικῶν aliqua semper sunt enclitica, aliqua verò non. Semper enclitica sunt hæc, μου, μοι, μοῦ, νιν, μι, μιν σφε, σφεας, nisi quum ponuntur cum ἴνεκα, aut Præpositione, aut Coniunctione disiunctiua, tunc enim seruant tonum, vt ἵνεκα σεῦ, ἵνεκα ἐμεῦ, ἀλλ' σέ, ἀλλ' σεῦ, ἢ ἐμοὶ, ἢ ἐμέ. Alia quæ nunc enclitica, nunc verò minimè, sunt hæc, σευ, σοι, σευ, σε, σεο, σευ, σεῖο, σεῦ, σφι, σφεων, σφιν, σφισι, σφεας. Enclitica sunt quum absolutè dicuntur, & non ad aliam personam referuntur: enclitica autẽ non sunt, quum per appositionem ad aliam personam enunciantur. σφε quum tertiæ est personæ, enclitica est, quum secundæ, non est enclitica. Pronomina quæ sunt tertiæ personæ singularis vel pluralis numeri, quando solùm vim suam dicunt, sunt enclitica: si autem & lorum dicit, non sunt enclitica. Item si ex superfluo adiiciantur, sunt enclitica.

DE VERBIS.

Ex Verbis εἰμί, ἔφημι inclinantur, vt κλῦθι εἶμι, πίσυνοι ἴσμεν ἴσμεν πλῆτο ἴμμεναι. huius secunda persona φὴς non inclinatur.

Εἶτι, quando orationem incipit, vel negationi subiicitur, οὐκ, vel οὐκ, vel μὴ, vel μὴκ, vel ἀλλὰ, vel καὶ, tunc habet tonum super, vt εἴτι τοῦ ἀλλοδὸς ἀλγίων ἐστὶν ἐμεῖο, εἴτι κακὸν ἐμεῖο, εἴτι ἔργον ἀγαθὸν, quod & per Aduerb. dicitur ἐπήτε, εἴ τι ἐστὶ τοιοῦτον· ἔστι, εἴ τι ἐστί.

Si verò subiungitur dictioni oxytonæ vel pe-

Universidad de Deusto
Biblioteca

σισπομενα, amittit tonũ prorsus, vt ἀνθρωπ. ἀγαθ. Quòd si dictio paroxytone subiungatur, siue illa trochæus, siue iambus, siue pyrrichius, siue spondæus, tunc eadet tonus super posteriorem syllabam: vt φίλος ἄνθρ. ἀγαθ. ἴαμβος ἄνθρ. ἀγαθ. ἄλλος ἄνθρ. ἀγαθ. Si autem sequatur dictionem properispomenam vel properispomenam, tunc reticit tonum in præcedentem grauem, nisi properispomena habeat vltimam longam positione: tum tonus cadet super vltimã syll. vt ἄνθρωπος ἀγαθὸς ἔστι, φαύλος ἔστι, κακὸς ἔστι. Eadem ratio est in condeclineis eius. εἰσί, ἦσι.

DE ADVERBIIS.

Ex Aduerbiis sunt enclitiæ, πω, ποτε, ποθεν, ποθι, πη, που, quando scilicet indefinite pronuntur, vt εἴληφά πω, ἤλθε ποτε, ἔστι που, ἔλθοί ποθεν, ἴσχει μέν πη, καί ποθι. quòd si quæsitiuè proferantur, tum grauantur.

DE CONIVNCTIONIBVS.

Ex Coniunctionibus autem enclitiæ aliæ copulatiuæ sunt, scilicet, τε, γε, τοι, περ, νε, κε ἢ κεν. Συλλήβδην, καὶ μὴν ἀλλὰ γὰρ δὲ τοι ξύνειμι. Aliæ impletiuæ, γε, θε, νυ, περ, θην, ῥα, ἄρα, quod ab ἄρω deriuatur. ἄρα autem non inclinatur, sicut nec pronomina, quæ à principio habent, nisi id abiiciant.

ΣΤΝΑΓΩΓΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣ ΔΙΑΦΟΡΟΝ ΣΗΜΑΣΙΑΝ λέξεων κζ' τοιχείοις.

Ἄγλαός, ὁ ἀγλαὸν, ὁ, indoctus, penanflectitur.
Ἀγνώμων, ὁ ἀγνώμονος, ὁ, rudis, antepenacuitur.
Ἄγνωτος, ὁ ἀγνώτου, ὁ admirabilis, acuitur.
Ἄγυιεύς, ὁ ἀγυιέως, ὁ, Agetus, nomen proprium.
Ἀγκυρωτὸς, ὁ ἀγκυρωτοῦ, ὁ, anchora, antepenultima acuta.
Ἀγλαΐζω, τὸ ἀγλαΐσω, vrbs Galatiæ penacuitur.
Ἄγνος, ὁ ἄγνου, ὁ, vitex, penultima acuta.
Ἄγνοια, ἡ ἀγνοίας, ἡ, inscium, vltima acuta.
Ἄγνος, ὁ ἄγνου, ὁ, purus, agnus, cum spiritu denso, & acuto in fine.
Ἀγορεύς, ὁ ἀγορέως, ὁ, in foro educatus, antepenacuitur.
Ἀγορὰ, ἡ ἀγορᾶς, ἡ, forensis, penanflectitur.
Ἀγρεύς, ὁ ἀγρέως, ὁ, dux, acuitur.
Ἄγρος, ὁ ἀγροῦ, ὁ, fœlatio, penultima acuta.
Ἄγριος, ὁ ἀγρίου, ὁ, agrestis, antepenacuitur.
Ἀγρεὺς, ὁ ἀγρέως, ὁ, rusticus, penanflectitur.
Ἀγνώς, ὁ ἀγνῶτος, ὁ, indoctus, rudis, antepenacuitur.
Ἀγρώτης, ὁ ἀγρώτου, ὁ, habitãs agrum, penanflectitur.
Ἀγρεύτης, ὁ, in agro pascens, penacuitur.
Ἀγρώτης, ὁ, in agro pastus, antepenac.
Ἀγχιάλη, ἡ ἀγχιάλης, ἡ, vrbs Thraciæ, penultima acuta.
Ἀγχιάλη, ἡ ἀγχιάλου, ἡ, maritimus, acuitur.
Ἀγχοῦ, Aduerbium, propè, inflectitur.
Ἄγχω, Imperatiuus modi, suffoca, penacuitur.
Ἀγωνιστὴς, ὁ ἀγωνιστοῦ, ὁ, agens, penultima acuta.
Ἀδελφεὸς, ὁ ἀδελφεοῦ, ὁ, frater, vltima acuta.
Ἀδελφὸς, ὁ ἀδελφοῦ, ὁ, nomen proprium, antepenacuitur.
Ἀδελφὸς, ὁ ἀδελφοῦ, ὁ, nugator, penacuitur.
Ἀδμήτη, ἡ ἀδμήτης, ἡ, contemplatiuus, acuitur.
Ἀδρὰξ, ἀδρᾶκος, ὁ, cratta, aspiratur & acuitur.
Ἄδρα, ἄδρας, ἡ, vrbs Illyrica, tenuatur & penac.
Ἄδω, μ. ἄσω, π. ᾄσω, canto, tenuatur.
Ἄδω, μ. ἀδήσω, π. ἄδησα, placeo, aspiratur.
Ἀζηχὴς, ὁ ἀζηχοῦς, ὁ, sicatus, antepenac.
Ἀζηχὴς, ὁ ἀζηχοῦς, ὁ, verecundus, penacuit.
Ἀθηναῖος, ὁ, Athenicnsis, penanflect.
Ἀθήναιος, ὁ ἀθηναίου, ὁ, Athenæus, nomen proprium, antepenacuitur.
Ἀθρὸς, ὁ ἀθρὸν, ὁ, turbatio, antepenacuitur.
Ἀθρὸς, ὁ ἄθρου, ὁ, densus, penacuitur.
Αἴδιος, ὁ αἰδίου, ὁ, indemnis, penanflectitur.
Αἰδώς, οῦς, ἡ, Iouis epitheton, antepenac.
Αἰδὼς, οῦς, ἡ, calor, penanflectitur.
Αἰδοίως, ὁ αἰδοίου, ὁ, ardens, acuitur.
Αἶδος, αἴδεος, τὸ, gloria, penanflectitur.
Αἰνὸς, αἰνὴ, ὁ, grauis, acuitur.
Αἰτωλικὸς, αἰτωλικὴ, ὁ, ὁ, grauia & mala pariens seu gignens, penacuitur.
Αἰολόπωλος, αἰολόπωλου, ὁ, ὁ, male natus, antepenac.
Αἴολος, αἰόλου, ὁ, Aeolus rex ventorum, antepenacuitur.
Αἰόλος, αἰόλου, ὁ, varius, penacuitur.
Αἰπεῖα, αἰπείας, ἡ, alta, circunflexa penult.
Αἴπεια, αἰπείας, nomen oppidi, antepenultima acuitur.
Αἴρων, τοῦ αἴροντος, ὁ, tollens, penacuitur.
Αἰσιμνήτης, τοῦ αἰσιμνήτου, ὁ, accipiens, circũflectitur.
Ἀκεστὴς, ὁ ἀκεστοῦ, ὁ, medicus, acuitur.
Ἀκέστης, ὁ ἀκέστου, ὁ, Acestes, & sartor, penacuitur.
Ἀκήλητος, ὁ ἀκήλητου, ὁ, inexorabilis, antepenac.
Ἀκήρατος, ὁ ἀκηράτου, ὁ, immaculatus, acuitur.
Ἀκὶς, ἀκίδος, ἡ, cuspis, telum, acuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ἡ, Acris fluuius, penacuitur.
Ἄκρις, ἄκριδος, ἡ, Acris oppidum, penac.
Ἀκρὶς, ἀκρίδος, ἡ, locusta, acuitur.
Ἀληθὲς, verè, Aduerbium, antepenacuitur.
Ἀληθὲς, verum, acuitur.
Ἀμητὸς, ὁ ἀμητοῦ, ὁ, messis tempus, acuitur.
Ἄμητος, ὁ ἀμήτου, ὁ, messis fruges, antepenac.
Ἀμυγδάλη, fructus, penacuitur.
Ἄμφις, τοῦ ἄμφιος, ὁ, Amphis nomen proprium, penacuitur.

Ἀμφὶς, Aduerbium, sine, acuitur.
Ἀνὴρ, ἀνδρὸς, ὁ, per, acuitur.
Ἀνάθεμα, ἀναθέματος, τὸ, obiiciendi dictio, penacuitur.
Ἀνήνωρ, ἀνήνορος, ὁ, impurus, antepenacuitur.
Ἀνωγὸς, ὁ τὸ ἀνωγὸν, ὁ, occultum, acuitur.
Ἀντικρὺς, contrà, penultima acuta.
Ἀντίπους, ὁ, ἡ, antepenultima acuta.
Ἄνω, quæ, aspiratur.
Ἄνω, tanquam, cum tenui spiritu.
Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, innauigabilis, antepenacuitur.
Ἁπλοῦς, ἁπλῆ, οῦν, simplex, penacuitur. (tur.
Ἀπόλλυμι, ἀπὸ ὄλλυμι, perdo.
Ἀπολύω, ἀπὸ λύω, dimitto.
Ἁπτὸς, ἁπτὴ, ὁν, ἀπὸ τοῦ μὴ ἅπτω, tangibilis, acuitur.
Ἀπτώτως, ἀπὸ τοῦ μὴ πίπτω, non cadens, intrepidus, acuitur.
Ἄρα, particula sortiẽ, igitur, penanflectitur.
Ἄρα, completiua particula, penacuitur.
Ἀρή, ἡ ἀρῆς, ἡ, nocumentum, acuitur.
Ἀρὰς, ὁ ἀρᾶος, ὁ, subditus maledictioni, penanflect.
Ἀραιὸς, ὁ ἀραιοῦ, ὁ, tenuis, rarus, acuitur.
Ἀργαλέος, ὁ ἀργαλέου, ὁ, onus, penacuitur.
Ἄργος, ἄργεος, τὸ, Argos ciuitas Pelopon.
Ἄργος, ὁ ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.
Ἀργὸς, ὁ ἀργοῦ, ὁ, albus, otiosus, velox, acuitur.
Ἀρίστων, ὁ ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.
Ἀριστὼν, ὁ ἀριστῶνος, ὁ optima faciens, vltima circunflexa
Ἄριστον, τὸ ἀρίστου, τὸ, prandium, antepenac.
Ἄριστος, ὁ ἀρίστου, ὁ, optimus, similiter antepenac.
Ἀρνειὸς, ὁ ἀρνειοῦ, ὁ, agninus, antepenac.
Ἄρνειος, ὁ ἀρνείου, ὁ, agnus nuper natus, acuitur.
Ἁρπαγὴ, ἡ ἁρπαγῆς, ἡ, rapina, acuitur.
Ἄρπη, ἡ ἄρπης, ἡ, harnas, penac.
Ἀρρητος, ὁ ἀρρήτου, ὁ, arcanus, non dictus, antepenac.
Ἀρρητος, ὁ ἀρρήτου, ὁ, odiosus, acuitur.
Ἄρτιος, ὁ ἀρτίου, ὁ, integer, acuitur.
Ἀρτεμὶς, ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenac.
Ἄρτιγονος, ὁ ἀρτιγόνου, ὁ, nuper enixa, penac.
Ἀρτίγονος, ὁ ἀρτιγόνου, ὁ, nuper natus, antepenac.
Ἄρτιος, ὁ ἀρτίου, ὁ, nuper incidens, penac.
Ἄρτι, ἀρτίως, quæ, neutri generis, aspirantur.
Ἄστρον, ἄστρου, τὸ, stella, acuitur.
Ἄστυ, ἄστεος, τὸ, After verbs, penac.
Ἀσφοδελὸς, ὁ ἀσφοδελοῦ, ὁ, albucum, antepenultima acuta.
Ἄτη, ἀτηρὸς, ἡ, quæ, cum aspiratione.
Ἄτη, Ὀνειρος ἐστὶν ἀπὸ τοῦ ἀάω, βλάπτω, ἀσχολῶ, ἀπατῶ, sine aspiratione.
Ἀτιμάζει δὲ τοὺς ἐλάσσους ἡ φύσις, τοὺς δὲ μείζονας οὐ φθονεῖ. Vox est qua minores honorant maiores. Homer. Phœnix ait se honorare Achillem ad Phœnicem.
Ἀτρεκὲς, verè, sedulò, sine arte, penacuitur.
Ἄτρυτος, ὁ ἀτρύτου, ὁ, immurabilis, antepenac.
Ἄτροπος, ἡ, Atropus parca.

Αὐγὴ, ἡ αὐγῆς, ἡ, Auge, mulier, penacuitur.
Αὐγὴ, ἡ αὐγῆς, ἡ, splendor, aurora, acuitur.
Αὐτὸς, ὁ αὐτοῦ, ὁ, ipse, penac.
Αὐτὸ τὸ, ἡ αὐτὴ, ὁ, hic, hæc, acuitur.
Ἄφεσις, ἄφεσεως, ἡ, dimissio, acuitur.
Ἄφνη, ἀφνείου, ἡ, Aphete insula, penac.
Ἄφρος, ὁ ἄφρου, ὁ, Apher, penacuitur.
Ἄφρος, ἄφρου, ὁ, spuma, acuitur.
Ἄχερδος, ὁ ἀχέρδου, ὁ, palea, antepenac.
Ἄχερδος, ὁ ἀχέρδου, ὁ, stabulum paleari, acuitur.
Ἀφύσσω, τὸ ἀφύσσω, ὁ, situla, penac.
Ἀφύσσων, ὁ ἀφύσσωνος, ὁ, hauritor, penacuitur.

B

Βαῦλος, ὁ βαύλου, ὁ, paulum, acuitur.
Βάβδος, ὁ βάβδου, ὁ, ramus, penanflect.
Βαιὸς, ὁ βαιοῦ, ὁ, breuis, acuitur.
Βαῖος, ὁ βαίου, ὁ, Bæus, Vlyssis socius, penultima anflectitur.
Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, regina, antepenac.
Βασιλεία, βασιλείας, ἡ, regnum, penac.
Βάτος, ὁ βάτου, ὁ, cadus, penac.
Βάτος, ὁ βάτου, ὁ, rubus, penacuitur.
Βατὸς, ὁ βατοῦ, ὁ, pernix, acuitur.
Βάττος, ὁ βάττου, ὁ, Battus, penacuitur.
Βῆλος, ὁ βήλου, ὁ, Belus, penanflect.
Βηλὸς, ὁ βηλοῦ, ὁ, solum, pauimentum, acuitur.
Βῆναι, τὸ βῆναι, Besa verbi, penacuitur.
Βίαιος, ὁ βιαίου, ὁ, concamitus, penanflect.
Βίος, ὁ βίου, ὁ, vita, victus, penultima acuta.
Βιὸς, ὁ βιοῦ, ὁ, arcus, vltima acuta.
Βίοτος, ὁ βίοτου, ὁ, vita, antepenultima acuta.
Βιωτὸς, ὁ βιωτοῦ, ὁ, viuendus, acuitur.
Βλήχων, ὁ, ὁ, herbæ species, penanflect.
Βλαχὼν, βλαχῶνος, ὁ, infirmum, acuitur.
Βοὴ, βοῆς, ἡ, custodia, apud Alexãdreos, acuitur.
Βοὴν, βοᾶνος, ὁ, clamans, circunflectitur.
Βροτὸς, ὁ βροτοῦ, ὁ, homo, mortalis, acuitur.
Βορὸς, ὁ βορᾶ, ὁ, rabo, sanies, penacuitur.
Βρωτὸς, ὁ βρωτοῦ, ὁ, comestibilis, acuitur.
Βρῦχος, ὁ βρύχου, ὁ, bruchus vermis, penanflect.
Βρυχὸς, ὁ βρυχοῦ, ὁ, præco, acuitur.
Βρύων, βρύοντος, ὁ, scatiens, penacuitur.
Βρυὼν, βρυόντος, ὁ, litus Cyrenes, anflectitur.

Γ

Γαλάτεια, ὁ, ἡ, Galatea Nereis, antepenac.
Γαλατία, ὁ, ἡ, Gallia regio, penac.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, galene, mare, penac.
Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, tranquilla, acuitur.
Γαυλὸς, ὁ γαύλου, ὁ, situla, vas pastorale, acuitur.
Γαῦλος, ὁ γαύλου, ὁ, nauigium onerarium, penanflect.
Γέλιος, ὁ, risiculus, antepenacuitur.
Γελοῖος, ὁ, quisissum, nouer, penanflect.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon, viri nomen, penac.
Γελῶν, γελῶντος, ὁ, ridens, circunflect.
Γενὴ, γενῆς, ἡ, natiuitas, acuitur.
Γενὼ, γενοῦς, ἡ, illi, penac.
Γεραιὸς, γεραιοῦ, ὁ, senex, acuitur.
Γεραὸς, γεραοῦ, ὁ, Geræus gentile, penanflect.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Γῆρας, senectus, atis.
Γήρασκω, ad senectatem profectio.
Γλαῦκη, γλαύκης, ὁ, cæsia, penac.
Γλαυκία, γλαυκίας, ὁ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαυκίας, γλαυκίου, ὁ, glaucus, cæsius, penanflect.
Γλαυκίδης, γλαυκίδου, ὁ, Glaucus, viri & piscis nomen, acuitur.
Γύρος, γύρου, ὁ, ambitus, gyrus penanflect.
Γυρτὸς, γυρτὴ, γυρτὸν, rotundus, acuitur.

Δ

Δάφνη, δάφνης, ὁ, laurus, penac.
Δάφνη, ης, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δέμνιον, δέμνια, τὰ, mala, acuitur.
Δῆθεν, δήθεν, ἄδηλον, grauis, acuitur.
Δειρὴ, δείρης, ἡ, collum anterius, acuitur.
Δείρη, δείρης, ἡ, ciuitas Æthiopiæ, penac.
Δεκαετὴς, decennis, de tempore.
Δεκέτης, decennis, de reliquis.
Δελφὶς, & δελφὶν, delphin piscis, acuitur.
Δελφὺς, διὰ τοῦ υ, vulua, venter, acuitur.
Δεξαμενὴ, δεξαμενῆς, ἡ, cisterna, acuitur.
Δεξαμένη, accipiens, penacuitur.
Δεσπότης, διὰ τοῦ η, herus, dominus, penac.
Δέσποινα, διὰ τοῦ ι, domina, antepenac.
Δῆλος, δηλὴ, δῆλον, manifestus, penanflect.
Δῆλος, ου, ὁ, Delius insula, penanflect.
Δῆμος, διὰ τοῦ η, ὁ, populus, ceibus, penanflect.
Δημὸς, διὰ τοῦ ι, ὁ, pinguedo, acuitur.
Δημοσίᾳ, δημοσίων πραγμάτων, publicè, penac.
Δημόσιος, τὰ δημόσια, res publicæ, antepena.
Δήμου, διὰ τοῦ ου, populans, anflect.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion, vir, penac.
Διώνη, ης, ἡ, Iouem, penac.
Διὰ, περισπ. per, propter, acuitur.
Δίνη, δίνης, ἡ, vortex aquarum, penac.
Δῖνος, δίνου, ὁ, aeris turbo, penanflect.
Δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino, vir, penacuitur.
Δινωτὸς, δινωτὴ, δινωτὸν, voluens, anflectitur.
Διογένης, ους, ὁ, nobilis, acuitur.
Διογένης, ους, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, δία, δῖον, generosus, penanflect.
Διὸς, γλαυκὸς, Iouis, acuitur.
Δισσὸς, δισσὴ, δισσὸν, geminus, vltima acuta.
Διχῆ, περισπ. in duo diuidens.
Διχῇ, περισπ. in duo diuisus.
Δόκα, ης, ἡ, δοκὴ, ἡ, apparentia, opinio, penac.
Δόκανα, τὰ, δοκανὸν, ὁ, trabs, acuitur.
Δόλιος, δολία, δόλιον, ὁ, dolosus, antepenac.
Δολίων, δολίωνος, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολιχὴ, περισπ. Doliche insula, penac.
Δολιχὸς, δολιχὴ, δολιχὸν, longa, acuitur.
Δόλων, δόλωνος, ὁ, Dolon, vir, penac.
Δολῶν, δολῶντος, ὁ, decipiens, anflectitur.
Δρύμας, δρυμᾶντος, ὁ, Drymas vir, penac.
Δρυμὸς, δρυμοῦ, ὁ, sylua condensa, acuitur.
Δύω, δύο, duo, penac.
Δύω, δύσομαι, ingredior, penac.

E

Εἰδυῖα, περισπ. εἰδυίας, ἡ, Idyia mater Medeæ, penultima acuta.
Εἰδὼς, περισπ. εἰδότος, ὁ, sciens, penanflect.
Εἰκοντὸς, περισπ. εἰκοντὸς, ὁ, obediens, penac.
Εἰκὼν, περισπ. εἰκόνος, ὁ, imago, similitudo, acuitur.
Εἶπε, τὸ ἐξαίρετον, dixit, penanflect.
Εἶπε, περισπ. dic, acuitur.
Εἰς, ἐμοῦ πέπτε, in, accusatiuo iunctum.
Εἷς, τοῦ ἑνὸς, ὁ, unus, anflect.
Ἕκτος, τοῦ ἑκτοῦ, ὁ, sextus, penac.
Ἔκτοσθεν, ἐκτὸς, extra, sine, acuitur.
Ἔκτριψ, ἐκτρῖβος, ὁ, enauigo, penacuitur.
Ἔκπλεως, ἐκπλεὼς, plenè, antepenac.
Ἐλαιὼν, τῶν ἐλαιῶνος, ὁ, oliuetum, acuitur.
Ἐλεεινὸς, τοῦ ἐλεεινοῦ, ὁ, miserans, anflectitur.
Ἐλάσσων, τοῦ ἐλάσσονος, ὁ, minor, penac.
Ἐλασσὼν, τοῦ ἐλασσόντος, ὁ, minuens, anflect.
Ἐλάσσων, τοῦ ἐλάσσονος, ὁ, insequens, penacuitur.
Ἐλαιὼν, τοῦ ἐλαίωνος, ὁ, oliuetum, acuitur.
Ἔλεος, τοῦ ἐλέου, ὁ, misericordia, antepenac.
Ἐλεὸς, τοῦ ἐλεοῦ, ὁ, Eleus fluuius & mensa, acuitur.
Ἐλευσὶς, τῖνος ἐλευσῖνος, ὁ, aduentus, antepenac.
Ἐλευσὶς, τῖνος ἐλευσῖνος, ὁ, Eleusis ciuitas, acuitur.
Ἔλπις, τοῦ ἐλπίδος, ὁ, Elpis vir, penac.
Ἔλπις, τῆς ἐλπίδος, ἡ, spes, acuitur.
Ἔμμεν, δοτ. τὸ εἶναι, ponere, aspiratur.
Ἔμμεν, δοτ. τὸ εἶναι, tenuatur.
Ἑνὸς, τῆς ἑνὸς, ἡ, nonarius numerus, sine aspiratione.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδος, ἡ, vnitas, aspiratur.
Ἑνὶ, περισπ. in, datiuo iunctum, tenuatur.
Ἑνὸν ἄρχει, vnum, acuitur & aspiratur.
Ἐνηρὸν ὄζει, est, penacuitur.
Ἐνὶ, ὀξ. in, acuitur.
Ἑνορχὴς, τοῦ ἑνόρχεως, ὁ, vnicum habens testiculum, aspiratur.
Ἑνόρχης, τοῦ ἑνόρχεω, ὁ, mas habens testiculos, tenuatur.
Ἑνὸς, χρόνου, vnius, acuitur.
Ἐνιαυτὸς, ὁ, annus, vetus, penac.
Ἑνὸς, vnio, aspiratur.
Ἑνὸς, quatio, tenuatur.
Ἐντρέπω, reuera, anflectitur.
Ἐντροπὴ, ἧς, ἡ, confusio, reuerentia, acuitur.
Ἐξάπαξ, sex, nomè, cum aspiratione, acuitur.
Ἐξ, προπαροξ. ex præpositio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, eligendus, antepenultima acuitur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, præcipuus, acuitur.
Ἐξαυξάνω, auget, penacuitur.
Ἐξαυρέω, liberat, anflectitur.
Ἐξάδελφος, ὁ, consobrinorum filii, antepenultima acuitur.
Ἐξάδελφος, ὁ, consobrini, acuitur.
Ἔξω, ὀξυτ. extra, tenuatur.
Ἕξω, μέλλοντ. habebo, aspiratur.
Ἔοικα, ὁμοιόω, similis sum, antepenac.
Ἔοικα, οἶδα, videor.
Ἐοικὸς, ὁμοιότητος, similè.
Ἐοικὼς, ὁμοιότητος, ὁ, similis.
Ἔπαινος, ἐπαίνου, ὁ, laus, antepenac.
Ἐπαχὺς, ἐπαχεῖα, ὁ, grauis, acuitur.

Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, prouincia, penac.
Ἔπαρχος, ἐπάρχου, ὁ, præfectus, aspiratur & circumflectitur.
Ἐπαρχὸς, ἐπάρχου, ὁ, parchia mulier, antepenac.
Ἐργάτης, ἐργατῶν, ὁ, operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργατίδος, ἡ, operatrix, penac.
Ἐρινεὸς, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, ficus genus, acuitur.
Ἐρίνεος, τοῦ ἐρινέου, ὁ, fructus ficus syluestris, antepenultima acuitur.
Ἐρμῆς, διὰ τοῦ ῆ, Ἑρμοῦ, Ἑρμῇ, Iouis epitheton, antepenultima acuitur.
Ἑπτὰ, διὰ τοῦ ᾱ, septum, antepenac.
Ἑρμαῖος, ἑρμαία, ἑρμαῖον, Mercurialis, penanflect.
Ἑρμαῖος, ὁ, ἄδος, τὸ, tumulus, antepenac.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, interpretatio, penac.
Ἑρμηνεὺς, ἑρμηνέως, ὁ, fulcrum lecti.
Ἔρρησε, dico, penac.
Ἐρρωγὼς, διὰ δύο ῥῶ, ptero, penacuitur.
Ἑταῖρος, ου, ὁ, amicus, socius, penanflect.
Ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, alter, antepenac.
Ἔτος, ἐτῶν, τὸ, annus, penac.
Εὐάνθης, ους, ὁ, incassum, acuitur.
Εὐάνθης, ους, ὁ, Euanthes vir, penacuitur.
Εὐάνθης, ες, ὁ, floridus, acuitur.
Εὐγενὴς, ἐς, ὁ, ἡ, generosus, antepenac.
Εὐδαίμων, διὰ τοῦ ω, bonus mos, penac.
Εὐθύδικος, ου, ὁ, rectus iactus, antepenultima acuitur.
Εὐθυδίκης, ου, ὁ, rectè iaciens, penac.
Εὐθυδρομὴ, ἧς, ἡ, statim, acuitur.
Εὐθύμαχος, ου, ὁ, rectus, acuitur.
Εὐμαρὴς, διὰ τοῦ η, facilis, acuitur.
Εὐπηγὴς, διὰ τοῦ η, calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, ὁ, ἡ, obediens, acuitur.
Εὐπειθὴς, οῦς, ὁ, ἡ, obediens principi, penultima acuitur.
Εὐρὺς, ἑλάτερος, laciudo, aspiratur.
Εὖρος, ἑλάτερος, Eurus ventus, tenuatur.
Εὐσεβὴς, τὸ, ἐς, ὁ, ἡ, pietatem exercens, vltima circumflectitur.
Εὐσέβιος, ου, ὁ, Eusebon vir, penac.
Εὐσθένης, ους, ὁ, Eusthenes vir, penac.
Εὐτυχὴς, ὁ, ἡ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, ας, ἡ, felicitas, penac.
Εὐτυχὶς, ίδος, ἡ, Eutychia mulier, antepenultima acuitur.
Ἐχθρὸς, τοῦ ἐχθροῦ, ὁ, inimicitia, penac.
Ἐχθρὸς, τοῦ ἐχθροῦ, ὁ, inimicus, acuitur.

Z

Ζεὺς, Ζηνὸς, ὁ, Iupiter, acuitur.
Ζῆν, ἀπαρέμφατον, vinere, anflect.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, iugum boum, masc.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, τὸ, iugum libræ, fœm.
Ζῶον, ζῴου, τὸ, animal, penanflect.
Ζωὸς, ζωὴ, ζωὸν, viuum, acuitur.

H

Ἥβη, ης, ἡ, & cronionctio, acuitur.
Ἥδε, ἥδεσθαι, hæc, penac.
Ἡ, συνδεσμ. siue, coniunctio, acuitur.
Ἤειδον, ἤειδε, ἤειδεν, ἤειδεσκον, ἤειδεσκε, ἤειδεσκ

Universidad de Deusto
Biblioteca

Γαῖ, τῆ ἴσης, ὁ, vox, penac.
Γ' ἥμενος ἥμην ἥσο ἥστο ἥμεθα ἥσθε ἥντο, sedent, antepenac.
Γ' ἡμμένος ἥμην ἥσο ἥστο ἥμεθα ἥσθε ἥντο, firmatus, rectus, penultima acuitur.
Γ' ἥκιστα ἧττον ἥδη, acuitur.
Γ' ἴδε τὸ ῥῆμα, vide, penacuitur.
Γ' ἴδου, ecce, acuitur.
Γ' ἴδοῦ, vide, anflectitur.
Γ' ἴδιος, α, ον, proprium, penac.
Γ' ἱερεῖον τὸ ἱερεύω, sacrificans, circonflect.
Γ' ἱκέτης τῆ ἱκέτιδι, ὁ, supplicatrix, penac.
Γ' ἱκέτης τῆ ἱκέτιδι, ὁ, supplicator, supplex, penac.
Γ' ὦτα, τῆ ὠτός, occasus, penanflect.
Γ' υε, vt, penacuitur.
Ἰνδός, ἡ ἰνδικός, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Γ' ὑδασπης τῆ ὑδάσπου, fluuius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἰοῦ, τὸ, viola, penac.
Γ' ἰόν, ἰόντος, τὸ, iens, acuitur.
Γ' πις, τῆ ἰτέας, ὁ, furnus, acuitur.
Γ' ων, ωνος, τὸ ἴωνος, ὁ, laterna, penac.
Γ' ρις, ἡ ἴριδος, iris herba, penac.
Γ' ρις, ἴριδος, ἡ, Iris dea, penanflect. quasi ἔρις.
Γ' ρογενὴς ὁ ἱερὸς γένος, sacer acuitur.
Γ' ρόπους ὁ φοινίκιος, pauper, mendicus, penanflectitur.
Γ' σσων ἥττονος, ἥττων, ὁ, Hispon vir, penacuitur.
Γ' σσων ἥττονος, ἥττων, ὁ, τὸ, ἧσσον, ἧττον, acuitur.
Γ' χθύδιον ἰχθύδιου, τὸ, piscis, acuitur.
Γ' χθὺς τῆ ἰχθύος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Γ' ωνία ἡ ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Γ' ωνικὸς τῆ ἰωνικῆς, ἡ, violentum, acuitur.
Γ' ῶν, ἰοῦσα, ὄν, plenus veneno, anflect.
Γ' ωνιος, α, ον, proprium & gentile, penac.

K

Καίνω, τὸ καίνειν, ἡ, Cænus, vrbs, penac.
Καινὸς, ἡ καινὴ, ὁ, nouus, acuitur.
Κακὸν, τὸ κακοῦ, ὁ, malū, acuitur.
Κάκη τὸ κάκεως, ὁ, Cace, penac.
Καθυφαίνω τὸ καθύφηνα, sublabens, subuertens, anflect.
Καθαρτήριον τὸ καθαρτήριος, ὁ, purgans, penac.
Καλλισθένης, ους, ὁ, Callisthenes, penac.
Καλλιθύιας, ου, ὁ, potens, acuitur.
Κάλον, κάλου, τὸ, lignum, penac.
Καλὸν, καλοῦ, τὸ, bonum, acuitur.
Κάλλος τὸ κάλεος, τὸ, pulchritudo, penacuitur.
Καλὸς, καλὴ, καλὸν, honestus, bonus, acuitur.
Κάρυον, κάρυα, τὸ, nux, penac.
Καλὸν, καλοῦ, τὸ, bene, circunflectitur.
Καμπὴ, καμπῆς, ἡ, flexura, curuamen, acuitur.
Κάμπη, κάμπης, ἡ, eruca, penacuitur.
Κανθὸς, κανθοῦ, ὁ, angulus oculi, acuitur.
Κάνθος, κανθοῦ, ὁ, Canthus vir, penac.
Κάρπος, ου, ὁ, fructus cedri, mascul.
Κέδρος, ου, ἡ, cedrus arbor, fœmin.
Κεῖ, ἐνθάδε τῆ ἐκεῖ, ἐκεῖθι, ille, penanflect.
Κενὸς, ἡ, ὁν, vacuus, acuitur.
Κὴρ, κηρὸς, ἡ, parca, mors, fors, acuitur.
Κῆρ, τῆ κήρατος, τὸ, cor, anima, anflect.
Κῆρος, τὸ κήρου, ὁ, Cerus fluuius Armeniæ, penanflectitur.
Κηρὸς, κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
Κίρνημι, κίρνασι, verbs, penacuitur.
Κίρκη, κίρκης, ἡ, ignea, acuitur.
Κίων, κιόνος, ὁ, columna, penac.
Κλείων, κλείονος, ὁ, ilens, acuitur.
Κλεῖτος, τῆ κλείτου, ὁ, Cletus, penanflect.
Κλυτὸς, τῆ κλυτῆ, ὁν, gloriosus, acuitur.
Κλεὼ κλοῦς, ἡ, Cleo, Musa, acuitur.
Κλαίω, κλάιω, κλάω, plaudo, claudo, penacuitur.
Κλῆρος, κλήρου, ὁ, sors, penanflect.
Κλωστὴρ, κλωστῆρος, ὁ, sorte datus, electus, acuitur.
Κλίσις τὸ κλίνω, ἡ, inclinatio ad dextram.
Κλίσις, ἡ, ὁ, inclinatio totius exercitus.
Κλωθὼ, κλωθοῦς, ἡ, Clotho parca, acuitur.
Κύκλος, ου, ὁ, circunuoluo, penacuitur.
Κόσμος, τῆ κόσμου, ὁ, ilrdor, elatio, penac.
Κορυφὴ, τῆ κορυφῆς, ἡ, ὁ, superbus, acuitur.
Κοῦφος, τῆ κούφου, ὁ, pulsus, acuitur.
Κόνις, ἡ κόνεως, ὁ, lentes aut furfures capitis.
Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, per vnum ρ.
Κόρρη, ης, ἡ, caput cum collo, par duplex ρρ.
Κόρυς, ἡ κόρυθος, ὁ, galea, penac.
Κόμη, τῆ κόμης, ἡ, cæsimex, penacuitur.
Κόρωνος τῆ κορώνου, ὁ, Coronus mons, antepenac.
Κόγχος, κόγχου, ὁ, angulus, acuitur.
Κουρεὺς, τῆ κουρέως, ὁ, tonsorius, vas ligneum, acuitur.
Κύπρος, τῆ κυπρίου, ὁ, emporium, antepenac.
Κύπρος, τῆ κυπρίου, τὸ, ciuitas Cypri, antepenac.
Κυνέου τῆ κυνέης, τὸ, tonitrina, penanflect.
Κρὴς, τῆ κρητὸς, ὁ, Cres, i. Cretensis, acuitur.
Κρέας, τὸ κρέως, τὸ, caro, anflect.
Κρίνω ἐκρινῶ, iudico, penac.
Κρινῶ μέλλων, iudicabo, anflect.
Κρίνων, τῆ κρίνοντος, ὁ, iudicans, penac.
Κρίνον, τῆ κρίνου, ὁ, liliētum, acuitur.
Κριὸς, τῆ κριοῦ, ὁ, aries, acuitur.
Κρῖσ, τῆ κρῖνος, ὁ, Crius vir, penanflect.
Κυνὼ, κυνοῦς, ἡ, musca canina, vel ciuitas, penacuitur.
Κρωτῶν, τῆ κρωτῶνος, ὁ, plaudens, anflect.
Κόδειον τῆ κοδείου, conuicium, penac.
Κῦδος, τῆ κύδους, ὁ, gloria, penanflect.
Κυκᾶν, miscere, turbare, penac.
Κυκεὼν, τῆ κυκεῶνος, ὁ, potio ex multis herbis anflectitur.
Κυδάνειρα, τῆ κυδάνειρος, ὁ, inuerecundus, penultima acuitur.
Κυδάνειρα, ἡ κυδανείρου, ὁ, inuerecūda, penanflect.
Κυπάρισσος, ἡ κυπαρίσσου, Cyparissus puer, antepenultima acuitur.
Κυπάρισσος, τῆ κυπαρίσσου, ἡ, cypressus arbor, antepenultima acuitur.
Κύρος, τῆ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penanflect.
Κῦρος, τῆ κύρεος, τὸ, authoritas, dominium, penanfl.
Κύριος, τῆ κυρίου, ὁ, dominus, antepenac.
Κυρὼ, τῆ κυροῦς, ἡ, nomen loci, acuitur.
Κυφὸς, τῆ κυφοῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
Κύρτος, τῆ κύρτου, ὁ, vas piscatorium, penac.
Κυφὸς, τῆ κυφοῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
Κύφων, τῆ κύφωνος, ὁ, verbs Thessaliæ, penanflect.

Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis, penac.
Κυὼν, κυόντος, ὁ, prægnans, anflectitur.

Λ

Λαβὲ, τῆ λαβὲ, accipe, acuitur.
Λάβε, λαβέτω, accipe, penac.
Λαβὶς, λαβίδος, ἡ, capulus, ansa, acuitur.
Λαβὴ, λαβῆς, ἡ, excusatio, penac.
Λαβρὸς, λαβρὰ, λαβρὸν, abundans, acuitur.
Λαῖλαψ, λαίλαπος, ἡ, mediocris, vehemens, penultima acuitur.
Λάμπε, λαμπέτω, Peolomæi pater, penultima anflectitur.
Λαγὼς, λαγῶ, ὁ, lepus, acuitur.
Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon, gentile, penac.
Λακὴς, λακέντος, ὁ, fortitus, acuitur.
Λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluuius, penac.
Λαθὼν, λαθόντος, qui latuit, acuitur.
Λάμπρος, α, ον, Lampra vrbs, penac.
Λαμπρὸς, λαμπρὰ, λαμπρὸν, splendida, acuitur.
Λᾶας, λάου, ὁ, lapis, penac.
Λαὸς, λεώ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
Λαρὸς, λαρὰ, ὁ, dulcis, acuitur.
Λάρος, λάρου, ὁ, larus auis, penac.
Λάχεσις, τῆ λαχέσεως, ἡ, sors, penacuitur.
Λιλαιόμενος τῆ λιλαίομαι, quasi, penacuitur.
Λιπαυλοπώλης, λιπαυλοπώλου, ὁ, venditor legumini, penacuitur.
Λαχανοπώλης, λαχανοπώλου, ὁ, venditor legumini, antepenac.
Λίμνη, τῆ λίμνης, ἡ, promontorium, penac.
Λιπαρὸς, τῆ λιπαροῦ, ὁ, genus ostrei, acuitur.
Λέπτις, τῆ λέπτιος, ὁ, Lepte vrbs, penac.
Λεπτὸς, λεπτὴ, λεπτὸν, tenuis, acuitur.
Λάϊκα λάϊκος, ὁ, albi, acuitur.
Λάϊκα λάϊκος, ὁ, arbor quæ populus dicitur, penultima acuitur.
Λάϊκος, λάϊκου, ὁ, Lencon vir, penac.
Λάϊκος, λάϊκου, τὸ, albificans, anflect.
Λάμμα, τῆ λάμματος, quæstus, seu captio.
Λάμπρος, λάμπρου, ὁ, spacium seu fortuna.
Λάμπρος, λάμπρου, ὁ, Lenæus vir, antepenac.
Λαναῖος, λαναίου, ὁ, Lenæus Bacchus, penanfl.
Λαοπρεπῶς, λαοπρεπὲς, τῆ, populo ministrare.
Λαοσσόος, λαοσσόου, ὁ, ἡ, maledicere.
Λίγυς, λιγυὸς, ὁ, Ligur, penac.
Λιγὺς, λιγυὸς, ὁ, ἡ, stridolus, canorus, acuitur.
Λίθος, λίθου, ὁ, incisus e petra, antepenac.
Λιπαρὸς, λιπαρὰ, λιπαρὸν, lapicida, penac.
Λιπάρη, ης, ἡ, Lipara insula, penac.
Λιπαρὸς, λιπαρὰ, λιπαρὸν, pinguis, acuitur.
Λίσσω, λίσσομαι, leo, acuitur.
Λίτανος, ου, ὁ, pannus lineus, acuitur.
Λόγειον, λογεῖον, τὸ, oraculum, antepenac.
Λογεῖον, λογείου, τὸ, pulpitum, penanflect.
Λύσιας, ου, ὁ, Lysias, vir, penac.
Λύσιας, ου, ἡ, Lysias mulier, acuitur.
Λύσις, λύσεως, ἡ, solutio, penacutur.
Λύσις, λύσεως, ὁ, Lysis vir, acuitur.
Λύσιππος, ου, ὁ, Lysis vir, penanflect.
Λωτὸς, τῆ λωτοῦ, ὁ, lotus herba & arbor, acuitur.

M

Μάκρη, Μάκρης, promontorium Siciliæ, penac.
Μακρὸς, μακρὰ, μακρὸν, longum, acuitur.
Μείων, μείονος, ὁ, minor, penac.
Μείων, μειοῦντος, ὁ, minuens, anflectitur.
Μελιττὼ, τῆς μελιττοῦς, ἡ, Melitina mulier, penacuitur.
Μελιττὼ, τῆς μελιττοῦς, gentile nomen, acuitur.
Μίμνω, μίμνεις, maneo, penacuitur.
Μενῶ, μένω, manebo, futurum, anflectitur.
Μειλίκιος, τῆ μειλικίου, ὁ, placabilis, demulcens, acuitur.
Μειάκιος, τῆ ἰάκου, ὁ, facilè cedens, penac.
Μηδικὸν, τῆς μηδικοῦ, medica herba, penac.
Μηδικὸς, τῆς μηδικῆς, ὁ, Medica regio, acuitur.
Μῆδος, τοῦ μήδου, ὁ, Medus, penanflect.
Μῆδος, τοῦ μήδεος, τὸ, cura, consilium, penanflectitur.
Μισητὸς, ὁ, libidinosa, penacuitur.
Μισητὸς, ὁ, odibilis, acuitur.
Μόνη, μόνης, ἡ, sola, penacuitur.
Μόνη, μονῆς, ἡ, mansio, acuitur.
Μόχθος, ου, ὁ, laboriosus, acuitur.
Μοχθηρὸς, ὁ, difficilis, penanflect.
Μύλλος, ου, ὁ, Mylius vir, penac.
Μυλλοστρώβιλος, ου, ὁ, strabo, acuitur.
Μυρίος, μυρία, μυρίον, infinitus, penac.
Μύριοι, τῶν μυρίων, τὰ, decem milia, antepen.
Μύριοι, decies mille, antepenac.
Μυρίοι, innumeri, penac.
Μυρτὼ, τῆ μύρτους, ἡ, Myrtō vir, penac.
Μυρτὼ, τῆ μυρτοῦς, ἡ, colens, anflect.
Μυὼν, τῆ κεχυὼς, claudo oculos, penac.
Μυῶ, τὸ διάνυσμα, cocco, propriè sacra, circunflectitur.

N

Νάρκισσος, τοῦ νάρκισσου, ὁ, Narcissus puer, antepen.
Νάρκισσος, τὸ νάρκισσου, ὁ, narcissus herba, antepenacutur.
Νειὸς, τῆ νειοῦ, ὁ, nouale, campus, acuitur.
Νέος, τῆ νέου, ὁ, nouus, iuuenis, penac.
Νικητὴς, τῆ νικητοῦ, ὁ, Nicon vir, penac.
Νικῶν, τῆ νικῶντος, ὁ, vincens, anflect.
Νόμιμος, τῆ νομίμου, ὁ, legitimum, antepen.
Νομικὸς, τῆ νομικοῦ, ὁ, palcuale, penanflect.
Νόμος, τῆ νόμου, ὁ, lex, penacutur.
Νομὸς, τῆ νομοῦ, ὁ, palcuum, regio, plaga, acuitur.
Νυμφικὸς, τῆ νυμφικοῦ, ὁ, sponsalis, antepenac.
Νυμφίος, τῆ νυμφίου, ὁ, sponsus penac.
Νῦν, de præsenti, præterito & futuro.
Νυνὶ, de præsenti tantum.

Ξ

Ξάνθος, τῆ ξάνθου, ὁ, Xanthus fluuius, & viri nomen, penacutur.
Ξανθὸς, τῆ ξανθοῦ, ὁ, flauus, acuitur.
Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, Xanthe mulier, penac.
Ξανθὸς, τῆ ξανθοῦς, ὁ, flauus, acuitur.
Ξένων, τῆ ξένωνος, ὁ, Xenon vir, penac.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Ξενὼν, τῦ ξενῶν-ός, hospitium, acuitur.

O

Οἰκεῖος, οἰκ, per affinitatem domestici.
Οἰκῆτες, οἰ, domestici quinis.
Οἶμος, ὁ, via, masculinum.
Οἶμος, ὁ, cantilena, femininum.
Ὀν-ῶν-ος, ὁ, piger, penac.
Ὀνόσ, ὀνώ, ὁ, cunctatio, pigritia, acuitur.
Ὅλ-ων-τῦ ὅλου, totus, penac.
Ὀλόε, τῦ ὀλοῦ, ὁ, atramentum scriptorium, acuitur.
Ὄμμ, ε, amen, penacuitur.
Ὁμῶς, simul, similiter, anflectitur.
Ὀν, φιλόψυχον, ens, acuitur & attenuatur.
Ὅς, δασυνόμενον, quem aspiratur.
Ὄναρ, ὀνείρων-ατος, in somnis, penacuitur.
Ὄν-ειρ-ος, ὀνείρ-ων-τῦ, somnium, penac.
Ὀξίς, ὀξὺ τῦ ι, vas acetarium.
Ὀξύς, ὀξὺ τῦ υ, acutus, velox, acuitur.
Ὅπ-ου, ὀπῆ-ρωσ, vbi, quò, aspiratur & penacuitur.
Ὀπ-αῖ, ῥεῖ-ὸν, foramen, sine aspiratione, acuitur.
Ὅπ-ως, ὀξὺ τῦ ω μεγάλου, quomodo, vt, penac.
Ὀπ-ώρ, ὀπῶρ-ὸς, ὁ, fuscus, acuitur.
Ὀρθ-ός, τῦ ὀρθοῦ, ὁ, Orthus, vir, penac.
Ὀρθ-ός, τῦ ὀρθοῦ, ὁ, rectus, acuitur.
Ὄρμ-ος, ὄρμῳ, ὁ, portus artificialis, penac.
Ὅρμ-ος, ὁμοῦ, ὁ, monile, acuitur.
Ὄρ-ος, ὄρ-ου-τῦ, sine aspiratione, mons, penac.
Ὅρ-ος, ὅρου, ὁ, cū aspiratione, terminus, penac.
Ὀρτ-υγὴ ὀρτυγὸ, ἡ, serum, acuitur.
Ὄσσα, mons Thessaliæ.
Ὄσ-τις, vox, fama.
Οὗ, διπτωτικὸν ἐφ' οὗ, cuius & vbi, anflectitur.
Οὐ, φιλόψυχον, non, acuitur.
Οὐδέν, ne vnum quidem, imperfectum.
Οὐδέν, nihil, perfectum est.
Οὐκοῦν, igitur, circunflectit.
Οὐκοῦν, non, nequaquam, penacuitur.
Οὐρ-ά, οὐρᾶ-ς, ὁ, cauda, acuitur.
Οὖρ-ος, οὔρε-ος, ὁ, impetus, penanflect.
Οὖρ-ος, οὐρῦ, ὁ, manuale, acuitur.
Οὖρ-ος, ὅρου, ὁ, terminus, penanflect.
Οὖρ-ος, οὖρε-ος, ὁ, ventus secundus, penanfl.
Οὖρ-ος, τὸ, vrina, penanflectit.
Οὗτος, demonstratiuum & relatiuum.
Οὑτοσί, demonstratiuum solum.
Οὕτως, διὰ τῦ ω μεγάλου, sic, penacuitur.
Οὗτος, διὰ τῦ ω μικροῦ, hic, penanflectit.

Π

Παίδευσις, disciplina.
Παιδιὰ, crudition.
Παιδιὰ, τῦ παιδιᾶ-ς, ὁ, ludus, acuitur.
Παιδία, τῦ παιδί-ου-τῦ, pueri, per ι.
Πεδία, τῦ πεδί-ου-τῦ, campi, per ι.
Παιήων-τῦ παιῆν-ος, ὁ, Apollo, acuitur.
Παιὼν-τῦ παιῶν-ος, ὁ, Pæon, metri genus, penultima acuta.
Παλλὰς, τῦ παλλάδ-ος, ὁ, Minerua, acuitur.
Παλλὰς, τῦ παλλάντ-ος, ὁ, Pallas gigas, penultima acuta.
Παν, τῦ παντὸς, τὸ, omne, circunflect.
Πάν, τῦ παν-ὸς, ὁ, deus pastorum, acuitur.
Παντ-χῆ, διὰ τῦ η, vbique.
Πάντ-ῃ-ῃ, διὰ τῦ ῃ, quocunque.
Πάρ-ειμι, εἰμὶ τῦ πάρ-ειμι, adest & adsunt, penultima acuitur.
Παρὰ, apud, ab, præter, acuitur.
Παραῖτης, ἀβδελάτου, ὁ, maritus penac.
Παρέκωνη, κωνῆ-ος, vxor, antepenac.
Παρήϊνης, διὰ δύο ῥῆ-ος, ὁ, dictus, antepenac.
Παρατὸς, ὁ, ἡ, ὀν, ὁ, supplicabilis, acuitur.
Παρεισάκτης, ἀδελ-ου, maxilla, acuitur.
Παρίας, τῦ παρεί-ου, ὁ, pareas serpens, penac.
Πάρ-ειμι, adsum, antepenac.
Παρθέν-ειος, τῦ παρθενικ-ος, ὁ, Pathenice mulier, penultima acuta.
Παρθένος, ὁ, virgo, acuitur.
Πάσασθαι, α producto, possidere.
Πάσασθαι, α correpto, gustare.
Πατ-ρῷ-ος, πάτρ-ου, ὁ, occisus à patre, antepenac.
Πατρ-ο-κτόν-ος, ὁ, parricida, penacuitur.
Πατρῷ-ος, τῦ πατρί-ου, ὁ, paternus, penanflect.
Πατρυιὸς, τῦ πατρ-ός, vitricus, acuitur.
Πειθὼ, τῦς πειθῦ-ος, ὁ, persuasio, acuitur.
Πείθω, μ. πείσω, σ. πεπ-κα, suadeo, penacuitur.
Πελίας, τῦ πελιᾶ, Pelias vir, penacuitur.
Πελειὰς, ἀδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.
Πέρ, vltrà, penacuitur.
Περὶ, de, & circum, acuitur.
Πέρσω, τῦ πέρσ-ου-τῦ, ὁ, tranans, penac.
Πεῖρ-ος, τῦ πειρ-ατ-ος, ὁ, experiens, anflect.
Πεύκη-ος, ὁ, qui ex picea arbore fit, penultima acuitur.
Πευκαῖ-ος, τῦ πευκαίν, ὁ, Péuceus gentile, penanflect.
Πίνων, τῦ πίνοντ-ος, ὁ, bibens, penac.
Πεινῶν, τῦ πεινῶντ-ος, ὁ, esurient, anflect.
Πλείων, τῦ πλείον-ος, ὁ, comparatiuum, penac.
Πλειὼν-τῦ πλειῶν-ος, annus, acuitur.
Πλούτων, πλούτων-ος, ὁ, Pluton deus, penac.
Πλουτῶν, πλουτῶν-τος, ὁ, ditescés, vltima anflex.
Ποῖός, τῦς ποί-ου, ὁ, qualis, interrogatiuè, penacuitur.
Ποιὸς, τῦς ποι-ου, ὁ, quædam, infinitè, acuitur.
Ποῖος, ὁ, ποία, ὁν, ὁ, qualis, interrogatiuè penanfl.
Ποιὸς, τῦ ποιὸ-ς, ὁ, quidam, infinitè, acuitur.
Πολέμων, τῦ πολέμων-ος, Polemon vir, penac.
Πολεμῶν, τῦ πολεμῶν-τος, ὁ, bellans, anflect.
Πόνηρος, τῦ πονηρ-ου, ὁ, agricola, antepenac.
Πονηρὸς, τῦ πονηρ-ου, ὁ, prauus, acuitur.
Πότε, quando, penacuitur.
Ποτὲ, aliquando, acuitur.
Πότνος, ὁ, potens, connubium, penac.
Ποτὸς, ὁ, ὸν, ὁ, potulentus, potabilis, acuitur.
Πρασιὰ, πρασ-ᾶ, ὁ, vrbs Peloponnesi, penac.
Πρασιὰ, τῦς πρασι-ᾶ, ὁ, areola, sulcus, acuitur.
Πρὶν, διὰ τῦ ι, prius, antè, acuitur.
Πρίν, πρινε-ὸς, ὁ, arbustum, acuitur.
Πρυτανεῖα, τὰ, pretium statutum, magistratus Athenienſium.
Πρυτανεία, ἡ, tempus magistratus Athenienſiũ.
Πρυτανεὺς, διὰ τῦ ι, præfectus, administrator, penultima acuta.
Πρόνοια, προνόη-ος, providentia.
Πρωτότοκ-ος, τῦ πρωτοτόκ-ου, ὁ, primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτόγον-ος, τῦ πρωτογόν-ου, ὁ, primò enixa, penultima acuta.
Πρῶτ-ος, πρῶτ-ου, ὁ, primus, penanflect.
Πρόσ-ποσ, τῦ, ὁ, fortunæ subiectus, acuitur.
Πρωΐα, ὁ, mane, penacuitur.
Πρωΐ-ας, ὁ, matutina hora, penac.
Πρωτό-τοκ-ος, πρωτοτόκ-ου, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenultima acuitur.
Πρωτό-γον-ος, πρωτογόν-ου, ὁ, primo enixa, penultima acuitur.
Πτύχ-ωσις, πτύχ-ος, ὁ, plicatio, penac.
Πτυχ-ὴ πτυχ-ῆς, ἡ, concauitas vallis, acuitur.
Πυγμὴ, πυγμ-ῆς, ὁ, cæsus, acuitur.
Πυκνὸς, ὁ, crebrò, vltima circunflexa.
Πυθὼ, ὁ, loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python serpens, penac.
Πύλ-ων-ος, ὁ, Pylæus, antepenac.
Πυλαῖ-ος, ὁ, Mercurius, penanflect.
Πύλ-ων-τῦ πύλ-ας, ὁ, porta, penac.
Πυλίς, τῦ πυλίδ-ος, ὁ, portula, acuitur.
Πυρὸς, ὁ, tulnus, acuitur.
Πύρ-ρ-ος, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

P

Ῥάκ-ος, διὰ δύο κ, naris cadi.
Ῥάκ-ος, διὰ δύο κ, vestis attrita.
Ῥίπ-τω τὰς ῥιπ-ὰς, Rhipe, verbs, penac.
Ῥιπ-ὴ τῆς ῥιπῆ-ς, ἡ, flatus venti, acuitur.
Ῥίνη, τῆς ῥινῆ-ς, ἡ, lima, acuitur.
Ῥίνη, ἡ, rhina piscis, penac.
Ῥῖγος, ῥίγε-ος, τὸ, horrendum, antepenac.
Ῥῆγος, ῥήγε-ος, τὸ, pannus ad cooperiendum, penanflectitur.
Ῥέα, ἡ, Rhea, proſia.
Ῥᾴδιος, ὁ, facile, Aduerbium.
Ῥοιὰ, τῦ ῥοιᾶ-ς, ὁ, malus punica.
Ῥόα, τῆς ῥοᾶ-ς, malum punicum.
Ῥόδ-ος, ὁ, Rhodiensis, antepenac.
Ῥόδος, τὸ, ῥόδου, ὁ, Rhodius fluuius.
Ῥόδον, τὸ, ῥόδου, ὁ, roserum, acuitur.
Ῥῶμ-ος, ὁ, proprium viri, penac.
Ῥόμβ-ος, ὁ, Rhymbus fluuius, penac.
Ῥοῖβδος, ῥοιβδῶδες, impetus, turbo, acuitur.

Σ

Σάκκος, διὰ δύο κ, saccus, cilicium.
Σάκ-ος, ὁ, ἡ, ον, ὁ, scutum, acuitur.
Σαργὸς, σαργάν-ος, ὁ, sideus marinus, penac.
Σαίνων, σαίνοντ-ος, ὁ, vertens, anflectitur.
Σαμ-ος, σάμ-ου, ὁ, gentile nomen, acuitur.
Σάμ-ος, ὁ, proprium mulieris, penac.
Σάμ-ος, ὁ, proprium viri, penac.
Σαπέρδης, ἀδος, ὁ, ἡ, lædens, circunflect.
Σίμων, σίμων-ος, ὁ, Simo, penac.
Σκιᾶ-ς, σκιᾶν-τος, ὁ, impendens, anflect.
Σίγαλ-ος, σίγαλ-ου, ὁ, sigelus, narcissus, antepenultima acuitur.
Σιγαλόεις, σιγαλόε-ντος, taciturnus, acuitur.
Σιγαῖος, σιγαῖ-ου, ὁ, simus piscis, penac.
Σιμὸς, σιμ-ου, ὁ, simus, acuitur.
Σιγὴ, σιγῆ-ς, ὁ, silentium, acuitur.
Σιγῇ, σιγῇ-τος, tacite, anflectitur.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepen.
Σιδήρ-ε-ος, σιδήρε-ου, ὁ, ferreus, acuitur.
Σῖτος, σῖτ-ου, ὁ, frumentum, anflectitur.
Σιτ-ός, σιτ-οῦ, ὁ, edulentus, acuitur.
Σκάφ-ος, σκάφε-ος, τὸ, effossio, acuitur.
Σκάφ-η, σκάφ-ης, ἡ, pelvis, scapha, penac.
Σκότ-ος, σκοτ-ου, ὁ, natus in tenebris, seu ex ignobili, antepenultima acuitur.
Σκοτ-ῖν-ος, σκοτῖν-ου, ὁ, Scotius, viri nomen, penultima acuitur.
Σπάρτ-ος, σπάρτ-ου, ὁ, filum, rubrica carpentariis penacuitur.
Σπαρτὸς, σπαρτ-ου, ὁ, ὸν, ὁ, seminata, acuitur.
Σπαρτ-ῶν, σπαρτῶν-ος, ὁ, Spartus, penac.
Σπορὰς, σπορ-ᾶ, τὸ, ὸν, seminatus, acuitur.
Σπουδ-ὴ, σπουδ-ῆς, ἡ, studium, acuitur.
Σπουδῇ, σπουδῇ-τος, vix, cum labore, anflect.
Στάχ-υς, στάχ-εος, ὁ, spica, Singulariter.
Στάχ-υες, στάχ-ων, ὁ, spicæ, Pluraliter.
Σταφυλὴ, vua, acuitur.
Στάθμη, perpendiculum, penac.
Στύπ-η, στύπ-ης, ὁ, lignum iaculi, penac.
Στυφελὸς, odoris genus, penacuitur.
Στένων, στενάζ-ων, ὁ, suspirans, penacuitur.
Στένων, στενοχωρῶν, ὁ, frequentans, anflect.
Σπλάγ-χνος, σπλάγχν-ου, τὸ, splendidum, penac.
Σπλάγχνος, σπλάγχν-ου, τὸ, lasciuè nutritum, acuitur.
Στρατιὰ, στρατι-ᾶς, exercitus, acuitur.
Στρατιὰς, στρατι-ᾶ-τος, ὁ, dignitas, penac.
Συνεργὸς, συνεργ-ου, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenacuitur.
Συνεργὸς, συνεργ-ου, ὁ, adiutor, acuitur.
Σὺν, ἀφ' ὁσίσεως, cum, acuitur.
Σύνοψις, συνοπτικὸν, ἡ, luem, anflect.
Σφόδρα, σφοδρ-ᾶ, ὁ, ἡ, valde, penac.
Σφοδρὸς, σφοδρ-ου, ὁ, ὸν, vehemens, acuitur.
Σχάδων, σχάδον-ος, ὁ, frugalis, antepenac.
Σχάδιος, σχάδι-ου, ὁ, proprium nomen, acuitur.
Σχεδίον, σχεδί-ου, ὁ, vestis muliebris, acuitur.
Σχεσμὸς, σχεσμ-ου, ὁ, calceamenta, acuitur.
Σχολὴ, σχολ-ῆς, ὁ, otium aut ichola, acuitur.
Σχολῇ, σχολῇ-τος, vix, pedetentim, anflect.

T

Τάρσος, τάρσου, ὁ, Tarsus in Cilicia vrbs, penultima acuta.
Ταῦρος, ταύρου, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυρέκτ-ων, ὁ, a tauro cæsus, antepen.
Ταυρ-ῶν-ος, ὁ, qui tauros occidit, penac.
Τεὸς, τεῦ, ὁ, tuus, acuitur.
Τί, τέου, ὁ, aliquis, penac.
Τεῦκ-ρ-ος, ὁ, ἡ, ον, ὁ, Teucer, proprium, penanflectitur.
Τευκρὸς, τευκρ-ου, ὁ, Troianus, acuitur.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Τηλεσκόπως, ὕπτιος, ὁ, longè aspiciens, penac.
Τηλόκοπος, ὕπτιος, longe visus, antepen.
Τίμων, τίμωνος, ὁ, Timo viri nomen, penac.
Τιμῶ, τιμῶντος, honorans, anflectitur.
Τίνες, qui, interrogatiue, penac.
Τινὲς, aliqui, qui, infinite, acuitur.
Τομεὺς, τόμεως, ὁ, charta, penacuitur.
Τμητὸς, τμητοῦ, ὁ, incisus, acuitur.
Τριετὴς, triennio, antepenac.
Τριετὴς, triennale, acuitur.
Τριτοῦ, τριττῶν, ὁ, tertiò faciens, anflect.
Τρίτων, τῶν, horum trium, penac.
Τριτοῦν, τριφῶν νοῦ, triumphans, circunflect.
Τρύφων, τρύφωνος, ὁ, Tryphe viri nomen.
Τρεῖς εἰ ἡ, hi & hæ tres, anflect.
Τρέχει, acuitur.
Τροχὸς, τροχοῦ, ὁ, renolurio, rota, acuitur.
Τροχὴς, τρόχης, ὁ, cursus, penultima acuta.
Τροχησία, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
Τρυγητὴς, ὁ, vindemia, i. vua, antepenul timam acuit.
Τύφης, τύφη, ὁ, vrbis Phœnissa, penanflect.
Τυφὸς, τυφοῦ, ὁ, calcus, acuitur.
Τυχαῖος, ὁ, ὁ ἀεί τινι ἀπαντῶν τῶν θεῶν, deus.
Τυχὼν, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ

Φλυὸς, φλυοῦ, ὁ, clarus: lanterna, acuitur.
Φαῦ, φαύου, viri nomen, penac.
Φαῦ, φαῦ, ἡ, insula, penacuitur.
Φαῦ, φαῦος, τὸ, tunica, vestis, penanflect.
Φαίδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, penanfl.
Φαμφαὸς, φαμφαοῦ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαιὸς, φαιὰ, φαιὸν, fusca, acuitur.
Φάϊς, φάϊδος, ὁ, vrbis nomen, penanflect.
Φασκίδιον, τὸ, fasciculus, penac.
Φάσις, φάσεως, ὁ, Phasis fluuius, penanflect.
Φιλητὴς, φιλητοῦ, ὁ, amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penac.
Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penac.
Φιλῶν, φιλῶντος, ὁ, amans, circunflect.
Φίλτρον, τρου, τὸ, tributum, penac.
Φορτικὸς, φορτικὴ, ὁν, ventus prosper, acuitur.
Φυλακὴ, φυλακῆς, ἡ, custodia, acuitur.
Φυλάκων, φύλακος, ὁ, vrbs Theſſaliæ, penacuitur.
Φῦλον, φύλου, τὸ, genus, gens, penanflect.
Φύλλον, φύλλου, τὸ, folium, penacuitur.
Φῶς, φωτὸς, τὸ, lux, circunflectitur.
Φῶς, φωτὸς, ὁ, vir, acuitur.

X

Χάρξ, ακος, ὁ, vallus in vineis, penacuitur.
Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penac.
Χαρίτων, χαρίτωνος, ὁ, nomen proprium, & Genitiuus Pluralis, penacuitur.
Χαριτῶν, χαρίτωντος, ὁ, gratificans, circunflect.
Χάριτος, χαρίτου, τὸ, gratiosè.
Χάριτος, χαρίτος, τὸ, gratiosum, penacuitur.
Χάλκη, χαλκῆς, ἡ, nomen insulæ, penac.
Χαλκὴ, χαλκῆ, ἡ, æneа, circunflect.
Χαλκιδικὴ, κῆς, ἡ, vrbis nomen, penac.
Χαλκιδικὴ, κῆς, ἡ, Chalcidica, patrium, acuitur.
Χίτων, χίτωνος, ὁ, vrbis nomen, penac.
Χίτων, χιτῶνος, ὁ, vestis, acuitur.
Χιλὼν, χίλωνος, proprium, Chilo, penac.
Χιλῶν, χιλῶντος, ὁ, Participium, circunflect.
Χεῖλος, χείλους, τὸ, labrum, penacuitur.
Χιλὸς, διὰ τοῦ ι, cibus, acuitur.
Χίος, χίου, ἡ, Chia, patrium nomen, penac.
Χιὼν, χιόνος, ὁ, serpentis domus, acuitur.
Χλανὶς, τῆς χλανίδος, ὁ, vestis purpurea.
Χλανὶς, τῆς χλανίδος, ὁ, vestis militaris, acuitur.
Χρὼς, διὰ τοῦ ω, color, penacuitur.
Χροιὰ, διὰ τοῦ οι, color, acuitur.
Χάσμη, τῆς χάσμης, ὁ, festum quoddam, penac.
Χεὰ, τῆς χεᾶς, ὁ, genus mensuræ, acuitur.
Χρῆσμὸς, ὁ, fatale decretum, penac.
Χρεὼν, τὸ χρεὼν, τὸ, debitum opportunum, acuit.
Χρηστὸς, ὁ, bonus, vtilis, acuitur.
Χρῆστος, χρήστου, ὁ, Chreſtus, viri nomen.

Ψ

Ψάλλω, ψάλλεις, διὰ δύο λλ, canto, penultima acuitur.
Ψαλῶ, μέλλων δ' ἴσως, cantabo, anflect.
Ψῦχρος, ψύχρου, ὁ, Psychrus fluuius, penac.
Ψυχρὸς, ψυχροῦ, ὁ, frigidus, acuitur.

Ω

Ὦμος, ὤμου, ὁ, humerus, penanflect.
Ὠμὸς, ὠμοῦ, ὁ, crudus, crudelis, acuitur.
Ὠχρὸς, ὠχροῦ, ὁ, pallor, penanflect.
Ὠχρὸς, ὠχροῦ, ὁ, pallidus, acuitur.
Ὦ, Aduerb. vocandi, circunflect.
Ὠ, heu, acuitur.
Ὥρα, ὥρας, pulchritudo, hora, aſpiratur.
Ὠρα, ὥρας, cura, attenuatur.

ΤΑΞΙΣ ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ ΤΩΝ ἀφ' ὧν τὸ δεύτερον Δημοσθένους.

Κατηγόρηται δὲ τὸ εἰς λόγχην κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τοῦ πλοίου τοῦ στρατοῦ.

Λόγχη ἔστιν μὲν τὸ πρῶτον τὸ εἰς ἀκρίδα ἐπὶ τῷ ξύλῳ ἐμβεβλημένον, ὃ καὶ τὴν ἀκρίδα πλοίου, ἢ καὶ τὴν ἀκρίδα τοῦ ἱστοῦ φασιν ἢ σύμμετρον.

Λόγχαι

Λόγχαι δὲ φερόμεναι καὶ ἐκ χειρὸς ὁ αὐτὸς ὄρος ἔστι μέν καὶ ἀκίδος τοῦ λόγχου.

Ἐπὶ δὲ καὶ ἀκμὴν καὶ λόγχης αὐτὸ ὄρος ἐστί. εἰ δὲ καὶ ἀκμὴν τὰ αὐτὰ καλοῦσιν, εἰ δὲ τὸ τ', λέγουσι τὰ καὶ λόγχου τὸ ἔναιμον τμῆμα. οἱ δὲ τὸ δ'.

Ἐναμπύλωσις τῆς ἐναμματίας λόγχου.

Διμειρεῖν, καὶ διαμείρειν τὸ αὐτὸ φασι.

Διμειρέντες καὶ ἡμιλοχισμοὶ αἴρουσι τὸ ἡμιλόχιον καὶ τὰς μείρακας.

Ἐπιτιθέασι δὲ τῷ λόχῳ ἐπὶ πᾶσι τὸ παγίδιον, ὃ δὲ μετ' αὐτὸν ἀφιστᾶσι. δεῖ δὲ μὴ τὸν αὐτὸν πάλιν δέκατον ἢ τὸ ἄλλον εἶναι ἐν ἀφιστάσει καὶ ἐν συμβολῇ. εἶναι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν ἀφιστάντα ἐπὶ τὸν λόχον ὄπισθεν καὶ ἀγόντα, καὶ ἐπιβοηθοῦντα καὶ ἐπιστρατεύοντα. οὗτος δὲ μέσος ἢ ἐν τοῖς ἐπιστάταις μὲν τὸν πρῶτον ἐπιστάτην, ἀλλ' ὑπεστάτην δὲ τὸν δεύτερον ἀφιστάντα τοῦ ὑποστάτου.

Συνεχομένου δέ, ὅταν τις ἀπὸ λόχου ἄτακτος λόχου ἄλλου ἄτακτος λοχαγὸς καὶ ἐνόπλου ὑφ' ἑνὸς μισθοῦ τῶν ἐμπείρων παρέστωσαν.

Παρεκτείνειν, τὸ ἐμπλοκὴν εἰς ὄρθιον ξυλ' καὶ ἀγομένου τὸν λόχον.

Τάξεις αἱ δύο τρεῖς ἀπὸ, αἱ δύο μιᾶ, καὶ ἀγόμενον μὲν τὸν λόχον μὲν τὰ πλοῖα μὴ τοὺς ἀφ' ἑνὸς ἢ κατὰ τὰ πλοῖα.

Σωτηρικὸς ἐστιν ὁ ἐπὶ τὸν ἀφιξιν καὶ ἡ τάξις, ἐφ' ᾧ ἐστιν ἀγόμενον ἐπὶ τὸν ἀφιξιν καὶ ἐξαγόμενον, καὶ ἐξαγὼν τὸν ἀγόμενον.

Ποτισκεστρίδα τὸ ἐπὶ πλοίου, ἐφ' ὃ ἐστι καὶ ἡ ἀγόμενον καὶ ἐξαγόμενον.

Ἐκπατεῖν τὸν ἐπὶ μὴ σταλάσσειν ἢ τάξις εἴχον ὡς καὶ ἡ ἐξαγόμενον ἐπὶ τὸν ἀφιξιν ὕδατος ἔξω. ἐπὶ δὲ ἐξαγόμενον ἐπὶ τὸν ἀφιξιν ὕδατος ἔξω. ἐπὶ δὲ ἐξαγόμενον ἐπὶ τὸν ἀφιξιν ὕδατος ἔξω.

Ἐπὶ δὲ καὶ ἀκμὴν καὶ λόχου τὸ αὐτὸ ὄρος ἐστί. εἰ δὲ καὶ ἀκμὴν τὰ αὐτὰ καλοῦσιν, εἰ δὲ τὸ τ', λέγουσι τὰ καὶ λόχου τὸ ἔναιμον τμῆμα. οἱ δὲ τὸ δ'.

Ἐναμπύλωσις τῆς ἐναμματίας λόγχου.

Διμειρεῖν, καὶ διαμείρειν τὸ αὐτὸ φασι.

Διμειρέντες καὶ ἡμιλοχισμοὶ αἴρουσι τὸ ἡμιλόχιον καὶ τὰς μείρακας.

Ἐπιτιθέασι δὲ τῷ λόχῳ ἐπὶ πᾶσι τὸ παγίδιον, ὃ δὲ μετ' αὐτὸν ἀφιστᾶσι. δεῖ δὲ μὴ τὸν αὐτὸν πάλιν δέκατον ἢ τὸ ἄλλον εἶναι ἐν ἀφιστάσει καὶ ἐν συμβολῇ. εἶναι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν ἀφιστάντα ἐπὶ τὸν λόχον ὄπισθεν καὶ ἀγόντα, καὶ ἐπιβοηθοῦντα καὶ ἐπιστρατεύοντα. οὗτος δὲ μέσος ἢ ἐν τοῖς ἐπιστάταις μὲν τὸν πρῶτον ἐπιστάτην, ἀλλ' ὑπεστάτην δὲ τὸν δεύτερον ἀφιστάντα τοῦ ὑποστάτου.

Συνεχομένου δέ, ὅταν τις ἀπὸ λόχου ἄτακτος λόχου ἄλλου ἄτακτος λοχαγὸς καὶ ἐνόπλου ὑφ' ἑνὸς μισθοῦ τῶν ἐμπείρων παρέστωσαν.

Παρεκτείνειν, τὸ ἐμπλοκὴν εἰς ὄρθιον ξυλ' καὶ ἀγομένου τὸν λόχον μὲν τὰ πλοῖα μὴ τοὺς ἀφ' ἑνὸς ἢ κατὰ τὰ πλοῖα.

Τάξεις αἱ δύο τρεῖς ἀπὸ, αἱ δύο μιᾶ, καὶ ἀγόμενον μὲν τὸν λόχον μὲν τὰ πλοῖα μὴ τοὺς ἀφ' ἑνὸς ἢ κατὰ τὰ πλοῖα.

Σωτηρικὸς ἐστιν ὁ ἐπὶ τὸν ἀφιξιν καὶ ἡ τάξις, ἐφ' ᾧ ἐστιν ἀγόμενον ἐπὶ τὸν ἀφιξιν καὶ ἐξαγόμενον, καὶ ἐξαγὼν τὸν ἀγόμενον.

Ποτισκεστρίδα τὸ ἐπὶ πλοίου, ἐφ' ὃ ἐστι καὶ ἡ ἀγόμενον καὶ ἐξαγόμενον.

Ἐκπατεῖν τὸν ἐπὶ μὴ σταλάσσειν ἢ τάξις εἴχον ὡς καὶ ἡ ἐξαγόμενον ἐπὶ τὸν ἀφιξιν ὕδατος ἔξω. ἐπὶ δὲ ἐξαγόμενον ἐπὶ τὸν ἀφιξιν ὕδατος ἔξω. ἐπὶ δὲ ἐξαγόμενον ἐπὶ τὸν ἀφιξιν ὕδατος ἔξω.

Universidad de Deusto
Biblioteca

τη τῆς ὁμοίου πεζότητος, ἢ ὁπλῖτ' ἀπὸ ἱππέως ἢ ψιλὸς ἀπὸ ψιλοῦ, πεζὸς ἀπὸ ἱππέως, ἢ ψιλὸς ἀπὸ ὁπλίτου, ἢ ὁπλῖτ' ἀπὸ ψιλοῦ, ἢ ψιλὸς παρ' ὁπλίτας.

Λόχος, αὐλῶν ἑκτή.

Σύσκηνοι τετράπλευροι λόχοι, πρὸ αὐλῶν ἑξ.

Πεντακοντοχίλιαρχος συγκείμενος ἀπὸ δύο ἑξακοντοχιλιάρχων.

Ἑξακοντοχίλιαρχος, β' πεντακοντάρχαι, αὐλῶν μή.

Ἑκατοντάρχης ἢ ἑκατονταρχία ὀκτακισχίλιοι πέντε.

Ψιλαρχία, β' ἑκατοντάρχαι, αὐλῶν δισχίλιοι πεντακόσιοι ξ'.

Ξενοφῶν, β' ψιλαρχίαι ἀπὸ δύο, φιβ'.

Σύσσημα, β' ξενοφωντοφόρων χειλιάδων ωμ'.

Ἑπτάξενος, δύο συσσήματα, αὐλῶν δισχίλιοι ρκ.

Στίφος, δύο ὀθηνοκλέα, αὐλῶν τετρακισχίλιοι σν'.

Ἑπτάσημος, δύο στίφη, αὐλῶν ὀκτακισχίλιοι σβ'. πάντα ἱππικὰ πλὴν ἑνὸς ὀθηνοκλέους μὴ δύο, συσσήμου ἡμιόλιος ἢ χιλιαπλοῦ.

Ἐμβολὰς ὁ τάξεως ἐνομάζετο τοῦ δεξιοῦ, ἐφ' ᾧ πᾶσιν τοῦ μέσου τοῦ πλαισίου τόπος.

Ἐμβολεὺς, ὁ τῆς τάξεως ἐνομάζετο ἡγεμὼν ἢ στρατηγός.

Ἐλλιπὴς δὲ ἦν ὁ ἐκ τοῦ πεντε ἀκόμπτου.

Ἐπιταγμα, ζ ἴλαι ἱππικαὶ μή.

Ταξιαρχία, β' ἐπιταγμαὶ ἱππικαὶ διακόσιαι πεντηκοντοπλῆ.

Γενικὸς ἀρχή, β' ταξιαρχίαι, ἱππικαὶ πεντακόσιαι δώδεκα.

Ἐπισπαρχία, β' ἐπαρχίαι, ἱππικαὶ χίλιαι εἰκοσιτέσσαρες.

Τέλος, δύο ἐπισπαρχίαι, ἱππικαὶ δισχίλιαι πεντακόσιαι ὀκτώ.

Ἐπιταγμα, β' τέλη, ἱππικαὶ τρισχίλιαι ϟβ'.

Κλίσις ἡ ἐξ ὑπτίας κλίσις.

Κλίσις δὲ ἡ ἐξ ὀρθίου, ἢ δὲ τὰ δεξιὰ κλίσις, ἀναπάλιστις ἢ ὅτε τὰ ἀριστερὰ κλίσις.

Ἐπ' ἀσπίδα κλίσις ὀρθίου δὲ τὰ ἀριστερὰ ἀμύνει.

Μεταβολὴ ὀρθίου μέν ἐστι ὅτε τὸ αὐτὸ χωρίον κλίσις ἐξ ὑπτίας ἢ ὀπισθοφυλακία μεταβολὴ, ἢ ὅτε τὸ ἐναντίον ἀφ' οὗ ἦν ἐπὶ τὸν πολέμιον, ἢ ἐπὶ ἄλλον τινὰ ἀφ' οὗ ἦν ἐπὶ τὸν πολέμιον, ἢ ὅτε τὸ ἐναντίον

Universidad de Deusto
Biblioteca

ordine alphabeti locum quæque littera sortita est, eiusdem numerum repræsentat. vt α primũ, C secundum, & ita deinceps vsque ω, quod vigesimi quarti symbolum habet. Secundò, totum alphabeto in tres classes diuiso, quarum prima est vnitatum ab α prima vnitate vsque ι decimam vnitatem porrecta, hac tamen nota ϛ pro senario vsurpata. Secunda est denariorũ à littera κ vsque ϟ procedens, interiecto iisdem hoc signo ϡ pro nonagenario. Tertia est centenorum, à littera ρ vsque ad finem sua serie protensa, sed pari modo hac nota Π pro nonagesimo addita. Singulis his literis paciter & notis, si virgula toni acuti nota subscribatur, hoc modo ά, prima qui dẽ classis millenariorum monadas, secunda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias significat. Tertiò, sex duntaxat literis alphabeti in designandis numeris vtuntur, Π Δ Η Χ Μ. quarum Ι vnitatem significat. Π πέντε, id est, quinque. Δ δέκα id est, decem. Η ἑκατόν, id est, centum. Χ χίλιοι id est, mille. Μ μύριοι, id est, decies mille significat. Reliquæ sunt capitales literæ numerorum suorum, quos eosdem per se significant. Ecthæ quidem omnes præter Π vsque ad quaternarium numerum, siue per se, siue aliis adiunctæ, multiplicatur. vt, Ι.ΙΙ.ΙΙΙ. ΙΙΙΙ. 1.2.3.4. Δ ΔΔ.ΔΔΔ.ΔΔΔΔ. id est, 10. 20. 30. 40. Η.ΗΗ.ΗΗΙ.ΗΗΙΙ. id est, 100. 200. 300. 400. Χ. ΧΧ. ΧΧΧ. ΧΧΧΧ. id est. 1000. 2000. 3000. 4000. Μ. ΜΜ. ΜΜΜ. ΜΜΜΜ. id est, 10000. 20000. 30000. 40000.

Decadum verò, centuriarum, & chiliadum ac myriadũ quinarios, hæc elementa Δ Η Χ Μ, literæ Π inclusa significant, vt Δ, inclusum Π, efficit 50. Η inclusum Π 500. Χ inclusum Π, 5000. Μ inclusum Π, 50000. Horum numerorum adiunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum compositione semper maior minori præponendus est.

SIGNIFICATIONES VOCABVLI Ω'Σ.

Ω'Σ particula, quoc modis accipitur? triginta duobus.

Διὰ Παροιμιολογία, Paroboli.

Ω'ς τὰ λέων ἐλάφου μεγάλφ ἐπὶ κύρτῳ κέκραγε,

Vtque leo lætatus est magnum natibus cornus.

Ἀντὶ τοῦ δοῦναι, Redditionem.

Ω'ς αὖτις κατ' ὄμιλον ἴδυ πρόμοι ἀμφιέχυντο,

Sic rursum per turbam subiit Troianorum illustrium.

Τὴν ὑπερβολήν, Superlationem.

Ω'ς οὐ κρύπτομαι οὐ κέκρυμμαι ἄλλο γεγαυῖα,

Vt non grauius aut impudentius aliud mihi liere.

Ὁμοίωσιν, Similitudinem.

Ω'ς δὴ ἐλυσσᾶν μεγαλήτορι υἷι ἐοικώς,

Ita hic Vlysis magnanimo filio similis visus est.

Ἀντὶ τοῦ δώσω, pro Tamen.

Ἀλλὰ δὴ οὐκ ἐτάρους ἐξέσσυτο λιλαίετο θυμός.

Veruntamen non seruauit socios, quanquam vellet.

Ἀναφορὰν, Relationem.

Ω'ς οἱ μὲν πάντῃσι παρὰ ἀλλήλους ἀγόρευον,

Sic hi quidem talia inter se loquebantur.

Θαυμασμὸν, Admirationem.

Ω'ς ἀγαθαὶ φρένες ἦσαν ἐνὶ στήθεσσι Πηνελοπείης,

Vt bonæ mentes erant prudentis Penelopæ.

Ἀντὶ τοῦ οὕτως, pro Sic.

Ω'ς εἰπὼν ἀνέλαμπε φαεσίμβροτον ὄμματα πατρὸς

Sic ait, & portis erupit splendidus Hector.

Τὸν ἵνα συλλαβικῶς. Vt coniunctionem.

Ω'ς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα τοσόνδε τε κυδιάνειραν

Vt mihi & hunc virum magnum nomines.

Τὸ ὅπως, Vt.

Ω'ς σπείσῃς Διὶ πατρὶ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν

Vt libes Ioui patri & aliis immortalibus.

Τὸ ὅτι, Quia.

Ἔγνως ὡς θεός εἶμι, ἐγώ τε. Et illud.

Nosti quòd deus sim.

Ω'ς δὴ τοῦτ' ἴσκεσθον ἐπεσσύμενον πρὸς Ὄλυμπον

Quia ob id illis Phœbo.

Τὸ ἐπεί, Postquam.

Ω'ς ἴδεν ἀμφὶ λιμένα δ' ἔπεσον λεῖπον τε θοὰς ἵππους.

Postquam vidit locum desertum vbi reteterant veloces equi.

Τὸ εἴθε ὐκτικὸν ἀπαρέμφατον, Vtinam Aduerb. optandi.

Ω'ς ὄφελες παρὰ νηυσὶ μετ' ἀθανάτοισι μάλιστα κεῖσθαι,

O vtinam mors mihi mala placuisset.

Τὸ διό, Eapropter.

Ω'ς δ' ἴσκεν' ἔπος τόδε τοι ἔσται τέλεσθαι,

Ob id postea à te, chare fili.

Τὸν εἰ συμπλεκτικὸν συναπτόμενον, Si coniunctionem continuam.

Ω'ς ὑμεῖς μὲν ἐμοῦ δεῦρ' ἴετε νῆα θοὴν δὲ,

Si vos à me celerem ad nauem iretis.

Τὸ ὁμοίως, Similiter.

Μήσατο μοι ἄεσι μ' ἀνεμοτρεφὲς ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰήλῳ

Meminero quod me tribu Argis mouerit.

Τὸ ὅμως, Tamen.

Ω'ς οὐδ' ὣς Κίρκην δεδαημένος ἦεν.

Tamen prius Circes domuit.

Τὸ ὅσον, Quantum.

Καὶ κρέας ὅσσ' ἐπὶ χερσὶ ἑκάστοισιν παράκειτο,

Et carnem quantum et manus capiebant.

Τὸν δὲ συλλαβικὸν, Enim Coniunctionem.

Ω'ς οὐ γάρ τοι ἔπειτα μετὰ μνηστῆρσι δαμήσω οἴκαδε νοστήσας,

Non enim tibi à fluuio domari fatale erat.

Τὸ εὐθὺς, Protinus.

Ω'ς ἴδεν ὦκα μιν μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ὀρίνθη

Vt vidit protinus eum magis immisit ira.

Ω'ς δ' αὖ νῦν μοι ἔπειτα ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ὀρίνει

Eodem modo rursus nunc mihi immittetis dii.

Τὸν βεβαιωτικὸν, Confirmationem.

Ω'ς γὰρ ἐγὼ ἐσ' ἀνέρα τοῖς ἀνθρώποισι φίλον

Sic gratiosum est homo hominibus.

Τὸ ἀλλὰ, Sed.

Ω'ς τοὶ μὲν ἀλλήλοισι τὰ εἰκότα μυθήσαντο,

Sed huius veritas quædam: Atticum hoc.

Τὸ ἕως, donec.

Ὄφρ' ἐμὸς ἐνθάδε πολλὸν βίοτον καὶ χρυσὸν ἀγείρω,

Donec hic inde multum victum & aurum congregans.

Τὸ οὕτως, Sic.

Ω'ς τοτ' ἔλεον κοῦροι Ἀχαιῶν οὐδὲ γεραιούς,

Sic olim eram, nunc rursus iuniores obuiantium.

Τὸν ἔτι, Amplius.

Ω'ς οὐκ ἔστ' ἄλλο μεῖζον ἐπὶ δῶρον ἀνδρὶ γυναικὶ

Amplius non est gratia posita benefactorum.

Διηγηματικὸν κεφάλαιον, Narratiuũ caput.

Ω'ς ἐλθὼν ἐς λαὸς ἐμόσσατο λυγρὸν ὄλεθρον,

Vt venit, Sic Ægisthus adornauit tristem mortem.

Τὸ λέαν, Valdè.

Ω'ς ἐμὲ μάλιστα τὸ ἔργα συνέχουσι.

Valde magnificata tuæ opera mea Domine.

Τὸ ποσόν, Tantum.

Ω'ς φάσαν ἔπλετο πάντων ἔξοχα κάρη,

Tãtum Phœaces super omnes periti homines.

Τὸ ἀντὶ, Auricũlam.

Ὄφρ' μέσον φελόπεσσι τοῦ ἄλλου πάντων ἀποκρινοῦσι τὸν ἐξευρόντων.

Quod solum tenuatur omnibus aliis aspiratis & acutis.

Τῶν δὲ προθετικὸν, Præpositionem Ad.

Ω'ς αἰεὶ τὸν ἐοικὸτα ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον,

Vt semper similem ducit deus ad similem.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ Ε'ΦΕΛΚΤΙΚΟΥ Ν, Ε'Κ ΤΩΝ τῶ Χαιρβίακου.

ΕΠΙ τῶ ἐφελκυστικοῦ ν, ἔχομεν τὸν πάνυ μᾶλλον ἐν συμπτώσει λόγου ὅτε τὸ ἀκολουθοῦν. Ε'ν οἷς ἀνάγκη ἐφέλκεσθαι τὸ ν· οἷ δυτικοὶ πᾶσι πλὴν συναπτῶν πᾶσι ἀναγκαίως τοῦτο τὸ μ. ἐπὶ μετοχῶν. φανέντος ἐπὶ μεθέντος. Τῶν σταθέντων ὑποφαίνοντος. Τοῖς βάσασι τὸ ἐφέλκεται τὸ. Τῶν πεπλεγμένων ἐπιλαμβάνοντος τὸ πάντα. Χωρισθέντος ἢ ἐπαγρυπνοῦντος, ἢ χάσκοντος τὸ ν. τοῖς οὖσιν ἢ ἐλθοῦσι. τοῖς τοιούτοις μὴν καὶ ζωμὸν. Καὶ ἐν αὐτοῖς μὲν τοῖς ἐφελκυστικοῖς μᾶλλον ἢ ἧττον τὸ ν. σημαίνει· ἐν τοῖς ἀφαιρετικοῖς ἀνάγκη τὸ ν. Ε'ν τοῖς βάσασι δὲ ἢ ἐν ἄλλοις ἀφαιρετικοῖς ἐπιλαμβάνοντος καὶ πλεονάζοντος, ἐν τοῖς ἀφαιρετικοῖς χρῆσις ἐφέλκεται τὸ ν. ἐπὶ τῶν ἀκολούθων ἐπιφορὰ ἐστὶ τοῦ

Universidad de Deusto
Biblioteca

Α'νυμρίσω, conuerto, μ. ἀνύμρισα, ἀόρ. π. ἀνύμρισμαι.

Α'ναπτύσσω, & ἀναπτύττω, explico, μ. ἀνέπτυξα, ab ἀνάπτυκτος.

Ἀπέχω, recipio, μ. ἀπέσχον (quia ἔχω aspiratur, mutatur π in φ) ἀπέφυγον, ἀόρ. β. ἀπέσχον, ab ἔσχον, ἔσχω.

Α'πορράπτω, fugio, vnde ἀόρ. π. ἀπόδρα.

Α'ποσφάλλω, & ἀποσφήλω, offendo, μ. ἀποσφάλλω: ab ἀποσφάλεω.

Α'πολλύω, perdo, μ. ἀπώλεσα, π. ἀπόλωλα, & Attice, ἀποκόλωκα. ¶ Ἀπόλλυμι, ἀπώλλυν, ἀπόλλυμαι, Et Attice ἀπόλωλα. ¶ Et ἀπολώνυμι & ἀπόλλυμι.

Α'ποσβένυμι, & ἀποσβίννυμι, extinguo, μ. ἀποσβέσω: ab ἀποσβέω.

Α'ποτέμνω, abscindo, μ. ἀποτεμῶ, & ἀποτμήσω, ἀόρ. ς. ἀπέτμημον.

Κατατείνω, extendo, ἐκτάθην.

Κατέχω, prius, ἀόρ. β. κατέσχον.

Κατοφλίσκω, amouco, μέλλω, ἀποφλίξω.

Κατοκτίζω, deploro, μ. ἀποκτίλαι, ἀ κτίλος, antiquo.

Κρίσκομαι, concilio, μ. κεκρίσομαι, & Impersonale κέκριται οὐδεμιᾷ ὑποπτείᾳ ἔσεσθαι.

Α'τίζω, inhonoro, μ. ἀτίξω.

Κάθημαι, dimitto, μ. καθήσω. ἀόρ. α. καθῆκα.

Κάφικνέομαι, pervenio, μ. ἀφίξομαι, παρ' ἀφίγμαι, μέσ. ἀόρ. α. ἀφικόμην.

Α'φίστημι, cuolo, ἀόρ. πρὸς πῖλον, μέσ. ἀόρ. α. ἀπεστάλμην.

Κηδόμαι, tristor, μ. κεκήσομαι, ἀόρ. α. ἐκηδέσθην.

Β

Βάλλω, mitto, μ. βαλῶ, ἀόρ. ς. ἔβαλον, π. βέβληκα, ἀ βλάω, βλήσω.

Βλαστάνω, & Βλαστέω, germino, ἀόρ. β. ἔβλαστον.

Βόω, clamo, μέλλω, βόσω.

Βούλομαι, volo, μ. βεβούλημαι, π. βεβούλευμαι.

Γ

Γαμέω, duco vxorem, μ. γαμῶ, ἀόρ. α. ἔγημα.

Γείνομαι, gigno, μ. γενήσομαι, μέσ. ἀόρ. α. ἐγεινάμην.

Τέθηπα, lætor, μ. γήθησω, μέσ. ἔθηξα, γήθομαι. ¶ Et γεθέω, γεθήσω.

Γηράσκω, & γηράω, senesco, μ. γηράσω.

Γρηγορέω, vigilo, μ. γρηγορήσω, μέσ. π. ἐγρήγορα. Præterium plusquamperf. ἐγρηγόρειν.

Γίνομαι, & γίγνομαι, fio, μ. γένησομαι, ἀ γένομαι, ὧν ὁ π. γεγένημαι, μέσ. ἀόρ. α. ἐγενησάμην, μέσ. ἀόρ. β. ἐγενόμην, μέσ. ἀόρ. γέγονα ἀ γείνω γένω.

Γινώσκω, cognosco, μ. γνώσομαι, ἀόρ. α. ἔγνωσα. ἀόρ. β. ἔγνων: ἀπὸ τοῦ γνόω, ὦ, & γνόμι.

Δ

Δαΐζω, diuido, μ. δαΐξω, & δάσω, δεδάσομαι.

Δάκνω, mordeo, μ. δήξω, ἀόρ. β. ἔδακον: ἀ δάκω.

Δαμάζω, domo, μ. δαμάσω.

Δείκνυμι, dico, δείξω, ἀόρ. α. ἔδειξα.

Δεῖ, oportet, μ. δεήσει, ἀόρ. α. ἐδέησε.

Δεῖ, oportet, οὐ χρεὼν ἦν Infinit. δεῖν.

Δείδω, timeo, μ. δείσω, π. δέδοικα, ὑπερσυν. ἐδεδοίκειν, μέσ. π. δέδιμαι, ὑπερσυν. ἐδεδίειν.

Δέω, ligo, μ. δήσω & δέσω.

Δέομαι, rogo, μ. δεήσομαι, π. δεδέημαι, ἀ δέομαι.

Δέχομαι, suscipio, μ. δέξομαι, π. δέδεγμαι, μέσ. ἀόρ. α. ἐδεξάμην.

Διαζώννυμι, & διαζωννύω, discingo, μ. διαζώσω, ἀ διαζώω.

Διαπραγθάνω, fortior, ἀόρ. β. διέπραγον, ἀ διαπράγω.

Διδάσκω, docco, διδάξω, ἀόρ. α. ἐδίδαξα.

Διδράσκω, & διαδιδράσκω, aufugio, ἀόρ. α. διέδρασα & ἀπέδρα.

Διαφθείρω, corrumpo, μ. διαφθερῶ, μέσ. π. διέφθορα.

Δοκέω, existimo, μ. δόξω: ἀ δόκω. ἀόρ. α. ἔδοξα, sed δεδόκηκα, ἀ δόκω.

Δράω, & ῥέζω, facio, μ. δράσω, π. δέδρακα, ἀόρ. α. ἔδρασα.

Δύω, & δύνω, & δῦμι, subeo, μ. δύσω. ἀόρ. ς. ἔδυν.

E

Ἐάω, sino, μ. ἐάσω, ἀόρ. α. εἴασα.

Ἐγκαλέω, criminor, μ. ἐγκαλέσω, π. ἐγκέκληκα.

Ἐγείρω, erigo, μ. ἐγερῶ, ἀόρ. α. ἤγειρα.

Ἐγχέω, infundo, μ. ἐγχεύσω, ab ἐγχύω, ἀόρ. α. ἐνέχεα, & ἐνέχευα. Attice.

Εἶδω, scio, μ. εἰσομαι, μέσ. παρ. εἶδα, ὑπερσυν. ᾔδη, debebat tamē esse ἐοίδη, mutatus verò in η & subscribitur.

Εἶπα, dixi, ἐρέω, π. & εἴρηκα, ἀόρ. ς. ab ἔπω inusitato.

Εἰσπλέω, annauigo, μ. εἰσπλεύσω: ἀ πλέω.

Ἐλάω, vento, μ. ἐλάσομαι, μέσ. π. ἐλήλακα, & Attice ἐλήλασται, ἀόρ. ς. ἤλασα, & ἦλσα.

Ἐρύω, interrogo, μ. ἐρήσομαι, μέσ. ἀόρ. ς. ἠρόμην.

Ἕζω, sedeo, μ. ἕσω, ἀόρ. α. εἷσα.

Ἐκκήω, & ἐκκάω, exuro, Attice, μ. ἐκκεύσω.

Ἔλκω, teneo, vnde ἀόρ. ς. εἷλον.

Ἐμμορέω, sortitus sum, μέσ. π. ἀ μορέω, μέμμορα, & ἐμμόρησα, vel ἀ μείρω μεμόρημαι, π. ἐμμεμόρηκα.

Ἐμπάζω, incido, ἐμπεπάζομαι, παρ. ἐμπεπάσμην, ἀόρ. β. ἐπέπαστον.

Ἐμπίμπρημι, incendo, μ. ἐμπρήσω.

Ἐμπολάω, curo, μ. ἐμπολήσω.

Ἐνέπω, ab ἔνεπω, speraui, μέσ. π. ἔνεπα, & ἐνένεπα.

Ἐπαινέω, laudo, μ. ἐπαινέσομαι. π. ἐπήνεκα. ἀόρ. α. ἐπήνεσα.

Εἴρω, dico, μ. ἐρῶ, π. εἴρηκα.

Εὑρίσκω, inuenio, μ. εὑρήσω, π. εὕρηκα. ἀόρ. ς. ἔβρον: ab ἔβρω, ἔβρον.

Εἶμι, vado, εἶσα, π. εἶκα, μέσ. π. εἶμαι, ὑπερσυν. ἤειν.

Ἔχω, habeo, μ. ἕξω, π. ἔσχηκα. ἀόρ. ς. ἔσχον, ἀπὸ τοῦ σχέω, ὦ, & ἴσχω quidem leuigatur, sed ἕξω aspiratur, ad differentiā ἴξω Aduerbii tenuis.

Z

Ζεύγνυμι, & ζεύγω, iungo, μ. ζεύξω: ἀ ζεύγω.

Ζωννύω, & ζώννυμι, cingo, μ. ζώσω.

H

Ἦειν ὑπερσυν. ieram, ἀπὸ τοῦ εἶμι.

Ἤκαχον, trist uit: ab ἄχω.

Ἤμαι, inclino, μ. ἥσομαι.

Θ

Θάπτω, sepelio, μ. θάψω. ἀόρ. α. ἔθαψα.

Θέλω, volo, μ. θελήσω. ἀόρ. α. ἠθέλησα. ¶ Et ἐθέλω, ἐθελήσω. ἀόρ. α. ἠθέλησα. Θνήσκω, morior, μ. θανέομαι, π. τέθνηκα. ἀόρ. ς. ἔθανον. Optatiu. τεθναίην. Infinit. τεθνάναι.

I

Ἱκάνω, peruenio, μ. ἱξομαι, ἀόρ. ς. ἱκόμην. π. ἶγμαι: ab ἵκω, ἵξω.

Ἱλάσκομαι, placo, μ. ἱλάσομαι, μέσ. ἀόρ. α. ἱλασάμην.

Ἵστημι, volo, μέσ. ἀόρ. α. ἔστην.

Ἴδον, vidi, ἀόρ. ς. poetice, ab εἶδω, εἴδω.

K

Καίω, & κάω incendo, μ. καύσω.

Καθέζω, & καθέζομαι, sedeo, μ. καθεδοῦμαι.

Κάθημαι, sedeo, μ. καθήσομαι.

Κάθνημι, & καθδάνω, subuerto. ἀόρ. ς. καθέθλαν, ἀ καθθάνω.

Καθαίρω, purgo, ἀόρ. β. ἐκάθηρα.

Καθίημι, demitto, ἀόρ. α. καθέηκα.

Κλάγγω, clango, μ. κλαγξω. ἀόρ. α. ἐκλαγξα, π. μέσ. κέκλαγμαι.

Κάμνω, & κμάω, laboro. ἀόρ. ς. ἔκαμον, π. κέκμηκα, ἀ Futuro κμήσω.

Κείρω, tondeo, μ. κερῶ, ἀόρ. α. ἔκειρα, π. κέκαρκα.

Κερδαίνω, & κερδάνω, & κερδέω, lucror, μ. κερδανῶ.

Κεκλήγω, clamo, μ. κεκλήξω, μέσ. π. κέκληγα. ἀόρ. β. ἐκεκλαγον.

Κρεμάζω, & κρεμάω κρεμῶ, & κρεμάσω, suspendo, μ. κρεμάσω.

Κρύβδις, & ἀκρύβδιν, ἀ κρύπτομαι, vel κρύβδιν antiquo.

Λ

Λαγχάνω, sortior, μ. λαχήσομαι, ἀ λαχεῖν, & ἔλαχον, ἀόρ. ς. ἔλαχον, μέσ. π. λέλογχα, ἀ λέγχω. μ. λήξω. ἀόρ. β. ἔλαχον.

Λαμβάνω, capio, μ. λήψομαι, ἀ λάβω. vnde ἀόρ. β. ἔλαβον, π. εἴληφα, & Attice, εἴληφα. ὑπερσυν. εἰλήφειν.

Λανθάνω, latco, μ. λήσομαι, μέσ. π. λέλαθα, ἀόρ. β. ἔλαθον. π. λέλησμαι, μέσ. ἀόρ. ς. ἐλαθόμην.

Λείπω, relinquo, μ. λείψω. ἀόρ. α. ἔλειψα. ἀόρ. β. ἔλιπον.

M

Μαίνομαι, insanio, μέσ. π. μέμηνα.

Μανθάνω, discо. μ. μαθήσομαι. ἀ μοθέω, μεμαθήκω, ἀόρ. β. ἐμαθόμην. ἀόρ. α. ἐμαθησάμην, μέσ. ἀόρ. α. ἐμαθησάμην.

Μάρπτω, pugno, μ. μαρπτήσω: ἀ μαρπάω, μέσ. π. ἐμμάρπτομαι.

Μάρναμαι, partior, μέσ. π. μέμορα, & ἔμμορα.

Μάσσω, curo, μ. μάξω, π. μέμαγμαι, & ἔμμαγα.

Μάω, meto, μ. μήσω, π. μέμηκα, ὑπερσυν. ἐμεμήκειν, μέσ. ἀόρ. α. ἐμησάμην.

Μένω, maneo, μ. μενῶ, π. μεμένηκα. οὗ χρεὼν εἰμένω, μενήσεται.

Μίγνυμι, misceo, μ. μίξω, π. μέμιγμαι, ἀόρ. α. ἔμιξα.

Μιμνήσκω, memini, μ. μνήσω, π. μέμνημαι, ἀόρ. α. ἐμνησάμην.

Μίσγω, misceo, μ. μίξω, π. μέμιγμαι, ἀόρ. α. ἔμιξα.

Μόλω, venio, μ. μολοῦμαι, π. μέμηλα, ὑπερσυν. ἐμεμήλειν, μέσ. ἀόρ. α. ἐμολόμην.

Μῶμαι, reprehendo, μ. μώσομαι, π. μέμωκα, ἀόρ. α. ἐμωσάμην.

N

Νίζω, lauo, μ. νίψω.

Νέμω, pasco, μ. νεμῶ, π. νένεμηκα. ἀόρ. α. ἔνειμα.

Νοέω, intelligo, μ. νοήσω. ἀόρ. α. ἐνόησα, & ἐνόησσα.

Ξ

Ξυνίημι, ἀόρ. α. ξυνῆκα.

O

Ὀΐζω, olco, μ. ὀσμήσω, π. ὄδμηκα, ἀ Attice ὄδωδα.

Οἰγνύω, & μ. οἴξω, π. ὠίχα, μέσ. ἀόρ. ὠιξάμην.

Οἰμάω, & οἰμάομαι, & οἴμημι, puto, putas, μ. οἰήσομαι, ἀόρ. α. ᾠήθην.

Οἶδα, ab εἴδω, scio, μέσ. π.

Οἰμώζω, lamentor, μ. οἰμώξομαι, ἀόρ. α. ᾠμωξα.

Ὀμόω, & ὄμνυμι, & ἐμέω, iuro, μ. ὀμοῦμαι, & ἐρῶ, μ. π. ὄμωμοκα, & Attice, ὀμώμοκα.

Ὀλολύζω, vlulo, μ. ὀλολύξω.

Ὀμόργνυμι, abstergo, μ. ὀμόρξω.

Ὀνίνημι, inquino, μ. ὀνήσω.

Ὀφείλω, debeo, μ. ὀφείλησω, & ὀφλήσω, ὀφλήσομαι, ὠφλήκα, ἀόρ. α. ὤφλησα.

Ὄπταμαι, video, μ. ὀψομαι, ἀόρ. α. ἐσάφην.

Ὀρνύω, ὄρνυμι, ὄρσω, ὀρῶ, ὀρέω, Attice, π. ὄρωρεκα. ὑπερσυν. ὠρώρειν.

Π

Παρέρχομαι, præterco, παρῆλθον. παρεῖμι.

Παρεῖμι, præsens, πάρειτον, πάρεισι, adsum, ades, adest.

Πάσχω, patior, μ. πείσομαι, ἀ πείθω. π. πέπονθα. ἀόρ. β. ἔπαθον, ἀ πάθω.

Πέμπω, mitto, μ. πεμῶ, π. πέπομφα. ἀόρ. α. ἔπεμψα.

Πετάννυμι, extendo, μ. πετάσω, π. πέπτακα.

Πίπτω, & πίτνω, & πίμπτω poetice, digero, μ. πεσοῦμαι.

Πάομαι, acquiro, μ. πεπήσομαι, π. πέπημαι.

Πείθω, pentio, μ. πεισω. ἀόρ. α. ἔπεισα.

Πίφαγκα, ἀ φείδω, hæsi, μ. φείξω, π. μεμφεμένω, πέφεγκα.

Πήγνυμι, & πάγνυμι, figo, μ. πάξω. ἀόρ. ἐπάγην, ἀ πήγω.

Πίνω, bibo, μ. πίομαι, π. πέπωκα, ἀόρ. ς. ἔπιον.

Πίπτω, cado, μ. πεσοῦμαι, π. πέπτωκα. ἀόρ. β. ἔπεσον.

Πίμπρημι, incendo, μ. πρήσω.

Πλάθω, πλάσσω, fingo, μ. πλάσω, ἀόρ. ς. ἔπλασα.

Πλώω, nauigo, μ. πλεύσω, ἀ πλέω, & πλέω. μ. πλεύσω.

Πρίαμαι, vendo, μ. πρίωμαι, π. πεπρίαμαι.

Πρήσσω, præmitto, μέσ. ἀόρ. α. ἐπρησάμην.

Πυνθάνω, extendo, μ. πεύσομαι.

Πρόχυρα, accurro, μ. προχυρῶ, μέσ. ἀόρ. ς. προὐχυράμην: ἀ προχυρόω.

Πίμπλημι, populor. ἀόρ. α. ἔπρησα.

Πτάλομαι, volo, μέσ. ἀόρ. α. ἐπτάμην.

Τ

Τέταμαι, timeo, μ. πτήξω.

Πανδαμάομαι, interrogo, μ. πεύσομαι, ἀ πεύθομαι, π. πέπυσμαι, ἀόρ. ς. ἐπυθόμην.

P

Ῥέζω, facio, μ. ῥέξω.

Ῥαίνω, & ῥαντίζω, rumpo, μ. ῥήξω.

Ῥαίνω, & ῥώννυμι, roboro, μ. ῥώσω.

Ῥαμνύμαι, valeo, μ. ῥώσομαι, π. ἐρρώμαι. Imperat. ἔρρωσο, ἐρρώσθω.

Σ

Σβεννύω, extinguo, μ. σβέσω, & σβήσομαι. ἀόρ. β. ἔσβην: ἀ σβέμι.

Universidad de Deusto
Biblioteca

Χάλκευμ, concitor. ἀόρ. α. ἐκάλκευσα, ἀόρ. Δόρικῶς ἔκαυσα.
Σήπομαι, putrefco, μ. σαπήσομαι, ἀόρ. ἐσάπην.
Σκάλλω, fodio, μ. σκαλῶ, ἀόρ. α. ἔσκαλα.
Σκάλλω, & σκαλίζω, fcillo, μ. σκαλῶ.
Σκίζω, & σχίζω, findo, μ. σχίσω.
Σκίζω, pungo, μ. σκίσω.
Στερνόομαι, sterno, μ. στρώσομαι, ἀόρ. α. ἐστρωσάμην.
Στρωννύω, sterno, μ. στρώσω, ἀόρ. α. ἔστρωσα.
Συγκεντρίω, milceo, μ. συγκεκράσω: σ. συγκέκρακα.
Συμβάλλω, contingo, μ. συμβαλῶ, σημ. συμβαίνω, καὶ ἀόρ. β. συμπεσεῖν.
Σχάω, cohibeo, μ. σχῶ, ἀόρ. β. ἔσχον: Vnde Imperat. σχές, σχέτω.

T

Τέθνηκα, & τέθναμαι, mortuus fum, σημ. ἐμαυτὸν κτείνω.
Τίλλω, feco, μ. τιλῶ, ἀόρ. β. ἔτιλον.
Τέκτω, fabrico, ἀόρ. β. ἔτυκον.
Τάλλω, excendo, μ. ταλῶ, ἀόρ. β. ἔτηλον: vnde ὑπερτηλής.
Τήκω, liquefacio, μ. τήξω, σημ. τὸ αὐτό.
Τίκτω, pario, μ. τέξω, ἀόρ. β. ἔτεκον.
Τιτρώσκω, vulnero, μ. τρώσω, ἀόρ. α. ἔτρωσα, σημ. τὸ αὐτό, ἀπὸ ξένου.
Τίνω, & τίω, foluo, μ. τίσω.
Τλάω, & τλήμι, tolero, μ. τλήσω, ἀόρ. β. ἔτλην: Καὶ τὸ τλῶ.
Τρέφω, nutrio, μ. θρέψω, ἀόρ. α. ἔθρεψα, μέσ. σ. τεθρέφα.
Τρέω, timeo, μ. τρέσω.
Τυγχάνω, fum, μ. τεύξομαι, ἀ τεύχω, σ. τετύχηκα, ἀ τυχέω, μ. ἀόρ. β. ἔτυχον.

Υ

Ὑπείχω, fuftineo, μ. ὑπίξω, σ. ὑπέσχηκα, ἀόρ. β. ὑπέσχον.
Ὑποσχνέομαι, promitto, μ. ὑποσχήσομαι, σ. ὑπέσχημαι, μέσ. ἀόρ. β. ὑποσχόμην.
Ὑπτιάζω, fubeo, μ. ὑπτιάσω, ἀόρ. β. ὑπέδαν: ab ὑπτιάω.
Ὑστερέω, priuo, μ. ὑστερήσω.
Ὑπνόω, dormito, μ. ὑπνώσω.
Ὗω, pluit, μ. ὕσω, ἀόρ. ἔσσεσε ὗσ-σ-σαι.

Φ

Φάσκω, dico, φήσομαι, ἔφασκον.
Φεύγω, fugio, μ. φεύξομαι, σ. πέφυγα, ἀόρ. β. ἔφυγον.
Φέρω, fero, μ. οἴσω: ab ἤνεγκα, ἀόρ. α. ἤνεικα, καὶ ἤνεγκον.
Φημί, ἐφάσκειν, φασκέτω, σαφῶς, φατί, σαφῶς, dicocis, cit. μ. φήσω, ἀόρ. α. ἔφησα, ἀόρ. β. ἔφην, Infinit. φᾶναι.
Φθάνω, præuenio, μ. φθήσομαι, σ. ἐφθακα, σ. ἐφθασα, ἀόρ. α. ἔφθησα, ἀόρ. β. ἔφθην, ἀ φθάω. Participia φθάς.
Φθείρω, corrumpo, μ. φθερῶ, σ. ἐφθορα, μέσ. σ. ἔφθαρκα.
Φθί ω, tabefco, μ. φθίσω.
Φονεύω, & φονίζω, cruento, μ. φονεύσω.
Φύω, produco, φύσω, σ. πέφυκα, ἀόρ. β. ἔφυν, ἀφθάμ.

X

Χαίρω, gaudeo, μ. χαρήσομαι, ἀόρ. β. ἐχάρην.
Χαλεπαίνω, irnio, μ. χαλεπανῶ, ἀόρ. α. ἐχαλέπηνα.
Χέω, fundo, μ. χέσω, ἀ τοῦ χύθω, ἀόρ. α. ἔχυσα.
Χρωτίω, coloro, μ. χρώσω.

Ψ

Ψάλλω, cano, μ. ψαλῶ, σ. ἔψαλκα, ἀόρ. α. ἔψηλα.

Ω

Ὠθέω, & ὤθω, fpello, μ. ὠθήσω, & ὠσθήσω.
Ὠνέομαι, emo, μ. ὠνήσομαι, σ. ὠνημαι, & ὠνᾶμαι. Attice: vnde ὠνοῦμαι.
Ὠρύομαι, concitaui, ἀ ὠρύω, μ. ὠρύσω, ἀόρ. α. ὠρυσάμην, & per fyncopen, ὤρυμαι: vel ὤρυτο, ὤρυσθαι, Æolicé.

NE QVID DESIT ETIAM EX IOANNE GRAMmatico, hæc de Græcarum Linguarum proprietate excerpfimus.

DIALECTI quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis.

IONICA.

Ionica illa eſt, qua vſi ſunt Iones. Proprium autem eius eſt, pro α, η vti: & circunflexas ſyllabas in duo diuidere: & pro ου, ω accipere: & pro aſpiratis colliſionibus, tenues proferre: & à quibuſdã dictionib⁹ ρ, tollere. Vtuntur igitur α pro η: vt θάλασσα pro θάλασσα, & μίλτος pro ἰμέρτος: & ἀγαπάτω, pro ἀγαπάτω. Circunflexas autem ſyllabas in duo diuidunt: nam pro πωλεῖ, πωλέϊ dicunt. Pro πτ, π accipiũt: πτῶσις enim κῶσις dicunt. Pro aſpiratis colliſionibus tenues proferunt, cùm dicunt pro ἱστάναι, ἴστανται: & pro ἱμάτιον, ἱκάτιον. Quibuſdam dictionibus ſubtrahũt, pro πτόλις, πόλις dicentes.

ATTICA.

Attica dialectus eſt, qua vſi ſunt Athenienſes. Peculiare autem ipſius eſt, vti cõtractionibus, & dictiones inſeparabiliter proferre. Præterea η & ρ pro ε ſumere: & υ pro ι, & ε pro ξ. Contractionibus igitur abunde vtuntur, quum dicunt θεμιστῆν, pro τὴν ἰμιστὴν: & σκεῦμαι, pro σκεύομαι. Coniunctim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt πᾶγαθὸν, pro πᾶν ἀγαθὸν; & Νεάπολις, pro Νεάπολις. Αἰρ & ρ pro ρρ accipiunt, θάλαττα enim efferunt θάλαρρα: & σφέτερος, σφῶϊτερος. Rurſus pro διαπλάσιος, διπλάσιος, ἁπλᾶ dicunt. Pro ι aſſimilãt vt πόνιμμι, pro τὴ ἰμμι: πέζηλυς, pro τὴ ἰλυς: πέζηλλος, pro τὴ ἰλλος: πέζηλλον, pro τὴ ἰλλομαι: πέζητι, pro πέζῃ. Pro ε verò ξ vſurpant, quando dicunt ξύμπας, pro σύμπας: & ξυνάπτει, pro συνάπτει: & ξυμβάλλει, pro συμβάλλει: & ξύμβολον, pro σύμβολον: & ξυμβάλλω, pro συμβάλλω.

DORICA.

Dorica eſt dialectus, qua vſi ſunt Dores prorium ipſius eſt, pro η, α vti: & pro αι, ε & pro

Fœmininis nominibus Singularibus, Pluralesi & cõmunem quis annumerauerit, quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notam, Communis nominata eſt, vel quia cõmuniter omnium notis vtitur, & ex quatuor conſtat: vel quia cõmuniter ea omnes vtuntur: vel quia ex omnes ex hac incipiunt. Remittendum autem hanc quidem quaſi ad regulam, reliquas vero ad proprietatem. Itaque barbaræ cum ſint multæ, neque comprehendi nequeant, non eſt facile tradere, alioqui neque dicendũ ipſas dialectos, ſed linguas. Hellenicas autem contigit appellari, quòd quum Hellen Iouis filius, cognomento Deucalion, loca per Græciam occupaſſet, omnes cõtigit dici Hellenicas voces, & denominationes ab illius filiis accepiſſe. Diſperſis enim iis in plura loca, atque cum locorum mutatione vocem quoque mutantibus, accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis & Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnaſſum & Æſopum, Dores ab ipſo appellãri omnes contigit, & dialectum Doricam.

Ab Æolo Hellenis filio, & Pyrrhe, Æolia vocata eſt. Hic enim quum decem vrbes condidiſſet, & regionem Æoliam, dialectum Æoliam nominauit.

Ionica ab Ione Xuthi & Hellenis & Creüſæ Erechth. filiæ vocata eſt. Hic enim linguã, quæ eadem cum Attica videbatur, quum cõmigraſſet, & condidiſſet tredecim vrbes, à ſe Ionicam appellauit.

Attica vocata eſt, vel ab Atthide Cranai filia (fuit autem is Atticæ rex) vel eò quòd ad litus eſſet, quaſi Ακτικὴν dixeris.

Intelligitur autem dialectus tripliciter, ſecundum totius nominis mutationem, ſecundum partem quandam, ſecundum accides. Secundum nominis mutationem, vt Æoles mulierbre indumentum χιτωνίσκιον vocant: Attici autem, quod nos πολλοί, illi πολλοὶ ἔστωσαν, & ſimilia. Secundũ partem quidam, vel per Proſthefin, vt Æoles pro ἵππος, βέβηκα dicunt: vel per Aphæreſin, vt Dores φίλος & λέγω, pro ἴσσος & λίγω: vel per Metathefin, vt pro θρασύτερος. Secundum accidens, vel per accentum, vel per ſpiritum dictum apud nos, permutant. Per accentum, vt Attici, pro ἱκέτης, ἱκέτης: pro ἱκετῶν, ἱκέτων: Dores pro πᾶσαι, πᾶσσαι dicunt, & pro σῶτες, σῶτες. Secundum ſpiritum: vt Attici, quod apud nos tenue eſt, ipſi aſpiratè proferunt.

TELOS.

Μόνῳ σοφῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας.

ῥωμ. κεφ. ιϛ'. στίχ. κζ'.

Universidad de Deusto
Biblioteca

+

- expurgue este Lexicon greco latinum
conforme al expurgato nuevo del S.
Off.o de la Sanctª Inq.on de Logroño
Eluxarro comiss.o del Ill.mo S.or Dr
en Vilbao a primº de julio de 1615

D.or Eluxarra

Universidad de Deusto
Biblioteca

- expurgue se de
conforme al ex
dho de la Sra
Deluxarro se
en vilbao 20
de Ybre
de 1
Dnma

Universidad de Deusto
Biblioteca